

Шарҳи маъони
Қуръони карим
ба забони тоҷикӣ

Маркази Рувод-ут-тарҷама

Шарҳи маъони
Қуръони карим
ба забони тоҷикӣ

Маркази Рувод-ут-тарҷама

ح) المكتب التعاوني للدعوة والإرشاد وتوعية الجاليات بالربوة، ١٤٤٢ هـ
فهرسة مكتبة الملك فهد الوطنية أثناء النشر

مؤسسة رواد الترجمة للاتصالات وتقنية المعلومات
بيان معاني القرآن الكريم باللغة الطاجيكية. / مؤسسة رواد
الترجمة للاتصالات وتقنية المعلومات. - الرياض، ١٤٤٢ هـ
(١٣٤٠ ص)؛ .. سم

ردمك: ٧-٨٢-٨٢٩٧-٦٠٣-٩٧٨

١- القرآن - ترجمة ٢- القرآن - تفسير الحديث أ.العنوان
ديوي ٤٩١٥٧، ٢٢١ ٩٣٤ / ١٤٤٢

رقم الإيداع: ١٤٤٢/٩٣٤

ردمك: ٧-٨٢-٨٢٩٧-٦٠٣-٩٧٨

الطبعة الأولى ١٤٤٧ هـ

للتحقق من التحديثات

23/04/2024 (V1.0.2)

للتواصل: info@quranenc.com

نحو توفير تفاسير وتراجم موثوقة لمعاني القرآن بلغات العالم

ما هو القرآن الكريم؟

القرآن الكريم هو كلام الله رب العالمين وخالقهم، أنزله على خاتم الأنبياء والمرسلين محمد ﷺ ليبين للبشرية الغاية من خلقهم، وهدايتهم إلى ما فيه سعادتهم في الدنيا والآخرة، وتخليصهم من الشقاء الأبدي بعد الموت، وهو آخر الكتب الإلهية نزولاً، مصداقاً لها، وناسخاً لشرائعها.

والقرآن الكريم آية ومعجزة أبدية، وهو دليل على نبوة رسول الله محمد ﷺ، تحدى الله الإنس والجن على أن يأتوا بمثله بل ولو بسورة منه، فعجزوا عن ذلك.

لم تصل إليه يد التحريف والتبديل منذ نزوله قبل أكثر من ١٤٠٠ سنة، وسيبقى محفوظاً باللغة العربية التي نزل بها، حيث تكفل الله سبحانه وتعالى بحفظه إلى آخر الزمان.

والقرآن الكريم هو المصدر الرئيس للإسلام، والدستور الذي ينظم حياة البشر ويحكمها في كل زمان ومكان، يدعو إلى عبادة الإله الخالق وحده، ويبين ما يحتاجه الإنسان لمعرفة ربه ودينه، وبداية خلق الكون، وأطوار خلق الإنسان، ونجبر عن غيوب ماضية ومستقبلية، وعن قصص أنبياء سابقين عليهم السلام، وكيف نصرهم الله وأهلك أعداءهم، وفيه أصول العبادات والمعاملات والدعوة إلى الأخلاق المحمودة، والتحذير من الأخلاق المذمومة، والمصير في الآخرة؛ إما الجنة دار المؤمنين وإما النار دار الظالمين والكافرين.

ولأهمية هذا الكتاب العظيم الذي أنزله الله باللغة العربية، وأمر بإبلاغه للبشرية؛ يطيب لنا -أيها القارئ الكريم- أن نقدم لك ترجمة لمعانيه بلغتك، تسهيلاً لفهمه وتحقيقاً لتبليغه، وقد بذل فريق العمل جهده في فهم معانيه وترجمتها، مع العلم اليقيني أنه مهما بلغت دقة الترجمة فستظل قاصرة عن أداء المعاني العظيمة التي يدل عليها نص القرآن الكريم المعجز الذي يفوق أي عمل بشري، ومن أراد أن يقف على مزيد من الحقائق التي جاء بها القرآن الكريم؛ فنوصيه بتعلم اللغة العربية التي نزل بها. وسلام على المرسلين، والحمد لله رب العالمين.

موسوعة القرآن الكريم

يمكنك الإطلاع على معاني القرآن الكريم بلغتك من خلال مسح الرمز المرئي (QR Code) بكاميرا الهاتف. يسعدنا أن نستقبل مقترحاتكم وملاحظاتكم لتطوير الترجمة من خلال نافذة الملاحظات الموجودة أمام كل آية في موقع موسوعة القرآن الكريم

www.quranenc.com

وعند الرغبة في التواصل معنا يمكن مراسلتنا عبر البريد الإلكتروني:

info@quranenc.com

Сарсухан

Қуръони карим – каломи Аллоҳ, ки Парвардигори ҷаҳониёну Холики онҳост, мебошад ва онро бар хотами паёмбарон – Муҳаммад (с) нозил кардааст, то ба башарият равшан созад, ки ҳадаф аз офариниши онҳо чист. Инчунин, онҳоро ба роҳе ҳидоят намояд, ки саодаташонро дар дунёву охират ба дунбол дорад ва онҳоро аз бадбахтии абади баъд аз марг раҳой бахшад. Қуръони карим охири китоби илоҳии нозилшуда буда, тасдиқунандаи китобҳои гузашта ва бекорқунандаи тамоми шариатҳои пешини илоҳист.

Қуръони карим нишонаву муъҷизаи абадӣ буда, далеле бар нубувати Расулulloҳ – Муҳаммад (с) мебошад. Аллоҳи мутаол инсонро ба қолиш кашида, то монанди онро ғ хатто сурае монанди онро биёваранд, аммо очизу нотавон монданд.

Бо ин ки беш аз 1400 сол аз нузули Қуръон мегузарад, аммо дасти таҳрифу табдил ба он нарасидааст ва ҳамвора ба забони арабӣ, ки забони нузули он аст, маҳфуз боқӣ мондааст, зеро Аллоҳ таоло Худ ўҳдадори ҳифозат аз он то рӯзи қиёмат гаштааст.

Қуръони карим манбаи аслии Ислому ва қонунест, ки дар ҳар замон маконе ҳаёти башарию ба назму тартиб дароварда, устувор сохтааст. Он ба ибодати ягона маъбуди Холик фаро меҳонад ва он чиро, ки инсон барои шинохти Парвардигораш ва дини Ў ниёз дорад, баён мекунад. Аз ибтидои офариниши ҳаётӣ ва мароҳили хилқати инсон сухан гуфта, аз умури ғайбу ниҳон дар гузашта ва оянда хабар медиҳад. Аз саргузаштҳои паёмбарони гузашта (а) ва ин ки чи тавр Аллоҳи мутаол онҳоро ёрӣ намуду душманонашонро нобуд сохт, ҳикоят мекунад. Асли ибодоту муомилот ва даъват ба ахлоқи писандидаро дар худ ҷой дода, нисбат ба ахлоқи нақуҳида хушдор додааст. Инчунин, он дар бораи фарҷоми ухравӣ, ки ғ ба сӯи бихишт, ки сарои мӯъминон аст, ғ ба сӯи дӯзах, ки сарои кофирон аст, сухан меғӯяд.

Ба далели аҳамияти ин китоби бузург, ки Аллоҳ таоло онро ба забони арабӣ нозил карда ва ба иблагӣ он ба башар амр намудааст, хушҳол мешавем, ки тарҷумаи маъонии онро ба забони шумо тақдими ҳузуратон кунем, то фаҳми он осон гашта ва таблиғи он сураи гирифта бошад. Гурӯҳе, ки барои анҷоми ин қор муваззаф шуда буд, тамоми талоши худро барои фаҳми маъонии он ба қор гирифтааст, то тарҷумаи дақиқеро ироа диҳад. Аммо хуб медонем, ки ҳар андоза тарҷума дақиқ бошад, боз ҳам ироаи маъонии бузург ва волое, ки насси Қуръони карим бар онҳо далолат мекунад, ба забони дигар начандон пурраву қомил аст, зеро насси Қуръони карим муъҷизае барқару болотар аз ҳар амали башариест. Аз ин рӯ, ба ҳар қасе, ки ҷӯи ҳақоқи бештаре аз ҷумлаи мавориде, ки Қуръони карим дар худ ҷой додааст, тавсия мекунем забони арабиро биёмӯзад, зеро Қуръон ба ин забон нозил шудааст.

Ва салому дуруд бар паёмбарон, ва ҳама ситоишҳо маҳсули Аллоҳ – Парвардигори ҷаҳониён аст.

Доират-ул-маорифи Қуръони карим

www.quranenc.com

Хушҳол мешавем барои бехтар шудани тарҷумаи пешниҳодоту мулоҳизоти шуморо аз тариқи панҷараи мулоҳизот, ки дар баробари ҳар ояи дар вебсайти Доират-ул-маорифи Қуръони карим

www.quranenc.com

қарор гирифтааст, дарёфт намоем. Дар сурати тамоюл ба иртибот бо мо, метавонед аз тариқи ин почтаи электронӣ

info@quranenc.com

бо мо тамос бошед.

(1) Фотиҳа الْفَاتِحَة

Чузыи 1

1. Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон. بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ①
2. Сипос махсуси Аллоҳ таоло-Парвардигори чаҳониён аст. الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ②
3. Бахшандаи меҳрубон аст. الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ③
4. Молики рӯзи ҷазост. مَلِكِ يَوْمِ الدِّينِ ④
5. [Парвардигоро] Танҳо Туро мепарастем ва танҳо аз Ту ёрӣ меҷӯем. إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ ⑤
6. Моро ба роҳи рост ҳидоят фармо [ва ҳамвора собитқадам бигардон]. اهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ ⑥
7. Роҳи касоне [ҳамчун паёмбарон, шаҳидон, ростгӯён ва накукорон], ки ба онон неъмат додаӣ ва дар зумраи ғазабшудагон [яхудиён] ва гумроҳон [масеҳиён] нестанд. صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ ⑦

(2) Бақара^(*) البقرة

Чуъзи 2

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Алиф, лом, мим.⁽¹⁾

آلَم ﴿١﴾

2. Ин китобест, ки ҳеч тардиде [шакку гумоне] дар [китоби илоҳӣ будани] он нест ва мояи хидояти парҳезгорон аст.

ذَلِكَ الْكِتَابُ لَا رَيْبَ فِيهِ هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٢﴾

3. Он касоне, ки [дар ниҳону ошкор] ба ғайб имон доранд ва намоз барпо медоранд ва аз он чи ба эшон рӯзӣ додаем, инфоқ [сарфу харч ва хайр] мекунанд.

الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ ﴿٣﴾

4. Ва онҳое, ки ба он чи бар ту ва [бар паёмбарони] пеш аз ту нозил шудааст, имон меоваранд ва бар рӯзи растохез якин доранд.

وَالَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنزِلَ مِن قَبْلِكَ وَبِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ ﴿٤﴾

5. Онҳо аз ҷониби Парвардигорашон аз хидоят бархӯрдоранд ва ононад, ки растагоранд.

أُولَٰئِكَ عَلَىٰ هُدًى مِّن رَّبِّهِمْ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٥﴾

6. Бар касоне, ки кофир шудаанд, баробар аст, ки оё бимашон додай, ё надодай, имон нахоҳанд овард.

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا سَوَاءٌ عَلَيْهِمْ ءَأَنذَرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٦﴾

7. Аллоҳ таоло бар дилхо ва гӯшхояшон муҳр [-и ғафлат] задааст ва бар чашмхояшон пардаест ва барояшон азоби бузурге [дар пеш] аст

خَتَمَ اللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ وَعَلَىٰ سَمْعِهِمْ وَعَلَىٰ أَبْصَارِهِمْ غِشَاوَةٌ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٧﴾

8. Бархе аз мардум мегӯянд: «Ба Аллоҳ таоло ва рӯзи қиёмат имон овардаем», дар ҳоле ки имон надоранд

وَمِنَ النَّاسِ مَن يَقُولُ ءَامَنَّا بِاللَّهِ وَبِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَمَا هُم بِمُؤْمِنِينَ ﴿٨﴾

9. Онон [гумон мекунанд] Аллоҳ таоло ва муъминонро фиреб медиҳанд, дар ҳоле ки фақат худро фиреб медиҳанд, вале намефаҳманд.

يُخَدِّعُونَ اللَّهَ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَمَا يَخْدَعُونَ إِلَّا أَنفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿٩﴾

(*) Бақара (Гов)

(1) Зикр гардидани хуруфи муқаттаъа (харфҳои ҷудошуда) дар оғози ин сура нишонае аз эъҷози Куръон аст. Дар воқеъ, ин хуруф мушрикони Қурайшро ба ҷолишу мубориза даъват кард ва сарфи назар аз ин ки он харфҳо барояшон ошно буд, онон тавони иброи эътироз ба онро надоштанд. Инчунин бовучуди ин ки онон бехтарин суҳанварони Араб буданд - аз овардани ояту сурае ҳаммонанди Куръон оқизу нотавон монданд, ки ин далолат бар Ваҳӣ ва муъҷиза будани Қаломуллоҳ мекунад.

10. Дар дилхояшон беморӣ (шак, нифоқ ва палидӣ) аст ва Аллоҳ таоло бар бемории онон афзудааст ва ба хогири дурӯғҳое, ки мегуфтанд, азоби дардноке [дар пеш] хоҳанд дошт
- فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ فَزَادَهُمُ اللَّهُ مَرَضًا وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ بِمَا كَانُوا يَكْذِبُونَ ﴿١٠﴾
11. Ҳар гоҳ ба онон гуфта шавад: «Дар замин фасод накунад», [ба дурӯғ] мегӯянд: «Мо албатта худ ислоҳгарем»
- وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ قَالُوا إِنَّمَا نَحْنُ مُصْلِحُونَ ﴿١١﴾
12. Огоҳ бошед! Онон [табаҳқор ва] муфсиданд, вале намефаҳманд
- أَلَا إِنَّهُمْ هُمُ الْمُفْسِدُونَ وَلَكِن لَّا يَشْعُرُونَ ﴿١٢﴾
13. Ва вақте ба онон гуфта шавад: «Шумо низ ҳамчун мардум [-и боинсоф ва воқеъбин] имон оваред», мегӯянд: «Оё [интизор доред] ҳамчун камхирадон имон оварем»? Огоҳ бошед! [Маҳз худи] Ононанд, ки камхирад ҳастанд, вале намедонанд
- وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ ءَامِنُوا كَمَا ءَامَنَ النَّاسُ قَالُوا أَنُؤْمِنُ كَمَا ءَامَنَ السُّفَهَاءُ أَلَا إِنَّهُمْ هُمُ السُّفَهَاءُ وَلَكِن لَّا يَعْلَمُونَ ﴿١٣﴾
14. Ва хангоме ки муъминоро мулоқот мекунад, мегӯянд: «Мо [низ ҳамчун шумо] имон овардаем» ва хангоме ки бо васвасагарони шайтонсифати худ хилват мекунад [дар танҳой якҷо мешаванд], мегӯянд: «Мо бо шумо ҳастем ва фақат [онҳоро] масҳара мекунем»
- وَإِذَا لَقُوا الَّذِينَ ءَامَنُوا قَالُوا ءَامَنَّا وَإِذَا خَلَوْا إِلَىٰ سَيِّظِينِهِمْ قَالُوا إِنَّا مَعَكُمْ إِنَّمَا نَحْنُ مُسْتَهْزِءُونَ ﴿١٤﴾
15. Аллоҳ таоло тамасхурашон мекунад ва дар тугёнашон саргашта ниғаҳ медорад
- اللَّهُ يَسْتَهْزِئُ بِهِمْ وَيَمُدَّهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿١٥﴾
16. Онон касоне ҳастанд, ки гумрохиро ба [бахои] ҳидоят хариданд, пас, тичораташон суде надорад ва ҳидоятёфта набуданд.
- أُولَٰئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُوا الضَّلَالَةَ بِالْهَدَىٰ فَمَا رَبِحَت تِّجَارَتُهُمْ وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ ﴿١٦﴾
17. Достони инон [мунофиқон] ҳаммонанди достони касест, ки оташе афрӯхт, пас, чун оташ перомунашро равшан сохт, Аллоҳ таоло нурашонро бигирифт ва дар ториқиҳое, ки намебинанд, раҳояшон кард
- مَثَلُهُمْ كَمَثَلِ الَّذِي اسْتَوْقَدَ نَارًا فَلَمَّا أَضَاءَتْ مَا حَوْلَهُ ذَهَبَ اللَّهُ بِنُورِهِمْ وَتَرَكَهُمْ فِي ظُلُمَاتٍ لَا يُبْصِرُونَ ﴿١٧﴾
18. Кару лолу кӯранд ва [аз гумроҳии худ] бознамегарданд
- صُمُّ بَعْضٌ عُمَىٰ قَهْمٌ لَا يُرْجَعُونَ ﴿١٨﴾
19. Ё [мисолашон] ҳамчун [гирифтронии] борони сахт (сел) аст, ки аз осмон [фурӯ мерезад] ва дар
- أَوْ كَصَيْبٍ مِّنَ السَّمَاءِ فِيهِ ظُلُمَاتٌ وَرَعْدٌ وَبَرْقٌ يَجْعَلُونَ أَصْبَعَهُمْ فِيٓءَآذَانِهِمْ مِّنَ الصَّوْعِقِ حَذَرَ الْمَوْتِ وَاللَّهُ مُحِيطٌ بِالْكَافِرِينَ ﴿١٩﴾

он торикхо ва раъду барқ бошад ва онон аз тарси марг ангуштони худро дар гӯшхояшон фуру мебаранд, то садои соика [оташак]-ро нашнаванд ва Аллоҳ таоло ба кофирон ихота дорад

20. Наздик аст, ки барқ чашмонашонро бирабояд, ҳар гоҳ ки [барқ мезанад ва рохро] бар онон равшан месозад, қадаме дар [партави] он мегузоранд ва чун торикӣ ононро фаро гирад, [хайратзада] бозмеистанд; ва агар Аллоҳ таоло бихоҳад, шунавой ва биноиашонро аз байн мебарад, зеро Аллоҳ таоло бар ҳар коре тавоност

يَكَادُ الْبَرُّ يُخْطِفُ أَبْصَرَهُمْ كُلَّمَا أَضَاءَ لَهُمْ مَشَوْا فِيهِ وَإِذَا أَظْلَمَ عَلَيْهِمْ قَامُوا وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَذَهَبَ بِسَمْعِهِمْ وَأَبْصَرِهِمْ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٠﴾

21. Эй мардум, Парвардигори худро параститиш кунед; он касе, ки шумо ва пешиниёни шуморо офарид. Бошад, ки парҳезгор шавед.

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اعْبُدُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالَّذِينَ مِن قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿٢١﴾

22. Он, ки заминро барои шумо бигустурд ва осмонро [ҳамчун сақфе] болои саратон қарор дод ва аз осмон обе фуру фиристод ва ба василаи он анвои меваҳоро ба вучуд овард, то рӯзии шумо бошад. Бинобар ин барои Аллоҳ таоло ҳамтоёне қарор надиҳед, дар ҳоле ки [ҳақиқатро] медонед.

الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ فِرَاشًا وَالسَّمَاءَ بِنَاءً وَأَنزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَّكُمْ فَلَا تَجْعَلُوا لِلَّهِ أُندَادًا وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٢٢﴾

23. Ва агар дар бораи он чи бар бандаи худ [Мухаммад] нозил кардаем, дар шаққи тардид ҳастед, агар рост мегуед, сурае ҳаммонанди он биёваред ва гувоҳони худро - ғайр аз Аллоҳ таоло - фаро хонед.

وَإِن كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِّمَّا نَزَّلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا فَأْتُوا بِسُورَةٍ مِّثْلِهِ ۚ وَادْعُوا شُهَدَاءَكُمْ مِمَّن دُونِ اللَّهِ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٢٣﴾

24. Пас, агар чунин накардед - ва ҳаргиз натавонед қард - аз оташе битарсед, ки ҳезуми он мардуму санғо ҳастанд ва барои кофирон омода шудааст.

فَإِن لَّمْ تَفْعَلُوا وَلَٰن تَفْعَلُوا فَاتَّقُوا النَّارَ الَّتِي وَقُودُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ أُعِدَّتْ لِلْكَافِرِينَ ﴿٢٤﴾

25. [Эй Паёмбар] Ба касоне, ки имон оварда ва қорҳои шоиста анҷом додаанд, мужда бидех, ки боғҳое [аз бихишт] барояшон [дар пеш] аст, ки аз зери [дарахтони] он чӯйборҳо қорӣ аст. Ҳар замон, ки мевае аз он ба эшон дода шавад, мегуянд: «Ин ҳамон аст, ки пеш аз ин [дар дунё] рӯзии мо шуда буд; дар ҳоле ки шабеҳи он ба эшон дода шуда

وَبَشِّرِ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ كُلَّمَا رُزِقُوا مِنْهَا مِن ثَمَرَةٍ رَّرَقَا قَالُوا هَذَا الَّذِي رُزِقْنَا مِن قَبْلُ وَأَنُؤُوا بِهِءَ مُتَشَبِهًا وَلَهُمْ فِيهَا أَزْوَاجٌ مُّطَهَّرَةٌ وَهُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٥﴾

буд [на худӣ он] ва [дар он чо] ҳамсарони поке доранд ва ҷовидона дар он хоҳанд буд»

26. Аллоҳ таоло аз ин, ки ба пашшае-ё болотар аз он-масал бизанад, шарм намекунад. Онон, ки имон овардаанд, медонанд, ки он [масал] ҳақ аст аз тарафи Парвардигорашон [ва аз он панд мегиранд] ва аммо онҳое, ки кофиранд, мегӯянд: «Аллоҳ таоло аз ин масал чӣ хостааст?» Аллоҳ таоло [бо баёни ин амсол] гурӯҳи бисёро [ки муставҷиби онанд хайрон ва] гумроҳ ва гурӯҳи бисёро хидоят мекунад; ва танҳо [мунофикон ва] фосиконро бо он гумроҳ месозад

﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يَسْتَحْيِي أَنْ يَضْرِبَ مَثَلًا مَّا بَعُوضَةً فَمَا فَوْقَهَا فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا فَيَعْلَمُونَ أَنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّهِمْ وَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا فَيَقُولُونَ مَاذَا أَرَادَ اللَّهُ بِهَذَا مَثَلًا يُضِلُّ بِهِ كَثِيرًا وَيَهْدِي بِهِ كَثِيرًا وَمَا يُضِلُّ بِهِ إِلَّا الْفَاسِقِينَ ﴿٢٦﴾﴾

27. [Ҳамон] касоне, ки паймони Аллохро - пас аз маҳкам сохтанаш - мешикананд ва равобити [нақуи хешовандӣ]-ро, ки Аллоҳ таоло ба барқарории он фармон додааст, қатъ ва дар замин фасод мекунад. Инон [дар дунё ва охират] зиёндагонанд.

﴿الَّذِينَ يَنْقُضُونَ عَهْدَ اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مِيثَاقِهِ وَيَقْطَعُونَ مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ وَيُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ أُولَٰئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٢٧﴾﴾

28. Чи гуна [яктоии] Аллохро инкор мекунад, дар ҳоле ки (моддаи) бечон будед ва ӯ шуморо ҳаёт бахшид. Боз шуморо мемиронанд ва баъд аз он зинда хоҳад кард, баъд аз он [барои бозпурсӣ] ба пешгоҳаш боз гардонда мешавад.

﴿كَيْفَ تَكْفُرُونَ بِاللَّهِ وَكُنْتُمْ أَمْوَاتًا فَأَحْيَاكُمْ ثُمَّ يُمَيِّتُكُمْ ثُمَّ يُحْيِيكُمْ ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٢٨﴾﴾

29. ӯст, ки ҳамаи он чиро, ки дар замин аст, бароятон офарид, Пас аз он ба сӯи осмон рӯй овард ва онҳоро ба сурати ҳафт осмон сомон дод ва ӯ ба ҳар чиз доност.

﴿هُوَ الَّذِي خَلَقَ لَكُمْ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا ثُمَّ أَسْتَوَىٰ إِلَى السَّمَاءِ فَسَوَّاهُنَّ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٢٩﴾﴾

30. Ва [ёд кун] хангоме ки Парвардигорат ба фариштагон гуфт: «Ман дар замин ҷонишине хоҳам гумошт. Онон гуфтанд: Оё касеро дар он чо мегуморӣ, ки табаҳқорӣ ва хунрезӣ кунад, дар ҳоле ки мо Туро бо сипос ба покӣ меситоем ва такдис мекунем? Аллоҳ таоло гуфт: «Ман [дар бораи ҳадафу маслиҳати офариниши ӯ] чизҳое медонам, ки шумо намедонед»

﴿وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَائِكَةِ إِنِّي جَاعِلٌ فِي الْأَرْضِ خَلِيفَةً قَالُوا أَتَجْعَلُ فِيهَا مَنْ يُفْسِدُ فِيهَا وَيَسْفِكُ الدِّمَاءَ وَنَحْنُ نُسَبِّحُ بِحَمْدِكَ وَنُقَدِّسُ لَكَ قَالَ إِنِّي أَعْلَمُ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٣٠﴾﴾

31. Он гоҳ ҳамаи номҳо [-и ашё ва мавҷудот]-ро ба Одам омӯхт. Сипас онҳоро ба фариштагон арза дошт ва фармуд: «Агар рост мегӯед, аз номҳои инҳо ба ман хабар диҳед»

وَعَلَّمَ آدَمَ الْأَسْمَاءَ كُلَّهَا ثُمَّ عَرَضَهُمْ عَلَى الْمَلَائِكَةِ فَقَالَ أَنْبِئُونِي بِأَسْمَاءِ هَٰؤُلَاءِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٣١﴾

32. [Фариштагон] Гуфтанд: «Муназзаҳӣ [поқӣ], Ту! Мо чизе ҷуз он чи ба мо омӯхтаӣ намедонем. Ту доноӣ ҳақимӣ»

قَالُوا سُبْحٰنَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿٣٢﴾

33. Фармуд: «Эй Одам, ононро аз номҳояшон огоҳ кун». Ҳангоме ки вай ононро огоҳ кард, [Аллоҳ таоло] фармуд: «Оё ба шумо нагуфтаам, ки ман асрори осмонҳоро заминро медонам ва аз он чи, ки ошкор мекунад ва пинҳон медоштед, огоҳам?»

قَالَ بَلَّغْنَاكَ آيَاتِنَا أَنْتَ أَصْبَحْتَ بِأَسْمَائِهِمْ فَلَمَّا أَنْبَأَهُمْ بِأَسْمَائِهِمْ قَالَ أَلَمْ أَقُلْ لَكُمْ إِنِّي أَعْلَمُ الْغَيْبَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَأَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ وَمَا كُنْتُمْ تَكْتُمُونَ ﴿٣٣﴾

34. [Ёд кун] Ҳангоме ки ба фариштагон гуфтем: «Барои [бузургдошту эҳтиром бар] Одам сачда кунед!» Пас, [ҳамагӣ] сачда карданд, ба ҷуз иблис, ки худдорӣ кард ва такаббур варзид ва аз кофирон шуд.

وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَى وَاسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ الْكَافِرِينَ ﴿٣٤﴾

35. Гуфтем: «Эй Одам, ту ва ҳамсарат [Ҳавво] дар бихишт сукунат кунед ва аз [неъматҳои] он - аз ҳар ҷо, ки меҳоҳед - гуворо бихӯред, аммо ба ин дарахт наздик нашавед, ки [ба хотири сарпечӣ аз фармони илоҳӣ] дар зумраи ситамгорон хоҳед буд»

وَقُلْنَا يَا آدَمُ اسْكُنْ أَنْتَ وَزَوْجُكَ الْجَنَّةَ وَكُلَا مِنْهَا رَغَدًا حَيْثُ شِئْتُمَا وَلَا تَقْرَبَا هَٰذِهِ الشَّجَرَةَ فَتَكُونَا مِنَ الظَّالِمِينَ ﴿٣٥﴾

36. Пас, шайтон мучиби лағжиш [ва сарпечии] он ду шуд. Сипас Аллоҳ таоло онҳоро аз он чи дар он буданд [бихишт] берун кард ва [ба он ду тан ва шайтон] гуфтем: «Ҳамагӣ [ба замин] фуруд оед, дар ҳоле ки душмани якдигар хоҳед буд ва бароятон дар замин то муддати муайян қароргоҳ ва василаи баҳрабардорӣ вучуд хоҳад дошт»

فَأَزَلَّهُمَا الشَّيْطَانُ عَنْهَا فَأَخْرَجَهُمَا مِمَّا كَانَا فِيهِ وَقُلْنَا اهْبِطُوا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ وَلَكُمْ فِي الْأَرْضِ مُسْتَقَرٌّ وَمَتَاعٌ إِلَىٰ حِينٍ ﴿٣٦﴾

37. Он гоҳ Одам аз Парвардигораш калимоте фаро гирифт [ва дархости бахшоиш намуд] ва Аллоҳ таоло тавбаи ӯро пазируфт, чаро ки Аллоҳ таоло тавбапазиро меҳрубон аст

فَتَلَقَىٰ آدَمَ مِنْ رَبِّهِ كَلِمَاتٍ فَتَابَ عَلَيْهِ إِنَّهُ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿٣٧﴾

38. Гуфтем: «Ҳамагӣ аз он [бихишт] фуруд оед ва ҳар гоҳ аз ҷониби Ман раҳнамуде бароятон омад, касоне, ки аз он [ҳидоят] пайравӣ кунанд, на тарсе хоҳанд дошт ва на андӯхгин мешаванд»

فَلَمَّا أَهْبَطُوا مِنْهَا جَمِيعًا فَإِمَّا يَأْتِيَنَّكُمْ مِنِّي هُدًى فَمَن تَبِعَ هُدَايَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٣٨﴾

39. Ва касоне, ки кофир шуданд ва нишонаҳои [қудрату яқтоии] моро дурӯғ пиндоштанд, онон аҳли дӯзаханд ва ҳамеша дар он хоҳанд буд

وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٣٩﴾

40. Эй Бани Исроил [фарзандони Яъқуб], неъматхоеро, ки ба шумо арзонӣ доштам, ба ёд оваред ва ба паймоне, ки бо ман бастаед, вафо кунед, то Ман низ ба паймони [худ бо] шумо [дар бораи неъматҳои дунё ва охираат] вафо кунам ва танҳо аз ман битарсед

يَبْنَئِي إِسْرَائِيلَ أَذْكُرُوا نِعْمَتِيَ الَّتِي أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَوْفُوا بِعَهْدِي أَوْفِ بِعَهْدِكُمْ وَإِيَّايَ فَارْهَبُونِ ﴿٤٠﴾

41. Ва ба он чи нозил кардаам [Қуръон] имон биёваред, ки тасдиқкунандаи чизест, ки бо шумост ва нахустин кофир ба он набошед ва оёти маро ба баҳои ночиз нафурӯшед ва танҳо аз Ман битарсед

وَأَمِنُوا بِمَا أَنْزَلْتُ مُصَدِّقًا لِّمَا مَعَكُمْ وَلَا تَكُونُوا أَوَّلَ كَافِرٍ بِهِ ؕ وَلَا تَشْتَرُوا بِآيَاتِي ثَمَنًا قَلِيلًا وَإِيَّايَ فَاتَّقُونِ ﴿٤١﴾

42. Ва, дар ҳоле ки [ҳақиқатро] медонед, ҳақро бо ботил наёмеzed ва онро китмон [пинҳон] накунад

وَلَا تَلْبِسُوا الْحَقَّ بِالْبَاطِلِ وَتَكْتُمُوا الْحَقَّ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٤٢﴾

43. Ва намоз барпо доред ва закот бипардозед ва бо намозгузoron намоз бихонед

وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَارْكَعُوا مَعَ الرَّاكِعِينَ ﴿٤٣﴾

44. Оё, дар ҳоле ки китоби [Таврот] - ро мехонед, мардумро ба некӣ фармон медихеду худро фаромӯш мекунед? Оё намеандешед?

﴿أَتَأْمُرُونَ النَّاسَ بِالْبِرِّ وَتَنْسَوْنَ أَنفُسَكُمْ وَأَنْتُمْ تَتْلُونَ الْكِتَابَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ﴾ ﴿٤٤﴾

45. Ва аз сабру намоз ёри ҷӯед; ва ба ростӣ, ки он [намоз] ҷуз ба фурутанон душвору гарон аст

وَأَسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ وَإِنَّهَا لَكَبِيرَةٌ إِلَّا عَلَى الْخَاشِعِينَ ﴿٤٥﴾

46. Ҳамон касоне, ки яқин доранд, ки ба дидори Парвардигори хеш ноил хоҳанд шуд ва ба пешгоҳи Ё бозмегарданд

الَّذِينَ يَطْمَئِنُّونَ أَنَّهُمْ مُلْكُوا رَبِّهِمْ وَأَنَّهُمْ إِلَيْهِ رَاجِعُونَ ﴿٤٦﴾

47. Эй Бани Исроил, неъматхоеро, ки ба шумо арзонӣ доштам, ба ёд оваред ва [низ] ин ки

يَبْنَئِي إِسْرَائِيلَ أَذْكُرُوا نِعْمَتِيَ الَّتِي أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَنِّي فَضَّلْتُكُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿٤٧﴾

шуморо [ба далели бархӯрдорӣ аз ҳидоят] ба
чаҳониён бартарӣ додам

48. Ва аз рӯзе битарсед, ки касе чизе [аз азоби Аллоҳ таоло] - ро аз касе дафъ намекунад ва аз ӯ шафоат пазируфта намешавад ва на ғаромату фидяе гирифта мешавад ва на ёрӣ мешаванд

وَأَتَقُوا يَوْمًا لَا تَجْزِي نَفْسٌ عَنْ نَفْسٍ شَيْئًا وَلَا يُقْبَلُ مِنْهَا شَفَعَةٌ
وَلَا يُؤْخَذُ مِنْهَا عَدْلٌ وَلَا هُمْ يُصْرُونَ ﴿٤٨﴾

49. Ва [ба ёд оваред] ҳангоме ки шуморо аз чанголи фиръавниён наҷот додем. [Онон] Бадтарин азобро бар саратон меоварданд: Писаронатонро мекуштанд ва занонатонро [барои канизӣ] зинда ниғаҳ медоштанд ва дар инҳо озмоиши бузурге аз ҷониби Парвардигоратон барои шумо буд

وَإِذْ نَجَّيْنَاكَ مِنْ آلِ فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكَ سُوءَ الْعَذَابِ
يُدْخِلُونَ أَبْنَاءَكَ ثُمَّ وَيَسْتَحْيُونَ نِسَاءَكَ فِي ذَالِكُمْ بَلَاءٌ مِّنْ
رَّبِّكَ عَظِيمٌ ﴿٤٩﴾

50. Ва [ба ёд оваред] ҳангоме ки дарёро бароятон шикафтем ва шуморо наҷот додем ва фиръавниёнро, дар ҳоле ки [ба азоби онҳо бо чашми худ] менигаристед, ғарқ сохтем

وَإِذْ فَرَقْنَا بِكُمْ الْبَحْرَ فَأَنجَيْنَاكَ وَأَغْرَقْنَا آلَ فِرْعَوْنَ
وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ ﴿٥٠﴾

51. Ва [ба ёд оваред] ҳангомеро ки [барои нузули Таврот] чихил шаб бо Мӯсо ваъда гузоридем, он гоҳ шумо баъд аз ӯ гӯсоларо [ба парастииш] гирифтед, дар ҳоле ки [нисбат ба ҳештан] ситамгор будед

وَإِذْ وَعَدْنَا مُوسَىٰ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً ثُمَّ اتَّخَذْتُمُ الْعِجْلَ مِنْ بَعْدِهِ
وَأَنْتُمْ ظَالِمُونَ ﴿٥١﴾

52. Сипас шуморо баъд аз он [гуноҳ] бахшидем; бошад, ки сипосгузори кунед

ثُمَّ عَفَوْنَا عَنْكُمْ مِّنْ بَعْدِ ذَلِكَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٥٢﴾

53. Ва [низ ба ёд оваред] ҳангоме ки ба Мӯсо китоби [Таврот] - ро, ки ҷудоқунанда [-и ҳақ аз ботил] аст, ато кардем; бошад, ки ҳидоят шавед

وَإِذْ آتَيْنَا مُوسَىٰ الْكِتَابَ وَالْفُرْقَانَ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿٥٣﴾

54. Ва [ба ёд оваред] замонеро, ки Мӯсо ба қавми худ гуфт: «Эй қавми ман, шумо бо интиҳоби гӯсола [барои парастииш] ба худ ситам кардаед, пас, ба сӯйи Офаридгори худ бозгардед ва тавба кунед ва [хатокорони] худро бикӯшед. Ин кор барои шумо дар пешгоҳи Парвардигоратон беҳтар аст». Он гоҳ Аллоҳ таоло тавбаи шуморо пазируфт. Ба ростӣ, ки ӯ тавбапазиро меҳрубон аст

وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ يَا قَوْمِ أَوَلَمْ يَأْتِكُمْ الْكِتَابُ بِالْحَقِّ لَعَلَّكُمْ
تَتَّقُونَ ﴿٥٤﴾

55. Ва [ба ёд оваред] ҳангомери ки гуфтед: «Эй Мӯсо, мо ҳаргиз ба ту имон намеоварем, магар ин ки Аллоҳро ошкоро бубинем». Пас, соика [оташак] шуморо дар ҳоле гирифт, ки [азоби худро бо чашми хеш] менигаристед

وَإِذْ قُلْتُمْ يَا مُوسَى لَنْ نُؤْمِنَ لَكَ حَتَّى تَرَى اللَّهَ جَهْرَةً فَأَخَذَتْكُمُ الصَّعِقَةُ وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ ﴿٥٥﴾

56. Сипас шуморо пас аз маргатон барангехтем, бошад, ки сипосгузори кунед

ثُمَّ بَعَثْنَاكُم مِّن بَعْدِ مَوْتِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٥٦﴾

57. Ва абрро бар шумо соябон қарор додем ва манну салво [шаҳду бедона] бароятон фуру фиристомедем [ва гуфтем]: «Аз неъматҳои покизае, ки ба шумо рӯзи додаем, бихӯред» [вале куфр варзидед]. Онон [бо носипосиву нофармонӣ] ба мо ситам накарданд, балки ба худ ситам раво дошанд

وَوَهَبْنَا لَكُمْ مِّنَ الْغَنَمِ وَأَنْزَلْنَا عَلَيْكُمُ الْمَنَّاءَ وَالسَّلْوَىٰ كُلُوا مِن طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَمَا ظَلَمُونَا وَلَكِن كَانُوا أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٥٧﴾

58. Ва [ба ёд оваред] замонери, ки гуфтем: «Ба ин шаҳр [Байт-ул-муқаддас] ворид шавед ва аз [неъматҳои] он, аз ҳар ҷо [ва ҳар вақт], ки хостед, бихӯред ва бо фурутанӣ аз дарвоза ворид шавед ва бигӯед: «[Парвардигоро, гуноҳонамонро] фуру рез». [Чунин бигӯед] То гуноҳонатонро биёмурзем ва [яқинан] бар [подоши] накукорон хоҳем афзуд

وَإِذْ قُلْنَا ادْخُلُوا هَذِهِ الْقَرْيَةَ فَكُلُوا مِنْهَا حَيْثُ شِئْتُمْ رَغَدًا وَّادْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا وَقُولُوا حِطَّةٌ نَّغْفِرْ لَكُمْ خَطَايِكُمْ وَسَرِّدِ الْمُحْسِنِينَ ﴿٥٨﴾

59. Он гоҳ ситамгарон ин суҳанро, ки ба онҳо гуфта шуда буд, тағйир доданд [ва ба ҷояш калимоти масҳараомезе гуфтанд]. Аз ин рӯ, бар ситамгарон, ба сазои ин нофармонишон, азобе аз осмон нозил кардем

فَبَدَّلَ الَّذِينَ ظَلَمُوا قَوْلًا غَيْرَ الَّذِي قِيلَ لَهُمْ فَأَنْزَلْنَا عَلَى الَّذِينَ ظَلَمُوا رِجْزًا مِّنَ السَّمَاءِ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿٥٩﴾

60. Ва [ба ёд оваред] замонери, ки Мӯсо барои қавми хеш об хост, пас, гуфтем: «Асои худро бар санг бизан». Он гоҳ дувоздаҳ чашма аз он ҷушид ва ҳар гурӯҳе обнӯшгоҳи худро донист [ва гуфтем]: «Аз рӯзии Аллоҳ таоло бихӯред ва биёшомед ва дар замин ба фасод [ва табоҳӣ] накушед»

وَإِذْ أَسْتَسْقَىٰ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ فَقُلْنَا اضْرِبْ بِعَصَاكَ الْحَجَرَ فَانْفَجَرَتْ مِنْهُ اثْنَا عَشَرَ نَبِئًا قَدْ عَلِمَ كُلُّ أُنَاسٍ مَّشْرِبَهُمْ كَلُوا وَاشْرَبُوا مِن رِّزْقِ اللَّهِ وَلَا تَعْتَوْا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ﴿٦٠﴾

61. Ва [ба ёд оваред] замонери, ки гуфтед: «Эй Мӯсо, мо ҳаргиз тобу таҳаммули як навъ физоро

وَإِذْ قُلْتُمْ يَا مُوسَى لَنْ نَّصْبِرَ عَلَىٰ طَعَامٍ وَاحِدٍ فَادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُخْرِجْ لَنَا مِمَّا تُثْبِتُ الْأَرْضُ مِنْ بَقْلِهَا وَقِثَّائِهَا وَفُومِهَا وَعَدَسِيهَا

надорем, пас, Парвардигори хешро бихон, то аз рӯиданиҳои замин, аз сабзиви бодиринг ва гандуму наск ва пиёз бароямон бирӯёнад». [Мӯсо] Гуфт: «Оё чизеро, ки пасттар аст, бо чизи беҳтар ҷойгузин мекунад? Ба шаҳре фуруд оед; зеро он чи ки хостед, дар он ҷо бароятон вучуд дорад» ва [чунин шуд, ки муҳри] зиллату бенавоӣ бар онон зада шуд ва сазовори хашми Аллоҳ таоло гардиданд, чаро ки онон ба оёти Аллоҳ таоло куфр меварзиданд ва паёмбаронро ба ноҳақ мекуштанд. Инҳо ба хотири он буд, ки гунаҳгору мутаҷовиз буданд

وَبَصَلِهَا قَالِ أَتَسْتَبْدِلُونَ الَّذِي هُوَ أَدْنَىٰ بِالَّذِي هُوَ خَيْرٌ أَهَيُّوْا
مَضْرًا فَإِنَّ لَكُمْ مَا سَأَلْتُمْ وَضُرِبَتْ عَلَيْهِمُ الذِّلَّةُ وَالْمَسْكَنَةُ
وَبَاءُوا بِغَضَبٍ مِّنَ اللَّهِ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَانُوا يَكْفُرُونَ بِعَايَاتِ اللَّهِ
وَيَقْتُلُونَ النَّبِيَّاتِ بِغَيْرِ الْحَقِّ ذَلِكَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ ﴿٦١﴾

62. Дар ҳақиқат касоне, ки [хोलисона ба ислом] имон овардаанд ва онон, ки яҳудӣ шуданд ва масеҳиёну себеон [фитратгароён], ҳар, ки ба Аллоҳ таоло ва рӯзи қиёмат имон биёварад ва кори шоистае анҷом диҳад, подошашон назди Парвардигорашон аст; на тарсе хоҳанд дошт ва на андӯхгин мешаванд

إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَالَّذِينَ هَادُوا وَالصَّالِحِينَ وَالصَّالِحِينَ مَن ءَامَنَ
بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَعَمِلَ صَالِحًا فَلَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا
خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٦٢﴾

63. Ва [ба ёд оваред] замонеро, ки аз шумо паймон гирифтём ва [кӯхи] Турро болои саратон барафроштем [ва гуфтем]: «Он чи [аз аҳкоми Таврот] ба шумо додаем, бо чиддият бигиред ва ончиро, ки дар он аст, ёд кунед, бошад, ки пархезкор шавед»

وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ وَرَفَعْنَا فَوْقَكُمُ الطُّورَ خُذُوا مَا ءَاتَيْنَاكُمْ
بِقُوَّةٍ وَادْكُرُوا مَا فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿٦٣﴾

64. Вале баъд [аз он ҳама аҳду паймон] аз ин [фармон] рӯй бартоғтед ва агар фазлу бахшиши Аллоҳ таоло бар шумо намебуд, яқинан дар зумраи зиёнкорон будед

ثُمَّ تَوَلَّيْتُمْ مِّنْ بَعْدِ ذَلِكَ فَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ
لَكُنْتُمْ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٦٤﴾

65. Мусалламан аз [шарҳи ҳоли] касоне аз худатон огоҳ шудаед, ки дар [мавриди ҳукми хурмати сайди моҳӣ дар рӯзҳои] шанбе тачовуз карданд. Пас, ба онҳо гуфтем: «Бӯзинаҳои хору рондашуда бошед!»

وَلَقَدْ عَلِمْتُمُ الَّذِينَ اَعْتَدُوا مِنْكُمْ فِي السَّبْتِ فَقُلْنَا لَهُمْ كُونُوا
فِرْدًا حَسِبِينَ ﴿٦٥﴾

66. Пас, он [кайфар] - ро ибрате барои мардуми он замон ва наслҳои пас аз эшон ва [ҳамчунин] панду андарзе барои пархезгорон қарор додем

فَجَعَلْنَاهَا نَكَالًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهَا وَمَا خَلْفَهَا وَمَوْعِظَةً لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٦٦﴾

67. Ва [ба ёд оваред] замоне, ки Мӯсо ба қавми худ гуфт: «Аллоҳ таоло ба шумо дастур медиҳад, ки модагоvero забҳ кунед». Онон гуфтанд: «Оё моро масхара мекуни?» [Мӯсо] гуфт: «[Тамасхур кори чоҳилон аст ва] Ба Аллоҳ таоло паноҳ мебарам, аз ин ки дар зумраи чоҳилон бошам»

وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تَذْبَحُوا بَقَرَةً قَالُوا أَتَتَّخِذُنَا هُزُوًا قَالَ أَعُوذُ بِاللَّهِ أَنْ أَكُونَ مِنَ الْجَاهِلِينَ ﴿٧٧﴾

68. Гуфтанд: «Аз Парвардигорат бихоҳ, то барои мо равшан кунад, ки он чи гуна [гове] аст»? [Мӯсо] Гуфт: [Аллоҳ таоло] Мефармояд: «Он гове аст на пир ва на чавон, балки миёнасоли байни ин ду бошад. Пас, [акнун] он чиро, ки дастур ёфтаед, анҷом диҳед»

قَالُوا ادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَنَا مَا هِيَ قَالَ إِنَّهُ يَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ لَا فَارِصٌ وَلَا بِكَرٍ عَوَانٌ بَيْنَ ذَلِكَ فافعلوا مَا تُمَرُونَ ﴿٧٨﴾

69. Гуфтанд: «Аз Парвардигорат бихоҳ, то барои мо равшан созад, ки рангаш чи гуна аст»? [Мӯсо] Гуфт: [Аллоҳ таоло] Мефармояд: «Он гов зарди пуррангест, ки [рангаш] бинандагонро шод мекунад»

قَالُوا ادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَنَا مَا لَوْنُهَا قَالَ إِنَّهُ يَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ صَفْرَاءٌ فَاقِعٌ لَوْنُهَا تَسُرُّ النَّاظِرِينَ ﴿٧٩﴾

70. Гуфтанд: «Аз Парвардигорат [боз ҳам] бихоҳ, то чигунагии он говро [аз ҳар ҷиҳат] барои мо равшан созад, зеро [вижагиҳои] ин гов ханӯз бароямон муҳам аст ва иншоаллоҳ [бо тавзеҳоти ту] хидоят хоҳем шуд»

قَالُوا ادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَنَا مَا هِيَ إِنَّ الْبَقَرَ تَشَبَهَ عَلَيْنَا وَإِنَّا إِن شَاءَ اللَّهُ لَمُهتدون ﴿٨٠﴾

71. [Мӯсо] гуфт: «Вай мефармояд: «Он гове аст на чунон ром, ки заминро чуфт кунад ва ё киштзорро об диҳад, [аммо] беайб асту якраг ва дар он ҳеҷ ранги дигаре нест». Онон гуфтанд: «Инак сухани дуруст овардӣ». Сипас [чунон говро пайдо карданд ва] онро сар буридану [албатта] наздик буд, ки ин корро накунад»

قَالَ إِنَّهُ يَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ لَا ذَلُولٌ تُثِيرُ الْأَرْضَ وَلَا تَسْقِي الْحَرْثَ مُسَلَّمَةٌ لَا شِيَةَ فِيهَا قَالُوا آلَيْنَ جِئْتَ بِالْحَقِّ فذبحوها وَمَا كَادُوا يَفْعَلُونَ ﴿٨١﴾

72. Ва [ба ёд оваред] хангоме ки фардери куштед ва дар бораи [қотили] ӯ ба низоъ пардохтед ва Аллоҳ таоло чизеро, ки пинҳон мекардед, ошкор намуд

وَإِذْ قَتَلْتُمْ نَفْسًا فَادَرَأْتُمُوهَا فِيهَا وَاللَّهُ مُخْرِجٌ مِمَّا كُنْتُمْ تَكْتُمُونَ ﴿٨٢﴾

73. Пас гуфтем: «Порае аз [бадани] говро ба мактул бизанед [то зинда шавад ва қотили хешро

فَقُلْنَا أَضْرِبُوهُ بِبَعْضِهَا كَذَلِكَ يُحْيِي اللَّهُ الْمَوْتَى وَيُرِيكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٨٣﴾

муаррифӣ кунад]. Аллоҳ таоло мурдагонро ҳамин гуна зинда мекунад ва нишонаҳои [ошқори қудрати] хешро ба шумо нишон медиҳад, бошад, ки бияндешед»

74. Пас аз он [бо вучуди ин муъҷизаи бузург] дилҳои шумо саҳт шуд, ҳамчун санг, ё саҳттар, зеро [ҳоли дилҳоятон харғиз тағйир намекунад, аммо санғҳо дучори тағйиру таҳаввул мешаванд, чунон ки] бархе аз санғҳо мешикофанд ва аз онҳо ҷӯйборҳое ҷорӣ мешаванд ва бархе мешикофанду [чашмаҳои] об аз онҳо мечӯшад ва бархе аз тарси Аллоҳ таоло [аз фарози кӯҳҳо] фуру меафтанд. Ва Аллоҳ таоло аз он чи мекунад, ғофил нест

ثُمَّ قَسَتْ فُلُوبِكُمْ مِّنْ بَعْدِ ذَلِكَ فَهِيَ كَالْحِجَارَةِ أَوْ أَشَدُّ قَسْوَةً وَإِنَّ مِنَ الْحِجَارَةِ لَمَا يَتَفَجَّرُ مِنْهُ الْأَنْهَارُ وَإِنَّ مِنْهَا لَمَّا يَنْشَقُّ فَيَخْرُجُ مِنْهُ الْمَاءُ وَإِنَّ مِنْهَا لَمَّا يَنْهَشُ مِنَ خَشْيَةِ اللَّهِ وَمَا اللَّهُ بِغَفِيلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٧٤﴾

75. [Эй муъминон, ҳоло ки ҳақиқати душмании яҳудиён бароятон ошқор гардид] Оё умед доред, ки ба [оини] шумо имон биёваранд, бо ин ки гурӯҳе аз [уламои] онон суханони Аллоҳро [дар Таврот] мешуниданд ва пас аз фаҳмиданаш [алфозу маонии] онро таҳриф мекарданд, ҳол он ки [аз бузургии гуноҳи хеш] иттилоъ доштанд

﴿أَفَتَطْمَعُونَ أَنْ يُؤْمِنُوا لَكُمْ وَقَدْ كَانَ فَرِيقٌ مِّنْهُمْ يَسْمَعُونَ كَلِمَ اللَّهِ ثُمَّ يُحَرِّفُونَهَا مِنْ بَعْدِ مَا عَقَلُوا وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٧٥﴾﴾

76. Ва [яке аз фиребкориҳояшон ин аст, ки] вақте бо муъминон рӯбарӯ мешаванд мегӯянд: «[Мо ҳам] имон овардаем», вале хангоме ки бо якдигар хилват мекунанд, мегӯянд: «Чаро матолиберо, ки [дар бораи вижагиҳои паёмбар ва ҳаққонияти ислом дар Таврот омадааст ва] Аллоҳ таоло барои шумо баён кардааст, барои мусулмонон бозгӯ мекунад, то [рӯзи киёмат] дар пешгоҳи Парвардигоратон алайҳи [бар зидди] шумо ба он истидлол кунанд? Оё намефаҳмед?»

وَإِذَا لَقُوا الَّذِينَ ءَامَنُوا قَالُوا ءَامَنَّا وَإِذَا خَلَا بَعْضُهُمْ إِلَىٰ بَعْضٍ قَالُوا أَتُحَدِّثُونَهُمْ بِمَا فَتَحَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ لِيُحَاجُّوكُمْ بِهِ عِنْدَ رَبِّكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٧٦﴾

77. Оё намедонанд, ки Аллоҳ таоло он чиро, ки пинҳон медоранд ва ошқор месозанд, [ҳамаро] медонад?!

﴿وَلَا يَعْلَمُونَ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٧٧﴾﴾

78. Ва бархе аз онон бесаводоне ҳастанд, ки [фақат ба тиловати содаи Таврот дилхушанд] ва китоби

﴿وَمِنْهُمْ أُمِّيُونَ لَا يَعْلَمُونَ الْكِتَابَ إِلَّا أَمَانِي وَإِنَّ هُمْ إِلَّا يُظُنُّونَ ﴿٧٨﴾﴾

Аллохро чуз мушти хаёлоти хом намедонанд ва танҳо ба пиндорҳои хеш [ки аз бузургонашон фаро гирифтаанд] дил бастаанд

79. Пас, вой бар касоне, ки бо дасти худ менависанд, сипас мегӯянд: «Ин аз ҷониби Аллоҳ таоло аст», то онро ба баҳои андак бифурушанд! Пас, вой бар онҳо аз он чи дастҳояшон навиштааст ва вой бар онон аз он чи [аз ин роҳ] ба даст меоваранд!

فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ يَكْتُمُونَ الْكِتَابَ بِأَيْدِيهِمْ ثُمَّ يَقُولُونَ هَذَا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ لَيْسَ شَيْءٌ مِنْهُ إِلَّا قَلِيلًا قَلِيلًا فَوَيْلٌ لَهُمْ مِمَّا كَتَبَتْ أَيْدِيهِمْ وَوَيْلٌ لَهُمْ مِمَّا يَكْسِبُونَ ﴿٧٩﴾

80. Ва [яхудиён] гуфтанд: «Оташи дӯзах чуз чанд рӯзи маҳдуде ҳаргиз ба мо нахоҳад расид». Бигӯ: «Оё аз назди Аллоҳ таоло паймоне гирифтаед, ки Аллоҳ таоло ҳаргиз хилофи паймонаш накунад? Ё чизеро, ки намедонед, ба Аллоҳ таоло нисбат медиҳед?!»

وَقَالُوا لَنْ نَمَسَّنَا النَّارَ إِلَّا أَيَّامًا مَعْدُودَةً قُلْ أَتَّخَذْتُمْ عِنْدَ اللَّهِ عَهْدًا فَلَنْ يُخْلِفَ اللَّهُ عَهْدَهُ ۖ أَمْ تَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٨٠﴾

81. Оре, ҳар ки муртакиби гуноҳе шавад ва гуноҳонаш ўро ихота кунад, онон аҳли оташанд ва ҷовидона дар он хоҳанд буд

بَلَىٰ مَنْ كَسَبَ سَيِّئَةً وَأَحَظَّتْ بِهِ حَاطَّتُهُ ۖ فَأُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ ۖ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٨١﴾

82. Ва касоне, ки имон оваранд ва корҳои шоиста анҷом диҳанд, онон аҳли бихиштанд ва ҷовидона дар он хоҳанд монд

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ ۖ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٨٢﴾

83. Ва [ба ёд оваред] ҳангоме ки аз Бани Исроиил паймон гирифтём, ки: «Чуз Аллоҳи ягоноро парастииш накунад ва ба падару модару наздикону ятимон ва бенавоён неки кунед ва ба мардум [сухани] нек бигӯеду намоз барпо доред ва закот бипардозед», вале ҳамаи шумо, чуз иддаи каме пушт гардонидед ва рӯйгардон шудед

وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَائِيلَ لَا تَعْبُدُونَ إِلَّا اللَّهَ ۖ وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا وَذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَقُولُوا لِلنَّاسِ حُسْنًا ۚ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ ثُمَّ تَوَلَّيْتُمْ إِلَّا قَلِيلًا مِّنْكُمْ وَأَنتُمْ مُّعْرِضُونَ ﴿٨٣﴾

84. Ва [ба ёд оваред] ҳангоме ки аз шумо паймон гирифтём, ки хуни якдигарро нарезед ва ҳамдигарро аз сарзаминатон берун накунад; сипас шумо иқрор кардед ва худ [бар он паймон] гувоҳӣ медиҳед

وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ لَا تَسْفِكُونَ دِمَاءَكُمْ وَلَا تُخْرِجُونَ أَنفُسَكُمْ مِّن دِيَارِكُمْ ثُمَّ أَقْرَرْتُمْ وَأَنتُمْ تَشْهَدُونَ ﴿٨٤﴾

85. Пас аз он, ҳамин шумо ҳастед, ки якдигарро мекушед ва гурӯҳе аз худатонро аз сарзаминатон

ثُمَّ أَنْتُمْ هَٰؤُلَاءِ تَقْتُلُونَ أَنفُسَكُمْ وَتُخْرِجُونَ فَرِيقًا مِّنْكُمْ مِّن دِيَارِهِمْ تَظَاهَرُونَ عَلَيْهِم بِالْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَإِن يَأْتُوكُمْ

берун мекунад ва ба гуноҳу ситам алайҳи онон ба якдигар ёрӣ мекунад ва агар [баъзе аз онон дар ҷанг бо ҳампаймонони араби шумо гирифта шаванд ва ба сурати] асир наздатон биёянд [бо он ки ҳамдини шумо ҳастанд, дар баробари озодиашон] фида мегиред, ҳол он ки ихроҷи онон [аз ҳама оғоз] бар шумо ҳаром буд. Оё ба бахше аз [дастуроти] китоб [-и осмонӣ дар мавриди фида гирифта] имон меоваред ва ба бахше [ки шуморо дар бораи ҳамдинонатон супориш мекунад] кофир мешавед? Пас, ҳазои ҳар касе аз шумо, ки чунин кунад, ҷуз расвоӣ ва хорӣ дар ин ҳаҷон нахоҳад буд ва дар рӯзи қиёмат ба шадидтарин азоб гирифта мешаванд; ва [якин бидонед, ки] Аллоҳ таоло аз он чи анҷом медиҳад, ғофил нест

أَسْرَى تَقْدُوهُمْ وَهُوَ مُحَرَّمٌ عَلَيْكُمْ إِخْرَاجُهُمْ أَفَتُؤْمِنُونَ
بِبَعْضِ الْكِتَابِ وَتَكْفُرُونَ بِبَعْضٍ فَمَا جَزَاءُ مَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ
مِنْكُمْ إِلَّا خِزْيٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يُرَدُّونَ إِلَىٰ أَشَدِّ
الْعَذَابِ وَمَا اللَّهُ بِغَفِيلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٨٥﴾

86. Инон қасоне ҳастанд, ки зиндагонии дунёро ба баҳои охираат хариданд, пас, азоби онҳо сабук карда намешавад ва қасе ёриашон нахоҳад кард

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُوا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا بِالْآخِرَةِ فَلَا يَحْقُقُونَ عَنْهُمْ
الْعَذَابَ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٨٦﴾

87. Ҳамоно ба Мӯсо китоби [Таврот] додем ва пас аз ӯ паёмбарони пайдарпай фирисодем; ва ба Исо писари Марям муъҷизоти далоили равшан додем ва ӯро ба василаи Рӯҳулқудус [Ҷабраил] тақвият кардем. Оё чунин нест, ки ҳар гоҳ паёмбаре чизе бархилофи ҳақоӣ нафсатон оварад, дар баробараш такаббур намудед ва гурӯҳро тақиб кардед ва гурӯҳро қуштед

وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَىٰ الْكِتَابَ وَقَفَّيْنَا مِنْ بَعْدِهِ بِالرُّسُلِ وَآتَيْنَا
عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ الْكِتَابَ وَآتَيْنَاهُ أَنْفُسَ الْفُلْكِ أَفْكَلَمَا
جَاءَكُمْ رَسُولٌ بِمَا لَا تَهْوَىٰ أَنْفُسُكُمْ اسْتَكْبَرْتُمْ فَفَرِقْنَا
كُدَيْبَكُمْ وَفَرِقْنَا تَقْتُلُونَ ﴿٨٧﴾

88. Ва [яхудиён барои пайравӣ накардан аз Мухаммад (с) аз рӯйи тамасхур] гуфтанд: «Дилҳои мо пушида ва дар ғилоф аст», [чунин нест] балки Аллоҳ таоло онро ба сазои қуфрашон лаънат қардааст, пас, [ба ҳамин далел аст, ки] бисёр кам имон меоваранд

وَقَالُوا قُلُوبُنَا غُلْفٌ بَلْ لَعَنَهُمُ اللَّهُ بِكُفْرِهِمْ فَقَلِيلًا مَّا يُؤْمِنُونَ ﴿٨٨﴾

89. Ва ҳангоме ки аз тарафи Аллоҳ таоло китобе [Қуръон] барои онон омад, ки тасдиққунандаи матолибе буд, ки бо худ доштанд [Таврот] ва

وَلَمَّا جَاءَهُمْ كِتَابٌ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ مُصَدِّقٌ لِمَا مَعَهُمْ وَكَانُوا مِنْ
قَبْلُ يَسْتَفْتِحُونَ عَلَى الَّذِينَ كَفَرُوا فَلَمَّا جَاءَهُمْ مَا عَرَفُوا
كَفَرُوا بِهِ ۗ فَلَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٨٩﴾

[ба интизор расидани ин китоб] аз қабл ба худ навиди пирӯзӣ бар кофиронро меоданд, бо ин ҳама вақте он касеро, ки аз пеш шинохта буданд [Муҳаммад], наздашон омад, инқораш карданд. Лаънати Аллоҳ таоло бар кофирон бод!

90. Ба чи баҳои баде худро фурӯхтанд, ки аз рӯйи ҳасад [ва бартарихоҳӣ] ба он чи Аллоҳ таоло фиристода буд, кофир шуданд, ки чаро Аллоҳ таоло аз фазли хеш бар ҳар кас аз бандагонаш, ки меҳодад [вахӣ] нозил мекунад. Пас, [ба хотири ин ҳасодат] беш аз пеш ба хашми [илоҳӣ] гирифтӣ шуданд ва барои кофирон азоби хоркунандае [дар пеш] аст

بِسْمَا أَشْتَرُوا بِهِ أَنْفُسَهُمْ أَنْ يَكْفُرُوا بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ بَعِيًّا أَنْ
يُنزِلَ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ عَلَى مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ فَبَاءُوا بِغَضَبٍ
عَلَى غَضَبٍ وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ مُهِينٌ ﴿٩٠﴾

91. Ва чун ба онон гуфта шавад: «Ба он чи Аллоҳ таоло нозил кардааст, имон биёваред», мегӯянд: «Мо ба чизе имон меоварем, ки бар худӣ мо нозил шудааст» ва ба ғайри он кофир мешаванд, дар ҳоле ки он [Куръон сухани] ҳақ ва тасдиқунандаи матолибе аст, ки бо худ доранд. [Эй паёмбар, ба онон] Бигӯ: «Агар [рост мегӯед ва] муъминед, пас, чаро паёмбарони Аллохро пеш аз ин мекуштед»?!

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ ءَامِنُوا بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا نُوْمِنُ بِمَا أَنْزَلَ عَلَيْنَا
وَيَكْفُرُونَ بِمَا وَرَاءَهُ وَهُوَ الْحَقُّ مُصَدِّقًا لِمَا مَعَهُمْ قُلْ فَلِمَ
تَقْتُلُونَ أَنْبِيَاءَ اللَّهِ مِنْ قَبْلُ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٩١﴾

92. Ва ба ростӣ, Мӯсо муъчизаҳову нишонаҳои равшане бароятон овард, он гоҳ шумо пас аз вай дар ҳоле ғӯсоларо [барои парастӣ] баргузидед, ки [ба хотири ин ширкварзӣ нисбат ба худ] ситамгор будед

﴿وَلَقَدْ جَاءَكُمْ مُوسَىٰ بِالْبَيِّنَاتِ ثُمَّ اتَّخَذْتُمُ الْعِجْلَ مِنْ بَعْدِهِ
وَأَنْتُمْ ظَالِمُونَ ﴿٩٢﴾﴾

93. Ва [ба ёд оваред] хангомеро, ки аз шумо паймон гирифтӣ [ки аз фармудаҳои илоҳӣ ва раҳнамудҳои Мӯсо пайравӣ кунед] ва [кӯҳи] Турро болои саратон барафроштед [ва гуфтӣ]: «Он чи [аз аҳкоми Таврот] ба шумо додаем, маҳкам бигиред ва [ба калом Аллоҳ таоло] гӯш фаро диҳед». Гуфтанд: «[Бо гӯшоямон] Шунидем, [вале бо рафторамон] нофармонӣ кардем»; ва ба сабаби куфрашон бо [муҳаббати] ғӯсола дар дилхояшон чой гирифт. [Эй паёмбар, ба онон] Бигӯ: «Агар

وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ وَرَفَعْنَا فَوْقَكُمُ الطُّورَ خُذُوا مَا آتَيْنَاكُمْ
بِقُوْرٍ وَأَسْمَعُوا قَالُوا سَمِعْنَا وَعَصَيْنَا وَأَشْرَبُوا فِي قُلُوبِهِمُ الْعِجْلَ
بِكُفْرِهِمْ قُلْ بِسْمَا يَأْمُرُكُمْ بِهِ إِيْمَانُكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٩٣﴾

[воқеан] муъмин ҳастед, имонатон чи фармони баде ба шумо медиҳад»

94. Бигӯ: «[Эй қавми яҳуд] Агар назди Аллоҳ таоло сарои охират вижаи шумост на барои дигар мардум, пас, агар рост мегӯед, орзуи марг кунед [то ҳар чи зудтар ба ин чойгоҳ даст ёбед]»

قُلْ إِنْ كَانَتْ لَكُمْ الدَّارُ الْآخِرَةُ عِنْدَ اللَّهِ خَالِصَةً مِّنْ دُونِ النَّاسِ فَتَمَنَّوْا الْمَوْتَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٩٤﴾

95. Вале онон ба хотири он чи [аз қуфру такзиб ва таҳриф] пеш фиристодаанд, ҳаргиз орзуи марг нахоҳанд кард ва Аллоҳ таоло ба [ахволи] ситамгорон доност

وَلَنْ يَتَمَنَّوْهُ أَبَدًا بِمَا قَدَّمْت أَيْدِيَهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ ﴿٩٥﴾

96. [Эй паёмбар] Ҳатман, эшон [яхудиён]-ро харистарини мардум бар зиндагӣ хоҳӣ ёфт, [ҳатто] харистар аз мушрикони. Ҳар як аз онон дӯст дорад, ки ҳазор сол умр бинад, дар ҳоле ки [ҳатто] агар ин умр [-и дароз] ба ӯ дода шавад, [боз ҳам тӯли умраш] ӯро аз азоб дур намекунад ва Аллоҳ таоло ба он чи мекунад, биност

وَلَتَجِدَنَّهُمْ أَحْرَصَ النَّاسِ عَلَى حَيَاتِهِ وَمِنَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا يَوَدُّ أَحَدُهُمْ لَوْ يُعَمَّرَ أَلْفَ سَنَةٍ وَمَا هُوَ بِمُرْحَرَجِهِ مِنَ الْعَذَابِ إِنَّ يُعَمَّرُ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِمَا يَعْمَلُونَ ﴿٩٦﴾

97. Бигӯ: «Касе, ки душмани Ҷабраил бошад, [дар ҳақиқат душмани Аллоҳ таоло аст, зеро] ӯ ба фармони Аллоҳ таоло Қуръонро бар қалби ту нозил кардааст, ки китобҳои осмонии пеш аз худро тасдиқ мекунад ва барои муъминон хидояту башорат аст»

قُلْ مَن كَانَ عَدُوًّا لِجِبْرِيلَ فَإِنَّهُ نَزَّلَهُ عَلَى قَلْبِكَ بِإِذْنِ اللَّهِ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ وَهُدًى وَبُشْرَى لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿٩٧﴾

98. Ҳар ки душмани Аллоҳ таоло ва фариштагони ӯ ва паёмбаронаш ва Ҷабраилу Микоил бошад, [бидонад, ки] Аллоҳ таоло душмани кофирон аст

مَن كَانَ عَدُوًّا لِلَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَرُسُلِهِ وَجِبْرِيلَ وَمِيكَالَ فَإِنَّ اللَّهَ عَدُوٌّ لِلْكَافِرِينَ ﴿٩٨﴾

99. [Эй паёмбар] Ба ростӣ, ки мо нишонаҳои равшане бар ту нозил кардем ва чуз мунҳарифон [аз дин] касе ба онҳо қуфр намеварзад

وَلَقَدْ أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ وَمَا يَكْفُرُ بِهَا إِلَّا الْفَاسِقُونَ ﴿٩٩﴾

100. Оё чунин нест, ки ҳар гоҳ онон паймоне [бо Аллоҳ таоло ва Расул] бастанд, гурӯҳе аз эшон онро дур афканданд [ва паймон шикастанд]?! Оре бештарашон имон намеоваранд

أَوَلَمْآ عَاهَدُوا عَهْدًا نَّبَذَهُ فَرِيقٌ مِّنْهُمْ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٠٠﴾

101. Ва хангоме ки фиристодае аз сӯи Аллоҳ таоло ба суроғашон омад, ки бо нишонаҳое, ки [дар Таврот] назди онон буд мутобиқат дошт, гурӯҳе аз эшон, ки ба онҳо китоби [Таврот] дода шуда буд, китоби Аллохро пушти сар афканданд, гӯё [аз он нишонаҳо] ҳеч намедонанд

وَلَمَّا جَاءَهُمْ رَسُولٌ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ مُصَدِّقٌ لِّمَا مَعَهُمْ نَبَذَ فَرِيقٌ مِّنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ كِتَابَ اللَّهِ وَرَاءَ ظُهُورِهِمْ كَأَنَّهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٠١﴾

102. Ва аз он чи шаётин дар [аҳди] фармонравони Сулаймон [бар мардум] мехонданд, пайравӣ карданд [ва муддаӣ шуданд, ки Сулаймон подшоҳии хешро бо сеҳр устувор кардааст] ва [ҳол он ки] Сулаймон [ҳаргиз даст ба сеҳр наолуд] ва кофир нашуд, вале шаётин [ки] куфр варзиданд ба мардум сеҳр меомӯхтанд ва [низ] аз он чи бар ду ғаришта: Ҳорут ва Морут дар Бобул нозил шуда буд, [пайравӣ карданд, вале он ду ғаришта] ба ҳеч кас чизе ёд намедоданд, магар ин ки [қаблан аз рӯи хайрхоҳӣ ба ӯ] мегуфтанд: «Мо василаи озмоиш ҳастем, пас, [бо истифода бурдани сеҳр] кофир нашав». Онон [яхудиён] аз он ду [ғаришта] чизҳое меомӯхтанд, ки [битавонанд] тавассути он миёни марду ҳамсараш чудой афканданд, ҳол он ки бидуни иҷозати Аллоҳ таоло наметавонистанд ба василаи он (сеҳр) ба касе зиёне бирасонанд ва чизе меомӯхтанд, ки [фақат] ба онон зиён мерасонад ва суде намедод ва ҳатман медонистанд, ки ҳар кас [муштоқу] харидори он [чодуҳо] бошад, дар охира баҳрае нахоҳад дошт. Агар [ҳақиқатро] медонистанд [мутаваҷҷеҳ мешуданд, ки] чи баду зишт буд он чи худро ба он фурухтанд!

وَاتَّبَعُوا مَا تَتْلُوا الشَّيْطَانُ عَلَىٰ مُلْكِ سُلَيْمَانَ وَمَا كَفَرَ سُلَيْمَانُ وَلَكِنَّ الشَّيْطَانَ كَفَرُوا يَعْلَمُونَ النَّاسَ السَّحَرِ وَمَا أَنْزَلَ عَلَى الْمَلَائِكَةِ يُبَايِعُ هُنُوتَ وَمَنْرُوتَ وَمَا يَعْلَمَانِ مِنْ أَحَدٍ حَتَّى يَقُولَا إِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلَا تَكْفُرْ فَيَتَعَلَّمُونَ مِنْهُمَا مَا يُفَرِّقُونَ بِهِ بَيْنَ الْمَرْءِ وَزَوْجِهِ وَمَا هُمْ بِضَارِّينَ بِهِ مِنْ أَحَدٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَيَتَعَلَّمُونَ مَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَلَقَدْ عَلِمُوا لَمَنِ اشْتَرَاهُ مَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ خَلْقٍ وَلَبِئْسَ مَا شَرَوْا بِهِ أَنْفُسَهُمْ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿١٠٢﴾

103. Ва агар онҳо имон меоварданд ва парҳезгорӣ мекарданд, агар оғаҳӣ доштанд [дармеёфтанд, ки] подоше, ки назди Аллоҳ таоло ҳаст, барояшон беҳтар буд

وَلَوْ أَنَّهُمْ ءَامَنُوا وَاتَّقَوْا لَمَثُوبَةٌ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ خَيْرٌ لَّوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿١٠٣﴾

104. Эӣ касоне, ки имон овардаед, [хангоме ки аз паёмбар барои дарки оёти Куръон дархости муҳлаг мекунед] нағӯед: «Роӣно» [Зеро

يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَقُولُوا رَعَيْنَا وَفُؤُلُوا أَنْظَرْنَا وَأَسْمَعُوا وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٠٤﴾

таъбири мазкур илова бар маънои асли мафхуми тавхиномезе ҳамгуни «нодонӣ»-ро ба зехн мерасонад], балки бигӯед: «Унзурно» [каме ба мо фурсат бидех] ва [он гоҳ ба оёти Куръон] гӯш кунед ва [якин бидонед, ки] кофирон [ва тамасхуркунандагони паёмбар] азоби дарднок [дар пеш] доранд

105. Кофирон - аз аҳли китоб ва мушрикони - дӯст намедоранд, ки аз ҷониби Парвардигоратон хайру баракате бар шумо нозил гардад, дар ҳоле ки Аллоҳ таоло раҳмати худро ба ҳар кас, ки бихоҳад, ихтисос медиҳад ва Аллоҳ таоло дорони фазли бузург аст

مَا يُوَدُّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَلَا الْمُشْرِكِينَ أَنْ يُنَزَّلَ عَلَيْكُمْ مِنْ خَيْرٍ مِنْ رَبِّكُمْ وَاللَّهُ يَخْتَصُّ بِرَحْمَتِهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿١٠٥﴾

106. Ҳар оятеро насх кунем ё [аз дили мардум бизудоем ва] фаромӯшаш гардонем, бехтар аз он ё ҳаммонандашро меоварем. [Эй паёмбар] Оё намедонӣ, ки Аллоҳ таоло бар ҳар чиз тавоност

﴿مَا نَنْسَخْ مِنْ آيَةٍ أَوْ نُنسِهَا نَأْتِ بِخَيْرٍ مِثْلَهَا أَوْ مِثْلَهَا أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٠٦﴾﴾

107. Оё намедонӣ, ки фармонравиони осмонҳо ва замин аз они Аллоҳ таоло аст ва шумо ба ҷуз Аллоҳ таоло [ҳеч] дӯсту ёваре надоред [ки корсозатон бошад]

أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا لَكُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿١٠٧﴾

108. [Эй муъминон] Оё мехоҳед аз паёмбари худ [мавориди номаъқуле ҳамчун дидори Аллохро] дархост кунед, ки пеш аз ин аз Мӯсо хоста шуд? Касе, ки куфрро ба [ҷойи] имон баргузинад, мусалламан роҳи ростро гум кардааст

أَمْ تُرِيدُونَ أَنْ تَسْأَلُوا رَسُولَكُمْ كَمَا سَأَلَ مُوسَىٰ مِنْ قَبْلُ وَمَنْ يَتَّبِعِ الْكُفْرَ بِالْإِيمَانِ فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ ﴿١٠٨﴾

109. Бисёре аз аҳли китоб пас аз ин, ки ҳақ барояшон ошкор гардид, ба хотири ҳасодате, ки дар вучудашон аст, орзу доранд, ки шуморо баъд аз имонатон ба ҳоли куфр бозгардонанд. Пас, шумо афв кунед ва [аз эшон] даргузаред, то Аллоҳ таоло фармони хешро [барои ҷиход бо онон] содир наояд. Ҳамоно Аллоҳ таоло бар ҳар чизе тавоност

وَدَّ كَثِيرٌ مِّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَوْ يَرُدُّوكُمْ مِنْ بَعْدِ إِيمَانِكُمْ كُفْرًا حَسَدًا مِّنْ عِنْدِ أَنْفُسِهِمْ مِّنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ الْحَقُّ فَأَعْظَمُوا وَأَصْفَحُوا حَتَّىٰ يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرٍ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٠٩﴾

110. Ва намоз барпо доред ва закот бипардозед ва [бидонед, ки] ҳар кори неке, ки барои

وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَمَا تُقَدِّمُوا لِأَنْفُسِكُمْ مِنْ خَيْرٍ يَّجِدُوهُ عِنْدَ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿١١٠﴾

худ пеш мефиристед, [подоши] онро назди Аллоҳ таоло хоҳед ёфт. Яқинан Аллоҳ таоло ба он чи мекунад, биност

111. [Аҳли китоб] Гуфтанд: «Ҷуз яҳудӣ ё масеҳӣ [ҳеч кас] ҳаргиз дохили биҳишт нахоҳад шуд. Ин орзуҳои [ботили] онҳост.» [Эй паёмбар ба онон] Бигӯ: «Агар рост мегӯед, далели худро биёваред»

وَقَالُوا لَنْ يَدْخُلَ الْجَنَّةَ إِلَّا مَنْ كَانَ هُودًا أَوْ نَصْرَىٰ تِلْكَ أَمَانِيُّهُمْ ۗ
قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١١١﴾

112. Оре, подоши касе, ки холисона таслими Аллоҳ таоло гардад ва накукор бошад, назди Парвардигораи махфиз аст ва [чунин касоне] на тарсе хоҳанд дошт ва на андӯхгин мешаванд

بَلَىٰ مَنْ أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَلَهُ أَجْرُهُ عِنْدَ رَبِّهِ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿١١٢﴾

113. Яҳудиён гуфтанд: «Масеҳиён барҳақ [ва бар оини саҳеҳе] нестанд» ва масеҳиён [низ] гуфтанд: «Яҳудиён барҳақ [ва бар оини саҳеҳе] нестанд», дар ҳоле ки [ҳар ду гурӯҳи] онон китоб [-и осмонӣ]-ро меҳонанд. Ҳамчунин, касоне [монанди мушрикони], ки [аз паёми илоҳӣ ҳеч] намедонанд [сухане] ҳаммонанди онон гуфтанд. Пас, Аллоҳ таоло рӯзи қиёмат дар мавриди он чи бо ҳам ихтилоф доштанд, миёнашон доварӣ хоҳад кард

وَقَالَتِ الْيَهُودُ لَيْسَتِ الْنَصْرَىٰ عَلَىٰ شَيْءٍ وَقَالَتِ النَّصْرَىٰ لَيْسَتِ الْيَهُودُ عَلَىٰ شَيْءٍ وَهُمْ يَتْلُونَ الْكِتَابَ ۗ كَذَلِكَ قَالَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ مِثْلَ قَوْلِهِمْ ۗ قَالَ اللَّهُ يَحْكُمَ بَيْنَكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿١١٣﴾

114. Кист ситамгортар аз он, ки аз бурдани номи Аллоҳ таоло дар масочид чилавгирӣ кунад ва дар вайронии онҳо бикӯшад?! Шоиста нест, ки онон ҷуз бо ҳоли ваҳшату тарс вориди ин масочид шаванд. Баҳраи онон дар дунё хорӣ ва расвой аст ва дар охират [низ] азоби бузурге [дар пеш] доранд

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّن مَّنَعَ مَسَاجِدَ اللَّهِ أَنْ يُذَكَّرَ فِيهَا اسْمُهُ وَسَعَىٰ فِي خَرَابِهَا ۗ أُولَٰئِكَ مَا كَانَ لَهُمْ أَنْ يَدْخُلُوهَا إِلَّا خَائِفِينَ لَهُمْ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١١٤﴾

115. Машрику мағриб аз он Аллоҳ таоло аст, пас, ба ҳар сӯйе рӯ кунед, рӯ [ба] Аллоҳ таоло аст. Ҳамоно Аллоҳ таоло кушоишгари доност

وَلِلَّهِ الْمَشْرِقُ وَالْمَغْرِبُ فَأَيْنَمَا تُولُوا فَجَهَّ اللَّهُ إِلَيْهِ وَإِنَّ اللَّهَ وَسِعَ عِلْمَهُ ﴿١١٥﴾

116. [Аҳли китоб ва мушрикони] Гуфтанд: «Аллоҳ таоло [барои худ] фарзанде баргузидааст». Ў [аз чунин нисбатҳое] муназзах [-у пок]

وَقَالُوا اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا ۗ سُبْحٰنَهُ ۗ بَلْ لَّهُ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ ۗ كُلُّ لَّهُ قَنِينٌ ﴿١١٦﴾

аст. [Аллоҳ таоло на танҳо ниёзе ба фарзанд надорад, балки] Он чи дар осмонҳо ва замин аст, мутааллиқ ба Ўст, [ва] ҳама фармонбардори Ў ҳастанд

117. [Ў] падидоварандаи осмонҳо ва замин аст ва чун ба коре ирода фармояд, танҳо ба он мегӯяд: «Бош», пас, мешавад

بَدِيعُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَإِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُن فَيَكُونُ ﴿١١٧﴾

118. Онон, ки [аз аҳли китоб ва мушриқон ҳастанд ва аз оини илоҳи чизе] намедонанд гуфтанд: «Чаро Аллоҳ таоло бо мо сухан намегӯяд? Ё [чаро] муъҷиза ва нишонае барои мо намеояд? Касоне, ки пеш аз эшон буданд, ҳамин гуна сухан мегуфтанд. [Афқор ва] Дилхояшон ҳаммонанди якдигар аст. Бе тардид, мо нишонаҳо [-и яқтой ва қудрати ҳеш]-ро барои гурӯҳе, ки яқин доранд, ошқор ва равшан сохтаем

وَقَالَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ لَوْلَا يُكَلِّمُنَا اللَّهُ أَوْ تَأْتِينَا آيَةٌ كَذَلِكَ قَالَ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِم مِّثْلَ قَوْلِهِمْ تَشَابَهَتْ قُلُوبُهُمْ قَدْ بَيَّنَّا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴿١١٨﴾

119. [Эй паёмбар] Мо туро ба ҳақ фиристодем, то башоратбахшу бимдиханда бошӣ ва [ту ҳаргиз дар охираат] дар бораи [куфру бединии] дузахиён бозхост нахоҳӣ шуд

إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ بِالْحَقِّ بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَلَا تُسْأَلُ عَن أَصْحَابِ الْجَحِيمِ ﴿١١٩﴾

120. Яҳудиён ва масеҳиён ҳаргиз аз ту хушнуд нахоҳанд шуд, магар ин ки аз оини онон пайравӣ кунӣ. Бигӯ: «Бе тардид, ҳидоят [-и ростин] ҳидояти Аллоҳ таоло аст» ва [яқин бидон] агар пас аз донише, ки ба ту расидааст, аз ҳавасҳои онон пайравӣ кунӣ, дар баробари Аллоҳ таоло ҳеҷ дӯсту ёваре нахоҳӣ дошт

وَلَن تَرْضَىٰ عَنكَ الْيَهُودُ وَلَا النَّصَارَىٰ حَتَّىٰ تَتَّبِعَ مِلَّتَهُمْ قُلْ إِنَّ هُدَىٰ اللَّهِ هُوَ الْهُدَىٰ وَلَئِنِ اتَّبَعْتَ أَهْوَاءَهُمْ بَعْدَ الَّذِي جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ مَا لَكَ مِنَ اللَّهِ مِن وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿١٢٠﴾

121. Касоне, ки китоби осмонӣ [Таврот ва Инчил] ба онҳо додаем [ва] онро чунон, ки шоистааст мехонанд, ба [матилиби] он [ки дар бораи ҳаққонияти Муҳаммад ва рисолагаш мебошад] имон меоваранд; ва касоне, ки ба ӯ [ва оинаш] кофир шаванд, онон зиёндидагонанд

الَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَتْلُونَهُ حَقَّ تِلَاوَتِهِ أُولَٰئِكَ يُؤْمِنُونَ بِهِ وَمَن يَكْفُرْ بِهِ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿١٢١﴾

122. Эй Бани Исроил, неъматхоеро, ки ба шумо арзонӣ доштам, ба ёд оваред ва [низ] ин ки

بَيَّنَّا إِسْرَائِيلَ أَذْكُرُوا نِعْمَتِيَ الَّتِي أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَنِي فَضَّلْتُكُمْ عَلَىٰ الْعَالَمِينَ ﴿١٢٢﴾

шуморо [ба далели бархӯрдорӣ аз ҳидоят] ба
чаҳониён бартарӣ додам

123. Аз рӯзе битарсед, ки ҳеҷ кас аз дигаре дифоъ
намекунад ва ҳеҷ товону фидяе аз ӯ пазируфта
намешавад ва шафоат барояш суде надорад ва
[инсонҳо] ёрӣ намешаванд

وَأَتَقُوا يَوْمًا لَا تَجْزَى نَفْسٌ عَنْ نَفْسٍ شَيْئًا وَلَا يُقْبَلُ مِنْهَا عَدْلٌ وَلَا
تَنْفَعُهَا شَفَعَةٌ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿١٢٣﴾

124. Ва [эй паёмбар, ёд кун аз] хангоме ки Аллоҳ
таоло Иброҳимро бо суханон [-и фарогир бар
аҳқому таколифи шаръӣ] озмуд ва ӯ ҳамаро ба
хубӣ ба анҷом расонд. [Аллоҳ таоло ба вай]
Фармуд: «Ман туро пешвои мардум қарор
медихам». [Иброҳим] гуфт: «[Парвардигоро]
Аз фарзандонам [низ пешвоёне қарор бидех, то
мардум ба онон иқтидо кунанд]». [Аллоҳ таоло]
Фармуд: «Аҳду паймони Ман [бо ту дар мавриди
пешвои дин] ба ситамгорон намерасад»

وَإِذْ أٰتٰنَا اِبْرٰهٖمَ رُبُّهُ بِكَلِمٰتٍ فَاَتَمَّهِنَّ قَالَ اِنِّىْ جَاعِلُكَ
لِلنَّاسِ اِمَامًا قَالَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِيْ قَالَ لَا يِنَالُ عَهْدِيْ الظَّالِمِيْنَ ﴿١٢٤﴾

125. Ва [ёд кун аз] хангоме ки хонаи [Қаъба] - ро
маҳалли бозгашт [-и хоҷиёни мушток] ва
[ҷойи] амне барои мардум қарор додем ва
[муқаррар қардем, ки] мақоми Иброҳимро
намозгоҳе барои ҳеш интиҳоб кунед ва мо ба
Иброҳим ва Исмоил ваҳй қардем, ки: «Хонаи
маро барои тавофқунандагону муътакифон
ва рукуъу сучудқунандагон [намозгузорон]
поку покиза кунед»

وَإِذْ جَعَلْنَا الْبَيْتَ مَثَابَةً لِّلنَّاسِ وَأَمَنًا وَاتَّخَذُوا مِنْ مَّقَامِ اِبْرٰهٖمَ
مُصَلًّى وَعَهِدْنَا اِلٰى اِبْرٰهٖمَ وَاِسْمٰعِيْلَ اَنْ ظَهَرَا بَنِيَّ لِلظَّالِمِيْنَ
وَالْعٰكِفِيْنَ وَالرُّكْعِ السُّجُوْدِ ﴿١٢٥﴾

126. Ва [ёд кун аз] хангоме ки Иброҳим гуфт:
«Парвардигоро, ин [сарзамини Макка]-ро шаҳри
амн бигардон ва аҳли онро - [яъне] қасоне
аз эшонро, ки ба Аллоҳ таоло ва рӯзи қиёмат
имон овардаанд - аз меваҳои [гуногун] рӯзӣ
бидех». [Аллоҳ таоло] фармуд: «Ҳар ки
кофир шавад, андаке баҳрамандаш месозам,
сипас ӯро ба азоби оташ мекашонам ва чи бад
саранҷо меаст!»

وَإِذْ قَالَ اِبْرٰهٖمُ رَبِّ اجْعَلْ هٰذَا بَلَدًا ءَامِنًا وَاَرْزُقْ اَهْلَهُ مِنْ
الظَّمْرِتِ مَنْ ءَامَنَ مِنْهُمْ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ قَالَ وَمَنْ كَفَرَ
فَاَمْتِعْهُ قَلِيْلًا ثُمَّ اُصْطَرِّهٖ اِلٰى عَذَابِ النَّارِ وَبِئْسَ الْمَصِيْرُ ﴿١٢٦﴾

127. Ва [ёд кун аз] хангоме ки Иброҳим ва Исмоил
пояҳои хонаи [Қаъба] - ро боло мебурданд [ва

وَإِذْ يَرْفَعُ اِبْرٰهٖمُ الْقَوَاعِدَ مِنَ الْبَيْتِ وَاِسْمٰعِيْلُ رَبَّنَا تَقَبَّلْ مِنَّا
اِنَّكَ اَنْتَ السَّمِيْعُ الْعَلِيْمُ ﴿١٢٧﴾

меғуфтанд]:»Парвардигоро, [аъмоли неки мо, аз чумла бинои ин хонаи муқаддасро] аз мо бипазир, ки бе тардид Ту шунавову доной»

128. Парвардигоро, моро [таслим ва] фармонбардори худ қарор бидех ва аз фарзандонамон [низ] уммате фармонбардори худ [падид овар] ва одоби ибодатамонро ба мо нишон бидех ва тавбаи моро бипазир. Ҳаққо, ки Ту тавбапазиру меҳрубонӣ

رَبَّنَا وَاجْعَلْنَا مُسْلِمِينَ لَكَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِنَا أُمَّةً مُسْلِمَةً لَكَ وَأَرِنَا مَنَائِكُنَا وَتُبَّ عَلَيْنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿١٢٨﴾

129. Парвардигоро, дар миёни онон [мардуми Макка] паёмбаре аз худашон [аз насли Исмоил] барангез, то оёти Ту ро бар онон бихонад ва ба эшон китобу ҳикмате биёмузаду [аз ширку нодонӣ] покиза гардонад. Ҳамоно ки Ту пирӯзманду ҳақимӣ

رَبَّنَا وَأَبْعَثْ فِيهِمْ رَسُولًا مِّنْهُمْ يَتْلُوا عَلَيْهِمْ آيَاتِكَ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَيُزَكِّيهِمْ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١٢٩﴾

130. Ва чи касе чуз он ки худро ба [сабуксариву] нодонӣ меандозад аз онини Иброҳим рӯйгардон мегардад? Ва ба ростӣ, ки мо ўро дар дунё баргузидем ва бе тардид дар охират [низ] аз шоистагон хоҳад буд

وَمَنْ يَرْغَبْ عَن مِّلَّةِ إِبْرَاهِيمَ إِلَّا مَن سَفِهَ نَفْسَهُ، وَلَقَدِ اصْطَفَيْنَاهُ فِي الدُّنْيَا وَإِنَّهُ فِي الْآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ ﴿١٣٠﴾

131. Он гоҳ, ки Парвардигораш ба ў фармуд: «[Ҳолисона] Таслим шав» [ва ў дар посух] гуфт: «Таслими Парвардигори чаҳониён шудам»

إِذْ قَالَ لَهُ رَبُّهُ أَسْلِمْ قَالَ أَسْلَمْتُ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٣١﴾

132. Ва Иброҳиму Якуб фарзандони худро ба ин оин супориш карданд [ва ҳар як ба онон меғуфтанд]: «Эй фарзандони ман, Аллоҳ таоло ин оинро барои шумо баргузида аст [пас, ба он бигаравед] ва аз дунё наравед, магар ин ки таслими [фармони Ҳақ] бошед»

وَوَصَّيْنَا بَهَا إِبْرَاهِيمَ بَنِيهِ وَيَعْقُوبَ بَنِيَّ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَىٰ لَكُمُ الدِّينَ فَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ﴿١٣٢﴾

133. Оё хангоме ки марги Якуб фаро расид, шумо хозир будед? Он гоҳ, ки ба фарзандони худ гуфт: «Баъд аз ман чи чизро мепарастед?» Гуфтанд: «Маъбуди ту ва маъбуди падаронат - Иброҳим ва Исмоилу Исҳоқ - Аллоҳи яқторо мепарастем ва мо таслими Ў ҳастем»

أَمْ كُنْتُمْ شُهَدَاءَ إِذْ حَضَرَ يَعْقُوبَ الْمَوْتُ إِذْ قَالَ لِبَنِيهِ مَا تَعْبُدُونَ مِن بَعْدِي قَالُوا نَعْبُدُ إِلَهَكَ وَاللَّهُ أَبَاتُكَ وَإِبْرَاهِيمَ وَالِاسْمَاعِيلَ وَالسَّحْقَىٰ إِنَّهَا وَاحِدًا وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ ﴿١٣٣﴾

134. Онон уммате буданд, ки даргузаштанд, он чи ки [аз натиҷаи аъмолашон] касб кардаанд, барои онҳост ва он чи шумо касб кардаед, барои шумост ва шумо дар бораи он чи [онон] мекардаанд, бозхост нахоҳед шуд

تِلْكَ أُمَّةٌ قَدْ خَلَتْ لَهَا مَا كَسَبَتْ وَلَكُمْ مَا كَسَبْتُمْ وَلَا تُسْأَلُونَ
عَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٣٤﴾

135. Ва [аҳли китоб] гуфтанд: «Яхудӣ ё масеҳӣ шавед, то ҳидоят ёбед». [Эй паёмбар ба онон] Бигӯ: «[На аз оини шумо] Балки аз оини Иброҳим [пайравӣ мекунем], ки ҳақгаро буд ва ҳаргиз дар зумраи мушрикони набуд»

وَقَالُوا كُونُوا هُودًا أَوْ نَصْرَى تَهْتَدُوا قُلْ بَلْ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا
كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٣٥﴾

136. [Эй муъминон ба аҳли китоб] бигӯед: «Мо ба Аллоҳ таоло имон овардаем ва ба он чи бар мо нозил шудааст ва ба он чи, ки бар Иброҳиму Исмоил ва Исҳоқу Яъқуб ва наводагон [-и Яъқуб] нозил гардид ва [ҳамчунин] ба он чи, ки ба Мӯсо ва Исо дода шудааст ва ба он чи, ки ба паёмбарони [дигар] аз тарафи Парвардигорашон дода шудааст [оре, ба ҳамаи онон имон меоварем] ва миёни ҳеҷ як аз эшон тафовут намегузорем ва мо [ҳамагӣ] таслими Аллоҳ таоло ҳастем»

قُولُوا ءَامَنَّا بِاللَّهِ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْنَا وَمَا أُنزِلَ إِلَىٰ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ
وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطِ وَمَا أُوتِيَ مُوسَىٰ وَعِيسَىٰ وَمَا أُوتِيَ
النَّبِيِّينَ مِنْ رَبِّهِمْ لَا نَفَرِقَ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْهُمْ وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ ﴿١٣٦﴾

137. Пас, агар онон [низ] ба он чи шумо имон овардаед, имон оваранд, ҳатман, ҳидоят ёфтаанд ва агар пушт гардонанд, пас, ҷуз ин нест, ки ҳатман сари ситез [ва ҷудой] доранд, пас, [эӣ паёмбар, Парвардигори якто барои ҳимояти ту кофӣ аст ва] ба зудӣ Аллоҳ таоло [шарри] онҳоро аз ту дафъ хоҳад намуд ва Ӯ шунавову доност

فَإِنْ ءَامَنُوا بِمِثْلِ مَا ءَامَنْتُمْ بِهِ فَقَدِ اهْتَدَوْا وَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا هُمْ
فِي شِقَاقٍ فَسَيَكْفِيكَهُمُ اللَّهُ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿١٣٧﴾

138. Ранги илоҳӣ [ва дини Ӯро бипазиред ва ба он пойбанд бошед] ва чи касе ҳушнигорандатар аз Аллоҳ таоло аст! Ва мо танҳо Ӯро мепарастем

صِبْغَةَ اللَّهِ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ صِبْغَةً وَنَحْنُ لَهُ عَابِدُونَ ﴿١٣٨﴾

139. [Эӣ паёмбар ба аҳли китоб] Бигӯ: «Оё дар бораи Аллоҳ таоло бо мо мучодала мекунед, дар ҳоле ки Ӯ парвардигори мо ва шумост ва кирдори мо аз они мо ва кирдори шумо аз они шумост ва мо Ӯро бо ихлос парастим мекунем»

قُلْ أَتَحَاجُّونَنَا فِي اللَّهِ وَهُوَ رَبُّنَا وَرَبُّكُمْ وَلَنَا أَعْمَلُنَا وَلَكُمْ
أَعْمَلُكُمْ وَنَحْنُ لَهُ مُخْلِصُونَ ﴿١٣٩﴾

140. [Оё] Мегӯед: «Иброҳиму Исмоил ва Исҳоку Яъқуб ва наводагон [-и у] яхудӣ ё масеҳӣ буданд [дар ҳоле ки Таврот ва Инҷил пас аз ин паёмбарон назил шудааст]? Бигӯ: «Шумо донотаред ё Аллоҳ таоло»? Ва кист ситамгортар аз он, ки шаходатеро, ки аз [ҷониби] Аллоҳ таоло [дар китобҳои осмонӣ дар бораи ин паёмбарон омада ва] назди Ёст, китмон (пинҳон) мекунад? Ва [якин бидонед, ки] Аллоҳ таоло аз он чи мекунад, ғофил нест

أَمْ تَقُولُونَ إِنَّ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطَ
كَانُوا هُودًا أَوْ نَصَارَىٰ قُلْ ءَأَنْتُمْ أَعْلَمُ أَمَ اللَّهُ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّن
كَتَمَ شَهَادَةً عِنْدَهُ مِنَ اللَّهِ وَمَا اللَّهُ بِغَفِيلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿١٤٠﴾

141. Онон уммате буданд, ки даргузаштанд, он чи ки [аз натиҷаи аъмолашон] касб кардаанд, барои онҳост ва он чи шумо касб кардаед, барои шумост ва шумо дар бораи он чи [онон] мекарданд, бозхост нахоҳед шуд

بَلْكَ أُمَّةٌ قَدْ خَلَتْ لَهَا مَا كَسَبَتْ وَآلَكُمْ مَا كَسَبْتُمْ وَلَا تُسْأَلُونَ
عَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٤١﴾

142. Ба зудӣ гурӯҳе аз мардуми камхирад [яхудӣ] хоҳанд гуфт: «Чӣ чизе онҳо [мусулмонон]-ро аз қиблашон [Байт-ул-муқаддас], ки бар он буданд, [ба сӯи Каъба] бозгардонд»? [Эй паёмбар] Бигӯ: «Машрику мағриб аз они Аллоҳ таоло аст, ҳар касро бихоҳад ба роҳи рост ҳидоят мекунад»

سَيَقُولُ السُّفَهَاءُ مِنَ النَّاسِ مَا وَلَّهُمْ عَن قِبَلَتِهِمْ الَّتِي كَانُوا
عَلَيْهَا قُلْ لِلَّهِ الْمَشْرِقُ وَالْمَغْرِبُ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ إِلَىٰ صِرَاطٍ
مُّسْتَقِيمٍ ﴿١٤٢﴾

143. Ҳамон гуна [ки қиблаи шумо як қиблаи миёна аст] шуморо низ уммати миёна [ва аҳли эътидол] қарор додем то [дар рӯзи қиёмат] бар мардум гувоҳ бошед [ки паёмбарони илоҳӣ паёмашонро ба дурустӣ расонидаанд] ва паёмбар бар шумо гувоҳ бошад [ки каломи Аллоҳро ба шумо расонидааст] ва мо қиблаеро, ки бештар бар он будӣ [Байт-ул-муқаддас], қарор надодем, магар барои ин ки касеро, ки аз паёмбар пайравӣ мекунад, аз касе, ки ба ақиб бозмегардад [ва аз итоати Аллоҳ таоло ва расулаш рӯйгардон мешавад], бозшиносем. Мусалламан ин [хукм] ҷуз бар касоне, ки Аллоҳ таоло ҳидоятшон карда бошад, сангину душвор аст. Аллоҳ таоло ҳаргиз имон [ва намоз]-и шуморо зоеъ намегардонад.

وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا لِتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ
وَيَكُونَ الرُّسُولُ عَلَيْكُمْ شَهِيدًا وَمَا جَعَلْنَا الْقِبْلَةَ الَّتِي كُنْتَ
عَلَيْهَا إِلَّا لِنَعْلَمَ مَنْ يَتَّبِعِ الرُّسُولَ مِمَّن يَنْقَلِبُ عَلَىٰ عَقِبَيْهِ وَإِن
كَانَتْ لَكَبِيرَةً إِلَّا عَلَى الَّذِينَ هَدَى اللَّهُ وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُضِيعَ
إِيمَانَكُمْ إِنَّ اللَّهَ بِالنَّاسِ لَرُءُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿١٤٣﴾

Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло нисбат ба мардум дилсӯзу меҳрубон аст

144. [Эй паёмбар] Ба ростӣ, ки мо гардондани рӯятро ба [сӯйи] осмон [ки дар интизори ваҳйи илоҳӣ барои тағйири қибла ҳастӣ] мебинем. Акнун туро ба [сӯйи] қиблае бозмегардонем, ки ба он хушнуд мешавӣ, пас, рӯйи худро ба сӯйи Масҷид-ул-харом кун ва [шумо низ, эй муъминон, барои адои намоз] ҳар чо булед, рӯйи худро ба сӯйи он бигардонед. Касоне, ки китоби [осмонӣ] ба онҳо дода шуд, ба хубӣ медонанд, ки ин [тағйири қибла фармони] ҳақ аст [ва] аз чониби Парвардигорашон мебошад ва Аллоҳ таоло аз он чи мекунад, гофил нест

فَدَرَى تَقَلَّبَ وَجْهَكَ فِي السَّمَاءِ فَلتَوَلَّيْنَاكَ قِبْلَةً تَرْضَاهَا فَوَلَّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَحَيْثُ مَا كُنْتُمْ فَوَلُّوا وُجُوهَكُمْ شَطْرَهُ وَإِنَّ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ لَيَعْلَمُونَ أَنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّهِمْ وَمَا اللَّهُ بِغَفِيلٍ عَمَّا يَعْمَلُونَ ﴿١٤٤﴾

145. Агар барои онон, ки китоби [осмонӣ] ба эшон дода шудааст, ҳар нишона [ва далеле барои ҳаққонияти тағйири қибла] биёварӣ, [боз ҳам] аз қиблаи ту пайравӣ намекунад ва ту [низ] аз қиблаи онон пайравӣ нахоҳӣ кард ва бархе аз онон низ аз қиблаи бархе дигар пайравӣ намекунад ва агар пас аз он ки илму дониш ба ту расидааст, аз хостаҳои [нафсонии] онон [дар мавриди қибла ва дигар аҳқом] пайравӣ кунӣ, дар ин сурат мусалламан аз ситамгорон хоҳӣ буд

وَلَيْنِ أَتَيْتَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ بِكُلِّ آيَةٍ مَا تَبِعُوا قِبْلَتَكَ وَمَا أَنْتَ بِتَابِعٍ قِبْلَتَهُمْ وَمَا بَعْضُهُمْ بِتَابِعٍ قِبْلَةَ بَعْضٍ وَلَئِنِ اتَّبَعْتَ أَهْوَاءَهُمْ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ إِنَّكَ إِذَا لَمِنَ الظَّالِمِينَ ﴿١٤٥﴾

146. Касоне, ки ба онон китоби [осмонӣ] додаем, [Мухаммад]-ро чунон мешиносанд, ки фарзандони худро мешиносанд [ва медонанд, ки суханаш барҳақ аст], вале гурӯҳе аз онон, дар ҳоле ки худ низ медонанд, ҳақро китмон мекунад

الَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَعْرِفُونَهُ كَمَا يَعْرِفُونَ أَبْنَاءَهُمْ وَإِنَّ فَرِيقًا مِنْهُمْ لَيَكْتُمُونَ الْحَقَّ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿١٤٦﴾

147. [Эй паёмбар он чи бар ту нозил мегардад, ҳукми] Ҳақ аз чониби Парвардигори туст, пас, ҳаргиз аз тардиқунандагон мабош

الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُمْتَرِينَ ﴿١٤٧﴾

148. Ҳар яке [аз умматҳо] чихате доранд, ки [ҳангоми намоз] бад-он рӯ мекунад, пас, [шумо эй

وَلِكُلِّ وُجْهَةٍ هُوَ مُوَلِّيهَا فَاسْتَبِقُوا الْحَيْرَةَ أَيُّنَ مَا تَكُونُوا يَأْتِ بِكُمْ اللَّهُ جَمِيعًا إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٤٨﴾

муъминон] дар некиҳо [бар якдигар] сабқат бигиред. Ҳар ҷо ки бошед, Аллоҳ таоло [дар рӯзи қиёмат] ҳамаи шуморо ҳозир мекунад. Ҳамоно Аллоҳ таоло бар ҳар чизе тавоност

149. [Эй паёмбар] Аз ҳар ҷо ки [ба қасди сафар] хорич шудӣ, пас, [ба хангоми намоз] рӯйи худро ба сӯйи Масҷид-ул-ҳаром кун ва ба дурустӣ, ки ин [рӯ карданат] ҳақке аз чониби Парвардигорат аст ва Аллоҳ таоло аз он чи мекунад, ғофил нест

وَمِنْ حَيْثُ خَرَجْتَ فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَإِنَّهُ
لَلْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ وَمَا اللَّهُ بِغَفِيلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿١٤٩﴾

150. Ва аз ҳар ҷо, ки берун шудӣ, пас, [дар хангоми намоз] рӯйи худро ба сӯйи Масҷид-ул-ҳаром кун ва [шумо, эй муъминон] ҳар ҷо ки бошед, рӯйи худро ба сӯйи он [масҷид] кунед, то мардум алайҳи шумо хуччате надошта бошанд [то бо истинод ба онҳо баҳонатарошӣ кунанд], магар қасоне аз эшон, ки ситам карданд [ва ҳамвора душманатон хоҳанд буд]. Пас, аз онҳо натарсед ва аз ман битарсед [ин тағйири қибла барои он буд], ки неъматамро бар шумо тамои кунам [ва шуморо мутамоиз созам], бошад, ки хидоят шавед

وَمِنْ حَيْثُ خَرَجْتَ فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَحَيْثُ
مَا كُنْتُمْ فَوَلُّوا وُجُوهَكُمْ شَطْرَهُ لِئَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَيْكُمْ
حُجَّةٌ إِلَّا الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ فَلَا تَخْشَوْهُمْ وَاخْشَوْنِي وَلَا يَمَّ
نِعْمَتِي عَلَيْكُمْ وَلَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٥٠﴾

151. Ҳамчунон ки [неъматӣ дигаре низ ба шумо арзонӣ доштем ва] паёмбаре аз худатон ба миёнатон фиристодем, ки оёти моро бар шумо мехонад ва шуморо [бо амри маъруф ва наҳӣи мункар аз палидиҳо] пок мегардонад ва ба шумо китоби [Қуръон] ва ҳикмате меомӯзад ва он чиро [ки аз умури дину дунёятон] намедонистед, ба шумо омӯзиш медиҳад

كَمَا أَرْسَلْنَا فِيكُمْ رَسُولًا مِّنكُمْ يَتْلُوا عَلَيْكُمْ آيَاتِنَا
وَيُزَكِّيكُمْ وَيُعَلِّمُكُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَيُعَلِّمُكُم مَّا لَمْ
تَكُونُوا تَعْلَمُونَ ﴿١٥١﴾

152. Пас, Маро ёд кунед, то шуморо ёд кунам ва Маро сипос гӯед ва ба Ман носипосӣ накунад

فَادْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ وَاشْكُرُوا لِي وَلَا تَكْفُرُونِ ﴿١٥٢﴾

153. Эӣ қасоне, ки имон овардаед, аз шикебовиву намоз ёрӣ бичӯед [ки] бе тардид Аллоҳ таоло бо сабрқунадагон аст

يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ آمَنُوا اسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ إِنَّ اللَّهَ مَعَ
الصَّابِرِينَ ﴿١٥٣﴾

154. Ва ба онҳо, ки дар роҳи Аллоҳ таоло кушта мешаванд, мурда нагӯед, балки онон [назди Парвардигорашон] зиндаанд, вале шумо намефаҳмед

وَلَا تَقُولُوا لِمَن يُقْتَلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمُوتَ بَلْ أَحْيَاءٌ وَلَٰكِن لَّا تَشْعُرُونَ ﴿١٥٤﴾

155. Ва ҳатман шуморо бо чизе аз [кабили] гарсу гуруснагӣ [қаҳтӣ] ва зиёни молӣ [нобудӣ ё душвории касби он] ва ҷонӣ [маргу мир ё шаҳодат] ва зиёни маҳсулот [-и кишоварзӣ] меозмоем ва [эӣ паёмбар] сабркунандагонро [ба он чи дар дунё ва охират барояшон фароҳам меояд] башорат бидех

وَلَتَبْلُغُنَّكُم بِئْسَىٰ مِّنَ الْأَمْوَالِ وَالْأَنْفُسِ وَالتَّمَرَاتِ وَبئْسَ الصَّدِيرِينَ ﴿١٥٥﴾

156. Онон, ки ҳар гоҳ мусибате ба эшон мерасад, [аз рӯйи ризоият ва таслим] мегӯянд: «Ба рости, ки мо аз они Аллоҳ таоло ҳастем ва ба сӯйи ӯ бозмегардем»

الَّذِينَ إِذَا أَصَابَتْهُمُ مُصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ ﴿١٥٦﴾

157. Инҳо ҳастанд, ки дурудхо ва раҳмате аз Парвардигорашон бар эшон аст ва маҳз инҳо хидоятёфтагонанд

أُولَٰئِكَ عَلَيْهِمْ صَلَوَاتٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَرَحْمَةٌ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُهْتَدُونَ ﴿١٥٧﴾

158. «Сафо» ва «Марва» аз нишонаҳои [зохири шариати] Аллоҳ таоло аст. Пас, ҳар ки ҳаҷчи хона [-и Каъба] ё умра ба ҷой меоварад, бар ӯ гуноҳе нест, ки тавофи [саъӣ] байни он дуру [низ] анҷом диҳад [ва ин қор аз рафторҳои хоҳилият шуморида намешавад] ва касе, ки ба майли худ қори неке анҷом диҳад, пас, [бидонад, ки] бе тардид Аллоҳ таоло сипосгузори доност

إِنَّ الصَّفَا وَالْمَرْوَةَ مِن شَعَائِرِ اللَّهِ فَمَنْ حَجَّ الْبَيْتَ أَوْ اعْتَمَرَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِ أَن يَطَّوَّفَ بِهِمَا وَمَن تَطَوَّعَ خَيْرًا فَإِنَّ اللَّهَ شَاكِرٌ عَلِيمٌ ﴿١٥٨﴾

159. Қасоне, ки он чиро аз далоили равшан ва хидоят нозил кардаем - пас аз он, ки дар китоби [Таврот ва Инчил] барои мардум баёнаш намудем - пинҳон медоранд, Аллоҳ таоло онро лаънат мекунад ва лаънаткунандагон [аз фариштагону муъминон] лаънаташон мекунад

إِنَّ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ مَا أَنزَلْنَا مِنَ الْبَيِّنَاتِ وَالْهُدَىٰ مِن بَعْدِ مَا بَيَّنَّاهُ لِلنَّاسِ فِي الْكِتَابِ أُولَٰئِكَ يَلْعَنُهُمُ اللَّهُ وَيَلْعَنُهُمُ اللَّعُنُونَ ﴿١٥٩﴾

160. Магар қасоне, ки тавба кунанд ва [қорҳои ношоностаи худро] ислоҳ намоянд ва [ҳақиқатро]

إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا وَأَصْلَحُوا وَبَيَّنُّوا فَأُولَٰئِكَ أَثُوبٌ عَلَيْهِمْ وَأَنَا التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿١٦٠﴾

ошкор созанд. Инон ҳастанд, ки тавбаашонро мепазирам ва Ман тавбапазиру меҳрубонам

161. Касоне, ки куфр варзиданд [ва ба инкори ҳақ кӯшиданд] ва дар ҳоли куфр мурданд, лаънати Аллоҳ таоло ва фариштагон ва ҳамаи мардум бар онҳо хоҳад буд

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَمَاتُوا وَهُمْ كُفَّارًا أُولَٰئِكَ عَلَيْهِمُ لَعْنَةُ اللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴿١٦١﴾

162. Дар он [лаънат ва азоби онон] ҷовидона боқӣ мемонанд ва на аз азобашон коста мешавад ва на муҳлат [-и узрҳои] меёбанд

خَالِدِينَ فِيهَا لَا يُخَفَّفُ عَنْهُمُ الْعَذَابُ وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ ﴿١٦٢﴾

163. [Эй мардум] маъбуди шумо маъбуди ягона аст [ки] ба ҷуз Ӯ [ҳеч] маъбуде [ба ҳақ] нест; бахшандаву меҳрубон аст

وَاللَّهُمَّ إِلَهُ وَاحِدٌ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ ﴿١٦٣﴾

164. Ба ростӣ дар офариниши осмонҳо ва замин гузари шабу рӯз ва киштиҳои, ки барои баҳрабардории мардум дар дарё равонанд ва обе, ки Аллоҳ таоло аз осмон нозил намудааст, ки бо он заминро пас аз хушкӣ ва ҳазонаш зинда карда ва анвои ҷунбандагонро дар он пароканда аст ва [ҳамчунин] дар тағйири масири бодҳо ва абрҳои, ки дар миёни осмон ва замин ба хидмат [-и инсон] гумошта шудаанд, барои касоне, ки меандешанд, нишонаҳои [аз қудрати Парвардигор] аст

إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَأَخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَالْفُلِّ الَّتِي تَجْرِي فِي الْبَحْرِ بِمَا يَنْفَعُ النَّاسَ وَمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ السَّمَاءِ مِنْ مَّاءٍ فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَبَثَّ فِيهَا مِنْ كُلِّ دَابَّةٍ وَتَضْرِيغِ الرِّيحِ وَالسَّحَابِ الْمُسَخَّرِ بَيْنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿١٦٤﴾

165. [Бо вучуди ин оёти равшан] бархе аз мардум ҳамтоёни ғайр аз Аллоҳро [барои парастии] бармегузинанд ва онҳоро ҳамчун Аллоҳ таоло дӯст медоранд, вале касоне, ки имон овардаанд, Аллоҳро бештар дӯст доранд ва онон, ки [бо ширку иртиқоби гуноҳон] ситам карданд, ҳангоме ки азоби [қиёмат] - ро бубинанд, [хоҳанд донист], ки тамоми қудрат аз он Аллоҳ таоло аст ва ин ки Аллоҳ таоло саҳтқайфар аст

وَمِنَ النَّاسِ مَن يَتَّخِذُ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَنْدَادًا يُحِبُّونَهُمْ كَحُبِّ اللَّهِ وَالَّذِينَ آمَنُوا أَشَدُّ حُبًّا لِلَّهِ وَلَوْ يَرَى الَّذِينَ ظَلَمُوا إِذْ يَرَوْنَ الْعَذَابَ أَنَّ الْقُوَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا وَأَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعَذَابِ ﴿١٦٥﴾

166. Он гоҳ, ки раҳбарон [-и гумроҳгар] аз пайравони худ безорӣ меҷӯянд ва азобро мебинанд ва асбоб [-и равобите, ки мучиби начоташон мешуд, ҳамагӣ] густа мегардад

إِذْ تَبَرَّأَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا مِنَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا وَرَأَوُا الْعَذَابَ وَتَقَطَّعَتْ بِهِمُ الْأَسْبَابُ ﴿١٦٦﴾

167. Ва [дар ин хангом] касоне, ки [дар дунё аз раҳбарони гумроҳгар] пайравӣ карда буданд, мегӯянд: «Кош барои мо бозгаште [ба дунё] буд, то ҳамон гуна, ки онон аз мо безорӣ чустанд, [мо низ] аз онҳо безорӣ чӯем. Аллоҳ таоло чунин рафтори эшонро, ки моёи хасраташон аст, ба онҳо нишон медиҳад ва ҳаргиз аз оташи [дӯзах] берун нахоҳанд омад

وَقَالَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا لَوْ أَنَّ لَنَا كَرَّةً فَنَتَبَرَّأَ مِنْهُمْ كَمَا تَبَرَّءُوا مِنَّا كَذَلِكَ يُرِيهِمُ اللَّهُ أَعْمَلَهُمْ حَسْرَتٍ عَلَيْهِمْ وَمَا هُمْ بِخَارِجِينَ مِنَ النَّارِ ﴿١٦٧﴾

168. Эй мардум, аз он чи дар замин аст ҳалолу покиза бихӯред ва аз [роҳҳо ва] гомҳои шайтон [ки ба василаи онҳо ба тадриҷ шуморо ба сӯйи азоб мекашад], пайравӣ накунед, ки ба ростӣ ӯ душмани ошқори шумост

يَتَأْتِيهَا النَّاسُ كُلُّوا مِنَّمَا فِي الْأَرْضِ حَلَالًا طَيِّبًا وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿١٦٨﴾

169. [Ҷ] Шуморо фақат ба бадӣ ва зишти фармон медиҳад ва [бар он медорад, то] он чиро, ки намедонед, ба Аллоҳ таоло нисбат диҳед

إِنَّمَا يَأْمُرُكُم بِالسُّوءِ وَالْفَحْشَاءِ وَأَنْ تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿١٦٩﴾

170. Ва хангоме ки ба онон [кофирон] гуфта шавад: «Аз он чи Аллоҳ таоло нозил кардааст, пайравӣ кунед», мегӯянд: [На] Балки мо аз чизе пайравӣ мекунем, ки падарони худро бар он ёфтаем. Оё агар падаронашон [аз ҳақиқат] чизе нафаҳмидаву ҳидоят наёфта бошанд [боз ҳам аз онон пайравӣ мекунанд]!?

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا بَلْ نَتَّبِعُ مَا أَلْفَيْنَا عَلَيْهِ آبَاءَنَا أَوْلَوْا كَانَ ءآبَاؤُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ شَيْئًا وَلَا يَهْتَدُونَ ﴿١٧٠﴾

171. Масали [даъвати ту - эй Муҳаммад - барои ҳидояти ин] кофирон ҳамчун касест, ки чаҳорпоеро садо мезанад, ки чуз садо ва овозе намешунавад. [Ин кофирон дар рӯёруй бо ҳақ] кару лолу кӯр хастанд, аз ин рӯ, намеандешанд

وَمَثَلُ الَّذِينَ كَفَرُوا كَمَثَلِ الْآدِيِّ يَنْعِقُ بِمَا لَا يَسْمَعُ إِلَّا دُعَاءً وَنِدَاءً صُمُّ بَعْضٌ عَمَّى فَهُمْ لَا يَعْقِلُونَ ﴿١٧١﴾

172. Эй касоне, ки имон овардаед, аз чизҳои покизае, ки рӯзии шумо кардаем, бихӯред ва шукри Аллохро ба ҷо оваред, агар танҳо ӯро мепарастед

يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُلُّوا مِن طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَاشْكُرُوا لِلَّهِ إِنْ كُنْتُمْ عَلَيْهِ تَعْبُدُونَ ﴿١٧٢﴾

173. [Аллоҳ таоло] Танҳо мурдор ва хуну гӯшти хук ва он чиро, ки [хангоми забҳ] номи ғайри Аллоҳ таоло бар он бурда шавад, бар шумо ҳаром кардааст. Пас, ҳар ки [барои хифзи чони

إِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةَ وَالْدَّمَ وَلَحْمَ الْخَنزِيرِ وَمَا أُهْلَ بِهِ لَعَبْرِ اللَّهِ فَمَنْ أَضْطَرَّ غَيْرِ بَاطِلٍ وَلَا عَادٍ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ إِنْ أَلَّفَ الْغَوْرُ رَجِيمٌ ﴿١٧٣﴾

худ ба хӯрдани онҳо] ночор шавад [ва] саркашу зиёдаҳоқ набошад, бар ӯ гуноҳе нест. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло омурузандаву меҳрубон аст

174. Касоне, ки он чиро Аллоҳ таоло дар китоби [Таврот дар бораи нубуввати Мухаммад] нозил кардааст, китмон мекунад ва онро [барои касби молу макоми дунё] ба баҳои андаке мефурӯшанд [дар ҳақиқат] чуз оташ дар шикамҳояшон фурӯ намебаранд ва Аллоҳ таоло рӯзи қиёмат бо онон сухан намегӯяд ва [аз палидии гуноҳ] покашон намекунад ва азоби дардноке хоҳанд дошт

إِنَّ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ الْكِتَابِ وَيَشْتَرُونَ بِهِءَ ثَمَنًا قَلِيلًا أَوْلِيَّكَ مَا يَأْكُلُونَ فِي بُطُونِهِمْ إِلَّا النَّارَ وَلَا يُكَلِّمُهُمُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَلَا يُزَكِّيهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٧٤﴾

175. Инон касоне ҳастанд, ки гумроҳиро ба [баҳои] ҳидоят ва азобро ба [баҳои] омурузиш хариданд, пас, бар оташи [дӯзах] чи шикебо ҳастанд!

أُولَئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُوا الضَّلَالََةَ بِالْهُدَىٰ وَالْعَذَابَ بِالْمَغْفِرَةِ فَمَا أَصْبَرَهُمْ عَلَى النَّارِ ﴿٧٥﴾

176. Ин [мучозот бар китмони ҳақ] ба хотири он аст, ки Аллоҳ таоло китоб [-ҳои осмонӣ]-ро ба ҳақ нозил кардааст ва касоне, ки дар он ихтилоф карданд, [аз ҳақиқат] бисёр дуранд

ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ نَزَّلَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ وَإِنَّ الَّذِينَ اخْتَلَفُوا فِي الْكِتَابِ لَفِي شِقَاقٍ بَعِيدٍ ﴿٧٦﴾

177. Некӣ [фақат] ин нест, ки [барои намоз] рӯйи худро ба сӯйи машрик ва [ё] мағриб кунед, балки некӣ [рафтори] он касе аст, ки ба Аллоҳ таоло ва рӯзи қиёмат ва фариштагону китоби [осмонӣ] ва паёмбарон имон оварда бошад ва моли [худ]-ро, бо вучуди дӯст доштаниш, ба хешовандону ятимон ва мустамандон ва дар роҳмондагону дархосткунандагон [гадоён] ва дар [роҳи озодии] бардагон бибахшад ва намоз бар пой дорад ва закот бипардозад ва [низ] онон, ки чун аҳд мебанданд, ба паймонашон вафо мекунад ва [касоне, ки] дар фақру сахтӣ ва зиёну беморӣ ва ба хангоми [шиддат гирифтани] набард, [пойдорӣ ва] шикебой мекунад, онон [ки ба ин вижагиҳо оростаанд], касоне ҳастанд, ки рост гуфтанд ва онон парҳезгоронанд

لَيْسَ الْبِرَّ أَنْ تُوَلُّوا وُجُوهَكُمْ قِبَلَ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنْ ءَامَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالْكِتَابِ وَالنَّبِيِّينَ وَعَآتَى الْمَالَ عَلَىٰ حُبِّهِ ذَوِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَأَتَى السَّبِيلَ وَالسَّائِلِينَ وَفِي الرِّقَابِ وَأَقَامَ الصَّلَاةَ وَعَآتَى الزَّكَاةَ وَالْمُوفُونَ بِعَهْدِهِمْ إِذَا عَاهَدُوا وَالصَّابِرِينَ فِي الْبَأْسَاءِ وَالضَّرَّاءِ وَحِينَ الْبَأْسِ أُولَئِكَ الَّذِينَ صَدَقُوا وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ ﴿٧٧﴾

178. Эй касоне, ки имон овардаед, дар [мавриси] куштагон [ки барқасд ба қатл расонида шудаанд, ҳукми] қасос бар шумо муқаррар гаштааст: Озод дар баробари озод ва барда дар баробари барда ва зан дар баробари зан. Пас, агар касе [хешованди мактул] дар ҳаққи бародар [-и дини]-аш [қотил] бахшиш намояд, бояд [аз азобу озораш бипарҳезад ва бо ӯ] хушрафторӣ намояд ва [қотил низ бояд мутақобилан дия-хунбахоро] ба неқӣ ба ӯ бипардозад. Ин [ҳукм] таҳфифу раҳмате аст аз сӯйи Парвардигоратон. Пас, агар касе баъд аз он [гузашту қабули дия] таҷовуз кунад, азоби дарднок [дар интизор] дорад

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِصَاصُ فِي الْقَتْلِ أَخْرَجُوا
يَا خَيْرٍ وَالْعَبْدُ بِالْعَبْدِ وَالْأَنْثَىٰ بِالْأُنثَىٰ فَمَنْ عُفِيَ لَهُ مِنْ أَخِيهِ
شَيْءٌ فَاتَّبِعْ بِالْمَعْرُوفِ وَأَدَاءٌ إِلَيْهِ بِإِحْسَنٍ ذَلِكَ تَخْفِيفٌ مِّن
رَّبِّكُمْ وَرَحْمَةٌ فَمَنِ اعْتَدَىٰ بَعْدَ ذَلِكَ فَلَهُ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٧٨﴾

179. Эй хирадмандон, дар [ин] қасос барои шумо [давоми] зиндагӣ аст, бошад, ки тақво пеша кунед

وَلَكُمْ فِي الْقِصَاصِ حَيَوةٌ يَا أُولِي الْأَلْبَابِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿١٧٩﴾

180. Бар шумо муқаррар шудааст, ки ҳар гоҳ замони марғи яке аз шумо фаро расад, агар моле аз худ ба ҷой гузоштааст, барои падару модар ва хешовандон ба шеваи шоиста васият кунад. Ин [қор] ҳаққе аст бар парҳезқорон [ки бояд анҷом диҳанд]

كُتِبَ عَلَيْكُمُ إِذَا حَضَرَ أَحَدَكُمُ الْمَوْتُ إِن تَرَكَ خَيْرًا الْوَصِيَّةَ
لِلْوَالِدَيْنِ وَالْأَقْرَبِينَ بِالْمَعْرُوفِ حَقًّا عَلَى الْمُتَّقِينَ ﴿١٨٠﴾

181. Пас, ҳар ки он [васият]-ро пас аз шуниданаш тағйир диҳад, гуноҳаш танҳо бар [ухдаи] қасонест, ки онро тағйир медиҳанд. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло шунавову доност

فَمَنْ بَدَّلَهُ بَعْدَ مَا سَمِعَهُ فَإِنَّمَا إِثْمُهُ عَلَى الَّذِينَ يُبَدِّلُونَهُ إِنَّ
اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١٨١﴾

182. Пас, касе, ки аз беадолатӣ [ва майли бечойӣ] васиятқунанда [нисбат ба ворисон] ё аз гуноҳи ӯ [дар васият ба қори хилоф] битарсад ва [бо ислоҳи васият] миёни онон [ворисон]-ро созиш диҳад, бар ӯ гуноҳе нест, [ки] ҳамоно Аллоҳ таоло омурзандаи меҳрубон аст

فَمَنْ خَافَ مِن مُّوَصَّ جَنَفًا أَوْ إِثْمًا فَأَصْلَحَ بَيْنَهُمْ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ
إِنَّ اللَّهَ عَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٨٢﴾

183. Эй касоне, ки имон овардаед, рӯза бар шумо вочиб шудааст, ҳамоно гуна ки бар қасоне, ки пеш аз шумо буданд, низ вочиб шуда буд; бошад, ки парҳезқор шавед

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِينَ
مِن قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿١٨٣﴾

184. Рӯзҳои муайян [-ро рӯзадорӣ кунед], пас, ҳар кас аз шумо, ки бемор ё мусофир бошад, [ба андозаи он рӯзхое, ки нагавонидааст рӯза бигирад] теъдоде аз рӯзҳои дигар [-ро рӯза бигирад] ва бар касоне, ки тавоноии онро надоранд, лозим аст каффора бидиханд [ва он ба баробари ҳар рӯз] хӯрок додан ба як тихидаст аст ва ҳар ки ба майли худ [бештар] накуй кунад, он [афзунбахшӣ ба суди ўст ва] барояш бехтар аст ва агар [фазилати рӯзадорию] бидонед, рӯза бароятон бехтар [аз рӯзахӯрӣ ва пардохти каффора] аст

أَيَّامًا مَّعْدُودَاتٍ فَمَنْ كَانَ مِنْكُمْ مَّرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِنْ أَيَّامٍ أُخَرَ وَعَلَى الَّذِينَ يُطِيقُونَهُ فِدْيَةٌ طَعَامُ مِسْكِينٍ فَمَنْ تَطَوَّعَ خَيْرًا فَهُوَ خَيْرٌ لَهُ وَأَنْ تَصُومُوا خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١٨٤﴾

185. Моҳи рамазон [моҳе] аст, ки Қуръон дар он нозил шудааст; [китебе,] ки роҳнамои мардум аст ва далоили ошқоре аз хидоят [бо худ дорад] ва ҷудокунанда [-и ҳақ аз ботил] аст. Пас, ҳар яке аз шумо [ки мукиму солим аст] ин моҳро дарёбад, бояд онро рӯза бидорад ва ҳар ки бемор ё дар сафар бошад, [бояд ба теъдоди рӯзхое, ки рӯза нагирифтааст] рӯзҳои дигаре [-ро рӯза бигирад]. Аллоҳ таоло [бо баёни ин аҳком] бароятон осонӣ мецоҳад ва душворӣ намехоҳад, то [битавонед рӯзадорӣ дар моҳи рамазон]-ро комил кунед ва Аллоҳро барои он ки хидоятатон кардааст, ба бузургӣ ёд кунед; бошад, ки шукр гузоред

شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِي أُنزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ هُدًى لِّلنَّاسِ وَبَيِّنَاتٍ مِّنَ الْهُدَىٰ وَالْفُرْقَانِ فَمَنْ شَهِدَ مِنْكُمُ الشَّهْرَ فَلْيَصُمْهُ وَمَنْ كَانَ مَرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِّنْ أَيَّامٍ أُخَرَ يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمُ الْيُسْرَ وَلَا يُرِيدُ بِكُمُ الْعُسْرَ وَلِتُكْمِلُوا الْعِدَّةَ وَلِتُكَبِّرُوا اللَّهَ عَلَىٰ مَا هَدَيْتُمْ وَلِعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٨٥﴾

186. Ва [эй паёмбар] чун бандагонам дар бораи Ман аз ту бипурсанд, [ба онон] бигӯ: Ман наздикам ва дуои дуокунандаро - ҳангоме ки маро бихонад - иҷобат мекунам, пас, [онон фақат] бояд даъвати Маро бипазаранд ва ба Ман имон биёваранд; бошад, ки роҳ ёбанд

وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ فَلْيَسْتَجِيبُوا لِي وَلْيُؤْمِنُوا بِي لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ ﴿١٨٦﴾

187. [Эй муъминон] Омезиш бо ҳамсаронатон дар шаб [-ҳои] рӯза бар шумо ҳалол гардидааст. Онон либоси шумо ҳастанд ва шумо либоси эшон. Аллоҳ таоло медонист, ки шумо бар худ хиёнат мекардед [ва бо он ки дар авоили ислом омезиш дар моҳи рамазон ҳаром

أَحَلَّ لَكُمْ لَيْلَةَ الصِّيَامِ الرَّفَثُ إِلَىٰ نِسَائِكُمْ هُنَّ لِبَاسٍ لَّكُمْ وَأَنْتُمْ لِبَاسٌ لَهُنَّ عَلِمَ اللَّهُ أَنَّكُمْ كُنْتُمْ تَخْتَانُونَ أَنْفُسَكُمْ فَتَابَ عَلَيْكُمْ وَعَفَا عَنْكُمْ فَالآنَ بَلِيغُوهنَّ وَأَبْتَعُوا مَا كَتَبَ اللَّهُ لَكُمْ وَكُلُوا وَاشْرَبُوا حَتَّىٰ يَتَبَيَّنَ لَكُمُ الْخَيْطُ الْأَبْيَضُ مِنَ الْخَيْطِ الْأَسْوَدِ مِنَ الْفَجْرِ ثُمَّ أَتُمُوا الصِّيَامَ إِلَىٰ اللَّيْلِ وَلَا

буд, шумо бар он бетаваҷҷух будед], пас, тавбаатонро пазируфту аз шумо даргузашт. Пас, акнун [дар шабҳои рамазон метавонед] бо онон омезиш кунед ва он чиро, ки Аллоҳ таоло бароятон муқаррар доштааст [аз эшон] талаб кунед. Бихӯред ва биошомед, то риштаи сапеди субҳ [фачри содик] аз риштаи сиёҳ [шаб] бароятон ошкор гардад, он гоҳ рӯзаро то шаб ба поён бирасонед ва, дар ҳоле ки дар масоҷид муътакиф ҳастед, бо занон омезиш накунад. Ин марзҳо [-и аҳком]-и илоҳӣ аст, пас, ба онҳо наздик нашавед. Аллоҳ таоло чунин оёт [ва аҳком]-и худро барои мардум равшан месозад, бошад, ки парҳезкор шаванд

تُبَشِّرُوهُمْ وَأَنْتُمْ عَنْكُمُوهُمْ فِي الْمَسْجِدِ يَلِكِ حُدُودَ اللَّهِ فَلَا تَقْرُبُوهَا كَذَلِكَ يَبَيِّنُ اللَّهُ آيَاتِهِ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿١٨٨﴾

188. Ва амволатонро байни худ ба ботил [ва ноҳақ] нахӯред ва барои он, ки бахше аз моли мардумро ба гуноҳ бихӯред, казияро ба ҳокимон накашонед, дар ҳоле ки медонед [ки ин кор гуноҳ аст]

وَلَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبَطْلِ وَتُدُلُّوا بِهَا إِلَى الْحُكَّامِ لِتَأْكُلُوا فَرِيقًا مِّنْ أَمْوَالِ النَّاسِ بِالْإِثْمِ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١٨٩﴾

189. [Эй паёмбар] Аз ту дар бораи ҳилолҳо [-и моҳ] меурсанд, бигӯ: «Онҳо баёни авкот [ва гоҳшумории табиӣ] барои мардум ва [василаи таъйини вақти] ҳаҷ ҳастанд». Накукорӣ он нест, ки [монанди даврони чоҳилият дар ҳоли эҳром] аз пушти хонаҳо ворид шавед, балки накукор касест, ки тақво пеша кунад [пас, парҳезкор бошад] ва ба хонаҳо аз дарҳояшон ворид шавед ва аз Аллоҳ таоло битарсед, бошад, ки растағор шавед

يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْأَهْلِ قُلْ هِيَ مَوَاقِيْتُ لِلنَّاسِ وَالْحَجِّ وَلَيْسَ الْبِرُّ بِأَنْ تَأْتُوا الْبُيُوتَ مِنْ ظُهُورِهَا وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنِ اتَّقَى وَأَتُوا الْبُيُوتَ مِنْ أَبْوَابِهَا وَأَتُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿١٩٠﴾

190. Ва дар роҳи Аллоҳ таоло бо касоне, ки бо шумо мечанганд, бичангед [вале бо мусли кардан ва куштани кӯдакону занон ва пиронсолон] аз ҳад тачовуз накунад, [ки] ба ростӣ Аллоҳ таоло тачовузгаронро дӯст намедорад

وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يُقْتَلُونَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ ﴿١٩١﴾

191. Ва онон [мушрикони]-ро ҳар кучо ёфед, бикӯшед ва аз он чо [Макка], ки шуморо берун кардаанд, берун кунед ва фитна [куфру ширк]

وَأَقْتُلُوهُمْ حَيْثُ تَقْتُلُوهُمْ وَأَخْرِجُوهُمْ مِّنْ حَيْثُ أَخْرَجْتُمْ وَالْفِتْنَةُ أَشَدُّ مِنَ الْقَتْلِ وَلَا تُقَاتِلُوهُمْ عِنْدَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ حَتَّى يُقَاتِلَكُمْ فِيهِ فَإِنْ قَتَلْتُمُوهُمْ فَاقْتُلُوهُمْ كَذَلِكَ جَزَاءُ الْكٰفِرِينَ ﴿١٩٢﴾

бадтар аз қатл аст ва бо онҳо дар қанори Масҷид-ул-ҳаром пайкор нақунед, магар ин ки бо шумо дар он чо бичанганд. Пас, агар [дар он чо] бо шумо чангиданд, эшонро бикушед, [ки] сазои кофирон чунин аст

192. Пас, агар [аз қуфрашон] даст бардоштанд [аз набард даст бикашед, ки] бе гумон Аллоҳ таоло омурзандаи меҳрубон аст

فَإِنْ أَنْتَهُوْا فَإِنَّ اللَّهَ عَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ﴿١٩٢﴾

193. Ва бо онҳо бичангед, то фитнаи [ширк] боқӣ намонад ва дин [ҳолисона] аз они Аллоҳ таоло гардад. Пас, агар даст бардоштанд, [ситам нақунед, ки] ситам чуз бар ситамгорон раво нест

وَقَتْلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُوْنَ فِتْنَةٌ وَيَكُوْنَ الدِّيْنُ لِلَّهِ فَإِنْ أَنْتَهُوْا فَلَا عُدُوْنَ إِلَّا عَلَى الظَّالِمِيْنَ ﴿١٩٣﴾

194. [Ин] Моҳи ҳаром [соли ҳафтуми хичрӣ, ки имкони умра гузоридан ёфтед] дар баробари моҳи ҳаром [-и соли гузашта] аст [ки мушрикони шуморо аз адои ҳаҷ боздошта буданд] ва [таҷовузи] ҳурматҳо [-и сарзамину моҳи ҳаром] қасос дорад; пас, ҳар ки ситам кард, ба ҳамон гуна ки бар шумо ситам кардааст, бар ӯ ситам раво доред ва аз Аллоҳ таоло парво қунед ва бидонед, ки Аллоҳ таоло бо парҳезкорон аст

الشَّهْرُ الْحَرَامُ بِالشَّهْرِ الْحَرَامِ وَالْحُرُمَتِ قِصَاصٌ فَمَنْ أَعْتَدَى عَلَيْكُمْ فَأَعْتَدُوا عَلَيْهِ يَبْثُلْ مَا أَعْتَدَى عَلَيْكُمْ وَأَتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِيْنَ ﴿١٩٤﴾

195. Ва дар роҳи Аллоҳ таоло инфоқ қунед ва [бо фирор аз майдони ҷиход ва тарки инфоқ] худро бо дасти ҳештан ба ҳалокат наафканед ва некӣ қунед, [ки] ба ростӣ Аллоҳ таоло нақуқоронро дӯст медорад

وَأَنْفِقُوا فِي سَبِيْلِ اللَّهِ وَلَا تُنْفِقُوا بِأَيْدِيكُمْ إِلَى التَّهْلُكَةِ وَأَحْسِنُوْا إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُحْسِنِيْنَ ﴿١٩٥﴾

196. Ва ҳаҷчу умраро барои Аллоҳ таоло ба поён расонед ва агар [ба василаи душман ё беморӣ аз ин қор] бозмонед, он чи аз қурбонӣ [хоҳ аз шутуру гов ё гӯсфанд] фароҳам шавад [забҳ қунед ва он гоҳ аз эҳром хорич шавед] ва сарҳои худро натарошед, то қурбонӣ ба чойгоҳаш [дар қурбонгоҳ] бирасад ва агар қасе аз шумо бемор буду ё нороҳатие дар сар дошт [ки ночор буд бад-он хотир дар холи эҳром

وَأْتِمُوا الْحَجَّ وَالْعُمْرَةَ لِلَّهِ فَإِنْ أُحْصِرْتُمْ فَمَا اسْتَيْسَرَ مِنَ الْهَدْيِ وَلَا تَحْلِفُوا رُءُوسَكُمْ حَتَّى يَبْلُغَ الْهَدْيُ مَحَلَّهُ فَمَنْ كَانَ مِنْكُمْ مَّرِيضًا أَوْ بِهِ أَذَى مِنْ رَأْسِهِ فَعَدْيُهُ مِنْ صِيَامٍ أَوْ صَدَقَةٍ أَوْ نُسُكٍ فَإِذَا أَمِنْتُمْ فَمَنْ تَمَتَّعَ بِالْعُمْرَةِ إِلَى الْحَجِّ فَمَا اسْتَيْسَرَ مِنَ الْهَدْيِ فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصِيَامًا ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ فِي الْحَجِّ وَسَبْعَةً إِذَا رَجَعْتُمْ تِلْكَ عَشْرَةٌ كَامِلَةٌ ذَلِكَ لِمَنْ لَمْ يَكُنْ أَهْلَهُ حَاضِرِي الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيْدُ الْعِقَابِ ﴿١٩٦﴾

сари худро битарошад], пас, фидя диҳад, аз [қабиле се рӯз] рӯза ё садақа [таом додани шаш тихидасти ҳарам] ё қурбонӣ қардани гӯсфанде [ки миёни тихидастони ҳарам тақсим шавад]. Пас, ҳангоме ки дар амон бувад, ҳар ки аз умра баҳраманд гардид ва сипас [аъмоли] ҳаҷро оғоз кард, он чи аз қурбонӣ [барояш] муяссар шуд [забҳ кунад] ва ҳар ки [қурбонӣ] наёфт, се рӯз дар [айёми] ҳаҷ ва ҳафт рӯз ҳангоме ки [ба хона] бозгаштед, рӯза бигиред. Ин даҳ [рӯзи] комил аст. Ин [ҳукми ҳаҷчи тамағтуъ] барои касест, ки хонаводааш сокини Масҷид-ул-ҳаром [Макка ва атрофи он] набошад ва аз Аллоҳ таоло парво кунед ва бидонед, ки Аллоҳ таоло саҳтқайфар аст

197. [Мавсими] ҳаҷ дар моҳҳои мушаххасе аст [аз оғози Шаввол то даҳуми Зулҳиҷҷа]; пас, касе, ки дар ин моҳҳо ҳаҷро [бар худ] вочиб гардонад, [бояд бидонад, ки] дар ҳаҷ, омезиши чинсӣ ва [иртиқоби] гуноҳ ва даргирӣ [ва ҷидол раво] нест ва он чи аз қорҳои нек анҷом медиҳед, Аллоҳ таоло онро медонад; ва [ҳӯроку пӯшоки мавриди ниёзи ҳаҷро барои худ фароҳам кунед ва] тӯша баргиред, [вале ба ёд дошта бошед, ки] ба ростӣ, бехтарин тӯша парҳезкорист ва, эй хирадмандон, аз ман парво кунед

الْحَجُّ أَشْهُرٌ مَّعْلُومَةٌ فَمَنْ فَرَضَ فِيهِنَّ الْحَجَّ فَلَا رَفَثَ وَلَا فُسُوقَ وَلَا جِدَالَ فِي الْحَجِّ وَمَا تَفَعَّلُوا مِنْ خَيْرٍ يَعْلَمُهُ اللَّهُ وَتَزَوَّدُوا فَإِنَّ خَيْرَ الزَّادِ التَّقْوَىٰ وَاتَّقُونِ يَا أُولِيَ الْأَلْبَابِ ﴿١٩٧﴾

198. Гуноҳе бар шумо нест, ки [дар айёми ҳаҷ бо хариду фурӯш] аз фазли Парвардигоратон [манфиат ва рӯзӣ] талаб кунед ва ҳангоме ки [рӯзи нухум пас аз вуқуф] аз Арафот кӯч кардед, Аллоҳро дар «Машғар-ул-ҳаром» ёд кунед; ва Ёро ёд кунед, чаро ки шуморо, ки пештар аз гумроҳон бувад, [ба адои маносики ҳаҷчу дигар аъмоли ибодӣ] ҳидоят кард

لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَبْتَغُوا فَضْلًا مِنْ رَبِّكُمْ فَإِذَا أَقَضْتُمْ مِنْ عَرَفَاتٍ فَأَذْكُرُوا اللَّهَ عِنْدَ الْمَشْعَرِ الْحَرَامِ وَاذْكُرُوهُ كَمَا هَدَيْتُمْ وَإِنْ كُنْتُمْ مِنْ قَبْلِهِ لَمَنِ الضَّالِّينَ ﴿١٩٨﴾

199. Пас, аз ҳамон ҷо, ки мардум [пайравони Иброҳим] равона мешаванд, [шумо низ аз Арафот ба сӯи Мина] ҳаракат кунед ва аз Аллоҳ таоло омуриши бихоҳед, [чаро ки] бе тардид Аллоҳ таоло омуриши мехрубон аст

ثُمَّ أَفِيضُوا مِنْ حَيْثُ أَفَاضَ النَّاسُ وَاسْتَغْفِرُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٩٩﴾

200. Пас, чун маносики [ҳаччи] худро ба чой овардед, ҳамон гуна, ки падаронатонро [бо фахру ғурур] ёд мекардед, балки [беҳтар ва] бештар аз он Аллохро ёд кунед; ва бархе аз мардум [кофироне] хастанд, ки мегӯянд: «Парвардигоро, ба мо дар дунё [молу фарзанд] ато кун». Ин шахс дар охират баҳрае [аз неъматҳои илоҳӣ] надорад

فَإِذَا قَضَيْتُمْ مَنَاسِكَكُمْ فَادْكُرُوا اللَّهَ كَذِكْرِكُمْ آبَاءَكُمْ أَوْ أَشَدَّ ذِكْرًا فَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَقُولُ رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا وَمَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ خَلْقٍ ﴿٢٠٠﴾

201. Ва бархе [дигар] аз эшон [муъминоне] хастанд, ки мегӯянд: «Парвардигоро, ба мо дар дунё некӣ [рӯзӣ, саломатӣ, дониш ва имон] ато кун ва дар охират [низ] некӣ [ато фармо] ва моро аз азоби оташ нигах дор»

وَمِنْهُمْ مَنْ يَقُولُ رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ ﴿٢٠١﴾

202. Инҳоянд, ки аз дастовардашон баҳрае доранд ва Аллоҳ таоло дар ҳисобрасӣ саръ аст

أُولَئِكَ لَهُمْ نَصِيبٌ مِمَّا كَسَبُوا وَاللَّهُ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿٢٠٢﴾

203. Аллохро дар рӯзҳои муайян [се рӯзи айёми ташриқ ёздаҳум то сенздаҳуми Зулҳиҷҷа] ёд кунед; пас, касе, ки шитоб кунад ва тайи ду рӯз [аъмолро анҷом диҳад], гуноҳе бар ӯ нест; ва касе, ки таъхир кунад [ва аъмолро дар се рӯз анҷом диҳад], гуноҳе бар ӯ нест. [Ин фурсат] Барои касе аст, ки тақво пеша кунад; ва [эй муъминон] аз Аллоҳ таоло парво кунед ва бидонед, ки ба сӯйи ӯ ҳашир хоҳед шуд

﴿وَأَذْكُرُوا اللَّهَ فِي أَيَّامٍ مَّعْدُودَاتٍ فَمَنْ تَعَجَّلَ فِي يَوْمَيْنِ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ وَمَنْ تَأَخَّرَ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ لِمَنِ اتَّقَىٰ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَعْلَمُوا أَنكُم إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ﴾ ﴿٢٠٣﴾

204. Ва [эй паёмбар], аз мардум касе аст, ки гуфтораш дар [мавриди] зиндагии дунё туро ба шигифт меандозад ва Аллохро бар [имони қалбӣ ва] он чи дар дилаш дорад, гувоҳ мегирад [то чойе, ки ӯро ростгӯ мепиндорӣ] ва ҳол он ки ӯ [дар зумраи] сарсаҳтгарин душманон [ва бадхоҳони ислому муслимин] аст

وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يُعْجِبُكَ قَوْلُهُ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيُشْهَدُ اللَّهَ عَلَىٰ مَا فِي قَلْبِهِ وَهُوَ أَلَدُّ الْخِصَامِ ﴿٢٠٤﴾

205. Ӯ хангоме ки [аз ту] рӯй бармегардонад ва [аз наздат] меравад [ё ба раёсате мерасад], дар роҳи фасод дар замин мекӯшад ва [маҳсулоти] кишоварзӣ ва чаҳорпоёнро нобуд месозад; ва Аллоҳ таоло фасоду [табоҳкорӣ]-ро дӯст надорад

وَإِذَا تَوَلَّى سَعَىٰ فِي الْأَرْضِ لِيُفْسِدَ فِيهَا وَيُهْلِكَ الْحَرْثَ وَالنَّسْلَ ۗ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الْفُسَادَ ﴿٢٠٥﴾

206. Ва хангоме ки ба ӯ гуфта мешавад: «Аз Аллоҳ таоло битарс», худбузургбинӣ [ва ғурураш] ӯро ба [идома додан бар анҷоми] гуноҳ мекашонад; пас, [оташи] чаҳаннам барояш кофӣ аст ва чи бад ҷойгоҳе аст!

وَإِذَا قِيلَ لَهُ اتَّقِ اللَّهَ أَخَذَتْهُ الْعِزَّةُ بِالْإِثْمِ فَحَسْبُهُ جَهَنَّمُ
وَلَيْسَ الْمِهَادُ ﴿٢٠٦﴾

207. Ва аз мардум касе [низ] ҳаст, ки ҷони худро барои касби хушнудии Аллоҳ таоло дарег намедорад; ва Аллоҳ таоло нисбат ба бандагон меҳрубон аст

وَمِنَ النَّاسِ مَن يَشْرِي نَفْسَهُ أُبَيْعَاءً مَّرَضَاتٍ اللَّهُ وَاللَّهُ رَعُوفٌ
بِالْعِبَادِ ﴿٢٠٧﴾

208. Эй касоне, ки имон овардаед, ҳамагӣ ба ислом [ва итоати Аллоҳ таоло] дароед ва аз кадамҳо [роҳҳо]-и шайтон пайравӣ накунед. Ба ростӣ, ки ӯ душмани ошкори шумост

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا ادْخُلُوا فِي السَّلَامِ كَافَّةً وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ
الشَّيْطَانِ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿٢٠٨﴾

209. Пас, агар баъд аз он ки нишонаҳои равшану ошкор бароятон омад, лағжиш кардед ва [мунҳариф шудед], бидонед, ки Аллоҳ таоло шикастнопазиру ҳақим аст

فَإِن زَلَلْتُمْ مِّن بَعْدِ مَا جَاءَتْكُمُ الْبَيِّنَاتُ فَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ
عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٠٩﴾

210. Оё интизорӣ [-и онон, ки пайрави шайтонанд] ғайр аз ин аст, ки Аллоҳ таоло [дар рӯзи қиёмат барои доварӣ] дар сояҳое аз абрҳо ба сӯяшон биёяд ва ғариштагон [низ барои иҷрои азоби илоҳӣ ононро ихота кунанд] ва кор яксара шавад? Ва [огоҳ бошед, ки ҳамаи] корҳо ба сӯйи Аллоҳ таоло бозгардонда мешавад

هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا أَنْ يَأْتِيَهُمُ اللَّهُ فِي ظُلَلٍ مِّنَ الْعَمَامِ وَالْمَلَائِكَةُ
وَفُضِيَ الْأَمْرُ إِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴿٢١٠﴾

211. [Эй паёмбар], аз Бани Исроил бипурс, [ки] чӣ андоза нишонаҳои ошкор ба онҳо додаем; ва касе, ки неъмат Аллоҳро пас аз он ки насибаш шуд, [ба кифру носипосӣ] табдил кунад, [азоби сахте хоҳад дошт ва бояд бидонад, ки] Аллоҳ таоло сахтқайфар аст

سَلِّ بَنِي إِسْرَائِيلَ كَمَا ءَاتَيْنَهُمْ مِّنْ ءَايَةٍ بَيِّنَةٍ وَمَنْ يُبَدِّلْ نِعْمَةَ
اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُ فَإِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٢١١﴾

212. Зиндагии дунё барои кофирон ораста шудааст ва муъминонро масҳара мекунад, ҳол он ки парҳезкорон дар рӯзи қиёмат болотар аз онон ҳастанд; [зеро дар бихишт ҷовидонанд] ва Аллоҳ таоло ҳар киро бихоҳад, бешумор рӯзӣ медиҳад

رُزِقَ لِلَّذِينَ كَفَرُوا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا وَيَسْعَرُونَ مِنَ الَّذِينَ ءَامَنُوا
وَالَّذِينَ أَتَقَوْا فَوَقَّهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَاللَّهُ يَرْزُقُ مَن يَشَاءُ بِغَيْرِ
حِسَابٍ ﴿٢١٢﴾

213. [Дар оғоз] мардум як уммат буданд [аммо дар амри дин ихтилоф карданд]; он гоҳ Аллоҳ таоло паёмбаронро башоратбахшу бимдиҳанда барангехт ва ҳамроҳ бо онон китоб [-и осмонӣ]-ро ба ҳақ нозил кард, то миёни мардум дар он чи ихтилоф доштанд, доварӣ кунанд; ва фақат касоне, ки Таврот] ба онон дода шуда буд - пас аз он ки нишонаҳои равшан ба онҳо расид - ба хоҳири ситам ва ҳасодате, ки байнашон буд, дар мавриди он ихтилоф карданд; пас, Аллоҳ таоло ба фармони хеш касонеро, ки имон оварда буданд, ба ҳақиқате, ки дар он ихтилоф доштанд, ҳидоят намуд; ва Аллоҳ таоло ҳар киро бихоҳад, ба роҳи рост ҳидоят мекунад

كَانَ النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً فَبَعَثَ اللَّهُ النَّبِيِّنَ مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ وَأَنْزَلَ مَعَهُمُ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِيَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ فِي مَا اخْتَلَفُوا فِيهِ وَمَا اخْتَلَفَ فِيهِ إِلَّا الَّذِينَ أُوتُوهُ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمْ الْبَيِّنَاتُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ فَهَدَى اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا لِمَا اخْتَلَفُوا فِيهِ مِنَ الْحَقِّ بِإِذْنِهِ وَاللَّهُ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٢١٣﴾

214. [Эй муъминон] Оё пиндоштаед, ки ворида бихишт мешавед, ҳол он ки ҳанӯз монанди он чи бар [сари] пешиниёни шумо омад, бар [сари] шумо наомадааст? Душворӣ ва зиён ба эшон расид ва [он чунон сахтӣ кашиданд ва] ба ларза афтоданд, ки паёмбар ва касоне, ки бо ӯ имон оварда буданд, гуфтанд: «Ёрии Аллоҳ таоло кай фаро хоҳад расид»? Огоҳ бошед! Бе тардид ёрии Аллоҳ таоло наздик аст

أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تُدْخَلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَأْتِكُمْ مَثَلُ الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلِكُمْ مَسْتَهْمُ الْبِئْسَاءِ وَالضَّرَّاءُ وَزُلْزَلُوا حَتَّى يَقُولَ الرَّسُولُ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَهُ مَتَى نَصُرَ اللَّهُ أَلَا إِنَّ نَصْرَ اللَّهِ قَرِيبٌ ﴿٢١٤﴾

215. [Эй паёмбар, ёронат] Аз ту мепурсанд, чи чизе инфоқ кунанд, бигӯ: «Ҳар моле, ки инфоқ кардед, барои падару модару наздикон ва ятимону тухидастон ва дарроҳмондагон аст ва ҳар кори неке, ки анҷом диҳед, Аллоҳ таоло ба он доност»

يَسْأَلُونَكَ مَاذَا يُنْفِقُونَ قُلْ مَا أَنْفَقْتُمْ مِنْ خَيْرٍ فَلِلْوَالِدَيْنِ وَالْأَقْرَبِينَ وَالْيَتَامَى وَالْمَسْكِينِ وَالرَّبِّ السَّبِيلِ وَمَا تَفْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَلِيمٌ ﴿٢١٥﴾

216. [Эй муъминон] Чиход [дар роҳи Аллоҳ таоло] бар шумо вочиб шудааст, дар ҳоле ки барои шумо нохушоянд аст [зеро харчи молӣ ва ҷонӣ дорад]. Чи басо чизеро хуш надошта бошед, ҳол он ки бароятон беҳтар аст ва чи басо чизеро дӯст дошта бошед, ҳол он ки бароятон бад аст; ва Аллоҳ таоло [хайру шарри корхоро] медонад ва шумо намедонед

كُنِبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ وَهُوَ كُرْهٌ لَكُمْ وَعَسَى أَنْ تَكْرَهُوا شَيْئًا وَهُوَ خَيْرٌ لَكُمْ وَعَسَى أَنْ تُحِبُّوا شَيْئًا وَهُوَ شَرٌّ لَكُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٢١٦﴾

217. [Эй паёмбар] Аз ту дар бораи чанг дар мохи харом [Мухаррам, Раҷаб, Зулқаъда ва Зулҳиҷча] мепурсанд, бигӯ: «Чанг дар он [мохҳо гуноҳи] бузург аст ва боздоштан аз роҳи Аллоҳ таоло ва куфр варзидан ба Ӯ ва [чилавғирӣ аз вуруди мардум ба] Масҷид-ул-харом ва берун рондани аҳлаш аз он ҷо назди Аллоҳ таоло [гуноҳи] бузургтар аст ва фитна [-и ширк] аз қатл бузургтар аст». Ва [эй муъминон, мушрикони] ҳамвора бо шумо мечанганд, то агар битавонанд шуморо аз динагон баргардонанд, ва ҳар як аз шумо, ки аз динаш бозгардад ва дар ҳоли куфр бимирад, аъмолаш дар дунё ва охираш табоҳ мегардад ва онон аҳли оташанд ва ҳамеша дар он хоҳанд буд

يَسْأَلُونَكَ عَنِ الشَّهْرِ الْحَرَامِ قِتَالٍ فِيهِ قُلْ قِتَالٌ فِيهِ كَبِيرٌ وَصَدٌّ
عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَكُفْرٌ بِهِ وَالْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَإِخْرَاجُ أَهْلِهِ
مِنْهُ أَكْبَرُ عِنْدَ اللَّهِ وَالْفِتْنَةُ أَكْبَرُ مِنَ الْقَتْلِ وَلَا يَزَالُونَ
يُقْتَلُونَكُمْ حَتَّى يَرُدُّوكُمْ عَنْ دِينِكُمْ إِنِ اسْتَطَعُوا وَمَنْ
يَرْتَدِدْ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ فَبِمَتْ وَهُوَ كَافِرٌ فَأُولَٰئِكَ حَبِطَتْ
أَعْمَالُهُمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَأُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا
خَالِدُونَ ﴿٢١٧﴾

218. Касоне, ки имон оварданд ва касоне, ки [барои барпоии дини ҳақ] ҳиҷрат намуданд ва дар роҳи Аллоҳ таоло чиҳод карданд, онон ба раҳмати Аллоҳ таоло умедворанд ва Аллоҳ таоло [нисбат ба эшон] омурзандаи меҳрубон аст

إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَالَّذِينَ هَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أُولَٰئِكَ
يَرْجُونَ رَحْمَتَ اللَّهِ وَاللَّهُ عَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٢١٨﴾

219. [Эй паёмбар, асҳобат] аз ту дар бораи шароб ва қимор мепурсанд, бигӯ: «Дар он ду гуноҳи бузург ва [низ] судҳое барои мардум вучуд дорад, вале гуноҳи он ду аз судашон [бештар ва] бузургтар аст»; ва аз ту мепурсанд, чӣ чизе инфоқ кунанд, бигӯ: «Он чӣ афзун ояд [аз ниёзмандии худ]. Аллоҳ таоло оётро инчунин барои шумо равшан месозад; бошад, ки биандешед»

يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْخَمْرِ وَالْمَيْسِرِ قُلْ فِيهِمَا إِثْمٌ كَبِيرٌ وَمَنْفَعٌ
لِّلنَّاسِ وَإِثْمُهُمَا أَكْبَرُ مِنْ نَّفْعِهِمَا وَيَسْأَلُونَكَ مَاذَا يُنْفِقُونَ قُلِ
الْعَفْوُ كَذَلِكَ بَيِّنٌ لِّلَّهِ لَكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿٢١٩﴾

220. Дар бораи дунё ва охираш [бияндешед]; ва [эй паёмбар] аз ту дар мавриди [чигунагии сарпарастияшон бар] ятимон мепурсанд; бигӯ: «Ислоҳи [қору парҳез аз даҳолат дар амволи] онон беҳтар аст; ва агар бо [чамъ кардани амволи онон бо дороии худ дар нафақаҳои зиндагӣ ва маскан бо] онон ҳамзистӣ кунед, [эроде дар ин қор нест; зеро] онҳо бародарони [диниӣ] шумо ҳастанд». Ва Аллоҳ таоло табаҳқорро аз дурустқор бозмешиносад; ва агар Аллоҳ таоло

فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الَّتِي تَمَىٰ قُلْ إِصْلَاحٌ لَّهُمْ خَيْرٌ
وَإِن تَخَالِظُوهُمْ فَإِخْوَانُكُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ الْمُفْسِدَ مِنَ الْمُصْلِحِ وَلَوْ
شَاءَ اللَّهُ لَأَعْنَتَكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٢٠﴾

меҳост, [дар мавриди ятимон сахтгирӣ мекард ва] шуморо ба заҳмат меандоخت. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло шикастнопазиру ҳақим аст

221. Ва [эй муъминон] бо занони мушрик то имон наёвардаанд, издивоҷ нақунед; ва бе гумон канизи муъмин, аз зани [озоди] мушрик бехтар аст; агарчи [зебой ё дороиаш] мавриди писандатон воқеъ гардад; ва [занони мусулмонро] ба издивоҷи мардони мушрик дарнаёваред, магар он ки имон биёваранд; ва ҳатман бардаи муъмин аз марди [озоди] мушрик бехтар аст; агарчи шефтаи [дорой ва мавқеияти] ӯ шуда бошад. Онон ба сӯйи оташ [-и дузаҳ] даъват мекунанд ва Аллоҳ таоло ба фармон [ва тавфиқ]-и хеш ба сӯйи биҳишт ва омурзиш даъват мекунанд ва оёт [-у аҳкоми] ҳудро барои мардум равшан месозад; бошад, ки панд гиранд

وَلَا تَنْكِحُوا الْمُشْرِكَةَ حَتَّىٰ تُؤْمِنَ وَلَا مِمَّنْ مُؤْمِنَةٌ حَيْرٌ مِّنْ مُّشْرِكَةٍ وَلَا أَعْجَبْتَكُمْ وَلَا تُنكِحُوا الْمُشْرِكِينَ حَتَّىٰ يُؤْمِنُوا وَلَعَبْدٌ مُّؤْمِنٌ خَيْرٌ مِّنْ مُّشْرِكٍ وَلَا أَعْجَبَكُمْ أُولَٰئِكَ يَدْعُونَ إِلَى النَّارِ وَاللَّهُ يَدْعُوا إِلَىٰ الْجَنَّةِ وَالْمَغْفِرَةِ بِإِذْنِهِ وَيُبَيِّنُ آيَاتِهِ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٢٢١﴾

222. Ва [эй паёмбар] аз ту дар бораи ҳайз [одати моҳонаи занон] мепурсанд, бигӯ: «Он [ҳолат] навъи норухатӣ аст; пас, дар ҳолати қоидагӣ аз занон канорагирӣ кунед ва бо онон наздиқӣ нақунед, то пок шаванд. Пас, ҳангоме ки пок шуданд [ва ғул қарданд], аз ҳамон ҷойе, ки Аллоҳ таоло ба шумо фармон додааст, бо эшон омезиш кунед. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло тавбақунандагонро дӯст медорад ва покизагонро [низ] дӯст медорад»

وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْمَحِيضِ قُلْ هُوَ أَذَىٰ فَأَعْتَرِلُوا لِّلنِّسَاءِ فِي الْمَحِيضِ وَلَا تَقْرُبُوهُنَّ حَتَّىٰ يَظْهَرْنَ فَإِذَا تَطَهَّرْنَ فَأْتُوهُنَّ مِنْ حَيْثُ أَمَرَكُمُ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ التَّوَّابِينَ وَيُحِبُّ الْمُتَطَهِّرِينَ ﴿٢٢٢﴾

223. Занони шумо [дар ҳукми] киштзоре барои шумо ҳастанд, пас, ҳар гуна ки меҳохед ба киштзори худ дароед ва [тӯшае ҳамчун фарзанди солах] барои худ пеш бифириsted ва аз Аллоҳ таоло парво кунед ва бидонед, ки ӯро мулоқот хоҳед кард ва [эй паёмбар, дар бораи неъматҳои илоҳӣ] ба муъминон башорат бидех

يَسْأَلُوكُم حَرْثَ لَكُمْ فَأْتُوا حَرْثَكُمْ أَنَّىٰ شِئْتُمْ وَقَدِّمُوا لِأَنفُسِكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّكُمْ مُّلَقَوُهُ وَيُبَيِّرُ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢٢٣﴾

224. Ва Аллоҳро дастовези савгандҳои худ қарор надихед, то [ба ин баҳона] аз нақуқорӣ ва

وَلَا تَجْعَلُوا اللَّهَ عُرْضَةً لِأَيْمَانِكُمْ أَن تَبَرُّوا وَتَتَّقُوا وَتُصَلِّحُوا بَيْنَ النَّاسِ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٢٤﴾

парҳезкориву ошғи додан миёни мардум
[даст бардоред]; ва [бидонед, ки] Аллоҳ
таоло шунавову доност

225. Аллоҳ таоло шуморо ба хогири савгандҳое,
ки беҳуда ва бидуни қасд ёд мекунад, бозпурси
намекунад, вале ба хогири он чи дилҳоятон
[амдан] қасб кардааст [ва савгандҳои дурӯғе,
ки огоҳона бар забон овардаед] бозхост
мекунад ва [агар тавба кунед] Аллоҳ таоло
омурзандаи бурдбор аст

لَا يُؤَاخِذُكُمُ اللَّهُ بِاللَّغْوِ فِي أَيْمَانِكُمْ وَلَكِنْ يُؤَاخِذُكُمْ
بِمَا كَسَبَتْ قُلُوبُكُمْ وَاللَّهُ عَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿٢٢٥﴾

226. Барои қасоне, ки [ба расми ҳоҳилият] бар тарки
омезиш бо занони худ савганд ёд кунанд, ҳаҷор
моҳ интизор [ва муҳлат] аст. Пас, агар [дар
муддати ҳаҷор моҳ ё камтар пушаймон шуданд
ва ба занонашон] бозгаштанд, [бидонанд, ки]
Аллоҳ таоло омурзандаи меҳрубон аст

لِلَّذِينَ يُؤْلُونَ مِنْ نِسَائِهِمْ تَرَبُّصُ أَرْبَعَةِ أَشْهُرٍ فَإِنْ فَاءُوا فَإِنَّ اللَّهَ
عَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٢٢٦﴾

227. Ва агар [бар тарки занонашон пофишорӣ кунанд
ва] тасмим ба талоқ гирифтанд, [бидонанд, ки]
ҳамоно Аллоҳ таоло шунавову доност

وَإِنْ عَزَمُوا الطَّلَاقَ فَإِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٢٧﴾

228. Занони талоқшуда [пеш аз издивоҷи мучаддад]
бояд ба муддати се бор покӣ [дидани се бор
одати моҳона] интизор бикашанд; ва агар ба
Аллоҳ таоло ва рӯзи қиёмат имон доранд, бар
онон раво нест, ки он чиро Аллоҳ таоло дар
раҳимҳояшон офаридааст, китмон кунанд; ва
агар шавҳаронашон хоҳони ошғи ҳастанд,
барои бозгардондани онон [ба зиндагии занашӯӣ]
дар ин [муддат аз дигарон] сазовортаранд; ва
зانون ҳуқуқи шоистае доранд, ҳаммонанд [-у
ҳамсангии вазоифе], ки бар уҳда доранд ва
мардон [дар сарпарастиву амри талоқ] бар онон
баргарӣ доранд; ва Аллоҳ таоло шикастнопазиру
ҳақим аст

وَالْمُطَلَّقَاتُ يَتَرَبَّصْنَ بِأَنْفُسِهِنَّ ثَلَاثَةَ قُرُوءٍ وَلَا يَحِلُّ لَهُنَّ أَنْ
يَكْتُمْنَ مَا خَلَقَ اللَّهُ فِي أَرْحَامِهِنَّ إِنْ كُنَّ يُؤْمِنُنَّ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ
الْآخِرِ وَبِعَوَلْتُهُنَّ أَحَقُّ بِرَدِّهِنَّ فِي ذَلِكَ إِنْ أَرَادُوا إِصْلَاحًا وَلَهُنَّ
مِثْلُ الَّذِي عَلَيْهِنَّ بِالْمَعْرُوفِ وَلِلرِّجَالِ عَلَيْهِنَّ دَرَجَةٌ وَاللَّهُ
عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٢٨﴾

229. Талоқ [-и раҷъӣ] ду бор аст; пас, [аз он мард ё
бояд ҳамсарашро] ба тарзи шоиста нигоҳ дорад,
ё ба неқӣ раҳо кунанд; ва [эй мардони мусулмон]

الطَّلَاقُ مَرَّتَانٍ فَإِمْسَاكَ بِمَعْرُوفٍ أَوْ تَسْرِيحٍ بِإِحْسَنٍ وَلَا يَحِلُّ
لَكُمْ أَنْ تَأْخُذُوا بِمَا آتَيْتُمُوهُنَّ شَيْئًا إِلَّا أَنْ يَخَافَا أَلَّا يُقِيمَا
حُدُودَ اللَّهِ فَإِنْ خِفْتُمَا أَلَّا يُقِيمَا حُدُودَ اللَّهِ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا

бароятон ҳалол нест, ки [заррае] аз он чиро ба онон додаед [махрия ва монанди он] пас бигиред, магар он ки [зану шавҳар] битарсанд, ки натавонанд [ҳуқуқи занашӯиву] ҳудуди илоҳиро барпо доранд; пас, [ҳалли ихтилофро ба хешовандон ё дӯстони худ месупоранд; ва шумо эй муъминон] агар тарсидед, ки [мумкин аст завҷайн] ҳудуди илоҳиро барпо надоранд, гуноҳе бар он ду нест, ки зан [барои розӣ кардани мард ба талоқ маҳрияашро бибахшад ё ба ӯ] фидяе бипардозад [ва талоқи хуль бигирад]. Инҳо ҳудуди [аҳкоми] илоҳӣ аст; пас, аз онҳо тачовуз накунад; ва ҳар ки аз ҳудуди Аллоҳ таоло тачовуз кунад, пас чунин одамон, бешак, ситамгоронанд.

فِيمَا أَفْتَدْتُمْ بِهِ تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ فَلَا تَعْتَدُوهَا وَمَنْ يَتَعَدَّ حُدُودَ اللَّهِ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٢٣٠﴾

230. Агар [шавҳар барои бори савум] ўро талоқ дод, пас аз он [зан] барояш ҳалол нест; магар ин ки [бо қасди издивоҷи ҳақиқӣ ва на барои ҳалол шудан] бо шавҳари ғайр аз ӯ издивоҷ кунад [ва бо вай ҳамбистар шавад. Дар ин сурат] Агар [шавҳари баъдӣ фавт кард ё] ўро талоқ дод, агар [ду ҳамсари собиқ] мепиндоранд, ки ҳудуди [аҳкоми] Аллоҳро барпо медоранд, гуноҳе бар он ду нест, ки [бо издивоҷи мучаддад] ба якдигар бозгарданд. Инҳо ҳудуди Аллоҳ таоло аст, ки онҳоро барои мардуме, ки огоҳанд [ва ба ислом имон доранд], баён мекунад

فَإِنْ طَلَّقَهَا فَلَا تَحِلُّ لَهُ مِنْ بَعْدِ حَتَّى تَنْكِحَ زَوْجًا غَيْرَهُ فَإِنْ طَلَّقَهَا فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا أَنْ يَتَرَاجَعَا إِنْ ظَنَّا أَنْ يُقِيمَا حُدُودَ اللَّهِ وَتِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ يُبَيِّنُهَا لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٢٣٠﴾

231. Ва ҳангоме ки занонро талоқ [-и раҷъӣ] додед ва ба поёни [рӯзҳои] иддаи хеш расиданд, ба шоистагӣ ононро ниғаҳ доред ва ё ба некиву хубӣ раҳояшон созед; ва [ҳамчун даврони чоҳилият] ононро ба хогири [озору] зиён расондан ниғаҳ надоред, то [ба ҳуқуқашон] тачовуз кунед; ва ҳар ки чунин кунад, ҳатман ба худ ситам кардааст; ва оёти Аллоҳро ба суҳра [лаҳву лаъб] нагиред ва неъмат Аллоҳро бар худ ва он чиро, ки аз китоб [Қуръон] ва ҳикмат бар шумо нозил кардааст ва шуморо бо он панд медихад, ба ёд биёваред

وَإِذَا طَلَقْتُمُ النِّسَاءَ فَلَمَّا بَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ فَأَمْسِكُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ أَوْ سَرَحوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ وَلَا تُمْسِكُوهُنَّ ضِرَارًا لِيَتَعْتَدُوا وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ فَقَدْ ظَلَمَ نَفْسَهُ وَلَا تَتَّخِذُوا عَآئِدَ اللَّهِ هُزُوًا وَاذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَمَا أَنْزَلَ عَلَيْكُمْ مِنَ الْكِتَابِ وَالْحِكْمَةِ لِيُعْظِمَ بِهِ وَأَتَّقُوا اللَّهَ وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٢٣١﴾

ва аз Аллоҳ таоло парво кунед ва бидонед, ки Аллоҳ таоло ба ҳама чиз доност

232. Ва хангоме ки занонро талок додед ва [муддате] иддаи худро ба поён расонданд, [шумо, эй сарпарастон] ононро боз надоред, ки агар [бар асоси меъёрҳои шаръӣ] ба тарзи писандидае байни хеш ба тавофуқ расида буданд, бо шавҳарони [собиқи] худ издивоҷ кунанд. Ин [дастуре аст], ки ҳар яке аз шумо, ки ба Аллоҳ таоло ва рӯзи қиёмат имон дорад, ба он [хукм] панд дода мешавад; ва ин [дастур] бароятон пурбаракаттар ва покизатар аст; ва Аллоҳ таоло [хайру салоҳи шуморо] медонад ва шумо намедонед

وَإِذَا طَلَّقْتُمُ النِّسَاءَ فَبَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ فَلَا تَعْضُلُوهُنَّ أَنْ يَنْكِحْنَ
أَزْوَاجَهُنَّ إِذَا تَرَضُوا بَيْنَهُمْ بِالْمَعْرُوفِ ذَلِكَ يُوعِظُ بِهِ مَنْ كَانَ
مِنْكُمْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ذَلِكَُمْ أَزْكَى لَكُمْ وَأَظْهَرُ
وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٢٣٢﴾

233. Ва модарон [бояд] фарзандони худро ду соли тамоми шир диҳанд. [Ин дастур] Барои касест, ки бихоҳад даврони ширхораги [-и фарзандаш]-ро такмил кунад; ва бар соҳиби фарзанд [падар] лозим аст ҳуҷуқи пушоқи онон [модарон]-ро [дар муддати шир додан] ба таври шоиста [фароҳам кунад]. Ҳеч кас ҷуз ба андозаи тавоноияш мукаллаф намешавад; на модар бояд ба хоҳири фарзандаш зиён бубинад ва на падар ба сабаби фарзандаш. [Агар падари кӯдак фавт карда буд ва моле ҳам нашофт] Монанди ҳамин [тааххудоги падар] бар ворис [низ] лозим аст; пас, агар он ду [падару модар] бо ризояту машварати якдигар бихоҳанд [кӯдакро зудтар] аз шир бозгиранд, гуноҳе бар онҳо нест; ва агар хостед, ки барои фарзандатон дояе бигиред, гуноҳе бар шумо нест; ба шарте ки он чи [аз ҳуқуқи дастмузд] муқаррар кардаед, ба таври шоиста бипардозед; ва аз Аллоҳ таоло парво кунед ва бидонед, ки Аллоҳ таоло ба он чи анҷом медиҳед биност

وَالْوَالِدَاتُ يُرْضَعْنَ أَوْلَادَهُنَّ حَوْلَيْنِ كَامِلَيْنِ لِمَنْ أَرَادَ أَنْ يُنَمِّ
الرِّضَاعَةَ وَعَلَى الْمَوْلُودِ لَهُ رِزْقُهُنَّ وَكِسْوَتُهُنَّ بِالْمَعْرُوفِ لَا
تُكَلِّفُ نَفْسٌ إِلَّا وُسْعَهَا لَا تُضَارَّرُ وَالدَّةُ بِوَلَدِهَا وَلَا مَوْلُودٌ
لَهُ بِوَلَدِيَّةٍ وَعَلَى الْوَارِثِ مِثْلُ ذَلِكَ فَإِنْ أَرَادَا فِصَالًا عَنْ تَرَاضٍ
مِنْهُمَا وَتَشَاوُرٍ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا وَإِنْ أَرَدْتُمْ أَنْ تَسْتَرْضِعُوا
أَوْلَادَكُمْ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِذَا سَلَّمْتُمْ مَا آتَيْتُم بِالْمَعْرُوفِ
وَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٢٣٣﴾

234. Ва афроде аз шумо, ки мемиранд ва ҳамсарон [-и ғайри бордор аз худ] боқӣ мегузоранд, [он занон барои издивоҷи мучаддад] бояд чаҳор

وَالَّذِينَ يَتُوفَوْنَ مِنْكُمْ وَيَذَرُونَ أَزْوَاجًا يَتَرَبَّصْنَ بِأَنْفُسِهِنَّ
أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ وَعَشْرًا فَإِذَا بَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيمَا
فَعَلْنَ فِي أَنْفُسِهِنَّ بِالْمَعْرُوفِ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٢٣٤﴾

моҳ ва даҳ рӯз интизор бикашанд [ва идда ниғаҳ доранд] ва ҳангоме ки муддати иддаи худро ба поён расониданд, дар мавриди он чи онон ба таври шоиста [ва машруъ] дар бораи [зиндагии] худ анҷом диҳанд, гуноҳе бар шумо [сарпарастон] нест; ва Аллоҳ таоло ба он чи мекунад, огоҳ аст

235. Ва гуноҳе бар шумо нест, ки ба таври киноя аз занони [бева ё талоқшудае, ки идда ниғаҳ доштаанд] хостгорӣ кунед ва ё дар дил тасмим бар ин кор бигиред [бидуни ин ки онро баён кунед]. Аллоҳ таоло медонист, ки шумо ба зудӣ ба ёди онон хоҳед афтод; вале пинҳонӣ ба онҳо ваъда [-и заншӯӣ] надихед, магар ин ки [ба киноя] сухани писандида бигӯед ва [ҳамчунин] тасмим ба ақди издивоҷ нагиред, то муддати муқаррар [идда] ба сар ояд; ва бидонед, ки Аллоҳ таоло он чиро, ки дар дилҳои шумост, медонад; пас, аз [муҳолифат бо] Ё парво кунед ва бидонед, ки ба ростӣ Аллоҳ таоло омурандаи бурдбор аст

وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيمَا عَرَّضْتُمْ بِهِ مِنْ خِطْبَةِ النِّسَاءِ أَوْ أَكْتَنْتُمْ فِي أَنْفُسِكُمْ عَلِيمَ اللَّهِ أَنْتُمْ سَتَدْرُوهُنَّ وَلَكِنَّ لَا تُؤَاعِدُوهُنَّ سِرًّا إِلَّا أَنْ تَقُولُوا قَوْلًا مَعْرُوفًا وَلَا تَعْزِمُوا عَقْدَةَ النِّكَاحِ حَتَّىٰ يَبْلُغَ الْكِتَابُ أَجَلَهُ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي أَنْفُسِكُمْ فَاحْذَرُوهُ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿٢٣٥﴾

236. Агар занонро пеш аз омезиш ва таъйини маҳрия [ба далоиле] талоқ диҳед, гуноҳе бар шумо нест ва [дар ин сурат дилҷӯӣ кунед ва] ононро [бо ҳадяи муносиб] баҳраманд соzed; тавонгар ба андозаи тавонаш ва тангдаст ба андозаи тавонаш. [Иҷрои ин ҳукм] Бар накукорон [ҳаққи собит ва] илзомист

لَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِنْ طَلَقْتُمُ النِّسَاءَ مَا لَمْ تَمْسُوهُنَّ أَوْ تَفْرِضُوا لَهُنَّ فَرِيضَةً وَمَتَّعُوهُنَّ عَلَىٰ الْمَوْسِعِ قَدَرَهُ وَعَلَىٰ الْمُقْتَرِ قَدَرُهُ مَتَاعًا بِالْمَعْرُوفِ حَقًّا عَلَىٰ الْمُحْسِنِينَ ﴿٢٣٦﴾

237. Агар пеш аз наздикӣ бо онон хостед талоқашон бидиҳед ва маҳрияе барояшон таъйин карда будед, нисфи он чиро, ки таъйин кардаед [ба онон бипардозед]; магар ин ки [ҳаққи худро] бибашанд ё [шавҳар, яъне] касе, ки [тасмимгирӣ дар мавриди] пайванди издивоҷ бо ӯст, гузашт кунад [ва тамоми маҳрияро бипардозад]. Гузашт кардани шумо [ва бахшидани тамоми маҳрия ба занон] ба парҳезкорӣ наздиктар аст. [Эй муъминон, ҳангоми пардохти ҳуқуқ, осонгирӣ

وَإِنْ طَلَقْتُمُوهُنَّ مِنْ قَبْلِ أَنْ تَمْسُوهُنَّ وَقَدْ فَرَضْتُمْ لَهُنَّ فَرِيضَةً فَنِصْفُ مَا فَرَضْتُمْ إِلَّا أَنْ يَعْفُونَ أَوْ يَعْفُوا الَّذِي بِيَدِهِ عَقْدَةُ النِّكَاحِ وَأَنْ تَعْفُوا أَقْرَبُ لِلتَّقْوَىٰ وَلَا تَنْسُوا الْفَضْلَ بَيْنَكُمْ إِنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٢٣٧﴾

ва] некиро миёни худ фаромӯш накунад [ва бидонед, ки] ба ростӣ Аллоҳ таоло ба он чи мекунад биност

238. [Эй мусулмонон] бар [анчоми] ҳама намозҳо ва [ба хусус] намози аср қўшо бошед [саъю талош кунед] ва бо фурутаниву фармонбардорӣ барои Аллоҳ таоло ба по хезед

حَفِظُوا عَلَى الصَّلَوَاتِ وَالصَّلَاةِ الْوُسْطَىٰ وَقُومُوا لِلَّهِ قَانِتِينَ ﴿٢٣٨﴾

239. Агар [аз хатар] тарсидед, дар ҳоли пиёда ё савора [ё ҳагто бо имо ва ишора намозро ба чой оваред] ва чун эмин шудед, Аллохро [чунонки ба шумо омӯхтааст] ёд кунед [ва шукрашро ба чо оваред], ки он чиро намедонистед ба шумо ёд дод

فَإِنْ خِفْتُمْ فَرَجَالًا أَوْ رُكْبَانًا فَإِذَا أَمِنْتُمْ فَأَدْكُرُوا اللَّهَ كَمَا عَلَّمَكُم مَّا لَمْ تَكُونُوا تَعْلَمُونَ ﴿٢٣٩﴾

240. Касоне аз шумо, ки маргашон фаро мерасад ва ҳамсароне [аз худ] ба чо мегузоранд, бояд барои ҳамсаронашон васият кунанд, ки [ворисон] то як сол ононро [бо пардохтани харчи зиндагӣ] баҳраманд созанд, бидуни он ки [аз хонаи шавҳар] берун кунанд. Пас, агар [ба майли худ пеш аз поёни як сол хонаро тарк кунанд ва] берун бираванд, дар бораи он чи, ки нисбат ба [зоҳир ва зиндагии] худ ба таври шоиста [ва машруъ] анҷом медиҳанд [аз қабили зинат қардан ва издивоҷи мучаддад] гуноҳе бар шумо нест; ва Аллоҳ таоло шикастнапазиру ҳақим аст

وَالَّذِينَ يُتَوَفَّوْنَ مِنْكُمْ وَيَذَرُونَ أَزْوَاجًا وَصِيَّةً لِأَزْوَاجِهِمْ مَتَّعًا إِلَى الْحَوْلِ غَيْرَ إِخْرَاجٍ فَإِنْ خَرَجْنَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِي مَا فَعَلْنَ فِي أَنْفُسِهِنَّ مِنْ مَّعْرُوفٍ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٤٠﴾

241. Ва барои занони талокшуда ҳадяи муносибу шоиста лозим аст [ки аз тарафи шавҳар пардохта шавад, то дилшикастагиаш ҷуброн гардад. Иҷрои ин ҳукм], ҳақке аст бар мардони парҳезкор

وَالْمُطَلَّقَاتِ مَتَّعٌ بِالْمَعْرُوفِ حَقًّا عَلَى الْمُتَّقِينَ ﴿٢٤١﴾

242. [Эй муъминон] Аллоҳ таоло оёти худро [ки муштамал бар ҳудуд ва аҳком аст] инчунин бароятон ба равшанӣ баён мекунад; бошад, ки бияндешед

كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٢٤٢﴾

243. [Эй паёмбар] Оё намедонӣ, [достони] афроде [аз бани Исроил]-ро, ки ҳазорон нафар буданд,

﴿أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ خَرَجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ وَهُمْ أُلُوفٌ حَذَرَ الْمَوْتِ فَقَالَ لَهُمُ اللَّهُ مُوتُوا ثُمَّ أَحْيَاهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَٰكِنَّ

ки аз тарси [беморӣ ва] марғ аз хонаҳояшон фирор карданд? Аллоҳ таоло ба онон гуфт: Бимиред [пас мурданд]. Сипас Аллоҳ таоло онҳоро зинда кард [то барояшон равшан гардонад, ки тамоми корҳо ба дасти Ӯст]. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло нисбат ба бандагонаш бахшоиш дорад, вале бештари мардум шукр [-и неъматҳо] -ашро ба ҷой намеоваранд

أَكْثَرُ النَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ ﴿١١٣﴾

244. Ва [эй муъминон] дар роҳи Аллоҳ таоло бичангед ва бидонед, ки бе тардид Аллоҳ таоло шунавову доност

وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١١٤﴾

245. Кист, ки ба Аллоҳ таоло қарз диҳад; қарзи наку [ва аз амволаш дар роҳи хушнудии Парвардигор инфоқ кунад], то [Аллоҳ таоло] онро барояш чандин баробар кунад? Ва Аллоҳ таоло аст, ки [аз рӯйи ҳикмат ва адолат, дар рӯзии бандагонаш] тангӣ ва қушоиш падида меоварад ва [ҳамагӣ дар охираг] ба сӯйи Ӯ бозгардонда мешавад

مَنْ ذَا الَّذِي يُقرضُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا فَيُضْعِفُهُ لَهُ وَأُضْعَافًا كَثِيرَةً وَاللَّهُ يَقْبِضُ وَيَبْضُطُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿١١٥﴾

246. [Эй паёмбар] Оё [аз достони] гурӯҳе аз [ашрофу бузургони] Бани Исроил хабар дорӣ, ки баъд аз Мӯсо ба паёмбари худ гуфтанд: «Фармонравое бароямон интихоб кун, то [ба дастураш] дар роҳи Аллоҳ таоло бичангем»? [Паёмбарашон] Гуфт: «Шояд агар чиход бар шумо муқаррар шавад, [сарпечӣ кунед ва] чиход накумед». Гуфтанд: «Чаро дар роҳи Аллоҳ таоло чиход накунем, дар ҳоле ки аз хонаҳоямон ронда шудаем ва писаронамон [-ро куштаанд ё ба асорат бурдаанд]»? Пас, ҳангоме ки чанг бар эшон муқаррар шуд - ҷуз иддаи каме аз онон - [ҳамагӣ] сарпечӣ карданд; ва Аллоҳ таоло ба [ҳоли паймоншиканон ва] ситамгорон доност

أَلَمْ تَرَ إِلَى الْمَلِئِكِ مِنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ مِنْ بَعْدِ مُوسَى إِذْ قَالُوا لِنَبِيِّهِمْ أَتُبْعَثُ لَنَا مَلِكًا نُقَاتِلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ قَالَ هَلْ عَسَيْتُمْ إِنْ كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ أَلَّا تُقَاتِلُوا قَالُوا وَمَا لَنَا أَلَّا نُقَاتِلَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَقَدْ أُخْرِجْنَا مِنْ دِيَارِنَا وَأَبْنَاءِنَا فَلَمَّا كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقِتَالُ تَوَلَّوْا إِلَّا قَلِيلًا مِنْهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ ﴿١١٦﴾

247. Паёмбарашон ба онон гуфт: «Аллоҳ таоло Толутро ба фармонравои шумо баргузидааст». [Онон] гуфтанд: «Чи гуна ӯ бар мо фармонравой

وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ اللَّهَ قَدْ بَعَثَ لَكُمْ طَالُوتَ مَلِكًا قَالُوا أَنَّى يَكُونُ لَهُ الْمُلْكُ عَلَيْنَا وَنَحْنُ أَحَقُّ بِالْمُلْكِ مِنْهُ وَلَمْ يُؤْتَ سَعَةً مِنَ الْمَالِ قَالَ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَاهُ عَلَيْكُمْ وَزَادَهُ بَسْطَةً فِي الْعِلْمِ

мекунад, дар ҳоле ки мо ба фармонравой аз ӯ сазовортарем ва аз мол [-и дунё низ] баҳраи чандоне [ба вай] дода нашудааст»? Ӯ гуфт: «Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло ӯро бар шумо баргузида ва донишу неруи ҷисмиашро вусъат бахшидааст; ва Аллоҳ таоло фармонравои худро ба ҳар ки бихоҳад медиҳад ва Аллоҳ таоло кушоишгару доност»

وَالْحِجْمُ وَاللَّهُ يُؤْتِي مُلْكَهُ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٤٧﴾

248. Паёмбарашон ба онҳо гуфт: Нишонаи [ростӣ ва дурустии] фармонравои ӯ, ин аст, ки тобути аҳд бароятон мерасад, ки моёи оромии аз сӯйи Парвардигоратон мебошад ва дарунаш бозмондаи мероси хонадони Мӯсо ва Ҳорун [ҳамчун асо ва бархе алвоҳи Таврот] қарор дорад ва дар ҳоле мерасад, ки фариштагон онро бардоштаанд. Агар муъмин бошад, мусалламан дар ин [амр] нишонае [дар мавриди ҳаққонияти Толут] бароятон вучуд дорад

وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ آيَةَ مُلْكِهِ أَنْ يَأْتِيَكُمُ التَّابُوتُ فِيهِ سَكِينَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَبَقِيَّةٌ مِّمَّا تَرَكَ آدَمُ وَمُوسَىٰ وَعَآلُ هَارُونَ تَحْمِلُهُ الْمَلَائِكَةُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّكُم إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٤٨﴾

249. Пас, хангоме ки Толут бо лашкариён раҳсипор шуд, ба онон гуфт: «Аллоҳ таоло [шикебоии] шуморо ба василаи як наҳр [об] озмоиш мекунад; ҳар ки аз он бинӯшад, аз [ёрони] ман нест ва ҳар ки аз он нанӯшад, ҳатман аз [ёрони] ман аст; магар касе, ки бо дасти худ муште [аз он об] баргирад [ва ба андозаи кафи дасте бишомад]». Пас, ҷуз иддаи каме ҳамагӣ аз он [об] нӯшиданд; ва хангоме ки ӯ ва касоне, ки бо ӯ имон оварда буданд, аз он [наҳр] гузаштанд, [аз камии афроди худ норохат шуданд ва бархе] гуфтанд: «Имрӯз мо тавоноии [муқобилият] бо Ҷолут ва сипоҳиёнашро надорем». [Дар ин хангом касоне, ки ба дидори Аллоҳ таоло [дар охират] яқин доштанд, гуфтанд: «Чи басо гурӯҳи кучаке, ки ба фармони Аллоҳ таоло бар гурӯҳи бисёр пирӯз шуданд ва [бидонед, ки ҳамвора] Аллоҳ таоло ҳамроҳи сабрқунандагон аст»

فَلَمَّا فَصَلَ طَالُوتُ بِالْجُنُودِ قَالَ إِنَّ اللَّهَ مُبْتَلِيكُمْ بِنَهَرٍ فَمَنْ شَرِبَ مِنْهُ فَلَيْسَ مِنِّي وَمَنْ لَّمْ يَطْعَمْهُ فَإِنَّهُ مِنِّي إِلَّا مَنِ اعْتَرَفَ غُرْفَةً بِيَدِهِ فَشَرِبُوا مِنْهُ إِلَّا قَلِيلًا مِّنْهُمْ فَلَمَّا جَاوَزَهُ هُوَ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ قَالُوا لَا طَاقَةَ لَنَا الْيَوْمَ بِجَالُوتَ وَجُنُودِهِ قَالَ الَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُم مُّلْقُوا اللَّهَ كَم مِّن فِتْنَةٍ قَلِيلَةٍ غَلَبَتْ فِتْنَةَ كَثِيرَةٍ بِإِذْنِ اللَّهِ وَاللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ ﴿٤٩﴾

250. Ва хангоме ки [Толут ва ҳамроҳонаш] барои [мубориза] бо Ҷолут ва сипоҳиёнаш ба майдон

وَلَمَّا بَرَرُوا لِجَالُوتَ وَجُنُودِهِ قَالُوا رَبَّنَا أَفْرِغْ عَلَيْنَا صَبْرًا وَثَبِّتْ أَقْدَامَنَا وَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿٥٠﴾

омаданд, гуфтанд: «Парвардигоро, бар [дилҳои]
мо сабру шикебой фуру рез ва гомҳоямонро
устувор бидор ва моро бар гурӯҳи кофирон
пирӯз гардон»

251. Пас, ба фармони Аллоҳ таоло, онҳоро шикаст
доданд ва Довуд [чавони неруманду шучою,
ки дар лашкари Толут буд] Ҷолутро кушт
ва Аллоҳ таоло фармонравоиву нубувватро
ба ӯ бахшид ва аз он чи мехост, ба ӯ омухт;
ва агар Аллоҳ таоло [фитнаи] бархе аз мардумро
тавассути бархи дигар [дур намекард] намеронд,
ҳатман замин табоҳ мегардид; вале Аллоҳ
таоло бар ҷаҳониён бахшиш дорад

فَهَزَمُوهُمْ بِإِذْنِ اللَّهِ وَقَتَلَ دَاوُدُ جَالُوتَ وَآتَاهُ اللَّهُ الْمُلْكَ وَالْحِكْمَةَ
وَعَلَّمَهُ مِمَّا يَشَاءُ وَلَوْلَا دَفْعُ اللَّهِ النَّاسَ بَعْضَهُم بِبَعْضٍ لَفَسَدَتِ
الْأَرْضُ وَلَٰكِنَّ اللَّهَ ذُو فَضْلٍ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿٢٥١﴾

252. [Эй паёмбар] Инҳо оёти Аллоҳ таоло аст, ки
онро ба ҳақ бар ту мехонем ва ба ростӣ, ту аз
паёмбарон ҳастӣ

تِلْكَ آيَاتُ اللَّهِ نَتْلُوهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ وَإِنَّكَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٢٥٢﴾

253. Ин паёмбарон [ки номи бархе аз онон гузашт]
бархе аз эшонро [дар дарёфти ваҳӣ ва теъдоди
пайравон] бар бархе дигар баргарӣ додем.
Аз [миёни] эшон касе [ҳамчун] буд, ки Аллоҳ
таоло бо ӯ суҳан гуфт ва дараҷоти бархе [дигар]
аз ононро боло бурд; ва ба Исо писари Марям
нишонаҳои равшане [бар исботи нубувваташ]
додем ва ӯро тавассути Рухулқудус [Ҷабраил]
таъйид [ва тақвият] кардем; ва агар Аллоҳ
таоло мехост, касоне, ки баъд аз онҳо буданд,
пас аз он [ҳама] нишонаҳои равшане, ки
барояшон омад, бо якдигар ҷанг намекарданд;
вале [бо ҳам] ихтилоф карданд ва бархе аз
онон имон оварданд ва бархе куфр варзиданд;
ва агар Аллоҳ таоло мехост, [ҳаргиз] бо ҳам
намечангиданд; вале Аллоҳ таоло он чиро
мехоҳад, анҷом медиҳад

تِلْكَ الرُّسُلُ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَى بَعْضٍ مِّنْهُمْ مَّنْ كَلَّمَ اللَّهُ وَرَفَعَ
بَعْضَهُمْ دَرَجَاتٍ وَآتَيْنَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ الْكِتَابَ وَآتَيْنَاهُ بِرُوحِ
الْقُدُسِ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَفْتَتَلِ الَّذِينَ مِن بَعْدِهِم مِّن بَعْدِ مَا
جَاءَتْهُمْ الْبَيِّنَاتُ وَلَٰكِنِ اخْتَلَفُوا فَمِنْهُمْ مَّنْ ءَامَنَ وَمِنْهُمْ مَّنْ
كَفَرَ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَفْتَتَلُوا وَلَٰكِنَّ اللَّهَ يَفْعَلُ مَا يُرِيدُ ﴿٢٥٣﴾

254. Эй касоне, ки имон овардаед, аз он чи ба
шумо рӯзӣ додаем, инфоқ кунед, пеш аз он ки
рӯзе фаро расад, ки дар он на хариду фуруше
ҳаст ва на дӯстиву шафоате; ва кофирон [ба
сабаби куфрашон] ҳамон ситамгоронанд

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَنْفِقُوا مِمَّا رَزَقْنَاكُمْ مِّن قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا بَيْعَ
فِيهِ وَلَا خُلَّةٍ وَلَا شَفِيعَةٍ وَالْكَافِرُونَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٢٥٤﴾

255. Аллоҳ таоло [маъбудӣ роғин аст] ҳеҷ маъбуде [ба ҳақ] ҷуз ӯ нест; зиндаи поянда [ва қоим ба зот] аст; на ҳоби сабуқ [ғанаб, пинак] ӯро фаро мегирад ва на ҳоби сангин; он чи дар осмонҳо ва замин аст, аз онӣ ӯст. Кист, ки дар назди ӯ ҷуз ба фармонаш шафоат кунад?! Гузашта ва ояндаи эшон [бандагон]-ро медонад ва [онон] ба чизе аз илми ӯ ихота [ва огоҳӣ] намеёбанд, магар он чи худ бихоҳад. Курсии ӯ осмонҳо ва заминро дар бар гирифтааст ва ниғаҳ доштани онҳо бар ӯ [сангину] душвор нест ва ӯ баландмаргаба [ва] бузург аст

اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ لَا تَأْخُذُهُ سِنَّةٌ وَلَا نَوْمٌ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا شَاءَ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَلَا يَئُودُهُ حِفْظُهُمَا وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ ﴿٢٥٥﴾

256. Дар [пазириши] дин, ҳеҷ иҷборе нест; ба роғӣ, ки роғи роғ [ва ҳидоят] аз роғи инхироф [ва гумроғӣ] равшан шудааст; пас, ҳар кас ба тоғут [он чи ба ҷойи Аллоҳ таоло парастии мешавад] куфр биварзад ва ба Аллоҳ таоло имон оварад, ҳатман, ба маҳкамтарин дастовез чанг задааст, ки ҳарғиз нахоҳад гусаст; ва Аллоҳ таоло шунавои доност

لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ قَدْ تَبَيَّنَ الرُّشْدُ مِنَ الْغَيِّ فَمَنْ يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمِن بِاللَّهِ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ لَا انفِصَامَ لَهَا وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٥٦﴾

257. Аллоҳ таоло ёвар [ва қорсози] қасоне аст, ки имон овардаанд; ононро аз ториқҳо ба сӯйи нур берун мебарад; ва қасоне, ки қофир шуданд, [қорсоз ва] ёваршон тоғут аст, [ки] ононро аз нур [-и имон ва илм] ба сӯйи ториқҳо [-и қуфру нодонӣ] берун мебарад. Онон аҳли оташанд [ва] дар он ҷовидонанд

اللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ ءَامَنُوا يُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا أَوْلِيَاؤُهُمُ الطَّاغُوتُ يُخْرِجُونَهُم مِّنَ النُّورِ إِلَى الظُّلُمَاتِ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٥٧﴾

258. [Эй паёмбар], оё [достони] он шахсро надонистай, ки аз [сари мағӣ] он ки Аллоҳ таоло бар ӯ фармонравой баҳшида буд бо Иброҳим дар бораи Парвардигораш муҷодала мекард? Ҳангоме ки Иброҳим гуфт: «Парвардигори ман қасе аст, ки зинда мекунад ва мемиронад». [Намруд] Гуфт: «Ман [низ] зинда мекунам ва мемиронам». Иброҳим гуфт: «Аллоҳ таоло хуршедро аз мағрик [берун] меоварад, пас, ту онро аз мағрик биёвар». [Дар ин ҷо] Он

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِي حَاجَّ إِبْرَاهِيمَ فِي رَبِّهِ أَنْ ءَاتَاهُ اللَّهُ الْمُلْكَ إِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّيَ الَّذِي يُحْيِي وَيُمِيتُ قَالَ أَنَا أُحْيِي وَأُمِيتُ قَالَ إِبْرَاهِيمُ فَإِنَّ اللَّهَ يَأْتِي بِالسَّمْسِ مِنَ الْمَشْرِقِ فَأْتِ بِهَا مِنَ الْمَغْرِبِ فَبُهِتَ الَّذِي كَفَرَ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٢٥٨﴾

ки куфр варзида буд, мабхут шуд; ва Аллоҳ таоло ситамгоронро ҳидоят намекунад

259. Ё ҳамчун он, ки аз шаҳр [-и вайрону матрук] гузашт, ки сақфҳо ва деворҳои фурӯ рехта буд. [Ҷ бо худ] Гуфт: «Чи гуна Аллоҳ таоло [аҳли] ин [диёр] - ро пас аз маргашон зинда мекунад»? Пас Аллоҳ таоло ӯро [ба муддати] сад сол миронид, [ва] сипас зинда кард [ва ба ӯ] гуфт: «Чанд муддат [дар ин ҳол] мондаӣ»? Гуфт: «Як рӯз ё баҳше аз як рӯз [дар ин ҳол] мондаам». Фармуд: «Чунин нест; сад сол [дар чунин ҳоле] мондаӣ. Ба ҳурданиву нӯшиданиат бингар, ки бо гузашти замон дигаргун нашудааст ва ба дарозгӯши худ бингар [ки чи гуна муталошӣ шудааст. Мо чунин кардем то ба суолат посух гӯем] ва туро барои мардум нишопае [дар мавриди қиёмат] қарор диҳем. [Акнун] Ба устухонҳои он [ҳайвон] нигоҳ кун, ки чи гуна онҳоро ба ҳам пайванд медиҳем ва сипас гӯште бар он мепӯшонем». Пас, ҳангоме ки [қудрати илоҳӣ бар зинда кардани мурдагон] барояш ошкор шуд, гуфт: «[Ба яқин] Медонам, ки Аллоҳ таоло бар ҳар коре тавоност»

أَوْ كَالَّذِي مَرَّ عَلَىٰ قَرْيَةٍ وَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَىٰ عُرُوشِهَا قَالَ أَنَّىٰ يُحْيِي هَٰذِهِ اللَّهُ بَعْدَ مَوْتِهَا فَأَمَاتَهُ اللَّهُ مِائَةً عَامٍ ثُمَّ بَعَثَهُ قَالَ كَمْ لَبِثْتَ قَالَ لَبِثْتُ يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ قَالَ بَل لَّبِثْتَ مِائَةً عَامٍ فَأَنْظِرُ إِلَىٰ طَعَامِكَ وَشَرَابِكَ لَمْ يَتَسَنَّهْ وَأَنْظِرُ إِلَىٰ حِمَارِكَ وَلِنَجْعَلَكَ آيَةً لِّلنَّاسِ وَأَنْظِرُ إِلَىٰ الْعِظَامِ كَيْفَ نُنشِرُهَا ثُمَّ نَكْسُوهَا لَحْمًا فَلَمَّا تَبَيَّنَ لَهُ قَالَ أَعْلَمُ أَنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٥٩﴾

260. Ва [Эй паёмбар, ёд кун аз] ҳангоме ки Иброҳим гуфт: «Парвардигоро, ба ман нишон бидеҳ, чи гуна мурдагонро зинда мекуни? [Аллоҳ таоло] Фармуд: «Магар имон наёвардаӣ»? Гуфт: «Бале, вале [меҳоҳам] қалбам ором бигирад». Фармуд: «Пас, чаҳор парранда бигир [ва бикуш] ва пора - пора кун [ва дар ҳам биёмез], сипас бар ҳар кӯҳе поре аз онҳоро бигзор, [ва] онгоҳ онҳоро [ба сӯи худ] фаро хон; [хоҳӣ дид, ки зинда мешаванд ва] шитобон ба сӯи ту меоянд; ва [эӣ Иброҳим], бидон, ки Аллоҳ таоло шикастнопазиру ҳақим аст»

وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ أَرِنِي كَيْفَ تُحْيِي الْمَوْتَىٰ قَالَ أَوَلَمْ تُؤْمِنْ قَالَ بَلَىٰ وَلَٰكِن لِّيَظْمِنَ قَلْبِي قَالَ فَخُذْ أَرْبَعَةً مِّنَ الطَّيْرِ فَصُرْهُنَّ إِلَيْكَ ثُمَّ اجْعَلْ عَلَىٰ كُلِّ جَبَلٍ مِّنْهُنَّ جُزْءًا ثُمَّ ادْعُهُنَّ يَأْتِينَكَ سَعْيًا وَاعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٦٠﴾

261. Масали [ачру савоби] қасоне, ки амволи худро дар роҳи Аллоҳ таоло инфоқ мекунад,

مَثَلُ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ كَمَثَلِ حَبَّةٍ أَنبَتَتْ سَعْيًا سَابِلًا فِي كُلِّ سُنبُلَةٍ مِّائَةٌ حَبَّةٌ وَاللَّهُ يُضْعِفُ لِمَن يَشَاءُ

хаммонанди донаест, ки ҳафт хӯша мерӯёнад, ки дар ҳар хӯша сад дона аст; ва Аллоҳ таоло барои ҳар ки бихоҳад, [подошашро] чанд баробар мекунад ва Аллоҳ таоло кушоишгару доност

وَاللَّهُ وَسِعَ عَلِيمٌ ﴿٦٦﴾

262. Касоне, ки амволашонро дар роҳи Аллоҳ таоло мебахшанд ва дар пайи бахшиши худ миннату озор раво намедоранд, подошашон назди Парвардигорашон [маҳфуз] аст; на тарсе хоҳанд дошт ва на андӯхгин мешаванд

الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ثُمَّ لَا يَتَّبِعُونَ مَأْنَفِقُوا مِمَّا وَلَا آذَى لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٦٧﴾

263. Сухани писандида [дар бархурд бо ниёзмандон] ва гузашт [аз исрору тундии онон], бехтар аз садақае аст, ки озоре ба дунболаш бошад; ва Аллоҳ таоло бениёзу бурдбор аст

قَوْلٌ مَّعْرُوفٌ وَمَغْفِرَةٌ خَيْرٌ مِّنْ صَدَقَةٍ يَتَّبِعُهَا آذَى وَاللَّهُ غَنِيٌّ حَلِيمٌ ﴿٦٨﴾

264. Эй касоне, ки имон овардаед, садақаҳои худро бо миннату озор ботил накунед, ҳамчун касе, ки моли худро барои намоиш додан ба мардум инфоқ мекунад ва ба Аллоҳу рӯзи қиёмат имон надорад; пас, масали ӯ ҳамчун масали санги софест, ки рӯйи он [андаке] хок нишастааст; он гоҳ борони тунде бар он мезанад [ва ҳамаи хокчоро аз санг мешӯяд] ва онро соф [-у бидуни хок] раҳо мекунад. Онон [риёкорон] аз он чи, ки анҷом додаанд, чизе ба даст намеоваранд; ва Аллоҳ таоло гурӯҳи кофиронро ҳидоят намекунад

يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تُبْطِلُوا صَدَقَاتِكُمْ بِالْمَنِّ وَالْأَذَى كَالَّذِي يُنْفِقُ مَالَهُ رِئَاءَ النَّاسِ وَلَا يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَمَثَلُهُ كَمَثَلِ صَفْوَانٍ عَلَيْهِ تُرَابٌ فَأَصَابَهُ وَابِلٌ فَتَرَكَهُ صَلْدًا لَا يَقْدِرُونَ عَلَى شَيْءٍ مِّمَّا كَسَبُوا وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ ﴿٦٩﴾

265. Ва масали касоне, ки амволи худро барои талаби хушнудии Аллоҳ таоло ва ба хотири боваре, ки дар дилхояшон [ба подоши Аллоҳ таоло] доранд, инфоқ мекунанд, ҳамчун бӯстоне бар теппае аст, ки борони тунде бар он борад ва меваҳояшро дучандон ба бор оварад; ва агар борони тунде ҳам ба он нарасад, борони сабук [низ замини покашро пурсамар месозад]; ва Аллоҳ таоло аз он чи мекунед, огоҳ аст

وَمَثَلُ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ وَتُبَيِّتًا مِّنْ أَنفُسِهِمْ كَمَثَلِ جَنَّةٍ بِرَبْوَةٍ أَصَابَهَا وَابِلٌ فَفَاتَتْ أَكْلَهَا ضِعْفَيْنِ فَإِن لَّمْ يُصِبْهَا وَابِلٌ فَظُلٌّ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٧٠﴾

266. Оё ҳеч як аз шумо дӯст дорад, ки боғе аз дарахтони хурмо ва ангур дошта бошад, ки

أَيُّدٌ أَحَدَكُمْ أَن تَكُونَ لَهُ جَنَّةٌ مِّنْ نَّجِيلٍ وَأَعْنَابٍ تَجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ لَهُ فِيهَا مِن كُلِّ الثَّمَرَاتِ وَأَصَابَهُ الْكِبَرُ وَلَهُ ذُرِّيَةٌ

аз зери онҳо ҷӯйборҳо [-и гуворо] равон аст ва ҳар гуна мева барояш ба бор меварад ва [аммо] дар ҳоле ки ба синни пирӣ расида ва фарзандон [-и хурдсол] ва нотавон дорад, ногаҳон гирдбоди оташин дар он заноду [ҳамаи боғ] бисӯзад? [Ҳоли касоне, ки садақаҳои худро бо миннату озор ва риё ботил мекунад низ чунин аст]. Аллоҳ таоло бад-ин гуна оёт [-и худ]-ро барои шумо равшан месозад; бошад, ки биандешед

ضَعَفَاءُ فَأَصَابَهَا إِعْصَارٌ فِيهِ نَارٌ فَاحْتَرَقَتْ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمُ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَتَفَكَّرُونَ ﴿٣٦﴾

267. Эй касоне, ки имон овардаед, аз чизҳои покизае, ки ба даст овардаед ва аз он чи аз замин барои шумо баровардаем, инфоқ кунед; ва ба суроғ [-и моли] нопок наравед, ки аз он инфоқ намоед; дар ҳоле ки худатон ҳозир ба пазируфтаниш нестед, магар бо чашмпӯшӣ [ва бемайлӣ] нисбат ба он; [пас, чӣ гуна чизеро, ки барои худ наменписандед, барои Аллоҳ таоло раво медоред]? Ва бидонед, ки Аллоҳ таоло бениёзу сутуда аст

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَنفِقُوا مِن طَيِّبَاتِ مَا كَسَبْتُمْ وَمِمَّا أَخْرَجْنَا لَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ وَلَا تَيَمَّمُوا الْخَبِيثَ مِنْهُ تُنْفِقُونَ وَلَسْتُمْ بِآخِذِيهِ إِلَّا أَنْ تُغْمِضُوا فِيهِ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ غَفِيرٌ حَمِيدٌ ﴿٣٧﴾

268. Шайтон шуморо [ба ҳангоми инфоқ метарсонад ва] ваъдаи тӯҳидастӣ медиҳад ва шуморо ба зиштиҳо [гуноҳ намудан] амр мекунад; вале Аллоҳ таоло аз ҷониби худ ба шумо ваъдаи омуриши ва афзуни [-и неъмат] медиҳад ва Аллоҳ таоло кушоишгару доност

الشَّيْطَانُ يَعِدُكُمُ الْفَقْرَ وَيَأْمُرُكُم بِالْفَحْشَاءِ وَاللَّهُ يَعِدُكُم مَّغْفِرَةً مِّنْهُ وَفَضْلًا وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٣٨﴾

269. [Аллоҳ таоло] Ба ҳар ки бихоҳад, ҳикмат [ростӣ дар гуфтор ва кирдор] медиҳад ва бе тардид, ба ҳар ки ҳикмат дода шавад, хайри фаровоне ато шудааст; ва ба ҷуз хирадмандон [аз оёти илоҳӣ] панд намегиранд

يُؤْتِي الْحِكْمَةَ مَن يَشَاءُ وَمَن يُؤْتَ الْحِكْمَةَ فَقَدْ أُوتِيَ خَيْرًا كَثِيرًا وَمَا يَذَّكَّرُ إِلَّا أُولُو الْأَلْبَابِ ﴿٣٩﴾

270. Ҳар чизе, ки инфоқ кунед ё ҳар назре, ки [бо худ] аҳд кунед, хатман, Аллоҳ таоло онро медонад [Ҳар ки аз иҷрои фармуदाҳои илоҳӣ ҷилавгирӣ кунад, ситамгор аст] ва ситамгорон [дар охираат] ҳеч ёваре надоранд

وَمَا أَنفَقْتُمْ مِّن نَّفَقَةٍ أَوْ نَذَرْتُمْ مِّن نَّذْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُهُ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنصَارٍ ﴿٤٠﴾

271. Агар садақахоро ошкор кунед, чи накуст! Ва агар онхоро пинҳон доред ва ба тихидастон бидихед, бароятон бехтар аст ва [ин гуна садақаи холисона ва пинҳонӣ] аз гуноҳонатон мезудояд; ва [бидонед, ки дар ҳама сурат] Аллоҳ таоло ба он чи мекунад, огоҳ аст

إِنْ تَبَدُّوا الصَّدَقَاتِ فَنِعِمَّا هِيَ وَإِنْ تُخْفُوهَا وَتُؤْتُوهَا الْفُقَرَاءَ فَهُوَ خَيْرٌ لَكُمْ وَيُكَفِّرْ عَنْكُمْ مِنْ سَيِّئَاتِكُمْ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٧١﴾

272. [Эй паёмбар] Ҳидоятӣ онон бар уҳдаи ту нест; балки Аллоҳ таоло ҳар киро бихоҳад ҳидоят мекунад; ва [эй муъминон] он чи аз моли [худ] инфоқ мекунад, ба суди худатон аст ва [ба ёд дошта бошед, ки] чуз барои хушнудии Аллоҳ таоло инфоқ накунад; ва он чи аз мол инфоқ мекунад, [подошаш] ба таври комил ва тамома ба шумо дода мешавад ва [ҳаргиз] ситам нахоҳед дид

لَيْسَ عَلَيْكَ هُدَاهُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ فَلَأَنْفُسِكُمْ وَمَا تُنْفِقُونَ إِلَّا ابْتِغَاءَ وَجْهِ اللَّهِ وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ يُوَفِّ إِلَيْكُمْ وَأَنْتُمْ لَا تُظْلَمُونَ ﴿٧٢﴾

273. [Садақоти шумо] Барои афроди тангдасте аст, ки худро вақф [-и чиҳод] дар роҳи Аллоҳ таоло кардаанд ва наметавонанд [барои таъмини харҷҳои зиндагӣ] дар замин сафар кунанд. Аз шиддати [начобат ва] ҳештандорӣ афроди ноогоҳ ононро бениёз мепиндоранд. Эшонро аз нишонаҳояшон [ки дар либосу вазъияти зоҳириашон ошкор аст, ба таври ошкор] мешиносӣ [ва онон ҳаргиз] бо исрор чизе аз мардум намехоҳанд; ва он чи аз мол инфоқ мекунад, ҳатман, Аллоҳ таоло аз он огоҳ аст

لِلْفُقَرَاءِ الَّذِينَ أَحْصَرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ لَا يَسْتَطِيعُونَ صَرْبًا فِي الْأَرْضِ يَحْسَبُهُمُ الْجَاهِلُ أَغْنِيَاءَ مِنَ التَّعَقُّفِ تَعْرِفُهُمْ بِسِيمَاهُمْ لَا يَسْأَلُونَ النَّاسَ إِخْفًا وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَالِمٌ ﴿٧٣﴾

274. Касоне, ки амволи худро дар шабу рӯз, пинҳону ошкор инфоқ мекунанд, подошашон назди Парвардигорашон [махфуз] аст; на тарсе хоҳанд дошт ва на андӯхгин мешаванд

الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ سِرًّا وَعَلَانِيَةً فَلَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٧٤﴾

275. Касоне, ки рибо меҳӯранд, [рӯзи қиёмат аз қабр] барнамехезанд; магар монанди бархостани касе, ки бар асари тамоси шайтон девона шудааст ва [наметавонад таодули худро хифз кунад]. Ин бад-он сабаб аст, ки онон [рибохорон] гуфтанд: «Доду ситад низ монанди рибост [ва ин ҳар ду молро афзун

الَّذِينَ يَأْكُلُونَ الرِّبَا لَا يَقُومُونَ إِلَّا كَمَا يَقُومُ الَّذِي يَتَخَبَّطُهُ الشَّيْطَانُ مِنَ الْمَسِّ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا إِنَّمَا الْبَيْعُ مِثْلَ الرِّبَا وَأَحَلَّ اللَّهُ الْبَيْعَ وَحَرَّمَ الرِّبَا فَمَنْ جَاءَهُ مَوْعِظَةٌ مِنْ رَبِّهِ فَاتَّبَعْتَهَا فَلَهُ مَا سَلَفَ وَأَمْرُهُ إِلَى اللَّهِ وَمَنْ عَادَ فَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٧٥﴾

мекунад]»; дар ҳоле ки Аллоҳ таоло, доду ситадро ҳалол ва риборо ҳаром намудааст. Пас, ҳар ки аз [ҷониби] Парвардигораш панде ба ӯ бирасад ва [аз рибоҳорӣ] даст бардорад, он чи гузашта ва [судҳое, ки қабл аз нузули ҳукми рибо дарёфт кардааст] аз они ӯст ва [дар мавриди оянда низ] қораш ба Аллоҳ таоло воғузур мешавад; ва [аммо] касоне, ки [ба рибоҳорӣ] бозмегарданд, ахли оташанд ва дар он ҷовидонанд

276. Аллоҳ таоло риборо нобуд [ва бебаракат] мегардонад ва садакотро [бо изофа қардан бар савобаш] афзоиш [ва баракат] медиҳад; ва Аллоҳ таоло ҳеч қофири лачучу гунаҳгореро дӯст намедорад

يَمْحَقُ اللَّهُ الرِّبَا وَرِبِّي الصَّدَقَاتِ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ كُلَّ كَفَّارٍ أَثِيمٍ ﴿٢٧٦﴾

277. Касоне, ки имон овардаанд ва қорҳои шоиста анҷом додаанд ва намоз барпо доштаанд ва зақот пардохтаанд, подошашон назди Парвардигорашон [маҳфуз] аст; на тарсе хоҳанд дошт ва на андӯҳгин мешаванд

إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٢٧٧﴾

278. Эй касоне, ки имон овардаед, аз Аллоҳ таоло парво кунед [битарсед] ва агар муъмин ҳастед, он чиро, ки аз [мутолиботи] рибо боқӣ мондааст, раҳо кунед

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَذَرُوا مَا بَقِيَ مِنَ الرِّبَا إِن كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٢٧٨﴾

279. Агар [ҷунин] накардед, бидонед, ки Аллоҳ таоло ва расулаш бо шумо пайкор хоҳанд қард; ва агар тавба қардед, асли сармояхоятон аз они шумост; на [бо гирифтани суди сармоягон ба касе] ситам мекунед ва на [бо чашмпӯшӣ аз он суди ҳаром] бар шумо ситам меравад

إِن لَّمْ تَفْعَلُوا فَأْذَنُوا بِحَرْبٍ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَإِن تُبْتُمْ فَلَكُمْ رُءُوسُ أَمْوَالِكُمْ لَا تَظْلِمُونَ وَلَا تُظْلَمُونَ ﴿٢٧٩﴾

280. Ва агар [шаҳси қарздор] тангдаст бувад, то [ҳангоми] қушоиш [ва тавоноии бозпардохт ба ӯ] муҳлат диҳед ва [агар тавоноии пардохт надошт], бахшидани он [қарз] бароятон бехтар аст, агар [савоби ин қорро] бидонед

وَإِن كَانَ ذُو عُسْرَةٍ فَنَظِرَةٌ إِلَىٰ مَيْسَرَةٍ وَأَن تَصَدَّقُوا خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٢٨٠﴾

281. Ва аз [азоби] рӯзе битарсед, ки дар он ба сӯйи Аллоҳ таоло бозгардонда мешавад; сипас ба ҳар кас [подоши] он чи анҷом додааст, ба таври комил дода мешавад ва ба онон ситам нахоҳад шуд

وَأَتَقُوا يَوْمًا تُرْجَعُونَ فِيهِ إِلَى اللَّهِ ثُمَّ تُوَفَّى كُلُّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٢٨١﴾

282. Эй касоне, ки имон овардаед, агар ба ҳамдигар воме [пардохтед ё муомилаи насияе анҷом] додед, ки саррасиди муайяне дошт, онро бинависед; ва бояд нависанда [қарордоди ин корро] бар асоси адолат байни шумо бинависад ва ҳеч нависандае набояд аз навиштани худдорӣ кунад, ҳамон гуна [ва ба шукронаи он], ки Аллоҳ таоло ба ӯ омӯзиш додааст; ва касе, ки вом бар уҳдаи ўст [қарздор] бояд имло кунад ва ӯ [нависанда] бинависад; ва бояд аз Аллоҳ таоло, ки Парвардигори ўст, бипарҳезад ва аз [маблағ ва муддати] он [вом] чизе нахоҳад. Агар касе, ки вом бар уҳдаи ўст, сафех [кӯдак ё девона] ё нотавон аст ё худ наметавонад имло кунад, бояд сарпарастии ӯ бо [риояти] адолат имло кунад ва ду шохид аз мардонатонро [бар он қарордод] гувоҳ бигиред. Агар ду мард набошад, як марду ду зан аз миёни гувоҳоне, ки [ба адолати онон] ризоият доред [гувоҳ бигиред], то агар яке аз он ду [зан] фаромӯш кард, дигаре ба ӯ ёдоварӣ кунад; ва ҳангоме ки гувоҳон [барои адои шаҳодат] даъват шаванд, набояд [аз омадан] худдорӣ кунанд. Ва аз навиштани [қарз] то саррасидаш [озурда ва] дилгир нашавед, ҳоҳ [маблағаш] кам бошад ҳоҳ зиёд. Ин [кор] дар назди Аллоҳ таоло ба адолат наздиктар ва барои гувоҳӣ додан устувортар ва барои он, ки [дар миқдор ва муддати вом] дучори тардид нашавед, [ба адолат] наздиктар аст; магар ин ки доду ситади нақдӣ бошад, ки байни худ даст ба даст мекунад. Дар ин сурат гуноҳе бар шумо нест, ки онро нанависед; ва ҳангоме ки доду ситад [-и нақдӣ] кардед, гувоҳ бигиред ва [дар ин миён] набояд ба нависанда ва гувоҳ

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا تَدَايَنْتُمْ بِدِينٍ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى فَكُتِبَ لَهُ
وَلْيَكْتُبْ بَيْنَكُمْ كَاتِبٌ بِالْعَدْلِ وَلَا يَأْبَ كَاتِبٌ أَنْ يَكْتُبَ
كَمَا عَلَّمَهُ اللَّهُ فَلْيَكْتُبْ وَلْيُمْلِلِ الَّذِي عَلَيْهِ الْحَقُّ وَلْيَتَّقِ اللَّهَ
رَبَّهُ وَلَا يَبْخَسْ مِنْهُ شَيْئًا فَإِنْ كَانَ الَّذِي عَلَيْهِ الْحَقُّ سَفِيهًا
أَوْ ضَعِيفًا أَوْ لَا يَسْتَطِيعُ أَنْ يُمِلَّ هُوَ فَلْيُمْلِلْ وَلِيُّهُ بِالْعَدْلِ
وَأَسْتَشْهِدُوا شَهِيدَيْنِ مِنْ رَجَالِكُمْ فَإِنْ لَمْ يَكُونَا رَجُلَيْنِ
فَرَجُلٌ وَأَمْرَأَتَانِ مِمَّنْ تَرْضَوْنَ مِنَ الشُّهَدَاءِ أَنْ تَضِلَّ إِحْدَاهُمَا
فَتُذَكَّرَ إِحْدَاهُمَا الْأُخْرَىٰ وَلَا يَأْبَ الشُّهَدَاءُ إِذَا مَا دُعُوا وَلَا
تَسْمَعُوا أَنْ تَكْتُبُوهُ صَغِيرًا أَوْ كَبِيرًا إِلَىٰ أَجَلِهِ ذَٰلِكُمْ أَقْسَطُ
عِنْدَ اللَّهِ وَأَقْوَمُ لِلشَّهَادَةِ وَأَدْنَىٰ أَلَّا تَرْتَابُوا إِلَّا أَنْ تَكُونَ
تِجَارَةً حَاضِرَةً تُدِيرُونَهَا بَيْنَكُمْ فَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَلَّا
تَكْتُبُوهَا وَأَشْهَدُوا إِذَا تَبَايَعْتُمْ وَلَا يُضَارَّ كَاتِبٌ وَلَا شَهِيدٌ وَإِنْ
تَفَعَّلُوا فَإِنَّهُ فُسُوقٌ بِكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَيُعَلِّمُكُمُ اللَّهُ وَاللَّهُ
بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٢٨٢﴾

[ҳеч] ранчу зиёне бирасад; ва агар [чунин] кунед; бе шак [баёнғари] нофармони шумо хоҳад буд; ва [эй муъминон], аз Аллоҳ таоло парво кунед [ва муомилотро ба ҳамон шакле, ки амр мекунад, анҷом диҳед]. Аллоҳ таоло [он чиро, ки барои дунё ва охирататон судманд аст] ба шумо омӯзиш медиҳад ва Аллоҳ таоло ба ҳар чиз доност

283. Агар дар сафар будед ва нависандае наёфтед [ки санади вохро бинависад, чизе] гарав бигиред ва агар яке аз шумо дигареро амин донист [ва чизе гарав нагирифт ва навиштаву гувоҳе низ надошт], он ки амин шумурда шудааст, бояд амонат [ва қарзи] худро бозпас диҳад ва бояд аз Аллоҳ таоло, ки Парвардигори ӯст, парво кунад; ва шаҳодатро китмон накунад ва [бидонед, ки] ҳар касе онро китмон кунад, бе шак, қалбаш гунаҳкор аст; ва Аллоҳ таоло ба он чи мекунад, доност

وَإِنْ كُنْتُمْ عَلَى سَفَرٍ وَلَمْ تَجِدُوا كَاتِبًا فَرِهْنَ مَقْبُوضَةً فَإِنْ أَتَى بَعْضُكُمْ بَعْضًا فَلْيُؤَدِّ الَّذِي أُؤْتِنَ أَمْنَتَهُ وَلْيَتَّقِ اللَّهَ رَبَّهُ وَلَا تَكْتُمُوا الشَّهَادَةَ وَمَنْ يَكْتُمْهَا فَإِنَّهُ آثِمٌ قَلْبُهُ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ ﴿۲۸۳﴾

284. Он чи дар осмонҳо ва замин аст, аз он Аллоҳ таоло аст. Агар он чиро дар дили худ доред, ошқор кунед ё пинҳонаш намоед, Аллоҳ таоло шуморо бар [асоси] он муҳосиба [бозпурсӣ] мекунад; пас, [бар асоси бахшиш ва раҳмати хеш] ҳар киро бихоҳад, мебахшад ва [аз рӯи адолат ва ҳикматаш низ] ҳар киро бихоҳад, азоб мекунад; ва Аллоҳ таоло бар [анҷоми] ҳар қор тавоност

لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَإِنْ تُبَدُّوا مَا فِي أَنْفُسِكُمْ أَوْ تُخْفَوهُ يُحَاسِبْكُمْ بِهِ اللَّهُ فَيَغْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿۲۸۴﴾

285. Расул [-и Аллоҳ таоло] ба он чи аз [сӯйи] Парвардигораш бар ӯ нозил шуда, имон овардааст ва муъминон [низ] ҳамагӣ ба Аллоҳ таоло ва фариштагону китобҳо ва паёмбаронаш имон овардаанд; [ва суханашон ин аст, ки]: «Миёни ҳеч як аз паёмбаронаш [дар имон ба эшон] тафовуте намегузорем» ва гуфтанд: «Шунидем ва итоат кардем. Парвардигоро, омурзиши Туро [хоҳонем] ва бозгашти [тамоми умур] ба сӯйи Туст»

آمَنَ الرَّسُولُ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ وَالْمُؤْمِنُونَ كُلٌّ آمَنَ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْ رُسُلِهِ وَقَالُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا غُفْرَانَكَ رَبَّنَا وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ ﴿۲۸۵﴾

286. Аллоҳ таоло ҳеч касро чуз ба андозаи тавонаш таклиф [ухдадор] намекунад. Он чи [аз хубӣ] ба даст овардааст ба суди ӯст ва он чи [аз бадӣ] касб кардааст, ба зиёни ӯст. [Паёмбарон ва муъминон гуфтанд:] «Парвардигоро, агар фаромӯш ё хато кардем, моро бозхост макун. Парвардигоро, бори гарон [ва таклифи сангин] бар [дӯши] мо магзор; чунон ки онро [ба мучозоти гуноҳ ва саркашӣ] бар [дӯши] касоне, ки пеш аз мо буданд [яхудиён] ниҳодӣ. Парвардигоро, он чи, ки тоби таҳаммулашро надорем, бар [дӯши] мо магзор ва моро биёмурз ва ба мо раҳм кун. Ту ёр [-у корсози] мой; пас, моро бар гурӯҳи кофирон пирӯз гардон»

لَا يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا لَهَا مَا كَسَبَتْ وَعَلَيْهَا مَا
 اكْتَسَبَتْ رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذْنَا إِنْ نَسِينَا أَوْ أَخْطَأْنَا رَبَّنَا وَلَا تَحْمِلْ
 عَلَيْنَا إِصْرًا كَمَا حَمَلْتَهُ عَلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِنَا رَبَّنَا وَلَا تُحَمِّلْنَا
 مَا لَا طَاقَةَ لَنَا بِهِ وَاعْفُ عَنَّا وَارْحَمْنَا أَنْتَ مَوْلَانَا
 فَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿٢٨٦﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. АЛМ [Алиф, Лом, Мим].⁽¹⁾

الم ﴿١﴾

2. Аллоҳ таоло [маъбуди ростин] аст, ки ҳеч маъбуде [ба ҳақ] чуз ӯ нест; зиндаи поянда [ва коим ба зот] аст

اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ ﴿٢﴾

3. Ин китоб [Қуръон]-ро, ки таъйидкунандаи китобҳои [осмонии] пешин аст, ба дурустӣ бар ту нозил кард ва Тавроту Инчилро...

نَزَّلَ عَلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ وَأَنزَلَ التَّوْرَةَ وَالْإِنجِيلَ ﴿٣﴾

4. Пеш аз он [Тавроту Инчилро] барои хидояти мардум нозил кард; ва [низ] Фурқонро [Қуръон, ки ҷудокунандаи ҳақ аз ботил аст] нозил намуд. Касоне, ки ба оёти Аллоҳ таоло кофир шуданд, азоби сахте [дар пеш] доранд; ва Аллоҳ таоло шикастнопазир [-у] интиқомгиранда аст

مِن قَبْلُ هُدًى لِّلنَّاسِ وَأَنزَلَ الْفُرْقَانَ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ وَاللَّهُ عَزِيزٌ ذُو انتِقَامٍ ﴿٤﴾

5. Бе тардид, ҳеч чиз - [на] дар замин ва на дар осмон - аз Аллоҳ таоло пӯшида намонанд

إِنَّ اللَّهَ لَا يَخْفَى عَلَيْهِ شَيْءٌ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ ﴿٥﴾

6. Ӯст, ки шуморо ҳар гуна ки бихоҳад дар раҳимҳо шакл медиҳад. Ҳеч маъбуде [ба ҳақ] чуз ӯ шикастнопазир ҳақим нест

هُوَ الَّذِي يُصَوِّرُكُمْ فِي الْأَرْحَامِ كَيْفَ يَشَاءُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٦﴾

7. [Эй паёмбар] Ӯст, ки китоб [-и Қуръон]-ро бар ту нозил кард. Бахше аз он оёти муҳкам [сареху равшан] аст, ки онҳо асоси китобанду [бахши] дигар муташобеҳот аст [ки таъвилпазиранд]; аммо касоне, ки дар дилҳояшон инҳироф аст, барои фитнаҷӯй [ва гумроҳ кардани мардум] ва ба хогири таъвили он [ба дилхоҳи худ], аз муташобеҳи он пайравӣ мекунанд; ҳол он ки

هُوَ الَّذِي أَنزَلَ عَلَيْكَ الْكِتَابَ مِنْهُ آيَاتٌ مُحْكَمَاتٌ هُنَّ أُمُّ الْكِتَابِ وَأُخَرُ مُتَشَابِهَاتٌ فَأَمَّا الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ زَيْغٌ فَيَتَّبِعُونَ مَا تَشَابَهَ مِنْهُ ابْتِغَاءَ الْفِتْنَةِ وَابْتِغَاءَ تَأْوِيلِهِ وَمَا يَعْلَمُ تَأْوِيلَهُ إِلَّا اللَّهُ وَالرَّاسِخُونَ فِي الْعِلْمِ يَقُولُونَ ءَأَمَّنَّا بِهِ كُلٌّ مِّنْ عِنْدِ رَبِّنَا وَمَا يَذَّكَّرُ إِلَّا أُولُو الْأَلْبَابِ ﴿٧﴾

(*) Оли Имрон (Хонадони Имрон)

(1) Нигаред ба эзоҳи ояти 1 сураи Бақара.

таъвилашро [касе] чуз Аллоҳ таоло намедонад; ва росихони дар илм [уламои дин] мегӯянд: «Мо ба ҳамаи он [оёт, чи муҳкаму чи муташобех] имон овардем; ҳама аз тарафи Парвардигори мост»; ва чуз хирадмандон касе панд намегирад

8. Онон мегӯянд: «Парвардигоро, дилҳои моро - баъд аз он, ки ҳидоятмон кардӣ - [аз роҳи ҳақ] мунҳариф магардон ва аз сӯйи худ раҳмате ба мо арзонӣ дор, [ки] бе тардид, Ту бисёр бахшандаӣ

رَبَّنَا لَا تُرِغْ قُلُوبَنَا بَعْدَ إِذْ هَدَيْتَنَا وَهَبْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ رَحْمَةً
إِنَّكَ أَنْتَ الْوَهَّابُ ﴿٨﴾

9. Парвардигоро, бешак, Ту мардумро барои рӯзе, ки дар [омадани] он тардид нест, чамъ хоҳӣ кард. Ҳатман, Аллоҳ таоло дар ваъдаи [худ] хилоф намекунад»

رَبَّنَا إِنَّكَ جَامِعُ النَّاسِ لِيَوْمٍ لَا رَيْبَ فِيهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُخْلِفُ
الْمِيعَادَ ﴿٩﴾

10. Дар ҳақиқат, касоне, ки куфр варзиданд, амволу фарзандонашон чизе аз [азоби] Аллоҳро аз онон дур нахоҳад кард ва онон худ хезуми оташ [-и дӯзах] ҳастанд

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَنْ تُغْنِيَ عَنْهُمْ أَمْوَالُهُمْ وَلَا أَوْلَادُهُمْ مِنَ اللَّهِ
شَيْئًا وَأُولَئِكَ هُمْ وَقُودُ النَّارِ ﴿١٠﴾

11. [Шеваи ин кофирон] Ҳамчун шеваи хонадони Фиръавн ва [равиши] касонест, ки пеш аз онҳо буданд: Оёти моро тақзиб карданд; пас, Аллоҳ таоло ононро ба [сазои] гуноҳонашон азоб кард; ва Аллоҳ таоло [нисбат ба кофирон] сахтқайфар аст

كَذَّابٌ ءَالِ فِرْعَوْنَ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا فَآخَذَهُمْ
اللَّهُ بِذُنُوبِهِمْ وَاللَّهُ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿١١﴾

12. Ба касоне, ки куфр варзиданд, бигӯ: «Ба зудӣ [аз муъминон] шикаст хоҳед хӯрд ва [он гоҳ дар қиёмат] ба сӯйи ҷаҳаннам маҳшур мешавед; ва чи бад ҷойгоҳе аст!»

قُلْ لِلَّذِينَ كَفَرُوا سَعْتٌ بَلْ يَرَوْنَ كَثِيرًا مِمَّا يَسْتَعْلَبُونَ وَيَخْتَرُونَ إِلَىٰ جَهَنَّمَ وَيُنْسِئُ الْمَهَادِ ﴿١٢﴾

13. Ҳатман, дар [рӯёруйи] ду гурӯҳе, ки [дар Бадр] бо ҳам рӯбарӯ шуданд, нишона [ва ибрат]-е барои шумо буд; як гурӯҳ дар роҳи Аллоҳ таоло мечангид ва [гурӯҳи] дигар кофирон буданд. Онҳо ба чашми худ [муъминонро] ду баробари он чи буданд, миданд; ва Аллоҳ таоло ҳар киро бихоҳад, бо ёрии худ таъйид мекунад. Ба ростӣ, дар ин [мочаро] барои аҳли биниш, ибрате аст

قَدْ كَانَ لَكُمْ ءَايَةٌ فِي فَعْتَيْنِ الْأَتَقَتَا فَعَثَ ثَمُودُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ
وَأُخْرَىٰ كَافِرَةٌ يَرَوْنَهُمْ مِثْلِهِمْ رَأَىٰ الْعَيْنُ وَاللَّهُ يُؤَيِّدُ بِنَصَرِهِ
مَنْ يَشَاءُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَعِبْرَةً لَأُولِي الْأَبْصَارِ ﴿١٣﴾

14. Ишқ ба хостаниҳо [-и моддӣ], аз [ҷумла] занону фарзандон ва амволи хангуфт - аз тилло ва нуқра ва аспҳои нишондор ва домҳову киштзор [ҳо] - барои мардум орошта шудааст. Ин [ҳама, лаззатҳо ва] колои [зудгузари] зиндагии дунёст ва [ҳол он ки] саранҷоми нек назди Аллоҳ таоло аст

رُزِقَ لِلنَّاسِ حُبُّ الشَّهَوَاتِ مِنَ النِّسَاءِ وَالْبَنِينَ وَالْقَنَاطِيرِ الْمُقَنْطَرَةِ
مِنَ الذَّهَبِ وَالْفِضَّةِ وَالْخَيْلِ الْمُسَوَّمَةِ وَالْأَنْعَامِ وَالْحَرْثَ ذَلِكَ مَتَاعُ
الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَاللَّهُ عِنْدَهُ حُسْنُ الْمَبَادِ ﴿١٤﴾

15. [Эй паёмбар, ба онон] Бигӯ: «Оё [меҳоҳед] шуморо аз чизе огоҳ кунам, ки аз ин [дороиҳо ва лаззатҳои моддӣ] бехтар бошад? Касоне, ки такво пеша кардаанд, назди Парвардигорашон боғҳое доранд, ки аз зери [дарахтони] он ҷӯйборҳо раван аст; ҷовидона дар он хоҳанд буд ва ҳамсарони покиза [ва беайб доранд] ва [ҳамчунин] аз хушнудии Аллоҳ таоло [бархӯрдоранд]; ва Аллоҳ таоло ба [аҳволи] бандагон биност

قُلْ أَوْتَيْتُكُمْ بَحْرًا مِّنْ ذَلِكُمْ لِلَّذِينَ اتَّقَوْا عِندَ رَبِّهِمْ
جَنَّاتٌ تَجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَأَزْوَاجٌ مُّطَهَّرَةٌ
وَرِضْوَانٌ مِّنَ اللَّهِ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ ﴿١٥﴾

16. [Ин бихиштиён] Касоне [ҳастанд], ки мегӯянд: «Парвардигоро, ба ростӣ, ки мо имон овардаем; пас, гуноҳонамонро биёмурз ва моро аз азоби оташ нигаҳ дор»

الَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا إِنَّا أَمَّا فَاغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ ﴿١٦﴾

17. Онон [дар баробари мушкилот ва дар роҳи итоат ва тарки гуноҳ] шикебой меварзанд ва [дар гуфтору рафторашон] ростгӯ ҳастанд ва [дар баробари фармудаҳои илоҳӣ] фармонбардоранд ва [барои хушнудии Бори таоло] инфоқ мекунанд ва дар сахаргоҳон омурзиш мегалабанд

الصَّابِرِينَ وَالصَّادِقِينَ وَالْقَانِتِينَ وَالْمُنْفِقِينَ وَالْمُسْتَغْفِرِينَ
بِالْأَسْحَارِ ﴿١٧﴾

18. Аллоҳ таоло, ки [дар ҳаҷони ҳастӣ] барподорандаи адл аст, гувоҳӣ додааст, ки маъбуде [ба ҳақ] ҷуз Ё нест ва фариштагону уламо [низ бар ягонагӣ ва адолати илоҳӣ гувоҳӣ медиҳанд]. Маъбуде [ба ҳақ] ҷуз Ё нест, [ки] шикастнопазиру ҳақим аст

شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَالْمَلَائِكَةُ وَأُولُوا الْعِلْمِ قَائِمًا
بِالْقِسْطِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١٨﴾

19. Дар ҳақиқат, дини [писандида] назди Аллоҳ таоло ҳамон ислом аст; ва касоне, ки китоби

إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ وَمَا اخْتَلَفَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ
إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْعِلْمُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ وَمَنْ يَكْفُرْ بِآيَاتِ

[осмонӣ] ба онон дода шудааст, бо якдигар ба ихтилоф напардохтанд, магар пас аз он, ки илм барояшон [ҳосил] омад [ва ҳуччат барояшон тамом шуд]. Он [ихтилоф ва тафриқа] ҳам ба хотири саркашӣ ва ҳасаде [буд], ки миёнашон вучуд дошт; ва ҳар ки ба оёти Аллоҳ таоло куфр биварзад, [бидонад, ки] Аллоҳ таоло дар ҳисобрасӣ сарез аст

اللّٰهُ فَاِنَّ اللّٰهَ سَرِيْعُ الْحِسَابِ ﴿١٩﴾

20. [Эй паёмбар] Агар [дар бораи ислом ва тавҳид] бо ту мучодала карданд, бигӯ: «Ман дар баробари Аллоҳ таоло [ва авомиру аҳкомаш] таслим шудаам ва пайравонам [низ чунин ҳастанд]»; ва ба аҳли китоб [яхудиён ва масеҳиён] ва мушрикони бигӯ: «Оё шумо ҳам таслим шудаед»? Агар таслим шаванд, ҳатман ҳидоят ёфтаанд ва агар рӯйгардон шуданд [ва сарпечӣ карданд, ғамгин машав, зеро] ту вазифае чуз расондан [-и ваҳй] надорӣ; ва Аллоҳ таоло ба [аҳволи] бандагон биност

فَاِنَّ حَاجُّوْكَ فَقُلْ اَسْلَمْتُ وَجْهِيَ لِلّٰهِ وَمَنِ اتَّبَعَنُّ وَقُلْ لِّلَّذِيْنَ اٰوْتُوْا الْكِتٰبَ وَالْاٰمِيْنَ ؕ اَسْلَمْتُمْ فَاِنْ اَسْلَمُوْا فَقَدِ اٰهْتَدَوْا وَاِنْ تَوَلَّوْا فَاِنَّمَا عَلٰىكَ الْبَلٰغُ وَاللّٰهُ بَصِيْرٌ بِالْعِبَادِ ﴿٢٠﴾

21. Ба ростӣ, касоне, ки ба оёти Аллоҳ таоло куфр меварзанд ва паёмбаронро ба ноҳақ [ва фақат аз рӯи ситаму душманӣ] мекушанд ва [низ] касонеро, ки ба адолат амр мекунанд, ба қатл мерасонанд, ононро ба азоби дарднок башорат деҳ!

اِنَّ الَّذِيْنَ يَكْفُرُوْنَ بِآيٰتِ اللّٰهِ وَيَقْتُلُوْنَ النَّبِيَّيْنَ بَعِيْرَ حَقٍّ وَيَقْتُلُوْنَ الَّذِيْنَ يَأْمُرُوْنَ بِالْقِسْطِ مِنَ النَّاسِ فَبَشِّرْهُم بِعَذَابٍ اَلِيْمٍ ﴿٢١﴾

22. Онон касоне ҳастанд, ки аъмолашон дар дунё ва охираат табоҳ шудааст ва [дар охираат] ҳеч ёваре надоранд

اُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ حَبِطَتْ اَعْمٰلُهُمْ فِى الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمَا لَهُمْ مِّن نّٰصِرِيْنَ ﴿٢٢﴾

23. [Эй паёмбар] Оё достони касонеро, ки баҳрае аз китоб [-и Таврот] ёфтаанд, надонистай, ки чун ба [бозгашт ба] сӯи китоби Аллоҳ таоло фаро хонда мешаванд, то миёнашон ҳукм кунад, гурӯҳе аз [уламову бузургони] онон [ки ҳақиқатро хилофи майлу манфиати худ мебинанд] ба ҳоли сарпечӣ рӯ барметобанд?

اَلَمْ تَرَ اِلَى الَّذِيْنَ اُوْتُوْا نَصِيْبًا مِّنَ الْكِتٰبِ يُدْعَوْنَ اِلَى كِتٰبِ اللّٰهِ لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ يَتَوَلَّوْا فَرِيْقًا مِّنْهُمْ وَهُمْ مُّعْرِضُوْنَ ﴿٢٣﴾

24. Ин [рӯйгардонӣ аз ҳақ], бад-он сабаб аст, ки гуфтанд: «Огаш [-и дӯзах] чуз чанд рӯзе

ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ قَالُوْا لَنْ نَّمَسَّكَ النَّارُ اِلَّا اَبَآمًا مَّعْدُوْدٰتٍ وَعَرَّهٖمْ فِى دِيْنِهِمْ مَّا كَانُوْا يُفْتَرُوْنَ ﴿٢٤﴾

ба мо нахоҳад расид»; ва ин [ифтирохо] ва дурӯғҳое, ки мебофтанд, ошонро дар динашон фирефта сохт

25. Пас, [ҳоли пушаймониашон] чи гуна хоҳад буд? [Оре, дар бадтарин ҳол хоҳанд буд] Он гоҳ ки ошонро барои рӯзе, ки [ҳеч] тардиде дар он нест, гирд оварем ва ба ҳар кас [подоши] он чи, ки фароҳам кардааст, ба тамом ва камол дода шавад ва ба эшон ситам нахоҳад шуд

فَكَيْفَ إِذَا جَمَعْنَاهُمْ لِيَوْمٍ لَا رَيْبَ فِيهِ وَوُفِّيَتْ كُلُّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٢٥﴾

26. [Эй паёмбар] Бигӯ: «Бор Илоҳо, эй Фармонравои ҳастӣ, ҳар киро бихоҳӣ, ҳукумат мебахшӣ ва аз ҳар ки бихоҳӣ, ҳукуматро бозпас мегири; ва ба ҳар ки бихоҳӣ, иззат [-у қудрат] медиҳӣ ва ҳар киро бихоҳӣ, хор медорӣ. [Парвардигоро] Хубӣ ба дасти Туст ва бе гумон, Ту бар ҳар чизе тавоноӣ

قُلِ اللَّهُمَّ مَلِكُ الْمُلْكِ تُؤْتِي الْمُلْكَ مَنْ تَشَاءُ وَتَنْزِعُ الْمُلْكَ مِمَّنْ تَشَاءُ وَتُعِزُّ مَنْ تَشَاءُ وَتُذِلُّ مَنْ تَشَاءُ بِيَدِكَ الْخَيْرُ إِنَّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٦﴾

27. Шабро ба рӯз дармеоварӣ ва рӯзро ба шаб дармеоварӣ [ва аз тӯли яке мекоҳӣ ва бар дигаре меафзой] ва [мавҷуди] зиндари аз [моддаи] бечон берун меоварӣ [рӯйиши гиёҳ аз дона] ва [моддаи] бечонро аз [мавҷуди] зинда хориҷ месозӣ [берун омадани тухм аз паррандагон] ва ба ҳар ки бихоҳӣ, бешумор рӯзӣ медиҳӣ»

تُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَتُولِجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَتُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَتُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَتَرزُقُ مَنْ تَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٢٧﴾

28. Муъминон набояд кофиронро ба ҷойи муъминон дӯсти худ бигиранд; ва ҳар ки чунин кунад, бо Аллоҳ таоло ҳеч пайванде надорад ва [Аллоҳ таоло аз ӯ безорӣ меҷӯяд]; магар он ки [ночор шавед бо нармӣ дар гуфтору рафтор] ҳешро аз [озори] эшон дар амон доред [ва ба хогири хифзи ҷонатон эҳтиёт кунед]; ва Аллоҳ таоло шуморо аз [кайфарӣ] хеш барҳазар медорад; ва бозгашт [-и хама] ба сӯйи Аллоҳ таоло аст

لَا يَتَّخِذُ الْمُؤْمِنُونَ الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ فَلَيْسَ مِنَ اللَّهِ فِي شَيْءٍ إِلَّا أَنْ تَتَّقُوا مِنْهُمْ تُقَاةً وَيُحَذِّرْكُمْ اللَّهُ نَفْسَهُ وَإِلَى اللَّهِ الْمَصِيرُ ﴿٢٨﴾

29. [Эй паёмбар] Бигӯ: «Агар ҳар он чи [аз дӯсти ва мухаббаты кофирон, ки] дар дилҳоятон аст, пинҳон доред, ё ошкораш кунед, Аллоҳ

قُلْ إِنْ تَحُفُوا مَا فِي صُدُورِكُمْ أَوْ تُبْدُوهُ يَعْلَمَهُ اللَّهُ وَيَعْلَمُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٩﴾

таоло онро медонад, [ва низ] он чиро, ки дар осмонҳо ва замин аст, медонад; ва Аллоҳ таоло бар ҳар чизе тавоност»

30. [Рӯзи қиёмат] Рӯзе [аст], ки ҳар кас он чиро аз кори нек [ва бад] анҷом додааст, ҳозир мебинад ва орзу мекунад миёни ӯ ва аъмоли баде, ки анҷом додааст, фосилаи бисёре бошад; ва Аллоҳ таоло шуморо аз [нофармонӣ ва кайфари] худ барҳазар медорад; ва Аллоҳ таоло нисбат ба бандагон [-и худ] дилсӯз аст

يَوْمَ نَجِدُ كُلَّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ مِنْ خَيْرٍ مُّحْضَرًا وَمَا عَمِلَتْ مِنْ سُوءٍ تَوَدُّ لَوْ أَنَّ بَيْنَهَا وَبَيْنَهُ أَمَدًا بَعِيدًا وَيُحَذِّرُكُمُ اللَّهُ نَفْسَهُ وَاللَّهُ رَءُوفٌ بِالْعِبَادِ ﴿٣٠﴾

31. [Эй паёмбар] Бигӯ: «Агар Аллохро дӯст медоред, аз ман пайравӣ кунед, то Аллоҳ таоло шуморо дӯст бидорад ва гуноҳонатонро биёмурзад; ва Аллоҳ таоло омурандаи меҳрубон аст»

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٣١﴾

32. [Эй паёмбар] Бигӯ: «Аллоҳ таоло ва паёмбар [-и ӯ]-ро итоат кунед»; пас, агар пушт карданд [ва сарпечӣ намуданд], ҳатман, Аллоҳ таоло кофиронро дӯст надорад

قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَإِن تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْكٰفِرِينَ ﴿٣٢﴾

33. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло Одаму Нух ва хонадони Иброҳиму хонадони Имронро бар чахониён [бартарӣ дод ва] баргузид

إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَىٰ آدَمَ وَنُوحًا وَعَالَ إِبْرٰهِيْمَ وَعَالَ عِمْرٰنَ عَلَى الْعٰلَمِينَ ﴿٣٣﴾

34. Фарзандоне, ки бархе аз онон [дар тавҳиду ибодат] аз [пайи] бархи дигаранд; ва Аллоҳ таоло шунавову доност

ذُرِّيَّةً بَعْضُهَا مِنْ بَعْضٍ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٣٤﴾

35. [Эй паёмбар, ёд кун аз] Ҳангоме ки ҳамсари Имрон гуфт: «Парвардигоро, ман он чиро дар шикам дорам, барои Ту назр кардам, ки озод [аз ҳар чиз дар хидмати Байт-ул-муқаддас ва парастигари Ту] бошад; пас, аз ман бипазир, ки Ту худ шунавову доноӣ»

إِذْ قَالَتْ أُمْرَأْتُ عِمْرٰنَ رَبِّ إِنِّي نَذَرْتُ لَكَ مَا فِي بَطْنِي مُحَرَّرًا فَتَقَبَّلْ مِنِّي إِنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٣٥﴾

36. Пас, хангоме ки ӯро бизод, гуфт: «Парвардигоро, ман ӯро духтар зодаам - вале Аллоҳ таоло ба он чи ӯ ба дунё оварда буд, донотар буд - ва писар ҳаммонанди духтар нест ва ман ӯро

فَلَمَّا وَضَعَتْهَا قَالَتْ رَبِّ إِنِّي وَضَعْتُهَا أُنْثَىٰ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا وَضَعَتْ وَلَيْسَ الذَّكَرُ كَالْأُنْثَىٰ وَإِنِّي سَمَّيْتُهَا مَرْيَمَ وَإِنِّي أُعِيذُهَا بِكَ وَذُرِّيَّتَهَا مِنَ الشَّيْطٰنِ الرَّجِيمِ ﴿٣٦﴾

Марям ном ниҳодам ва ӯву фарзандонашро аз [шарри] шайтони рондашуда дар паноҳи Ту қарор медиҳам»

37. Он гоҳ Парвардигораш ӯ [Марям]-ро ба накуй пазируфт ва [ниҳоли вучудашро] ба шеваи шонистае парвариш дод ва сарпарастнашро ба Закариё супурд. Ҳар гоҳ Закариё ворида ибодатгоҳ [-и ӯ] мешуд, наздаш ғизо меёфт [пас, бо шигифтӣ] мегуфт: «Эй Марям, ин [ғизо] аз кучо бароят омадааст»? [Марям] Мегуфт: «Ин [ғизо] аз ҷониби Аллоҳ таоло аст. Бе гумон, Аллоҳ таоло ба ҳар ки бихоҳад, бешумор рӯзӣ медиҳад»

فَتَقَبَّلَهَا رَبُّهَا بِقَبُولٍ حَسَنٍ وَأَنْبَتَهَا نَبَاتًا حَسَنًا وَكَفَّلَهَا زَكَرِيَّا كُلَّمَا دَخَلَ عَلَيْهَا زَكَرِيَّا الْمِحْرَابَ وَجَدَ عِنْدَهَا رِزْقًا قَالَ يَمْرُؤُا أَنَّى لَكَ هَذَا قَالَتْ هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٣٧﴾

38. Он чо [буд, ки] Закариё Парвардигорашро хонд [ва] гуфт: «Парвардигоро, аз ҷониби хеш фарзанди поку писандида ба ман ато кун, [ки] бе тардид, Ту шунавандаи дуой»

هُنَالِكَ دَعَا زَكَرِيَّا رَبَّهُ قَالَ رَبِّ هَبْ لِي مِنْ لَدُنْكَ ذُرِّيَّةً طَيِّبَةً إِنَّكَ سَمِيعُ الدُّعَاءِ ﴿٣٨﴾

39. Пас, дар ҳоле ки ӯ [Закариё] истода дар ибодатгоҳ намоз мехонд, ҷариштагон ниҳояш доданд, ки: «Аллоҳ таоло туро ба [вилодати] Яҳё башорат медиҳад, [ки] тасдиқкунандаи калимаи Аллоҳ таоло [Исо] аст ва [дар илму ибодат, бар қавми хеш] сарвар аст ва порсост [ба шаҳавот тавачҷуҳе надорад] ва паёмбаре аз шоистагон аст»

فَنَادَتْهُ الْمَلَائِكَةُ وَهُوَ قَائِمٌ يُصَلِّي فِي الْمِحْرَابِ أَنَّ اللَّهَ يُبَشِّرُكَ بِيَحْيَى مُصَدِّقًا بِكَلِمَةٍ مِنَ اللَّهِ وَسَيِّدًا وَحَصُورًا وَنَبِيًّا مِّنَ الصَّالِحِينَ ﴿٣٩﴾

40. [Закариё] Гуфт: «Парвардигоро, чи гуна маро фарзанде хоҳад буд, ҳол он ки пирӣ ба суроғам омадаву ҳамсарам нозост»? [Аллоҳ таоло] Гуфт: «[амри офариниш] Чунин аст, [ки] Аллоҳ таоло ҳар чи бихоҳад анҷом медиҳад»

قَالَ رَبِّ أَنَّى يَكُونُ لِي غُلَامٌ وَقَدْ بَلَغَنِيَ الْكِبَرُ وَأُمْرَأَتِي عَاقِرٌ قَالَ كَذَلِكَ اللَّهُ يَفْعَلُ مَا يَشَاءُ ﴿٤٠﴾

41. [Закариё] Гуфт: «Парвардигоро, бароям нишонае қарор бидех»; [Аллоҳ таоло] Фармуд: «Нишонаат ин аст, ки се [шабона] рӯз [бидуни ин ки бемор бошӣ] ҷуз бо ишора қодир ба сухан гуфтан бо мардум нестӣ [пас, сабур бош] ва Парвардигоратро бисёр ёд кун ва шомгоҳону субҳгоҳон [ӯро] тасбех бигӯ»

قَالَ رَبِّ اجْعَلْ لِي آيَةً قَالَ آيَاتُكَ أَلَّا تُكَلِّمَ النَّاسَ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ إِلَّا رَمْرًا وَأَذْكُرَ رَبِّكَ كَثِيرًا وَسَبِّحْ بِالْعَشِيِّ وَالْإِبْكَرِ ﴿٤١﴾

42. Ва [Эй паёмбар, ёд кун аз] хангоме ки фариштагон гуфтанд: «Эй Марям, Аллоҳ таоло туро баргузида ва пок сохта ва туро [дар асри худ] бар занони чахон бартарӣ додааст»

وَإِذْ قَالَتِ الْمَلَائِكَةُ يَمْرُومُ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَاكِ وَطَهَّرَكِ وَأَصْطَفَاكِ
عَلَى نِسَاءِ الْعَالَمِينَ ﴿٤٢﴾

43. Эй Марям, [хамвора] ибодатгари Парвардигори хеш бошу [ва барои ӯ] сачда бигзор ва ҳамроҳи рукуъкунандагон рукуъ кун»

يَمْرُومُ أَقْنِي لِرَبِّكِ وَأَسْجُدِي وَأَرْكَعِي مَعَ الرَّاكِعِينَ ﴿٤٣﴾

44. [Эй паёмбар] Ин [хабар] аз хабарҳои ғайбест, ки ба ту ваҳй мекунем ва ту хангоме ки [уламои мазҳаби яҳуд] каламҳои худро [барои қуръакашӣ ба об] меафканданд, то [таъйин кунанд, ки] кадом як сарпарастии Марямро ба уҳда гирад, наздашон набудӣ; ва [низ] вақте ки [ба сари ин мавзӯ] бо яқдигар кашмакаш мекарданд, канорашон ҳузур надоштӣ

ذَلِكَ مِنْ أَنْبَاءِ الْغَيْبِ نُوحِيهِ إِلَيْكَ وَمَا كُنْتَ لَدَيْهِمْ إِذْ يَقُولُونَ
أَقْلَمَهُمْ أَيُّهُمْ يَكْفُلُ مَرْيَمَ وَمَا كُنْتَ لَدَيْهِمْ إِذْ يَخْتَصِمُونَ ﴿٤٤﴾

45. Ва [Эй паёмбар, ёд кун аз] хангоме ки фариштагон гуфтанд: «Эй Марям, Аллоҳ таоло туро ба калимае аз ҷониби хеш башорат медиҳад, ки номаш Масеҳ - Исо ибни Марям - аст; дар ҳоле ки [ӯ] дар дунё ва охират обрӯманд ва аз наздикони [даргоҳи илоҳӣ] аст»

إِذْ قَالَتِ الْمَلَائِكَةُ يَمْرُومُ إِنَّ اللَّهَ يُبَشِّرُكِ بِكَلِمَةٍ مِنْهُ اسْمُهُ
الْمَسِيحُ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ وَجِيهًا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمِنَ
الْمُقَرَّبِينَ ﴿٤٥﴾

46. ӯ дар гаҳвора [ба эъҷоз] ва дар куҳансоли [ба ваҳйи илоҳӣ] бо мардум суҳан мегӯяд ва аз шоистагон аст»

وَيُكَلِّمُ النَّاسَ فِي الْمَهْدِ وَكَهْلًا وَمِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٤٦﴾

47. [Марям] Гуфт: «Парвардигоро, чи гуна фарзанде хоҳам дошт, дар ҳоле [ҳеч] башаре ба ман даст назадааст»? [Фаришта] Гуфт: «Аллоҳ таоло бад-ин сон ҳар чиро бихоҳад, меофаринад, [ва] ҳар гоҳ, ки иродаи чизе кунад, фақат ба он мегӯяд: «Бош», пас, он [бедиранг] мавҷуд мешавад»

قَالَتْ رَبِّ أَنَّى يَكُونُ لِي وَلَدٌ وَلَمْ يَمْسَسْنِي بَشَرٌ قَالَ كَذَلِكَ اللَّهُ
يُخَلِّقُ مَا يَشَاءُ إِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُن فَيَكُونُ ﴿٤٧﴾

48. Ва [низ башорат дод, ки Аллоҳ таоло] ба ӯ китобу ҳикмат ва Тавроту Инҷил меомӯзад

وَيُعَلِّمُهُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَالتَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ ﴿٤٨﴾

49. Ва паёмбаре ба сӯйи Бани Исроил аст, ки [ба онон мегӯяд]: «Ман аз сӯйи Парвардигоратон

وَرَسُولًا إِلَىٰ بَنِي إِسْرَائِيلَ أَنِّي قَدْ جِئْتُكُمْ بِآيَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ
أَنِّي أَخَلَقْتُ لَكُمْ مِنَ الطِّينِ كَهَيْئَةِ الطَّيْرِ فَأَنْفُخُ فِيهِ فَيَكُونُ

барои шумо нишонае овардаам: Ман аз гил бароятон [чизе] ба шакли парранда месозам; он гоҳ дар он медамам ва ба фармони Аллоҳ таоло [он гили бечон табдил ба] паррандае мешавад; ва [хамчунин] ба фармони Аллоҳ таоло кӯри модарзод ва мубталоён ба песиро беҳбудӣ мебахшам ва мурдагонро зинда мекунам ва аз он чи меҳуред ва дар хонаҳоятон захира мекунед, ба шумо хабар медиҳам. Мусалламан, агар имон дошта бошед, дар инҳо нишонае барои шумост [ки нубувватамро бовар кунед]

طَيْرًا بِإِذْنِ اللَّهِ وَأُبْرِيءُ الْأَكْمَهَ وَالْأَبْرَصَ وَأُحْيِي الْمَوْتَى بِإِذْنِ اللَّهِ وَأُنَبِّئُكُم بِمَا تَأْكُلُونَ وَمَا تَدَّخِرُونَ فِي بُيُوتِكُمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّكُمُ إِن كُنتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٥﴾

50. Ва [мегӯяд: «Омадаам то] тасдиқунандаи Таврот бошам, ки пеш аз ман [нозил шуда] аст; ва [фиристода шудаам] то бархе аз чизҳоеро, ки бар шумо ҳаром шуда буд, ҳалол кунам; ва нишонае аз тарафи Парвардигоратон барои шумо овардаам; пас, аз Аллоҳ таоло парво (ва такво) дошта бошед ва маро итоат кунед

وَمُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْ مِنَ التَّوْرَةِ وَلِأَجَلٍ لِّكُم بَعْضَ الَّذِي حُرِّمَ عَلَيْكُمْ وَجِئْتُكُم بِبَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ فَأَتَقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ۝

51. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло, Парвардигори ману Парвардигори шумост; пас, Ӯро бипарастед, [ки] роҳи рост ин аст»

إِنَّ اللَّهَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ فَأَعْبُدُوهُ هَذَا صِرَاطٌ مُّسْتَقِيمٌ ﴿٥١﴾

52. Сипас чун Исо ба куфри онон пай бурд, гуфт: «Чи касоне ёварони ман [дар роҳи даъват] ба сӯйи Аллоҳ таоло ҳастанд»? Ӯвориюн гуфтанд: «Мо ёварони [дини] Аллоҳ таоло ҳастем; ба Аллоҳ таоло имон овардаем ва [ту низ, эй Исо] гувоҳ бош, ки мо таслим [-и Ӯ] ҳастем

﴿٥٢﴾ فَلَمَّا أَحَسَّ عِيسَىٰ مِنْهُمُ الْكُفْرَ قَالَ مَنْ أَنْصَارِي إِلَى اللَّهِ قَالَ الْحَوَارِيُّونَ نَحْنُ أَنْصَارُ اللَّهِ ءَأَمَنَّا بِاللَّهِ وَأَشْهَدُ بِأَنَّا مُسْلِمُونَ ﴿٥٢﴾

53. Парвардигоро, ба он чи нозил кардай, имон овардем ва аз фиристода [-и Ту] пайравӣ намудем; пас, моро дар зумраи гувоҳон [ба ҳақ ва муъминон ба паёмбарат] бинавис»

رَبَّنَا ءَأَمَنَّا بِمَا أَنْزَلْتَ وَاتَّبَعْنَا الرَّسُولَ فَاكْتُبْنَا مَعَ الشَّاهِدِينَ ﴿٥٣﴾

54. [Пас аз муддате кофирони Бани Исроил барои куштани Исо] Макр варзиданд ва Аллоҳ таоло [низ дар посухашон] макр намуд ва Аллоҳ таоло бехтарин макрангезон аст

وَمَكْرُوا وَمَكَرَ اللَّهُ وَاللَّهُ خَيْرُ الْمَكْرِينَ ﴿٥٤﴾

55. [Ёд кун аз] Хангоме ки Аллоҳ таоло [ба Исо] фармуд: «Эй Исо, ман ту ро бармегирам ва ба сӯйи хеш боло мебарам ва ту ро аз [олоишу тухмати] касоне, ки куфр варзиданд, пок мегардонам ва то рӯзи растохез касонеро, ки аз ту пайравӣ карданд [ва ба Муҳаммад имон оварданд], бартар аз касоне қарор медиҳам, ки куфр варзиданд. Сипас бозгаштатон ба сӯйи ман аст; он гоҳ дар [мавриди] он чи дар он ихтилоф мекардед, миёнатон доварӣ мекунам

إِذْ قَالَ اللَّهُ يٰعِيسَىٰ إِنِّي مُتَوَفِّيكَ وَرَافِعُكَ إِلَيَّ وَمُطَهِّرُكَ مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَجَاعِلُ الَّذِينَ اتَّبَعُوكَ فَوْقَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَامَةِ ثُمَّ إِلَيَّ مَرْجِعُكُمْ فَأَحْكُمُ بَيْنَكُمْ فِيمَا كُنتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿٥٥﴾

56. Аммо касоне, ки куфр варзиданд, дар дунё ва охираат ба азоби саҳт мучозоташон мекунам ва ёвароне нахоҳанд дошт

فَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا فَأَعَذُّهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمَا لَهُمْ مِنْ نَّاصِرِينَ ﴿٥٦﴾

57. Ва аммо касоне, ки имон оварданд ва қорҳои шоишта анҷом доданд, [Аллоҳ таоло] подошашонро ба таври қомил ба эшон хоҳад дод; ва Аллоҳ таоло ситамгонро дӯст намедорад

وَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَيُوَفِّيهِمْ أُجُورَهُمْ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ ﴿٥٧﴾

58. [Эй паёмбар] Инҳо, ки [аз мочарои Исо] бар ту меҳонем, аз нишонаҳо [-и равшан аст далолаткунанда бар ростгӯии ту ва дурустии ин] андарзи ҳикматомез [Қуръон]

ذٰلِكَ نَتْلُوهُ عَلَيْكَ مِنَ الْآيٰتِ وَالذِّكْرِ الْحَكِيمِ ﴿٥٨﴾

59. Дар ҳақиқат, масали Исо назди Аллоҳ таоло ҳамчун масали [офариниши] Одам аст, [ки] ўро аз хок офариду сипас ба ў фармуд: «Бош»; пас, [бедирани] мавҷуд шуд

إِنَّ مَثَلَ عِيسَىٰ عِنْدَ اللَّهِ كَمَثَلِ ءَادَمَ خَلَقَهُ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ قَالَ لَهُ كُن فَيَكُونُ ﴿٥٩﴾

60. [Он чи дар бораи Исо баён кардем] Ҳақиқате аз ҷониби Парвардигори туст; пас, ҳаргиз аз тардиқунандагон мабош

الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ فَلَا تَكُن مِّنَ الْمُمْتَرِينَ ﴿٦٠﴾

61. Пас, [эй паёмбар] ҳар ки [аз масеҳиёни Начрон] пас аз он донише, ки дар бораи ў [Исо] бароят [ҳосил] омадааст, бо ту баҳсу чадал кунад, [ба онҳо] бигӯ: «Биёед [ҳамагиро] фаро бихонем: писарони мову писарони шумо ва занони мову занони шумо ва худӣ мову шумо [низ ҳозир шавем]; сипас ба [даргоҳи илоҳӣ тазарруъ ва]

فَمَنْ حَاجَّكَ فِيهِ مِنۢ بَعْدِ مَا جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ فَقُلْ تَعَالَوْا نَدْعُ أَبْنَاءَنَا وَأَبْنَاءَكُمْ وَنِسَاءَنَا وَنِسَاءَكُمْ وَأَنْفُسَنَا وَأَنْفُسَكُمْ ثُمَّ نَبْتَهِلْ فَنَجْعَل لَّعْنَتَ اللَّهِ عَلَى الْكٰذِبِينَ ﴿٦١﴾

дуо кунем ва лаънати Аллохро бар дурӯғгӯён қарор диҳем»

62. Ин ҳамон достони ҳақиқӣ [-и Масех] аст ва ҳеч маъбуде [ба ҳақ] ҷуз Аллоҳ таоло нест ва бе гумон, Аллоҳ таоло аст, ки шикастнопазир [ва] ҳақим аст

إِنَّ هَذَا لَهُوَ الْقَصُّ الْحَقُّ وَمَا مِنْ إِلَهٍ إِلَّا اللَّهُ وَإِنَّ اللَّهَ لَهُ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٣٦﴾

63. Пас, агар [аз сухани ҳақ] рӯй гардонанд, [бидон, ки] Аллоҳ таоло аз [ҳоли] муфсидон огоҳ аст

فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِالْمُفْسِدِينَ ﴿٣٧﴾

64. [Эй паёмбар] Бигӯ: «Эй аҳли китоб, ба сӯйи сухане биёед, ки миёни мо ва шумо одилона аст [ва инхирофе аз ҳақ дар он нест]: ки ҷуз Аллохро напарастем ва чизеро [дар қудрату тадбир] бо ӯ шарик насозем ва бархе аз мо бархи дигарро ба ҷой Аллоҳ таоло [ба парастии] нагиранд». Агар онон [аз ин даъват] рӯй гардонанд, пас, [Эй муъминон, ба эшон] бигӯед: «Гувоҳ бошед, ки мо таслим [-и авомири илоҳӣ] ҳастем»

قُلْ يٰٓأَهْلَ الْكِتٰبِ تَعَالَوْا إِلَىٰ كَلِمَةٍ سَوَآءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ أَلَّا نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ وَلَا نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِّنْ دُونِ اللَّهِ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُولُوا اشْهَدُوا بِأَنَّا مُسْلِمُونَ ﴿٣٨﴾

65. Эй аҳли китоб, чаро дар бораи Иброҳим мучодила мекунад; дар ҳоле ки Таврот ва Инҷил баъд аз ӯ нозил шудааст? Оё намеандешед?

يٰٓأَهْلَ الْكِتٰبِ لِمَ تُحَاجُّونَ فِي إِبْرٰهِيْمَ وَمَا أَنْزَلْتِ التَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ إِلَّا مِنْ بَعْدِيۤهٗ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٣٩﴾

66. Ҳон! Шумо [аҳли китоб] касоне ҳастед, ки дар бораи он чи нисбат ба он огоҳӣ ва илм доштед, баҳсу ситез мекардед; пас, чаро [инак] дар мавриди чизе, ки бад-он илм надоред [ва дар китобхоятон наёмадааст], баҳсу ситез мекунад? Дар ҳоле ки Аллоҳ таоло [ҳақоқиқи умурро] медонад ва шумо намедонед

هَآءَنتُمْ هَٰؤُلَاءِ حٰجَجْتُمْ فِيمَا لَكُمْ بِهِ عِلْمٌ فَلِمَ تُحَاجُّونَ فِيمَا لَيْسَ لَكُمْ بِهِ عِلْمٌ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٤٠﴾

67. Иброҳим на яҳудӣ буд ва на масехӣ; балки ҳақгарои мусулмон буд ва ҳаргиз дар зумраи мушрикони набуд

مَا كَانَ إِبْرٰهِيْمَ يَهُودِيًّا وَلَا نَصْرَانِيًّا وَلَكِنْ كَانَ حَنِيفًا مُّسْلِمًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿٤١﴾

68. Ба ростӣ, сазовортарин мардум ба Иброҳим ҳамон касоне ҳастанд, ки аз ӯ пайравӣ кардаанд; ва [аз ҷумла] ин паёмбар [-и шумо-Мухаммад] ва касоне, ки [мусулмонанд ва

إِنَّ أَوْلَى النَّاسِ بِإِبْرٰهِيْمَ لِلَّذِينَ اتَّبَعُوهُ وَهَذَا النَّبِيُّ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَاللَّهُ وَكِىُّ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٢﴾

ба ӯ] имон овардаанд; ва Аллоҳ таоло [ёру]
корсози муъминон аст

69. [Эй муъминон] Гурӯҳе аз аҳли китоб орзу мекарданд, кош шуморо гумроҳ мекарданд; дар ҳоле ки чуз худашон [касе]-ро гумроҳ намекунанд ва [аммо] намефаҳманд

وَدَّتْ طَائِفَةٌ مِّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَوْ يُضِلُّوكُمْ وَمَا يُضِلُّونَ إِلَّا
أَنْفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿٦٩﴾

70. Эй аҳли китоб, чаро ба оёти Аллоҳ таоло кофир мешавед, дар ҳоле ки худ [ба дурустии он] гувоҳӣ медиҳед?

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَأَنْتُمْ تَشْهَدُونَ ﴿٧٠﴾

71. Эй аҳли китоб, чаро ҳақро ба ботил меомезед ва ҳақиқат [-и паёмбарии Муҳаммад]-ро пинҳон мекунад, дар ҳоле ки худ медонед?

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَلْبِسُونَ الْحَقَّ بِالْبَاطِلِ وَتَكْتُمُونَ الْحَقَّ
وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٧١﴾

72. Гурӯҳе аз [уламои] аҳли китоб [ба ҳамдигар] гуфтанд: «Дар оғози рӯз ба он чи ба муъминон нозил шудааст, имон биёваред ва дар поён [-и рӯз] кофир шавед; шояд онон [низ тардид кунанд ва аз ислом] баргарданд

وَقَالَتْ طَائِفَةٌ مِّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ ءَأَمِنُوا بِالَّذِي أُنزِلَ عَلَى الَّذِينَ
ءَأَمِنُوا وَجَاءَ النَّهَارِ وَآكُفِرُوا ءَأَخْرَهُ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٧٢﴾

73. Ва [ин ки] имон наёваред магар ба касе, ки аз дини шумо пайравӣ мекунад». [Эй паёмбар, ба онон] Бигӯ: «Дар ҳақиқат, ҳидоят ҳидояти Аллоҳ таоло аст. [Боз гуфтанд: «Ҳаргиз чизе ба мусулмонон наёмӯзед ва иҷозат надихед] ба каси он чи ба шумо додааст, дода шавад ё [далеле дар ихтиёрашон нагузored, ки битвонанд] дар пешгоҳи Парвардигоратон бо шумо баҳс кунанд». [Эй паёмбар] Бигӯ: «Бе тардид, фазл [-у баргарӣ] ба дасти Аллоҳ таоло аст; онро ба ҳар ки бихоҳад, мебахшад; ва Аллоҳ таоло кушоишгари доност

وَلَا تُؤْمِنُوا إِلَّا لِمَنْ تَبِعَ دِينَكُمْ قُلْ إِنَّ الْهُدَىٰ هُدَىٰ اللَّهِ أَن
يُؤْتَىٰ أَحَدٌ مِّثْلَ مَا أُوتِيْتُمْ أَوْ يُجَازِكُمْ عِنْدَ رَبِّكُمْ قُلْ إِنَّ
الْفَضْلَ بِيَدِ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ وَسِعَ عَلَيْهِمْ ﴿٧٣﴾

74. Раҳмати хешро ба ҳар ки бихоҳад, ихтисос медиҳад; ва Аллоҳ таоло дорoi бахшиши бузург [ва беандоза] аст»

يَخْتَصُّ بِرَحْمَتِهِ مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿٧٤﴾

75. Аз аҳли китоб касе ҳаст, ки агар моли фаровоне ба ӯ амонат диҳӣ, онро ба ту бозмегардонад;

﴿وَمِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ مَن إِنْ تَأَمَّنْهُ بِقِنطَارٍ يُؤَدِّيهِ إِلَيْكَ وَمِنْهُمْ
مَّنْ إِنْ تَأَمَّنْهُ بِدِينَارٍ لَّا يُؤَدِّيهِ إِلَيْكَ إِلَّا مَا دُمْتَ عَلَيْهِ قَائِمًا﴾

ва аз [миёни] онон касе хаст, ки агар ўро бар диноре амин бишуморӣ, онро ба ту бознамегардонад; магар он ки пайваста бар [дарёфти] он истодагӣ кунӣ. Ин бад-он хотир аст, ки онон мегӯянд: «Дар мавриди [хурдани амволи] қавми араб, гуноҳе бар мо нест»; ва [бад-ин гуна онон] дар ҳоле ки [ҳақиқатро] медонанд, бар Аллоҳ таоло дурӯғ мебанданд

ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا لَيْسَ عَلَيْنَا فِي الْأُمِّيَّتِنِ سَبِيلٌ وَيَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٧٥﴾

76. Оре, [ин кор гуноҳ аст; аммо] ҳар ки ба паймони худ вафо кунад ва парҳезгорӣ намояд, [бидонад, ки] бе тардид, Аллоҳ таоло парҳезгоронро дӯст медорад

بَلَىٰ مَنْ أَوْفَىٰ بِعَهْدِهِ وَاتَّقَىٰ فَإِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَّقِينَ ﴿٧٦﴾

77. Касоне, ки паймони Аллоҳ таоло [дар бораи иҷрои аҳком] ва савгандҳои худ [дар бораи пайравӣ аз Муҳаммад]-ро ба баҳои ночизе мефурушанд, яқинан баҳрае дар охират нахоҳанд дошт ва Аллоҳ таоло рӯзи қиёмат бо онон суҳан намегӯяд ва ба эшон намениғарад ва онҳоро [аз гуноҳ] пок намесозад ва азоби дардноке [дар пеш] доранд

إِنَّ الَّذِينَ يَشْتَرُونَ بِعَهْدِ اللَّهِ وَأَيْمَانِهِمْ ثَمَنًا قَلِيلًا أُولَٰئِكَ لَا خَلَاقَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ وَلَا يُكَلِّمُهُمُ اللَّهُ وَلَا يَنْظُرُ إِلَيْهِمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَلَا يُزَكِّيهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٧٧﴾

78. Ва гурӯҳе аз онон [яхудиён] ҳастанд, ки забони худро ба [ҳангоми тиловати] китоби [Таврот] чунон мегардонанд, ки гумон мекунад, [он чи мехонанд, воқеан,] аз [матилиби он] китоб аст, дар ҳоле ки аз он китоб нест; ва [боз ба дурӯғ] мегӯянд: «Он [ҷумалот] аз ҷониби Аллоҳ таоло аст»; дар сурате ки аз ҷониби Аллоҳ таоло нест ва бар Аллоҳ таоло дурӯғ мебанданд, дар ҳоле ки худ [низ ҳақиқатро] медонанд

وَإِنَّ مِنْهُمْ لَفَرِيقًا يَلُودُونَ إِلَيْنَا أَلْسِنَتَهُم بِالْكِتَابِ لِتَحْسَبُوهُ مِنْ الْكِتَابِ وَمَا هُوَ مِنَ الْكِتَابِ وَيَقُولُونَ هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَمَا هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَيَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٧٨﴾

79. Барои ҳеҷ башаре сазовор нест, ки Аллоҳ таоло ба ӯ китоб ва ҳукм [донишу фаҳм] ва паёмбарӣ диҳад, сипас ӯ ба мардум бигӯяд: «Ба ҷойи Аллоҳ таоло, бандагони ман бошед». Балки [сазовор аст, ки паёмбарон ба мардум бигӯянд]: «Ба хотири он, ки китоб [-и Таврот]-ро омӯзиш медедед ва аз он ҷо, ки [ақоиду аҳкоми онро ба дигарон] дарс медедед, [фақеҳону донишмандони] илоҳӣ бошед»

مَا كَانَ لِبَشَرٍ أَنْ يُؤْتِيَهُ اللَّهُ الْكِتَابَ وَالْحُكْمَ وَالنَّبُوءَةَ ثُمَّ يَقُولَ لِلنَّاسِ كُونُوا عِبَادًا لِي مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلَكِنْ كُونُوا رَبَّانِيِّينَ بِمَا كُنْتُمْ تُعَلِّمُونَ الْكِتَابَ وَبِمَا كُنْتُمْ تَدْرُسُونَ ﴿٧٩﴾

80. Ва на ин ки ба шумо фармон диҳад, ки фариштагон ва паёмбаронро [ба ҷойи Аллоҳ таоло] соҳибихтиёр [ба парастии] бигиред. Оё [ин шахс] шуморо пас аз он, ки мусулмон шудед, ба куфр фармон медиҳад?

وَلَا يَأْمُرُكُمْ أَنْ تَتَّخِذُوا الْمَلَائِكَةَ وَالنَّبِيِّينَ أَرْبَابًا أَيَأْمُرُكُمْ بِالْكُفْرِ بَعْدَ إِذْ أَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ﴿٨٠﴾

81. Ва [эй паёмбар, ёд кун аз] ҳангоме ки Аллоҳ таоло аз паёмбарон паймон гирифт [ва фармуд]: «Ҳар гоҳ ба шумо китобу ҳикмате додам, он гоҳ фиристодае [Мухаммад] ба сӯятон омад, ки он чиро бо шумост, тасдиқ кард, бояд ба ӯ имон оваред ва ёриаш кунед». [Он гоҳ] Фармуд: «Оё иқрор кардед ва паймони муҳками маро дар ин бора пазируфтед»? [Онон] Гуфтанд: «Иқрор кардем». [Аллоҳ таоло] Фармуд: «Пас, [бар худу уммагҳоятон] гувоҳ бошед ва ман [низ] бо шумо аз гувоҳонам»

وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ النَّبِيِّينَ لَمَا آتَيْتُكُمْ مِنْ كِتَابٍ وَحِكْمَةٍ ثُمَّ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مُصَدِّقٌ لِمَا مَعَكُمْ لَتُؤْمِنُنَّ بِهِءَ وَلَتَنْصُرُنَّهُ قَالَ أَأَقْرَرْتُمْ وَأَخَذْتُمْ عَلَىٰ ذَٰلِكُمْ إِصْرِي قَالُوا أَقْرَرْنَا قَالَ فَاشْهَدُوا وَأَنَا مَعَكُمْ مِنَ الشَّاهِدِينَ ﴿٨١﴾

82. Пас, ҳар ки баъд аз ин [паймон, аз аҳди хеш] рӯй бигардонад, ононанд, ки фосиканд

فَمَنْ تَوَلَّىٰ بَعْدَ ذَٰلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿٨٢﴾

83. Оё [кофирон, оине] ба ҷуз дини Аллохро мечӯянд? Ҳол он ки ҳар ки [ва ҳар чи] дар осмонҳо ва замин аст - хоҳ ноҳоҳ - сар ба фармони ӯ ниҳодааст ва [ҳамагӣ] ба сӯйи ӯ бозгардонда мешаванд

أَفَغَيْرَ دِينِ اللَّهِ يَبْتَغُونَ وَلَهُ أَسْلَمَ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ طَوْعًا وَكَرْهًا وَإِلَيْهِ يُرْجَعُونَ ﴿٨٣﴾

84. [Эй паёмбар] Бигӯ: «Ба Аллоҳ таоло ва он чи бар мо нозил шудааст, имон овардем ва [ҳамчунин ба] он чи бар Иброҳим ва Исмоил ва Исоқу Яъқуб ва [паёмбароне, ки аз] наводагон [-и Яқуб буданд] нозил гардидааст ва он чи ба Мӯсо ва Исо ва [дигар] паёмбарон аз ҷониби Парвардигорашон дода шудааст; миёни ҳеҷ як аз онон фарке намегузорем ва таслими ӯ ҳастем»

قُلْ ءَامَنَّا بِاللَّهِ وَمَا أُنزِلَ عَلَيْنَا وَمَا أُنزِلَ عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطِ وَمَا أُوتِيَ مُوسَىٰ وَعِيسَىٰ وَالنَّبِيِّينَ مِنْ رَبِّهِمْ لَا نُنْفِرُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْهُمْ وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ ﴿٨٤﴾

85. Ҳар ки дине ғайр аз ислом баргузинад, ҳаргиз аз ӯ пазируфта нахоҳад шуд ва дар охира аз зиёнкорон аст

وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٨٥﴾

86. Чи гуна Аллоҳ таоло кавмеро хидоят мекунад, ки баъд аз имонашон ва [пас аз он ки] гувоҳӣ

كَيْفَ يَهْدِي اللَّهُ قَوْمًا كَفَرُوا بَعْدَ إِيمَانِهِمْ وَشَهِدُوا أَنَّ الرَّسُولَ حَقٌّ وَجَاءَهُمُ الْبَيِّنَاتُ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٨٦﴾

доданд ба ин ки паёмбар [-и ислом] барҳақ аст, барояшон далоили равшан омад, кофир шуданд? Ва, албатта, Аллоҳ таоло қавми ситамгорро ҳидоят намекунад

87. Ҷазояшон ин аст, ки лаънати Аллоҳ таоло ва фариштагону мардум ҳамагӣ бар онҳост
88. Дар он [лаънат ва азоби онон] ҷовидона боқӣ мемонанд ва на аз азобашон коста мешавад ва на муҳлат [-и узрҳои] меёбанд
89. Магар касоне, ки пас аз он тавба карданд ва [бо дурусткорӣ, рафторашонро] ислоҳ намуданд; пас, бе гумон, Аллоҳ таоло омурзандаи меҳрубон аст
90. Ба ростӣ касоне, ки пас аз имони худ кофир шуданд ва бар куфр [-и хеш] афзуданд, ҳаргиз тавбаи онон пазируфта нахоҳад шуд ва ононанд, ки гумроҳанд
91. Касоне, ки куфр варзиданд ва дар ҳоли куфр аз дунё рафтанд, агарчи рӯйи замин пур аз тилло бошад ва онро ба унвони фида [ва каффораи аъмоли бади хеш] бипардозанд, ҳаргиз аз ҳеҷ як аз онҳо пазируфта нахоҳад шуд ва мучозоти дарднок [дар пеш] доранд ва ёвароне нахоҳанд дошт
92. [Эй муъминон] Ҳаргиз ба [манзалату савоби] накукорӣ даст намеёбед, магар он ки аз он чи дӯст медоред, инфоқ кунед; ва бе тардид, Аллоҳ таоло ба он чи инфоқ мекунед, доност
93. Ҳама ғизоҳо барои Бани Исроил ҳалол буд, магар он чи Исроил (Яъқуб) пеш аз нузули Таврот бар худ ҳаром карда буд. [Эй паёмбар, ба яҳудиён] Бигӯ: «Агар рост мегӯед [ва суханамро бовар надоред], Тавротро биёваред ва онро бихонед»

أُولَئِكَ جَزَاؤُهُمْ أَنَّ عَلَيْهِمْ لَعْنَةَ اللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴿٨٧﴾

خَالِدِينَ فِيهَا لَا يَخَفُ عَنْهُمْ الْعَذَابُ وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ ﴿٨٨﴾

إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ وَأَصْلَحُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٨٩﴾

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَمَاتُوا وَهُمْ كُفَّارٌ فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْ أَحَدِهِمْ مَبْلُؤٌ مِنَ الْأَرْضِ ذَهَبًا وَلَوْ أَفْتَدَى بِهِ ۗ أُولَئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ ﴿٩٠﴾

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَمَاتُوا وَهُمْ كُفَّارٌ فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْ أَحَدِهِمْ مَبْلُؤٌ مِنَ الْأَرْضِ ذَهَبًا وَلَوْ أَفْتَدَى بِهِ ۗ أُولَئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ ﴿٩١﴾

لَنْ تَنَالُوا الْبِرَّ حَتَّى تُنْفِقُوا مِمَّا تُحِبُّونَ ۚ وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ شَيْءٍ فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَلِيمٌ ﴿٩٢﴾

كُلُّ الطَّعَامِ كَانَ حَلَالًا لِبَنِي إِسْرَائِيلَ إِلَّا مَا حَرَّمَ إِسْرَائِيلُ عَلَى نَفْسِهِ ۚ مِنْ قَبْلِ أَنْ تُنَزَّلَ التَّوْرَةُ ۚ قُلْ فَأْتُوا بِالتَّوْرَةِ فَاتْلُوهَا ۚ إِنَّ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٩٣﴾

94. Пас, ҳар ки пас аз он бар Аллоҳ таоло дурӯғ бандад, ононанд, ки ситамгоранд

فَمَنْ أَفْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٩٤﴾

95. [Эй паймбар] Бигӯ: «Аллоҳ таоло [дар мавриди Яъқуб ва ҳар чи нозил фармудааст] рост гуфт; пас, аз оини Иброҳим пайравӣ кунед, ки ҳақгаро буд ва ҳаргиз дар зумраи мушрикони набуд»

قُلْ صَدَقَ اللَّهُ فَاتَّبِعُوا مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿٩٥﴾

96. Дар ҳақиқат, нахустин хонае, ки барои [ибодати] мардум қарор дода шуд, ҳамоноест, ки дар Макка қарор дорад, ки пурбаракаат ва [мояи] ҳидояти ҷаҳониён аст

إِنَّ أَوَّلَ بَيْتٍ وُضِعَ لِلنَّاسِ لَلَّذِي بِبَكَّةَ مُبَارَكًا وَهُدًى لِّلْعَالَمِينَ ﴿٩٦﴾

97. Дар он [хона], нишонаҳои равшан, [аз ҷумла] мақоми Иброҳим аст ва [дигар ин ки] ҳар ки дохили он [ҳарам] шавад, дар амон хоҳад буд; ва бар мардум [воҷиб] аст, ки барои [ибодати] Аллоҳ таоло қасди он хона кунанд [албатта, барои] қасе, ки тавоноии [моли ва ҷисми] рафтан ба сӯи онро дорад; ва ҳар ки [ба фаризи ҳаҷ] куфр варзад, бе тардид, Аллоҳ таоло аз ҷаҳониён бениҳ аст

فِيهِ آيَاتٌ بَيِّنَاتٌ مَّقَامُ إِبْرَاهِيمَ وَمَنْ دَخَلَهُ كَانَ آمِنًا وَلِلَّهِ عَلَى النَّاسِ حِجُّ الْبَيْتِ مَنِ اسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلًا وَمَنْ كَفَرَ فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ عَنِ الْعَالَمِينَ ﴿٩٧﴾

98. [Эй паёмбар] Бигӯ: «Эй аҳли китоб, чаро ба Аллоҳ таоло куфр меварзад? Ҳол он ки Аллоҳ таоло бар он чи мекунад, гувоҳ аст»

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَاللَّهُ شَهِيدٌ عَلَىٰ مَا تَعْمَلُونَ ﴿٩٨﴾

99. Бигӯ: «Эй аҳли китоб, чаро касеро, ки имон овардааст, аз роҳи Аллоҳ таоло бозмедоред ва онро мунҳариф [рахгумзадаву гумроҳшуда] мехоҳед? Дар ҳоле ки шумо [худ ба дурустии он] гувоҳед; ва Аллоҳ таоло аз он чи мекунад, ғофил нест»

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ مِنْ آمَنَ تَبِعُونَهَا عَوَجا وَأَنْتُمْ شُهَدَاءُ وَمَا اللَّهُ بِغَفِيلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٩٩﴾

100. Эй қасоне, ки имон овардаед, агар аз гурӯҳе аз аҳли китоб итоат кунед, шуморо пас аз имонатон ба куфр бозмегардонанд

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن تَطِيعُوا قَرِيبًا مِّنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ يَرُدُّوكُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ كَافِرِينَ ﴿١٠٠﴾

101. Ва чи гуна шумо кофир мешавед, дар ҳоле ки оёти Аллоҳ таоло бар шумо хонда мешавад ва паёмбараш миёни шумост? Ва

وَكَيْفَ تَكْفُرُونَ وَأَنْتُمْ تُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ آيَاتُ اللَّهِ وَفِيكُمْ رَسُولُهُ وَمَنْ يَعْتَصِم بِاللَّهِ فَقَد هُدِيَ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿١٠١﴾

хар ки ба [китоби] Аллоҳ таоло [ва суннати паёмбараш] тамассук чӯяд, хатман, ба роҳи рост хидоят шудааст

102. Эй касоне, ки имон овардаед, аз Аллоҳ таоло - он гуна ки шоистаи парво кардан [тарсидан] аз Ёст - парво кунед [битарсед] ва чуз дар мусулмонӣ намиред

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ وَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنتُمْ مُسْلِمُونَ ﴿١٣٢﴾

103. Ва ҳамагӣ ба ресмони Аллоҳ таоло [Қуръону Суннат] чанг занед ва пароканда нашавед; ва неъматӣ [бузурги] Аллохро бар худ ба ёд оред, ки чи гуна душмани якдигар будед ва ӯ миёни дилхоятон улфат эҷод кард ва ба [лутфу баракати] неъматаш бародар шудед; ва [пеш аз он ба хогири куфратон] бар остонаи партгоҳи оташ будед, [ки] Аллоҳ таоло шуморо аз он начот дод. Аллоҳ таоло, инчунин, оёти худро бароятон ошкор месозад; бошад, ки хидоят ёбед

وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا وَاذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ كُنْتُمْ أَعْدَاءً فَأَلَّفَ بَيْنَ فُلُوبِكُمْ فَأَصْبَحْتُمْ بِنِعْمَتِهِ إِخْوَانًا وَكُنْتُمْ عَلَىٰ شَفَا حُفْرَةٍ مِنَ النَّارِ فَأَنْقَذَكُمْ مِنْهَا كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ ءَايَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٣٣﴾

104. Ва [эй муъминон] бояд гувохе аз шумо бошанд, ки [мардумро] ба қор [-ҳои] шоиста [ки ақлу дин меписандад] водоранд ва аз зиштӣ боздоранд; ва ононанд, ки растагоранд

وَلَتَكُن مِّنكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿١٣٤﴾

105. Ва монанди касоне набошед, ки пас аз он ки далоили равшан барояшон омад, пароканда шуданд ва ихтилоф карданд. Онон азоби бузург [дар пеш] доранд

وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ تَفَرَّقُوا وَاخْتَلَفُوا مِن بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْبَيِّنَاتُ وَأُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١٣٥﴾

106. Рузе, ки чехраҳое сапед ва чехраҳое сиёҳ мегардад; аммо [ба] онон, ки чехраҳояшон сиёҳ шудааст [гуфта мешавад]: «Оё баъд аз имонатон кофир шудед? Пас, ба сабаби он чи куфр меварзидед, азобро бичашед»

يَوْمَ تَبْيَضُّ وُجُوهٌ وَتَسْوَدُّ وُجُوهٌ فَأَمَّا الَّذِينَ اسْوَدَّتْ وُجُوهُهُمْ أَكْفَرْتُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿١٣٦﴾

107. Ва аммо онон, ки чехраҳояшон сапед гаштааст, дар раҳмати Аллоҳ таоло [дар бихишти барин] чой мегиранд ва дар он човидонанд

وَأَمَّا الَّذِينَ أَبْيَضَّتْ وُجُوهُهُمْ فَمِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿١٣٧﴾

108. [Эй паёмбар] Инҳо оёти Аллоҳ таоло аст, ки онро ба ҳақ бар ту меҳонем; ва Аллоҳ таоло [ҳеч гоҳ] ситама барои ҷаҳониён намехоҳад

تِلْكَ آيَاتُ اللَّهِ تَنْتَلُوهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ وَمَا اللَّهُ يُرِيدُ ظَلَمًا
لِّلْعَالَمِينَ ﴿١٠٨﴾

109. Ва ҳар чи дар осмонҳо ва замин аст, аз они Аллоҳ таоло аст ва [ҳама] корҳо ба сӯйи Аллоҳ таоло бозгардонда мешавад

وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ وَاِلٰى اللَّهِ تُرْجَعُ الْاُمُوْرُ ﴿١٠٩﴾

110. [Эй уммати Муҳаммад] Шумо бехтарин уммате ҳастед, ки барои мардум падидор шудаед: Ба кори нек фармон медиҳед ва аз кори нописанд бозмедоред ва ба Аллоҳ таоло имон доред; ва агар аҳли китоб [низ] имон меоварданд, ҳатман, барояшон бехтар буд; бархе аз онон муъминанд ва [аммо] бештарашон [фосику] нофармонанд

كُنْتُمْ خَيْرَ اُمَّةٍ اُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُوْنَ بِالْمَعْرُوْفِ وَنَهٰوْنَ
عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُوْمِنُوْنَ بِاللّٰهِ وَلَوْ اٰمَنَ اَهْلُ الْكِتٰبِ لَكَانَ خَيْرًا
لَّهُمْ مِنْهُمْ الْمُؤْمِنُوْنَ وَاَكْثَرُهُمُ الْفٰسِقُوْنَ ﴿١١٠﴾

111. [Фосикони аҳли китоб] Ҷуз озори андак [ҳамчун таъна ва тамасхур] ҳаргиз зиёне ба шумо нахоҳанд расонд ва агар бо шумо бичанганд, [шикаст меҳӯранд ва] ба шумо пушт мекунанд; он гоҳ [низ аз сӯйи ҳеч кас] ёрӣ намешаванд

لَنْ يَضُرُّكُمْ اِلَّا اَذٰىٌّ وَاِنْ يُقَاتِلُوْكُمْ يُؤَلُوْكُمْ الْاَدْبَارَ ثُمَّ لَا يُنْصَرُوْنَ ﴿١١١﴾

112. [Яҳудиён] Ҳар кучо ёфт шаванд, [доғи нангу] хорӣ бар онон зада шудааст; магар он ки дар паноҳи амони Аллоҳ таоло ва мардум бошанд; ва онон ба ҳашме аз Аллоҳ таоло гирифтور шудаанд ва [доғи] дармондағӣ бар онон зада шудааст. Ин бад-он сабаб буд, ки ба оёти Аллоҳ таоло куфр меварзиданд ва паёмбаронро ба ноҳақ мекушанд; [ва низ] ин [сазо] ба хогири он буд, ки нофармонӣ карданд ва аз худуд [-и илоҳӣ] таҷовуз менамуданд

ضَرَبْتَ عَلَيْهِمُ الدَّلٰلَةَ اَيْنَ مَا تَقِفُوْا اِلَّا يَجْبَلُ مِنَ اللَّهِ وَجَبَلٍ مِّنَ
النَّاسِ وَيَبْءُوْ بِغَضَبٍ مِّنَ اللَّهِ وَضَرَبْتَ عَلَيْهِمُ الْمَسْكَنَةَ ذٰلِكَ
يَاْتُهُمْ كَانُوْا يَكْفُرُوْنَ بِآيٰتِ اللَّهِ وَيَقْتُلُوْنَ الْاَنْبِيَآءَ بِغَيْرِ حَقٍّ
ذٰلِكَ بِمَا عَصَوْا وَاكٰنُوْا يَعْتَدُوْنَ ﴿١١٢﴾

113. [Вале ҳамаи онон] Яксон нестанд. Гурӯҳе аз аҳли китоб ҳастанд, ки дурусткоранд, [ва] дар дили шаб, дар ҳоле ки ба намоз истодаанд, оёти Аллоҳро меҳонанд

لَيْسُوْا سَوَآءً مِّنْ اَهْلِ الْكِتٰبِ اُمَّةٌ قٰئِمَةٌ يَتْلُوْنَ آيٰتِ اللَّهِ
اٰنَاءَ اللَّيْلِ وَهُمْ يَسْجُدُوْنَ ﴿١١٣﴾

114. [Бархе аз] Онон ба Аллоҳ таоло ва рӯзи қиёмат имон доранд ва [мардумро] ба неқӣ

يُوْمِنُوْنَ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ وَيَأْمُرُوْنَ بِالْمَعْرُوْفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ
الْمُنْكَرِ وَيُسْرِعُوْنَ فِي الْخَيْرٰتِ وَاُوْتِيَتْكَ مِنَ الصّٰلِحِيْنَ ﴿١١٤﴾

амр мекунанд ва аз бадӣ бозмедоранд ва дар [анҷоми] корҳои нек мешитобанд ва ононанд, ки аз шоистагонанд

115. Ва ҳар кори неке, ки анҷом диҳанд, харғиз дар бораи он носипосӣ нахоҳанд дид; ва Аллоҳ таоло ба [ҳоли] парҳезгорон доност

وَمَا يَفْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ فَلَنْ يُكْفَرُوهُ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالْمُتَّقِينَ ﴿١١٥﴾

116. Бе гумон қасоне, ки куфр варзиданд, харғиз амволу фарзандонашон чизе аз [азоби] Аллохро аз эшон дафъ нахоҳад қард ва онон аҳли оташанд [ва] ҷовидона дар он мемонанд

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَنْ نُغْنِي عَنْهُمْ أَمْوَالُهُمْ وَلَا أَوْلَادُهُمْ مِنَ اللَّهِ سَبِيًّا وَأَوْلِيَّكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿١١٦﴾

117. Масали он чи [кофирон] дар ин зиндагии дунё инфоқ мекунанд, ҳаммонанди бодест, ки сармои саҳте бо худ дорад ва ба киштзори қавме, ки бар худ ситам қардаанд, мерасад ва нобудашон месозад. Аллоҳ таоло ба онон ситам нақардааст, балки эшон худ бар ҳештан ситам қардаанд

مَثَلُ مَا يُنْفِقُونَ فِي هَذِهِ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا كَمَثَلِ رِيحٍ فِيهَا صِرٌّ أَصَابَتْ حَرْثَ قَوْمٍ ظَلَمُوا أَنفُسَهُمْ فَأَهْلَكَتْهُ وَمَا ظَلَمَهُمُ اللَّهُ وَلَٰكِن أَنفُسُهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿١١٧﴾

118. Эӣ қасоне, ки имон овардаед, аз ғайри худатон [дӯсту] ҳамрози нагиред. Онон аз ҳеч нобакорӣ [ва шарре] дар ҳаққи шумо кӯтоҳӣ намекунанд [ва] дӯст доранд, ки шумо дар ранҷу заҳмат бошед. Дар ҳақиқат, [нишонаҳои] душманӣ аз гуфторашон ошқор аст ва он чи дар дилхоҷашон пинҳон медоранд бузургтар аст. Агар бияндешед, ҳагман, [хоҳед донист, ки] мо нишонаҳо [-и пандомӯз ва роҳи саодати дунё ва охираг]-ро бароятон ба равшанӣ баён қардаем

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا بَطَانَةً مِّن دُونِكُمْ لَا يَأْلُونَكُمْ خَبَالًا وَدُّوا مَا عَنِتُّمْ قَدْ بَدَتِ الْبَغْضَاءُ مِنْ أَفْوَاهِهِمْ وَمَا تُخْفِي صُدُورُهُمْ أَكْبَرُ قَدْ بَيَّنَّا لَكُمُ الْآيَاتِ إِن كُنْتُمْ تَعْقِلُونَ ﴿١١٨﴾

119. Ҳон! Шумо [эӣ муъминон] қасоне ҳастед, ки ононро дӯст доред, дар ҳоле ки онҳо шуморо дӯст надоранд ва шумо ба ҳама китоб [-ҳои осмонӣ] имон доред [вале онон ба Қуръон имон надоранд]; ва чун бо шумо мулоқот мекунанд, мегӯянд: «Имон овардаем» ва чун танҳо мешаванд, аз шиддати ҳашм бар шумо сарангуштон [-и худ]-ро ба дандон мегазанд.

هَٰئَانَتُمْ ءَأُولَآءِ يُحِبُّونَهُمْ وَلَا يُحِبُّونَكُمْ وَتُؤْمِنُونَ بِالْكِتَابِ كُلِّهِ ؕ وَإِذَا لِقَاكُمْ قَالُوا ءَامَنَّا وَإِذَا خَلَوْا عَضُّوا عَلَيْكُمُ الْأَنَامِلَ مِنَ الْعَيْظِ قُلْ مُؤْمِنُوا بِعَيْظِكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿١١٩﴾

[Эй паёмбар, ба онон] Бигӯ: «Ба хашми худ бимиред». Бе гумон, Аллоҳ таоло ба [рози] даруни синаҳо доност

120. [Эй муъминон] Агар ба шумо некӣ [ва хушӣ] расад, ононро андӯхгин месозад ва агар ба шумо бадӣ [ва газанде] расад, бад-он шодмон мешаванд; ва агар [бар тақдири илоҳӣ] сабру парhezгорӣ намоед, макру найрангашон ҳеч зиёне ба шумо намерасонад, [чаро ки] бе тардид, Аллоҳ таоло ба он чи мекунад, ихота дорад

إِنْ تَمَسَّسْكُمْ حَسَنَةٌ تَسُوهُمْ وَإِنْ تُصِبْكُمْ سَيِّئَةٌ يَفْرَحُوا بِهَا وَإِنْ تُصِبرُوا وَتَتَّقُوا لَا يَضُرُّكُمْ كَيْدُهُمْ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ بِمَا يَعْمَلُونَ حَكِيمٌ ﴿١٢٠﴾

121. Ва [эй паёмбар, ба ёд овар] замоне, ки [дар чанги Ухуд] бомдодон аз хона ва кошонаат берун омадӣ, [ва] муъминонро барои чангидан дар мавозеи худ мегуморидӣ; ва Аллоҳ таоло шунавову доност

وَإِذْ غَدَوْتَ مِنْ أَهْلِكَ تُبَوِّئُ الْمُؤْمِنِينَ مَقْعِدَ لِلْقِتَالِ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١٢١﴾

122. Ва [ба ёд овар] хангоме ки ду гурӯҳ аз шумо [Бани Салама ва Бани Ҳориса] хостанд суеғӣ варзанд [ва хамроҳи мунофикон ба Мадина бозгарданд]; вале Аллоҳ таоло ёвар [-у ниғаҳдор]-и онон буд; ва муъминон бояд танҳо бар Аллоҳ таоло таваккал кунанд

إِذْ هَمَّتْ طَّائِفَتَانِ مِنْكُمْ أَنْ تَفْشَلَا وَاللَّهُ وَلِيَهُمَا وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١٢٢﴾

123. Ва [эй муъминон] бе гумон, Аллоҳ таоло шуморо дар [чанги] Бадр дар ҳоле ёрӣ кард, ки [ба сабаби камбуди афрод ва аслиҳа] нотавон будед; пас, аз Аллоҳ таоло парво кунед; бошад, ки сипос гузored

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِبَدْرِ وَأَنْتُمْ أَذِلَّةٌ فَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٢٣﴾

124. [Эй паёмбар, ба ёд овар] он гоҳ ки ба муъминон мегуфтӣ: «Оё бароятон кофӣ нест, ки Парвардигоратон шуморо бо се ҳазор фаришта, ки [аз осмон] фуруд меоянд, ёрӣ кунад»

إِذْ تَقُولُ لِلْمُؤْمِنِينَ أَلَنْ يَكْفِيَكُمْ أَنْ يُمِدَّكُمْ رَبُّكُمْ بِثَلَاثَةِ آءَالِفٍ مِنَ الْمَلَائِكَةِ مُنَزَّلِينَ ﴿١٢٤﴾

125. Оре, агар шикебовиву порсой кунед ва душманон дар ин [ҳаяҷон ва] шитоби хеш бар шумо битозанд, Парвардигоратон шуморо бо панҷ ҳазор фариштаи нишондор ёрӣ хоҳад кард

بَلَىٰ إِنْ تَصِبرُوا وَتَتَّقُوا وَيَأْتُوكُمْ مِّن فَوْرِهِمْ هَذَا يُمِدَّكُمْ رَبُّكُمْ بِخَمْسَةِ آءَالِفٍ مِنَ الْمَلَائِكَةِ مُسَوِّمِينَ ﴿١٢٥﴾

126. Ва Аллоҳ таоло он [ёрий]-ро чуз башорате барои [пирӯзии] шумо қарор надод, то [бад-ин васила] дилҳоятон бад-он оромиш гирад; ва [-гарна] пирӯзӣ чуз аз ҷониби Аллоҳи шикастнопазиру ҳақим нест

وَمَا جَعَلَهُ اللَّهُ إِلَّا بُشْرَىٰ لَكُمْ وَلِتَطْمَئِنَّ قُلُوبُكُم بِهِ ۗ وَمَا
لِنَنْصُرُ إِلَّا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ﴿١٢٦﴾

127. [Ин пирӯзӣ барои он буд] То [Аллоҳ таоло] гурӯҳе аз касонеро, ки куфр варзиданд, ҳалок созад, ё хору мағлубашон намояд, то маънос [ва хор ба Макка] бозгарданд

لِيَقْطَعَ طَرَقًا مِّنَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَوْ يَكْتَسِبُهُمْ فَيُنْقَلِبُوا خَائِبِينَ ﴿١٢٧﴾

128. [Эй паёмбар] Ҳеч чизе аз қор [-и бандагон] дар дасти ту нест; ё [Аллоҳ таоло] тавбаи онон [мушрикони]-ро мепазирад [ва аз гуноҳашон дармегузарад] ё азобашон мекунад; зеро онон ситамгоранд

لَيْسَ لَكَ مِنَ الْأَمْرِ شَيْءٌ أَوْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ أَوْ يُعَذِّبُهُمْ فَإِنَّهُمْ
ظَالِمُونَ ﴿١٢٨﴾

129. Он чи дар осмонҳо ва замин аст, аз они Аллоҳ таоло аст. Ў ҳар киро, ки бихоҳад [ба раҳмат] меомурзад ва ҳар киро бихоҳад [ба адолат] азоб мекунад; ва Аллоҳ таоло омурзандаи меҳрубон аст

وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ يَغْفِرُ لِمَن يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ
مَن يَشَاءُ ۗ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٢٩﴾

130. Эй касоне, ки имон овардаед, риборо [бо суди] чанд баробар нахӯред ва аз Аллоҳ таоло парво кунед; бошад, ки растагори шавед

يٰۤاَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَأْكُلُوا الرِّبَاۤاِ أَضْعَافًا مُّضَاعَفَةً ۖ وَاتَّقُوا
اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿١٣٠﴾

131. Ва аз оташе, ки барои кофирон омода шудааст, бипарҳезед

وَاتَّقُوا النَّارَ الَّتِي أُعِدَّتْ لِلْكَافِرِينَ ﴿١٣١﴾

132. Ва аз Аллоҳу паёмбар итоат кунед; бошад, ки мавриди раҳмат [-и Аллоҳ таоло] қарор гиред

وَاطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿١٣٢﴾

133. Ва ба сӯйи омурзиши Парвардигоратон ва биҳиште бишито бед, ки густура [пахно]-и он [ба андозаи] осмонҳо ва замин аст [ва] барои парҳезгори муҳайё шудааст

ۚ وَسَارِعُوا إِلَىٰ مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ وَحَنَّةٍ عَرْضُهَا السَّمٰوٰتُ
وَالْأَرْضُ أُعِدَّتْ لِلْمُتَّقِينَ ﴿١٣٣﴾

134. Он касоне, ки дар [ҳангоми] тавонгарӣ ва тангдастӣ инфоқ мекунанд ва ҳашми худро фуру мебаранд ва аз мардум дармегузаранд; ва Аллоҳ таоло накукоронро дӯст медорад

الَّذِينَ يُنْفِقُونَ فِي السَّرَّاءِ وَالضَّرَّاءِ وَالْكُظُمِينَ الْغَيْظِ وَالْعَافِينَ
عَنِ النَّاسِ ۗ وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٣٤﴾

135. Ва [хамон] касоне, ки чун муртакиб [-и гуноҳи бузург ва] кори зиште шуданд ё [бо анчоми дигар гуноҳон] бар худ ситам карданд, Аллохро ба ёд меоваранд ва барои гуноҳонашон омурзиш мецоҳанд - ва чуз Аллоҳ таоло чи касе гуноҳонро меомурзад? - Ва бар он чи кардаанд пофишорӣ намекунанд, дар ҳоле ки медонанд [гунаҳкоранд ва Аллоҳ таоло бахшоянда ва тавбапазир аст]

وَالَّذِينَ إِذَا فَعَلُوا فَحِشَةً أَوْ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ ذَكَرُوا اللَّهَ
فَأَسْتَغْفَرُوا لِذُنُوبِهِمْ وَمَنْ يَغْفِرُ اللَّهُ إِلَّآ اللَّهُ وَلَمْ يُصِرُّوْا عَلَى
مَا فَعَلُوا وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿١٣٥﴾

136. Подоши эшон омурзише аз [ҷониби] Парвардигорашон аст ва боғҳое, ки аз зери [дарахтони] он ҷўйборҳо ҷорӣ аст; ҷовидона дар он мемонанд; ва подоши [накукорон ва] аҳли амал ҷӣ накуст!

أُولَٰئِكَ جَزَاءُهم مَّغْفِرَةٌ مِّن رَّبِّهم وَجَنَّتْ تَجْرِي مِّن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ
خَالِدِينَ فِيهَا وَنعمَ أَجْرُ الْعَمِلِينَ ﴿١٣٦﴾

137. [Эй осебдидагони Уҳуд] Бе тардид, пеш аз шумо [низ миллатҳо ва] суннатҳое гузаштааст; пас, дар замин бигардед ва бингаред, ки саранҷоми тақзибкунандагон [-и оёти илоҳӣ] чи гуна будааст

قَدْ خَلَتْ مِن قَبْلِكُمْ سُنَنٌ فَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ
كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكَذِّبِينَ ﴿١٣٧﴾

138. Ин [Куръон] баёни ошкор барои мардум ва хидояту андарзе барои парҳезгорон аст

هَذَا بَيَانٌ لِلنَّاسِ وَهُدًى وَمَوْعِظَةٌ لِّلْمُتَّقِينَ ﴿١٣٨﴾

139. Ва [эй муъминон, аз ҷиҳод дар роҳи Аллоҳ таоло] суст нашавед ва андӯхгин нагардед; ва [бидонед, ки] агар имон дошта бошед, шумо бартаред

وَلَا تَهِنُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَنْتُمْ الْأَعْلَوْنَ إِن كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٣٩﴾

140. Агар [дар Уҳуд] ба шумо газанде расид, ба душманони шумо низ [дар ҷанги Бадр ба ҳамон шакл] осеб расид [пас, муқовимат кунед]. Мо ин рӯзҳо [-и шикасту пирӯзӣ]-ро миёни мардум мегардонем, то Аллоҳ таоло, муъминон [-и воқеӣ]-ро маълум дорад ва аз шумо муъминон [онеро, ки собитқадам аст] бар дигарон гувоҳ гирад; ва Аллоҳ таоло ситамгоронро дӯст намедорад

إِن يَمَسُّكُمْ فَرُحٌ فَقَدْ مَسَّ الْقَوْمَ فَرُحٌ مِّثْلُهُ، وَتِلْكَ الْأَيَّامُ
نُذِرُهَا بَيْنَ النَّاسِ وَلِيَعْلَمَ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَيَتَّخِذَ مِنكُمْ
شُهَدَاءَ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ ﴿١٤٠﴾

141. Ва [мочарои Уҳуд василаи имтиҳон буд] то Аллоҳ таоло касонеро, ки имон овардаанд [аз

وَلِيُحِصَّ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَيَمْحَقَ الْكٰفِرِينَ ﴿١٤١﴾

гунохонашон пок кунад] ва холис гардонад
ва кофиронро нобуд созад

142. [Эй асхоби Мухаммад], оё пиндоштаед, ки [танҳо бо иддаои имон] ба бихишт меравед, хол он ки Аллоҳ таоло ҳанӯз чиходгарону шикебоёни шуморо маълум надоштааст?

أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تُدْخَلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَعْلَمِ اللَّهُ الَّذِينَ جَاهَدُوا مِنْكُمْ وَيَعْلَمَ الصَّالِحِينَ ﴿١٤٢﴾

143. Ва [эй муъминон] ба ростӣ, ки пеш аз рӯёру шудан бо марғ [дар ғазваи Уҳуд] орзуи шаҳодат доштед. Саранҷом он [маъракаи ҷанг]-ро дидед ва [акнун пешорӯйи шумост ва] ба он менигаред

وَلَقَدْ كُنْتُمْ تَمَنَّوْنَ الْمَوْتَ مِنْ قَبْلِ أَنْ تَلْقَوْهُ فَقَدْ رَأَيْتُمُوهُ وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ ﴿١٤٣﴾

144. Ва Мухаммад ҷуз фиристодае нест, ки пеш аз ӯ [низ] фиристодагоне [буданд ва] гузаштанд. Оё агар ӯ бимирад ё кушта шавад, ба акиб бозмегардед [ва дини худро раҳо мекунед]? Ва ҳар ки [аз ақидаи рости худ] бозгардад, [бидонад, ки] ҳаргиз ба Аллоҳ таоло зиёне намерасонад ва [ба зудӣ] Аллоҳ таоло сипосгузoronро подош хоҳад дод

وَمَا مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ أَفَإِنْ مَاتَ أَوْ قُتِلَ انْقَلَبْتُمْ عَلَى أَعْقَابِكُمْ وَمَنْ يَنْقَلِبْ عَلَى عَقْبَيْهِ فَكُنْ بِضُرِّ اللَّهِ شَقِيحًا وَسَيَجْزِي اللَّهُ الشَّاكِرِينَ ﴿١٤٤﴾

145. Ва ҳеч касе ҷуз ба фармони Аллоҳ таоло намемирад, [ҷаро ки марғ] сарнавиште аст замондор [ва муайян]; ва ҳар ки подоши ин дунёро бихоҳад, насибаш мекунем ва ҳар ки подоши охиратро бихоҳад [низ] насибаш хоҳем кард ва [ба зудӣ] сипосгузoronро подош хоҳем дод

وَمَا كَانَ لِنَفْسٍ أَنْ تَمُوتَ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ كِتَابًا مُؤَجَّلًا وَمَنْ يُرِدْ ثَوَابَ الدُّنْيَا نُؤْتِهِ مِنْهَا وَمَنْ يُرِدْ ثَوَابَ الْآخِرَةِ نُؤْتِهِ مِنْهَا وَسَيَجْزِي اللَّهُ الشَّاكِرِينَ ﴿١٤٥﴾

146. Ва чи бисёр паёмбароне, ки тӯдаҳои анбӯхе ҳамроҳашон набард карданд; онон ҳеч гоҳ дар баробари [сахтиҳо ва] он чи, ки дар роҳи Аллоҳ таоло ба эшон расид, сустӣ наварзиданд ва [дар муқобили душман] дармонда нашуданд; ва Аллоҳ таоло шикебоёнро дӯст медорад

وَكَايْنٍ مِمَّنْ نَبِيٍّ قَاتَلَ مَعَهُ رَبِّيُونَ كَثِيرٌ فَمَا وَهَنُوا لِمَا أَصَابَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَمَا ضَعُفُوا وَمَا اسْتَكَانُوا وَاللَّهُ يُحِبُّ الصَّالِحِينَ ﴿١٤٦﴾

147. Ва суҳанашон танҳо ин буд, ки: «Парвардигоро, гунохонамонро биёмурз ва аз зиёдаравии мо дар қорамон [даргузар] ва гомҳоямонро

وَمَا كَانَ قَوْلَهُمْ إِلَّا أَنْ قَالُوا رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَإِسْرَافَنَا فِي أَمْرِنَا وَثَبِّتْ أَقْدَامَنَا وَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿١٤٧﴾

устувор бидор ва моро бар гурӯҳи кофирон
пирӯз гардон»

148. Пас Аллоҳ таоло, подоши ин дунё ва подоши неки охиратро ба онон ато кард; ва Аллоҳ таоло накукоронро дӯст медорад

فَعَاتَهُمُ اللَّهُ تَوَابَ الدُّنْيَا وَحَسَنَ تَوَابِ الْآخِرَةِ ۗ وَاللَّهُ يُحِبُّ
الْمُحْسِنِينَ ﴿١٤٨﴾

149. Эй касоне, ки имон овардаед, агар аз касоне, ки куфр варзидаанд, итоат кунед, шуморо [ба куфр] бозмегардонанд, онгоҳ [дар дунё ва охират] зиёндида мегардед

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِن تُطِيعُوا الَّذِينَ كَفَرُوا يَرُدُّوكُم عَلَى
أَعْقَابِكُمْ فَتَنْقَلِبُوا خَاسِرِينَ ﴿١٤٩﴾

150. [Бар кофирон такая накунед], балки Аллоҳ таоло [ёру] корсози шумост ва Ё бехтарин ёригарон аст

بَلِ اللَّهِ مَوْلَانِكُمْ ۖ وَهُوَ خَيْرُ النَّاصِرِينَ ﴿١٥٠﴾

151. Ба зудӣ дар дилҳои касоне, ки куфр варзиданд, биму ҳарос хоҳем афканд; бад-ин хотир, ки чизеро шарикӣ Аллоҳ таоло қарор додаанд, ки ҳеч далеле бар [ҳаққонияти] он нозил накардааст; ва чойгоҳашон оташ аст ва чойгоҳи ситамгонро чӣ бад аст!

سَنُلْقِي فِي قُلُوبِ الَّذِينَ كَفَرُوا الرُّعْبَ بِمَا أَشْرَكُوا بِاللَّهِ مَا لَمْ يُنَزَّلْ بِهِ سُلْطَانًا وَمَأْوَهُمُ النَّارُ وَبِئْسَ مَثْوَى الظَّالِمِينَ ﴿١٥١﴾

152. Ва он гоҳ ки [дар оғози ҷанги Ухуд] ба фармони Ё онон [кофирон]-ро мекуштед, ба ростӣ, Аллоҳ таоло ваъдаи худро ба шумо таҳаққуқ бахшид, то [тарсидед ва дар ҳифзи мавқеияти худ] суст шудед ва дар қор [-и ҷангу ҷамъоварии ғанимат] бо якдигар ба низоъ пардохтед; ва пас аз он ки [Аллоҳ таоло] он чиро дӯст медоштед [пирӯзӣ], ба шумо нишон дод, [аз дастури паёмбар] сарпечӣ кардед; бархе аз шумо хоҳони дунё буданд ва бархе хоҳони охират. Сипас [Аллоҳ таоло] барои он ки шуморо биёзмояд, аз [таъкиби] онон мунсариф [рӯгардон]-атон атон кард [ва пирӯзиятон ба шикаст анҷомид] ва [чун аз гуноҳ ва кӯтоҳии худ дар нофармонӣ аз расул пушаймон шудед] аз шумо даргузашт; ва Аллоҳ таоло нисбат ба муъминон бахшоиш [-и бисёр] дорад

وَلَقَدْ صَدَقَكُمُ اللَّهُ وَعْدَهُ ۚ إِذْ تَحُسُّونَهُم بِإِذْنِهِ ۗ حَتَّىٰ إِذَا
فَشِلْتُمْ وَتَنَزَّعْتُمْ فِي الْأَمْرِ وَعَصَيْتُم مِّن بَعْدِ مَا أَرْسَلْنَاكُمْ
مِّن قَبْلِئِكُمْ مِّن يُرِيدُ الدُّنْيَا وَمِنْكُمْ مَّن يُرِيدُ الْآخِرَةَ ثُمَّ
صَرَّفَكُمْ عَنْهُمْ لِيَبْتَلِيَكُمْ ۗ وَلَقَدْ عَفَا عَنْكُمْ ۗ وَاللَّهُ ذُو فَضْلٍ
عَلَى الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٥٢﴾

153. Ва [эй муъминон, ба ёд оваред] хангоме ки [дар холи гурез аз кӯх] боло мерафтед ва [чунон тарсида будед, ки] ба ҳеч кас тавачҷух намекардед ва паёмбар [ки дар майдони чанг муковимат мекард] аз пушти саратон шуморо садо мезад [ки: «Эй бандагони Аллоҳ таоло, ба сӯйи ман бишитобед»]; вале шумо тавачҷух намекардед; пас, [Аллоҳ таоло низ] бо андӯхе дар пайи андӯхи [дигар] мучозотатон кард. Ин бад-ин хотир буд, ки бар он чи аз даст додаед [пирӯзӣ ва ғанимат] ва он чи бар саратон омадааст [шикасту тарс], андӯхгин нашавед ва [бидонед, ки] Аллоҳ таоло ба он чи мекунед, огоҳ аст

وَإِذْ تُصْعِدُونَ وَلَا تَلْوُونَ عَلَىٰ أَحَدٍ وَالرَّسُولُ يَدْعُوكُمْ فِي أُخْرَاكُمْ فَأَتَيْنَكُم مِّنَّا بَعْدَ لَيْلِيَآ تَخْزِنُوْنَ عَلَىٰ مَا فَاتَكُم وَلَا مَا أَصَابَكُمُ ۗ وَاللَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿٣٣﴾

154. Сипас [Аллоҳ таоло] баъд аз он андӯх оромише бар шумо фуру фиристод, [ба гунае] ки гурӯҳе аз шуморо [ба сабаби итминону оромише, ки дар дилхояшон буд] хоби сабук фаро гирифт ва гурӯҳи дигар [мунофиқин] танҳо дар фикри чони худ буданд ва дар бораи Аллоҳ таоло гумонҳои нораво [ва ботиле] ҳамчун гумонҳои [даврони] чоҳилият доштанд. Онон мегуфтанд: «Оё мо дар ин кор ихтиёре дорем»? [Эй паёмбар, ба онон] Бигӯ: «Ҳамаи корҳо [ва шикасту пирӯзӣ] ба дасти Аллоҳ таоло аст». Онҳо чизеро дар дилхояшон пинҳон медоранд, ки барои ту ошкор намесозанд, [ва] мегӯянд: «Агар дар ин кор ихтиёр доштем, дар ин чо кушта намешудем». Бигӯ: «Агар шумо дар хонаҳои худ низ будед, касоне, ки кушта шудан бар онон муқаррар шуда буд, хатман, [бо пойи худ] ба сӯйи қатлгоҳҳои хеш мерафтанд». Ва [ин рӯйдодҳо] барои он аст, ки Аллоҳ таоло он чиро дар синахоятон [пинҳон] доред [дар амал] биёзмояд ва он чиро дар дилхоятон аст, пок гардонад; ва Аллоҳ таоло ба [рози] даруни синаҳо доност

ثُمَّ أَنْزَلَ عَلَيْكُم مِّن بَعْدِ الْغَمِّ أَمَنَةً نُّعَاسًا يَغِيثُ طَآئِفَةً مِّنكُمْ ۗ وَطَآئِفَةٌ قَدْ أَهَمَّتْهُمْ أَنفُسُهُمْ يَظُنُّونَ بِاللَّهِ غَيْرَ الْحَقِّ ظَنَّ الْجَاهِلِيَّةِ يَقُولُونَ هَل لَّنَا مِنَ الْأَمْرِ مِن شَيْءٍ قُلْ إِنَّ الْأَمْرَ كُلَّهُ لِلَّهِ يُخْفُونَ فِي أَنفُسِهِم مَّا لَا يُبْدُونَ لَكَ يَقُولُونَ لَوْ كَانَ لَنَا مِنَ الْأَمْرِ شَيْءٌ مَّا قُتِلْنَا هَاهُنَا قُلْ لَوْ كُنْتُمْ فِي بُيُوتِكُمْ لَبَرَزَ الَّذِينَ كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقَتْلُ إِلَىٰ مَضَاجِعِهِمْ وَلِيَبْتَلِيَ اللَّهُ مَا فِي صُدُورِكُمْ وَلِيُمَجِّصَ مَا فِي قُلُوبِكُمْ ۗ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٣٤﴾

155. [Эй асҳоби паёмбар] Афроде аз шумо, ки дар рӯзи бархӯрди ду гурӯҳ [мусулмонон

إِنَّ الَّذِينَ تَوَلَّوْا مِنكُمْ يَوْمَ الْتَقَى الْجَمْعَانِ إِنَّمَا اسْتَزَلَّهُمُ الشَّيْطَانُ بِبَعْضِ مَا كَسَبُوا ۗ وَلَقَدْ عَفَا اللَّهُ عَنْهُمْ ۗ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿٣٥﴾

ва кофирон дар чанги Уҳуд] фирор карданд, дар ҳақиқат шайтон ононро ба сабаби баъзе аз кирдор [ва гуноҳон]-е, ки муртакиб шуда буданд, ба инхироф кашонд ва, ҳатман, Аллоҳ таоло аз онон даргузашт. Бе гумон, Аллоҳ таоло омурзандаи бурдбор аст

156. Эй касоне, ки имон овардаед, монанди афроде набошед, ки куфр варзиданд ва дар бораи бародаронашон - Ҳангоме ки [дар пайи касби рӯзӣ] ба сафар рафтанд [ва мурданд] ё дар чанг ширкат карданд [ва кушта шуданд] - гуфтанд: «Агар онон назди мо буданд, наmemурданд ва кушта намешуданд». [Ин эътиқод дар вучудашон ниҳода шуд] То Аллоҳ таоло [бад-ин гуна андӯх ва] ҳасрате дар дилҳояшон қарор диҳад; ва Аллоҳ таоло [аст, ки] зинда мекунад ва мемиронанд; ва Аллоҳ таоло ба он чи мекунад, биност

يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ كَفَرُوا وَقَالُوا لِإِخْوَانِهِمْ إِذَا ضَرَبُوا فِي الْأَرْضِ أَوْ كَانُوا غَزَىٰ لَوْ كَانُوا عِنْدَنَا مَا مَاتُوا وَمَا قُتِلُوا لِيَجْعَلَ اللَّهُ ذَلِكُمْ حَسْرَةً فِي قُلُوبِهِمْ وَاللَّهُ بِحَيِّءٍ وَيَمِيتُ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿١٥٦﴾

157. Ва агар дар роҳи Аллоҳ таоло кушта шавед ё бимиред, ҳатман, омурзиш ва раҳмати Аллоҳ таоло беҳтар аст аз чизе [ки] онон [дунёдӯстон] чамъ мекунад

وَلَيْنَ قُتِلْتُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَوْ مُتُّمْ لَمَغْفِرَةٌ مِّنَ اللَّهِ وَرَحْمَةٌ خَيْرٌ مِّمَّا يَجْمَعُونَ ﴿١٥٧﴾

158. Ва агар бимиред ё [дар арсаи чиход] кушта шавед, яқинан ба сӯйи Аллоҳ таоло махшур мешавед

وَلَيْنَ مُتُّمْ أَوْ قُتِلْتُمْ لَإِلَى اللَّهِ تَحْشُرُونَ ﴿١٥٨﴾

159. [Эй паёмбар] Ба [сабаби] раҳмати илоҳӣ аст, ки ту бо онон [асҳоб] нармхӯ [ва меҳрубон] шудӣ; ва агар тундхӯ ва сангдил будӣ, ҳатман, аз атрофат пароканда мешуданд; пас, аз эшон даргузар ва барояшон омурзиш бихоҳ ва дар қорҳо бо онон машварат кун ва он гоҳ ки тасмим [бар анҷоми қор] гирифтӣ, бар Аллоҳ таоло таваккал кун; [чаро ки] бе тардид, Аллоҳ таоло таваккалкунандагонро дӯст медорад

فَبِمَا رَحْمَةٍ مِّنَ اللَّهِ لَئِن لَّمْ يَكُن لَّهُمْ وَلَوْ كُنْتَ فَظًّا غَلِيظَ الْقَلْبِ لَأَنفَضْتُم مِّنْ حَوْلِكَ فَاعْنُفْ عَنْهُمْ وَاسْتَغْفِرْ لَهُمْ وَشَاوِرْهُمْ فِي الْأَمْرِ فَإِذَا عَزَمْتَ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَوَكِّلِينَ ﴿١٥٩﴾

160. Агар Аллоҳ таоло шуморо ёрӣ кунад, ҳеч кас бар шумо пирӯз нахоҳад шуд ва [аммо] агар

إِن يَنْصُرْكُمُ اللَّهُ فَلَا غَالِبَ لَكُمْ وَإِن يَخْذَلْكُمْ فَمَن ذَا الَّذِي يَنْصُرْكُمْ مِّنْ بَعْدِهِ وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١٦٠﴾

шуморо ба худ вогузорад, кист, ки пас аз ӯ
ёриатон кунад? Ва муъминон бояд танҳо бар
Аллоҳ таоло таваккал кунанд

161. Ва сазовор нест ҳеҷ паёмбаре [бо гирифтани
сахми изофӣ аз ғаноим ба асҳобаш] хиёнат
кунад; ва ҳар ки хиёнат кунад, рӯзи қиёмат,
бо он чи [дар он] хиёнат кардааст, меояд;
сипас ба ҳар кас подоши ҳар чи [аз неку бад]
кардааст, ба таври комил дода мешавад ва ба
онон ситам нахоҳад шуд

وَمَا كَانَ لِنَبِيِّ أَنْ يُغْلَبَ وَمَنْ يُغْلَبْ يَأْتِ بِمَا عَلَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ثُمَّ
تُؤْتَى كُلُّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿١٦١﴾

162. Оё касе, ки хушнудии Аллоҳро металабад,
ҳаммонанди касест, ки ба хашме аз Аллоҳ
таоло дучор шуда ва чойгоҳаш дӯзах аст? Ва
[дӯзах] чи бад чойгоҳест!

أَفَمَنْ أَتَّبَعَ رِضْوَانَ اللَّهِ كَمَنْ بَاءَ بِسَخَطٍ مِنَ اللَّهِ وَمَأْوَاهُ جَهَنَّمُ
وَبُئْسَ الْمَصِيرُ ﴿١٦٢﴾

163. [Ҳар як аз] Эшон дарачот [-и мутафовит]-е
назди Аллоҳ таоло доранд ва Аллоҳ таоло ба
он чи мекунанд, биност

هُمْ دَرَجَاتٌ عِنْدَ اللَّهِ وَاللَّهُ بِصِيرِهِمْ يَعْلَمُونَ ﴿١٦٣﴾

164. Ба ростӣ, Аллоҳ таоло бар муъминон миннат
ниҳод, ки миёни онон паёмбаре аз худашон
барангехт, то оғи ӯ [Қуръон]-ро бар эшон
бихонад ва [аз гуноҳ] покашон гардонад ва
ба онон китоби [Қуръон] ва ҳикмат [суннат]
биёмурзад; дар ҳоле ки дар гузашта дар
гумроҳии ошкоре буданд

لَقَدْ مَنَّ اللَّهُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ إِذْ بَعَثَ فِيهِمْ رَسُولًا مِنْ أَنْفُسِهِمْ
يَتْلُوا عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَإِنْ
كَانُوا مِنْ قَبْلُ لَفِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿١٦٤﴾

165. [Эй муъминон] Оё чун ба шумо [дар чанги
Ухуд] мусибате расид - [бо он ки дар чанги
Бадр] ду баробарашро [ба душманони худ]
расондед - гуфтед: «Ин [мусибат] аз кучо [ба
мо] расид»? [Эй паёмбар] Бигӯ: «Он [шикаст]
аз чониби худатон [ва натиҷаи нофармонӣ
аз дастури паёмбар] аст». Бе гумон, Аллоҳ
таоло ба ҳар коре тавоност

أَوْلَمَّا أَصَابَتْكُمْ مُصِيبَةٌ قَدْ أَصَبْتُمْ مِثْلِهَا قُلْتُمْ أَنَّى هَذَا قُلْ
هُوَ مِنْ عِنْدِ أَنْفُسِكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٦٥﴾

166. Ва рӯзе, ки [дар чанги Ухуд] ду гурӯҳ
[муъминон ва кофирон] бо ҳам бархӯрд
карданд, он чи ба шумо расид, ба фармони

وَمَا أَصَابَكُمْ يَوْمَ الْتَقَى الْجَمْعَانِ فَيُذِنُ اللَّهُ وَلِيَعْلَمَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٦٦﴾

Аллоҳ таоло буд [го шуморо биёзояд] ва муъминонро маълум дорад

167. Ва касонеро, ки нифоқ варзиданд [низ] маълум дорад, ки [чун] ба эшон гуфта шуд: «Биёед, дар роҳи Аллоҳ таоло бичангед ё [аз хонавода ва қабилаатон] дифоъ кунед». Гуфтанд: «Агар медонистем, чанге рӯй хоҳад дод, хатман, аз шумо пайравӣ мекардем». Онон дар он ҳангом ба куфр наздиктар буданд то имон; ба забони ҳеш чизе мегӯянд, ки дар дилхояшон нест ва Аллоҳ таоло ба он чи [дар дил] пинҳон мекунад, огоҳтар аст

وَلِيَعْلَمَ الَّذِينَ نَافَقُوا وَقِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا فَنَتَلَّوْا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَوْ
أَدْفَعُوا قَالُوا لَوْ نَعْلَمُ قِتَالًا لَأَتَّبَعْنَكُمْ هُمْ لِلْكَفْرِ يَوْمِيذٍ
أَقْرَبُ مِنْهُمْ لِلْإِيمَانِ يَقُولُونَ بِأَفْوَاهِهِمْ مَا لَيْسَ فِي قُلُوبِهِمْ وَاللَّهُ
أَعْلَمُ بِمَا يَكْتُمُونَ ﴿١٦٧﴾

168. Касоне, ки [худ дар хона] нишастанд [аз чиход сар боз заданд] ва дар бораи бародарони худ гуфтанд: «Агар онҳо аз мо пайравӣ мекарданд, кушта намешуданд». [Эй паёмбар, ба ин мунофиқон] Бигӯ: «Агар рост мегӯед, пас, маргро аз худ дур созед»

الَّذِينَ قَالُوا لِإِخْوَانِهِمْ وَقَعَدُوا لَوْ أَطَاعُونَا مَا قُتِلُوا قُلْ فَادْرَءُوا
عَنْ أَنْفُسِكُمُ الْمَوْتَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٦٨﴾

169. Ҳаргиз касонеро, ки дар роҳи Аллоҳ таоло кушта шудаанд, мурда мапиндор; балки зиндаанд ва назди Парвардигорашон рӯзи дода мешаванд

وَلَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتًا بَلْ أَحْيَاءٌ عِنْدَ
رَبِّهِمْ يُرْزَقُونَ ﴿١٦٩﴾

170. Онон ба он чи Аллоҳ таоло аз фазли худ ба эшон додааст, шодмонанд ва барои [саранҷоми неки] касоне, ки [роҳи] ононро пай гирифтаанд ва [ҳанӯз] ба онон напайвастанд, шодӣ мекунад; чаро ки [ҳеч як аз] эшон тарсу андӯхе нахоҳанд дошт

فَرِحِينَ بِمَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَيَسْتَبْشِرُونَ بِالَّذِينَ لَمْ
يَلْحَقُوا بِهِمْ مِنْ خَلْفِهِمْ أَلَّا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿١٧٠﴾

171. [Ҳамчунин] Ба неъмату фазли Аллоҳ таоло шодмонанд ва ин ки [мебинанд] Аллоҳ таоло подоши муъминонро зоеъ намекунад

يَسْتَبْشِرُونَ بِنِعْمَةٍ مِنَ اللَّهِ وَفَضْلٍ وَأَنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٧١﴾

172. Касоне, ки даъвати Аллоҳ таоло ва паёмбарро - пас аз он ки [дар ғазваи Ухуд] ба онон чароҳат [ва сахтии бисёр] расид - иҷобат карданд [ва барои таъкиби мушрикони ба сӯи «Ҳамро-

الَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِلَّهِ وَالرَّسُولِ مِنْ بَعْدِ مَا أَصَابَهُمُ الْقَرْحُ لِلَّذِينَ
أَحْسَنُوا مِنْهُمْ وَاتَّقُوا أَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿١٧٢﴾

ул-асад» рафтанд], барои [он идда аз] эшон,
ки неқӣ ва парҳезкорӣ карданд, подоши
бузурге [дар пеш] аст

173. Ҳамон касоне, ки бархе [аз мушрикон] ба
онон гуфтанд: «Мардум [-и Макка] барои
[чанг бо] шумо гирд омадаанд; пас, аз онҳо
битарсед» ва [аммо ин сухан] бар имонашон
афзуд ва гуфтанд: «Аллоҳ таоло барои
[муҳофизат аз] мо бас аст ва [Ҷ] бехтарин
[муруқиб ва] коргузор аст»

الَّذِينَ قَالَ لَهُمُ النَّاسُ إِنَّ النَّاسَ قَدْ جَمَعُوا لَكُمْ فَاخْشَوْهُمْ
فَزَادَهُمْ إِيمَانًا وَقَالُوا حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ ﴿٧٣﴾

174. Пас ба неъмату фазли Аллоҳ таоло [аз
Ҳамро-ул-асад ба Мадина] бозгаштанд,
дар ҳоле ки ҳеҷ осебе ба онон нарасида буд
ва ҳамчунон дар пайи [касби] хушнудии
Аллоҳ таоло буданд; ва Аллоҳ таоло фазлу
бахшиши бузурге дорад

فَأَنْقَلَبُوا بِنِعْمَةٍ مِنَ اللَّهِ وَفَضْلٍ لَّمْ يَمَسَّ لَهُمْ سُوءٌ وَأَتَّبَعُوا
رِضْوَانَ اللَّهِ وَاللَّهُ ذُو فَضْلٍ عَظِيمٍ ﴿٧٤﴾

175. Дар ҳақиқат, ин шайтон аст, ки [шуморо аз
ҳайбаги] дӯстонаш метарсонад, пас, агар
имон доред, аз онон [мушрикон] натарсед ва
аз ман битарсед

إِنَّمَا ذَلِكَ الشَّيْطَانُ يَخُوفُ أَولِيَاءَهُ، فَلَا تَخَافُوهُمْ وَخَافُونَ إِيَّانَا
كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٧٥﴾

176. Ва [эй паёмбар] касоне, ки дар [ёри кардани]
куфр мешитобанд, туро андӯхгин насозанд.
Яқинан, онон ҳаргиз зиёне ба Аллоҳ таоло
намерасонанд. Аллоҳ таоло меҳоҳад, ки
бахрае барояшон дар охират қарор надихад
ва азоби бузург [дар пеш] доранд

وَلَا يَجْزِيكَ الَّذِينَ يُسْرِعُونَ فِي الْكُفْرِ إِنَّهُمْ لَن يَضُرُّوا اللَّهَ
شَيْئًا يُرِيدُ اللَّهُ أَلَّا يَجْعَلَ لَهُمْ حَظًّا فِي الْآخِرَةِ وَلَهُمْ عَذَابٌ
عَظِيمٌ ﴿٧٦﴾

177. Ба ростӣ, касоне, ки куфрро ба [бахои] имон
хариданд, ҳаргиз ба Аллоҳ таоло зиёне
намерасонанд ва азоби дардноке [дар пеш]
доранд

إِنَّ الَّذِينَ اشْتَرُوا الْكُفْرَ بِالْإِيمَانِ لَن يَضُرُّوا اللَّهَ شَيْئًا وَلَهُمْ
عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٧٧﴾

178. Ва касоне, ки кофир шуданд, мапиндоранд,
ки чун ба онон муҳлат медиҳем ба судашон
аст. Ҷуз ин нест, ки ба онон муҳлат медиҳем,
то бар гуноҳи [худ] бияфзоянд ва азоби
хорқунандае [пурдарде дар пеш] доранд

وَلَا يَحْسَبَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّمَا نُثَمِّلُ لَهُمْ خَيْرًا لِّأَنفُسِهِمْ إِنَّمَا
نُثَمِّلُ لَهُمْ لِيَزْدَادُوا إِثْمًا وَلَهُمْ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿٧٨﴾

179. [Эй муъминон] Чунин набуд [ва аз ҳикмати илоҳӣ нест], ки Аллоҳ таоло муъминонро бар ин ҳол, ки шумо ҳастед [во гузорад ва муъмину мунофиқро дар канори якдигар] раҳо созад, [балки шуморо бо тақолифу озмоишҳои гуногун меозмояд] то палидро аз пок ҷудо кунед; ва чунин набуд, ки Аллоҳ таоло [барои бозшиносии муъминон аз мунофиқон] шуморо аз [асрори] ғайб огоҳ кунад; вале Аллоҳ таоло аз миёни фиристодагонаш ҳар киро бихоҳад, бармегузинад [ва ўро бар бахше аз ғайб огоҳ мекунад]; пас, ба Аллоҳ таоло ва фиристодагонаш имон биёваред; ва агар имон биёваред ва тақво пеша кунед, подоши бузурге бароятон [дар пеш] аст

مَا كَانَ اللَّهُ لِيَذَرَ الْمُؤْمِنِينَ عَلَىٰ مَا أَنْتُمْ عَلَيْهِ حَتَّىٰ يَمِيزَ الْخَبِيثَ مِنَ الطَّيِّبِ ۗ وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُظْلِعَكُمْ عَلَىٰ الْغَيْبِ وَلَٰكِنَّ اللَّهَ يَجْتَبِيٰ مِن رُّسُلِهِ مَن يَشَاءُ ۖ فَتَمَنُّوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ ۖ وَإِن تَوَمَّنُوا ۖ وَتَتَّقُوا ۖ فَلَكُمْ أَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿١٧٩﴾

180. Ва касоне, ки ба он чи Аллоҳ таоло аз фазли хеш ба онон додааст, бухл меварзанд, гумон накунад, ки он [бухл] барояшон хайр аст; балки барояшон шар аст. Дар рӯзи қиёмат он чи ба он бухл меварзиданд, тавки гарданашон хоҳад шуд [ва бо он азоб мешаванд]; ва мероси осмонҳову замин аз он Аллоҳ таоло аст ва Аллоҳ таоло ба он чи мекунад, огоҳ аст

وَلَا يَحْسَبَنَّ الَّذِينَ يَبْخُلُونَ بِمَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ ۚ هُوَ خَيْرًا لَّهُمْ بَلْ هُوَ شَرٌّ لَّهُمْ ۖ سَيُطَوَّقُونَ مَا بَخُلُوا بِهِ ۚ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ۗ وَاللَّهُ مِيرَاثُ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ ۗ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿١٨٠﴾

181. Бе тардид, Аллоҳ таоло сухани касонеро шунид, ки гуфтанд: «Аллоҳ таоло фақир аст ва [аз мо қарз меҷӯрад ва] мо бениёзем». [Мо ин] Гуфторашон ва [низ] қатли ноҳаққи паёмбаронро хоҳем навишт ва рӯзи қиёмат ба [онон] мегӯем: «Азоби сӯзон [-и дӯзах]-ро бичашед»

لَقَدْ سَمِعَ اللَّهُ قَوْلَ الَّذِينَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ فَقِيرٌ وَنَحْنُ أَغْنِيَاءُ ۚ سَنَكْتُبُ مَا قَالُوا وَقَتْلَهُمُ الْأَنْبِيَاءَ بِغَيْرِ حَقِّ ۖ وَقَوْلِ دُوْقُوا ۚ عَذَابَ الْحَرِيقِ ﴿١٨١﴾

182. [Эй яҳудиён] Ин [мучозот] ба хоҳири кирдори пешини шумост; ва [-гарна] Аллоҳ таоло харгиз ба бандағони [худ] ситамгор нест

ذٰلِكَ بِمَا قَدَّمْتُمْ أَيْدِيَكُمْ وَأَنَّ اللَّهَ لَيْسَ بِظَلَّامٍ لِّلْعٰبِدِ ﴿١٨٢﴾

183. [Ин яҳудиён ҳамон] Касоне ҳастанд, ки гуфтанд: «Аллоҳ таоло бо мо аҳду паймон бастааст, ки ба ҳеҷ паёмбаре имон наёварем, то [фиристодае ҳамроҳи худ] бароямон

الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ عٰهَدَ إِلَيْنَا ۖ آ لَا نُؤْمِنُ لِرَسُولٍ حَتَّىٰ يَأْتِنَا بِقُرْآنٍ تَأْكُلُهُ النَّارُ ۚ قُلْ قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّن قَبْلِ بِلْبَنَدِ ۖ وَبِالَّذِي قُلْتُمْ فَلِمَ قَتَلْتُمُوهُمْ ۚ إِن كُنْتُمْ صٰدِقِينَ ﴿١٨٣﴾

қурбоние биёварад, ки оташ [-и аз соика бархоста] онро [ба нишоиаи пазириш] бисўзонад». [Эй паёмбар, ба онон] Бигў: «Ҳатман, пеш аз ман паёмбароне буданд, ки далоили ошкорро хамрохи он чи гуфтед, бароятон оварданд. Агар рост мегуед, пас, чаро ононро куштед?»

184. Пас, агар [яҳудиён ва кофирон] тақзибат карданд, [ғамгин мабош ва бидон] паёмбароне, ки пеш аз ту буданд ва муъҷизоту навиштаҳо ва китобҳои равшангар оварда буданд, [низ] тақзиб шуданд

فَإِنْ كَذَّبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَ رَسُولٌ مِّن قَبْلِكَ جَاءُوا بِالْبَيِّنَاتِ وَالزُّبُرِ
وَالْكِتَابِ الْمُنِيرِ ﴿١٨٤﴾

185. Ҳар касе чашандаи [таъми] марғ аст ва яқинан рўзи қиёмат подошҳоятонро ба тамомӣ хоҳед гирифт; пас, ҳар киро аз оташ дур доранд ва дар бихишт дароваранд, ҳатман, растагор шудааст; ва зиндагии дунё чизе ҷуз мояи фиреб нест

كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ وَإِنَّمَا تُوَفَّوْنَ أَجُورَكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَمَن زُجِرَ عَنِ النَّارِ وَأُدْخِلَ الْجَنَّةَ فَقَدْ فَازَ وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا مَتَاعُ الْغُرُورِ ﴿١٨٥﴾

186. [Эй муъминон] Бе тардид шумо дар [мавриди базли] амволу чонҳоятон озмоиш мешавед ва [ҳамчунин] аз касоне, ки пеш аз шумо ба онон китоби [осмонӣ] дода шудааст [яҳудиён ва масеҳиён] ва [низ] аз касоне, ки ширк варзиданд, суханони озордиҳандаи бисёре хоҳед шунид; ва [аммо] агар сабр кунед ва тақво пеша созед, [шоистатар аст; зеро] ин [истодагӣ] баёнғари азми устувор [-и шумо] дар қорхост

لَتُجْلَبَوْنَ فِي أَمْوَالِكُمْ وَأَنفُسِكُمْ وَلَتَسْمَعَنَّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِن قَبْلِكُمْ وَمِنَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا أَذًى كَثِيرًا وَإِن تَصْبِرُوا وَتَتَّقُوا فَإِنَّ ذَلِكَ مِّن عَذَابِ الْأُمُورِ ﴿١٨٦﴾

187. Ва [эӣ паёмбар, ёд кун] ҳангоме ки Аллоҳ таоло аз касоне, ки китоби [осмонӣ] ба онон дода шуда буд, паймон гирифт, ки: «Ҳатман, [омўзаҳои ҳидоятбахши] онро барои мардум баён намоед ва [он чиро, ки нубуввати Мухаммад хабар медиҳад] китмон [пинҳон]-аш нақунед»; ва [-ле] он [аҳд]-ро пушти сари хеш андохтанд [бад-он таваҷҷуҳе накарданд] ва ба баҳои андаке [ҳамчун молу мақом] фурухтанд. Чи бад аст, он чи меҳаранд!

وَإِذ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ لَتُبَيِّنُنَّهُ لِلنَّاسِ وَلَا تَكْتُمُونَهُ فَنَبَذُوهُ وَرَاءَ ظُهُورِهِمْ وَأَشْرَوْا بِهِ تَمَتًّا قَلِيلًا فَبَيِّنَسَ مَا يَشْتَرُونَ ﴿١٨٧﴾

188. Касоне, ки аз аъмоли [зишти] худ хушнуд мегарданд ва дўст доранд дар муқобили қор [-и

لَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ يَفْرَحُونَ بِمَا أَتَوْا وَيُجِبُونَ أَنَّ يُحْمَدُوا بِمَا لَمْ يَفْعَلُوا فَلَا تَحْسَبْنَهُم بِمَقَارَةِ مِنَ الْعَذَابِ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٨٨﴾

нек] -е, ки анҷом наодоанд, мавриди ситоиш қарор гиранд, гумон мабар, ки аз азоб [-и илоҳӣ] барканоранд; [балки] барои онон азоби дардноке [дар пеш] аст

189. Фармонравони осмонҳо ва замин аз он Аллоҳ таоло аст ва Аллоҳ таоло ба ҳар чизе тавоност

وَاللَّهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٨٩﴾

190. Ба ростӣ, дар офариниши осмонҳо ва замин ва омадушуди шабу рӯз нишноҳо [и ошқор]-е барои хирадмандон аст

إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ لَآيَاتٍ لِّأُولِي الْأَلْبَابِ ﴿١٩٠﴾

191. [Ҳамон] Касоне, ки Аллоҳро [дар ҳамаи аҳвол] истода ва нишаста ва бар пахлу орамида, ёд мекунанд ва дар офариниши осмонҳо ва замин меандешанд [ва мегӯянд]: «Парвардигоро, инҳоро беҳуда наофаридай; муназаҳаҳ Ту. Пас, моро аз азоби оташ [-и дузах] ниғаҳ дор

الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَمًا وَقُعُودًا وَعَلَىٰ جُنُوبِهِمْ وَيَتَفَكَّرُونَ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ هَذَا بَطْلًا سُبْحَانَكَ فَقِنَا عَذَابَ النَّارِ ﴿١٩١﴾

192. Парвардигоро, касеро, ки Ту ба оташ [-и дузах] дароварӣ, яқинан, хору расвояш қардаӣ ва ситамгорон [ҳеч] ёваре надоранд

رَبَّنَا إِنَّكَ مَن تُدْخِلِ النَّارَ فَقَدْ أَخْرَجْتَهُ، وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ ﴿١٩٢﴾

193. Парвардигоро, мо шумидем, даъватгаре ба имон фаро мехонад, ки: «Ба Парвардигори худ имон оваред». Пас, мо имон овардем. Парвардигоро, пас, гуноҳонамонро бибахш ва бадиҳоямонро бипӯшон ва моро дар зумраи некон бимирон

رَبَّنَا إِنَّا سَمِعْنَا مُنَادِيًا يُنَادِي لِلْإِيمَانِ أَنْ آمِنُوا بِرَبِّكُمْ فَآمَنَّا رَبَّنَا فَاغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَكَفِّرْ عَنَّا سَيِّئَاتِنَا وَتَوَقَّنَا مَعَ الْأَبْرَارِ ﴿١٩٣﴾

194. Парвардигоро, он чиро, ки ба василаи фиристодагонат ба мо ваъда додай, ба мо ато кун ва дар рӯзи қиёмат расвоямон магардон. Бе тардид, Ту хилофи ваъда намекуни»

رَبَّنَا وَعَايَتِنَا مَا وَعَدْتَنَا عَلَىٰ رُسُلِكَ وَلَا تُخْزِنَا يَوْمَ الْقِيَمَةِ إِنَّكَ لَا تُخْلِفُ الْوَعْدَ ﴿١٩٤﴾

195. Пас, Парвардигорашон дуои ононро иҷобат қард [ва фармуд]: «Ман [подоши] амали ҳеч сохибамале аз шуморо - аз мард ё зан - ки ҳамнавьӣ якдигаред, табоҳ намекунам; пас, касоне, ки [аз вағани худ] ҳичрат қардаанд ва [ё] аз хонаҳои худ ронда шудаанд ва дар

فَأَسْتَجَابَ لَهُمْ رَبُّهُمْ أَنِّي لَا أُضِيعُ عَمَلَ عَمِلٍ مِّنْكُمْ مِّنْ ذَكَرٍ أَوْ أُنثَىٰ بَعْضُكُم مِّنْ بَعْضٍ فَالَّذِينَ هَاجَرُوا وَأُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ وَأُودُوا فِي سَبِيلِي وَقُتِلُوا وَقِيلُوا لِأَكْفَرَنْ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَلَا دَخَلَتْهُمْ جَنَّتِ تَجْرَىٰ مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ ثَوَابًا مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ وَاللَّهُ عِنْدَهُ حُسْنُ الثَّوَابِ ﴿١٩٥﴾

роҳи ман озор дидаанд ва чангидаанд ва кушта шудаанд, ҳатман, бадихояшонро аз онон мезудоям ва [ба унвони] подоше аз чониби Аллоҳ таоло эшонро дар боғҳое дармеоварам, ки аз зери [дарахтони] он ҷўйборҳо чорист ва Аллоҳ таоло аст, ки подоши наку назди Ёст

196. [Эй паёмбар] Рафтуомади кофирон [барои тичорат] дар шаҳрҳо [ва молу макоми онон] туро нафиребад

لَا يَغُرَّنَّكَ تَقَلُّبُ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي الْبِلَدِ ﴿١٩٦﴾

197. [Ин] Бахраманди ночизест; сипас ҷойгоҳашон дузах аст ва чи бад ҷойгоҳе аст!

مَتَّعَ قَلِيلًا لِّمَن مَّا وَنَّهُمْ جَهَنَّمَ وَبِئْسَ الْمِهَادُ ﴿١٩٧﴾

198. Аммо касоне, ки таквои Парвардигорашонро намудаанд, [дар бихишт] боғҳое доранд, ки аз зери [дарахтони] он ҷўйборҳо чорист [ва] ҷовидона дар он мемонанд. [Ин] Пазирой аз чониби Аллоҳ таоло [муҳайё шуда] аст ва он чи назди Аллоҳ таоло аст, барои накукорон бехтар аст

لَكِنِ الَّذِينَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ لَهُمْ جَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا نُزُلًا مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ وَمَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ لِّلْأَبْرَارِ ﴿١٩٨﴾

199. Ва касоне аз аҳли китоб ҳастанд, ки ба Аллоҳ таоло ва он чи бар шумо нозил шуда ва он чи бар ҳудашон нозил шудааст, имон доранд; дар баробари Аллоҳ таоло фурутан ҳастанд ва оёти Аллоҳро ба баҳои ночизе намефурушанд. Инонанд, ки подошашон назди Парвардигорашон [махфуз] аст. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло дар ҳисобрасӣ сареъ аст

وَإِنَّ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَمَن يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْكُمْ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْهِمْ خَشَعِينَ لِلَّهِ لَا يَشْتَرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ ثَمَنًا قَلِيلًا أُولَٰئِكَ لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿١٩٩﴾

200. Эй касоне, ки имон овардаед, [бар таколифи динӣ ва ранҷҳои дунявӣ] шикейбой варзед ва [дар баробари душманон] пойдор бошед ва парҳезгорӣ пеша кунед; бошад, ки растагор шавед

يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَصْبِرُوا وَصَابِرُوا وَرَابِطُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٢٠٠﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Эй мардум, аз Парвардигоратон парво кунед [битарсед], [хамон зоте] ки шуморо аз як тан офарид ва ҳамсарашро [низ] аз ӯ офарид ва аз [насли] он ду мардону занони бисёре пароканд. Ва аз Парвардигоре, ки ба [номи] Ӯ аз якдигар дархост мекунад, парво [такво] намоед ва аз [гусастани] пайванди хешовандӣ бипарҳезед. Бе гумон, Аллоҳ таоло ҳамвора муроқиб [-у ниғаҳбони] шумост

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَخَلَقَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَبَثَّ مِنْهُمَا رِجَالًا كَثِيرًا وَنِسَاءً وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي تَسَاءَلُونَ بِهِ وَالْأَرْحَامَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَيْكُمْ رَقِيبًا ﴿١﴾

2. Ва [эй сарпарастон] амволи ятимонро [пас аз булуғу рушд] ба эшон бозгардонед ва [моли камарзишу] номарғуб [-и худ]-ро бо [моли арзишманду] марғуб [-и онон] иваз накунад ва амволи эшонро ҳамроҳи амволи худ нахӯред. Ба ростӣ, ки ин [кор] гуноҳи бузурге аст

وَأْتُوا الْيَتَامَىٰ أَمْوَالَهُمْ وَلَا تَتَّبِعُوا الْحَبِيبَ بِالطَّيِّبِ وَلَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَهُمْ إِلَىٰ أَمْوَالِكُمْ إِنَّهُ كَانَ حُوبًا كَبِيرًا ﴿٢﴾

3. Ва агар тарсидед, ки [ба хотири костан аз махрия ё бадрафторӣ] нагавонед адолатро дар ҳаққи духтарони ятим риоя намоед, [аз издивоҷ бо онон сарфи назар кунед ва] аз замон [-и дигар]-е, ки мавриди писанди шумост, [як ё] ду ва [ё] се ва [ё] чаҳор танро ба ҳамсарӣ дароваред. Пас, агар бим доред, ки нагавонед адолат кунед, ба як [зан] ё ба он чи [аз канизон], ки молики онҳоед [иктифо намоед]. Ин [кор] наздиктар аст ба ин, ки ситам накунад

وَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا تُقْسِطُوا فِي الْيَتَامَىٰ فَانكِسُوا مَا طَابَ لَكُمْ مِنَ النِّسَاءِ مَعْنَىٰ وَرُبِعٌ فَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا تَعْدِلُوا فَوَاحِدَةٌ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ ذَلِكَ أَدْنَىٰ أَلَّا تَعُولُوا ﴿٣﴾

4. Ва махрияи занонро ба унвони ҳадя [ва фаризаи илоҳӣ] бо хушдилӣ ба онон бидиҳед. Пас, агар онон чизе аз онро бо ризояти хотир ба шумо бахшиданд, онро хушу гуворо бихӯред

وَأْتُوا النِّسَاءَ صِدُقَاتِهِنَّ نِحْلَةً فَإِنْ طِبَّن لَكُمْ عَنْ شَيْءٍ مِنْهُ فَكُلُوهُ هَنِيئًا مَرِيئًا ﴿٤﴾

(*) Нисо (Занҳо)

5. Ва ба камхирадоне, ки Аллоҳ таоло шуморо ба сарпарастии онон гумоштааст, амволашонро надихед ва аз [даромади] он ба эшон хӯроку пӯшок дихед ва бо онон ба шоистагӣ сухан бигӯед

وَلَا تُؤْتُوا السُّفَهَاءَ أَمْوَالَكُمُ الَّتِي جَعَلَ اللَّهُ لَكُمْ قِيَمًا وَارْزُقُوهُمْ فِيهَا وَاكْسُوهُمْ وَقُولُوا لَهُمْ قَوْلًا مَعْرُوفًا ﴿٥٠﴾

6. Ва ятимонро [аз лиҳози тавоноӣ бар мувоқибат аз амволашон] биозмоед то вақте ба [синни] издивоҷ бирасанд, пас, агар дар эшон рушд [-и фикрии кофӣ] ёфтед, амволашонро ба онон бидихед ва онро [аз бими он ки мабодо] бузург шаванд [ва аз шумо пас бигиранд], ба исрофу шитоб маҳуред. Ва ҳар ки бениёз аст, бояд [аз гирифтани учрату музди сарпарастӣ] худдорӣ кунад ва ҳар ки ниёзманд аст, бояд ба тарзи шоиста [ва мутобиқи урф аз он] бихӯрад. Пас, ҳар гоҳ амволашонро ба онон боз гардонед, бар эшон гувоҳ бигиред ва [бидонед] Аллоҳ таоло барои ҳисобрасӣ кофӣ аст

وَأْتَلُوا أَلِيَّتِي حَتَّىٰ إِذَا بَلَغُوا النِّكَاحَ فَإِنْ آنَسْتُمْ مِنْهُمْ رُشْدًا فَادْفَعُوا إِلَيْهِمْ أَمْوَالَهُمْ وَلَا تَأْكُلُوهَا إِسْرَافًا وَبِدَارًا أَنْ يَكْبَرُوا وَمَنْ كَانَ غَنِيًّا فَلْيَسْتَعْفِفْ وَمَنْ كَانَ فَقِيرًا فَلْيَأْكُلْ بِالْمَعْرُوفِ فَإِذَا دَفَعْتُمْ إِلَيْهِمْ أَمْوَالَهُمْ فَأَشْهَدُوا عَلَيْهِمْ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ حَسِيبًا ﴿٥١﴾

7. Мардон аз он чи падару модар ва хешовандон [ба унвони ирс] бар ҷой гузоштаанд, сахме доранд ва занон [низ] аз он чи падару модар ва хешовандон бар ҷой гузоштаанд, сахме доранд - хоҳ он [мол] кам бошад ё зиёд. [Чунин] Баҳрае [аз ҷониби Аллоҳ таоло] муайян [ва муқаррар шуда] аст

لِلرِّجَالِ نَصِيبٌ مِّمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ وَلِلنِّسَاءِ نَصِيبٌ مِّمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ مِمَّا قَلَّ مِنْهُ أَوْ كَثُرَ نَصِيبًا مَّفْرُوضًا ﴿٥٢﴾

8. Ва ҳар гоҳ хешовандон [-и ғайри ворис] ва ятимону тухидастон бар тақсими [мерос] хозир шаванд, [пеш аз тақсими чизе] аз он [амволро аз боби истиҳбоб] ба онон бидихед ва ба шоистагӣ бо эшон сухан бигӯед

وَإِذَا حَضَرَ الْقِسْمَةَ أُولُو الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينُ فَأَرْزُقُوهُمْ مِنْهُ وَقُولُوا لَهُمْ قَوْلًا مَعْرُوفًا ﴿٥٣﴾

9. Ва касоне, ки агар фарзандони нотавоне аз худ бар ҷой бигзоранд, бар [ояндаи] онон бим доранд, бояд [аз ситам дар бораи ятимони мардум низ] битарсанд. Пас, бояд аз Аллоҳ таоло парво кунанд [битарсанд] ва сухани [санҷида ва] дуруст бигӯянд

وَلْيَحْضِرَ الَّذِينَ لَوْ تَرَكَوْا مِنْ خَلْفِهِمْ ذُرِّيَّةً ضِعْفًا خَافُوا عَلَيْهِمْ فَلْيَتَّقُوا اللَّهَ وَلْيَقُولُوا قَوْلًا سَدِيدًا ﴿٥٤﴾

10. Дар ҳақиқат, касоне, ки амволи ятимонро ба ситам меҳӯранд, ҷуз ин нест, ки оташ дар

إِنَّ الَّذِينَ يَأْكُلُونَ أَمْوَالَ الْيَتَامَىٰ ظُلْمًا إِنَّمَا يَأْكُلُونَ فِي بُطُونِهِمْ نَارًا وَسَيَصْلُونَ سَعِيرًا ﴿٥٥﴾

шиками хеш фуру мебаранд ва ба зудӣ ба оташе барафрӯхта дармеоянд

11. Аллоҳ таоло дар бораи фарзандонатон ба шумо супориш мекунад: Саҳми писар монанди саҳми ду духтар аст. Ва агар [ворисон ду духтар ё] бештар аз ду духтар бошад, саҳми онон ду савуми тарака аст. Ва агар фақат як духтар бошад, саҳми ӯ нисфи тарака аст. Агар [майит] фарзанд дошта бошад, барои ҳар як аз падару модараш, як шашуми тарака аст ва агар фарзанд надошта бошад ва [танҳо] падару модараш аз ӯ ирс бибаранд, дар ин сурат, барои модараш як савум [сеяк] аст [ва барои падар ду савум] ва агар ӯ [майит] бародароне дошта бошад, саҳми модараш як шашум [шашяк] аст. [Ин тақсими мерос] Пас аз амал ба васиятест, ки карда ва ё [пардохти] воме [ки дорад анҷом мегирад]. Шумо намедонед, ки падаронатон ва [ё] фарзандонатон, кадом як бароятон судмандтар аст. [Ин аҳком] Фариза [-и муайян ва муқаррар] аз ҷониби Аллоҳ таоло аст. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло донои ҳақим аст

يُوصِيكُمُ اللَّهُ فِي أَوْلَادِكُمْ لِلذَّكَرِ مِثْلُ حَظِّ الْأُنثِيَيْنِ فَإِنْ كُنَّ نِسَاءً فَوْقَ اثْنَتَيْنِ فَلَهُنَّ ثُلُثَا مَا تَرَكَ وَإِنْ كَانَتْ وَاحِدَةً فَلَهَا النِّصْفُ وَلِأَبَوَيْهِ لِكُلِّ وَاحِدٍ مِّنْهُمَا السُّدُسُ مِمَّا تَرَكَ إِنْ كَانَ لَهُ وَلَدٌ فَإِنْ لَمْ يَكُنْ لَهُ وَلَدٌ وَوَرِثَهُ أَبُوهُ فَلِأُمِّهِ الثُّلُثُ فَإِنْ كَانَ لَهُ إِخْوَةٌ فَلِأُمِّهِ السُّدُسُ مِنْ بَعْدِ وَصِيَّةٍ يُوصِي بِهَا أَوْ دَيْنٍ ؕ ءَابَاؤُكُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ لَا تَدْرُونَ أَيُّهُمْ أَقْرَبُ لَكُمْ نَفَعًا فَرِيضَةٌ مِّنَ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١١﴾

12. Ва [эй шавҳарон] агар ҳамсаронатон фарзанде надошта бошанд, ниме аз тарака барои шумост ва агар фарзанде дошта бошанд, як чаҳоруми [чаҳоряк] тарака аз он шумост. [Албатта] Пас аз [амал ба] васияте, ки кардаанд ё [пардохти] воме, ки доранд. Ва агар шумо фарзанде надошта бошед, як чаҳоруми таракаи шумо барои занонатон аст ва агар фарзанде дошта бошед, як ҳаштуми таракаи шумо аз он эшон аст. [Албатта] Пас аз амал ба васияте, ки кардаед ва [пардохти] воме [ки доред]. Ва агар мард ё зане, ки аз ӯ ирс мебаранд, падар ё фарзанд надошта бошад [калола бошад] ва бародар ё хоҳар дошта бошад, пас, барои ҳар як аз онон як шашуми [тарака] аст. Ва агар [хешовандони чунин шахсе] беш аз ин [ду нафар] бошанд, дар ин сурат, дар як савум [аз

وَلَكُمْ نِصْفُ مَا تَرَكَ أَزْوَاجُكُمْ إِنْ لَمْ يَكُنْ لَهُنَّ وَلَدٌ فَإِنْ كَانَ لَهُنَّ وَلَدٌ فَلَكُمْ الرُّبُعُ مِمَّا تَرَكَنَّ مِنْ بَعْدِ وَصِيَّةٍ يُوصِي بِهَا أَوْ دَيْنٍ وَلَهُنَّ الرُّبُعُ مِمَّا تَرَكَنَّ إِنْ لَمْ يَكُنْ لَكُمْ وَلَدٌ فَإِنْ كَانَ لَكُمْ وَلَدٌ فَلَهُنَّ الثُّمُنُ مِمَّا تَرَكَنَّ مِنْ بَعْدِ وَصِيَّةٍ تُوصُونَ بِهَا أَوْ دَيْنٍ وَإِنْ كَانَ رَجُلٌ يُورَثُ كَلِيلَةً أَوْ أَمْرًا فَلَهُ أَرْحُ أَوْ أُخْتٌ فَلِكُلِّ وَاحِدٍ مِّنْهُمَا السُّدُسُ فَإِنْ كَانُوا أَكْثَرَ مِنْ ذَلِكَ فَهُمْ شُرَكَاءُ فِي الثُّلُثِ مِنْ بَعْدِ وَصِيَّةٍ يُوصَى بِهَا أَوْ دَيْنٍ غَيْرِ مُصَارٍ وَصِيَّةً مِّنَ اللَّهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَلِيمٌ ﴿١٢﴾

тарака] шариканд. [Албатта] Пас аз анчоми васияте, ки бад-он супориш шуда ё воле, ки [бояд пардохт гардад, ба шарти он ки аз ин тариқ], зиёне [ба ворисон] нарасонад. [Ин хукм] Супориши Аллоҳ таоло аст ва Аллоҳ таоло донои бурдбор аст

13. Инҳо худуди илоҳӣ аст ва ҳар ки аз Аллоҳ таоло ва паёмбараш итоат кунад, вайро ба боғҳое дармеоварад, ки аз зери [дарахтони] он ҷӯйборҳо ҷорӣ аст, дар он ҷовидонаанд ва ин ҳамон комёбии бузург аст

تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ يُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ تَجْرِي
مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١٣﴾

14. Ва ҳар ки аз Аллоҳ таоло ва паёмбараш нофармонӣ намояд ва аз худуди ӯ таҷовуз кунад, вайро дар оташе ворид мекунад, ки ҷовидона дар он хоҳад монд ва барояш азоби хоркунанда [дар пеш] аст

وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَتَعَدَّ حُدُودَهُ يُدْخِلْهُ نَارًا خَالِدًا فِيهَا
وَلَهُ عَذَابٌ مُهِينٌ ﴿١٤﴾

15. Ва касоне аз занони шумо, ки муртакиби зино мешаванд, чаҳор нафар [марди одил] аз худатонро бар онон гувоҳ гиред. Пас, агар гувоҳе доданд, он занонро дар хонаҳо нигоҳ доред, то маргашон фаро расад ё Аллоҳ таоло роҳе барояшон қарор диҳад

وَالَّذِي يَأْتِيَنَّهَا الْفَحِشَةُ مِنْ نِسَائِكُمْ فَاسْتَشْهَدُوا عَلَيْهِنَّ أَرْبَعَةً
مِنْكُمْ فَإِنْ شَهِدُوا فَأَمْسِكُوهُنَّ فِي الْبُيُوتِ حَتَّى يَتَوَقَّعْنَ
الْمَوْتَ أَوْ يُجْعَلَ اللَّهُ لَهُنَّ سَبِيلًا ﴿١٥﴾

16. Аз миёни шумо он марду зане, ки муртакиби он [амали зишт] мешаванд, [бо танбеҳу тавбих] озорашон диҳед. Пас, агар тавба қарданд ва дурусткор шуданд, аз эшон сарфи назар кунед, [чаро ки] бе тардид, Аллоҳ таоло тавбапазири меҳрубон аст

وَالَّذَانِ يَأْتِيَنَّهَا مِنْكُمْ فَتَاذُوهُمَا فَإِنْ تَابَا وَأَصْلَحَا فَأَعْرِضُوا
عَنْهُمَا إِنَّ اللَّهَ كَانَ تَوَّابًا رَحِيمًا ﴿١٦﴾

17. Ҷуз ин нест, ки [пазириши] тавба аз сӯйи Аллоҳ таоло барои касонест, ки аз рӯйи нодонӣ кори ношоистае анҷом медиҳанд, он гоҳ ба зудӣ [ва пеш аз фаро расидани марг] тавба мекунанд. Инонанд, ки Аллоҳ таоло тавбаашонро мепазирад ва Аллоҳ таоло донои ҳаким аст

إِنَّمَا التَّوْبَةُ عَلَى اللَّهِ لِلَّذِينَ يَعْمَلُونَ السُّوءَ بِجَهَالَةٍ ثُمَّ يَتُوبُونَ مِنْ
قَرِيبٍ فَأُولَئِكَ يَتُوبُ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١٧﴾

18. Ва барои касоне, ки [то поёни умр ҳамвора] муртакиби қорҳои ношоиста мешаванд ва хангоме ки марги яке аз онон фаро мерасад меғӯяд: «Ақнун тавба кардам» [ҳеч] тавба [ва бахшише дар қор] нест ва на барои касоне, ки дар ҳоли қуфр мемиранд. Инон ҳастанд, ки барояшон азоби дардноке муҳайё сохтаем

وَلَيْسَتِ التَّوْبَةُ لِلَّذِينَ يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ حَتَّىٰ إِذَا حَضَرَ أَحَدَهُمُ الْمَوْتُ قَالَ إِنِّي تُبْتُ إِلَيْنَ وَلَا الَّذِينَ يَمُوتُونَ وَهُمْ كُفَّارًا أُولَٰئِكَ أَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٨﴾

19. Эй касоне, ки имон овардаед, барои шумо ҳалол нест, ки занон [-и падаронатон]-ро бар хилофи майлашон ба ирс баред [ё маҷбур ба издивоҷ бо дигарон қунед] ва [дар мавриди ҳамсарони худатон низ ҳукм ин аст, ки] ононро зери фишор қарор надихед, то бархе аз он чиро, ки [ба унвони маҳрия] ба эшон додаед, пас бигиред, магар ин ки муртакиби амали ношоистаи ошқоре [монанди зино] шаванд. [Аммо дар мавриди занони покдомани худ нақуғуфтор бошед] Ва бо онҳо ба таври шоиста рафтор қунед ва агар аз онон [хушатон наёмад ва] қароҳат доштед, пас, [шикебой қунед]. Чи басо чизеро хуш намедоред ва Аллоҳ таоло хайри бисёре дар он қарор медиҳад

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا يَجِلُّ لَكُمْ أَنْ تَرْتُوا النِّسَاءَ كَرِهًا وَلَا تَعْضُلُوهُنَّ لِتَذَهُبُوا بِبَعْضِ مَا ءَاتَيْنَهُنَّ إِلَّا أَنْ يَأْتِيَنَّ بِدَحِشَةٍ مُّبِينَةٍ وَعَاشِرُوهُنَّ بِالْمَعْرُوفِ فَإِنْ كَرِهْتُمُوهُنَّ فَعَسَىٰ أَنْ تَكْرَهُوا شَيْئًا وَيَجْعَلَ اللَّهُ فِيهِ خَيْرًا كَثِيرًا ﴿١٩﴾

20. Агар хостед ҳамсар [-и дигаре] ба ҷойи ҳамсар [-и пешини худ] баргузинед ва ба яке аз онон моли фаровоне [ба унвони маҳрия] пардохтаед, чизе аз онро пас нагиред. Оё меҳоҳед он [мол]-ро ба бухтон ва гуноҳи ошқор бозпас бигиред?

وَإِنْ أَرَدْتُمْ اسْتِبْدَالَ زَوْجٍ مَّكَانَ زَوْجٍ وَءَاتَيْتُمْ إِحْدَهُنَّ قِنْطَارًا فَلَا تَأْخُذُوا مِنْهُ شَيْئًا أَتَأْخُذُونَهُ بُهْتَانًا وَإِنَّمَا مُبِينًا ﴿٢٠﴾

21. Ва чи гуна он [маҳрия]-ро бозпас мегириед, дар ҳоле ки аз якдигар баҳраманд шудаед [ва аз асрори якдигар огоҳед] ва онон [хангоми ақди издивоҷ] аз шумо паймони маҳқамаму устувор гирифтаанд

وَكَيْفَ تَأْخُذُونَهُ وَقَدْ أَفْضَىٰ بَعْضُكُمْ إِلَىٰ بَعْضٍ وَأَخَذْنَ مِنْكُمْ مِيثَاقًا غَلِيظًا ﴿٢١﴾

22. Ва бо заноне, ки падаронатон [бо онҳо] издивоҷ кардаанд, [пас аз марги падар] издивоҷ нақунед, магар он чи [аз ин навъ издивоҷ, ки дар замони ҷоҳилият рух дода ва] бахшида шудааст, [ҷаро ки] бе тардид, ин қор амали зишту танаффуронгез ва роҳи нодуруст аст

وَلَا تَنْكِحُوا مَا نَكَحَ ءَابَاؤُكُمْ مِنَ النِّسَاءِ إِلَّا مَا قَدْ سَلَفَ إِنَّهُ كَانَ فَحِشَةً وَمَقْتًا وَسَاءَ سَبِيلًا ﴿٢٢﴾

зинокор ва на [дар зумраи] касоне, ки пинхонӣ [барои худ] дӯст мегиранд. Он гоҳ чун издивоч карданд, агар муртакиби зино шуданд, пас, мучозоташон [панҷох тозиёна, яъне] нисфи мучозоти занони озод аст. Ин [ичозати издивоч бо канизон] барои касе аз шумост, ки аз олоиш ба гуноҳ битарсад, ва [-ле дар мавриди издивоч бо канизон] агар шикебой [ва покдоманӣ] пеша кунед, бароятон беҳтар аст ва Аллоҳ таоло омурзандаи меҳрубон аст

26. Аллоҳ таоло меҳоҳад, ки [аҳкоми хешро] бароятон равшан созад ва шуморо ба роҳу равиши касоне, ки пеш аз шумо буданд, роҳнамоӣ кунад ва Аллоҳ таоло донои ҳақим аст

يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذَيِّبَ لَكُمْ وَيَهْدِيَكُمْ سُنْنَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ وَيَتُوبَ عَلَيْكُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٢٦﴾

27. Ва Аллоҳ таоло меҳоҳад тавбаи шуморо бипазирад [ва аз олудагии гуноҳ покатон намояд], ва [-ле] касоне, ки пайрави шаҳавот ҳастанд, меҳоҳанд, ки шумо дастхуши инҳирофи бузурге шавед

وَاللَّهُ يُرِيدُ أَنْ يَتُوبَ عَلَيْكُمْ وَيُرِيدُ الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهَوَاتِ أَنْ تَمِيلُوا مَيْلًا عَظِيمًا ﴿٢٧﴾

28. Аллоҳ таоло [бо ташреъи ин аҳком] меҳоҳад бар шумо осон гирад. Ва инсон нотавон офарида шудааст

يُرِيدُ اللَّهُ أَنْ يُخَفِّفَ عَنْكُمْ وَخُلِقَ الْإِنْسَانُ ضَعِيفًا ﴿٢٨﴾

29. Эӣ касоне, ки имон овардаед, амволи якдигарро ба ботил [ва аз роҳҳои номашруъе ҳамчун ғасбу дуздӣ ва ришва] нахӯред, магар ин ки тичорате бо ризоияти шумо [анҷом гирифта] бошад; ва [ҳамчунин] якдигарро накушед ва худкушӣ накунед; ҳамоно Аллоҳ таоло [нисбат] ба шумо меҳрубон аст [ва шуморо аз ин қорхо боз медорад]

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبَاطِلِ إِلَّا أَنْ تَكُونَ تِجَارَةً عَنْ تَرَاضٍ مِنْكُمْ وَلَا تَقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا ﴿٢٩﴾

30. Ва ҳар ки [огоҳона ва] аз рӯи таҷовуз ва ситам чунин кунад, пас, ба зудӣ ўро дар оташ [-и сӯзон] дармеоварем ва ин [қор] барои Аллоҳ таоло осон аст

وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ عُدْوَانًا وَظُلْمًا فَسَوْفَ نُصَلِّيهِ نَارًا وَكَانَ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا ﴿٣٠﴾

31. [Эӣ муъминон] Агар аз гуноҳони бузурге, ки аз он наҳӣ шудаед, дурӣ кунед, гуноҳон [-и

إِنْ تَحْتَبُوا كَبِيرَ مَا تُنْهَوْنَ عَنْهُ نُكَفِّرْ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَنُدْخِلْكُمْ مُدْخَلًا كَرِيمًا ﴿٣١﴾

барои тасмигирӣ] бифиристед. Агар ин ду [довар] қасди ислоҳ [ва ошғи байни завҷайн] дошта бошанд, Аллоҳ таоло миёни он ду [зану шавҳар] созгорӣ хоҳад дод. Бе гумон, Аллоҳ таоло донои огоҳ аст

36. Ва Аллоҳро бипарастед ва чизро бо ӯ шарик нагардонед ва ба падару модар некӣ кунед ва [низ] ба ҳешовандону ятимон ва тихидастону ҳамсоия ҳешованд ва ҳамсоия ғайри ҳешованд ва ҳамнишину [мусофири] дар роҳмонда ва [канизону] бардагоне, ки молики онҳо ҳастед [некӣ кунед ва бидонед, ки] яқинан, Аллоҳ таоло касеро, ки мутақаббир ва фахрфурӯш бошад, дӯст намедорад

وَأَعْبُدُوا اللَّهَ وَلَا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا وَبِذِي
الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَالْجَارِ ذِي الْقُرْبَىٰ وَالْجَارِ الْجُنُبِ
وَالصَّاحِبِ بِالْجَنبِ وَابْنِ السَّبِيلِ وَمَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ إِنَّ
اللَّهَ لَا يُحِبُّ مَنْ كَانَ مُخْتَالًا فَخُورًا ﴿٣٦﴾

37. [Ҳамон] Касоне, ки бухл меварзанд ва мардумро ба бухл вомедоранд ва он чи [аз сарвату дониш]-ро, ки Аллоҳ таоло аз фазли хеш ба онон бахшидааст, пинҳон мекунад. Ва мо барои кофирон [ва носипосон] азоби хоркунанда муҳайё кардаем

الَّذِينَ يَبْخُلُونَ وَيَأْمُرُونَ النَّاسَ بِالْبُخْلِ وَيَكْتُمُونَ مَا آتَاهُمُ
اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَأَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُهِينًا ﴿٣٧﴾

38. Ва [низ барои] касоне, ки амволашонро барои [худнамоӣ ва] нишон додан ба мардум инфоқ мекунад ва ба Аллоҳ таоло ва рӯзи охират имон надоранд [чунин шахсе ёри шайтон аст] ва касе, ки шайтон ҳамдамаш бошад, чи бад ҳамдаме дорад!

وَالَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ رِيقًا لِلنَّاسِ وَلَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَا بِالْيَوْمِ
الْآخِرِ وَمَنْ يَكُنِ الشَّيْطَانُ لَهُ قَرِينًا فَسَاءَ قَرِينًا ﴿٣٨﴾

39. Ва барои онон чи зиёне дошт, агар ба Аллоҳ таоло ва рӯзи охират имон меоварданд ва аз он чи Аллоҳ таоло ба онон рӯзӣ додааст, инфоқ мекарданд? Ва Аллоҳ таоло ба [ҳолу аъмоли] эшон доност

وَمَاذَا عَلَيْهِمْ لَوْ ءَامَنُوا بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَأَنْفَقُوا مِمَّا رَزَقَهُمُ
اللَّهُ وَكَانَ اللَّهُ بِهِمْ عَلِيمًا ﴿٣٩﴾

40. Бе гумон, Аллоҳ таоло ба андозаи заррае [ба бандагонаш] ситам намекунад ва агар кори неке бошад, онро дучандон мекунад ва аз пешгоҳи худ [ба онон] подоши бузурге ато мекунад

إِنَّ اللَّهَ لَا يَظْلِمُ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ وَإِنْ تَكَ حَسَنَةً بُضِعْفَهَا يُؤْتِ
مِنْ لَدُنْهُ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٤٠﴾

41. Ва ҳол [-у рӯзи нобоварон] чи гуна бошад, он гоҳ, ки аз ҳар уммате шоҳидеро [ки паёмбари ҳамон уммат бошад] ба миён меоварем ва туро [низ эй паёмбар, дар бораи иблӯғи паёми илоҳӣ] бар инон гувоҳ меоварем

فَكَيْفَ إِذَا جِئْنَا مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ بِشَهِيدٍ وَجِئْنَا بِكَ عَلَى هَؤُلَاءِ شَهِيدًا ﴿٤١﴾

42. Он рӯз қасоне, ки кофир шуданд ва аз паёмбар нофармонӣ карданд, орзу мекунанд, ки эй кош, бо ҳок яқсон мешуданд ва ҳеч суҳанеро наметавонанд аз Аллоҳ таоло пинҳон кунанд

يَوْمَئِذٍ يَوَدُّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَعَصَوُا الرَّسُولَ لَوْ تُسَوَّىٰ بِهِمُ الْأَرْضُ وَلَا يَكْتُمُونَ اللَّهَ حَدِيثًا ﴿٤٢﴾

43. Эй қасоне, ки имон овардаед, дар холи мастӣ ба намоз наистед, то замоне, ки бидонед чи меғӯед ва [ҳамчунин] хангоме ки ҷунуб хастед, то гусл накардаед, ба намоз [ва масҷид] наздик нашавед, магар он ки раҳгузар бошед. Ва агар бемор ё мусофир будед, ё яке аз шумо аз макони қазои ҳоҷат омад ё бо занон омешиш кардед ва [барои вузу ё гусл] об наёфтаед, пас, [бойд] бо хоки пок таяммум кунед, [ба ин равиш, ки] чеҳра ва дастҳоятро [бо он] маҳс намоед. Бе гумон, Аллоҳ таоло бахшояндаи омурзгор аст

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَقْرُبُوا الصَّلَاةَ وَأَنْتُمْ سُكَرَىٰ حَتَّىٰ تَعْلَمُوا مَا تَقُولُونَ وَلَا جُنُبًا إِلَّا عَابِرِي سَبِيلٍ حَتَّىٰ تَغْتَسِلُوا وَإِنْ كُنْتُمْ مَرَضَىٰ أَوْ عَلَىٰ سَفَرٍ أَوْ جَاءَ أَحَدٌ مِنْكُمْ مِنَ الْغَائِطِ أَوْ لَمَسْتُمُ النِّسَاءَ فَلَمْ تَجِدُوا مَاءً فَتَيَمَّمُوا صَعِيدًا طَيِّبًا فَامْسَحُوا بِرُءُوسِكُمْ وَأَيْدِيكُمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَفُوًّا غَفُورًا ﴿٤٣﴾

44. [Эй паёмбар] Оё қасоне [аз яҳудиён]-ро, ки баҳрае аз китоб ба онҳо дода шудааст, надидаӣ [ки чи гуна] гумроҳиро меҳаранд ва меҳоханд шумо [муъминон низ монанди эшон] гумроҳ шавед

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ أَوْتُوا نَصِيبًا مِّنَ الْكِتَابِ يُشْتَرُونَ الضَّلَالَةَ وَيُرِيدُونَ أَن تَضَلُّوا السَّبِيلَ ﴿٤٤﴾

45. Ва [эй муъминон] Аллоҳ таоло ба душманони шумо доногар аст ва кофӣ аст, ки Аллоҳ таоло ёр [-у корсозатон] бошад ва кофист, ки Аллоҳ таоло ёвар [-у мададгоратон] бошад

وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِأَعْدَائِكُمْ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ نَصِيرًا ﴿٤٥﴾

46. Бархе аз яҳудиён, калимоти [Аллоҳ таоло]-ро аз ҷойи худ таҳриф мекунанд ва бо печондани забони худ ва ба қасди таъна задан дар дин [бо даромехтани забони ибрий бо арабӣ ба паёмбар] меғӯянд: «Шунидем ва нофармонӣ кардем» ва «Бишнава, ки [кош] ношунаво гардӣ!» Ва [низ ба тамасхур меғӯянд]: «Роёино» [ки дар ибрий мафҳуми тавхиномезе дорад]. Вале агар

مِنَ الَّذِينَ هَادُوا يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ عَن مَّوَاضِعِهِ وَيَقُولُونَ سَمِعْنَا وَعَصَيْنَا وَأَسْمَعُ غَيْرَ مَسْمُوعٍ وَرَاعِنَا لَيًّا بِأَلْسِنَتِهِمْ وَطَعْنَا فِي الدِّينِ وَلَوْ أَنَّهُمْ قَالُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا وَأَسْمَعُ وَأَنْظُرْنَا لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ وَأَقْوَمًا وَلَٰكِن لَّعَنَهُمُ اللَّهُ بِكُفْرِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُونَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٤٦﴾

онон мегуфтанд: «Шунидем ва итоат кардем»
ва «[суханони моро] бишнав ва ба мо мухлат
бидех», хатман, барояшон бехтар ва дурусттар
буд. Вале Аллоҳ таоло ононро ба хотири
куфрашон лаънат кардааст. Пас, чуз [гурӯхи]
андак имон намеоваранд

47. Эй аҳли китоб, ба он чи ки [бар Муҳаммад]
нозил кардем ва китоби осмонӣ шуморо тасдиқ
мекунад, имон биёваред, пеш аз он ки чеҳраҳоро
маҳв кунем ва онҳоро [хамчун] пушти сарашон
[софу зишт] бигардонем, ё эшонро ҳамчун асҳоби
сабт [яҳудиёни нофармоне, ки рӯзи шанбе моҳӣ
гирифтанд] лаънат кунем [ва ба шакли маймун
дароварем] ва [бидонед, ки] фармони Аллоҳ
таоло, хатман, ба вуқӯ мепаивандад

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ ءَامِنُوا بِمَا نَزَّلْنَا مُصَدِّقًا لِمَا مَعَكُمْ
مِن قَبْلُ أَنْ نَنْظِمَ وُجُوهًا فَتَرُدَّهَا عَلَىٰ أَدْبَارِهَا أَوْ نَلْعَنَهُمْ كَمَا
لَعَنَّا أَصْحَابَ السَّبْتِ وَكَانَ أَمْرُ اللَّهِ مَفْعُولًا ﴿٥٧﴾

48. Бе гумон, Аллоҳ таоло ин гуноҳро, ки ба ӯ
ширк оварда шавад, намебахшад ва ғайр аз
онро - барои ҳар ки бихоҳад - мебахшад; ва
ҳар ки ба Аллоҳ таоло ширк варзад, яқинан,
гуноҳи бузург ба гардан гирифтааст

إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ
وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ افْتَرَىٰ إِثْمًا عَظِيمًا ﴿٥٨﴾

49. [Эй паёмбар] Оё надидӣ касонеро, ки ҳештанро
пок мешуморанд [ва худситой мекунад?
Чунин нест], балки Аллоҳ таоло ҳар киро
бихоҳад пок мегардонад ва ба эшон ба андозаи
зарраи ночиз [ҳагто ба андозаи нахи рӯйи
хастаи хурмо] ситам намешавад

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يُزَكُّونَ أَنفُسَهُمْ بَلِ اللَّهُ يُزَكِّي مَن يَشَاءُ وَلَا
يُظْلَمُونَ فَتِيلًا ﴿٥٩﴾

50. [Эй паёмбар] Бингар, ки чи гуна бар Аллоҳ
таоло дурӯғ мебанданд! Ва ҳамин [амал ба
унвони] гуноҳи ошкор кофӣ аст

انظُرْ كَيْفَ يَقْتُرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَكَفَىٰ بِهِ إِثْمًا مُّبِينًا ﴿٦٠﴾

51. Оё афроде [аз қавми яҳуд]-ро, ки баҳрае аз
китоби [осмонӣ] ба онон дода шудааст, надидаӣ
[ки чи гуна] ба бутҳо ва маъбудони ботил
имон меоваранд? [Ин афрод аз рӯйи дӯстӣ ва
мадоро] Дар бораи касоне, ки куфр варзидаанд,
мегӯянд: «Инон аз касоне, ки имон овардаанд,
хидоятёфтатаранд»

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ أُوتُوا نَصِيبًا مِّنَ الْكِتَابِ يُؤْمِنُونَ بِالْحَيَاتِ
وَالطَّلُغُوتِ وَيَقُولُونَ لِلَّذِينَ كَفَرُوا هَؤُلَاءِ أَهْدَىٰ مِنَ الَّذِينَ
ءَامَنُوا سَبِيلًا ﴿٦١﴾

52. Онон касоне ҳастанд, ки Аллоҳ таоло лаънаташон кардааст ва ҳар киро Аллоҳ таоло лаънат кунад, ҳаргиз барояш ёваре нахоҳӣ ёфт

أُولَئِكَ الَّذِينَ لَعَنَهُمُ اللَّهُ وَمَنْ يَلْعَنِ اللَّهُ فَلَنْ نَجِدَ لَهُ نَصِيرًا ﴿٥٢﴾

53. Оё онон баҳрае аз ҳукумат доранд? [Агар ҳам доштанд] Камтарин чизе ба мардум намедоданд

أَمْ لَهُمْ نَصِيبٌ مِنَ الْمُلْكِ فَإِذَا لَا يُؤْتُونَ النَّاسَ نَقِيرًا ﴿٥٣﴾

54. Оё ба мардум [Мухаммад ва ёронаш] ба хотири он чи Аллоҳ таоло аз фазли хеш ба онон бахшидааст, ҳасад меварзанд? Дар ҳақиқат, Мо [пештар низ] ба хонадони Иброҳим китобу ҳикмат додем ва ба онон фармонравои бузурге бахшидем

أَمْ يَحْسُدُونَ النَّاسَ عَلَى مَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ فَقَدْ آتَيْنَا آلَ إِبْرَاهِيمَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَآتَيْنَاهُمْ مُلْكًا عَظِيمًا ﴿٥٤﴾

55. Пас, бархе аз онон ба вай имон оварданд ва бархе аз онон аз ӯ рӯй гардонданд [пас, нисбат ба даъвати Мухаммад низ чунин карданд] ва [барои ин кофирон] оташи афрӯхтаи дузах кофист

فَمِنْهُمْ مَنْ آمَنَ بِهِ وَمِنْهُمْ مَنْ صَدَّ عَنْهُ وَكَفَىٰ بِجَهَنَّمَ سَعِيرًا ﴿٥٥﴾

56. Бе гумон, касонеро, ки ба оёти мо куфр варзиданд, дар оташ [-и сӯзон] ворид хоҳем кард, ки ҳар чи пӯсташон бирён гардад, пӯстҳои дигаре ба чояш қарор медиҳем, то [таъми] азобро бичашанд. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло шикастнопазири ҳақим аст

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِنَا سَوْفَ نُصَلِّيهِمْ نَارًا كُلَّمَا نَضِجَتْ جُلُودُهُمْ بَدَّلْنَاهُمْ جُلُودًا غَيْرَهَا لِيَذُوقُوا الْعَذَابَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿٥٦﴾

57. Ва касонеро, ки имон овардаанд ва қорҳои шоиста анҷом додаанд, ба боғҳое [аз бихишт] ворид хоҳем намуд, ки аз зери [драхтони] он ҷуйборҳо қорӣ аст; ҳамвора дар он хоҳанд монд ва дар он ҷо ҳамсарони покиза доранд ва ононро зери сояҳои густурда [ва анбӯҳ] ҷой медиҳем

وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَنُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرَىٰ مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا لَهُمْ فِيهَا أَزْوَاجٌ مُطَهَّرَةٌ وَنُدْخِلُهُمْ ظِلًّا ظَلِيلًا ﴿٥٧﴾

58. Аллоҳ таоло ба шумо фармон медиҳад, ки амонатҳоро [ба таври комил] ба соҳибонашон бозгардонед ва ҳангоме ки миёни мардум доварӣ мекунад, ба адолат доварӣ кунед. Аллоҳ таоло ба амри нек пандатон медиҳад. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло шунавои биност

﴿٥٨﴾ إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تُؤَدُّوا الْأَمَانَاتِ إِلَىٰ أَهْلِهَا وَإِذَا حَكَمْتُمْ بَيْنَ النَّاسِ أَنْ تَحْكُمُوا بِالْعَدْلِ إِنَّ اللَّهَ نِعِمَّا يَعِظُكُمْ بِهِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ سَمِيعًا بَصِيرًا ﴿٥٨﴾

59. Эй касоне, ки имон овардаед, аз Аллоҳ таоло ва паёмбар ва коргузрон [-у фармондеҳони мусулмони худ] итоат кунед ва агар дар чизе ихтилоф кардед, онро ба [Китоби] Аллоҳ таоло ва [Суннати] паёмбар бозгардонед. Агар ба Аллоҳ таоло ва рӯзи қиёмат имон доред, [якин дошта бошед, ки] ин [бозгашт ва Қуръону Суннат бароятон] бехтар ва хушфарҷомтар аст

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُوَلِي الْأَمْرِ مِنْكُمْ فَإِن تَنَازَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ إِن كُنتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ذَلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا ﴿٥٩﴾

60. [Эй паёмбар] Оё афроде [аз яхудиён]-ро надидай, ки гумон мекунад, ба он чи бар ту нозил шуда ва он чи пеш аз ту нозил шуда имон овардаанд, ва [-ле] мехоханд барои доварӣ назди Тоғут [ва ҳокимони худкома] раванд? Бо он ки ба эшон дастур дода шудааст, ки ба ӯ куфр варзанд, ва [-ле] шайтон мехоҳад онро дар гумроҳии дуру дарозе қарор диҳад

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ ءَامَنُوا بِمَا نَزَّلَ إِلَيْكَ وَمَا نَزَلَ مِنْ قَبْلِكَ يُرِيدُونَ أَن يَتَحَكَّمُوا إِلَى الظَّالِمِينَ وَقَدِ امْرَأَةٌ آتَتْكَ بِوَدْعِ غَدَاةٍ وَإِنَّهَا رَبَّكُمُ اللَّيْلَ كُلِّهَا وَأَنْتَ سَاهِي ﴿٦٠﴾

61. Ва чун ба онон гуфта шавад: «Ба сӯи он чи Аллоҳ таоло нозил кардааст [Қуръон] ва ба сӯи паёмбаре [Ҷ] биёед», мунофиқонро мебинӣ, ки аз ту саҳт рӯй мегардонанд

وَإِذَا قِيلَ لَهُم تَعَالَوْا إِلَى مَا أَنزَلَ اللَّهُ وَإِلَى الرَّسُولِ رَأَيْتَ الْمُنَافِقِينَ يَصُدُّونَ عَنْكَ صُدُودًا ﴿٦١﴾

62. Пас, чи гуна аст, ки вақте ба [сезон] қорҳои бадашон мусибате ба онон мерасад, назди ту меоянд ва ба Аллоҳ таоло савганд ёд мекунад, ки: «Манзури мо [аз додҳои назди дигарон чизе] ҷуз неки ва тавофуқ [миёни тарафайн] набудааст?»

فَكَيفَ إِذَا أَصَابَتْهُم مُّصِيبَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ ثُمَّ جَاءُوكَ يَحْلِفُونَ بِاللَّهِ إِنْ أَرَدْنَا إِلَّا إِحْسَانًا وَتَوْفِيقًا ﴿٦٢﴾

63. Инон ҳамон касоне ҳастанд, ки Аллоҳ таоло медонад, ки чи дар дил доранд. Пас, [эй паёмбар] аз онон рӯй бигардон ва андарзашон бидеҳ ва бо баёни расо [натоиҷи] кирдорашонро ба эшон гӯшзад кун

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ يَعْلَمُ اللَّهُ مَا فِي قُلُوبِهِمْ فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ وَعِظْهُمْ وَقُلْ لَهُمْ فِي أَنفُسِهِمْ قَوْلًا بَلِيغًا ﴿٦٣﴾

64. Ва ҳеҷ паёмбареро нафиристодем, магар барои ин ки ба фармони Аллоҳ таоло [мардум аз вай] итоат кунанд ва агар хангоме ки онон [бо гуноҳу нофармонӣ] бар ҳештан ситам мекарданд, [то зинда ҳастӣ] наздат меоманд ва аз Аллоҳ

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ رَّسُولٍ إِلَّا لِيُطَاعَ بِإِذْنِ اللَّهِ وَلَوْ أَنَّهُمْ إِذ ظَلَمُوا أَنفُسَهُمْ جَاءُوكَ فَاسْتَغْفَرُوا اللَّهَ وَاسْتَغْفَرَ لَهُمُ الرَّسُولُ لَوَجَدُوا إِلَى اللَّهِ تَوَابًا رَّحِيمًا ﴿٦٤﴾

таоло омуриши меҳостанд, бе тардид Аллохро тавбапазири меҳрубон меёфтанд

65. На! Савганд ба Парвардигорат, [эй Мухаммад] ки онон имон намеоваранд, магар ин ки дар ихтилофоташон туро довар қарор диҳанд ва аз доварию ту дар дили хеш эҳсоси нороҳатӣ накунад ва комила таслим бошанд

فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنفُسِهِمْ حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا ﴿٦٥﴾

66. Ва агар [монанди Бани Исроил] бар онон муқаррар мекардем, ки «[нофармонию] худро бикушед ё аз хонаву шаҳрагон берун биравед», чун андаке аз эшон [ба он дастурҳо] амал намекарданд. Ва агар ба он чи андарз дода шуданд, амал мекарданд, бе тардид барояшон беҳтар ва дар пойдоришон [бардин] муассиртар буд

وَلَوْ أَنَّا كَتَبْنَا عَلَيْهِمْ أَنْ اقْتُلُوا أَنفُسَكُمْ أَوْ اقْرَبُوا مِنْ دِينِكُمْ مَا فَعَلُوهُ إِلَّا قَلِيلٌ مِّنْهُمْ وَلَوْ أَنَّهُمْ فَعَلُوا مَا يُوعَظُونَ بِهِ لَكَانَ خَيْرًا لَّهُمْ وَأَشَدَّ تَثْبِيتًا ﴿٦٦﴾

67. Ва дар ин сурат, аз пешгоҳи худ подоши бузурге ба онон медедем

وَإِذَا لَا تَأْتِنَهُمْ مِّنْ لَّدُنَّا أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٦٧﴾

68. Ва ба роҳи рост хидояташон мекардем

وَلَهَدَيْنَهُمْ صِرَاطًا مُّسْتَقِيمًا ﴿٦٨﴾

69. Ва касе, ки Аллоҳ таоло ва паёмбарро итоат кунад, [рӯзи қиёмат] ҳамнишини касоне хоҳад буд, ки Аллоҳ таоло эшонро гирифта доштааст, [яъне] бо паёмбарону сиддиқон [тасдиқкунандагони паёмбар] ва шаҳидону солахон. Ва инон чи накурафиконе ҳастанд!

وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَأُولَٰئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ وَالصّٰدِقِينَ وَالشّٰهِدَاءِ وَالصّٰلِحِينَ وَحَسُنَ أُولَٰئِكَ رَفِيقًا ﴿٦٩﴾

70. Ин фазлу бахшиш аз ҷониби Аллоҳ таоло аст ва ҳамин бас, ки Аллоҳ таоло [ба аҳволи бандагон] доност

ذَٰلِكَ الْفَضْلُ مِنَ اللَّهِ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ عَلِيمًا ﴿٧٠﴾

71. Эй касоне, ки имон овардаед, силоҳи худро баргиред, сипас гурӯҳ-гурӯҳ ё як порча [барои ҷиход бо душман] раҳсипор гардед

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا خُذُوا حُرُوسَكُمْ فَانفِرُوا ثُبَاتٍ أَوْ اَنْفِرُوا جَمِيعًا ﴿٧١﴾

72. Ва [эй мусулмонон] бе тардид, аз [миёни] шумо касе ҳаст, ки [ба хотири тарс аз ширкат дар майдони ҷиход] сустӣ меварзад ва агар мусибате ба шумо бирасад, мегӯяд: «Аллоҳ

وَإِنَّ مِنْكُمْ لَمَنْ لَّيَبْتَغِيَٰ فَإِنْ أَصَابَكُمْ مُّصِيبَةٌ قَالْ قَدْ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَٰى إِذْ لَمْ أَكُنْ مَعَهُمْ شَٰهِدًا ﴿٧٢﴾

таоло ба ман лутф кард, ки ҳамроҳи онон [дар чанг] хозир набудам»

73. Ва [-ле] агар бахшишу ғанимате аз ҷониби Аллоҳ таоло ба шумо расад, чунонки гуё ҳаргиз миёни шумо ва ӯ [робитаи] дӯстӣ набудааст, [бо хасрат] мегӯяд: «Эй кош, ман низ ҳамроҳи онон будам ва ба комёбии бузурге мерасидам»

وَلَيْنَ أَصْبَحْتُمْ فَضْلٌ مِّنَ اللَّهِ لَيَقُولَنَّ كَأَن لَّمْ تَكُنْ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُ مَوَدَّةٌ يَلْبَسْنِي كُنْتُ مَعَهُمْ فَأَفُوزَ فَوْزًا عَظِيمًا ﴿٧٣﴾

74. Пас, касоне, ки зиндагии дунёро ба охират фурӯхтаанд, бояд дар роҳи Аллоҳ таоло пайкор кунанд ва ба ҳар касе, ки дар роҳи Аллоҳ таоло пайкор кунад, хоҳ кушта шавад ё пирӯз гардад, ба зудӣ подоши бузурге хоҳем дод

﴿فَلْيُقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يَشْرُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا بِالْآخِرَةِ وَمَن يُقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيُقْتَلْ أَوْ يَغْلِبْ فَسَوْفَ نُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٧٤﴾﴾

75. Ва [эй муъминон] шуморо чи шудааст, ки дар роҳи Аллоҳ таоло ва [барои ёрии] мардону занон ва кӯдакони ситамдида пайкор намекунед? Ҳамон касоне, ки мегӯянд: «Парвардигоро, моро аз ин шаҳр [-и Макка], ки аҳлаш ситамгоранд, берун бибар ва аз сӯйи хеш барои мо ёру корсозе қарор бидеҳ ва аз ҷониби худ ёвару мададгоре бароямон бигумор»

وَمَا لَكُمْ لَا تُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانِ الَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا أَخْرِجْنَا مِنْ هَذِهِ الْقَرْيَةِ الظَّالِمِ أَهْلُهَا وَاجْعَل لَّنَا مِن لَّدُنكَ وَلِيًّا وَاجْعَل لَّنَا مِن لَّدُنكَ نَصِيرًا ﴿٧٥﴾

76. Онон, ки имон овардаанд, дар роҳи Аллоҳ таоло пайкор мекунанд ва онон, ки кофиранд, дар роҳи Тоғут [ва ҳокимони худкома] мечанганд. Пас, бо ёрони шайтон бичангед, ки ҳатман, найранг [ва нақшай] шайтон заиф аст

الَّذِينَ آمَنُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ الطَّاغُوتِ فَقَاتِلُوا أَوْلِيَاءَ الشَّيْطَانِ إِنَّ كَيْدَ الشَّيْطَانِ كَانَ ضَعِيفًا ﴿٧٦﴾

77. [Эй паёмбар] Оё касонеро надидӣ, ки [дар Макка] ба онҳо гуфта шуд: «[Акнун] Даст аз чанг бардоред ва намоз барпо доред ва закот бипардозед», ва [-ле] чун [дар Мадина] чиход бар онон муқаррар шуд, он гоҳ гурӯҳе аз эшон аз мардум [-и мушрики Макка] тарсиданд, монанди тарс аз Аллоҳ таоло ё [ҳатто] бештар ва гуфтанд: «Парвардигоро, чаро чиходро бар мо муқаррар намудӣ? Чаро ба мо то муддати кӯтоҳе муҳлат надодӣ [то аз неъматҳои дунявӣ баҳраманд гардем]»? [Ба онон] Бигӯ: «Бархӯрдорӣ [аз лаззатҳои ин] дунё ночиз аст ва

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ قِيلَ لَهُمْ كُفُّوا أَيْدِيَكُمْ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآذُوا الزَّكَاةَ فَلَمَّا كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقِتَالُ إِذَا فَرِيقٌ مِنْهُمْ يَخْشَوْنَ النَّاسَ كَخَشْيَةِ اللَّهِ أَوْ أَشَدَّ خَشْيَةً وَقَالُوا رَبَّنَا لِمَ كَتَبْتَ عَلَيْنَا الْقِتَالَ لَوْلَا أَخَّرْتَنَا إِلَىٰ أَجَلٍ قَرِيبٍ قُلْ مَتَّعْتُ الدُّنْيَا قَلِيلًا وَالْآخِرَةُ خَيْرٌ لِّمَنِ اتَّقَىٰ وَلَا تُظْلَمُونَ فَتِيلًا ﴿٧٧﴾

барои касе, ки парҳезкор бошад, сарои охират беҳтар аст ва [дар он чо] кучактарин ситаме ба шумо нахоҳад шуд

78. Ҳар кучо бошад, марг шуморо дармеёбад, харчанд дар бурҷҳои устувор бошад. Ва агар ба онон [мунофиқон] хайре [ҳамчун фарзанд ва моли фаровон] бирасад, мегӯянд: «Ин аз ҷониби Аллоҳ таоло аст» ва агар шарре [ҳамчун маргу зиёни молӣ] ба эшон бирасад, [расули Аллоҳро бадном медонанд ва ба ӯ] мегӯянд: «Ин аз ҷониби туст». [Эй паёмбар, ба онон] Бигӯ: «Ҳама [чиз] аз ҷониби Аллоҳ таоло аст». Чаро ин қавм хозир нестанд, ки суханеро дарк кунанд

أَيَّمَا تَكُونُوا يُدْرِكَكُمُ الْمَوْتُ وَلَوْ كُنْتُمْ فِي بُرُوجٍ مُّشِيدَةٍ
وَإِنْ تُصِبْهُمْ حَسَنَةٌ يَقُولُوا هَذِهِ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَإِنْ تُصِبْهُمْ
سَيِّئَةٌ يَقُولُوا هَذِهِ مِنْ عِنْدِكَ قُلْ كُلٌّ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ فَمَالِ
هَؤُلَاءِ الْقَوْمِ لَا يَكَادُونَ يَفْقَهُونَ حَدِيثًا ﴿٧٨﴾

79. [Эй инсон] Он чи аз некиҳо ба ту мерасад, аз ҷониби Аллоҳ таоло аст ва он чи аз бадихо ба ту мерасад, аз ҷониби худӣ туст. Ва [эй паёмбар] Мо туро барои [ҳидоятӣ] мардум фиристодем ва гувоҳии Аллоҳ таоло [дар ин бора] кофӣ аст

مَا أَصَابَكَ مِنْ حَسَنَةٍ فَمِنَ اللَّهِ وَمَا أَصَابَكَ مِنْ سَيِّئَةٍ فَمِنَ
نَفْسِكَ وَأَرْسَلْنَاكَ لِلنَّاسِ رَسُولًا وَكَفَى بِاللَّهِ شَهِيدًا ﴿٧٩﴾

80. Ҳар ки аз паёмбар итоат кунад, дар ҳақиқат, аз Аллоҳ таоло итоат кардааст ва ҳар ки рӯйгардон шавад, [аз ӯ андуҳгин мабош, эй паёмбар, зеро Мо ҳаргиз] туро бар онон ниғаҳбон [-у мурокиб] нафиристодеам

مَنْ يُطِيعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ وَمَنْ تَوَلَّى فَمَا أَرْسَلْنَاكَ
عَلَيْهِمْ حَفِيظًا ﴿٨٠﴾

81. Онон [назди ту] мегӯянд: «Фармонбардорем», вале чун аз ҳузурат берун мераванд, гурӯҳе аз онон шабона чизе ҷуз он чи ту гуфтаӣ, тадбир мекунад ва Аллоҳ таоло ҳар чиро, ки шабона дар сар мепарваранд, сабт мекунад. Пас, аз онон рӯй бигардон ва бар Аллоҳ таоло тавакқал кун ва ҳамин бас, ки Аллоҳ таоло [мурокибу] коргузор [-и ту] бошад

وَيَقُولُونَ طَاعَةٌ فَإِذَا بَرَزُوا مِنْ عِنْدِكَ بَيَّتَ طَائِفَةٌ مِنْهُمْ غَيْرَ
الَّذِي تُقُولُ وَاللَّهُ يَكْتُبُ مَا يُبَيِّنُونَ فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ وَتَوَكَّلْ عَلَى
اللَّهِ وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا ﴿٨١﴾

82. Оё дар Қуръон намеандешанд, ки агар аз сӯйи [касе] ғайр аз Аллоҳ таоло буд, ҳатман, ихтилоф [ва танокузи] бисёре дар он меёфтанд?

أَفَلَا يَتَذَكَّرُونَ الْفُرْعَانَ وَلَوْ كَانَ مِنْ عِنْدِ غَيْرِ اللَّهِ لَوَجَدُوا فِيهِ
أَخْتِلَافًا كَثِيرًا ﴿٨٢﴾

83. Ҳангоме ки хабаре аз эминӣ [ва пирӯзӣ] ё тарс [ва шикаст] ба онон мерасад, [бидуни ҳеч таҳқиқе] онро фош месозанд, ва [-ле] агар онро ба паёмбар ва фармондеҳонашон бозгардонанд, афроде аз онон, ки аҳли [фаҳму] истинбот ҳастанд, ҳатман, [маслиҳати эълон ё китмони ахборро бехтар] медонанд. Ва [эй муъминон] агар фазлу раҳмати Аллоҳ таоло бар шумо набуд, чуз андаке [ҳамагӣ] аз шайтон пайравӣ мекардед

وَإِذَا جَاءَهُمْ أَمْرٌ مِّنَ الْأَمْنِ أَوْ الْخَوْفِ أَذَاعُوا بِهِ وَلَوْ رَدُّوهُ إِلَى الرَّسُولِ وَإِلَىٰ أُولِي الْأَمْرِ مِنْهُمْ لَعَلِمَهُ الَّذِينَ يَسْتَنبِطُونَهُ مِنْهُمْ وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ لَاتَّبَعْتُمُ الشَّيْطَانَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٨٣﴾

84. Пас, [эй паёмбар] дар роҳи Аллоҳ таоло пайкор кун. Ту ухдадори касе чуз худ нестӣ, ва [-ле] муъминонро [низ ба ҷиход] ташвиқ кун. Умед аст, ки Аллоҳ таоло осеби кофиронро аз шумо боздорад ва Аллоҳ таоло кудраташ бештар ва кайфараш сахттар аст

فَقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ لَا تُكَلَّفُ إِلَّا نَفْسَكَ وَحَرِّضِ الْمُؤْمِنِينَ عَسَى اللَّهُ أَن يَكْفِكَ بَأْسَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَاللَّهُ أَشَدُّ بَأْسًا وَأَشَدُّ تَنكِيلًا ﴿٨٤﴾

85. Касе, ки шафоати писандидае кунад, аз [хайри] он насибе хоҳад дошт ва касе, ки шафоати нописанде кунад, аз [шарри] он насибе хоҳад дошт. Ва Аллоҳ таоло ҳамвора бар ҳар чизе мувофиқ аст

مَنْ يَشْفَعْ شَفَعَةً حَسَنَةً يَكُنْ لَهُ نَصِيبٌ مِّنْهَا وَمَنْ يَشْفَعْ شَفَعَةً سَيِّئَةً يَكُنْ لَهُ كِفْلٌ مِّنْهَا وَكَانَ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ مُّقِيتًا ﴿٨٥﴾

86. [Эй муъминон] Ҳар гоҳ бо дуруди самимона ба шумо салом гӯянд, шумо посухи бехтар ва ё ҳамонанди он бигӯед, [чаро ки] бе тардид, Аллоҳ таоло ҳамвора бар ҳар чизе ҳисобгар аст

وَإِذَا حُيِّيتُمْ بِتَحِيَّةٍ فَحَيُّوا بِأَحْسَنَ مِنْهَا أَوْ رُدُّوهَا إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ حَسِيبًا ﴿٨٦﴾

87. Аллоҳ таоло [ки маъбудӣ ростин аст ва] ҳеч маъбуде чуз Ӯ нест, яқинан, ҳамагӣ шуморо рӯзи қиёмат, ки тардиде дар [вуқуи] он нест, чамъ мекунад. Ва кист, ки аз Аллоҳ таоло ростгӯйтар бошад?

اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ لِيَجْمَعَنَّكُمْ إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَامَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ اللَّهِ حَدِيثًا ﴿٨٧﴾

88. [Эй муъминон] Шуморо чи пеш омадааст, ки дар мавриди [тарзи рафтор бо] мунофиқон ду гуруҳ шудаед, ҳол он ки Аллоҳ таоло ононро ба хотири он чи анҷом додаанд, сарнагун сохта [ва ба қуфру гумроҳӣ бозгардонда] аст? Оё мехоҳед, касеро, ки Аллоҳ таоло гумроҳ кардааст, хидоят кунед? Ва [-ле] ҳар киро Аллоҳ таоло гумроҳ кунад, роҳе [ба сӯйи хидоят] барояш нахоҳӣ ёфт

﴿فَمَا لَكُمْ فِي الْمُنَافِقِينَ فَعْتَبٍ وَاللَّهُ أَرْكَسَهُمْ بِمَا كَسَبُوا أَتُرِيدُونَ أَن تَهْدُوا مَنْ أَضَلَّ اللَّهُ وَمَنْ يُضِلِلِ اللَّهُ فَلَنْ تَجِدَ لَهُ سَبِيلًا﴾ ﴿٨٨﴾

89. Онон [мунофикон] орзу мекунад, ки шумо низ ҳамчун эшон куфр биварзад, то бо ҳам баробар шавед. Пас, ҳеч як аз ононро ба дӯсти нагиред, магар он ки [мусулмон шаванд ва] дар роҳи Аллоҳ таоло ҳичрат кунанд. Пас, агар аз [ислом ва ҳичрат] рӯй баргофтанд [ва рафторашонро идома доданд], ҳар чо ки онҳоро ёфтед, дастгирашон кунед ва бидушедашон ва аз онон дӯсту ёваре ихтиёр накунад

وَدُّوا لَوْ تَكْفُرُونَ كَمَا كَفَرُوا فَتَكُونُونَ سَوَاءً فَلَا تَتَّخِذُوا مِنْهُمْ
أَوْلِيَاءَ حَتَّى يُهَاجِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَخُذُوهُمْ وَأَقْتُلُوهُمْ
حَيْثُ وَجَدْتُمُوهُمْ وَلَا تَتَّخِذُوا مِنْهُمْ وِلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿٨٩﴾

90. Магар онҳое, ки бо ҳампаймонони шумо паймон бастаанд ё онҳое, ки наздатон меоянд ва аз ҷанг бо шумо ё қавми худ ба танг омадаанд. Ва агар Аллоҳ таоло мехост, ононро бар шумо мусаллат мекард, ки бо шумо бичанганд, пас, агар аз шумо канорагирӣ карданд ва бо шумо начангиданд ва таслим [-у фармонбардор]-и шумо шуданд, [бидонед, ки дигар] Аллоҳ таоло барои шумо роҳе [барои таҷовуз] бар онон қарор надодааст

إِلَّا الَّذِينَ يَصِلُونَ إِلَى قَوْمٍ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ مَبِئْتٌ أَوْ جَاءَكُمْ
حَصْرَتْ صُدُورُهُمْ أَنْ يَقْتُلُوكُمْ أَوْ يُقْتَلُوا قَوْمَهُمْ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ
لَسَلَّطَهُمْ عَلَيْكُمْ فَلَقَاتِلُوكُمْ فَإِنْ اعْتَزَلُوكُمْ فَلَمْ يُقْتَلُوكُمْ
وَأَلْقُوا إِلَيْكُمُ السَّلَامَ فَمَا جَعَلَ اللَّهُ لَكُمْ عَلَيْهِمْ سَبِيلًا ﴿٩٠﴾

91. [Эй муъминон] Ба зудӣ [гурӯҳи] дигаре [аз мунофикон]-ро хоҳед ёфт, ки [зоҳиран] мехоханд аз шумо ва қавми худ дар амон бошанд, ва [-ле] ҳар гоҳ ба фитнаи [ширк] бозгардонда шаванд, дар он фуру меваданд. Пас, агар аз шумо канора нагирифтанд ва аз дари сулҳу ошғӣ ворид нашуданд ва даст аз [ҷанг бо] шумо барнадоштанд, он гоҳ ононро ҳар кучо ёфтед, дастгирашон кунед ва бидушедашон. Онон ҳастанд, ки мо барои шумо алайҳи эшон далели ошқор [барои дастгирӣ ва қатлашон] қарор додаем

سَتَجِدُونَ عَآخِرِينَ يُرِيدُونَ أَنْ يَأْمَنُوكُمْ وَيَأْمَنُوا قَوْمَهُمْ كُلٌّ مَا
رَدُّوا إِلَى الْفِتْنَةِ أُرْكَسُوا فِيهَا فَإِنْ لَمْ يَعْتَزِلُوكُمْ وَيُلْقُوا إِلَيْكُمُ
السَّلَامَ وَيَكْفُرُوا أَيْدِيَهُمْ فَخُذُوهُمْ وَأَقْتُلُوهُمْ حَيْثُ ثَقِفْتُمُوهُمْ
وَأُولَئِكَ جَعَلْنَا لَكُمْ عَلَيْهِمْ سُلْطَانًا مُبِينًا ﴿٩١﴾

92. Ҳеч муъмине мучоз нест [ичозат надорад], ки муъминеро бидушад, магар ба иштибоҳ [ва беқасд]. Ва касе, ки муъминеро ба иштибоҳ бидушад, бояд як бардаи муъмин озод кунад ва хунбаҳое ба хонаводаи ӯ [ба ворисони мақтул] бипардозад, магар ин ки онҳо гузашт кунанд. Ва агар [мақтул] аз қавме бошад, ки душманони шумо ҳастанд ва [худӣ] ӯ муъмин аст, озод кардани як бардаи муъмин [ба унвони

وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ أَنْ يَقْتُلَ مُؤْمِنًا إِلَّا خَطَأً وَمَنْ قَتَلَ مُؤْمِنًا
خَطَأً فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ وَدِيَةٌ مُسَلَّمَةٌ إِلَى أَهْلِهِ إِلَّا أَنْ
يَصَدَّقُوا فَإِنْ كَانَ مِنَ قَوْمٍ عَدُوٍّ لَكُمْ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ
مُؤْمِنَةٍ وَإِنْ كَانَ مِنَ قَوْمٍ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ مَبِئْتٌ فَدِيَةٌ مُسَلَّمَةٌ
إِلَى أَهْلِهِ وَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصِيَامُ شَهْرَيْنِ
مُتَتَابِعَيْنِ تَوْبَةً مِنَ اللَّهِ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿٩٢﴾

каффора кофй аст, зеро кофир аз муъмин ирс намебарад] ва агар [мактул муъмин набошад, вале] аз қавме бошад, ки миёни шумо ва эшон паймоне барқарор аст, бояд хунбаҳое ба хонаводаи ӯ бипардозад ва як бардаи муъминро [низ] озод кунад. Ва ҳар ки [тавони молӣ надошт ё бардае барои озод кардан] наёфт, пас, [бояд] ба унвони тавбае ба даргоҳи Аллоҳ таоло ду моҳ паёпай рӯза бигирад. Ва ҳамвора Аллоҳ таоло донои ҳақим аст

93. Ва ҳар кас муъминеро амдан ба қатл бирасонад, кайфараш дузаҳ аст, [ки] дар он ҷовидона мемонад ва Аллоҳ таоло бар вай ғазаб мекунад ва ӯро аз раҳмати хеш дур месозад ва азоби бузурге барояш омода сохтааст

وَمَنْ يَقْتُلْ مُؤْمِنًا مُتَعَدًّا فَجَزَاؤُهُ جَهَنَّمُ خَلِيدًا فِيهَا وَعَذَابُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَلَعْنَةُ اللَّهِ وَأَعَدَّ لَهُ عَذَابًا عَظِيمًا ﴿٩٣﴾

94. Эй касоне, ки имон овардаед, хангоме ки дар роҳи Аллоҳ таоло [барои чиҳод] раҳсипор шудед, [пахлуҳои корро хуб] баррасӣ кунед ва ба касе, ки изҳори сулҳу ислом намуд, нағӯед: «Ту муъмин нестӣ», то [битавонед ӯро бикушед ва ганоиму] сармоия нопойдори дунёро ба даст оваред, зеро ғаниматҳои бисёре [барои шумо] назди Аллоҳ таоло аст. Шумо низ қаблан инчунин будед [ва имонатонро пинҳон мекардед], сипас Аллоҳ таоло бар шумо миннат ниҳод [ва хидоят шудед]. Бинобар ин, ба дурустӣ баррасӣ кунед, [чаро ки] бе тардид, Аллоҳ таоло ба он чи анҷом медиҳед, огоҳ аст

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا ضَرَبْتُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَتَبَيَّنُوا وَلَا تَقُولُوا لِمَنْ ءَلْفَىٰ إِلَيْكُمْ ءالسَّلَامَ لَسْتَ مُؤْمِنًا تَبَتَّعُونَ عَرَصَ الْحَيٰوةِ ۚ أَلَدُنْيَا فَعِنْدَ اللَّهِ مَغَانِمٌ كَثِيرَةٌ كَذٰلِكَ كُنْتُمْ مِّن قَبْلُ فَمَنَّ اللَّهُ عَلَيْكُمْ فَتَبَيَّنُوا إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا ﴿٩٤﴾

95. Он муъминон [-и хонанишин]-е, ки бидуни ҳеч беморӣ ва ранҷе аз чиҳод бознишастанд, бо мучоҳидоне, ки дар роҳи Аллоҳ таоло бо молу ҷони худ чиҳод карданд, [харгиз] яқсон нестанд. Аллоҳ таоло касонеро, ки бо молу ҷонашон чиҳод карданд, бар хонанишинон ба мартабаи [бузург] баргарӣ бахшидааст ва Аллоҳ таоло бар ҳар як [аз мучоҳидон ё хонанишинони маъзур] ваъдаи наку додааст, ва [-ле] Аллоҳ таоло мучоҳидонро бар хонанишинон бо подоши бузург баргарӣ додааст

لَا يَسْتَوِي الْقٰتِلُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ غَيْرُ أُولِي الضَّرَرِ وَالْمُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فَضَّلَ اللَّهُ الْمُجَاهِدِينَ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ عَلَى الْقٰتِلِينَ دَرَجَةً ۚ وَكَذٰلِكَ وَعَدَّ اللَّهُ الْحُسْنَىٰ وَفَضَّلَ اللَّهُ الْمُجَاهِدِينَ عَلَى الْقٰتِلِينَ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٩٥﴾

96. [Подоше, ки] Ба унвони дарачоту омурузиш ва раҳмате аз [пешгоҳи] ӯ [насибашон мегардад] ва Аллоҳ таоло омурузандаи меҳрубон аст

دَرَجَاتٍ مِّنْهُ وَمَغْفِرَةً وَرَحْمَةً ۗ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿٩٦﴾

97. Касоне, ки [бо мондан дар сарзамини куфр] нисбат ба хеш ситамгор буданд, [вакте] фариштагон чонашонро мегиранд, [ба онон] мегӯянд: «Дар чи [хол] будед»? Посух медиҳанд: «Мо дар замин аз ситамдидагон будем». [Фариштагон] Мегӯянд: «Оё замини Аллоҳ таоло густурда набуд, то дар он муҳочират кунед [ва имонатонро хифз намоед]»? Пас, ҷойгоҳашон дузах аст ва чи бад саранҷомест!

إِنَّ الَّذِينَ تَوَفَّيْنَاهُمُ الْمَلَائِكَةُ ظَالِمِي أَنْفُسِهِمْ قَالُوا فِيمَ كُنْتُمْ قَالُوا كُنَّا مُسْتَضْعَفِينَ فِي الْأَرْضِ قَالُوا أَلَمْ تَكُنْ أَرْضَ اللَّهِ وَسِعَةً فَهَاتُوا فِيهَا مَا أَوْلَيْتُمْ مَا أَوْلَيْتُمْ جَهَنَّمَ وَسَاءَتْ مَصِيرًا ﴿٩٧﴾

98. Магар мардону занон ва кӯдакони ситамдидае, ки наметавонанд чорае бияндешанд ва роҳ ба ҷоие намебаранд

إِلَّا الْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانَ لَا يَسْتَطِيعُونَ حِيلَةً وَلَا يَهْتَدُونَ سَبِيلًا ﴿٩٨﴾

99. Пас, онон [ки узре доранд] умед аст, ки Аллоҳ таоло аз эшон даргузарад ва ҳамвора Аллоҳ таоло бахшояндаи омурузгор аст

فَأُولَئِكَ عَسَى اللَّهُ أَنْ يَعْفُو عَنْهُمْ ۗ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿٩٩﴾

100. Ва ҳар ки дар роҳи Аллоҳ таоло хичрат кунад, дар замин сарпаноҳи бисёр ва кушоише [дар рӯзи ва қор] меёбад ва касе, ки ба қасди хичрат ба сӯи Аллоҳ таоло ва паёмбараш аз хонааш хориҷ шавад ва он гоҳ маргаш фаро расад, хатман, подошаш бар [ухдаи] Аллоҳ таоло аст ва Аллоҳ таоло омурузандаи меҳрубон аст

وَمَنْ يُهَاجِرْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ يَجِدْ فِي الْأَرْضِ مُرَعًا كَثِيرًا وَسِعَةً ۗ وَمَنْ يَخْرُجْ مِنْ بَيْتِهِ مُهَاجِرًا إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ يُدْرِكْهُ الْمَوْتُ فَقَدْ وَقَعَ أَجْرُهُ عَلَى اللَّهِ ۗ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿١٠٠﴾

101. Ва [эй муъминон] ҳар гоҳ дар замин сафар кунед, агар тарсидед, онон, ки куфр варзиданд, бар шумо зиёне бирасонанд, гуноҳе бар шумо нест, ки аз [рақаоти] намоз бикохед [ва онро шикаста бихонед], зеро кофирон ҳамвора бароятон душмани ошқоре ҳастанд

وَإِذَا ضَرَبْتُمْ فِي الْأَرْضِ فَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَقْصُرُوا مِنَ الصَّلَاةِ إِنَّ خِفْتُمْ أَنْ يَفْتِنَكُمْ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنَّ الْكَافِرِينَ كَانُوا لَكُمْ عَدُوًّا مُّبِينًا ﴿١٠١﴾

102. Ва [эй паёмбар] чун [вакти чанг] дар миёни онон буди ва барояшон намоз барпо доштӣ, пас, бояд гурӯҳе аз онон бо ту [ба намоз] истанд ва [ҳамчунин] бояд чангафзорхояшонро

وَإِذَا كُنْتَ فِيهِمْ فَأَقَمْتَ لَهُمُ الصَّلَاةَ فَلْتَقُمْ طَائِفَةٌ مِنْهُمْ مَعَكَ وَلْيَأْخُذُوا أَسْلِحَتَهُمْ فَإِذَا سَجَدُوا فَلْيَكُونُوا مِنْ وَرَائِكُمْ وَلْتَأْتِ طَائِفَةٌ أُخْرَىٰ لَمْ يُصَلُّوا فَلْيُصَلُّوا مَعَكَ وَلْيَأْخُذُوا حِذْرَهُمْ وَأَسْلِحَتَهُمْ ۗ وَذَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْ تَغْفُلُونَ عَنْ أَسْلِحَتِكُمْ

бо худ баргиранд [ва як ракаатро ҳамроҳи ту бихонанд ва намозро ба сурати фурудо (танҳо) идома диҳанд] ва чун сачда карданд [ва намозашон тамом шуд], бояд пушти саратон қарор гиранд ва бояд он дастае, ки намоз нахондаанд, биёянд ва [як рақъат] бо ту намоз бихонанд [ва пас аз ин ки намозат ба поён расид, идомаи намозашонро комил кунанд] ва [онон низ] бояд эҳтиёт кунанд ва чангафзорхояшонро [дар намоз бо худ] баргиранд, [зеро] кофирон умед доранд, ки шумо аз чангафзорҳо ва таҷхизоти худ ғофил шавед, то якбора бар шумо битозанд. Ва агар аз борон [ё монеаҳои дигар] дар ранҷ будед ва [ё] бемор [ва мачруҳ] будед, гуноҳе бар шумо нест, ки чангафзорҳои худро [бар замин] бигзоред, вале қониби эҳтиётро риоя кунед. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло барои кофирон азоби хоркунанда муҳайё кардааст

وَأَمْتَعَيْتُمْ فَيَمِيلُونَ عَلَيْكُمْ مَيْلَةً وَاحِدَةً وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ
إِنْ كَانَ بِكُمْ أذىٌ مِنْ مَطَرٍ أَوْ كُنْتُمْ مَرَضًا أَنْ تَضَعُوا أَسْلِحَتَكُمْ
وَتُخَذُوا جِذْرَكُمْ إِنَّ اللَّهَ أَعَدَّ لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُهِينًا ﴿١٠٣﴾

103. Пас, чун намозро ба поён расонидед, Аллохро [дар ҳама ҳол] истода ва нишаста ва бар пахлу хуфта [хобида] ёд кунед; ва ҳар гоҳ оромиш ёфед [ва тарс аз байн рафт], намозро [комил] барпо доред, [чаро ки] бе тардид, намоз [фаризаест, ки] дар авқоти муайяне бар муъминон вочиб шудааст

فَإِذَا قَضَيْتُمُ الصَّلَاةَ فَادْكُرُوا اللَّهَ فَيَمِنَا وَفُعُودًا وَعَلَىٰ جُنُوبِكُمْ
فَإِذَا أَطْمَأْنَنْتُمْ فَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ إِنَّ الصَّلَاةَ كَانَتْ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ
كِتَابًا مَوْقُوتًا ﴿١٠٣﴾

104. Ва [эй муъминон] дар таъкиби он гурӯҳ [душман] сустӣ накунад. Агар шумо [аз хастагӣ ва чароҳат] ранҷ мебаред, онон низ чунон ки шумо ранҷ мебаред, ранҷ бурдаанд, вале шумо умед ба Аллоҳ таоло доред, ки онон надоранд. Ва Аллоҳ таоло донои ҳақим аст

وَلَا تَهِنُوا فِي ابْتِعَاءِ الْقَوْمِ إِنْ تَكُونُوا تَأْلَمُونَ فَإِنَّهُمْ يَأْلَمُونَ
كَمَا تَأْلَمُونَ وَتَرْجُونَ مِنَ اللَّهِ مَا لَا يَرْجُونَ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا
حَكِيمًا ﴿١٠٤﴾

105. [Эй паёмбар] Мо [ин] китобро ба ҳақ бар ту нозил кардаем, то ба [мучиби] он чи Аллоҳ таоло ба ту омӯхтааст, дар миёни мардум доварӣ кунӣ ва мудофеи хиёнаткорон мабош

إِنَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِتَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ بِمَا أَرَاكَ اللَّهُ
وَلَا تَكُنْ لِلْخَائِبِينَ خَصِيمًا ﴿١٠٥﴾

106. Ва аз Аллоҳ таоло омуриши бихоҳ. Бе тардид, Аллоҳ таоло омуриандаи меҳрубон аст

وَأَسْتَغْفِرِ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَفُورًا رَحِيمًا ﴿١٠٦﴾

107. Ва аз касоне, ки [бо иртиқоби гуноҳ] ба худ хиёнат мекунад, дифоъ нақун, [чаро ки] бе гумон, Аллоҳ таоло ҳар киро хиёнаткор [ва] гунаҳгор бошад, дӯст намедорад

وَلَا تُجَادِلْ عَنِ الَّذِينَ يَخْتَانُونَ أَنفُسَهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ مَن كَانَ خَوَّانًا أَثِيمًا ﴿١٠٧﴾

108. Онҳо [зишторихои худро] аз мардум пинҳон медоранд, вале наметавонанд, чизеро аз Аллоҳ таоло пинҳон кунанд ва [ҳол он ки] Ӯ ҳамроҳашон аст, он гоҳ, ки шабона чораандешӣ мекунад ва [аз сари дурӯғу ифтиро] суханоне мегӯяд, ки Ӯ наменписандад ва Аллоҳ таоло ҳамвора ба он чи мекунад, ихота дорад

يَسْتَخْفُونَ مِنَ النَّاسِ وَلَا يَسْتَخْفُونَ مِنَ اللَّهِ وَهُوَ مَعَهُمْ إِذْ يُبَيِّنُونَ مَا لَا يَرْضَى مِنَ الْقَوْلِ وَكَانَ اللَّهُ بِمَا يَعْمَلُونَ مُحِيطًا ﴿١٠٨﴾

109. Ҳон! Шумо касоне ҳастед, ки дар зиндагии дунё аз онон дифоъ кардед. Пас, кист, ки рӯзи қиёмат дар баробари Аллоҳ таоло аз онон дифоъ кунад? Ё чи касест, ки [мувоқибу] коргузорашон бошад?

هَذَا نَسْتُمْ هُنَا لَأَءِ جَدَلْتُمْ عَنْهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فَمَنْ يُجَادِلِ اللَّهَ عَنْهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَمْ مَنْ يَكُونُ عَلَيْهِمْ وَكِيلًا ﴿١٠٩﴾

110. Ва ҳар ки амали ношоистае муртакиб шавад ё [бо нофармонӣ аз дастури Аллоҳ таоло ва расулаш] ба худ ситам кунад, [ва] сипас аз Аллоҳ таоло омурзиш бихоҳад, Аллоҳро омурзандаи меҳрубон хоҳад ёфт

وَمَنْ يَعْمَلْ سُوءًا أَوْ يَظْلِمْ نَفْسَهُ ثُمَّ يَسْتَغْفِرِ اللَّهَ يَجِدِ اللَّهَ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿١١٠﴾

111. Ва ҳар ки гуноҳе муртакиб шавад, пас, танҳо ба зиёни хеш [чунин] мекунад ва Аллоҳ таоло ҳамвора донои ҳақим аст

وَمَنْ يَكْسِبْ إِثْمًا فَإِنَّمَا يَكْسِبُهُ عَلَى نَفْسِهِ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١١١﴾

112. Ва ҳар ки хато ё гуноҳе муртакиб шавад, сипас онро бар гардани бегуноҳе бияндозад, ҳатман, [бори] бухтон ва гуноҳи ошкореро бар дӯш гирифтааст

وَمَنْ يَكْسِبْ خَطِيئَةً أَوْ إِثْمًا ثُمَّ يَرْمِ بِهِ بَرِيئًا فَقَدِ احْتَمَلَ بُهْتَانًا وَإِثْمًا مُّبِينًا ﴿١١٢﴾

113. Ва [эй паёмбар] агар фазли Аллоҳу раҳматаш бар ту набуд, гурӯҳе аз онон қасд доштанд, ки туро гумроҳ кунанд [то ноодилона қазоват кунӣ], ва [-ле] чуз худашон [қасе]-ро гумроҳ намесозанд ва ҳеҷ зиёне ба ту намерасонанд. Ва Аллоҳ таоло китоб [Қуръон] ва ҳикмат [Суннат]-ро бар ту нозил кард ва он чиро

وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكَ وَرَحْمَتُهُ لَهَمَّتْ طَائِفَةٌ مِّنْهُمْ أَنْ يُضِلُّوكَ وَمَا يُضِلُّونَ إِلَّا أَنفُسَهُمْ وَمَا يَصُرُونَكَ مِنْ شَيْءٍ وَأَنْزَلَ اللَّهُ عَلَيْكَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَعَلَّمَكَ مَا لَمْ تَكُن تَعْلَمُ وَكَانَ فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكَ عَظِيمًا ﴿١١٣﴾

намедонистӣ, ба ту омӯхт ва ҳамвора фазли Аллоҳ таоло бар ту бузург [-у бисёр] будааст

114. Дар бисёре аз розгӯиҳои онон [мардум] хайре нест, магар [дар гуфтори] касе, ки ба [додани] садакае ё коре писандида ё созише миёни мардум фармон диҳад. Ва ҳар ки барои хушнудии Аллоҳ таоло чунин кунад, ба зудӣ подоши бузурге ба вай хоҳем дод

لَا خَيْرَ فِي كَثِيرٍ مِّنْ نَّجْوَاهُمْ إِلَّا مَنْ أَمَرَ بِصَدَقَةٍ أَوْ مَعْرُوفٍ أَوْ إِصْلَاحٍ بَيْنَ النَّاسِ وَمَن يَفْعَلْ ذَلِكَ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ فَسَوْفَ نُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿١١٤﴾

115. Ва ҳар кас пас аз он ки [роҳи ҳақ ва] ҳидоят барояш равшан шуд, бо паёмбар муҳолифат кунад ва аз роҳе чуз роҳи муъминон пайравӣ кунад, ўро ба он чи [барои худ баргузида ва аз он] пайравӣ кардааст, вомегузorem ва ба дузах мекашонем. Ва [ҳаққо, ки дузах] чи бад ҷойгоҳест!

وَمَن يُشَاقِقِ الرَّسُولَ مِن بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُ الْهُدَىٰ وَيَتَّبِعْ غَيْرَ سَبِيلِ الْمُؤْمِنِينَ نُوَلِّهِ مَا تَوَلَّىٰ وَنُصَلِّهِ ۖ جَهَنَّمَ وَسَاءَتْ مَصِيرًا ﴿١١٥﴾

116. Аллоҳ таоло [ин] гунохро, ки ба ў ширк оварда шавад, ҳатман, намеомурзад ва ба чуз он [ҳар гунохе]-ро барои ҳар ки бихоҳад, меомурзад ва ҳар ки ба Аллоҳ таоло ширк оварад, пас, бе тардид, дар гумроҳии дуру дарозе афтадааст

إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَن يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَن يَشَاءُ ۚ وَمَن يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا ﴿١١٦﴾

117. [Мушрикони] Ба ҷойи Аллоҳ таоло бутҳои модинае [ҳамчун Лоту Уззо]-ро мехонанд ва [дар ҳақиқат] чуз шайтони саркашро намехонанд

إِن يَدْعُونَ مِن دُونِهِ ۖ إِلَّا إِنْتَنَا وَإِن يَدْعُونَ إِلَّا شَيْطَانًا مَّرِيدًا ﴿١١٧﴾

118. [Ҳамон ки] Аллоҳ таоло ўро аз раҳмати ҳеш дур сохт ва ў гуфт: «Аз бандагони Ту саҳми муайян бархоҳам гирифт

لَعَنَهُ اللَّهُ وَقَالَ لَأَتَّخِذَنَّ مِنْ عِبَادِكَ نَصِيبًا مَّفْرُوضًا ﴿١١٨﴾

119. Ва мусалламан, ононро гумроҳ мекунам ва ба орзуҳои ботил меафканам ва ба эшон дастур медиҳам, ки гӯши чаҳорпоёнро бишқофанд ва водорашон мекунам, то офариниши Аллоҳро тағйир диҳанд». Ва ҳар ки шайтонро ба ҷойи Аллоҳ таоло дӯст [-у корсози] худ гирад, ҳатман, зиёни ошқор кардааст

وَلَأُضِلَّنَّهُمْ وَلَأُمَنِّيَنَّهُمْ وَلَأَمْرَنَّهُمْ فَلْيُتَّبِعُنَّ ۖ عَادَانِ الْأَنْعَامِ وَلَأَمْرَنَّهُمْ فَلْيُعِيرُنَّ خَلْقَ اللَّهِ وَمَن يَتَّخِذِ الشَّيْطَانَ وَلِيًّا مِّن دُونِ اللَّهِ فَقَدْ خَسِرَ خُسْرَانًا مُّبِينًا ﴿١١٩﴾

120. [Оре] Шайтон ба онон ваъда медиҳад ва дар [доми] орзуҳо меандозадашон ва ба онон ваъдае чуз фиреб намедиҳад

يَعِدُهُمْ وَيُمَنِّيهِمْ ۖ وَمَا يَعِدُهُمُ الشَّيْطَانُ إِلَّا غُرُورًا ﴿١٢٠﴾

121. Онон [пайравони шайтон] чойгоҳашон дузах аст ва аз он ҳеч роҳи фироре намеёбанд

أُولَٰئِكَ مَاؤُنْهُمُ جَهَنَّمُ وَلَا يَجِدُونَ عَنْهَا مَخْرِصًا ﴿١٢١﴾

122. Ва касоне, ки имон овардаанд ва корҳои шоиста анҷом додаанд, ба зудӣ ононро дар боғҳое [аз бихишт] ворид мекунем, ки ҷӯйборҳо аз зери [дарахтони] он чорист, ҷовидона дар он хоҳанд монд, ваъдаи Аллоҳ таоло ҳақ аст ва кист, ки дар гуфтор [-у ваъдахояш] аз Аллоҳ таоло ростгӯйтар бошад?!

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَنُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا وَعَدَّ اللَّهُ حَقًّا وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ اللَّهِ قِيلًا ﴿١٢٢﴾

123. [Эй мусулмонон, начоту растагорӣ вобаста] Ба орзуҳои шумо ва орзуҳои аҳли китоб нест. Ҳар кас кори ношоистае анҷом диҳад, ба кайфараш хоҳад расид ва ҷуз Аллоҳ таоло барои худ дӯсту ёваре нахоҳад ёфт

لَيْسَ بِأَمَانِيكُمْ وَلَا أَمَانِي أَهْلِ الْكِتَابِ مَنْ يَعْمَلْ سُوءًا يُجْزِ بِهِ وَلَا يَجِدْ لَهُ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿١٢٣﴾

124. Ва ҳар кас, аз зану мард, ки корҳои шоиста кунад ва муъмин бошад, [ҳамаи] онон ворида бихишт мешаванд ва ба андозаи зарраи ночизе [ҳатто ба андозаи шикофи ҳастаи хурмо низ] ба эшон ситам нахоҳад шуд

وَمَنْ يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ مِنْ ذَكَرٍ أَوْ أُنْثَىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُولَٰئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ وَلَا يُظْلَمُونَ نَقِيرًا ﴿١٢٤﴾

125. Ва чи касе некоионтар аз касест, ки худро таслими Аллоҳ таоло карда ва накукор аст ва аз они Иброҳими ҳақгаро пайравӣ намудааст? Ва Аллоҳ таоло Иброҳимро ба дӯстии худ баргузид

وَمَنْ أَحْسَنُ دِينًا مِمَّنْ أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ وَاتَّبَعَ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَاتَّخَذَ اللَّهُ إِبْرَاهِيمَ خَلِيلًا ﴿١٢٥﴾

126. Ва он чи дар осмонҳо ва замин аст, аз они Аллоҳ таоло аст ва Аллоҳ таоло ҳамвора ба ҳар чизе ихота дорад

وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ مُّحِيطًا ﴿١٢٦﴾

127. Ва [эй паёмбар, мусулмонон] аз ту дар бораи закон назарҳои мекунанд; Бигӯ: «Аллоҳ таоло дар бораи онон ҷавоб медиҳад ва дар он чи аз китоб [Куръон] бар шумо хонда мешавад, [низ] омадааст, ки [ҳукми ӯ] дар бораи духтарони ятиме, ки ҳаққи муқаррарашон [аз маҳририя ворис]-ро наменпардозед ва майл ба издивоҷ бо онон надоред [ва аз рӯйи тамаъ дар амволашон

وَيَسْتَفْتُونَكَ فِي النِّسَاءِ قُلِ اللَّهُ يُفْتِيكُمْ فِيهِنَّ وَمَا يُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ فِي الْكِتَابِ فِي يَتْلَىٰ النِّسَاءِ الَّتِي لَا تُوْتُونَهُنَّ مَا كُتِبَ لَهُنَّ وَتَرْغَبُونَ أَنْ تَنْكِحُوهُنَّ وَالْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الْوَالِدِينَ وَأَنْ تَقُومُوا لِلْيَتَامَىٰ بِالْقِسْطِ وَمَا تَفْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِهِ عَلِيمًا ﴿١٢٧﴾

ононро аз издивоҷ манъ мекунад] ва [ҳамчунин, дастураш дар мавриди] кӯдакони нотавон [ин аст], ки: «Дар ҳаққи یتимон ба адлу инсоф бикӯшед» ва ҳар он чи аз некиҳо, ки анҷом медиҳед, Аллоҳ таоло ба он огоҳ аст

128. Ва агар зане аз носозгорӣ ё рӯйгардонии шавҳараш бим дошт, пас, бар он ду нафар гуноҳе нест, ки бо [сарфи назар аз бархе ҳуқуқ ва вазоиф] бо яқдигар ошті кунанд. Ва ошті беҳтар [аз талоқ] аст ва [-ле тамаъ ва] бухл нафсхоро фаро гирифтааст [ва ҳеҷ кас аз ҳаққи хеш намегузарад] ва агар неқӣ кунед ва парҳезкорӣ пеша созед, ҳатман, Аллоҳ таоло ба он чи анҷом медиҳед, огоҳ аст

وَإِنِ امْرَأَةٌ خَافَتْ مِن بَعْلِهَا نُشُوزًا أَوْ إِعْرَاضًا فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا أَنْ يُصْلِحَا بَيْنَهُمَا صُلْحًا وَالصُّلْحُ خَيْرٌ وَأُحْضِرَتِ الْأَنفُسُ الشُّحَّ وَإِن تُحْسِنُوا وَتَتَّقُوا فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا ﴿١٢٨﴾

129. Ва [шумо мардон] ҳарчанд бикӯшед, ҳаргиз наметавонед [аз назари муҳаббати қалбӣ] миёни занон адолат барқарор кунед, пас, яқсара [ба яке майл накунад ва] аз яке рӯ нагардонед, ки ўро билотақлиф раҳо кунед. Ва агар созиш намоед ва парҳезгорӣ кунед, бе тардид, Аллоҳ таоло омури заандаи меҳрубон аст

وَلَن تَسْتَطِيعُوا أَنْ تَعْدِلُوا بَيْنَ النِّسَاءِ وَلَوْ حَرَصْتُمْ فَلَا تَمِيلُوا كُلَّ الْمَيْلِ فَتَذَرُوهَا كَالْمُعَلَّقَةِ وَإِن تُصْلِحُوا وَتَتَّقُوا فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ عَفُورًا رَّحِيمًا ﴿١٢٩﴾

130. Ва агар он ду [зану шавҳар] аз яқдигар ҷудо шаванд, Аллоҳ таоло ҳар яке аз ононро аз қушоиш [ва бахшиши] хеш бениёз месозад ва Аллоҳ таоло ҳамвора қушоишгару ҳақим аст

وَإِن يَتَفَرَّقَا يُغْنِ اللَّهُ كُلًّا مِّن سَعْيِهِ وَكَانَ اللَّهُ وَاسِعًا حَكِيمًا ﴿١٣٠﴾

131. Ва он чи дар осмонҳо ва замин аст аз он Аллоҳ таоло аст ва мо ба қасоне, ки пеш аз шумо ба онон китоб [-и осмонӣ] дода шуд ва [ҳамчунин] ба шумо супориш кардем, ки: «Аз Аллоҳ таоло парво кунед [битарсед]» ва агар кофир шудед, [бидонед, ки] он чи дар осмонҳо ва замин аст, аз он Аллоҳ таоло аст ва Аллоҳ таоло бениёзи сутуда аст

وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَلَقَدْ وَصَّيْنَا الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتٰبَ مِن قَبْلِكُمْ وَإِبٰكُمُ أَنْ اتَّقُوا اللَّهَ وَإِن تَكْفُرُوا فَإِنَّ لِلَّهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَكَانَ اللَّهُ غَنِيًّا حَمِيدًا ﴿١٣١﴾

132. Ва он чи дар осмонҳо ва замин аст, аз он Аллоҳ таоло аст ва ҳамин бас, ки Аллоҳ таоло [муруқибу] коргузор [-и бандагон] бошад

وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا ﴿١٣٢﴾

133. Эй мардум, агар Ў бихоҳад, шуморо аз миён мебарад ва дигаронро меоварад ва Аллоҳ таоло хамвора бар ин [кор] тавоност

إِنْ يَشَأْ يُذْهِبْكُمْ أَيُّهَا النَّاسُ وَيَأْتِ بِآخَرِينَ وَكَانَ اللَّهُ عَلَىٰ ذَٰلِكَ قَدِيرًا ﴿١٣٣﴾

134. Ҳар ки [дар қиболи корхояш] подоши дунёро мецоҳад, пас, [бидонад, ки] подоши дунё ва охират назди Аллоҳ таоло аст ва Аллоҳ таоло хамвора шунавову биност

مَنْ كَانَ يُرِيدُ ثَوَابَ الدُّنْيَا فَعِنْدَ اللَّهِ ثَوَابُ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَكَانَ اللَّهُ سَمِيعًا بَصِيرًا ﴿١٣٤﴾

135. Эй касоне, ки имон овардаед, барподорандаи адолат бошед [ва] барои Аллоҳ таоло шаҳодат диҳед, агарчи ба зиёни худатон ё падару модар ва наздикон [-и шумо] бошад. Агар [яке аз ду тарафи даъво] тавонгар ё ниёзманд бошад, [боз ҳам] Аллоҳ таоло [аз шумо] ба он ду нафар сазовортар аст, пас, аз ҳавои нафс пайравӣ накунад, ки [аз ҳақ] мунҳариф мешавад. Ва агар забонро бигардонед, [ва ҳақро таҳриф кунед] ё [аз изхори он] худдорӣ намоед, мусалламан, Аллоҳ таоло ба он чи анҷом медиҳед, огоҳ аст

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُونُوا قَوَّامِينَ بِالْقِسْطِ شُهَدَاءَ لِلَّهِ وَلَوْ عَلَىٰ أَنفُسِكُمْ أَوِ الْوَالِدِينَ وَالْأَقْرَبِينَ إِنْ يَكُنْ غَنِيًّا أَوْ فَقِيرًا فَاللَّهُ أَوْلَىٰ بِهِمَا فَلَا تَتَّبِعُوا الْهَوَىٰ أَنْ تَعْدِلُوا وَإِنْ تَلَوُّوا أَوْ نَعَرْتُمْ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا ﴿١٣٥﴾

136. Эй касоне, ки имон овардаед, ба Аллоҳ таоло ва паёмбараш ва китобе, ки бар ӯ нозил кардааст ва [ба ҳар] китобе, ки пеш аз ин фиристодааст, имон биёваред [ва бар он пойдор бошед] ва ҳар, ки ба Аллоҳ таоло ва фариштагони Ў ва китобҳову паёмбаронаш ва рӯзи қиёмат куфр биварзад, бе тардид, дар гумроҳии дуру дарозе афтадааст

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ ؕ وَالَّذِينَ نَزَّلَ عَلَىٰ رُسُلِهِ ؕ وَالَّذِينَ نَزَّلَ مِنْ قَبْلُ وَمَنْ يَكْفُرْ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ ؕ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا ﴿١٣٦﴾

137. Бе тардид, касоне ки имон оварданд, сипас кофир шуданд ва пас аз он имон оварданд ва боз кофир шуданд ва он гоҳ бар куфри [худ] афзуданд, Аллоҳ таоло ҳаргиз бар он нест, ки ононро бибахояд ва ба роҳ [-и рост, ки ба саодати абадӣ хатм мегардад] ҳидояташон кунад

إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا ثُمَّ كَفَرُوا ثُمَّ ءَامَنُوا ثُمَّ كَفَرُوا ثُمَّ ءَزْدَادُوا كُفْرًا لَمْ يَكُنِ اللَّهُ لِيُغْفِرْ لَهُمْ وَلَا لِيُهْدِيَهُمْ سَبِيلًا ﴿١٣٧﴾

138. [Эй паёмбар] Ба мунофикон хабар бидех, ки азоби дарднок барояшон [дар пеш] аст

بَشِّرِ الْمُنَافِقِينَ بِأَنَّ لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٣٨﴾

139. [Ҳамон] Касоне, ки кофирноро ба чойи муъминон ба дӯстӣ бармегузинанд. Оё сарбаландиро назди онон мечӯянд? Пас, [бояд бидонанд, ки] ҳамаи сарбаландӣ аз они Аллоҳ таоло аст

الَّذِينَ يَتَّخِذُونَ الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ أَبِئْتَعُونَ
عِنْدَهُمُ الْعِزَّةَ فَإِنَّ الْعِزَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا ﴿١٣٩﴾

140. Ва [эй муъминон] мусалламан, [Аллоҳ таоло ин ҳукмро] дар ин китоб [Қуръон] бар шумо нозил кардааст, ки: «Чун шумидед [афроде] оёти Аллохро инкор мекунад ва онро ба тамасхур мегиранд, бо онон нанишинед, то ба сухани дигар бипардозанд. [Агар бо онон биншинед] Дар ин сурат, хатман, шумо [низ] ҳаммонанди онон хоҳед буд». Бе тардид, Аллоҳ таоло ҳамаи мунофикон ва кофирноро дар дузах гирд меоварад

وَقَدْ نَزَّلَ عَلَيْكُمْ فِي الْكِتَابِ أَنْ إِذَا سَمِعْتُمْ آيَاتَ اللَّهِ يُكْفَرُ بِهَا وَيُسْتَهْزَأُ بِهَا فَلَا تَفْعَدُوا مَعَهُمْ حَتَّىٰ يَخُوضُوا فِي حَدِيثٍ غَيْرِهِ ۚ إِنَّكُمْ إِذَا مِثْلَهُمْ إِنَّ اللَّهَ جَامِعُ الْمُنَافِقِينَ
وَالْكَافِرِينَ فِي جَهَنَّمَ جَمِيعًا ﴿١٤٠﴾

141. [Ҳамон] Касоне, ки [аз сари бадхоҳӣ ҳамвора] шуморо зери назар доранд, агар пирӯзӣ ва кушоише аз чониби Аллоҳ таоло насибатон гардад, мегӯянд: «Магар мо бо шумо набудем»? Ва агар баҳрае насиби кофирон гардад, [ба онон] мегӯянд: «Магар мо пуштибонатон набудем ва шуморо аз [газанди] муъминон боз надоштем»? Пас, Аллоҳ таоло рӯзи қиёмат миёни шумо доварӣ мекунад ва Аллоҳ таоло ҳаргиз барои кофирон роҳе [барои тасаллут] бар муъминон қарор надодааст

الَّذِينَ يَتَرَبَّصُونَ بِكُمْ فَإِنْ كَانَ لَكُمْ فِتْحٌ مِنَ اللَّهِ قَالُوا أَلَمْ نَكُنْ مَعَكُمْ وَإِنْ كَانَ لِلْكَافِرِينَ نَصِيبٌ قَالُوا أَلَمْ نَسْتَحْوِذْكُمْ وَنَمْنَعْكُمْ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ فَاللَّهُ بِحِكْمٍ بَيِّنِكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ۗ وَلَنْ يَجْعَلَ اللَّهُ لِلْكَافِرِينَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ سَبِيلًا ﴿١٤١﴾

142. Бе тардид, мунофикон [бо дурӯғгӯӣ ва тазоҳурашон] бо Аллоҳ таоло фиребкорӣ мекунад [ва ҳол он ки ба сазои рафторашон] Аллоҳ таоло фиребдихандаи ононаст; ва чун ба намоз бархезанд, бо сустӣ ва коҳилий бармехезанд [ва] бо мардум риёкорӣ мекунад ва Аллохро ҷуз андаке ёд намекунад

إِنَّ الْمُنَافِقِينَ يُخَدِعُونَ اللَّهَ وَهُوَ خَدِيعُهُمْ وَإِذَا قَامُوا إِلَى الصَّلَاةِ قَامُوا كُسَالًا يُرَاءُونَ النَّاسَ وَلَا يَذْكُرُونَ اللَّهَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٤٢﴾

143. [Мунофикон] Байни ин ду [гурӯҳ: муъминон ва кофирон] саргаштаанд, на бо инонанд ва на бо онон. Ва [эй паёмбар] ҳар киро Аллоҳ таоло гумроҳ кунад, роҳе барои [хидояти] у нахоҳӣ ёфт

مُذَبِّبِينَ بَيْنَ ذَلِكَ لَا إِلَى هَؤُلَاءِ وَلَا إِلَى هَؤُلَاءِ وَمَنْ يُضْلِلِ اللَّهُ فَلَنْ يَجِدَ لَهُ سَبِيلًا ﴿١٤٣﴾

144. Эй касоне, ки имон овардаед, кофиронро ба чойи муъминон, дӯстони [худ] нагиред. Оё мехоҳед, барои Аллоҳ таоло далели ошкоре ба зиёни худ [барои азоб] паид оваред?

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ
الْمُؤْمِنِينَ أَن يَرِيدُوا أَنْ يَجْعَلُوا لِلَّهِ عَلَيْكُمْ سُلْطَانًا مُّبِينًا ﴿١٤٤﴾

145. Ҳамано мунофикон дар фурӯтарин дарачоти дузаханд ва ҳаргиз ёваре барояшон нахоҳӣ ёфт

إِنَّ الْمُنَافِقِينَ فِي الدَّرَكِ الْأَسْفَلِ مِنَ النَّارِ وَلَنْ تَجِدَهُمْ صَرِيحًا ﴿١٤٥﴾

146. Магар онон, ки тавба карданд ва [ботини хешро] ислоҳ намуданд ва ба [китоби] Аллоҳ таоло тамассук чустанд ва дини худро барои Аллоҳ таоло холис гардонданд. Пас, инон бо муъминонанд ва Аллоҳ таоло ба муъминон подоши бузурге хоҳад дод

إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا وَأَصْلَحُوا وَاعْتَصَمُوا بِاللَّهِ وَأَخْلَصُوا دِينَهُمْ لِلَّهِ
فَأُولَٰئِكَ مَعَ الْمُؤْمِنِينَ وَسَوْفَ يُؤْتِي اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿١٤٦﴾

147. Агар шукр кунед ва имон оваред, Аллоҳ таоло чи ниёзе ба мучозоти шумо дорад? Ва Аллоҳ таоло ҳамвора шукргузори доност

مَا يَفْعَلُ اللَّهُ بِعَدَابِكُمْ إِنْ شَكَرْتُمْ وَءَامَنْتُمْ وَكَانَ اللَّهُ شَاكِرًا
عَلِيمًا ﴿١٤٧﴾

148. Аллоҳ таоло бадгӯии ошкорро дӯст намедорад, магар аз чониби касе, ки ба ӯ ситам шудааст [ва ночор забон ба шикояту нафрин мекушояд]. Ва Аллоҳ таоло ҳамвора шунаву доност

لَا يُحِبُّ اللَّهُ الْجَهْرَ بِالسُّوِّءِ مِنَ الْقَوْلِ إِلَّا مَنْ ظَلَمَ وَكَانَ اللَّهُ
سَمِيعًا عَلِيمًا ﴿١٤٨﴾

149. Агар кори некро ошкор кунед ё онро пинҳон доред ё аз бадӣ [ва ситаме, ки ба шумо расидааст] даргузаред, пас, [бидонед, ки] бе тардид, Аллоҳ таоло ҳамвора омурандаи тавоност

إِنْ تُبْدُوا خَيْرًا أَوْ تُخْفُوهُ أَوْ تَعْفُوا عَنْ سُوءِ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ عَفْوًا
قَدِيرًا ﴿١٤٩﴾

150. Касоне, ки ба Аллоҳ таоло ва паёмбаронаш куфр меварзанд ва мехоҳанд миёни Аллоҳ таоло ва паёмбаронаш ҷудой андозанд ва мегӯянд: «Мо ба баъзе имон дорем ва баъзеро инкор мекунем» ва мехоҳанд дар ин [миёни байни куфру имон барои худ] роҳе баргузинанд

إِنَّ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيُرِيدُونَ أَنْ يُفَرِّقُوا بَيْنَ
اللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيَقُولُونَ نُؤْمِنُ بِبَعْضٍ وَنَكْفُرُ بِبَعْضٍ وَيُرِيدُونَ
أَنْ يَتَّخِذُوا بَيْنَ ذَلِكَ سَبِيلًا ﴿١٥٠﴾

151. Ононанд, ки ба ростӣ, кофиранд ва мо барои кофирон азоби хоркунандае мухайё кардаем

أُولَٰئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ حَقًّا وَأَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُّهِينًا ﴿١٥١﴾

152. Ва касоне, ки ба Аллоҳ таоло ва паёмбаронаш имон оварданд ва миёни ҳеч қадом аз онон

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَلَمْ يُفَرِّقُوا بَيْنَ أَحَدٍ مِّنْهُمْ أُولَٰئِكَ
سَوْفَ يُؤْتِيهِمْ أَجْرَهُمْ وَكَانَ اللَّهُ عَفْوًا رَّحِيمًا ﴿١٥٢﴾

фарқ намегузоранд, ба зудӣ [Аллоҳ таоло] подошашонро ато мекунад ва Аллоҳ таоло ҳамвора омурзандаи меҳрубон аст

153. [Эй паёмбар] Аҳли китоб аз ту мехоҳанд, ки [ба нишонаи ростгӯӣ] барояшон китобе аз осмон нозил кунӣ. [Ин дархосташонро бузург машмор, зеро онон] Аз Мӯсо [чизи бузургтар ва] аҷибтар аз ин хостанд ва гуфтанд: «Аллоҳро ошкоро ба мо нишон бидеҳ». Он гоҳ ба хотири дархости ноҳақашон, соика [ё марге] ононро фуру гирифт, он гоҳ [чун Аллоҳ таоло ононро дубора зинда кард] пас аз он ки нишонаҳои ошкор барояшон омад, ғӯсолапарастӣ карданд, ва [-ле мо пас аз он ки тавба карданд] аз он [гуноҳашон низ] даргузаштем ва ба Мӯсо далели ошкор бахшидем

يَسْأَلُكَ أَهْلُ الْكِتَابِ أَنْ تُنَزِّلَ عَلَيْهِمْ كِتَابًا مِّنَ السَّمَاءِ فَقَدْ سَأَلُوا مُوسَىٰ أَكْبَرَ مِنْ ذَلِكَ فَقَالُوا أَرِنَا اللَّهَ جَهْرَةً فَأَخَذَتْهُمُ الصَّعِقَةُ بِظُلْمِهِمْ ثُمَّ اتَّخَذُوا الْعِجْلَ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمْ الْبَيِّنَاتُ فَعَفَوْنَا عَنِ ذَلِكَ وَأَتَيْنَا مُوسَىٰ سُلْطٰنًا مُّبِينًا ﴿١٥٣﴾

154. Ва ба сабаби паймон [гирифтани аз] онон [кӯҳи] Турро болои сарашон барафроштем ва ба эшон гуфтем: «Бо фурутанӣ аз дарвоза [-и Байт-ул-муқаддас] ворид шавед» ва [ҳамчунин] ба онон гуфтем: «Хурмати шанbero нашканд [ва аз сайди моҳӣ даст бикашед]» ва аз онон паймони саҳту устувор гирифтем

وَرَفَعْنَا فَوْقَهُمُ الطُّورَ بِمِثْقَلِهِمْ وَقُلْنَا لَهُمْ ادْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا وَقُلْنَا لَهُمْ لَا تَعْدُوا فِي السَّبْتِ وَأَخَذْنَا مِنْهُم مِّثْقًا عَلِيمًا ﴿١٥٤﴾

155. Пас, ба [сазои] паймоншиканишон ва инкорашон нисбат ба оёти Аллоҳ таоло ва куштори ноҳақки онон [аз] паёмбарон [лаънаташон кардем] ва [ба хотири ин] суханашон, ки: «Дилҳои мо [чойи сухани ҳақ нест ва] пӯшида аст», балки Аллоҳ таоло ба хотири куфрашон бар дилҳояшон муҳр задаст. Бинобар ин чуз андаке имон намеоваранд

فَبِمَا نَقْضِهِمْ مِّثْقَلَهُمْ وَكُفْرِهِمْ بَيَّأْتِ اللَّهُ وَتَقْتُلِهِمُ الْأَنْبِيَاءَ بَعِيرٍ حَتَّىٰ وَقَوْلِهِمْ قُلُوبُنَا غُلْفٌ بَلْ طَبَعَ اللَّهُ عَلَيْهَا بِكُفْرِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُونَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٥٥﴾

156. Ва [низ] ба сазои куфрашон ва он тухмати бузурге, ки ба Марям заданд

وَبِكُفْرِهِمْ وَقَوْلِهِمْ عَلَىٰ مَرْيَمَ بُهْتٰنًا عَظِيمًا ﴿١٥٦﴾

157. Ва [ононро лаънат кардаем ба хотири ин] суханашон, ки: «Мо Масех - Исо писари Марям - паёмбари Аллоҳро куштем», дар

وَقَوْلِهِمْ إِنَّا قَتَلْنَا الْمَسِيحَ عِيسَىٰ ابْنَ مَرْيَمَ رَسُولَ اللَّهِ وَمَا قَتَلُوهُ وَمَا صَلَبُوهُ وَلٰكِن سُبِّهَ لَهُمْ وَإِنَّ الَّذِينَ اخْتَلَفُوا فِيهِ لَفِي شَكٍّ مِّنْهُ مَا لَهُمْ بِهِ مِنْ عِلْمٍ إِلَّا اتِّبَاعَ الظَّنِّ وَمَا قَتَلُوهُ يَقِينًا ﴿١٥٧﴾

холе ки на ўро куштанд ва на ба дор овехтанд, вале [амр] бар онон муштабах шуд [ва мардеро, ки шабеҳи Исо буд, ба дор кашиданд] ва касоне, ки дар бораи ӯ ихтилоф карданд, хатман, дар борааш дучори тардиданд ва ҳеч илме бад-он надоранд, магар он ки аз гумон пайравӣ мекунанд ва яқинан, ўро накуштанд

158. Балки Аллоҳ таоло ўро ба сўйи Хеш боло бурд. Ва Аллоҳ таоло шикастнопазири ҳақим аст

بَل رَفَعَهُ اللَّهُ إِلَيْهِ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿١٥٨﴾

159. Ва [касе] аз аҳли китоб нест, магар ин ки пеш аз маргаш, хатман, ба ӯ [Исо] имон меоварад ва рўзи киёмат [низ] вай бар [куфру имони] онон гувоҳ хоҳад буд

وَإِن مِّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ إِلَّا لِيُؤْمِنَنَّ بِهِ قَبْلَ مَوْتِهِ وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يَكُونُ عَلَيْهِمْ شَهِيدًا ﴿١٥٩﴾

160. Пас, ба сазои ситаме, ки аз яҳудиён сар зад ва ба сабаби боздоштани бисёре [аз мардум] аз роҳи Аллоҳ таоло, [мо низ] чизҳои покизаеро, ки барояшон ҳалол буд, бар онон ҳаром кардем

فَيُظْلَمُونَ مِمَّنْ آذَيْنَا وَكَانَ اللَّهُ كَثِيرًا ﴿١٦٠﴾

161. Ва [низ ба сабаби] рибо гирифтанишон, бо он ки аз он наҳй шуда буданд ва ин ки моли мардумро ба нораво меҳўрданд. Ва мо барои кофиронашон азоби дарднок муҳайё кардаем

وَأَخَذْنَاهُم بِالرِّبَا وَقَدْ نُهُوا عَنْهُ وَأَكْلِهِمْ أَمْوَالِ النَّاسِ بِالْبَاطِلِ وَأَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ مِنْهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٦١﴾

162. Вале аз миёни онон росихони дар илм [уламои яҳуд] ва муъминон [яъне онон, ки] ба он чи бар ту нозил шудааст ва он чи ки пеш аз ту нозил шудааст, имон меоваранд ва [хамчунин] намозгузорону закотдиҳандагон ва имоноварандагон ба Аллоҳ таоло ва рўзи бозпасин, ба [ҳамаи] инҳо подоши бузурге хоҳем дод

لَكِنِ الرَّاسِخُونَ فِي الْعِلْمِ مِنْهُمْ وَالْمُؤْمِنُونَ يُؤْمِنُونَ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنزِلَ مِنْ قَبْلِكَ وَالْمُقِيمِينَ الصَّلَاةَ وَالْمُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَالْمُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ أُولَٰئِكَ سَنُؤْتِيهِمْ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿١٦٢﴾

163. [Эй паёмбар] Бе тардид мо ба ту ваҳй фиристодем; ҳамон гуна, ки ба Нуҳу паёмбарони баъд аз ӯ ваҳй фиристодем ва [низ] ба Иброҳиму Исмоил ва Исоҳу Яъқуб ва наводагон [-и Яъқуб] ва Исову Аюб ва Юнусу Ҳорун ва Сулаймон ваҳй фиристодем ва ба Довуд Забур додем

﴿١٦٣﴾ إِنَّا أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ كَمَا أَوْحَيْنَا إِلَى نُوحٍ وَالنَّبِيِّينَ مِنْ بَعْدِهِ وَأَوْحَيْنَا إِلَى إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطِ وَعِيسَى وَأَيُّوبَ وَيُونُسَ وَهَارُونَ وَسُلَيْمَانَ وَآتَيْنَا دَاوُدَ زَبُورًا ﴿١٦٣﴾

164. Ва паёмбароне [фиристодем], ки дар ҳақиқат, [саргузашти] ононро пеш аз ин барои ту хикоят намудем ва паёмбароне [-ро низ барангехтаем], ки [достони] эшонро бароят баён накардаем. Ва Аллоҳ таоло бо Мӯсо ошкор [ва бевосита] сухан гуфт

وَرُسُلًا قَدْ قَصَصْنَاهُمْ عَلَيْكَ مِنْ قَبْلُ وَرُسُلًا لَمْ نَقْصُصْهُمْ عَلَيْكَ
وَكَلَّمَ اللَّهُ مُوسَى تَكْلِيمًا ﴿١٦٤﴾

165. Паёмбароне [фиристодем], ки башоратбахшу бимдиҳанда буданд, то барои мардум пас аз [биъсати] паёмбарон дар муқобили Аллоҳ таоло [ҳеч баҳона ва] ҳуччате набошад. Ва Аллоҳ таоло ҳамвора шикастнопазири ҳақим аст

رُسُلًا مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ لِئَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَى اللَّهِ حُجَّةٌ
بَعْدَ الرُّسُلِ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿١٦٥﴾

166. [Эй паёмбар, кофирон паёматро инкор мекунанд] Вале Аллоҳ таоло ба [дурусти] он чи бар ту нозил кардааст, шаҳодат медиҳад. Онро ба илми хеш нозил кардааст ва фариштагон низ шаҳодат медиҳанд. Ва [барои ҳаққонияти Қуръон] кофист, ки Аллоҳ таоло гувоҳ бошад

لَكِنِ اللَّهُ يَشْهَدُ بِمَا أَنْزَلَ إِلَيْكَ أَنْزَلَهُ بِعِلْمِهِ وَالْمَلَائِكَةُ
يَشْهَدُونَ وَكَفَى بِاللَّهِ شَهِيدًا ﴿١٦٦﴾

167. Бе тардид, касоне, ки куфр варзиданд ва [мардумро] аз роҳи Аллоҳ таоло боздоштанд, ба гумроҳии дуру дарозе афтодаанд

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَضَلُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ قَدْ ضَلُّوا ضَلَالًا بَعِيدًا ﴿١٦٧﴾

168. Бе тардид, касоне, ки куфр варзиданд ва [бо ин кор бар худ] ситам карданд, Аллоҳ таоло ҳаргиз бар он нест, ки биёмурзадашон ва ба роҳ [-и дуруст низ] ҳидояташон намекунад

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَظَلَمُوا لَمْ يَكُنِ اللَّهُ لِيُغْفِرَ لَهُمْ وَلَا لِيَهْدِيَهُمْ
طَرِيقًا ﴿١٦٨﴾

169. Магар роҳи ҷаҳаннам, ки ҷовидона дар он мемонанд ва ин [кор] бар Аллоҳ таоло осон аст

إِلَّا طَرِيقَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا وَكَانَ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا ﴿١٦٩﴾

170. Эй мардум, ин паёмбар аз ҷониби Парвардигоратон [ҳидояту дини] ҳақро бароятон овардааст, пас, имон биёваред, ки ба хайр [-у салоҳ]-и шумост. Ва агар [суханашро напазиред ва] куфр биварзед, [бидонед, ки] он чи дар осмонҳо ва замин аст, аз он Аллоҳ таоло аст [ва куфри шумо бар ӯ зиёне намерасонад] ва Аллоҳ таоло ҳамвора донои ҳақим аст

يَأْتِيهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمُ الرَّسُولُ بِالْحَقِّ مِنْ رَبِّكُمْ فَآمَنُوا
خَيْرًا لَكُمْ وَإِنْ تَكْفُرُوا فَإِنَّ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١٧٠﴾

171. Эй [масехиёни] аҳли китоб, дар дини худ гулув накунад ва дар бораи Аллоҳ таоло чуз [сухани] ҳақ нагуед. Бе тардид, Масех - Исо писари Марям - фиристодаи Аллоҳ таоло ва калимаи Ӯст, ки [амр кард: «Бош», пас, бедиранг мавҷуд шуд ва бад-ин сурат ба амри Аллоҳ таоло [Ҷабраил] вайро ба Марям илко кард ва [Исо] рӯхе аз ҷониби Ӯст. Пас, ба Аллоҳ таоло ва паёмбаронаш имон биёваред ва нагуед: «[Маъбуд] Сегона аст». [Аз ин суҳан] Бозистед, ки барои шумо бехтар аст. Аллоҳ таоло танҳо маъбуди ягона аст [ва] аз ин ки фарзанде дошта бошад, пок [-у муназаҳа] аст. Он чи дар осмонҳо ва замин аст, аз онӣ Ӯст ва ҳамин бас аст, ки Аллоҳ таоло коргузор [-у муроқиби махлуқот] бошад

يٰۤاَهْلَ الْكِتٰبِ لَا تَغْلُوْا فِى دِيْنِكُمْ وَلَا تَقُوْلُوْا عَلٰى اللّٰهِ اِلًّا اَلْحَقَّ اِنَّمَا الْمَسِيْحُ عِيسٰى ابْنُ مَرْيَمَ رَسُوْلُ اللّٰهِ وَكَلِمَتُهُ اَلْقَوْلُ اَلْحَقُّ اِلٰى مَرْيَمَ وَرُوْحٌ مِّنْهُ فَاٰمِنُوْا بِاللّٰهِ وَرَسُوْلِهِۦ وَلَا تَقُوْلُوْا ثَلٰثَةٌ اَنْتَهُوْا خَيْرًا لَّكُمْ اِنَّمَا اللّٰهُ اِلٰهٌ وَّحِدٌ سُبْحٰنَهُۥ اَنْ يَّكُوْنَ لَهُۥ وَلَدٌ لَّهٗ مَا فِى السَّمٰوٰتِ وَمَا فِى الْاَرْضِ وَكَفٰى بِاللّٰهِ وَكِىْلًا ﴿١٧١﴾

172. Масех ва фариштагони муқарраб ҳаргиз [сар намепечанд ва] ибод надоранд, аз ин ки бандаи Аллоҳ таоло бошанд. Ва ҳар ки аз парастии Ӯ сарпечӣ кунад ва такаббур варзад, ҳамаи ононро [барои ҳисобрасӣ] назди хеш ҷамъ хоҳад кард

لَنْ يَسْتَنْكِفَ الْمَسِيْحُ اَنْ يَّكُوْنَ عَبْدًا لِلّٰهِ وَلَا الْمَلٰٓئِكَةُ الْمُقَرَّبُوْنَ وَمَنْ يَسْتَنْكِفْ عَنۢ عِبَادَتِيْهِۦ وَيَسْتَكْبِرْ فَسَيَحْشُرُهُمْ اِلَيْهِۦ جَمِيعًا ﴿١٧٢﴾

173. Аммо онон, ки имон овардаанд ва қорҳои шоиста анҷом додаанд, [Аллоҳ таоло] подошҳояшонро ба таври қомил мефаҳмад ва аз фазли хеш бар онҳо меафзояд. Ва аммо онон, ки ибод карданд ва такаббур варзиданд, ба азоби дарднок азобашон мекунад ва барои худ ғайр аз Аллоҳ таоло дӯсту ёваре намеёбанд

فَاَمَّا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ فَبِوَجْهِهِمْ اُجُوْرُهُمْ وَيَزِيْدُهُمْ مِّنۢ فَضْلِيْهِۦۗ وَاَمَّا الَّذِيْنَ اَسْتَكْبَرُوْا فَسَيُكَذِّبُوْنَ اَعْمٰبًا مِّنۢ مَّوَدِّهِمْ وَيَصِيْرُوْنَ اِلَيْهَا اَوْلٰٓئًا وَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْمُضَلُّوْنَ ﴿١٧٣﴾

174. Эй мардум, ба ростӣ, ки барои шумо аз ҷониби Парвардигоратон далели равшан [Муҳаммад] омад ва нури ошкор [Қуръон] ба сӯятон нозил кардем

يٰۤاَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمْ بُرْهٰنٌ مِّنۢ رَبِّكُمْ وَاَنْزَلْنَا اِلَيْكُمْ نُوْرًا مُّبِيْنًا ﴿١٧٤﴾

175. Аммо онон, ки ба Аллоҳ таоло имон оварданд ва ба он [Қуръон] тамассук чустанд, ҳамаро дар раҳмати фазли худ ворид хоҳад кард ва ба роҳи рост ба сӯи хеш раҳнамун мегардонад

فَاَمَّا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا بِاللّٰهِ وَاعْتَصَمُوْا بِهٖۡ فَسَيُدْخِلُهُمْ فِى رَحْمَةِ مِّنْهُۥ وَفَضْلٍ وَيَهْدِيْهِمْ اِلَيْهِۦ صِرَاطًا مُّسْتَقِيْمًا ﴿١٧٥﴾

176. [Эй Паёмбар, дар бораи чигунагии тақсими ирс байни бародару хоҳари он майите, ки падару модар ва фарзанд надорад] аз ту мепурсанд. Бигӯ: «Аллоҳ таоло дар [мавриди] калола бароятон ҳукм содир мекунад: Агар марде, ки [падару модар ва] фарзанде надорад, фавт кунад ва хоҳаре дошта бошад, нисфи тарака аз онӣ ӯст. [Ва агар зане фавт кунад ва бародаре дошта бошад] Дар сурате ки фарзанд надошта бошад, он мард [ҳамаи таракаро] аз ӯ ба ирс мебарад. Ва агар ду хоҳар [ё бештар аз майит] боқӣ бимонад, ду савуми тарака барои онҳост. Ва агар бародарону хоҳарон [бо ҳам] бошанд, ҳар марде [муодили] саҳми ду занро дорад. Аллоҳ таоло [ин аҳкомро] бароятон равшан месозад, то гумроҳ нашавед [ва дар тақсими ирс ба роҳи хато наравед] ва Аллоҳ таоло ба ҳар чизе доност»

يَسْتَفْتُونَكَ قُلِ اللَّهُ يُفْتِيكُمْ فِي الْكَلَالَةِ إِنَّ أَمْرُؤًا هَلَكَ لَيْسَ لَهُ وَلَدٌ وَلَهُ أُخْتٌ فَلَهَا نِصْفُ مَا تَرَكَ وَهُوَ يَرِثُهَا إِنْ لَمْ يَكُنْ لَهَا وَلَدٌ فَإِنْ كَانَتَا أُثْنَتَيْنِ فَلَهُمَا الشُّلْثَانِ مِمَّا تَرَكَ وَإِنْ كَانُوا إِخْوَةً رِجَالًا وَنِسَاءً فَلِلَّذَكَرِ مِثْلَ حَظِّ الْأُنثَيَيْنِ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ أَنْ تَضِلُّوا وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿١٧٦﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Эй касоне, ки имон овардаед, ба паймонхо [-и худ] вафо кунед. [Хӯрдани гушти] Чаҳорпоён бар шумо ҳалол аст, магар он чи [хукмаш] бар шумо хонда шавад ва [ба шарти он ки] дар ҳоли эҳром [ҳаҷ ё умра] шикорро ҳалол нашуморед. Ҳамоно Аллоҳ таоло ҳар чи бихоҳад ҳукм мекунад

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَوْفُوا بِالْعُقُودِ أُحِلَّتْ لَكُمْ بَهِيمَةُ الْأَنْعَامِ إِلَّا مَا يُتْبَلَىٰ عَلَيْكُمْ غَيْرَ مُحْيِي الصَّيْدِ وَأَنْتُمْ حُرْمٌ إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ مَا يُرِيدُ ﴿١﴾

2. Эй касоне, ки имон овардаед, [хурмати] шаоирӣ [фароиз ва муқаддасоти] илоҳӣ ва моҳи ҳаром [-ро ниғаҳ доред] ва [ҳамчунин, хурмати] қурбонии бенишон ва қурбониҳои қалодадор (гарданбанддор) ва роҳиёни Байт-ул-харом, ки фазлу хушнудии Парвардигорашонро металабанд. Ва чун аз эҳром хорич шудед, [метавонед озодона] ба шикор бипардозед ва [мабодо] душмании гурӯҳе, ки шуморо аз масҷидулхаром боз дошанд, ба таадӣ ва тачовуз водоратон кунед. Ва дар накукорӣ ва парҳезгорӣ бо якдигар ёрӣ кунед ва дар гуноҳу тачовуз дастёри ҳам нашавед ва аз Аллоҳ таоло парво кунед [битарсед, чаро ки] бе тардид, Аллоҳ таоло саҳтқайфар аст

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تُحِلُّوا شَعْيِرَ اللَّهِ وَلَا الشَّهْرَ الْحَرَامَ وَلَا الْهَدْيَ وَلَا الْقَلَائِدَ وَلَا ءَامِينَ الْبَيْتِ الْحَرَامِ يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِّن رَّبِّهِمْ وَرِضْوَانًا وَإِذَا حَلَلْتُمْ فَاصْطَادُوا وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَاٰنُ قَوْمٍ أَن صَدُّوكُمْ عَنِ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ أَن تَعْتَدُوا وَتَعَاوَنُوا عَلَى الْبِرِّ وَالتَّقْوَىٰ وَلَا تَعَاوَنُوا عَلَى الْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٢﴾

3. [Инҳо ҳама] Бар шумо ҳаром шудааст: [Гӯшти] Мурдор ва хуну гӯшти ҳук ва он чи [ҳангоми забҳ] номи ғайри Аллоҳ таоло бар он бурда шавад ва [ҳайвони ҳалолгӯшти] хафашуда ва ба зарби [чӯбу санг] мурда ва азбалиндаифтода ва шоххӯрдаву нимхӯрдаи [ҳайвоноти] дарранда - магар он чи [пеш аз мурдан] забҳ [-и шаръӣ] карда бошад - ва [ҳамчунин] он чи дар баробари бутҳо забҳ мешавад ва он чи бо чӯбҳои қуръа тақсим мекунад. Ва [ба яқин бидонед, ки рӯй

حُرِّمَتْ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةُ وَالْدَّمُ وَلَحْمُ الْخِنزِيرِ وَمَا أَهَلَ لِغَيْرِ اللَّهِ بِهِ وَالْمُنْخَفَقَةُ وَالْمَوْفُوذَةُ وَالْمُتَرَدِّيَةُ وَالنَّطِيحَةُ وَمَا أَكَلَ السَّبُعُ إِلَّا مَا ذَكَّيْتُمْ وَمَا ذُبِحَ عَلَى النُّصُبِ وَأَن تَسْتَقْسِمُوا بِالْأَزْلَمِ ذَٰلِكُمْ فِسْقٌ ۗ أَلْيَوْمَ نَبِّسَ الَّذِينَ كَفَرُوا مَن دِينَكَم فَلَآ تَخْشَوْهُمْ وَأَخْشَوْنَ أَلْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتَمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيْتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا فَمَن اضْطُرَّ فِي مَخْمَصَةٍ غَيْرَ مُتَجَانِفٍ لِإِثْمِهِ فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٣﴾

(*) Моида (Дастархон)

овардан ба тамоми] инҳо нофармонӣ аст. Имрӯз кофирон аз дини шумо [ва бозгаштатон ба куфр] ноумед шудаанд, пас, аз онон натарсед ва аз ман битарсед. Имрӯз динатонро комил кардам ва неъматро бар шумо тамом намудам ва исломро [ба унвони бехтарин] дин бароятон баргузидам. Пас, ҳар ки [барои ҳифзи чони худ ва] бидуни он ки ба гуноҳе мутамоил бошад, ночор [ба хӯрдани гӯштҳои манъшуда] шавад [бар ӯ гуноҳе нест]. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло мурзандаи меҳрубон аст

4. [Эй паёмбар, асхобат] Аз ту мепурсанд, чи чиз барояшон ҳалол шудааст. Бигӯ: «Чизҳои покиза бароятон ҳалол гаштааст ва [ҳамчунин] он чи ба кумаки ҳайвоноти шикорӣ [ба даст меоваред, чаро], ки онҳоро бо он чи Аллоҳ таоло ба шумо омӯхтааст, дастомӯз мекунад. Пас, аз он чи [худ нахӯрдаанд ва] барои шумо гирифтаанд, бихӯред ва [ба ҳангоми забх ё фиристодани ҳайвоноти шикорӣ] номи Аллоҳро бар он бибаред ва аз Аллоҳ таоло парво кунед [битарсед]. Бе гумон, Аллоҳ таоло дар ҳисобрасӣ сареъ аст»

يَسْأَلُونَكَ مَاذَا أُحِلَّ لَهُمْ قُلْ أَجَلٌ لَّكُمْ لَئِنْ لَمْ يَكُنْ لَكُمْ الْطَّيِّبَاتُ وَمَا عَلَّمْتُم مِّنَ الْجَوَارِحِ مُكَلِّبِينَ تُعَلِّمُونَهُنَّ مِمَّا عَلَّمَكُمُ اللَّهُ فَكُلُوا مِمَّا أَمْسَكَنَّ عَلَيْكُمْ وَاذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ عَلَيْهِ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿١٠١﴾

5. [Эй мусулмонон] Имрӯз хӯрокҳои покиза бароятон ҳалол шудааст ва [забоиҳу] ғизои аҳли китоб барои шумо ҳалол аст ва ғизои шумо [низ] барои онон ҳалол аст ва [ҳамчунин издивоҷ бо] занони покдомани мусулмон ва занони покдоман аз [аҳли китоб, яъне] касоне, ки пеш аз шумо ба онон китоб [-и осмонӣ] дода шудааст [ҳалол мебошад], ба шарти он ки маҳрияҳои ононро бипардозед, дар ҳоле ки худ покдоман бошед, на зинкор бошед ва на [занонро] пинҳонӣ ба дӯстӣ бигиред. Ва ҳар ки ба [аркони] имон куфр биварзад, ҳатман, амалаш табоҳ шудааст ва дар охира аз зиёндадагон хоҳад буд

الْيَوْمَ أُحِلَّ لَكُمْ الْطَّيِّبَاتُ وَطَعَامُ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حُلٌّ لَّكُمْ وَطَعَامُكُمْ حُلٌّ لَهُمْ وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ الْمُؤْمِنَاتِ وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِن قَبْلِكُم إِذَا آتَيْتُمُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ مُحْصِنِينَ غَيْرَ مُسْلِفِينَ وَلَا مُتَّخِذِي أَخْدَانٍ وَمَن يَكْفُرْ بِالْإِيمَانِ فَقَدْ حَبِطَ عَمَلُهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿١٠٢﴾

6. Эй касоне, ки имон овардаед чун ба [қасди] намоз бархостед, рӯйи худ ва дастхоятонро

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا قُمْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ فَاغْسِلُوا وُجُوهَكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ إِلَى الْمَرَافِقِ وَامْسَحُوا بِرُءُوسِكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ إِلَى

то оринҷ бишӯед ва саратонро масх кунед ва пойхоятонро то ду шитолинг [бучулак бишӯед] ва агар чунуб будед, худро [бо ғулс кардан] пок созед ва агар бемор ё мусофиред ё ҳар як аз шумо аз маҳалли қазои ҳоҷат омадааст ё бо занон омезиш кардаед ва об намеёбед, пас, ба хоки пок таяммум кунед ва аз он бар сурату дастхоятон бикашед. Аллоҳ таоло намехоҳад шуморо ба саҳтӣ биандозад, балки мехоҳад шуморо пок созад ва неъматӣ хешро бар шумо тамои қунад, бошад, ки шукр гузоре

الْكَعْبَيْنِ وَإِنْ كُنْتُمْ جُنُبًا فَاطَّهَّرُوا وَإِنْ كُنْتُمْ مَرْضَىٰ أَوْ عَلَىٰ سَفَرٍ أَوْ جَاءَ أَحَدٌ مِنْكُمْ مِنَ الْغَائِطِ أَوْ لَمَسْتُمُ الْمَيْتَ فَلَمْ تَجِدُوا مَاءً فَتَيَمَّمُوا صَعِيدًا طَيِّبًا فَامْسَحُوا بِرُءُوسِكُمْ وَأَيْدِيكُمْ مِنْهُ مَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيَجْعَلَ عَلَيْكُمْ مِنْ حَرَجٍ وَلَكِنْ يُرِيدُ لِيُطَهِّرَكُمْ وَلِيُتِمَّ نِعْمَتَهُ عَلَيْكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٥١﴾

7. Ва ба ёд оваред неъматӣ Аллохро бар хеш ва [низ] паймоне, ки шуморо ба [анҷоми] он муваззаф гардондааст, он гоҳ ки [дар бораи даъват ба фармонбардорӣ ба паёмбар] гуфтед: «Шунидем ва итоат кардем». Ва аз Аллоҳ таоло парво кунед [битарсед], [ки] бе тардид, Аллоҳ таоло ба он чи даруни синаҳост, донои

وَأذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَمِيثَاقَهُ الَّتِي وَاتَّقَكُمْ بِهِ إِذْ قُلْتُمْ سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا وَأَتَقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٥١﴾

8. Эӣ қасоне, ки имон овардаед, барои Аллоҳ таоло ба адл бархезед, [ва] ба адолат шаҳодат диҳед. Ва албатта, набояд душманиӣ як гурӯҳ шуморо бар он дорад, ки адолат нақунед. Адолат қунед, ки ин [кор] ба пархезқорӣ наздиктар аст ва аз Аллоҳ таоло парво қунед [битарсед], [ки] бе тардид, Аллоҳ таоло ба он чи анҷом медиҳед, огоҳ аст

يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُونُوا قَوْمِينَ لِلَّهِ شُهَدَاءَ بِالْقِسْطِ وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَاٰنُ قَوْمٍ عَلَىٰ ءَا تَعْدِلُوا ءَعْدِلُوا هُوَ أَقْرَبُ لِلتَّقْوَىٰ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿٥٢﴾

9. Аллоҳ таоло ба онон, ки имон овардаанд ва қорҳои шоиства анҷом додаанд, ваъдаи омурзиш ва подоши бузурге додааст

وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿٥٣﴾

10. Ва қасоне, ки қуфр варзиданд ва оёти моро тақзиб қарданд, онон аҳли дузаханд

وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا ءُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ ﴿٥٤﴾

11. Эӣ қасоне, ки имон овардаед, неъматӣ Аллохро бар худ ба ёд оваред, он гоҳ ки гурӯҳе [аз душманон] қасд қарданд, ки ба сӯятон даст дароз қунанд, пас, [Аллоҳ таоло] дасташонро аз шумо боздошт. Ва аз Аллоҳ таоло парво қунед [битарсед]. Ва муъминон бояд танҳо бар Аллоҳ таоло таваққал қунанд

يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ هُمْ قَوْمٌ اٰن يَبْسُطُوا إِلَيْكُمْ أَيْدِيَهُمْ فَكَفَّ أَيْدِيَهُمْ عَنْكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَعَلَىٰ اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿٥٥﴾

12. Ва бе тардид, Аллоҳ таоло аз Бани Исроил паймон гирифт ва аз миёни онон [ба теъдоди қабоилашон] дувоздах солор баргумоштем ва Аллоҳ таоло гуфт: «Ман бо шумо ҳастам. Агар намоз барпо доред ва зақот бипардозед ва ба паёмбарони ман имон биёваред ва ононро гиromӣ доред ва дар роҳи Аллоҳ таоло воми наку диҳед, гуноҳонатонро мезудоям ва шуморо ба боғҳое [аз биҳишт] ворид мекунам, ки ҷӯйборҳо аз зери [дарахтони] он ҷорӣ аст. Пас, ҳар як аз шумо, ки баъд аз ин кофир шавад, мусалламан, роҳи ростро гум кардааст»

﴿وَلَقَدْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَائِيلَ وَبَعَثْنَا مِنْهُمُ اثْنَيْ عَشَرَ نَقِيبًا وَقَالَ اللَّهُ إِنِّي مَعَكُمْ لَئِنْ أَقَمْتُمُ الصَّلَاةَ وَآتَيْتُمُ الزَّكَاةَ وَآمَنْتُمْ بِرُسُلِي وَعَزَّرْتُمُوهُمْ وَأَقْرَضْتُمُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا لَأُكَفِّرَنَّ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَلَأُدْخِلَنَّكُمْ جَنَّاتٍ تَجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ فَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ مِنْكُمْ فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ ﴿١٢﴾

13. Пас, ба [сазон] паймоншиканиашон ононро аз раҳмати хеш дур сохтем ва дилҳояшонро саҳт гардондем, [зеро бо тағйири лафзу таъвили маъно] суҳанон [-и Аллоҳ таоло]-ро аз ҷойгоҳаш таҳриф мекунам ва баҳше аз он чиро бад-он панд дода шуданд, фаромӯш карданд. Ва [эй паёмбар] ту пайваста дар бораи хиёнат аз сӯйи онон огоҳ мешавӣ, магар [шумори] андак аз эшон [ки хиёнаткор нестанд]. Пас, аз онон даргузар ва ҷашмпӯшӣ кун, [ки] бе тардид, Аллоҳ таоло накукоронро дӯст медорад

﴿بِمَا نَقَضْتُمْ مِيثَاقَهُمْ لَعَنَّاهُمْ وَجَعَلْنَا قُلُوبَهُمْ قَاسِيَةً يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ عَنْ مَوَاضِعِهِ وَنَسُوا حَظًّا مِمَّا ذُكِّرُوا بِهِ وَلَا تَزَالُ تَطَّلِعُ عَلَى خَائِبَةٍ مِنْهُمْ إِلَّا قَلِيلًا مِنْهُمْ فَاعْفُ عَنْهُمْ وَأَصْفَحْ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٣﴾

14. Ва [ҳамчунин] аз қасоне, ки гуфтанд: «Мо масеҳӣ ҳастем», паймон гирифтём, [ки пайрави Қуръон ва расули Аллоҳ таоло бошанд] ва [-ле динашонро таҳриф намуданд ва] баҳше аз он чиро, ки бад-он панд дода шуданд, фаромӯш карданд ва мо [низ] то рӯзи қиёмат миёнашон душманиву қина афқандем ва [дар он рӯз] Аллоҳ таоло ононро [аз натиҷаи] он чи кардаанд, огоҳ хоҳад сохт

﴿وَمِنَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّا نَصْرِيُّ أَخَذْنَا مِيثَاقَهُمْ فَنَسُوا حَظًّا مِمَّا ذُكِّرُوا بِهِ فَأَغْرَيْنَا بَيْنَهُمُ الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَاءَ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ وَسَوْفَ يُنَبِّئُهُمُ اللَّهُ بِمَا كَانُوا يَصْنَعُونَ ﴿١٤﴾

15. Эӣ аҳли китоб, ҳамоно паёмбари мо ба сӯйи шумо омадааст, ки бисёре аз [матилибу омузаҳои] китоб [-и осмони худ]-ро, ки пинҳон мекардед, бароятон ба равшанӣ баён кунад ва аз бисёре [аз матилибу аҳкоми он] даргузарад. Ҳатман, аз ҷониби Аллоҳ таоло бароятон нуру китоби равшангар омадааст

﴿يَا أَهْلَ الْكِتَابِ قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولُنَا يُبَيِّنُ لَكُمْ كَثِيرًا مِمَّا كُنْتُمْ تُخْفُونَ مِنَ الْكِتَابِ وَيَعْفُو عَنْ كَثِيرٍ قَدْ جَاءَكُمْ مِنَ اللَّهِ نُورٌ وَكِتَابٌ مُبِينٌ ﴿١٥﴾

16. Аллоҳ таоло ба василаи ин [китоб] касонеро, ки аз хушнудии ӯ пайравӣ кунанд, ба рохҳои саломат хидоят мекунад ва ба фармони Хеш ононро аз торикиҳо ба сӯи рӯшноӣ мебарад ва ба роҳи рост хидояташон мекунад

يَهْدِي بِهِ اللَّهُ مَنِ اتَّبَعَ رِضْوَانَهُ سُبُلَ السَّلَامِ وَيُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ بِإِذْنِهِ وَيَهْدِيهِمْ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿١٦﴾

17. Касоне, ки гуфтанд: «Аллоҳ таоло ҳамон Масех - писари Марям - аст», яқинан, кофир шуданд. [Эй паёмбар, ба онон] Бигӯ: «Агар Аллоҳ таоло бихоҳад, ки Масех - писари Марям - ва модараш ва ҳамаи касонеро, ки рӯи замин ҳастанд, нобуд кунад, чи касе дар баробари Аллоҳ таоло ихтиёре дорад, ки монёе шавад? Фармонравони осмонҳо ва замин ва он чи миёни он ду қарор дорад, аз они Аллоҳ таоло аст; ҳар чи бихоҳад меофаринад ва Аллоҳ таоло бар ҳар чизе тавоност»

لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ قُلْ فَمَنْ يَمْلِكُ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا إِنْ أَرَادَ أَنْ يُهْلِكَ الْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَأُمَّهُ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٧﴾

18. Яхудиён ва масеҳиён гуфтанд: «Мо фарзандони Аллоҳ таоло ва дӯстони ӯ ҳастем». [Эй паёмбар, дар посухашон] Бигӯ: «Пас, чаро ӯ шуморо ба кайфари гуноҳонатон азоб мекунад? Балки шумо [низ] башар ва аз чумлаи афроде ҳастед, ки офаридааст. Ҳар киро бихоҳад, меомурзад ва ҳар киро бихоҳад, азоб мекунад ва фармонравони осмонҳо ва замин ва он чи миёни он ду қарор дорад, аз они Аллоҳ таоло аст ва бозгашт [-и хама] ба сӯи ӯст»

وَقَالَتِ الْيَهُودُ وَالنَّصَارَى نَحْنُ أَبْنَاءُ اللَّهِ وَأَحِبُّهُ قُلْ فَلِمَ يُعَذِّبُكُمْ بِذُنُوبِكُمْ بَلْ أَنْتُمْ بَشَرٌ مِّمَّنْ خَلَقَ يَغْفِرُ لِمَن يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَن يَشَاءُ وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ ﴿١٨﴾

19. Эӣ аҳли китоб, паёмбари мо ба сӯи шумо омад, то дар давраи фатрати паёмбарон [фосила байни биъсати Исо ва Муҳаммад] [аҳқому омӯзаҳои илоҳиро] ба равшанӣ бароятон баён кунад, ки мабодо [рӯзи қиёмат] бигӯед: «На башоратбахше ба суроғамон омад, на бимдиҳандае». Пас, яқинан, [инак] паёмбари башоратбахш ва бимдиҳанда ба сӯятон омадааст ва Аллоҳ таоло бар ҳама чиз тавоност

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولُنَا يُبَيِّنُ لَكُمْ عَلَى فَتْرَةٍ مِّنَ الرَّسُلِ أَنْ تَقُولُوا مَا جَاءَنَا مِن بَشِيرٍ وَلَا نَذِيرٍ فَقَدْ جَاءَكُمْ بَشِيرٌ وَنَذِيرٌ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٩﴾

20. Ва [эӣ паёмбар, ёд кун аз] Ҳангоме ки Мӯсо ба қавмаш гуфт: «Эӣ қавми ман, неъматӣ Аллоҳро бар худ ба ёд оваред, он гоҳ ки байни шумо

وَإِذْ قَالَ مُوسَى لِقَوْمِهِ يَا قَوْمِ أذكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ جَعَلَ فِيكُمْ أَنْبِيَاءَ وَجَعَلَكُمْ مُلُوكًا وَءَاتَاكُمْ مَّا لَمْ يَأْتِ أَحَدًا مِّنَ الْعَالَمِينَ ﴿٢٠﴾

паёмбароне барангехт ва [пас аз бардагии Фиръавн афроде аз] шуморо фармонравоён [-и худатон] сохт ва чизхое ба шумо бахшид, ки ба ҳеч як аз ҷаҳониён [-и муосиратон] надода буд

21. Эй қавм, ба сарзамини муқаддасе, ки Аллоҳ таоло бароятон муқаррар намудааст, ворид шавед ва ба ақиб бознагардед [ва аз динатон даст нақашед], ки зиёндида хоҳед шуд»

يَقَوْمِ ادْخُلُوا الْأَرْضَ الْمُقَدَّسَةَ الَّتِي كَتَبَ اللَّهُ لَكُمْ وَلَا تَرْتَدُّوا
عَلَىٰ أَدْبَارِكُمْ فَتَنْقَلِبُوا خَاسِرِينَ ﴿٢١﴾

22. [Онон] Гуфтанд: «Эй Мӯсо, бе гумон он ҷо қавми зӯрманд ҳастанд, [ва] то онон аз он ҷо берун нараванд, мо ҳаргиз вориди он намешавем. Пас, агар аз он ҷо берун бираванд, мо ворид хоҳем шуд»

قَالُوا يَمُوسَىٰ إِنَّ فِيهَا قَوْمًا جَبَّارِينَ وَإِنَّا لَن نَّدْخُلُهَا حَتَّىٰ يَخْرُجُوا
مِنْهَا فَإِن يَخْرُجُوا مِنْهَا فَإِنَّا دَاخِلُونَ ﴿٢٢﴾

23. Ду тан аз мардоне, ки [аз нофармонӣ ва азоби илоҳӣ] метарсиданд ва Аллоҳ таоло ба онон неъмат [-и итоат ва бандагӣ] дода буд, гуфтанд: «Аз он дарвоза бар эшон [хучум баред ва] ворид шавед, ки агар аз он даромадед, ҳатман, пирӯз хоҳед шуд ва агар муъминед, бар Аллоҳ таоло таваккал кунед»

قَالَ رَجُلَانِ مِنَ الَّذِينَ يَخَافُونَ أَنعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمَا ادْخُلُوا
عَلَيْهِمُ الْبَابَ فَإِذَا دَخَلْتُمُوهُ فَإِنَّكُم مِّنْ غُلَبِيٍّ وَعَلَىٰ اللَّهِ
فَتَوَكَّلُوا إِن كُنْتُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿٢٣﴾

24. [Бани Исроил] Гуфтанд: «Эй Мӯсо, то замоне ки онон дар он ҷо ҳастанд, мо ҳаргиз ворид намешавем. Ту ва Парвардигорат биравед ва бичангед. Мо ҳамин ҷо менишнем»

قَالُوا يَمُوسَىٰ إِنَّا لَن نَّدْخُلُهَا أَبَدًا مَا دَامُوا فِيهَا فَادْهَبْ أَنتَ
وَرَبِّكَ فَقْتِلَا إِنَّا هُنَا قَاعِدُونَ ﴿٢٤﴾

25. [Мӯсо] Гуфт: «Парвардигоро, ман ҷуз ихтиёри худам ва бародарам [ихтиёри шахси дигареро] надорам, пас, миёни мо ва ин гурӯҳи нофармон ҷудой бияфкан»

قَالَ رَبِّ إِنِّي لَا أَمْلِكُ إِلَّا نَفْسِي وَأَخِي فَافْرِقْ بَيْنَنَا وَبَيْنَ
الْقَوْمِ الْفَاسِقِينَ ﴿٢٥﴾

26. [Аллоҳ таоло] Фармуд: «Дар ин сурат [вуруд ба] он [сарзамини муқаддас] то чиҳил сол бар онон харом шудааст, [ва пайваста] дар замин саргардон хоҳанд буд. Пас, ба хотири [рафтори] ин гурӯҳи нофармон афсӯс махӯр»

قَالَ فَإِنَّهَا مُحْرَمَةٌ عَلَيْهِمْ أَرْبَعِينَ سَنَةً يَتِيهُونَ فِي الْأَرْضِ فَلَا
تَأْسَ عَلَى الْقَوْمِ الْفَاسِقِينَ ﴿٢٦﴾

27. Ва [эй Паёмбар] достони ду писари Одам [Ҳобил ва Қобил]-ро ба ҳақ бар эшон бихон: хангоме

﴿وَأْتَلُ عَلَيْهِم نَبَأَ ابْنَيْ آدَمَ بِالْحَقِّ إِذْ قَرَّبَا قُرْبَانًا فَتُقْبِلَ مِنْ
أَحَدِهِمَا وَلَمْ يُتَقَبَلْ مِنَ الْآخَرِ قَالَ لَأَقْتُلَنَّكَ قَالَ إِنَّمَا يَتَقَبَّلُ

اللَّهُ مِنَ الْمُتَّقِينَ ﴿٢٧﴾

ки [хар кадом] барои тақарруб [ба даргоҳи Аллоҳ таоло] як қурбонӣ тақдим карданд, аз яке пазируфта шуд ва аз дигаре пазируфта нашуд. [Қобил ба Ҳобил] Гуфт: «Ҳатман, туро хоҳам кушт». [Ҳобил] Гуфт: «Аллоҳ таоло [қурбониро] фақат аз парҳезкорон мепазирад

28. Агар ту дастатро барои куштани ман дароз кунӣ, ман ҳаргиз дастамро барои куштан ба сӯят дароз нахоҳам кард, [зеро] бе тардид, ман аз Аллоҳ таоло - Парвардигори ҷаҳониён - метарсам

لَئِن بَسَطْتَ إِلَيَّ يَدَكَ لِتَقْتُلَنِي مَا أَنَا بِبَاسِطٍ يَدِيَ إِلَيْكَ لِأَقْتُلَكَ
إِنِّي أَخَافُ اللَّهَ رَبَّ الْعَالَمِينَ ﴿٢٨﴾

29. [Он гоҳ барои он ки ӯро битарсонад гуфт] «Ман мехоҳам, ки ту бо гуноҳи [қатли] ман ва гуноҳи [аъмоли] худат [ба сӯйи Аллоҳ таоло] бозгардӣ ва аз аҳли дузах бошӣ. Ва ин аст сазои ситамгорон»

إِنِّي أُرِيدُ أَنْ تَبُوءَ بِإِثْمِي وَإِثْمِكَ فَتَكُونَ مِنْ أَصْحَابِ النَّارِ
وَذَلِكَ جَزَاءُ الظَّالِمِينَ ﴿٢٩﴾

30. Пас, нафси [саркаши] ӯ куштани бародарашро барояш орошт [ва муваҷҷаҳу осон чилва дод]. Пас, ӯро кушт ва аз зиёнкорон шуд

فَطَوَعَتْ لَهُ نَفْسُهُ قَتْلَ أَخِيهِ فَقَتَلَهُ فَأَصْبَحَ مِنَ الْخٰسِرِينَ ﴿٣٠﴾

31. Он гоҳ Аллоҳ таоло калог [зоғ]-еро фиристод, ки дар замин ҷустуҷӯ [ва ковиш] мекард, то [калоғи мурдаеро дафн кунад ва ин гуна] ба вай нишон диҳад, ки чи гуна ҷасади бародарашро бипӯшонад. [Қобил] Гуфт: «Вой бар ман! Оё нотаваон будам аз ин ки ҳамчун ин калог бошам ва ҷасади бародарамро бипӯшонам»? Он гоҳ [ба саҳтӣ аз кори зишти хеш] пушаймон шуд

فَبَعَثَ اللَّهُ غُرَابًا يَبْحَثُ فِي الْأَرْضِ لِيُرِيَهُ كَيْفَ يُورِي سَوَاءَ
أَخِيهِ قَالَ يُوتِلُنِي أَعْجَزْتُ أَنْ أَكُونَ مِثْلَ هَذَا الْغُرَابِ
فَأُورِي سَوَاءَ أَخِي فَأَصْبَحَ مِنَ النَّادِمِينَ ﴿٣١﴾

32. Ба хамин сабаб, бар Бани Исроил муқаррар доштем, ки ҳар кас инсонеро ҷуз барои [қасоси] қасе ё фасоде [ки] дар замин [муртакиб шудааст] ба қатл бирасонад, чунон аст, ки гӯй ҳамаи мардумро куштааст ва ҳар кас [бо худдорӣ аз қатлҳои худсарона ва беҳуда] инсонеро зинда бидорад, чунон аст, ки ҳамаи мардумро зинда кардааст. Ва бе гумон, паёмбарони мо бо далоили равшан барои онон [Бани Исроил] омаданд, [вале] боз ҳам бисёре аз эшон пас аз

مِنْ أَجْلِ ذَلِكَ كَتَبْنَا عَلَى بَنِي إِسْرَائِيلَ أَنَّهُ مَن قَتَلَ نَفْسًا
بِغَيْرِ نَفْسٍ أَوْ فَسَادٍ فِي الْأَرْضِ فَكَأَنَّمَا قَتَلَ النَّاسَ جَمِيعًا
وَمَنْ أَحْيَاهَا فَكَأَنَّمَا أَحْيَا النَّاسَ جَمِيعًا وَلَقَدْ جَاءَتْهُمْ رُسُلُنَا
بِالْبَيِّنَاتِ ثُمَّ إِنَّا كَثِيرًا مِّنْهُمْ بَعْدَ ذَلِكَ فِي الْأَرْضِ لَمُسْرِفُونَ ﴿٣٢﴾

он [бо ирғикоби гуноҳ] дар замин [по аз худуди илоҳӣ фаротар гузоштанд ва] зиёдаравӣ карданд

33. Сазои касоне, ки бо Аллоҳ таоло ва паёмбараш мечанганд ва [бо қатлу дуздӣ ва фахшо] дар замин ба ғасод мекушанд, ҷуз ин нест, ки кушта шаванд ё ба дор овехта шаванд ё даст [-и рост] ва пой [-и чапи] онҳо дар хилоф [ҷихати якдигар] қатъ шавад ё аз сарзамин [-и худ] таъбид гарданд. Ин [мучозот мояи] расвоии онҳо дар дунёст ва дар охират [низ] азоби бузург [дар пеш] доранд

إِنَّمَا جَزَاءُ الَّذِينَ يُحَارِبُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَسْعَوْنَ فِي الْأَرْضِ فَسَادًا أَنْ يُقَتَّلُوا أَوْ يُصَلَّبُوا أَوْ تُقَطَّعَ أَيْدِيهِمْ وَأَرْجُلُهُمْ مِنْ خَلْفٍ أَوْ يُنْفَوْا مِنَ الْأَرْضِ ذَلِكَ لَهُمْ جَزَاءُ فِي الدُّنْيَا وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٣٣﴾

34. Магар касоне, ки [шумо ҳокимон] пеш аз он ки бар онон даст ёбед, тавба кунанд. Пас, [агар чунин карданд, аз онон даргузаред ва] бидонед, ки Аллоҳ таоло омурзандаи меҳрубон аст

إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا مِنْ قَبْلِ أَنْ تَقْدِرُوا عَلَيْهِمْ فَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٣٤﴾

35. Эй касоне, ки имон овардаед, аз Аллоҳ таоло парво кунед [битарсед] ва [бо анҷоми корҳои нек, барои тақарруб] ба сӯйи ӯ васила бичӯед ва дар роҳаш ҷиход кунед, бошад, ки растағор шавед

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَابْتَغُوا إِلَيْهِ الْوَسِيلَةَ وَجَاهِدُوا فِي سَبِيلِهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٣٥﴾

36. Дар ҳақиқат касоне, ки куфр варзиданд, агар тамоми он чи дар замин аст, барои онон бошад ва ҳаммонандаш [низ] бо он [дар ихтиёрашон бошад ва бихоҳанд], то ба бад-он васила худро аз азоби рӯзи қиёмат бозхаранд, аз эшон пазируфта намешавад ва азоби дарднок [дар пеш] доранд

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْ أَنَّ لَهُمْ مَّا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا وَمِثْلَهُ مَعَهُ لَيَفْتَدُوا بِهِ مِنْ عَذَابِ يَوْمِ الْقِيَامَةِ مَا تُقْبَلُ مِنْهُمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٣٦﴾

37. Меҳоҳанд аз оташ [-и дузах] берун раванд, ва [-ле] аз он [азоб] наметавонанд хориҷ шаванд ва барояшон азоби пойдор [муҳайё] аст

يُرِيدُونَ أَنْ يُخْرِجُوا مِنَ النَّارِ وَمَا هُمْ بِخَارِجِينَ مِنْهَا وَلَهُمْ عَذَابٌ مُقِيمٌ ﴿٣٧﴾

38. [Эй ҳокимони мусулмон] Дасти марду зани дуздиро ба сазои амале, ки муртақиб шудаанд, ба унвони мучозоте аз ҷониби Аллоҳ таоло қатъ кунед ва [бидонед, ки] Аллоҳ таоло шикастнопазиру ҳақим аст

وَالسَّارِقُ وَالسَّارِقَةُ فَاقْطَعُوا أَيْدِيَهُمَا جَزَاءً بِمَا كَسَبَا نَكَالًا مِنَ اللَّهِ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٣٨﴾

39. Пас, ҳар ки баъд аз [гуноҳ ва] ситам карданаши тавба кунад ва [аъмоли худро ҷуброн ва] ислоҳ

فَمَنْ تَابَ مِنْ بَعْدِ ظُلْمِهِ وَأَصْلَحَ فَإِنَّ اللَّهَ يَتُوبُ عَلَيْهِ إِنَّ اللَّهَ عَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٣٩﴾

намояд, бе тардид, Аллоҳ таоло тавбаашро мепазирад. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло омурзандаи меҳрубон аст

40. Оё намедонӣ, ки фармонравои осмонҳо ва замин аз они Аллоҳ таоло аст, [ва] ҳар киро бихоҳад азоб мекунад ва ҳар киро бихоҳад мебахшад? Ва Аллоҳ таоло бар ҳар чизе тавоност

أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ يُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ وَيَغْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٤٠﴾

41. Эй паёмбар, касоне, ки дар [роҳи] куфр шитоб мекунад, ту роғамгин насозад - [хоҳ] аз касоне, ки ба забонашон меғӯянд: «Имон овардем» ва қалбашон имон наовардааст ва [хоҳ] аз яҳудиён [бошанд, ҳамон касоне, ки ба суханони пешвоёну бузургонашон] гӯш месупоранд, [оре, онон ҷақат] шунавандаи [дурӯғҳо ва муқаллиди дастурҳои] гурӯҳи дигаре [аз уламоишон] ҳастанд, ки [туро бовар надоранд ва ҳаргиз] наздат наомадаанд. Онон суханон [-и Аллоҳ таоло]-ро [бар асоси майлу манфиати худ] аз ҷойгоҳашон таҳриф мекунад ва [ба якдигар] меғӯянд: «Агар ин [ҳукм аз суйи Муҳаммад] ба шумо дода шуд, пас, [аз ӯ] бипазиред ва агар он [чизи дилхоҳатон аст] ба шумо дода нашуд, [аз ӯ] дурӣ кунед». Ва [эй паёмбар] ҳар ки Аллоҳ таоло гумроҳиашро хоста бошад, ту ҳаргиз дар баробари Аллоҳ таоло барояш ихтиёр надорӣ [ва наметавонӣ аз ӯ дифоъ кунӣ]. Онон [яҳудиён ва мунофиқон] касоне ҳастанд, ки Аллоҳ таоло нахостааст дилҳояшонро [аз палидии куфр] пок кунад. Онон дар дунё расвой [ва хорӣ дар интизор] доранд ва дар охира барояшон азоби бузурге [дар пеш] аст

﴿يَأْتِيهَا الرِّسُولُ لَا يَحْزُنكَ الَّذِينَ يُسْرِعُونَ فِي الْكُفْرِ مِنَ الَّذِينَ قَالُوا آمَنَّا بأفواههم ولم تؤمن قلوبهم ومن الذين هادوا سَمْعُونَ لِلْكَذِبِ سَمْعُونَ لِقَوْمٍ آخَرِينَ لَمْ يَأْتُوكَ يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ مِنْ بَعْدِ مَوَاضِعِهِ يَقُولُونَ إِنْ أُوتِيتُمْ هَذَا فَخُذُوهُ وَإِن لَمْ تُؤْتُوهُ فَاكْذِبُوا وَمَنْ يُرِدِ اللَّهُ فِتْنَتَهُ فَلَنْ تَمْلِكَ لَهُ مِنْ اللَّهِ شَيْئًا أُولَٰئِكَ الَّذِينَ لَمْ يُرِدِ اللَّهُ أَنْ يُطَهِّرْ قُلُوبَهُمْ لَهُمْ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٤١﴾

42. Онон [яҳудиён] бисёр гӯш ба дурӯғ месупоранд, [ва] моли ҳароми фаровон меҳӯранд. Пас, [эй паёмбар] агар [барои додхоҳӣ] наздат омаданд, миёнашон доварӣ кун ё аз эшон рӯй бигардон. Ва [яқин бидон, ки] агар аз онон рӯй бигардонӣ, ба ту ҳеч зиёне намерасонанд, ва [-ле] агар доварӣ кардӣ, бо адолат миёнашон доварӣ кун. Бе тардид, Аллоҳ таоло додгаронро дӯст медорад

سَمْعُونَ لِلْكَذِبِ أَكْثَرُونَ لِلسُّحْتِ فَإِن جَاءُوكَ فَاحْكُم بَيْنَهُمْ أَوْ أَعْرَضْ عَنْهُمْ وَإِن تُعْرِضْ عَنْهُمْ فَلَنْ يَصْرِوْكَ شَيْئًا وَإِن حَكَمْتَ فَاحْكُم بَيْنَهُم بِالْقِسْطِ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ ﴿٤٢﴾

43. Ва онон чи гуна туро ба доварӣ металабанд, дар ҳоле ки Таврот наздашон аст, [ва] ҳукми Аллоҳ таоло дар он вучуд дорад? Сипас баъд аз он [додхоҳӣ, агар сухане хилофи майлашон бигӯӣ, аз дастури Таврот ва ҳукми ту] руй мегардонанд ва инон муъмин нестанд

وَكَيْفَ يُحْكُمْونَكَ وَعِنْدَهُمُ التَّوْرَةُ فِيهَا حُكْمُ اللَّهِ ثُمَّ يَتَوَلَّوْنَ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ وَمَا أَوْلَتْكَ بِالْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٣﴾

44. Ба ростӣ, Мо Тавротро нозил кардем, ки дар он хидоят ва нур аст. Паёмбароне, ки [дар баробари фармони Аллоҳ таоло] таслим буданд, бар асоси [омӯзаҳои] он барои яҳудиён доварӣ мекарданд ва донишмандону фақеҳон [-и яҳудӣ], ки посдорӣ аз китоби Аллоҳ таоло [ва чилавгири аз таҳрифи Таврот] ба онон супурда шуда буд ва бар [ҳаққонияти] он гувоҳ буданд [ва бино ба дастурхоҷаш ҳукм мекарданд]. Пас, [эй яҳудиён, дар иҷрои аҳкоми илоҳӣ] аз мардум натарсед ва аз Ман битарсед ва оётамо ба баҳои ночиз нафурӯшед. Ва ҳар кас ба аҳкоме, ки Аллоҳ таоло нозил кардааст, доварӣ накунад, кофир аст

إِنَّا أَنْزَلْنَا التَّوْرَةَ فِيهَا هُدًى وَنُورٌ يَخْتُمُ بِهَا التَّيْبُونُ الَّذِينَ اسْلَمُوا لِلدِّينِ هَادُوا وَالرَّبَّيْنُونُ وَالْأَحْبَابُ بِمَا اسْتَحْفِظُوا مِنْ كِتَابِ اللَّهِ وَكَانُوا عَلَيْهِ شُهَدَاءَ فَلَا تَخْشَوُا النَّاسَ وَآخِشُوا وَلَا تَسْتَرُوا بِبَآئِنِي تَمَنَّا قَلِيلًا وَمَنْ لَمْ يَخْتُمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأَوْلَيْتِكَ هُمُ الْكٰفِرُونَ ﴿٤٤﴾

45. Ва дар он [Таврот] барои эшон [Бани Исроил] муқаррар доштем, ки: «Ҷон дар баробари ҷону ҷашм дар баробари ҷашм ва бинӣ дар баробари бинӣ ва гӯш дар баробари гӯш ва дандон дар баробари дандон аст ва [ҳатто] захмҳо қасос доранд». Пас, ҳар ки аз он гузашт намояд, он [бахшиш] каффораи [гуноҳони] ӯст. Ва ҳар кас ба аҳкоме, ки Аллоҳ таоло нозил кардааст, ҳукм накунад, [аз худуди илоҳӣ фаротар рафтааст ва] ситамгор аст

وَكَتَبْنَا عَلَيْهِمْ فِيهَا أَنَّ النَّفْسَ بِالنَّفْسِ وَالْعَيْنَ بِالْعَيْنِ وَالْأَنْفَ بِالْأَنْفِ وَالْأُذُنَ بِالْأُذُنِ وَالسِّنَّ بِالسِّنِّ وَالْجُرُوحَ قِصَاصٌ فَمَنْ تَصَدَّقَ بِهِ فَهُوَ كَفَّارَةٌ لَهُ وَمَنْ لَمْ يَخْتُمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأَوْلَيْتِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٤٥﴾

46. Ва ба дунболи онон [паёмбарони Бани Исроил] Исо писари Марямро фиристодем, ки тасдиқкунандаи Таврот буд, ки пеш аз ӯ фиристода будем ва Инчилро, ки дар он хидоят ва нур буд, ба ӯ додем, ки тасдиқкунандаи Тавроти пеш аз вай буд ва хидояту андарзе буд барои парҳезкорон

وَقَفَّيْنَا عَلَىٰ آثَرِهِمْ بِعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ التَّوْرَةِ وَآتَيْنَاهُ الْإِنْجِيلَ فِيهِ هُدًى وَنُورٌ وَمُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ التَّوْرَةِ وَهُدًى وَمَوْعِظَةً لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٤٦﴾

47. Ва аҳли Инчил бояд ба он чи Аллоҳ таоло дар он [китоб] нозил кардааст, ҳукм кунанд. Ва

وَلِيَحْكُمَ أَهْلَ الْإِنْجِيلِ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فِيهِ وَمَنْ لَمْ يَخْتُمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأَوْلَيْتِكَ هُمُ الْفٰسِقُونَ ﴿٤٧﴾

хар ки ба он чи Аллоҳ таоло нозил кардааст, хукм накунад, нофармон аст

48. Ва [эй паёмбар, мо ин] китобро ба ҳақ бар ту нозил кардем, [ки] тасдиқкунандаи китобҳои пешин аст ва мавриди эътиמוד [-и китобҳои осмонӣ ба унвони меъёре барои ҳақ ва ботил] аст. Пас, байни онон бар асоси он чи Аллоҳ таоло нозил кардааст, хукм кун ва ба ҷойи ҳақиқате, ки [аз ҷониби Қуръон] ба ту раисдааст, аз ҳавасҳои онон пайравӣ мақун. [Эй мардум] Мо барои ҳар яке аз шумо онну роҳи равшан қарор додем ва агар Аллоҳ таоло меҳост, ҳамаи шуморо уммати воҳид қарор меод, вале [Аллоҳ таоло меҳодад] шуморо дар [мавриди] он чи ба шумо бахшидааст, биозмояд, пас, дар некиҳо бар якдигар пешӣ гиред. Бозгашти ҳамаи шумо ба сӯи Аллоҳ таоло аст. Он гоҳ $\bar{U}$ аз он чи дар он ихтилоф мекардед, огоҳатон месозад

وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ الْكِتَابِ وَمُهَيِّئًا عَلَيْهِ فَاحْكُم بَيْنَهُم بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ عَمَّا جَاءَكَ مِنَ الْحَقِّ لِكُلِّ جَعَلْنَا مِنْكُمْ شِرْعَةً وَمِنْهَاجًا وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَلَٰكِن لِّيَبْلُوَكُمْ فِي مَا آتَاكُمْ فَأَسْتَبِقُوا الْخَيْرَاتِ إِلَى اللَّهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿٥٤﴾

49. Ва [эй паёмбар] миёни онон [яхуд] бар асоси он чи Аллоҳ таоло [дар Қуръон] нозил кардааст, хукм кун ва аз ҳавасҳои онон пайравӣ мақун ва бар ҳазар бош аз ин ки туро аз бархе аз он чи Аллоҳ таоло бар ту нозил кардааст, мунҳариф кунад. Пас, агар [аз пазириши доварию ту] рӯй гардонанд, бидон, ки Аллоҳ таоло меҳодад ононро ба [хотири] бархе аз гуноҳонашон муҷозот кунад. Ва ба ростӣ, ки бисёре аз мардум нофармонанд

وَأَنْ أَحْكُم بَيْنَهُمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ وَأَحْذَرُهُمْ أَنْ يَفْتِنُوكَ عَنْ بَعْضِ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ إِلَيْكَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَاعْلَمُوا أَنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ أَنْ يُصِيبَهُمْ بِبَعْضِ ذُنُوبِهِمْ وَإِنَّ كَثِيرًا مِنَ النَّاسِ لَفَاسِقُونَ ﴿٥٥﴾

50. Оё онон доварию [бар асоси ченақҳои] ҷоҳилиятро меҳодад? Ва барои аҳли яқин, доварию чи касе беҳтар аз Аллоҳ таоло аст?

أَفَحُكْمَ الْجَاهِلِيَّةِ يَبْغُونَ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ حُكْمًا لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴿٥٦﴾

51. Эй касоне, ки имон овардаед, яҳудиён ва масеҳиёнро ба дӯсти нагиред. Онон дӯстони якдигаранд ва ҳар ки аз шумо, ки бо эшон дӯсти кунад, ҳатман, аз онҳост. Бе тартид, Аллоҳ таоло гурӯҳи ситамгонро [ба хотири дӯсти бо қофирон] ҳидоят намекунад

﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْيَهُودَ وَالنَّصَارَىٰ أَوْلِيَاءَ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ وَمَنْ يَتَوَلَّهُمْ مِنكُمْ فَإِنَّهُ مِنَّهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٥٧﴾﴾

52. Пас, [эй паёмбар] касонеро, ки дар дилҳояшон беморӣ [нифок] аст, мебинӣ, ки дар [дӯстӣ бо] онон мешитобанд, [ва] мегӯянд: «Метарсем, ки [агар пирӯз шаванд, аз чониби онон] осебе ба мо бирасад». Умед аст, ки Аллоҳ таоло [барои мусулмонон] аз чониби Худ пирӯзӣ [ва кушоише] пеш оварад, он гоҳ [ин мунофиқон] аз он чи дар дили худ пинҳон медоштанд, пушаймон шаванд

فَتَرَى الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ يُسْرِعُونَ فِيهِمْ يَقُولُونَ نَحْشَىٰ
أَنْ نُّصِيبَآ دَابِرَةً فَعَسَىٰ ٱللَّهُ أَنْ يَأْتِيَ بِٱلْفَتْحِ أَوْ أَمْرٍ مِّنْ عِنْدِهِ
فَيُضِيبُهُآ عَلَىٰ مَا أَسْرَوْآ فِي أَنفُسِهِمْ نَتَذِيبُهُمْ ۖ

53. Ва онон, ки имон овардаанд мегӯянд: «Оё инҳо [мунофиқон] ҳамон касоне ҳастанд, ки ба Аллоҳ таоло савгандҳои сахт меҳӯрданд, ки бо шумо ҳастанд»? Аъмолашон табоҳ гашт ва зиёнкор шуданд

وَيَقُولُ الَّذِينَ ءَامَنُوا أَهَآؤَآءِ الَّذِينَ أَقْسَمُوا بِٱللَّهِ جَهَدَآ أَيْمَانِهِمْ
إِنَّهُمْ لَمَعَكُمْ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فَأُصْبِحُوا خٰسِرِينَ ۖ

54. Эй касоне, ки имон овардаед, ҳар касе аз шумо, ки аз дини худ баргардад [ба Аллоҳ таоло зиёне намерасонад], Аллоҳ таоло ба зудӣ гурӯҳеро меоварад, ки ононро дӯст медорад ва онҳо [низ] Ёро дӯст медоранд, [онон] нисбат ба муъминон фурутан ва дар баробари кофирон сарсафт ҳастанд, дар роҳи Аллоҳ таоло чиҳод мекунанд ва аз сарзаниши ҳеч маломатгаре намеҳаросанд. Ин фазли Аллоҳ таоло аст, ки ба ҳар кас бихоҳад медиҳад ва Аллоҳ таоло кушоишгари доност

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا مَن يَرْتَدَّ مِنكُمْ عَن دِينِهِ فَسَوْفَ
يَأْتِي ٱللَّهُ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُ ۖ أَذِلَّةٍ عَلَىٰ ٱلْمُؤْمِنِينَ أَعِزَّةٍ عَلَىٰ
ٱلْكَٰفِرِينَ يُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ ٱللَّهِ وَلَا يَخَافُونَ لَوْمَةَ لَآئِمٍ ذٰلِكَ
فَضْلُ ٱللَّهِ يُؤْتِيهِ مَن يَشَآءُ وَٱللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ۖ

55. [Эй муъминон] Бе тардид, [ёвару] дӯсти шумо фақат Аллоҳ таоло ва паёмбараш ва [ҳамчунин] афроде ҳастанд, ки имон овардаанд. [Ҳамон] Касоне, ки намоз барпо медоранд ва бо фурутанӣ [ва ризояти комил] закот мепардозанд

إِنَّمَا وَلِيُّكُمُ ٱللَّهُ وَرَسُولُهُ ۖ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُوا ٱلَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلٰوةَ
وَيُؤْتُونَ الزَّكٰوةَ وَهُمْ رَٰكِعُونَ ۖ

56. Ва ҳар ки Аллоҳ таоло ва паёмбараш ва муъминонро ба дӯстӣ бигирад, [аз гурӯҳи Аллоҳ таоло аст ва] яқинан, гурӯҳи Аллоҳ таоло пирӯзанд

وَمَن يَتَوَلَّ ٱللَّهُ وَرَسُولَهُ ۖ وَٱلَّذِينَ ءَامَنُوا ۖ فَإِن حَزَبَ ٱللَّهُ هُم
ٱلْغٰلِبُونَ ۖ

57. Эй касоне, ки имон овардаед, касонеро, ки динатонро ба тамасхур ва бозӣ гирифтаанд,

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا ٱلَّذِينَ اتَّخَذُوا دِينَكُمْ هُزُوًا
وَلَعِبًا مِّنَ الَّذِينَ أُوْتُوا ٱلْكِتَآبَ مِن قَبْلِكُمْ وَٱلْكَفَّآرَ ۖ

дӯст [-они худ] нагиред, [хоҳ] аз касоне [бошанд], ки пеш аз шумо ба онон китоб дода шудааст ва [хоҳ аз] кофирон. Ва агар имон доред, аз Аллоҳ таоло парво кунед [битарсед]

وَأَنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٥٧﴾

58. Ва [ин афрод касоне ҳастанд, ки] вақте [тавассути азон мардумро] ба намоз меҳонед, онро ба масхара ва бозӣ мегиранд, зеро онон гурӯҳе ҳастанд, ки намеандешанд

وَإِذَا نَادَيْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ اتَّخَذُوهَا هُزُؤًا وَلَعِبًا ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَعْقِلُونَ ﴿٥٨﴾

59. [Эй паёмбар] Бигӯ: «Эй аҳли китоб, оё [иллати ин ки] бар мо хурда мегиред, ҷуз ин аст, ки мо ба Аллоҳ таоло ва он чи бар мо нозил шуда ва [ба] он чи пеш аз мо нозил гардидааст, имон овардаем ва [ҳамчунин бар ин боварем, ки] ағлаби шумо нофармонед»

قُلْ يَا هَلْ أَكْتَبَ هَلْ تَنْقُمُونَ مِنَّا إِلَّا أَنْ ءَامَنَّا بِاللَّهِ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْنَا وَمَا أُنزِلَ مِن قَبْلُ وَأَنْ أَكْثَرَكُمْ فَسِيقُونَ ﴿٥٩﴾

60. Бигӯ: «Оё [меҳоҳед] шуморо аз [ҳоли] касоне огоҳ кунам, ки назди Аллоҳ таоло чазое аз ин бадтар доранд? [Онон] Касоне [ҳастанд], ки Аллоҳ таоло лаънаташон кард ва бар эшон хашм гирифт ва бархе аз онро [масх намуд ва ба шакли] бузина ва хук даровард ва [низ] касоне, ки [ба ҷойи Аллоҳ таоло] тоғут [ва ҳокимони худкома]-ро бандагӣ карданд. Инон [аз ҳама] бадмақомтар ва аз роҳи рост гумгаштатаранд

قُلْ هَلْ أَنْبَيْتُمْ بِشَرِّ مَن ذَٰلِكَ مَثُوبَةً عِنْدَ اللَّهِ مَن لَعَنَهُ اللَّهُ وَعَظِبَ عَلَيْهِ وَجَعَلَ مِنْهُمْ الْقِرَدَةَ وَالْخَنَازِيرَ وَعَبَدَ الطَّاغُوتَ أُولَٰئِكَ شَرٌّ مَّكَانًا وَأَضَلُّ عَن سَوَاءِ السَّبِيلِ ﴿٦٠﴾

61. Ва [эй Паёмбар] вақте [яхудиёни мунофик] наздатон меоянд, мегӯянд: «Имон овардаем», ҳол он ки бо куфр ворид шуданд ва бо ҳамон [куфр] берун рафтаанд; ва Аллоҳ таоло ба он чи пинҳон мекарданд, донотар аст

وَإِذَا جَاءُوكُمْ قَالُوا ءَامَنَّا وَقَدْ دَخَلُوا بِالْكُفْرِ وَهُمْ قَدْ خَرَجُوا بِهِ ءَ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٦١﴾

62. Ва бисёре аз онро мебинӣ, ки дар гуноҳ ва тачовуз [ба ҳуқуқи дигарон] ва ҳаромхӯрӣ шитоб мекунанд. Чи бад аст, он чи мекунанд!

وَتَرَى كَثِيرًا مِنْهُمْ يُسِرُّونَ فِي الْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَأَكْلِهِمُ السُّحْتِ لَبِئْسَ مَا كَانُوا يَفْعَلُونَ ﴿٦٢﴾

63. Чаро донишмандон ва фақеҳон [-и яҳуд] онро аз гуфтори гуноҳ [-олуд] ва ҳаромхорагиашон бознамедоранд? Ростӣ, чи бад аст, он чи анҷом медиҳанд!

لَوْلَا يَنْهَاهُمُ الرَّبَّانِيُّونَ وَالْأَحْبَارُ عَن قَوْلِهِمُ الْإِثْمَ وَأَكْلِهِمُ السُّحْتِ لَبِئْسَ مَا كَانُوا يَفْعَلُونَ ﴿٦٣﴾

64. Ва яҳудиён [ҳангоми сахтӣ ва тангдастӣ] гуфтанд: «Дасти Аллоҳ таоло [аз хайру баҳшиш] бастааст». Дастҳояшон баста бод ва ба сазои он чи гуфтанд лаънат бар онон бод! [Ҳаргиз чунин нест] Балки ҳар ду дасти ӯ кушодааст [ва] ҳар гуна ки бихоҳад, мебахшад. [Эй паёмбар] Ин оёт, ки аз тарафи Парвардигорат бар ту нозил шудааст, бар саркашӣ ва куфри бисёре аз онон меафзояд. Мо миёнашон то рӯзи киёмат душманӣ ва кина афкандем. Ҳар замон оташи ҷанг барафрӯхтанд, Аллоҳ таоло онро хомӯш кард. Онон [пайваста] дар замин ба табаҳқорӣ [ва фасод] мекӯшанд ва Аллоҳ таоло табаҳқоронро дӯст намедорад

وَقَالَتِ الْيَهُودُ يَدُ اللَّهِ مَغْلُولَةٌ غُلَّتْ أَيْدِيهِمْ وَلُعِنُوا بِمَا قَالُوا
بَلْ يَدَاهُ مَبْسُوطَتَانِ يُنفِقُ كَيْفَ يَشَاءُ وَلَيَزِيدَنَّ كَثِيرًا مِّنْهُم
مَّا أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ طُغْيَانًا وَكُفْرًا وَالْقَيْنَاتُ بَيْنَهُمُ الْعَدَاوَةُ
وَالْبَغْضَاءُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ كُلَّمَا أَوْقَدُوا نَارًا لِلْحَرْبِ أَطْفَأَهَا
اللَّهُ وَسَعُونَ فِي الْأَرْضِ فَسَادًا وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُفْسِدِينَ ﴿٦٤﴾

65. Ва агар аҳли китоб имон меоварданд ва парҳезкорӣ мекарданд, яқинан, гуноҳонашонро мезудудем ва ононро ба боғҳои пурнеъмат [-и биҳишт] ворид мекардем

وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ الْكِتَابِ ءَامَنُوا وَاتَّقَوْا لَكَفَّرْنَا عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ
وَلَأَدْخَلْنَاهُمْ جَنَّاتِ النَّعِيمِ ﴿٦٥﴾

66. Ва агар онон ба Таврот ва Инчил ва он чи аз сӯйи Парвардигорашон бар онҳо нозил шудааст [Қуръон] амал мекарданд, ҳатман, аз [баракоти осмони] болои сарашон ва аз [неъматҳои замини] зери пояшон бархӯрдор мешуданд. Бархе аз онон миёнарав ҳастанд, ва [-ле] бисёре аз эшон [ба сабаби беимонӣ] қорҳои баде анҷом медиҳанд

وَلَوْ أَنَّهُمْ أَقَامُوا التَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْهِمْ مِنْ رَبِّهِمْ
لَأَكْلُوا مِنْ فَوْقِهِمْ وَمِن تَحْتِ أَرْجُلِهِمْ مِنْهُمْ أُمَّةٌ مُّقْتَصِدَةٌ وَكَثِيرٌ
مِّنْهُمْ سَاءَ مَا يَعْمَلُونَ ﴿٦٦﴾

67. Эй Паёмбар, он чиро аз тарафи Парвардигорат бар ту нозил шудааст, [ба таври комил ба мардум] иблаг кун ва агар [чунин] нақунӣ, рисолати ӯро [ба анҷом] нарасондаӣ ва Аллоҳ таоло туро аз [газанди] мардум хифз мекунад. Бе тардид, Аллоҳ таоло гурӯҳи кофиронро хидоят намекунад

﴿يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ وَإِنْ لَّمْ تَفْعَلْ فَمَا
بَلَغْتَ رِسَالَتَهُ وَاللَّهُ يَعْصِمُكَ مِنَ النَّاسِ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي
الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ ﴿٦٧﴾

68. Бигӯ: «Эй аҳли китоб, шумо бар ҳеч [ини дурусте] нестед, магар ин ки Таврот ва Инчил ва он чиро, ки аз тарафи Парвардигоратон бар шумо нозил шудааст, барпо доред». Ва [эй паёмбар] бе тардид, он чи аз сӯйи Парвардигорат

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَسْتُمْ عَلَىٰ شَيْءٍ حَتَّىٰ تُقِيمُوا التَّوْرَةَ
وَالْإِنْجِيلَ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ وَلَيَزِيدَنَّ كَثِيرًا مِّنْهُم
مَّا أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ طُغْيَانًا وَكُفْرًا فَلَا تَأْسَ عَلَى الْقَوْمِ
الْكَافِرِينَ ﴿٦٨﴾

бар ту нозил шудааст, бар саркашӣ ва куффри бисёре аз онон меафзояд, пас, бар [ин] гурӯҳи кофир афсӯс махӯр

69. Бе гумон, касоне, ки имон овардаанд ва касоне, ки яхуди ва собий [фитратгаро] ва масехӣ хастанд, ҳар ки ба Аллоҳ таоло ва рӯзи қиёмат имон оварад ва қорҳои шоиста анҷом диҳад, на тарсе хоҳанд дошт ва на андуҳгин мешаванд

إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَالَّذِينَ هَادُوا وَالصَّابِقُونَ وَالصَّارِئِينَ مَنْ ءَامَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَعَمِلَ صَالِحًا فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٦٩﴾

70. Яқинан, мо аз Бани Исроил [дар мавриди итоат аз фармони ҳақ] паймон гирифтём ва паёмбароне ба сӯяшон фиристодем. Ҳар гоҳ паёмбаре чизе овард, ки ҳавои нафсашон наменписандад, гурӯҳеро дурӯғӯ хонданд ва гурӯҳеро куштанд

لَقَدْ أَخَذْنَا مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَائِيلَ وَارْسَلْنَا إِلَيْهِمْ رَسُولًا قَالُوا إِنَّمَا نَجِدُكُمْ كُفَّارًا بِمَا كُنَّا نَعْبُدُ آبَاءَنَا وَإِنَّا لَنَجِدُكُم مِّنْ قَوْمٍ عُتَاةٍ عُتَاةٍ ﴿٧٠﴾

71. [Оре, яхудиён паймон шикастанд] Ва пиндошанд, ки муҷозоте дар қор нест, пас, кӯр гаштанд [ва ҳақро надиданд] ва қар шуданд [ва ҳақро нашуниданд]. Он гоҳ [тавба қарданд ва] Аллоҳ таоло тавбаи эшонро пазируфт. Сипас бисёре аз эшон [боз ҳам дар баробари ҳидоят] кӯру қар шуданд ва Аллоҳ таоло ба он чи анҷом медиҳанд, биност

وَحَسِبُوا إِلَّا تَكُونُ فِتْنَةً فَعَمُوا وَصَمُوا ثُمَّ تَابَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ ثُمَّ عَمُوا وَصَمُوا كَثِيرٌ مِّنْهُمْ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِمَا يَعْمَلُونَ ﴿٧١﴾

72. Онон, ки гуфтанд: «Аллоҳ таоло ҳамон Масех писари Марям аст», яқинан кофир шуданд, дар ҳоле ки [худӣ] Масех гуфт: «Эй Бани Исроил, Аллоҳро бипарастед, ки Парвардигори ману Парвадигори шумост. Бе тардид, ҳар ки ба Аллоҳ таоло ширк оварад, Аллоҳ таоло биҳиштро бар ӯ ҳаром қардааст ва қойгоҳаш дузах аст ва ситамгорон ҳеҷ ёваре надоранд»

لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ وَقَالَ الْمَسِيحُ بَنِيَّ إِنَّ اللَّهَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ إِنَّهُ مَن يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَاهُ النَّارُ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ ﴿٧٢﴾

73. Касоне, ки [маъбудӣ ҳақиқиро маҷмуаи падар, писар ва Рӯҳ-ул-қудус донистанд ва] гуфтанд: «Аллоҳ таоло савумин [нафар аз] се [маъбуд] аст», ҳатман, кофир шуданд. Маъбуде [ба ҳақ] қуз маъбудӣ ягона нест. Ва агар аз он чи мегӯянд, бознаистанд, ҳатман, ба афроде аз эшон, ки қуфр варзиданд, азоби дардноке хоҳад расид

لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ ثَالِثُ ثَلَاثَةٍ وَمَا مِنْ إِلَهٍ إِلَّا إِلَهٌ وَاحِدٌ وَإِن لَّمْ يَنْتَهُوا عَمَّا يَقُولُونَ لَيَمَسَّنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٧٣﴾

74. Оё ба сӯйи Аллоҳ таоло бознамегарданд ва аз ӯ талаби омуриш намекунанд? Ва Аллоҳ таоло омуришони мехрубон аст

أَفَلَا يَتُوبُونَ إِلَى اللَّهِ وَيَسْتَغْفِرُونَ لَهُ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٧٤﴾

75. Масеҳ писари Марям чуз паёмбаре нест, ки пеш аз ӯ [низ] паёмбарони дигаре буданд ва модараш зани ростгӯ буд. Ҳар ду [монанди инсонҳои дигар] гизо мехӯрданд. [Эй паёмбар] Бингар, ки чи гуна оёт [-и худ]-ро барояшон равшан месозем ва боз бингар, ки чи гуна рӯйгардон мешаванд

مَا الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ وَأُمُّهُ صِدِّيقَةٌ كَأَنَّا بِكُلَّانِ الطَّعَامِ أَنْظَرُ كَيْفَ نُبَيِّنُ لَهُمُ الْآيَاتِ ثُمَّ أَنْظَرُ أَنِّي يُؤْفَكُونَ ﴿٧٥﴾

76. [Эй паёмбар] Бигӯ: «Оё чизеро ба ҷойи Аллоҳ таоло мепарастед, ки суду зиёне бароятон надорад? Ва [ҳол он ки] Аллоҳ таоло шунавову доност»

قُلْ أَتَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَمْلِكُ لَكُمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا وَاللَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٧٦﴾

77. Бигӯ: «Эй аҳли китоб, дар дини худ ба ноҳақ ғулув [ва зиёдаравӣ] накунед ва аз ҳавасҳои гурӯҳе пайравӣ накунед, ки пештар гумроҳ шуданд ва бисёре [аз пайравонашон]-ро гумроҳ карданд ва аз роҳи рост мунҳариф гаштаанд»

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَا تَغْلُوا فِي دِينِكُمْ غَيْرَ الْحَقِّ وَلَا تَتَّبِعُوا أَهْوَاءَ قَوْمٍ قَدْ ضَلُّوا مِنْ قَبْلُ وَأَضَلُّوا كَثِيرًا وَضَلُّوا عَنْ سَوَاءِ السَّبِيلِ ﴿٧٧﴾

78. [Афроде] Аз Бани Исроил, ки куфр варзиданд, аз забони Довуд [дар Забур] ва [аз қавли] Исо писари Марям [дар Инҷил] мавриди лаънат қарор гирифтанд. Ин [нафрин] ба хотири он буд, ки нофармонӣ карданд ва [аз ҳудуди илоҳӣ] таҷовуз менамуданд

لَعْنُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ عَلَى لِسَانِ دَاوُدَ وَعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ ذَلِكَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ ﴿٧٨﴾

79. Онон якдигарро аз [гуноҳону] қор [-ҳои] зиште, ки анҷом меоданд, наҳӣ намекарданд. Ба ростӣ, чи бад буд он чи мекарданд!

كَانُوا لَا يَتَنَاهَوْنَ عَنْ مُنْكَرٍ فَعَلُوهُ لَبِئْسَ مَا كَانُوا يَفْعَلُونَ ﴿٧٩﴾

80. [Эй паёмбар] Бисёре аз ононро мебинӣ, ки бо қофирон дӯстӣ мекунанд. Ба ростӣ, чи зишт аст, он чи барои худ пеш фиристоданд, ки [дар натиҷаи он низ] Аллоҳ таоло бар онон ҳашм гирифт ва ҷовидона дар азоб мемонанд

تَرَى كَثِيرًا مِنْهُمْ يَتَوَلَّوْنَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَبِئْسَ مَا قَدَّمَتْ لَهُمْ أَنفُسُهُمْ أَنْ سَخِطَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَفِي الْعَذَابِ هُمْ خَالِدُونَ ﴿٨٠﴾

81. Ва агар [яхудиён] ба Аллоҳ таоло ва паёмбар ва он чи бар ӯ нозил шудааст, имон меоварданд,

وَلَوْ كَانُوا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالنَّبِيِّ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْهِ مَا اتَّخَذُوهُمْ أَوْلِيَاءَ وَلَكِنَّ كَثِيرًا مِنْهُمْ فَسِقُونَ ﴿٨١﴾

онон [кофирон]-ро ба дӯстӣ намегирифтанд,
вале бисёре аз онон нофармонанд

82. [Эй паёмбар] Яқинан, яҳудиён ва касонеро, ки ширк варзиданд, душмантарини мардум нисбат ба муъминон хоҳӣ ёфт ва наздиктарин дӯстон ба муъминонро касоне хоҳӣ ёфт, ки мегӯянд: «Мо масеҳӣ ҳастем». Ин ба хотири он аст, ки миёни эшон кашишон ва роҳибон [-и ҳақпараст] ҳастанд ва [низ] аз он рӯст, ки такаббур намеварзанд

وَلَتَجِدَنَّ أَشَدَّ النَّاسِ عَدَاوَةً لِلَّذِينَ ءَامَنُوا وَالَّذِينَ أَشْرَكُوا
وَلَتَجِدَنَّ أَقْرَبَهُم مَّوَدَّةً لِلَّذِينَ ءَامَنُوا الَّذِينَ قَالُوا إِنَّا نَصْرِي ذَلِكَ
بِأَنَّهُمْ قَيْسِيّينَ وَرُهْبَانًا وَأَنَّهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ ﴿٨٢﴾

83. Ва чун оётеро, ки бар паёмбар нозил шудааст, мешунаванд, мебинӣ бар асари он чи аз ҳақ шинохтаанд, чашмонашон ашк меборад ва мегӯянд: «Парвардигоро, имон овардем, пас, моро дар зумраи [мусулмонон ва] гувоҳон бинавис

وَإِذَا سَمِعُوا مَا أُنزِلَ إِلَى الرَّسُولِ تَرَىٰ أَعْيُنُهُمْ تَفِيضُ مِنَ الدَّمْعِ مِمَّا
عَرَفُوا مِنَ الْحَقِّ يَقُولُونَ رَبَّنَا ءَأَمَنَّا فَاكْتُبْنَا مَعَ الشَّاهِدِينَ ﴿٨٣﴾

84. Чаро ба Аллоҳ таоло ва он чи аз ҳақ ба мо расидааст, имон наёварем, ҳол он ки умед дорем, ки Парвардигорамон моро бо гурӯҳи шоистагон [ба бихишт] дароваранд?»

وَمَا لَنَا لَا نُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَمَا جَاءَنَا مِنَ الْحَقِّ وَنَطْمَعُ أَنْ يُدْخِلَنَا
رَبَّنَا مَعَ الْقَوْمِ الصَّالِحِينَ ﴿٨٤﴾

85. Пас, Аллоҳ таоло ба поси он чи гуфтанд, ба онон боғҳое [аз бихишт] подош дод, ки аз зери [дарахтони] он чӯйборҳо чорӣ аст ва ҷовидона дар он хоҳанд монд. Ва ин аст ҷазои накукорон

فَأَنبَأَهُمُ اللَّهُ بِمَا قَالُوا جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ
فِيهَا وَذَلِكَ جَزَاءُ الْمُحْسِنِينَ ﴿٨٥﴾

86. Ва касоне, ки куфр варзиданд ва оёти моро такзиб карданд, онон аҳли дузаханд

وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْحَجِيمِ ﴿٨٦﴾

87. Эӣ касоне, ки имон овардаед, чизҳои покизаеро, ки Аллоҳ таоло барои [истифодаи] шумо ҳалол кардааст, [ба баҳонаи зухду диндорӣ бар худ] ҳаром накунед ва [аз ҳад] тачовуз нанамоед. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло мутачовизон [-и худуди илоҳӣ]-ро дӯст намедорад

يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَحْرِمُوا طَيِّبَاتٍ مَا أَحَلَّ اللَّهُ لَكُمْ وَلَا
تَعْتَدُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ ﴿٨٧﴾

88. Ва аз чизҳои ҳалол [ва] покизае, ки Аллоҳ таоло бар шумо рӯзӣ додааст, бихӯред ва аз Аллоҳ таоло, ки ба Ӯ имон доред, парво кунед

وَكُلُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ حَلَالًا طَيِّبًا وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي أَنْتُمْ بِهِ
مُؤْمِنُونَ ﴿٨٨﴾

89. Аллоҳ таоло шуморо ба хотири савгандҳои беҳуда [ва беихтиёратон] бозхост намекунад, вале дар савгандҳое, ки [огохона] меҳуред [ва мешканед], муоҳаза мекунад. Пас, каффорай он, хӯрок додан ба даҳ тихидаст аз ғизоҳои [маъмули ва] мутаваассити шаҳратон аст ё либос додан ба даҳ нафар [аз мустамадон] ё озод кардани як барда. Агар касе [тавоноии моли надорад ё ҳеҷ як аз инҳоро] намеёбад, пас, се рӯз рӯза [бигирад]. Ин каффорай савгандҳои шумост, [барои] ҳар замон, ки савганд ёд кардед [ва онро шикастед]. Ва савгандҳои худро хифз кунед [ва нашканед]. Аллоҳ таоло ин чунин оёти худро барои шумо баён мекунад, бошад, ки сипос гузоре

لَا يُؤَاخِذُكُمُ اللَّهُ بِاللَّغْوِ فِي أَيْمَانِكُمْ وَلَٰكِنْ يُؤَاخِذُكُمْ بِمَا عَقَدْتُمُ الْأَيْمَانَ فَكَفَرْتُمْ بِهِ ۖ إِطْعَامَ عَشْرَةِ مَسْكِينٍ مِنْ أَوْسَطِ مَا تَطْعَمُونَ أَهْلِيكُمْ أَوْ كِسْوَتُهُمْ أَوْ تَحْرِيرُ رَقَبَةٍ ۚ فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصِيَامُ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ ۚ ذَلِكَ كَفْرَةُ أَيْمَانِكُمْ إِذَا حَلَفْتُمْ ۚ وَاحْفَظُوا أَيْمَانَكُمْ ۚ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ ۚ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٨٩﴾

90. Эй касоне, ки имон овардаед, бе тардид, шаробу кимор ва бутҳову тирҳои куръакаши палид [ва] аз кор [-ҳои] шайтон ҳастанд, пас, аз онҳо дурӣ кунед, бошад, ки растагор шавед

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّمَا الْخَمْرُ وَالْمَيْسِرُ وَالْأَنْصَابُ وَالْأَزْلَمُ رَجْسٌ مِّنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ فَاجْتَنِبُوهُ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٩٠﴾

91. Дар ҳақиқат, шайтон меҳаҳад бо шаробу кимор, миёнатон душманӣ ва кина эҷод кунад ва шуморо аз ёди Аллоҳ таоло ва аз намоз боздорад, пас, [эй муъминон, холо ки ҳақиқатро донистед] оё аз онҳо даст бармедоред?

إِنَّمَا يُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُوقِعَ بَيْنَكُمُ الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَاءَ فِي الْخَمْرِ وَالْمَيْسِرِ وَيَصُدَّكُمْ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ وَعَنِ الصَّلَاةِ ۚ فَهَلْ أَنْتُمْ مُنْتَهُونَ ﴿٩١﴾

92. Ва аз Аллоҳ таоло итоат кунед ва фармонбари паёмбар бошед ва [аз гуноҳу нофармонӣ] ҳазар кунед. Пас, агар рӯй гардондед, бидонед, ки вазифаи паёмбари Мо [чизе] ҷуз иблоги ошкор нест

وَاطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَاحْذَرُوا فَإِن تَوَلَّيْتُمْ فَأَعْلَمُوا إِنَّمَا عَلَىٰ رَسُولِنَا الْبَلْغُ الْمُبِينُ ﴿٩٢﴾

93. Бар касоне, ки имон овардаанд ва корҳои шоиста анҷом додаанд, гуноҳе дар он чи [пеш аз ҳукми таҳрими шароб] хӯрдаанд, нест, [албатта] дар сурате ки [аз муҳаррамат] парҳез кунанд ва имон биоваранд ва корҳои шоиста анҷом диҳанд, сипас парҳезкорӣ кунад ва имон биоваранд, он гоҳ [беш аз пеш] парҳезкорӣ кунанд ва неки намоянд. Ва Аллоҳ таоло накукоронро дӯст медорад

لَيْسَ عَلَى الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جُنَاحٌ فِيمَا طَعِمُوا إِذَا مَا اتَّقَوْا وَءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ ثُمَّ اتَّقَوْا وَءَامَنُوا ثُمَّ اتَّقَوْا وَأَحْسَنُوا ۗ وَاللَّهُ جُبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿٩٣﴾

94. Эй касоне, ки имон овардаед, Аллоҳ таоло шуморо [дар ҳоле ки дар эҳром ҳастед] ба чизе аз шикори [сахрой], ки дар дастраси шумо ва найзаҳоятон бошад, меозмояд, то маълум дорад, чи касе дар ниҳон аз ӯ меғарсад. Пас, ҳар ки баъд аз ин [озмун] аз ҳад даргузарад [ва дар ҳоли ҳаҷ ё умра шикор кунад], азоби дарднок [дар пеш] дорад

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَبِئْسَ مَا كَفَرْنَا مِنْ أَلْبَانِ يُرْسَىٰ فِيهَا السُّيُوفُ فَتُحْمَلُهُ عَلَىٰ الرِّجَالِ وَالْأَنْفِ وَالْأَعْيُنِ وَأَنْعَمَ اللَّهُ بِمَا كَفَرْنَا وَلَا نَكْتُمُ الظُّلْمَ إِنَّ عِبَادَ اللَّهِ لَشُقَّاقٌ ﴿٩٤﴾

95. Эй касоне, ки имон овардаед, дар ҳоли эҳром, шикорро накушед ва ҳар касе аз шумо, ки касдан онро бикушад, бояд ҳаммонанди он чи ки куштааст, каффорае аз чаҳорпоён бидиҳад, [ба шарте] ки ду нафари одил аз шумо [баробарарзишии] онро таъйид кунанд ва [он гоҳ он каффораро ба сурати] қурбонӣ [ба мустамандони перомуни] Каъба бирасонад ё [муодили баҳои онро] ба тиждастони [Ҳарам] ғизо диҳад ё [агар тавони молӣ надошт] муодили онро [дар муқобили ҳар фақир як] рӯза бигирад, то кайфари амали худро бичашад. Аллоҳ таоло он чиро, ки [пеш аз ин таҳрим] гузаштааст, авф намуд ва ҳар ки [ба ин гуноҳ] бозгардад, [бидонад, ки] Аллоҳ таоло аз ӯ интиқом мегирад ва Аллоҳ таоло шикастнопазири додситон аст

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَقْتُلُوا الصَّيْدَ وَأَنْتُمْ حُرْمٌ وَمَنْ قَتَلَهُ مِنْكُمْ مُتَعَمِّدًا فَجَزَاءٌ مِّثْلُ مَا قَتَلَ مِنَ النَّعْمِ يَحْكُمُ بِهِ ذَوَا عَدْلٍ مِنْكُمْ هَدْيًا بَالِغَ الْكَعْبَةِ أَوْ كَفَّرَهُ طَعَامًا مَسْكِينٍ أَوْ عَدَلَ ذَلِكَ صِيَامًا لَيَذُوقَ وَبَالَ أَمْرِهِ عَمَّا سَلَفَ وَمَنْ عَادَ فَيَنْتَقِمُ اللَّهُ مِنْهُ وَاللَّهُ عَزِيزٌ ذُو انْتِقَامٍ ﴿٩٥﴾

96. [Эй мусулмонон, дар ҳоли эҳром] Сайди дарёӣ ва ҳӯроки он барои шумо ҳалол шудааст, то шумо [ки дар Макка муқим ҳастед] ва қорвониён [ки мусофиранд, ҳамагӣ] аз он бархӯрдор шавед, ва [-ле] то замоне ки дар эҳром ҳастед, сайди сахрой бар шумо ҳаром аст ва аз Аллоҳ таоло, ки [рӯзи қиёмат] назди ӯ чамъ мешавед, парво кунед

أَجَلٌ لَكُمْ صَيْدُ الْبَحْرِ وَطَعَامُهُ مَتَّعْنَا لَكُمْ وَلِلسَّيْرَةِ وَحُرِّمَ عَلَيْكُمْ صَيْدُ الْبَرِّ مَا دُمْتُمْ حُرْمًا وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٩٦﴾

97. Аллоҳ таоло Каъбаи Байт-ул-ҳаромро василае барои устуворӣ [ва сомон бахшидан ба кори] мардум қарор дод ва [ҳамчунин, ҳурмати чангу дарғирӣ дар] моҳи ҳаром ва [қуштани] қурбонӣ [-и бенишон] ва қурбонии қалодадор [-ро барои ороиши мардум ваъз қард]. Ин [гуна аҳком]

﴿٩٧﴾ جَعَلَ اللَّهُ الْكَعْبَةَ الْبَيْتَ الْحَرَامَ قِيَمًا لِلنَّاسِ وَالشَّهْرَ الْحَرَامَ وَالْهَدْيَ وَالْقَلْبَدَّ ذَلِكَ لِتَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَأَنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٩٧﴾

барои он аст, ки бидонед Аллоҳ таоло он чиро,
ки дар осмонҳо ва замин аст медонад ва ин ки
Аллоҳ таоло ба ҳар чизе доност

98. [Эй мардум] Бидонед, ки Аллоҳ таоло сахтқайфар
аст ва [дар айни ҳол] Аллоҳ таоло омуризадаи
меҳрубон аст

أَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ وَأَنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٩٨﴾

99. Паёмбар вазифае чуз расондани [вахӣ] надорад
ва Аллоҳ таоло он чиро, ки ошқор мекунад ва
пинҳон медоред, [хамаро] медонад

مَا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلْغُ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ وَمَا تَكْتُمُونَ ﴿٩٩﴾

100. [Эй паёмбар] Бигӯ: «Палид ва пок яксон
нестанд, ҳарчанд фаровонии палид [й] туро ба
шигифт оварад. Пас, эй хирадмандон, аз Аллоҳ
таоло парво кунед, бошад, ки растағор шавед»

قُلْ لَا يَسْتَوِي الْخَبِيثُ وَالطَّيِّبُ وَلَوْ أَعْجَبَكَ كَثْرَةُ الْخَبِيثِ فَاتَّقُوا اللَّهَ يَأْتِيهِ الْآلَتِيبِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿١٠٠﴾

101. Эй касоне, ки имон овардаед, аз чизҳое
напурсед, ки агар [посуhi ҳақиқиаш] бароятон
ошқор гардад, андуҳгинатон мекунад ва агар
замоне, ки Қуръон нозил мегардад, пурсучӯ
кунед, [хукму посуhi пурсишҳоятон] бар
шумо ошқор мегардад. Аллоҳ таоло аз он
[масоил ва баёни онҳо] даргузашт ва Аллоҳ
таоло омуризадаи бурдбор аст

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَسْأَلُوا عَنْ أَشْيَاءَ إِن تُبَدَّ لَكُمْ
تَسْأَلُكُمْ وَإِن تَسْأَلُوا عَنْهَا حِينَ يُنَزَّلَ الْقُرْءَانُ تُبَدَّ لَكُمْ عَفَا
اللَّهُ عَنْهَا وَاللَّهُ غَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿١٠١﴾

102. Дар ҳақиқат, гурӯҳе [ки] пеш аз шумо [буданд
низ] аз ин [гуна] пурсишҳо карданд, сипас
[вакте ки чавоби ногувор барояшон омад],
ба он [амал накарданд ва] куфр варзиданд

فَدَّ سَأَلَهَا قَوْمٌ مِّن قَبْلِكُمْ ثُمَّ أَصْبَحُوا بِهَا كَافِرِينَ ﴿١٠٢﴾

103. Аллоҳ таоло ҳеч гуна «баҳира» ва «соиба» ва
«васила» ва «ҳом» [анвои шутурҳои мухталифе,
ки мушрикон вақфи бутҳояшон мекарданд]-
ро [барои худ] қарор намодаст, вале касоне,
ки куфр варзиданд, [бо иддаои ҳурмати ин
хайвонот] бар Аллоҳ таоло дурӯғ мебарданд
ва бешгарашон дарнамеёбанд

مَا جَعَلَ اللَّهُ مِنْ بَجْرَةٍ وَلَا سَائِبَةٍ وَلَا وَصِيلَةٍ وَلَا حَامٍ وَلَاكِنَّ
الَّذِينَ كَفَرُوا يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَأَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ ﴿١٠٣﴾

104. Ва хангоме ки ба онон гуфта шавад: «Ба сӯйи
он чи Аллоҳ таоло нозил кардааст ва ба сӯйи

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا إِلَىٰ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَإِلَى الرَّسُولِ قَالُوا حَسْبُنَا مَا وَجَدْنَا
عَلَيْهِ ءَابَاءَنَا أَوَّلًا كَانِ ءَابَاؤُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ شَيْئًا وَلَا يَهْتَدُونَ ﴿١٠٤﴾

паёмбар биёед», мегӯянд: «Он чи ниёгонамонро бар он ёфтаем, бароямон кофист». Оё агар ниёгонашон чизе намедонистанд ва хидоят наёфта буданд [боз ҳам аз онон пайравӣ мекарданд]?

105. Эй касоне, ки имон овардаед, мурукиби [имон ва тоати] худ бошед. Агар хидоят ёфта бошед, гумроҳии касоне, ки гумроҳ шудаанд, ба шумо зиёне намерасонад. Бозгашти ҳамаи шумо ба сӯйи Аллоҳ таоло аст, он гоҳ шуморо аз он чи мекардед, огоҳ месозад

يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا عَلَيْكُمْ اَنْفُسُكُمْ لَا يَضُرُّكُمْ مِّنْ ضَلَّ اِذَا هْتَدَيْتُمْ اِلَى اللّٰهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيْعًا فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ ﴿١٠٥﴾

106. Эй касоне, ки имон овардаед, хангоме ки [нишонаҳои] марғи яке аз шумо фаро расид, хангоми васият бояд аз миёнагон ду нафари одилро гувоҳ бигиред ё агар мусофират кардед ва пешомади марғ ба шумо расид [ва мусулмонро наёфтед], ду нафар аз ғайри худ [ғайри мусулмон]-ро ба гувоҳӣ биталабед ва агар [дар ростгӯии онҳо] тардид доштед, он ду ро баъд аз намоз нигоҳ доред, то ба Аллоҳ таоло савганд бихӯранд, ки: «Мо ҳозир нестем он [васият]-ро ба чизе фурӯшем, агарчи [ба суди] хешонамон бошад. Ва шаҳодати Аллоҳро китмон намекунем, ки дар ин сурат, ҳатман, аз гунаҳгорон хоҳем буд»

يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا شَهِدُوْهُ بَيْنَكُمْ اِذَا حَضَرَ اَحَدَكُمْ الْمَوْتُ حِيْنَ الْوَصِيَّةِ اٰثْنَانِ ذَوَا عَدْلٍ مِّنْكُمْ اَوْ اٰخَرَانِ مِّنْ غَيْرِكُمْ اِنْ اَنْتُمْ ضَرَبْتُمْ فِي الْاَرْضِ فَاَصَابَتْكُمْ مُّصِيبَةُ الْمَوْتِ تَحْسِبُوْنَهُمَا مِّنْ بَعْدِ الصَّلٰوةِ فَيُقْسِمٰن بِاللّٰهِ اِنْ اَرْتَبْتُمْ لَا نَشْتَرِيْ بِهٖءَ شَيْئًا وَّلَوْ كَانَ ذَا قُرْبٰى وَلَا نَكْتُمُ شَهَادَةَ اللّٰهِ اِنَّا اِذَا لَمِنَ الْاٰثِمِيْنَ ﴿١٠٦﴾

107. Пас, агар маълум шуд, ки он ду мурукиби гуноҳ [ҳиёнат ва дурӯғгӯӣ] шудаанд, ду тан аз касоне, ки мавриди чафоӣ гувоҳон қарор гирифтаанд ва аз наздикон [-и майит] ҳастанд, ба ҷойи онон бархезанд ва ба Аллоҳ таоло савганд бихӯранд, ки: «Гувоҳии мо аз гувоҳии он ду дурустар аст ва мо [аз ҳақ] таҷовуз намекунем ва дар ғайри ин сурат, аз ситамгорон хоҳем буд»

فَاِنْ عُثِرَ عَلٰى اٰثِنٰهُمَا اَسْتَحَقَّ اِثْمًا فَاٰخَرَانِ يَّقُوْمَان مَّقَامَهُمَا مِّنَ الَّذِيْنَ اَسْتَحَقَّ عَلَيْهِمُ الْاَوْلٰىيْنَ فَيُقْسِمٰن بِاللّٰهِ لَشَهَدْتُنَا اٰحَقُّ مِّنْ شَهِدَتِيْهِمَا وَمَا اَعْتَدَيْنَا اِنَّا اِذَا لَمِنَ الظّٰلِمِيْنَ ﴿١٠٧﴾

108. Ин [равӣ] наздиктар аст ба он ки шаҳодат ба сурати дурусташ адо шавад ё шохидон битарсанд, ки пас аз савганди онон [ворисон]

ذٰلِكَ اَدْبٰى اَنْ يَّاتُوْا بِالشَّهَادَةِ عَلٰى وَجْهِهَا اَوْ يَخَافُوْا اَنْ تَرَدَّ اَيْمٰنُ بَعْدَ اَيْمٰنِهِمْ وَاَتَقُوْا اللّٰهَ وَاَسْمَعُوْا اللّٰهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفٰسِقِيْنَ ﴿١٠٨﴾

савгандхояшон рад шавад [ва хиёнаташон ошкор гардад] ва аз Аллоҳ таоло парво кунед ва [ин пандхоро] бишнавед ва [бидонед, ки] Аллоҳ таоло мардуми [бадкор ва] нофармонро хидоят намекунад

109. Рӯзе [хоҳад расид], ки Аллоҳ таоло паёмбаронро гирд меоварад ва мепурсад: «[Умматхоятон] Чи посухе ба [даъвати] шумо доданд? Онон гӯянд: «Мо донише [ба ҳақиқати амр] надорем. Бе тардид, Туй, ки донои розҳои ниҳонӣ»

﴿يَوْمَ يَجْمَعُ اللَّهُ الرُّسُلَ فَيَقُولُ مَاذَا أُجِبْتُمْ قَالُوا لَا عِلْمَ لَنَا إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّمُ الْغُيُوبِ ﴿١٠٩﴾﴾

110. [Эй паёмбар, ёд кун аз] Ҳангоме ки Аллоҳ таоло фармуд: «Эй Исо - писари Марям, неъматӣ маро бар худ ва бар модарат ба ёд овар, он гоҳ ки туро бо Рӯҳ-ул-қудус [Ҷабраил] таъйид кардам, ки дар гаҳвора [ба эъҷоз] ва дар миёнсоли [ба ваҳй] бо мардум сухан мегуфтӣ ва он гоҳ ки ба ту китобу ҳикмат ва Тавроту Инҷил омӯхтам ва он гоҳ ки ба фармони Ман аз гил [чизе] ба шакли паранда месохтӣ ва дар он медамидӣ ва ба фармони Ман паррандае мешуд ва кӯри модарзоду бемории мубтало ба песиро ба фармони Ман шифо медодӣ ва он гоҳ ки мурдагонро ба фармони Ман [зинда аз қабр] берун меовардӣ ва он гоҳ ки [озори] Бани Исроилро - он гоҳ ки муъҷизоти ошкор барояшон оварда будӣ - аз ту боздоштам. Пас, касоне аз онон, ки куфр варзида буданд, гуфтанд: «Ин [корҳо чизе] нест магар афсуни ошкор»

﴿إِذْ قَالَ اللَّهُ يٰعِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ اذْكُرْ نِعْمَتِي عَلَيْكَ وَعَلَىٰ وٰلِدَتِكَ إِذْ أَيَّدتُّكَ بِرُوحِ الْقُدُسِ تُكَلِّمُ النَّاسَ فِي الْمَهْدِ وَكَهْلًا وَإِذْ عَلَّمْتُكَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَالتَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ وَإِذْ تَخَلَّقُ مِنَ الطَّيْنِ كَهَيْئَةِ الطَّيْرِ بِإِذْنِي فَتَنْفُخُ فِيهَا فَتَكُونُ طَيْرًا بِإِذْنِي وَتُبْرِئُ الْأَكْمَةَ وَالْأَبْرَصَ بِإِذْنِي وَإِذْ تُخْرِجُ الْمَوْتَىٰ بِإِذْنِي وَإِذْ كَفَفْتُ بَنِي إِسْرَائِيلَ عَنْكَ إِذْ جِئْتَهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ إِنْ هٰذَا إِلَّا سِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿١١٠﴾﴾

111. Ва [Эй Исо, ба ёд овар] Замоне, ки ба хавориён ваҳй фиристодам, ки: «Ба Ман ва ба фиристодаам имон биёваред». Онон гуфтанд: «Имон овардем ва гувоҳ бош, ки мо таслим [-и фармонат] шудаем»

﴿وَإِذْ أَوْحَيْتُ إِلَىٰ الْحَوَارِيِّينَ أَنْ ءَامِنُوا بِي وَبِرَسُولِي قَالُوا ءَامَنَّا وَأَشْهَدُ بِأَنَّنَا مُسْلِمُونَ ﴿١١١﴾﴾

112. [Ва ёд кун аз] Он гоҳ ки хавориён гуфтанд: «Эй Исо - писари Марям, оё Парвардигорат метавонад суфрае [пур аз ғизо] аз осмон бар

﴿إِذْ قَالَ الْحَوَارِيُّونَ يٰعِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ هَلْ يَسْتَطِيعُ رَبُّكَ أَنْ يُنَزِّلَ عَلَيْنَا مَائِدَةً مِنَ السَّمَاءِ قَالَ أَتَقُولُوا اللَّهُ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١١٢﴾﴾

мо нозил кунад»? [Исо дар посух] Гуфт: «Агар муъмин ҳастед, аз Аллоҳ таоло парво кунед»

113. Онон гуфтанд: «Меҳоҳем аз он бихӯрем ва дилҳоямон [ба рисолати ту] итминон ёбад ва бидонем, ки ба мо рост гуфтаӣ ва худ аз гувоҳони он бошем»

قَالُوا نُرِيدُ أَنْ نَأْكُلَ مِنْهَا وَتَضْمِينَ قُلُوبُنَا وَنَعْلَمَ أَنْ قَدْ صَدَقْتَنَا
وَنَكُونَ عَلَيْهَا مِنَ الشَّاهِدِينَ ﴿١١٣﴾

114. Исо - писари Марям - [дуо кард ва] гуфт: «Бор Илоҳо, Парвардигоро, суфраи [пурғизо] аз осмон бар мо бифрифт, то иде бошад барои имрӯзиён ва ояндагонимон ва [хамчунин] муъчизае аз [ҷониби Ту] бошад ва ба мо рӯзи дех, ки Ту бехтарин рузидихандаӣ»

قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ اللَّهُمَّ رَبَّنَا أَنْزِلْ عَلَيْنَا مَائِدَةً مِنَ
السَّمَاءِ تَكُونُ لَنَا عَيْدًا لِأَوْلَادِنَا وَعَآخِرِنَا وَعَآيَةً مِنْكَ وَأَرْزُقْنَا
وَأَنْتَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ ﴿١١٤﴾

115. Аллоҳ таоло [дуои ўро иҷобат кард ва] фармуд: «Ман онро бар шумо нозил мекунам, аммо ҳар касе аз шумо, ки пас аз он куфр биварзад, ўро ба чунон азоб [-и саҳт] дучор мекунам, ки ҳеч як аз ҷаҳониёнро ончунон азоб накарда бошам»

قَالَ اللَّهُ إِنِّي مُنَزِّلُهَا عَلَيْكُمْ فَمَنْ يَكْفُرْ بَعْدَ مِنْكُمْ فَإِنِّي
أَعَذِّبُهُ عَذَابًا لَا أَعَذِّبُهُ أَحَدًا مِنَ الْعَالَمِينَ ﴿١١٥﴾

116. Ва [ёд кун аз] хангоме ки [рӯзи қиёмат] Аллоҳ таоло мефармояд: «Эй Исо - писари Марям, оё ту ба мардум гуфти, ки: «Ману модарамро [хамчун] ду маъбуд ба ҷойи Аллоҳ таоло баргузинед»? [Исо] мегӯяд: «[Бор Илоҳо] Ту муназаҳӣ, шоиста нест, ки ман [дар бораи хештан] чизе, ки ҳаққам нест бигӯям. Агар чунин [суханеро] гуфта бошам, бе гумон, Ту медонӣ. Ту он чиро, ки дар нафси ман аст, медонӣ ва [-ле] ман он чиро, ки дар зоти [поки] Туст намедонам. Бе тардид, Ту худ донои розҳои ниҳонӣ

وَإِذْ قَالَ اللَّهُ لِيَعِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ ءَأَنْتَ قُلْتَ لِلنَّاسِ اتَّخِذُونِي
وَأَهْلِي إِلَهَيْنِ مِن دُونِ اللَّهِ قَالَ سُبْحَانَكَ مَا يَكُونُ لِي أَنْ
أَقُولَ مَا لَيْسَ لِي بِحَقِّ إِنْ كُنْتُ قُلْتُهُ فَقَدْ عَلِمْتَهُ تَعَلَّمَ مَا
فِي نَفْسِي وَلَا أَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِكَ إِنَّكَ أَنْتَ عَالِمُ الْغُيُوبِ ﴿١١٦﴾

117. Ҷуз он чи маро ба он фармон додӣ, чизе ба онон нагуфтаам. [Гуфтаам, ки] «Аллоҳро бипарастед, ки Парвардигори ману шумост». Ва то замоне, ки миёнашон ба сар мебудам, бар [суханони] онон гувоҳ будам ва чун маро [ба сӯйи Хеш] баргирифтӣ, Ту худ муроқибашон будӣ ва Ту бар ҳар ҳар чизе гувоҳӣ

مَا قُلْتُ لَهُمْ إِلَّا مَا أَمَرْتَنِي بِهِ أَنْ أَعْبُدُوا اللَّهَ رَبِّي وَرَبَّكُمْ
وَكَُنْتُ عَلَيْهِمْ شَهِيدًا مَّا دُمْتُ فِيهِمْ فَلَمَّا تَوَفَّيْتَنِي كُنْتُ أَنْتَ
الرَّقِيبَ عَلَيْهِمْ وَأَنْتَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿١١٧﴾

118. Агар ононро [бо адолатат] азоб кунӣ, бандағони
Ту ҳастанд ва агар ононро [бо раҳматат]
бубахшой, Туй, ки шикастнопазири ҳақимӣ»

إِنْ تُعَذِّبُهُمْ فَإِنَّهُمْ عِبَادُكَ وَإِنْ تَغْفِرَ لَهُمْ فَإِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ
الْحَكِيمُ ﴿١١٨﴾

119. Аллоҳ таоло мефармояд: «Имрӯз рӯзест,
ки рости ростгӯён ба онон суд мебахшад.
Онон боғҳое [дар бихишт] доранд, ки
чӯйборҳо аз зери [дарахтони] он чорӣ аст ва
то абад ҷовидона дар он мемонанд. Аллоҳ
таоло аз [аъмоли] онон хушнуд аст ва онон
[низ] аз [подоши] Ё хушнуданд. Ин ҳамон
растағории бузург аст»

قَالَ اللَّهُ هَذَا يَوْمُ يَنْفَعُ الصَّادِقِينَ صِدْقُهُمْ لَهُمْ جَنَّاتٌ تَجْرِي
مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا
عَنْهُ ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١١٩﴾

120. Фармонравои осмонҳо ва замин ва он чи
дар онҳост, аз они Аллоҳ таоло аст ва Ё бар
ҳар чизе тавоност

لِلَّهِ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا فِيهِنَّ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٢٠﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Ситоиш Аллоҳ таолорост, ки осмонҳо ва заминро офарид ва торикиҳо ва рӯшноӣ [шабу рӯз]-ро падида овард. Бо ин ҳама, касоне, ки куфр варзидаанд, [дигаронро дар тавону тадбир] бо Парвардигори худ баробар медонанд

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَجَعَلَ الظُّلُمَاتِ وَالنُّورَ ۚ ثُمَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ يَعْدِلُونَ ﴿٦﴾

2. Ёст, ки шуморо аз гил офарид, он гоҳ муддатеро [барои ҳаётатон] муқаррар дошт ва аҷал, ҳатман, назди Ёст. Бо ин ҳама шумо [дар қудрати Ё барои барпо шудани қиёмат] тартид мекунад

هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ طِينٍ ثُمَّ قَضَىٰ أَجَلًا وَأَجَلٌ مُّسَمًّى عِنْدَهُ ۚ ثُمَّ أَنْتُمْ تَمْتَرُونَ ﴿٧﴾

3. Ва Ёст Аллоҳ таоло [Маъбуди ягона] дар осмонҳо ва замин, ниҳону ошкоратонро медонад ва он чиро ба даст меоваред, [ва анҷом медиҳед низ] медонад

وَهُوَ اللَّهُ فِي السَّمَوَاتِ وَفِي الْأَرْضِ يَعْلَمُ سِرَّكُمْ وَجَهْرَكُمْ وَيَعْلَمُ مَا تَكْسِبُونَ ﴿٨﴾

4. Ва ҳеч нишонае аз нишонаҳои Парвардигорашон ба инон [кофирон] намеояд, магар ин ки аз он рӯйгардон мешаванд

وَمَا تَأْتِيهِمْ مِنْ آيَةٍ مِنْ آيَاتِ رَبِّهِمْ إِلَّا كَانُوا عَنْهَا مُعْرِضِينَ ﴿٩﴾

5. Ҳамоно онон ҳақро, ҳангоме ки ба сӯяшон омад, дурӯғ шумурданд, пас, ба зудӣ хабарҳои он чиро, ки масҳарааш мекарданд, ба онон хоҳад расид

فَقَدْ كَذَّبُوا بِالْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُمْ فَسَوْفَ يَأْتِيهِمْ أَنْبَتُهُمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿١٠﴾

6. Оё [кофирон] надиданд, ки пеш аз онон чи [бисёр] гурӯҳҳои аз мардумро набуд қардем? [Умнатҳое] Ки дар замин ба эшон чунон иқтидор [ва нуруе] дода будем, ки [ҳаргиз] ба шумо чунон имконоте надодаем ва борони осмонро паёнда бар онон фиристодем ва наҳрҳо падида овардем, ки зери [хонаҳои] онон қорӣ буд. Пас, [ҳангоме ки носипосӣ қарданд, Мо]

أَلَمْ يَرَوْا كَمْ أَهْلَكْنَا مِنْ قَبْلِهِمْ مِنْ قَرْنٍ مَكَّنَّاهُمْ فِي الْأَرْضِ مَا لَمْ نُمْكِنْ لَكُمْ وَأَرْسَلْنَا السَّمَاءَ عَلَيْهِمْ مِدْرَارًا وَجَعَلْنَا الْأَنْهَارَ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهِمْ فَأَهْلَكْنَاهُمْ بِذُنُوبِهِمْ وَأَنْشَأْنَا مِنْ بَعْدِهِمْ قَرْنًا آخَرِينَ ﴿١١﴾

(*) Анъом (Чаҳорпоён)

эшонро ба [сазои] гуноҳхояшон нобуд кардем
ва пас аз онҳо гурӯҳи дигаре падида овардем

7. Ва [эй паёмбар, ҳатто] агар китобе [навишта] бар коғаз бар ту нозил мекардем ва эшон он [китоб]-ро бо дастони хеш ламс мекарданд, ҳатман, касоне, ки куфр варзидаанд мегуфтанд: «Ин [китоб чизе] нест, магар чодуи ошкор»

وَلَوْ نَزَّلْنَا عَلَيْكَ كِتَابًا فِي قِرْطَابٍ فَلَمَسُوهُ بِأَيْدِيهِمْ لَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿٧﴾

8. Ва [кофирон] гуфтанд: «Чаро фариштае ба ӯ нозил нашудааст [то гувоҳи ростгӯиаш бошад]»? Ва агар фариштае мефиристодем [ва имон намеоварданд], ҳатман, қор ба поён мерасид ва муҳлате [барои тавба] намеёфтанд [ва ҳалок мешуданд]

وَقَالُوا لَوْلَا أُنزِلَ عَلَيْهِ مَلَكٌ وَلَوْ أَنْزَلْنَا مَلَكَ لَفُضِيَ الْأَمْرُ ثُمَّ لَا يُنظَرُونَ ﴿٨﴾

9. Ва агар он [фиристода]-ро фариштае қарор меодем, ҳатман, вайро ба шакли марде дармеовардем [то битавонанд ӯро бубинанд ва суханонашро бифаҳманд] ва яқинан, онро дучори ҳамон иштибоҳе мекардем, ки қаблан дар он буданд [зеро ӯ низ сурати инсон дошт]

وَلَوْ جَعَلْنَاهُ مَلَكَ لَجَعَلْنَاهُ رَجُلًا وَلَلَبَسْنَا عَلَيْهِمْ مَا يَلْبَسُونَ ﴿٩﴾

10. [Эй паёмбар] Ҳатман, паёмбароне пеш аз ту [низ аз сӯйи кофирон] мавриди тамасхур воқеъ шуданд, пас, он чи ки масхарааш мекарданд, домонашонро гирифт [ва гирифтори азоб шуданд]

وَلَقَدْ أَسْتَهْزِئُ بِرُسُلٍ مِّن قَبْلِكَ فَحَاقَ بِالَّذِينَ سَخِرُوا مِنْهُمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿١٠﴾

11. [Эй паёмбар, ба кофирон] Бигӯ: «Дар замин гардиш кунед ва бингаред, ки саранҷоми тақзибқунандагон [-и оёти илоҳӣ] чигуна будааст»

قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ ثُمَّ أَنْظَرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكْذِبِينَ ﴿١١﴾

12. Бигӯ: «Он чи дар осмонҳо ва замин аст, аз они кист»? Бигӯ: «Аз они Аллоҳи мутаол аст, ки раҳматро бар хеш вочиб гардонидаст, [ва] ҳатман, шуморо дар рӯзи қиёмат, ки дар он шакке нест, [назди худ] чамъ хоҳад кард. Ва касоне, ки ба хеш зиён расонидаанд, имон намеоваранд

قُلْ لِمَن مَّا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ قُلْ لِلَّهِ كَتَبَ عَلَى نَفْسِهِ الرَّحْمَةَ لِيَجْزِيَكُمْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنفُسَهُمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٢﴾

13. Ва харчи дар шабу рӯз ором [-у қарор] дорад аз они Ёст ва Ҷ шуновову доност

﴿وَلَهُ مَا سَكَنَ فِي اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ﴾ ۱۳

14. Бигӯ: «Оё ғайри Аллохи мутаолро [барои худ дӯст ва] корсоз гирам? [Парвардигоре] Ки падиоварандаи осмонҳо ва замин аст ва Ёст, ки рӯзи медиҳад ва худ рӯзи дода намешавад». Бигӯ: «Ман фармон ёфтаам, ки нахустин касе [аз ин уммат] бошам, ки таслим [-и амри илоҳӣ] шудааст ва [Аллоҳ таоло бар ман фармон дод, ки]: “Ҳаргиз аз мушрикони набошам”

قُلْ أَغَيْرَ اللَّهِ أَنْتَ خَلِّدُ وَلِيًّا فَاطِرِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ يُطْعِمُ وَلَا يُطْعَمُ قُلْ إِنِّي أُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ أَوَّلَ مَنْ أَسْلَمَ وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُشْرِكِينَ﴾ ۱۴

15. Бигӯ: «Агар ман аз [ҳукми] парвардигорам нофармонӣ кунам, бе тардид аз азоби рӯзи бузург метарсам»

قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُ رَبِّي عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ﴾ ۱۵

16. Ҳар ки дар он рӯз ба вай азоб нарасад, ҳатман, [Аллоҳ таоло] ба ӯ раҳм кардааст ва ин ҳамон пирӯзии ошқор аст

مَنْ يُصِرْ عَنْهُ يَوْمَئِذٍ فَقَدْ رَحِمَهُ وَذَلِكَ الْفَوْزُ الْمُبِينُ﴾ ۱۶

17. [Эй инсон] Агар Аллоҳ таоло [бихоҳад] зиёне батурасонад, ҳеч касе ҷуз Ҷ баргарафқунандаи он нест; ва агар [ирода кунад, ки] хайре ба ту расонад, [касе боздорандаи он нест] пас, Ҷ бар ҳама чиз тавоност

وَإِنْ يَمَسُّكَ اللَّهُ بِضُرٍّ فَلَا كَاشِفَ لَهُ إِلَّا هُوَ وَإِنْ يَمَسُّكَ بِخَيْرٍ فَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ﴾ ۱۷

18. Ва Ёст, ки бар бандагони худ чира [ва мусаллат] аст ва Ҷ ҳақими огоҳ аст

﴿وَهُوَ الْقَاهِرُ فَوْقَ عِبَادِهِ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْخَبِيرُ﴾ ۱۸

19. [Эй паёмбар, бар мушрикони] Бигӯ: «Гувоҳии чи касе аз ҳама беҳтар аст»? Бигӯ: «Аллоҳ таоло [ки] миёни ману шумо гувоҳ аст ва ин Қуръон [аз ҷониби Ҷ] бар ман ваҳй шудааст, то ба василаи он ба шумо ва ҳар ки [ин паём ба ӯ] мерасад, хушдор диҳам. Оё шумо ба ростӣ гувоҳӣ медиҳед, ки бо Аллоҳ таоло маъбудони дигаре ҳаст?» Бигӯ: «Ман [ҳаргиз ба чунин чизе] гувоҳӣ намедиҳам». Бигӯ: «Яқинан Ҷ танҳо маъбудии ягона аст ва ман аз он чи [бо Ҷ] шарик қарор медиҳед, безорам»

قُلْ أُمِرْتُ أَنْ أَكْبُرَ شَهَادَةً لِلَّهِ شَهِيدٌ بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ وَأُوحِيَ إِلَيَّ هَذَا الْقُرْآنُ أَنْ لَا نُذْرِكُمْ بِهِ وَمَنْ بَلَغَ أَتَيْنَكُمْ لَتَشْهَدُونَ أَنَّ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ قُلْ لَا أَشْهَدُ قُلْ إِنَّمَا هُوَ إِلَهٌُ وَاحِدٌ وَإِنِّي بَرِيءٌ مِمَّا تُشْرِكُونَ﴾ ۱۹

20. Касоне, ки ба онон китоб [-и осмонӣ] додаем, ҳамон гуна ки писарони худро мешиносанд, [паёмбар]-ро мешиносанд. Онон ки [бо пайравӣ аз ҳавои нафс] ба ҳеш зиён расонидаанд, имон намеоваранд

الَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَعْرِفُونَهُ كَمَا يَعْرِفُونَ آبَاءَهُمُ الَّذِينَ
حَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٦٠﴾

21. Ва кист ситамгоргар аз он ки бар Аллоҳ таоло дурӯғ мебандад [ва барояш шарик мепиндорад] ё оёташро дурӯғ меангорад? Яқинан, ситамгорони [мушрик] растагор намешаванд

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِآيَاتِهِ إِنَّهُ
لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ ﴿٦١﴾

22. Ва [ёд кун аз қиёмат] рӯзе, ки ҳамаи ононро чамъ мекунем ва ба касоне, ки ширк варзидаанд, мегӯем: «Маъбудонатон, ки [шарики Аллоҳ таоло] мепиндоштед, кучо ҳастанд?»

وَيَوْمَ نَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ نَقُولُ لِلَّذِينَ أَشْرَكُوا آيِنُ شُرَكَائِكُمْ
الَّذِينَ كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿٦٢﴾

23. Онгоҳ [посух ва] узрашон ҷуз ин нест, ки мегӯянд: «Ба Аллоҳ таоло -Парвардигорамон-савганд, ки мо мушрик набудем»

ثُمَّ لَمْ تَكُنْ فِتْنَتُهُمْ إِلَّا أَنْ قَالُوا وَاللَّهِ رَبِّنَا مَا كُنَّا مُشْرِكِينَ ﴿٦٣﴾

24. [Эй паёмбар] Бингар, чигуна бар худ дурӯғ бастанд ва он чи [дар мавриди шафоати маъбудонашон] ба дурӯғ мегуфтанд, [ҳама] маҳву нобуд шуд

أَنْظُرْ كَيْفَ كَذَبُوا عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٦٤﴾

25. Ва афроде аз онон [мушрикон] ҳастанд, ки [хангоми тиловати Куръон] ба тугӯш месупоранд ва [-ле] мо бар дилхояшон парда афкандаем, то онро нафаҳманд ва дар гӯшхояшон сангинӣ [қарор додаем] ва агар тамоми муъҷизот [ва далоили тавҳид]-ро бубинанд, [боз ҳам] ба он имон намеоваранд, то наздат биёянд ва бо ту мучодада кунанд. Касоне, ки куфр варзидаанд, мегӯянд: «Ин [Куръон, чизе] Нест магар афсонаҳои пешиниён»

وَمِنْهُمْ مَّن يَسْتَمِعُ إِلَيْكَ وَجَعَلْنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَنْ يَفْقَهُوهُ
وَفِي آذَانِهِمْ وَقْرًا وَإِنْ يَرَوْا كَلِمًا عَابِتَةً لَّا يُؤْمِنُوا بِهَا حَتَّىٰ إِذَا جَاءَهُمْ
يُجَادِلُونَكَ يَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ هَذَا إِلَّا أَسْطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿٦٥﴾

26. Ва онон [мардум]-ро аз пайравии ӯ [паёмбар] бозмедоранд ва худ [низ] аз ӯ дур мешаванд ва [касе] ҷуз ҳештанро ҳалок намекунанд ва [-ле] намедонанд

وَهُمْ يَنْهَوْنَ عَنْهُ وَيَنْتَوْنَ عَنْهُ وَإِنْ يُهْلِكُونَ إِلَّا أَنْفُسَهُمْ وَمَا
يَشْعُرُونَ ﴿٦٦﴾

27. Ва агар [ононро] хангоме ки дар баробари оташ [-и дузах] ниғаҳ доштаанд, бубинӣ, [аз

وَلَوْ تَرَىٰ إِذْ وَقُفُوا عَلَى النَّارِ فَمَا لَوْ يَلَيْتَنَا نُرَدُّ وَلَا نُكَذِّبُ
بِآيَاتِ رَبِّنَا وَنَكُونُ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٦٧﴾

холашон шигифтзада мешавӣ, ки] мегӯянд:
«Эй кош, [ба дунё] бозгардонда мешудем ва
оёти Парвардигорамонро такзиб намекардем
ва аз муъминон будем!»

28. [Чунин нест, ки мегӯянд] Балки он чи пеш
аз ин пинҳон мекарданд, барояшон ошкор
шудааст ва агар [хам ба дунё] бозгардонда
шаванд, бе тардид ба он чи аз он наҳй шуда
буданд, бозмегарданд ва инон дурӯғӯ хастанд

بَلْ بَدَا لَهُمْ مَا كَانُوا يُخْفُونَ مِنْ قَبْلُ وَلَوْ رُدُّوا لَعَادُوا لِمَا نُهُوا
عَنْهُ وَإِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿٢٨﴾

29. Ва [мушрикон] гуфтанд: «Чуз зиндагии мо
дар дунё ҳеч [зиндагии дигаре] нест ва ҳаргиз
барангехта нахоҳем шуд»

وَقَالُوا إِن هِيَ إِلَّا حَيَاتُنَا الدُّنْيَا وَمَا نَحْنُ بِمَبْعُوثِينَ ﴿٢٩﴾

30. Ва агар ононро ҳангоме ки дар пешгоҳи
Парвардигорашон нигоҳ дошта мешаванд,
бубинӣ, [шигифтзада мешавӣ. Аллоҳ таоло ба
онон] мегӯяд: «Оё ин [зиндагии пас аз марг]
ҳақ нест?» Онон мегӯянд: «Бале, қасам ба
Парвардигорамон [ки ҳақ аст]. [Аллоҳ таоло]
мегӯяд: «Пас, ба сазои он ки куфр меварзидед,
ин азобро бичашед»

وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ وَقَفُوا عَلَىٰ رَبِّهِمْ قَالَ أَلَيْسَ هَذَا بِالْحَقِّ قَالُوا بَلَىٰ
وَرَبِّنَا قَالَ فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٣٠﴾

31. Касоне, ки дидори Парвардигорро дурӯғ
ангоштаанд, ҳатман, зиён диданд, [пас] ҳангоме
ки ногаҳон қиёмат бар онон фаро расад, дар
холе ки бори [сангини] гуноҳхони хешро бар
пушташон ҳамл мекунанду мегӯянд: «Эй
дареғ, бар мо аз он чи дар бораи он [дар дунё]
кӯтоҳӣ кардем!» Ҳон! Чи бад аст боре, ки [бар
дӯш] мекашанд!

فَدَحَسِرَ الَّذِينَ كَذَبُوا بِلِقَاءِ اللَّهِ حَتَّىٰ إِذَا جَاءَتْهُمْ السَّاعَةُ
بَغْتَةً قَالُوا يَحْسِرْتَنَا عَلَىٰ مَا فَرَطْنَا فِيهَا وَهُمْ يَحْمِلُونَ أَوْزَارَهُمْ
عَلَىٰ ظُهُورِهِمْ إِلَّا سَاءَ مَا يَزُرُونَ ﴿٣١﴾

32. Зиндагии дунё [чизе] чуз бозича ва саргармӣ
нест, ва ҳатман, сарои охират барои касоне,
ки парво пеша мекунанд, беҳтар аст. Оё
намеандешед?

وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا لَعِبٌ وَلَهْوٌ وَلَلْآخِرَةُ خَيْرٌ لِّلَّذِينَ
يَتَّقُونَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٣٢﴾

33. [Эй Паёмбар] ба яқин мо медонем, ки ончи
[мушрикон] мегӯянд, туро саҳт ғамгин мекунад.
Дар воқеъ, онон туро[дар дил] такзиб намекунанд,

فَدَنْعَلِمُ إِنَّهُ لَيَحْزَنُكَ الَّذِي يَقُولُونَ فَإِنَّهُمْ لَا يُكَذِّبُونَكَ وَلَٰكِنَّ
الظَّالِمِينَ بِآيَاتِ اللَّهِ يَجْحَدُونَ ﴿٣٣﴾

балки ситамгорон [бо он ки ҳақиқатро медонанд]
оёти Аллоҳ таолоро инкор мекунад

34. Ва пеш аз ту низ паёмбароне такзиб шудаанд, вале бар он чи такзиб шуданд ва озор диданд, шикебой карданд, то [саранҷом] ёри мо бар онон фаро расид ва суҳанони Аллоҳ таоло [дар мавриди пирузии паёмбаронаш]-ро ҳеҷ тағйирдиҳандае нест [ки монеъ гардад] ва мусалламан, ахбори паёмбарони [пешин ва достони шикасти душманонашон] ба ту расидааст

وَلَقَدْ كُذِّبَتْ رُسُلٌ مِّن قَبْلِكَ فَصَبَرُوا عَلَىٰ مَا كُذِّبُوا وَأُوذُوا حَتَّىٰ أَتَاهُمْ نَصْرُنَا وَلَا مُبَدِّل لِكَلِمَاتِ اللَّهِ وَلَقَدْ جَاءَكَ مِن نَّبِيِّ الْأُمْسَلِينَ ﴿٣٤﴾

35. Ва [эй паёмбар] агар рӯйгардонии онон [аз Куръон] бар ту ногувор [ва душвор] аст, агар метавонӣ нақбе (тунел) дар замин ё нардбоне дар осмон бичӯй, то муъҷиза [дигар] барояшон биёварӣ [пас, чунон кун, вале суде надорад]. Ва агар Аллоҳ таоло мехост, ҳатман, ононро бар [масири] ҳидоят чамъ мекард, пас, ҳаргиз аз нодонон мабош

وَإِن كَانَ كَبُرَ عَلَيْكَ إِعْرَاضُهُمْ فَإِنِ اسْتَطَعْتَ أَن تَبْتَغِيَ نَفَقًا فِي الْأَرْضِ أَوْ سُلَّمًا فِي السَّمَاءِ فَتَأْتِيَهُمْ بِآيَةٍ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَمَعَهُمْ عَلَى الْهَدْيِ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْخِٰٔلِينَ ﴿٣٥﴾

36. Ба ростӣ, танҳо қасоне [даъвати ҳақро] мепазиранд, ки мешунаванд [ва дарк мекунад] ва Аллоҳ таоло мурдагонро [рӯзи қиёмат] бармеангезад, сипас ба сӯи ӯ бозгардонда мешаванд

﴿إِنَّمَا يَسْتَجِيبُ الَّذِينَ يَسْمَعُونَ وَالْمَوْتَىٰ يَبْعَثُهُمُ اللَّهُ ثُمَّ إِلَيْهِ يُرْجَعُونَ ﴿٣٦﴾﴾

37. Ва [мушрикони] гуфтанд: «Чаро нишонае [дар бораи ҳаққонияти Муҳаммад] аз тарафи Парвардигораш бар ӯ нозил нашудааст?» [Эй паёмбар] бигӯ: «Бе гумон, Аллоҳ таоло тавоноост, ки нишонае [мутобиқи хости онон] нозил кунад», вале бештарашон намедонанд, [ки нузули ваҳй, бар асоси ҳикмату тадбир аст]

وَقَالُوا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِّن رَّبِّهِ قُلْ إِنَّ اللَّهَ قَادِرٌ عَلَىٰ أَنْ يُنَزِّلَ آيَةً وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٧﴾

38. Ва ҳеҷ чунбандае дар замин нест ва на ҳеҷ парандае, ки бо болҳои худ парвоз мекунад, магар он ки онҳо [низ дар офариниш ва зиндагӣ] гуруҳхое монанди шумо ҳастанд. Мо ҳеҷ чизро дар китоб [Лавҳи маҳфуз] фуруғузур накардаем, сипас [ҳамаро рӯзи қиёмат] назди Парвардигорашон гирд меоваранд

وَمَا مِن دَابَّةٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا طَيْرٍ يَطِيرُ بِجَنَاحَيْهِ إِلَّا أَمَّ أُمَّتًا لِّكُمْ مَا فَرَقْنَاهَا فِي الْكِتَابِ مِنْ شَيْءٍ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّهِمْ يُحْشَرُونَ ﴿٣٨﴾

39. Ва касоне, ки оёти моро дурӯғ ангоштаанд, кару гунг ва дар торикихо[-и чаҳл саргашта] хастанд. Аллоҳи мутаол ҳаркиро бихоҳад, гумроҳ мекунад ва ҳаркиро бихоҳад, бар роҳи рост қарораш медиҳад

وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا صُمٌّ وَبُكْمٌ فِي الظُّلُمَاتِ مَنْ يَشَاءِ اللَّهُ يُضْلِلْهُ وَمَنْ يَشَاءُ يُجْعَلْهُ عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٣٩﴾

40. [Эй Паёмбар, ба мушрикони] Бигӯ: «Агар рост мегӯед, ба ман хабар диҳед, ки агар азоби Аллоҳи мутаол ба суроғатон биояд ё [ногахон] қиёмат барпо шавад, оё ғайр аз Аллоҳ таолоро [ба ёри] меҳонед?»

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَتَيْكُمْ عَذَابُ اللَّهِ أَوْ أَتَتْكُمُ السَّاعَةُ أَغَيْرِ اللَّهِ تَدْعُونَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٤٠﴾

41. Оре, танҳо ӯро [ба дуо] меҳонед ва агар ӯ бихоҳад, он чиро ки ба хотираш ӯро фаро меҳонед, аз байн мебарад ва шумо [низ аз тарси азоб] шарикеро, ки барояш қоил шудаед, аз ёд мебаред

بَلْ إِيَّاهُ تَدْعُونَ فَيَكْشِفُ مَا تَدْعُونَ إِلَيْهِ إِنْ شَاءَ وَتَنْسَوْنَ مَا تُشْرِكُونَ ﴿٤١﴾

42. [Эй Паёмбар] Бе тардид, пеш аз ту [низ паёмбароне] ба сӯи умматҳо[-и пешин] фиристодем ва ононро ба тангдастӣ ва нохушӣ дучор сохтем, бошад, ки [ба даргоҳи илоҳӣ фурутанӣ ва] тазарруъ кунанд

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا إِلَىٰ أُمَمٍ مِّن قَبْلِكَ فَأَخَذْنَاهُم بِالْبَأْسَاءِ وَالضَّرَّاءِ لَعَلَّهُمْ يَتَضَرَّعُونَ ﴿٤٢﴾

43. Пас, чаро ҳангоме ки азоби мо ба онон расид, тазарруъ накарданд? Вале [дар ҳақиқат] дилҳояшон саҳт шудааст ва шайтон он чиро анҷом меоданд, барояшон оростааст

فَلَوْلَا إِذْ جَاءَهُمْ بَأْسُنَا تَضَرَّعُوا وَلَٰكِن قَسَتْ قُلُوبُهُمْ وَزَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٤٣﴾

44. Пас, вақте [мушрикони] ончиро, ки ба он панд дода шуда буданд, фаромӯш карданд, дарҳои ҳар чизе [аз неъматҳои илоҳӣ]-ро бар онон кушудем, то ба он чи ба эшон дода шуда буд, шод гардиданд. Ногахон ононро [ба куфр] гирифтём, пас, ҳамон дам [ҳамагӣ аз начоту раҳмат] маъюс шуданд

فَلَمَّا نَسُوا مَا ذُكِّرُوا بِهِ فَتَحْنَا عَلَيْهِمُ أَبْوَابَ كُلِّ شَيْءٍ حَتَّىٰ إِذَا فَرِحُوا بِمَا أُوتُوا أَخَذْنَاهُم بَغْتَةً فَإِذَا هُمْ مُبْلِسُونَ ﴿٤٤﴾

45. Пас, решаи он гурӯҳе, ки ситам карданд, барканда шуд ва ситониш махсуси Аллоҳ таоло -Парвардигори чаҳониён- аст

فَقَطَعَ دَابِرَ الْقَوْمِ الَّذِينَ ظَلَمُوا وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٤٥﴾

46. [Эй Паёмбар, ба мушрикони] Бигӯ: «Ба ман хабар диҳед, агар Аллоҳ таоло гӯшу чашмҳоятнро

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَخَذَ اللَّهُ سَمْعَكُمْ وَأَبْصَارَكُمْ وَخَتَمَ عَلَىٰ قُلُوبِكُمْ مِّنْ إِلَٰهٍ غَيْرِ اللَّهِ يَأْتِيكُمْ بِهِ أَنْظِرْ كَيْفَ نَضْرَفُ

бигирад ва бар дилҳоятон муҳр бизанад, кадом маъбуде ба ҷуз Аллоҳ таоло [метавонад] онҳоро ба шумо бозгардонад?» Бубин, чигуна оётро [ба шеваҳои] гуногун [баён] мекунем, онгоҳ онон рӯй мегардонанд

الْأَيَّتِ تُمْ هُمْ يَصْدِفُونَ ﴿٤٦﴾

47. Бигӯ: «Биандешед, агар азоби илоҳӣ ба ногоҳ ё ошкоро ба сурогатон биояд, оё ҷуз гурӯҳи ситамгрон [касе] нобуд мешавад?»

قُلْ أَرَأَيْتَكُمْ إِنْ أَتَاكُمْ عَذَابُ اللَّهِ بَغْتَةً أَوْ جَهْرَةً هَلْ يُهْلِكُ إِلَّا الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٤٧﴾

48. Ва мо паёмбаронро ҷуз башоратгар ва бимдиҳанда намефиришем, пас, ҳар ки имон биоварад ва [хештанро] ислоҳ кунад, на тарсе бар онон аст ва на андухгин мешаванд

وَمَا نُرْسِلُ الْمُرْسَلِينَ إِلَّا مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ ۖ فَمَنْ ءَامَنَ وَأَصْلَحَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٤٨﴾

49. Ва касоне, ки оёти моро дурӯғ шуморидаанд, ба [сазои] он ки нофармонӣ мекарданд, азоб [-и илоҳӣ] домангирашон хоҳад шуд

وَالَّذِينَ كَذَبُوا بِآيَاتِنَا يَمْسُهُمُ الْعَذَابُ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿٤٩﴾

50. [Эй Паёмбар, ба мушрикони] Бигӯ: «Ман намегӯям, ки ганчинаҳои Аллоҳ таоло назди ман аст ва ғайб [низ] намедонам ва ба шумо намегӯям, ки ман фариштаам. Ман аз чизе пайравӣ намекунам магар аз он чи ки ба ман ваҳӣ мегардад». Бигӯ: «Оё нобино ва бино [кофир ва муъмин] яксонанд? Оё намеандешед?»

قُلْ لَا أَقُولُ لَكُمْ عِنْدِي خَزَائِنُ اللَّهِ وَلَا أَعْلَمُ الْغَيْبَ وَلَا أَقُولُ لَكُمْ إِنِّي مَلَكٌ إِنْ أَتَيْتُمْ إِلَّا مَا يُوحَىٰ إِلَيَّ قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الْأَعْمَىٰ وَالْبَصِيرُ أَفَلَا تَتَفَكَّرُونَ ﴿٥٠﴾

51. Ва [эй Паёмбар] бо ин [Қуръон] ба онон, ки метарсанд, ба сӯйи Парвардигорашон [барангехта] ва гирд оварда шаванд, хушдор дех, [чаро] ки ба ҷуз Ӯ барояшон на [дӯсту] корсозе ҳаст ва на шафоатгаре, бошад, ки парво кунанд

وَأَنْذِرْ بِهِ الَّذِينَ يَخَافُونَ أَنْ يُحْشَرُوا إِلَىٰ رَبِّهِمْ لَيْسَ لَهُمْ مِّنْ دُونِهِ وَاِلَىٰ وَلَا شَفِيعٌ لَهُمْ يَتَّقُونَ ﴿٥١﴾

52. Ва касонро, ки [факиранд ва] бомдоду шомгоҳ Парвардигорашонро мехонанд [ва] хушнудии Ӯро металабанд [аз мачолиси худ] тард нақун [ки ба бузургони мушрикин тавачҷух кунӣ], на чизе аз ҳисоби онҳо бар туст ва на чизе аз ҳисоби ту бар онҳост, ки [бихоҳӣ аз перомунат] тардашон кунӣ ва аз ситамгрон шавӣ

وَلَا تَنْظُرُوا الَّذِينَ يُدْعُونَ رَبَّهُمْ بِالْغَدَاةِ وَالْعَشِيِّ يُرِيدُونَ وَجْهَهُ ۖ مَا عَلَيْكَ مِنْ حِسَابِهِمْ مِّنْ شَيْءٍ وَمَا مِنْ حِسَابِكَ عَلَيْهِمْ مِّنْ شَيْءٍ فَتَطْرُدَهُمْ فَتَكُونَ مِنَ الظَّالِمِينَ ﴿٥٢﴾

53. Ва ин чунин бархе аз ишонро ба бархе дигар озмудем, то [кофирони сарватманд дар бораи муъминони мустамад] бигӯянд: «Оё аз миёни мо инҳо ҳастанд, ки Аллоҳи таоло [бо бахшиши тавфиқи имон] бар онон миннат ниҳодааст?» Оё Аллоҳи мутаол ба [ҳоли] сипосгузoron донотар нест?

وَكَذَلِكَ فَتَنَّا بَعْضَهُم بِبَعْضٍ لِّيَقُولُوا أَهَؤُلَاءِ مَنَّ اللَّهُ عَلَيْهِمْ
مِنْ بَيْنِنَا أَلَيْسَ اللَّهُ بِأَعْلَمَ بِالشَّاكِرِينَ ﴿٥٣﴾

54. Ва [эй Паёмбар] ҳар гоҳ касоне, ки ба оёти Мо имон доранд, назди ту оянд, бигӯ: «Салом бар шумо. Парвардигоратон [дар ҳаққи шумо бахшоиш ва] раҳматро бар худ муқаррар доштааст. Ҳар касе аз шумо, ки ба нодонӣ кори баде анҷом диҳад ва онгоҳ тавба наояд ва [гузаштаи хешро] ислоҳ кунад, пас, [бидон, ки] яқинан, Ў омурзандаи меҳрубон аст»

وَإِذَا جَاءَكَ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِنَا فَقُلْ سَلَمٌ عَلَيْكُمْ كَتَبَ رَبُّكُمْ
عَلَىٰ نَفْسِهِ الرَّحْمَةَ أَنَّهُ مَن عَمِلَ مِنكُمْ سُوءًا بِجَهَالَةٍ ثُمَّ تَابَ مِن
بَعْدِهِ وَأَصْلَحَ فَأَنَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٥٤﴾

55. Ва инчунин оёти [худ]-ро шарҳ медиҳем, то роҳи гунаҳкорон равшан шавад [ва шумо аз он дурӣ кунед]

وَكَذَلِكَ نَقُصُّ الْأَيَاتِ وَلِتَسْتَبِينَ سَبِيلَ الْمُجْرِمِينَ ﴿٥٥﴾

56. [Эй Паёмбар, ба мушрикон] Бигӯ: «Ман наҳй шудаам аз ин ки касонеро бипарастам, ки шумо ба ҷойи Аллоҳи мутаол меҳонед». Бигӯ: «Ман аз ҳавасҳоятон пайравӣ намекунам, ки [агар чунин кунам] ҳатман, гумроҳ шудаам ва аз ҳидоятёфтагон нахоҳам буд»

قُلْ إِنِّي نُهَيْتُ أَنْ أُعْبَدَ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِن دُونِ اللَّهِ قُلْ لَا أَتَّبِعُ
أَهْوَاءَكُمْ قَدْ ضَلَلْتُمْ إِذَا وَمَا أَنَا مِنَ الْمُهْتَدِينَ ﴿٥٦﴾

57. Бигӯ: «Ман далели равшане аз Парвардигорам дорам, ва [-ле] шумо онро дурӯғ пиндоштед. Ва он чи ба шитоб хостораш ҳастед, [азоби илоҳӣ] назди ман нест. Фармон, танҳо аз они Аллоҳ таолост, [ки] ҳақро баён мекунад ва Ў беҳтарин ҷудокунанда [-и ҳақ аз ботил] аст»

قُلْ إِنِّي عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّي وَكَذَّبْتُمْ بِهِ مَا عِنْدِي مَا تَسْتَعْجِلُونَ
بِهِ إِن الْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِ يَقُضُ الْحَقُّ وَهُوَ خَيْرُ الْفَاصِلِينَ ﴿٥٧﴾

58. [Эй Паёмбар, ба мушрикон] Бигӯ: «Агар он чи ки ба шитоб хостораш ҳастед, назди ман буд, [бар саратон фуруд меовардам ва] кори миёни ману шумо ба поён мерасид, ва [-ле] Аллоҳ таоло ба [ҳоли] ситамгорон донотар аст [ва ба онон муҳлат медиҳад]»

قُلْ لَوْ أَنَّ عِنْدِي مَا تَسْتَعْجِلُونَ بِهِ لَقُضِيَ الْأَمْرُ بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ
وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِالظَّالِمِينَ ﴿٥٨﴾

59. Ва калидҳо [ганчинаҳо]-и ниҳон назди Ўст [ва] ҷуз Ў [ҳеч кас] онро намедонад ва [Ўст, ки] он чиро дар хушкӣ ва дарёст медонад ва ҳеч барге [аз дарахт] намеафтад, магар ин ки онро медонад ва ҳеч донae дар ториқиҳои замин ва ҳеч тару хушке нест, магар ин ки дар китоби равшан [Лавҳи махфуз] қарор дорад

وَعِنْدَهُ مَفَاتِيحُ الْغَيْبِ لَا يَعْلَمُهَا إِلَّا هُوَ وَيَعْلَمُ مَا فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَمَا تَسْقُطُ مِنْ وَرَقَةٍ إِلَّا يَعْلَمُهَا وَلَا حَبَّةٍ فِي ظِلْمَةٍ الْأَرْضِ وَلَا رَطْبٍ وَلَا يَابِسٍ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُبِينٍ ﴿٥٩﴾

60. Ва Ўст, ки шабонгоҳ рӯҳатонро [ҳангоми ҳоб] мегирад ва [ҳам Ўст, ки] ончиро дар рӯз ба даст овардаед, медонад. Сипас шуморо дар он [рӯз] бедор мекунад, то он ки замони муайяне сипарӣ гардад,; онгоҳ [ки вафот қардед, дар қиёмат] бозгаштатон ба сӯйи Ўст. Сипас шуморо аз ончи анҷом медед, огоҳ мекунад

وَهُوَ الَّذِي يَتَوَفَّاكُم بِاللَّيْلِ وَيَعْلَمُ مَا جَرَحْتُم بِالنَّهَارِ ثُمَّ يَبْعَثُكُمْ فِيهِ لِيُقْضَىٰ أَجَلٌ مُّسَمًّى ثُمَّ إِلَيْهِ مَرْجِعُكُمْ ثُمَّ يُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٦٠﴾

61. Ва Ў бар бандагонаш чира аст ва ниғаҳбононе [аз фариштагон] бар шумо мефиристад, то замоне, ки марги яке аз шумо фаро расад, фиристодагони мо [бо ҳамроҳи фариштаи марг] чонашро мегиранд ва онон [дар маъмурияти худ] кӯтоҳӣ намекунанд

وَهُوَ الْقَاهِرُ فَوْقَ عِبَادِهِ وَيُرْسِلُ عَلَيْكُمْ حَفَظَةً حَتَّىٰ إِذَا جَاءَ أَحَدَكُمْ الْمَوْتُ تَوَفَّقَهُ رُسُلُنَا لَهُمْ لَا يَفِرُّونَ ﴿٦١﴾

62. Он гоҳ ба сӯйи Аллоҳ таоло, ки [ёру] корсози ростинашон аст, бозгардонда мешаванд. Огоҳ бошед! Ҳукм аз они Ўст ва Ў сареътарин ҳисобрас аст

ثُمَّ رُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ مَوْلَاهُمُ الْحَقُّ أَلَا لَهُ الْحُكْمُ وَهُوَ أَسْرَعُ الْحَسِيبِينَ ﴿٦٢﴾

63. [Эй Паёмбар, ба мушрикони] Бигӯ: «Кист, ки шуморо аз ториқиҳо [ва сахтиҳои] хушкӣ ва дарё начот медиҳад? [Дар ҳоле ки] Ўро ба зорӣ ва пинҳонӣ меҳонед [ва меғӯед] “Агар моро аз ин [вартаи марг] начот диҳад, ҳатман, аз сипосгузори ҳоҳем буд”»

قُلْ مَنْ يُنجِيكُم مِّن ظُلْمَتِ الْبَرِّ وَالْبَحْرِ تَدْعُونَهُ تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً لَّيْنٍ أَجْنَبْنَا مِنْ هَٰذِهِ لَنَكُونَ مِنَ الشَّاكِرِينَ ﴿٦٣﴾

64. Бигӯ: «Аллоҳи мутаол шуморо аз инҳо ва аз тамоми сахтиҳо начот медиҳад, он гоҳ шумо [боз ҳам] ширк меварzed»

قُلْ اللَّهُ يُنجِيكُم مِّنْهَا وَمِنْ كُلِّ كَرْبٍ ثُمَّ أَنْتُمْ تُشْرِكُونَ ﴿٦٤﴾

65. Бигӯ: «Ў тавоност, ки бар шумо азобе [ҳамчун соика ва тӯфон] аз болои саратон ё [ҳамчун

قُلْ هُوَ الْفَاعِلُ عَلَيَّ أَنْ يَبْعَثَ عَلَيْكُمْ عَذَابًا مِّن فَوْقِكُمْ أَوْ مِن تَحْتِ أَرْجُلِكُمْ أَوْ يَلْبَسَكُمْ شَيْعًا وَيُذِيقَ بَعْضَكُم بَأْسَ

хушксоли ва зилзила] аз зери пойҳоятон бифиристад ё шуморо ба сурати гурӯҳҳои пароканда [ва ҷудо аз ҳам] дароварад ва азоби бархе аз шуморо ба бархе [дигар] бичашонад». Бингар чигуна оёт [-и худ]-ро гуногун баён мекунем, бошад, ки дарёбанд

بَعْضٌ أَنْظَرَ كَيْفَ نُصَرِّفُ الْأَيَّاتِ لَعَلَّهُمْ يَفْقَهُونَ ﴿٦٥﴾

66. [Эй Паёмбар] Қавми ту он [Қуръон]-ро дурӯғ шумурданд, дар ҳоле ки он [китоб] ҳақ аст. [Ба кофирони қавмат] Бигӯ: «Ман [мурукибу] коргузори шумо нестам»

وَكَذَّبَ بِهِ قَوْمُكَ وَهُوَ الْحَقُّ قُلْ لَسْتُ عَلَيْكُمْ بِوَكِيلٍ ﴿٦٦﴾

67. Ҳар хабаре саррасиде [барои вуқӯ] дорад ва [ба зудӣ] хоҳед донист [ки саранҷоматон чигуна аст]»

لِكُلِّ نَبَأٍ مُسْتَقَرًّا وَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٦٧﴾

68. Ва ҳаргоҳ қасонеро дидӣ, ки дар оёти Мо [бо душманӣ ва тамасхур] гуфтугӯ мекунанд, аз онон рӯ бигардон, то ба сухани дигаре бипардозанд. Ва агар шайтон туро ба фаромуши андохт, пас, аз он ки ёд овардӣ, бо қавми ситамгор [мушрик] манишин

وَإِذَا رَأَيْتَ الَّذِينَ يَخُوضُونَ فِي آيَاتِنَا فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ حَتَّىٰ يَخُوضُوا فِي حَدِيثٍ غَيْرِهِ وَإِمَّا يُنسِيَنَّكَ الشَّيْطَانُ فَلَا تَقْعُدْ بَعْدَ الذِّكْرَىٰ مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٦٨﴾

69. Ва [ҳарчанд] чизе аз ҳисоб [ва гуноҳи] онон бар [ухдаи] парҳезгорон нест, вале ёдоварӣ [ва иршод лозим] аст, бошад, ки парво кунанд

وَمَا عَلَى الَّذِينَ يَتَّقُونَ مِنْ حِسَابِهِمْ مِّن شَيْءٍ وَلَكِن ذِكْرَىٰ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿٦٩﴾

70. Ва қасонеро, ки динашонро ба бозӣ ва саргармӣ гирифтаанд ва зиндагии дунё ононро фирефтааст, раҳо кун ва [мардумро] бо ин [Қуръон] андарз деҳ, то мабодо қасе ба [қайфари] ончи ба даст овардааст, ба ҳалоқат биафтад, дар ҳоле ки дар баробари Аллоҳи мутаол барои [раҳой аз азоби] он на [дӯст ва] қорсозе дорад ва на шафоатгаре. Ва [ҳағто] агар [бихоҳад барои начоти хеш] ҳар фидяе диҳад, аз ӯ пазируфта намешавад. Инҳо ҳастанд, ки ба [қайфари] ончи ба даст овардаанд, ҳалок гаштаанд ва ба [сазоя] он ки қуфр меварзиданд, шаробе аз оби ҷӯшон ва азобе пурдарад [дар пеш] доранд

وَذَرِ الَّذِينَ اتَّخَذُوا دِينَهُمْ لَعِبًا وَلَهْوًا وَعَرَّتْهُمْ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا وَذَكَّرَ بِهِ أَن تُبْسَلَ نَفْسٌ بِمَا كَسَبَتْ لَيْسَ لَهَا مِن دُونِ اللَّهِ وَكِيٌّ وَلَا شَفِيعٌ وَإِن تَعْدِلْ كُلُّ عَدْلٍ لَا يُؤْخَذُ مِنْهَا أُولَئِكَ الَّذِينَ أُبْسِلُوا بِمَا كَسَبُوا لَهُمْ شَرَابٌ مِّن حَمِيمٍ وَعَذَابٌ أَلِيمٌ بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ ﴿٧٠﴾

71. [Эй Паёмбар] Бигӯ: «Оё ба ҷойи Аллоҳи мутаол чизеро бихонем, ки на ба мо суд медиҳад ва на зиён мерасонад? Ва оё пас аз он ки Аллоҳ таоло моро ҳидоят кардааст, [ба сӯйи гумроҳӣ] ба ақиб бозгардем? Ҳамчун касе, ки шаётин ӯро [фиреб дода ва аз роҳи рост] бадар бурдаанд ва ӯ дар замин ҳайрону саргашта мондааст, дар ҳоле ки ӯ ёрон [-и дилсӯз] дорад, ки ба ҳидоят даъваташ мекунад [ва мегӯянд]: “Ба сӯйи мо биё”»! Бигӯ: «Бе тардид, ҳидояти [ростин] ҳидояти Аллоҳ таолост ва мо фармон ёфтаем, ки таслими Парвардигори ҷаҳониён бошем

قُلْ أَدْعُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُنَا وَلَا يَضُرُّنَا وَنُرَدُّ عَلَىٰ أَعْقَابِنَا بَعْدَ إِذْ هَدَيْنَا اللَّهُ كَالَّذِي اسْتَهْوَتْهُ الشَّيَاطِينُ فِي الْأَرْضِ حَيْرَانًا لَهُ أَصْحَابٌ يَدْعُونَهُ إِلَى الْهُدَىٰ امْتِنَّا قُلْ إِنَّ هُدَىٰ اللَّهِ هُوَ الْهُدَىٰ وَأَمْرًا لِنُسَلِّمَ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٧١﴾

72. Ва ин ки намоз барпо доред ва аз ӯ парво кунед ва Ёст, ки ба пешгоҳаш ҳашир хоҳед шуд»

وَأَنْ أَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَاتَّقُوا وَهُوَ الَّذِي إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٧٢﴾

73. Ва Ёст, ки осмонҳо ва заминро ба ҳақ офарид ва рӯзе, ки [Аллоҳ таоло ба ҳар чизе] бигӯяд: «Мавҷуд шав», пас, бедиранг мавҷуд мешавад. Сухани Ё ҳақ аст. Ва рӯзе, ки дар сур дамида мешавад, фармонравой аз онӣ Ёст. Ё донои пинҳону пайдост ва Ёст, ки ҳақими огоҳ аст

وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ وَيَوْمَ يَقُولُ كُنْ فَيَكُونُ قَوْلُهُ الْحَقُّ وَلَهُ الْمُلْكُ يَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ عِلْمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةُ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْخَبِيرُ ﴿٧٣﴾

74. Ва [ёд кун аз] хангоме ки Иброҳим ба падараш -Озар- гуфт: «Оё бутхоро маъбудӣ [хеш] мегириӣ? Ба ростӣ, ки ман ту ва қавматро дар гумроҳии ошкоре мебинам»

﴿وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ لِأَبِيهِ عَازِرَ أَنْتَخِذْ أَصْنَامًا ؕ إِلَٰهًا إِلَٰهِي أَنْتَ وَإِنِّي لَأَكْفُرُ بِمَا تُشْرِكُ بِإِلَٰهِهِ رَبِّيَ الْعَلِيِّ وَالْمُؤْمِنِينَ ﴿٧٤﴾﴾

75. Ва ин гуна фармондиҳии [шукӯхманди] осмонҳо ва заминро ба Иброҳим нишон додем, то [ягонагии Аллоҳ таоло ва гумроҳии Озар ва қавмашро дарёбад ва] аз аҳли яқин бошад

وَكَذَٰلِكَ نُرَىٰ إِبْرَاهِيمَ مَلَكُوتَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلِيَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٧٥﴾

76. Пас, хангоме ки [торикии] шаб ӯро дарбар гирифт, ситорае дид, [ва] гуфт: «Ин Парвардигори ман аст». Ва чун ғуруб кард, гуфт: «Ғурубкунадагонро дӯст надорам»

فَلَمَّا رَأَىٰ عَلَىٰهَا إِلِيلَ رَأَىٰ كَوْكَبًا قَالَ هَٰذَا رَبِّي فَلَمَّا أَفَلَ قَالَ لَا أُحِبُّ الْإِفْلِينَ ﴿٧٦﴾

77. Пас, хангоме ки мохро тобанда дид, гуфт: «Ин Парвардигори ман аст». Ва чун ғуруб кард, гуфт: «Агар Парвардигорам маро ҳидоят накарда буд, хатман, аз гумроҳон будам»

فَلَمَّا رَأَىٰ الْقَمَرَ بَارِعًا قَالَ هَٰذَا رَبِّي فَلَمَّا أَفَلَ قَالَ لَئِن لَّمْ يَهْدِنِي رَبِّي لَأَكُونَنَّ مِنَ الْقَوْمِ الضَّالِّينَ ﴿٧٧﴾

78. Пас, ҳангоме ки хуршедро дурахшанда дид, гуфт: «Ин Парвардигори ман аст. Ин бузургтар аст». Он гоҳ вақте ки ғуруб кард, гуфт: «Эй қавм, ман аз он чи [барои Аллоҳ таоло] шарик қарор карор медихед, безорам»

فَلَمَّا رَأَى الشَّمْسَ بَارِعَةً قَالَ هَذَا رَبِّي هَذَا أَكْبَرُ فَلَمَّا أَفَلَتْ
قَالَ يَقُومُ إِلَيَّ بَرِيءٌ مِّمَّا تُشْرِكُونَ ﴿٧٨﴾

79. Ба ростӣ, ки ман ҳақгароёна дин [-у ибодат]-и хешро барои касе холис кардам, ки осмонҳо ва заминро падид овардааст ва ҳаргиз дар зумраи мушрикони нестам»

إِلَيَّ وَجَّهْتُ وَجْهِيَ لِلَّذِي فَطَرَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ حَنِيفًا وَمَا أَنَا
مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿٧٩﴾

80. Ва қавми ӯ бо вай ба мучодала пардохтанд, [ва уро аз хашми бутҳо тарсонданд. Иброҳим] гуфт: «Оё дар бораи Аллоҳи мутаол бо ман мучодала мекунед, дар ҳоле ки ӯ маро [ба роҳи рост] хидоят кардааст ва аз он чи бо ӯ шарик мепиндоред, ҳеч наметарсам, магар он ки Парвардигорам чизе [аз суд ва зиён бароям] хоста бошад. Илми Парвардигорам ҳама чизро фаро гирифтааст. Оё панд намегиред?»

وَحَاجَّهُ قَوْمُهُ قَالَ أَتُحَدِّثُونِي فِي اللَّهِ وَقَدْ هَدَانِ وَلَا أَخَافُ
مَا تُشْرِكُونَ بِهِ ۚ إِلَّا أَنْ يُشَاءَ رَبِّي شَيْئًا وَسِعَ رَبِّي كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا
أَفَلَا تَتَذَكَّرُونَ ﴿٨٠﴾

81. Ва чигуна аз он чи шарик [-и Аллоҳ таоло] мепиндоред битарсам бо он ки шумо худ намехаросед аз ин ки чизеро шарик Аллоҳи мутаол сохтаед, ки ӯ [ҳеч] далеле дар бораи [ҳаққонияти] он бар шумо нозил накардааст? Пас, агар медонед, [бигӯед] кадом як аз ин ду гуруҳ [муваҳхид ва мушрик] ба амният [ва дури аз азоб] сазовортар аст?

وَكَيْفَ أَخَافُ مَا أَشْرَكْتُمْ وَلَا تَخَافُونَ أَنْتُمْ أَشْرَكْتُمْ بِاللَّهِ مَا
لَمْ يُنَزَّلْ بِهِ عَلَيْكُمْ سُلْطَانًا فَأَيُّ الْفَرِيقَيْنِ أَحَقُّ بِالْأَمْنِ إِنْ
كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٨١﴾

82. Касоне, ки имон овардаанд ва имонашонро ба [ҳеч] ширке наолудаанд, ононанд, ки амн [-у оромиш] доранд ва роҳёфтагонанд»

الَّذِينَ آمَنُوا وَلَمْ يَلْبِسُوا إِيمَانَهُمْ بِظُلْمٍ أُولَٰئِكَ لَهُمُ الْأَمْنُ وَهُمْ
مُهْتَدُونَ ﴿٨٢﴾

83. Ва ин [истидлол] ҳуччати мо буд, ки ба Иброҳим дар баробари қавмаш додем. [Дар дунё ва охираг мақоми] Ҳар киро, ки биҳоҳем, ба дараҷоти болое мебарем. [Эй паёмбар] Бе тардид, Парвардигорат ҳақиму доност

وَتِلْكَ حُجَّتُنَا آتَيْنَاهَا إِبْرَاهِيمَ عَلَىٰ قَوْمِهِ نَرْفَعُ دَرَجَاتٍ مِّنْ
دُنَا إِنَّ رَبَّكَ حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿٨٣﴾

84. Ва ба ӯ [Иброҳим] Исҳоқ ва Яқубро бахшидем ва ҳамаро [ба роҳи рост] хидоят кардем. Ва

وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ ۚ كُلًّا هَدَيْنَا وَنُوحًا هَدَيْنَا مِن قَبْلُ
وَمِن دُرِّيَّتِهِ دَاوُدَ وَسُلَيْمَانَ وَأَيُّوبَ وَيُوسُفَ وَمُوسَىٰ وَهَارُونَ

пештар Нухро [низ] хидоят карда будем ва аз насли ӯ Довуд, Сулаймон, Аюб, Юсуф, Мӯсо ва Ҳорунро [ба роҳи ҳақ раҳнамун гаштем] ва накукоронро ингуна подош медиҳем

وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿٨٥﴾

85. Ва [ҳамчунин] Закариё, Яхё, Исо ва Илёс[-ро роҳ намудем, ки] ҳама аз шоистагон буданд

وَرَكْرَبًا وَيَحْيَىٰ وَعِيسَىٰ وَإِلْيَاسَ كُلٌّ مِّنَ الصَّالِحِينَ ﴿٨٥﴾

86. Ва Исмоил, Ясаъ, Юнус ва Лут[-ро низ хидоят кардем] ва чумлагиро бар чахониён бартарӣ додем

وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيُونُسَ وَلُوطًا وَكُلًّا فَضَّلْنَا عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿٨٦﴾

87. Ва [низ] аз падарон ва фарзандону бародаронашон [бархеро бартарӣ додем ва] ононро баргузидем ва ба роҳи рост хидояташон кардем

وَمِنَ آبَائِهِمْ وَذُرِّيَّاتِهِمْ وَإِخْوَانِهِمْ وَأَجْتَبَيْنَاهُمْ وَهَدَيْنَاهُمْ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٨٧﴾

88. Ин хидояти Аллоҳи мутаол аст, ки ҳар касе аз бандагонашро, ки бихоҳад, бо он хидоят мекунад ва агар ширк меварзиданд, он чи [аз аъмоли нек] ки анҷом дода буданд, табоҳ мешуд

ذَلِكَ هُدَى اللَّهِ يَهْدِي بِهِ مَن يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَلَوْ أَشْرَكُوا لَحِطَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٨٨﴾

89. Инон касоне ҳастанд, ки ба эшон китобу ҳикмат ва нубувват бахшидем. Пас, [эй паёмбар] агар инон [мушрикон] ба ин [паёмбарон ва китобҳои илоҳӣ] куфр биварзанд, ҳатман, гурӯҳ [-и муҳочирин ва ансор ва тобеин]-ро бар [ҳифзу ниғаҳониин] он [усулу ақонд] мегуморем, ки нисбат ба он кофир набошанд

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَالنَّبُوءَةَ إِن يُكْفُرُوا بِهَا هَلُولَاءٍ فَفَدَّ وَكَلْنَا بِهَا قَوْمًا لَّيْسُوا بِهَا بِكَافِرِينَ ﴿٨٩﴾

90. Онон касоне ҳастанд, ки Аллоҳ таоло хидояташон кардааст, пас, [эй паёмбар] аз хидоят [-у роҳи рост]-и эшон пайравӣ кун, [ва ба қавмат] бигӯ: «Ман дар баробари ин [рисолат] подоше аз шумо намехоҳам. Ин [Қуръон чизе] нест, магар [ёдоварӣ ва] панде барои чахониён»

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ هَدَى اللَّهُ فَبِهِدَّتْهُمْ أَقْتَدَهُ ۖ قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا ۖ إِن هُوَ إِلَّا ذِكْرِي لِلْعَالَمِينَ ﴿٩٠﴾

91. Ва [мушрикони бузургӣ ва макоми] Аллоҳ таолоро чунон ки сазовори Ӯст нашиноханд, чаро ки гуфтанд: «Аллоҳ таоло бар [ҳеч] башаре чизе нозил накардааст». [Эй паёмбар]

وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ ۖ إِذْ قَالُوا مَا أَنزَلَ اللَّهُ عَلَىٰ بَشَرٍ مِّن شَيْءٍ ۗ قُلْ مَن أَنزَلَ الْكِتَابَ الَّذِي جَاءَ بِهِ مُوسَىٰ نُورًا وَهُدًى لِّلنَّاسِ ۗ جَعَلُونَهُ قَرَاطِيسٍ تُبْدُونَهَا وَتُخْفُونَ كَثِيرًا وَعُلِّمْتُمْ مَا لَمْ تَعْلَمُوا أَنْتُمْ وَلَا آبَاؤُكُمْ قُلِ اللَّهُ ثُمَّ ذَرْهُمْ فِي خَوْضِهِمْ يَلْعَبُونَ ﴿٩١﴾

Бигӯ: «Он китоберо, ки Мӯсо овард, чи касе нозил кардааст? [Ҳамон китобе, ки] барои мардум рӯшноӣ ва раҳнамуде буд [ва шумо яҳудиён] онро ба сурати [пароканда бар] туморҳо дармеоваред [ва ҳар чиро ки меҳохед] аз он ошқор месозед ва бисёреро пинҳон мекунад. Ва [акнун, эй қавми араб] чизҳое [аз оёт ва ахбори Қуръон] ба шумо омӯхта шуд, ки на худ медонистед ва на падаронатон». [Эй паёмбар] Бигӯ: «Аллоҳ таоло [онро нозил кардааст]. Онгоҳ [дар чаҳлу гумроҳӣ] раҳояшон кун, то дар жарфо [-и ақоиди ботил]-и худ саргарми бозӣ бошанд

92. Ва ин [Қуръон] китоби мубораке аст, ки онро нозил кардем, [то] тасдиқкунандаи чизе бошад, ки пеш аз он нозил шудааст ва [ҳамчунин] барои он аст, ки ба [сокинони] Умму-л-қуро [Макка] ва [мардуми] перомунаш хушдор диҳӣ. Ва касоне, ки ба охират имон меоваранд, ба ин [китоб] низ имон меоваранд ва бар намози хеш муваззибат мекунанд

وَهَذَا كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ مِبْرَارًا مَّصَدِّقًا لِّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَلِتُنذِرَ أُمَّ
الْقُرَىٰ وَمَنْ حَوْلَهَا وَالَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ يُؤْمِنُونَ بِهِ ۗ وَهُمْ
عَلَىٰ صَلَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ ﴿٩٢﴾

93. Ва кист ситамгортар аз он ки дурӯге ба Аллоҳ таоло бибандад ё бигӯяд: «Ба ман [низ] ваҳӣ шудааст», дар ҳоле ки ҳеҷ ваҳие ба ӯ нарасидааст ва [ё] касе, ки бигӯяд: «Ман [ҳам] монанди он чи ки Аллоҳ таоло нозил кардааст, [бароятон] нозил мекунам»? Ва [эй паёмбар, сахнаи ҳавлноке аст] агар ҳангомеро бубинӣ, ки [ин] ситамгорон дар [тарсу] саҳтиҳои марғ фуру рафтаанд ва фариштагон [-и қабзи рӯҳ] дастҳояшонро [ба сӯи онон] кушудаанд [ва фарёд мезананд]: «Ҷонҳои хешро [аз бадан] берун диҳед. Имрӯз ба [сазои] он чи ба ноҳақ бар Аллоҳ таоло дурӯғ мебастанед ва дар баробари оғаш такаббур мекардед, ба азоби хоркунанда мучозот мешавед»

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ قَالَ أُوحِيَ إِلَيَّ وَلَمْ
يُوحَ إِلَيْهِ شَيْءٌ وَمَنْ قَالَ سَأُنزِلُ مِثْلَ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ
الظَّالِمُونَ فِي غَمَرَاتِ الْمَوْتِ وَالْمَلَائِكَةُ بَاسِطُوا أَيْدِيهِمْ أَخْرَجُوا
أَنْفُسَهُمْ الْيَوْمَ تُجْزَوْنَ عَذَابَ الْهُونِ بِمَا كُنْتُمْ تَقُولُونَ عَلَى
اللَّهِ غَيْرَ الْحَقِّ وَكُنْتُمْ عَنْ آيَاتِهِ تَسْتَكْبِرُونَ ﴿٩٣﴾

94. Ва [рӯзи қиёмат Аллоҳи мутаол мефармояд] «ҳамон гуна ки шуморо нахустин бор [бидуни

وَلَقَدْ جِئْتُمُونَا فُرَادَىٰ كَمَا خَلَقْتَكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَتَرْكْتُمْ مَا
خَوَّلْنَاكُمْ وَرَاءَ ظُهُورِكُمْ وَمَا نَرَىٰ مَعَكُمْ شُفَعَاءَكُمُ

молу мақом] офаридем, [акнун низ] ҳатман, танҳо ба сӯи мо омадаед ва он чиро ба шумо арзонӣ карда будем, пушти сари худ [дар дунё] воғузоштед ва [маъбудону] шафоатгаронеро, ки дар [кори] хеш шарикони [Аллоҳ таоло] мепиндоштед, ҳамроҳатон намебинем. Ба ростӣ, пайванди миёни шумо гусаста аст ва он чи [шарики мо ва шафеъи худ] мепиндоштед, гум гаштааст»

الَّذِينَ زَعَمْتُمْ أَنَّهُمْ فِيكُمْ شُرَكَاءَ لَقَدْ تَقَطَّعَ بَيْنَكُمْ وَصَلَ
عَنْكُمْ مَا كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿٤٤﴾

95. Бе тардид Аллоҳ таоло шикофандаи дона[-и гиёҳҳо] ва хаста[-и хурмо дар дили замин] аст. [Мавҷуди] Зиндаро аз [моддаи] бечон берун меоварад [равиши гиёҳ аз дона] ва [моддаи ба зохир] бечонро аз [мавҷуди] зинда хориҷ месозад [берун омадани тухм ё нутфа аз ҳайвонот]. Ин Аллоҳ таолост, [ки чунин қудрати мутлақе дорад]. Пас, чигуна [аз роҳи бандагии Ў] бозгарданда мешавад?

إِنَّ اللَّهَ فَالِقُ الْحَبِّ وَالنَّوَىٰ يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ
الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ ذَٰلِكُمْ اللَّهُ فَأَنَّىٰ تُؤْفَكُونَ ﴿٤٥﴾

96. [Ў] Шикофандаи сапедадам аст ва шабро [мояи] оромиш қарор дод ва хуршеду мохро [низ] бо ҳисоб [ва назми дақиқ падида овард]. Тақдири [Парвардигори] шикастнопазири доно чунинаст

فَالِقُ الْإِصْبَاحِ وَجَعَلَ اللَّيْلَ سَكَنًا وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ حُسْبَانًا
ذَٰلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ ﴿٤٦﴾

97. Ва [эй фарзандони Одам] Ўст, ки ситорагонро бароятон қарор дод, то дар ториқиҳои хушкӣ ва дарё ба [кумаки] онҳо роҳ ёбед. Ба ростӣ, ки мо нишонаҳо [-и тавону тадбири хеш]-ро барои мардуме, ки медонанд, ба тафсил баён кардаем

وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ النُّجُومَ لِتَهْتَدُوا بِهَا فِي ظُلُمَاتِ اللَّيْلِ
وَالْبَحْرِ قَدْ فَصَّلْنَا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٤٧﴾

98. Ва Ўст, ки шуморо аз як тан офарид, пас, барои шумо [дар раҳими модар] қароргоҳе аст ва [дар пушти падар] амонатгоҳе. Мо оёт [-и худ]-ро барои мардуме, ки [каломи илоҳиро] мефаҳманд, ба тафсил баён кардаем

وَهُوَ الَّذِي أَنْشَأَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ فَمُسْتَقَرٌّ وَمُسْتَوْدَعٌ قَدْ
فَصَّلْنَا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَفْقَهُونَ ﴿٤٨﴾

99. Ва Ўст, ки аз осмон обе фуру рехт ва аз он [борон] ҳар гуна рӯйидани баровардем ва аз он [низ ҳар кишти гиёҳи] сабзеро рӯендем, [ки] аз он [гиёҳҳо низ барои тағзияи шумо]

وَهُوَ الَّذِي أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجْنَا بِهِ نَبَاتَ كُلِّ شَيْءٍ
فَأَخْرَجْنَا مِنْهُ خَضِرًا نُخْرَجُ مِنْهُ حَبًّا مَاتِرًا كَبَابًا وَمِنَ النَّخْلِ مِنْ
طَلْعِهَا قِنْوَانٌ دَانِيَةٌ وَجَنَّاتٍ مِنْ أَعْنَابٍ وَالزَّيْتُونَ وَالرُّمَّانَ
مُشْتَبِهًا وَغَيْرَ مُتَشَبِهٍ انظُرُوا إِلَى ثَمَرِهِ إِذَا أَثْمَرَ وَرَبِّعَهُ إِنِّي فِي

донаҳои мутарокиме [хамчун гандуму чав] падида меварем ва [хамчунин] аз шукуфтаи нахл хӯшаҳои наздик ба якдигар [рӯёнидем] ва боғҳое аз ангур ва зайтуну анор [офаридем меваҳое, ки] бархе ҳаммонанд ва бархе ноҳаммонанд ҳастанд. Вақте ба бор нишаст ба меваҳои он ва [тарзи] расиданаш бингаред. Дар ин [офариниш] барои мардуме, ки имон доранд, нишонаҳои [равшану қудрати илоҳӣ] аст

ذَلِكَ لَأَيِّتِ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٩٩﴾

100. Ва [мушрикон] барои Аллоҳ таоло шариконе аз чин қоил шудаанд, ҳол онки [Аллоҳ таоло худ] онхоро офаридааст. Ва [хамчунин] аз рӯйи нодонӣ барояш [фарзандон] писару духтар месозанд. Ў аз он чи васф мекунад, поку бартар аст

وَجَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ الْجِنَّ وَخَلَقَهُمْ وَخَرَقُوا لَهُ بَنِينَ وَبَنَاتٍ بِغَيْرِ عِلْمٍ سُبْحَانَہُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُصِفُونَ ﴿١٠٠﴾

101. [Ў] падидоварандаи осмонҳо ва замин аст, чигуна мумкин аст фарзанд дошта бошад, дар ҳоле ки ҳамсаре надорад? Ва ҳама чизро офарида ва Ў ба ҳар чизе доност

بَدِيعُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ اَنۡىۡ يَكُوۡنُ لَہٗ وَلَدٌ وَّلَمْ تَكُنۡ لَہٗ صٰلِحِۃٌۢ بَدِیۡعٌ وَّخَلَقَ كُلَّ شَیْءٍ وَّہُوَ بِكُلِّ شَیْءٍ عَلِیۡمٌ ﴿١٠١﴾

102. Ин аст Аллоҳ таоло-Парвардигори шумо, ҳеч маъбуде [ба ҳақ] ҷуз Ў нест, офаринандаи ҳама чиз аст, пас, Ўро бипарастед ва [бидонед, ки] Ў [муроқибу] коргузори ҳама чиз аст

ذٰلِكُمۡ اللّٰهُ رَبُّكُمۡ لَاۤ اِلٰهَ اِلَّا ہُوَ خَلَقَ كُلَّ شَیْءٍ فَاَعْبُدُوۡہٗ وَہُوَ عَلٰی كُلِّ شَیْءٍ وَّكِیۡلٌ ﴿١٠٢﴾

103. Чашмҳо Ўро дарнамеёбанд ва [-ле] Ў чашмхоро дармеёбад ва Ўст, ки борикбин ва огоҳ аст

لَا تُدْرِكُہُ الْاَبْصٰرُ وَہُوَ یُدْرِكُ الْاَبْصٰرَ وَہُوَ الْلَطِیۡفُ الْخَبِیۡرُ ﴿١٠٣﴾

104. [Эй паёмбар, ба мушрикон бигӯ] «Баростӣ далоили ошқоре аз ҷониби Парвардигоратон барои шумо омадааст, пас, ҳар ки [бо басирату мантиқ дар бораи он] биандешад, ба суди ўст ва ҳар ки чашм [бар ҳақиқат] бибандад, ба зиёни ўст ва ман ниғаҳбони шумо нестам»

فَذٰلِكَ لَکُمۡ بَصٰیۡرٌ مِّنۡ رَبِّکُمۡ فَمَنۡ اَبْصَرَ فَلِنَفْسِہٖۤ ؕ وَمَنۡ عَمِیَۤیَ فَعَلِیۡہَا وَمَا اَنَا عَلَیۡکُمۡ بِحَفِیۡظٍ ﴿١٠٤﴾

105. Ва инчунин нишонаҳо [ва далоили қудрати илоҳӣ]-ро гуногун баён мекунем, то мабодо [мушрикон] бигӯянд: «[Онхоро аз аҳли китоб] омӯхтаӣ». Ва мо ин оятхоро барои гурӯҳе, ки медонанд [ва мефаҳманд], ба равшани баён мекунем

وَكَذٰلِكَ نَصْرَفُ الْاٰیٰتِ لِیَقُوۡلُوۡا دَرَسْتَ وَلِنُبَيِّنَہٗ لِقَوْمٍ یَّعْلَمُوۡنَ ﴿١٠٥﴾

106. [Эй паёмбар] Аз ончи ки аз чониби Парвардигорат ба ту ваҳй шудааст, пайравӣ кун, ҳеҷ маъбуде [ба ҳақ] ҷуз Ӯ нест ва аз мушрикони рӯй бигардон

اتَّبِعْ مَا أَوْحَىٰ إِلَيْكَ مِن رَّبِّكَ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَأَعْرِضْ عَنِ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٠٦﴾

107. Ва агар Аллоҳ таоло мехост, [онон ҳаргиз] ширк намеварзиданд. Ва мо туро бар онон ниғаҳбон қарор надодаем ва ту [ҳаргиз муроқибу] коргузорашон нестӣ

وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَشْرَكُوا وَمَا جَعَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ حَفِيظًا وَمَا أَنْتَ عَلَيْهِمْ بِوَكِيلٍ ﴿١٠٧﴾

108. Ва [эй муъминон, ҳаргиз] ба онҳо [бутҳо], ки [мушрикони] ба ҷойи Аллоҳ таоло [ба ниёиш] мехонанд, дашном надихед, [ҷаро ки] онон низ аз рӯйи душманӣ [ва] нодонӣ ба Аллоҳ таоло дашном медиҳанд. Ин гуна барои ҳар уммате кирдорашонро ороstem. Сипас бозгашташон [дар қиёмат] ба сӯйи Парвардигорашон аст ва ононро аз ончи анҷом медоданд, огоҳ месозад

وَلَا تَسُبُّوا الَّذِينَ يَدْعُونَ مِن دُونِ اللَّهِ فَيَسُبُّوا اللَّهَ عَدْوًا بِغَيْرِ عِلْمٍ كَذَلِكَ زَيْنًا لِّكُلِّ أُمَّةٍ عَمَلُهُمْ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّهِمْ مَرْجِعُهُمْ فَيُنَبِّئُهُم بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٠٨﴾

109. Ва [мушрикони] бо саҳттарин савгандҳояшон ба Аллоҳ таоло савганд хӯрданд, ки агар муъҷизае [ки хостаанд] бар эшон биояд, ҳатман, имон меоваранд. [Эй паёмбар] Бигӯ: «Муъҷизот фақат дар ихтиёри Аллоҳ таоло аст» ва шумо [эй муъминон] чи медонед, ки агар [муъҷизае ҳам] биёяд, имон намеоваранд

وَأَقْسُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ لَئِن جَاءَتْهُمْ آيَةٌ لِّمُؤْمِنِيْنَ بِهَا قُلْ إِنَّمَا الْآيَاتُ عِنْدَ اللَّهِ وَمَا يُشْعِرُكُمْ أَنَّهَا إِذَا جَاءَتْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٠٩﴾

110. Ва мо дилҳо ва дидагонашонро [аз дарки ҳақоик] бармегардонем, чунончи нахустин бор ба он имон наёварданд ва ононро дар [нофармонӣ ва] тугёнашон саргашта раҳо мекунем

وَنُقَلِّبُ أَفْعَادَتَهُمْ وَأَبْصَرَهُمْ كَمَا لَمْ يُؤْمِنُوا بِهِ ۗ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَنَدْرَهُمْ فِي طُعَيْنِهِمْ يَعْهَدُونَ ﴿١١٠﴾

111. Ва агар мо фариштагонро ба сӯйи онон мефиристодем ва [ҳагто] агар мурдагон бо онон ба сухан меоманданд ва ҳар чизеро даста-даста дар баробарашон гирд меовардем, [то ростгӯии паёмбарро гувоҳӣ диҳанд], боз ҳам имон намеоварданд, магар ин ки Аллоҳ таоло бихоҳад, вале бештарашон нодонӣ мекунанд

﴿وَلَوْ أَنَّنَا نَزَّلْنَا إِلَيْهِمُ الْمَلٰٓئِكَةَ وَكَلَّمَهُمُ الْمَوْتَىٰ وَحَشَرْنَا عَلَيْهِمْ كُلَّ شَيْءٍ قُبُلًا مَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا إِلَّا أَن يَشَاءَ اللَّهُ وَلَسٰكِنَّا أَكْثَرَهُمْ يَجْهَلُونَ ﴿١١١﴾﴾

112. Ва [эй Паёмбар- Муҳаммад, туро бо душмани мушрикони озмудем ва] ҳамчунин, барои ҳар

وَكَذٰلِكَ جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ عَدُوًّا شٰٔطِٖٔنَ الْاِنْسِ وَالْجِنِّ يُوحِي بَعْضُهُمْ اِلَىٰ بَعْضٍ زُخْرُفَ الْقَوْلِ غُرُوْرًا ۗ وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ مَا فَعَلُوْهُ

паёмбаре душмане аз шаётини инс ва чин қарор додем, ки бархе аз онон дар ниҳон ба бархе дигар суханони фиребанда [ва беасос] илқо мекунад ва агар Парвардигорат мехост, [харгиз] чунин намекарданд. Пас, ононро ба дурӯғҳое, ки мебофанд, вогузор

فَذَرَهُمْ وَمَا يَفْتَرُونَ ﴿١١٢﴾

113. Ва [чунин қардем, то ононро биозмоем, хостем] то дилҳои қасоне, ки ба охират имон намеоваранд, ба он [сухани фиребанда] бигарояд ва онро биписандад ва ҳар гуноҳе, ки мехоҳанд муртақиб шаванд

وَلِتَصْغَرِ إِلَيْهِ أَفئِدَةُ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ وَلِيَرِضُوهُ وَلِيَقْتَرِفُوا مَا هُمْ مُقْتَرِفُونَ ﴿١١٣﴾

114. [Эй Паёмбар, ба мушрикони бигӯ] «Оё [сазост, ки барои қазоват дар бораи ихтилофи ману шумо] доваре ҷуз Аллоҳ таоло бичӯем? Ва ҳол он ки Ўст, ки ин китобро бо тафсил ба сӯйи шумо нозил кардааст». Ва онҳое, ки китоб [-и осмонӣ] ба эшон додаем, медонанд, ки он [Қуръон] аз ҷониби Парвардигорат ба ҳақ нозил шудааст. Пас, харгиз аз тардиқунандагон набош

أَفْعَبِرَ اللَّهُ أَنْتَغِي حَكَمًا وَهُوَ الَّذِي أَنْزَلَ إِلَيْكُمُ الْكِتَابَ مُفَصَّلًا وَالَّذِينَ آتَيْنَهُمُ الْكِتَابَ يَعْلَمُونَ أَنَّهُ مُنَزَّلٌ مِّن رَّبِّكَ بِالْحَقِّ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُمْتَرِينَ ﴿١١٤﴾

115. Ва суханони Парвардигорат [Қуръон] бо ростӣ [дар гуфтор] ва адл [дар аҳком] ба ҳадди тамоми камол расид. Ҳеҷ тағйирдиҳандае барои суханонаш нест ва Ў шунавои доност

وَتَمَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ صِدْقًا وَعَدْلًا لَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَاتِهِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿١١٥﴾

116. Ва агар аз бештари мардуми замин итоат кунӣ, аз роҳи Аллоҳ таоло гумроҳат мекунад. Онон ҷуз гумон [-и беасоси худ аз чизе] пайравӣ намекунад ва ҷуз дурӯғ намебофанд

وَإِنْ تُطِيعْ أَكْثَرُ مَن فِي الْأَرْضِ يُضِلُّوكَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ ﴿١١٦﴾

117. Бе тардид, Парвардигорат ба [ҳоли] қасе, ки аз роҳи Ў мунхариф мешавад, донотар аст ва Ў ба [ҳоли] роҳёфтагон [низ] донотар аст

إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ مَن يَضِلُّ عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ ﴿١١٧﴾

118. Пас, [эй мардум] агар ба оғташ имон доред, [фақат] аз [гӯшти] он чи номи Аллоҳ таоло [хангоми забҳ] бар он бурдашудааст, бихӯред

فَكُلُوا مِمَّا ذُكِرَ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ إِنْ كُنْتُمْ بِآيَاتِهِ مُؤْمِنِينَ ﴿١١٨﴾

119. Ва [эй мусулмонон] шуморо чи мешавад, ки аз он чи номи Аллоҳ таоло бар он бурдашудааст,

وَمَا لَكُمْ أَلَّا تَأْكُلُوا مِمَّا ذُكِرَ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَقَدْ فَصَّلَ لَكُمْ مَا حَرَّمَ عَلَيْكُمْ إِلَّا مَا اضْطُرِرْتُمْ إِلَيْهِ وَإِنَّ كَثِيرًا

намеҳӯред? Ҳол он ки [Аллоҳ таоло] он чиро бар шумо ҳаром кардааст, ба тафсил бароятон баён доштааст [пас, аз онҳо дурӣ кунед] магар чизе, ки ба [хӯрдани] он ночор шавед ва бе тардид, бисёре [аз мардум дигаронро] аз рӯи нодонӣ бо ҳавасҳои хеш гумроҳ мекунад. [Эй паёмбар] Яқинан, Парвардигорат ба [ҳоли] таҷовузкорон [аз худуди илоҳӣ] донотар аст

لِيُضِلُّونَ بِأَهْوَاءِهِمْ بِغَيْرِ عِلْمٍ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِالْمُعْتَدِينَ ﴿١١٧﴾

120. Ва [эй мардум] гуноҳи ошкор ва пинҳонро раҳо кунед, [чаро ки] бе тардид, касоне, ки муртакиби гуноҳ мешаванд, ба зудӣ дар баробари ончи мекарданд, мучозот хоҳанд шуд

وَدَرُّوا ظَاهِرَ الْإِنِّمِ وَبَاطِنَهُ إِنَّ الَّذِينَ يَكْسِبُونَ الْإِنِّمَ سَيَجْزَوْنَ بِمَا كَانُوا يَقْتَرِفُونَ ﴿١٢٠﴾

121. Ва [эй муъминон] аз он чи [ҳангоми забҳ] номи Аллоҳ таоло бар он бурданашудааст, нахӯред, чаро ки он [кори] ҳатман, нофармонӣ аст ва дар ҳақиқат шаётин ба дӯстони худ илко мекунад, ки бо шумо [дар ин маврид] мучодала намоянд. Ва агар аз онон итоат кунед, ҳатман, шумо [низ дар зумраи] мушрикон ҳастед

وَلَا تَأْكُلُوا مِمَّا لَمْ يُذْكَرِ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَإِنَّهُ لَفِسْقٌ وَإِنَّ الشَّابِطِينَ لَيُوحُونَ إِلَيْنَا أَوْلِيَاءِهِمْ لِيُجَدِّدُواكُمْ وَإِنْ أَطَعْتُمُوهُمْ إِنَّكُمْ لَمُشْرِكُونَ ﴿١٢١﴾

122. Оё касе, ки [дилаш аз чаҳлу ширк] мурда буд ва мо [бо тавҳиду имон] зиндааш гардонидем ва нуре барояш падида овардем, то дар партави [хидоят] он миёни мардум гом бардорад, ҳамчун касест, ки гӯй дар ториқиҳо [гирифтор] аст ва аз он берун омадани нест? Он чи кофирон мекарданд, ин гуна барояшон ороста шудааст

أَوْ مَن كَانَ مَيِّتًا فَأَحْيَيْنَاهُ وَجَعَلْنَا لَهُ نُورًا يَمْشِي بِهِ فِي النَّاسِ كَمَن مَّثَلُهُ فِي الظُّلُمَاتِ لَيْسَ بِخَارِجٍ مِّنْهَا كَذَلِكَ زُيِّنَ لِلْكَافِرِينَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٢٢﴾

123. Ва ба ин гуна дар ҳар шахре бузургони гунаҳкорашро мегуморем, то дар он ба найранг бипардозанд [ва мардумро аз роҳи Аллоҳ таоло боздоранд], ва [-ле] онон ҷуз ба худ найранг намезананд ва [ин ҳақиқатро] дарк намекунад

وَكَذَلِكَ جَعَلْنَا فِي كُلِّ قَرْيَةٍ أَكْبَرًا مَّجْرِمِيهَا لِيَمْكُرُوا فِيهَا وَمَا يَمْكُرُونَ إِلَّا بِأَنْفُسِهِمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿١٢٣﴾

124. Ва [мушрикони] чун ояте [аз Қуръон] барояшон меояд мегӯянд: «Ҳаргиз ба он имон намеоварем, магар он ки ҳаммонанди он чи ба паёмбарони

وَإِذَا جَاءَتْهُمْ آيَةٌ قَالُوا لَنْ نُؤْمِنَ حَتَّى نُؤْتَى مِثْلَ مَا أُوتِيَ رُسُلُ اللَّهِ اللَّهُ أَعْلَمُ حَيْثُ يَجْعَلُ رِسَالَتَهُ سَيُصِيبُ الَّذِينَ أَجْرَمُوا صَغَارًا عِنْدَ اللَّهِ وَعَذَابٌ شَدِيدٌ بِمَا كَانُوا يَمْكُرُونَ ﴿١٢٤﴾

илоҳӣ додашудааст, ба мо низ дода шавад». Аллоҳ таоло бехтар медонад, ки рисолати хешро кучо [ва бар ухдаи чи касе] қарор диҳад. Ба зудӣ бар онон, ки муртакиби [нофармонӣ ва] гуноҳ шуданд, ба сазои найранге, ки варзида буданд, аз ҷониби Аллоҳ таоло хорӣ ва азоби сахте хоҳад расид

125. Пас, ҳар киро Аллоҳ таоло бихоҳад, ҳидоят кунад, дилашро барои [пазириши] Ислом мекушояд ва ҳаркиро бихоҳад, дар гумроҳӣ воғузорад, дилашро танг [ва баста] месозад [ва пазириши ҳақро чунон барояш маҳол мегардонад, ки] гӯё меҳаҳад аз осмон боло равад [ва наметавонад]. Аллоҳ таоло ин чунин азобро бар қасоне, ки имон намеоваранд, мегуморад

فَمَنْ يُرِدِ اللَّهُ أَنْ يَهْدِيَهُ يَشْرَحْ صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ وَمَنْ يُرِدْ أَنْ يُضِلَّهُ يَجْعَلْ صَدْرَهُ ضَيِّقًا حَرَجًا كَأْتَمَّا يَصْعَدُ فِي السَّمَاءِ كَذَلِكَ يَجْعَلُ اللَّهُ الرِّجْسَ عَلَى الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٢٥﴾

126. Ва [эӣ Паёмбар] ин [дини Ислом] роҳи рости Парвардигори туст. Ба ростӣ, ки мо оёт [-и худ]-ро барои гурӯҳе, ки панд мегиранд, ба тафсил баён кардем

وَهَذَا صِرَاطُ رَبِّكَ مُسْتَقِيمًا قَدْ فَصَّلْنَا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَذَّكَّرُونَ ﴿١٢٦﴾

127. Барои онон назди Парвардигорашон сарои саломату амният аст ва Ӯ ба [подоши] қорҳое, ки мекарданд, [дӯсту] қорсозашон аст

﴿لَهُمْ دَارُ السَّلَامِ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَهُوَ وَلِيُّهُمْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٢٧﴾﴾

128. Ва [ёд кун аз қиёмат] рӯзе, ки ҳамаи онон [инсу чин]-ро гирд меоварад [ва мефармояд]: «Эӣ гурӯҳи чинниён, аз одамиён [бисёреро гумроҳ қардед ва пайравони] фаровон ёфтед». Ва дӯстони [мушрики] эшон аз [миёни] инсонҳо мегӯянд: «Парвардигоро, бархе аз мо аз бархе дигар баҳрабардорӣ қарданд [ва дар қуфру гуноҳ ба яқдигар ёрӣ расониданд] ва [ин ки] мо ба поёне, ки бароямон муқаррар қарда будӣ, расидаем» [Аллоҳ таоло] Мефармояд: «Ҷойгоҳатон оташ аст [ва] дар он ҷовидон хоҳед буд, магар он чиро Аллоҳ таоло бихоҳад [ки аз он бикоҳад ё бибахшояд]. Бе тардид, Парвардигорат ҳақиму доност»

وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا يَمَعَشَرَ الْجَنِّ قَدْ اسْتَكْرَثْتُمْ مِنَ الْإِنْسِ وَقَالَ أَوْلِيَاؤُهُمْ مِنَ الْإِنْسِ رَبَّنَا اسْتَمْتَعَ بَعْضُنَا بِبَعْضٍ وَبَلَّغْنَا أَجَلَنَا الَّذِي أَجَلْتَ لَنَا قَالَ النَّارُ مَثْوَلَكُمْ خَالِدِينَ فِيهَا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ إِنَّ رَبَّكَ حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿١٢٨﴾

129. Ва инчунин баъзе аз ситамгоронро ба баъзе дигар ба [сазои] он чи мекарданд, мусаллат мегардонем

وَكَذَلِكَ نُؤَلِّي بَعْضَ الظَّالِمِينَ بَعْضًا بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿١٢٩﴾

130. Эй гурӯҳи чин ва инс, оё аз миёни шумо фиристодагоне барояшон наёманд, ки оёти Маро бар шумо бихонанд ва аз дидори ин рӯз ба шумо хушдор диҳанд? Онон мегӯянд: «[Оре] Мо алайҳи хеш гувоҳи медиҳем [ки омаданд]». Ва зиндагии дунё фиребашон дод ва ба зиёни худ гувоҳи доданд, ки кофир буданд

يَمْعَشِرَ الْحَيِّ وَالْإِنْسِ أَلَمْ يَأْتِكُمْ رُسُلٌ مِّنْكُمْ يَتْلُونَ عَلَيْكُمْ آيَاتِي وَيُنذِرُونَكُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هَذَا قَالُوا شَهِدْنَا عَلَىٰ أَنْفُسِنَا وَغَرَّبْنَاهُمُ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَشَهِدُوا عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ أَنَّهُمْ كَانُوا كَافِرِينَ ﴿١٣٠﴾

131. Ин [итмоми хуччат] ба он хотир аст, ки Парвардигорат ҳеч гоҳ шаҳрхоро, дар ҳоле ки мардумаш [аз паёми илоҳӣ беҳабар ва] ғофиланд, ба ситам нобуд накардааст

ذَلِكَ أَنْ لَّمْ يَكُنْ رَبُّكَ مُهْلِكَ الْقُرَىٰ بِظُلْمٍ وَأَهْلُهَا غَفِلُونَ ﴿١٣١﴾

132. Ва ҳамагон дар баробари он чи анҷом додаанд, дараҷоте доранд ва Парвардигорат аз он чи мекунанд, ғофил нест

وَلِكُلِّ دَرَجَتٍ مِّمَّا عَمِلُوا وَمَا رَبُّكَ بِغَفِيلٍ عَمَّا يَعْمَلُونَ ﴿١٣٢﴾

133. Ва Парвардигорат бениёзу дорои раҳмат [-и бекарон] аст. [Эй бандагони гунаҳгор, Аллоҳ таоло] Агар бихоҳад, шуморо [бо азоб аз миён] мебарад ва пас аз шумо ҳаркиро бихоҳад, чойнишин месозад, ҳамчунонки шуморо низ аз насли гурӯҳи дигар офарид

وَرَبُّكَ الْعَلِيُّ ذُو الرَّحْمَةِ إِنْ يَشَاءُ يُدْهِبِكُمْ وَيَسْتَخْلِفُ مَن يَبْعَدِكُمْ مَّا يَشَاءُ كَمَا أَنْشَأَكُم مِّنْ ذُرِّيَّةٍ قَوْمٍ ءآخَرِينَ ﴿١٣٣﴾

134. [Эй кофирон] Он чи ба шумо ваъда дода мешавад, яқинан, хоҳад омад ва шумо наметавонед [Аллоҳ таолоро] нотавон созед [ва аз кайфараш бигузед]

إِنَّ مَا تُوعَدُونَ لَآتٍ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ ﴿١٣٤﴾

135. Бигӯ: «Эй қавми ман, ба шеваи худ амал кунед [ва бар куфру гумроҳии худ бимонед, ки] бе тардид, ман [низ ба имони хеш] амал мекунам, пас, ба зудӣ хоҳед донист, ки [пирӯзии дунё ва] фарҷоми [некуи] он саро аз они кист. Бе гумон, ситамгорон [-и мушрик] растагор нахоҳанд шуд»

قُلْ يَبْقَىٰ وَجْهُ رَبِّي إِلَىٰ ذِي الْعَرْشِ مَن يَشَاءُ لِيُخَلِّقَ مَن يَشَاءُ كَمَا أَنْشَأَكُم مِّنْ قَبْلُ وَإِنَّكُمْ عِنْدَهُ لَأَنْتَ أَهْلٌ لَّيَالِكُمْ فَسَوْفَ يَخْتَارُ ﴿١٣٥﴾

136. Ва [мушрикон] барои Аллоҳ таоло аз он чи офаридааст, аз кишту чаҳорпоён, саҳме таъйин карданд ва ба гумони худ гуфтанд: «Ин махуси Аллоҳ таолост ва ин махуси шарикони мо [бутҳо]». Пас, он чи барои шариконашон буд, ба Аллоҳ таоло намерасад, ва [-ле] он чи барои Аллоҳ таоло буд, ба шарикони онҳо мерасад. Чи бад доварӣ мекунад!

وَجَعَلُوا لِلَّهِ مِمَّا ذَرَأَ مِنَ الْحَرْثِ وَالْأَنْعَامِ نَصِيبًا فَقَالُوا هَذَا لِلَّهِ بِرِعْمِهِمْ وَهَذَا لِشُرَكَائِنَا فَمَا كَانَ لِشُرَكَائِهِمْ فَلَا يَصِلُ إِلَى اللَّهِ وَمَا كَانَ لِلَّهِ فَهُوَ يَصِلُ إِلَى شُرَكَائِهِمْ سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿١٣٦﴾

137. Ва ин гуна буд, ки шарикони онҳо [аз шаётину бутҳо] дар назари бисёре аз мушрикон [ки факир буданд] қатли фарзандонашонро оростанд [ва зебо чилва доданд], то ҳалокашон кунанд ва оинашонро бар онон [ошуфта ва] муштабах созанд. Ва агар Аллоҳ таоло мехост, чунин намекарданд, пас, [эй паёмбар, ту низ] ононро бо [туҳмату] дурӯғхояшон вогузор

وَكَذَلِكَ زَيْنَ لِكَثِيرٍ مِّنَ الْمُشْرِكِينَ قَتَلَ أَوْلَادِهِمُ شُرَكَائِهِمْ لِيُرْدُوهُمْ وَلِيَلْبِسُوا عَلَيْهِمْ دِينَهُمْ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا فَعَلُوهُ فَذَرَهُمْ وَمَا يَفْتَرُونَ ﴿١٣٧﴾

138. Ва ба пиндори хеш гуфтанд: «[Истифода аз] Ин чаҳорпоён ва киштзор[-ное, ки вақфи бутҳо шуда] мамнуъ аст ва ҳеч кас аз он намеҳӯрад, магар он [гурӯҳ аз ходимони бутҳо] ки мо мехохем ва чаҳорпоёне ҳастанд, ки [савор шудан бар] пушташон ҳаром шудааст». Ва домҳое [доштанд], ки [ҳангоми забҳ] номи Аллоҳ таолоро бар онҳо намебурданд, [инҳо ҳама боварҳое буд, ки] ба дурӯғ ба Аллоҳ таоло нисбат меоданд [ва Аллоҳ таоло] ба хотири он чи ба дурӯғ мебофтанд, чазояшонро хоҳад дод

وَقَالُوا هَذِهِ أَنْعَامٌ وَحَرْثٌ حِجْرٌ لَا يَطْعَمُهَا إِلَّا مَن نَّشَاءُ بِرِعْمِهِمْ وَأَنْعَمٌ حَرَمَتْ ظُهُورُهَا وَأَنْعَمٌ لَا يَذْكُرُونَ أَسْمَ اللَّهِ عَلَيْهَا افْتِرَاءً عَلَيْهِ سَيَجْزِيهِم بِمَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿١٣٨﴾

139. Ва гуфтанд: «Он чи дар шиками ин чаҳорпоён аст, [агар зинда мутавалид шавад] ба мардони мо ихтисос дорад ва бар ҳамсаронамон ҳаром шудааст, ва [-ле] агар [чанин] мурда бошад, ҳамаи онон [аз зану мард] дар он шариканд. Ба зудӣ [Аллоҳ таоло] ононро ба сазои ин тавсифашон кайфар хоҳад дод. Ба ростӣ, ки Ӯ ҳакими доност

وَقَالُوا مَا فِي بُطُونِ هَذِهِ الْأَنْعَامِ خَالِصَةٌ لِّذُكُورِنَا وَمُحَرَّمٌ عَلَىٰ أَرْوَاجِنَا وَإِن يَكُن مَّيْتَةً فَهُمْ فِيهِ شُرَكَاءُ سَيَجْزِيهِمْ وَصْفَهُمْ إِنَّهُ حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿١٣٩﴾

140. Касоне, ки аз рӯйи [чаҳлу] беҳирадӣ фарзандони ҳудро [аз тарси фақр] куштанд ва бо дурӯғ

قَدْ خَسِرَ الَّذِينَ قَتَلُوا أَوْلَادَهُمْ سَفَهًا بِغَيْرِ عِلْمٍ وَحَرَمُوا مَا رَزَقَهُمُ اللَّهُ افْتِرَاءً عَلَى اللَّهِ قَدْ ضَلُّوا وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ ﴿١٤٠﴾

бастан ба Аллоҳ таоло он чиро, ки Аллоҳ таоло рӯзияшон карда буд, [бар худ] ҳаром донистанд, саҳт зиён карданд. Бе тардид, онон гумроҳ шуданд ва ҳидоятёфта набуданд

141. Ўст, ки боғҳое [бо буттаҳои] дорбастандор ва [дарахтони] бедорбастан падида овард ва [низ] дарахти хурмо ва зироате, ки меваҳояш гуногун аст ва дарахти зайтун ва анор, ки [барғҳояшон] ҳаммонанд ва [меваҳояшон] ноҳаммонанд аст. [Эй мардум] Аз меваи он чун ба бор нишаст, бихӯред ва рӯзи чиданаш ҳаққи [зақоти бенавоён аз] онро бипардозед, ва [-ле] исроф накунед, [чаро ки] бе тардид, Ў исрофкоронро дӯст намендорад

﴿هُوَ الَّذِي أَنْشَأَ جَنَّاتٍ مَّعْرُوشَاتٍ وَغَيْرَ مَعْرُوشَاتٍ وَالنَّخْلَ وَالزَّرْعَ مُخْتَلِفًا أَكْلُهُمُ وَالزَّيْتُونَ وَالرَّمَانَ مُمْتَشِطِيهَا وَغَيْرَ مُتَشَبِهٍ كُلُوا مِنْ ثَمَرِهِ إِذَا أَثْمَرَ وَءَاتُوا حَقَّهُ يَوْمَ حَصَادِهِ وَلَا تُسْرِفُوا إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ ﴿١٤١﴾

142. Ва [низ] аз чаҳорпоён [хайвоноти] борбар ва [хайвоноти] ғайриборӣ [-ро офарид]. Аз он чи Аллоҳ таоло ба шумо рӯзи додааст, бихӯред ва аз гомҳои шайтон пайравӣ накунед. Бе гумон, ӯ душмани ошқоре барои шумост

﴿وَمِنَ الْأَنْعَامِ حَمُولَةً وَفَرْشًا كُلُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ ﴿١٤٢﴾

143. Ҳашт [раъси] нару мода [барои истифодаи шумо офарид] аз меш як чуфт ва аз буз як чуфт, [эй паёмбар, ба мушрикони] бигӯ: «Оё [Аллоҳ таоло] он ду нарро ҳаром кардааст ё модахоро? Ё он чи ки раҳимҳои [ин] ду мода дар бар дорад? Агар рост мегӯед [ва бар таҳримашон далеле доред], аз рӯи илм [-у мантиқ] ба ман хабар диҳед

﴿تَمَنِّيَةَ أَرْوَاحٍ مِّنَ الصَّانِعِ أَنْتَنِينَ وَمِنَ الْمَعْرِزِ أَنْتَنِينَ قُلْ أَلَدَّكَّرِينَ حَرَّمَ أَمْ الْأَنْثِيَيْنِ أَمَّا أَشْتَمَلَتْ عَلَيْهِ أَرْحَامُ الْأَنْثِيَيْنِ نَبِّئُونِي بِعِلْمٍ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٤٣﴾

144. Ва аз шутур як чуфт ва аз гов як чуфт [офарид]. Бигӯ: «Оё Аллоҳ таоло [он] ду нарро ҳаром кардааст ё ду модаро? Ё он чи ки раҳимҳои [ин] ду мода дар бар дорад? Оё вақте Аллоҳ таоло шуморо ба ин [таҳрим] супориш мекард, [ончо] хозир будед? Пас, кист ситамгортар аз он ки бар Аллоҳ таоло дурӯғ мебандад, то бидуни ҳеч [санаду] илме мардумро гумроҳ кунад? Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло гурӯҳи ситамгонро ҳидоят намекунад»

﴿وَمِنَ الْإِبِلِ أَنْتَنِينَ وَمِنَ الْبَقَرِ أَنْتَنِينَ قُلْ أَلَدَّكَّرِينَ حَرَّمَ أَمْ الْأَنْثِيَيْنِ أَمَّا أَشْتَمَلَتْ عَلَيْهِ أَرْحَامُ الْأَنْثِيَيْنِ أَمْ كُنْتُمْ شُهَدَاءَ إِذْ وَصَلَكُمُ اللَّهُ بِهِدًا فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ أَفْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا لِيُضِلَّ النَّاسَ بِغَيْرِ عِلْمٍ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿١٤٤﴾

145. Бигӯ: «Дар он чи [аз аҳкоми илоҳӣ, ки] ба ман ваҳй шудааст, [ғизои] ҳаромеро, ки хӯрданаш барои хӯрандае ҳаром бошад, намеёбам, магар [гӯшти] мурдор ё хуни рехта ё гӯшти хук, ки ҳатман, палид [начасу ҳаром] аст, ё [қурбоние, ки ҳангоми забҳ] аз рӯйи нофармонӣ, номи ғайри Аллоҳ таоло бар он бурда бошанд». Пас, ҳар ки [барои ҳифзи чони худ, ба хӯрдани онҳо] ночор шавад, агар саркаш ва зиёдахоҳ набошад [бар ӯ гуноҳе нест]. Ба ростӣ, ки Парвардигорат омурзандаи меҳрубон аст

قُلْ لَا أَجِدُ فِي مَا أُوحِيَ إِلَيَّ مُحَرَّمًا عَلَىٰ طَاعِمٍ يَطْعَمُهُ إِلَّا أَنْ يَكُونَ مَيْتَةً أَوْ دَمًا مَّسْفُوحًا أَوْ لَحْمَ خِنزِيرٍ فَإِنَّهُ رِجْسٌ أَوْ فِسْقًا أُهْلًا لِغَيْرِ اللَّهِ بِهِ فَمَنْ اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَإِنَّ رَبَّكَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٤٥﴾

146. Ва ҳар [хайвони] чанголдореро бар яҳудиён ҳаром кардем ва аз гову гӯсфанд, чарбҳои он дуру бар онон ҳаром кардем, магар чарбҳои, ки бар пушти онҳо ё даври рӯдаҳост ё он чи бо устухон даромехтааст. Ин гуна ононро ба сазои саркашияшон мучозот кардем ва бе тардид, Мо ростгӯем

وَعَلَى الَّذِينَ هَادُوا حَرَّمْنَا كُلَّ ذِي ظُفْرٍ وَمِنَ الْبَقَرِ وَالغَنَمِ حَرَّمْنَا عَلَيْهِمْ شُحُومَهُمَا إِلَّا مَا حَمَلَتْ ظُهُرُهُمَا أَوْ الْحَوَايَا أَوْ مَا اخْتَلَطَ بِعَظْمٍ ذَلِكَ جَزَيْنَهُمْ بِبِعْيِهِمْ وَإِنَّا لَصَدِيقُونَ ﴿١٤٦﴾

147. Пас, [эй Паёмбар] агар туро такзиб карданд, бигӯ: «Парвардигоратон раҳмати густурда дорад, ва [-ле] азобаш аз гурӯҳи гунаҳкорон бозгардонда нахоҳад шуд»

إِن كَذَّبُوكَ فَقُلْ رَبُّكُمْ ذُو رَحْمَةٍ وَاسِعَةٍ وَلَا يُرَدُّ بَأْسُهُ عَنِ الْقَوْمِ الْمُجْرِمِينَ ﴿١٤٧﴾

148. Касоне, ки ширк варзиданд, хоҳанд гуфт: «Агар Аллоҳ таоло меҳост, на мо ширк меовардем ва на падаронамон ва [ҳамчунин] чизеро [худсарона] таҳрим намекардем». Касоне, ки пеш аз онон буданд, низ ҳамин гуна [паёмбарони худро] такзиб карданд, то азоби моро чашанд. [Эй Паёмбар, ба ин мушрикони] Бигӯ: «Оё [донишу] далеле наздатон ҳаст, ки барои Мо ошкор кунед? [Дар ҳақиқат] шумо чуз пиндор [аз чизе] пайравӣ намекунед ва чуз дурӯғ намегӯед»

سَيَقُولُ الَّذِينَ أَشْرَكُوا لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَشْرَكْنَا وَلَا آبَاؤُنَا وَلَا حَرَمْنَا مِنْ شَيْءٍ كَذَلِكَ كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ حَتَّىٰ ذَاقُوا بَأْسَنَا قُلْ هَلْ عِنْدَكُمْ مِنْ عِلْمٍ فَتُخْرِجُوهُ لَنَا إِنْ تَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ أَنْتُمْ إِلَّا تَخْرُصُونَ ﴿١٤٨﴾

149. Бигӯ: «Далели расо ва равшан аз они Аллоҳ таолост ва агар меҳост, ҳамаи шуморо хидоят мекард»

قُلْ فَلِلَّهِ الْحُجَّةُ الْبَلِيغَةُ فَلَوْ شَاءَ لَهَدَيْتُكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿١٤٩﴾

150. Бигӯ: «Гувоҳони худро, ки гувоҳӣ медиҳанд, ки Аллоҳ таоло инҳоро ҳаром кардааст, биёваред». Пас, [ҳатто] агар гувоҳӣ доданд, ту бо онон [ба чунин дурӯғе] гувоҳӣ мадеҳ ва аз ҳавасҳои касоне, ки оёти Моро дурӯғ шумурданд ва касоне, ки ба охират имон намеоваранд ва [маъбудони ботилро] бо Парвардигорашон ҳамто қарор медиҳанд, пайравӣ накун

قُلْ هَلْ مَسَّ شُهَدَاءَكُمْ الَّذِينَ يَشْهَدُونَ أَنَّ اللَّهَ حَرَّمَ هَذَا فَإِنْ شَهِدُوا فَلَا تَشْهَدُ مَعَهُمْ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَ الَّذِينَ كَذَبُوا بِقَائِلَتِنَا وَالَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ وَهُمْ بِرَبِّهِمْ يَعْدِلُونَ ﴿١٥٠﴾

151. Бигӯ: «Биёед он чиро, ки Парвардигоратон бар шумо ҳаром кардааст, бароятон бихонам: Ин ки чизеро бо ӯ шарик қарор надихед ва ба падару модар неки кунед ва фарзандони худро аз [тарси] тангдастӣ накушед. Мо ба шумо ва онон рӯзӣ медиҳем ва ба қорҳои зишт, чи ошқор ва чи ниҳон, наздик нашавед ва касеро, ки Аллоҳ таоло [қатлашро] ҳаром кардааст чуз ба ҳақ накушед. Ин аст [он чи Аллоҳ таоло] шуморо ба [пайравӣ аз] он супориш кардааст, бошад, ки биандешед

﴿قُلْ تَعَالَوْا أَنزِلْ مَا حَرَّمَ رَبِّي عَلَيْكُمْ أَلَّا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا وَلَا تَقْتُلُوا أَوْلَادَكُمْ مِمَّنْ إِمْلَقِي نَحْنُ نَرِزُقُكُمْ وَإِيَّاهُمْ وَلَا تَقْرُبُوا الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطْنٌ وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ ذَلِكَمْ وَصَلَّكُمْ بِهِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿١٥١﴾﴾

152. Ва ба моли ятим наздик нашавед, магар ба беҳтарин шакл [ки ба суду салоҳи ӯ бошад], то ба синни [булуғ ва] рушди худ бирасад ва [санҷиши] паймона ва тарозуро ба адолат комил кунед. Мо ҳеҷ касеро чуз ба андозаи тавонаш муқаллаф намесозем ва ҳангоме ки сухан мегӯед [ё гувоҳӣ медиҳед], пас, адолатро риоя кунед, харчанд, [дар бораи] хешованд бошад ва ба аҳду паймони Аллоҳ таоло вафо кунед. Ин аст [он чи Аллоҳ таоло] шуморо ба [пайравӣ аз] он супориш кардааст, бошад, ки панд гиред

وَلَا تَقْرُبُوا مَالَ الْيَتِيمِ إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ حَتَّىٰ يَبْلُغَ أَشُدَّهُ وَأَوْفُوا بِالْكَيْلِ وَالْمِيزَانِ بِالْقِسْطِ لَا نُكَلِّفُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا وَإِذَا قُلْتُمْ فَاعْدُوا وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ وَبِعَهْدِ اللَّهِ أَوْفُوا ذَلِكَمْ وَصَلَّكُمْ بِهِ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿١٥٢﴾

153. Ва ин ки [огоҳ бошед] ин роҳи рости Ман аст, пас, аз он пайравӣ кунед ва аз [дигар] роҳҳо пайравӣ накунад, [ҷаро ки] шуморо аз роҳи ӯ ҷудо месозад. Ин аст [он чи Аллоҳ таоло] шуморо ба [пайравӣ аз] он супориш кардааст, бошад, ки парво кунед

وَأَنَّ هَذَا صِرَاطِي مُسْتَقِيمًا فَاتَّبِعُوهُ وَلَا تَتَّبِعُوا السُّبُلَ فَتَفَرَّقَ بِكُمْ عَنْ سَبِيلِهِ ذَٰلِكُمْ وَصَلَّكُمْ بِهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿١٥٣﴾

154. Сипас ба Мӯсо китоб [Таврот] додем, то бар касе, ки неки кардааст, неъматро тамом кунем ва барои он ки [хукми] ҳар чизеро ба тафсил баён намоем ва раҳнамуду раҳмате гардад, бошад, ки ба дидори Парвардигорашон имон биёваранд

ثُمَّ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ تَمَامًا عَلَى الَّذِي أَحْسَنَ وَتَفْصِيلًا لِّكُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً لَّعَلَّهُمْ بِلِقَاءِ رَبِّهِمْ يُؤْمِنُونَ ﴿١٥٤﴾

155. Ва ин [Қуръон] ки нозил кардем, китоби пурбаракат аст, аз он пайравӣ кунед ва парво намоед, бошад, ки мавриди раҳмат қарор гиред

وَهَذَا كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ مُبَارَكٌ فَاتَّبِعُوهُ وَاتَّقُوا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿١٥٥﴾

156. [Онро нозил кардем] То нағӯед: «Китоб [-и осмонӣ] танҳо бар ду тоифаи пеш аз мо [яхудиён ва масеҳиён] нозил шуда буд ва мо аз кироату тиловати эшон беҳабар будем»

أَنْ تَقُولُوا إِنَّمَا أَنْزَلَ الْكِتَابَ عَلَى طَائِفَتَيْنِ مِنْ قَبْلِنَا وَإِنْ كُنَّا عَنْ دِرَاسَتِهِمْ لَغَافِلِينَ ﴿١٥٦﴾

157. Ё нағӯед: «Агар китоб [-и осмонӣ] бар мо нозил мешуд, аз онон роҳёфатар будем». Пас, бе тардид, [ин ки] аз чониби Парвардигоратон далели равшан ва ҳидоят ва раҳмате бароятон омадааст. Пас, кист ситамгоргар аз он ки оёти Аллоҳ таолоро дурӯғ ангорад ва аз он рӯ бигардонад? Ба зудӣ касонеро, ки аз оёти Мо рӯ мегардонанд, ба сазои он ки [ба каломи илоҳӣ] пушт мекарданд, ба азоби саҳт [-у дардовар] мучозот хоҳем кард

أَوْ تَقُولُوا لَوْ أَنَّا أُنزِلَ عَلَيْنَا الْكِتَابُ لَكُنَّا أَهْدَى مِنْهُمْ فَقَدْ جَاءَكُمْ بَيِّنَةٌ مِنْ رَبِّكُمْ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ كَذَبَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَصَدَفَ عَنْهَا سَنَجْزِي الَّذِينَ يَصْدِفُونَ عَنْ آيَاتِنَا سُوءَ الْعَذَابِ بِمَا كَانُوا يَصْدِفُونَ ﴿١٥٧﴾

158. Оё [кофирон] интизори ҷуз ин доранд, ки фариштагон [-и марғ] наздашон биёянд ё Парвардигорат [худ барои доварӣ] биояд ё бархе аз нишонаҳои Парвардигорат [дар мавриди қиёмат] фаро расад? Рӯзе, ки бархе аз нишонаҳои Парвардигорат ошкор гардад, имон овардани касе, ки пештар имон наёварда ё бо имонаш хайре ҳосил накарда аст, суде ба ҳолаш надорад. [Эй паёмбар, ба мушрикон] Бигӯ: «Мунтазир бошед. Бе гумон мо [низ] мунтазирем»

هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا أَنْ تَأْتِيَهُمُ الْمَلَائِكَةُ أَوْ يَأْتِيَ رَبُّكَ أَوْ يَأْتِيَ بَعْضُ آيَاتِ رَبِّكَ يَوْمَ يَأْتِي بَعْضُ آيَاتِ رَبِّكَ لَا يَنْفَعُ نَفْسًا إِيْمَانُهَا لَمْ تَكُنْ ءَامِنْتَ مِنْ قَبْلُ أَوْ كَسَبَتْ فِي إِيمَانِهَا خَيْرًا قُلْ أَنْتَظِرُونَ إِنَّمَا نُنْتَظِرُ وَإِنَّا لَمُنْتَظِرُونَ ﴿١٥٨﴾

159. [Эй Паёмбар] касоне, ки дини худро пароканда сохтанд ва фирка-фирка шуданд, бе тардид

إِنَّ الَّذِينَ فَرَقُوا دِينَهُمْ وَكَانُوا شِيعًا لَسْتَ مِنْهُمْ فِي شَيْءٍ إِنَّمَا أَمْرُهُمْ إِلَى اللَّهِ ثُمَّ يُنَبِّئُهُمْ بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ ﴿١٥٩﴾

туро бо онон коре нест; онон корашон фақат бо Аллоҳ таолост. Онгоҳ [Аллоҳ таоло дар рӯзи киёмат] аз он чи мекарданд, огоҳашон месозад

160. [Дар он рӯз] Ҳар [муъмине] ки кори неке биоварад, даҳ баробараш [подош] хоҳад дошт ва ҳар ки кори баде биоварад, чуз монандаш кайфар нахоҳад дид ва ба онон ситам нахоҳад шуд

مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ عَشْرُ امْتَالِهَا وَمَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَلَا يُجْزَى إِلَّا مِثْلَهَا وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿١٦٠﴾

161. [Эй Паёмбар, ба мушрикон] Бигӯ: «Бе тардид, Парвардигорам маро ба роҳи рост ҳидоят кардааст: дини пойдор [ва] оини Иброҳим, ки ҳақгаро буд ва ҳаргиз дар зумраи мушрикон набуд»

قُلْ إِنِّي هَدَانِي رَبِّي إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ دِينًا قِيمًا مِثْلَهُ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٦١﴾

162. Бигӯ: «Бе тардид, намозам ва қурбониҳои ман ва зиндагӣ ва марғам ҳама барои Аллоҳ таоло - Парвардигори ҷаҳониён аст

قُلْ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٦٢﴾

163. [Ҳам ӯ ки] Шарике надорад ва ба ин [яктопарастӣ холисона] дастур ёфтаам ва ман нахустин мусулмон аз ин қавм ҳастам»

لَا شَرِيكَ لَهُ وَبِذَلِكَ أُمِرْتُ وَأَنَا أَوَّلُ الْمُسْلِمِينَ ﴿١٦٣﴾

164. Бигӯ: «Оё ба чуз Аллоҳи мутаол парвардигореро бичӯем ва ҳол он ки ӯ Парвардигори ҳама чиз аст? Ва ҳеҷ касе [кори ношоистае] анҷом намедихад, магар он ки [бори гуноҳаш] бар худӣ ӯст ва ҳеҷ гуноҳгоре бори [гуноҳи] дигареро ба дӯш намекашад. Сипас бозгашти [ҳамаи] шумо ба сӯйи Парвардигоратон аст. Он гоҳ [дар рӯзи киёмат, аз ҳақиқати] он чи дар он ихтилоф доштед, огоҳатон месозад

قُلْ أَغْيَرَ اللَّهُ آبِغِي رَبًّا وَهُوَ رَبُّ كُلِّ شَيْءٍ وَلَا تَكْسِبُ كُلُّ نَفْسٍ إِلَّا عَلَيْهَا وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُمْ مَرْجِعُكُمْ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿١٦٤﴾

165. Ва ӯст, ки шуморо ҷойнишини [пешиниён дар] замин қарор дод ва дарачоти бархе аз шуморо [дар офариниш ва сарват] бар барҳи дигар бартарӣ дод, то [ба василаи] он чи ба шумо додааст, озмоишатон кунад. Бе тардид, Парвардигорат зудкайфар аст ва яқинан ӯ бисёр омурзанда [ва] меҳрубон аст

وَهُوَ الَّذِي جَعَلَكُمْ خَلَائِفَ الْأَرْضِ وَرَفَعَ بَعْضَكُمْ فَوْقَ بَعْضٍ دَرَجَاتٍ لِيُبْلُوَكُمْ فِي مَا آتَاكُمْ إِنَّ رَبَّكَ سَرِيعُ الْعِقَابِ وَإِنَّهُ لَغَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٦٥﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Алиф, лом, мим, сод.⁽¹⁾

المص ①

2. [Эй Паёмбар, ин Куръон] Китобест, ки бар ту нозил шудааст, пас, набояд дар синаат нисбат ба он тардиде бошад, [нозил шуда] то бо он [мардумро] бим диҳӣ ва барои муъминон панд [ва тазаккуре] бошад

كَيْتَبُ أَنْزَلَ إِلَيْكَ فَلَا يَكُنْ فِي صَدْرِكَ حَرَجٌ مِّنْهُ لِتُنذِرَ بِهِ
وَذِكْرَىٰ لِّلْمُؤْمِنِينَ ②

3. [Эй мардум] Он чиро аз ҷониби Парвардигоратон бар шумо нозил шудааст, пайравӣ кунед ва аз [дӯстону] корсозони дигар ба ҷуз ӯ пайравӣ накунад, чи андак панд мепазиред!

أَتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ إِلَيْكُم مِّن رَّبِّكُمْ وَلَا تَتَّبِعُوا مِن دُونِهِ أَوْلِيَاءَ
قَلِيلًا مَّا تَذَكَّرُونَ ③

4. Чи бисёр [сокинони рустоҳо] ва шаҳрҳо, ки нобудашон қардем ва азоби Мо шабхангом ё дар ҳоле ки ба хоби нимрӯзӣ фуру рафта буданд, ба суроғашон омад

وَكَمْ مِّن قَرْيَةٍ أَهْلَكْنَاهَا فَجَاءَهَا بَأْسُنَا بَيِّنًا أَوْ هُمْ قَائِلُونَ ④

5. Ва чун азоби Мо ба суроғашон омад, суханашон ҷуз ин набуд, ки гуфтанд: «Ба ростӣ, ки мо [кофиру] ситамгор будем»

فَمَا كَانَ دَعْوَانَهُمْ إِذْ جَاءَهُمْ بَأْسُنَا إِلَّا أَنْ قَالُوا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ ⑤

6. Мусалламан, Мо аз касоне, ки [паёмбаронамон] ба сӯяшон фиристода шуданд, [дар бораи пазириши паёми ҳақ] суол хоҳем кард ва ҳатман, аз паёмбарон [низ дарбораи посухи умматҳояшон ба даъвати онон] хоҳем пурсид

فَلَنَسْأَلَنَّ الَّذِينَ أُرْسِلَ إِلَيْهِمْ وَلَنَسْأَلَنَّ الْمُرْسَلِينَ ⑥

7. Яқинан, [қирдори бандагонро] бо илм [-и худ] барояшон баён мекунем ва мо ҳаргиз ғоиб [ва ғофил аз ахволи онон] набудаем

فَلَنَقُصَّنَّ عَلَيْهِم بِعِلْمٍ وَمَا كُنَّا غَائِبِينَ ⑦

(*) Аъроф (Баландихо).

(1) Нигаред ба эзоҳи ояти 1 сураи Бақара.

8. Дар он рӯз, вазн [-у меъёри санчиши аъмол, адолат] ҳақ аст. Пас, онҳое, ки вазни аъмолашон сангин бошад, ононанд, ки растагоранд

وَالْوَزْنُ يَوْمَئِذٍ الْحَقُّ فَمَنْ ثَقُلَتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٨﴾

9. Ва онҳое, ки вазни аъмолаш сабук бошад, онон касоне ҳастанд, ки ба хеш зиён расонидаанд, чаро ки [бо инкори Қуръон] ба оёти Мо ситам мекарданд

وَمَنْ خَفَّتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَئِكَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنفُسَهُمْ بِمَا كَانُوا بِآيَاتِنَا يَظْلِمُونَ ﴿٩﴾

10. Ва [эй мардум] ба ростӣ, ки Мо шуморо дар замин ҷой додем ва дар онҷо бароятон васоил [-у имконот]-и зиндагӣ ниҳодем. Чи андак шуқр мегузоре!

وَلَقَدْ مَكَّنَّاكُمْ فِي الْأَرْضِ وَجَعَلْنَا لَكُمْ فِيهَا مَعِيشًا قَلِيلًا
مَا تَشْكُرُونَ ﴿١٠﴾

11. Ва бе тардид, Мо [насли] шуморо [дар замин] падида овардем, сипас шуморо [ба бехтарин ҳолат] шакл додем, он гоҳ ба фариштагон гуфтем: «Барои [бузургдошту эҳтиром, бар] Одам сачда кунед», пас, [ҳамагӣ] сачда карданд, магар иблис, ки аз сачдакунандагон набуд

وَلَقَدْ خَلَقْنَاكُمْ ثُمَّ صَوَّرْنَاكُمْ ثُمَّ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ لَمْ يَكُنْ مِنَ السَّاجِدِينَ ﴿١١﴾

12. [Аллоҳ таоло] Фармуд: «Вақте ки туро [ба сачда] фармон додам, чи чиз монеат шуд, ки сачда кунӣ»? [Иблис] Гуфт: «Ман аз ӯ бехтарам: маро аз оташ офаридӣ ва [-ле] уро аз гил падида овардӣ»

قَالَ مَا مَنَعَكَ إِلَّا تَسْجُدَ إِذْ أَمَرْتُكَ قَالَ أَنَا خَيْرٌ مِنْهُ خَلَقْتَنِي مِنْ نَّارٍ وَخَلَقْتَهُ مِنْ طِينٍ ﴿١٢﴾

13. [Аллоҳ таоло] Фармуд: «Аз ин [бихишти барин] фуруд о, [зеро] ҳаққи ту нест, ки дар он [макон гарданкашӣ ва] такаббур кунӣ. Пас, берун рав, [ки] бе тардид, ту аз хоршудагонӣ»

قَالَ فَأَهْبِطْ مِنْهَا فَمَا يَكُونُ لَكَ أَنْ تَتَكَبَّرَ فِيهَا فَاخْرُجْ إِنَّكَ مِنَ الصَّاغِرِينَ ﴿١٣﴾

14. [Иблис] Гуфт: «То рӯзе, ки [инсонҳо] барангехта шаванд, маро муҳлат бидех [то фиребашон диҳам]

قَالَ أَنْظِرْنِي إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿١٤﴾

15. [Аллоҳ таоло] Фармуд: «Ҳатман, ту аз муҳлагетфтагонӣ»

قَالَ إِنَّكَ مِنَ الْمُنظَرِينَ ﴿١٥﴾

16. [Иблис] гуфт: «Пас, ба хотири он ки маро ба гумроҳӣ [ва ҳалокат] афкандӣ, ман низ бар

قَالَ فِيمَا آغْوَيْتَنِي لَأَقْعُدَنَّ لَهُمْ صِرَاطَكَ الْمُسْتَقِيمَ ﴿١٦﴾

сари роҳи мустақими Ту барои [фиреби] онон менишинам

17. Сипас бар онон, аз рӯбарӯ ва аз пушти сар ва аз тарафи рости чапашон, дармеоям ва [чунон мекунам] бештараширо шукургузор [-и неъматҳои худ] намеёбӣ»

ثُمَّ لَا يَأْتِيهِمْ مِنَ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ وَمِنْ خَلْفِهِمْ وَعَنْ أَيْمَانِهِمْ وَعَنْ شَمَائِلِهِمْ وَلَا تَجِدُ أَكْثَرَهُمْ شَاكِرِينَ ﴿٧﴾

18. [Аллоҳ таоло] Фармуд: «Аз ончо [биҳишт] накухида ва рондашуда берун рав. Ҳар касе аз онон, ки аз ту пайравӣ кунад, [дар сипохи туст ва рӯзи киёмат] ҳагман, дузахро аз ҳамаи шумо пур хоҳам кард

قَالَ أَخْرَجْ مِنْهَا مَذْمُومًا مَّدْحُورًا لِمَنْ تَبِعَكَ مِنْهُمْ لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنْكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٨﴾

19. Ва, эй Одам, ту ва ҳамсарат дар биҳишт сокин шавед ва аз [хӯрданиҳои он аз] ҳар чойе ки хостед бихуред, ва [-ле] ба ин дарахт наздик нашавед ки аз ситамгорино [нофармон] хоҳед буд»

وَيَا آدَمُ اسْكُنْ أَنْتَ وَزَوْجُكَ الْجَنَّةَ فَكُلَا مِنْ حَيْثُ شِئْتُمَا وَلَا تَقْرَبَا هَذِهِ الشَّجَرَةَ فَتَكُونَا مِنَ الظَّالِمِينَ ﴿١٩﴾

20. Пас, шайтон он дуру васваса кард, то он чи аз шармгоҳашон ба онон пӯшида монда буд, бар эшон ошкор созад [пас, ҳилае андешид] ва гуфт: «Парвардигоратон шуморо аз [хӯрдани меваи] ин дарахт манъ накард, магар [барои] он ки [мабодо табдил ба] ду фаришта гардед ё аз ҷовидонон шавед»

فَوَسَّوَسَ لَهُمَا الشَّيْطَانُ لِيُبْدِيَ لَهُمَا مَا وُورِيَ عَنْهُمَا مِنْ سَوْءَاتِهِمَا وَقَالَ مَا نَهَاكُمَا رَبُّكُمَا عَنْ هَذِهِ الشَّجَرَةِ إِلَّا أَنْ تَكُونَا مَلَكَتَيْنِ أَوْ تَكُونَا مِنَ الْخَالِدِينَ ﴿٢٠﴾

21. Ва барои он ду савганд хӯрд, ки: «Ман, ҳатман, хайрхоҳатон ҳастам»

وَقَاسَمَهُمَا إِنِّي لَكُمَا لَمِنَ النَّاصِحِينَ ﴿٢١﴾

22. Пас, онхоро бо фиреб [аз мақому манзилашон] фуруд овард ва чун аз [меваи] он дарахт бичашиданд, шармгоҳашон бар онон намоён шуд ва шуруф карданд ба қарор додани барги [дарахтони] биҳишт бар [шармгоҳи] худ. Ва Парвардигорашон [инчунин] ба онҳо нидо дод: «Оё шуморо аз [хӯрдани меваи] он дарахт манъ накардам ва ба шумо нагуфтам, ки бе тардид, шайтон душмани ошкори шумост»?!

فَدَلَّلَهُمَا بُغُورًا فَلَمَّا ذَاقَا الشَّجَرَةَ بَدَتْ لَهُمَا سَوْءَاتُهُمَا وَطَفِقَا يَخْصِفَانِ عَلَيْهِمَا مِنْ وَرَقِ الْجَنَّةِ وَنَادَاهُمَا رَبُّهُمَا أَلَمْ أَنْهَكُمَا عَنْ تِلْكَ الشَّجَرَةِ وَأَقُلْتُ لَكُمَا إِنَّ الشَّيْطَانَ لَكُمَا عَدُوٌّ مُبِينٌ ﴿٢٢﴾

23. [Он ду] Гуфтанд: «Парвардигоро, мо [бо сарпечӣ аз дастурат] ба ҳештан ситам кардаем ва агар

قَالَا رَبَّنَا ظَلَمْنَا أَنْفُسَنَا وَإِن لَّمْ تَغْفِرْ لَنَا وَتَرْحَمْنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٢٣﴾

моро наёмурзӣ ва бар мо раҳм нақунӣ, хатман, аз зиёнкорон хоҳем буд»

24. [Аллоҳ таоло] Фармуд: «[Аз бихишт бар замин] фуруд оед, [дар ҳоле ки азин пас] бархе аз шумо душмани бархе дигаред ва дар замин бароятон то муддат [-и муайян]-е қароргоҳ ва баҳрамандӣ хоҳад буд»

قَالَ أَهْبِطُوا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ وَلَكُمْ فِي الْأَرْضِ مُسْتَقَرٌّ وَمَتَعٌ إِلَىٰ حِينٍ ﴿٢٤﴾

25. [Ва] Фармуд: «Дар он зиндагӣ мекунед ва дар ҳамон[чо] мемиред ва [рӯзи қиёмат низ] аз он берун оварда мешавед»

قَالَ فِيهَا تَحْيَوْنَ وَفِيهَا تَمُوتُونَ وَمِنْهَا تُخْرَجُونَ ﴿٢٥﴾

26. Эӣ фарзандони Одам, ҳамоно бароятон либосе фуру фиристодем, ки шармгоҳхотонро мепӯшонад ва [мояи] зинати шумост ва [барои муъмин] либоси парҳезгорӣ беҳтар аст. Ин аз нишонаҳои [қудрати] Аллоҳ таолост, бошад, ки [инсонҳо] панд гиранд

يَبْنِيٰٓ ءَادَمَ ۖ قَدْ أَنْزَلْنَا عَلَيْكُمْ لِبَاسًا يُورِي سَوَءَتِكُمْ وَرِيثًا ۚ وَلِبَاسَ التَّقْوَىٰ ذَٰلِكَ خَيْرٌ ذَٰلِكَ مِنْ ءَايَاتِ اللَّهِ لَعَلَّهُمْ يَذَّكَّرُونَ ﴿٢٦﴾

27. Эӣ фарзандони Одам, [огоҳ бошед, ки] шайтон шуморо нафиребад, чунончи падару модаратонро аз бихишт берун қард ва либосашонро аз танашон [берун] кашид, то шармгоҳашонро ба онон нишон диҳад. Бе тардид, ӯ ва гурӯҳаш аз ҷойе, ки онҳоро намебинед, шуморо мебинанд. Ба ростӣ, ки Мо шаётинро дӯстони касоне қарор додаем, ки имон намеоваранд

يَبْنِيٰٓ ءَادَمَ ۖ لَا يَفْتِنَنَّكُمُ الشَّيْطَانُ ۚ كَمَا أَخْرَجَ أَبَوَيْكُم مِّنَ الْجَنَّةِ يَنْزِعُ عَنْهُمَا لِبَاسَهُمَا لِيُرِيَهُمَا سَوْءَٰتِهِمَا ۚ إِنَّهُ يَرَٰكُمْ هُوَ وَقَبِيلُهُ مِنْ حَيْثُ لَا تَرَوْنَهُمْ ۗ إِنَّا جَعَلْنَا الشَّيَاطِينَ أَوْلِيَآءَ لِلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٢٧﴾

28. Ва чун [мушрикони] кори зиште анҷом медиҳанд, мегӯянд: «Мо ниёғони худро бар ин [қор] ёфтаем ва Аллоҳ таоло моро ба [анҷоми] он фармон додаст». Бигӯ: «Аллоҳ таоло ҳаргиз ба зиштқорӣ фармон намениҳад. Оё суҳанеро, ки намениҳад, ба Аллоҳ таоло нисбат медиҳед?»

وَإِذَا فَعَلُوا فَحِشَةً قَالُوا وَجَدْنَا عَلَيْهَا ءَابَاءَنَا وَاللَّهُ أَمَرَنَا بِهَا ۗ قُلْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَأْمُرُ بِالْفَحِشَآءِ ۗ أَنْتَقُولُونَ عَلَىٰ اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٢٨﴾

29. [Эӣ Паёмбар, ба мушрикони] Бигӯ: «Парвардигорам ба адолат фармон додааст ва [инки ҳама ҷо, ба вижа] дар ҳар масҷиде [ҳалисона] рӯи хешро ба сӯи [қиблаи] ӯ кунед ва ӯро дар ҳоли [ба дуо ва ниёиш] бихонед ки дин [-и худ]-ро

قُلْ أَمَرَ رَبِّي بِالْقِسْطِ ۚ وَأَقِيمُوا وُجُوهَكُمْ عِندَ كُلِّ مَسْجِدٍ وَادْعُوهُ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ ۚ كَمَا بَدَأَكُمْ تَعُودُونَ ﴿٢٩﴾

барояш холис намудаед. [Ва бидонед] Ҳамон гуна ки шуморо дар оғоз падида овард, [пас аз марг низ бори дигар ба сӯяш] бозмегардед

30. [Аллоҳ таоло] Гурӯҳеро ҳидоят кард ва бар гурӯҳ [-и дигар]-е гумроҳӣ муқаррар гаштааст; зеро онон ба ҷойи Аллоҳ таоло шаётинро [ба унвони] дӯстон [-и хеш] баргузиданд ва гумон мекарданд, ки ҳидоят ёфтаанд»

فَرِيقًا هَدَىٰ وَفَرِيقًا حَقَّ عَلَيْهِمُ الضَّلَالَةُ إِنَّهُمْ اتَّخَذُوا الشَّيَاطِينَ
أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ مُهْتَدُونَ ﴿٣٠﴾

31. Эй фарзандони Одам, хангоми рафтан ба масҷид [ва дар ҳар намозе] зинати худро баргиред [ва либоси шоиста бипӯшед] ва [дар зиндагӣ, аз хӯрокҳои покиза] бихӯред ва бишомед, вале исроф накунед, [ки] бе тардид, Аллоҳ таоло исрофкунандагонро дӯст намедорад

﴿يَبْنِي عَادَمَ خُدُوا زِينَتَكُمْ عِنْدَ كُلِّ مَسْجِدٍ وَكُلُوا وَاشْرَبُوا وَلَا
تُسْرِفُوا إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ ﴿٣١﴾﴾

32. [Эй Паёмбар, ба мушрикони] Бигӯ: «Либос [-у зинатҳои]-ро ки Аллоҳ таоло барои бандагонаш падида оварда ва [ҳамчунин] рӯзиҳои покизаро чи касе ҳаром кардааст?». Бигӯ: «Ин [неъматҳои] дар зиндагии дунё барои касонест, ки имон овардаанд, [ва агар чи кофирон низ аз онҳо баҳраманданд] рӯзи қиёмат махсус [-и муъминон] хоҳад буд. Мо инчунин оёт [-и худ]-ро барои гурӯҳе, ки медонанд, ба тафсил баён мекунем

قُلْ مَنْ حَرَّمَ زِينَةَ اللَّهِ الَّتِي أَخْرَجَ لِعِبَادِهِ وَالطَّيِّبَاتِ مِنَ
الرِّزْقِ قُلْ هِيَ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا خَالِصَةً يَوْمَ الْقِيَامَةِ
كَذَلِكَ نُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٣٢﴾

33. Бигӯ: «Парвардигорам зишткорихо, чи ошкор [бошад] ва чи пинҳон ва гуноҳу ситами ноҳақро ҳаром намудааст ва ин ки чизеро шароки Аллоҳ таоло бидонед, ки далеле бар [ҳаққонияти] он нозил накардааст ва инки чизеро, ки намедонед, ба Аллоҳ таоло нисбат диҳед

قُلْ إِنَّمَا حَرَّمَ رَبِّي الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنَ وَالْإِثْمَ
وَالْبَغْيَ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَأَنْ تُشْرِكُوا بِاللَّهِ مَا لَمْ يُنَزَّلْ بِهِ سُلْطَانًا وَأَنْ
تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٣٣﴾

34. Ҳар уммате ачале дорад. Пас, хангоме ки ачалашон ба сар ояд, на лаҳзае [аз он] таъхир мекунанд ва на [бар он] пешӣ мегиранд

وَلِكُلِّ أُمَّةٍ أَجَلٌ فَإِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ لَا يَسْتَأْخِرُونَ سَاعَةً وَلَا
يَسْتَقْدِمُونَ ﴿٣٤﴾

35. Эй фарзандони Одам, агар паёмбароне аз ҳуди шумо [наздатон] биоиянд, ки оёти Маро бароятон бихонанд, [аз он пайравӣ кунед] пас,

يَبْنِي عَادَمَ إِمَّا يَأْتِيَنَّكُمْ رُسُلٌ مِنْكُمْ يَقُصُّونَ عَلَيْكُمْ ءَايَاتِي
فَمَنْ أَتَقَىٰ وَأَصْلَحَ فَلَا خَوْفَ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٣٥﴾

онон, ки парhezгорӣ намоянд ва [рафторҳои гузаштаре] ислоҳ кунанд, на тарсе хоҳанд дошт ва на андухгин мешаванд

36. Ва касоне, ки оёти Моро дурӯғ мепиндоранд ва дар баробараш [гарданкашӣ ва] такаббур меварзанд, аҳли дузаханд ва ҷовидона дар он хоҳанд монд

وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَاسْتَكْبَرُوا عَنْهَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٣٦﴾

37. Пас, кист ситамгортар аз он ки бар Аллоҳ таоло дурӯғ мебандад ё оёташро дурӯғ мепиндорад? Онон касоне ҳастанд, ки насибашон аз ончи [дар Лавҳи маҳфуз] муқаррар шудааст, ба эшон хоҳад расид, то он гоҳ ки фиристодагони Мо ба суроғашон меоянд, ки чонашонро бигиранд, [ба онон] меғӯянд: «Онҳое, ки ба ҷойи Аллоҳ таоло мепарастидед, кучо ҳастанд»? [Онон] Меғӯянд: «Аз [назди] мо гум шуданд». Ва [ин гуна] алайҳи худ гувоҳӣ медиҳанд, ки кофир буданд

فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِآيَاتِهِ ۗ أُولَٰئِكَ يَنَالُهُمُ نَصِيبُهُم مِّنَ الْعَذَابِ حَتَّىٰ إِذَا جَاءَتْهُمْ رُسُلُنَا يَتَوَفَّوْنَهُمْ قَالُوا أَأَيْنَ مَا كُنْتُمْ تَدْعُونَ مِّن دُونِ اللَّهِ قَالُوا ضَلُّوا عَنَّا وَشَهِدُوا عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ أَنَّهُمْ كَانُوا كَافِرِينَ ﴿٣٧﴾

38. [Фариштагон] Ба онҳо меғӯянд: «Дар байни гурӯҳҳои аз чин ва инс, ки пеш аз шумо [кофиру гумроҳ] буданд, дар оташ [-и дузах] ворид шавед». Ҳар гоҳ гурӯҳе ворид мешаванд, гурӯҳи дигарро лаънат мекунанд, то ҳангоме ки [саранҷом] ҳамагӣ дар онҷо ба ҳам мерасанд. Пайравони [фиребхӯрдаи] онҳо дар бораи раҳбаронашон меғӯянд: «Парвардигоро, инҳо буданд, ки моро гумроҳ карданд. Пас, азоби дучанд аз оташ ба онон бидеҳ». [Аллоҳ таоло] Мефармояд: «Барои ҳар қадам [аз шумо азоби] дучанд аст, вале намедонед»

قَالَ أَذْخُلُوا فِي أُمَمٍ قَدْ خَلَتْ مِن قَبْلِكُم مِّنَ الْجِنِّ وَالإِنسِ فِي النَّارِ كُلَّمَا دَخَلَتْ أُمَّةٌ لَعْنَتْ أُخْتَهَا حَتَّىٰ إِذَا آذَرَكُوا فِيهَا جَمِيعًا قَالَتْ أُخْرَيْنَاهُمْ لِأَوْلئِهِمْ رَبَّنَا هَتُولَاءَ أَضَلُّونَا فَآتَاهُمُ عَذَابًا ضِعْفًا مِّنَ النَّارِ قَالَ لِكُلِّ ضِعْفٍ وَلَكِن لَّا تَعْلَمُونَ ﴿٣٨﴾

39. Раҳбарони онҳо ба пайравонашон меғӯянд: «Шумо бар мо ҳеҷ имтиёзе надоред, пас, ба [кайфари] ончи мекардед, азобро бичашед»

وَقَالَتْ أُولئِهِمْ لِأَخْرَيْنَاهُمْ فَمَا كَانَ لَكُمْ عَلَيْنَا مِن فَضْلٍ فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْسِبُونَ ﴿٣٩﴾

40. Касоне, ки оёти Моро дурӯғ ангоштанд ва дар баробари онҳо [гарданкашӣ ва] такаббур намуданд, дарҳои осмон ҳаргиз барояшон кушода намешавад ва ба бихишт ворид

إِنَّ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَاسْتَكْبَرُوا عَنْهَا لَا تُفَتَّحُ لَهُمْ أَبْوَابُ السَّمَاءِ وَلَا يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ حَتَّىٰ يَلِجَ الْجَمَلُ فِي سَمِّ الْخِيَاطِ وَكَذَٰلِكَ نَجْزِي الْمُجْرِمِينَ ﴿٤٠﴾

нахоҳанд шуд, магар онки шутур аз сӯрохи
сӯзан ворид шавад. Ва гунаҳгоронро инчунин
кайфар медиҳем

41. Бар эшон бистаре аз [оташи] дузах [мухайёст]
ва [рӯйандозашон низ] пушишхое [аз оташ]
аст ва ситамгоронро инчунин кайфар медиҳем

لَهُمْ مِنْ جَهَنَّمَ مِهَادٌ وَمِنْ فَوْقِهِمْ غَوَاشٍ ۚ وَكَذَلِكَ نَجْزِي الظَّالِمِينَ ﴿٤١﴾

42. Касоне, ки имон овардаанд ва корҳои шоиста
кардаанд [ҳар андоза амали нек кардаанд,
мепазирем, чаро ки] ва ҳеч касро ҷуз ба
андозаи тавонаш мукаллаф намесозем. Инон
биҳиштианд ва дар он ҷовидон хоҳанд буд

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَا نُكَلِّفُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٤٢﴾

43. Ва ҳар кинаеро аз синаҳояшон мезудоем. Аз
зери [қасрҳои] онон ҷуйборҳо ҷорӣ аст ва
мегӯянд: «Сипос махуси Аллоҳ таоло аст, ки
моро [тавфики ибодат дод ва] ба ин [биҳишт]
хидоят намуд. Ва агар Аллоҳ таоло хидоятамон
намекард, ҳаргиз роҳ намеёфтем. Бе тардид,
фиристодагони Парвардигорамон, ба ростӣ ва
дурустӣ омаданд». [Он гоҳ] Ба онон нидо дода
мешавад, ки: «Ин биҳишт ба подоши он чи
мекардед, ба шумо расидааст»

وَنَزَعْنَا مَا فِي صُدُورِهِمْ مِنْ غَلٍ تَجْرَىٰ مِنْ تَحْتِهِمُ الْأَنْهَارُ وَقَالُوا
الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا وَمَا كُنَّا لِنَهْتَدِيَ لَوْلَا أَنَّ هَدَانَا
اللَّهُ لَقَدْ جَاءَتْ رُسُلٌ رَبِّنَا بِالْحَقِّ وَنُودُوا أَنْ تِلْكَمُ الْجَنَّةُ
أُورِثْتُمُوهَا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٤٣﴾

44. Биҳиштиён дузахиёнро нидо медиҳанд, ки:
«Мо он чиро, ки Парвардигорамон ба мо
ваъда дода буд, дуруст ёфтем. Оё шумо [низ]
он чиро, ки Парвардигоратон ваъда карда
буд, дуруст ёфтед?» Онон мегӯянд: «Оре».
Пас, нидодиҳандае миёнашон нидо медиҳад,
ки: «Лаънати Аллоҳ таоло бар ситамгон
[кофирон] бод!»

وَنَادَىٰ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ أَصْحَابَ النَّارِ أَنْ قَدْ وَجَدْنَا مَا وَعَدَنَا
رَبُّنَا حَقًّا فَهَلْ وَجَدْتُمْ مَا وَعَدَ رَبُّكُمْ حَقًّا قَالُوا نَعَمْ فَأَذَّنَ
مُؤَذِّنٌ بَيْنَهُمْ أَنْ لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الظَّالِمِينَ ﴿٤٤﴾

45. [Ҳамон] Касоне, ки [мардумро] аз роҳи Аллоҳ
таоло бозмедоштанд ва онро [бо илқои шубаҳот]
мунҳариф мехоистанд ва охиратро бовар
надоштанд»

الَّذِينَ يَصُدُّونَ عَنِ سَبِيلِ اللَّهِ وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا وَهُمْ بِالْآخِرَةِ
كَافِرُونَ ﴿٤٥﴾

46. Дар миёни он ду [гурӯҳ: биҳиштӣ ва дузахӣ]
монеге аст ва бар аъроф [баландҳои он монеге]

وَبَيْنَهُمَا حِجَابٌ وَعَلَى الْأَعْرَافِ رِجَالٌ يَعْرِفُونَ كُلًّا بِسِيمَاهُمْ وَنَادَا
أَصْحَابَ الْجَنَّةِ أَنْ سَلِّمُوا عَلَيْنَا لَمْ يَدْخُلُوهَا وَهُمْ يَطْمَعُونَ ﴿٤٦﴾

мardоне ҳастанд, ки ҳар як [аз он ду гурӯҳ]-ро аз [нишонаҳои] чехраашон мешиносанд ва [аз баландии аъроф] аҳли бихиштро нидо медиҳанд, ки: «Салом бар шумо бод». Инон умеди бихишт доранд ва ҳанӯз ба он ворид нашудаанд

47. Ва чун чашмонашон мутаваҷҷеҳи аҳли дузах мешавад, мегӯянд: «Парвардигоро, моро бо гурӯҳи ситамгорон [дар яқчо] қарор мадеҳ»

وَإِذَا صُرِفَتْ أَبْصَارُهُمْ تِلْقَاءَ أَصْحَابِ النَّارِ قَالُوا رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٥٧﴾

48. Аҳли аъроф мardоне [аз дузахиёро], ки онро аз чехраҳои мешиносанд, садо мезананд [ва] мегӯянд: «Ҷамъият [-у моландузи] -и шумо ва он [ҳама] гарданкашӣ [ва такабур] -е, ки мекардед, ба ҳолатон суде надошт»

وَنَادَى أَصْحَابُ الْأَعْرَافِ رَجُلًا يَعْرِفُونَهُمْ بِسِيمَاهُمْ قَالُوا مَا أَغْنَىٰ عَنْكُمْ جَمْعُكُمْ وَمَا كُنْتُمْ تُسْتَكْبِرُونَ ﴿٥٨﴾

49. Оё инҳо [бихиштиён] ҳамон касоне ҳастанд, ки савганд ёд мекардед, ки Аллоҳ таоло [ҳаргиз] раҳмате ба онон намерасонад? [Сипас Аллоҳ таоло мефармояд: эй муъминон] Ба бихишт ворид шавед [ки дар онҷо], на тарсе хоҳед дошт ва на андуҳгин мешавед

أَهْلُوا لِ الَّذِينَ أَقْسَمْتُمْ لَا يَنَالُهُمُ اللَّهُ بِرَحْمَةٍ ادْخُلُوا الْجَنَّةَ لَا خَوْفٌ عَلَيْكُمْ وَلَا أَنْتُمْ تَحْزَنُونَ ﴿٥٩﴾

50. Аҳли дузах бихиштиёнро нидо медиҳанд, ки: «Аз он об ё ончи Аллоҳ таоло рӯзиятон додааст, андаке моро баҳраманд созед» [Онон дар посух] Мегӯянд: «Аллоҳ таоло ҳарду ро бар кофирон ҳаром кардааст»

وَنَادَى أَصْحَابُ النَّارِ أَصْحَابَ الْجَنَّةِ أَنْ أَفِيضُوا عَلَيْنَا مِنَ الْمَاءِ أَوْ مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ حَرَمَهُمَا عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٦٠﴾

51. [Ҳамон] Касоне, ки дини худро ба саргармӣ ва бозӣ гирифтанд ва зиндагии дунё фиребашон дод. Пас, чунон ки онон дидори имрӯзашонро аз ёд бурданд ва оёти Моро инкор карданд, Мо [низ] имрӯз онро аз ёд мебарем [ва дар азоб раҳо мекунем]

الَّذِينَ اتَّخَذُوا دِينَهُمْ لَهْوًا وَلَعِبًا وَغَرَّتْهُمُ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا فَالْيَوْمَ نَنسِفُهُمْ كَمَا نَسُوا لِقَاءَ يَوْمِهِمْ هَذَا وَمَا كَانُوا بِآيَاتِنَا يَجْحَدُونَ ﴿٦١﴾

52. Ба ростӣ, мо барояшон китобе овардем, ки онро бар [асоси] илм [-и бекарони илоҳӣ] ба тафсил баён кардаем ва [нозил кардем, то] барои гурӯҳе, ки имон меоваранд, ҳидоятро раҳмате бошад

وَلَقَدْ جِئْتَهُمْ بِكِتَابٍ فَصَّلْنَاهُ عَلَىٰ عِلْمٍ هُدًى وَرَحْمَةً لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٦٢﴾

53. Оё онон [кофирон] чуз таъвили оёт [ва фаро расидани қиёмат] интизори [дигаре] доранд? Рӯзе, ки таъвилаш [қиёмат] фаро расад, касоне, ки онро пештар фаромӯш карда буданд, мегӯянд: «Яқинан, фиристодагони Парвардигорамон ба ҳақ омада буданд. Пас, оё [имрӯз] шафоатгароне дорем, ки шафоатамон кунанд ё [метавонем ба дунё] бозгардем, то корҳое ғайр аз ончи мекардем, анҷом диҳем»? Бе тардид, [онон] ба худ зиён заданд ва ончиро ба дурӯғ [маъбудии худ] месохтанд, [ҳама] махву нобуд шуд

هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا تَأْوِيلَهُ يَوْمَ يَأْتِي تَأْوِيلَهُ يَقُولُ الَّذِينَ نَسُوهُ مِنْ قَبْلُ قَدْ جَاءَتْ رُسُلُ رَبِّنَا بِالْحَقِّ فَهَلْ لَنَا مِنْ شَفَعَاءَ فَيَشْفَعُوا لَنَا أَوْ نُرَدُّ فَنَعْمَلْ غَيْرَ الَّذِي كُنَّا نَعْمَلُ قَدْ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ وَصَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٥٣﴾

54. [Эй мардум] Бе гумон, Парвардигори шумо Аллоҳ таоло аст, ки осмонҳо ва заминро дар шаш рӯз офарид, сипас бар Арш қарор гирифт. [Торикии] Шабробо [рӯшноии] рӯзмепошонад, ки [ҳаряки] он [дигаре]-ро шитобон меҷӯяд ва хуршеду моҳ ва ситорагонро [падида овард], ки [ҳамагӣ] ба фармони Ў ба хидмат [-инсон] гумошта шудаанд. Огоҳ бошед! Офариниш ва фармонравой аз они Ўст. Пурбаракат [-у бузург] аст Аллоҳ таолое, ки Парвардигори ҷаҳониён аст

إِنَّ رَبَّكُمُ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ يُغْشِي اللَّيْلَ النَّهَارَ يَطْلُبُهُ حَثِيثًا وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ وَالنُّجُومُ مُسَخَّرَاتٌ بِأَمْرِهِ ۗ أَلَا لَهُ الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ ۗ تَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿٥٤﴾

55. [Эй муъминон] Парвардигоратонро ба зорӣ ва пинҳонӣ бихонед, ки Ў таҷовузкунандагон [-и худуди илоҳӣ]-ро дӯст намедорад

أَدْعُوا رَبَّكُمْ تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ ﴿٥٥﴾

56. Ва дар замин, пас аз он ки [бо биъсати паёмбарон ва диндорӣ муъминон] ислоҳ гаштааст, фитна ва фасод накунед ва Ў [Аллоҳ таоло]-ро бо биму умед бихонед, [ки] бе тардид, раҳмати Аллоҳ таоло ба накукорон наздик аст

وَلَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ بَعْدَ إِصْلَاحِهَا وَادْعُوهُ خَوْفًا وَطَمَعًا ۚ إِنَّ رَحْمَتَ اللَّهِ قَرِيبٌ مِّنَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٥٦﴾

57. Ўст, ки пешопеши [борони] раҳматаш бодхоро башоратбахш мефиристад, то абрҳои сангинборро [бар дӯш] кашанд [ва] онро ба сӯйи замини [хушқу] мурда мефиристем, он гоҳ бар он [сарзамин] об фуру меборем ва [аз баракати] он [об] ҳар гуна мевае бармеоварем. Ба ин сон, мурдагонро [низ аз қабр] хорич месозем, бошад, ки панд гиред

وَهُوَ الَّذِي يُرْسِلُ الرِّيحَ بُشْرًا بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهِ ۗ حَتَّىٰ إِذَا أَقْلَّتْ سَحَابًا طَفَالًا أَتَىٰ سُقْنَهُ لِيَلِدَ مِمَّيْتٍ فَأَنْزَلْنَا بِهِ الْمَاءَ فَأَخْرَجْنَا بِهِ مِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ ۚ كَذَلِكَ نُخْرِجُ الْمَوْتَىٰ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿٥٧﴾

58. Сарзамини покиза [ва омода] гиёҳаш ба фармони Парвардигораш [фаровону пурбор] мерӯяд ва аз он [шӯразоре], ки нопок аст, ҷуз [гиёҳи] андаку беарзиш намерӯяд. Ин гуна оёт [-и худ]-ро барои гурӯҳе, ки сипос мегузоранд, гуногун баён мекунем

وَالْبَلَدُ الطَّيِّبُ يَخْرُجُ نَبَاتُهُ بِإِذْنِ رَبِّهِ وَالَّذِي خَبْتُ لَا يَخْرُجُ إِلَّا نَكِدًا كَذَلِكَ نَصْرَفُ الْأَيْتِ لِقَوْمٍ يَشْكُرُونَ ﴿٥٨﴾

59. Бе тардид, Мо Нухро ба сӯйи қавмаш фиристодем, пас, гуфт: «Эй қавми ман, Аллоҳ таолоро бипарастед, ки ҷуз Ӯ маъбуде [ба ҳақ] надоред. [Агар Ӯро ибодат накунед] Ман бар шумо аз азоби рӯзи бузург метарсам»

لَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ فَقَالَ يَتَّبِعُونَ اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ إِنَِّّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿٥٩﴾

60. Ашроф [-у бузургон]-и қавмаш гуфтанд: «Ба ростӣ, ки мо туро дар гумроҳии ошкор мебинем»

قَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِهِ إِنَّا لَنَرُكَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٦٠﴾

61. Ӯ гуфт: «Эй қавми ман, ҳеҷ гуна гумроҳӣ [ва инҳирофе] дар ман нест, балки ман фиристодае аз [ҷониби] Парвардигори ҷаҳониёнам

قَالَ يَقَوْمِ لَيْسَ بِي ضَلَالَةٌ وَلَكِنِّي رَسُولٌ مِّن رَّبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٦١﴾

62. Паёмҳои Парвардигорамро ба шумо мерасонам ва бароятон хайрҳои мекунам ва аз [шариати] Аллоҳ таоло чизҳои медонам, ки шумо намедонед

أُبَلِّغُكُمْ رِسَالَاتِ رَبِّي وَأَنْصَحُ لَكُمْ وَأَعْلَمُ مِنَ اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٦٢﴾

63. Оё тааҷҷуб кардаед, ки панде аз ҷониби Парвардигоратон тавассути марде аз худи шумо бароятон омада бошад, то шуморо [аз азоби қиёмат] бим диҳад, ки парво пеша кунед ва бошад, ки фароғирифтаи раҳмат гардед?»

أَوْعَجِبْتُمْ أَنْ جَاءَكُمْ ذِكْرٌ مِّن رَّبِّكُمْ عَلَىٰ رَجُلٍ مِّنكُمْ لِيُنذِرَكُمْ وَلِتَتَّقُوا وَلَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٦٣﴾

64. Пас, вайро дурӯғӯ пиндоштанд, он гоҳ Мо ӯ ва касоне, ки ҳамроҳаш дар киштӣ буданд, начот додем ва касоне, ки оёти Моро дурӯғ ангошта буданд, ғарқ кардем. Ба ростӣ, ки онон [дар қабули ҳақ] гурӯҳи нобино буданд.

فَكَذَّبُوهُ فَأَنْجَيْنَاهُ وَالَّذِينَ مَعَهُ فِي الْفُلِكِ وَأَغْرَقْنَا الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا عَمِينَ ﴿٦٤﴾

65. Ва ба [сӯйи қавми] Од бародарашон Худро [фиристодем]. Ӯ гуфт: «Эй қавми ман, Аллоҳ таолоро бипарастед, ки ҷуз Ӯ маъбуде [барҳақ] надоред. Оё парво намекунед?»

﴿وَالِىٰ عَادِ إِخَاهُمُ هُوَ﴾ قَالَ يَقَوْمِ أَعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٦٥﴾

66. Ашроф [-у бузургон]-и қавми ӯ ки кофир буданд, гуфтанд: «Бе гумон, мо туро дар нодонӣ мебинем ва мо, хатман, туро аз дурӯғгӯён мепиндорем»

قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ إِنَّا لَنَرُكَ فِي سَفَاهَةٍ وَإِنَّا لَنُظُنُّكَ مِنَ الْكَاذِبِينَ ﴿٦٦﴾

67. Гуфт: «Эй қавми ман, ҳечгуна нодоние дар ман нест, балки ман фиристодае аз [ҷониби] Парвардигори ҷаҳониён ҳастам

قَالَ يَقُومُ لَيْسَ بِي سَفَاهَةٌ وَلَكِنِّي رَسُولٌ مِّن رَّبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٦٧﴾

68. Паёмҳои Парвардигорамро ба шумо мерасонам ва ман бароятон хайрҳои амин ҳастам

أُبَلِّغُكُمْ رِسَالَاتِ رَبِّي وَأَنَا لَكُمْ نَاصِحٌ أَمِينٌ ﴿٦٨﴾

69. Оё таачҷуб кардаед, ки панде аз ҷониби Парвардигоратон тавассути марде аз ҳуди шумо бароятон омада бошад, то шуморо [аз азоби киёмат] бим диҳад? Ва ба ёд оваред, ҳангоме ки пас аз қавми Нух шуморо ҷонишинон [-и онон] қарор дод ва ба шумо дар офариниш фузунӣ [ва қудрат] дод. Пас, неъматҳои Аллоҳ таолоро ба ёд оваред, бошад, ки растағор шавед»

أَوْعَجِبْتُمْ أَن جَاءَكُمْ ذِكْرٌ مِّن رَّبِّكُمْ عَلَىٰ رَجُلٍ مِّنكُمْ لِيُنذِرَكُمْ وَأَذْكُرُوا إِذْ جَعَلْتُمْ خُلَفَاءَ مِن بَعْدِ قَوْمِ نُوحٍ وَرَادَكُمْ فِي الْخَلْقِ بَصُطَةً فَأَذْكُرُوا ءَالَآءَ اللَّهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٦٩﴾

70. [Кофирон] Гуфтанд: «Оё сӯйи мо омадаӣ, ки фақат Аллоҳ таолоро бипарастем ва он чиро падаронамон мепарастиданд, раҳо кунем? Пас, агар аз ростгӯёнӣ, он чи [аз азоби илоҳӣ, ки] ба мо ваъда медиҳӣ биёвар»

قَالُوا أَجِئْنَا لِنُعْبُدَ اللَّهَ وَحْدَهُ وَنَدْرَ مَا كَانَ يَعْبُدُ آبَاؤُنَا فَأَيْنَا بِمَا تَعُدُّنَا إِن كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٧٠﴾

71. [Худ] гуфт: «Бе тардид, азоб ва хашми [саҳт] аз [сӯйи] Парвардигоратон бар шумо воқеъ шуда [ва шуморо фароғирифта] аст. Оё дар бораи исмҳое, ки ҳуди шумо ва падаронатон онҳоро [маъбуд] ном ниҳодаед ва Аллоҳ таоло ҳеч далеле бар [ҳаққонияти] он нозил накардааст, бо ман мучодада мекунад? Пас, мунтазир бошед, [ки] бе гумон, ман [низ] бо шумо аз мунтазиронам»

قَالَ قَدْ وَقَعَ عَلَيْكُم مِّن رَّبِّكُمْ رِجْسٌ وَعَصَبٌ ۖ أَنْتَجِدُونَنِي فِي أَسْمَاءِ سَمِيئْتُمْوهَا أَنْتُمْ وَعَابَاؤُكُمْ مَا نَزَّلَ اللَّهُ بِهَا مِن سُلْطَانٍ ۖ فَانْتَظِرُوا إِنِّي مَعَكُمْ مِنَ الْمُنْتَظِرِينَ ﴿٧١﴾

72. Пас, ӯ ва қасонеро, ки ҳамроҳаш буданд, ба раҳмат [ва лутфе] аз [ҷониби] ҳеш наҷот додем ва решаи қасоне, ки оёти Моро дурӯғ ангошанд ва аз муъминон набуданд, барандохтем

فَأَنْجَيْنَاهُ وَالَّذِينَ مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِنَّا وَقَطَعْنَا دَابِرَ الَّذِينَ كَذَبُوا بِآيَاتِنَا وَمَا كَانُوا مُؤْمِنِينَ ﴿٧٢﴾

73. Ва ба [сӯйи қавми] Самуд бародарашон Солеҳ ро [фиристодем] ӯ гуфт: «Эй қавми ман, Аллоҳ таолоро бипарастед, ки чуз ӯ маъбуд [-и барҳақ] надоред. Бе тардид, далели равшане аз [сӯйи] Парвардигоратон барои шумо омадааст. Ин модашутури Аллоҳ таоло [ки аз дили сахраҳо берун омадааст] бароятон муъҷизаест, пас, ӯро [ба ҳоли худ] вогузоред, то дар замини Аллоҳ таоло [бичарад ва алаф] бихӯрад ва ба ӯ озор [-у осебе] нарасонед, ки шуморо азоби дардноке фаро хоҳад гирифт

وَالَّذِي نَمُودَ أَخَاهُمْ صَالِحًا قَالَ يَا قَوْمِ أَعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ قَدْ جَاءَتْكُمْ بَيِّنَةٌ مِنْ رَبِّكُمْ هَذِهِ نَاقَةُ اللَّهِ لَكُمْ آيَةٌ فَذُرُّوهَا تَأْكُلُ فِي أَرْضِ اللَّهِ وَلَا تَمَسُّوهَا بِسَوْءٍ فَيَأْخُذَكُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٧٣﴾

74. Ва ба ёд оваред, хангоме ки [Аллоҳ таоло] шуморо аз [қавми] Од чонишинон [-и онон] қарор дод ва дар замин мустақар сохт, ки дар даштҳои қасрҳои бино мекунад ва дар кӯҳҳо хонаҳои метарошад. Пас, неъматҳои Аллоҳ таолоро ба ёд оваред ва дар замин ба фасод [-у табоҳӣ] накушед»

وَأذْكُرُوا إِذْ جَعَلَكُمْ خُلَفَاءَ مِنْ بَعْدِ عَادٍ وَبَوَّأَكُمْ فِي الْأَرْضِ تَتَّخِذُونَ مِنْ سَهُولِهَا فُجُورًا وَتَنْجُونَ الْجِبَالَ بَيْوتًا فَأَذْكُرُوا آلاءَ اللَّهِ وَلَا تَعْتُوا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ﴿٧٤﴾

75. Ашроф [-у бузургон]-и қавми ӯ, ки гарданкашӣ мекарданд, ба заифону бечорагон, ба [ҳамон] қасоне, ки имон оварда буданд, гуфтанд: «Оё [ба яқин] медонед, ки Солеҳ аз [тарафи] Парвардигораш фиристода шудааст»? [Онон] Гуфтанд: «Мо ба он чи ӯ ба он фиристода шудааст, имон дорем»

قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا مِنْ قَوْمِهِ لِلَّذِينَ اسْتُضِعُوا لِمَنْ أَمَنَّ مِنْهُمْ أَنْ يَعْلَمُونَ أَنَّ صَالِحًا مُرْسَلٌ مِنْ رَبِّهِ قَالُوا إِنَّا بِمَا أُرْسِلَ بِهِءُ مُؤْمِنُونَ ﴿٧٥﴾

76. Онон, ки гарданкашӣ мекарданд, гуфтанд: «Мо ба ончи шумо ба он имон овардаед, бовар надорем»

قَالَ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا بِالَّذِي آمَنْتُمْ بِهِءُ كَافِرُونَ ﴿٧٦﴾

77. Пас, модашутурро пай карданд ва аз фармони Парвардигорашон сар печиданд ва гуфтанд: «Эй Солеҳ, агар аз паёмбарон [-илоҳӣ] ҳастӣ, ончи аз азоб, ки ба мо ваъда медихӣ, [бар сарамон] биёвар»

فَعَقَرُوا النَّاقَةَ وَعَتَوْا عَنْ أَمْرِ رَبِّهِمْ وَقَالُوا يَا صَالِحُ أَنتِنَا بِمَا تَعِدُنَا إِنْ كُنْتَ مِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٧٧﴾

78. Саранҷом заминларза ононро фаро гирифт, пас, дар хонаҳои худ ба рӯ афтоданд [ва ҳалок шуданд]

فَأَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ فَأَصْبَحُوا فِي دَارِهِمْ جِثِيمًا ﴿٧٨﴾

79. Пас, [Солах] аз онон рӯ гардониду гуфт: «Эй қавми ман, ман паёми Парвардигорамро ба шумо расонидам ва бароятон хайрхоҳӣ кардам, вале шумо [хайрхоҳону] насихатгаронро дӯст намедоред»

فَتَوَلَّى عَنْهُمْ وَقَالَ يَاقَوْمِ لَقَدْ أَبْلَغْتُكُمْ رَسُولَ رَبِّي وَنَصَحْتُ لَكُمْ وَلَكِنْ لَا تُحِبُّونَ النَّاصِحِينَ ﴿٧٩﴾

80. Ва Лутро [ба паёмбарӣ фиристодем], ки ба қавми худ гуфт: «Оё кори бисёр зиштеро анҷом медиҳед, ки пеш аз шумо ҳеч як аз ҷаҳониён анҷом наодоаст?»

وَلَوْطًا إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ أَتَأْتُونَ الْفَلْحِشَةَ مَا سَبَقَكُمْ بِهَا مِنْ أَحَدٍ مِنَ الْعَالَمِينَ ﴿٨٠﴾

81. Шумо аз рӯйи шахват ба ҷойи занон бо мардон меомезед. Оре, шумо [аз худуди илоҳӣ фаротар рафтаед ва] гурӯҳи тачовузкоред»

إِنَّكُمْ لَتَأْتُونَ الرِّجَالَ شَهْوَةً مِنْ دُونِ النِّسَاءِ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ مُّسْرِفُونَ ﴿٨١﴾

82. Ва [-ле] посухи қавмаш ҷуз ин набуд, ки гуфтанд: «Ононро аз шахратон берун кунед, [ҷароки] бе тардид, инҳо афроди покдоман [-у муқаддасмаоб] ҳастанд»

وَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا أَخْرِجُوهُمْ مِنْ قَرْيَتِكُمْ إِنَّهُمْ أَنْأَسُ يَتَطَهَّرُونَ ﴿٨٢﴾

83. Пас, Мо ӯ ва хонадонашро начот додем, магар ҳамсараш, ки аз бозмондагон [дар азоб] буд

فَأَنجَيْنَاهُ وَأَهْلَهُ إِلَّا امْرَأَتَهُ كَانَتْ مِنَ الْغَابِرِينَ ﴿٨٣﴾

84. Ва бороне [аз санг] бар онон боридем. Пас, бингар, ки саранҷоми гунаҳкорон чи гуна буд

وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَطَرًا فَأَنْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُجْرِمِينَ ﴿٨٤﴾

85. Ва ба сӯйи [мардуми] Мадян бародараш Шуайбро [фиристодем]. Ӯ гуфт: «Эй қавми ман, Аллоҳ таолоро бипарастед, ки ҷуз Ӯ маъбуд [-и барҳақ] надоред. Яқинан, аз [сӯйи] Парвардигоратон барои шумо далели равшан омадааст, пас, [ҳаққи] паймона ва тарозуро комил [-у дуруст] адо кунед ва ба мардум аҷносашонро кам надихед ва дар замин пас аз ислоҳаш фасод накунад. Агар имон доред, ин барои шумо беҳтар аст

وَإِلَىٰ مَدْيَنَ أَخَاهُمْ شُعَيْبًا قَالَ يَاقَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ قَدْ جَاءَتْكُمْ بَيِّنَةٌ مِنْ رَبِّكُمْ فَأَوْفُوا الْكَيْلَ وَالْمِيزَانَ وَلَا تَبْخَسُوا النَّاسَ أَشْيَاءَهُمْ وَلَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ بَعْدَ إِصْلَاحِهَا ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٨٥﴾

86. Ва бар сари ҳар роҳе нанишинед, ки [бо зӯргирӣ ва дуздӣ мардумро] битарсонед ва ҳаркиро имон дорад, аз роҳи Аллоҳ таоло боздоред ва роҳашро мунҳариф бихоҳед [ки ба хидоят даст

وَلَا تَقْعُدُوا بِكُلِّ صِرَاطٍ تُوعِدُونَ وَتَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ مِنْ ءَامَنَ بِهِ وَتَبْغُونَهَا عِوَجًا وَأَذْكَرُوا إِذْ كُنْتُمْ قَلِيلًا فَكَثَّرَكُمْ وَأَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِينَ ﴿٨٦﴾

наёбад]. Ва ба ёд оваред, хангомеро ки андак будед, сипас Аллоҳ таоло [теъдоди] шуморо фузунӣ бахшид ва бингаред, ки саранҷоми муфсидон [-и табаҳкор] чи гуна буд

87. Агар гурӯҳе аз шумо ба ончи ба он фиристода шудаам, имон оварданд ва гурӯҳи дигар имон наоварданд, пас, сабр кунед, то Аллоҳ таоло миёни мо доварӣ кунад ва Ё бехтарин довар аст»

وَإِنْ كَانَ ظَاقِبَةٌ مِّنكُمْ ءَامِنُوا بِالَّذِي أُرْسِلْتُ بِهِ وَطَاقِبَةٌ لَّمْ يُؤْمِنُوا فَاصْبِرُوا حَتَّىٰ يَحْكُمَ اللَّهُ بَيْنَنَا وَهُوَ خَيْرُ الْحَاكِمِينَ ﴿٨٧﴾

88. Ашроф [-у бузургон]-и қавмаш, ки такаббур меварзиданд гуфтанд: «Эй Шуайб, ҳатман, ту ва касонеро, ки ҳамроҳат имон овардаанд, аз шаҳрамон берун мекунем, [пас, ё биравед] ё ба оини мо баргардед». [Шуайб] Гуфт: «Оё [бозгардем ҳатто] агар аз он кароҳат дошта [ва безор] бошем?»

﴿ قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا مِنْ قَوْمِهِ لَنُخْرِجَنَّكَ يَشْعَبُ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَكَ مِنْ قَرْيَتِنَا أَوْ لَنَعُودَنَّ فِي مِلَّتِنَا قَالَ أَوْلَوْا كُنَّا كَرِهِينَ ﴿٨٨﴾

89. Агар ба оини шумо баргардем, пас аз он ки Аллоҳ таоло моро аз он начот бахшид, дар ҳақиқат, ба Аллоҳ таоло дурӯғ бастаем. Ва моро сазовор нест, ки ба он бозгардем, магар он ки Аллоҳ таоло - Парвардигори мо бихоҳад. Илми Парвардигорамон ҳама чизро фаро гирифтааст. Бар Аллоҳ таоло тавакқал кардаем. Парвардигоро, миёни мо ва қавмамон ба ҳақ доварӣ кун ва Ту бехтарин доварӣ»

قَدْ أَفْرَرْتِنَا عَلَىٰ اللَّهِ كَذِبًا إِنْ عُدْنَا فِي مِلَّتِكُمْ بَعْدَ إِذْ نَجَّيْنَا اللَّهُ مِنهَا وَمَا يَكُونُ لَنَا أَنْ نَعُودَ فِيهَا إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ رَبُّنَا وَسِعَ رَبُّنَا كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا عَلَىٰ اللَّهِ تَوَكَّلْنَا رَبَّنَا أَفَتَحَّ بَيْنَنَا وَبَيْنَ قَوْمِنَا بِالْحَقِّ وَأَنْتَ خَيْرُ الْفَاتِحِينَ ﴿٨٩﴾

90. Ва ашроф [-у бузургон]-и қавмаш, ки кофир буданд, гуфтанд: «Агар аз Шуайб пайравӣ кунед, ҳатман, зиёнкор хоҳед буд»

﴿ قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ لَئِنِ اتَّبَعْتُمْ شُعَيْبًا إِنَّكُمْ إِذًا لَخَسِرُونَ ﴿٩٠﴾

91. Он гоҳ зилзила [-и шадид]-е ононро фаро гирифт, пас, дар хонаҳои худ ба рӯ дарафтоданд [ва ҳалок шуданд]

﴿ فَأَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ فَأَصْبَحُوا فِي دَارِهِمْ جَثِيمِينَ ﴿٩١﴾

92. Онон, ки Шуайбро дурӯғӯ ангоштанд, [чунон аз байн рафтанд ки] гӯй ҳаргиз дар он [диёр] набудаанд ва онон ки Шуайбро дурӯғӯ ангоштанд, худ зиёнкорон буданд

﴿ الَّذِينَ كَذَّبُوا شُعَيْبًا كَأَنْ لَّمْ يَعْنُوا فِيهَا الَّذِينَ كَذَّبُوا شُعَيْبًا كَانُوا هُمُ الْخَاسِرِينَ ﴿٩٢﴾

93. Пас, [Шуайб] аз эшон рӯй гардонду гуфт: «Эй кавми ман, бе тардид паёмҳои Парвардигорамро ба шумо расондам ва пандатон додам. Пас, чигуна барои гурӯҳи кофир [-и лачуч] андуҳгин бошам?»

فَتَوَلَّى عَنْهُمْ وَقَالَ يَاقَوْمِ لَقَدْ أَبْلَغْتُكُمْ رِسَالَاتِ رَبِّي وَنَصَحْتُ لَكُمْ فَكَيْفَ ءَأَسَىٰ عَلَىٰ قَوْمٍ كَافِرِينَ ﴿٣٣﴾

94. Ва мо дар ҳеч шаҳр [ва диёре] паёмбаре нафиристодем, магар инки сокинонашро ба ранҷо ва сахтиҳо гирифторм сохтем, бошад, ки [ба даргоҳи илоҳӣ фурутанӣ ва] тазарруъ кунанд

وَمَا أَرْسَلْنَا فِي قَرْيَةٍ مِّن نَّبِيٍّ إِلَّا أَخَذْنَا أَهْلَهَا بِالْبَأْسَاءِ وَالضَّرَّاءِ لَعَلَّهُمْ يَضَّرَّعُونَ ﴿٤٤﴾

95. Сипас ба ҷойи нохушӣ [ва бадӣ] некӣ [ва хушӣ] овардем, то афзун шуданд ва гуфтанд: «Бе тардид, ба падарони мо [низ ба ҳукми табиат] сахтӣ ва роҳате мерасид». Пас, дар ҳоле ки беҳабар буданд, ононро [ба азоб] фаро гирифтм

ثُمَّ بَدَّلْنَا مَكَانَ السَّيِّئَةِ الْحَسَنَةَ حَتَّىٰ عَفَوْا وَقَالُوا قَدْ مَسَّ ءَابَاءَنَا الضَّرَّاءُ وَالسَّرَّاءُ فَأَخَذْنَاهُمْ بَعْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٤٥﴾

96. Ва агар аҳли он шаҳрҳо имон меоварданд ва парво мекарданд, [дарҳои] баракати осмон ва заминро бар онон мекушодем, вале [оёту паёмҳои Мору] дурӯғ ангоштаанд, пас, ба [кайфари] ончи мекарданд, ононро [ба азоб] фаро гирифтм

وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ الْقُرَىٰ ءَامَنُوا وَاتَّقَوْا لَفَتَحْنَا عَلَيْهِم بَرَكَاتٍ مِّنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ وَلَٰكِن كَذَّبُوا فَأَخَذْنَاهُم بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٤٦﴾

97. Оё сокинони [ин] шаҳрҳо дар амонанд аз инки азоби Мо [ногаҳон] шабҳангом, ки хуфтаанд ба суроғашон биояд?

أَفَأَمِنَ أَهْلُ الْقُرَىٰ أَن يَأْتِيَهُم بَأْسُنَا بَيِّنًا وَهُمْ نَائِمُونَ ﴿٤٧﴾

98. Ва оё сокинони [ин] шаҳрҳо дар амонанд аз ин ки азоби Мо нимрӯзӣ, ки ба бозӣ [ва умури беҳуда] саргарманд, ба суроғашон биояд?

أَوْ أَمِنَ أَهْلُ الْقُرَىٰ أَن يَأْتِيَهُم بَأْسُنَا ضُحًىٰ وَهُمْ يَلْعَبُونَ ﴿٤٨﴾

99. Оё худро аз макр [-у тадбир]-и Аллоҳ таоло эмин донидаанд? [Ҳол он ки] Ҷуз мардуми зиёнкор [касе] худро аз макри Аллоҳ таоло дар амон намедонад

أَفَأَمِنُوا مَكْرَ اللَّهِ فَلَا يَأْمَنُ مَكْرَ اللَّهِ إِلَّا الْقَوْمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٤٩﴾

100. Оё барои касоне, ки заминро пас аз сокинони [пешини] он ба ирс мебаранд, равшан нашудааст, ки агар мехостем, ононро ба [кайфари] гуноҳонашон нобуд мекардем ва ба дилхояшон

أَوَلَمْ يَهْدِ لِلَّذِينَ يَرْتُونَ الْأَرْضَ مِنْ بَعْدِ أَهْلِهَا أَن لَّو نَشَاءُ أَصَبْنَاهُمْ بِذُنُوبِهِمْ وَنَطْبَعُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ ﴿٥٠﴾

муҳр мениҳодем, то дигар [нидои ҳақро] нашнавад?

101. [Эй паёмбар] Инҳо шаҳрхоест, ки бархе аз хабархояшонро бар ту хикоят мекунем. Бе тардид, паёмбарони онҳо далоили равшан барои эшон оварданд, вале онон намехостанд ба чизе, ки пештар дурӯғ шумурда буданд, имон оваранд. Аллоҳ таоло бар дилҳои кофирон, ин гуна муҳр [-и ғафлат] мениҳад

تِلْكَ الْقَرْيُ نَفُصٌ عَلَيْكَ مِنْ أَثْبَاتِهَا وَلَقَدْ جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا بِمَا كَذَّبُوا مِنْ قَبْلُ كَذَلِكَ يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِ الْكَافِرِينَ ﴿١١١﴾

102. Ва дар бештарашон вафое ба аҳд наёфтем ва аксарашонро чиддан нофармон ёфтем

وَمَا وَجَدْنَا لِأَكْثَرِهِمْ مِنْ عَهْدٍ وَإِنْ وَجَدْنَا أَكْثَرَهُمْ لَفَاسِقِينَ ﴿١١٢﴾

103. Сипас баъд аз онҳо Мӯсоро бо оёти хеш ба сӯйи Фиръавн ва бузургони қавмаш фиристодем, вале онҳо ба он [оёт] куфр варзиданд. Пас, бингар, ки саранҷоми табаҳкорон чигуна будааст

ثُمَّ بَعَثْنَا مِنْ بَعْدِهِمْ مُوسَى بِآيَاتِنَا إِلَى فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ فَظَلَمُوا بِهَا فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِينَ ﴿١١٣﴾

104. Ва Мӯсо гуфт: «Эй Фиръавн, ман фиристодае аз [сӯйи] Парвардигори чаҳониёнам

وَقَالَ مُوسَى يَافِرْعَوْنَ إِنِّي رَسُولٌ مِنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١١٤﴾

105. Сазовора, ки дар мавриди Аллоҳ таоло чуз [ба ростӣ ва] ҳақ суҳан нагуем. Бе тардид, ман далел [ва муъҷизаи равшан] аз Парвардигоратон барои шумо овардаам. Пас, Бани Исроилро ҳамроҳи ман бифирист»

حَقِيقٌ عَلَى أَنْ لَا أَقُولُ عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقُّ قَدْ جِئْتُكُمْ بِبَيِّنَةٍ مِنْ رَبِّكُمْ فَأَرْسِلْ مَعِيَ بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿١١٥﴾

106. [Фиръавн] Гуфт: «Агар муъҷизае овардай, [ва] агар рост мегуӣ, онро биёвар»

قَالَ إِنْ كُنْتَ جِئْتَ بِآيَةٍ فَأْتِ بِهَا إِنْ كُنْتَ مِنَ الصّٰدِقِينَ ﴿١١٦﴾

107. Пас, [Мӯсо] асои худро андохт ва ногаҳон [асо табдил ба] аждаҳон ошкор шуд

فَأَلْقَى عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ ثُعْبَانٌ مُّبِينٌ ﴿١١٧﴾

108. Ва дасти худро [аз гиребон] берун овард ва ногаҳон барои тамошогарон сапед [-у дурахшон] менамуд

وَنَزَعَ يَدَهُ فَإِذَا هِيَ بَيْضَاءُ لِلنّٰظِرِينَ ﴿١١٨﴾

109. Ашроф [-у бузургони] қавми Фиръавн гуфтанд: «Ҳақко, ки ин [мард] чодугари доност»

قَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِ فِرْعَوْنَ إِنَّ هَذَا لَسَاحِرٌ عَلِيمٌ ﴿١١٩﴾

110. Фиръавн] Гуфт: «Ӯ мехоҳад шуморо аз сарзаминатон берун кунад пас назаратон чист?»

يُرِيدُ أَنْ يُخْرِجَكُمْ مِنْ أَرْضِكُمْ فَأَيّٰذَا تَأْمُرُونَ ﴿١٢٠﴾

111. Онон гуфтанд: «Кори ӯ ва бародарашро ба таъхир биандоз ва маъмурони чамъовариро ба [ҳамаи] шаҳрҳо бифирист
- قَالُوا أَرْجِهْ وَأَخَاهُ وَأَرْسِلْ فِي الْمَدَائِنِ حَاشِرِينَ ﴿١١١﴾
112. То ҳамаи чодугарони доно [ва мохир]-ро наздат оваранд
- يَأْتُوكَ بِكُلِّ سِحْرِ عَلِيمٍ ﴿١١٢﴾
113. Ва [саранҷом] чодугарон назди Фиръавн омаданд, [ва] гуфтанд: «Агар мо пирӯз шавем, [назди ту] подоше хоҳем дошт?»
- وَجَاءَ السَّحَرَةُ فِرْعَوْنَ قَالُوا إِنَّ لَنَا لَأَجْرًا إِن كُنَّا نَحْنُ الْغَالِبِينَ ﴿١١٣﴾
114. [Фиръавн] Гуфт: «Оре, ҳатман, шумо аз муқаррабон [-и даргоҳам] хоҳед буд»
- قَالَ نَعَمْ وَإِنَّكُمْ لَمِنَ الْمُقَرَّبِينَ ﴿١١٤﴾
115. [Дар рӯзи мавъуд чодугарон мағрурона] Гуфтанд: «Эй Мӯсо, ё ту нахуст [асои худро] биафкан ё мо [абзори худро] меафканем»
- قَالُوا يَمُوسَىٰ إِمَّا أَنْ تُلْقَىٰ وَإِمَّا أَنْ نَكُونَ نَحْنُ الْمُلْقِينَ ﴿١١٥﴾
116. [Мӯсо] Гуфт: «Шумо биафканед». Ҳангоме ки [абзори худро] афканданд, чашмони мардумро афсун карданд ва ононро саҳт тарсонданд ва чодуи бузург [пади] оварданд
- قَالَ أَلْقُوا فَلَمَّا أَلْقَوْا سَحَرُوا أَعْيُنَ النَّاسِ وَاسْتَرْهَبُوهُمْ وَجَاءُوا بِسِحْرٍ عَظِيمٍ ﴿١١٦﴾
117. Ва [мо] ба Мӯсо ваҳй кардем, ки: «Асои худро биафкан». Пас, ногаҳон он [асо ба мори бузурге табдил шуд ва] ончиро, ки ба дурӯғ сохта буданд, фурӯ балъид
- ﴿ وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنْ أَلْقِ عَصَاكَ فَإِذَا هِيَ تَلْقَفُ مَا يَأْفِكُونَ ﴿١١٧﴾
118. Пас, ҳақиқат ошқор гардид ва он чи мекарданд, ботил шуд
- فَوَقَعَ الْحَقُّ وَبَطَلَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١١٨﴾
119. Ва [Фиръавну фиръавниён ҳамагӣ дар] онҷо шикаст хӯрданд ва хор гардиданд
- فَعَلَبُوا هَذَاكَ وَأَنْقَلَبُوا صَغِيرِينَ ﴿١١٩﴾
120. Ва чодугарон ба сачда афтоданд
- وَأَلْقَى السَّحَرَةُ سَجِدِينَ ﴿١٢٠﴾
121. Гуфтанд: «Ба Парвардигори чаҳониён имон овардем
- قَالُوا ءَأَمَّا رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٢١﴾
122. Парвардигори Мӯсо ва Ҳорун»
- رَبِّ مُوسَىٰ وَهَارُونَ ﴿١٢٢﴾
123. Фиръавн гуфт: «Пеш аз онки ба шумо иҷозат диҳам, ба ӯ имон оваред? Ҳатман, ин
- قَالَ فِرْعَوْنُ ءَأَمْسُكُمْ بِهِ قَبْلَ أَنْ ءَاذَنَ لَكُمْ إِنَّ هَذَا لَمَكْرٌ مَّكْرُتُمْهُ فِي الْمَدِينَةِ لِتُخْرِجُوا مِنْهَا أَهْلَهَا فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿١٢٣﴾

найрангест, ки дар шаҳр ба роҳ андохтаед, то сокинонашро аз он берун кунед. Пас, ба зудӣ [натичаи коратонро] хоҳед донист

124. Яқинан, дасту поятонро бархилофи якдигар [аз чапу рост] қатъ мекунам ва ҳамаи шуморо ба дор меовезам»

لَأَقْطَعَنَّ أَيْدِيَكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ مِنْ خَلْفٍ ثُمَّ لَأَضَلِّبَنَّكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿١٢٤﴾

125. Онон гуфтанд: «Бе тардид, мо [пас аз марг] ба сӯи Парвардигорамон бозмегардем

قَالُوا إِنَّا إِلَى رَبِّنَا مُنْقَلِبُونَ ﴿١٢٥﴾

126. Ва [эй Фиръавн] ту чуз барои ин моро ба кайфар намерасонӣ, ки ба муъҷизоти Парвардигорамон он гоҳ ки ба мо расид, имон овардем. Парвардигоро, бар мо шикейбӣ [ва истиқомат] бибор ва моро дар ҳоле бимирон ки таслими [фармони ту] ҳастем»

وَمَا تَنْقِمُ مِنَّا إِلَّا أَنْ ءَامَنَّا بِآيَاتِ رَبِّنَا لَمَّا جَاءَتْنَا رَبَّنَا أَفْرِغْ عَلَيْنَا صَبْرًا وَتَوَقَّنَا مُسْلِمِينَ ﴿١٢٦﴾

127. Ва бузургони қавми Фиръавн [ба ӯ] гуфтанд: «Оё Мӯсо ва қавмашро раҳо мекуней, то дар ин сарзамин фасод кунанд ва ту ва маъбудонатро воғузорад»? [Фиръавн] Гуфт: «[Ҳаргиз, балки] Писаронашонро хоҳем кушт ва занонашонро [барои канизӣ] зинда хоҳем гузошт ва мо бар онон ҷираем»

وَقَالَ الْمَلَأُ مِنَ قَوْمِ فِرْعَوْنَ أَتَدْرُ مُوسَى وَقَوْمَهُ لِيُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ وَيَذُرْكُمُ وَعَالِهَتُكَ قَالَ سَنَقْتُلُنَّ أَبْنَاءَهُمْ وَنَسْتَحْيِي نِسَاءَهُمْ وَإِنَّا فَوْقَهُمْ قَاهِرُونَ ﴿١٢٧﴾

128. Мӯсо ба қавмаш гуфт: «Аз Аллоҳ таоло ёрӣ бичӯед ва шикейбӣ [ва истиқомат] пеша кунед. Бе тардид, замин аз он Аллоҳ таоло аст [ва] онро ба ҳар қасе аз бандагонаш, ки бихоҳад, ба мерос медиҳад ва саранҷоми нек аз он парҳезгори он аст»

قَالَ مُوسَى لِقَوْمِهِ اسْتَعِينُوا بِاللَّهِ وَأَصْبِرُوا إِنَّ الْأَرْضَ لِلَّهِ يُورِثُهَا مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ ۗ وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ ﴿١٢٨﴾

129. [Бани Исроил] Гуфтанд: «Пеш аз он ки назди мо биёй ва [ҳагто] пас аз он ки назди мо омадӣ, [аз ситамҳои Фиръавн] озору азият дидаем» [Мӯсо] гуфт: «Умед аст, ки Парвардигори шумо душманатонро ҳалок кунад ва шуморо дар замин ҷонишин [-и онон] созад, он гоҳ бингарад, ки чигуна рафтор мекунад»

قَالُوا أُوذِينَا مِنْ قَبْلِ أَنْ تَأْتِيَنَا وَمِنْ بَعْدِ مَا جِئْتَنَا قَالَ عَسَى رَبُّكُمْ أَنْ يُهْلِكَ عَدُوَّكُمْ وَيَسْتَخْلِفَكُمْ فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرَ كَيْفَ تَعْمَلُونَ ﴿١٢٩﴾

130. Ва бе тардид, Мо фиръавниёнро ба хушксолиъ ва камбуди махсулот дучор кардем, бошад, ки панд гиранд [ва тавба кунанд]

وَلَقَدْ أَخَذْنَا آلَ فِرْعَوْنَ بِالسِّنِينَ وَنَقْصِ مِمِّنَ الثَّمَرَاتِ لَعَلَّهُمْ يَذْكُرُونَ ﴿١٣٠﴾

131. Пас, хангоме ки некиъ [ва фаровонии неъмат] ба онон мерасид, мегуфтанд: «Ин ба хотири [шоистагии] худи мост». Ва агар бадӣ [ва хушксолиъ] ба эшон мерасид, ба Мӯсо ва касоне, ки ҳамроҳаш буданд, фоли бад мезаданд. Огоҳ бошед! Сарнавишти шуми онон танҳо назди Аллоҳ таоло [ва ба дасти Ё] аст, аммо бештарашон намедонанд

فَإِذَا جَاءَتْهُمْ الْحَسَنَةُ قَالُوا لَنَا هَذِهِ وَإِنْ تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌ يَطَّيَّرُوا بِمُوسَىٰ وَمَنْ مَعَهُ أَلَا إِنَّمَا طَّيَّرْتَهُمْ عِنْدَ اللَّهِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٣١﴾

132. Ва [пайравони Фиръавн ба ӯ] гуфтанд: «Ҳар [муъчиза ва] нишонае бароямон биёварӣ, то бо он ҷодуямон кунӣ, [харгиз] ба ту имон намеоварем»

وَقَالُوا مَهْمَا تَأْتِنَا بِهِ مِنْ آيَةٍ لِنَسْحَرَنَّ بِهَا فَمَا تَخُنْ لَكَ بِمُؤْمِنِينَ ﴿١٣٢﴾

133. Пас, бар онон [балоҳое ҳамчун] тӯфон ва малах ва шапуш ва курбокаҳо ва [рӯди пур]-и хун фиристодем, [ки] нишонаҳои ҷудо [аз ҳам ва паёпаё] буданд. Пас, [боз ҳам] гарданкашӣ карданд ва гурӯҳи гунаҳкор буданд

فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمُ الطُّوفَانَ وَالْجُرَادَ وَالْقُمَّلَ وَالضَّفَادِعَ وَالْأَلَمَ آيَاتٍ مُّفَصَّلَاتٍ فَاسْتَكْبَرُوا وَكَانُوا قَوْمًا مُّجْرِمِينَ ﴿١٣٣﴾

134. Ва хангоме ки азоб бар онон воқеъ шуд, гуфтанд: «Эй Мӯсо, аз Парвардигорат барои мо бихоҳ, ки бино ба паймоне, ки бо ту дорад, [тавбаи моро бипазирад ва ин балоҳоеро қатъ кунад] Агар ин азобро аз мо бардорӣ, ҳатман, ба ту имон меоварем ва Бани Исроилро ҳамроҳат равона мекунем»

وَلَمَّا وَقَعَ عَلَيْهِمُ الرِّجْزُ قَالُوا يَا مُوسَىٰ ادْعُ لَنَا رَبَّكَ بِمَا عَهِدَ عِنْدَكَ لَئِن كَشَفْتَ عَنَّا الرِّجْزَ لَنُؤْمِنَنَّ لَكَ وَلَنُرْسِلَنَّ مَعَكَ بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿١٣٤﴾

135. Пас, хангоме ки азобро то муддати муайяне, ки [пеш аз ҳалокат] фурсат доштанд аз онон дур кардем, боз ҳам паймоншиканӣ карданд

فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُمْ الرِّجْزَ إِلَىٰ آلِ أَجَلٍ هُمْ بِلِعْوِهِ إِذَا هُمْ يَنْكُتُونَ ﴿١٣٥﴾

136. Пас аз онон интиқом гирифтанд ва дар дарё ғарқашон сохтем, зеро оёт [-у муъчизоти] Моро дурӯғ меангоштанд ва аз он ғофил буданд

فَأَنْتَقَمْنَا مِنْهُمْ فَأَغْرَقْنَاهُمْ فِي الْيَمِّ بِأَنَّهُمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَكَانُوا عَنْهَا غَافِلِينَ ﴿١٣٦﴾

137. Ва ба он гурӯҳе, ки ҳамвора мавриди ситам воқеъ мешуданд, [бахшҳои] шарқӣ ва ғарбии

وَأَوْرَثْنَا الْقَوْمَ الَّذِينَ كَانُوا يُسْتَضَعُونَ مَشْرِقَ الْأَرْضِ وَمَغْرِبَهَا الَّذِينَ بَرَكْنَا فِيهَا وَتَمَّتْ لَكُمْ رَبِّكَ الْحُسْنَىٰ عَلَىٰ بَنِي إِسْرَائِيلَ بِمَا

сарзамин [-и Шом]-ро, ки ба он баракат бахшида будем, ба мерос ато кардем ва ба подоши он ки шикебой карданд, ваъдаи некуи Парвардигорат ба Бани Исроил [ёрии ситамдидагон] таҳаккук ёфт ва он чиро, ки Фиръавн ва қавмаш месохтанд ва бармеафроштанд, [яксара] вайрон кардем

صَبْرُوا وَدَمَّرْنَا مَا كَانَ يَصْنَعُ فِرْعَوْنُ وَقَوْمُهُ وَمَا كَانُوا يَعْرِشُونَ ﴿١٣٧﴾

138. Ва Бани Исроилро аз дарё гузарондем, пас, [дар роҳ] ба қавме расиданд, ки барои [парастиши] бутҳояшон гирд омада буданд, [пас, онон низ] гуфтанд: «Эй Мӯсо, ҳамонгуна ки онон маъбудоне доранд, барои мо [низ] маъбуде таъйин кун». [Мӯсо] Гуфт: «Бе тардид, шумо гурӯҳе хастед, ки нодонӣ мекунед [ва азамати Аллоҳ таолоро намедонед]

وَجَلَّوْنَا بَيْنِي وَبَيْنَ إِسْرَائِيلَ الْبَحْرَ فَأَتَوْا عَلَى قَوْمٍ يَعْكُفُونَ عَلَى أَصْنَامٍ لَهُمْ قَالُوا يَا مُوسَى اجْعَلْ لَنَا إِلَهًا كَمَا لَهُمْ آلِهَةٌ قَالَ إِنَّكُمْ قَوْمٌ تَجْهَلُونَ ﴿١٣٨﴾

139. Яқинан, оини [мушриконан] инҳо нобудшуданӣ аст ва ончи мекунед, [низ] ботил аст»

إِنَّ هَؤُلَاءِ مُتَّبِعُونَ مَا هُمْ فِيهِ وَبِطُلٌ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٣٩﴾

140. [Сипас] Гуфт: «Оё ба ҷуз Аллоҳ таоло маъбуди [дигар] бароятон бичӯям, дар ҳоле ки ӯ шуморо бар чаҳониён [-и ҳамасратон] баргарӣ додааст?»

قَالَ أَغَيْرَ اللَّهِ أَبْغِيكُمْ إِلَهًا وَهُوَ فَضَّلَكُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿١٤٠﴾

141. Ва [ба ёд оваред] замоне, ки шуморо аз [осеби] фиръавниён наҷот додем, [ки] бадгарин [ва хортарин] азобро бар саратон меоварданд: писаронатонро мекуштанд ва занонатонро [барои қанизӣ] зинда ниғаҳ медоштанд ва барои шумо дар ин [азобу наҷот] озмоиши бузург аз ҷониби Парвардигорат буд

وَإِذْ أَنْجَيْنَاكُمْ مِنْ آلِ فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكُمْ سُوءَ الْعَذَابِ يُقْتُلُونَ أَبْنَاءَكُمْ وَيَسْتَحْيُونَ نِسَاءَكُمْ وَفِي ذَلِكُمْ بَلَاءٌ مِّن رَّبِّكُمْ عَظِيمٌ ﴿١٤١﴾

142. Ва бо Мӯсо сӣ шаб [барои муноҷот] ваъда ниҳодем ва онро бо даҳ шаб [-и дигар] комил кардем. Пас, ваъдаи Парвардигораш [бо ӯ] дар чихил шаб тамои шуд. Ва Мӯсо [ҳангоми рафтан ба кӯҳи Тур] ба бародараш Ҳорун гуфт: «Ҷойнишини ман дар миёни қавм бош ва [умурашонро] ислоҳ кун ва аз роҳи муфсидон пайравӣ нақун»

وَوَاعَدْنَا مُوسَى ثَلَاثِينَ لَيْلَةً وَأْتَمَمْنَا بِهَا عِشْرَةَ يَوْمٍ مِّمَّةً مِّن رَّبِّهِ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً وَقَالَ مُوسَى لِأَخِيهِ هَارُونَ أَخْلِفْنِي فِي قَوْمِي وَأَصْلِحْ وَلَا تَتَّبِعْ سَبِيلَ الْمُفْسِدِينَ ﴿١٤٢﴾

143. Ва ҳангоме ки Мӯсо ба аҳдгоҳи Мо омад ва Парвардигораш [бевосита] бо ӯ суҳан гуфт,

وَلَمَّا جَاءَ مُوسَى لِمِيقَاتِنَا وَكَلَّمَهُ رَبُّهُ قَالَ رَبِّ أَرِنِي إِلَيْكَ قَالَ لَن نَرْنِي وَلَئِنِ أَنْظَرْتُ إِلَى الْجَبَلِ فَإِنِ اسْتَقَرَّ مَكَانَهُ فَسَوْفَ تَرَانِي ﴿١٤٣﴾

[Мӯсо] арз кард: «Парвардигоро, худро ба ман нишон бидех, то ба Ту бингарам». [Аллоҳ таоло] Фармуд: «[Дар дунё] харгиз Маро нахоҳӣ дид, вале ба ин кӯҳ бингар, агар дар чойи худ барқарор боқӣ монад, ту [низ] Моро хоҳӣ дид». Пас, чун Парвардигораш бар [он] кӯҳ таҷалли кард, онро муталошӣ [ва пароканда] сохт ва Мӯсо мадхӯш афтод ва чун ба хӯш омад, арз кард: «[Бор илоҳо] Ту поку муназзаҳӣ. Ба даргоҳат тавба кардам ва бе тардид, ман [миёни қавми худ] нахустин муъмин ҳастам»

فَلَمَّا تَجَلَّى رَبُّهُ لِلْجَبَلِ جَعَلَهُ دَكًّا وَخَرَّ مُوسَىٰ صَعِقًا فَلَمَّا أَفَاقَ
قَالَ سُبْحٰنَكَ تُبْتُ إِلَيْكَ وَأَنَا أَوَّلُ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٤٢﴾

144. [Аллоҳ таоло] фармуд: «Эй Мӯсо, [бидон ки] ман туро ба паёмхо ва каломи [бевоситаи] хеш бар мардумон баргузидам, ончи ба ту мебахшам, бигир ва сипосгузор бош»

قَالَ يٰمُوسَىٰ إِنِّي اصْطَفَيْتُكَ عَلَى النَّاسِ بِرِسٰلَتِي وَبِكَالِمِی فَاخُذْ
مَا آتٰتٰنِكَ وَكُن مِّنَ الشَّاكِرِينَ ﴿١٤٤﴾

145. Ва дар алвоҳ [Таврот] барои ӯ дар хар мавриде панде [овардем] ва барои хар амре шарҳе нигоштем [ва ба Мӯсо фармудем]: «Онро бо чиддиат бигир ва ба қавмат дастур бидех, ки некутарини онхоро фаро гиранд [ва ба он амал кунанд] ва ба зудӣ [чойгоҳу] сарои нофармонро ба шумо нишон хоҳам дод»

وَكَتَبْنَا لَهُ فِي الْأَلْوٰحِ مِن كُلِّ شَيْءٍ مَّوْعِظَةً وَتَفْصِيْلًا لِّكُلِّ شَيْءٍ
فَاخُذْهَا بِقُوَّةٍ وَأْمُرْ قَوْمَكَ يَأْخُذُوْا بِأَحْسَنِهَا سَأُوْرِيكُمْ دَارَ
الْفَلْسَفِيْنَ ﴿١٤٥﴾

146. Ба зудӣ қасонеро ки ба ноҳақ дар замин [бартариҷӯӣ ва] такаббур мекунанд, аз [фаҳми] оёти хеш бозхоҳам дошт, [чунон ки] агар хар нишоиае [аз қудратам]-ро бингаранд, ба он имон наоваранд ва агар роҳи ҳақро бубинанд, онро дар пеш нагиранд ва агар роҳи гумроҳиро бубинанд онро баргузинанд. Ин [мучозот] барои он аст, ки оёти Моро дурӯғ ангоштанд ва аз онҳо ғофил буданд

سَأَصْرَفُ عَنْ آيٰتِي الَّذِيْنَ يَتَكَبَّرُوْنَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَإِن
يَرَوْا كَلَّ آيَةٍ لَا يُؤْمِنُوْا بِهَا وَإِن يَرَوْا سَبِيْلَ الرُّشْدِ لَا يَتَّخِذُوْهُ
سَبِيْلًا وَإِن يَرَوْا سَبِيْلَ الْغٰی يَتَّخِذُوْهُ سَبِيْلًا ذٰلِكَ بِأَنَّهُمْ كَذَّبُوْا
بِآيٰتِنَا وَكَانُوْا عَنْهَا غٰفِلِيْنَ ﴿١٤٦﴾

147. Ва қасоне, ки оёти Мо ва дидори охирагро дурӯғ ангоштанд, қорҳояшон табоҳ гаштааст. Оё ҷуз [дар баробари] ончи мекарданд, мучозот мешаванд?

وَالَّذِيْنَ كَذَّبُوْا بِآيٰتِنَا وَلِقَاءِ الْآخِرَةِ حَبِطَتْ أَعْمٰلُهُمْ هَلْ
يُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ ﴿١٤٧﴾

148. Ва қавми Мӯсо пас аз [рафтани] ӯ [ба кӯҳи Тур] аз зеварҳояшон мучассамаи гӯсолаеро

وَأَخَذَ قَوْمٌ مُّوسَىٰ مِن بَعْدِهِ مِن حُلِيْمِهِمْ عَجَلًا جَسَدًا لَهُ خُوْرًا أَلَم
يَرَوْا أَنَّهُ لَا يُكَلِّمُهُمْ وَلَا يَهْدِيْهِمْ سَبِيْلًا أَخَذُوْهُ وَكَانُوْا ظٰلِمِيْنَ ﴿١٤٨﴾

сохтанд [ва парастиданд], ки садое [ҳамчун садои гӯсола] дошт. Оё намедиданд, ки [он пайкари бечон] бо онон сухан намегӯяд ва ба роҳе ҳидояташон намекунад? Онро [ба парастии] гирифтанд ва [ба хотири ин ширк нисбат ба хеш] ситамгор буданд

149. Ва чун [аз кардаи хеш] пушаймон шуданд ва диданд, ки ба ростӣ, гумроҳ шудаанд, гуфтанд: «Агар Парвардигорамон ба мо раҳм накунад ва моро наомурзад, мусалламан, зиёнкор хоҳем буд»

وَلَمَّا سَقَطَ فِي أَيْدِيهِمْ وَرَأَوْا أَنَّهُمْ قَدْ ضَلُّوا قَالُوا لَئِن لَّمْ يَرْحَمْنَا رَبُّنَا وَيَغْفِرْ لَنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿١٤٩﴾

150. Ва чун Мӯсо ба сӯи қавмаш бозгашт [ва ононро бар ширк ва гумроҳӣ ёфт], бо ҳашму андуҳ гуфт: «Пас аз ман чи бад ҷонишинӣ кардед! Оё аз ҳукми Парвардигоратон пешӣ гирифтед»? Ва [он гоҳ] алвохро андохт ва [ришу мӯйи] сари бародари худро гирифт ва ба сӯи худ кашид. [Ҳорун] Гуфт: «Эй писари модарам, ба ростӣ, ин қавм маро нотавон пиндошанд [ва таҳқирам карданд] ва наздик буд маро бидушанд, пас, душманонро бо [сарзаниши] ман шодмон нақун ва маро дар зумраи гурӯҳи ситамгор [-у нофармон] қарор наҳед»

وَلَمَّا رَجَعَ مُوسَىٰ إِلَىٰ قَوْمِهِ غَضْبَانَ أَسِفًا قَالَ بِئْسَمَا خَلَفْتُمُونِي مِنْ بَعْدِي أَعَجَلْتُمْ أَمْرَ رَبِّكُمْ وَأَلْقَى الْأَلْوَاخَ وَأَخَذَ بِرَأْسِ أَخِيهِ يَجُرُّهُ إِلَيْهِ قَالَ ابْنَ أُمَّ إِنَّ الْقَوْمَ اسْتَضَعُّوْنِي وَكَادُوا يَقْتُلُونَنِي فَلَا تُشْمِتْ بِيَ الْأَعْدَاءَ وَلَا تَجْعَلْنِي مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿١٥٠﴾

151. [Мӯсо] Гуфт: «Парвардигоро, ман ва бародарамро биёмурз ва моро дар [паноҳи] раҳмати хеш даровар. Ва Ту меҳрубонтарин меҳрубонӣ»

قَالَ رَبِّ اغْفِرْ لِي وَلَاخِي وَأَدْخِلْنَا فِي رَحْمَتِكَ وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ ﴿١٥١﴾

152. Бе тардид, касоне, ки гӯсоларо [ба парастии] гирифтанд, ба зудӣ хашме аз Парвардигорашон ва зиллате дар зиндагии дунё ба онон хоҳад расид ва мо дурӯғпардозонро инчунин кайфар медиҳем

إِنَّ الَّذِينَ اتَّخَذُوا الْعِجْلَ سَيِّئًا لَّهُمْ غَضَبٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَذَلَّةٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُفْتَرِينَ ﴿١٥٢﴾

153. Ва касоне, ки муртакиби қорҳои ношоиста [қуфру гуноҳ] шуданд, сипас баъд аз он тавба намуданд ва имон оварданд, бе гумон, Парвардигорат аз он пас омуриандаи меҳрубон аст

وَالَّذِينَ عَمِلُوا السَّيِّئَاتِ ثُمَّ تَابُوا مِن بَعْدِهَا وَآمَنُوا إِنَّ رَبَّكَ مِن بَعْدِهَا لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٥٣﴾

154. Ва чун ҳашми Мӯсо фуру нишаст, алвоҳ [-и Таврот]-ро баргирифт ва дар навиштаҳояш

وَلَمَّا سَكَتَ عَن مُّوسَىٰ الْغَضَبُ أَخَذَ الْأَلْوَاخَ وَفِي نُسَخَتِهَا هُدًى وَرَحْمَةٌ لِّلَّذِينَ هُمْ لِرَبِّهِمْ يَرْهَبُونَ ﴿١٥٤﴾

барои касоне, ки аз Парвардигорашон метарсанд,
хидояту раҳмати [бузург] буд

155. Ва Мӯсо аз қавмаш ҳафтод мардро барои ваъдагоҳи Мо [дар Тӯри Сино] баргузид [то ба хотири ширку гуноҳи қавмашон ба даргоҳи илоҳӣ тавба кунанд]. Пас, хангоме ки [ба далели нофармонӣ ва дархости руъяти Аллоҳ таоло] зилзила ошонро фаро гирифт [ва ҳамагӣ мурданд, Мӯсо] гуфт: «Парвардигоро, агар меҳостӣ, ошон ва маро пеш аз ин ҳалок мекардӣ. Оё моро ба хотири ончи беҳирадонамон кардаанд, ҳалок мекуни? Ин [азоб чизе] нест, магар озмоиши Ту [аз имони мо], ба [василаи] он ҳаркиро бихоҳӣ, гумроҳ месозӣ ва ҳаркиро бихоҳӣ, хидоят мекуни. Ту [дӯсту] корсози мой, пас, моро биёмурз ва бар мо раҳм овар ва Ту бехтарин омурзандаӣ

وَأَخْتَارَ مُوسَىٰ قَوْمَهُ سَبْعِينَ رَجُلًا لِّمِيقَاتِنَا فَلَمَّا أَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ قَالَ رَبِّ لَوْ شِئْتَ أَهْلَكْتَهُم مِّن قَبْلِ وَإِنِّي أَتَّهُلِكُنَّ بِمَا فَعَلَ السُّفَهَاءُ مِنَّا إِنَّ هِيَ إِلَّا فِتْنَتُكَ تُضِلُّ بِهَا مَن تَشَاءُ وَتَهْدِي مَن تَشَاءُ أَنْتَ وَلِيُّنَا فَاغْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا وَأَنْتَ خَيْرُ الْغَافِرِينَ ﴿١٥٥﴾

156. Ва бароямон дар ин дунё ва дар сарои охират неки муқаррар фармо, [ки] бе тардид, мо ба сӯйи Ту бозгаштем». [Аллоҳ таоло] Фармуд: «Азобамро ба ҳар ки бихоҳам мерасонам ва раҳматам ҳама чизро фаро гирифтааст, пас, онро барои касоне муқаррар хоҳам дошт, ки парво пеша мекунанд ва закот медиҳанд ва [ҳамчунин] барои касоне, ки ба оёти мо имон меоваранд

وَأَكْتُبُ لَنَا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ إِنَّا هُنَا عَلَيْنَا قَالَ عَذَابِي أُصِيبُ بِهِ مَن أَشَاءُ وَرَحْمَتِي وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ فَسَأَكْتُبُهَا لِلَّذِينَ يَتَّقُونَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَالَّذِينَ هُم بِآيَاتِنَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٥٦﴾

157. Касоне, ки аз фиристода ва паёмбари дарсноҳонда [уммӣ] пайравӣ мекунанд, [ҳамон] ки ном [ва нишонаҳои] ӯро назди худ дар Тавроту Инчил навишта меёбанд, [ҳам ӯ] ки ошонро ба некиҳо фармон медиҳад ва аз зиштиҳо [ва қорҳои нописанд] бозашон медорад ва покизаҳоро барояшон ҳалол мегардонад ва палидиҳоро ба ошон ҳаром мекунад ва бори гарони [тақолифи шаръӣ]-ро, ки бар эшон будааст, аз [ухдаи] ошон бармедорад. Пас, касоне, ки ба ӯ имон оварданд ва гирифтаанд доштанд ва ёриаш карданд ва аз нуре, ки бо ӯ нозил шудааст, пайравӣ намуданд, ошонанд, ки растагортанд»

الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الرَّسُولَ النَّبِيَّ الَّذِي يَجِدُونَهُ مَكْنُوبًا عِنْدَهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ يَأْمُرُهُم بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَاهُمْ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُحِلُّ لَهُمُ الطَّيِّبَاتِ وَيُحَرِّمُ عَلَيْهِمُ الْخَبَائِثَ وَيَضَعُ عَنْهُمْ إِصْرَهُمْ وَالْأَغْلَالَ الَّتِي كَانَتْ عَلَيْهِمْ فَالَّذِينَ ءَامَنُوا بِهِ وَعَزَّرُوهُ وَنَصَرُوهُ وَاتَّبَعُوا النُّورَ الَّذِي أُنزِلَ مَعَهُ ۗ أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿١٥٧﴾

158. Бигӯ: «Эй мардум, ман фиристодаи Аллоҳ таоло ба сӯйи ҳамаи шумо ҳастам. Ҳамон [Парвардигоре], ки фармонравиои осмонҳо ва замин аз онӣ Ёст, маъбуде [барҳақ] ҷуз Ё нест; зинда мекунад ва мемиронад, пас, ба Аллоҳ таоло ва фиристодаш - он паёмбари дарсноҳондае, ки ба Аллоҳ таоло ва суҳанонаш бовар дорад, имон биёваред ва аз Ё пайравӣ кунед, бошад, ки ҳидоят шавед»

قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ فَآمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ النَّبِيِّ الْأَخِي الَّذِي يُوْمِنُ بِاللَّهِ وَكَلِمَاتِهِ وَاتَّبِعُوهُ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٥٨﴾

159. Ва гурӯҳе аз қавми Мӯсо ҳастанд, ки [мардумро] ба [роҳи] ҳақ ҳидоят мекунад ва бар асоси он [низ қазоват ва] адолат мекунад

وَمِن قَوْمِ مُوسَى أُمَّةٌ يَهْدُونَ بِالْحَقِّ وَبِهِ يَعْدِلُونَ ﴿١٥٩﴾

160. Ва ононро ба дувоздах қабила [ки ҳар қадам] шоҳае аз наводагон [-и Яъқуб] буданд, тақсим қардем ва ба Мӯсо, он гоҳ ки қавмаш аз ӯ об хостанд, ваҳй қардем, ки: «Асоятро бар санг бизан», пас, дувоздах чашмае аз он ҷӯшид [ва] ҳар гурӯҳе чашмаи худро шинохт ва абрро бар [сари] онон соягустар намудем ва бар эшон манну салво фуру фиристодем [ва гуфт] «Аз чизҳои покизае, ки рӯзиятон қардаем, бихӯред». Онон [бо нофармонӣ ва муҳолифат, дар ҳақиқат] ба Мо ситам накарданд, балки ба ҳештан ситам менамуданд

وَقَطَعْنَاهُمْ اثْنَتَيْ عَشْرَةَ أَسْبَاطًا أُمَمًا وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ إِذِ اسْتَسْقَلَهُ قَوْمُهُ أَنِ اضْرِبْ بِعَصَاكَ الْحَجَرَ فَانْبَجَسَتْ مِنْهُ اثْنَتَا عَشْرَةَ عَيْنًا قَدْ عَلِمَ كُلُّ أُنَاسٍ مَّشْرِبَهُمْ وَظَلَّلْنَا عَلَيْهِمُ الْغَمَّ وَأَنْزَلْنَا عَلَيْهِمُ الْمَنَّٰنَ وَالسَّلْوَىٰ كُلُّوا مِنْ طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَمَا ظَلَمُونَا وَلَكِن كَانُوا أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿١٦٠﴾

161. Ва [ёд кун аз] он гоҳ ки ба онон гуфта шуд: «Дар ин шаҳр [Байту-л-муқаддас] сокин шавед ва [аз неъматҳои] он, аз ҳар ҷо [ва ҳар вақт], ки хостед, бихӯред ва [барои узрҳои] бигӯед: «[Парвардигоро] Гуноҳонамонро фуру рез» ва бо фурутанӣ аз дарвоза[-и шаҳр] ворид шавед, то гуноҳонатонро биёмурзем, [ва подоши дунё ва охирати] накукоронро хоҳем афзуд»

وَإِذْ قِيلَ لَهُمْ اسْكُنُوا هَذِهِ الْقَرْيَةَ وَكُلُوا مِنْهَا حَيْثُ شِئْتُمْ وَقُولُوا حِطَّةٌ وَادْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا نَّغْفِرْ لَكُمْ خَطِيئَتَكُمْ سَتَرِيذُ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٦١﴾

162. Аммо афроде аз онҳо, ки [нофармону] ситамгор буданд, суҳанро ба чизе ғайр аз ончи ки ба онон гуфта шуда буд, табдил қарданд [ва бачои истиғфор донаи ҷав хостанд]. Пас, ба [кайфари] онки ситам мекарданд, азобе аз осмон бар онон фуру фиристодем

فَبَدَّلَ الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ قَوْلًا غَيْرَ الَّذِي قِيلَ لَهُمْ فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِجْزًا مِّنَ السَّمَاءِ بِمَا كَانُوا يَظْلِمُونَ ﴿١٦٢﴾

163. Ва [эй паёмбар] аз онон дар бораи [сокинони] шахре, ки наздики дарё буд, бипурс, ҳангоме ки онон аз [хукми таҳрими сайд дар рӯзи] шанбе таҷовуз мекарданд, он гоҳ ки моҳиҳои эшон дар рӯзҳои шанбе [ки рӯзи тағтилу ибодат буд] рӯйи об зоҳир мешуданд ва рӯзҳои ғайри шанбе бар эшон [ҳеч сайде рӯйи об] намеомад. Ононро ба [хотири] он ки нофармонӣ мекарданд, инчунин озмудем

وَسَأَلَهُمْ عَنِ الْقَرْيَةِ الَّتِي كَانَتْ حَاضِرَةَ الْبَحْرِ إِذْ يَعْدُونَ فِي السَّبْتِ إِذْ تَأْتِيهِمْ حِيتَانُهُمْ يَوْمَ سَبْتِهِمْ شُرَّعًا وَيَوْمَ لَا يَسْبِتُونَ لَا تَأْتِيهِمْ كَذَلِكَ نَبْلُوهُمْ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿١٦٣﴾

164. Ва [ёд кун аз] ҳангоме ки гурӯҳе аз онон [ба гурӯҳи дигар] гуфтанд: «Чаро қавмеро панд медиҳед, [ки саранҷом] Аллоҳ таоло ҳалоқашон хоҳад кард ё ба азоби шадид гирифташон хоҳад намуд»? [Носеҳон] Гуфтанд: «Ин [панду наҳй дар ҳукми] маъзарате ба даргоҳи Парвардигори шумост ва бошад, ки парво кунанд»

وَإِذْ قَالَتْ أُمَّةٌ مِّنْهُمْ لِمَ تَعِظُونَ قَوْمًا اللَّهُ مُهْلِكُهُمْ أَوْ مُعَذِّبُهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا قَالُوا مَعذِرَةٌ إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿١٦٤﴾

165. Пас, чун ончиро ба эшон панд дода буданд, ба фаромӯшии супурданд, касонеро, ки аз [кори] бад бозмедоштанд, начот додем ва касонеро, ки [бо нодида гирифтани ҳукми илоҳӣ ба худ] ситам карда буданд, ба сазои онки нофармонӣ мекарданд, ба азоби шадид гирифтагон намудем

فَلَمَّا نَسُوا مَا ذُكِّرُوا بِهِ أَنحَنَّا الَّذِينَ يَنْهَوْنَ عَنِ السُّوءِ وَأَخَذْنَا الَّذِينَ ظَلَمُوا بِعِقَابٍ بَئِيسٍ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿١٦٥﴾

166. Ва чун дар баробари ончи аз он наҳй шуда буданд, [лаҷҷату] сарпечӣ карданд, ба онон гуфтем: «Ба сурати бузинаҳое [хору] рондашуда дароед»

فَلَمَّا عَتَوْا عَن مَّا نُهَوُّا عَنْهُ قُلْنَا لَهُمْ كُونُوا قِرَدَةً خَلِيسِينَ ﴿١٦٦﴾

167. Ва [ёд кун аз] ҳангоме ки Парвардигорат фармуд, ки яқинан, то рӯзи қиёмат, касеро бар онон хоҳад гумошт, ки ҳамвора бадтарин [ва сангинтарин] азобро ба сарашон биёварад. Бе гумон, Парвардигорат зудкайфар аст, [ва ҳамчунин] яқинан, ӯ омуридан мехрубон аст

وَإِذْ تَأَذَّنَ رَبُّكَ لِيُبْعَثَنَّ عَلَيْهِمْ إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَامَةِ مَن يَسُومُهُمْ سُوءَ الْعَذَابِ إِنَّ رَبَّكَ لَسَرِيعُ الْعِقَابِ وَإِنَّهُ لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٦٧﴾

168. Ва ононро дар замин ба сурати гурӯҳҳои мухталиф пароканда сохтем. [Бархе] Аз

وَقَطَّعْنَاهُمْ فِي الْأَرْضِ أُمَّمًا مِّنْهُمْ الصَّالِحُونَ وَمِنْهُمْ دُونَ ذَلِكَ وَبَلَوْنَاهُمْ بِالْحَسَنَاتِ وَالسَّيِّئَاتِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿١٦٨﴾

онон шоистаанд ва [бархе миёнарав хастанд ва гурӯҳе низ] ғайр аз инанд. Ва ононро ба некиҳо ва бадихо озмудем, бошад, ки [барохи ҳақ] боз гарданд

169. Ва пас аз онон ҷонишинон [-и ношоиста]-е омаданд, ки китоб [Таврот]-ро ба ирс бурданд. Онон [сарвату] колои ин [дунёи] пастро мегиранд, [ки суханони Аллоҳ таолоро таҳрифу ба ноҳақ ҳукм кунанд] ва мегӯянд: «Бахшида хоҳем шуд». Ва агар коло [-и дигар]-е ҳаммонанди он барояшон биояд, онро [низ] мегиранд. Оё дар китоб [-и осмонӣ] аз онон паймон гирифта нашоудааст, ки дар бораи Аллоҳ таоло ҷуз [сухани] ҳақ нагӯянд? [Пас, нофармонияшон аз рӯйи нодонӣ нест, зеро борҳо Тавротро хондаанд] Ва ончиро, ки дар он аст, омӯхтаанд ва сарои охират барои касоне, ки парво кунанд, беҳтар аст. Оё намеандешед?

فَخَلَفَ مِنْ بَعْدِهِمْ خَلْفٌ وَرِثُوا الْكِتَابَ يَأْخُذُونَ عَرَضَ هَذَا الْأَدْنَى وَيَقُولُونَ سَيُغْفَرُ لَنَا وَإِنْ يَأْتِيهِمْ عَرَضٌ مِثْلَهُ يَأْخُذُوهُ أَلَمْ يُؤْخَذْ عَلَيْهِمْ مِيثَاقُ الْكِتَابِ أَنْ لَا يَقُولُوا عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقَّ وَدَرَسُوا مَا فِيهِ وَالْآخِرَةُ خَيْرٌ لِلَّذِينَ يَتَّقُونَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٦٩﴾

170. Ва касоне, ки ба китоби [Аллоҳ таоло] тамассук мечӯянд ва намоз барпо мекоранд, ба яқин [бидонанд, ки] Мо подоши накукоронро табоҳ намекунем

وَالَّذِينَ يُسَيِّئُونَ بِالْكِتَابِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ إِنَّا لَا نَضِيعُ أَجْرَ الْمُضْلِحِينَ ﴿١٧٠﴾

171. Ва [ёд кун аз] ҳангоме ки кӯхро [аз ҷой баркандем ва] ҳамчун соябоне бар фарозашон барафроштем ва пиндоштан, ки бар онон фуруд меояд [ва дар ин ҳолат аз онон аҳд гирифтем ва гуфтем] «Он чиро, ки ба шумо додаем, бо неру [ва чиддият] бигиред ва ончиро, ки дар он аст, ба ёд дошта бошед [ва ба он амал намоед], бошад, ки парво кунед

وَإِذْ نَتَقْنَا الْجَبَلَ فَوْقَهُمْ كَأَنَّهُ ظُلَّةٌ وَظَنُّوا أَنَّهُ وَاقِعٌ بِهِمْ خُذُوا مَا آتَيْنَاكُمْ بِقُوَّةٍ وَأَذْكُرُوا مَا فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿١٧١﴾

172. Ва [ёд кун аз] ҳангоме ки Парвардигорат аз пушти фарзандони Одам, нашлашонро баргирифт ва ононро бар худашон гувоҳ гирифт [ва фармуд]: «Оё ман Парвардигори шумо нестам»? Онон гуфтанд: «Оре, [бар ин ҳақиқат] гувоҳӣ медиҳем». [Аллоҳ таоло фармуд: «Аз шумо иқрор гирифтам] То мабодо рӯзи киёмат бигӯед, ки: «Мо, ҳатман, аз ин [амр] беҳабар будем»

وَإِذْ أَخَذَ رَبُّكَ مِنْ بَنِي آدَمَ مِنْ ظُهُورِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَأَشْهَدَهُمْ عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ أَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ قَالُوا بَلَىٰ شَهِدْنَا أَنْ تَقُولُوا يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِنَّا كُنَّا عَنْ هَذَا غَافِلِينَ ﴿١٧٢﴾

173. Ё [мабодо] бигӯед, ки падаронамон пештар ширк оварда буданд ва мо низ фарзандоне пас аз онон будем. Оё моро ба [сазои] ончи [кофируну] ботиландешон анҷом додаанд, ҳалок мекунӣ?»

أَوْ تَقُولُوا إِنَّمَا أَشْرَكَ آبَاؤُنَا مِنْ قَبْلُ وَكُنَّا ذُرِّيَّةً مِنْ بَعْدِهِمْ
فَأْتِهَلِكُنَا بِمَا فَعَلَ الْمُبْطِلُونَ ﴿٧٣﴾

174. Ва инчунин оётро ба тафсил баён мекунем [то онҳоро бифаҳманд] ва бошад, ки [ба тавҳид] бозгарданд

وَكَذَلِكَ نُفَصِّلُ الْآيَاتِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٧٤﴾

175. Ва [эй паёмбар] саргузашти касеро бар онон ҳикоят кун, ки оёт [-у нишонаҳо]-и ҳешро ба ӯ додем ва [ӯ ҳаққонияташонро дарк кард, вале] аз онҳо ҷудо [ва орой] гашт. Пас, шайтон ба дунболош афтод ва ӯ аз гумроҳон шуд

وَأَنْتَ عَلَيْهِمْ نَبَأٌ الَّذِي آتَيْنَاهُ آيَاتِنَا فَانْسَلَخَ مِنْهَا فَأَتْبَعَهُ الشَّيْطَانُ
فَكَانَ مِنَ الْغَاوِينَ ﴿٧٥﴾

176. Ва агар меҳостем, [мақому манзалати] ӯро ба хоҳири [пойбандӣ ва амал ба] он [оёт] боло мебардем, вале ӯ ба дунё [ва пастӣ] гароид ва аз ҳавои нафси ҳеш пайравӣ кард. Пас, масали ӯ [дар дунёдустӣ] ҳамчун масали сағаст, ки агар ба он ҳамла кунӣ [ва аз худ дур кунӣ], забон аз даҳон берун меоварад ва агар онро [ба ҳоли худ] вогузорӣ, [боз ҳам] забон аз даҳон берун меоварад [чунин шахсеро низ чи панд бидиҳӣ ё надиҳӣ, тафовуте надорад]. Ин масали гурӯҳест, ки оёти Моро дурӯғ ангоштанд, пас, ин достонро [бар эшон] ҳикоят кун, бошад, ки бияндешанд

وَلَوْ شِئْنَا لَرَفَعْنَاهُ بِهَا وَلَكِنَّهُ أَخْلَدَ إِلَى الْأَرْضِ وَاتَّبَعَ هَوَاهُ فَمَثَلُهُ
كَمَثَلِ الْكَلْبِ إِنْ تَحْمِلَ عَلَيْهِ يَلْهَثُ أَوْ تَتْرُكُهُ يَلْهَثُ ذَلِكَ مَثَلُ
الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَبُوا بَيِّنَاتِنَا فَاقْضِ الْقَضَا لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٧٦﴾

177. Чи зишт аст достони гурӯҳе, ки оёти Моро дурӯғ ангоштанд ва ба ҳеш ситам карданд!

سَاءَ مَثَلًا الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَبُوا بَيِّنَاتِنَا وَأَنْفُسَهُمْ كَانُوا يَظْلِمُونَ ﴿٧٧﴾

178. Касеро, ки Аллоҳ таоло ҳидоят кунад, пас, ӯ ҳидоятёфта [-и воқеӣ] аст ва касеро, ки гумроҳ созад, пас, ононанд, ки зиёндидагонанд

مَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَهُوَ الْمُهْتَدَىٰ وَمَنْ يُضِلِلْ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْخَالِصُونَ ﴿٧٨﴾

179. Ва бе тардид, бисёре аз чинниён ва одамиёнро барои дузах офаридаем, [чаро ки] дилҳое доранд, ки бо онҳо [хақоқиқро] дарк намекунанд ва чашмоне доранд, ки бо онҳо [нишонаҳои

وَلَقَدْ ذَرَأْنَا لِجَهَنَّمَ كَثِيرًا مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ لَهُمْ قُلُوبٌ لَا يَفْقَهُونَ
بِهَا وَلَهُمْ أَعْيُنٌ لَا يُبْصِرُونَ بِهَا وَلَهُمْ آذَانٌ لَا يَسْمَعُونَ بِهَا
أُولَٰئِكَ كَالْأَنْعَامِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ أُولَٰئِكَ هُمُ الْغَافِلُونَ ﴿٧٩﴾

тавону тадбири илохиро] намебинанд ва гӯшҳое доранд, ки бо онҳо [суханони ҳақро] намешунаванд. Онон ҳамчун чаҳорпоёнанд, балки [аз онҳо ҳам] гумроҳгаранд. [Оре] Ононанд, ки [аз охират] ғофиланд

180. Ва зеботарин номҳо барои Аллоҳ таоло аст, пас, Ёро ба он [номҳо] бихонед ва касонеро, ки дар [мавриди] номҳояш ба инҳироф мераванд [ва онҳоро таъвилу таҳриф мекунад] раҳо кунед. Онон ба [сазои] ончи мекарданд, мучозот хоҳанд шуд

وَلِلَّهِ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَىٰ فَادْعُوهُ بِهَا وَذُرُوا الَّذِينَ يُلْحِدُونَ فِي أَسْمَائِهِ سَبِيحًا مَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٨٠﴾

181. Ва аз [миёни] онон, ки офаридаем, гурӯҳе ҳастанд, ки [мардум] баҳақ ҳидоят менамоянд ва бар [асоси] он ба адолат рафтор мекунад

وَمِمَّنْ خَلَقْنَا أُمَّةً يَهْدُونَ بِالْحَقِّ وَبِهِ يَعْدِلُونَ ﴿١٨١﴾

182. Ва касоне, ки оёти Моро дурӯғ ангошанд, [дарҳои рӯзиро ба рӯяшон мекушоём, то бештар дар гуноҳ ғарқ шаванд ва ба ин сон] андак андак аз ҷойе, ки намедонанд [ба кайфари худ] гирифторашон хоҳем сохт

وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا سَنَسْتَدْرِجُهُم مِّنْ حَيْثُ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٨٢﴾

183. Ва ба онон муҳлат медиҳам. Ба ростӣ, ки тадбири Ман устувор [ва ҳисобшуда] аст

وَأْمَلِي لَهُمْ إِن كِيدِيٍّ مَّتِينٍ ﴿١٨٣﴾

184. Оё наандешидаанд, ки ҳамнишини онон [расулulloҳ] ҳеҷ ҷунуне надорад? Ё ҷуз бимдиҳандаи ошқор нест

أَوَلَمْ يَتَفَكَّرُوا مَا بِصَاحِبِهِم مِّنْ جِنَّةٍ إِن هُوَ إِلَّا نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿١٨٤﴾

185. Оё дар фармонравоии осмонҳо ва замин ва ончи Аллоҳ таоло офаридааст, наменигаранд ва инки чи басо хангоми маргашон наздик шуда бошад? Пас, баъд аз ин [Қуръон] ба кадом суҳан имон меоваранд?

أَوَلَمْ يَنْظُرُوا فِي مَلَكُوتِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا خَلَقَ اللَّهُ مِنْ شَيْءٍ وَأَنْ عَسَىٰ أَنْ يَكُونَ قَدِ اقْتَرَبَ أَجَلُهُمْ فَبِأَيِّ حَدِيثٍ بَعْدَهُ يُؤْمِنُونَ ﴿١٨٥﴾

186. Ҳар киро Аллоҳ таоло гумроҳ кунад, пас, [ҳеҷ] роҳнамоёе барояш нест ва ононро дар саркашии ҳеш саргардон раҳо мекунад

مَنْ يُضِلِلِ اللَّهُ فَلَا هَادِيَ لَهُ وَيَذَرُهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿١٨٦﴾

187. [Эй Паёмбар, кофирони Макка] дар бораи киёмат аз ту мепурсанд, [ки] кай воқеъ

يَسْأَلُونَكَ عَنِ السَّاعَةِ أَيَّانَ مُرْسَلُهَا قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ رَبِّي لَا يُجِيبُهَا لَوْفَتِهَا إِلَّا هُوَ ثُقُلَتْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَا نَأْتِيكُم بِحَبْرَةٍ لَّوَفَّتْهَا إِلَّا هُوَ ﴿١٨٧﴾

мешавад? Бигӯ: «Бе тардид, дониши он назди Парвардигори ман аст ва ҳеҷ кас ҷуз Ў [наметавонад] онро дар вақти муайянаш падидор созад. Ин амр [зухури қиёмат] бар аҳли осмонҳо ва замин душвор аст ва ҷуз ба таври ногаҳонӣ ба сӯятон намеояд». [Онон ҷунон] Аз ту мепурсанд, ки гӯё ту худ муштоқи [донистани замони] он ҳастӣ [ҳол он ки ту дар бораи замони вуқуаш ҳеҷ намепурсӣ]. Бигӯ: «Дониши он фақат назди Аллоҳ таоло аст, вале бештари мардум намедонанд»

إِلَّا بَعْتَهُ يَسْأَلُونَكَ كَأَنَّكَ حَفِيٌّ عَنْهَا قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ اللَّهِ
وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٨٧﴾

188. [Эй Паёмбар] Бигӯ: «Ман молики суду зиёни хештан нестам, магар ончиро, ки Аллоҳ таоло бихоҳад ва агар ғайбро медонистам, хайр [-у суди] бисёре [барои худ] фароҳам месохтам ва ҳеҷ бадӣ [ва зиёне] ба ман намерасид. Ман [касе] нестам, магар бимдиҳанда ва башоратбахш [-и дилсӯз] барои гурӯҳе, ки имон доранд

قُلْ لَا أَمْلِكُ لِنَفْسِي نَفْعًا وَلَا ضَرًّا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ وَلَوْ كُنْتُ
أَعْلَمُ الْغَيْبِ لَأَسْتَكْبَرْتُ مِنَ الْخَيْرِ وَمَا مَسَّنِيَ السُّوءُ إِنْ أَنَا إِلَّا
نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿١٨٨﴾

189. [Эй мардум] Ўст, ки шуморо аз як тан офарид ва ҳамсарашро аз ӯ падида овард, то дар канораш ором гирад. Пас, чун [Одам] бо вай [Ҷаво] даромехт, бордор шуд - бори сабук - ва [нахустин моҳҳои бордори] гузаронд ва чун сангинбор шуд, Аллоҳ таоло - Парвардигори худро хонданд, ки: «Агар ба мо [фарзанди тандурусту] шоиста ато кунӣ, ҳатман, сипосгузор хоҳем буд»

هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَجَعَلَ مِنْهَا زَوْجَهَا
لِيَسْكُنَ إِلَيْهَا فَلَمَّا تَغَشَّاهَا حَمَلًا خَفِيًّا فَهَمَّتْ بِهِ
فَلَمَّا أَثْقَلَتْ دَعَا اللَّهُ رَبَّهُمَا لَئِنِ آتَيْتَنَا صَالِحًا لَتَكُونَنَّ مِنَ
الشَّاكِرِينَ ﴿١٨٩﴾

190. Пас, чун [Аллоҳ таоло фарзанди тандурусту] шоиста ба онон дод, дар ин неъмат, ки ба онҳо бахшида буд, барояш шариконе қарор доданд. Ва Аллоҳ таоло аз ончи шарик [ва ҳамтои] Ў месозанд, баргар аст

فَلَمَّا آتَاهُمَا صَالِحًا جَعَلَا لَهُ شُرَكَاءَ فِيمَا آتَاهُمَا فَتَعَالَى اللَّهُ
عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿١٩٠﴾

191. Оё чизҳоеро шарик мегиранд, ки чизе намеофаринанд ва худ офарида мешаванд?

أَيُّشْرِكُونَ مَا لَا يَخْلُقُ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلِقُونَ ﴿١٩١﴾

192. Ва наметавонанд ононро ёрӣ кунанд ва на хештанро ёрӣ медиҳанд

وَلَا يَسْتَطِيعُونَ لَهُمْ نَصْرًا وَلَا أَنْفُسَهُمْ يَنْصُرُونَ ﴿١٩٢﴾

193. Ва [эй мушрикони] агар онҳо [бутҳо]-ро ба хидоят даъват кунед, аз шумо пайравӣ намекунанд. Чи

وَإِنْ تَدْعُوهُمْ إِلَى الْهُدَىٰ لَا يَتَّبِعُوكُمْ سَوَاءَ عَلَيْكُمْ أَدَعَوْتُمُوهُمْ
أَمْ أَنْتُمْ صَالِتُونَ ﴿١٩٣﴾

даъваташон кунед ё хомӯш бошед, бароятон
яксон аст [ва посухе нахоҳед шунид]

194. Бе гумон, онҳое, ки ба ҷойи Аллоҳ таоло мехонед, офаридагоне ҳамчун шумо ҳастанд [аммо ҷомид ва берӯҳ], пас, онхоро [дар сахтиҳо] бихонед. Агар рост мегӯед, бояд посухатонро бидиҳанд

إِنَّ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ عِبَادٌ أَمْثَلُكُمْ فَأَدْعُوهُمْ فَلْيَسْتَجِيبُوا
لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٩٤﴾

195. Оё [бутҳое, ки маъбуди худ медонед] пойҳое доранд, ки бо онҳо роҳ бираванд ё дастҳое доранд, ки бо онҳо [ёриатон диҳанд ва аз шумо] дифоъ кунанд? Оё ҷашмоне доранд, ки бо онҳо бубинанд ё гӯшҳое доранд, ки бо онҳо бишнаванд? [Эй паёмбар, ба мушрикон] Бигӯ: «Шариконатонро бихонед, сипас [алайҳи ман] тадбир [-у найранг] кунед ва маро мухлат надихед

أَلَمْ لَهُمْ أَرْجُلٌ يَمْشُونَ بِهَا أَمْ لَهُمْ أَيْدٍ يَبْطِشُونَ بِهَا أَمْ لَهُمْ أَعْيُنٌ
يُبْصِرُونَ بِهَا أَمْ لَهُمْ آذَانٌ يَسْمَعُونَ بِهَا قُلِ ادْعُوا شُرَكَاءَكُمْ
تُمَّ كِيدُونِ فَلَا تُنظِرُونِ ﴿١٩٥﴾

196. Бе тардид, [дӯсту] корсози ман Аллоҳ таоло аст, ки [ин] китобро нозил кардааст ва Ё барои шоистагон [дӯстӣ ва] корсозӣ мекунад

إِنَّ وِلَايَ اللَّهِ الْأَيْدَى نَزَلَ الْكِتَابَ وَهُوَ يَتَوَلَّى الصَّالِحِينَ ﴿١٩٦﴾

197. Ва касонеро, ки [шумо мушрикон] ба ҷойи Ё мехонед, наметавонанд шуморо ёрӣ кунанд ва на ба ҳештан ёрӣ расонанд

وَالَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ لَا يَسْتَجِيبُونَ نَصْرَكُمْ وَلَا أَنْفُسَهُمْ
يَنْصُرُونَ ﴿١٩٧﴾

198. Ва агар ононро ба ҳидоят даъват кунед, [суханонатонро] намешунаванд ва ононро мебинӣ, ки [зоҳиран] ба ту нигоҳ мекунанд, дар ҳоле [чимодоте ҳастанд] ки намебинанд»

وَإِنْ تَدْعُوهُمْ إِلَى الْهُدَىٰ لَا يَسْمَعُوا وَتَرْتَهُمْ يَنْظُرُونَ إِلَيْكَ وَهُمْ
لَا يُبْصِرُونَ ﴿١٩٨﴾

199. [Эй Паёмбар] Гузашт пеша кун ва ба некӣ фармон бидеҳ ва аз нодонон рӯ бигардон

خُذِ الْعَفْوَ وَأْمُرْ بِالْعُرْفِ وَأَعْرِضْ عَنِ الْجَاهِلِينَ ﴿١٩٩﴾

200. Ва агар васвасае аз сӯйи шайтон туро барангезонд, ба Аллоҳ таоло паноҳ бибар, [ки] бе тардид, Ё шунавову дононост

وَإِنَّمَا يَنْزِعُكَ مِنَ الشَّيْطَانِ نَزْعٌ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ إِنَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٠٠﴾

201. Дар ҳақиқат, касоне, ки [аз Аллоҳ таоло] парво мекунанд, чун васвасае аз ҷониби шайтон ба онон расад, [Аллоҳ таолоро] ба

إِنَّ الَّذِينَ اتَّقَوْا إِذَا مَسَّهُمْ طَائِفٌ مِّنَ الشَّيْطَانِ تَذَكَّرُوا فَإِذَا هُمْ
مُبْصِرُونَ ﴿٢٠١﴾

ёд меоваранд ва он гоҳ [нисбат ба ҳақиқат]
бино мешаванд

202. Ва бародаронашон [бародарони кофирон ва мушрикон, ки шаётин ҳастанд] ононро ба гумроҳӣ мекашонанд ва [ҳаргиз дар ин кор] кӯтоҳӣ намекунанд

وَإِخْوَانُهُمْ يَمُدُّوهُمْ فِي الْغَيِّ ثُمَّ لَا يُفْصِرُونَ ﴿٢٠٢﴾

203. Ва [эй Паёмбар] хангоме ки [нузули ваҳй ба таъхир меафтод ва] ту ояте бар эшон намеоварӣ, мегӯянд: «Чаро ту худ онро намесозӣ»? Бигӯ: «Ман фақат аз чизе пайравӣ мекунам, ки аз сӯйи Парвардигорам ба ман ваҳй мешавад. Ин [Қуръон шомили] равшангарихое аз сӯйи Павардигоратон аст ва барои гурӯҳе, ки имон меоваранд, хидояту раҳмат аст

وَإِذَا لَمْ تَأْتِهِمْ بِآيَةٍ قَالُوا لَوْلَا آجْتَبَيْتَهَا قُلْ إِنَّمَا أَتَّبِعُ مَا يُوحَىٰ إِلَيَّ مِنْ رَبِّي هَذَا بَصَائِرٌ مِنْ رَبِّكُمْ وَهُدًى وَرَحْمَةً لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٢٠٣﴾

204. Ва хангоме ки Қуръон хонда мешавад, пас, ба он гӯш фаро дихед ва хомӯш бошед, бошад, ки фарогири раҳмат шавед»

وَإِذَا قُرِئَ الْقُرْآنُ فَاسْتَمِعُوا لَهُ وَأَنْصِتُوا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٢٠٤﴾

205. Ва Парвардигоратро дар дили хеш бо тазарруъ ва тарс, бидуни овози баландгӯфтор [дар] бомдодон ва шомгоҳон ёд кун ва [аз ёди Аллоҳ таоло] ғофил мабош

وَأذْكُرْ رَبَّكَ فِي نَفْسِكَ تَضَرُّعًا وَخِيفَةً وَدُونَ الْجَهْرِ مِنَ الْقَوْلِ بِالْغُدُوِّ وَالْآصَالِ وَلَا تَكُن مِّنَ الْغَافِلِينَ ﴿٢٠٥﴾

206. [Эй Паёмбар] Касоне, ки назди Парвардигори ту ҳастанд [фариштагон], якинан, аз парастииши Вай [саркашӣ ва] такаббур намеварзанд ва Ёро ба покӣ меситоянд ва барояш сачда мекунанд

إِنَّ الَّذِينَ عِنْدَ رَبِّكَ لَا يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِهِ وَيُسَبِّحُونَهُ وَلَهُ يَسْجُدُونَ ﴿٢٠٦﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. [Эй Паёмбар] Аз ту дар бораи [таксим] анфол [ғаноими чангӣ] мепурсанд, бигӯ: «Анфол аз они Аллоҳ таоло ва паёмбар аст, пас, аз Аллоҳ таоло парво кунед ва бо якдигар созиш намоед ва агар имон доред, аз Аллоҳ таоло ва паёмбараш итоат кунед

يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْأَنْفَالِ قُلِ الْأَنْفَالُ لِلَّهِ وَالرَّسُولِ فَأَتَقُوا اللَّهَ وَأَصْلِحُوا
ذَاتَ بَيْنِكُمْ وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١﴾

2. Бе тардид, муъминон [-и ҳақиқӣ] касоне ҳастанд, ки чун ёди Аллоҳ таоло мешавад, дилҳояшон ҳаросон мегардад ва чун оёташ бар онон хонда мешавад, бар имонашон меафзояд ва бар Парвардигорашон таваккал мекунад

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ وَإِذَا تُلِيَتْ
عَلَيْهِمْ آيَاتُهُ زَادَتْهُمْ إِيمَانًا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿٢﴾

3. Касоне, ки намоз барпо медоранд ва аз ончи рӯзияшон кардаем, инфоқ мекунад.

الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ ﴿٣﴾

4. Онон ҳастанд, ки ба ростӣ муъминанд. Барои онон назди Парвардигорашон дараҷот [-и воло] ва омуришу рӯзии наку хоҳад буд

أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُؤْمِنُونَ حَقًّا لَهُمْ دَرَجَاتٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَمَغْفِرَةٌ
وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿٤﴾

5. [Эй Паёмбар, ихтиёри комили ту бар ғаноим мучиби нохушнудии бархе афрод аст, дуруст] Ҳамон тавре ки Парвардигорат туро ба ҳақ аз хонаат [дар Мадина ба сӯйи майдони Бадр] берун овард ва ҳатман, гурӯҳе аз муъминон [аз чангидан] нохушнуд буданд

كَمَا أَخْرَجَكَ رَبُّكَ مِن بَيْتِكَ بِالْحَقِّ وَإِنَّ فَرِيقًا مِّنَ الْمُؤْمِنِينَ
لَكُرْهُونَ ﴿٥﴾

6. Онон пас аз онки ҳақиқат ошкор шуд, дар бораи ҳақ [-и чиҳод] бо ту мучодала мекунад, гӯё эшонро ба сӯйи марғ меронанд, дар ҳоле ки худ [ба мурданашон] менигаранд

يُجَادِلُونَكَ فِي الْحَقِّ بَعْدَ مَا تَبَيَّنَ كَأَنَّمَا يُسَاقُونَ إِلَى الْمَوْتِ
وَهُمْ يَنْظُرُونَ ﴿٦﴾

7. Ва [эй мучоҳидон, ба ёд оваред] хангоме ки Аллоҳ таоло ба шумо ваъда дод, ки [ғаноими]

وَإِذْ يَعِدُكُمُ اللَّهُ إِحْدَى الطَّائِفَتَيْنِ أَنَّهَا لَكُمْ وَتَوَدُّونَ أَنَّ
غَيْرَ ذَاتِ الشُّوْكَةِ تَكُونُ لَكُمْ وَيُرِيدُ اللَّهُ أَنْ يُحِقَّ الْحَقَّ

(*) Анфол (Ғаниматҳо)

яке аз ду гурӯҳ [корвони тичорӣ ё лашкар] насибатон хоҳад шуд ва шумо дӯст доштед, ки корвони ғайри низомӣ [тичорӣ] барои шумо бошад ва Аллоҳ таоло мехост бо суханони хеш [дар бораи куштори кофирон] ҳақ [-и Ислом]-ро пойдор гардонад ва решаи кофиронро катъ кунад

بِكَلِمَتِهِ وَيَقْطَعُ دَابِرَ الْكَافِرِينَ ﴿٧﴾

8. [Аллоҳ таоло Исломро пирӯз кард] То ҳақро собит наояд ва ботилро аз миён бардорад, харчанд гунаҳгорон [-и мушрик] нохушнуд бошанд

لِيُحِقَّ الْحَقَّ وَيُبْطِلَ الْبَطِلَ وَلَوْ كَرِهَ الْمُجْرِمُونَ ﴿٨﴾

9. [Рӯзи Бадро ба ёд оваред] Он гоҳ ки аз Парвардигоратон фарёдрасӣ [ва ёрӣ] мехостед ва ӯ [дархости] шуморо пазируфт [ва фармуд]: «Бе гумон, шуморо бо ҳазор фаришта, ки паёпай фуруд меоянд, ёрӣ мекунам»

إِذْ تَسْتَغِيثُونَ رَبَّكُمْ فَاسْتَجَابَ لَكُمْ أَنِّي مُمِدُّكُمْ بِالْفِ مِّنَ الْمَلَائِكَةِ مُرْدِفِينَ ﴿٩﴾

10. Ва Аллоҳ таоло ин [ёри]-ро чуз муждае [бароятон] қарор надод, то дилҳоятон бо он ором гирад ва [бидонед, ки] пирӯзӣ чуз аз ҷониби Аллоҳ таоло нест. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло шикастнопазири ҳақим аст

وَمَا جَعَلَهُ اللَّهُ إِلَّا بُشْرَىٰ وَلِتَطْمَئِنَّ بِهِ قُلُوبُكُمْ وَمَا النَّصْرُ إِلَّا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿١٠﴾

11. [Ва ба ёд оваред] Ҳангоме ки хоби сабук, ки оромише аз сӯйи ӯ буд, шуморо фаро гирифт ва аз осмон обе бар шумо фуру фиристод, то бо он покатон кунад ва палидии шайтонро аз шумо дур созад ва дилҳоятонро маҳкам бидорад ва гомҳоятонро бо он устувор наояд

إِذْ يُغِيثُكُمُ الثُّغَاسَ أَمَنَةً مِّنْهُ وَيُنْزِلُ عَلَيْكُمْ مِّنَ السَّمَاءِ مَاءً لِّيُطَهِّرَكُم بِهِ وَيُذْهِبَ عَنْكُم رَجَزَ الشَّيْطَانِ وَلِيَرْبِطَ عَلَى قُلُوبِكُمْ وَيُثَبِّتَ بِهِ الْأَقْدَامَ ﴿١١﴾

12. [Ва эй Паёмбар, ба ёд овар] ҳангоме ки Парвардигорат ба фариштагон ваҳй кард, ки: «Ман бо шумо ҳастам, пас, касонеро, ки имон овардаанд, собитқадам доред. Ба зудӣ, дар дили касоне, ки куфр варзиданд, ҳарос меафканам, пас. [эй мучоҳидон, шамшери хешро] бар фарози гарданҳояшон бизанед ва ҳамаи ангуштонашонро катъ кунед [то силоҳ барнагиранд]

إِذْ يُوحِي رَبُّكَ إِلَى الْمَلَائِكَةِ أَنِّي مَعَكُمْ فَثَبَّتُوا الَّذِينَ آمَنُوا سَأَلْتَنِي فِي قُلُوبِ الَّذِينَ كَفَرُوا الرُّعْبَ فَأَضْرِبُوا فَوْقَ الْأَعْنَاقِ وَأَضْرِبُوا مِنْهُمْ كُلَّ بَنَانٍ ﴿١٢﴾

13. Ин ба хотири он аст, ки онон бо Аллоҳ таоло ва расулаш муҳолифат карданд ва ҳар ки бо

ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ شَاقُّوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَمَنْ يُشَاقِقِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَإِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿١٣﴾

Аллоҳ таоло ва расулаш муҳолифат кунад,
пас, [бидон, ки] Аллоҳ таоло сахткайфар аст

14. [Эй кофирон] Ин [азоби дунё]-ро бичашед
ва [бидонед, ки] барои кофирон [дар қиёмат]
азоби оташ аст

ذَٰلِكُمْ فَذُوقُوهُ وَأَنَّ لِلْكَافِرِينَ عَذَابَ النَّارِ ﴿١٤﴾

15. Эй касоне, ки имон овардаед, харгоҳ [дар
майдони чанг] бо анбӯҳи кофирон рӯбарӯ
шудед, пас, ба онон пушт накунад [ва нагурезед]

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا لَقِيتُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا زَحَفًا فَلَا تُولُوهُمُ
الْأَدْبَارَ ﴿١٥﴾

16. Ва ҳар ки дар он хангом ба онон пушт кунад,
магар он ки [ангеааш фиреби душман ё]
канорагирӣ барои набарди [дубора] ё пайвастан
ба гурӯҳ [-и дигар аз сипоҳи мусулмонон]
бошад, ҳатман, ба ҳашми Аллоҳ таоло гирифта
мегардад ва ҷойгоҳаш дузах аст. Ва чи бад
саранҷомест!

وَمَنْ يُولُوهُمْ يُومِدْ دُبُرَهُ إِلَّا مُتَحَرِّفًا لِقِتَالٍ أَوْ مُتَحَيِّرًا إِلَىٰ فِتْنَةٍ
فَقَدْ بَاءَ بِغَضَبٍ مِّنَ اللَّهِ وَمَأْوَاهُ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿١٦﴾

17. Пас, [эй муъминон, дар рӯзи набард бо мушрикон
дар Бадр] шумо [бо нуруи худ] ононро накуштед,
балки Аллоҳ таоло ононро кушт ва [эй паёмбар]
хангоме ки [ба сӯяшон хоку санг] меандохтӣ,
[дар ҳақиқат] ту наандохтӣ, балки Аллоҳ таоло
андохт, то муъминонро ба озмоиши наку аз
ҷониби худ биозмояд. Бе тардид, Аллоҳ таоло
шунавову доност

فَلَمْ تَقْتُلُوهُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ قَتَلَهُمْ وَمَا رَمَيْتَ إِذْ رَمَيْتَ وَلَكِنَّ
اللَّهَ رَمَىٰ وَيَلْبِطُ الْمُؤْمِنِينَ مِنهُ بَلَاءٌ حَسَنًا إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١٧﴾

18. Ин [шикаст ва фирори мушрикон ва сарафрозии
муъминон ҳама аз ҷониби Аллоҳ таоло] буд
ва Аллоҳ таоло найранги кофиронро суст [-у
беасар] мегардонад

ذَٰلِكُمْ وَأَنَّ اللَّهَ مُوهِنٌ كَنِيدٌ الْكَافِرِينَ ﴿١٨﴾

19. [Эй мушрикон] Агар хоҳони пирӯзӣ [бар
мусулмонон ва фарорасидани азоби илоҳӣ
хастед], инак пирӯзии [Ислом, ки бузургтарин
ранҷ ва азоби шумост] ба суроғатон омад.
Ва агар [аз қуфру душманӣ бо паёмбар] даст
бардоред, он [кор] бароятон беҳтар аст, ва [-ле]
агар [ба чанг бо мусулмонон] баргардед, мо
низ бармегардем. Ва [инро бидонед] ки гурӯҳи

إِن تَسْتَفْتِحُوا فَقَدْ جَاءَكُمُ الْفَتْحُ وَإِن تَنْتَهُوا فَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ
وَإِن تَعُودُوا نَعُدْ وَلَنْ نُغْنِيَنَّ عَنْكُمْ فِتْنَتَكُمْ شَيْئًا وَلَوْ كَثُرَتْ
وَأَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٩﴾

шумо, харчанд зиёд бошад, харгиз наметавонад шуморо аз чизе бениёз кунад ва [дигар] инки [ҳамвора] Аллоҳ таоло бо муъминон аст

يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَا تَوَلَّوْا عَنْهُ وَأَنْتُمْ تَسْمَعُونَ ﴿٨٠﴾

20. Эй касоне, ки имон овардаед, аз Аллоҳ таоло ва расулаш итоат кунед ва аз [аҳқому фармонҳои] ӯ рӯ нагардонед, дар ҳоле ки [оёти Қуръонро] мешунавед

وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ قَالُوا سَمِعْنَا وَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ ﴿٨١﴾

21. Ва монанди касоне набошед, ки гуфтанд: «[Оёти илоҳиро] шунидем», ҳол онки намешуниданд

﴿٨٢﴾ إِنَّ شَرَّ الدَّوَابِّ عِنْدَ اللَّهِ الصُّمُّ الْبُكْمُ الَّذِينَ لَا يَعْقِلُونَ ﴿٨٢﴾

22. Бе гумон, бадтарин чунбандагон назди Аллоҳ таоло он [касоне ҳастанд, ки дар баробари ҳақ] кару гунг ҳастанд [ва ҳақко], ки намеандешанд

وَلَوْ عَلِمَ اللَّهُ فِيهِمْ خَيْرًا لَأَسْمَعَهُمْ وَلَوْ أَسْمَعَهُمْ لَتَوَلَّوْا وَهُمْ مُعْرِضُونَ ﴿٨٣﴾

23. Ва агар Аллоҳ таоло хайре дар онон суроғ дошт, [дар баробари каломи ҳақ] шунавояшон менамуд, ва [ле ҳатто] агар шунавояшон месохт, боз ҳам пушт мекарданд ва рӯйгардон мешуданд

يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اسْتَجِيبُوا لِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ إِذَا دَعَاكُمْ لِمَا يُحْيِيكُمْ ۗ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَحُولُ بَيْنَ الْمَرْءِ وَقَلْبِهِ ۗ وَأَنَّهُ إِلَيْهِ يُحْشَرُونَ ﴿٨٤﴾

24. Эй касоне, ки имон овардаед, ҳаргоҳе Аллоҳ таоло ва паёмбар, шуморо ба чизе фаро хонданд, ки ба шумо зиндагӣ мебахшад, ононро иҷобат кунед ва бидонед, ки Аллоҳ таоло миёни инсон ва дилаш қарор мегирад [ва аз асрор огоҳ аст] ва ин ки [дар қиёмат ҳамагӣ] назди ӯ гирд оварда мешавед

وَاتَّقُوا فِتْنَةً لَا تُصِيبَنَّ الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْكُمْ خَاصَّةً ۗ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٨٥﴾

25. Ва [эй муъминон] аз азоб бипарҳезед, ки танҳо домани ситамгоронатонро намегирад ва бидонед, ки Аллоҳ таоло саҳтқайфар аст

وَأذْكُرُوا إِذْ أَنْتُمْ قَلِيلٌ مُسْتَضْعَفُونَ فِي الْأَرْضِ تَخَافُونَ أَنْ يَخَذَفَكُمْ النَّاسُ فَفَأَوْلَيْكُمْ وَأَيَّدَكُمْ بِبَصَرِهِ ۗ وَرَزَقَكُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٨٦﴾

26. Ва ба ёд оваред замонеро, ки шумо дар сарзамини [Макка] андак ва нотавон будед [ва] метарсидед ки мардумон [-и мушрик] шуморо бирабоянд, пас, Аллоҳ таоло [дар Мадина] паноҳатон дод ва бо ёрии ҳеш нерумандатон сохт ва аз чизҳои покиза ба шумо рӯзӣ бахшид, бошад, ки сипос гузored

27. Эй касоне, ки имон овардаед, [бо сарпечӣ аз авомир ва навоҳӣ] ба Аллоҳ таоло ва паёмбар хиёнат накунед ва [ҳамчунин] дар амонатҳои худ хиёнат накунед, дар ҳоле ки медонед [ин кор гуноҳ аст]

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَخُونُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ وَتَخُونُوا أَمْنَتِكُمْ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٢٧﴾

28. Ва бидонед, ки бе тардид, амволу фарзандонатон [василаи] озмоиш аст ва подоши бузург назди Аллоҳ таоло аст

وَأَعْلَمُوا أَنَّمَا ءَامَالُكُمْ وَأَوْلَادُكُمْ فِتْنَةٌ وَأَنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ أَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿٢٨﴾

29. Эй касоне, ки имон овардаед, агар аз Аллоҳ таоло парво кунед, барои шумо [неруи] ташхис [-и ҳақку ботил] қарор медиҳад ва гуноҳонатонро аз шумо мезудояд ва шуморо меомурзад. Ва Аллоҳ таоло дорои бахшиши бузург аст

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنْ تَتَّقُوا اللَّهَ يَجْعَلْ لَكُمْ فُرْقَانًا وَيُكَفِّرْ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿٢٩﴾

30. Ва [эй Паёмбар, ба ёд овар] он гоҳ ки кофирон дар бораат дасиса мекарданд, ки туро ба зиндон биафкананд ё бикушанд ё [аз Макка] беруна кунанд. Онон макр меандешиданд ва Аллоҳ таоло [низ тадбиру] макр мекард. Ва Аллоҳ таоло беҳтарини макрагезон аст

وَإِذْ يَمْكُرُ بِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِيُثْبِتُوكَ أَوْ يَقْتُلُوكَ أَوْ يُجْرِحُوكَ وَيَمْكُرُونَ وَيَمْكُرُ اللَّهُ وَاللَّهُ خَيْرُ الْمَكْرِينَ ﴿٣٠﴾

31. Ва чун оёги Мо бар онон хонда шавад, мегӯянд: «Ба хубӣ шунидем. Агар мехостем, мо низ ҳатман, ҳаммонанди ин [суханон]-ро мегуфтем. Ин [Қуръон, чизе] нест, магар афсонаҳои пешинӣ»

وَإِذَا تَنَالَى عَلَيْهِمْ ءَايَاتُنَا قَالُوا قَدْ سَمِعْنَا لَوْ نَشَاءُ لَقُلْنَا مِثْلَ هَذَا إِنْ هَذَا إِلَّا أَسْطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿٣١﴾

32. Ва [ба ёд овар] он гоҳ ки гуфтанд: «Парвардигоро, агар ин [Қуръон] ба ростӣ ҳақ аст ва аз ҷониби Туст, пас, аз осмон сангҳо [-и вайронгар] бар мо бибор ё азоби дарднок бар мо бифирист»

وَإِذْ قَالُوا اللَّهُمَّ إِنْ كَانَ هَذَا هُوَ الْحَقُّ مِنْ عِنْدِكَ فَأَمْطِرْ عَلَيْنَا حَجَارَةً مِنَ السَّمَاءِ أَوْ ائْتِنَا بِعَذَابٍ آلِيَةٍ ﴿٣٢﴾

33. Ва[-ле эй Муҳаммад] дар миёни онон ҳастӣ, Аллоҳ таоло бар он нест ки азобашон кунад ва то замоне, ки [аз даргоҳи илоҳӣ] омуриши металабанд, Аллоҳ таоло азобкунандаи эшон нест

وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمْ وَأَنْتَ فِيهِمْ وَمَا كَانَ اللَّهُ مُعَذِّبَهُمْ وَهُمْ يَسْتَغْفِرُونَ ﴿٣٣﴾

34. Ва чаро Аллоҳ таоло [дар охираг] азобашон накунад, бо инки онон [мардумро] аз [тавоф ва

وَمَا لَهُمْ ءَلَّا يُعَذِّبَهُمُ اللَّهُ وَهُمْ يَصُدُّونَ عَنِ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَمَا كَانُوا أَوْلِيَاءَهُ إِنْ أَوْلِيَآؤُهُ إِلَّا الْمُتَّفِقُونَ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٤﴾

ибодат дар] Масчиду-л-харом бозмедоранд?
 Ва [мушрикони] ҳаргиз дӯстони Аллоҳ таоло
 набудаанд, [зеро] дӯстони Аллоҳ таоло касе
 чуз парҳезгорон нестанд, вале бештарашон
 намедонанд

35. Ва намозашон назди хонаи [Каъба] чизе чуз
 фарёд кашидан ва каф задан набуд, пас, ба
 сазои он ки куфр меварзидед, азоб [-и шикасту
 асорат дар Бадр]-ро бичашед

وَمَا كَانَ صَلَاتُهُمْ عِنْدَ الْبَيْتِ إِلَّا مُكَاءً وَتَصَدِيَةً فَذُوقُوا الْعَذَابَ
 بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٣٥﴾

36. Онон ки куфр варзиданд, амволашонро харч
 мекунанд, то [мардумро] аз роҳи Аллоҳ таоло
 боздоранд, пас, ба зудӣ ҳамаро харч мекунанд,
 он гоҳ [ин кор моҷи] ҳасрат ва пушаймонияшон
 мегардад ва сипас шикаст меҳӯранд ва
 [саранҷом] касоне, ки куфр варзиданд, ба сӯйи
 [оташи] дузах кашонда мешаванд

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ لِيَصُدُّوا عَن سَبِيلِ اللَّهِ
 فَسَيُنْفِقُونَهَا ثُمَّ تَكُونُ عَلَيْهِمْ حَسْرَةً ثُمَّ يُغْلَبُونَ وَالَّذِينَ
 كَفَرُوا إِلَىٰ جَهَنَّمَ يُحْشَرُونَ ﴿٣٦﴾

37. То [тавассути азоби дузах] Аллоҳ таоло
 [муъминони] покро аз [мушрикони] палид чудо
 кунад ва [тамоми он амволи] палидро [ки
 барои нобудии Ислому сарф мешуд] бар ҳам
 ниҳад ва ҳамагиро мутароқим созад ва сипас
 [якҷо] дар дузах қарор диҳад. Инон ҳамон
 зиёндидагони [воқеъ] ҳастанд

لِيَسِيرَ اللَّهُ الْحَيِّتِ مِنَ الطَّيِّبِ وَيَجْعَلَ الْحَيِّتِ بَعْضُهُ عَلَىٰ بَعْضٍ
 فَيَرُكُمَهُ جَمِيعًا فَيَجْعَلُهُ فِي جَهَنَّمَ أَوْلِيَّكُمْ هُمُ الْخٰسِرُونَ ﴿٣٧﴾

38. [Эй Паёмбар] ба касоне, ки куфр варзиданд, бигӯ,
 [ки] агар [аз ширк ва душманӣ] даст бардоранд,
 гузаштаҳояшон бахшида мешавад, ва [-ле] агар
 [ба рафтори гузаштаи худ] бозгарданд, суннат
 [-у азоби илоҳӣ, ки дар мавриди] пешиниён
 гузашт, [такрор хоҳад шуд]

قُلْ لِلَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ يَنْتَهُوا يُغْفَرْ لَهُمْ مَا قَدْ سَلَفَ وَإِنْ يَعُودُوا
 فَقَدْ مَضَتْ سُنَّتُ الْأَوَّلِينَ ﴿٣٨﴾

39. Ва [эй муъминон] бо онон пайкор кунед, то
 фитна [ширк] решақан шавад ва [парастишу]
 дин ҳама аз они Аллоҳ таоло гардад. Пас,
 агар онон [аз ширку озор] даст бардоштан,
 [раҳояшон кунед, чаро ки] бе тардид, Аллоҳ
 таоло ба ончи мекунанд, биност

وَقَتْلُوهُمْ حَتَّىٰ لَا تَكُونَ فِئْتَةٌ وَيَكُونَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَكُمْ لِلَّهِ فَإِنْ أَنْتَهُوا
 فَإِنَّ اللَّهَ بِمَا يَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٣٩﴾

40. Ва агар [аз фармудаҳои илоҳӣ] сарпечӣ кунанд, пас, бидонед ки Аллоҳ таоло [дӯсту] корсози шумост. Чи наку корсоз ва чи наку ёваре ҳаст!

وَأَن تَوَلَّوْا فَعَلِمُوا أَنَّ اللَّهَ مَوْلَاكُمْ يَوْمَ الْمَوْءِدِ وَنِعْمَ النَّصِيرُ ﴿٤٠﴾

41. Ва бидонед ҳар ғанимате, ки ба даст овардед, як панҷумаш [панҷякаш] барои Аллоҳ таоло ва Паёмбар ва барои ҳешовандон [-и Паёмбар, аз Бани Ҳошим ва Бани Мутталиб] ва ятимони [ноболиғ] ва тихидастон ва дарроҳмондагон аст. Агар ба Аллоҳ таоло ва ончи ки бар бандаи худ дар рӯзи ҷудой [ҳақ аз ботил], рӯзи бархӯрди ду гурӯҳ [муъминон ва мушрикони] нозил кардем, имон доред [ба ин аҳком амал кунед] ва [бидонед, ки] Аллоҳ таоло бар ҳар чизе тавоност

﴿٤١﴾ وَأَعْلَمُوا أَنَّمَا غَنِمْتُمْ مِّن شَيْءٍ فَإِنَّ لِلَّهِ خُمُسَهُ وَلِلرَّسُولِ وَلِذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَأَنَّ السَّبِيلَ إِن كُنْتُمْ ءَامَنْتُمْ بِاللَّهِ وَمَا أَنْزَلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا يَوْمَ الْفُرْقَانِ يَوْمَ التَّفَىٰ الْجُمُعَانِ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٤١﴾

42. Он гоҳ ки шумо [муъминон] бар доманаи наздиктар будед ва онон дар доманаи дуртар қарор доштанд ва қорвон [-и тичории Курайш] поёнтар аз [майдони ҷанг ва дур аз тиррасии] шумо буд ва агар [шумо ва мушрикони] бо якдигар [дар мавриди маҳалли даргирӣ] ваъда гузошта будед, ҳатман, дар ваъдагоҳи худ ихтилоф мекардед, вале [ба иродаи илоҳӣ дар Бадр ҷамъа шудед], то Аллоҳ таоло қореро, ки ҳатман, [бояд] ба вуқӯъ мепайваст, анҷом диҳад, то ҳар [қофире] ки ҳалок мешавад, [бо вучуди бартарии низомӣ ва аҷаби дар ширку гумроҳӣ] ҳалок гардад ва ҳар [муъминоне] ки зинда мемонад, [ба ҳидоят] зиндагӣ ёбад [ва ин марг ва зиндагӣ] бар асоси далели равшан бошад ва ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло шунавову доност

إِذْ أَنْتُمْ بِالْعُدْوَةِ الدُّنْيَا وَهُمْ بِالْعُدْوَةِ الْقُصْوَىٰ وَالرَّكُوبَ أَسْفَلَ مِنْكُمْ وَلَوْ تَوَاعَدْتُمْ لِاخْتِلَافِئْتُمْ فِي الْمَيْعَدِ وَلَكِن لِّيَقْضَىٰ اللَّهُ أَمْرًا كَانَ مَفْعُولًا لِّيَهْلِكَ مَن هَلَكَ عَن بَيْتِنَا وَيَحْيَىٰ مَن حَيَّ عَن بَيْتِنَا وَإِنَّ اللَّهَ لَسَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٤٢﴾

43. [Ба ёд овар] Он гоҳ ки Аллоҳ таоло [иддаи] ононро дар ҳолат ба ту андак нишон дод ва агар эшонро бисёр нишон медод, мусалламан, суст [-у баддил] мешудед ва дар қори [ҷанг] ихтилоф мекардед. Вале Аллоҳ таоло [шуморо аз сӯстӣ ва ихтилоф] дар амон нигоҳ дошт. Бе гумон, Ё ба ончи дар синаҳост, огоҳ аст

إِذْ يُرِيكُمُ اللَّهُ فِي مَنَايِكَ قَلِيلًا وَلَوْ أَرَاكُمْ كَثِيرًا لَّفَشَلْتُمْ وَلَتَنَزَعَنَّ فِي الْأَمْرِ وَلَكِنَّ اللَّهَ سَلَّمَ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٤٣﴾

44. Ва [ба ёд овар] ҳангоме ки бо ҳам рӯбарӯ шудед, ононро ба ҷашми шумо камтеъдод намуд ва

وَإِذْ يُرِيكُمُوهُمْ إِذِ اتَّقَبْتُمْ فِي أَعْيُنِكُمْ قَلِيلًا وَيُقَلِّلُكُمْ فِي أَعْيُنِهِمْ لِيَقْضَىٰ اللَّهُ أَمْرًا كَانَ مَفْعُولًا وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴿٤٤﴾

шуморо [низ] ба чашми онон андак чилва дод, то Аллоҳ таоло кореро, ки ҳатман, [бояд] ба вукуъ мепайваст, анҷом диҳад ва [бидонед, ки ҳамаи] корҳо ба Аллоҳ таоло бозгардонда мешавад

45. Эй касоне, ки имон овардаед, хангоме ки бо гурӯҳе [аз душманон] рӯбарӯ шудед, пойдорӣ намоед ва Аллоҳ таолоро бисёр ёд кунед, бошад, ки растагор шавед

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا لَقِيتُمْ فِئَةً فَاذْبُتُوا وَاذْكُرُوا اللَّهَ كَثِيرًا لَّعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿١٥﴾

46. Ва аз Аллоҳ таоло ва Паёмбараш итоат кунед ва [дар тасмимгирӣ] бо якдигар кашмакаш накунад, ки суғ менавад ва [тавону] иқтидоратон аз байн меравад. Ва шикебой кунед, ки бе гумон, Аллоҳ таоло бо шикебоён аст

وَاطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَا تَنَازَعُوا فَتَفْشَلُوا وَتَذْهَبَ رِيحُكُمْ وَأَصْبِرُوا إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ ﴿١٦﴾

47. Ва монанди касоне набошед, ки бо саркашию худнамоӣ дар баробари мардум аз сарзамини худ [Макка] хорич шуданд ва [мардумро] аз роҳи Аллоҳ таоло боздоштанд ва Аллоҳ таоло ба ончи мекунанд, ихота дорад

وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ خَرَجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ بَطْرًا وَرِئَاءَ النَّاسِ وَيَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَاللَّهُ بِمَا يَعْمَلُونَ مُحِيطٌ ﴿١٧﴾

48. Ва [эй муъминон, ба ёд оред] хангоме ки шайтон аъмоли ононро дар назарашон орош ва гуфт: «Имрӯз ҳеч кас бар шумо пирӯз намешавад ва ман [ёвару] паноҳатон ҳастам». Аммо хангоме ки ду гурӯҳ [бо ҳам] рӯбарӯ шуданд, ба ақиб бозгашту гуфт: «Ба ростӣ, ки ман аз шумо безорам ва чизе [фариштагони ёригар] -ро мебинам, ки шумо намебинед. Ман аз Аллоҳ таоло метарсам ва [аз ҳалок бим дорам, чаро ки] Аллоҳ таоло сахтқайфар аст»

وَإِذْ زَيْنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ أَعْمَالَهُمْ وَقَالَ لَا غَالِبَ لَكُمْ الْيَوْمَ مِنْ النَّاسِ وَإِنِّي جَارٌّ لَكُمْ فَلَمَّا تَرَءِتِ الْمِمْتَنَانَ كَعَضَ عَلَى عِقَبَيْهِ وَقَالَ إِنِّي بَرِيءٌ مِنْكُمْ إِنِّي أَرَى مَا لَا تَرَوْنَ إِنِّي أَخَافُ اللَّهَ وَاللَّهُ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿١٨﴾

49. Ва [ба ёд оваред] хангоме ки мунофиқон ва касоне, ки дар дилҳояшон беморӣ буд, мегуфтанд: «Ин муъминонро динашон фирефта аст» ва ҳар ки бар Аллоҳ таоло таваккал кунад, пас, [осудахотир бошад, чаро ки] бе тардид, Аллоҳ таоло шикастнопазир ҳақим аст

إِذْ يَقُولُ الْمُنَافِقُونَ وَالَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ غَرَّ هَؤُلَاءِ دِينُهُمْ وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَإِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿١٩﴾

50. Ва агар мидидӣ, он гоҳ ки фариштагон чони кофиронро меситонданд, бар сурату пушташон мезаданд ва [мегуянд]: «Азоби сӯзонро бичашед

وَلَوْ تَرَىٰ إِذْ يَتَوَفَّى الَّذِينَ كَفَرُوا الْمَلَائِكَةُ يَضْرِبُونَ وُجُوهَهُمْ وَأَذْبَرَهُمْ وَذُوقُوا عَذَابَ الْحَرِيقِ ﴿٢٠﴾

51. Ин [чондодани сангин ва азоби дардноқ] дар муқобили корхост, ки аз пеш фиристодаед, ва[-гарна] Аллоҳ таоло нисбат ба бандагони [худ] ситамгор нест».

ذَلِكَ بِمَا قَدَّمْتُمْ أَيْدِيكُمْ وَأَنَّ اللَّهَ لَيْسَ بِظَلْمٍ لِلْعَبِيدِ ﴿٥١﴾

52. [Азоби ин кофирони ҳақсигез] Ҳаммонанди шеваи [мучозоти] фиръавниён ва [дигар] қасонест, ки пеш аз онон буданд, [ки ҳамагӣ] ба оёти Аллоҳ таоло куфр варзиданд ва Аллоҳ таоло ононро ба [сазои] гуноҳонашон гирифторм кард. Бе тардид, Аллоҳ таоло неруманди сахтқайфар аст

كَذَابٌ بآلِ فِرْعَوْنَ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ فَأَخَذَهُمُ اللَّهُ بِذُنُوبِهِمْ إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٥٢﴾

53. Ин [қайфари сахт] аз он рӯст, ки Аллоҳ таоло харғиз бар он набудааст, ки неъматеро, ки бар мардуме арзонӣ доштааст, дигаргун қунад, магар онки онон [рафтори муваҳхидонаи] худро тағйир диҳанд [ва қуфру носипосӣ биварзанд] ва бе тардид, Аллоҳ таоло шунавову доност

ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ لَمْ يَكُ مُغَيِّرًا نِعْمَةً أَنْعَمَهَا عَلَىٰ قَوْمٍ حَتَّىٰ يُغَيِّرُوا مَا بِأَنْفُسِهِمْ وَأَنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٥٣﴾

54. [Қофирон рафторе доранд] Ҳамчун рафтори фиръавниён ва қасоне, ки пеш аз онон буданд, ки оёти Парвардигорашонро дурӯғ меангошанд, пас, [Мо низ] ононро ба қайфари гуноҳхояшон ҳалок кардем ва фиръавниёнро фарқ намудем ва ҳамагӣ [мушрику] ситамгор буданд

كَذَابٌ بآلِ فِرْعَوْنَ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ فَأَهْلَكْنَاهُمْ بِذُنُوبِهِمْ وَأَعْرَفْنَا آلَ فِرْعَوْنَ وَكُلَّ كَانُوا ظَالِمِينَ ﴿٥٤﴾

55. Яқинан, бадтарин чунбандагон назди Аллоҳ таоло қасоне ҳастанд, ки қуфр варзиданд ва имон намеоваранд

إِنَّ شَرَّ الدَّوَابِّ عِنْدَ اللَّهِ الَّذِينَ كَفَرُوا فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٥٥﴾

56. [Ҳамон] Қасоне, ки бо онон паймон бастӣ, вале ҳар бор паймонашонро мешикананд ва [аз Аллоҳ таоло] парво намеқунанд

الَّذِينَ عَاهَدْتَ مِنْهُمْ ثُمَّ يَنْقُضُونَ عَهْدَهُمْ فِي كُلِّ مَرَّةٍ وَهُمْ لَا يَتَّقُونَ ﴿٥٦﴾

57. Ва [эй Паёмбар] агар дар ҷанг бар онон даст ёфтӣ, чунон дар ҳам бикӯбашон, ки ибрати дигарон гардад, бошад, ки [дигарон] панд гиранд

فَإِنَّمَا تَتَّقِئُهُمْ فِي الْحَرْبِ فَمَتَرْدُ بِهِمْ مِّنْ خَلْفِهِمْ لَعَلَّهُمْ يَدَّكُرُونَ ﴿٥٧﴾

58. Ва агар аз гурӯҳе бими хиёнат дорӣ, [паймонашонро] ба онон бозгардон, [то огоҳии тарафайн аз шикасти паймон] ба таври яқсон

وَإِنَّمَا تَخَافَنَ مِنْ قَوْمٍ خِيَانَةٍ فَانْبِذْ إِلَيْهِمْ عَلَىٰ سَوَاءٍ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْخَائِبِينَ ﴿٥٨﴾

[бошад]. Бе тардид, Аллоҳ таоло хоинонро дӯст надорад

59. Ва касоне, ки куфр варзиданд, ҳаргиз мапиндоранд ки чон бадар бурдаанд [ва начот ёфтаанд], онон ҳаргиз [аз марғу азоб] роҳи ғурезе надоранд

وَلَا يَحْسَبَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا سَبَقُوا إِنَّهُمْ لَا يُعْجِزُونَ ﴿٥٩﴾

60. Ва [эй муъминон] ҳарчи дар тавон доред, аз нуру ва аспҳои омода [ва чангафзор], басич кунед, то бо ин [тадорукот] душмани Аллоҳ таоло ва душмани хешро битарсонед, ҳамчунин, [бо ин таҷхизот душманони] дигарро ғайр аз эшон, ки шумо ононро намениносед, ва [-ле] Аллоҳ таоло мешиносадашон [ба ваҳшат биандозед] ва ҳарчи дар роҳи Аллоҳ таоло инфоқ кунед, подоши он ба шумо бозгардонда мешавад ва бар шумо ситам намеравад

وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ وَمِنْ رِبَاطِ الْخَيْلِ تُرْهِبُونَ بِهِ عَدُوَّ اللَّهِ وَعَدُوَّكُمْ وَآخَرِينَ مِنْ دُونِهِمْ لَا تَعْلَمُونَهُمُ اللَّهُ يَعْلَمُهُمْ ۚ وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ شَيْءٍ فِي سَبِيلِ اللَّهِ يُوَفَّ إِلَيْكُمْ وَأَنْتُمْ لَا تُظْلَمُونَ ﴿٦٠﴾

61. Ва агар [кофирон] ба сулҳ моил шуданд, пас, ту [низ эй Паёмбар] аз дари сулҳ даро ва бар Аллоҳ таоло таваккал кун. Бе гумон, Ёст, ки шунавову доност

وَإِنْ جَنَحُوا لِلسَّلْمِ فَاجْنَحْ لَهَا وَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٦١﴾

62. Ва агар [кофирон бо тазохур ба оштӣ] бихоҳанд фиребат диҳанд, пас, Аллоҳ таоло бароят кофӣ аст. Ёст, ки бо ёрии худ ва муъминон, туро таъйид [-у таквият] намуд

وَإِنْ يُرِيدُوا أَنْ يَخْدَعُوكَ فَإِنَّ حَسْبَكَ اللَّهُ هُوَ الَّذِي أَيْدَكَ بِبَصِيرَةٍ ۚ وَالْبَلْمُؤِنِينَ ﴿٦٢﴾

63. Ва байни дилҳояшон [меҳрубонӣ ва] улфат барқарор намуд. [Эй Паёмбар] Агар ту тамоми ончиро, ки дар рӯи замин аст, харҷ мекардӣ, [ҳаргиз] наметавонистӣ байни дилҳояшонро улфат диҳӣ, вале Аллоҳ таоло миёни онон улфат падид овард. Ба ростӣ, ки Ё шикастнопазири ҳаким аст

وَأَلْفَ بَيْنٍ فَلُوَيْهِمْ ۖ لَوْ أَنْفَقْتَ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا مَا أَلْفَتْ بَيْنَ قُلُوبِهِمْ ۚ وَلَكِنَّ اللَّهَ أَلْفَ بَيْنَهُمْ ۚ إِنَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٦٣﴾

64. Эй Паёмбар, [ҳимояти] Аллоҳ таоло барои ту ва [низ] барои муъминоне, ки аз ту пайравӣ кардаанд, кофӣ аст

يَتَأْتِيهَا النَّبِيُّ حَسْبُكَ اللَّهُ وَمَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٦٤﴾

65. Эй Паёмбар, муъминонро ба чанг ташвиқ кун. Агар аз шумо [муъминон] бист нафар [бар чиҳод] шикебо бошанд, бар дусад нафар [аз кофирон] ғалаба мекунад ва агар сад нафар аз шумо [инчунин] бошанд, бар ҳазор нафар аз касоне, ки куфр варзиданд, ғалаба мекунад, зеро онон гурӯҳе ҳастанд, ки [арзиши ҳақиқии чиҳодро] намефаҳманд

يَأْتِيهَا النَّبِيُّ حَرَضَ الْمُؤْمِنِينَ عَلَى الْقِتَالِ إِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ عَشْرُونَ
صَبْرُونَ يَغْلِبُوا مِائَتِينَ وَإِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ مِائَةٌ يَغْلِبُوا أَلْفًا مِنَ
الَّذِينَ كَفَرُوا بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَفْقَهُونَ ﴿١٥﴾

66. Акнун Аллоҳ таоло ба шумо сабук гирифт ва донист, ки [бар асари чанг] заъфе дар вучудатон аст. Пас, агар аз [миёни] шумо сад нафар шикебо бошанд, бар дусад нафар [аз кофирон] пируз мешаванд ва агар аз шумо ҳазор нафар бошанд, ба фармони Аллоҳ таоло, бар ду ҳазор нафар ғолиб хоҳанд шуд. Ва Аллоҳ таоло бо шикебоён аст

الْعَنَ حَقَّفَ اللَّهُ عَنْكُمْ وَعَلِمَ أَنَّ فِيكُمْ ضَعْفًا فَإِنْ يَكُنْ
مِنْكُمْ مِائَةٌ صَابِرَةٌ يَغْلِبُوا مِائَتَيْنِ وَإِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ أَلْفٌ
يَغْلِبُوا أَلْفِينَ بِإِذْنِ اللَّهِ وَاللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ ﴿١٦﴾

67. Барои ҳеҷ паёмбаре сазовор нест, ки асироне [аз лашкари кофирон] дошта бошад, ки [битавонад бо эъдоми онҳо] дар замин куштори бисёре ба роҳ андозад [то ба ин васила душманро ба ваҳшат биандозад], Шумо [муъминон бо гирифтани фида аз асирони Бадр сарват ва] колои дунёро меҳаҳад ва Аллоҳ таоло охиратро [бароятон] меҳаҳад ва Аллоҳ таоло шикастнопазиру ҳақим аст

مَا كَانَ لِنَبِيٍّ أَنْ يَكُونَ لَهُ أَسْرَىٰ حَتَّىٰ يُفْجَرَ فِي الْأَرْضِ تُرِيدُونَ
عَرَضَ الدُّنْيَا وَاللَّهُ يُرِيدُ الْآخِرَةَ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿١٧﴾

68. Агар дар ончи [аз ғаноиму фидяхо] гирифтаед, ҳукми пешини илоҳӣ вучуд надошт [ва онро бароятон ҳалол накарда буд], ҳатман, азоби бузург ба шумо мерасид

لَوْلَا كِتَابٌ مِنَ اللَّهِ سَبَقَ لَمَسَّكُمْ فِيمَا أَخَذْتُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١٨﴾

69. Пас, [акнун] аз ончи ғанимат гирифтаед, ҳалолу покиза бихӯред ва аз Аллоҳ таоло парво кунед. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло омурзандаи меҳрубон аст

فَكُلُوا مِمَّا غَنِمْتُمْ حَلَالًا طَيِّبًا وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٩﴾

70. Эй Паёмбар, ба асироне, ки дар дасти шумо ҳастанд, бигӯ: «Агар Аллоҳ таоло хайре дар дилҳоятон суроғ дошта бошад, бехтар аз [фида ва] ончиро, ки аз шумо гирифта шудааст, ба шумо медахад ва шуморо меомурзад ва Аллоҳ таоло омурзандаи меҳрубон аст

يَأْتِيهَا النَّبِيُّ قُلْ لِمَنْ فِي أَيْدِيكُمْ مِنَ الْأَسْرَىٰ إِنْ يَعْلَمِ اللَّهُ فِي
قُلُوبِكُمْ خَيْرًا يُؤْتِكُمْ خَيْرًا مِمَّا أُخِذَ مِنْكُمْ وَيَغْفِرَ لَكُمْ
وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٢٠﴾

71. Ва [эй Паёмбар] агар бихоханд ба ту хиёнат кунанд, пас, [бидон, ки] онон, хатман, пеш аз ин [низ] ба Аллоҳ таоло хиёнат кардаанд ва Аллоҳ таоло [туро] бар онон пирӯз намуд ва Аллоҳ таоло донову ҳақим аст

وَأَنْ يَرِيدُوا خِيَانَتَكَ فَقَدْ خَانُوا اللَّهَ مِنْ قَبْلُ فَأَمْكَنَ مِنْهُمْ
وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٧١﴾

72. Касоне, ки имон оварданд ва ҳичрат карданд ва бо амволу ҷонхояшон дар роҳи Аллоҳ таоло ҷиход намуданд ва касоне, ки [муҳочиронро] паноҳ доданд ва ёрӣ намуданд, инон [ҳама] дӯстони яқдигаранд. Ва касоне, ки имон оварданд, ва [-ле аз сарзамини куфр] ҳичрат накарданд, шумо ҳеч дӯстӣ [ва пайванде] бо онон надоред, магар онки ҳичрат кунанд. Ва агар дар [кори] дин аз шумо ёрӣ хостанд, пас, бар шумост, ки [ононро] ёрӣ кунед, магар [инки ин ёрихоҳӣ] алайҳи гурӯҳе бошад, ки миёни шумо ва онон паймоне барқарор аст. Ва Аллоҳ таоло ба ончи мекунед, биност

إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ ءَاوَأُوا وَنَصَرُوا أَوْلِيَاءَ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَلَمْ يُهَاجِرُوا مَا لَكُمْ مِنَ وَلِيَّتِهِمْ مِنْ شَيْءٍ حَتَّى يُهَاجِرُوا وَإِنْ اسْتَنْصَرُوكُمْ فِي الدِّينِ فَعَلَيْكُمْ النَّصْرُ إِلَّا عَلَىٰ قَوْمٍ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُم مِّيثَاقٌ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٧٢﴾

73. Ва касоне, ки куфр варзиданд, [онон низ] дӯстони яқдигаранд. Агар [шумо муъминон ба ин супориш дар бораи дӯсту душман] амал накунад, фитна ва фасоди бузург дар замин барпо мегардад

وَالَّذِينَ كَفَرُوا بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ إِلَّا تَفْعَلُوهُ تَكُنْ فِتْنَةٌ فِي الْأَرْضِ وَفَسَادٌ كَبِيرٌ ﴿٧٣﴾

74. Ва касоне, ки имон оварданд ва ҳичрат намуданд ва дар роҳи Аллоҳ таоло ҷиход карданд ва касоне, ки [ин муҳочиринро] паноҳ доданд ва ёрӣ намуданд, инон муъминони ҳақиқӣ ҳастанд. Барои онон [дар бихишт] омурзиш ва рӯзии шоистае хоҳад буд

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ ءَاوَأُوا وَنَصَرُوا أَوْلِيَاءَ هُمْ الْمُؤْمِنُونَ حَقًّا لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿٧٤﴾

75. Ва касоне, ки пас аз онон имон оварданд ва ҳичрат намуданд ва ба ҳамроҳи шумо [муъминон] ҷиход карданд, пас, онон [низ] аз шумо ҳастанд. Ва дар [ҳукми] китоби Аллоҳ таоло ҳешовандон [дар мерос] нисбат ба яқдигар сазовортаранд. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло ба ҳар чизе доност

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مِنْ بَعْدِ وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا مَعَكُمْ فَأُولَٰئِكَ مِنْكُمْ وَأُولَٰئِكَ الْأَرْحَامُ بَعْضُهُمْ أَوْلَىٰ بِبَعْضٍ فِي كِتَابِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٧٥﴾

(9) Тавба التوبة

Чузыи 10

1. [Ин оёт] Эъломи безорй [ва поёни тааххуд] аз тарафи Аллоҳ таоло ва паёмбараш нисбат ба мушриконест, ки [шумо мусулмонон] бо онон паймон бастаед

بَرَاءَةٌ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ إِلَى الَّذِينَ عَاهَدْتُمْ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١﴾

2. Пас, [эй мушрикон, фақат] чаҳор моҳ [фурсат доред, ки бо амнияти комил] дар замин бигардед ва бидонед, ки [ҳаргиз] наметавонед Аллоҳ таолоро нотавон созед [ва аз азобаш бигурезед] ва Аллоҳ таоло расвоқунандаи кофирон аст

فَسِيحُوا فِي الْأَرْضِ أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ وَعَلِمُوا أَنَّكُمْ غَيْرُ مُعْجِزِي اللَّهِ وَإِنَّ اللَّهَ لَخُبِرَى الْكَافِرِينَ ﴿٢﴾

3. Ва [ин] эъломест аз чониби Аллоҳ таоло ва Паёмбараш ба мардум дар рӯзи ҳаҷчи акбар [иди қурбон], ки: «Аллоҳ таоло ва Паёмбараш аз мушрикон безоранд». Пас, агар тавба кунед, барои шумо беҳтар аст ва агар рӯ бигардонед [ва сарпечӣ кунед], пас, бидонед, ки шумо [ҳаргиз] наметавонед Аллоҳ таолоро нотавон созед [ва аз азобаш бигурезед]. Ва [ту эй Паёмбар] касонеро ки қуфр варзиданд, ба азоби дардноке башорат бидех

وَأَذِّنْ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ إِلَى النَّاسِ يَوْمَ الْحَجِّ الْأَكْبَرِ أَنَّ اللَّهَ بَرِيءٌ مِنَ الْمُشْرِكِينَ وَرَسُولُهُ فَإِنْ تُبْتُمْ فَهُوَ خَيْرٌ لَكُمْ وَإِنْ تَوَلَّيْتُمْ فَأَعْلَمُوا أَنَّكُمْ غَيْرُ مُعْجِزِي اللَّهِ وَبَشِّرِ الَّذِينَ كَفَرُوا بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٣﴾

4. Магар касоне аз мушрикон, ки бо онон паймон бастаед ва чизе аз [тааххудоти худ нисбат ба] шумо фуруғуздор накардаанд ва касеро алайҳи шумо пуштибонӣ накарданд. Пас, паймони ононро то поёни муддаташон ба поён бирасонед, [ки] бе тардид, Аллоҳ таоло парҳезгоронро дӯст медорад

إِلَّا الَّذِينَ عَاهَدْتُمْ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ثُمَّ لَمْ يَنْقُصُوكُمْ شَيْئًا وَلَمْ يُظَاهِرُوا عَلَيْكُمْ أَحَدًا فَأَتِمُوا إِلَيْهِمْ عَهْدَهُمْ إِلَىٰ مُدَّتِهِمْ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَّقِينَ ﴿٤﴾

5. Пас, чун моҳҳои ҳаром сипарӣ шуд, мушриконро ҳар қучо ёфтед, бикушед ва ононро дастгир кунед ва дар муҳосира бигузоредед ва дар ҳар гузаргоҳе ба камини онон бинишинед. Пас, агар тавба карданд ва намоз барпо доштанд ва закот пардохтанд, раҳояшон кунед, [чаро ки] бе тардид, Аллоҳ таоло омурзандаи меҳрубон аст

فَإِذَا أَسْلَخَ الْأَشْهُرَ الْحُرْمَ فَاقْتُلُوا الْمُشْرِكِينَ حَيْثُ وَجَدْتُمُوهُمْ وَخُذُوهُمْ وَأَحْضُرُوهُمْ وَأَقْعُدُوا لَهُمْ كُلَّ مَرْصِدٍ إِن تَابُوا وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ فَخَلُّوا سَبِيلَهُمْ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٥﴾

6. Ва [эй Паёмбар] агар яке аз мушрикон аз ту паноҳ хост, пас, паноҳаш бидех, то сухани

وَإِنْ أَحَدٌ مِنَ الْمُشْرِكِينَ اسْتَجَارَكَ فَأَجِرْهُ حَتَّىٰ يَسْمَعَ كَلِمَةَ اللَّهِ ثُمَّ أَبْلِغْهُ مَأْمَنَهُ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٦﴾

Аллоҳ таолоро бишнавад, сипас ўро ба маҳалли амнаш бирасон. Ин [амон додан ба мушрикон] ба он сабаб аст, ки онон гурӯҳи нодонанд

7. Чигуна мушрикони метавонанд назди Аллоҳ таоло ва Паёмбараш [аҳду] паймоне дошта бошанд? Магар [дар мавриди] касоне, ки бо онон наздики Масҷиду-л-ҳаром [дар Худайбия] паймон бастаед. Пас, то [мушрикони дар мавриди он аҳд] бо шумо пойдоранд, шумо [низ] бо онон пойдор бошед, [чаро ки] бе тардид, Аллоҳ таоло парҳезгоронро дӯст медорад

كَيْفَ يَكُونُ لِلْمُشْرِكِينَ عَهْدٌ عِنْدَ اللَّهِ وَعِنْدَ رَسُولِهِ إِلَّا الَّذِينَ عَاهَدْتُمْ عِنْدَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ فَمَا اسْتَقْتُمُوا لَكُمْ فَاسْتَقِيمُوا لَهُمْ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَّقِينَ ﴿٧﴾

8. Чигуна [паймони мушрикони арзиш дорад] бо инки агар бар шумо даст ёбанд, дар бораи шумо на [ҳаққи] хешовандиро муроот мекунанд ва на ҳеч паймонеро?! Онон шуморо бо забони худ хушнуд мекунанд ва ҳол онки дилҳояшон имтиноъ меварзад ва бештарашон нофармонанд

كَيْفَ وَإِن يَظْهَرُوا عَلَيْكُمْ لَا يَرْقُبُوا فِيكُمْ إِلَّا وَلَا ذِمَّةً يُرْضُونَكُمْ بِأَفْوَاهِهِمْ وَتَأْبَىٰ قُلُوبُهُمْ وَأَكْثَرُهُمْ فَاسِقُونَ ﴿٨﴾

9. Оёти Аллоҳ таолоро ба баҳои ночизе фуруҳтанд ва [мардумро] аз роҳи Ў боздоштанд. Ба ростӣ, чи бад аъмоле анҷом медоданд!

أَشْتَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ ثَمَنًا قَلِيلًا فَصَدُّوا عَن سَبِيلِهِ ۗ إِنَّهُمْ سَاءَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٩﴾

10. Инони дар ҳаққи ҳеч муъмине, на [ҳаққи] хешовандӣ муроот [риоя] мекунанд ва на паймонеро. Ва инонанд, ки таҷовузкоранд

لَا يَرْقُبُونَ فِي مُؤْمِنٍ إِلَّا وَلَا ذِمَّةً وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُعْتَدُونَ ﴿١٠﴾

11. Пас, [бо ин ҳол] агар тавба карданд ва намоз барпо доштанд ва закот пардохтанд, бародарони динии шумо [муслмонон] ҳастанд ва Мо оёти худро барои гурӯҳе, ки медонанд, ба тафсил баён мекунем

فَإِن تَابُوا وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَعَآتُوا الزَّكَاةَ فَإِخْوَانُكُمْ فِي الدِّينِ وَنُقِصِلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿١١﴾

12. Ва агар [тааххудо] савгандашонро пас аз паймони хеш шикастанд ва дар динатон таъна заданд, пас бо пешвоёни куфр бичангед; зеро онон аҳд [-у паймоне бо шумо] надоранд, бошад, ки [аз рафтори худ] даст бардоранд

وَإِن تَكُونُوا أَيْمَنَهُمْ مِنْ بَعْدِ عَهْدِهِمْ وَطَعْنَا فِي دِينِكُمْ فَقَتِلُوا أَيْمَةَ الْكُفْرِ إِنَّهُمْ لَا أَيْمَانَ لَهُمْ لَعَلَّهُمْ يَنْتَهُونَ ﴿١٢﴾

13. Эй муъминон! Чаро бо гурӯҳе наменчангед, ки савганд [ва паймони] худро шикастанд

أَلَا تُقَاتِلُونَ قَوْمًا نَكَثُوا أَيْمَانَهُمْ وَهَمُّوا بِإِخْرَاجِ الرَّسُولِ وَهُمْ بَدءُوكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ أَتَخْشَوْنَهُمْ فَاللَّهُ أَحَقُّ أَنْ تَخْشَوْهُ إِن كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٣﴾

ва дар берун рондани Паёмбар [аз Макка] кӯшиданд? Онон буданд, ки нахустин бор [бо ёри қардани қабилаи Бакр дар баробари Хузоа чангро] бо шумо оғоз карданд. Оё аз онон метарсед? Дар ҳоле ки агар имон доред, Аллоҳ таоло сазовортар аст, ки аз Ҷ битарсед

14. Бо онон бичангед, то Аллоҳ таоло ба дасти шумо азобашон кунад ва хорашон созад ва шуморо бар онон пирӯз гардонад ва дилҳои муъминоро ором бахшад

فَتَلَوْهُمْ يُعَذِّبُهُمُ اللَّهُ بِأَيْدِيكُمْ وَيُخْرِجُهُمْ وَيَنْصُرْكُمْ عَلَيْهِمْ وَيَشْفِ صُدُورَ قَوْمٍ مُّؤْمِنِينَ ﴿١٤﴾

15. Ва [бо шикасти кофирон] ҳашми дилҳои онон [муъминон] -ро бартараф кунад. Ва Аллоҳ таоло аз ҳар ки бихоҳад, дармегузарад. Ва Аллоҳ таоло донои ҳақим аст

وَيُذْهِبْ غَيْظَ قُلُوبِهِمْ وَيَتُوبُ اللَّهُ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ ۗ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١٥﴾

16. Оё пиндоштаед, ки [бидуни имтиҳони илоҳӣ] ба ҳоли худ раҳо мешавед? Дар ҳоле ки Аллоҳ таоло ханӯз касоне аз шуморо, ки чиҳод карданд ва ба ҷуз Аллоҳ таоло ва Паёмбар ва муъминон [касоро ба дӯсти ва] ҳамрӯзи нағрифтаанд, маълум надоштааст? Ва Аллоҳ таоло ба ончи мекунад, оғох аст

أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تُتْرَكُوا وَلَمَّا يَعْلَمِ اللَّهُ الَّذِينَ جَاهَدُوا مِنْكُمْ وَلَمْ يَتَّخِذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلَا رَسُولِهِ وَلَا الْمُؤْمِنِينَ وَلِجَنَّةٍ وَاللَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٦﴾

17. Сазовор нест, ки мушрикони масочиди Аллоҳ таолоро обод кунанд, дар ҳоле ки онон [амалан] ба куфри хеш гувоҳанд [ва онро изҳор мекунанд], ононанд, ки аъмолашон табоҳ гаштааст ва худ дар оташи [дузах] ҷовидонанд

مَا كَانَ لِلْمُشْرِكِينَ أَنْ يَعْمُرُوا مَسْجِدَ اللَّهِ شَاهِدِينَ عَلَىٰ أَنْفُسِهِم بِالْكَفْرِ ۗ أُولَٰئِكَ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فِي النَّارِ هُمْ خَالِدُونَ ﴿١٧﴾

18. Масочиди Аллоҳ таолоро фақат касоне [бойд] обод кунанд, ки ба Аллоҳ таоло ва рӯзи охираат имон овардаанд ва намоз барпо мекунанд ва закот мепардозанд ва аз ғайри Аллоҳ таоло наметарсанд. Умед аст, ки инон аз ҳидоятёфтагон бошанд

إِنَّمَا يَعْمُرُ مَسْجِدَ اللَّهِ مَنْ ءَامَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَأَقَامَ الصَّلَاةَ وَءَاتَى الزَّكَاةَ وَلَمْ يَخْشَ إِلَّا اللَّهَ فَعَسَىٰ أُولَٰئِكَ أَنْ يَكُونُوا مِنَ الْمُهْتَدِينَ ﴿١٨﴾

19. [Эй мушрикони] Оё об додан ба ҳочиён ва обод кардани Масҷиду-л-ҳаромро бо [имону амали] касе, ки ба Аллоҳ таоло ва рӯзи воқасин

﴿أَجَعَلْتُمْ سِقَايَةَ الْحَاجِّ وَعِمَارَةَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ كَمَنْ ءَامَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَجَاهَدَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ لَا يَسْتَوُونَ عِنْدَ اللَّهِ ۗ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿١٩﴾﴾

имон оварда ва дар роҳи Аллоҳ таоло чиҳод кардааст, баробар медонед? [Ин ду ҳаргиз] Назди Аллоҳ таоло баробар нестанд. Ва Аллоҳ таоло ситамгорон [-и мушрик]-ро ҳидоят намекунад

20. Касоне, ки имон оварданд ва хичрат карданд ва дар роҳи Аллоҳ таоло бо амвол ва чонҳои хеш чиҳод карданд, назди Аллоҳ таоло мақоми бартаре доранд ва инон ҳамон растагоронанд

الَّذِينَ ءَامَنُوا وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ
أَعْظَمَ دَرَجَةً عِنْدَ اللَّهِ وَأُولَئِكَ هُمُ الْفَائِزُونَ ﴿٢٠﴾

21. Парвардигорашон ононро аз чониби хеш ба раҳмату хушнудӣ ва боғҳое [дар бихишт] мужда медихад, ки дар онҳо неъматҳои пойдор доранд

يُبْتَئِرُهُمْ رَبُّهُمْ بَرَحْمَةٍ مِّنْهُ وَرِضْوَانٍ وَجَنَّتْ لَهُمْ فِيهَا نَعِيمٌ مُّقِيمٌ ﴿٢١﴾

22. Ҳамвора дар он ҷовидонанд. Ба ростӣ, ки подоши бузург [фақат] назди Аллоҳ таоло аст

خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا إِنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ أَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿٢٢﴾

23. Эй касоне, ки имон овардаед, агар падарону бародаронатон куфрро бар имон тарҷех медиханд, [ононро] ба дӯстӣ нагиред ва ҳар касе аз шумо ононро ба дӯстӣ бигирад, онон ҳамон ситамгоронанд

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا ءَابَاءَكُمْ وَإِخْوَانَكُمْ أَوْلِيَاءَ
إِنِ اسْتَحَبُّوا الْكُفْرَ عَلَى الْإِيمَانِ وَمَنْ يَتَوَلَّهُمْ مِنْكُمْ فَأُولَئِكَ
هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٢٣﴾

24. [Эй Паёмбар, ба муъминон] Бигӯ: «Агар падарону фарзандон ва бародарон ва ҳамсарон ва ҳешовандонатон ва амволе, ки ба даст овардаед ва тичорате, ки аз касодиаш метарсед ва хонаҳое, ки ба он дилхуш ҳастед, назди шумо аз Аллоҳ таоло ва Паёмбараш ва чиҳод дар роҳи Ӯ маҳбубтаранд, пас, мунтазир бошед, то Аллоҳ таоло фармони [азоби] ҳешро нозил кунад. Ва Аллоҳ таоло гурӯҳи нофармонро ҳидоят намекунад»

قُلْ إِن كَانَ ءَابَاؤُكُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ وَإِخْوَانُكُمْ وَأَزْوَاجُكُمْ وَعَشِيرَتُكُمْ
وَأَمْوَالٌ أُقْتَرَفْتُمُوهَا وَتِجَارَةٌ تَخْشَوْنَ كَسَادَهَا وَمَسَاكِينُ تُرَضُّونَهَا أَحَبَّ
إِلَيْكُمْ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَجِهَادٍ فِي سَبِيلِهِ فَتَرَبَّصُوا حَتَّى يَأْتِيَ اللَّهَ
بِأَمْرٍ ۗ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ﴿٢٤﴾

25. Бе тардид, Аллоҳ таоло шумо [муъминон]-ро дар мавқеиятҳои бисёр ёри кардааст ва низ дар ҷанги Ҳунайн, он гоҳ ки фаровонии теъдодатон шуморо [шоду] шигифтзада кард, вале ҳеч суде ба ҳолатон надошт ва замин бо хама густурдагӣ бар шумо танг омад, он гоҳ [ба душман] пушт кардед [ва гурехтед]

لَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ فِي مَوَاطِنَ كَثِيرَةٍ وَيَوْمَ حُنَيْنٍ إِذْ أَعْجَبَتْكُمْ
كَثْرَتُكُمْ فَلَمْ تُغْنِ عَنْكُمْ شَيْئًا وَضَاقَتْ عَلَيْكُمْ الْأَرْضُ بِمَا
رَحَبَتْ ثُمَّ وَلَيْتُمْ مُّذَرِّينَ ﴿٢٥﴾

26. Сипас Аллоҳ таоло оромиши хешро бар Паёмбараш ва муъминон фуру фиристод ва сипохиёнеро, ки шумо намедидед [ба кумакагон] фиристод ва ононро, ки куфр варзида буданд, азоб кард. Ва ҷазои кофирон чунин аст

ثُمَّ أَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَى رَسُولِهِ وَعَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَأَنْزَلَ جُنُودًا لَمْ تَرَوْهَا وَعَذَّبَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَذَلِكَ جَزَاءُ الْكَافِرِينَ ﴿٦٦﴾

27. Сипас Аллоҳ таоло баъд аз он [азоби хоркунанда] тавбаи ҳаркиро бихоҳад, мепазирад ва Аллоҳ таоло омурандаву меҳрубон аст

ثُمَّ يَتُوبُ اللَّهُ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ عَلَى مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٦٧﴾

28. Эй касоне, ки имон овардаед, чуз ин нест, ки мушрикони ҳатман, палиданд, пас, набояд баъд аз имсол ба Масчиду-л-ҳаром наздик шаванд. Ва агар [ба хотири қатъи тичорат бо онон] аз тангдастӣ бим доред, [бидонед, ки] агар Аллоҳ таоло бихоҳад, шуморо аз бахшиши хеш бениёз месозад. Бе тардид, Аллоҳ таоло доною ҳақим аст

يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّمَا الْمُشْرِكُونَ نَجَسٌ فَلَا يَقْرَبُوا الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ بَعْدَ عَامِهِمْ هَذَا وَإِنْ خِفْتُمْ عَيْلَةً فَسَوْفَ يُغْنِيكُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ إِنْ شَاءَ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٦٨﴾

29. Бо касоне [аз аҳли китоб], ки ба Аллоҳ таоло ва рӯзи қиёмат имон намеоранд ва ончиро Аллоҳ таоло ва Паёмбараш ҳаром кардаанд, ҳаром намешуморанд ва дини ҳақро намепазиранд, бичангед, то он гоҳ ки бо шикасту хорӣ ба дасти хеш чиза диҳанд

فَتِلْكَ أَلْيَتَا الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَا بِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَلَا يُحَرِّمُونَ مَا حَرَّمَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَلَا يَدِينُونَ دِينَ الْحَقِّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حَتَّى يُعْطُوا الْجِزْيَةَ عَنْ يَدٍ وَهُمْ صَاغِرُونَ ﴿٦٩﴾

30. Ва яхудиён гуфтанд: «Узайр писари Аллоҳ таоло аст» ва масеҳиён гуфтанд: «Масеҳ писари Аллоҳ таоло аст». Ин суҳан [-и ботил]-е аст, ки бар забон меоваранд ва ба гуфтори касоне, ки пеш аз ин куфр варзиданд, шабоҳат дорад. Аллоҳ таоло ҳалокашон кунад! Чигуна [аз ҳақ] мунҳариф мешаванд?

وَقَالَتِ الْيَهُودُ عُزَيْرٌ ابْنُ اللَّهِ وَقَالَتِ النَّصَارَى الْمَسِيحُ ابْنُ اللَّهِ ذَلِكَ قَوْلُهُمْ بِأَفْوَاهِهِمْ يُضَاهَوْنَ قَوْلَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَبْلُ قَتَلَهُمُ اللَّهُ أَنَّى يُؤْفَكُونَ ﴿٧٠﴾

31. [Ин мушрикони] Уламо ва роҳибони худ ва [ҳамчунин] Масеҳ писари Марямро ба ҷойи Аллоҳ таоло [ба унвони] маъбудони хеш талаққӣ карданд, ҳол онки дастуре чуз ин надоштанд, ки фақат Аллоҳ таолои ягонаро бипарастанд, ки маъбуде [ба ҳақ] чуз Ӯ нест. Ӯ аз ончи шарикаш қарор медиҳанд, муназаҳа аст

أَتَّخَذُوا أَحْبَابَهُمْ وَرُهَيْبَتَهُمْ أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ وَالْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا إِلَهًا وَاحِدًا لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ سُبْحَانَهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٧١﴾

32. Онон меҳоханд нури Аллоҳ таолоро бо суханони хеш хомӯш кунанд, вале Аллоҳ таоло чуз ин намехоҳад, ки нури хешро комил кунанд, ҳарчанд кофирон нохушнуд бошанд

يُرِيدُونَ أَنْ يُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَيَأْبَى اللَّهُ إِلَا أَنْ يَنبُتَ
نُورُهُ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ ﴿٣٢﴾

33. Ўст, ки Паёмбарашро бо хидояту дини ҳақ фиристодааст, то онро бар ҳамаи адён пируз гардонад, ҳарчанд мушрикони нохушнуд бошанд

هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ
كُلِّهِ ۗ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ ﴿٣٣﴾

34. Эй касоне, ки имон овардаед, бе тардид, бисёре аз уламо[-и яҳудӣ] ва роҳибон, амволи мардумро ба ноҳақ меҳуранд ва [ононро] аз роҳи Аллоҳ таоло бозмедоранд. Ва касоне, ки зару сим меандузанд ва онро дар роҳи Аллоҳ таоло инфоқ намекунанд, пас, ононро ба азоби дарднок башорат бидеҳ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّ كَثِيرًا مِّنَ الْأَحْبَارِ وَالرُّهْبَانِ لِيَآكُلُونَ
أَمْوَالَ النَّاسِ بِالْبَطْلِ وَيَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ يَكْنِزُونَ
الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلَا ينفِقُونَهَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَبَشِّرْهُم بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٣٤﴾

35. Рӯзе, ки он [ганчинаҳо]-ро дар оташи дузах сурх кунанд ва пешонӣ ва паҳлу ва пушташонро бо он доғ ниҳанд [ва бигӯянд]: «Ин аст ончи барои хеш меандӯхтед, пас, бичашед ончиро, ки меандӯхтед»

يَوْمَ يُحْمَىٰ عَلَيْهَا فِي نَارِ جَهَنَّمَ فَتُكْوَىٰ بِهَا جِبَاهُهُمْ وَجُنُوبُهُمْ
وَوُجُوهُهُمْ هَذَا مَا كَنَزْتُمْ لِأَنفُسِكُمْ فَذُوقُوا مَا كُنْتُمْ
تَكْنِزُونَ ﴿٣٥﴾

36. Шумори моҳҳо назди Аллоҳ таоло [аз] рӯзе, ки осмонҳо ва заминро офаридааст, дар китоби Аллоҳ таоло [Лавҳи маҳфуз] дувоздаҳ моҳ аст, ки [чангу даргирӣ дар] чаҳор моҳ аз он ҳаром аст [Зулқаъда, Зулҳиҷра, Мухаррам ва Раҷаб]. Ин аст оини устувор [ва роҳи ҳақ]. Пас, дар ин [чаҳор моҳ] бар худ ситам накунед ва ҳамагӣ бо мушрикони бичангед, чунонки ҳамаи онон бо шумо мечанганд ва бидонед, ки Алллоҳ таоло ҳароҳи парҳезгорон аст

إِنَّ عِدَّةَ الشُّهُورِ عِنْدَ اللَّهِ اثْنَا عَشَرَ شَهْرًا فِي كِتَابِ اللَّهِ يَوْمَ
خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ مِنْهَا أَرْبَعَةٌ حُرْمٌ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ
فَلَا تَظْلِمُوا فِيهِنَّ أَنفُسَكُمْ وَقَتِلُوا الْمُشْرِكِينَ كَآفَّةً كَمَا
يُقْتَلُونَكُمْ كَآفَّةً وَعَلِمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ ﴿٣٦﴾

37. Бе тардид, ба таъхир андохтан [-и моҳҳои ҳаром ва барҳам задани тартиби асли онҳо мучиби] афзоиши куфр аст [ва] касоне, ки куфр варзиданд, бо ин қор ба гумроҳӣ кашида мешаванд. Он [моҳ]-ро як сол ҳалол мешуморанд ва як сол [-и дигар] ҳаромаш медонанд, то бо теъдоди моҳҳои ҳаром, ки Аллоҳ таоло ҳаром

إِنَّمَا النَّسِيءُ زِيَادَةٌ فِي الْكُفْرِ يُضَلُّ بِهِ الَّذِينَ كَفَرُوا يُحْلِقُونَ
عَامًا وَيُحَرِّمُونَهُ عَامًا لِّيُؤَاطِئُوا عِدَّةَ مَا حَرَّمَ اللَّهُ فَيَحِلُّوا
مَا حَرَّمَ اللَّهُ زَيْنَ لَهُمْ سُوءُ أَعْمَالِهِمْ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ
الْكَافِرِينَ ﴿٣٧﴾

кардааст, баробар созанд. Пас, [ба он сабаб] ончиро, ки Аллоҳ таоло ҳаром кардааст, [бар худ] ҳалол мекунад. Зишти аъмолашон бар эшон ораста шудааст ва Аллоҳ таоло гурӯҳи кофиронро ҳидоят намекунад

38. Эй касоне, ки имон овардаед, шуморо чи шудааст, ки чун ба шумо гуфта мешавад: «Дар роҳи Аллоҳ таоло раҳсипор [чиход] шавед», сустӣ ба харҷ медихед [ва дар хонаҳоятон менишинед]? Оё ба чойи охират ба зиндагии дунё дилхуш кардаед? [Пас, бидонед, ки] колои зиндагии дунё дар баробари охират чуз андаке нест

يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا مَا لَكُمْ اِذَا قِيْلَ لَكُمْ اَنْفِرُوْا فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ اَنْتُمْ اَقْلَمْتُمْ اِلَى الْاَرْضِ اَرْضَيْتُمْ بِالْحَيٰوةِ الدُّنْيَا مِنَ الْآخِرَةِ فَمَا مَتَّعَ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا فِي الْآخِرَةِ اِلَّا قَلِيْلًا ﴿٣٨﴾

39. [Эй муъминон] Агар раҳсипор [-и чиход] нагардед, [Аллоҳ таоло] ба азоби дарднок гирифторатон мекунад ва ба чойи шумо гурӯҳи дигарро меоварад ва [шумо бо нофармонӣ харгиз] ба ӯ зиёне намерасонед. Ва Аллоҳ таоло бар ҳар чизе тавоност

اِلَّا تَنْفِرُوْا يُعَذِّبْكُمْ عَذَابًا اَلِيْمًا وَيَسْتَبْدِلْ قَوْمًا غَيْرَكُمْ وَلَا تَضُرُّوْهُ شَيْئًا وَاللّٰهُ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ ﴿٣٩﴾

40. [Эй асхоби Паёмбар] Агар шумо ўро ёри накунед, ҳатман, Аллоҳ таоло ёриаш намуд: хангоме ки кофирон ўро [аз Макка] берун карданд, он гоҳ ки яке аз он ду, ки дар ғор [-и Савр паноҳ гирифта] буданд, ба ҳамроҳи худ [Абубакр] гуфт: «Андуҳгин мабош, [ки] бе тардид, Аллоҳ таоло бо мост». Пас, Аллоҳ таоло оромиши худро бар ӯ фуру фиристод ва ўро бо сипоҳиёне, ки онҳоро намедидед, таъйид [-у тақвият] қард ва сухани касонеро, ки куфр варзиданд, паस्तтар гардонд. Ва сухани Аллоҳ таолост, ки бартар аст ва Аллоҳ таоло шикастнопазиро ҳақим аст

اِلَّا تَنْصُرُوْهُ فَقَدْ نَصَرَهُ اللّٰهُ اِذْ اَخْرَجَهُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا ثٰنِيْ اَثْنَيْنِ اِذْ هُمَا فِي الْغَارِ اِذْ يَقُوْلُ لِصٰحِبِهٖ لَا تَحْزَنْ اِنَّ اللّٰهَ مَعَنَا فَاَنْزَلَ اللّٰهُ سَكِيْنَتَهٗ عَلَيْهِ وَاَيَّدَهٗ بِجُنُوْدٍ لَّمْ تَرَوْهَا وَجَعَلَ كَلِمَةَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا السُّفٰلٰى وَكَلِمَةَ اللّٰهِ هِيَ الْعُلْيَا وَاللّٰهُ عَزِيْزٌ حَكِيْمٌ ﴿٤٠﴾

41. Сабукбору гаронбор [ба ҳар ҳолате барои чиход] раҳсипор шавед ва бо амволу чонҳои хеш дар роҳи Аллоҳ таоло чиход кунед. Агар бидонед, ин барои шумо беҳтар аст

اَنْفِرُوْا خِفَافًا وَثِقَالًا وَجَاهِدُوْا بِاَمْوَالِكُمْ وَاَنْفُسِكُمْ فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ ذٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ اِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُوْنَ ﴿٤١﴾

42. [Эй Паёмбар] Агар [ҳадафи мунофикон аз ҳамроҳӣ бо ту касби ғанимат ва ёфтани] моле

لَوْ كَانَ عَرَضًا قَرِيْبًا وَسَفَرًا قٰصِدًا لَّاتَّبَعُوْكَ وَلٰكِنْ بَعْدَتْ عَلَيْهِمُ الشُّقَّةُ وَسَيَحْلِفُوْنَ بِاللّٰهِ لَوْ اَسْتَطَعْنَا لَخَرَجْنَا مَعَكُمْ

дар дастрас ва сафари [осон ва] кӯтоҳ буд, хатман, ба дунболат меомаданд. Вале он роҳи пурмашаққати [Шом] бар эшон дур [-у душвор] намуд ва ба зудӣ ба Аллоҳ таоло савганд хоҳанд хӯрд, ки: «Агар метавонистем, хатман, бо шумо раҳсипор мешудем» [Онон бо нофармонӣ ва савганди дурӯғ] худро ба ҳалоқат афканданд ва Аллоҳ таоло медонад, ки онон, яқинан, дурӯғгӯ ҳастанд

يُهْلِكُونَ أَنْفُسَهُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿٤٢﴾

43. [Эй Паёмбар] Аллоҳ таоло аз ту даргузарад! Чаро пеш аз онки [ҳоли] ростгӯён бар ту равшан гардад ва дурӯғгӯёнро бозшиносӣ, ба онон иҷозат додӣ [ки дар ҷиход ширкат кунанд]?

عَفَا اللَّهُ عَنْكَ لِمَ أَذِنْتَ لَهُمْ حَتَّىٰ يَتَّبِعَنَ لَكَ الَّذِينَ صَدَقُوا وَتَعْلَمَ الْكَاذِبِينَ ﴿٤٣﴾

44. Касоне, ки ба Аллоҳ таоло ва рӯзи вопасин имон доранд, дар ҷиход бо амволу ҷонҳояшон аз ту иҷозат [муофият] намеҳоянд. Ва Аллоҳ таоло ба [ҳоли] парҳезгорон доност

لَا يَسْتَعِذُّكَ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ أَنْ يُجَاهِدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالْمُتَّقِينَ ﴿٤٤﴾

45. Танҳо касоне аз ту иҷозат [-и муофият аз ҷиход] меҳоянд, ки ба Аллоҳ таоло ва рӯзи вопасин имон надоранд ва дилҳояшон ба тардид олуда аст ва дар тардиди худ саргардонанд

إِنَّمَا يَسْتَعِذُّكَ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَارْتَابَتْ قُلُوبُهُمْ فَهُمْ فِي رَبِّهِمْ يَتَرَدَّدُونَ ﴿٤٥﴾

46. Ва агар [ба ростӣ] иродаи раҳсипорӣ [ба касди ҷиход] доштанд, хатман, созу барге барояш фароҳам мекарданд, вале Аллоҳ таоло раҳсипори ононро хуш надошт, пас, эшонро мунсариф намуд ва [ба онон] гуфта шуд: «Бо хонанишинон бимонед»

وَلَوْ أَرَادُوا الْخُرُوجَ لَأَعَدُّوا لَهُ عُدَّةً وَلَٰكِن كَرِهَ اللَّهُ انبِعَاثَهُمْ فَثَبَّطَهُمْ وَقِيلَ لَهُمْ قَاعِدُوا مَعَ الْقَاعِدِينَ ﴿٤٦﴾

47. [Эй муъминон] Агар [мунофикон] ҳамроҳи шумо раҳсипор мешуданд, [ба сабаби буздилий ва фирор аз майдони ҷанг] ҷуз фитна ва фасод бароятон ба бор намеоварданд ва миёнатон нуфуз менамуданд ва дар ҳаққи шумо фитначӯӣ мекарданд ва дар ҷамъатон ҷосусоне доранд. Ва Аллоҳ таоло ба [ҳоли] ситамагорон огоҳ аст

لَوْ حَرَجُوا فِيكُمْ مَا زَادُوكُمْ إِلَّا خَبَالًا وَلَا وُضِعُوا لِلدِّينِ إِلَّا لِيُفْتَنَ بِكُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ ﴿٤٧﴾

48. Яқинан, пеш аз ин [низ мунофикон бисёр] фитначӯӣ карданд ва корхоро бар ту [воруна

لَقَدْ آتَبَعُوا الْفِتْنَةَ مِنْ قَبْلُ وَقَلَّبُوا لَكَ الْأُمُورَ حَتَّىٰ جَاءَ الْحَقُّ وَظَهَرَ أَمْرُ اللَّهِ وَهُمْ كَاذِبُونَ ﴿٤٨﴾

ва] ошуфта чилва доданд, то онки ҳақ омад ва фармони Аллоҳ таоло ошкор гардид, дар ҳоле ки онон кароҳат доштанд

49. Ва аз эшон касе ҳаст, ки мегӯяд: «Ба ман иҷозат бидех, [ки чиҳод накунам] ва маро дар фитна наандоз». Огоҳ бошед! [Мунофиқон] Ҳам акнун низ дар фитна афтаданд ва бе тардид, дузах бар кофирон ихота дорад

وَمِنْهُمْ مَّنْ يَقُولُ أَعِزَّنَا لِي وَلَا تَفْتِنِّي ۗ أَلَا فِي الْفِتْنَةِ سَقَطُوا وَإِنَّ جَهَنَّمَ لَمُحِيطَةٌ بِالْكَافِرِينَ ﴿٤٩﴾

50. [Эй Паёмбар] Агар ба ту неки бирасад, онро хороҳат мекунад ва агар мусибате ба ту расад, мегӯяд: «Мо пеш аз ин чораи кори худ андешидаем» ва шодмон [назди хонаводаҳояшон] бозмегарданд

إِنْ تُصِيبَكَ حَسَنَةٌ تَسُؤْهُمْ وَإِنْ تُصِيبَكَ مُصِيبَةٌ يَقُولُوا قَدْ أَخَذْنَا أَمْرًا مِنْ قَبْلٍ وَتَوَلَّوْا وَهُمْ قَرِحُونَ ﴿٥٠﴾

51. Бигӯ: «Ҳаргиз [мусибате] ба мо намерасад, чуз ончи Аллоҳ таоло бароямон муқаррар кардааст. Ў [дӯсту] корсози мост ва муъминон бояд ба Аллоҳ таоло таваккал кунанд»

قُلْ لَنْ يُصِيبَنَا إِلَّا مَا كَتَبَ اللَّهُ لَنَا هُوَ مَوْلَانَا وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿٥١﴾

52. [Ба мунофиқон] Бигӯ: «Оё барои мо чуз яке аз ду неки [пирӯзӣ ё шаҳодат]-ро интизор доред? Дар ҳоле ки мо интизор мекашем, ки Аллоҳ таоло аз чониби хеш ё ба дасти мо ба азоб [-и сахте] гирифтаганд кунанд. Пас, интизор бикашед, ки бе тардид, мо [низ] бо шумо мунтазирем»

قُلْ هَلْ تَرْتَبِصُونَ بِنَا إِلَّا إِحْدَى الْحُسَيْنَيْنِ وَنَحْنُ نَتَرْتَبِصُ بِكُمْ أَنْ يُصِيبَكُمْ اللَّهُ بِعَذَابٍ مِّنْ عِنْدِهِ ۗ أَوْ بِأَيْدِينَا فَتَرْتَبِصُوا إِنَّا مَعَكُمْ مُتَرَبِّصُونَ ﴿٥٢﴾

53. [Ба мунофиқон] Бигӯ: «Чи бо рағбат, чи бо кароҳат инфоқ кунед, ҳаргиз аз шумо пазируфта намешавад, [чаро ки] бе тардид, шумо гурӯҳи нофармон будаед»

قُلْ أَنْفِقُوا طَوْعًا أَوْ كَرْهًا لَنْ يُتَقَبَلَ مِنْكُمْ إِن كُمْ كُنْتُمْ قَوْمًا فَٰسِقِينَ ﴿٥٣﴾

54. Ва ҳеҷ чиз монеи қабули бахшишҳояшон нашуд, чуз инки онон ба Аллоҳ таоло ва паёмбараш куфр варзиданд ва чуз бо сустӣ намоз намегузоранд ва чуз ба кароҳат [ва бемайлӣ] инфоқ намекунанд

وَمَا مَنَعَهُمْ أَنْ تُقَبَلَ مِنْهُمْ نَفَقَتُهُمْ إِلَّا أَنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ۗ وَلَا يَأْتُونَ الصَّلَاةَ إِلَّا وَهُمْ كَسَالَىٰ وَلَا يُنْفِقُونَ إِلَّا وَهُمْ كَارِهِونَ ﴿٥٤﴾

55. Пас, [эй Паёмбар] амволу фарзандонашон туро шигифтзада накунад. Бе тардид, Аллоҳ

فَلَا تُعْجِبُكَ أَمْوَالُهُمْ وَلَا أَوْلَادُهُمْ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمْ بِهَا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَتَرْهَقَ أَنْفُسُهُمْ وَهُمْ كَافِرُونَ ﴿٥٥﴾

таоло меҳоҳад дар зиндагии дунё ба василаи инҳо азобашон кунад ва дар ҳоле ки кофиранд, ҷонашон барояд

56. Ва онон [мунофиқон] ба Аллоҳ таоло савганд ёд мекунанд, ки аз шумо [муъминон] ҳастанд, дар ҳоле ки аз шумо нестанд, вале онон гурӯҳе ҳастанд, ки метарсанд [ва ба ин сабаб савганд меҳӯранд]

وَيَحْلِفُونَ بِاللَّهِ إِنَّهُمْ لَمِنكُمْ وَمَا هُمْ مِنْكُمْ وَلَكِنَّهُمْ قَوْمٌ يَفْرُقُونَ ﴿٥٦﴾

57. Агар паноҳгоҳ ё ғор ё гурезгоҳе пайдо кунанд, шитобон ба сӯйи он рӯ меоваранд

لَوْ يَجِدُونَ مَلْجَأً أَوْ مَغْرَبًا لَوَلَّوْا إِلَيْهِ وَهُمْ يَجْمَحُونَ ﴿٥٧﴾

58. Ва бархе аз онон ҳастанд, ки дар [таксими] садақот [ва ғаноим] бар ту хурда мегиранд, пас, агар аз он [амвол] ба эшон дода шавад, хушнуд мегарданд ва агар аз он ба эшон дода нашавад, он гоҳ хашмгин мешаванд

وَمِنْهُمْ مَنْ يَلْمِزُكَ فِي الصَّدَقَاتِ فَإِنْ أُعْطُوا مِنْهَا رِضًا وَإِن لَّمْ يُعْطُوا مِنْهَا إِذَا هُمْ يَسْخَطُونَ ﴿٥٨﴾

59. Ва [ҳатман, бар эшон беҳтар буд], агар онон ба ончи Аллоҳ таоло ва Паёмбараш ба эшон додаанд, хушнуд мегаштанд ва мегуфтанд: «Аллоҳ таоло бароямон кофист, ба зудӣ Аллоҳ таоло ва Паёмбараш аз фазлу бахшиши худ ба мо медиҳад ва мо ба Аллоҳ таоло [умедвор ва] муштоқем»

وَلَوْ أَنَّهُمْ رَضُوا مَا آتَيْنَهُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَقَالُوا حَسْبُنَا اللَّهُ سَيُؤْتِينَا اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَرَسُولُهُ إِنَّا إِلَى اللَّهِ رَاغِبُونَ ﴿٥٩﴾

60. Садақот [ва закот] ихтисос дорад ба факирон [-и тихидаст] ва мустамандон [-и тангдаст] ва коргуздорон [-и чамъоварӣ ва тавзеи] он ва дилҷӯишудагон [тозамусулмон] ва барои [озод кардани] бардагон ва [пардохти воми] қарздорон ва дар роҳи Аллоҳ таоло ва [кумак ба] дарроҳмондагон. [Ин] Фаризаи [муқарраршуда] аз ҷониби Аллоҳ таоло аст ва Аллоҳ таоло донои ҳақим аст

﴿ إِنَّمَا الصَّدَقَاتُ لِلْفُقَرَاءِ وَالْمَسْكِينِ وَالْعَمِلِينَ عَلَيْهَا وَالْمَوْلَاةِ فَلوْبُهُمْ وَفِي الرِّقَابِ وَالْغُرْمِينَ وَفِي سَبِيلِ اللَّهِ وَأَبْنِ السَّبِيلِ فَرِيضَةً مِّنَ اللَّهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٦٠﴾

61. Ва бархе аз онон [мунофиқон] ҳастанд, ки Паёмбарро меозоранд ва мегӯянд: «Ў зудовар [ва саропо гӯш] аст». [Эй Паёмбар] Бигӯ: «Ў барои шумо [фақат] шунавандаи сухани

وَمِنْهُمْ الَّذِينَ يُؤْذُونَ النَّبِيَّ وَيَقُولُونَ هُوَ أُذُنٌ قُلْ أُذُنٌ خَيْرٌ لَّكُمْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَيُؤْمِنُ لِلْمُؤْمِنِينَ وَرَحْمَةٌ لِّلَّذِينَ ءَامَنُوا مِنكُمْ وَالَّذِينَ يُؤْذُونَ رَسُولَ اللَّهِ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٦١﴾

хайр аст. [Вай] ба Аллоҳ таоло имон дорад ва [сухани] муъминонро бовар дорад ва барои касоне аз шумо, ки имон овардаанд, раҳматест». Ва касоне, ки Расулulloҳро меозоранд, азоби дарднок [дар пеш] доранд

62. [Эй муъминон, мунофиқон] Бароятон ба Аллоҳ таоло савганд ёд мекунанд, то шуморо хушнуд созанд, дар ҳоле ки агар имон доштанд, шоистатар [ин] буд, ки Аллоҳ таоло ва паёмбарашро хушнуд созанд

يَخْلِفُونَ بِاللَّهِ لَكُمْ لِيَرْضَوْكُمْ وَاللَّهُ وَرَسُولُهُ أَحَقُّ أَنْ يُرْضَوْهُ
إِنْ كَانُوا مُؤْمِنِينَ ﴿٦٢﴾

63. Оё намедонанд, ҳар ки бо Аллоҳ таоло ва расулаш муҳолифат [ва душманӣ] кунад, мусалламан, оташи чаҳаннам барои ӯст [ва] ҷовидона дар он хоҳад буд? Ин ҳамон расвоии бузург аст

أَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّهُ مَنِ يُحَادِدِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَأَنَّ لَهُ نَارَ جَهَنَّمَ
خَالِدًا فِيهَا ذَلِكَ الْخِزْيُ الْعَظِيمُ ﴿٦٣﴾

64. Мунофиқон бим доранд, ки [мабодо] сурае дар бораи онон [бар паёмбар] нозил шавад ва онон [муъминон]-ро аз ончи дар дилҳои эшон [мунофиқон] аст, огоҳ созад. [Эй паёмбар, ба онон] Бигӯ: «[Ҳарчи меҳоҳед] Масҳара кунед, [ки] бе тардид, Аллоҳ таоло ончиро, ки [аз он мепарҳезед ва] ҳарос доред, ифшо хоҳад кард»

يَحْذَرُ الْمُنَافِقُونَ أَنْ نُنزِلَ عَلَيْهِمْ سُورَةً تُنَبِّئُهُمْ بِمَا فِي قُلُوبِهِمْ
قُلِ اسْتَخْرِئُوا إِنَّ اللَّهَ مُخْرِجٌ مَا تَحْذَرُونَ ﴿٦٤﴾

65. Ва агар аз онон бипурсӣ: «[Чаро тамасхур мекардед?]? Мусалламан, мегӯянд: «Мо чиддӣ намегуфтем ва [шӯҳӣ ва] бозӣ мекардем». Бигӯ: «Оё Аллоҳ таоло ва оёти ӯ ва паёмбарашро масҳара мекардед?»

وَلَيْن سَأَلْتَهُمْ لَيَقُولُنَّ إِنَّمَا كُنَّا نَخُوضُ وَنَلْعَبُ قُلْ أَبِاللَّهِ وَآيَاتِهِ
وَرَسُولِهِ كُنْتُمْ تَسْتَهْزِئُونَ ﴿٦٥﴾

66. Узр наоваред. Ба ростӣ, ки шумо пас аз имонатон кофир шудаед. Агар гурӯҳе аз шуморо [ба хогири тавбаашон] бибахшем, гурӯҳи дигарро [ба сабаби саркашӣ ва тарки инфок] азоб хоҳем кард, чаро ки бе тардид, онон табаҳкор буданд

لَا تَعْتَذِرُوا قَدْ كَفَرْتُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ إِنَّ نَعْفَ عَنْ ظَآئِقَةٍ
مِّنْكُمْ نَعْدِبُ ظَآئِقَةً بِأَنَّهُمْ كَانُوا مُجْرِمِينَ ﴿٦٦﴾

67. Мардону занони мунофиқ [монанди якдигар ва] аз як гурӯҳанд: ба корҳои зишт фармон медиҳанд ва аз некиҳо бозмедоранд ва дастҳои хешро [аз инфок] фурӯ мебаранд [ва] Аллоҳ таоло

الْمُنَافِقُونَ وَالْمُنَافِقَاتُ بَعْضُهُم مِّنْ بَعْضٍ يَأْمُرُونَ بِالْمَنْكَرِ
وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمَعْرُوفِ وَيَقْبِضُونَ أَيْدِيَهُمْ نَسُوا اللَّهَ فَنَسِيَهُمْ
إِنَّ الْمُنَافِقِينَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿٦٧﴾

фаромӯш карданд. Пас, Аллоҳ таоло [низ бо бетафовутӣ] ононро ба фаромӯшӣ супурд [ва раҳмату тавфиқашро аз онон салб намуд]. Бе гумон, мунофиқон ҳамон фосиконанд

68. Аллоҳ таоло ба мардону занони мунофиқ ва [ҳамчунин] ба кофирон ваъдаи оташи дузах додааст, ҷовидона дар он хоҳанд монд. Ҳамон [оташ] барояшон кофист ва Аллоҳ таоло лаънаташон кардааст ва азоби пойдор [дар пеш] доранд

وَعَدَ اللَّهُ الْمُنَافِقِينَ وَالْمُنَافِقَاتِ وَالْكُفَّارَ نَارَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا هِيَ حَسْبُهُمْ وَلَعَنَهُمُ اللَّهُ وَلَهُمْ عَذَابٌ مُّقِيمٌ ﴿١٨﴾

69. [Шумо мунофиқон] Ҳаммонанди касоне [ҳастед], ки пеш аз шумо буданд, [балки] онон аз шумо нерумандтар буданд ва амволу фарзандони бештаре доштанд. Пас, аз баҳраи хеш [дар дунё] бархурдор шуданд ва шумо низ аз баҳраи худ бархурдор шудед ҳамчунон ки онон ки пеш аз шумо буданд [низ] аз баҳраи хеш бархурдор шуданд. Ва шумо [дар гуноҳи тақзиби ҳақ ва тавҳин ба паёмбари худ] фуру рафтед, ҳамон тавре ки онон фуру рафтанд. Онон аъмолашон дар дунё ва охираат табоҳ гашт ва ононанд, ки табоҳкоронанд

كَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ كَانُوا أَشَدَّ مِنْكُمْ قُوَّةً وَكَثَرُوا أَمْوَالًا وَأَوْلَادًا فَاسْتَمْتَعُوا بِخَلْقِهِمْ فَاسْتَمْتَعْتُمْ بِخَلْقِكُمْ كَمَا اسْتَمْتَعْتُمُ بِالَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ وَخُضْتُمْ كَالَّذِي خَاضُوا وَأُولَئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿١٩﴾

70. Оё хабари касоне, ки пеш аз онон буданд, ба онон нарасидааст? [Касоне ҳамчун] Қавми Нух ва Од ва Самуд ва қавми Иброҳим ва асҳоби Мадян [қавми Шуайб] ва шахрҳои зерурушуда [-и қавми Лут], ки паёмбаронашон далоили равшан барояшон оварданд [вале онон напазируфтанд]. Пас, Аллоҳ таоло бар он набуд, ки [бо нузули азоб] ба онон ситам кунад, балки худ бар хештан ситам мекарданд

أَلَمْ يَأْتِهِمْ نَبَأُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ قَوْمِ نُوحٍ وَعَادٍ وَثَمُودَ وَقَوْمِ إِبْرَاهِيمَ وَأَصْحَابِ مَدْيَنَ وَالْمُؤْتَفِكَةَ أَتَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانَ اللَّهُ لِيَظْلِمَهُمْ وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٢٠﴾

71. Ва мардон ва занони муъмин дӯстони якдигаранд, [мардумро] ба неки фармон медиҳанд ва аз нописандӣ бозмедоранд ва намоз барпо мекунанд ва закот мепардозанд ва аз Аллоҳ таоло ва Паёмбараш итоат менамоянд. Инонанд, ки Аллоҳ таоло мавриди раҳмат қарорашон

وَالْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ يَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَيُطِيعُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ أُولَئِكَ سَيَرْحَمُهُمُ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢١﴾

хоҳад дод. Бе тардид, Аллоҳ таоло шикастнопазири ҳақим аст

72. Аллоҳ таоло ба мардону занони муъмин боғҳое [аз бихишт] ваъда додааст, ки чӯйборҳо аз зери [дарахтони] он ҷорӣ аст, ҷовидона дар он хоҳанд монд. Ва [низ] хонаҳои покизае дар бихиштҳои ҷовидон [ба онон ваъда додааст] ва хушнудии Аллоҳ таоло [аз ҳамаи инҳо] бартар аст. Ин ҳамон [растагорӣ ва] комёбии бузург аст

وَعَدَ اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَمَسْكَنٍ طَيِّبَةٍ فِي جَنَّاتٍ عَدْنٍ وَرِضْوَانٍ مِّنَ اللَّهِ أَكْبَرَ ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٧٢﴾

73. Эй паёмбар бо кофирон ва мунофикон чиҳод кун ва бар онон сахтгир бош. Ва ҷойгоҳашон дузах аст ва чи бад саранҷомест!

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ جَاهِدِ الْكُفَّارَ وَالْمُنَافِقِينَ وَاغْلُظْ عَلَيْهِمْ وَمَأْوَهُمْ جَهَنَّمُ وَيَسَّرَ الْمَصِيرَ ﴿٧٣﴾

74. [Мунофиқон] Ба Аллоҳ таоло савганд ёд мекунанд, ки [суханони нописанде дар бораи Аллоҳ таоло ва Паёмбараш] нагуфтаанд ва ба ростӣ, ки сухани куфр гуфтаанд ва пас аз Ислому оварданишон [боз] кофир шуданд [ва бо дасиса барои қатли Паёмбар] тасмим ба қоре гирифтанд, ки дар он муваффақ нашуданд. Ва ба айбҷӯй [ва муҳолифат] барнахостанд, магар пас аз онки Аллоҳ таоло ва Паёмбараш [бо бахшидани ғаноим] ононро аз фазли хеш бениёз карданд. Пас, агар тавба кунанд, барояшон беҳтар аст ва агар рӯй бигардонанд, Аллоҳ таоло ононро дар дунё ва охираат ба азоби дарднок дучор месозад ва дар замин ҳеҷ қорсоу ёваре нахоҳанд дошт

يَخْلِفُونَ بِاللَّهِ مَا قَالُوا وَلَقَدْ قَالُوا كَلِمَةَ الْكُفْرِ وَكَفَرُوا بَعْدَ إِسْلَامِهِمْ وَهُمْ أُولُو بِمَا لَمْ يَتَّالُوا وَمَا نَقَمُوا إِلَّا أَنْ أَغْنَاهُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ مِنْ فَضْلِهِ فَإِنْ يَتُوبُوا يَكُ خَيْرًا لَهُمْ وَإِنْ يَبُولُوا يُعَذِّبَهُمُ اللَّهُ عَذَابًا أَلِيمًا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمَا لَهُمْ فِي الْأَرْضِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿٧٤﴾

75. Баъзе аз онон бо Аллоҳ таоло [аҳду] паймон бастанд, ки: «Агар [Аллоҳ таоло] аз фазли худ [насибе] ба мо диҳад, ҳатман, садақа [ва закот] хоҳем дод ва аз накуқорон хоҳем буд»

﴿ وَمِنْهُمْ مَّنْ عَاهَدَ اللَّهُ لَئِنْ آتَيْنَا مِنْ فَضْلِهِ لَنَصَّدَّقَنَّ وَلَنَكُونَنَّ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴾ ﴿٧٥﴾

76. Пас чун [Аллоҳ таоло] аз фазли худ ба онон [насибе] бахшид, нисбат ба он буҳл варзиданд ва [аз он паймон] рӯ гардонданд ва [аз ҳақ] сарпечӣ карданд

فَلَمَّا آتَيْنَاهُمْ مِّنْ فَضْلِهِ بَخِلُوا بِهِ وَتَوَلَّوْا وَهُمْ مُّعْرِضُونَ ﴿٧٦﴾

77. Пас, бо сазои онки бо Аллоҳ таоло хилофи ваъда карданд ва ба он хотир, ки дурӯғ мегуфтанд, [Аллоҳ таоло низ] то рӯзе, ки Ҷуро [дар киёмат] мебинанд, дар дилхояшон доғ [-у нанги] нифок ниҳод

فَأَعْقَبَهُمْ نِفَاقًا فِي قُلُوبِهِمْ إِلَى يَوْمِ يَلْقَوْنَهُ بِمَا أَخْلَفُوا اللَّهَ مَا وَعَدُوهُ وَبِمَا كَانُوا يَكْذِبُونَ ﴿٧٧﴾

78. Оё надонистанд, ки Аллоҳ таоло розу начвояшонро [ки дар махфилхояшон баён мешавад, ба хубӣ] медонад ва Аллоҳ таоло донои розҳои ниҳон аст?

أَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ سِرَّهُمْ وَنَجْوَاهُمْ وَأَنَّ اللَّهَ عَلَّمَهُ الْغُيُوبَ ﴿٧٨﴾

79. [Мунофикон] Касоне [ҳастанд], ки бар муъминон айб мегиранд, ки ба хости хеш садақот [-и бисёр] медиҳанд ва [ҳамчунин, фуқаро ва] афродеро, ки беш аз тавони моли хеш чизе [барои садақа] намеёбанд, масҳара мекунанд. Аллоҳ таоло ононро ба тамасхур мегирад ва барояшон азоби дарднок [дар пеш] хоҳад буд

الَّذِينَ يَلْمِزُونَ الْمُطَّوِّعِينَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ فِي الصَّدَقَاتِ وَالَّذِينَ لَا يَجِدُونَ إِلَّا جُهْدَهُمْ فَيَسْخَرُونَ مِنْهُمْ سَخِرَ اللَّهُ مِنْهُمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٧٩﴾

80. [Эй Паёмбар] Чи барои онон омурзиш бихохӣ, чи омурзиш нахохӣ, [суде ба ҳолашон надорад, ҳатто] агар ҳафтад бор барояшон омурзиш бихохӣ, Аллоҳ таоло ҳаргиз ононро намеомурзад, чаро ки ба Аллоҳ таоло ва Паёмбараш куфр варзиданд, ва Аллоҳ таоло гурӯҳи нофармонро хидоят намекунад

أَسْتَغْفِرُ لَهُمْ أَوْ لَا تَسْتَغْفِرُ لَهُمْ إِنْ تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ سَبْعِينَ مَرَّةً فَلَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ لَهُمْ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ﴿٨٠﴾

81. Вомондагон [аз ғазваи Табук] пас аз [муҳолифат бо] Расулulloҳ аз хонанишинии худ шодмон шуданд ва аз инки бо амволу чонҳои хеш дар роҳи Аллоҳ таоло чиход кунанд, кароҳат доштанд ва [ба афроди сустимон] мегуфтанд: «Дар ин гармо раҳсипор [-и чиход] нашавед». [Эй Паёмбар ба онон] Бигӯ: «Агар дармеёфтанд, оташи дузах [аз ин бисёр] сӯзонтар аст»

فَرَحَ الْمُخَلَّفُونَ بِمَقْعَدِهِمْ خِلَافَ رَسُولِ اللَّهِ وَكَرِهُوا أَنْ يُجَاهِدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَقَالُوا لَا تَنْفِرُوا فِي الْحَرِّ قُلْ نَارُ جَهَنَّمَ أَشَدُّ حَرًّا لَوْ كَانُوا يَفْقَهُونَ ﴿٨١﴾

82. Ба сазои ончи мекарданд, бояд [дар дунё] кам биханданд ва [дар охираг] бисёр бигирянд

فَلْيَضْحَكُوا قَلِيلًا وَلْيَبْكُوا كَثِيرًا جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٨٢﴾

83. Ва агар Аллоҳ таоло туро ба сӯйи гурӯҳе аз онҳо бозгардонд ва аз ту барои ҳамроҳӣ [дар

فَإِنْ رَجَعَكَ اللَّهُ إِلَى طَائِفَةٍ مِنْهُمْ فَاسْتَعْتَذَرْتَكَ لِلْخُرُوجِ فَقُلْ لَنْ تَخْرُجُوا مَعِيَ أَبَدًا وَلَنْ تُقَاتِلُوا مَعِيَ عَدُوًّا إِنَّكُمْ رَضِيتُمْ بِالْقُعُودِ

чиходи дигар] ичозат хостанд, бигӯ: «[Аз ин пас] Ҳаргиз бо ман раҳсипор [-и чиход] нахоҳед шуд ва харгиз ҳамроҳ бо ман бо ҳеҷ душмане набард нахоҳед кард, зеро шумо нахустин бор ба хонанишини ризоият додед, пас, бо хонанишинон бинишинед

أَوَّلَ مَرَّةٍ فَأَعِدُّوا مَعَ الْخَالِفِينَ ﴿١٠٧﴾

84. Ва харгиз бар ҳеҷ мурдае аз онон намоз нахон ва [барои дуо хондан ва талаби омуриш] бар сари қабраш наист, [чаро ки] бе тардид, онон ба Аллоҳ таоло ва Паёмбараш куфр варзидаанд ва дар ҳоле мурданд, ки нофармон буданд

وَلَا تُصَلِّ عَلَى أَحَدٍ مِّنْهُمْ مَاتَ أَبَدًا وَلَا تَقُمْ عَلَى قَبْرِهِ إِنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَمَاتُوا وَهُمْ فَسِقُونَ ﴿١٠٨﴾

85. Ва[эйПаёмбар,афзунӣ]амволвафарзандонашон туру шигифтзада накунад. Ба ростӣ, ҷуз ин нест, ки Аллоҳ таоло меҳоҳад ба ин [васила] дар дунё азобашон кунад ва дар ҳоле ки кофиранд, чонашон барояд

وَلَا تُعْجِبْكَ أَمْوَالُهُمْ وَأَوْلَادُهُمْ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ أَنْ يُعَذِّبَهُمْ بِهَا فِي الدُّنْيَا وَتَزْهَقَ أَنفُسُهُمْ وَهُمْ كَافِرُونَ ﴿١٠٩﴾

86. Ва ҳангоме ки сурае нозил шавад [ва амр мекунад], ки «Ба Аллоҳ таоло имон биёваред ва ҳамроҳи паёмбараш чиход кунед», сарватмандонашон [барои нарафтан ба чиход] аз ту ичозат меҳоҳанд ва мегӯянд: «Бигзор, мо бо хонанишинон бошем»

وَإِذَا أَنْزَلَتْ سُورَةٌ أَنْ آمَنُوا بِاللَّهِ وَجَاهِدُوا مَعَ رَسُولِهِ اسْتَأْذَنَكَ أُولُوا الطَّوْلِ مِنْهُمْ وَقَالُوا ذُرْنَا نَكُنْ مَعَ الْقَلْعِيِّنَ ﴿١١٠﴾

87. Онон розӣ шуданд, ки бо хонанишинон бошанд ва бар дилхояшон муҳр [-и нифок] ниҳода шудааст. Пас, [хайру салоҳи хешро] дарнамеёбанд

رَضُوا بِأَنْ يَكُونُوا مَعَ الْخَوَالِفِ وَطُبِعَ عَلَى قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَفْقَهُونَ ﴿١١١﴾

88. Аммо Паёмбар ва касоне, ки бо ӯ имон овардаанд, бо амволу чонҳои худ [дар роҳи Аллоҳ таоло] чиход карданд. Ононанд, ки ҳамаи некиҳо барои эшон аст ва ононанд ки растагоранд

لَكِنَّ الرُّسُولَ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ جَاهِدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ وَأُولَئِكَ لَهُمُ الْخَيْرَاتُ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿١١٢﴾

89. Аллоҳ таоло бар эшон боғҳое [аз бихишт] мухайё кардааст, ки чуйборҳо аз зери [дарахтони] он чорӣ аст [ва] човидона дар он мемонанд. Ин [ҳамон растагорӣ ва] комёбии бузург аст

أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١١٣﴾

90. Ва узргарошони бодиянишин омаданд, то ба онон ичозати [маофият аз чиход] дода шавад ва касоне, ки [дар иддаои имони худ] ба Аллоҳ таоло ва Паёмбараш дурӯғ мегуфтанд, [бидуни ҳеч узре ва ичозате ба ҷойи чиход] хонанишин бошанд. Ба зудӣ ба касоне аз онон, ки куфр варзиданд, азоби дарднок хоҳад расид

وَجَاءَ الْمُعَذِّرُونَ مِنَ الْأَعْرَابِ لِيُؤْذَنَ لَهُمْ وَقَعَدَ الَّذِينَ كَذَبُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ سَيُصِيبُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٩٠﴾

91. Бар нотавонон [занон ва кӯдакон] ва беморон ва бар касоне, ки чизе намеёбанд, [то дар роҳи чиход] харч кунанд, агар барои Аллоҳ таоло ва Паёмбараш хайрхоҳӣ кунанд, гуноҳе нест [ки дар чиход ширкат накунанд]. Бар накукорон [-и эшон низ] ҳеч роҳе [барои сарзаниш ва мучозот] нест ва Аллоҳ таоло омурзандаи меҳрубон аст

لَيْسَ عَلَى الضُّعَفَاءِ وَلَا عَلَى الْمَرْضَى وَلَا عَلَى الَّذِينَ لَا يَجِدُونَ مَا يَنْفِقُونَ حَرَجٌ إِذَا نَصَحُوا لِلَّهِ وَرَسُولِهِ مَا عَلَى الْمُحْسِنِينَ مِنْ سَبِيلٍ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٩١﴾

92. Ва [ҳамчунин] гуноҳе нест бар касоне, ки чун наздат омаданд, то [барои рафтан ба чиход бар чаҳорпое] саворашон кунӣ, [ба онон] гуфти: «Чизе пайдо намекунам, ки шуморо бар он биншонам». Онон бозгаштанд, дар ҳоле ки чашмонашон аз ин андуҳ ашкбор буд, ки чизе намеёбанд, то [дар роҳи чиход] харч кунанд

وَلَا عَلَى الَّذِينَ إِذَا مَا اتَّوَكَّلُوا لِيْتَهِمَهُمْ قُلْتَ لَا أُحْمِلُهُم عَلَيْهِ تَوْلَوْا وَأَعْيُنُهُمْ تَفِيضُ مِنَ الدَّمْعِ حَزَنًا أَلَّا يَجِدُوا مَا يُنْفِقُونَ ﴿٩٢﴾

93. Роҳ [-и сарзанишу мучозот] танҳо барои касоне [кушода] аст, ки бо онки тавонгар [ва имкони чиход доранд], аз ту ичозат мецоҳанд [ки дар чиход ширкат накунанд]. Онон ба ин ризоят доданд, ки бо хонанишинон бошанд ва Аллоҳ таоло бар дилҳоҷашон муҳр [-и нифок] задааст, пас, [хайру салоҳи ҳешро] дарнамеёбанд

﴿إِنَّمَا السَّبِيلُ عَلَى الَّذِينَ يَنتَظِرُونَكَ وَهُمْ أَعْيُنَاءٌ رَضُوا بِأَن يَكُونُوا مَعَ الْخَوَالِفِ وَطَبَعَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٩٣﴾﴾

94. Вақте [аз ғазваи Табук] ба сӯяшон баргардед, бароятон узр меоваранд. [Эй Паёмбар] Бигӯ: «Узр наёваред, мо ҳаргиз [сухани] шуморо бовар намекунем. Дар ҳақиқат, Аллоҳ таоло моро аз ахбори шумо огоҳ кардааст ва ба зудӣ Аллоҳ таоло ва Паёмбараш рафторатонро хоҳанд дид [ки оё тавба мекунед ё бар нифок мемонед]. Он гоҳ ба сӯйи [Аллоҳ таолои]

يَعْتَذِرُونَ إِلَيْكُمْ إِذَا رَجَعْتُمْ إِلَيْهِمْ قُلْ لَا تَعْتَذِرُوا لَن نُّؤْمِنَ بِكُمْ قَدْ نَبَّأْنَا اللَّهَ مِنْ أَخْبَارِكُمْ وَسَيَرَى اللَّهُ عَمَلَكُمْ وَرَسُولُهُ ثُمَّ تُرَدُّونَ إِلَىٰ عِلْمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَيُنبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٩٤﴾

донои пинҳон ва ошкор бозгардонда мешавед ва Ӯ шуморо аз ончи мекардед, огоҳ мекунад»

95. [Эй муъминон, пас аз чанг] вақте ба сӯйи онон [мунофиқон] бозгардед, бароятон ба Аллоҳ таоло савганд ёд мекунанд, то аз [гуноҳи] онон чашмпӯшӣ кунед. Пас, аз эшон рӯ бигардонед, [чаро ки] бе тардид, онон палиданд ва ба [сазои] ончи мекарданд, ҷойгоҳашон дузах аст

سَّحِلْفُونَ بِاللَّهِ لَكُمْ إِذَا انْقَلَبْتُمْ إِلَيْهِمْ لِتُعْرِضُوا عَنْهُمْ فَأَعْرِضُوا عَنْهُمْ إِنَّهُمْ رَجِسٌ وَمَأْوَهُمُ جَهَنَّمُ جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٩٥﴾

96. Бароятон савганд ёд мекунанд, то аз онон хушнуд шавед, [ҳагто] агар шумо аз он розӣ шавед, Аллоҳ таоло ҳаргиз аз гурӯҳи нофармон розӣ намегардад

يَحْلِفُونَ لَكُمْ لِتَرْضَوْا عَنْهُمْ فَإِنْ تَرْضَوْا عَنْهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يَرْضَىٰ عَنِ الْقَوْمِ الْفَاسِقِينَ ﴿٩٦﴾

97. Куфру нифоқи аъроб [-и бодиянишин аз дигарон] шадидтар аст ва сазовортаранд, ки худуди ончиро, ки Аллоҳ таоло бар Паёмбараш нозил кардааст, надонанд. Ва Аллоҳ таоло донову ҳақим аст

الْأَعْرَابُ أَشَدُّ كُفْرًا وَنِفَاقًا وَأَجْدَرُ أَلَّا يَعْلَمُوا حُدُودَ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ عَلَىٰ رَسُولِهِ ۗ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٩٧﴾

98. Ва бархе аз аъроб [-и бодиянишин] ҳастанд, ки ончиро [дар роҳи Аллоҳ таоло] харҷ мекунанд, хасорате [барои худ] медонанд ва бароятон интизори пешомадҳои бад доранд [то аз шумо раҳой ёбанд]. Пешомади бад барои онон хоҳад буд ва Аллоҳ таоло шунавову доно аст

وَمِنَ الْأَعْرَابِ مَنْ يَتَّخِذُ مَا يُنْفِقُ مَغْرَمًا وَيَتَرَبَّصُّ بِكُمْ الدَّوَابِّ عَلَيْهِمْ ذَائِرَةُ السَّوْءِ ۗ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٩٨﴾

99. Ва бархе аз аъроб [-и бодиянишин] ҳастанд, ки ба Аллоҳ таоло ва рӯзи вопасин имон доранд ва ончиро, ки инфоқ мекунанд, боиси наздиқӣ ба Аллоҳ таоло ва дуоҳои Паёмбар [дар ҳаққи хеш] медонанд. Огоҳ бошед! [Ин инфоқ] Мояи наздиқии онҳост. Аллоҳ таоло [дар қиёмат] ононро дар ҷивори раҳмати хеш дархоҳад овард. Бе тардид, Аллоҳ таоло омурзандаи меҳрубон аст

وَمِنَ الْأَعْرَابِ مَنْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَيَتَّخِذُ مَا يُنْفِقُ قُرْبَتٍ عِنْدَ اللَّهِ وَصَلَوَاتِ الرَّسُولِ ۗ أَلَا إِنَّهَا قُرْبَةٌ لَهُمْ ۖ سَيُدْخِلُهُمُ اللَّهُ فِي رَحْمَتِهِ ۗ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٩٩﴾

100. Ва пешгомони нахустин аз муҳочирону ансор ва касоне, ки ба неқӣ аз онон пайравӣ карданд, Аллоҳ таоло аз онон хушнуд гашт ва онон

وَالسَّابِقُونَ السَّابِقُونَ أُولَٰئِكَ مِنَ الْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ ۗ وَالَّذِينَ اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَوَرَضُوا عَنْهُ وَأَعَدَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا ۗ أَبَدًا ۗ ذَٰلِكَ الْقَوْمُ الْعَظِيمُ ﴿١٠٠﴾

[низ] аз ӯ хушнуд шуданд ва барояшон боғҳое [дар бихишт] мухайё кардааст, ки чуйборҳо аз зери [дарахтони] он чорӣ аст, човидона дар он хоҳанд монд. Ин ҳамон [растагорӣ ва] комёбии бузург аст

101. Ва бархе аз аъроб [-и бодиянишини Мадина], ки перомуни шумо ҳастанд, [гурӯҳи] мунофиканд ва аз аҳли Мадина [низ] гурӯҳе ба нифок хӯ гирифтаанд. [Эй Паёмбар] Ту ононро намешиносӣ, [вале] мо ононро мешиносем. Ононро ду бор азоб хоҳем кард, сипас ба сӯйи азоби бузург [дар киёмат] фиристода мешаванд

وَمِمَّنْ حَوْلَكُم مِّنَ الْأَعْرَابِ مُنْفِقُونَ ۖ وَمِنْ أَهْلِ الْمَدِينَةِ مَرَدُّوْا عَلَى الْتِفَاقٍ لَا تَعْلَمُهُمْ نَحْنُ نَعْلَمُهُمْ سَنُعَذِّبُهُمْ مَّرَّتَيْنِ ثُمَّ يُرَدُّوْنَ إِلَىٰ عَذَابٍ عَظِيمٍ ﴿١٠١﴾

102. Ва гурӯҳи дигар ба гуноҳони худ [дар бораи фирор аз ҷиход] эътироф кардаанд. [Онон] Кори шоиста ва ношоистаро ба ҳам омехтаанд. Умед аст Аллоҳ таоло тавбаи эшонро бипазирад, [чароки] бе тардид, Аллоҳ таоло омурзандаи меҳрубон аст

وَأَخْرَجُوا عَتَرَتَهُمْ يُذُنُوبِهِمْ خَلَطُوا عَمَلًا صَالِحًا وَآخَرَ سَيِّئًا عَسَىٰ اللَّهُ أَن يَتُوبَ عَلَيْهِمْ ۚ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٠٢﴾

103. Аз амволи онон [тавбакорон] садака [ва закот] бигир, то ба ин васила ононро [аз гуноҳ] пок гардонӣ ва дараҷоташонро боло бибарӣ ва барояшон дуо кун, [чароки] яқинан дуои ту оромиш бораи онон аст. Ва Аллоҳ таоло шунаву доност

خُذْ مِنْ أَمْوَالِهِمْ صَدَقَةً تُطَهِّرُهُمْ وَتُزَكِّيهِمْ بِهَا وَصَلِّ عَلَيْهِمْ ۚ إِنَّ صَلَاتَكَ سَكَنٌ لَهُمْ ۗ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١٠٣﴾

104. Оё намедонанд, ки Аллоҳ таоло аст, ки тавбаро аз бандагонаш мепазирад ва садакотро меситонад ва бе тардид, Аллоҳ таолост, ки тавбапазири меҳрубон аст

أَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ هُوَ يَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِهِ وَيَأْخُذُ الصَّدَقَاتِ ۗ وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿١٠٤﴾

105. Ва [эй Паёмбар, ба мутахаллифон аз ҷиход ва тавбакорон] бигӯ: «Ба амал кӯшед [ва ончиро, ки аз даст додаед, чуброн кунед]. Пас, Аллоҳ таоло ва Паёмбараш ва муъминон қорҳои шуморо хоҳанд дид ва ба зудӣ ба сӯйи [Аллоҳ таолои] донои пинҳону ошкор бозгардонда мешавед, сипас ӯ [дар киёмат] шуморо аз ончи анҷом медед, огоҳ месозад»

وَقُلْ أَعْمَلُوا فَسَيَرَى اللَّهُ عَمَلَكُمْ وَرَسُولُهُ وَالْمُؤْمِنُونَ وَسَتُرَدُّونَ إِلَىٰ عِلْمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَيُنبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٠٥﴾

106. Ва гурӯҳи дигар [аз мутахаллифони Табук ҳастанд, ки сарнавишташон] мавкул [вобасташуда] ба фармони Аллоҳ таоло аст: ё азобашон мекунад ва ё тавбаашонро мепазирад. Ва Аллоҳ таоло донову ҳаким аст

وَعَاخِرُونَ مُرْجُونَ لِأَمْرِ اللَّهِ إِمَّا يُعَذِّبُهُمْ وَإِمَّا يَتُوبُ عَلَيْهِمْ
وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١٠٦﴾

107. Ва касоне [аз мунофикон ҳастанд], ки барои зиён расондан [ба мусулмонон] ва [тақвияти] куфру тафрикаафканӣ миёни муъминон масчиде сохтанд, [то] камингоҳе бошад барои касоне, ки бо Аллоҳ таоло ва паёмбараш аз пеш дар чанг буданд ва, албатта, онон савганд ёд мекунанд, ки қасде ҷуз некӣ [ва хидмат] надоштаем. Ва Аллоҳ таоло гувоҳӣ медиҳад, ки онон, хатман, дурӯғгӯ ҳастанд

وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مَسْجِدًا ضِرَارًا وَكُفْرًا وَتَفْرِيقًا بَيْنَ الْمُؤْمِنِينَ
وَإِرْصَادًا لِمَنْ حَارَبَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ مِنْ قَبْلُ وَلَيَحْلِفْنَ إِنْ أَرَدْنَا
إِلَّا الْحُسْنَىٰ وَاللَّهُ يَشْهَدُ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿١٠٧﴾

108. Эй Паёмбар! Ҳаргиз дар он масҷид [ба намоз] наист, [зеро] шоистатар аст дар масчиде [ба намоз] биистӣ, ки аз рӯзи нахуст бар пояи парҳезгорӣ бино шудааст. [Оре, масҷиди Кубост] Ки дар он, мардоне ҳастанд, ки дӯст медоранд, ки [аз гуноҳу олудагӣ] поку покиза гарданд. Ва Аллоҳ таоло покизагонро дӯст медорад

لَا تَقُمْ فِيهِ أَبَدًا لَمَسْجِدٍ أُسَسَّ عَلَى التَّقْوَىٰ مِنْ أَوَّلِ يَوْمٍ
أَحَقُّ أَنْ تَقُومَ فِيهِ فِيهِ رِجَالٌ يُحِبُّونَ أَنْ يَتَّطَّهَرُوا وَاللَّهُ يُحِبُّ
الْمُطَهَّرِينَ ﴿١٠٨﴾

109. Оё касе, ки бунёни [кори] хешро бар пояи парҳезгорӣ ва хушнудии Аллоҳ таоло бино ниҳода, бехтар аст ё касе, ки бунёни хешро бар лаби партгоҳи фурӯрехтание бино ниҳодаст ва бо он дар оташи дузаҳ сарнагун мегардад? Ва Аллоҳ таоло гурӯҳи ситамгонро [ба сабаби куфру нифокашон] хидоят намекунад

أَفَمَنْ أَسَّسَ بُنْيَانَهُ عَلَى تَقْوَىٰ مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانٍ خَيْرٌ أَمْ مَنْ
أَسَّسَ بُنْيَانَهُ عَلَىٰ شَفَا جُرْفٍ هَارٍ فَأَنْهَارُ بِهِ فِي نَارٍ جَهَنَّمَ
وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿١٠٩﴾

110. Он биное, ки онон бунён ниҳодаанд, пайваста дар дилҳояшон мояи тардид [ва нифок] хоҳад буд, магар онки дилҳояшон пора-пора шавад [ва бимиранд]. Ва Аллоҳ таоло донову ҳаким аст

لَا يَزَالُ بُنْيَانُهُمُ الَّذِي بَنَوْا رِيبَةً فِي قُلُوبِهِمْ إِلَّا أَنْ تَقَطَّعَ قُلُوبُهُمْ
وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١١٠﴾

111. Бе тардид, Аллоҳ таоло аз муъминон чонҳо ва амволашонро ба [баҳои] инки бихишт барои онон бошад, ҳаридааст, ҳамон касоне,

﴿إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَىٰ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ بِأَنْ لَهُمُ الْحَيَاةُ
يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيَقْتُلُونَ وَيُقْتَلُونَ وَعَدَا عَلَيْهِمْ حَقًّا فِي
التَّوْبَةِ وَالْإِنجِيلِ وَالْقُرْآنِ وَمَنْ أَوْفَىٰ بِعَهْدِهِ مِنَ اللَّهِ فَاسْتَبْشِرُوا

ки дар роҳи Аллоҳ таоло мечанганд ва [кофиронро] мекушанд ва [ё худ ба дасти онҳо] кушта мешаванд. [Ин подош] ба унвони ваъдаи рости дуруст дар Таврот ва Инчил ва Қуръон бар уҳдаи Ўст. Ва кист, ки аз Аллоҳ таоло ба паймони хеш вафодортар аст? Пас, [эй муъминон] ба муомилае, ки бо Ў кардаед, шодмон бошед ва ин ҳамон [растагорӣ ва] комёбии бузург аст

يَبْعَثُ اللَّهُ الَّذِي بَايَعْتُمْ بِهِ ۖ وَذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١١٢﴾

112. [Онон, ки чунин подоше доранд, ҳамон] тавбакунандагон, парастигарон, сипосгузoron, рӯзадoron, рукуъкунандагон, сачдакунандагон, водорандагон ба қорҳои писандида ва боздорандагон аз қорҳои нописанд ва посдорони худуд [ва аҳкоми] илоҳӣ ҳастанд. Ва он муъминонро, [ки чунин ҳастанд, ба биҳишт] башорат бидех

الَّذِينَ بَايَعْتُمْ بِالْحَبْلِ وَأَلْفَوْهُم بِمَا كَانُوا وَاللَّهُ وَبَّيَّرَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١١٢﴾

113. Барои Паёмбар ва қасоне, ки имон оварданд, сазовор нест, ки барои мушрикони, пас аз инки бар эшон ошқор шуд, ки онон аҳли дузаханд, омуриши бихоҳанд, харчанд аз наздикон бошанд

مَا كَانَ لِلنَّبِيِّ وَالَّذِينَ آمَنُوا أَنْ يَسْتَغْفِرُوا لِلْمُشْرِكِينَ وَلَوْ كَانُوا أُولِي قُرْبَىٰ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُمْ أَصْحَابُ الْحَجِيمِ ﴿١١٣﴾

114. Омуришихоҳии Иброҳим барои падараш [Озар] ҷуз ба хоҳири ваъдае, ки ба ӯ дода буд, сурат нагирифт, вале ҳангоме ки барояш ошқор шуд, ки вай душмани Аллоҳ таолост, аз ӯ безорӣ ҷуст [ва барояш дуо накард]. Ба ростӣ, ки Иброҳим, бaсе ниёшигар ва бурдбор буд

وَمَا كَانَ أَسْتِغْفَارُ إِبْرَاهِيمَ لِأَبِيهِ إِلَّا عَن مَّوْعِدَةٍ وَعَدَّهَا أَيَّاهُ فَلَمَّا تَبَيَّنَ لَهُ أَنَّهُ عَدُوٌّ لِلَّهِ تَبَرَّأَ مِنْهُ إِنَّ إِبْرَاهِيمَ لَأَوَّاهٌ حَلِيمٌ ﴿١١٤﴾

115. Ва Аллоҳ таоло ҳаргиз бар он нест, ки гурӯҳеро пас аз онки ҳидоятшон кардааст, гумроҳ бигзорад. Магар онки чизеро, ки бояд [аз он] парҳез кунанд, барояшон равшан карда бошад [ва онон ба он амал накарда бошанд]. Бе тардид, Аллоҳ таоло ба ҳар чизе доност

وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُضِلَّ قَوْمًا بَعْدَ إِذْ هَدَاهُمْ حَتَّىٰ يُبَيِّنَ لَهُمْ مَا يَتَّقُونَ إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿١١٥﴾

116. Дар ҳақиқат, фармонравои осмонҳо ва замин аз они Аллоҳ таолост. [Ўст, ки] зинда мекунад ва мемиронад ва шумо ба ҷуз Аллоҳ таоло ҳеҷ қорсозу ёваре надоред

إِنَّ اللَّهَ لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ يُحْيِي وَيُمِيتُ ۚ وَمَا لَكُمْ مِّنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿١١٦﴾

117. Бе гумон, Аллоҳ таоло бар Паёмбар ва муҳоҷирин ва ансор, ки дар хангоми душворӣ [ғазваи Табук] аз ӯ пайравӣ карданд, раҳмат овард, баъд аз онки наздик буд дилҳои гурӯҳе аз онон билағҷад [ва ба сабаби саҳтиҳои фаровон ҷихродро тарк кунанд], пас, [боз] тавбаи ононро пазируфт. Бе тардид, ӯ [нисбат] ба онон дилсӯз [ва] меҳрубон аст

لَقَدْ تَابَ اللَّهُ عَلَى النَّبِيِّ وَالْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ الَّذِينَ اتَّبَعُوهُ فِي سَاعَةِ الْعُسْرَةِ مِنْ بَعْدِ مَا كَادَ يَزِيغُ قُلُوبُ فَرِيقٍ مِّنْهُمْ ثُمَّ تَابَ عَلَيْهِمْ إِنَّهُ بِهِمْ رَءُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿١١٧﴾

118. Ва ба он се нафар, ки [аз ширкат дар ғазваи Табук] таҳаллуф намуданд [ва пазириши тавбаашон ба таъхир афтод, низ лутфу эҳсон намуд], он гоҳ ки [мусулмонон аз онон, ки буриданд ва] замин боҳамаи фароҳияш бар эшон танг шуд ва аз худ [низ] ба танг омаданд ва донистанд, ки аз Аллоҳ таоло ҷуз ба сӯи худӣ ӯ паноҳе нест. Пас, [Аллоҳ таоло бо бахшоиши ҳеш] ба онон бозгашт, то тавба кунанд [ва аз эшон даргузашт]. Яқинан, Аллоҳ таоло аст, ки тавбапазири меҳрубон аст

وَعَلَى الْكَلْبَةِ الَّذِينَ خَلَفُوا حَتَّىٰ إِذَا صَافَتْ عَلَيْهِمُ الْأَرْضُ بِمَا رَحَّبَتْ وَصَافَتْ عَلَيْهِمُ أَنْفُسُهُمْ وَظَنُّوا أَنْ لَا مَلْجَأَ مِنَ اللَّهِ إِلَّا إِلَيْهِ ثُمَّ تَابَ عَلَيْهِمْ لِيَتُوبُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿١١٨﴾

119. Эй қасоне, ки имон овардаед, аз Аллоҳ таоло парво кунед ва бо ростгӯён бошед

يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَكُونُوا مَعَ الصَّادِقِينَ ﴿١١٩﴾

120. Сазовор нест, ки аҳли Мадина ва аъроб [-и бодиянишин] перомуни эшон аз [ҳамроҳӣ бо] Расулulloҳ бозмонанд ва ҳифзи ҷони ҳешро муқаддам бар ӯ шуморанд, зеро дар роҳи Аллоҳ таоло ҳеч ташнагӣ ва ранҷу гуруснагӣ ба онон намерасад ва дар ҳеч маконе, ки кофиронро ба ҳашм меоварад, қадам намегузоранд ва аз душман ҳеч [шикаст ва] зарбае намеҳӯранд, магар инки ба [подоши] он кори шоиста барояшон сабт мешавад. Баростӣ, ки Аллоҳ таоло подоши накукоронро зоеъ намегардонад

مَا كَانَ لِأَهْلِ الْمَدِينَةِ وَمَنْ حَوْلَهُمْ مِنَ الْأَعْرَابِ أَنْ يَتَخَلَّفُوا عَنْ رَسُولِ اللَّهِ وَلَا يَرْغَبُوا بِأَنْفُسِهِمْ عَنْ نَفْسِهِ ۗ ذَٰلِك بِأَنَّهُمْ لَا يُصِيبُهُمْ ظَمَأٌ وَلَا نَصَبٌ وَلَا مَخْمَصَةٌ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَطْئُونَ مَوْطِئًا يَغِيظُ الْكُفَّارَ وَلَا يَنَالُونَ مِنْ عَدُوِّ نَيْلًا إِلَّا كُتِبَ لَهُمْ بِهِ عَمَلٌ صَالِحٌ ۚ إِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٢٠﴾

121. Ва ҳеч моли кучак ва бузургеро [дар роҳи Аллоҳ таоло] инфоқ намекунанд ва [дар роҳи ҷиход] аз ҳеч сарзамине намегузаранд,

وَلَا يُنْفِقُونَ نَفَقَةً صَغِيرَةً وَلَا كَبِيرَةً وَلَا يَقْطَعُونَ وَادِيًا إِلَّا كُتِبَ لَهُمْ لِيَجْزِيَهُمُ اللَّهُ أَحْسَنَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٢١﴾

магар инки [подошаш] бар эшон сабт мешавад, то Аллоҳ таоло подоши накутарин кирдорашонро ба онон бидихад

122. Ва сазовор нест, ки муъминон ҳамагӣ раҳсипор [-и чиҳод] шаванд. Пас, чаро аз ҳар гурӯҳе аз онон иддае раҳсипор намешаванд [ва иддае низ ҳамроҳи Паёмбар намонанд], то [ба сабаби ончи аз маҳзараш фаро мегиранд] дар ин огоҳӣ биёбанд ва қавми худро вақте ба сӯяшон бозгаштанд, бим диҳанд? Бошад, ки онон [аз кайфари илоҳӣ битарсанд ва] бипарҳезанд

وَمَا كَانَ الْمُؤْمِنُونَ لِيَنْفِرُوا كَآفَّةً فَلَوْلَا نَفَرَ مِنْ كُلِّ فِرْقَةٍ مِّنْهُمْ طَائِفَةٌ لِّيَتَفَقَّهُوا فِي الدِّينِ وَلِيُنذِرُوا قَوْمَهُمْ إِذَا رَجَعُوا إِلَيْهِمْ أَعْلَمَهُمْ بِحُدُورِهِمْ ۝۱۲۲

123. Эй касоне, ки имон овардаед, бо кофироне, ки наздики [маҳалли зиндагии] шумо ҳастанд, бичангед [то хатарашонро рафъ намоед] ва онон бояд дар шумо шиддату хушунат биёбанд ва бидонед, ки Аллоҳ таоло бо парҳезгорон аст

يَأْتِيهَا الَّذِينَ الَّذِينَ ءَامَنُوا قَتِلُوا الَّذِينَ يَلُونَكُمْ مِنَ الْكُفَّارِ وَلِيَجِدُوا فِيكُمْ غِلْظَةً وَعَلِمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ ۝۱۲۳

124. Ва ҳангоме ки сурае нозил мегардад, бархе аз онон [ба дигаре] мегӯянд: «Ин сура ба имони кадом яке аз шумо афзуд»? Аммо касоне, ки имон овардаанд, бар имонашон меафзояд ва [ба он] шодмон мегарданд

وَإِذَا مَا أَنْزَلْنَا سُورَةً فَمِنَهُمْ مَنْ يَقُولُ بَلْ كُفِّرُوا كُفْرًا وَإِنَّا لَنَعْلَمُ مَا تُعْمَلُونَ ۝۱۲۴

125. Ва аммо касоне, ки дар дилҳояшон беморӣ [шакку нифоке] аст, пас, палидӣ бар палидияшон меафзояд ва дар ҳоле ки кофиранд, мемиранд

وَأَمَّا الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَّرَضٌ فَزَادَتْهُمْ رِجْسًا إِلَىٰ رِجْسِهِمْ وَمَاتُوا وَهُمْ كَافِرُونَ ۝۱۲۵

126. Оё онон намебинанд, ки ҳар сол як ё ду бор озмоиш мешаванд? Аммо на тавба мекунанд ва на панд мепазиранд

أَوَلَا يَرَوْنَ أَنَّهُمْ يُفْتَنُونَ فِي كُلِّ عَامٍ مَّرَّةً أَوْ مَرَّتَيْنِ ثُمَّ لَا يَتُوبُونَ وَلَا هُمْ يَذَّكَّرُونَ ۝۱۲۶

127. Ва ҳангоме ки сурае нозил мешавад [ки аҳволи мунофиқонро баён намудааст], баъзе аз онон ба баъзи дигар нигоҳ мекунанд [ва мегӯянд]: «Оё касе шуморо мебинад»? Сипас [маҳфиёна аз он маҷлис] бозмегарданд. Аллоҳ таоло дилҳояшонро [аз хайру ҳидоят] бозгардондааст, зеро онон гурӯҳе ҳастанд, ки намефаҳманд

وَإِذَا مَا أَنْزَلْنَا سُورَةً نَّظَرَ بَعْضُهُمْ إِلَىٰ بَعْضٍ هَلْ يَرَيْنَا مِنْ أَحَدٍ ثُمَّ انصَرَفُوا صَرَفَ اللَّهُ قُلُوبَهُمْ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَفْقَهُونَ ۝۱۲۷

128. Яқинан, паёмбаре аз [миёни] худи шумо ба сўятон омад, ки ранчиданатон бар ӯ [гарону] душвор аст ва бар [хидояти] шумо сахт исрор дорад ва [нисбат] ба муъминон дилсўз [ва] меҳрубон аст

لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّنْ أَنْفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ بِالْمُؤْمِنِينَ رَءُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿١٢٨﴾

129. Пас, [эй Паёмбар] агар [мушрикони ва мунофиқони] аз ҳақ рўйгардон шуданд, бигӯ: «Аллоҳ таоло барои ман кофист. Ҳеҷ маъбуде [барҳақ] ҷуз Ӯ нест, танҳо бар Ӯ таваккал кардам ва Ӯ Парвардигори Арши бузург аст»

فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُلْ حَسْبِيَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَهُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ ﴿١٢٩﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Алиф, лом, ро. Ин оёти китоби пурҳикмат аст.⁽¹⁾

الرَّ تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ الْحَكِيمِ ﴿١﴾

2. Оё барои мардум мучиби шигифтист, ки ба марде аз худашон ваҳй кардаем, ки: «Ба мардум [дар бораи азоби охираг] хушдор бидех ва ба касоне, ки имон овардаанд, башорат бидех, ки барои онон назди Парвардигорашон подоши накуст»? Кофирон гуфтанд: «Ин [мард], хатман, чодугари ошкор аст»

أَكَانَ لِلنَّاسِ عَجَبًا أَنْ أَوْحَيْنَا إِلَى رَجُلٍ مِّنْهُمْ أَنْ أَنْذِرِ النَّاسَ وَبَشِّرِ الَّذِينَ ءَامَنُوا أَنَّ لَهُمْ قَدَمَ صِدْقٍ عِنْدَ رَبِّهِمْ قَالَ الْكٰفِرُونَ إِنَّ هَذَا لَسِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿٢﴾

3. Бе гумон, Парвардигори шумост, ки осмонҳо ва заминро дар шаш рӯз офарид, сипас бар Арш қарор гирифт. Ў кор [-и ҷаҳон]-ро тадбир мекунад, [ва] ҳеч шафоатгаре нест, магар пас аз иҷозати Ў. Ин Аллоҳ таолост-Парвардигоратон, пас, Ўро бипарастед. Оё панд намегиред?

إِنَّ رَبَّكُمُ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ يُدَبِّرُ الْأَمْرَ مَا مِنْ شَفِيعٍ إِلَّا مِنْ بَعْدِ إِذْنِهِ ؕ ذٰلِكُمْ اللَّهُ رَبُّكُمُ فَاعْبُدُوهُ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٣﴾

4. Бозгашти ҳамаи шумо ба сӯйи Ўст. Ваъдаи Аллоҳ таоло [дар мавриди қиёмат] ҳақ аст. Ўст, ки офариниширо оғоз мекунад, он гоҳ [пас аз марг] онро бозмегардонад, то касонеро, ки имон овардаанд ва корҳои шоиста кардаанд, ба адолат подош диҳад, касоне, ки куфр варзиданд, ба сазои онки кофир буданд, шарбате аз оби ҷӯшон ва азоби дарднок [дар пеш] доранд

إِلَيْهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا وَعَدَّ اللَّهُ حَقًّا إِنَّهُ سَيَنْدُوهُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ لِيَجْزِيَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ بِالْقِسْطِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا لَهُمْ شَرَابٌ مِّنْ حَمِيمٍ وَعَذَابٌ أَلِيمٌ بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ ﴿٤﴾

5. Ўст, ки хуршедро дурахшон намуд ва мохро тобон кард ва барояш ҷойгоҳҳо [-и мушаххасе] қарор дод то [бо тағйир ва вазъи моҳ] шумориши солҳо ва ҳисоб [-и зиндагии худ]-ро бидонед. Аллоҳ таоло инҳоро ҷуз ба ҳақ наофаридааст. Ў нишона[-ҳои худ]-ро барои гурӯҳе, ки медонанд, ба тафсил баён мекунад

هُوَ الَّذِي جَعَلَ الشَّمْسُ ضِيَاءً وَالْقَمَرَ نُورًا وَقَدَرَهُ مَنَازِلَ لِتَعْلَمُوا عَدَدَ السِّنِينَ وَالْحِسَابَ مَا خَلَقَ اللَّهُ ذٰلِكَ إِلَّا بِالْحَقِّ يُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٥﴾

(1) Нигаред ба эзоҳи ояти 1 сураи Бақара.

6. Бе гумон, дар омадушуди шабу рӯз ва ончи Аллоҳ таоло дар осмонҳо ва замин офаридааст, барои касоне, ки парво мекунанд, нишонаҳо[-и қудрати илоҳӣ] аст

إِنَّ فِي اخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَمَا خَلَقَ اللَّهُ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَتَّقُونَ ﴿٦﴾

7. Онон, ки ба дидори Мо умед [ва бовар] надоранд ва ба зиндагонии дунё хушнуданд ва ба он дилбастаанд ва касоне, ки аз оёти Мо ғофиланд

إِنَّ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا وَرَضُوا بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَاطْمَأَنَّنُوا بِهَا وَالَّذِينَ هُمْ عَنْ آيَاتِنَا غَافِلُونَ ﴿٧﴾

8. Инон ба сазои ончи мекарданд, ҷойгоҳашон оташи [дузах] аст

أُولَٰئِكَ مَا لَهُمْ النَّارُ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٨﴾

9. Бе тардид, касоне, ки имон овардаанд ва қорҳои шоиста кардаанд, Парвардигорашон ононро ба поси имонашон ба ғоҳҳо [-и бихишти пур] неъмат ҳидоят мекунад, ки ҷуйборҳо аз зери [дарактони] он қорӣ аст

إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ يَهْدِيهِمْ رَبُّهُمْ بِآيَاتِهِمْ تَجْرِي مِنَ الْتَحْتِهَا الْأَنْهَارُ فِي جَنَّاتِ النَّعِيمِ ﴿٩﴾

10. Дуояшон дар онҳо [ин аст]: «Илоҳо, Ту поку муназаҳӣ» ва дурудашон [дар онҳо]: «Салом» аст ва поёни дуояшон ин аст, ки: «Ҳамду сипос, махсуси Аллоҳ таоло - Парвардигори ҷаҳониён аст»

دَعْوَاهُمْ فِيهَا سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَتَحِيَّتُهُمْ فِيهَا سَلَامٌ وَعَآخِرُ دَعْوَاهُمْ أَنِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٠﴾

11. Ва агар [Аллоҳ таоло] барои мардум, бадириро бо ҳамон шитоб мехост, ки онон некиро мехоҳанд [ва нафринҳое, ки дар ҳаққи худ ва амволу фарзандонашон мекунанд, мустачоб мекард], ҳатман, ачашон фаро расида буд. Пас, касонро ки ба дидори Мо умед [-у бовар] надоранд, волегузорем, то дар [гумроҳӣ ва] сарқашияшон сарқардон бимонанд

﴿وَلَوْ يُعَجِّلُ اللَّهُ لِلنَّاسِ الشَّرَّ اسْتَعْجَلَهُمْ بِالْخَيْرِ لَفُضِيَ إِلَيْهِمْ أَجْلُهُمْ فَنَدَرُ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ﴾ ﴿١١﴾

12. Ва чун ба инсон газанде мерасад, [дар ҳар ҳоле, ки бошад] ба паҳлу хобида ё нишаста ё истода Моро мехонад. Пас, ҳамин ки он газандро аз вай бартараф кардем, чунон меравад ки гӯй ҳаргиз Моро барои дафъи газанде, ки ба ӯ расида буд, нахондааст. Баҳамин сурат, барои исрофкорон [низ] ончи мекарданд, [дар назарашон] ораста шудааст

وَإِذَا مَسَّ الْإِنْسَانَ الضُّرُّ دَعَانَا لِجَنبِهِ أَوْ قَاعِدًا أَوْ قَائِمًا فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُ ضُرَّهُ مَرَّ كَأَن لَّمْ يَدْعُنَا إِلَىٰ ضُرِّ مَسَّهُ ۚ كَذَٰلِكَ زُيِّنَ لِلْمُسْرِفِينَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٢﴾

13. Ва [эй мушрикон] бе тардид, мо умматҳои пеш аз шуморо, хангоме ки ситам карданд, ҳалок кардем, дар ҳоле ки паёмбаронашон бо далели равшан ба сӯяшон омаданд ва [-ле] онон бар он набуданд, ки имон оваранд. Мо гурӯҳи мучримонро ин гуна кайфар медихем

وَلَقَدْ أَهَلَكْنَا الْقُرُونََ مِنْ قَبْلِكُمْ لَمَّا ظَلَمُوا وَجَاءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ وَمَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا كَذَلِكَ نَجْزِي الْقَوْمَ الْمُجْرِمِينَ ﴿١٣﴾

14. Сипас баъд аз онон шумо [мардум]-ро ҷонишинони онҳо [дар] замин қарор додем, то бингарем, ки чигуна рафтор мекунад

ثُمَّ جَعَلْنَاكُمْ خَلَائِفَ فِي الْأَرْضِ مِنْ بَعْدِهِمْ لِنَنْظُرَ كَيْفَ تَعْمَلُونَ ﴿١٤﴾

15. Ва хангоме ки оёти равшани Мо бар онон хонда мешавад, қасоне, ки ба дидори Мо [дар қиёмат] умед надоранд, мегӯянд: «[Эй Мухаммад] Қуръоне ғайр аз ин биёвар [ки мутобиқи майли мо бошад], ё онро тағйир бидех». [Ту, эй паёмбар, ба онон] бигӯ: «Ман ҳақ надорам, ки онро аз пеши худ тағйир диҳам ва пайравӣ намекунам магар аз чизе, ки бар ман ваҳӣ мешавад ва агар аз Парвардигорам нофармонӣ кунам, аз азоби рӯзи бузург метарсам»

وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ قَالَ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا آتِنَا بِقُرْءَانٍ غَيْرِ هَذَا أَوْ بَدِّلْهُ قُلْ مَا يَكُونُ لِي أَنْ أُبَدِّلَهُ مِنْ تِلْقَائِي نَفْسِي إِنْ أَتَّبِعُ إِلَّا مَا يُوحَىٰ إِلَيَّ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُ رَبِّي عَذَابٌ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٥﴾

16. Бигӯ: «Агар Аллоҳ таоло мехост, на ман онро бар шумо мехондам ва на ӯ [Аллоҳ таоло] шуморо аз он огоҳ мекард. Ба ростӣ, ки пеш аз ин [даъват] умреро дар миёни шумо гузарондам. Оё намеандешед?»

قُلْ لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا تَلَوْتُهُ عَلَيْكُمْ وَلَا أَدْرَاكُمْ بِهِ فَقَدْ لَبِثْتُ فِيكُمْ عُمُرًا مِمَّنْ قَبْلِهِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٦﴾

17. Пас, кист ситамгортар аз онки бар Аллоҳ таоло дурӯғ мебандад ё оёташро дурӯғ меангорад? Бе гумон, мучримон растагор нахоҳанд шуд

فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِآيَاتِهِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الْمُجْرِمُونَ ﴿١٧﴾

18. Ва [мушрикон] ба ҷойи Аллоҳ таоло чизҳоро мепарастанд, ки на ба онон зиёне мерасонанд ва на судашон мебахшад ва мегӯянд: «Ин бутҳо [воситаҳо ва] шафоатгарони мо назди Аллоҳ таоло ҳастанд». [Эй паёмбар] Бигӯ: «Оё [ба гумони худ] Аллоҳ таолоро аз чизе [шарике] огоҳ месозед, ки дар осмонҳо ва замин [барояш] қоилед ва худ] нареданд?» ӯ муназаҳ аст ва аз ончи бо вай шарик месозанд, бартар аст

وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَيَقُولُونَ هَؤُلَاءِ شَفَعَتُونَا عِنْدَ اللَّهِ قُلْ أَتَدْعُونَ اللَّهَ بِمَا لَا يَعْلَمُ فِي السَّمَوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ سُبْحٰنَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿١٨﴾

19. [Дар оғоз] Мардум чуз уммати воҳид [ва яктопараст] набуданд, сипас ихтилоф карданд. Ва агар пештар [дар мавриди муҳлат ба гунаҳгорон ва ҳисобрасӣ дар киёмат] сухане аз ҷониби Парвардигорат баён нашуда буд, яқинан, [дар ҳамин дунё] дар бораи ончи бо ҳам ихтилоф мекунанд, миёнашон доварӣ мешуд

وَمَا كَانَ النَّاسُ إِلَّا أُمَّةً وَاحِدَةً فَاخْتَلَفُوا وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ لَفُضِيَ بَيْنَهُمْ فِيمَا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿١٩﴾

20. Ва [мушрикон] мегӯянд: «Чаро [муъҷиза ва] нишонае аз [ҷониби] Парвардигораш бар ӯ нозил нашудааст»? [Эй паёмбар] Бигӯ: «[Огоҳӣ аз] Ғайб танҳо аз он Аллоҳ таолост, пас, интизор бикашед, ки ман [низ] бо шумо аз мунтазиронам»

وَيَقُولُونَ لَوْلَا أُنزِلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِنْ رَبِّهِ فَقُلْ إِنَّمَا الْغَيْبُ لِلَّهِ فَانْتَظِرُوا إِنِّي مَعَكُمْ مِنَ الْمُنْتَظِرِينَ ﴿٢٠﴾

21. Ва ҳангоме ки ба мардум пас аз [зиён ва] ранҷе, ки ба онон расидааст, [неъмату] раҳмате бичашонем, он гоҳ дар оёти Мо [тамасхуру] найранг мекунанд. Бигӯ: «Аллоҳ таоло дар найранг задан сарътар аст». Бе тардид, фиристодагон [фариштагон]-и Мо ҳарчи найранг мекунад, менависанд

وَإِذَا أَذَقْنَا النَّاسَ رَحْمَةً مِنْ بَعْدِ ضَرَاءٍ مَسَّتْهُمْ إِذَا لَهُمْ مَكْرٌ فِي آيَاتِنَا قُلِ اللَّهُ أَسْرَعُ مَكْرًا إِنَّ رُسُلَنَا يَكْتُبُونَ مَا تَمْكُرُونَ ﴿٢١﴾

22. [Эй мардум] Ўст, ки шуморо дар хушкӣ ва дарё ба ҳаракат дармеоварад, то он гоҳ ки дар [дарё бар] кишти қарор мегиред ва [киштиҳо] бо боди дилпазир ононро [ба сӯйи мақсад] ҳаракат медиҳанд ва [сарнишинон] ба он шодмон мешаванд. [Ногаҳон] Тӯфони шадиде мевазад ва мавҷ аз ҳар тараф [басӯяшон] меояд ва гумон мекунанд, ки роҳи гурезе надоранд [ва ҳалок хоҳанд шуд, пас] Аллоҳ таолоро аз рӯйи ихлос мехонанд, ки: «Агар моро аз ин [гирифторӣ] начот диҳӣ, ҳатман, аз сипосгузoron хоҳем шуд»

هُوَ الَّذِي يُسَيِّرُكُمْ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ حَتَّىٰ إِذَا كُنْتُمْ فِي الْفُلِكِ وَجَرَيْنَ بِهِمْ بِرِيحٍ طَيِّبَةٍ وَفَرِحُوا بِهَا جَاءَتْهَا رِيحٌ عَاصِفٌ وَجَاءَهُمُ الْمَوْجُ مِنْ كُلِّ مَكَانٍ وَظَنُّوا أَنَّهُمْ أُحِيطَ بِهِمْ دَعَوُا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ لَئِن لَّيُنَجِّيَنَّا مِنْ هَذِهِ لَتَكُونَنَّ مِنَ الشَّاكِرِينَ ﴿٢٢﴾

23. Ва чун [Аллоҳ таоло] наҷоташон медиҳад, ба ноҳақ дар замин саркашӣ [ва ситам] мекунанд. Эй мардум, саркашӣ [ва ситами] шумо танҳо ба зиёни худатон аст, [чаро ки фақат] баҳраи [ноҷизе аз] зиндагии дунё [мебаред ва] сипас бозгаштатон ба сӯйи Мо хоҳад буд, он гоҳ шуморо аз ончи мекардед, боҳабар месозем

فَلَمَّا أَنْجَلْنَاهُمْ إِذَا هُمْ يَبْغُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ يَتَأْتِيهَا النَّاسُ إِنَّمَا بَغْيَكُمْ عَلَىٰ أَنْفُسِكُمْ مَتَّعَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا ثُمَّ إِلَيْنَا مَرْجِعُكُمْ فَنُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٢٣﴾

24. Ҷуз ин нест, ки мисоли зиндагии дунё ҳамчун обест, ки аз осмон фурӯ рехтем, пас, гиёҳони [гуногуни] замин аз ончи мардум ва чорпоён меҳӯранд, бо он даромехт [ва рӯйид] то он гоҳ ки замин пиroyа худро [бо гулҳо ва гиёҳон] баргирифт ва ороста шуд ва сокинонаш пиндоштанд, ки онон бар он тавоноие доранд [ки аз маҳсулоташ баҳраманд гарданд, вале ногаҳон] шабе ё рӯзе фармони [вайрони] Мо омад ва он [кишту мева]-ро чунон дарав кардем, ки гӯй дирӯз ҳеч набудааст. Мо нишнохо[-и худ]-ро барои мардуме, ки меандешанд, инчунин ба равшанӣ баён мекунем

إِنَّمَا مَثَلُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا كَمَاءٍ أَنْزَلْنَاهُ مِنَ السَّمَاءِ فَاخْتَلَطَ بِهِ نَبَاتُ الْأَرْضِ مِمَّا يَأْكُلُ النَّاسُ وَالْأَنْعَامُ حَتَّىٰ إِذَا أَخَذَتِ الْأَرْضُ زُخْرُفَهَا وَازَّيَّنَتْ وَظَنَّ أَهْلُهَا أَنَّهُمْ قَدِرُونَ عَلَيْهَا أَتَاهَا أَمْرًا لَّيْلًا أَوْ نَهَارًا فَجَعَلْنَاهَا حَصِيدًا كَأَن لَّمْ تَغْنَ بِالْأَمْسِ ۚ كَذَٰلِكَ نُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿١١﴾

25. Ва Аллоҳ таоло [шуморо] ба сарои саломат [бихишт] фаро мехонад ва ҳаркиро бихоҳад, ба роҳи рост хидоят мекунад

وَاللَّهُ يَدْعُو إِلَىٰ دَارِ السَّلَامِ وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿١٢﴾

26. Барои касоне, ки некӣ кардаанд, подоши нек [бихишт] аст ва афзун бар он [руъяти Бори таолост] ва тирагию хорӣ чехраҳояшонро нахоҳад пӯшонд. Инон аҳли бихиштанд ва човидона дар он хоҳанд монд

۞ لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا الْحُسْنَىٰ وَزِيَادَةٌ وَلَا يَرْهَقُ وُجُوهَهُمْ قَتَرٌ وَلَا ذِلَّةٌ ۗ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿١٣﴾

27. Ва касоне, ки муртакиби бадихо шуданд, [бидонанд] сазои [хар] бадӣ ҳаммонанди он аст ва хорӣ [чехраҳои] ононро мепӯшонад ва дар баробари [азоби] Аллоҳ таоло ҳеч [монев] ва муҳофизе надоранд. [Чунон мешаванд, ки] гӯй чехраҳояшон бо поре аз шаби торик пӯшида шудааст. Инон аҳли оташанд ва човидона дар он хоҳанд монд

وَالَّذِينَ كَسَبُوا السَّيِّئَاتِ جَزَاءُ سَيِّئَةٍ بِمِثْلِهَا وَتَرَهَقُهُمْ ذِلَّةٌ مَّا لَهُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ عَاصِمٍ ۗ كَأَنَّمَا أُغْشِيَتْ وُجُوهُهُمْ قِطْعًا مِنَ اللَّيْلِ مُظْلِمًا ۗ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿١٤﴾

28. [Ва эй паёмбар, ёд кун аз] рӯзе, ки ҳамаи ононро гирд меоварем, он гоҳ ба касоне, ки ширкат варзидаанд, мегӯем: «Шумо ва шариконатон [маъбудонатон] бар чойи худ бимонед». Сипас миёни онҳо ҷудой меафканем ва шариконашон мегӯянд: «Дар ҳақиқат, шумо моро намепарастидед

وَيَوْمَ نَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ نَقُولُ لِلَّذِينَ أَشْرَكُوا مَكَانَكُمْ أَنْتُمْ وَشُرَكَائِكُمْ فَرَزَلْنَا بَيْنَهُمْ وَقَالَ شُرَكَائُهُمْ مَا كُنْتُمْ إِلَّا نَا تَعْبُدُونَ ﴿١٥﴾

29. Ва кофист, ки Аллоҳ таоло миёни мо ва шумо гувоҳӣ диҳад, [ки мо ба ширкварзии шумо розӣ набудем ва] аз парастии шумо комилан беҳабар будем»

فَكَفَى بِاللَّهِ شَهِيدًا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ إِن كُنَّا عَنْ عِبَادَتِكُمْ لَغْفِيلِينَ ﴿٣١﴾

30. Ончост, ки ҳар касе ончиро аз пеш фиристодааст, меозмояд ва ҳамагӣ ба сӯи Аллоҳ таоло - корсози ҳақиқияшон бозгардонда мешаванд ва дурӯғҳое, ки [дар бораи шафоати бутҳо] мебофтанд, ҳама махву нобуд мегардад

هَذَاكَ تَبَلَّوْا كُلُّ نَفْسٍ مَّا أَسْلَفَتْ وَرُدُّوْا إِلَى اللَّهِ مَوْلَاهُمْ الْحَقُّ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَّا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٣٢﴾

31. [Эй паёмбар, ба мушрикони] Бигӯ: «Кист, ки аз осмону замин ба шумо рӯзӣ мебахшад? Ё кист, ки бар гӯшхо ва дидагон ҳоким аст? Ва кист, ки [мавҷуди] зиндари аз [модаи] бечон берун меоварад ва [модаи] бечони мурдари аз [мавҷуди] зинда хорич месозад? Ва кист, ки кори [чаҳону чаҳониён]-ро тадбир мекунад? Хоҳанд гуфт: «Аллоҳ таоло». Пас, бигӯ: «Оё дарво намекунад?»

قُلْ مَنْ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ أَمَّن يَمْلِكُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَرَ وَمَنْ يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَمَنْ يُدِيرُ الْأُمْرَ فَسَيَقُولُونَ اللَّهُ فَقُلْ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٣٣﴾

32. Ва пас аз ҳақиқат ҷуз гумроҳӣ чист? Пас, чигуна [аз ҳақ] бозгардонда мешавад?

فَذَلِكُمْ اللَّهُ رَبُّكُمُ الْحَقُّ فَمَاذَا بَعَدَ الْحَقِّ إِلَّا الضَّلَالُ فَأَنَّى تُصْرَفُونَ ﴿٣٤﴾

33. Ин гуна сухани Парвардигорат дар бораи касоне, ки [аз фармони ӯ] нофармонӣ карданд, ба ҳақиқат пайвастан, ки: «Онон имон намеоваранд»

كَذَلِكَ حَقَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ عَلَى الَّذِينَ فَسَقُوا أَنَّهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٣٥﴾

34. [Эй паёмбар, ба мушрикони] Бигӯ: «Оё аз маъбудонатон [бутҳо] касе ҳаст, ки офариниширо оғоз кунад ва сипас онро [пас аз марг] бозгардонад?» Бигӯ: «Аллоҳ таоло аст, ки офариниширо оғоз мекунад ва сипас онро бозмегардонад, пас, ба кучо мунҳариф мешавад?»

قُلْ هَلْ مِنْ شُرَكَائِكُمْ مَن يَبْدُوا الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ قُلِ اللَّهُ يَبْدُوا الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ فَأَنَّى تُؤْفَكُونَ ﴿٣٦﴾

35. Бигӯ: «Оё аз маъбудонатон касе ҳаст, ки ба сӯи ҳақ раҳбарӣ кунад?». Бигӯ: «[Аллоҳ таоло] аст, ки ба сӯи ҳақ раҳбарӣ мекунад. Пас, оё касе, ки ба сӯи ҳақ раҳбарӣ мекунад, сазовортар аст, ки пайравӣ шавад ё касе, ки худ роҳ намебад, магар онки ҳидоятш кунад? Пас, шуморо чи шудааст? Чигуна доварӣ мекунад?»

قُلْ هَلْ مِنْ شُرَكَائِكُمْ مَن يَهْدِي إِلَى الْحَقِّ قُلِ اللَّهُ يَهْدِي لِلْحَقِّ أَفَمَن يَهْدِي إِلَى الْحَقِّ أَحَقُّ أَنْ يُتَّبَعَ أَمَّن لَا يَهْدِي إِلَّا أَنْ يُهْدَىٰ فَمَا لَكُمْ كَيْفَ تَحْكُمُونَ ﴿٣٧﴾

36. Ва бештарашон ҷуз аз гумон пайравӣ намекунанд, [дар ҳоле ки] гумон ҳаргиз [инсонро] аз [шинохти] ҳақ бениёз намекунад. Бе тардид, Аллоҳ таоло ба ончи мекунанд, доност

وَمَا يَتَّبِعُ أَكْثَرُهُمْ إِلَّا ظَنًّا إِنَّ الظَّنَّ لَا يُغْنِي مِنَ الْحَقِّ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِمَا يَفْعَلُونَ ﴿٣٦﴾

37. Ва нашояд, ки ин Қуръон аз ҷониби ғайри Аллоҳ таоло [ва] ба дурӯғ сохта шуда бошад, балки тасдиқи китобҳоест, ки пеш аз он омадааст ва шарҳи [аҳкоми] онхост ва тардид дар он нест [ва] аз [ҷониби] Парвардигори ҷаҳониён [нозил шуда] аст

وَمَا كَانَ هَذَا الْقُرْآنُ أَنْ يُفْتَرَىٰ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلَكِنْ تَصْدِيقَ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَتَفْصِيلَ الْكِتَابِ لَا رَيْبَ فِيهِ مِنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٣٧﴾

38. Ё мегӯянд: «[Мухаммад] Он [суҳанон]-ро ба дурӯғ [ба Аллоҳ таоло] нисбат додааст»? Бигӯ: «Агар рост мегӯед, пас, як сура ҳаммонанди он биёваред ва ба ҷуз Аллоҳ таоло ҳаркиро метавонед, [ба ёрӣ] бихонед»

أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ قُلْ فَأْتُوا بِسُورَةٍ مِثْلِهِ وَادْعُوا مَنِ اسْتَطَعْتُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٣٨﴾

39. [Ҷунин нест] Балки чизеро дурӯғ шумурданд, ки ба шинохташ ихота надоштанд ва ҳанӯз воқеияти он [ва ҳақиқати ахбораш] бар эшон равшан нашудааст. Касоне, ки пеш аз онон буданд, низ [оёти Қуръонро] ҳамингуна дурӯғ ангоштанд. Пас, [эй паёмбар] бингар, ки оқибати ситамгорон чигуна буд

بَلْ كَذَّبُوا بِمَا لَمْ يُحِيطُوا بِعَلَمِهِ وَلَمَّا يَأْتِهِمْ تَأْوِيلُهُ كَذَلِكَ كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الظَّالِمِينَ ﴿٣٩﴾

40. Ва аз онон [мушрикон] касе ҳаст, ки ба он имон меварад ва аз онон касе ҳаст, ки [ҳаргиз] ба он имон намеоварад ва Парвардигор ба [ҳоли] муфсидон огоҳтар аст

وَمِنْهُمْ مَنْ يُؤْمِنُ بِهِ وَمِنْهُمْ مَنْ لَا يُؤْمِنُ بِهِ وَرَبُّكَ أَعْلَمُ بِالْمُفْسِدِينَ ﴿٤٠﴾

41. Ва агар [кофирон] туро дурӯғу ангоштанд, пас, бигӯ: «[Натичаи] амали ман барои худам ва [сазои] амали шумо барои худатон аст. Шумо аз ончи ман мекунам, безоред ва ман [низ] аз ончи [шумо] мекунад безорам»

وَإِنْ كَذَّبُوكَ فَقُلْ لِي عَمَلِي وَلَكُمْ عَمَلُكُمْ أَنْتُمْ بَرِيئُونَ مِمَّا أَعْمَلُ وَأَنَا بَرِيءٌ مِمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٤١﴾

42. Ва бархе аз онҳо [дар зохир] ба ту гӯш фаро медиханд, аммо магар ту метавонӣ ношунавоёнро [ки аз шунидани каломи ҳақ очизанд] шунаво кунӣ, ҳарчанд хирадварзӣ накунанд?

وَمِنْهُمْ مَنْ يَسْتَمِعُونَ إِلَيْكَ أَفَأَنْتَ تُسْمِعُ الصُّمَّ وَلَوْ كَانُوا لَا يَعْقِلُونَ ﴿٤٢﴾

43. Ва аз эшон касоне ҳастанд, ки [бо чашми зоҳирӣ] туро менигаранд, аммо оё ту метавонӣ нобиноёнро хидоят кунӣ, ҳарчанд аҳли басират набошанд?

وَمِنْهُمْ مَّن يَنْظُرُ إِلَيْكَ أَفَأَنْتَ تَهْدِي الْعُمْىَ وَلَوْ كَانُوا لَا يُبْصِرُونَ ﴿٤٣﴾

44. Яқинан, Аллоҳ таоло ба мардум ҳеҷ ситае намекунад, вале мардум [ҳастанд, ки бо ширку нофармонӣ] ба ҳештан ситам мекунад

إِنَّ اللَّهَ لَا يَظْلِمُ النَّاسَ شَيْئًا وَلَكِنَّ النَّاسَ أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٤٤﴾

45. Ва рӯзе, ки [Аллоҳ таоло] ононро [дар пешгоҳи хеш] гирд меоварад, [чунон эҳсос мекунад, ки] гӯй ҷуз соате аз рӯз [дар дунё] диранг накардаанд [ва дар онҷо] якдигарро мешиносанд. Бе тардид, касоне, ки дидори Аллоҳ таолоро дурӯғ меангоштан, зиён диданд ва хидоят наёфтанд

وَيَوْمَ يُحْشِرُهُمْ كَانَ لَمْ يَلْبُثُوا إِلَّا سَاعَةً مِّنَ النَّهَارِ يَتَعَارَفُونَ بَيْنَهُمْ قَدْ خَسِرَ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِلِقَاءِ اللَّهِ وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ ﴿٤٥﴾

46. Ва [эй паёмбар] агар бахше аз ончи [аз азоб]-ро, ки ба онон ваъда додаем, нишонат диҳем ё чони туро [пеш аз азоби онон] бигирем, [дар ҳар ҳол] бозгаштатон ба сӯйи Мост, он гоҳ Аллоҳ таоло бар ончи мекунад, гувоҳ аст

وَإِنَّمَا نُرِيَّتْكَ بَعْضَ الَّذِي نَعِدُهُمْ أَوْ نَتَوَفَّيْتَنَا فَالْيَسِيرَ مَرْجِعُهُمْ ثُمَّ اللَّهُ شَهِيدٌ عَلَىٰ مَا يَفْعَلُونَ ﴿٤٦﴾

47. Ҳар уммате паёмбаре дорад, пас, ҳангоме ки паёмбарашон омад [бархе муъмин ва бархе кофир шуданд; ва рӯзи қиёмат] миёни онон ба адолат доварӣ мешавад ва [ҳаргиз] ба эшон ситам нахоҳад шуд

وَلِكُلِّ أُمَّةٍ رَسُولٌ فَإِذَا جَاءَ رَسُولُهُمْ قَضِيَ بَيْنَهُم بِالْقِسْطِ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٤٧﴾

48. [Мушрикони ба паёмбар] мегӯянд: «Агар [ту ва пайравонат] рост мегӯед, ин ваъдаи [азоб] кай хоҳад буд?»

وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَذَا الْوَعْدِ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٤٨﴾

49. Бигӯ: «Ман барои хеш молики ҳеҷ зиёну суде нестам, магар ончи Аллоҳ таоло бихоҳад. Ҳар уммате аҷале дорад ва он гоҳ ки ачалашон ба сар ояд, на соате [аз он] таъхир мекунад ва на пешӣ мегиранд»

قُلْ لَا أَمْلِكُ لِنَفْسِي ضَرًّا وَلَا نَفْعًا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ لِكُلِّ أُمَّةٍ أَجَلٌ إِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ فَلَا يَسْتَعْجِرُونَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ ﴿٤٩﴾

50. [Эй паёмбар, ба кофирон] бигӯ: «Ба ман бигӯед агар азоби ӯ шабона ё дар [вақти] рӯз бар шумо нозил гардад, [чи мекунад ва] гунаҳкорон чи чизеро аз он [азоб] ба шитоб мецоҳанд?»

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَنْتُمْ عَدَابُهُ بِبَيْتًا أَوْ نَهَارًا مَاذَا يَسْتَعْجِلُ مِنْهُ الْمُجْرِمُونَ ﴿٥٠﴾

51. Оё пас аз онки [азоб] вокеъ шуд, бовараш мекунад? Оё акун? Ва ҳол онки [пештар] онро ба шитоб мехостед

أَنْتُمْ إِذَا مَا وَقَعَ ءَامَنْتُمْ بِهِ ؕ ءَأَلَيْتَنَ وَقَدْ كُنْتُمْ بِهِ تَسْتَعْجِلُونَ ﴿٥١﴾

52. Сипас ба касоне, ки ситам карданд, гуфта мешавад: «Азоби ҷовидонаро бичашед. Оё чизе дар баробари ончи мекардед мучозот мешавад?»

ثُمَّ قِيلَ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا ذُوقُوا عَذَابَ الْخُلْدِ هَلْ تُجْزَوْنَ إِلَّا بِمَا كُنْتُمْ تَكْسِبُونَ ﴿٥٢﴾

53. Ва [эй паёмбар, мушрикон] Аз ту хабар мегиранд [ки]: «Оё он [азоб] ҳақиқат дорад»? Бигӯ: «Оре, савганд ба Парвардигорам, ки хатман, ҳақиқат дорад ва шумо наметавонед [Аллоҳ таолоро аз вуқуи маод ва азоб] дармонда кунед»

﴿وَيَسْتَنْبِئُونَكَ أَحَقُّ هُوَ قُلُوبُ إِي وَرَبِّي إِنَّهُ لَحَقٌّ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ ﴿٥٣﴾﴾

54. Ва ҳар ки [бо иртиқоби ширку гуноҳ] ситам кардааст, агар ончи дар замин аст, [дар ихтиёр] дошта бошад, хатман, онро барои бозхариди [худ аз азоб] худ медиҳад ва [мушрикон] вақте азобро бубинанд, пушаймонию худро пинҳон мекунанд ва миёнашон ба адолат доварӣ мешавад ва бар эшон ситам намеравад

وَلَوْ أَنَّ لِكُلِّ نَفْسٍ ظَلَمَتْ مَا فِي الْأَرْضِ لَافْتَدَتْ بِهِ ؕ وَأَسْرَأُ الْعَدَاةَ لَمَّا رَأُوا الْعَذَابَ وَقُضِيَ بَيْنَهُم بِالْقِسْطِ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٥٤﴾

55. Огоҳ бошед! Дар ҳақиқат ончи дар осмонҳо ва замин аст, [ҳама] аз они Аллоҳ таолост. Огоҳ бошед! Бе тардид, ваъдаи Аллоҳ таоло [дар мавриди кайфари кофирон] рост аст, вале бештарашон намедонанд

أَلَا إِنَّ لِلَّهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ ۗ أَلَا إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَلٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٥﴾

56. Ўст, ки зинда мекунад ва мемиронанд ва [ҳамагӣ] ба сӯйи Ў бозгардонда мешавад

هُوَ يُحْيِي ۖ وَيُمِيتُ ۗ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٥٦﴾

57. Эй мардум, баростӣ, барои шумо аз ҷониби Парвардигоратон мавъизае омадааст ва шифое барои ончи дар дилҳост ва хидояту раҳмате барои муъминон

يٰۤأَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمْ مَوْعِظَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ ۖ وَشِفَاءٌ لِّمَا فِي الصُّدُورِ ۖ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ ﴿٥٧﴾

58. Бигӯ: «[Муъминон] Бояд ба бахшишу раҳмати Аллоҳ таоло шодмон шаванд, ки ин [неъмат] аз ончи меандузанд, бехтар аст»

قُلْ بِفَضْلِ اللَّهِ وَبِرَحْمَتِهِ ۖ فَبِذَلِكَ فَلْيَفْرَحُوا هُوَ خَيْرٌ مِّمَّا يَجْمَعُونَ ﴿٥٨﴾

59. Бигӯ: «Ба ман хабар диҳед, ки ончи аз [неъмат ва] рӯзӣ, ки Аллоҳ таоло бароятон фиристодааст,

قُلْ أَرَأَيْتُمْ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ لَكُمْ مِّن رِّزْقٍ فَجَعَلْتُمْ مِّنْهُ حَرَامًا وَحَلٰلًا قُلْ ءَلِلَّهِ أَذِنٌ لَّكُمْ ۗ أَمْ عَلَى اللَّهِ تَفْتَرُونَ ﴿٥٩﴾

[чаро] бахше аз онро харом ва [бахши дигарро] ҳалол талаққӣ кардаед? Бигӯ: «Оё Аллоҳ таоло бар шумо чунин дастур додааст ё бар Аллоҳ таоло дурӯғ мебандед?»

60. Ва касоне, ки бар Аллоҳ таоло дурӯғ мебанданд, [дар бораи] рӯзи қиёмат чи мепиндоранд? Бе гумон, Аллоҳ таоло бар [ҳамаи] мардум фазл [-у бахшиш] дорад, вале бештарашон сипос намегузоранд

وَمَا ظَنُّ الَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِنَّ اللَّهَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَشْكُرُونَ ﴿٦٠﴾

61. Ва [эй паёмбар] ту машғули ҳеч коре нестӣ ва ҳеч [ојате аз] онро намехонӣ ва [шумо низ эй мардум] ҳеч коре намекунед, магар инки он гоҳ ки ба он мепардозед, Мо бар [корҳои] шумо гувоҳем ва ҳамвазни заррае - [на] дар замин ва на дар осмон - аз Парвардигорат пинҳон нест ва [ҳатто] кучактар ё бузургтар аз он [низ] чизе нест, магар инки бар китоби равшан [сабт шуда] аст

وَمَا تَكُونُ فِي شَأْنٍ وَمَا تَتْلُوا مِنْهُ مِنْ قُرْآنٍ وَلَا تَعْمَلُونَ مِنْ عَمَلٍ إِلَّا كُنَّا عَلَيْكُمْ شُهُودًا إِذْ تُفِيضُونَ فِيهِ وَمَا يَعْرُبُ عَنْ رَبِّكَ مِنْ مِثْقَالِ ذَرَّةٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ وَلَا أَصْغَرَ مِنْ ذَلِكَ وَلَا أَكْبَرَ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُبِينٍ ﴿٦١﴾

62. Огоҳ бошед! Дӯстони Аллоҳ таоло на тарсе хоҳанд дошт ва на андуҳгин мешаванд

أَلَا إِنَّ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ لَا خَوْفَ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٦٢﴾

63. [Ҳамон] Касоне, ки имон оварданд ва парҳезгорӣ мекарданд

الَّذِينَ ءَامَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ ﴿٦٣﴾

64. Барои онон дар зиндагии дунё ва дар охират башорат аст. Суханони Аллоҳ таоло [дар бораи пирӯзӣ ва подоши ду ҷаҳон] тағйирнопазир аст. Ин ҳамон [растагорӣ ва] комёбии бузург аст

لَهُمُ الْبُشْرَىٰ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ لَا تَبْدِيلَ لِكَلِمَاتِ اللَّهِ ذَٰلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٦٤﴾

65. [Эй паёмбар] Сухани онон туро ғамгин накунад. Бе тардид, тамоми иззат [-у пирӯзмандӣ] аз они Аллоҳ таолост [ва] ӯ шунавову доност

وَلَا يَحْزَنكَ قَوْلُهُمْ إِنَّ الْعِزَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٦٥﴾

66. Огоҳ бошед! Ҳар ки [ва ҳар чи] дар осмонҳо ва замин аст, аз они Аллоҳ таоло аст, пас, касоне, ки ба ҷойи Аллоҳ таоло шариконеро мехонанд, аз чи пайравӣ мекунанд? Инон ҷуз аз [тардиду] гумон пайравӣ намекунанд ва ҷуз дурӯғ намегӯянд

أَلَا إِنَّ لِلَّهِ مَنْ فِي السَّمٰوٰتِ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ وَمَا يَتَّبِعُ الَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ شُرَكَاءَ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ ﴿٦٦﴾

67. Ўст, ки шабро бароятон падида овард, то дар он биоромед ва рӯзро равшан сохт [то дар партави нураш ба кор бипардозед]. Бе тардид, дар инҳо барои гурӯҳе, ки [суханони ҳақро] мешунаванд, нишонаҳост

هُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ الَّيْلَ لَتَسْكُنُوا فِيهِ وَالنَّهَارَ مُبْصِرًا إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَسْمَعُونَ ﴿٧٧﴾

68. [Мушрикони] Гуфтанд: «Аллоҳ таоло фарзанде барои худ ихтиёр кардааст». Муназаҳа аст ӯ [ва] бениёз аст. Ончи дар осмонҳо ва замин аст, аз они ӯст. [Эй мушрикони] Шумо бар ин [иддао] далеле надоред. Оё чизеро, ки намедонед, ба дурӯғ ба Аллоҳ таоло нисбат медихед?

قَالُوا اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا سُبْحٰنَهُ هُوَ الْغَنِيُّ لَهُ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ إِنَّ عِنْدَكُمْ مِّنْ سُلْطٰنٍ بِهٰذَا أَنْتُمْ لَوْنٌ عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٧٨﴾

69. Бигӯ: «Касоне, ки ба Аллоҳ таоло нисбати дурӯғ медиханд, ҳаргиз растағор намешаванд»

قُلْ إِنَّ الْآدِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكٰذِبَ لَا يُفْلِحُونَ ﴿٧٩﴾

70. Онон баҳра [-и андак] дар дунё [доранд], сипас бозгашташон ба сӯи Мост. Он гоҳ ба [сазои] онки куфр меварзиданд, азоби саҳт ба онон мечашонем

مَتَّعٌ فِي الدُّنْيَا ثُمَّ إِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ ثُمَّ نُذِيقُهُمُ الْعَذَابَ الشَّدِيدَ بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ ﴿٨٠﴾

71. [Эй паёмбар] Достони Нухро бар онон бозгӯ, он гоҳ ки бар қавмаш гуфт: «Эй қавми ман, агар монанди ман [дар миёни шумо] ва андарз додан ба оёти Аллоҳ таоло бар шумо гарон омадааст, [бидонед, ки ман] бар Аллоҳ таоло таваккал кардаам, пас, [дар тавгеа ва] коратон бо шарикони худ [алайҳи ман] ҳамдаст шавед ва дар коратон пардапӯши накунед, он гоҳ [ҳар чи дар дил доред ва метавонед] алайҳи ман ба кор бандед ва муҳлатам надихед

وَآتٰل عَلَيْهِمْ نَبَأُ نُوحٍ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ يٰقَوْمِ إِن كَانَ كَبُرَ عَلَيْكُمْ مَقَامِي وَتَذٰكِرِي يٰآيَاتِ اللَّهِ فَعَلَى اللَّهِ تَوَكَّلْتُ فَأَجْمِعُوا أَمْرَكُمْ وَشُرَكَاءَكُمْ ثُمَّ لَا يَكُنْ أَمْرُكُمْ عَلَيْكُمْ غُمَّةً ثُمَّ اقْضُوا إِلَيَّ وَلَا تُنظِرُونِ ﴿٨١﴾

72. Агар [аз даъвати ҳақ] рӯйгардон шудед, пас, [бидонед, ки] ман подоше аз шумо нахостаам, [чаро ки] подошам танҳо бар Аллоҳ таоло аст ва ман дастур ёфтаам, ки аз таслимшудагон [-и авомири илоҳӣ] бошам»

فَإِن تَوَلَّيْتُمْ فَمَا سَأَلْتُكُمْ مِّنْ أَجْرٍ إِن أَجْرِي إِلَّا عَلَى اللَّهِ وَأَمْرٌ أَنْ أَكُونَ مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿٨٢﴾

73. Пас, [қавмаш] ўро дурӯғгӯ ангоштанд ва Мо ў ва касонеро, ки дар кишти ҳамроҳаш буданд, начот додем ва ононро чонишин [-и пешиниён]

فَكَذَّبُوهُ فَجَعَلْنَاهُ وَمَنْ مَّعَهُ فِي الْفُلِكِ وَجَعَلْنَاهُمْ خَلْفَيْهِ وَأَعْرَفْنَا الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُنْذِرِينَ ﴿٨٣﴾

сохтем ва касонеро, ки оёти Моро дурӯғ меангошанд, ғарқ кардем. Пас, бингар, ки саранчоми хушдорёфтагон чигуна буд

74. Сипас баъд аз ӯ паёмбароне ба сӯйи қавмаш фиристодем ва муъҷизоти равшан [бар эшон] оварданд, вале онҳо бар он набуданд, ки ба чизе имон биёваранд, ки аз пеш онро дурӯғ шумурда буданд. Бад-ин сон, бар дилҳои таҷовузкорон [аз худуди илоҳӣ] муҳр мениҳем

ثُمَّ بَعَثْنَا مِنْ بَعْدِهِ رَسُولًا إِلَىٰ قَوْمِهِمْ فَجَاءَهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا بِمَا كَذَّبُوا بِهِ مِنْ قَبْلُ كَذَلِكَ نَطْعُ عَلَىٰ قُلُوبِ الْمُعْتَدِينَ ﴿٧٤﴾

75. Сипас баъд аз эшон Мӯсо ва Ҳорунро бо муъҷизоти хеш ба сӯйи Фиръавн ва бузургони қавмаш фиристодем, вале онон гарданкашӣ карданд ва қавме гунаҳкор буданд

ثُمَّ بَعَثْنَا مِنْ بَعْدِهِم مُّوسَىٰ وَهَارُونَ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ بِآيَاتِنَا فَاسْتَكْبَرُوا وَكَانُوا قَوْمًا مُّجْرِمِينَ ﴿٧٥﴾

76. Пас, чун ҳақ аз назди мо ба сӯяшон омад, гуфтанд: «Ин, ҳатман, чодуи ошкор аст»

فَلَمَّا جَاءَهُمُ الْحَقُّ مِنْ عِنْدِنَا قَالُوا إِنَّ هَذَا لَسِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿٧٦﴾

77. Мӯсо гуфт: «Оё вақте ҳақ ба сӯятон омад, мегӯед [чодуст]? Оё ин чодуст? Ва ҳол онки чодугарон растагор намешаванд»

قَالَ مُوسَىٰ أَتَقُولُونَ لِلْحَقِّ لَمَّا جَاءَكُمْ أَسِحْرٌ هَذَا وَلَا يُفْلِحُ السَّاجِرُونَ ﴿٧٧﴾

78. [Фиръавниён] Гуфтанд: «Оё ба сӯйи мо омадай, то моро аз шевае, ки падаронамонро бар он ёфтаем, бозгардонӣ ва [иззату] бузургӣ дар ин сарзамин барои шумо дутан бошад? Мо ҳаргиз ба шумо ду тан имон намеоварем»

قَالُوا أَجِئْتَنَا لِنَلْفِتَنَّا عَمَّا وَجَدْنَا عَلَيْهِ ءَابَاءَنَا وَتَكُونَ لَكُمْ الْكِبْرِيَاءُ فِي الْأَرْضِ وَمَا نَحْنُ لَكُمْ بِمُؤْمِنِينَ ﴿٧٨﴾

79. Ва Фиръавн гуфт: «Тамоми чодугарони [моҳиру] доноро назди ман биёваред»

وَقَالَ فِرْعَوْنُ أَئْتُونِي بِكُلِّ سَاحِرٍ عَلِيمٍ ﴿٧٩﴾

80. Пас, чун чодугарон омаданд, Мӯсо ба онон гуфт: «Ончи [аз васоили чоду] меҳоҳед, биафканед, [акнун] биафканед»

فَلَمَّا جَاءَ السَّحَرَةُ قَالَ لَهُمْ مُّوسَىٰ أَلْقُوا مَا أَنْتُمْ مُّلقُونَ ﴿٨٠﴾

81. Пас, чун афканданд, Мӯсо гуфт: «Ончи овардаед, чодуст. Якинан, Аллоҳ таоло онро ботил хоҳад кард. Бе тардид, Аллоҳ таоло кори муфсидонро ислоҳ намекунад

فَلَمَّا أَلْقَوْا قَالَ مُّوسَىٰ مَا جِئْتُمْ بِهِ السَّحَرُ إِنَّ اللَّهَ سَيُبْطِلُهُ إِنَّ اللَّهَ لَا يُضْلِعُ عَمَلَ الْمُفْسِدِينَ ﴿٨١﴾

82. Ва Аллоҳ таоло бо суҳанони ҳеш ҳақро [собиту] пойдор мекунад, ҳарчанд мучримон карохат дошта бошанд»

وَبِحَقِّ اللَّهِ الْحَقِّ بِكَلِمَتِهِ ۖ وَلَوْ كَرِهَ الْمُجْرِمُونَ ﴿٨٢﴾

83. Пас ҳеч кас ба Мӯсо имон наёвард, магар гурӯҳе аз қавми ӯ [он ҳам] бо тарси Фиръавн ва атрофиёнаш, ки [мабодо] ононро биозорад. Ва бешак, Фиръавн дар замин саркаш [-у чоҳталаб] буд ва ба ростӣ, ки ӯ аз исрофкорон [дар куфру чиноят] буд

فَمَا ءَامَنَ لِمُوسَىٰ إِلَّا ذُرِّيَّةٌ مِّن قَوْمِهِ عَلَىٰ خَوْفٍ مِّن فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِمْ أَن يَفْتِنَهُمْ وَإِنَّ فِرْعَوْنَ لَعَالٍ فِي الْأَرْضِ وَإِنَّهُ لَمِنَ الْمُسْرِفِينَ ﴿٨٣﴾

84. Мӯсо гуфт: «Эй қавми ман, агар ба Аллоҳ таоло имон овардаед ва агар аҳли таслим ҳастед, пас, бар ӯ таваккал кунед»

وَقَالَ مُوسَىٰ يَقَوْمِ إِن كُنتُمْ ءَامِنْتُمْ بِاللَّهِ فَعَلَيْهِ تَوَكَّلُوا إِن كُنتُمْ مُّسْلِمِينَ ﴿٨٤﴾

85. Пас, онон гуфтанд: «Бар Аллоҳ таоло таваккал кардаем. Парвардигоро, моро дастхуши фитна [ва шиканча ва озори] гурӯҳи ситамгорон қарор мадеҳ

فَقَالُوا عَلَى اللَّهِ تَوَكَّلْنَا رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا فِتْنَةً لِّلْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٨٥﴾

86. Ва ба [фазлу] раҳмати ҳеш моро аз [шарри] гурӯҳи кофирон раҳой бубахш»

وَنَجِّنَا بِرَحْمَتِكَ مِّنَ الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿٨٦﴾

87. Ба Мӯсо ва бародараш [Ҳорун] ваҳйи қардем, ки: «Барои қавми худ, хонаҳое дар [сарзамини] Миср баргиред ва хонаҳоятонро ибодатгоҳ қарор диҳед ва намоз барпо доред. Ва[эй Мӯсо] муъминонро [ба пирӯзӣ ва бихишт] башорат бидеҳ»

وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ وَأَخِيهِ أَن تَبَوَّءَا لِقَوْمِكُمَا بِمِصْرَ بُيُوتًا وَاجْعَلُوا بُيُوتَكُمْ قِبْلَةً وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَابْتَئِرِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٨٧﴾

88. Мӯсо гуфт: «Парвардигоро, бе гумон, ту ба Фиръавн ва атрофиёнаш зинату амвол [-и фаровон] дар зиндагии дунё додай. Парвардигоро, то [ба он васила мардумро] аз роҳат гумроҳ кунанд. Парвардигоро, амволашонро нобуд кун ва дилҳояшонро саҳт бигардон, ки имон наоваранд, то [вакте ки] азоби дарднокро бубинанд»

وَقَالَ مُوسَىٰ رَبَّنَا إِنَّكَ ءَاتَيْتَ فِرْعَوْنَ وَمَلَئَهُ زِينَةً وَأَمْوَالًا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا رَبَّنَا لِيُضِلُّوهُ عَن سَبِيلِكَ رَبَّنَا اطْمِسْ عَلَىٰ أَمْوَالِهِمْ وَاشْدُدْ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُوا حَتَّىٰ يَرُوا الْعَذَابَ الْأَلِيمَ ﴿٨٨﴾

89. [Аллоҳ таоло] Фармуд: Ҳагман, дуои шумо ду нафар пазируфта шуд, пас, истикомат кунед ва аз роҳи қасоне, ки намедонанд, пайравӣ накунад»

قَالَ قَدْ أُجِيبَت دَعْوَتُكُمَا فَاسْتَقِيمَا وَلَا تَتَّبِعَانِ سَبِيلَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٨٩﴾

90. Ва [саранчом] Бани Исроилро аз дарё гузарондем, он гоҳ Фиръавн ва сипохиёнаш аз рӯйи ситам ва тачовуз дар пайи онон рафтанд, то хангоме ки ғаркоби ӯ [Фиръавн]-ро фаро гирифт, [бо ноумедӣ] гуфт: «Имон овардам, ки ҳеҷ маъбуде [бар ҳақ] нест, магар касе, ки Бани Исроил ба ӯ имон овардаанд ва ман аз таслимшудагонам»

وَجَوْرَنَا بِنِي إِسْرَائِيلَ الْبَحْرَ فَأَتَبَعَهُمْ فِرْعَوْنُ وَجُنُودُهُ بَغْيًا وَعَدُوًّا حَتَّى إِذَا أَدْرَكَهُ الْعَرْقُ قَالَ ءَأَمَنْتُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا الَّذِي ءَأَمَنْتُ بِهِءِ بَنُو إِسْرَائِيلَ وَأَنَا مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿٩٠﴾

91. [Ба ӯ гуфта шуд] «Инак [имон меоварӣ]? Ва хол онки пештар сарпечӣ мекардӣ ва аз муфсидон будӣ?

ءَأَلْسَنَ وَقَدْ عَصَيْتَ قَبْلُ وَكُنْتَ مِنَ الْمُفْسِدِينَ ﴿٩١﴾

92. [Бидон, ки] имрӯз пайкари [бечони] туро бар баландии [сохил] меандозем, то барои ояндагонат мояи ибрат бошад ва ба ростӣ, бисёре аз мардум аз нишонаҳои [тавону тадбири] мо ғофиланд

فَالْيَوْمَ نُنَجِّيكَ بِبَدَنِكَ لِيَتَّكُونَ لِمَنْ خَلَقَكَ ءَايَةً وَإِنَّ كَثِيرًا مِّنَ النَّاسِ عَنِ ءَايَاتِنَا لَغَفِلُونَ ﴿٩٢﴾

93. Ва бе тардид, Мо Бани Исроилро дар чойгоҳи шоишта [дар сарзамини Шом] чой додем ва аз неъматҳои покиза рӯзияшон кардем. Пас, онҳо ихтилоф накарданд, магар пас аз онки илм [ба ҳаққонияти Қуръон] ба сӯяшон омад. [Эй паёмбар] Парвардигорат рӯзи қиёмат дар бораи ончи ихтилоф мекарданд, ҳатман, миёнашон ҳукм мекунад

وَلَقَدْ بَوَّأْنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ مَبُوءًا صِدْقٍ وَرَرَقْنَهُمْ مِّنَ الطَّيِّبَاتِ فَمَا اخْتَلَفُوا حَتَّى جَاءَهُمُ الْعِلْمُ إِنَّ رَبَّكَ يَقْضِي بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿٩٣﴾

94. Пас, агар дар ончи бар ту нозил кардаем, тардиде дорӣ, аз касоне, ки пеш аз ту китоб [-ҳои]Таврот ва Инчил]-ро мехонданд, суол кун. Яқинан ҳақ аз тарафи Парвардигорат ба сӯйи ту омадааст. Пас, ҳаргиз аз тардидкунандагон набош

فَإِن كُنْتَ فِي شَكٍّ مِّمَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ فَسْئَلِ الَّذِينَ يُقْرَأُونَ الْكِتَابَ مِن قَبْلِكَ لَقَدْ جَاءَكَ الْحَقُّ مِن رَبِّكَ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُمْتَرِينَ ﴿٩٤﴾

95. Ва [ҳамчунин] аз касоне набош, ки оёти Аллох таолоро дурӯғ ангоштанд, ки аз зиёнкорон хоҳӣ буд

وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الَّذِينَ كَذَبُوا بِآيَاتِ اللَّهِ فَتَكُونُوا مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٩٥﴾

96. Бе тардид, касоне, ки сухани Парвардигорат дар бораи [куфр дар дунё бар] онон таҳаққук ёфтааст, имон намеоваранд

إِنَّ الَّذِينَ حَقَّتْ عَلَيْهِمْ كَلِمَتُ رَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٩٦﴾

97. Гарчи ҳар нишона [ва панде] барояшон биёяд, [магар] вақте ки азоби дарднокро бубинанд

وَلَوْ جَاءَتْهُمْ كُلُّ ءَايَةٍ حَتَّى يَرَوْا الْعَذَابَ الْأَلِيمَ ﴿٩٧﴾

98. Ҳеч шаҳре набуд, ки [аҳлаш] имон биёварад ва имонаш ба ҳоли он суд бахшад, магар қавми Юнус, ки чун [ба мавкеъ] имон оварданд, азоби хорӣ [ва расвой] дар зиндагии дунёро аз онон бартараф намудем ва то муддате [ки зинда буданд, аз неъматҳои дунявӣ] бархӯрдорашон сохтем

فَلَوْلَا كَانَتْ قَرْيَةٌ ءَامَنَتْ فَنَفَعَهَا إِيمَنُهَا إِلَّا قَوْمَ يُونُسَ لَمَّا ءَامَنُوا كَشَفْنَا عَنْهُمْ ءَعَابَ الْخِزْيِ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَمَتَّعْنَاهُمْ إِلَىٰ حِينٍ ﴿١٠٨﴾

99. Ва [эй паёмбар] агар Парвардигорат мехост, хатман, ҳар ки дар замин аст, ҳамагиашон имон меоварданд. Пас, оё ту мардумро водор мекуни, ки муъмин шаванд?

وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ لَأَمَنَّ مِنَ فِي الْأَرْضِ كُلُّهُمْ جَمِيعًا أَفَأَنْتَ تُكْرِهُ النَّاسَ حَتَّىٰ يَكُونُوا مُؤْمِنِينَ ﴿١٠٩﴾

100. Ва ҳеч касе наметавонад, [ба иродаи хеш] имон оварад, магар ба фармони Аллоҳ таоло. Ва [Аллоҳ таоло] палидӣ [ва азобу хорӣ]-ро бар касоне қарор медиҳад, ки намеандешанд

وَمَا كَانَ لِنَفْسٍ أَنْ تُؤْمِنَ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَيَجْعَلُ الرَّجْسَ عَلَى الَّذِينَ لَا يَعْقِلُونَ ﴿١١٠﴾

101. [Эй паёмбар, ба мушрикони] Бигӯ: «Бингаред, ки [нишонаҳои равшани Аллоҳ таоло] дар осмонҳо ва замин чист»? Ва[-ле ҳамаи] нишонаҳо ва хушдорҳо барои гурӯҳе, ки имон намеоваранд, суде намебахшад

قُلْ أَنْظِرُوا مَاذَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا تُغْنِي الْأَيْتُ وَالنُّذُرُ عَنْ قَوْمٍ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١١١﴾

102. Оё онҳо [чизе] чуз ҳаммонанди рӯзгори пешинӣ [ва азобҳо ва мучозотҳояшон]-ро интизор мекашанд? Бигӯ: «Мунтазир бошед, ки ман [низ] бо шумо аз мунтазиронам»

فَهَلْ يَنْتَظِرُونَ إِلَّا مِثْلَ أَيَّامِ الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلِهِمْ قُلْ فَانْتَظِرُوا إِلَىٰ مَعَكُمْ مِنَ الْمُنْتَظِرِينَ ﴿١١٢﴾

103. Сипас [ҳангоми нузули азоб] паёмбаронамон ва касонеро, ки [ба Аллоҳ таоло] имон овардаанд, начот медиҳем, зеро ҳақ бар уҳдаи мост, ки муъминонро начот диҳем

ثُمَّ نُنَجِّي رُسُلَنَا وَالَّذِينَ ءَامَنُوا كَذَلِكَ حَقًّا عَلَيْنَا نَجِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١١٣﴾

104. Бигӯ: «Эй мардум, агар дар дини ман тардид доред, пас, [огоҳ бошед ки ман] касонеро, ки шумо ба ҷойи Аллоҳ таоло мепарастед, намепарастам, балки он Аллоҳ таолоро мепарастам, ки ҷонатонро мегирад ва фармон ёфтаам, ки аз муъминон бошам»

قُلْ يٰٓأَيُّهَا النَّاسُ إِن كُنْتُمْ فِي شَكٍّ مِنْ دِينِي فَلَا أَعْبُدُ الَّذِينَ تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلَكِنْ أَعْبُدُ اللَّهَ الَّذِي يَتَوَقَّعُكُمْ وَأُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١١٤﴾

105. Ва [ба ман амр шудааст] ки: «Ҳақгароёна ба ин дин рӯ овар ва ҳаргиз дар зумраи мушрикони набош

وَأَنْ أَقِمَّ وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًا وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٠٥﴾

106. Ва ба ҷойи Аллоҳ таоло, чизеро, ки суду зиёне ба ту намерасонад, [ба парастишу ниёзхоҳӣ] махон, ки агар чунин кунӣ, он гоҳ ҳатман, аз ситамгорон [-и мушрик] хоҳӣ буд

وَلَا تَدْعُ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُكَ وَلَا يَضُرُّكَ فَإِنْ فَعَلْتَ فَإِنَّكَ إِذَا مِنَ الظَّالِمِينَ ﴿١٠٦﴾

107. Ва агар Аллоҳ таоло зиёне ба ту бирасонад, ҳеч касе барояш ба ҷуз Ӯ ҳеч боздорандае нест ва агар бароят иродаи хайре намояд, барои фазл [-у бахшиши] Ӯ ҳеч монеге нест. [Ӯ бахшиши хешро] Ба ҳар касе аз бандагонаш, ки бихоҳад, мерасонад ва Ӯ омузандаи меҳрубон аст»

وَأِنْ يَسْأَلْكَ اللَّهُ بَضْرًا فَلَا كَاشِفَ لَهُ إِلَّا هُوَ وَإِنْ يُرِدْكَ بِخَيْرٍ فَلَا رَادَّ لِفَضْلِهِ يُصِيبُ بِهِ مَن يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَهُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿١٠٧﴾

108. Бигӯ: «Эй мардум, ҳақ аз ҷониби Парвардигоратон бароятон омадааст, пас, ҳар ки ҳидоят ёбад, ба суди хеш ҳидоят меёбад ва ҳар ки гумроҳ гардад, ба зиёни хеш гумроҳ мегардад ва ман [мурукибу] коргузори шумо нестам»

قُلْ يَتَأْتِيهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكُمْ فَمَنِ اهْتَدَىٰ فَإِنَّمَا يَنْتَعِبُ لِنَفْسِهِ وَمَنْ ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا وَمَا أَنَا عَلَيْكُمْ بِوَكِيلٍ ﴿١٠٨﴾

109. Ва [эй паёмбар] аз ончи бар ту ваҳӣ мешавад пайравӣ кун ва шикебо бош, то Аллоҳ таоло [байни ту ва кофирон] доварӣ кунад ва Ӯ беҳтарин довар аст

وَاتَّبِعْ مَا يُوحَىٰ إِلَيْكَ وَأَصْبِرْ حَتَّىٰ يَخْرُجَ إِلَيْكَ اللَّهُ وَهُوَ خَيْرُ الْحَاكِمِينَ ﴿١٠٩﴾

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

- 1. Алиф, лом, ро. ⁽¹⁾ Ин [Куръон] китобест, ки оёти он истехком ёфтааст ва сипас аз ҷониби ҳақими огоҳ ба равшанӣ баён шудааст الرَّ كِتَابٌ أَحْكَمْتُ ۖ إِنِّي لَمِّنْ لَّدُنْ حَكِيمٍ خَبِيرٌ ﴿١﴾

- 2. [Паёми Паёмбар ин аст] Ки чуз Аллохро напарастед, [ки] бе тардид, ман аз сӯи Ӯ бароятон бимдиҳанда ва башоратгар ҳастам أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ ۖ إِنِّي لَكُمْ مِّنْهُ نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ ﴿٢﴾

- 3. Ва ин ки аз Парвардигоратон омуриши бихоҳед, сипас ба даргоҳаш тавба кунед, то шуморо [дар зиндагии дунё] то саромади муайяне ба хайру хубӣ баҳраманд созад ва ба ҳар бофазилате [ки яктопарастӣ ва накукорӣ пеша кардааст, подошу] фузунӣ баҳшад. Ва агар [аз имон] рӯ бигардонед, [бидонед, ки ман] ба ростӣ, бароятон аз азоби рӯзе сахмгин метарсам وَأَن آسْتَعْفِرُوا رَبَّكُمْ ثُمَّ تُبَوُّوا إِلَيْهِ يُمَتِّعْكُمْ مَتَاعًا حَسَنًا ۖ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى وَيُؤْتِ كُلَّ ذِي فَضْلٍ فَضْلَهُ ۗ وَإِن تَوَلَّوْا فَإِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ كَبِيرٍ ﴿٣﴾

- 4. [Шумо эй мардум] Бозгаштатон ба сӯи Аллоҳ таоло аст ва Ӯ бар ҳар чизе тавоност إِلَى اللَّهِ مَرْجِعُكُمْ ۗ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٤﴾

- 5. Огоҳ бошед! Онҳо [куфрро] дар синаҳояшон ниҳон мекунанд, то онро аз Ӯ [Аллоҳ таоло] пинҳондоранд. Огоҳ бошед! Онҳо ки онон чомаҳояшонро бар сар мекашанд, Аллоҳ таоло он чи пинҳон месозанд ва он чи ошкор медоранд, [ҳама] медонад. Бе тардид, Ӯ ба асрори синаҳо доност أَلَّا إِنَّهُمْ يَأْتُونَ صُدُورَهُمْ لِيَسْتَخْفُوا مِنْهُ ۗ أَلَا حِينَ يَسْتَعْفِفُونَ إِنِّيَبَهُمْ يَعْلَمُ مَا يُبْرُونَ وَمَا يَعْلَمُونَ إِلَّا أَنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٥﴾

- 6. Ва ҳеҷ чунбанде дар замин нест, магар [ин ки] рӯзиаш бар уҳдаи Аллоҳ таоло аст ва [Ӯ] қароргоҳ ва маҳалли маргашро медонад. Ҳама [инҳо] дар китобе равшан [сабт] аст ۞ وَمَا مِنْ دَابَّةٍ فِي الْأَرْضِ إِلَّا عَلَى اللَّهِ رِزْقُهَا وَيَعْلَمُ مُسْتَقَرَّهَا وَمُسْتَوْدَعَهَا ۗ كُلٌّ فِي كِتَابٍ مُّبِينٍ ﴿٦﴾

- 7. Ва Ӯст, ки осмонҳо ва заминро дар шаш рӯз офарид ва [пеш аз он] Арши Ӯ бар об буд, то هُوَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ وَكَانَ عَرْشُهُ عَلَى الْمَاءِ لِيَبْلُوكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا ۗ وَلَئِن قُلْتُمْ إِنَّكُمْ

(1) Нигаред ба эзоҳи ояти 1 сураи Бақара.

шуморо биозмояд, ки кадоматон накукоргаред. Ва агар [ба мушрикон] бигӯед: «Шумо пас аз марг барангехта мешавед», касоне, ки куфр варзиданд мегӯянд: «Ин [Қуръон чизе] нест, магар чодуе ошкор»

مَبْعُوثُونَ مِنْ بَعْدِ الْمَوْتِ لَيَقُولَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ هَذَا إِلَّا
سِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿١١﴾

8. Ва агар мо азобашонро то чанд муддате ба таъхир андозем, албатта, [аз рӯйи тамасхур] мегӯянд: «Чи чизе монези [вукуъи] он шуда аст?» Огоҳ бошед! Рӯзе, ки [азоб] ба суроғашон биёяд, аз онон бозгардонида нахоҳад шуд ва он чиро ба масхара мегирифтанд, домангирашон хоҳад шуд

وَلَيُنْ أَخْرُنَا عَنْهُمْ الْعَذَابَ إِلَىٰ أُمَّةٍ مَّعْدُودَةٍ لَّيَقُولَنَّ مَا يَجِبُسُهُ إِلَّا يَوْمَ
يَأْتِيهِمْ لَيْسَ مَصْرُوفًا عَنْهُمْ وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٨﴾

9. Ва агар аз қониби хеш раҳмате ба инсон бичашонем, сипас онро аз ӯ бигирем, ҳатман, дилсард [ва] носипос мегардад

وَلَيَنْ أَدُقْنَا الْأَنْسَانَ مِنَّا رَحْمَةً ثُمَّ نَرْعِنَهَا مِنْهُ إِنَّهُ لَيَشُؤُّ
كَفُورٌ ﴿٩﴾

10. Ва агар пас аз ранче, ки ба ӯ расидааст, неъмате ба ӯ бичашонем, ҳатман, мегӯяд: «Сахтихо [ва ногувориҳо] аз ман дур шуд». Ҳаққо, ки ӯ шодмону фахрфуруш аст

وَلَيَنْ أَدُقْتَهُ نِعْمَاءَ بَعْدَ ضَرَاءٍ مَسْتَه لَيَقُولَنَّ ذَهَبَ السَّيِّئَاتِ
عَنِّي إِنَّهُ لَفَرِحٌ فَخُورٌ ﴿١٠﴾

11. Магар касоне, ки шикебой намуданд ва корҳои нек қарданд. Барои эшон омуришишу подоши бузурге [дар пеш] аст

إِلَّا الَّذِينَ صَبَرُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَٰئِكَ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ
كَبِيرٌ ﴿١١﴾

12. Ва [эй Паёмбар] мабодо [иблоғи] бархе аз он чиро, ки ба сӯят ваҳй мешавад, тарк кунӣ ва синаат аз он ба танг ояд, ки [мушрикон] мегӯянд: «Чаро ганче бар ӯ нозил нагаштааст ё фариштае бо ӯ наёмадааст»? Ҷуз ин нест, ки ту фақат бимдиҳандай ва Аллоҳ таоло [мурукибу] коргузори ҳар чизест

فَلَعَلَّكَ تَارِكٌ بَعْضَ مَا يُوحَىٰ إِلَيْكَ وَضَائِقٌ بِهِ صَدْرُكَ أَنْ
يَقُولُوا لَوْلَا أُنزِلَ عَلَيْهِ كِتَابٌ أَوْ جَاءَ مَعَهُ مَلَكَ إِنَّمَا أَنْتَ نَذِيرٌ
وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ ﴿١٢﴾

13. Ё мегӯянд: «[Мухаммад] Он [китоб]-ро барсохтааст». Бигӯ: «Агар рост мегӯед, даҳ сура барсохта ҳаммонанди он биёваред ва ба ҷуз Аллоҳ таоло ҳар киро метавонед, ба ёрӣ бихонед»

أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ قُلْ فَأْتُوا بِعَشْرِ سُوْرٍ مِّثْلِهِ مُفْتَرِيَاتٍ وَادْعُوا
مَنْ أَسْتَطَعْتُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٣﴾

14. Пас, агар онон даъвататонро напазируфтанд, бидонед, ки [Қуръон] фақат ба илми Аллоҳ таоло нозил шудааст ва ин ки ҳеч маъбуде

فَأَلَمْ يَسْتَجِيبُوا لَكُمْ فَاعْلَمُوا أَنَّمَا أُنزِلَ بِعِلْمِ اللَّهِ وَأَنْ لَا إِلَهَ
إِلَّا هُوَ فَهَلْ أَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ﴿١٤﴾

[барҳақ] чуз ӯ нест. Пас, оё таслим [-и амри Аллоҳ таоло ва паёмбар] мешавед?

15. Касоне, ки зиндагии дунё ва зинати онро мецоханд, [подоши] корхоёшонро дар ин [дунё] ба тамомӣ ба онон мецохем ва дар он [подош ҳеч] каму косте нацоханд дид

مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَزِينَتَهَا نُوَبِّ إِلَيْهِمْ أَعْمَلَهُمْ فِيهَا وَهُمْ فِيهَا لَا يُبْخَسُونَ ﴿١٥﴾

16. Инон касоне ҳастанд, ки дар охират ба чуз оташ [-и дузаҳ ҳеч насибе] нацоханд дошт ва он чи дар дунё анҷом додаанд, бар бод рафтааст ва он чи мекарданд, табоҳ аст

أُولَئِكَ الَّذِينَ لَيْسَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ إِلَّا النَّارُ وَحَبِطَ مَا صَنَعُوا فِيهَا وَبِطُلَّ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٦﴾

17. Оё касе [Паёмбар], ки далели ошкоре [Куръон] аз Парвардигораш дорад ва шоҳиде [Ҷабраил] аз ҷониби ӯ [Аллоҳ таоло] онро мецонад, [хаммонанди кофирони гумроҳ аст] ва ҳол он ки пеш аз он низ Мӯсо роҳнамо ва мояи раҳмат [-и эшон] буд. Инон [муслмонон] ба он [китоб] имон доранд ва ҳар касе аз гурӯҳҳо [-и мухталифи мушрикони], ки ба он куфр биварзад [ва инқораш кунад], оташи дузаҳ ваъдагоҳи уст. Пас, [эй паёмбар] аз [Куръон ва ҳақиқати ваъдаҳои] он дар тардид мабош. Бе тардид, он [китобе] росто дуруст аз сӯи Парвардигори туст, вале бештари мардум имон намеоваранд

أَفَمَنْ كَانَ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّهِ وَيَتْلُوهُ شَاهِدٌ مِّنْهُ وَمِن قَبْلِهِ كَتَبَ مُوسَىٰ إِمَامًا وَرَحْمَةً أُولَئِكَ يُؤْمِنُونَ بِهِ وَمَنْ يَكْفُرْ بِهِ مِنَ الْأَحْزَابِ فَالْحَرْبُ مَوْعِدُهُ فَلَا تَكُ فِي مِرْيَةٍ مِّنْهُ إِنَّهُ الْحَقُّ مِن رَّبِّكَ وَلَسَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٧﴾

18. Ва кист ситамгортар аз он кас, ки [бо нисбат додани фарзанд ё шарик] бар Аллоҳ таоло дуруғ мебандад? Онон [рӯзи қиёмат] бар Парвардигорашон арза мешаванд ва гувоҳон [паёмбарон ва фариштагон] мегуянд: «Инҳо ҳамон касоне ҳастанд, ки бар Парвардигорашон дуруғ мебастанд». Ҳон! Лаънати Аллоҳ таоло бар ситамгори [мушрик] бод!!

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أُولَئِكَ يُعْرَضُونَ عَلَىٰ رَبِّهِمْ وَيَقُولُ الْأَشْهَادُ هَؤُلَاءِ الَّذِينَ كَذَبُوا عَلَىٰ رَبِّهِمْ أَلَا لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الظَّالِمِينَ ﴿١٨﴾

19. [Ҳамон] касоне, ки [мардумро] аз роҳи Аллоҳ таоло бозмедоранд ва онро мунҳариф мецоханд ва онон худ охиратро бовар надоранд

الَّذِينَ يَصَّدُونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ كَافِرُونَ ﴿١٩﴾

20. Онон дар замин нотавонкунанда [-и Аллох аз азоби хеш] нестанд ва чуз Аллох таоло дӯстоне надоранд. Азоб бар эшон дучанд мешавад, [чаро ки] онон на тавони шунидан [-и ҳақро] доштанд ва на [ҳақоикро] медиданд

أُولَئِكَ لَمْ يَكُونُوا مُعْجِزِينَ فِي الْأَرْضِ وَمَا كَانَ لَهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ أَوْلِيَاءَ يُضْعِفُ لَهُمْ الْعَذَابَ مَا كَانُوا يَسْتَطِيعُونَ السَّمْعَ وَمَا كَانُوا يُبْصِرُونَ ﴿١٠﴾

21. Инонанд, ки ба хеш зиён заданд ва дурӯғхое, ки мебофтанд, [ҳама] махву нобуд шуд

أُولَئِكَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿١١﴾

22. Ногузир онон дар охират аз ҳама зиёнкортаранд

لَا جَرَمَ أَنَّهُمْ فِي الْآخِرَةِ هُمُ الْأَخْسَرُونَ ﴿١٢﴾

23. Касоне, ки имон овардаанд ва корҳои шоиста кардаанд ва дар баробари Парвардигорашон фурӯтанӣ намудаанд, инон яқинан бихиштианд [ва] ҳам инон дар он ҷовидонанд

إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَأَخْبَتُوا إِلَىٰ رَبِّهِمْ أُولَئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿١٣﴾

24. Масали ин ду гурӯҳ [кофиру муъмин] ҳаммонанди нобино ва ношунаво [аз як сӯ] ва бино ва шунаво [аз сӯи дигар] аст. Оё бо якдигар баробаранд? Оё панд намегиред?

﴿مَثَلُ الْفَرِيقَيْنِ كَالْأَعْمَىٰ وَالْأَصْمَىٰ وَالْبَصِيرِ وَالسَّمِيعِ ۗ هَلْ يَسْتَوِيَانِ مَثَلًا أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿١٤﴾﴾

25. Ва ба ростӣ Мо Нухро ба сӯи қавмаш фиристодем [бо ин паём], ки: «Ба ростӣ, ки ман бароятон бимдиҳандае ошкорам

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ ۖ إِنِّي لَكُمْ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿١٥﴾

26. Чуз Аллохро напарастед, [ки] бе тардид ман аз азоби рӯзе дарднок бар шумо метарсам»

إِن لَّا تَتَّبِعُوا إِلَّا اللَّهَ ۖ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمِ الْيَوْمِ ﴿١٦﴾

27. Бузургоне аз қавми ӯ, ки куфр варзида буданд, [дар посух] гуфтанд: «Туро чуз башаре ҳаммонанди хеш намебинем ва ба чуз фурӯмояғони мо [он ҳам надониста ва] насанҷида [қаси дигареро] намебинем, ки аз ту пайравӣ карда бошад ва бароятон [хеч] бартариё бар худ намебинем, балки шуморо дурӯғӯ мепиндорем»

فَقَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ مَا تَرَىٰكَ إِلَّا بَشَرًا مِّثْلَنَا وَمَا تَرَىٰكَ أَتَّبِعَكَ إِلَّا الَّذِينَ هُمْ أَرَادْنَا بِأَدْيِ الْأَرَائِ وَمَا تَرَىٰ لَكُمْ عَلَيْنَا مِنْ فَضْلٍ ۖ بَلْ نُنظِّقُكُمْ كَدَابِّينَ ﴿١٧﴾

28. [Нух] гуфт: «Эй қавми ман, ба ман бигӯед, [ки] агар аз сӯи Парвардигорам далел [-у муъҷизаи] ошқоре дошта бошам ва ӯ аз ҷониби хеш ба ман раҳмате [нубувват] бахшида бошад ва [ин мавҳибат] аз диди шумо пӯшида бошад, оё мо

قَالَ يَقَوْمِ أَرَأَيْتُمْ إِن كُنْتُ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِنْ رَبِّي وَءَاتَانِي رَحْمَةً مِنْ عِنْدِهِ ۖ فَعَمَيْتُ عَلَيْكُمْ أَنْذَرْتُكُمْ هَا وَأَنْتُمْ لَهَا كَاهُونَ ﴿١٨﴾

метавонем ба [пазириши] он водоратон кунем ва ҳол он ки кароҳат доред?

29. Ва эй қавми ман, барои ин [рисолат ман ҳеч сарват] ва моле аз шумо дархост намекунам. Подоши ман чуз бар [ухдаи] Аллоҳ таоло нест ва касонеро, ки имон овардаанд, аз худ намеронам. Бе тардид, [рӯзи қиёмат] онон мулоқоткунандаи Парвардигори хешанд, вале ман шуморо гурӯҳе мебинам, ки нодонӣ мекунад

وَيَقُولُ لَآ أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مَالًا إِنِّ أَجْرِي إِلَّا عَلَى اللَّهِ وَمَا أَنَا بِطَارِدِ الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّهُمْ مُلْفِقُوا رَبِّهِمْ وَلَكِنِّي أَرَأَيْتُمْ قَوْمًا تَجْهَلُونَ ﴿٢٩﴾

30. Ва эй қавми ман, агар ман ононро тард кунам, кист, ки маро дар баробари [қайфари] Аллоҳ таоло ёри кунад? Пас, оё панд намегиред?

وَيَقُولُ مَنْ يَنْصُرُنِي مِنَ اللَّهِ إِن طُرَدْتُمْ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٣٠﴾

31. Ва ба шумо намегӯям, ки ганчинаҳои Аллоҳ таоло назди ман аст ва ғайб намедонам ва намегӯям, ки ман фариштаам ва дар бораи касоне, ки ба чашми шумо ҳақир меоянд, намегӯям, ки Аллоҳ таоло хайре насибашон нахоҳад кард. Аллоҳ таоло ба он чи дар дилҳои эшон аст, огоҳтар аст. [Агар чунин бигӯям] Дар он сурат, ҳатман, аз ситамгорон хоҳам буд»

وَلَا أَقُولُ لَكُمْ عِنْدِي خَزَائِنُ اللَّهِ وَلَا أَعْلَمُ الْغَيْبَ وَلَا أَقُولُ إِنِّي مَلَكٌ وَلَا أَقُولُ لِلَّذِينَ تَزْدَرِي أَعْيُنُكُمْ لَن يُؤْتِيَهُمُ اللَّهُ خَيْرًا اللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا فِي أَنفُسِهِمْ إِنِّي إِذًا لَمِنَ الظَّالِمِينَ ﴿٣١﴾

32. [Қавмаш] Гуфтанд: «Эй Нух, ба ростӣ, ки бо мо ҷидол кардӣ ва бисёр [ҳам] ҷидол кардӣ, пас, агар рост мегӯӣ, он чи [аз азоб]-ро, ки ба мо ваъда медиҳӣ, биёвар»

قَالُوا يَبْنُوخُ قَدْ جَدَلْتَنَا فَكَثُرْتَ جِدَالَنَا فَأْتِنَا بِمَا تَعِدُنَا إِن كُنتَ مِنَ الصّٰدِقِينَ ﴿٣٢﴾

33. [Нух] Гуфт: «Танҳо Аллоҳ таоло аст, ки агар бихоҳад, онро бар [сари] шумо меоварад ва шумо очизкунанда [-и Ё аз азоб кардан] нестед

قَالَ إِنَّمَا يَأْتِيكُمْ بِهِ اللَّهُ إِن شَاءَ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ ﴿٣٣﴾

34. Ва агар ман бихоҳам насихататон кунам, насихат кардани ман суде бароятон надорад, агар Аллоҳ таоло бихоҳад [ки нобуду] гумроҳатон созад. Ё Парвардигори шумост ва [ҳамагӣ] ба сӯяш бозгардонда мешавед»

وَلَا يَنْفَعُكُمْ نُصْحِي إِن أَرَدْتُ أَنْ أَنْصَحَ لَكُمْ إِن كَانَ اللَّهُ يُرِيدُ أَنْ يُغْوِيَكُمْ هُوَ رَبُّكُمْ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٣٤﴾

35. Оё [мушрикони] мегӯянд: «Ё [Мухаммад] ин суханонро ба дурӯғ ба Аллоҳ таоло нисбат

أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَيْنَاهُ قُلْ إِن أَفْتَرَيْتُهُ فَعَلَىٰ إِجْرَامِي وَأَنَا بَرِيءٌ مِّمَّا تُجْرِمُونَ ﴿٣٥﴾

додааст? Бигӯ: «Агар ман инхоро аз пеши худ сохта бошам ва ба Ҷ нисбат диҳам, гуноҳаш бар [ухдаи] ман, ва[-ле] ман аз гуноҳони шумо безорам»

36. Ва ба Нух ваҳй шуд, ки: «Аз қавми ту чуз касоне, ки имон овардаанд, дигар ҳеч кас имон намеоварад, пас, бар он чи мекарданд, ғам махӯр

وَأَوْحَىٰ إِلَىٰ نُوحٍ أَنَّهُ لَنْ يُؤْمِنَ مِنْ قَوْمِكَ إِلَّا مَنْ قَدْ ءَامَنَ فَلَا تَبْتَئِسْ بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ ﴿٣٦﴾

37. Ва [акнун] киштиро зери назари Мо ва ба ваҳй [ва роҳнамоӣ]-и Мо бисоз ва дар бораи касоне, ки ситам карданд, бо Ман сухан магӯ [чаро ки] онҳо, ҳатман, ғарқшуданӣ ҳастанд»

وَأَصْنَعُ الْفُلْكَ بِأَعْيُنِنَا وَوَحْيِنَا وَلَا تُخَاطِبْنِي فِي الَّذِينَ ظَلَمُوا إِنَّهُمْ مُّعْرِضُونَ ﴿٣٧﴾

38. Ва [Нух] киштиро месохт ва гоҳе бузургоне аз қавмаш бар ӯ мегузаштанд, масхарааш мекарданд. [Ҷ] Мегуфт: «Агар моро масхара мекунад, мо низ [ба ҳангомаш] ба ҳамон сурате, ки моро масхара мекунад, шуморо масхара хоҳем кард

وَيَصْنَعُ الْفُلْكَ وَكَلَّمَا مَرَّ عَلَيْهِ مَلَأُ مِنْ قَوْمِهِ سَخِرُوا مِنْهُ قَالَ إِنْ تَسْخَرُوا مِنَّا فَإِنَّا نَسْخَرُ مِنْكُمْ كَمَا تَسْخَرُونَ ﴿٣٨﴾

39. Ба зудӣ хоҳед донист, ки азоби [илоҳӣ] суроғи чи касе меояд, ки хорааш созад ва азобе пойдор бар ӯ фуруд ояд»

فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ مَنْ يَأْتِيهِ عَذَابٌ مُّجْزِيهِ وَيَجِلُّ عَلَيْهِ عَذَابٌ مُّقِيمٌ ﴿٣٩﴾

40. [Ин ҳолат ҳамчунон идома дошт] то замоне, ки фармон [-и азоб] фаро расид ва [об аз] танӯр чӯшидан гирифт. [Ба Нух] гуфт: «Аз [аз ҳайвонот] як ҷуфт [нар ва мода] дар он [киштӣ] савор кун ва [ҳамчунин] хонадонатро, ба чуз касе, ки ваъда [-и ҳалок] қаблан бар ӯ муқаррар шудааст ва [низ] касонеро, ки имон овардаанд [низ савор кун]». Ва чуз иддаи андаке ҳамроҳи ӯ имон наоварда буданд

حَتَّىٰ إِذَا جَاءَ أَمْرُنَا وَفَارَ التَّنُّورُ قُلْنَا أَحْمِلْ فِيهَا مِنْ كُلِّ زَوْجَيْنِ اثْنَيْنِ وَأَهْلَكَ إِلَّا مَنْ سَبَقَ عَلَيْهِ الْقَوْلُ وَمَنْ ءَامَنَ وَمَا ءَامَنَ مَعَهُ إِلَّا قَلِيلٌ ﴿٤٠﴾

41. [Нух] Гуфт: «Дар он [киштӣ] савор шавед. Ҳаракат ва таваққуфаш ба ном [-у хости] Аллоҳ таоло аст. Бе тардид, Парвардигорам омурзандаву меҳрубон аст»

﴿ وَقَالَ ارْكَبُوا فِيهَا بِسْمِ اللَّهِ حَجْرَيْهَا وَمُرْسَتْهَا إِنَّ رَبِّي لَغَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٤١﴾

42. Ва он [кишти] ононро дар миёни амвоҷи кӯхпайкаре [пеш] мебурд ва Нух писарашро, ки дар каноре [истода] буд, садо зад: «Писарам, бо мо савор шав ва ҳамроҳи кофирон мабош»

وَهُى تَجْرِى بِهِمْ فِي مَوْجٍ كَالْجِبَالِ وَنَادَى نُوحٌ ابْنَهُ وَكَانَ فِي مَعْرَلٍ يَبْنَئِ أَرْكَبَ مَعَنَا وَلَا تَكُن مَعَ الْكَافِرِينَ ﴿٤٢﴾

43. [Писари Нух] Гуфт: «Ба кӯхе паноҳ хоҳам бурд, ки аз об ҳифзам кунад». [Нух] Гуфт: «Имрӯз ҳеч ниғаҳдорандае дар баробари фармони Аллоҳ таоло нест, магар касе, ки [Аллоҳ таоло] ба ӯ раҳм кунад». Ва [-ле ногоҳ] мавҷ дар миёни он ду фосила андохт, пас, [вай низ] аз ғарқшудагон гардид

قَالَ سَوَّيْتُ إِلَى جَبَلٍ يَعْصِمُنِي مِنَ الْمَاءِ قَالَ لَا عَاصِمَ الْيَوْمَ مِنْ أَمْرِ اللَّهِ إِلَّا مَنْ رَجِمَ وَحَالَ بَيْنَهُمَا الْمَوْجُ فَكَانَ مِنَ الْمَعْرُوقِينَ ﴿٤٣﴾

44. Ва гуфта шуд: «Эй замин, обатро фуру бар ва эй осмон [аз боридан] боз ист ва об фуру нишаст ва қор ба анҷом расид ва [кишти] бар [кӯхи] Ҷудӣ қарор гирифт ва гуфта шуд: «Дурӣ [аз раҳмати илоҳӣ] бар гурӯҳи ситамгон бод!»

وَقِيلَ يَا أَرْضُ ابْلَعِي مَاءَكِ وَيَسْمَأْ أَفْلَعِي وَغِيضَ الْمَاءِ وَقُضِيَ الْأَمْرُ وَاسْتَوَتْ عَلَى الْجُودِيِّ وَقِيلَ بُعْدًا لِلْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٤٤﴾

45. Ва Нух Парвардигорашро нидо доду гуфт: «Парвардигоро, писарам аз хонадони ман аст ва бе гумон, ваъдаи Ту [дар бораи начоти хонадонам] ҳақ аст ва Ту беҳтарин доварӣ»

وَنَادَى نُوحٌ رَبَّهُ فَقَالَ رَبِّ إِنَّ ابْنِي مِنْ أَهْلِي وَإِنَّ وَعْدَكَ الْحَقُّ وَأَنْتَ أَحْكَمُ الْحَكَمِينَ ﴿٤٥﴾

46. [Аллоҳ таоло] Фармуд: «Эй Нух, дар ҳақиқат, ӯ аз хонадони ту нест. [Кирдори] Ӯ кирдори ношоиста аст. Пас, чизеро, ки ба он дониш надорӣ, аз Ман махоҳ. Ман туро панд медиҳам, ки мабодо аз чоҳилон бошӣ»

قَالَ يَنْحُوحُ إِنَّهُ لَيْسَ مِنْ أَهْلِكَ إِنَّهُ عَمَلٌ غَيْرُ صَالِحٍ فَلَا تَسْأَلْنِي مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ إِنِّي أَعِظُكَ أَنْ تَكُونَ مِنَ الْجَاهِلِينَ ﴿٤٦﴾

47. [Нух] Гуфт: «Парвардигоро, ман ба Ту паноҳ мебарам, ки аз Ту чизе бихоҳам, ки ба он донише надорам ва агар маро набахшӣ ва бар ман раҳм накунӣ, аз зиёнқоронам»

قَالَ رَبِّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ أَنْ أَسْأَلَكَ مَا لَيْسَ لِي بِهِ عِلْمٌ وَإِلَّا تَغْفِرْ لِي وَتَرْحَمَنِي أَكُنَ مِنَ الْخَسِيرِينَ ﴿٤٧﴾

48. Гуфта шуд: «Эй Нух, бо [амнияти] саломат аз ҷониби Мо ва [низ ҳамроҳ бо] баракатҳои [фаровон] бар ту ва бар гурӯҳҳои, ки ҳамроҳат хастанд, [бар замин] фуруд о ва гурӯҳҳои [низ] хастанд, ки ба зудӣ ононро [аз неъматҳо] баҳраманд месозем, сипас азоби дардноке аз сӯйи Мо ба онон хоҳад расид»

قِيلَ يَنْحُوحُ أَهْبِطْ بِسَلَامٍ مِنَّا وَبَرَكَاتٍ عَلَيْكَ وَعَلَى أُمَمٍ مِمَّنْ مَعَكَ وَأَمَّمْ سَمَّتْهُمْ ثُمَّ لَمَسُّهُمْ مِنَّا عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٤٨﴾

49. [Эй паёмбар] Инҳо аз хабарҳои ғайб аст, ки онро ба ту ваҳй мекунем. На ту онҳоро пеш аз ин медонистӣ ва на қавмат, пас, [бар озорашон] шикебой кун. Яқинан, оқибати [наку] аз он парҳезгорон аст

تِلْكَ مِنْ أَنْبَاءِ الْغَيْبِ نُوحِيهَا إِلَيْكَ مَا كُنْتَ تَعْلَمُهَا أَنْتَ وَلَا قَوْمُكَ مِنْ قَبْلِ هَذَا فَاصْبِرْ إِنَّ الْعَقِيبَةَ لِلْمُتَّقِينَ ﴿٤٩﴾

50. Ва ба сӯи қавми Од бародарашон Худро [фиристомед, ки] гуфт: «Эй қавми ман, Аллохро бипарастед, ки маъбуд [-и барҳак]-е ҷуз Ӯ надоред [ва] шумо [дар ширк ба Аллох таоло] дурӯғбофоне беш нестед

وَإِلَىٰ عَادِ أَخَاهُمْ هُودًا قَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ ۖ إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا مُفْتَرُونَ ﴿٥٠﴾

51. «Эй қавми ман, барои [расонидани] ин [даъват] аз шумо подоше наметалабам. Подоши ман танҳо бар [ухдаи] касест, ки маро офарид. Оё намеандешед?

يَقَوْمِ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَىٰ الَّذِي فَطَرَنِي أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٥١﴾

52. Ва эй қавми ман, аз Парвардигоратон талаби омуриш кунед, сипас ба сӯи Ӯ бозгардед [ва тавба кунед], то [борони] осмонро паёпай бар шумо бифиризад ва неруе бар неруятон биафзояд ва гунаҳкорона [аз ҳақ] рӯй нагардонед»

وَيَقَوْمِ اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ ثُمَّ تُوبُوا إِلَيْهِ يُرْسِلِ السَّمَاءَ عَلَيْكُمْ مِدْرَارًا وَيَزِدْكُمْ قُوَّةً إِلَىٰ قُوَّتِكُمْ وَلَا تَتَوَلَّوْا مُجْرِمِينَ ﴿٥٢﴾

53. Онон гуфтанд: «Эй Худ, бароямон далели равшане наовардаи ва мо ба [хотири] гуфтори ту маъбудонамонро раҳо намекунем ва ба ту имон намеоварем

قَالُوا يَا هُوْدُ مَا جِئْتَنَا بِبَيِّنَةٍ وَمَا نَحْنُ بِتَارِكِي آلِهَتِنَا عَنْ قَوْلِكَ وَمَا نَحْنُ لَكَ بِمُؤْمِنِينَ ﴿٥٣﴾

54. [Мо чизе] Ҷуз ин намегӯем, ки бархе аз маъбудонамон ба ту газанде расондаанд [ва девона шудаи]. [Худ] Гуфт: «Аллохро гувоҳ мегирам ва шумо [низ] гувоҳ бошед, ки ман аз он чи [ба Аллох таоло] шарик қарор медихед, безорам

إِنْ نَقُولُ إِلَّا اعْتَرَاكَ بَعْضُ آلِهَتِنَا بِسُوءٍ قَالَ إِنِّي أُشْهِدُ اللَّهَ وَاشْهَدُوا أَنِّي بَرِيءٌ مِمَّا تُشْرِكُونَ ﴿٥٤﴾

55. Пас, ҳамагӣ дар бораи ман найранг кунед ва муҳлагам надихед

مِنْ دُونِهِ فَكِيدُونِي جَمِيعًا ثُمَّ لَا تُنظِرُونَ ﴿٥٥﴾

56. Ман бар Аллох таоло, ки Парвардигори ману шумост, тавакқал қардам. Ҳеч чунбандае нест, магар ин ки дар зери қудрат ва фармонравоии Ӯст. Бе тардид, Парвардигорам бар роҳи рост аст

إِنِّي تَوَكَّلْتُ عَلَىٰ اللَّهِ رَبِّي وَرَبَّكُمْ مَا مِنْ دَابَّةٍ إِلَّا هُوَ آخِذٌ بِنَاصِيَتِهَا ۚ إِنَّ رَبِّي عَلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٥٦﴾

57. Пас, агар рӯй бигардонед, [бидонед, ки] ман яқинан, он чиро, ки ба хотираш ба сӯйи шумо фиристода шудаам ба шумо расонидам ва Парвардигори ман, кавме ғайр аз шуморо қонишинатон мекунад ва шумо наметавонед ҳеҷ зиёне ба ӯ бирасонед, [чароки] бе тардид, Парвардигорам бар ҳар чиз ниғаҳбон аст»

فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقَدْ أَبْلَغْتُكُمْ مَا أُرْسِلْتُ بِهِ إِلَيْكُمْ وَيَسْتَخْلِفُ رَبِّي قَوْمًا غَيْرَكُمْ وَلَا تَضُرُّونَهُ شَيْئًا إِنَّ رَبِّي عَلَى كُلِّ شَيْءٍ حَفِيظٌ ﴿٥٧﴾

58. Ва хангоме ки фармони [азоби] Мо фаро расид, Худ ва касонеро, ки ҳамроҳаш имон оварда буданд, ба раҳмате аз [ҷониби] хеш начот додем ва оноро аз азоби саҳт раҳонидем

وَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا نَجَّيْنَا هُودًا وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِنَّا وَنَجَّيْنَاهُمْ مِنْ عَذَابٍ غَلِيظٍ ﴿٥٨﴾

59. Ва ин [қавми] Од буданд, ки оёти Парвардигорашонро инкор карданд ва аз паёмбаронаш нофармонӣ намуданд ва аз фармони ҳар саркаши ситезагаре пайравӣ карданд

وَتِلْكَ عَادٌ جَحَدُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ وَعَصَوْا رُسُلَهُ وَاتَّبَعُوا أَمْرَ كُلِّ جَبَّارٍ عَنِيدٍ ﴿٥٩﴾

60. Ва дар ин дунё ва рӯзи қиёмат [низ] лаънате ба дунболошон равон аст. Огоҳ бошед! Қавми Од ба Парвардигорашон куфр варзиданд. Ҳон! Од - қавми Худ [аз раҳмати илоҳӣ] дур бод!

وَاتَّبِعُوا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا لَعْنَةً وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ ۗ أَلَا إِنَّ عَادًا كَفَرُوا رَبَّهُمْ ۗ أَلَا بُعِدًا لِعَادٍ قَوْمٍ هُودٍ ﴿٦٠﴾

61. Ва ба сӯйи [қавми] Самуд бародарашон Солехро [фиристодем]. Ӯ гуфт: «Эй қавми ман Аллохро бипарастед, ки чуз ӯ маъбуде [бар ҳақ] надоред. Ӯ шуморо аз замин падида овард ва ободонии онро ба шумо вогузошт, пас, аз ӯ омуриши биталабед, сипас ба сӯяш бозгардед [ва тавба кунед]. Бе тардид, Парвардигорам наздик [ва] иҷобатгар аст»

وَإِلَى ثَمُودَ أَخَاهُمْ صَالِحًا قَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ ۗ هُوَ أَنْشَأَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ وَاسْتَعْمَرَكُمْ فِيهَا فَاسْتَغْفِرُوهُ ثُمَّ تُوبُوا إِلَيْهِ إِنَّ رَبِّي قَرِيبٌ مُجِيبٌ ﴿٦١﴾

62. Онон гуфтанд: «Эй Солеҳ, пеш аз ин ту миёни мо мояи умедворӣ будӣ. Оё моро аз парастии он чи падаронамон мепарастиданд, бозмедорӣ? Ва ба ростӣ, мо аз он чи ба сӯяш давватамон мекуни, саҳт тардид дорем»

قَالُوا يَصَلِّحْ لَنَا فَإِنَّا نَجْعَلُكَ قَبْلَ هَذَا أَتْنَهْنَا أَنْ نَعْبُدَ مَا يَعْبُدُ آبَاؤُنَا وَإِنَّا لَنَعْنِي شَكِّ مِمَّا تَدْعُونَا إِلَيْهِ مُرِيبٍ ﴿٦٢﴾

63. [Солех] Гуфт: «Эй қавми ман, ба ман бигӯед, [ки] агар аз сӯйи Парвардигорам далел [-у муъҷизаи] ошқоре дошта бошам ва ӯ аз ҷониби хеш ба

قَالَ يَقَوْمِ أَرَأَيْتُمْ إِنْ كُنْتُ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّي وَعَاسَىٰ مِنْهُ رَحْمَةً فَمَنْ يَبْصُرُنِي مِنَ اللَّهِ إِنْ عَصَيْتُهُ فَمَا تَزِيدُونَنِي غَيْرَ تَخْسِيرٍ ﴿٦٣﴾

ман раҳмате [нубувват] бахшида бошад, пас, агар аз ӯ нофармонӣ кунам, чи касе маро дар баробари Аллоҳ таоло ёрӣ мекунад? Пас, шумо чуз зиёнкорӣ [чизе] бар ман намеафзоед

64. Эй қавми ман, ин модашутури Аллоҳ таоло аст, ки барои шумо нишонаест [бар дурустии даъватам], пас, бигзоред, то дар замини Аллоҳ таоло бичарад ва озоре ба ӯ нарасонед, ки [дар ғайри ин сурат] азобе зудрас шуморо фаро мегирад»

وَيَقَوْمٌ هَدِيَهُ نَاقَهُ اللَّهِ لَكُمْ آيَةً فَذَرُوهَا تَأْكُلْ فِي أَرْضِ اللَّهِ
وَلَا تَمْسُوهَا بِسُوءٍ فَبِمَا خَدَّكُمْ عَذَابٌ قَرِيبٌ ﴿١٤﴾

65. Пас, он [модашутур]-ро пай (захми) карданд, он гоҳ [Солех ба онон] гуфт: «Се рӯз дар хонахоҷтон [аз неъматҳои дунё] баҳраманд гардед [ва пас аз он азоб хоҳад омад]. Ин ваъдаест, ки дурӯғ нахоҳад буд»

فَعَقَرُوهَا فَقَالَ تَمَتَّعُوا فِي دَارِكُمْ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ ذَلِكَ وَعْدٌ غَيْرُ
مَكْدُوبٍ ﴿١٥﴾

66. Пас, чун фармони [азоб]-и мо фаро расид, Солех ва касонеро, ки ҳамроҳаш имон оварда буданд, ба раҳмате аз [ҷониби] хеш аз [азобу] расвоии он рӯз начот додем. Бе гумон, Парвардигорат ҳамон тавонманди шикастнопазир аст

فَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا نَجَّيْنَا صَالِحًا وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِنَّا
وَمِن خِزْيِ يَوْمِئِذٍ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ الْقَوِيُّ الْعَزِيزُ ﴿١٦﴾

67. Ва касонеро, ки ситам карда буданд, бонг [-и маргбор]-е фаро гирифт, пас, дар ҷойи хеш ба рӯ афтоданд ва ҳалок шуданд

وَأَخَذَ الَّذِينَ ظَلَمُوا الصَّيْحَةَ فَأَصْبَحُوا فِي دِيَارِهِمْ جَثِيمِينَ ﴿١٧﴾

68. Чунончи гӯй дар он [диёр] набудаанд. Огоҳ бошед! [Қавми] Самуд ба Парвардигорашон куфр варзиданд. Ҳон! Самуд [аз раҳмати илоҳӣ] дур бод!

كَأَن لَّمْ يَغْنَوْا فِيهَا آلَآ إِنَّ تَمُودًا كَفَرُوا رَبَّهُمْ أَلَا بُعْدًا لِّتَمُودَ ﴿١٨﴾

69. Ба ростӣ, фиристодағони Мо бо башорати [таваллуди фарзанд] назди Иброҳим омаданд, [ва] гуфтанд: «Салом [бар ту]». [ӯ низ дар посух] Гуфт: «Салом [бар шумо]» ва дере напоид, ки [Иброҳим барояшон] гӯсолае бирён овард

وَلَقَدْ جَاءَتْ رُسُلُنَا إِبْرَاهِيمَ بِالْبَشْرَى قَالُوا سَلَامًا قَالَ سَلَامٌ فَمَا
لَبِثَ أَنْ جَاءَ بِعِجْلٍ حَنِيذٍ ﴿١٩﴾

70. Пас, чун дид ба сӯйи он [ғизо] даст намебаранд [ва чизе намехӯранд], бо онон эҳсоси бегонагӣ

فَلَمَّا رَأَى أَن يُدْيِيَهُمْ لَا تَصِلُ إِلَيْهِ نَكِرَهُمْ وَأَوْجَسَ مِنْهُمْ خِيفَةً
قَالُوا لَا تَخَفْ إِنَّا أُرْسِلْنَا إِلَى قَوْمٍ لُّوطٍ ﴿٢٠﴾

кард ва [аз бими он ки қасди қатлашро дошта бошанд] аз онон тарсе ба дил гирифт. [Фариштагон] Гуфтанд: «Натарс, мо ба сӯйи қавми Лут фиристода шудаем»

71. Ва ҳамсараш [Сора, ки пушти парда] истода буд, [аз шунидани хабари таваллуди фарзанд] хандид, он гоҳ ўро ба Исҳоқ ва пас аз ӯ ба Яъқуб башорат додем

وَأَمْرَانَهُ قَائِمَةٌ فَصَحَّكَتْ فَبَشَّرْنَاهَا بِإِسْحَاقَ وَمِنْ وَرَاءِ
إِسْحَاقَ يَعْقُوبَ ﴿٧١﴾

72. [Сора] Гуфт: «Эй вой бар ман! Оё дар ҳоле ки худам пиразанам ва ин шавҳарам пирамарде [фаргут] аст, фарзанд мезоям? Ба ростӣ, ин чизе шигифтовар аст

قَالَتْ يَا وَيْلَتَى أَأَلِدُ وَأَنَا عَجُوزٌ وَهَذَا بَعْلِي شَيْخًا إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ
عَجِيبٌ ﴿٧٢﴾

73. [Фариштагон] Гуфтанд: «Оё аз фармони Аллоҳ таоло таачҷуб мекуни? Раҳмати Аллоҳ таоло ва баракоташ бар шумо ва аҳли хона бод! Бе тардид, ӯ сутудае бузургвор аст»

قَالُوا أَتَعْجَبِينَ مِنْ أَمْرِ اللَّهِ رَحْمَتُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ عَلَيْكُمْ أَهْلَ
الْبَيْتِ إِنَّهُ حَمِيدٌ مَجِيدٌ ﴿٧٣﴾

74. Пас, чун тарс аз [дили] Иброҳим [берун] рафт ва башорати [таваллуди фарзанд] ба ӯ расид, дар бораи [таъхири азоб ё наҷоти муъминони] қавми Лут бо мо бахс [ва ба чуну чаро] пардохт

فَلَمَّا ذَهَبَ عَنْ إِبْرَاهِيمَ الرَّوْعُ وَجَاءَتْهُ الْبُشْرَى يُجْدِلُ فِي
قَوْمِ لُوطٍ ﴿٧٤﴾

75. Ба ростӣ, ки Иброҳим бурдбору бисёрниёишгар ва бозоянда [ба даргоҳи Мо] буд

إِنَّ إِبْرَاهِيمَ لَحَلِيمٌ أَوَّهٌ مُنِيبٌ ﴿٧٥﴾

76. [Фариштагон гуфтанд] «Эй Иброҳим, аз ин [сухан] бигзар, [чаро ки] ба ростӣ, фармони [азоби] Парвардигорат фаро расидааст ва мусалламан, азобе бозгаштнопазир барояшон хоҳад омад»

يَا إِبْرَاهِيمُ أَعْرِضْ عَنْ هَذَا إِنَّهُ قَدْ جَاءَ أَمْرُ رَبِّكَ وَإِنَّهُمْ آتِيهِمْ
عَذَابٌ عَظِيمٌ مُرْدُودٍ ﴿٧٦﴾

77. Ва чун фиристодагони Мо назди Лут омаданд, аз [тасавури бешармии қавмаш нисбат ба] онон нигарон ва дилтанг шуд ва гуфт: «Имрӯз рӯзи бисёр сахтест»

وَلَمَّا جَاءَتْ رُسُلُنَا لُوطًا سِئَاءَ بِهِمْ وَضَاقَ بِهِمْ ذَرْعًا وَقَالَ هَذَا
يَوْمٌ عَصِيبٌ ﴿٧٧﴾

78. Ва қавми ӯ шитобон [ба қасди комчӯй аз меҳмонони Лут] ба [хонаи] ӯ ҳучум оварданд,

وَجَاءَهُمْ قَوْمُهُمْ يُهْرَعُونَ إِلَيْهِ وَمِنْ قَبْلُ كَانُوا يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ
قَالَ يَفْقَوْمَ هَؤُلَاءِ بَنَاتِي هُنَّ أَطْهَرُ لَكُمْ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَلَا تَخْزُونِ

дар ҳоле ки пеш аз он [низ] муртакиби қорҳои зиште мешуданд. [Лут]Гуфт: «Эй қавми ман, инҳо духтарони [уммати] ман ҳастанд; [бо эшон издивоҷ кунед]. Онон барои шумо покизатаранд, пас, аз Аллоҳ таоло битарсед ва маро дар [муқобили] меҳмононам шармсор накунад. Оё байни шумо марди хирадманде нест [ки шуморо аз ин қор боздорад]?»

فِي صَيْغَةِ الْيَسِّ مِنْكُمْ رَجُلٌ رَشِيدٌ ﴿٧٩﴾

79. Онон гуфтанд: «Ту худ медонӣ, ки мо ба духтарони [уммати] ту ниёзе надорем ва хуб медонӣ, ки мо чи меҷоҳем»

قَالُوا لَقَدْ عَلِمْتَمَا لَنَا فِي بَنَاتِكَ مِنْ حَقٍّ وَإِنَّكَ لَتَعْلَمُ مَا نُرِيدُ ﴿٧٩﴾

80. [Лут] Гуфт: «Қош, дар баробари шумо қудрате доштам ё метавонистам ба тақияҳои устуворе [ҳамчун хонавода ва қабилаам] паноҳ бибарам»

قَالَ لَوْ أَنَّ لِي بِكُمْ قُوَّةٌ أَوْ آوِي إِلَىٰ رُكْنٍ شَدِيدٍ ﴿٨٠﴾

81. [Фариштагон] Гуфтанд: «Эй Лут, мо фиристодагони Парвардигорат ҳастем. Онон ҳаргиз ба ту даст намеёбанд, пас, вақте посе аз шаб гузарад, хонаводаатро [аз ин шаҳр берун] бибар ва ҳеҷ як аз шумо ба пушти сар нигоҳ накунад, магар ҳамсарат, ки он чи [аз азоб], ки ба онон мерасад, ҳатман, ба ӯ [низ] хоҳад расид. Дар ҳақиқат, ваъдагоҳашон субҳ аст. Оё субҳ наздик нест?»

قَالُوا يَبْلُوطُ إِنَّا رُسُلُ رَبِّكَ لَنْ يَصْلُوهُ إِلَيْكَ فَأَسْرِ بِأَهْلِكَ بِقِطْعٍ مِنَ اللَّيْلِ وَلَا يَلْتَفِتْ مِنْكُمْ أَحَدٌ إِلَّا أَمْرَاتُكَ إِنَّهُ مُصِيبُهَا مَا أَصَابَهُمْ إِنَّ مَوْعِدَهُمُ الصُّبْحُ أَلَيْسَ الصُّبْحُ بِقَرِيبٍ ﴿٨١﴾

82. Пас, чун фармони Мо фаро расид, он [сарзамин]-ро зеруру қардем ва бар онон сангилҳое паёпай боридем

فَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا جَعَلْنَا عَلَيْهَا سَافِلَهَا وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهَا حِجَارَةً مِّنْ سِجِّيلٍ مَّنصُودٍ ﴿٨٢﴾

83. [Санғҳое, ки] Назди Парвардигорат нишондор буд ва ин [азоби дарднок] аз ситамгорони [дигар, аз чумла Қурайш] дур нест

مُسَوَّمَةٌ عِنْدَ رَبِّكَ وَمَا هِيَ مِنَ الظَّالِمِينَ بِبَعِيدٍ ﴿٨٣﴾

84. Ва ба сӯйи [қавми] Мадян бародарашон Шуайбро [фиристодем]. Ӯ гуфт: «Эй қавми ман, Аллоҳро бипарастед, ки ба ҷуз ӯ маъбуде [бар ҳақ] надоред ва паймона ва мизонро кам накунад. Ба ростӣ, шуморо дар неъмат мебинем, ва[ле] аз азоби рӯзи фарогир бар шумо метарсам

وَإِلَىٰ مَدْيَنَ أَخَاهُمْ شُعَيْبًا قَالَ بَيِّعُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِّنْ إِلَهِ غَيْرُهُ وَلَا تَنْفُسُوا الْيَكْيَالَ وَالْمِيزَانَ إِنِّي أَرَأَيْكُمْ بِخَيْرٍ وَإِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ تُحِيطُ ﴿٨٤﴾

85. Ва эй қавми ман, паймона ва мизонро бо адолат тамом [-у комил] бидихед ва колоҳои мардумро кам надихед ва дар замин ба фасод [-у гуноҳ] накушед

وَيَقَوْمٍ أُوْفُوا الْمِكْيَالَ وَالْمِيزَانَ بِالْقِسْطِ وَلَا تَبْخَسُوا النَّاسَ أَشْيَاءَهُمْ وَلَا تَعْتُوا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ﴿٨٥﴾

86. Агар имон дошта бошед, он чи Аллоҳ таоло [пас аз таҳвили комили паймона аз касби ҳалол] бароятон боқӣ мегузорад, беҳтар аст ва ман бар шумо ниғаҳбон нестам»

بَقِيَّتِ اللَّهُ خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٨٦﴾ وَمَا أَنَا عَلَيْكُمْ بِحَفِيظٍ ﴿٨٧﴾

87. Онон гуфтанд: «Эй Шуайб, оё намозат туро бар он медорад, ки [ба мо амр кунӣ, то] даст аз он чи падаронамон мепарстиданд, бардорем ё дар амволамон ҳар коре, ки мехоҳем, накунем? Ту, ки бурдбор [ва] хирадмандӣ [пас, чаро чунин мегӯӣ]?»

قَالُوا يَنْشَعِيبُ أَصَلَوْتُكَ تَأْمُرُكَ أَنْ نَتْرُكَ مَا يَعْبُدُ آبَاؤُنَا أَوْ أَنْ نَفْعَلَ فِي أَمْوَالِنَا مَا نَشَاءُ إِنَّكَ لَأَنْتَ الْحَلِيمُ الرَّشِيدُ ﴿٨٧﴾

88. [Шуайб] Гуфт: «Эй қавми ман, ба ман бигӯед, [ки] агар аз сӯйи Парвардигорам далел [-у муъҷизаи] ошкоре дошта бошам ва аз ҷониби хеш рӯзии накуе ба ман ато карда бошад [он гоҳ чи мекунед]? Ва ман намеҳоҳам дар он чи шуморо аз он бозмедорам, бо шумо муҳолифат кунам [вале худ анҷомаш диҳам]. То он чо дар тавон дорам, чуз ислоҳ намеҳоҳам ва тавфиқи ман танҳо ба [лутфу хости] Худост, бар Ё таваккал кардам ва ба сӯйи Ё бозмегардам

قَالَ يَقَوْمِ أَرَأَيْتُمْ إِنْ كُنْتُ عَلَىٰ بَيْتَةٍ مِنْ رَبِّي وَرَزَقَنِي مِنْهُ رِزْقًا حَسَنًا وَمَا أُرِيدُ أَنْ أُخَالِفَكُمْ إِلَىٰ مَا أَنْهَكُمُ عَنْهُ إِنْ أُرِيدُ إِلَّا الْإِصْلَاحَ مَا اسْتِطَعْتُ وَمَا تَوْفِيقِي إِلَّا بِاللَّهِ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ أُنِيبُ ﴿٨٨﴾

89. Ва эй қавми ман, душманӣ [ва муҳолифат] бо ман сабаб нашавад, ки ҳаммонанди он чи ки ба қавми Нух ё қавми Худ ё қавми Солах расид, ба шумо [низ] бирасад ва [ба хусус азоби] қавми Лут [ки аз лиҳози замонӯ макон] чандон аз шумо дур нест

وَيَقَوْمٍ لَا يُجْرِمَكُمُ شِقَاقِي أَنْ يُصِيبَكُمْ مِثْلُ مَا أَصَابَ قَوْمَ نُوحٍ أَوْ قَوْمَ هُودٍ أَوْ قَوْمَ صَالِحٍ وَمَا قَوْمٌ لَوْ لِي مِنْكُمْ بِبَعِيدٍ ﴿٨٩﴾

90. Ва аз Парвардигоратон омуриши бихоҳед, сипас ба сӯйи Ё бозгардед [ва тавба кунед, ки] бе тардид, Парвардигорам меҳрубон [ва] дӯстдор [-и тавбакунадагон] аст

وَاسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ ثُمَّ تُوبُوا إِلَيْهِ إِنَّ رَبِّي رَحِيمٌ وَدُودٌ ﴿٩٠﴾

91. Онон гуфтанд: «Эй Шуайб, бисёре аз он чиро, ки мегӯӣ, намефаҳмам ва яқинан туро

قَالُوا يَنْشَعِيبُ مَا نَفْقَهُ كَثِيرًا مِمَّا تَقُولُ وَإِنَّا لَنَرُّكَ فِينَا ضَعِيفًا وَلَوْلَا رَهْطُكَ لَرَجَمْنَاكَ وَمَا أَنْتَ عَلَيْنَا بِعَزِيزٍ ﴿٩١﴾

дар миёни худ нотагон мебинем ва агар [эҳтироми] кабилаат намебуд, мусалламан, сангсорат мекардем ва ту назди мо тавонманд [гаронкадр] нестӣ»

92. [Шуайб] Гуфт: «Эй қавми ман, оё кабилаам назди шумо гирифта аз Аллоҳ таоло аст, ки [фармони] Ӯро [фаромӯш кардед ва] пушти сари хеш андохтаед. Бе тартид, Парвардигорам ба он чи анҷом медиҳед, ихота дорад

قَالَ يَقَوْمِ أَرْهَطِي أَعَزُّ عَلَيْكُمْ مِنَ اللَّهِ وَاتَّخَذْتُمُوهُ وَرَاءَكُمْ
ظَهْرًا إِنَّ رَبِّي بِمَا تَعْمَلُونَ مُحِيطٌ ﴿٩٢﴾

93. Ва эй қавми ман, шумо ба равиши худ амал кунед, ман низ [ба равиши худ] амал мекунам. Ба зудӣ хоҳед донист, ки азоби расвокунанда бар чи касе фуруд меояд ва дурӯғгӯ кист. Шумо мунтазир бошед ва ман [низ] бо шумо дар интизорам»

وَيَقَوْمِ أَعْمَلُوا عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ إِنِّي عَمِلٌ سَوْفَ تَعْلَمُونَ مَنْ يَأْتِيهِ
عَذَابٌ يُجْزِيهِ وَمَنْ هُوَ كَذِبٌ وَأَرْتَقِبُوا إِنِّي مَعَكُمْ رَقِيبٌ ﴿٩٣﴾

94. Ва чун фармони Мо фаро расид, Шуайб ва касонеро, ки ҳамроҳаш имон оварда буданд, ба раҳмате аз [ҷониби] хеш наҷот додем ва касонеро, ки ситам карданд, бонге [маргбор] фаро гирифт, пас, дар ҷойи худ ба рӯ афтоданд ва ҳалок шуданд;

وَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا نَجَّيْنَا شُعَيْبًا وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِنَّا
وَأَخَذَتِ الَّذِينَ ظَلَمُوا الصَّيْحَةَ فَأَصْبَحُوا فِي دِئَرِهِمْ جَثِيمِينَ ﴿٩٤﴾

95. Чунон [мурданд] ки гӯй ҳаргиз дар он [диёр] набуданд. Ҳон! [Қавми] Мадян [аз раҳмати илоҳӣ] дур бод! Чунончи [қавми] Самуд дур шуданд

كَأَن لَّمْ يَغْنَوْا فِيهَا آلَا بُعْدًا لِمَدْيَنَ كَمَا بَعَدَتْ ثَمُودُ ﴿٩٥﴾

96. Ва ба ростӣ, Мӯсоро бо оёги худ ва далеле ошкор фиристодем

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا وَسُلْطَانٍ مُّبِينٍ ﴿٩٦﴾

97. Ба сӯйи Фиръавн ва бузургон [-у ашрофи қавм]-и ӯ, пас, онон аз фармони Фиръавн пайравӣ карданд ва фармони Фиръавн дуруст [ва бихрадона] набуд

إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ فَاتَّبَعُوا أَمْرَ فِرْعَوْنَ وَمَا أَمْرُ فِرْعَوْنَ بِرَشِيدٍ ﴿٩٧﴾

98. [Фиръавн] Рӯзи қиёмат пешопеши қавмаш меравад ва ононро ба оташ [-и дузах] ворид мекунад ва чи бад ҷойгоҳест, ки ба он ворид мешаванд!

يَقْدُمُ قَوْمَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَأَوْرَدَهُمُ النَّارَ وَبِئْسَ الْوَرْدُ الْمَوْرُودُ ﴿٩٨﴾

99. Ва дар ин [дунё] ва рӯзи қиёмат, нафрин ба дунбол доранд ва чи бад армуғоне ба онон мебахшанд!

وَأَتَّبِعُوا فِي هَذِهِ لَعْنَةً وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يَسَسُ الرَّفْدُ الْمَرْفُودُ ﴿٩٩﴾

100. [Эй Паёмбар] Ин [бархе] аз хабарҳои он [сарзаминҳо ва] шахрхост, ки онҳоро бароят бозгӯ мекунем, бархе аз онҳо [ханӯз] побарҷост ва [бархе дигар] вайрон [гаштааст]

ذَلِكَ مِنْ أَنْبَاءِ الْفُرَى نَفْسُهُ عَلَيْكَ مِنْهَا قَائِمٌ وَحَصِيدٌ ﴿١٠٠﴾

101. Ва Мо ба эшон ситам накардем, балки онон [худ] ба хештан ситам карданд, пас, хангоме ки фармони Парвардигорат [барои азобашон] фаро расид, маъбудонашон, ки ба ҷойи Аллох таоло мехонданд, суде барояшон надоштанд [ва ёришон надоданд] ва бар онон ҷуз ҳалокат [-у табоҳӣ] наафзуданд

وَمَا ظَلَمْنَاهُمْ وَلَكِنْ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ فَمَا أَغْنَتْ عَنْهُمْ آلِهَتُهُمُ الَّتِي يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ لَمَّا جَاءَ أَمْرُ رَبِّكَ وَمَا زَادُوهُمْ غَيْرَ تَتَيْبٍ ﴿١٠١﴾

102. Ва чунин аст бозхости Парвардигорат, ки аҳолии шахрхоеро, ки ситамгор [-у мушрик] буданд, фаро мегирифт. Бе гумон, бозхости ӯ дарднок ва саҳт аст

وَكَذَلِكَ أَخْذُ رَبِّكَ إِذَا أَخَذَ الْفُرَى وَهِيَ ظَلِيمَةٌ إِنَّ أَخْذَهُ أَلِيمٌ شَدِيدٌ ﴿١٠٢﴾

103. Яқинан, дар ин [достонҳо, панд ва] нишонаест барои касе, ки аз азоби охират метарсад. Он [рӯз] рӯзест, ки мардумро барои [ҳисобрасӣ дар] он чамъ мекунанд ва он [рӯз] рӯзест, ки [тамоми аҳли маҳшар] онро мебинанд

إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِمَنْ خَافَ عَذَابَ الْآخِرَةِ ذَلِكَ يَوْمٌ مَجْمُوعٌ لَهُ النَّاسُ وَذَلِكَ يَوْمٌ مَشْهُودٌ ﴿١٠٣﴾

104. Ва Мо онро ҷуз то муддате муайян ба таъхир намеандозем

وَمَا نُؤَخِّرُهُ إِلَّا لِأَجَلٍ مَعْدُودٍ ﴿١٠٤﴾

105. Рӯзе биёяд, ки ҳеч кас ҷуз ба иҷозати ӯ [Аллох таоло] сухан намегӯяд, пас, бархе аз онон бадбахтанд ва [бархе дигар] неқбахт

يَوْمَ يَأْتُ لَا تَكَلَّمُ نَفْسٌ إِلَّا بِإِذْنِهِ فَمِنْهُمْ سُتَّىٰ وَسَعِيدٌ ﴿١٠٥﴾

106. Аммо касоне, ки бадбахт шуданд, [дузахианд ва] дар оташ барояшон [бо ҳар даму боздам] фарёду нолае аст

فَأَمَّا الَّذِينَ شَفَعُوا فِي النَّارِ لَهُمْ فِيهَا زَفِيرٌ وَشَهِيقٌ ﴿١٠٦﴾

107. То осмонҳо ва замин [боқӣ] аст, дар он [азоб] ҷовидонанд, магар он ки Парвардигорат бихоҳад

خَالِدِينَ فِيهَا مَا دَامَتِ السَّمَوَاتُ وَالْأَرْضُ إِلَّا مَا شَاءَ رَبُّكَ إِنَّ رَبَّكَ فَعَّالٌ لِمَا يُرِيدُ ﴿١٠٧﴾

[ки муваҳхидони гунаҳгорро аз дузах хорич созад]. Бе тардид, Парвардигорат он чиро, ки бихоҳад, анҷом медиҳад

108. Ва аммо касоне, ки небаҳт [ва саодатманд] шуданд, то осмонҳо ва замин [боқӣ] аст, ҷовидона дар бихиштанд, магар он ки Парвардигорат бихоҳад [ки муваҳхидони гунаҳгорро пеш аз вуруд ба бихишт дар дузах мучозот кунад. Ин неъмат] баҳшише бепоён аст

وَأَمَّا الَّذِينَ سَعَدُوا فَفِي الْجَنَّةِ خَالِدِينَ فِيهَا مَا دَامَتِ السَّمَوَاتُ
وَالْأَرْضُ إِلَّا مَا شَاءَ رَبُّكَ عَطَاءٌ غَيْرٌ مَجْدُودٍ ﴿١٠٨﴾

109. Пас, аз [ботил будани] он чи инон [мушрикон] мепарастанд, дар тардид мабош. Онон ин маъбудонро нампарастанд, магар ба ҳамон шакле, ки падаронашон [низ] пештар мепарастиданд ва Мо сахмашонро [аз азоб] бекамукост ба онон хоҳем дод

فَلَا تَكُ فِي مِرْيَةٍ مِمَّا يَعْبُدُ هَؤُلَاءِ مَا يَعْبُدُونَ إِلَّا كَمَا يَعْبُدُ
آبَاءَهُمْ مِنْ قَبْلُ وَإِنَّا لَمَوْفُوهُمْ نَصِيبُهُمْ غَيْرٌ مَنْقُوصٍ ﴿١٠٩﴾

110. Ва ба ростӣ, [Мо] ба Мӯсо китоб додем, пас, дар он ихтилоф шуд. Ва агар пештар [дар мавриди муҳлат ба гунаҳгорон ва ҳисобрасӣ дар киёмат] сухане аз чониби Парвардигорат баён нашуда буд, яқинан, [дар ҳамин дунё] миёнашон доварӣ мешуд [ва азоб нозил мегашт] ва ба ростӣ, ки онон [яхудиён ва мушрикон] дар бораи [ҳаққонияти] ин [Қуръон] сахт дар тардиданд

وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ فَاخْتَلَفَ فِيهِ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ
مِنْ رَبِّكَ لَفُضِيَ بَيْنَهُمْ وَإِنَّهُمْ لَفِي شَكِّ مِنْهُ مَرِيبٍ ﴿١١٠﴾

111. Ва Парвардигорат [подоши] аъмоли ҳар кадомашро, ҳатман, бекаму кост хоҳад дод. Бе тардид, ӯ ба он чи мекунанд, огоҳ аст

وَإِنَّ كَلَّا لَمَّا لِيُوقِنَهُمْ رَبُّكَ أَعْمَلَهُمْ إِنَّهُ بِمَا يَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿١١١﴾

112. Пас, [эй паёмбар] чунон ки фармон ёфтаӣ, [дар баробари мушрикон] истиқомат кун ва касе, ки ҳамроҳи ту [ба пешгоҳи илоҳӣ] рӯ овардааст [низ бояд дар диндорӣ истиқомат кунад] ва саркашӣ накунад. Бе тардид, ӯ ба он чи мекунад, биноист

فَأَسْتَقِمْ كَمَا أَمَرْتُ وَمَنْ تَابَ مَعَكَ وَلَا تَطَّعُوا إِنَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ
بَصِيرٌ ﴿١١٢﴾

113. Ба касоне, ки ситам карданд [кофирон] гароиш наёбед, ки [агар чунин кунед] оташи дузах

وَلَا تَرْكَنُوا إِلَى الَّذِينَ ظَلَمُوا فَتَمَسَّكُمُ النَّارُ وَمَا لَكُم مِّنْ
دُونِ اللَّهِ مِنْ أَوْلِيَاءَ ثُمَّ لَا تُنصَرُونَ ﴿١١٣﴾

ба шумо низ хоҳад расид ва дар баробари Аллоҳ таоло [ҳеч] дӯсте надоред ва он гоҳ ёри намешавед

114. Ва дар ду тарафи рӯз [оғоз ва поёни рӯз] ва соате аз шаб намоз бигзор. Бе тардид, некиҳо бадихоро аз байн мебарад. Ин [сухан] пандест барои пандпазирон

وَأَقِمِ الصَّلَاةَ طَرَفَيِ النَّهَارِ وَرُفُقًا مِنَ اللَّيْلِ إِنَّ الْحَسَنَاتِ يُدْهِبُنَّ
السَّيِّئَاتِ ذَلِكَ ذِكْرٌ لِلذَّكْرَيْنِ ﴿١١٤﴾

115. Ва шикейбой кун, [ки] бе тардид, Аллоҳ таоло подоши накукоронро табоҳ намекунад

وَأَصْبِرْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ ﴿١١٥﴾

116. Пас, чаро дар миёни умматҳои пеш аз шумо, чуз андаке аз онон, ки [аз азоб] начоташон додем, [муъминон ва] хирадмандоне набуданд, ки [мардумро] аз фасод дар замин боздоранд? Ва касоне, ки ситам карданд, ба дунболи нозу неъмате, ки ёфта буданд, рафтанд ва гунаҳгор буданд

فَلَوْلَا كَانَ مِنَ الْقُرُونِ مِن قَبْلِكُمْ أُولُوا بَقِيَّةَ يَنْهَوْنَ عَنِ
الْفَسَادِ فِي الْأَرْضِ إِلَّا قَلِيلًا مِّمَّنْ أَنْجَيْنَا مِنْهُمْ وَاتَّبَعَ الَّذِينَ
ظَلَمُوا مَا أَتَرَفُوا فِيهِ وَكَانُوا مُجْرِمِينَ ﴿١١٦﴾

117. Ва [суннати] Парвардигорат чунин набудааст, ки шахроро, дар ҳоле ки сокинонаш [афроде] накукор буданд, ба ситам нобуд кунад

وَمَا كَانَ رَبُّكَ لِيُهْلِكَ الْقُرَىٰ بِظُلْمٍ وَأَهْلِهَا مُصْلِحُونَ ﴿١١٧﴾

118. Ва агар Парвардигорат мехост, [хамаи] мардумро як уммати [муваххид ва дурусткор] қарор меод, вале [онон] ҳамвора мухталифанд

وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ لَجَعَلَ النَّاسَ أُمَّةً وَاحِدَةً وَلَا يَزَالُونَ مُخْتَلِفِينَ ﴿١١٨﴾

119. Магар касоне, ки Парвардигорат ба онон раҳм кард ва барои ҳамин ононро офаридааст ва ваъдаи Парвардигорат [чунин] таҳаққук пазируфтааст [ки]: «Ҳатман, дузахро аз чинну инсон [-и гунаҳгор] анбошта хоҳам сохт»

إِلَّا مَن رَّجِمَ رَبُّكَ وَلِذَلِكَ خَلَقَهُمْ وَتَمَّتْ كَلِمَةُ رَبِّكَ لَأَمْلَأَنَّ
جَهَنَّمَ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴿١١٩﴾

120. Ва [эй Мухаммад] аз ахбори паёмбарон ин ҳамаро бар ту хикоят мекунем, то дилатро бо онҳо субот [-у оромиш] бахшем ва дар ин [саргузаштҳо] ҳақиқат бароят омадааст ва [ин дostonҳо] пандест [барои кофирон] ва тазаккурест барои муъминон

وَكَلَّا تَقْصُ عَلَيْنِكَ مِنْ أَنْبَاءِ الرُّسُلِ مَا نُنَبِّئُ بِهِ فُؤَادَكَ وَجَاءَكَ
فِي هَذِهِ الْحَقِّ وَمَوْعِظَةٌ وَذِكْرٌ لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿١٢٠﴾

121. Ва ба касоне, ки имон намеоваранд, бигӯ:
«Шумо ба равиши худ амал кунед, мо [низ
ба шеваи худ] амал мекунем

وَقُلْ لِلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ أَعْمَلُوا عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ إِنَّا عَمِلُونَ ﴿١٢١﴾

122. Ва мунтазир бошед, [ки] бе тардид, мо [низ]
мунтазирем»

وَأَنْتَظِرُوا إِنَّا مُنْتَظِرُونَ ﴿١٢٢﴾

123. Ва [огоҳӣ аз] ғайби осмонҳо ва замин, аз они
Аллоҳ таоло аст ва ҳамаи корҳо ба сӯйи ӯ
бозгардонда мешавад. Пас, Ӯро бипараст ва
бар Ӯ таваккал кун ва Парвардигорат аз он
чи мекунад, [харгиз] ғофил нест

وَاللَّهُ غَيْبُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَإِلَيْهِ يُرْجَعُ الْأَمْرُ كُلُّهُ فَاعْبُدْهُ
وَتَوَكَّلْ عَلَيْهِ وَمَا رَبُّكَ بِغَفِيلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿١٢٣﴾

يوسف (12)

Чузыи 12

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Алиф, лом, ро.⁽¹⁾ Ин оёти китоби равшангар аст
الرَّ تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ الْمُبِينِ ﴿١﴾
2. Мо онро Қуръоне [ба забони] арабӣ назил кардем,
бошад, ки [дар мафохимаш] бияндешед
إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ قُرْآنًا عَرَبِيًّا لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٢﴾
3. [Эй Паёмбар] мо бехтарин дostonро бо ваҳй кардани
ин Қуръон бар ту ҳикоят мекунем ва мусалламан,
пештар ту [аз ин дostonҳо] беҳабар будӣ
نَحْنُ نُنْفِضُ عَلَيْكَ أَحْسَنَ الْقَصَصِ بِمَا أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ هَذَا الْقُرْآنَ
وَإِنْ كُنْتَ مِنْ قَبْلِهِ لَمِنَ الْغَافِلِينَ ﴿٣﴾
4. [Ёд кун аз] хангоме ки Юсуф ба падараш [Яъқуб]
гуфт: «Падарчон, ман [дар хоб] ёздаҳ ситора ва
хуршеду моҳ дидам. Онхоро дидам, ки бароям
сачда мекарданд»
إِذْ قَالَ يُوسُفُ لِأَبِيهِ يَا أَبَتِ إِنِّي رَأَيْتُ أَحَدَ عَشَرَ كَوْكَبًا وَالشَّمْسَ
وَالْقَمَرَ رَأَيْتُهُمْ لِي سَاجِدِينَ ﴿٤﴾
5. [Яъқуб] Гуфт: «Писарам, хобатро барои бародаронат
бозгӯ макун, ки бароят найранге меандешанд,
[чаро ки] бе тардид, шайтон душмани ошқоре
барои инсон аст
قَالَ يٰيُوسُفُ لَا تَقْصُصْ رُؤْيَاكَ عَلَىٰ إِخْوَتِكَ فَيَكِيدُوا لَكَ كَيْدًا إِنَّ
الشَّيْطَانَ لِلْإِنْسَانِ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿٥﴾
6. Парвардигорат туро ин гуна бармегузинад ва
ба ту [илми] таъбири хобхоро меомӯзад ва
неъматашро бар ту ва бар хонадони Яъқуб тамом
мегардонад, чунон ки пеш аз ин [низ] бар ачдодат -
Иброҳим ва Исҳок тамом кард. Бе тардид,
Парвардигорат донову ҳаким аст»
وَكَذٰلِكَ يَجْتَبِيكَ رَبُّكَ وَيُعَلِّمُكَ مِن تَأْوِيلِ الْاٰحَادِيثِ وَيُتِمُّ نِعْمَتَهُ
عَلَيْكَ وَعَلَىٰ اٰلِ بَعْقَابٍ كَمَا اَتَمَمَهَا عَلٰى اَبُوَيْكَ مِن قَبْلُ اِبْرٰهِيْمَ
وَاسْحَقَ اِنَّ رَبَّكَ عَلِيْمٌ حَكِيْمٌ ﴿٦﴾
7. Ба ростӣ, ки дар [достони] Юсуф ва бародаронаш,
барои пурсишгарон [дар бораи Юсуф ибратхо
ва] нишонаҳост
لَقَدْ كَانَ فِي يُوسُفَ وَإِخْوَتِهِ آيَاتٌ لِّلسَّالِمِينَ ﴿٧﴾
8. Онгоҳки [баякдигар] гуфтанд: «Юсуф ва бародараш
[Бинемин] назди падарамон аз мо маҳбубтаранд,
дар ҳоле ки мо як гурӯҳ [-и неруманд] ҳастем.
إِذْ قَالُوا لِيُوسُفُ وَأَخُوهُ أَحَبُّ إِلَيْنَا مِنْنَا وَنَحْنُ عُصْبَةٌ إِنَّ أَبَانَا لَفِي
ضَلٰلٍ مُّبِيْنٍ ﴿٨﴾

(1) Нигаред ба эзоҳи ояти 1 сураи Бақара.

Ҳақко, ки падарамон [бо ин меҳрварзии бедалел]
дар гумроҳии ошкоре аст

9. [Яке аз бародарон гуфт] Юсуфро бидушед ё ўро ба сарзамин [-и дурдаст]-е биафканед, то тавачҷуҳи падаратон фақат ба [сӯйи] шумо бошад ва пас аз он [тавба кунед ва] афроде шоиста бошед»

أَقْتُلُوا يُوسُفَ أَوْ اطْرَحُوهُ أَرْضًا يَخْلُ لَكُمْ وَجْهَ أَبِيكُمْ وَتَكُونُوا مِنْ بَعْدِهِ قَوْمًا صَالِحِينَ ﴿٩﴾

10. Яке [дигар] аз онон гуфт: «Юсуфро накушед ва агар [меҳоҳед] коре анҷом диҳед, ўро дар қаъри чоҳ биандозед, то бархе аз мусофирон [-и корвон] ўро баргиранд [ва бо худ ба ҷойе дур баранд]»

قَالَ قَائِلٌ مِنْهُمْ لَا تَثْتَلُوا يُونُسَ وَالْقَوْمَ فِي غِيبَتِ الْجُبِّ يَلْتَقِطُهُ بَعْضُ السَّيَّارَةِ إِنْ كُنْتُمْ فَاعِلِينَ ﴿١٠﴾

11. [Сипас назди Яъқуб рафтанд] Ва гуфтанд: «Падарҷон, чаро моро бар Юсуф амин намешуморӣ, ҳол он ки мо хайрхоҳаш ҳастем?»

قَالُوا يَا أَبَانَا مَا لَكَ لَا تَأْمَنَّا عَلَى يُوسُفَ وَإِنَّا لَهُ لَنَنْصِحُونَ ﴿١١﴾

12. Фардо ўро бо мо [ба дашт] бифрифт, то [дар чаманҳо] бигардад ва бозӣ кунад ва мо ба хубӣ мувоқиқаш ҳастем»

أَرْسَلَهُ مَعَنَا غَدًا يَرْتَعُ وَيَلْعَبُ وَإِنَّا لَهُ لَحَفِظُونَ ﴿١٢﴾

13. [Яъқуб] Гуфт: «Ин ки ўро бибаред, маро андуҳгин мекунад ва аз ин метарсам, ки гург ўро бихӯрад ва шумо аз ӯ ғофил бошед»

قَالَ إِنِّي لَيَحْزُنُنِي أَنْ تَذْهَبُوا بِهِ وَأَخَافُ أَنْ يَأْكُلَهُ الذِّئْبُ وَأَنْتُمْ عَنْهُ غَافِلُونَ ﴿١٣﴾

14. Онон гуфтанд: «Бо вучуди ин ки мо як гурӯҳ [-и неруманд] ҳастем, агар [ичозат диҳем, ки] гург ўро бихӯрад, ҳатман, зиёнкор хоҳем буд»

قَالُوا لَيْنَ أَكَلَهُ الذِّئْبُ وَنَحْنُ عُصْبَةٌ إِنَّا إِذًا لَخَسِرُونَ ﴿١٤﴾

15. Пас, чун вайро [ҳамроҳи худ] бурданд ва ҳамдаст шуданд, ки ўро дар қаъри чоҳ биандозанд, ба ӯ ваҳй кардем, ки: «[Саранҷом] Ҳатман, оноро, дар ҳоле ки [дар бораат] ҳеч намедонанд, аз [ҷанду ҷуни] ин қорашон огоҳ хоҳӣ сохт»

فَلَمَّا ذَهَبُوا بِهِ وَاجْتَمَعُوا أَن يُجْعَلُوهُ فِي غِيبَتِ الْجُبِّ وَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِ لَتُنَبِّئَنَّهُمْ بِأَمْرِهِمْ هَذَا وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١٥﴾

16. Ва шабонгоҳ гириякунон назди падарашон омаданд

وَجَاءَ وَآبَاؤُهُمْ عِشَاءَ يَبْكُونَ ﴿١٦﴾

17. Гуфтанд: «Падарҷон, мо [дургар] рафтем, ки мусобика диҳем ва Юсуфро назди асоси худ

قَالُوا يَا أَبَانَا إِنَّا ذَهَبْنَا نَسْتَبِقُ وَتَرَكْنَا يُوسُفَ عِنْدَ مَتْلَعِنَا فَانْكَلَهُ الذِّئْبُ وَمَا أَنْتَ بِمُؤْمِنٍ لَنَا وَلَوْ كُنَّا صَادِقِينَ ﴿١٧﴾

гузоштем, ки гург ўро хўрд ва харчанд ростгў бошем, ту [ҳаргиз сухани] моро бовар нахоҳӣ кард»

18. Ва перохани ўро бо хуни дурўғине [барои Яъқуб] оварданд. [Ҷ] Гуфт: «[Чунин нест] Балки [ҳавои] нафси шумо коре [ношоиста]-ро бароятон оростааст, пас, сабре наку [бароям беҳтар аст] ва Аллоҳ таоло дар [мавриди] он чи мегўед, ёригар [-и ман] аст»

وَجَاءُوا عَلَى قَمِيصِهِ بِدَمٍ كَذِبٍ قَالَ بَلْ سَوَّلَتْ لَكُمْ أَنْفُسُكُمْ أَمْرًا فَصَبْرًا جَمِيلًا وَاللَّهُ الْمُسْتَعَانُ عَلَى مَا تَصِفُونَ ﴿١٨﴾

19. Ва корвоне омад ва онон обовари худро фиристоданд, пас, ў далваширо [дар чоҳ] андохт [ва чун Юсуфро боло кашид] гуфт: «Мужда диҳед! Ин як навчавон аст» ва [пас аз начоташ] ўро ҳамчун як коло [-и арзишманд аз дигарон] пинҳон доштанд, ва [-ле] Аллоҳ таоло ба он чи мекарданд, огоҳ буд

وَجَاءَتْ سَيَّارَةٌ فَأَرْسَلُوا وَارِدَهُمْ فَأَدْلَى دَلْوَهُ قَالَ يَبُشْرَىٰ هَذَا عَلِيمٌ وَأَسْرُوهُ بِضَعَّةٍ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِمَا يَعْمَلُونَ ﴿١٩﴾

20. Ва [саранҷом] ўро ба баҳое андак, чанд дирхам, фурўхтанд ва дар [борои ниғаҳ доштани] ў бемайл буданд

وَشَرَوْهُ بِثَمَنٍ بَخْسٍ دَرَاهِمَ مَعْدُودَةٍ وَكَانُوا فِيهِ مِنَ الزَّاهِدِينَ ﴿٢٠﴾

21. Ва он шахс аз [мардуми] Миср [Азиз], ки ўро харида буд, ба ҳамсараш гуфт: «Мақомашро гиromӣ бидор. Умед аст, ки бароямон судманд бошад ё ўро ба фарзандӣ бигирем». Ва инчунин буд, ки Юсуфро дар [он] сарзамин арҷманд [-у муктадир] гардонидем, то ба ў таъбири хоб биёмўзем; ва Аллоҳ таоло бар кори хеш [тавоно ва] чира аст, вале бештари мардум намедонанд

وَقَالَ الَّذِي اشْتَرَاهُ مِنْ مِصْرَ لِامْرَأَتِهِ أَكْرِمِي مَثْوَاهُ عَسَىٰ أَنْ يَنْفَعَنَا أَوْ نَتَّخِذَهُ وَلَدًا وَكَذَلِكَ مَكَّنَّا لِيُوسُفَ فِي الْأَرْضِ وَلِنُعَلِّمَهُ مِن تَأْوِيلِ الْأَحَادِيثِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ غَالِبٌ عَلَىٰ أَمْرِهِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢١﴾

22. Ва чун [Юсуф ба авчи] нуруи ҷавонӣ расид, ба ў ҳикмагу дониш ато кардем ва накукоронро инчунин подош медихем

وَلَمَّا بَلَغَ أَشُدَّهُ آتَيْنَاهُ حُكْمًا وَعِلْمًا وَكَذَلِكَ نُجَزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿٢٢﴾

23. Ва он зане, ки ў [Юсуф] дар хонааш буд, аз вай комҷўӣ кард ва дархоро басту гуфт: «Биё [ки дар ихтиёри ту ҳастам]». [Юсуф] Гуфт: «Паноҳ бар Аллоҳ таоло! Он мард [шавҳари ту ва] сарвари ман аст [ва] ҷойгоҳамро гиromӣ доштааст [пас,

وَرَوَدَتْهُ الْمَلَأَىٰ فِي بَيْتِهَا عَنْ نَفْسِهِ وَغَلَّقَتِ الْأَبْوَابَ وَقَالَتْ هَيْتَ لَكَ قَالَ مَعَاذَ اللَّهِ إِنَّهُ رَبِّي أَحْسَنَ مَثْوَايَ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ ﴿٢٣﴾

чи гуна ба ӯ хиёнат кунам?] яқинан, ситамгорон
растагор намешаванд»

24. Ва дар ҳақиқат, [он зан] қасди ӯ қард ва ӯ низ агар бурҳони Парвардигорашро надида буд, қасди он зан мекард. Мо инчунин [қардем], то бадӣ ва зишториро аз ӯ дур созем. Ба ростӣ, ки ӯ аз бандагони мухлиси Мо буд

وَلَقَدْ هَمَّتْ بِهٖ وَهَمَّ بِهَا لَوْلَا اَنْ رَّآ رُبَّهٖنَ رَبِّهٖۙ كَذٰلِكَ لِنُصْرِفَ عَنْهُ السُّوٓءَ وَالْفَحْشَآءَ اِنَّهٗۙ مِنْ عِبَادِنَا الْمُحْلٰصِيْنَ ﴿٢٤﴾

25. Ва ҳар ду ба тарафи дар шитофтанд ва [ҳамсари азизи Миср] перохани ӯро аз пушт пора қард ва [дар ин хангом] шавҳарашро дар остонаи дар ёфтанд.[Он] Зан гуфт: «Кайфари касе, ки қасди бад ба хонаводаи ту дошта бошад, чист, чуз ин ки зиндон шавад ё азобе дарднок [бубинад]»?

وَأَسْتَبَقَا الْبَابَ وَقَدَّتْ قَمِيصَهُۥ مِنْ دُبُرٍ وَأَلْفَيَا سَيِّدَهَا لَدَا الْبَابِۙ قَالَتْ مَا جَزَاءُ مَنْ أَرَادَ بِأَهْلِكَ سُوءًاۙ إِلَّا اَنْ يُسْجَنَ اَوْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ ﴿٢٥﴾

26. [Юсуф] Гуфт: «Ҷ аз ман қомҷӯй қард» ва [дар он хангом] шоҳиде аз бастагони он зан шаҳодат дод: «Агар пероханаш аз ҷилав пора шуда бошад, ин зан рост меғӯяд ва он мард [Юсуф] дурӯғгӯст

قَالَ هِيَ رَوَدَّتْنِيۙ عَنْ نَفْسِيۙ وَشَهِدَ شَٰهِدٌۭ مِّنْ اٰهْلِهَا اِنْ كَانَ قَمِيصُهُۥ قَدْ مِّنْ قُبُلٍۙ فَصَدَقَتْ وَهُوَ مِنَ الْكٰذِبِيْنَ ﴿٢٦﴾

27. Ва[-ле] агар пероханаш аз пушт пора шуда бошад, ин зан дурӯғ меғӯяд ва он мард ростгӯст»

وَإِنْ كَانَ قَمِيصُهُۥ قَدْ مِّنْ دُبُرٍۙ فَكَذَّبَتْ وَهُوَ مِنَ الصّٰدِقِيْنَ ﴿٢٧﴾

28. Пас, чун [Азизи Миср] дид, ки перохани ӯ аз пушт пора шудааст, [ба ҳақиқат пай бурд ва] гуфт: «Ин аз найранги шумо [зانون] аст, ба ростӣ, ки найранги шумо бузург аст

فَلَمَّا رَآ قَمِيصَهُۥ قَدْ مِّنْ دُبُرٍۙ قَالَ اِنَّهٗۙ مِنْ كَيْدِكُنَّۙ اِنَّ كَيْدَكُنَّ عَظِيْمٌ ﴿٢٨﴾

29. Эй Юсуф, аз ин [мочаро] даргузар ва [ту эй зан] барои гуноҳат омуриши бихох, ки бе тардид ҳақокор будай»

يُوسُفُۙ اَعْرِضْ عَنۢ هٰذَاۙ وَاسْتَغْفِرِيۙ لِذَنبِكِۙ اِنَّكَ كُنْتِ مِنَ الْخٰطِئِيْنَ ﴿٢٩﴾

30. [Ҳангоме ки ин хабар мунташир шуд] Бархе аз занон дар шаҳр гуфтанд: «Ҳамсари Азиз [-и Миср] аз ғуломи [ҷавони] хеш қомҷӯй мекунад [ва] саҳт шефтааш гаштааст. Мо ӯро воқеан дар гумроҳии ошқоре мебинем»

﴿٣٠﴾ وَقَالَ نِسْوَةٌۭ فِي الْمَدِيْنَةِ اَمْرًاۙتُ الْعَزِيْزِۙ تُرَوِّدُ فَتَلَهَاۙ عَنۢ نَّفْسِهٖۙۙ قَدْ شَغَفَهَا حُبًّاۙ اِنَّا لَنَرٰهَا فِي ضَلٰلٍۭ مُّبِيْنٍ ﴿٣٠﴾

31. Пас, чун [ҳамсари Азиз] найранг [-у бадгӯй]-и ононро шунид, [шаҳсеро барои даъват] ба

فَلَمَّا سَمِعَتْ بِمَكْرِهِنَّۙ اَرْسَلَتْ اِلَيْهِنَّۙ وَاَعْتَدَتْ لِهِنَّۙ مَّتَكِّنًاۙ وَاَعَاتَتْ كُلَّ وَاحِدَةٍۭ مِّنْهُنَّۙ سِكِّينًاۙ وَقَالَتْ اَخْرُجْ عَلِيْهِنَّۙ فَلَمَّا رَاَيْتَهُنَّۙ

суроғашон фиристод ва маҷлисе барояшон тартиб дод ва ба ҳар қадам [барои буридани гизо] корде дод ва ба Юсуф гуфт: «Бар [ҷамъи] онон ворид шав». Пас, [занон] чун ўро диданд, бисёр бузург [-у зебо] шумурданд ва [чунон махви ҷамолаш шуданд] дастҳояшонро захмӣ карданд ва гуфтанд: «Паноҳ бар Аллоҳ таоло! Ин башар нест, ин ҷуз фариштае бузургвор нест»

أَكْبَرْتَهُ وَقَطَعْنَ أَيْدِيَهُنَّ وَقُلْنَ حَسَّ لِلَّهِ مَا هَذَا بَشَرًا إِنْ هَذَا إِلَّا مَلَكٌ كَرِيمٌ ﴿٣٣﴾

33. [Ҳамсари Азиз] Гуфт: «Ин [ҷавони зеборӯ] ҳамон аст, ки маро дар барои ӯ сарзаниш мекардед. [Оре] Дар ҳақиқат, ман аз ӯ комҷӯй намудам ва ӯ хештандорӣ кард ва [инак] агар он чиро ба ӯ дастур медиҳам, анҷом надихад, ҳатман, зиндонӣ мешавад ва мусалламан, аз хоршудагон хоҳад буд»

قَالَتْ فَذَلِكُنَّ الَّذِي لُمْتُنَّنِي فِيهِ وَلَقَدْ رَوَدْتُهُ عَنْ نَفْسِهِ فَاسْتَعْصَمَ وَلَئِن لَّمْ يَفْعَلْ مَا آمَرُهُ لَيُسْجَنَ وَليَكُونَا مِنَ الصَّغِيرِينَ ﴿٣٣﴾

33. [Юсуф] Гуфт: «Парвардигоро, зиндон барои ман аз он чи [инҳо] маро ба сӯяш меҳонанд, маҳбубтар аст ва агар найрангашонро аз ман нагардонӣ, ба онон гароиш меёбам ва [агар чунин кунам] нодон хоҳам буд»

قَالَ رَبِّ السِّجْنِ أَحَبُّ إِلَيَّ مِمَّا يَدْعُونَنِي إِلَيْهِ وَإِلَّا تَصْرِفْ عَنِّي كَيْدَهُنَّ أَصْبُ إِلَيْهِنَّ وَأَكُن مِّنَ الْجَاهِلِينَ ﴿٣٤﴾

34. Пас, Парвардигораш [дуои] ўро иҷобат кард ва найрангашонро аз ӯ бозгардонид. Бе тардид, ӯ шунавову доност

فَأَسْتَجَابَ لَهُ رَبُّهُ فَصَرَفَ عَنْهُ كَيْدَهُنَّ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٣٤﴾

35. Он гоҳ пас аз он ки [Азизи Миср ва атрофиёнаш] нишонаҳо[-и поқдомани Юсуф]-ро диданд, тасмим гирифтанд [барои сарпӯш гузоштан бар ин беобрӯӣ] ўро то муддате зиндонӣ кунанд

ثُمَّ بَدَأَ لَهُمْ مِن بَعْدِ مَا رَأَوُا الْآيَاتِ لَيَسْجُنُنَّهُ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿٣٥﴾

36. Ва ду ҷавон ҳамроҳи ӯ вориди зиндон шуданд. [Рӯзе] Яке аз он ду гуфт: «Ман [дар хоб] худро дидам, ки [ангур барои] шароб мефишорам» ва дигарӣ гуфт: «Ман хоб дидаам, ки бар сари хеш [зарфи] ноне мебарам [ва] парандагон аз он меҳӯранд. Моро аз таъбираш огоҳ кун, [ки] ҳатман, туро аз накукорон мебинем»

وَدَخَلَ مَعَهُ السِّجْنَ فَتَيَانٍ قَالَ أَحَدُهُمَا إِنِّي أَرَانِي أَعْصِرُ خَمْرًا وَقَالَ الْآخَرُ إِنِّي أَرَانِي أَحْمِلُ فَوْقَ رَأْسِي خُبْرًا تَأْكُلُ الطَّيْرُ مِنْهُ نَبِينَا بِتَأْوِيلِهِ إِنَّا نَرَاكَ مِنَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٣٦﴾

37. [Юсуф] Гуфт: «Ҳеч ғизое барои хӯрдан наздатон намеоваранд, магар он ки пеш аз оварданаш,

قَالَ لَا يَأْتِيكُمَا طَعَامٌ تُرْزَقَانِيهِ إِلَّا نَبَأُكُمَا بِتَأْوِيلِهِ قَبْلَ أَنْ يَأْتِيَكُمَا ذَلِكُمَا مِمَّا عَلَّمَنِي رَبِّي إِنِّي تَرَكْتُ مِلَّةَ قَوْمٍ لَا يُؤْمِنُونَ

шуморо аз [кайфияту] ҳақиқаташ огоҳ созам. Ин [ахбори гайбӣ] аз онҳост, ки Парвардигорам ба ман омӯхтааст. Дар ҳақиқат, ман оини кавмеро, ки ба Аллоҳ таоло имон намеоваранд ва ба [сарои] охираг [низ] куфр меварзанд, тарк кардам

بِاللَّهِ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ كَفِيرُونَ ﴿٣٧﴾

38. Ва аз оини падаронам Иброҳим ва Исҳоқ ва Яъқуб пайравӣ кардам. Барои мо сазовор нест, ки чизеро шарики Аллоҳ таоло қарор диҳем. Ин [яктопарастӣ] аз фазли Аллоҳ таоло бар мо ва бар [ҳамаи] мардум аст, вале бештари мардум сипос намегузоранд

وَاتَّبَعْتُ مِلَّةَ آبَائِي إِبْرَاهِيمَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ مَا كَانَ لَنَا أَنْ نَشْرِكَ بِاللَّهِ مِنْ شَيْءٍ ذَلِكَ مِنْ فَضْلِ اللَّهِ عَلَيْنَا وَعَلَى النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ ﴿٣٨﴾

39. Эй дӯстони зиндонии ман, оё маъбудони пароканда [ва мутааддид] беҳтаранд, ё Аллоҳи ягонаи пирӯзманд?

يَصْلِحِي السِّجْنِ عَارِبَاتٍ مُتَفَرِّقُونَ خَيْرٌ أَمْ اللَّهُ الْوَّاحِدُ الْفَهَّارُ ﴿٣٩﴾

40. Шумо ба чои ӯ [чизеро] намепарастед, магар номҳое [бемаънӣ], ки худ ва падаронатон бар онҳо ниҳодаед. Аллоҳ таоло ҳеч далеле бар [ҳақиқати] онҳо нозил накардааст. Фармонравой, танҳо аз оини Аллоҳ таоло аст [ва] фармон додаст, ки чуз ӯро напарастед. Ин ҳамон дини рост ва устувор аст; вале бештари мардум намедонанд

مَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِهِ إِلَّا أَسْمَاءٌ سَمَّيْتُمُوهَا أَنْتُمْ وَآبَاؤُكُمْ مِمَّا أَنْزَلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍ إِنْ الْكُفْرُ إِلَّا يَلِدُ الْكُفْرَ إِلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ ذَلِكَ الْبَدِئُ الْفَتِيمُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٤٠﴾

41. Эй дӯстони зиндонии ман, яке аз шумо [озод мешавад] ва ба сарвари хеш шароб хоҳад нӯшонд ва аммо дигаре ба дор овехта мешавад ва парандагон аз [мағзи] сараш хоҳанд хӯрд. Амре, ки дар [мавриди] он аз ман назар хостед, [чунин] муқаддар шудааст»

يَصْلِحِي السِّجْنِ أَمَّا أَحَدُكُمَا فَيَسْقِي رَبَّهُ خَمْرًا وَأَمَّا الْآخَرُ فَيُصَلِّبُ فَتَأْكُلُ الطَّيْرُ مِنْ رَأْسِهِ قُضِيَ الْأَمْرُ الَّذِي فِيهِ تَسْتَفْتِيَانِ ﴿٤١﴾

42. Ва [Юсуф] ба яке аз он ду [нафар], ки дониш раҳо мешавад, гуфт: «Аз ман назди сарварат [подшоҳ] ёд кун». Ва[-ле] шайтон ёд кардан [аз Юсуфро назди] сарвараш аз хотири вай [соқии подшоҳ] бурд ва ӯ [Юсуф] чандин сол [-и дигар низ] дар зиндон боқӣ монд

وَقَالَ لِلَّذِي ظَنَّ أَنَّهُ نَاجٍ مِّنْهُمَا اذْكُرْنِي عِنْدَ رَبِّكَ فَأَنْسَنَاهُ السِّبْطَ نِذْرًا ذِكْرَ رَبِّهِ فَلَبِثَ فِي السِّجْنِ بِضْعَ سِنِينَ ﴿٤٢﴾

43. Ва [рӯзе] подшоҳ гуфт: «Ман [дар хоб] дидам, ки ҳафт гови фарбехро ҳафт гови лоғар меҳӯрданд

وَقَالَ الْمَلِكُ إِنِّي أَرَى سَبْعَ بَقَرَاتٍ سِمَانٍ يَأْكُلُهُنَّ سَبْعٌ عِجَافٌ وَسَبْعٌ سُتُوبَاتٍ خُضِرٍ وَأَخْرَ يَأْبَسْنَ يَأْتِيهَا الْمَلَأُ أَفْتُونًا فِي رُبِّي

ва ҳафт хӯшай сабз ва [ҳафт хӯшай] дигарро
хушк [дидам]. Эй бузургон, агар таъбири хоб
мекунед, дар [бораи] ҳобам назар диҳед»

إِنْ كُنْتُمْ لِلرُّءْيَا تَعْبُرُونَ ﴿٤٣﴾

44. Онон гуфтанд: «[Инҳо] Хобҳое парешон аст
ва мо ба таъбири ин [гуна] хобҳо доно нестем»

قَالُوا أَضَعَتْ أَحْلَمٌ وَمَا نَحْنُ بِتَأْوِيلِ الْأَحْلَمِ بِعَلِيمِينَ ﴿٤٤﴾

45. Ва яке аз он ду [зиндонӣ], ки наҷот ёфта буд,
пас аз муддатҳо [Юсуф]-ро ба ёд овард [ва]
гуфт: «Маро ба [зиндон] бифиристед, то дар
бораи таъбири он [хоб] ба шумо хабар диҳам»

وَقَالَ الَّذِي نَجَا مِنْهُمَا وَادَّكَرَ بَعْدَ أُمَّةٍ أَنَا أُنَبِّئُكُمْ بِتَأْوِيلِهِ
فَأَرْسَلُونِ ﴿٤٥﴾

46. [Ҷ] ба зиндон рафт ва гуфт] «Юсуф, эй марди
ростгӯ, дар бораи ин хоб изхори назар кун, ки
ҳафт гови фарбехро ҳафт гови лоғар меҳӯрданд
ва ҳафт хӯшай сабз ва [ҳафт хӯшай] хушкидаи
дигар бароямон таъбир кун, то назди мардум
баргардам, шояд онҳо [таъбири ин хоб ва
тавоноҳои туро] бидонанд

يُوسُفُ أَيُّهَا الصِّدِّيقُ أَفْتِنَا فِي سَبْعِ بَقَرَاتٍ سِمَانٍ يَأْكُلُهُنَّ سَبْعُ
عِجَافٍ وَسَبْعِ سُنبُلَاتٍ خُضْرٍ وَأُخَرَ يَابِسَاتٍ لَعَلِّي أَرْجِعُ إِلَى النَّاسِ
لَعَلَّهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٤٦﴾

47. [Юсуф] гуфт: «Ҳафт соли паёпай [бо чиддиат]
кишоварзӣ кунед ва он чиро, ки дарав мекунед,
чуз андаке, ки меҳӯред, бо хӯшааш [канор]
бигзоред

قَالَ تَزْرَعُونَ سَبْعَ سِنِينَ دَابًّا فَمَا حَصَدْتُمْ فَذَرُوهُ فِي سُنْبُلِهِ إِلَّا
قَلِيلًا مِمَّا تَأْكُلُونَ ﴿٤٧﴾

48. Сипас баъд аз он [даврони равнақ] ҳафт [соли
қаҳтии] саҳт меояд, ки он чиро барои он солҳо
[канор] гузоштаед, меҳӯред, ба чуз андаке, ки
онро [барои тухмӣ] захира мекунед

ثُمَّ يَأْتِي مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ سَعَةٌ شِدَادٌ يَأْكُلْنَ مَا قَدَّمْتُمْ لَهُنَّ إِلَّا قَلِيلًا
مِمَّا تُحْصِنُونَ ﴿٤٨﴾

49. Сипас баъд аз он ҳафт [сол] соле фаро мерасад,
ки борони фаровоне насиби мардум мешавад
ва дар он сол, [бар асари фаровонӣ, аз меваҳо]
ассора (афшурданиҳо) мегиранд»

ثُمَّ يَأْتِي مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ عَامٌ فِيهِ يُغَاثُ النَّاسُ وَفِيهِ يَعْرِضُونَ ﴿٤٩﴾

50. Подшоҳ [чун ин таъбирро шунид] гуфт: «Ҷро
назди ман биёваред». Пас, чун фиристода [-и
подшоҳ] назди ӯ омад, [Юсуф] гуфт: «Назди
сарварат бозгард ва аз ӯ бипурс, ки мочарои заноне,
ки дастҳои худро буриданд, чи буд? Ҳатман,
Парвардигорам ба найранги онон огоҳ аст»

وَقَالَ الْمَلِكُ أَتُتُونِي بِهِ فَلَمَّا جَاءَهُ الرَّسُولُ قَالَ أَرْجِعْ إِلَىٰ رَبِّكَ فَسَلِّهُ
مَا بَالُ النَّسِوَةِ الَّتِي قَطَعْنَ أَيْدِيَهُنَّ إِنَّ رَبِّي بِكَيْدِهِنَّ عَلِيمٌ ﴿٥٠﴾

51. [Подшоҳ он занонро хост ва] Гуфт: «Ҳангоме ки Юсуфро ба сӯйи хеш даъваг кардед, чараёни коратон чи буд»? Гуфтанд: «Паноҳ бар Аллоҳ таоло! Мо ҳеч гуноҳе дар ӯ суроғ надорем». [Дар ин ҳангом] Ҳамсари Азиз гуфт: «Акнун ҳақ ошкор шуд, ман [будам, ки] аз вай комҷӯй кардам [ва ӯ покдоманӣ варзид] ва яқинан, ростгӯст

قَالَ مَا خَطْبُكُمْ إِذْ رَأَوْتَنِّي يُوسُفَ عَنِ نَفْسِهِ قُلْنَ خَشِيَ لِلَّهِ مَا عَلِمْنَا عَلَيْهِ مِنْ سُوءٍ قَالَتِ امْرَأَتُ الْعَزِيزِ الْقَنْ حَصْحَصَ الْحَقُّ أَنَا رَأَوْتُهُ عَنِ نَفْسِهِ وَإِنَّهُ لَمِنَ الصّٰدِقِينَ ﴿٥١﴾

52. Ин [эътироф] барои он аст, ки [Юсуф] бидонад, ки ман дар пинҳон ба ӯ хиёнат накардам [ва дар ғиёбаш ҳақиқатро гуфтаам] ва ин ки Аллоҳ таоло найранги хоинонро ба ҷойе намерасонад

ذٰلِكَ لِيَعْلَمَ اَنِّي لَمْ اَخْنُهُ بِالْغَيْبِ وَاَنَّ اللّٰهَ لَا يَهْدِي كَيْدَ الْخٰفِيْنَ ﴿٥٢﴾

53. Ман ҳаргиз худро бегуноҳ намешуморам. Бе шак, нафс [-и васвасагари инсон ӯро] пайваста ба бадӣ фармон медиҳад, магар он ки Парвардигорам раҳм кунад. Бе тардид, Парвардигорам омурзандаи меҳрубон аст»

﴿وَمَا اُبْرِيْ نَفْسِيْ اِنَّ التّفٰسَ لَا مَارَةَ بِالسُّوْءِ اِلَّا مَا رَجِمَ رَبِّيْ اِنَّ رَبِّيْ عَفُوْرٌ رّٰحِيْمٌ ﴿٥٣﴾

54. Ва подшоҳ гуфт: «Ӯ [Юсуф]-ро наздам биеваред [то мушовири] хоси худ гардонам». Пас, чун [Юсуф наздаш омад ва] бо вай суҳбат кард, [подшоҳ] гуфт: «Ту имрӯз назди мо арҷманд [ва] амин ҳастӣ»

وَقَالَ الْمَلِكُ اَتْتُونِيْ بِهٖ اَسْتَخْلِصُهٗ لِنَفْسِيْ فَلَمَّا كَلَّمَهٗ قَالَ اِنَّكَ الْيَوْمَ لَدَيْنَا مَكِيْنٌ اٰمِيْنٌ ﴿٥٤﴾

55. Юсуф гуфт: «Маро бар [сарпарастии] хазонаҳои [моли ва ғизои ин] сарзамин бигумор, [ки] бе тардид, ман ниғаҳбоне доно ҳастам»

قَالَ اَجْعَلْنِيْ عَلٰٓى خَزَايِنِ الْاَرْضِ اِنِّيْ حٰفِيْظٌ عَلِيْمٌ ﴿٥٥﴾

56. Ва ин гуна ба Юсуф дар он сарзамин манзалаат [-у кудрат] додем, [он чунон] ки [метавонист ба ҳар ҷо биравад ва] дар ҳар ҷойе аз он ки меҳост, икомат мекард. Мо раҳмати худро ба ҳар ки бихоҳем мерасонем

وَكَذٰلِكَ مَكَّنَّا لِيُوسُفَ فِى الْاَرْضِ يَتَّبِعُوْا مِنْهَا حَيْثُ يَشَآءُ نُّصِيبُ بِرَحْمَتِنَا مَن نَّشَآءُ وَلَا نُضِيعُ اَجْرَ الْمُحْسِنِيْنَ ﴿٥٦﴾

57. Ва подоши охират барои касоне, ки имон овардаанд ва парҳезгорӣ кардаанд, беҳтар аст

وَلَا جُزْ اٰخِرَةَ خَيْرٌ لِّلَّذِيْنَ ءَامَنُوْا وَكَانُوْا يَتَّقُوْنَ ﴿٥٧﴾

58. Ва [чун сарзамини Канъонро хушксолӣ фаро гирифт] бародарони Юсуф [барои таҳияи гандум ба Миср] омаданд ва бар ӯ ворид

وَجَآءَ اِخْوَتُهٗ يُوْسُفَ فَدَخَلُوْا عَلَيْهِ فَعَرَفَهُمْ وَهُمْ لَهُ مُنْكَرُوْنَ ﴿٥٨﴾

шуданд. Пас, ӯ онҳоро шинохт, дар ҳоле ки онон вайро нашинохтанд

59. Пас, чун борҳояшонро омода кард, [ба онон] гуфт: «[Навбати оянда] Бародареро, ки аз падаратон доред, назди ман оваред. Оё намебинед, ки ман паймонаро тамом медиҳам ва беҳтарин мизбонам?»

وَلَمَّا جَهَّزَهُمْ بِجَهَّازِهِمْ قَالَ أَئْتُونِي بِأَخٍ لَّكُمْ مِّنْ أَبِيكُمْ أَلَا تَرَوْنَ
أَنِّي أَوْفِي الْكَيْلِ وَأَنَا خَيْرُ الْمُنْزِلِينَ ﴿٥٩﴾

60. Пас, агар ӯро наздам наоваред, паймонае назди ман нахоҳед дошт ва наздикам нашавед»

فَإِن لَّمْ تَأْتُونِي بِهِ فَلَا كَيْلَ لَكُمْ عِنْدِي وَلَا تَقْرَبُونِ ﴿٦٠﴾

61. [Бародарон] Гуфтанд: «Ҷро аз падараш хоҳем хост ва ҳатман, ин қорро мекунем»

قَالُوا سُرُودٌ عِنْدَ أَبِيهِ وَإِنَّا لَفَاعِلُونَ ﴿٦١﴾

62. Ва [Юсуф] ба ғуломонаш гуфт: «Сармояҳояшонро [ки барои хариди ғалла овардаанд, махфияна] дар борҳояшон бигузуред, шояд хангоме ки ба сӯйи хонаводаи худ бозгаштанд, онро [бубинанд ва] бишносанд. Умед, ки бозоянд»

وَقَالَ لِفِتْيَانِهِ اجْعَلُوا بِضَعْتَهُمْ فِي رِحَالِهِمْ لَعَلَّهُمْ يَعْرِفُونَهَا إِذَا
أَنْقَلَبُوا إِلَىٰ أَهْلِهِمْ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٦٢﴾

63. Пас, чун ба сӯйи падарашон бозгаштанд, гуфтанд: «Падарҷон, паймона [ва саҳми ғаллаи навбати оянда]-ро аз мо боздоштанд, пас, бародарамон [Бинемин]-ро бо мо бифирист, то саҳме [аз ғалла] бигирем ва мо ҳатман, муруқибаш хоҳем буд»

فَلَمَّا رَجَعُوا إِلَىٰ أَبِيهِمْ قَالُوا يَا أَبَانَا مُنِعَ مِنَّا الْكَيْلُ فَأَرْسِلْ مَعَنَا آخَانَ
نَحْتَلِّ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ ﴿٦٣﴾

64. [Яъқуб] гуфт: «Оё ҳамон гуна, ки пештар шуморо нисбат ба бародараш [Юсуф] амин доштам, [ин бор ҳам] бар ӯ амин бидонам? Пас, Аллоҳ таоло беҳтарин ниғаҳбон аст ва ӯ меҳрубонтарини меҳрубон аст»

قَالَ هَلْ ءَامَنْتُمْ عَلَيَّ إِلَّا كَمَا ءَامَنْتُمْ عَلَىٰ أَخِيهِ مِن قَبْلُ فَاللَّهُ
خَيْرٌ حَافِظًا وَهُوَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ ﴿٦٤﴾

65. Ва чун бори худро кушоданд, сармояшонро ёфтанд, ки ба онон бозгардонда шуда буд. Гуфтанд: «Падарҷон, [дигар] чи мекоҳем? Ин сармояи мост, ки ба мо бозгардонида шудааст, [бад-ин васила] барои хонаводаи худ озуқа меоварем ва бародарамонро [низ] ҳифозат мекунем ва [бо бурдани Бинемин] як бори шутур изофа мегирем. Ин паймона [барои Азизи Миср қори] осонест

وَلَمَّا فَتَحُوا مَتَاعَهُمْ وَجَدُوا بِضَعْتَهُمْ رُدَّتْ إِلَيْهِمْ قَالُوا يَا أَبَانَا مَا
نَبْعِي هَذِهِ بِضَعْتُنَا رُدَّتْ إِلَيْنَا وَنَمِيرُ أَهْلَنَا وَنَحْفَظُ أَخَانَا وَنَزِدَادُ
كَيْلٍ بَعِيرٍ ذَٰلِكَ كَيْلٌ يَّسِيرٌ ﴿٦٥﴾

66. [Яъқуб] Гуфт: «Ҳаргиз ўро бо шумо нахоҳам фиристод, то бо ман ба номи Аллоҳ таоло паймони устуворе бибандед, ки ҳатман ўро назди ман бозмеоваред, магар он ки гирифтор шавед [ва ҳеч як начот наёбед]. Пас, чун [ахду] паймони устувори хеш ба ӯ доданд, [Яъқуб] гуфт: «Аллоҳ таоло бар он чи мегӯем, [гувоҳу] ниғаҳбон аст»

قَالَ لَنْ أُرْسِلَهُ مَعَكُمْ حَتَّى تُؤْتُونِ مَوْثِقًا مِّنَ اللَّهِ لَتَأْتُنَّنِي بِهِ إِلَّا
أَنْ يُحَاطَ بِكُمْ فَلَمَّا آتَوْهُ مَوْثِقَهُمْ قَالَ اللَّهُ عَلَىٰ مَا نَقُولُ وَكِيلٌ ﴿٦٦﴾

67. Ва [ҳамчунон] гуфт: «Эй писаронам, [барои он ки чалби тавачҷух накунад] аз як дар ворид нашавед, балки аз дарҳои мухталиф дохил шавед ва [албатта, бо ин супориш] наметавонам чизе аз [қазо ва қадари] Аллоҳро аз шумо дур кунам. Ҳукм ҷуз барои Аллоҳ таоло нест. Бар ӯ таваккал кардам ва таваккалкунандагон бояд бар ӯ таваккал кунанд

وَقَالَ يَبْنَىٰ لَا تَدْخُلُوا مِن بَابٍ وَاحِدٍ وَادْخُلُوا مِن أَبْوَابٍ مُّتَفَرِّقَةٍ وَمَا
أُعْنِي عَنكُمْ مِّنَ اللَّهِ مِن شَيْءٍ إِنِ الْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ
وَعَلَيْهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُتَوَكِّلُونَ ﴿٦٧﴾

68. Ва чун ҳамон гуна ки падарашон ба онон дастур дода буд, ворид шуданд. [Ин шеваи вуруд] Эшонро аз [қазои] Аллоҳ таоло бознадошт, вале [ҳар чи буд] ниёзи қалби Яъқубро бароварда кард. ӯ аз [баракати] он чи бад-ӯ омӯхта будем, дорои донише фаровон буд, вале бештари мардум намедонанд

وَلَمَّا دَخَلُوا مِنْ حَيْثُ أَمَرَهُمْ أَبُوهُم مَّا كَانَ يُغْنِي عَنْهُمْ مِنَ اللَّهِ مِن
شَيْءٍ إِلَّا حَاجَةٌ فِي نَفْسِ يَعْقُوبَ قَضَاهَا وَإِنَّهُ لَدُوٌّ عَلِيمٌ لِّمَا عَلَّمْتَهُ
وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٦٨﴾

69. Ва чун [бародарон] бар Юсуф ворид шуданд, бародараш [Бинёмин]-ро назди худ ҷой дод [ва ба охистагӣ ба ӯ] гуфт: «Ман бародарат ҳастам, пас, аз корхое, ки [бародаронамон] мекарданд, андуҳгин мабош»

وَلَمَّا دَخَلُوا عَلَىٰ يُوسُفَ آوَىٰ إِلَيْهِ أَخَاهُ قَالَ إِنِّي أَنَا أَخُوكَ فَلَا
تَبْتَسِ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٦٩﴾

70. Пас, ҳангоме ки борҳояшонро омода кард, чоми [подшоҳ]-ро дар бори бародараш [Бинёмин] гузошт, он гоҳ нидодиҳандае бонг баровард [ки]: «Эй корвониён, ҳатман, шумо дузд ҳастед»

فَلَمَّا جَهَّزَهُم بِجَهَّازِهِمْ جَعَلَ السَّقَايَةَ فِي رِجْلِ أَحَبِّهِمْ ثُمَّ أَدَّانَ مُؤَدًّا
أَيْتَاهَا الْعِيرُ إِنَّكُمْ لَسَّرْتُمُونِ ﴿٧٠﴾

71. [Бародарони Юсуф] Рӯ ба онон карданд ва гуфтанд: «Чи гум кардаед?»

قَالُوا وَأَقْبَلُوا عَلَيْهِمْ مَاذَا تَفْقِدُونَ ﴿٧١﴾

72. [Коргузорон] Гуфтанд: «Паймонаи подшоҳро гум кардаем ва [он ки бонг бароварда буд, гуфт]

قَالُوا نَفْقِدُ صُوَاعَ الْمَلِكِ وَلِمَن جَاءَ بِهِ حِمْلُ بَعِيرٍ وَأَنَا بِهِ زَعِيمٌ ﴿٧٢﴾

хар ки онро биёварад, як бори шутур [чоиза]
дорад ва ман зомини ин [подош] ҳастам»

73. [Бародарони Юсуф] Гуфтанд: «Ба Аллоҳ таоло савганд, шумо медонед, ки мо наёмадаем, то дар ин сарзамин фасод кунем ва мо [харғиз] дузд набудаем»

قَالُوا تَأَلَّه لَقَدْ عَلِمْتُمْ مَا جِئْنَا لِنُفْسِدَ فِي الْأَرْضِ وَمَا كُنَّا سَارِقِينَ ﴿٧٣﴾

74. [Онон] Гуфтанд: «Пас, агар дурӯғу бошед, кайфараш чист?»

قَالُوا فَمَا جَزَاؤُهُ إِنْ كُنْتُمْ كَاذِبِينَ ﴿٧٤﴾

75. Гуфтанд: «Кайфари касе, ки [он паймона] дар бораш пайдо шавад, [ин аст, ки] худаш кайфари он бошад [ва ба бардагии шумо дарояд]. Мо ситамгоронро ин гуна мучозот мекунем»

قَالُوا جَزَاؤُهُ مَنْ وَجَدَ فِي رَحْلِهِ فَهُوَ جَزَاؤُهُ كَذَلِكَ نَجْزِي الظَّالِمِينَ ﴿٧٥﴾

76. Пас, [Юсуф] пеш аз бори бародараш, шурӯъ ба [чустучӯи] борҳои онон кард, сипас он [паймона]-ро аз бори бародараш берун кашид. Ин гуна барои Юсуф чораандешӣ кардем, [то битавонад Бинёминро назди худ нигах дорад, зеро ӯ] тибқи оини подшоҳи [Миср] наметавонист бародарашро боздошт кунад, магар ин ки Аллоҳ таоло бихоҳад. Мо дараҷоти ҳар киро бихоҳем боло мебарем ва [бидонед, ки] фаротар аз ҳар соҳибдонише донишваре ҳаст

فَبَدَأَ بِأَوْعِيَّتِهِمْ قَبْلَ وَعَاءِ أَخِيهِ ثُمَّ اسْتَخْرَجَهَا مِنْ وَعَاءِ أَخِيهِ كَذَلِكَ كِدْنَا لِيُوسُفَ مَا كَانَ لِيَأْخُذَ أَخَاهُ فِي دِينِ الْمَلِكِ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ نَرْفَعُ دَرَجَاتٍ مَن نَّشَاءُ وَفَوْقَ كُلِّ ذِي عِلْمٍ عَلِيمٌ ﴿٧٦﴾

77. [Бародарон] Гуфтанд: «Агар ӯ дуздӣ кардааст [шиғифт нест, чаро ки] бародараш [низ] пеш аз ин дуздӣ карда буд. Пас, Юсуф онро дар дили хеш пинҳон дошт ва [нороҳатиаш] бар онон ошкор накард [ва бо худ] гуфт: «Шумо аз назари чойгоҳ [аз он чи вонамуд мекунед], бадтаред ва Аллоҳ таоло ба он чи баён мекунед, донотар аст»

قَالُوا إِنْ يَسْرِقْ فَقَدْ سَرَقَ أَخٌ لَهُ مِنْ قَبْلُ فَأَسْرَهَا يُوسُفُ فِي نَفْسِهِ وَلَمْ يُبْدِهَا لَهُمْ قَالَ أَنْتُمْ شَرُّ مَكَّانًا وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا تَصِفُونَ ﴿٧٧﴾

78. Гуфтанд: «Эй Азиз, ӯ падари пире дорад [ки токати дурии фарзандашро надорад], пас, яке аз моро ба чойи ӯ бигир. Ба ростӣ, ки мо туро аз накукорон мебинем»

قَالُوا يَتَّيِّبُهَا الْعَرَبِيُّ إِنَّ لَهُ أبا شَيْخًا كَبِيرًا فَخُذْ أَحَدَنَا مَكَانَهُ إِنَّا نَرَاكَ مِنَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٧٨﴾

79. [Юсуф] Гуфт: «Паноҳ бар Аллоҳ таоло, ки чуз он касеро, ки қолямонро наздаш ёфтаем,

قَالَ مَعَاذَ اللَّهِ أَنْ نَأْخُذَ إِلَّا مَنْ وَجَدْنَا مَتَّعْنَا عَنْدَهُ إِنَّا إِذَا لَطَلِمُونَ ﴿٧٩﴾

боздошт кунем! Он гоҳ [агар чунин кунем]
ҳатман, ситамгор хоҳем буд»

80. Пас, чун [бародарон] аз ӯ ноумед шуданд, начвокунон ба гӯшае рафтанд. [Бародари] Бузургашон гуфт: «Магар намедонед, ки падаратон бо номи Аллоҳ таоло паймоне устувор аз шумо гирифтааст ва пештар [низ] дар мавриди Юсуф чи кӯтоҳие кардед? Ман ҳаргиз аз ин сарзамин намеравам, то падарам ба ман ичозати [бозгашт] диҳад ё [он ки] Аллоҳ таоло дар бораам доварӣ кунад, [ки] бе тардид, Ӯ бехтарин довар аст

فَلَمَّا اسْتَيْسَسُوا مِنْهُ خَلَصُوا نَجِيًّا قَالَ كَبِيرُهُمْ أَلَمْ تَعْلَمُوا أَنَّ أَبَاكُمْ قَدْ أَخَذَ عَلَيْكُمْ مَوْثِقًا مِنَ اللَّهِ وَمِن قَبْلُ مَا فَرَّطْتُمْ فِي يُوسُفَ فَلَنْ أَبْرَحَ الْأَرْضَ حَتَّى يَأْذَنَ لِىَ أَبِي أَوْ يَحْكَمَ اللَّهُ لى وَهُوَ خَيْرُ الْحَاكِمِينَ ﴿٨٠﴾

81. [Шумо] Назди падаратон бозгардед ва бигӯед: «Эй падар, писарат дуздӣ кард ва мо чуз ба он чи медонистем, гувоҳӣ надодем ва аз ғайб огоҳ набудем [ки бидонем дуздӣ мекунад]

أَرْجِعُوا إِلَىٰ آبَائِكُمْ فَقُولُوا يَا أَبَانَا إِنَّ ابْنَكَ سَرَقَ وَمَا شَهِدْنَا إِلَّا بِمَا عَلَّمْنَا وَمَا كُنَّا لِغَيْبِ حَفِظِينَ ﴿٨١﴾

82. Ва аз [мардуми] шаҳре, ки дар он будем ва аз корвоне, ки бо он омадем, бипурс ва мо, хатман, ростгӯем»

وَسئَلِ الْقَرْيَةَ الَّتِي كُنَّا فِيهَا وَالْعَيْرَ الَّتِي أَقْبَلْنَا فِيهَا وَإِنَّا لَصَدِقُونَ ﴿٨٢﴾

83. [Яъқуб] Гуфт: «[Чунин нест] Балки ҳавои нафси шумо кор [-и ношоиста]-ро бароятон ороста аст, пас, [чораи кор] сабре накуст. Умед аст, ки Аллоҳ таоло ҳамаи ононро ба ман бирасонад. Бе тардид, Ӯ донои ҳаким аст»

قَالَ بَلْ سَوَّلَتْ لَكُمْ أَنْفُسُكُمْ أَمْرًا فَصَبِّرْْ حَمِيلٌ عَسَى اللَّهُ أَنْ يَأْتِيَنى بِهِمْ جَمِيعًا إِنَّهُ هُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿٨٣﴾

84. Ва аз онон рӯ бигардонд ва гуфт: «Дареғ аз Юсуф!» Ва чашмонаш аз шиддати андуҳ [ва гиристан барои фарзандаш] сафед шуд ва ҳамчунон андуҳи худро фурӯ меҳӯрд

وَتَوَلَّى عَنْهُمْ وَقَالَ يَا سَعْدى عَلَى يُوسُفَ وَأَبِصَّصَتْ عَيْنَاهُ مِنَ الْحُزْنِ فَهُوَ كَظِيمٌ ﴿٨٤﴾

85. [Писаронаш] Гуфтанд: «Ба Аллоҳ таоло савганд, ту [он кадр] пайваста аз Юсуф ёд мекунӣ, то [окибат] ба саҳтӣ бемор шавӣ ё бимириӣ»

قَالُوا تَاللَّهِ تَفْتَوَىٰ تَذْكُرُ يُوسُفَ حَتَّى تَكُونَ حَرَضًا أَوْ تَكُونَ مِنَ الْهَالِكِينَ ﴿٨٥﴾

86. [Яъқуб] Гуфт: «Ман аз дарду андуҳи хеш ба [даргоҳи] Аллоҳ таоло менолам ва аз [лутфу бузургии] Аллоҳ таоло чизхое медонам, ки шумо намедонед»

قَالَ إِنَّمَا أَشْكُوا بَنى وَحُزْنى إِلَى اللَّهِ وَأَعْلَمُ مِنَ اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٨٦﴾

87. Эй писаронам, биравед ва дар бораи Юсуф ва бародаронаш ҷустуҷӯ кунед [ва хабар бигиред] ва аз раҳмати Аллоҳ таоло маъюс нашавед, [чаро ки] ҷуз гурӯҳи кофирон, касе аз раҳмати Аллоҳ таоло маъюс намегардад»

يَبْنَئِ أَدْهَبُوا فَتَحَسَّسُوا مِنْ يُوسُفَ وَأَخِيهِ وَلَا تَأْيِسُوا مِنْ رَوْحِ اللَّهِ إِنَّهُ لَا يَأْيِسُ مِنَ رَوْحِ اللَّهِ إِلَّا الْقَوْمُ الْكَافِرُونَ ﴿٨٧﴾

88. Пас, чун [писарони Яъқуб ба Миср рафтанд ва] бар ӯ [Юсуф] ворид шуданд, гуфтанд: «Эй Азиз, ба мо ва хонадонамон [дар асари ғақру хушсолӣ] сахтии фаровоне расидааст ва [инак] колои ночиз [ва моли андаке барои хариди ғалла] бо худ овардаем, пас, паймонаро бароямон комил кун ва бар мо садақа [ва бахшиш] кун. Бе тардид, Аллоҳ таоло бахшандагонро подош медахад»

فَلَمَّا دَخَلُوا عَلَيْهِ قَالُوا يَا أَيُّهَا الْعَزِيزُ مَسَّنَا وَأَهْلَنَا الضُّرُّ وَجِئْنَا بِبِضْعَةٍ مُزَجَّلَةٍ فَأَوْفِ لَنَا الْكَيْلَ وَتَصَدَّقْ عَلَيْنَا إِنَّ اللَّهَ يَجْزِي الْمُتَصَدِّقِينَ ﴿٨٨﴾

89. [Юсуф] Гуфт: «Оё донистед, ки вақте [аз оқибати коратон] беҳабар будед, дар ҳаққи Юсуф ва бародараш чи кардед?»

قَالَ هَلْ عَلِمْتُمْ مَا فَعَلْتُمْ بِيُوسُفَ وَأَخِيهِ إِذْ أَنْتُمْ جَاهِلُونَ ﴿٨٩﴾

90. [Онон] Гуфтанд: «Оё ба ростӣ, ту [ҳамон] Юсуфӣ? Ӯ гуфт: «[Оре] Ман Юсуфам ва ин бародари ман аст. Яқинан, Аллоҳ таоло бар мо миннат ниҳод. Ба ростӣ, ҳар ки парҳезкорӣ ва шикебой кунад, пас, [бидонад, ки] бе тардид, Аллоҳ таоло подоши накукоронро табоҳ намекунад»

قَالُوا أَيُّنَاكَ لَأَنْتَ يُوسُفُ قَالَ أَنَا يُوسُفُ وَهَذَا أَخِي قَدْ مَنَّ اللَّهُ عَلَيْنَا إِنَّهُ مَنْ يَتَّقِ وَيَصْبِرْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٩٠﴾

91. [Бародаронаш] Гуфтанд: «Ба Аллоҳ таоло савганд, [ки] яқинан, Аллоҳ таоло туро бар мо бартарӣ додааст ва мо, ҳатман, хатокор будем»

قَالُوا تَاللَّهِ لَقَدْ عَازَرَكِ اللَّهُ عَلَيْنَا وَإِنْ كُنَّا لَخَطِئِينَ ﴿٩١﴾

92. [Юсуф] Гуфт: «Имрӯз ҳеҷ сарзанише бар шумо нест. Аллоҳ таоло шуморо меомурзад ва Ӯ меҳрубонтарини меҳрубонон аст

قَالَ لَا تَثْرِبَ عَلَيْكُمْ أَيُّومَ يُعْفِرُ اللَّهُ لَكُمْ وَهُوَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ ﴿٩٢﴾

93. [Акнун] Ин пероҳани маро бибаред ва бар рӯи падарам биандозед, то бино гардад ва [сипас] хамаи хонаводаи худро назди ман биёваред»

أَذْهَبُوا بِقَبِيصِي هَذَا فَأَلْقُوهُ عَلَى وَجْهِ أَبِي يَأْتِ بَصِيرًا وَأْتُونِي بِأَهْلِكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٩٣﴾

94. Ва чун корвон [аз Миср ба сӯи Канъон] ба роҳ афтод, падарашон [ба атрофиёнаш] гуфт:

وَلَمَّا فَصَلَتِ الْعَبِيرُ قَالَ أَبُوهُمْ إِنِّي لَأَجِدُ رِيحَ يُوسُفَ لَوْلَا أَنْ تُفَنِّدُون ﴿٩٤﴾

«Агар маро камхирад нашуморед, [мегӯям, ки] якинан, бӯии Юсуфро эҳсос мекунам»

95. [Онон] Гуфтанд: «Ба Аллоҳ таоло савганд, ки хатман, [боз ҳам] дар иштибоҳи деринаат ҳастӣ»

قَالُوا تَأَلَّهَ إِنَّكَ لَمِنَ الضَّالِّينَ ﴿٩٥﴾

96. Пас, чун муждарасон омад ва он [пероҳан]-ро бар чехраи ӯ афканд, пас, ногаҳон бино шуд [ва] гуфт: «Оё ба шумо нагуфтам, ки ман аз [лутфу бузургии] Аллоҳ таоло чизҳое медонам, ки шумо намедонед?»

فَلَمَّا أَنْ جَاءَ الْبَشِيرُ أَلْقَاهُ عَلَىٰ وَجْهِهِ فَارْتَدَّدَ بَصِيرًا قَالَ أَلَمْ أَقُلْ لَكُمْ إِنِّي أَعْلَمُ مِنَ اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٩٦﴾

97. Гуфтанд: «Эй падар, барои мо [ба хотири] гуноҳонамон омуриши бихоҳ, [чаро ки] якинан, мо гунаҳгор будем»

قَالُوا يَا أَبَانَا اسْتَغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا إِنَّا كُنَّا خَاطِئِينَ ﴿٩٧﴾

98. [Яъқуб] Гуфт: «Ба зудӣ бароятон аз Парвардигорам омуриши металабам. Бе тардид, ӯ омуришдаи меҳрубон аст»

قَالَ سَوْفَ أَسْتَغْفِرُ لَكُمْ رَبِّي إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿٩٨﴾

99. Пас, [ҳамагӣ ба Миср рафтанд ва] чун бар Юсуф ворид шуданд, ӯ падару модарашро [дар оғӯш гирифт ва] назди худ ҷой доду гуфт: «[Ҳамагӣ ба Миср дароед, ки иншоаллоҳ [аз ҳар гуна озоре] эмин хоҳед буд»

فَلَمَّا دَخَلُوا عَلَىٰ يُوسُفَ ءَاوَىٰ إِلَيْهِ أَبَوَيْهِ وَقَالَ ادْخُلُوا مِصْرَ إِن شَاءَ اللَّهُ ءَامِنِينَ ﴿٩٩﴾

100. Ва падару модарашро бар тахт нишонд ва [ҳамагӣ] барояш ба сачда афтоданд ва [Юсуф] гуфт: «Падарҷон, ин таъбир [-и ҳамон] хобам аст, ки пештар дида будам. Парвардигорам онро рост гардонид [ва таҳаққуқ бахшид]. Якинан, ӯ ба ман некӣ қард, ки маро аз зиндон берун овард ва пас аз он ки шайтон миёни ману бародаронам фитна барпо қард, шуморо аз биёбон [-и Канъон ба Миср] овард. Бе тардид, Парвардигорам дар он чи меҳоҳад, борикбин аст. Ба ростӣ, ки ӯ донои ҳақим аст

وَرَفَعَ أَبَوَيْهِ عَلَى الْعَرْشِ وَخَرُّوا لَهُ سُجَّدًا وَقَالَ يَا أَبَتِ هَذَا تَأْوِيلُ رُؤْيَاكَ مِنْ قَبْلُ قَدْ جَعَلْنَا رُبِّي حَقًّا وَقَدْ أَحْسَنَ بِي إِذْ أَخْرَجَنِي مِنَ السَّبْحِ وَجَاءَ بِكَ مِنَ الْبَدْوِ مِنْ بَعْدِ أَنْ نَزَغَ الشَّيْطَانُ بَيْنِي وَبَيْنَ إِخْوَتِي إِنَّ رَبِّي لَطِيفٌ لِمَا يَشَاءُ إِنَّهُ هُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿١٠٠﴾

101. Парвардигоро, маро аз фармонравой [баҳрае] ато қардӣ ва илми таъбири хобҳо ба ман омӯхтӣ. Эӣ Падидоварандаи осмонҳо ва замин, Гуй,

رَبِّ قَدْ ءَاتَيْتَنِي مِنَ الْمَلِكِ وَعَلَّمْتَنِي مِنْ تَأْوِيلِ الْأَحَادِيثِ فَاطِرَ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ أَنْتَ وَلِيٌّ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ تَوَفَّنِي مُسْلِمًا وَأَلْحَقْنِي بِالصَّالِحِينَ ﴿١٠١﴾

ки дар дунё ва охират [дӯсту] корсози манӣ.
Маро мусулмон [фармонбардор] бимирон ва
ба шоистагон мулҳақ фармо»

102. Эй Паёмбар] ин [достон] аз хабарҳои ғайб
аст, ки ба ту ваҳй мекунем ва ҳангоме ки
[бародарони Юсуф алайҳи вай] бадандеши
мекарданд ва найранг мезаданд, ту наздашон
набудӣ

ذَلِكَ مِنْ أَنْبَاءِ الْغَيْبِ نُوحِيهِ إِلَيْكَ وَمَا كُنْتَ لَدَيْهِمْ إِذْ أَجْمَعُوا أَمْرَهُمْ
وَهُمْ يَمْكُرُونَ ﴿١٠٢﴾

103. Ва бештари мардум муъмин нестанд, ҳатто
агар [барои имон оварданишон] хирс биварзӣ

وَمَا أَكْثَرُ النَّاسِ وَلَوْ حَرَصْتَ بِمُؤْمِنِينَ ﴿١٠٣﴾

104. Ту аз онон барои ин [рисолат] подош
намеҳоҳӣ. Ин [Қуръон чизе] нест, магар
панде барои ҷаҳониён

وَمَا تَسْأَلُهُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِّلْعَالَمِينَ ﴿١٠٤﴾

105. Ва чи бисёр нишонаҳо дар осмонҳо ва замин
вучуд дорад, ки бар онҳо мегузаранд, ва [-ле]
аз онҳо рӯй бармегардонанд [ва тавачҷух
намекунанд]

وَكَايِنٍ مِّنْ آيَةٍ فِي السَّمَوَاتِ وَالأَرْضِ يُمُرُونَ عَلَيْهَا وَهُمْ عَنْهَا
مُعْرِضُونَ ﴿١٠٥﴾

106. Ва бештарашон [дар зоҳир] ба Аллоҳ таоло
имон намеоваранд, магар он ки [дар амал ба
навъе] мушриканд

وَمَا يُؤْمِنُ أَكْثَرُهُمْ بِاللَّهِ إِلَّا وَهُمْ مُشْرِكُونَ ﴿١٠٦﴾

107. Оё [мушрикон] эмин ҳастанд аз ин ки азобе
фарогир аз ҷониби Аллоҳ таоло бар онон
фуруд ояд ё дар ҳоле ки ғофиланд, ногаҳон
киёмат бар эшон фаро расад?

أَفَأَمِنُوا أَنْ تَأْتِيَهُمْ غَشِيَةٌ مِّنْ عَذَابِ اللَّهِ أَوْ تَأْتِيَهُمُ السَّاعَةُ بَغْتَةً
وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١٠٧﴾

108. [Эй Паёмбар, ба мардум] бигӯ: «Ин роҳи
ман аст. Ман бо далели ошқор ба сӯйи Аллоҳ
таоло даъват мекунам ва касоне, ки аз ман
пайравӣ карданд [низ чунин мекунанд] ва
Аллоҳ таоло поку муназзаҳ аст ва ман аз
мушрикон нестам»

قُلْ هَدَيْتُهُ سَبِيلًا أَدْعُوا إِلَى اللَّهِ عَلَى بَصِيرَةٍ أَنَا وَمَنِ اتَّبَعَنِي ۖ وَسُبْحَانَ
اللَّهِ وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٠٨﴾

109. Ва Мо пеш аз ту ҷуз мардоне аз аҳли [ҳамин]
шаҳрҳо [-ро ба паёмбарӣ] нафиристодаем,
ки ба онон ваҳй мекардем. Оё дар замин

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ إِلَّا رِجَالًا نُوحِي إِلَيْهِمْ مِنْ أَهْلِ الْقُرَىٰ ۗ أَفَلَمْ
يَسِيرُوا فِي الأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَلَدَارُ
الْآخِرَةِ خَيْرٌ لِّلَّذِينَ اتَّقَوْا أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٠٩﴾

гардиш накардаанд, то бубинанд саранчоми касоне, пеш аз онон буданд, чӣ гуна будааст? Ва яқинан, сарои охират барои парҳезгорон беҳтар аст. Оё намеандешед?

110. [Мо ҳамчунон ба кофирон муҳлат медедем] То он гоҳ ки паёмбарон [аз нузули азоб] маънос шуданд ва [мардум] пиндоштанд, ки ба онон дурӯғ гуфта шудааст. [Дар ин ҳангом] Ёрии Мо ба суроғашон омад. Пас, ҳар киро хостем, начот ёфт, ва[-ле] азоби саҳти Мо аз гурӯҳи мучримон бозгардонида намешавад

حَتَّىٰ إِذَا اسْتَيْسَسَ الرُّسُلُ وَظَنُّوا أَنَّهُمْ قَدْ كُذِّبُوا جَاءَهُمْ نَصْرُنَا فَنُجِّيَ
مَنْ نَشَاءُ وَلَا يُرَدُّ بَأْسُنَا عَنِ الْقَوْمِ الْمُجْرِمِينَ ﴿١١٠﴾

111. Яқинан дар достони онон барои хирадмандон ибратест. Ин [Қуръон] сухане нест, ки ба дурӯғ сохта шуда бошад, балки тасдиқкунандаи он чи [аз китобҳое] аст, ки пеш аз он [омада] аст ва равшангари ҳама чиз аст ва раҳнамуду раҳмате аст барои гурӯҳе, ки имон меоварад

لَقَدْ كَانَ فِي قَصصِهِمْ عِبْرَةٌ لِأُولِي الْأَلْبَابِ ۗ مَا كَانَ حَدِيثًا يُفْتَرَىٰ
وَلَكِن تَصْدِيقَ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَتَفْصِيلَ كُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً
لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿١١١﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Алиф, лом, мим, ро.⁽¹⁾ Ин оёти китоби [осмонӣ] ва он чи аз [сӯйи] Парвардигорат бар ту нозил шудааст, ҳақ аст, вале бештари мардум имон намеоваранд

الْمَرَّةَ تِلْكَ ءَايَاتُ الْكِتَابِ وَالَّذِي أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ الْحَقُّ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١﴾

2. Аллоҳ таоло аст, ки осмонхоро бидуни сутунҳое, ки онхоро бубинед, барафрошт, он гоҳ бар Арш қарор гирифт ва хуршеду моҳро ба хидмат [-и инсон] гумоштааст, ки ҳар як то замоне муайян дар [мадори худ] равон бошанд. Ё қор [-и ҷаҳон]-ро тадбир мекунад ва оёти [хеш]-ро ба равшани баён меодрад, бошад, ки ба дидори Парвардигоратон яқин пайдо кунед

اللَّهُ الَّذِي رَفَعَ السَّمَوَاتِ بِغَيْرِ عَمَدٍ تَرَوْنَهَا ثُمَّ أَسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ يَجْرِي لِأَجَلٍ مُّسَمًّى يُدِيرُ الْأَمْرَ يُفَصِّلُ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ بِلِقَاءِ رَبِّكُمْ تُؤْفَنُونَ ﴿٢﴾

3. Ва Ёст он ки заминро бигустард ва дар он кӯҳҳои устувор ва ҷўйборҳо падида овард ва дар он аз ҳар гуна мевае ду гуна офарид, шабро ба рӯз [ва рӯзро ба шаб] мепошонад. Ҳатман, дар инҳо барои мардуме, ки меандешанд, нишонаҳое [аз қудрати Парвардигор] аст

وَهُوَ الَّذِي مَدَّ الْأَرْضَ وَجَعَلَ فِيهَا رَوَاسِيَ وَأَنْهَارًا وَمِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ جَعَلَ فِيهَا رُوحَيْنِ اثْنَيْنِ يُغِيثُ اللَّيْلَ النَّهَارَ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٣﴾

4. Ва дар замин қитъаҳое аст дар қанори ҳам [ки бо якдигар мутафовитанд] ва [низ] боғҳое аз ангур ва киштзорҳову дарахтони хурмо, ки [нару модаанд ва] гоҳ аз як реша мерӯянд ва гоҳ аз решаҳое гуногунанд ва [ҳамаи онҳо] бо як об сероб мешаванд. Ва [бо ин ҳол] баъзе аз онхоро дар [таъму хосияти] мева бар дигаре баргарӣ медиҳем. Бе тардид, дар ин [амр низ] барои мардуме, ки хирад меварзанд, нишонаҳо [-и равшане] ҳаст

وَفِي الْأَرْضِ قِطْعٌ مُّتَجَلِّدَاتٌ وَجَنَّاتٌ مِّنْ أَعْنَابٍ وَرِزْقٌ وَنَخِيلٌ صِنَوَانٌ وَعَبْرٌ صِنَوَانٍ يُسْقَىٰ بِمَاءٍ وَاحِدٍ وَنُفِضِلُ بَعْضَهَا عَلَىٰ بَعْضٍ فِي الْأُكُلِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٤﴾

5. Ва [эй паёмбар] агар [аз беимонии кофирон] таачҷуб мекуни, аҷиб [-тар] гуфтори онон аст, ки

وَإِنْ تَعْجَبْ فَعَجَبٌ قَوْلُهُمْ أَإِذَا كُنَّا تُرَابًا أَعْنَا لَفِي خَلْقٍ جَدِيدٍ ۗ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ وَأُولَٰئِكَ الْأَعْلَىٰ فِي أَعْيَابِهِمْ

(*) Раъд (Тундар)

(1) Нигаред ба эзоҳи ояти 1 сураи Бақара.

[дар бораи миод мегӯянд]: «Оё вақте хок шудем, воқеан [зинда мешавем ва] дар офариниши чадиде хоҳем буд»? Инонанд, ки ба Парвардигорашон куфр варзидаанд ва дар гарданҳояшон [аз оташ] занчирҳост ва онон аҳли оташанд [ва] дар он ҷовидонанд

وَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٥﴾

6. Ва [эй Паёмбар, мушрикони] пеш аз неки [рахмат] ба шитоб аз ту бадӣ [азоб]-ро дархост мекунанд ва ҳол он ки пеш аз эшон [низ бар кофирон] укубатҳои ибратомӯз рафтааст ва ба ростӣ, Парвардигорат нисбат ба мардум, бо вучуди ситамгориашон омурзандааст ва бешак Парвардигорат сахтқайфар аст

وَيَسْتَعْجِلُونَكَ بِالسَّيِّئَةِ قَبْلَ الْحَسَنَةِ وَقَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِمُ الْمَثَلَتُ وَإِنَّ رَبَّكَ لَذُو مَغْفِرَةٍ لِلنَّاسِ عَلَى ظُلْمِهِمْ وَإِنَّ رَبَّكَ لَشَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٦﴾

7. Кофирон мегӯянд: «Чаро нишонаҳо [ва муъҷизоте ҳаммонанди Мӯсо ва Исо] аз Парвардигораш бар ӯ нозил нашудааст»? [Эй паёмбар] бе тардид, ту фақат бимдиҳандаӣ ва ҳар қавме [паёмбари] хидоятгаре дорад

وَيَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِنْ رَبِّهِ إِنَّمَا أَنْتَ مُنذِرٌ وَلِكُلِّ قَوْمٍ هَادٍ ﴿٧﴾

8. Аллоҳ таоло медонад он чиро, ки ҳар модае [дар раҳим] бор мегирад ва [низ] он чиро, ки раҳимҳо мекоҳанд ва он чиро меафзоянд ва ҳар чизе назди ӯ ба андоза [ва дақиқ] аст

اللَّهُ يَعْلَمُ مَا تَحْمِلُ كُلُّ أُنثَىٰ وَمَا تَغِيضُ الْأَرْحَامَ وَمَا تَزِدَّادَ وَكُلُّ شَيْءٍ عِنْدَهُ بِمِقْدَارٍ ﴿٨﴾

9. [ӯ] Донои ниҳону ошкор [ва] бузургу баландмартаба аст

عَلِيمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ الْكَبِيرُ الْمُتَعَالِ ﴿٩﴾

10. [Эй мардум] Ҳар касе аз шумо, ки сухани худро пинҳон кунад ё онро ошкоро баён созад ва ҳар ки дар [торикии] шаб пинҳон гардад ё дар рӯз [ба дунболи анҷоми корхояш] биравад, [дар илми илоҳӣ] яксон аст [ва ӯ хамаро медонад]

سَوَاءٌ مِّنْكُمْ مَّنْ أَسَرَ الْقَوْلَ وَمَنْ جَهَرَ بِهِ وَمَنْ هُوَ مُسْتَخْفٍ بِاللَّيْلِ وَسَارِبٌ بِالنَّهَارِ ﴿١٠﴾

11. ӯ [Аллоҳ таоло] фариштагоне дорад, ки ҳамвора [бандаи] ӯро аз пешорӯ ва аз пушти сараш ба фармони Аллоҳ таоло ҳифз мекунанд. Бе гумон, Аллоҳ таоло ҳол [ва сарнавишти нақуи] ҳеч қавмеро тағйир намедихад, магар он ки онон он

لَهُ مَعْقِبَاتٌ مِّن بَيْن يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ يَحْفَظُونَهُ مِنْ أَمْرِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُغَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ حَتَّىٰ يُغَيِّرُوا مَا بِأَنْفُسِهِمْ وَإِذَا أَرَادَ اللَّهُ بِقَوْمٍ سُوءًا فَلَا مَرَدَّ لَهُ وَمَا لَهُمْ مِّن دُونِهِ مِن وَالٍ ﴿١١﴾

чиру, ки дар дилхояшон доранд, дигаргун созанд [ва муртакиби гуноҳ шаванд]. Ва ҳангоме ки Аллоҳ таоло барои кавме [гирифторӣ ва] бадӣ бихоҳад, ҳеч чиз монеаш нахоҳад шуд ва онон ҷуз [Зоти поки] Ў ҳеч корсозе надоранд

12. Ўст, ки барқро барои бим [соика ва оташ] ва умед [борон] ба шумо менамоёнад ва абрҳои гаранборро падида меоварад

هُوَ الَّذِي يُرِيكُمْ الْبَرْقَ حَوْفًا وَطَمَعًا وَيُنشِئُ السَّحَابَ اللَّحِقَالَ ﴿١٢﴾

13. Раъд ба ситоиши Ў ва фариштагон аз хавфу тарс Ўро тасбеҳ мегӯянд ва [Ўст, ки] соикахоро мефиристад. Пас, он [соикаи марғбор] ба ҳар ки Ў бихоҳад, бархӯрд мекунад ва онон [кофирон] дар бораи [ягонагии] Аллоҳ таоло мучодала мекунад ва Ў сахтгир [-у сахткайфар] аст

وَيُسَبِّحُ الرَّعْدُ بِحَمْدِهِ وَالْمَلَائِكَةُ مِنْ خِيفَتِهِ وَيُرْسِلُ الصَّوَاعِقَ فَيُصِيبُ بِهَا مَنْ يَشَاءُ وَهُمْ يُجَادِلُونَ فِي اللَّهِ وَهُوَ شَدِيدُ الْمِحَالِ ﴿١٣﴾

14. Даъват ба ҳақ [тавҳид] аз они Ўст ва [бутҳо ва дигар] касонеро, ки [мушрикон] ба ҷойи Ў мехонанд, [ҳаргиз] ба эшон посухе намедиханд, магар монанди касе, ки ду дасташро ба сӯйи об бидушояд, то [об] ба дахонаш бирасонад, дар ҳоле ки [ҳеч обе] ба [дахони] ӯ намерасад ва дуои кофирон [дар баробари бутхояшон] ҷуз дар гумроҳӣ нест

لَهُ دَعْوَةُ الْحَقِّ وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ لَا يَسْتَجِيبُونَ لَهُمْ بِشَيْءٍ إِلَّا كَبْسِطٍ كَفَيْهِ إِلَى الْمَاءِ لِيَبْلُغَ فَاهُ وَمَا هُوَ بِبَالِغِهِ وَمَا دُعَاءُ الْكَافِرِينَ إِلَّا فِي ضَلَالٍ ﴿١٤﴾

15. Ва ҳар ки [ва ҳар чи] дар осмонҳо ва замин аст, хоҳу ноҳоҳ ва [ҳагто] сояҳояшон бомдоду шабонгоҳ барои Аллоҳ таоло сачда [ва фурутанӣ] мекунад

وَلِلَّهِ يَسْجُدُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ طَوْعًا وَكَرْهًا وَظِلَالُهُمْ بِالْعُدُوِّ وَالْأَصَالِ ﴿١٥﴾

16. [Эй Паёмбар, ба мушрикон] бигӯ: «Парвардигори осмонҳо ва замин кист»? Бигӯ: «Аллоҳ таоло». [Сипас] Бигӯ: «Оё ба ҷойи Ў [дӯстону] корсоzone баргузидаед, ки [ҳагто] молики суду зиёни худ нестанд»? Бигӯ: «Оё нобино ва бино баробаранд? Ё торикхо ва нур яксонанд? Ё онон шариконе барои Аллоҳ таоло қарор додаанд, ки ҳамчун офариниши Ў офаридаанд ва [дар нагича амри] офариниш бар онон муштабах шудааст»? Бигӯ: «Аллоҳ таоло офаринандаи ҳама чиз аст ва Ў ягонаи пирӯзманд аст

قُلْ مَنْ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ قُلِ اللَّهُ قُلْ أَفَأَتَّخِذْتُمْ مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ لَا يَمْلِكُونَ أَنْفُسَهُمْ نَفَعًا وَلَا ضَرًّا قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الْأَعْمَىٰ وَالْبَصِيرُ أَمْ هَلْ تَسْتَوِي الظُّلُمَاتُ وَالنُّورُ أَمْ جَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ خَلَقُوا كَخَلْقِهِ فَتَشَبَهَ الْخَلْقُ عَلَيْهِمْ قُلِ اللَّهُ خَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ وَهُوَ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ ﴿١٦﴾

17. [Аллоҳ таоло] Аз осмон обе фуру борид, он гоҳ рӯдхо ҳар як ба андозаи [ғунчоиши] худ чорй шуданд ва селоб кафк рӯйи худ баровард ва аз он чи бар оташ меафрузанд [ва мегудозанд], то зевар ё колое ба даст оваранд, [низ] кафке ҳаммонанди он [аз об бармеояд]. Аллоҳ таоло ҳаққу ботилро инчунин мисол мезанад. Ва аммо кафк ба каноре меравад ва нест мегардад, вале он чи ба мардум суд мерасонад, бар замин [боқӣ] мемонад. Аллоҳ таоло масалҳо инчунин баён мекунад

أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَسَالَتْ أوديةً بِقدَرِهَا فَاحْتَمَلَ السَّيْلُ زَبَدًا رَابِيًا وَمِمَّا يُوقِدُونَ عَلَيْهِ فِي النَّارِ ابْتِغَاءَ جَلِيَّةٍ أَوْ مَتَاعٍ زَبَدٌ مِثْلَهُ كَذَلِكَ يَضْرِبُ اللَّهُ الْحَقَّ وَالْبَاطِلَ فَأَمَّا الزَّبَدُ فَيَذْهَبُ جُفَاءً وَأَمَّا مَا يَنْفَعُ النَّاسَ فَيَمْكُثُ فِي الْأَرْضِ كَذَلِكَ يَضْرِبُ اللَّهُ الْأَمْثَالَ ﴿١٧﴾

18. Барои касоне, ки [даъвати] Парвардигорашонро иҷобат карданд, подоши неки [бихишт дар пеш] аст ва касоне, ки [даъвати] ӯро иҷобат накарданд, агар тамоми он чи дар замин аст ва [низ] ҳаммонандашро бо он доштанд, яқинан [ҳозир буданд, ки ҳамаро] барои раҳони хеш [аз азоб] бипардозанд [вале аз эшон пазируфта нахоҳад шуд]. Онон ҳисоби баде доранд [ва бозхосте бисёр саҳт] ва ҷойгоҳашон дузах аст ва чи бад ҷойгоҳе ҳаст!

لِلَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِرَبِّهِمْ الْحُسْنَىٰ وَالَّذِينَ لَمْ يَسْتَجِيبُوا لَهُ لَوْ أَنَّ لَهُمْ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا وَمِثْلَهُ مَعَهُ لَافْتَدَوْا بِهِ ۗ وَأُولَٰئِكَ لَهُمْ سُوءُ الْحِسَابِ وَمَأْوَهُمْ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمِهَادُ ﴿١٨﴾

19. Оё касе, ки медонад, ки он чи аз [тарафи] Парвардигорат бар ту нозил шуда, ҳақ аст, монанди касест, ки [нисбат ба ҳақ] нобиноист? Танҳо хирадмандон панд мегиранд.

۞ أَمْ مَنْ يَعْلَمُ أَنَّمَا أَنْزَلَ إِلَيْكَ مِنَ رَبِّكَ الْحَقُّ كَمَنْ هُوَ أَعْمَىٰ ۚ إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ أُولُو الْأَلْبَابِ ﴿١٩﴾

20. [Ҳамон] Касоне, ки ба паймони Аллоҳ таоло вафо мекунад ва аҳд намешикананд

الَّذِينَ يُوفُونَ بِعَهْدِ اللَّهِ وَلَا يَنْقُضُونَ الْمِيثَاقَ ﴿٢٠﴾

21. Ва касоне, ки ҳар он чиро Аллоҳ таоло ба пайванд кардани он фармон додааст, мепайванданд [силаи раҳим мекунад] ва аз Парвардигорашон метарсанд ва аз саҳтии ҳисоб меҳаросанд

وَالَّذِينَ يَصِلُونَ مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِ ۖ أَنْ يُوصَلَ وَيَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ وَيَخَافُونَ سُوءَ الْحِسَابِ ﴿٢١﴾

22. Ва касоне, ки барои касби хушнудии Парвардигорашон шикебой кардаанд ва намоз барпо доштаанд ва аз он чи ба онон рӯзи додаем, пинҳону ошкоро инфок кардаанд ва бадири бо неки мезудоянд. Ононанд, ки нек фарчоме хоҳанд дошт.

وَالَّذِينَ صَبَرُوا ابْتِغَاءَ وَجْهِ رَبِّهِمْ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَأَنْفَقُوا مِمَّا رَزَقْنَاهُمْ سِرًّا وَعَلَانِيَةً وَيَذَرُونَ بِالْحَسَنَةِ السَّيِّئَةَ أُولَٰئِكَ لَهُمْ عُقْبَى الدَّارِ ﴿٢٢﴾

23. [Подошашон] Боғҳои ҷовидон [-и бихишт аст], ки онон ва ҳар як аз падарон ва ҳамсарону фарзандонашон, ки накукор будаанд, ба он ворид мешаванд ва фариштагон аз ҳар даре бар онон дармеоянд

جَنَّاتٍ عَدْنٍ يَدْخُلُونَهَا وَمَنْ صَلَحَ مِنْ آبَائِهِمْ وَأَزْوَاجِهِمْ وَذُرِّيَّاتِهِمْ
وَالْمَلَائِكَةُ يَدْخُلُونَ عَلَيْهِمْ مِنْ كُلِّ بَابٍ ﴿١٣﴾

24. [Ва ба онон мегӯянд] «Салом бар шумо ба [подоши] он чи [бар имонатон] шикебой кардаед. Пас, чи накуст фарчоми он саро!»

سَلِّمْ عَلَيْكُمْ بِمَا صَبَرْتُمْ فَنِعْمَ عُقْبَى الدَّارِ ﴿١٤﴾

25. Ва касоне, ки паймони Аллохро пас аз устувор карданаш мешикананд ва он чиро, ки Аллоҳ таоло ба пайвастанаш фармон додааст [силаи раҳим] қатъ мекунанд ва дар замин [фитнаву] фасод мекунанд, инонанд, ки [дар охират] лаънат ва бад фарчоме доранд

وَالَّذِينَ يَنْقُضُونَ عَهْدَ اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مِيثَاقِهِ وَيَقْطَعُونَ مَا أَمَرَ
اللَّهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ وَيُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ أُولَٰئِكَ لَهُمُ اللَّعْنَةُ
وَلَهُمْ سُوءُ الدَّارِ ﴿١٥﴾

26. Аллоҳ таоло [неъмату] рӯзиро бар ҳар ки бихоҳад, густурда медорад ва ё танг мегирад ва [кофирон] ба зиндагии дунё шод шуданд, ва[-ле] зиндагии дунё дар [баробари] охират ҷуз баҳрае [ночиз] нест

اللَّهُ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَقْدِرُ وَفَرِحُوا بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَمَا
الْحَيَاةُ الدُّنْيَا فِي الْآخِرَةِ إِلَّا مَتَعَةٌ ﴿١٦﴾

27. Ва касоне, ки куфр варзиданд, мегӯянд: «Чаро нишонае аз [сӯйи] Парвардигораш бар ӯ нозил нашудааст»? Бигӯ: «Бе тардид, Аллоҳ таоло ҳар киро, ки бихоҳад гумроҳ мекунад ва ҳар киро, ки тавба намояд, ба сӯйи хеш ҳидоят мекунад»

وَيَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِنْ رَبِّهِ قُلْ إِنَّ اللَّهَ
يُضِلُّ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي إِلَيْهِ مَنْ أُنَابَ ﴿١٧﴾

28. [Ҳамон] Касоне, ки имон овардаанд ва дилҳояшон ба ёди Аллоҳ таоло ором мегирад. Бидонед, ки бо ёди Аллоҳ таоло аст, ки дилҳо ором мегирад

الَّذِينَ آمَنُوا وَتَطْمَئِنُّ قُلُوبُهُمْ بِذِكْرِ اللَّهِ أَلَا بِذِكْرِ اللَّهِ تَطْمَئِنُّ
الْقُلُوبُ ﴿١٨﴾

29. Касоне, ки имон овардаанд ва қорҳои шоиста кардаанд, хушо бар онон! Ва нек саранҷоме доранд

الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ طُوبَىٰ لَهُمْ وَحَسُنَ مَا أَجْرُ
﴿١٩﴾

30. [Эй Паёмбар] Бад-ин сон туро байни уммате фиристодем, ки пеш аз онҳо умматҳое омада

كَذَٰلِكَ أَرْسَلْنَاكَ فِي أُمَّةٍ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهَا أُمَمٌ لِيَتْلُوَ عَلَيْهِمُ
الَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ وَهُمْ يَكْفُرُونَ بِالرَّحْمَنِ قُلْ هُوَ رَبِّي لَا إِلَهَ

[ва рафта] буданд, то он чи бар ту ваҳй кардаем, бар онон бихонӣ ва ҳол он ки онон ба [Парвардигори] раҳмон куфр меварзанд. Бигӯ: «Ӯ Парвардигори ман аст [ва] маъбуде [барҳақ] ҷуз Ӯ нест. Бар Ӯ таваккал кардам ва бозгаштам ба сӯйи Ӯст»

إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ مَتَابِ ﴿٣١﴾

31. Ва [ҳагто] агар Қуръоне буд, ки кӯххо аз [ҳайбати] он ба ҳаракат дармеомад ва замин пора-пора мешикофт ё мурдагон аз [тиловати] он ба сухан дармеомаданд, [боз ҳам кофирон имон намеоварданд]. Амри [тадбири чаҳон ва нузули муъҷизот] аз они Аллоҳ таоло аст. Оё касоне, ки имон овардаанд, намедонанд, ки агар Аллоҳ таоло мехост, ҳатман, ҳамаи мардумро ҳидоят мекард? Ва касоне, ки куфр варзиданд, пайваста ба [сазои] он чи кардаанд, гирифтори мусибати кӯбандае мешаванд ё [азоби илоҳӣ] наздики хонаҳояшон фуруд меояд ё [саранҷом] ваъдаи Аллоҳ таоло фаро мерасад. Бе тардид, Аллоҳ таоло хилофи ваъда намекунад

وَلَوْ أَنَّ قُرْءَانًا سُيِّرَتْ بِهِ الْحَبَالُ أَوْ قُطِعَتْ بِهِ الْأَرْضُ أَوْ كُتِبَ بِهِ الْمَوْثِقُ بَلِ لِلَّهِ الْأَمْرُ جَمِيعًا أَفَلَمْ يَأْتِسِبِ الَّذِينَ ءَامَنُوا أَنْ لَوْ يَشَاءُ اللَّهُ لَهْدَى النَّاسَ جَمِيعًا وَلَا يَزَالُ الَّذِينَ كَفَرُوا تُصِيبُهُمْ بِمَا صَنَعُوا قَارِعَةٌ أَوْ تَحُلُّ قَرِيبًا مِّن دَارِهِمْ حَتَّىٰ يَأْتِيَ وَعْدَ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُخْلِفُ الْمِيعَادَ ﴿٣١﴾

32. [Эй Паёмбар] Яқинан, паёмбароне, ки пеш аз ту буданд, [низ] мавриди тамасхур воқеъ шуданд, он гоҳ ба касоне, ки куфр варзиданд, муҳлат додам, сипас ононро [ба азоб] фуру гирифтам. Пас, [бингар, ки] кайфари ман чи гуна буд

وَلَقَدْ أَشْهَرْتُم بِرُسُلٍ مِّن قَبْلِكَ فَأَمَلَيْتُمُ لِلَّذِينَ كَفَرُوا تَمَّ أَخَذْتُمُ فَكَيْفَ كَانَ عِقَابِ ﴿٣٢﴾

33. Оё он [Парвардигоре], ки ҳоким бар ҳар кас ва [нозир бар] рафтору кирдори ӯст, [ба парастии сазовортар аст ё бутҳои бечон]? Ва [кофирон] барои Аллоҳ таоло шариконе қарор додаанд. Бигӯ: «Ононро ном баред». Оё [мехоҳед ба] ӯ дар бораи он чи дар замин аст ва ӯ намедонад хабар диҳед, ё факат сухани сатҳие ва [беасос] мегӯед? [Чунин нест] балки барои касоне, ки куфр варзидаанд, найрангашон орошта шудааст ва аз роҳи [ҳақ] боздошта шудаанд ва ҳар киро Аллоҳ таоло гумроҳ гузорад, ҳидоятгаре нахоҳад дошт

أَفَمَن هُوَ قَائِمٌ عَلَىٰ كُلِّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ وَجَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ قُل سَمُّوهُمْ أَمْ تُنَبِّئُونَهُ بِمَا لَا يَعْلَمُ فِي الْأَرْضِ أَمْ بِيْظَهْرِ مِنَ الْقَوْلِ بَلِ زَيْنٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مَكْرَهُمْ وَصُدُّوا عَنِ السَّبِيلِ وَمَن يُضِلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِن هَادٍ ﴿٣٣﴾

34. Онон дар зиндагии дунё азоб [-и дардноке] доранд ва ҳатман, азоби охираг сахттар аст ва дар баробари [азоби] Аллоҳ таоло ҳеч [ёру] мудофеъе надоранд

لَهُمْ عَذَابٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَعَذَابُ الْآخِرَةِ أَشَقُّ وَمَا لَهُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ وَاقٍ ﴿٣٤﴾

35. Вижагии бихиште, ки ба парҳезгорон ваъда дода шуда, [чунин аст, ки] чӯйборҳо аз зери [дарахтони] он ҷорӣ аст, меваҳои хамшағӣ ва сояш [низ доимӣ аст]. Ин саранҷоми қасонест, ки парҳезгорӣ қардаанд ва саранҷоми қофирон оташ [-и дузах] аст

﴿مَثَلُ الْجَنَّةِ الَّتِي وَعِدَ الْمُتَّقُونَ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ أُكُلُهَا دَائِمٌ وَظِلُّهَا تِلْكَ عُقُوبَى الَّذِينَ اتَّقَوْا وَعُقُوبَى الْكَافِرِينَ النَّارُ ﴿٣٥﴾﴾

36. Ва қасоне, ки ба онон китоби осмонӣ додаем, аз он чи бар ту нозил шудааст, шодмон мешаванд ва бархе аз гурӯҳҳо [-и аҳли китоб] бахше аз онро инкор мекунанд. [Эй паёмбар, ба онон] Бигӯ: «Ҷуз ин нест, ки ман дастур ёфтаам, Аллоҳро бипарастам ва ба ӯ ширк наварзам, ба сӯйи ӯ даъват мекунам ва бозгаштам ба сӯйи ӯст»

وَالَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَفْرَحُونَ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمِنَ الْأَحْزَابِ مَنْ يُنْكِرُ بَعْضَهُ قُلْ إِنَّمَا أُمِرْتُ أَنْ أَعْبُدَ اللَّهَ وَلَا أُشْرِكَ بِهِ إِلَيْهِ أَدْعُوا وَإِلَيْهِ مَتَابٍ ﴿٣٦﴾

37. Ва бад-ин сон, ин Қуръонро фармоне ба забони арабӣ [-и фасех] нозил қардем ва агар пас аз донише, ки [аз ҷониби Парвардигор] бароят омадааст, аз ҳавасҳои онон [мушрикони] пайравӣ кунӣ, дар баробари [азоби] Аллоҳ таоло ҳеч қорсоз ва ниғаҳдорандае нахоҳӣ дошт

وَكَذَلِكَ أَنْزَلْنَاهُ حُكْمًا وَعَرَبِيًّا وَلَئِنَّ آتَيْتَهُمْ أَهْوَاءَهُمْ بَعْدَ مَا جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ مَا لَكَ مِنَ اللَّهِ مِنْ لِيٍّ وَلَا وَاقٍ ﴿٣٧﴾

38. Ва бе тардид, пеш аз ту паёмбароне фиристодем ва барои онон [монанди дигар инсонҳо] ҳамсарону фарзандоне қарор додем ва барои ҳеч паёмбаре сазовор нест, ки ҷуз ба фармони Аллоҳ таоло [муъҷиза ва] ояте биёварад. Ҳар амре [тақдир] навиштае [маълум] дорад

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلًا مِنْ قَبْلِكَ وَجَعَلْنَا لَهُمْ أَزْوَاجًا وَذُرِّيَّةً وَمَا كَانَ لِرَسُولٍ أَنْ يَأْتِيَ بِقَايَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ لِكُلِّ أَجَلٍ كِتَابٌ ﴿٣٨﴾

39. Аллоҳ таоло ҳар чиро, ки бихоҳад аз миён мебарад ва [он чиро бихоҳад] устувор медорад ва умму-л-китоб [Лавҳи маҳфуз] назди ӯст

يَمْحُوا اللَّهُ مَا يَشَاءُ وَيُثَبِّتُ وَعِنْدَهُ أُمُّ الْكِتَابِ ﴿٣٩﴾

40. Ва [эй Паёмбар] агар бархе аз он чиро, ки ба онон ваъда медиҳем, ба ту нишон диҳем ё [пеш

وَإِنْ مَا نُرِيَنَّكَ بَعْضَ الَّذِي نَعِدُهُمْ أَوْ نَتَوَفَّيَنَّكَ فَإِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلْغُ وَعَلَيْنَا الْحِسَابُ ﴿٤٠﴾

аз фаро расидани азоб] туру бимиронем, [дар хар ҳол] фақат таблиғи [рисолат] бар [ухдаи] туст ва ҳисоб [-у мучозоташон] бар мост

41. Оё [кофирон] надидаанд, ки мо [бо футухоти лашкари ислом] аз доманаҳои сарзамини [куфр] мекоҳем [ва бар қаламрави ислом меафзоем]? Ва Аллоҳ таоло ҳукм мекунад ва барои ҳукмаш [ҳеч] боздорандае нест ва ӯ дар ҳисобрасӣ саръ аст

أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّا نَأْتِي الْأَرْضَ نَنْقُصُهَا مِنْ أَطْرَافِهَا وَاللَّهُ يَكْتُمُ لَا مُعَقِّبَ لِحُكْمِهِ وَهُوَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿٤١﴾

42. Ва ба ростӣ, касоне, ки пеш аз онон буданд [барои муқобала бо паёмбаронашон] мақр варзиданд, вале тамоми мақрҳо [ва тадбирҳо] аз он Аллоҳ таоло аст. Ӯ медонад, ки ҳар касе чи мекунад ва ба зудӣ кофирон хоҳанд донист, ки фарҷоми [нақуи] сарои [охират] аз он кист

وَقَدْ مَكَرَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَلِلَّهِ الْمَكْرُ جَمِيعًا يَعْلَمُ مَا تَكْسِبُ كُلُّ نَفْسٍ وَسَيَعْلَمُ الْكُفْرُ لِمَنْ عُقْبَى الدَّارِ ﴿٤٢﴾

43. Ва касоне, ки куфр варзиданд, мегӯянд: «[Эй Муҳаммад] Ту фиристода [-и Аллоҳ таоло] нестӣ». Бигӯ: «Кофист, ки Аллоҳ таоло ва касе, ки дониши [китобҳои осмонии пешин] назди Ӯст, миёни ману шумо гувоҳ бошад»

وَيَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَسْتَ مُرْسَلًا قُلْ كَفَى بِاللَّهِ شَهِيدًا بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ وَمَنْ عِنْدَهُ عِلْمُ الْكِتَابِ ﴿٤٣﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Алиф, лом, ро.⁽¹⁾ Ин [Куръон] китобест, ки бар ту нозил кардем, то мардумро ба фармони Парвардигорашон аз торикиҳо [-и ширку чахл] ба рӯшноӣ [-и имон ва дониш] берун оварӣ, ба роҳи [Парвардигори] шикастнопазири сутуда

الرَّ كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ لِتُخْرِجَ النَّاسَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ بِإِذْنِ رَبِّهِمْ إِلَى صِرَاطٍ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ ﴿١﴾

2. Ҳамон] Аллоҳ таоло, ки он чи дар осмонҳо ва замин аст, аз онӣ Ӯст ва вой бар кофирон аз азобе сахт!

اللَّهُ الَّذِي لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَوَيْلٌ لِلْكَافِرِينَ مِنْ عَذَابٍ شَدِيدٍ ﴿٢﴾

3. Касоне, ки зиндагии дунёро бар охираг тарҷех медиҳанд ва [мардумро] аз роҳи Аллоҳ таоло бозмедоранд ва он роҳро мунҳариф меҳоянд, инон дар гумроҳии дуру дарозе ҳастанд

الَّذِينَ يَسْتَجِبُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا عَلَى الْآخِرَةِ وَيَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا أُولَئِكَ فِي ضَلَالٍ بَعِيدٍ ﴿٣﴾

4. Мо ҳеч паёмбареро чуз ба забони қавмаш нафиристодем, то [битавонад паёми илоҳиро] барояшон баён кунад. Аллоҳ таоло ҳар киро бихоҳад, [ба адолати ҳеш] гумроҳ месозад ва [ба фазли ҳеш] ҳар киро бихоҳад, ҳидоят мекунад ва Ӯ шикастнопазири ҳақим аст

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ رَّسُولٍ إِلَّا بِلِسَانِ قَوْمِهِ لِيُبَيِّنَ لَهُمْ فَيُضِلَّ اللَّهُ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٤﴾

5. Ва ба ростӣ, Мо Мӯсоро бо нишонаҳое равшани худ фиристодем [ва ба ӯ дастур додем], ки: «Қавматро аз торикиҳо [-и қуфр] ба рӯшноии [тавҳид] берун овар ва рӯзҳои Аллоҳро ба онон ёдоварӣ кун. Бе тардид, дар ин [ёдоварӣ] барои ҳар шикебон шукргузор нишонаҳое [аз яқтоӣ ва бузургии Аллоҳ таоло] аст

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَى بِآيَاتِنَا أَنْ أَخْرِجْ قَوْمَكَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَذَكِّرْهُمْ بِآيَاتِنَا إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ﴿٥﴾

6. Ва [эй Паёмбар, ёд кун аз] ҳангоме ки Мӯсо ба қавмаш гуфт: «Неъматӣ Аллоҳро бар худ ба ёд оваред, он гох, ки аз [чанголи] фиръавниён

وَإِذْ قَالَ مُوسَى لِقَوْمِهِ اذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ أَنْجَلَكُمْ مِنْ عَالِ فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكُمْ سُوءَ الْعَذَابِ وَيُدَّبُّوْنَ أَبْنَاءَكُمْ مِنْ عَالِ فِرْعَوْنَ نِسَاءَكُمْ وَفِي ذَلِكَ لَبَآءٌ مِّنْ رَبِّكُمْ عَظِيمٌ ﴿٦﴾

(1) Нигаред ба эзоҳи ояти 1 сураи Бақара.

начотатон дод, ки бадтарин [ва сахттарин] азобро бар саратон меоварданд: писаронатонро мекуштанд ва занонатонро [барои канизӣ] зинда мегузоштанд ва дар ин [амр] аз чониби Парвардигоратон барои шумо озмоише бузург буд [то шикебоиятонро биёзмояд]

7. Ва [ёд кунед аз] хангоме ки Парвардигоратон фармуд, ки: «Агар шукр гузоред, якинан, [неъматамро] бар шумо меафзоям ва агар носипосӣ кунед, якинан, азоби ман сахт аст»

وَإِذْ تَأَذَّنَ رَبُّكُمْ لَئِن شَكَرْتُمْ لَأَزِيدَنَّكُمْ وَلَئِن كَفَرْتُمْ إِنَّ عَذَابِي لَشَدِيدٌ ﴿٧﴾

8. Ва Мӯсо ба [онон] гуфт: «Агар шумо ва ҳамаи мардуми рӯи замин кофир шавед, пас, [ба Аллоҳ таоло ҳеч зиёне намерасад, чаро ки] бе тардид, Аллоҳ таоло бениёзи сутуда аст»

وَقَالَ مُوسَىٰ إِنَّ تَكْفُرًا أَنْتُمْ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا فَإِنَّ اللَّهَ لَعَنِي حَمِيدٌ ﴿٨﴾

9. [Эй кофирон] Оё хабари [ҳалокати] касоне, ки пеш аз шумо буданд, [монанди] қавми Нух ва Од ва Самуд ва [низ] онон, ки баъд аз эшон буданд [ва] чуз Аллоҳ таоло касе аз онон хабар надорад, ба шумо нарасидааст? Паёмбаронашон бо далоил [-у муъҷизот]-и равшан ба сӯяшон омаданд, вале онон [ба нишонаи муҳолифат] дастхояшонро бар дахонхояшон ниҳоданд ва [ангушт ба дандон газиданду] гуфтанд: «Мо он чиро, ки шумо барои [иблоғи] он фиристода шудаед, инкор мекунем ва дар бораи он чи моро ба сӯяш мехонед, сахт дар тардидем»

أَلَمْ يَأْتِكُمْ نَبُؤُا الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ قَوْمِ نُوحٍ وَعَادٍ وَثَمُودَ وَالَّذِينَ مِنْ بَعْدِهِمْ لَا يَعْلَمُهُمْ إِلَّا اللَّهُ جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَرَدُّوا أَيْدِيَهُمْ فِي أَفْوَاهِهِمْ وَقَالُوا إِنَّا كَفَرْنَا بِمَا أُرْسِلْتُمْ بِهِء وَإِنَّا لَفِي شَكٍّ مِمَّا تَدْعُونَنَا إِلَيْهِ مُرِيبٌ ﴿٩﴾

10. Паёмбаронашон гуфтанд: «Оё дар [ягонагии] Аллоҳ таоло - Офаринандаи осмонҳо ва замин тардиде ҳаст? Ў шуморо [ба имон] фаро мехонад, то гуноҳонатонро бибахшад ва ба шумо то муддати муайяне муҳлат диҳад». Онон гуфтанд: «Шумо чуз башаре ҳаммонанди мо нестед, [ва] мехоҳед моро аз он чи ки падаронамон мепарастиданд, боздоред. Пас, далели ошқоре [дар мавриди ростгӯиятон] бароямон биёваред»

﴿قَالَتْ رُسُلُهُمْ أَلِي اللَّهِ شَكٌّ فَاطِرِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ يَدْعُوكُمْ لِيَغْفِرَ لَكُمْ مِنْ ذُنُوبِكُمْ وَيُؤَخِّرَكُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى قَالُوا إِنَّ أَنْتُمْ إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُنَا تُرِيدُونَ أَنْ تَصُدُّونَا عَمَّا كَانَ يَعْبُدُ آبَاؤُنَا فَأْتُونَا بِسُلْطَانٍ مُّبِينٍ ﴿١٠﴾﴾

11. Паёмбаронашон ба онон гуфтанд: «[Оре] Мо ҷуз инсонҳои монанди шумо нестем, вале Аллоҳ таоло бар ҳар як аз бандагонаш, ки бихоҳад [бо неъматӣ нубувват] миннат мениҳад ва сазовор нест, ки мо ҷуз ба иҷозати Аллоҳ таоло барои шумо далеле биёварем. Пас, муъминон бояд бар Аллоҳ таоло таваккал кунанд

قَالَتْ لَهُمْ رُسُلُهُمْ إِنْ نَحْنُ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَمُنُّ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ ۚ وَمَا كَانَ لَنَا أَنْ نَأْتِيَكُمْ بِسُلْطَانٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَعَلَىٰ اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١١﴾

12. Ва чаро бар Аллоҳ таоло таваккал накунем ва ҳол он ки ӯ моро ба роҳҳои [саодат]-амон хидоят намуд? Ва мо бар озоре, ки [дар роҳи рисолат] ба мо мерасонед, хатман, шикебой мекунем ва таваккалкунадагон бояд фақат бар Аллоҳ таоло таваккал кунанд»

وَمَا لَنَا أَلَّا نَتَوَكَّلَ عَلَىٰ اللَّهِ وَقَدْ هَدَيْنَا سُبُلَنَا ۚ وَلَتَصْبِرَنَّ عَلَىٰ مَا آذَيْنُمُونَا ۚ وَعَلَىٰ اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُتَوَكِّلُونَ ﴿١٢﴾

13. Ва касоне, ки куфр варзиданд ба паёмбаронашон гуфтанд: «Ё шуморо аз сарзaminaмон берун мекунем ё ба оини мо бозгардед». Пас, Парвардигорашон ба онон ваҳй кард, ки: «Якинан ситамгорноробуд мекунем

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِرُسُلِهِمْ لَنُخْرِجَنَّكُمْ مِّنْ أَرْضِنَا أَوْ لَتَعُوذُنَّ فِي مِلَّتِنَا فَأَوْحَىٰ إِلَيْهِمْ رَبُّهُمْ لئن لَّمْ يَأْمُرْنَا لَنَأْتِيَنَّكُمْ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَلَيْسَ لَهُمْ آيَاتٌ أَنْ يَأْمُرُوا بِالْعَدْلِ وَالْإِيمَانِ ۚ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ ذَكِيمٌ ﴿١٣﴾

14. Ва хатман, шуморо пас аз онон дар замин ҷой хоҳем дод. Ин [азобу подош] барои касест, ки аз истодан [ба ҳангоми ҳисобрасӣ] дар пешгоҳи ман битарсад ва аз таҳдидам бихаросад»

وَلَنَسْكَتَنَّكُمُ الْأَرْضُ مِنَ بَعْدِهِمْ ۖ ذَٰلِكَ لِمَنْ خَافَ مَقَامِي وَخَافَ وَعِيدِ ﴿١٤﴾

15. Ва [паёмбарон аз Аллоҳ таоло] дархости пирӯзӣ [бар кофиронро] карданд ва [саранҷом] ҳар гарданкаши ситезачӯ ноком [-у нобуд] шуд

وَأَسْتَفْتَحُوا وَخَابَ كُلُّ جَبَّارٍ عَنِيدٍ ﴿١٥﴾

16. [Ҳамон ки] Дузах пешорӯи ӯст ва ба вай обе аз чирки хунолуди [дузахиён] менӯшонанд

مِن وَرَائِهِ جَهَنَّمُ وَيُسْقَىٰ مِنْ مَّاءٍ صَدِيدٍ ﴿١٦﴾

17. [Обе] Ки онро ҷуръа-ҷуръа меошомад ва [аз фарги тааффуни талхӣ] фуру бурданашон осону гуворо нест ва марг аз ҳар тараф рӯ ба сӯяш меоварад, вале намемирад ва азобе саҳт [-у саҳмгине] пешорӯи ӯст

يَتَجَرَّعُهُ وَلَا يَكَادُ يُسِيغُهُ ۖ وَيَأْتِيهِ الْمَوْتُ مِنْ كُلِّ مَكَانٍ وَمَا هُوَ بِمَيِّتٍ ۚ وَمِنْ وَرَائِهِ عَذَابٌ غَلِيظٌ ﴿١٧﴾

18. Масали касоне, ки ба Правардигорашон куфр варзидаанд, [ин аст, ки] рафторашон ҳамчун

مَثَلُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ ۖ أَعْمَلُهُمْ كَرَمَادٍ اشْتَدَّتْ بِهِ الرِّيحُ فِي يَوْمٍ عَاصِفٍ ۚ لَا يَقْدِرُونَ مِمَّا كَسَبُوا عَلَىٰ شَيْءٍ ۚ ذَٰلِكَ هُوَ

хокистарест, ки дар рӯзи тӯфонӣ бод бар он мевазад, ки аз он чи кардаанд, чизе дар даст надоранд. Ин ҳамон гумроҳии дуру дароз аст

الصَّلَاةَ الْعَبِيدُ ﴿١٨﴾

19. Эй инсон] Оё надидӣ, ки Аллоҳ таоло осмонҳо ва замиро ба ҳақ офаридааст? Агар бихоҳад, шуморо [аз миён] мебарад ва офаринише чадид [ба ҷоятон паид] меоварад

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ إِنَّ يَئُوسًا يُذْهِبُكُمْ وَيَأْتِي بَخَلْقٍ جَدِيدٍ ﴿١٩﴾

20. Ва ин [қор] бар Аллоҳ таоло душвор нест

وَمَا ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ بِعَزِيزٍ ﴿٢٠﴾

21. Ва [рӯзи қиёмат] ҳамагӣ дар пешгоҳи Аллоҳ таоло хозир [-у ошқор] мешаванд, пас, [дар ин ҳангом] ситамдидагон ба касоне, ки гарданкаши мекарданд, меғӯянд: « Мо [дар дунё] пайрави шумо будем, пас, оё [имрӯз] метавонед, чизе аз азоби Аллохро аз мо боздоред»? Онон меғӯянд: «Агар Аллоҳ таоло моро [дар дунё ба сӯйи растагорӣ] роҳнамоӣ мекард, мо низ роҳро ба шумо нишон медедем. Чи бетобӣ кунем ё шикейбонӣ намоем, бароямон яқсон аст. [Ҳеч] Гурезгоҳе надорем»

وَبَرُّوْا لِلَّهِ جَمِيعًا فَقَالَ الضُّعَفَاءُ لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا كُنَّا لَكُمْ تَبَعًا فَهَلْ أَنْتُمْ مُعْتَدُونَ عَنَّا مِنْ عَذَابِ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ قَالُوا لَوْ هَدَّيْنَا اللَّهُ لَهَدَيْنَاكُمْ سَوَاءٌ عَلَيْنَا أَجْرِعْنَا أَمْ صَبَرْنَا مَا لَنَا مِنْ نَحِيصٍ ﴿٢١﴾

22. Ва чун кори [доварӣ] анҷом шуд, шайтон меғӯяд: «Бе тардид, Аллоҳ таоло ба шумо ваъда дод ва ваъдаи рости дуруст ва ман ба шумо ваъда[-и дурӯғин] додам ва бо шумо хилофи ваъда кардам ва ман бар шумо ҳеҷ тасаллуте надоштам, ҷуз ин ки даъвататон кардам ва шумо [низ] иҷобатам намудед. Пас, маро сарзаниш накунед ва худро сарзаниш кунед. [Имрӯз] На ман фарёдраси шумо ҳастам ва на шумо фарёдраси ман ҳастед. Ман безорам аз ин ки пеш аз ин маро [бо Аллоҳ таоло] шарик мегирифтед. Ситамгорони [мушрик] азобе пурдурд хоҳанд дошт

وَقَالَ الشَّيْطَانُ لَمَّا قُضِيَ الْأَمْرُ إِنَّ اللَّهَ وَعَدَكُمْ وَعَدَ الْحَقُّ وَوَعَدْتَكُمْ فَأَخْلَفْتُمْ وَمَا كَانَ لِي عَلَيْكُمْ مِنْ سُلْطَانٍ إِلَّا أَنْ دَعَوْتُكُمْ فَاسْتَجَبْتُمْ لِي فَلَا تَلُمُونِي وَلَوْلَمْوَ أَنْفُسَكُمْ مَا أَنَا بِمُصْرِخِكُمْ وَمَا أَنْتُمْ بِمُصْرِخِي إِيَّيْ كَفَرْتُمْ بِمَا أَشْرَكْتُمُونِ مِنْ قَبْلُ إِنَّ الظَّالِمِينَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢٢﴾

23. Ва касоне, ки имон оварданд ва қорҳои шоиста анҷом доданд, ба қорҳои [бихиште] дароварда мешаванд, ки ҷӯйборҳо аз зери [дарахтони] он қорӣ аст. Ба фармони Парвардигорашон

وَأُدْخِلَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا بِإِذْنِ رَبِّهِمْ تَحِيَّتُهُمْ فِيهَا سَلَامٌ ﴿٢٣﴾

дар он ҷовидонанд ва дурудашон дар он ҷо
«салом» аст

24. [Эй Паёмбар] Оё надидӣ, ки Аллоҳ таоло чи гуна масал задааст? Калимаи пок [-и ло илоҳа иллаллоҳ] ҳамчун дарахти [нахли тануманду] покест, ки решааш [дар аъмоқи замин] устувор аст ва шоҳаш бар осмон [сар бароварда] аст

أَلَمْ تَرَ كَيْفَ صَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا كَلِمَةً طَيِّبَةً كَشَجَرَةٍ طَيِّبَةٍ أَصْلُهَا ثَابِتٌ وَفَرْعُهَا فِي السَّمَاءِ ﴿٢٤﴾

25. Меваашро ҳар лаҳза ба фармони Парвардигораш медихад ва Аллоҳ таоло [барои хидояти мардум] масалҳо мезанад, бошад, ки панд гиранд

ثَوَاتِي أَكُلَهَا كُلَّ حِينٍ بِإِذْنِ رَبِّيَّهَا وَيَضْرِبُ اللَّهُ الْأَمْثَالَ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٢٥﴾

26. Ва масали калимаи палид [ширк] ҳамчун дарахти палидест, ки аз замин барканда шуда [ва ҳеч] қарору суботе надорад

وَمَثَلُ كَلِمَةٍ خَبِيثَةٍ كَشَجَرَةٍ خَبِيثَةٍ اجْتُثَّتْ مِنْ فَوْقِ الْأَرْضِ مَا لَهَا مِنْ قَرَارٍ ﴿٢٦﴾

27. Аллоҳ таоло касонеро, ки имон овардаанд, дар зиндагии дунё ва дар охират бо сухани устувор [-и тавҳид] собит мегардонад ва ситамгарон [-и мушрик]-ро гумроҳ мекунад ва Аллоҳ таоло ҳар чи бихоҳад мекунад

يُثَبِّتُ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا بِالْقَوْلِ الثَّابِتِ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ وَيُضِلُّ اللَّهُ الظَّالِمِينَ وَيَفْعَلُ اللَّهُ مَا يَشَاءُ ﴿٢٧﴾

28. Оё надидӣ он касоне [аз Қурайш]-ро, ки [сипоси] неъмат Аллоҳ таоло [Ҳарамӣ амн ва вучуди паёмбар]-ро ба [носипосӣ ва] куфр бадал карданд ва қавмашонро ба сарои ҳалок дароварданд?

﴿أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ بَدَّلُوا نِعْمَتَ اللَّهِ كُفْرًا وَأَحَلُّوا قَوْمَهُمْ دَارَ الْبَوَارِ﴾ ﴿٢٨﴾

29. [Он сарои ҳалок] Дузах аст, [ки] дар он ворид мешаванд ва чи бад ҷойгоҳест!

جَهَنَّمَ يَصَلَوْنَهَا وَيَبُئْسَ الْقَرَارُ ﴿٢٩﴾

30. [Мушрикон] Барои Аллоҳ таоло ҳамтоёне қарор додаанд, то [мардумро] аз роҳи ӯ гумроҳ кунанд. Бигӯ: «[Чанд рӯзе аз неъматҳои дунё] Баҳра гиред, пас, яқинан бозгаштагон ба сӯйи оташи [дузах] аст»

وَجَعَلُوا لِلَّهِ أَنْدَادًا لِيُضِلُّوا عَنْ سَبِيلِهِ قُلْ تَمَتَّعُوا فَإِنَّ مَصِيرَكُمْ إِلَى النَّارِ ﴿٣٠﴾

31. [Эй Паёмбар] ба бандагони ман, ки имон овардаанд, бигӯ, намоз барпо доранд ва аз он

قُلْ لِعِبَادِيَ الَّذِينَ ءَامَنُوا يُقِيمُوا الصَّلَاةَ وَيُنْفِقُوا مِمَّا رَزَقْتَهُمْ سِرًّا وَعَلَانِيَةً مِّن قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا بَيْعَ فِيهِ وَلَا خِلَالَ ﴿٣١﴾

чи рӯзиашон кардаем, пинҳою ошкор инфок
кунад, пеш аз он ки рӯзе фаро расад, ки дар
он на хариду фурушест ва на дӯстие

32. Аллоҳ таоло аст, ки осмонҳо ва заминро
офарид ва аз осмон обе фуру фиристод ва бо
он [анвои] меваҳоро барои рӯзии шумо падида
овард ва киштиҳоро ба хидматгон гумошт,
то ба фармонаш дар дарё равон бошанд ва
чуйборҳоро [низ] дар хидмати шумо ниҳод

اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجَ
بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَكُمْ وَسَخَّرَ لَكُمُ الْفُلْكَ لِتَجْرِيَ فِي
الْبَحْرِ بِأَمْرِهِ وَسَخَّرَ لَكُمْ الْأَنْهَارَ ﴿٢٢﴾

33. Ва хуршеду мохро, ки пайваста [дар мадори
худ] равонанд ва [ҳамчунин] шабу рӯзро ба
хидматгон гумошт

وَسَخَّرَ لَكُمْ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ دَائِبَيْنِ وَسَخَّرَ لَكُمُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ ﴿٢٣﴾

34. Ва аз ҳар он чи аз ӯ хостед, ба шумо бахшид ва
агар неъмат Аллохро бишморед, [чунон фаровон
аст, ки] наметавонед онро шумориш кунед. Ба
ростӣ, ки инсон, [дар ҳаққи хеш] ситамгор [ва
нисбат ба Аллоҳ таоло] носипос аст

وَمَا آتَاكُم مِّنْ كُلِّ مَا سَأَلْتُمُوهُ وَإِن تَعُدُّوا نِعْمَتَ اللَّهِ لَا تَحْصُوهَا
إِن الْإِنْسَانَ لَطَلُومٌ كَفَّارٌ ﴿٢٤﴾

35. Ва [ёд кун аз] Иброҳим хангоме ки гуфт:
«Парвардигоро, ин шаҳр [Макка]-ро амн
бигардон ва ману фарзандонамро аз парастии
бутҳо дур бидор

وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ اجْعَلْ هَذَا الْبَلَدَ آمِنًا وَاجْنُبْنِي وَبَنِيَّ أَنْ
نَعْبُدَ الْأَصْنَامَ ﴿٢٥﴾

36. Парвардигоро, ба ростӣ, ки онҳо [бутҳо] бисёре
аз мардумро [бо тасавури шафоат] гумроҳ
сохтаанд, пас, ҳар ки [дар яктопарастӣ] аз ман
пайравӣ кунад, яқинан, аз ман аст ва ҳар ки
аз ман нофармонӣ кунад, пас, бе тардид, ту
омурзандаи меҳрубонӣ

رَبِّ إِنَّهُنَّ أَضْلَلْنَ كَثِيرًا مِّنَ النَّاسِ فَمَنْ تَبِعْنِي فَإِنَّهُ مِنِّي وَمَنْ
عَصَانِي فَإِنَّكَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٢٦﴾

37. Парвардигоро, ман бархе фарзандонам [Исмоил
ва хонадонаш]-ро дар замини беобу кишт
назди хонаи муҳтарам [-у шукӯҳманд]-и Ту
ҷой додам. Парвардигоро, [чунин кардам]
то намоз барпо доранд, пас, дилҳои бархе
аз мардумро чунон кун, ки ба сӯйи онон [ва
ин сарзамин] мутамоил гардад ва ба эшон аз
маҳсулоти [мавриди ниёзашон] рӯзӣ бибахш,
бошад, ки сипос гузоранд

رَبَّنَا إِنِّي أَسْكَنْتُ مِنْ ذُرِّيَّتِي بِوَادٍ غَيْرِ ذِي زَرْعٍ عِنْدَ بَيْتِكَ
الْمَحْرَمِ رَبَّنَا لِيُقِيمُوا الصَّلَاةَ فَاجْعَلْ أَفْئِدَةً مِنَ النَّاسِ تَهْوِي
إِلَيْهِمْ وَارْزُقْهُمْ مِنَ الثَّمَرَاتِ لَعَلَّهُمْ يَشْكُرُونَ ﴿٢٧﴾

38. Парвардигоро, ту он чиро, ки пинҳон мекунему ошкор месозем, [ҳамаро] медонӣ ва чизе дар замину осмон аз Аллоҳ таоло пӯшида нест
- رَبَّنَا إِنَّكَ تَعْلَمُ مَا نُخْفِي وَمَا نُعَلِنُ وَمَا يَخْفَى عَلَى اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ ﴿٣٨﴾
39. Ситоиш аз они Аллоҳ таоло аст, ки дар куҳансоли Исмоил ва Исоқро ба ман ато фармуд. Бе тардид, Парвардигорам шунавандаи дуост
- أَحْمَدُ لِلَّهِ الَّذِي وَهَبَ لِي عَلَى الْكِبَرِ إِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ إِنَّ رَبِّي لَسَمِيعُ الدُّعَاءِ ﴿٣٩﴾
40. Парвардигоро, маро барподорандаи намоз қарор бидеҳ ва аз фарзандонам [низ чунин кун]. Парвардигоро, дуоямро бипазир
- رَبِّ اجْعَلْنِي مُقِيمَ الصَّلَاةِ وَمِنْ ذُرِّيَّتِي رَبَّنَا وَتَقَبَّلْ دُعَاءِ ﴿٤٠﴾
41. Парвардигоро, ман ва падару модарам ва [ҳамаи] муъминонро рӯзе, ки ҳисоб барпо мешавад, биёмурз»
- رَبَّنَا اغْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ وَلِلْمُؤْمِنِينَ يَوْمَ يَقُومُ الْحِسَابُ ﴿٤١﴾
42. Ва [эй Паёмбар, ҳаргиз] мапиндор, ки Аллоҳ таоло аз он чи ситамгорон мекунад, ғофил аст. [На, балки кайфари] ононро барои рӯзе ба таъхир меафканад, ки чашмҳо дар он [аз ваҳшат] хира мешаванд
- وَلَا تَحْسَبَنَّ اللَّهَ غَفِيلاً عَمَّا يَفْعَلُ الظَّالِمُونَ إِنَّمَا يُؤَخِّرُهُمْ لِيَوْمٍ تَشْخَصُ فِيهِ الْأَبْصَارُ ﴿٤٢﴾
43. Дар ҳоле ки [ба сӯйи мунодии маҳшар] шитобонанд ва сарҳоро боло гирифтаанд [ва бо беқарорӣ ба осмон менигаранд] ва чашм бар ҳам намезананд ва дилҳояшон [аз ваҳшат] тикӣ гаштааст
- مُطِعِينَ مُقْنِعِي رُءُوسِهِمْ لَا يَرْتَدُّ إِلَيْهِمْ طَرْفُهُمْ وَأَفِئْتُهُمْ هَوَاءَ ﴿٤٣﴾
44. Ва [эй Паёмбар] мардумро аз рӯзе битарсон, ки азоби илоҳӣ ба суроғашон меояд, пас, онон, ки [бо куфру ширк ба хеш] ситам кардаанд, мегӯянд: «Парвардигоро, андаке ба мо муҳлат бидеҳ, то [ба дунё бозгардем ва] даъвататро посух гӯем ва аз паёмбарон пайравӣ кунем. [Гуфта шавад] «Шумо набудед, ки пештар савганд меҳурдед, ки шуморо фаное нест?»
- وَأَنْذِرِ النَّاسَ يَوْمَ يَأْتِيهِمُ الْعَذَابُ فَيَقُولُ الَّذِينَ ظَلَمُوا رَبَّنَا آخِرْنَا إِلَىٰ آجَلٍ قَرِيبٍ نَحْبُ دَعْوَتِكَ وَتَتَّبِعِ الرَّسُولَ ۖ أَلَمْ تَكُونُوا أَقْسَمْتُمْ مِمَّن قَبْلَ مَا لَكُمْ مِنَ زَوَالِ ﴿٤٤﴾
45. Ва [магар на ин аст, ки] дар хонаҳои касоне, ки [бо ширку носипосӣ] ба ҳештан ситам карда буданд [қавми Худ ва Солеҳ] сокин шудед ва бароятон равшан шуд, ки [чун куфр
- وَسَكَنتُمْ فِي مَسْكِنٍ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ وَتَبَيَّنَ لَكُمْ كَيْفَ فَعَلْنَا بِهِمْ وَضَرَبْنَا لَكُمْ الْأَمْثَالَ ﴿٤٥﴾

варзиданд] бо онон чи гуна рафтор кардем ва [аз саргузашти пешиниён] бароятон масалҳо задем [вале боз ҳам панд нагирифтед]

46. Ва онон ниҳояти найранги худро [барои муҳолифат бо паёмбар ва куштани ӯ] ба кор бурданд ва макрашон назди Аллоҳ таоло [ошкор] аст, ҳарчанд найрангашон [чунон заиф аст, ки] наметавонад кӯххоро аз ҷой бардорад

وَقَدْ مَكَرُوا مَكْرَهُمْ وَعِنْدَ اللَّهِ مَكْرُهُمْ وَإِنْ كَانَ مَكْرُهُمْ لِتَزُولَ مِنْهُ الْجِبَالُ ﴿٤٦﴾

47. Пас, ҳаргиз мапиндор, ки Аллоҳ таоло ваъдаи хешро [дар бораи пирӯзи ҳақ] бо паёмбаронаш хилоф мекунад. Бе тардид, Аллоҳ таоло шикастнопазири додситон аст

فَلَا تَحْسَبَنَّ اللَّهَ مُخِيفًا وَعْدِيهِ رَسُولَهُ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ ذُو انتِقَامٍ ﴿٤٧﴾

48. Дар он рӯз [ин] замин ба замин дигар ва осмонҳо [ба осмонҳои дигар] табдил мешаванд ва [мардум] дар муқобили Аллоҳи ягонаи пирӯзманд зоҳир мегарданд

يَوْمَ تُبَدَّلُ الْأَرْضُ غَيْرَ الْأَرْضِ وَالسَّمَوَاتُ وَبَرَزُوا لِلَّهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ ﴿٤٨﴾

49. Ва гунаҳгоронро дар он рӯз мебинӣ, ки дар занҷирҳо баста шудаанд

وَتَرَى الْمُجْرِمِينَ يَوْمَئِذٍ مُقَرَّنِينَ فِي الْأَصْفَادِ ﴿٤٩﴾

50. Ҷомаҳояшон аз қири ғудохта аст ва оташ суратҳояшонро мепошонад

سَرَابِيلُهُمْ مِنْ قَطِرَانٍ وَتَغْشَى وُجُوهَهُمُ النَّارُ ﴿٥٠﴾

51. То Аллоҳ таоло ҳар киро ба [сазои] он чи кардааст, кайфар диҳад. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло дар ҳисобрасӣ саръ аст

لِيَجْزِيَ اللَّهُ كُلَّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿٥١﴾

52. Ин [Қуръон] паёме расо барои мардум аст [то ба василаи он ҳидоят шаванд] ва бо он хушдор ёбанд ва бидонанд, ки Ӯ маъбуде яқтост ва то хирадмандон панд гиранд

هَذَا بَلَاغٌ لِلنَّاسِ وَلِيُنذَرُوا بِهِءَ وَلِيَعْلَمُوا أَنَّمَا هُوَ إِلَهٌُ وَاحِدٌ وَلِيَذَّكَّرَ أُولُو الْأَلْبَابِ ﴿٥٢﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Алиф, лом, ро.⁽¹⁾ Ин оёти китоб [-и илоҳӣ] ва Қуръони равшангар аст الرَّ تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ وَقُرْآنٍ مُّبِينٍ ﴿١﴾

---

2. Чи басо кофирон [хангоми рӯбарӯшавӣ бо азоби киёмат] орзу кунанд, ки кош мусулмон буданд رُبَّمَا يَوَدُّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْ كَانُوا مُسْلِمِينَ ﴿٢﴾

---

3. Бигузур бихӯранд ва [аз лаззатҳои дунё] баҳраманд бошанд ва орзуҳо [-и моддӣ] саргармашон созад, пас, ба зудӣ хоҳанд донист ذَرَهُمْ يَأْكُلُوا وَيَتَمَتَّعُوا وَيُلْهَهُمُ الْأَمَلُ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٣﴾

---

4. Мо [соқинони] ҳеч [шаҳру] диёреро ҳалок накардем, магар ин ки [мухлат ва] ачале муайян дошанд وَمَا أَهْلَكْنَا مِنْ قَرَبَةٍ إِلَّا وَلَهَا كِتَابٌ مَعْلُومٌ ﴿٤﴾

---

5. Ҳеч уммате аз ачали [муқаррарии] худ на пешӣ мегирад ва на [аз он] ақиб мемонад مَا تَسْبِقُ مِنْ أُمَّةٍ أَجَلَهَا وَمَا يَسْتَجِرُونَ ﴿٥﴾

---

6. [Кофирон] гуфтанд: «Эй касе, ки [иддао мекуни] Қуръон бар ту нозил шудааст, яқинан деваонай وَقَالُوا يَا أَيُّهَا الَّذِي نُزِّلَ عَلَيْهِ الذِّكْرُ إِنَّكَ لَمَجْنُونٌ ﴿٦﴾

---

7. Агар рост мегӯӣ, чаро фариштагонро наздамон намеоварӣ [то дар бораи паёмбарият гувоҳӣ диҳанд]»? لَوْ مَا تَأْتِينَا بِالْمَلَكَةِ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصّٰدِقِينَ ﴿٧﴾

---

8. [Бояд бидонанд, ки] Мо фариштагонро ба ҳақ [ва фақат дар хангоми азоби кофирон] нозил мекунем ва [агар барои азобашон нозил шаванд] дигар мухлате намеёбанд مَا نُنزِّلُ الْمَلَكَةَ إِلَّا بِالْحَقِّ وَمَا كَانُوا إِذَا مُنظَرِينَ ﴿٨﴾

---

9. Ба ростӣ, ки мо худ Қуръонро нозил кардем ва ҳагман, худ низ [аз ҳар гуна табила таҳрифе] ниғаҳбонаш ҳастем إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحٰفِظُونَ ﴿٩﴾

---

10. [Эй Паёмбар] пеш аз ту низ [фиристодағони худро] миёни гурӯҳҳои пешин фиристодем وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ فِي شَيْعِ الْأَوَّلِينَ ﴿١٠﴾

(1) Нигаред ба эзоҳи ояти 1 сураи Бақара.

11. Ҳеч паёмбаре наздашон намеомад, магар он ки масхарааш мекарданд ﴿وَمَا يَأْتِيهِمْ مِّن رَّسُولٍ إِلَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ﴾ ١١
12. Инчунин он [такзиб ва тамасхур]-ро дар дилҳои гунахгори [кофирон] роҳ медиҳем ﴿كَذَلِكَ نَسُلكُهُ فِي قُلُوبِ الْمُجْرِمِينَ﴾ ١٢
13. Онон ба он [Куръон] имон намеоваранд ва шеваи [Аллоҳ таоло дар мучозоти] пешиниён [низ чунин] рафтааст [ки ононро бо азобе дарднок ҳалок намояд] ﴿لَا يُؤْمِنُونَ بِهِ وَقَدْ خَلَتْ سُنَّةُ الْأَوَّلِينَ﴾ ١٣
14. Ва [ҳатто] агар даре аз осмон ба рӯи онон мекушодем, то пайваста дар он боло раванд [ва шигифтиҳои малакутро бубинанд] ﴿وَلَوْ فَتَحْنَا عَلَيْهِم بَابًا مِّنَ السَّمَاءِ فَظَلُّوا فِيهِ يَعْرُجُونَ﴾ ١٤
15. Яқинан, боз ҳам мегуфтанд: «Бе тардид, моро чашмбандӣ кардаанд, балки мо гурӯҳе чодушодаем» ﴿لَقَالُوا إِنَّمَا سُكِّرَتْ أَبْصَارُنَا بَلْ نَحْنُ مَسْحُورُونَ﴾ ١٥
16. Ва ба ростӣ, мо дар осмон ситорагоне [бузургу дурахшон] қарор додем ва онҳоро барои тамошогарон оростем ﴿وَلَقَدْ جَعَلْنَا فِي السَّمَاءِ بُرُوجًا وَرَازِبَةً لِلنَّظِيرِينَ﴾ ١٦
17. Ва онро аз [вуруду дастбурди] ҳар шайтони рондашуда хифз кардем ﴿وَحَفِظْنَاهَا مِنْ كُلِّ شَيْطَانٍ رَّجِيمٍ﴾ ١٧
18. Магар он ки [аз малакутиён] дуздона сухане бишнавад, ки [дар он сурат] шиҳобе равшан ӯро дунбол мекунад [ва месӯзнад] ﴿إِلَّا مَنِ اسْتَرَقَ السَّمْعَ فَأَتْبَعَهُ شِهَابٌ مُّبِينٌ﴾ ١٨
19. Ва заминро густурдем ва дар он кӯҳҳои устуворе афкандем ва аз ҳар гиёҳи санҷида [ва муносибе] дар он руёнидем ﴿وَالْأَرْضَ مَدَدْنَاهَا وَأَلْقَيْنَا فِيهَا زَوْسَىٰ وَأَثْبَتْنَا فِيهَا مِن كُلِّ شَيْءٍ مَّوْزُونَ﴾ ١٩
20. Ва дар он барои шумо ва барои касе, ки рӯзирасонаш нестед [соири мардум ва мавҷудоти зинда], асбоби зиндагӣ падида овардем ﴿وَجَعَلْنَا لَكُمْ فِيهَا مَعْيِشَ وَمَن لَّسْتُمْ لَهُ بِرَازِقِينَ﴾ ٢٠
21. Ва ҳеч чиз нест, магар он ки ганҷинаҳои назди Мост ва Мо онро чуз ба андозаи муайян фуру намефириستم ﴿وَإِن مِّن شَيْءٍ إِلَّا عِنْدَنَا خَزَائِنُهُ وَمَا نُنزِلُهُ إِلَّا بِقَدَرٍ مَّعْلُومٍ﴾ ٢١
22. Ва бодхоро борваркунанда [-и абрҳо] фиристодем, сипас аз осмонҳо обе нозил ﴿وَأَرْسَلْنَا الرِّيحَ لَوَاحٍ فَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَسْقَيْنَاكُمُوهُ وَمَا أَنْتُمْ لَهُ بِخَازِنِينَ﴾ ٢٢

кардем ва бо он серобатон сохтем, дар ҳоле
ки шумо захиракунандааш нестед

23. Ва яқинан, моем, ки зинда мекунем ва
мемиронем ва Мо [бозмондаи ҷовиду] ворис
[-и ҳамаи ҷаҳониён] ҳастем وَإِنَّا لَنَحْنُ نُحْيِيهِ وَنُمِيتُهُ وَنَحْنُ الْوَارِثُونَ ﴿٢٣﴾
24. Ва бе тардид, [таваллуду марги] гузаштагони
шуморо донистаем ва яқинан [таваллуду
марги] ояндагонро [низ ба хубӣ] медонем وَلَقَدْ عَلِمْنَا الْمُسْتَقْدِمِينَ مِنْكُمْ وَلَقَدْ عَلِمْنَا الْمُسْتَأْخِرِينَ ﴿٢٤﴾
25. Ва [эй паёмбар] бе гумон, Парвардигорат
[ҳамаи] ононро [дар қиёмат] махшур мекунад.
Ба ростӣ, ки ӯ ҳақиму доност وَإِنَّ رَبَّكَ هُوَ يَخْشُرُهُمْ إِنَّهُ حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿٢٥﴾
26. Ва дар ҳақиқат, Мо [нахустин] инсон [Одам]-
ро аз гили хушк [-и бозмонда] аз лойи
бўйғирифта офаридем وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ صَلْصَلٍ مِّنْ حَمَإٍ مَّسْنُونٍ ﴿٢٦﴾
27. Ва пеш аз он чинро аз оташе сўзон офаридем وَالْحِجَابَ خَلَقْنَاهُ مِن قَبْلُ مِن نَّارِ السَّمُومِ ﴿٢٧﴾
28. Ва [ёд кун] аз хангоме ки Парвардигорат ба
фариштагон фармуд: «Ҳамоно ман башареро
аз гили хушк [-и бозмонда] аз лойи бўйғирифта
хоҳем офарид وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَأِكَةِ إِنِّي خَلِيقٌ بَشَرًا مِّنْ صَلْصَلٍ مِّنْ حَمَإٍ
مَّسْنُونٍ ﴿٢٨﴾
29. Пас, чун [ӯро офаридем ва] ба ӯ сомон додем ва
аз рӯҳи хеш дар вай дамидем, [ба нишонаи итоат
аз фармони Ман ҳамагӣ] бар ӯ сачда кунед فَإِذَا سَوَّيْتُهُ وَنَفَخْتُ فِيهِ مِن رُّوحِي فَقَعُوا لَهُ سَاجِدِينَ ﴿٢٩﴾
30. Пас, фариштагон ҳамагӣ сачда карданд فَسَجَدَ الْمَلَأِكَةُ كُلُّهُمْ أَجْمَعُونَ ﴿٣٠﴾
31. Магар Иблис, ки аз он ки бо сачдакунандагон
бошад, сарпечӣ кард إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَىٰ أَنْ يَكُونَ مَعَ السَّاجِدِينَ ﴿٣١﴾
32. [Аллоҳ таоло] Фармуд: «Эй Иблис, чаро ту бо
сачдакунандагон [ҳамроҳ] нестӣ?» قَالَ يَا إِبْلِيسُ مَا لَكَ أَلَّا تَكُونَ مَعَ السَّاجِدِينَ ﴿٣٢﴾
33. [Иблис] гуфт: «Ман он нестам, ки барои башаре,
ки ӯро аз гили хушк [-и бозмонда] аз лойи
бўйғирифта офаридаи сачда кунам قَالَ لَمْ أَكُنْ لِأَسْجُدَ لِبَشَرٍ خَلَقْتَهُ مِن صَلْصَلٍ مِّنْ حَمَإٍ مَّسْنُونٍ ﴿٣٣﴾
34. [Аллоҳ таоло] Фармуд: «Аз он чо [бихишт]
берун шав, [ки] бе тардид, ту [аз боргоҳи Мо]
рондашудай قَالَ فَأَخْرِجْ مِنْهَا فَإِنَّكَ رَجِيمٌ ﴿٣٤﴾

35. Ва яқинан, то рӯзи қиёмат бар ту лаънат хоҳад буд» وَإِنَّ عَلَيْكَ اللَّعْنَةَ إِلَى يَوْمِ الدِّينِ ﴿٣٥﴾
36. [Иблис] Гуфт: «Парвардигоро, то рӯзе, ки [мардум] барангехта мешаванд, ба ман мухлат бидех [ва намирон]» قَالَ رَبِّ فَأَنْظِرْنِي إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿٣٦﴾
37. [Аллоҳ таоло] Фармуд: «[Бирав, ки] Яқинан, ту аз мухлатёфтагонӣ قَالَ فَإِنَّكَ مِنَ الْمُنْظَرِينَ ﴿٣٧﴾
38. То рӯзи он вақти маълум [ки тамоми махлуқот бо нафҳаи нахуст мемиранд]» إِلَى يَوْمِ الْوَقْتِ الْمَعْلُومِ ﴿٣٨﴾
39. [Ў] Гуфт: «Парвардигоро, ба сабаби он ки маро гумроҳ сохтӣ, дар замин [бадихоро] дар назарашон нек чилва медиҳам ва ҳамаи ононро ба гумроҳӣ мекашонам قَالَ رَبِّ بِمَا أَغْوَيْتَنِي لَأُزَيِّنَنَّ لَهُمْ فِي الْأَرْضِ وَلَأُغْوِيَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٣٩﴾
40. Магар бандагони холиси Ту аз [миёни] онон [ки ҳидояташон кардаӣ]» إِلَّا عِبَادَكَ مِنْهُمُ الْمُخْلَصِينَ ﴿٤٠﴾
41. [Аллоҳ таоло] Фармуд: «Ин [ихлос] роҳи мустақимест [ки ба Ман мерасад] قَالَ هَذَا صِرَاطٌ عَلَيَّ مُسْتَقِيمٌ ﴿٤١﴾
42. Яқинан, ту бар бандагонам тасаллуте надорӣ, магар [бар он мушрикони ва] гумроҳоне, ки аз ту пайравӣ мекунанд إِنَّ عِبَادِي لَيْسَ لَكَ عَلَيْهِمْ سُلْطَانٌ إِلَّا مَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْغَاوِينَ ﴿٤٢﴾
43. Ва бе тардид, дузах ваъдагоҳи ҳамаи онон аст وَإِنَّ جَهَنَّمَ لَمَوْعِدُهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٤٣﴾
44. [Дузах] Ҳафт дар дорад [ва] барои ҳар даре гурӯҳе аз онон тақсим [ва мушаххас] шудаанд» لَهَا سَبْعَةُ أَبْوَابٍ لِكُلِّ بَابٍ مِنْهُمْ جُزْءٌ مَّقْسُومٌ ﴿٤٤﴾
45. Яқинан, парҳезгорон дар боғҳо [-и биҳишт] ва дар [канори] чашмаҳо ҳастанд إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿٤٥﴾
46. Ҳангоми вуруд ба онон гуфта мешавад «Ба саломат ва эминӣ ба он [боғҳо] ворид шавед» أَدْخُلُوهَا بِسَلَامٍ ءَامِنِينَ ﴿٤٦﴾
47. Он чи дар дилхояшон аз кина [ва ҳасад] аст, бармеканем, бародарона бар тахтҳо рӯбарӯӣ якдигаранд وَنَزَعْنَا مَا فِي صُدُورِهِمْ مِنْ غَلٍّ إِخْوَانًا عَلَىٰ سُرُرٍ مُّتَقَابِلِينَ ﴿٤٧﴾
48. Дар он чо на ранҷе ба онон мерасад ва на аз он чо берун ронда мешаванд لَا يَمَسُّهُمْ فِيهَا نَصَبٌ وَمَا هُمْ مِنْهَا بِمُخْرَجِينَ ﴿٤٨﴾

49. [Эй Паёмбар] Ба бандагонам хабар бидех, ки ман омурундаи меҳрубонам ﴿تَبَيَّنَ عِبَادِي أَنِّي أَنَا الْعَفْوَурُ الرَّحِيمُ﴾ ٥٩
50. Ва ин ки азоби ман азобе дарднок аст ﴿وَأَنَّ عَذَابِي هُوَ الْعَذَابُ الْأَلِيمُ﴾ ٥٠
51. Ва аз меҳмонони Иброҳим [низ] ба онон хабар бидех ﴿وَنَبِّئُهُمْ عَن صَيْفِ إِبرَاهِيمَ﴾ ٥١
52. Ҳангоме ки бар ӯ ворид шуданд, салом гуфтанд, [аммо чун даст ба ғизо набурданд, Иброҳим] гуфт: «Мо аз шумо харосонем» ﴿إِذْ دَخَلُوا عَلَيْهِ فَقَالُوا سَلِّمْنَا قَالَ إِنَّا مِنكُمْ وَجِلُونَ﴾ ٥٢
53. Онон гуфтанд: «Нагарс, мо туро ба писаре доно мужда медиҳем» ﴿قَالُوا لَا تَوْجَلْ إِنَّا نُبَشِّرُكَ بِغُلَامٍ عَلِيمٍ﴾ ٥٣
54. [Иброҳим] Гуфт: «Оё бо ин ки солхӯрда шудаам, мужда [-и таваллуди фарзанд] ба ман медиҳед? Ба чи [далел инчунин] башорат медиҳед?» ﴿قَالَ أَبَشَّرْتُمُونِي عَلَىٰ أَنْ مَسَّنِيَ الْكِبَرُ فِيمَ يُنَبِّئُونُ﴾ ٥٤
55. Онон гуфтанд: «Мо туро ба дурустӣ башорат додем, пас, ноумед набош» ﴿قَالُوا بَشِّرْنَاكَ بِالْحَقِّ فَلَا تَكُن مِّنَ الْقٰنِطِينَ﴾ ٥٥
56. [Иброҳим] Гуфт: «Ва чуз гумроҳон чи касе аз раҳмати Парвардигораш ноумед мегардад?» ﴿قَالَ وَمَنْ يَقْنَطُ مِن رَّحْمَةِ رَبِّهِ إِلَّا الضَّالُّونَ﴾ ٥٦
57. [Он гоҳ ба фариштагон] гуфт: «Эй фиристодагон, кор [-у маъмурият]-и шумо чист?» ﴿قَالَ فَمَا خَطْبُكُمْ أَيُّهَا الْمُرْسَلُونَ﴾ ٥٧
58. Онон гуфтанд: «Дар ҳақиқат, мо ба сӯйи қавми гунаҳгор [-и Лут] фиристода шудаем [то ҳалоқашон кунем] ﴿قَالُوا إِنَّا أَرْسَلْنَا إِلَىٰ قَوْمِ هٰجِرِينَ﴾ ٥٨
59. Ба чуз хонаводаи Лут, ки мо яқинан, ҳамаи ононро наҷот хоҳем дод ﴿إِلَّا ءَالَ لُوطٍ إِنَّا لَمُنَجُّوهُمْ أَجْمَعِينَ﴾ ٥٩
60. Магар ҳамсараш, ки муқаддар кардаем, ки аз бозмондагон [дар азоб] бошад» ﴿إِلَّا أُمَّرَأَتَهُ ۗ قَدَرْنَا إِنَّا لَمِنَ الْعٰبِرِينَ﴾ ٦٠
61. Пас, ҳангоме ки фариштагон [-и Аллоҳ таоло ба шакли инсон] назди хонадони Лут омаданд ﴿فَلَمَّا جَاءَ ءَالَ لُوطٍ الْمُرْسَلُونَ﴾ ٦١
62. [Ў] Гуфт: «Шумо гурӯҳе ношинос ҳастед» ﴿قَالَ إِنَّكُمْ قَوْمٌ مُّنكَرُونَ﴾ ٦٢
63. [Фариштагон] Гуфтанд: «Балки мо ҳамон чизеро бароят овардаем, ки [ин мардуми гунаҳгор] дар борааш тардид мекарданд [нузули азоб] ﴿قَالُوا بَلْ جِئْنَاكَ بِمَا كَانُوا فِيهِ يَمْتَرُونَ﴾ ٦٣

64. Ва мо бароят [хабари ҳақиқӣ ва] рост овардаем
ва ҳатман, мо ростгӯем ﴿وَأَتَيْنَكَ بِالْحَقِّ وَإِنَّا لَصٰدِقُونَ﴾ ٦٤
65. Пас, посе аз шаб [ки гузашт] хонаводаатро бо
худ [аз ин ҷо] бибар ва [худат] ба дунболашон
бирав ва ҳеч як аз шумо пушти сарашро
нигоҳ накунад ва ба ҷойе, ки ба шумо фармон
медиханд, биравед ﴿فَاسْرِبْ بِأَهْلِكَ بِقِطْعٍ مِّنَ اللَّيْلِ وَاتَّبِعْ أَدْبِرَهُمْ وَلَا يَلْتَفِتْ مِنْكُمْ
أَحَدٌ وَأَمْضُوا حَيْثُ تُؤْمَرُونَ﴾ ٦٥
66. Ва Мо ӯ [Лут]-ро аз ин амр огоҳ кардем, ки
субҳгоҳон решаи онон канда хоҳад шуд ﴿وَقَضَيْنَا إِلَيْهِ ذَلِكَ الْأَمْرَ أَنَّ دَابِرَ هَتُولَاءِ مَقْطُوعٌ مُّصْبِحِينَ﴾ ٦٦
67. Ва аҳли шаҳр, дар ҳоле ки [дар бораи омадани
афроди чадида] бо шодӣ [ба яқдигар] хабар
медоданд, [ба сӯйи хонаи Лут] омаданд ﴿وَجَاءَ أَهْلَ الْمَدِينَةِ يَسْتَبْشِرُونَ﴾ ٦٧
68. [Лут] Гуфт: «Инҳо меҳмонони ман ҳастанд,
пас, маро расво [ва шармандаи меҳмононам]
накунад ﴿قَالَ إِنَّ هَتُولَاءِ ضَيْفِي فَلَا تَفْضَحُون﴾ ٦٨
69. Ва аз Аллоҳ таоло битарсед ва саршикастаам
насед ﴿وَأَنْقُوا اللَّهَ وَلَا تُخْزُون﴾ ٦٩
70. [Онон] Гуфтанд: «Магар мо туро аз [мизбонии]
афроди [ғариб] наҳй накардем?» ﴿قَالُوا أَوَلَمْ نَنْهَكَ عَنِ الْعٰلَمِينَ﴾ ٧٠
71. [Лут] Гуфт: «Агар меҳмоҳед, [коре ҳалол] анҷом
диҳед, инҳо духтарони [уммати] ман ҳастанд
[бо эшон издивоҷ кунед] ﴿قَالَ هَتُولَاءِ بَنَاتِي إِنْ كُنْتُمْ فَعٰلِينَ﴾ ٧١
72. Савганд ба ҷони ту [эӣ паёмбар], ки онон дар
мастии хеш саргашта буданд ﴿لَعَمْرِكُ إِنَّهُمْ لَفِي سَكْرَتِهِمْ يَعْمَهُونَ﴾ ٧٢
73. Пас, хангоми баромадани офтоб бонги [марғбор]
ононро фаро гирифт ﴿فَأَخَذَتْهُمُ الصَّيْحَةُ مُشْرِقِينَ﴾ ٧٣
74. Он гоҳ он [сарзамин]-ро зеруру кардем ва бар
онон сангилхоҳе паёнай боридем ﴿فَجَعَلْنَا عَلَيْهِمَا سَافِلَهَا وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ حِجَارَةً مِّن سَجِيلٍ﴾ ٧٤
75. Ба яқин, дар ин [кайфар] барои хушёрон
ибратҳост ﴿إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّلْمُتَوَسِّمِينَ﴾ ٧٥
76. Ва он [шаҳрҳои вайрона ханӯз] бар сари роҳи
[мусофирон] побарҷост ﴿وَإِنَّهَا لَيْسَبِيلٌ لِّمُقِيمٍ﴾ ٧٦

77. Яқинан, дар ин [азоб] нишонаҳое барои [ибрат гирифтани] муъминон аст إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّلْمُؤْمِنِينَ ﴿٧٧﴾
78. Ва асҳоби Айка [қавми Шуайб], хатман, ситамгор буданд وَإِنْ كَانَ أَصْحَابُ الْأَيْكَةِ لَظَالِمِينَ ﴿٧٨﴾
79. Пас, [Мо] аз онон интиқом гирифтем ва [шаҳрҳои вайроншудаи] ин ду [қавм] бар сари роҳ ошкор аст فَأَنتَقَمْنَا مِنْهُمُ وَإِنَّهُمَا لَبِإِمَامٍ مُّبِينٍ ﴿٧٩﴾
80. Ва бе тардид, аҳли Ҳичр [қавми Самуд] паёмбаронро дурӯғу ангошанд وَلَقَدْ كَذَّبَ أَصْحَابُ الْحِجْرِ الْمُرْسِلِينَ ﴿٨٠﴾
81. Ва [Мо муъҷизот ва] нишонаҳои худро ба онон додем, ва [-ле] аз онҳо рӯйгардон шуданд وَعَايَيْنَاهُمُ آيَاتِنَا فَكَانُوا عَنْهَا مُعْرِضِينَ ﴿٨١﴾
82. Ва аз кӯҳҳо хонаҳое [барои худ] метарошиданд, ки дар амон бимонанд وَكَانُوا يَنْجُتُونَ مِنَ الْجِبَالِ الَّتِي أُبْيِنُوا بِهَا آيَاتِنَا ﴿٨٢﴾
83. Пас, субҳгоҳон бонг [-и марғбор] ононро фаро гирифт فَأَخَذَتْهُمُ الصَّيْحَةُ مُصْبِحِينَ ﴿٨٣﴾
84. Ва он чи [аз амволу хонаҳои маҳкам] ба даст оварда буданд, суде ба ҳолашон надошт [ва азоби илохиро дафъ накард] فَمَا أَغْنَىٰ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٨٤﴾
85. Ва Мо осмонҳо ва замин ва он чиро, ки миёни онҳост, ҷуз ба ҳақ наофаридаем ва қиёмат хатман, омаданӣ аст, пас, [эй паёмбар аз кофирон] ба накуй гузашт кун. وَمَا خَلَقْنَا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ وَإِنَّ السَّاعَةَ لَأَنبِيَةٌ فَاصْفَحِ الصَّفْحَ الْجَبِيلِ ﴿٨٥﴾
86. Бе тардид, Парвардигорат ҳамон офаринишгари доност. إِنَّ رَبَّكَ هُوَ الْخَلَّاقُ الْعَلِيمُ ﴿٨٦﴾
87. Ва ба ростӣ, Мо ба ту [сабъу-л-масонӣ] [сураи Фотиҳа] ва Қуръони бузургро додем وَلَقَدْ ءَاتَيْنَكَ سَعَاءًا مِنَ الْمَنَانِ وَالْقُرْآنَ الْعَظِيمَ ﴿٨٧﴾
88. [Бинобар ин] Ҳарғиз ба он чи [аз неъматҳои дунявие], ки гурӯҳҳои аз онон [кофирон]-ро баҳраманд кардаем, чашм надӯз ва ба хотири [носипосӣ ва ширки] онон андуҳгин мабош ва бо муъминон фурутанӣ кун لَا تَمُدَّنَّ عَيْنَيْكَ إِلَىٰ مَا مَتَّعْنَا بِهِ أَزْوَاجًا مِنْهُمْ وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَآخُفِضْ جَنَاحَكَ لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿٨٨﴾
89. Ва бигӯ: «Ба ростӣ, ки ман ҳамон бимдиҳандаи ошкорам» وَقُلْ إِنِّي أَنَا النَّذِيرُ الْمُبِينُ ﴿٨٩﴾

90. [Ва ононро аз азоб битарсон] Ҳамон гуна ки [онро] бар тақсимкунандагон [-и оёти илоҳӣ] фиристодем
 كَمَا أَنْزَلْنَا عَلَى الْمُقْتَسِمِينَ ﴿٩٠﴾
91. Ҳамон касоне, ки Куръонро [ба] бахшхо [-е хамчун шеърӯ пешгӯӣ ва ҷоду тақсим] карданд
 الَّذِينَ جَعَلُوا الْقُرْآنَ عِضِينَ ﴿٩١﴾
92. Пас, савганд ба Парвардигорат, хатман, [дар қиёмат] аз ҳамаи онон суол хоҳем кард
 فَوَرَبِّكَ لَنَسْأَلَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٩٢﴾
93. Аз он чи мекарданд
 عَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٩٣﴾
94. Пас, [эй Паёмбар] он чи [-ро, ки аз сӯйи Аллоҳ таоло] дастур ёфтаӣ, ошқор кун ва аз мушрикони рӯ бигардон
 فَاصْدَعْ بِمَا تُؤْمَرُ وَأَعْرِضْ عَنِ الْمُشْرِكِينَ ﴿٩٤﴾
95. Бе тардид, Мо [шарри] масҳаракунандагонро аз ту дур мекунем
 إِنَّا كَفَيْنَاكَ الْمُسْتَهْزِئِينَ ﴿٩٥﴾
96. Онон, ки [барои худ] бо Аллоҳ таоло маъбудидигаре қарор медиҳанд, пас, ба зудӣ [натичаи ширки хешро] хоҳанд донист
 الَّذِينَ يَجْعَلُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٩٦﴾
97. Ва [эй паёмбар] яқинан, Мо медонем, ки ту аз он чи онон [қофирон] мегӯянд, озурдахотир мегардӣ
 وَلَقَدْ نَعْلَمُ أَنَّكَ يَضِيقُ صَدْرُكَ بِمَا يَقُولُونَ ﴿٩٧﴾
98. Пас, ба ситоиши Парвардигорат тасбех бигӯ ва аз сачдакунандагон бош
 فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَكُن مِّنَ السَّاجِدِينَ ﴿٩٨﴾
99. Ва то ҳангоме ки маргат фаро мерасад, Парвардигоратро парастӣш кун
 وَأَعْبُدْ رَبَّكَ حَتَّىٰ يَأْتِيَكَ الْيَقِينُ ﴿٩٩﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. [Эй кофирон, лаҳзаи вуқуи қиёмат ва] Фармони Аллоҳ таоло [барои азобатон] наздик шудааст; пас, барои [расидани] он шитоб накунад. ӯ муназаҳа аст ва аз он чи бо вай шарик месозанд бартар аст
- أَتَىٰ أَمْرُ اللَّهِ فَلَا تَسْتَعْجِلُوهُ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿١﴾
-
2. [Аллоҳ таоло] Ба фармони хеш фариштагонро бо ваҳй бар ҳар як аз бандагонаш, ки бихоҳад, нозил мекунад [бо ин паём], ки: «[Эй паёмбарон, мардумро аз ширк ба Аллоҳ таоло] бим диҳед [ва ба онон бигӯед, ки] маъбуде [баҳақ] чуз ман нест; пас, [эй мардум] аз ман парво кунед»
- يُنزِلُ الْمَلَائِكَةَ بِالرُّوحِ مِنْ أَمْرِهِ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ أَنْ أَنْذِرُوا أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاتَّقُونِ ﴿٢﴾
-
3. ӯ осмонҳо ва заминро ба ҳақ [ва ҳадафманд] офарид [ва] аз он чи [бо вай] шарик месозанд, бартар аст
- خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ تَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٣﴾
-
4. [Аллоҳ таоло] Инсонро аз нутфае офарид ва он гоҳ ӯ ситезагари ошкор шуд
- خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ نُطْفَةٍ فَإِذَا هُوَ خَصِيمٌ مُّبِينٌ ﴿٤﴾
-
5. Ва чаҳорпоёнро бароятон офарид, ки дар онон пӯшиш [-и гарм] ва манофеъ [-и дигаре] аст ва аз [гӯшти бархе аз] онон меҳӯред
- وَالْأَنْعَامَ خَلَقَهَا لَكُمْ فِيهَا دِفْءٌ وَمَنْفَعٌ وَمِمَّا تَأْكُلُونَ ﴿٥﴾
-
6. Ва дар онҳо бароятон зебой [ва шукӯҳ] аст, он гоҳ ки [онҳоро шомгоҳон] аз чаро бозмеоваред ва [бомдодон] барои чаро [ба саҳро] мефиристанед
- وَلَكُمْ فِيهَا جَمَالٌ حِينَ تُرِيحُونَ وَحِينَ تَسْرَحُونَ ﴿٦﴾
-
7. [Онҳо] Борҳои сангини шуморо [аз шаҳре] ба шаҳре мебаранд, ки [агар чунин намекарданд] чуз бо заҳмат додан ба бадани хеш наметавонистед ба он чо бирасед. Ба ростӣ, ки Парвардигоратон дилсӯзу меҳрубон аст
- وَتَحْمِيلَ أَثْقَالِكُمْ إِلَىٰ بَلَدٍ لَمْ تَكُونُوا بَلِغِيهِ إِلَّا بِشِقِّ الْأَنْفُسِ إِنَّ رَبَّكُمْ لَرءُوفٌ رَحِيمٌ ﴿٧﴾

(*) Наҳл (Занбури асал).

8. Ва аспону шутурон ва харонро [низ офарид] то бар онҳо савор шавед ва [низ бароятон мояи] таҷаммул [аст] ва чизҳое меофаринад, ки намедонед.
9. Бар Аллоҳ таоло аст, ки роҳи рост [ислом]-ро [ба бандагонаш бинамояд] ва бархе аз он [роҳҳо] бераҳа аст; ва агар [Аллоҳ таоло] меҳост, ҳамаи шуморо хидоят мекард
10. Ўст, ки аз осмон обе фуру фиристонд, ки ошомидани шумо аз он аст ва [ғиёҳ ва] дарахте, ки [чаҳорпоёни худро] дар он мечаронед, [низ] аз он [об] аст
11. [Аллоҳ таоло] Ба василаи он кишт ва зайтун ва дарахтони хурмо ва ангур ва ҳама навъ меваҳо[-и гуногун] бароятон мерӯнад. Ба ростӣ, ки дар инҳо барои мардуме, ки меандешанд нишонае [аз қудрати Парвардигор] аст
12. Ва шабу рӯз ва хуршеду мохро ба хидматон гумошт; ва ситорагон [низ] ба фармонаш дар хидмат [-и инсон] ҳастанд. Бе тардид, дар ин [офариниш] барои мардуме, ки хирадварзӣ мекунад, нишонае [аз қудрати Парвардигор] аст
13. Ва он чиро, ки бароятон дар замин ба рангҳои гуногун офарид [низ ба хидмати шумо гумошт]. Бе тардид, дар ин [умур] барои мардуме, ки панд мегиранд, нишонае [аз қудрати Парвардигор] аст.
14. Ўст, ки дарёро ба хидматон гумошт, то аз [сайди] он гӯшти тоза бихӯред ва аз он зеваре [ҳамчун марворид ва марҷон] берун меоваред, ки мепӯшед; ва киштиҳоро дар он [дарё] мебинӣ, ки [амвочро] мешикофанд, то шумо аз фазл [-у бахшиши] Аллоҳ таоло баҳраманд гардед ва бошад, ки сипос гузored
15. Ва дар замин кӯҳҳои устувор [ва муҳкаме] дарафканд, ки мабодо шуморо биларзонад

وَالْحَيْلِ وَالْبَعَالِ وَالْحَمِيرَ لِيَتْرَكُوهَا وَرَبْنَةً وَيَخْلُقُ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٨﴾

وَعَلَى اللَّهِ قَضُؤُ السَّبِيلِ وَمِنْهَا جَائِرٌ وَلَوْ شَاءَ لَهَدْنَاكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٩﴾

هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً لَكُمْ مِنْهُ شَرَابٌ وَمِنْهُ شَجَرٌ فِيهِ تُسِيمُونَ ﴿١٠﴾

يُثْبِتُ لَكُمْ بِهِ الزَّرْعَ وَالزَّيْتُونَ وَالنَّخِيلَ وَالْأَعْنَابَ وَمِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿١١﴾

وَسَخَّرَ لَكُمْ الَّيْلَ وَالنَّهَارَ وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ وَالنُّجُومَ مُسَخَّرَاتٍ بِأَمْرِهِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿١٢﴾

وَمَا ذَرَأَا لَكُمْ فِي الْأَرْضِ مُخْتَلِفًا أَلْوَنًا إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِقَوْمٍ يَذَّكَّرُونَ ﴿١٣﴾

هُوَ الَّذِي سَخَّرَ الْبَحْرَ لِتَأْكُلُوا مِنْهُ لَحْمًا طَرِيًّا وَتَسْتَخْرِجُوا مِنْهُ حَبْلًا حَلِيَّةً تُلَبَسُونَهَا وَتَرَى الْفُلْكَ مَوَاحِرَ فِيهِ وَلِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ وَلِعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٤﴾

وَأَلْقَى فِي الْأَرْضِ رَوْسًا أَنْ تَمِيدَ بِكُمْ وَأَنْهَارًا وَسُبُلًا لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٥﴾

ва ҷўйборҳо [-е падида овард], то [бидуни гум шудан] роҳи худро биёбед

16. Ва нишонаҳое [барои ёфтани масирҳо дар тўли рўз офарид] ва тавассути ситора[-ҳо низ дар шаб] роҳёбӣ мекунад وَعَلَّمَتِ وَيَالْتَجِمُ هُمْ يَهْتَدُونَ ﴿١٦﴾
17. Оё он ки меофаринад, ҳамчун касе аст, ки [ҳеч] намеофаринад? Оё панд намегиред? أَفَمَنْ يَخْلُقُ كَمَنْ لَا يَخْلُقُ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿١٧﴾
18. Агар [бихоҳед] неъмат[-ҳои] Аллохро бишморед, наметавонед онро ба шумораш дароваред. Бе тардид, Аллоҳ таоло омурзандаи меҳрубон аст وَإِنْ تَعُدُّوا نِعْمَةَ اللَّهِ لَا تُحْصُوهَا إِنَّ اللَّهَ لَعَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٨﴾
19. Ва Аллоҳ таоло он чи пинҳон мекунад ва ошкор месозад, [ҳамаро] медонад. وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تُسْرُونَ وَمَا تُعْلِنُونَ ﴿١٩﴾
20. Ва онҳоеро, ки [мушрикони] ба ҷойи Аллоҳ таоло [ба парастии] меҳонанд, чизеро намеофаринанд ва худ офарида мешаванд وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَا يَخْلُقُونَ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلَقُونَ ﴿٢٠﴾
21. [Бутҳое, ки мепарастанд] мурдаанд на зинда; ва намедонанд, ки парастиишкунандагонашон чи вақте зинда ва барангехта мешаванд أَمْوَاتٌ غَيْرُ أَحْيَاءٍ وَمَا يَشْعُرُونَ أَيَّانَ يُبْعَثُونَ ﴿٢١﴾
22. Маъбудии шумо маъбуде ягона аст ва касоне, ки ба охираат имон надоранд, дилхоёшон инкоркунанда [-и ҳақ] аст ва худ мутакаббиранд إِلَهُكُمْ إِلَهٌ وَاحِدٌ فَالَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ قُلُوبُهُمْ مُنْكِرَةٌ وَهُمْ مُسْتَكْبِرُونَ ﴿٢٢﴾
23. Ҳатман, Аллоҳ таоло он чиро, ки пинҳон мекунад ва ошкор месозад [ҳамаро] медонад. Бе тардид, ӯ мутакаббиронро дўст намедорад لَا جَرَمَ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يُسْرُونَ وَمَا يُعْلِنُونَ إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْتَكْبِرِينَ ﴿٢٣﴾
24. Ҳангоме ки ба онон гуфта мешавад: «Парвардигоратон чӣ чизе нозил кардааст?» Мегӯянд: «Афсонаҳои пешиниён» وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ مَآذَا أَنْزَلَ رَبُّكُمْ قَالُوا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿٢٤﴾
25. [Ҳамчунон дар куфр мекунанд] То рўзи қиёмат, [ҳам] бори гуноҳони худро ба тамоми бар дўш кашанд ва [ҳам бахше] аз бори гуноҳони касонеро, ки аз рўйи нодонӣ гумроҳашон لِيَحْمِلُوا أَوْزَارَهُمْ كَامِلَةً يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَمَنْ أَوْزَارِ الَّذِينَ يُضِلُّونَهُمْ بِغَيْرِ عِلْمٍ أَلا سَاءَ مَا يَزُرُونَ ﴿٢٥﴾

кардаанд. Ҳон! Чи бад аст, он чи бар дӯш мекашанд!

26. Дар ҳақиқат, касоне, ки пеш аз онон буданд, низ найранг [ва бадандешӣ] карданд; пас, фармони Аллоҳ таоло даррасид, ки бунёдашонро аз асос барандохт ва сақф бар сарашон фуру рехт ва аз [ҳамон] ҷойе, ки фикр намекарданд, азоб домангирашон шуд

فَدَمَكَرَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَأَتَى اللَّهُ بُنْيَانَهُمْ مِنَ الْقَوَاعِدِ فَحَرَّ عَلَيْهِمُ
السَّقْفَ مِنْ فَوْقِهِمْ وَأَتَنَّهُمُ الْعَدَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٢٦﴾

27. Сипас рӯзи қиёмат [Аллоҳ таоло бо азобе дарднок] хорашон месозад ва мефамояд: «Кучо ҳастанд шарикони ман, ки дар бораи онон [бо паёмбарон ва муъминон] ситез мекардед?» Касоне, ки ба эшон илм дода шудааст [уламои раббонӣ], мегӯянд: «Имрӯз хорӣ ва азоб насиби кофирон аст»

ثُمَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ يُخْزِيهِمْ وَيَقُولُ أَيْنَ شُرَكَائِيَ الَّذِينَ كُنْتُمْ تُشَاقِقُونَ
فِيهِمْ قَالَ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ إِنَّ الْخِزْيَ الْيَوْمَ وَالسُّوءَ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٢٧﴾

28. [Ҳамон] Касоне, ки фариштагон [-и азоб] дар ҳоле ҷонашонро мегиранд, ки [ба сабаби ширк дар дунё] ба худ ситам карда буданд. Пас, [онон дар хангоми марг] сари таслим фуруд меоваранд [ва мегӯянд:] «Мо ҳеч [кори] баде намекардем. Оре, мусалламан Аллоҳ таоло ба он чи мекардед доност

الَّذِينَ تَتَوَفَّوهُمْ الْمَلٰٓئِكَةُ ظَالِمِيٓ اَنْفُسِهِمْ ۗ فَاقْوٰٓءُ السَّلٰمِ ۗ مَا كُنَّا
نَعْمَلُ مِنْ سُوٓءٍ بَلٰٓءًا ۗ اِنَّ اللّٰهَ عَلِيْمٌۢ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ ﴿٢٨﴾

29. Пас, аз дарвозаҳои дузах ворид шавед [ки] ҷовидона дар он хоҳед буд; ва ба ростӣ, ҷойгоҳи гарданкашон чи бад аст!

فَادْخُلُوْا اَبْوَابَ جَهَنَّمَ خٰلِدِيْنَ فِيْهَا فَلَبِئْسَ مَثْوٰٓى الْمُتَكَبِّرِيْنَ ﴿٢٩﴾

30. Ва ба касоне, ки парҳезкорӣ карданд, гуфта мешавад: «Парвардигоратон [бар Паёмбар] чи чиз нозил кардааст?» Онон мегӯянд: «Хайр [ва накуии бисёр]». Барои касоне, ки дар ин дунё некӣ кардаанд, [подош] накуӣ аст ва, ҳатман, сарои охират беҳтар аст; ва, ба ростӣ, чи накуст сарои парҳезкорон!

﴿ وَقِيلَ لِلَّذِيْنَ اتَّقَوْا مَاذَا اَنْزَلَ رَبُّكُمْ ۗ قَالُوْا خَيْرًا لِلَّذِيْنَ اَحْسَنُوْا
فِيْ هٰذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةً ۗ وَّلَا اٰخِرَةَ خَيْرٌۭ ۗ وَلَنِعَمَ دَارَ الْمُتَّقِيْنَ ﴿٣٠﴾

31. [Ҷойгоҳашон] Боғҳое [аз бихишт] ҷовидон аст, ки ба он ворид мешаванд. Аз зери [дарахтони] он ҷӯйборҳо ҷорӣ аст [ва] дар он ҷо ҳар чи

جَنَّتٍۭ عَدْنٍ يَدْخُلُوْنَهَا يُجْرٰٓى مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ ۗ لَهُمْ فِيْهَا مَا يَشَآءُوْنَ
كَذٰلِكَ يُجْرٰٓى اللّٰهُ الْمُتَّقِيْنَ ﴿٣١﴾

бихоханд, барояшон [фароҳам] аст. Аллоҳ таоло парҳезкоронро чунин подош медахад

32. [Ҳамон] Касоне, ки фариштагон дар ҳоле чоношонро меситонанд, ки [аз олудагии куфру гуноҳ] поканд [ва ба онон] мегӯянд: «Дуруд бар шумо. Ба подоши он чи мекардед, [инак] ба бихишт дароед»

الَّذِينَ تَتَوَفَّيْتُهُمُ الْمَلَائِكَةُ طَيِّبِينَ يَقُولُونَ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ اَدْخُلُوا الْجَنَّةَ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٣٢﴾

33. Оё [кофирон] чуз ин интизор доранд, ки фариштагон [барои қабзи рӯҳ] ба суроғашон биёянд ё фармони Парвардигорат [барои азобашон] биёяд? Касоне, ки пеш аз онон буданд [низ] чунин мекарданд ва Аллоҳ таоло ба онон ситам накард, вале онон худ ба ҳештан ситам мекарданд

هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا أَنْ تَأْتِيَهُمُ الْمَلَائِكَةُ أَوْ يَأْتِيَ أَمْرٌ رَبِّكَ كَذَلِكَ فَعَلَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَمَا ظَلَمَهُمُ اللَّهُ وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٣٣﴾

34. Пас, [кайфари] бадихое, ки карда буданд, гиребонгирашон шуд ва он чи масхара мекарданд, ононро фуру гирифт

فَأَصَابَهُمْ سَيِّئَاتُ مَا عَمِلُوا وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٣٤﴾

35. Ва касоне, ки ширк варзиданд, гуфтанд: «Агар Аллоҳ таоло мехост, на мо ва на падаронамон чизеро ғайр аз ӯ намепарастидем ва чизеро чуз ба [хосту фармони] ӯ харом намекардем». Касоне, ки пеш аз онон буданд, низ чунин карданд; пас, оё паёмбарон вазифае чуз расонидани ошкор [-и ваҳй] доранд?

وَقَالَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا عَبَدْنَا مِنْ دُونِهِ مِنْ شَيْءٍ نَحْنُ وَلَا آبَاؤُنَا وَلَا حَرَمْنَا مِنْ دُونِهِ مِنْ شَيْءٍ كَذَلِكَ فَعَلَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَهَلْ عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ ﴿٣٥﴾

36. Якинан, Мо дар ҳар уммате паёмбареро [бо ин паём] барангехтем, ки: «Аллоҳи якторо бипарастед ва аз тоғут [маъбудони ғайри Аллоҳ таоло] дурӣ кунед». Пас, Аллоҳ таоло бархе аз ононро ҳидоят кардааст ва бархе аз онон низ сазовори гумроҳӣ шуданд. Пас, дар замин гардиш кунед ва бингаред, ки саранҷоми такзибкунандагон [-и оёти илоҳӣ] чи гуна будааст

وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنْ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الزُّلْمَ فَمِنْهُمْ مَن هَدَى اللَّهُ وَمِنْهُمْ مَن حَقَّتْ عَلَيْهِ الضَّلَالَةُ فَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكذِبِينَ ﴿٣٦﴾

37. [Эй Паёмбар] ҳар андоза бар ҳидояти онон мушток бошӣ, [суде надорад, зеро] Аллоҳ таоло касеро, ки гумроҳ намояд, ҳидоят нахоҳад кард ва онон [ҳеч] ёваре надоранд

إِنْ تَحْرِصْ عَلَى هُدَاهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ يُضِلُّ وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ ﴿٣٧﴾

38. [Мушрикон] Бо сахттарин савгандҳояшон ба Аллоҳ таоло савганд хӯрданд, ки: «Аллоҳ таоло касеро, ки мемирад, барнамеангезад». Оре, ин [барангехтани мурдагон] ваъдаест, ки бар ҳақ бар уҳдаи Ёст, вале бештари мардум намедонанд

وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ لَا يَبْعُثُ اللَّهُ مَن يَمُوتُ بَلَىٰ وَعَدًّا عَلَيْهِ حَقًّا وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٨﴾

39. [Ў мурдагонро зинда мекунад] То саранчоми [ҳақиқати] он чиро, ки дар он ихтилоф мекунанд, барояшон равшан созад ва то касоне, ки куфр варзиданд, бидонанд, ки дурӯғгӯ будаанд.

لِيُبَيِّنَ لَهُمُ الَّذِي يُخْتَلِفُونَ فِيهِ وَلِيَعْلَمَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّهُمْ كَانُوا كَذِبِينَ ﴿٣٩﴾

40. Сухани Мо дар бораи чизе, ки иродаашро кардаем, фақат ин аст, ки ба он мегӯем: «Мавҷуд шав», пас, бедиранг мавҷуд мешавад

إِنَّمَا قَوْلُنَا لِشَيْءٍ إِذَا أَرَدْنَاهُ أَن نَّقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿٤٠﴾

41. Ва касоне, ки дар [роҳи] Аллоҳ таоло - пас аз он ки мавриди ситам воқеъ шуданд - хичрат карданд, дар дунё [дар сарзамин ва] маконе наку ононро чой медиҳем; ва яқинан подоши охират бузургтар аст. Агар [онон, ки аз хичрат худдорӣ карданд, подоши ин корро] медонистанд, [ҳаргиз аз хичрат бознамеанд]

وَالَّذِينَ هَاجَرُوا فِي اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مَا ظَلَمُوا لَنُبَوِّئَنَّهُمْ فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَلَا جُزْءَ الْأَجْرِ الْأَكْبَرِ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿٤١﴾

42. [Мухочирон дар роҳи Аллоҳ таоло] касоне [ҳастанд], ки шикебой намуданд ва бар Парвардигорашон таваккал мекунанд

الَّذِينَ صَبَرُوا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿٤٢﴾

43. Ва [эй Паёмбар] Мо пеш аз ту ба ҷуз мардоне, ки ба онон ваҳй мекардем, [касера ба рисолат] нафиристодем; пас, [эй мушрикон] агар намедонед, аз аҳли зикр [донишмандони аҳли китоб] бипурсед

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ إِلَّا رَجَالًا نُوحِي إِلَيْهِمْ فَسَأَلُوا أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٤٣﴾

44. [Он паёмбаронро] Бо далоили равшан ва китобҳо[-и осмонӣ фиристодем]; ва [Мо ин] Куръонро бар ту нозил кардем, то барои мардум он чиро, ки бар эшон нозил шудааст, равшан созад; бошад, ки [дар мафохимаш] бияндешанд

بِالْبَيِّنَاتِ وَالزُّبُرِ وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الذِّكْرَ لِتُبَيِّنَ لِلنَّاسِ مَا نُزِّلَ إِلَيْهِمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٤٤﴾

45. Оё касоне, ки бадандешӣ [ва тавтеа] карданд, [аз ин] эмин ҳастанд, ки Аллоҳ таоло [ҳамаи]

أَفَأَمِنَ الَّذِينَ مَكَرُوا السَّيِّئَاتِ أَنْ يَخْفَىٰ اللَّهُ بِهِمُ الْأَرْضَ أَوْ يَأْتِيَهُمُ الْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٤٥﴾

ононро дар замин фурӯ барад ё азоби [илоҳӣ]
аз чойе, ки намедонанд, [ба суроғашон] биёяд?

46. Ё [он ки] ба хангоми рафту омадашон
[гиребони] ононро бигирад? Пас, онон монё
[-и расидани азоб] нестанд

أَوْ يَأْخُذْهُمْ فِي ثَقَلِهِمْ فَمَا هُمْ بِمُعْجِزِينَ ﴿٤٦﴾

47. Ё [он ки азоби илоҳӣ] дар ҳоле ки [аз он]
метарсанд, гиребонгирашон шавад? Пас, бе
тардид, Парвардигоратон дилсӯзи меҳрубон
аст [ки дар мучозотатон шитоб намекунанд]

أَوْ يَأْخُذْهُمْ عَلَى تَخَوُّفٍ فَإِنَّ رَبَّكُمْ لَرَءُوفٌ رَحِيمٌ ﴿٤٧﴾

48. Оё онон ба чизҳое [ҳамчун дарахтон ва кӯҳҳо],
ки Аллоҳ таоло офарида аст, наменигаранд,
ки [чи гуна бо ҳаракати хуршеду моҳ]
сояҳояшон аз рости чап мегустирад ва дар
ҳоле барои Аллоҳ таоло сачда мекунанд, ки
[дар баробараш] хоксоранд?

أَوَلَمْ يَرَوْا إِلَىٰ مَا خَلَقَ اللَّهُ مِنْ شَيْءٍ يَتَفَتَّوْنَ ظُلُمًا ظُلُمًا، عَنِ الْيَمِينِ
وَالشَّمَالِ سُجَّدًا لِلَّهِ وَهُمْ دَاخِرُونَ ﴿٤٨﴾

49. Ва ҳар чи дар осмонҳо ва замин аст - аз
чунбандагону фариштагон - [ҳамагӣ] барои
Аллоҳ таоло сачда меоваранд ва гарданкашӣ
намекунанд

وَلِلَّهِ يَسْجُدُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مِنْ دَابَّةٍ وَالْمَلَائِكَةُ
وَهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ ﴿٤٩﴾

50. [Фариштагон] Аз Парвардигори хеш, ки [ба
зот ва ғалаба ва қудраташ] болои онон аст,
метарсанд ва он чӣ фармон дода мешаванд,
ҳамон мекунанд

يَخَافُونَ رَبَّهُمْ مِنْ فَوْقِهِمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ ﴿٥٠﴾

51. Ва Аллоҳ таоло фармуд: «Ду маъбуд [-ро
барои худ ба парастиш] нагиред. Ҷуз ин нест,
ки [маъбуди шумо] ҳамон Аллоҳи яқтост;
пас, танҳо аз ман парво кунед»

﴿ وَقَالَ اللَّهُ لَا تَتَّخِذُوا لِلْهِبَةِ أَنْتِنَ إِنَّمَا هُوَ إِلَهٌ وَاحِدٌ فَإِيتِي
فَارْهَبُونِ ﴿٥١﴾

52. Ва он чи дар осмонҳо ва замин аст, аз они Ёст
ва парастишу фармондорӣ [низ] ҳамеша ва
пайваста барои Ёст. Оё аз ғайри Аллоҳ таоло
парво мекунед?

وَلَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَهُ الْيَتِيمُ وَأَصْبًا أَفَغَيْرَ اللَّهِ تَتَّقُونَ ﴿٥٢﴾

53. Ва [эй мардум] ҳар неъмате, ки доред, аз сӯи
Аллоҳ таоло аст; сипас чун ба шумо газанде
мерасад, ба пешгоҳи Ё нола ва зорӣ мекунед

وَمَا بِكُمْ مِنْ نِعْمَةٍ فَمِنَ اللَّهِ ثُمَّ إِذَا مَسَّكُمُ الضُّرُّ فَإِلَيْهِ تَجْتَرُونَ ﴿٥٣﴾

54. Сипас вақте он газандро аз шумо баргараф сохт, он гоҳ гурӯҳе аз шумо ба Парвардигорашон ширк меварзанд
- ثُمَّ إِذَا كَشَفَ الضَّرَّ عَنْكُمْ إِذَا فَرِيقٌ مِّنْكُمْ بِرَبِّهِمْ يُشْرِكُونَ ﴿٥٤﴾
-
55. То саранҷом ба он чӣ ба эшон додаем, носипосӣ кунанд. Пас, [чанд рӯзе аз неъматҳои дунё] бархӯрдор шавед, ки ба зудӣ [натоиҷи кирдоратонро] хоҳед донист
- لِيَكْفُرُوا بِمَا آتَيْنَهُمْ فَتَمَتَّعُوا فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٥٥﴾
-
56. Ва [мушрикони] аз он чӣ рӯзишон кардаем, барои чизҳое, ки ҳеҷ фаҳме надоранд [бутҳои] саҳме қарор медиҳанд. Ба Аллоҳ таоло савганд, ки дар бораи он ифтиро, ки мебастанд, ҳатман, бозхост хоҳед шуд
- وَيَجْعَلُونَ لِمَا لَا يَعْلَمُونَ نَصِيبًا مِّمَّا رَزَقْنَاهُمْ ۗ تَاللَّهِ لَتُسْأَلُنَّ عَمَّا كُنْتُمْ تَفْتَرُونَ ﴿٥٦﴾
-
57. Ва [онон фариштагонро] духтароне барои Аллоҳ таоло қарор медиҳанд - Ё муназаҳ аст - ва он чиро майл доранд [писарон] барои худашон [қарор медиҳанд]
- وَيَجْعَلُونَ لِلَّهِ الْبَنَاتِ سُبْحَانَهُ وَلَهُمْ مَا يَشْتَهُونَ ﴿٥٧﴾
-
58. Ва ҳар гоҳ яке аз оноро ба [таваллуди] духтаре башорат диҳанд, дар ҳоле ки хашмашро фуру мехӯрад, чеҳрааш [аз андӯх] тира мешавад
- وَإِذَا بُشِّرَ أَحَدُهُم بِالْأُنثَىٰ ظَلَّ وَجْهُهُ مُسْوَدًّا وَهُوَ كَظِيمٌ ﴿٥٨﴾
-
59. Аз бадӣ [ва нороҳатии] он чӣ ба ӯ мужда додаанд, аз қавм [-и ҳеш] пинҳон мешавад [ва бо худ меандешад, ки] оё ӯро бо сарафкандагӣ ниғаҳ дорад ё дар ҳок пинҳонаш кунад. Ҳон! Чи бад доварӣ мекунад!
- يَتَوَارَىٰ مِنَ الْقَوْمِ مِن سُوءِ مَا بُشِّرَ بِهٖ ۗ أَيُمْسِكُهُ عَلَىٰ هُونٍ ۗ أَمْ يَدُسُّهُ فِي التُّرَابِ ۗ أَلَا سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿٥٩﴾
-
60. Сифати зишт [-и чаҳлу куфр] барои қасонест, ки ба охират имон надоранд ва сифати бартар аз он Аллоҳ таоло аст ва Ё шикастнопазиру ҳақим аст
- لِلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ مَثَلُ السَّوٓءِ ۗ وَلِلَّهِ الْمَثَلُ الْأَعْلَىٰ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٦٠﴾
-
61. Ва агар Аллоҳ таоло мардумро ба хотири зулмашон бозхост мекард, чунбанде рӯйи замин боқӣ намегузошт; вале [кайфари] оноро то замони муайян ба таъхир меандозад; ва чун ачалашон ба сар ояд, на соате [аз он] таъхир мекунад ва на пешӣ мегиранд
- وَلَوْ يُؤَاخِذُ اللَّهُ النَّاسَ بِظُلْمِهِمْ مَا تَرَكَ عَلَيْهَا مِن دَابَّةٍ وَلَٰكِن يُؤَخِّرُهُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى ۖ فَإِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ لَا يَسْتَجِزُونَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ ﴿٦١﴾

62. Ва [мушрикони] он чиро хуш надоранд барои Аллоҳ таоло қарор медиҳанд ва забонашон [чунин] дурӯғ месозад, ки [растгагорӣ ва] накуй аз он эшон аст. Ҳаққо, ки оташ насибашон аст ва онон, ҳатман, аз пешгомон [-и дузах] хастанд

وَيَجْعَلُونَ لِلَّهِ مَا يَكْرَهُونَ وَتَصِفُ أَلْسِنَتُهُمُ الْكَذِبَ إِنَّ لَهُمُ
الْحُسْنَىٰ لَا جَرَمَ أَنَّ لَهُمُ النَّارَ وَأَنَّهُمْ مُّفْرَطُونَ ﴿٣٦﴾

63. [Эй Паёмбар] Савганд ба Аллоҳ таоло, ки ба сӯи умматҳое, ки пеш аз ту буданд, [низ паёмбароне] фиристодем; пас, шайтон корхояшонро барояшон орошт; аз ин рӯ, имрӯз [низ дӯст ва] корсозашон ҳам ўст ва барояшон азобе дарднок [дар пеш] аст

تَاللَّهِ لَقَدْ أَرْسَلْنَا إِلَىٰ أُمَمٍ مِّن قَبْلِكَ فَزَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ
أَعْمَالَهُمْ فَهُوَ وَرَثَتُهُمُ الْيَوْمَ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٣٧﴾

64. Ва [эй Паёмбар] ин китобро бар ту нозил накардем, магар барои ин ки [ҳақиқати] он чиро, ки [мардум] дар он ихтилоф доранд, барояшон баён кунӣ ва ҳидояту раҳмате бошад барои гурӯҳе, ки имон меоваранд

وَمَا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ إِلَّا لِلْبَيِّنِ لَهُمُ الَّذِي اخْتَلَفُوا فِيهِ
وَهَدَىٰ وَرَحْمَةً لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٣٨﴾

65. Ва Аллоҳ таоло аз осмон обе фурӯ фиристод ва бо он заминро пас аз ҳазон ва хушкиаш зинда кард. Ҳатман, дар ин амр барои мардуме, ки [сухани ҳақро] мешунаванд, нишонае [аз қудрати Парвардигор] аст

وَاللَّهُ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا إِنَّ فِي
ذَٰلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَسْمَعُونَ ﴿٣٩﴾

66. Ва [эй мардум,] дар [афзоиши] чаҳорпоён барои шумо ибрате аст: аз он чи дар шиками онҳост, аз миёни ғизоҳои ҳазмшуда ва хун шири холисе ба шумо менӯшонем, ки барои нӯшандагон гуворост

وَإِنَّ لَكُمْ فِي الْأَنْعَامِ لَعِبْرَةً لِّتُنذِرُوا مِمَّا فِي بُطُونِهِ مِن بَيْنِ
فَرْثٍ وَدَمٍ لَّبَآءًا خَالِصًا سَائِغًا لِّلشَّارِبِينَ ﴿٤٠﴾

67. Ва [низ] аз меваҳои дарахтони хурмо ва ангур ҳам шароб [-и мастиовар] ва ҳам рӯзии наку [ва покиза] ба даст меоваред. Бе гумон, дар ин [амр] барои касоне, ки хирад меварзанд, нишонае [аз лутфу қудрати Парвардигор] аст

وَمِن ثَمَرَاتِ النَّخِيلِ وَالْأَعْنَابِ تَتَّخِذُونَ مِنْهُ سَكَرًا وَرِزْقًا حَسَنًا
إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٤١﴾

68. Парвардигорат ба занбӯри асал илҳом кард, ки: аз кӯҳҳо ва дарахтон ва аз он чи [мардум] бино мекунанд, [барои худ] хонаҳое баргир

وَأَوْحَىٰ رَبُّكَ إِلَى النَّحْلِ أَنِ اتَّخِذِي مِنَ الْجِبَالِ بُيُوتًا وَمِنَ الشَّجَرِ
وَمِمَّا يَعْرِشُونَ ﴿٤٢﴾

69. Он гоҳ аз [шираи] тамоми меваҳо [ва гулҳо] бихӯр ва роҳҳои Парвардигорро фурутанона тай кун». Аз шиками онҳо шаҳде рангоранг берун меояд, ки шиҳои мардум дар он аст. Ба ростӣ, дар ин [амр] барои мардуме, ки меандешанд, нишонае [аз илму қудрати Парвардигор] аст

ثُمَّ كُلِي مِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ فَاسْلُكِي سُبُلَ رَبِّكِ ذُلُلًا يَخْرُجُ مِنْ بَطُونِهَا شَرَابٌ مُخْتَلِفٌ أَلْوَانُهُ فِيهِ شِفَاءٌ لِلنَّاسِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٦٩﴾

70. Ва Аллоҳ таоло шуморо офаридааст ва сипас ҷонатонро мегирад; ва бархе аз шумо ба фурутарини [даврони] умр [кухансоли] мерасанд, чунончи пас аз донистани [бисёре чизҳо, дигар] чизе намедонанд [ва ҳамаро фаромӯш мекунанд]. Бе тардид, Аллоҳ таоло донову тавоност

وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ ثُمَّ يَتَوَفَّاكُمْ وَمِنْكُمْ مَنْ يُرَدُّ إِلَىٰ أَرْدَلِ الْعُمُرِ لِكَيْ لَا يَعْلَمَ بَعْدَ عِلْمٍ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ قَدِيرٌ ﴿٧٠﴾

71. Ва Аллоҳ таоло бархе аз шуморо бар бархе [дигар] дар [неъмату] рӯзи бартарӣ додаст; пас, касоне, ки бартарӣ дода шудаанд, хозир нестанд, ки аз рӯзии худ ба бардагонашон бидиҳанд, то ҳамагӣ дар он [неъмату дорой] баробар шаванд. [Агар худ аз шарик безоранд, чаро барои Аллоҳ таоло шарик қарор медиҳанд?] Пас, оё [бо ин ширкварзӣ] неъмат Аллоҳро инкор мекунанд?

وَاللَّهُ فَضَّلَ بَعْضَكُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ فِي الرِّزْقِ فَمَا الَّذِينَ فُضِّلُوا بِرَأْدِي رِزْقِهِمْ عَلَىٰ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ فِيهِ سَوَاءٌ أَفَبِنِعْمَةِ اللَّهِ يَجْحَدُونَ ﴿٧١﴾

72. Ва Аллоҳ таоло барои шумо аз [чинси] худатон ҳамсароне қарор дод ва аз ҳамсаронатон барои шумо фарзандон ва наводагоне офарид ва аз чизҳои покиза ба шумо рӯзи бахшид. Пас, оё [боз ҳам] ба ботил имон меоваранд ва ба неъмат Аллоҳ таоло носипосӣ мекунанд?

وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا وَجَعَلَ لَكُمْ مِنْ أَزْوَاجِكُمْ بَنِينَ وَحَفَدَةً وَرَزَقَكُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ أَفَبِالْبَاطِلِ يُؤْمِنُونَ وَبِنِعْمَتِ اللَّهِ هُمْ يَكْفُرُونَ ﴿٧٢﴾

73. Ва [мушрикон] ба ҷойи Аллоҳ таоло чизҳои мепарастанд, ки молики ҳеҷ рӯзие дар осмонҳо ва замин барояшон нестанд ва тавоноӣ [-и ҳеҷ коре] надоранд

وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَمْلِكُ لَهُمْ رِزْقًا مِنَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ شَيْئًا وَلَا يَسْتَطِيعُونَ ﴿٧٣﴾

74. Пас, барои Аллоҳ таоло амсол [ва шарикҳои мутааддид] қоида нашавед. Бе тардид, Аллоҳ таоло медонад ва шумо намедонед

فَلَا تَضْرِبُوا لِلَّهِ الْأَمْثَالَ إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٧٤﴾

75. Аллоҳ таоло мисоле задааст: бардаи мамлуке, ки қодир ба ҳеч коре нест ва [дар муқобил,] касе, ки аз чониби ҳеш ба ӯ рӯзии нақе бахшидаем ва ӯ аз ҳамон [неъматҳои илоҳӣ] пинҳону ошқор инфоқ мекунад. Оё ин ду баробаранд? [Пас, шумо мушрикон чи гуна молики мутлақро бо бутҳои нотавон яксон медонед?] Ситоиш махсуси Аллоҳ таоло аст; аммо бештарашон [ҳаққи ягонагиашро] намедонанд

﴿صَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا عَبْدًا مَمْلُوكًا لَا يَقْدِرُ عَلَىٰ شَيْءٍ وَمَن رَّرَفْنَاهُ مِنَّا رِزْقًا حَسَنًا فَهُوَ يُنْفِقُ مِنْهُ سِرًّا وَجَهْرًا هَلْ يَسْتَوُونَ الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٧٥﴾

76. Ва Аллоҳ таоло масали [дигаре] задааст: ду мардро [фарз кунед], ки яке аз он ду лол аст ва ҳеч коре аз вай барнамеояд ва сарбори дӯсти худ мебошад, ҳар кучо ӯро мефиристад, ҳеч хайре ба ҳамроҳ намеоварад [ва вазоифашро ба дурусти анҷом намедихад]; оё ӯ бо касе, ки ба адолат фармон медиҳад ва худ бар роҳе мустақим қарор дорад, баробар аст? [Пас, шумо мушрикон чи гуна кодири мутлақро бо бутҳои беэҳсоси нотавон яксон медонед?]

﴿وَصَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا رَّجُلَيْنِ أَحَدُهُمَا أَبْكَمُ لَا يَقْدِرُ عَلَىٰ شَيْءٍ وَهُوَ كَلٌّ عَلَىٰ مَوْلَاهُ أَيْنَمَا يُوَجَّهُهُ لَا يَأْتِ بِخَيْرٍ هَلْ يَسْتَوِي هُوَ وَمَن يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَهُوَ عَلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٧٦﴾

77. [Илми] Ғайби осмонҳо ва замин танҳо аз они Аллоҳ таоло аст ва амри [барпоии] киёмат ҷуз [ба суръати] як чашм бар ҳам задан нест; ё [ҳатто] сареътар. Бе тардид, Аллоҳ таоло бар ҳар чизе тавоност

﴿وَلِلَّهِ غَيْبُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا أُمِرَ السَّاعَةَ إِلَّا كَلِمَةٍ الْبَصَرِ أَوْ هُوَ أَقْرَبُ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٧٧﴾

78. [Эй мардум] Аллоҳ таоло шуморо аз шиками модаронатон хорич намуд, дар ҳоле ки ҳеч чиз намедонистед; ва бароятон гӯшу чашм ва дил [-у ақл] падида овард [то қудратҳои илоҳиро дарк кунед]; бошад, ки сипос гузоред

﴿وَاللَّهُ أَخْرَجَكُم مِّنْ بُطُونِ أُمَّهَاتِكُمْ لَا تَعْلَمُونَ شَيْئًا وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَرَ وَالْأَفْئِدَةَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٧٨﴾

79. Оё [мушрикон] парандагонро надидаанд, ки дар фазои осмон ром шудаанд [ва] касе ҷуз Аллоҳ таоло онҳоро [дар он ҳол] ниғаҳ намедорад? Ба ростӣ, дар ин [амр] барои мардуме, ки имон доранд, нишонаҳое [аз қудрати Парвардигор] аст

﴿أَلَمْ يَرَوْا إِلَى الطَّيْرِ مُسَخَّرَاتٍ فِي جَوْ السَّمَاءِ مَا يُمَسِّكُهُنَّ إِلَّا اللَّهُ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٧٩﴾

80. Аллоҳ таоло барои шумо аз хонаҳоятон маҳалли суқунат [ва оромиш] қарор дод ва аз пушти

﴿وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُم مِّن بُيُوتِكُمْ سَكَنًا وَجَعَلَ لَكُم مِّن جُلُودِ الْأَنْعَامِ بُيُوتًا تَسْتَخِفُّونَهَا يَوْمَ ظَعْنِكُمْ وَيَوْمَ إِقَامَتِكُمْ وَمِن

чаҳорпоён [низ] бароятон хонаҳое [хаймаҳое]
қарор дод, то рӯзи кӯч қардан онҳоро сабук
меёбед ва рӯзи икомататон [низ барпоиаш осон
бошад]; ва аз пашму тибитҳо ва мӯйҳояшон
то муддате муайян [бароятон] асоси [хона] ва
асбоб [-у васоили зиндагӣ] фароҳам қард

أَصَوِّفُهَا وَأَوْبَارِهَا وَأَشْعَارِهَا أَثْنًا وَمَتَنًا إِلَى حِينٍ ﴿٨١﴾

81. Аллоҳ таоло аз он чӣ офарид, сояҳое бароятон
фароҳам овардааст ва аз кӯҳҳо [низ роҳҳо ва]
паноҳгоҳҳое бароятон қарор додааст ва бароятон
чомаҳое падида овардааст, ки аз [сармо] ва гармо
нигоҳатон медорад ва [зирехҳо ва] танпӯшҳое,
ки шуморо дар ҷанг[-ҳоя]-тон ҳифз мекунад.
ӯ, инчунин, неъматашро бар шумо тамоми
мегардонад; бошад, ки [дар баробари тавҳид]
таслим шавед [ва ширк наварзед]

وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُمْ مِمَّا خَلَقَ ظِلَالًا وَجَعَلَ لَكُمْ مِنَ الْجِبَالِ أَكْنَانًا
وَجَعَلَ لَكُمْ سَرَابِيلَ تَقِيكُمُ الْحَرَّ وَسَرَابِيلَ تَقِيكُمُ بَأْسَكُمْ
كَذَلِكَ يُبَيِّنُ نِعْمَتَهُ عَلَيْكُمْ لَعَلَّكُمْ تُسْلِمُونَ ﴿٨١﴾

82. Пас, [эй Паёмбар] агар [мушрикони] рӯй
гардонанд, ҷуз ин нест, ки вазифаи ту [фақат]
паёмрасонии ошқор аст

فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلْغُ الْمُبِينُ ﴿٨٢﴾

83. [Онон] неъмат Аллоҳро мешиносанд; он гоҳ
[боз ҳам] инқораш мекунад ва бештарашон
носибусу кофиранд

يَعْرِفُونَ نِعْمَتَ اللَّهِ ثُمَّ يُنْكِرُونَهَا وَأَكْثَرُهُمُ الْكَافِرُونَ ﴿٨٣﴾

84. Ва [ёд кун аз] рӯзе, ки аз ҳар уммати гувоҳе
[барояшон] бармеангезем; он гоҳ ба касоне,
ки қуфр варзиданд, на иҷозат [-и сухан
гуфтан] дода мешавад ва на аз эшон дархости
пузиш мешавад

وَيَوْمَ نَبْعَثُ مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا ثُمَّ لَا يُؤْذَنُ لِلَّذِينَ كَفَرُوا وَلَا
هُمْ يُسْتَعْتَبُونَ ﴿٨٤﴾

85. Ва касоне, ки ситам қарданд, ҳангоме ки
азоби [охират]-ро мебинанд; на азобашон
сабук мешавад ва на муҳлат дода мешаванд

وَإِذَا رَأَى الَّذِينَ ظَلَمُوا الْعَذَابَ فَلَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ ﴿٨٥﴾

86. Онон, ки ширк варзиданд, вақте шарикони
худро мебинанд, мегӯянд: «Парвардигоро,
инҳо буданд он шариконе, ки мо ба ҷойи ту
мехондем» ва[-ле шарикон] сухани ононро
рад мекунад, ки: «яқинан шумо дурӯғгӯед»

وَإِذَا رَأَى الَّذِينَ أَشْرَكُوا شُرَكَاءَهُمْ قَالُوا رَبَّنَا هَؤُلَاءِ شُرَكَائُنَا الَّذِينَ
كُنَّا نَدْعُوا مِنْ دُونِكَ فَأَلْقُوا إِلَيْهِمُ الْقَوْلَ إِنَّكُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿٨٦﴾

87. Дар он рӯз дар баробари Аллоҳ таоло сари таслим меафкананд ва дурӯғҳое, ки [дар бораи шафоати ғайри Аллоҳ таоло] мебофтанд, ҳама маҳву нобуд мегардад

وَالْقَوْمَ إِلَى اللَّهِ يَوْمَئِذٍ السَّلَامَ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٨٧﴾

88. Касоне, ки куфр варзиданд ва [мардумро] аз роҳи Аллоҳ таоло боздоштанд, ба [кайфари] он ки фасод мекарданд, азобе бар азобашон меафзоиш

الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ زِدْنَاهُمْ عَذَابًا فَوْقَ الْعَذَابِ بِمَا كَانُوا يُفْسِدُونَ ﴿٨٨﴾

89. Ва рӯзе [-ро ёд кун], ки аз ҳар уммате гувоҳе аз худашон бар онон мегирем [ки ба куфру имонашон гувоҳӣ диҳад] ва туро [эй Муҳаммад] бар инон гувоҳ мегирем; ва Мо ин китоб [Қуръон] - ро бар ту нозил кардем, ки равшангари ҳама чиз аст ва барои мусулмонон раҳнамуд ва раҳмату башорат аст

وَيَوْمَ نَبْعَثُ فِي كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا عَلَيْهِمْ مِنْ أَنْفُسِهِمْ وَجِئْنَا بِكَ شَهِيدًا عَلَى هَؤُلَاءِ وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ تِبْيَانًا لِكُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً وَبُشْرَى لِلْمُسْلِمِينَ ﴿٨٩﴾

90. Дар ҳақиқат, Аллоҳ таоло [шуморо] ба адлу накукорӣ ва бахшиш ба хешовандон фармон медиҳад ва аз фаҳшо ва зишткорӣ ва саркашӣ наҳӣ мекунад. Ў шуморо панд медиҳад; бошад, ки панд гиред

إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَالْإِحْسَانِ وَإِيتَايَ ذِي الْقُرْبَىٰ وَيَنْهَىٰ عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَالْبَغْيِ يَعِظُكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿٩٠﴾

91. Ва чун бо Аллоҳ таоло [ё мардум] паймон бастед, ба он вафо кунед; ва савгандҳои худро пас аз муҳкам сохтанашон нашканд, дар ҳоле ки Аллохро бар [вафодорӣ] хеш гувоҳ қарор додаед. Бе тардид, Аллоҳ таоло медонад, ки чи мекунад

وَأَوْفُوا بِعَهْدِ اللَّهِ إِذَا عَاهَدْتُمْ وَلَا تَنْقُضُوا الْأَيْمَانَ بَعْدَ تَوْكِيدِهَا وَقَدْ جَعَلْتُمُ اللَّهَ عَلَيْكُمْ كَفِيلًا إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا تَفْعَلُونَ ﴿٩١﴾

92. Ва монанди он зан [-и нодоне] набошед, ки риштаи [пашмии тобидаи] хешро аз ҳам бозкушод [ва гусаст; пас, мабодо] савгандҳои худро василаи фиреби якдигар қарор диҳед [он ҳам танҳо] бад-ин сабаб, ки гурӯҳе [сарват ва] чамъияташон афзунтар аз дигаре аст. Ҷуз ин нест, ки Аллоҳ таоло шуморо бо ин [қор] меозмояд ва яқинан рӯзи қиёмат он чиро, ки дар он ихтилоф мекардед, барояшон равшан месозад

وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِي تَقَصَّتْ غَزَلَهَا مِنْ بَعْدِ قُوَّةٍ أَنْكَلَتْ تَتَّخِذُونَ أَيْمَانَكُمْ دَخَلًا بَيْنَكُمْ أَنْ تَكُونَ أُمَّةٌ هِيَ أَرْبَىٰ مِنْ أُمَّةٍ إِنَّمَا يَبْلُوكُمُ اللَّهُ بِهِ ۗ وَلِيُبَيِّنَ لَكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ مَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿٩٢﴾

93. Ва агар меҳост, ҳамаи шуморо як уммат қарор меод, вале [бо адолати хеш] ҳар киро бихоҳад гумроҳ мекунад ва [бо фазли хеш] ҳар киро бихоҳад, ҳидоят менамояд; ва шумо [рӯзи қиёмат], ҳатман, аз он чи мекардед, бозхост хоҳед шуд
- وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَلَكِنْ يُضِلُّ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ وَلَتُسْأَلُنَّ عَمَّا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٣﴾
94. Ва савгандхоятонро василаи найранг [ва фиребгарӣ] миёни хеш қарор надихед, то мабодо [имонатон ба ҳатар афтад ва] гоме пас аз устувориаш билағжад ва ба сазои он ки [мардумро] аз роҳи Аллоҳ таоло боздоштаед, [кайфари] ногуворе бичашед ва азобе бузург бароятон [дар пеш] бошад
- وَلَا تَتَّخِذُوا أَيْمَانَكُمْ دَخَالًا بَيْنَكُمْ فَتَزِلَّ قَدَمٌ بَعْدَ ثُبُوتِهَا وَتَذُوقُوا أَلْسُوهُ بِمَا صَدَدْتُمْ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَلَكُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١٤﴾
95. Ва паймони Аллохро ба баҳои андак нафурушед. Агар бидонед, яқинан он чи назди Аллоҳ таоло аст, бароятон беҳтар аст
- وَلَا تَشْتَرُوا بِعَهْدِ اللَّهِ ثَمَنًا قَلِيلًا إِنَّمَا عِنْدَ اللَّهِ هُوَ خَيْرٌ لَكُمْ إِن كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١٥﴾
96. Он чи назди шумост, поён мепазирад ва [ле] он чи назди Аллоҳ таоло аст, боқӣ [ва човид] аст; ва, ҳатман, ба касоне, ки шикебой кардаанд, ачрашонро бар асоси накутарин [тоат ва] коре, ки мекарданд, хоҳем дод
- مَا عِنْدَكُمْ يَنْفَدُ وَمَا عِنْدَ اللَّهِ بَاقٍ وَلَنَجْزِيَنَّ الَّذِينَ صَبَرُوا أَجْرَهُمْ بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٦﴾
97. Ҳар кас - аз мард ё зан - ки кори нек кунад ва муъмин бошад, ҳатман, ўро [дар дунё] ба зиндагонии поку писандидае зинда медорем ва [дар охираи низ] бар асоси накутарин [тоат ва] коре, ки мекарданд, ба онон подош медиҳем
- مَنْ عَمِلَ صَالِحًا مِّن ذَكَرٍ أَوْ أُنْفَىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَنُحْيِيَنَّهُ حَيٰوةً طَيِّبَةً وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَجْرَهُمْ بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٧﴾
98. Пас, [эй муъмин] ҳангоме ки Қуръон меҳонӣ, аз [шарри] шайтони рондашуда ба Аллоҳ таоло паноҳ бибар
- فَإِذَا قَرَأْتَ الْقُرْءَانَ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطٰنِ الرَّجِيمِ ﴿١٨﴾
99. Бе тардид, ў бар касоне, ки имон овардаанд ва бар Парвардигорашон таваккал мекунанд [ҳеч] тасаллуте надорад
- إِنَّهُ لَيْسَ لَهُ سُلْطٰنٌ عَلَى الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿١٩﴾
100. Тасаллутӣ ў танҳо бар касонест, ки ўро [дӯсту] корсози худ гирифтаанд ва [ҳамчунин бар] касоне, ки ба Аллоҳ таоло ширк меварзанд
- إِنَّمَا سُلْطٰنُهُ عَلَى الَّذِينَ يَتَوَلَّوْنَهُ وَالَّذِينَ هُمْ بِهِ مُشْرِكُونَ ﴿٢٠﴾

101. Ва хангоме ки [хукми] оятеро чойгузини ояте [дигар] мекунем - ҳол он ки Аллоҳ таоло ба он чи нозил мекунад, донотар аст - [кофирон] мегӯянд: «[Эй Муҳаммад] ҷуз ин нест, ки ту дурӯғбофӣ». [Чунин нест] Балки бештарашон [аз аҳкоми шаръ ва ҳикмати илоҳӣ чизе] намедонанд

وَإِذَا بَدَلْنَا آيَةً مَّكَانَ آيَةٍ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا يُنَزَّلُ قَالُوا إِنَّمَا أَنْتَ مُفْتَرٍ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٣١﴾

102. Бигӯ: «Рӯҳу-л-қудус [Ҷабраил] онро аз ҷониби Парвардигорат бар ҳақ нозил кардааст, то касонро, ки имон овардаанд, собитқадам гардонад ва барои мусулмонон ҳидоят ва башорате бошад»

قُلْ نَزَّلَهُ رُوحُ الْقُدُسِ مِنْ رَبِّكَ بِالْحَقِّ لِيُثَبِّتَ الَّذِينَ آمَنُوا وَهُدًى وَبُشْرَى لِلْمُسْلِمِينَ ﴿١٣٢﴾

103. Ва яқинан медонем, ки онон мегӯянд: «Ҳатман, башаре [ин оётро] ба ӯ омӯзиш медиҳад». [На, чунин нест; зеро] забони касе, ки [ин] нисбатро ба ӯ медиҳад, ғайри арабӣ аст, ҳол он ки ин [Қуръон] ба забони арабии равшан аст

وَلَقَدْ نَعْلَمُ أَنَّهُمْ يَقُولُونَ إِنَّمَا يُعَلِّمُهُ بَشَرٌ لِّسَانُ الَّذِي يُلْحِدُونَ إِلَيْهِ أَعْجَبِي وَهَذَا لِسَانٌ عَرَبِيٌّ مُبِينٌ ﴿١٣٣﴾

104. Яқинан, касоне, ки ба оёти Аллоҳ таоло имон намеоваранд, Аллоҳ таоло ҳидояташон намекунад ва барои онон азоби дардноке [дар пеш] аст

إِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ لَا يَهْدِيهِمُ اللَّهُ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٣٤﴾

105. [Муҳаммад дурӯғӯ нест, балки] Касоне дурӯғ мебофанд, ки ба оёти Аллоҳ таоло имон надоранд ва инон дурӯғӯён [-и воқеӣ] ҳастанд

إِنَّمَا يَفْتَرِي الْكُذِّبَ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَأُولَئِكَ هُمُ الْكٰذِبُونَ ﴿١٣٥﴾

106. Ҳар ки баъд аз имонаш ба Аллоҳ куфр биварзад [гирифтори азоби илоҳӣ хоҳад шуд]; магар касе, ки [ба ин кор] водор шуда бошад ва[-ле] дилаш ба имон ором [ва устувор] бошад; аммо ҳар ки синаашро ба куфр кушода кард, хашми Аллоҳ таоло бар онон аст ва азобе саҳмгин [дар пеш] доранд

مَنْ كَفَرَ بِاللَّهِ مِنْ بَعْدِ إِيمَانِهِ إِلَّا مِنْ أَكْرَهٍ وَقَلْبُهُ مُطْمَئِنٌّ بِالْإِيمَانِ وَلَكِنْ مَنْ شَرَحَ بِالْكُفْرِ صَدْرًا فَعَلَيْهِمْ غَضَبٌ مِنَ اللَّهِ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١٣٦﴾

107. Ин [мучозот] аз он рӯст, ки зиндагии дунёро бар охират тарҷеҳ доданд; ва Аллоҳ таоло гурӯҳи кофиронро ҳидоят намекунад

ذٰلِكَ بِأَنَّهُمْ اسْتَحَبُّوا الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا عَلَى الْآخِرَةِ وَأَنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ ﴿١٣٧﴾

108. Инон касоне ҳастанд, ки [бар асари гуноҳонашон] Аллоҳ таоло бар дилҳо ва гӯшу чашмонашон муҳр ниҳодааст; ва инон гофилон [-и воқеӣ] ҳастанд

أُولَئِكَ الَّذِينَ طَبَعَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ وَسَمِعِهِمْ وَأَبْصَرِهِمْ وَأُولَئِكَ هُمُ الْغَافِلُونَ ﴿١٠٨﴾

109. Яқинан онон дар охираат зиёнкоранд

لَا جَرَمَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿١٠٩﴾

110. Сипас Парвардигорат нисбат ба касоне, ки пас аз зачр кашидан [аз озори мушрикони] хичрат қарданд ва сипас ба чиҳод бархостанд ва шикебой намуданд, Парвардигорат [нисбат ба онон] пас аз он [ҳама сахтиҳо], ҳатман, омурзандаи меҳрубон аст

ثُمَّ إِنَّ رَبَّكَ لِلَّذِينَ هَاجَرُوا مِن بَعْدِ مَا فُتِنُوا ثُمَّ جَاهَدُوا وَصَبَرُوا إِنَّ رَبَّكَ مِن بَعْدِهَا لَعَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١١٠﴾

111. [Эй Паёмбар, ёд кун аз] Рӯзе, ки ҳар кас дар ҳоле [ба пешгоҳи адли илоҳӣ] меояд, ки [танҳо] аз худ дифоъ мекунад; ва ҳар кас дар баробари он чи қардааст, бе каму қост подош мегирад ва бар онон ситам намеравад

﴿يَوْمَ تَأْتِي كُلُّ نَفْسٍ تُجَادِلُ عَن نَّفْسِهَا وَتُوْفَىٰ كُلُّ نَفْسٍ بِمَا عَمِلَتْ وَهُمْ لَا يَرْجِعُونَ﴾ ﴿١١١﴾

112. Ва Аллоҳ таоло шаҳре [ҳамчун Макка]-ро мисол мезанад, ки амну ором буд ва рӯзиаш аз ҳар сӯ ба осонӣ ва фаровонӣ мерасид, вале [мардумонаш] нисбат ба неъматҳои илоҳӣ носипосӣ намуданд ва он гоҳ Аллоҳ таоло низ ба сазои он чи мекарданд, таъми гуруснагӣ ва тарсро ба [аҳли] он чашонид

وَصَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا قَرْيَةً كَانَتْ ءَامِنَةً مُّطْمَئِنَّةً يَأْتِيهَا رِزْقُهَا رَغَدًا مِّن كُلِّ مَكَانٍ فَكَفَرَتْ بِأَنْعُمِ اللَّهِ فَأَذَقَهَا اللَّهُ لِبَاسَ الْجُوعِ وَالْخَوْفِ بِمَا كَانُوا يَصْنَعُونَ ﴿١١٢﴾

113. Ва паёмбаре аз худашон ба сӯйи онон омад, аммо ўро дурўғӯ ангошанд; он гоҳ, дар ҳоле ки ситамгор [ва мушрик] буданд, азоби [илоҳӣ] ононро фуру гирифт

وَلَقَدْ جَاءَهُمْ رَسُولٌ مِّنْهُمْ فَكَذَّبُوهُ فَأَخَذَهُمُ الْعَذَابُ وَهُمْ ظَالِمُونَ ﴿١١٣﴾

114. Пас аз он чи Аллоҳ таоло рӯзиатон қардааст, ҳалолу покиза бихӯред ва агар фақат Ёро мепарастед, бар неъматҳои илоҳӣ шуқр гузоред

فَكُلُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ حَلَالًا طَيِّبًا وَاشْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ إِنَّ كُنْتُمْ لِيَّاهُ تَعْبُدُونَ ﴿١١٤﴾

115. Ҷуз ин нест, ки [Аллоҳ таоло] фақат мурдор ва хун ва гӯшти ҳук ва он чиро, ки [ҳангоми забх] номи ғайри Аллоҳ таоло бар он бурда шудааст, бар шумо ҳаром қардааст; пас, ҳар

إِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةَ وَالْدَّمَ وَالْخِنزِيرَ وَمَا أَهَلَ لِغَيْرِ اللَّهِ بِهِ ۗ فَمَنِ اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَإِنَّ اللَّهَ عَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١١٥﴾

ки [барои хифзи чонаш ба хӯрдани онҳо]
ночор шавад [ва] саркашу зиёдаҳо набошад,
[бар ӯ гуноҳ нест, чаро ки] бе тардид, Аллоҳ
таоло омурандаи меҳрубан аст

116. Ва [эй мушрикон] бо дурӯғе, ки бар забонатон
чорӣ мешавад, нагӯед: «Ин ҳалол аст ва он
ҳаром», то бар Аллоҳ таоло дурӯғ бандед.
Касоне, ки бар Аллоҳ таоло дурӯғ мебанданд,
харгиз растагор намешаванд

وَلَا تَقُولُوا لِمَا تَصِفُ أَلْسِنَتُكُمُ الْكَذِبَ هَذَا حَلَالٌ وَهَذَا حَرَامٌ لِيَتَفَتَرُوا
عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ إِنَّ الَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ لَا يَفْلِحُونَ ﴿١١٦﴾

117. [Натиҷаи дунёдӯстиашон] Баҳрае андак аст
ва [дар охираг] азобе дарднок [дар пеш] доранд

مَتَّعَ قَلِيلٌ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١١٧﴾

118. Ва бар яҳудиён он чиро пештар бар ту хикоят
кардем, ҳаром намудем ва Мо ба онон ситам
накардем; балки онҳо худ [буданд, ки дар
натиҷаи нофармонӣ] ба ҳештан ситам мекарданд

وَعَلَى الَّذِينَ هَادُوا حَرَمْنَا مَا كُفِّرُوا عَنْكَ مِنْ قَبْلُ وَمَا ظَلَمْنَاهُمْ
وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿١١٨﴾

119. Он гоҳ Парвардигорат нисбат ба касоне, ки
аз рӯи нодонӣ гуноҳ карданд ва сипас аз он
[иштибоҳот] тавба намуданд ва дурусткорӣ
карданд, хатман, Парвардигорат пас аз он
омурандаи меҳрубан аст

ثُمَّ إِنَّ رَبَّكَ لِلَّذِينَ عَمِلُوا السُّوءَ بِجَهْلَةٍ ثُمَّ تَابُوا مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ
وَأَصْلَحُوا إِنَّ رَبَّكَ مِنْ بَعْدِهَا لَعَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١١٩﴾

120. Бе гумон, Иброҳим пешвое фурӯтан дар
баробари Аллоҳ таоло ва ҳақгаро буд ва
[харгиз] дар зумраи мушрикон набуд

إِنَّ إِبْرَاهِيمَ كَانَ أُمَّةً قَانِتًا لِلَّهِ حَنِيفًا وَلَمْ يَكُ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٢٠﴾

121. Ӯ шукргузори неъматҳои Аллоҳ таоло буд.
[Аллоҳ таоло] Вайро баргузид ва ба роҳи
рост хидоят намуд

شَاكِرًا لِأَنْعُمِهِ أَجْتَبَنَاهُ وَهَدَيْنَاهُ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿١٢١﴾

122. [Мо] Дар дунё ба ӯ некӣ ато кардем ва,
хатман, ӯ дар охираг [низ] аз шоистагон аст

وَأَتَيْنَاهُ فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَإِنَّهُ فِي الْآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ ﴿١٢٢﴾

123. Сипас [эй Паёмбар] ба ту ваҳй кардем, ки аз
оини Иброҳим пайравӣ кун, ки ҳақгаро буд
ва [харгиз] дар зумраи мушрикон набуд

ثُمَّ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ أَنْ أَنْعِ مَلَائِكَةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٢٣﴾

124. [Вочиб будани бузургдошти рӯзҳои] Шанбе
танҳо бар касоне қарор дода шуд, ки дар он

إِنَّمَا جُعِلَ السَّبْتُ عَلَى الَّذِينَ اخْتَلَفُوا فِيهِ وَإِنَّ رَبَّكَ لَيَحْكُمُ
بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿١٢٤﴾

ихтилоф карданд; ва, ҳатман, Парвардигорат
рӯзи қиёмат дар мавриди он чи ихтилоф
мекарданд, миёнашон доварӣ хоҳад кард

125. [Эй Паёмбар, мардумро] Бо ҳикмат ва панди
наку ба роҳи Парвардигорат даъват намо
ва бо равише, ки накутар аст, бо онон [бахсу]
мунозира кун. Бе тардид, Парвардигорат ба
[ҳоли] касе, ки аз роҳи ӯ гумроҳ шуд, донотар аст
ва ӯ ба [ҳоли] хидоятёфтагон [низ] донотар аст

أَدْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحُكْمَةِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ وَجَدِلْهُمْ بِالَّتِي
هِيَ أَحْسَنُ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ
بِالْمُهْتَدِينَ ﴿١٢٥﴾

126. Ва агар [шумо муъминон] хостед
[душманонатонро] мучозот кунед, пас,
чунон мучозот кунед, ки [онон] шуморо
мучозот кардаанд; ва агар [хештандорӣ ва]
шикебой кунед, [бидонед, ки] ҳатман, ин
[кор] барои шикебоён беҳтар аст

وَإِنْ عَاقَبْتُمْ فَعَاقِبُوا بِمِثْلِ مَا عُوقِبْتُمْ بِهِ وَلَئِن صَبَرْتُمْ لَهُوَ خَيْرٌ
لِّلصَّابِرِينَ ﴿١٢٦﴾

127. Ва [эй Паёмбар] шикебой пеша кун ва
шикебоият ҷуз ба [ёри ва] тавфиқи Аллоҳ
таоло нест; ва бар онон [кофирон] андӯх махӯр
ва аз найранге, ки меварзанд, дилтанг мабош

وَأَصْبِرْ وَمَا صَبْرُكَ إِلَّا بِاللَّهِ وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَلَا تَكُ فِي ضَيْقٍ
مِّمَّا يَمْكُرُونَ ﴿١٢٧﴾

128. Бе тардид, Аллоҳ таоло бо касоне аст, ки
парҳезкорӣ карданд ва касоне, ки накукоранд

إِنَّ اللَّهَ مَعَ الَّذِينَ اتَّقَوْا وَالَّذِينَ هُمْ مُحْسِنُونَ ﴿١٢٨﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Поку муназзах аст он [Парвардигоре] ки бандааш [Муҳаммад]-ро шабонгоҳ аз масчиду-л-ҳаром ба сӯйи Масҷид-ул-ақсо - ки перомунашро баракат додаем - сайр дод, то бархе аз нишонаҳои [қудрати] хешро ба ӯ бинмоёнем. Бе тардид, ӯ ҳамон шунавои биност
- سُبْحَانَ الَّذِي أَسْرَى بِعَبْدِهِ لَيْلًا مِنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ إِلَى الْمَسْجِدِ الْأَقْصَا الَّذِي بَرَكْنَا حَوْلَهُ لِنُرِيَهُ مِنْ آيَاتِنَا إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ﴿١﴾
-
2. Ва Мо ба Мӯсо китоби [Таврот] додем ва онро [мояи] ҳидояти Бани Исроил сохтем [ва фармудем], ки: «Чуз ман коргузоре [барои худ] барнагузинед»
- وَأَتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ وَجَعَلْنَاهُ هُدًى لِبَنِي إِسْرَائِيلَ آلَا تَتَذَكَّرُونَ ﴿٢﴾ وَذُرِّيَّةَ مَنْ حَمَلْنَا مَعَ نُوحٍ إِنَّهُ كَانَ عَبْدًا شَكُورًا ﴿٣﴾
-
3. Эй фарзандони касоне, ки бо Нух [бар киштӣ] саворашон кардем, ба ростӣ ӯ [Нух] бандае шукргузор буд
- وَقَضَيْنَا إِلَى بَنِي إِسْرَائِيلَ فِي الْكِتَابِ لَتُفْسِدُنَّ فِي الْأَرْضِ مَرَّتَيْنِ وَلَتَعْلُنَّ عُلُوقًا كَبِيرًا ﴿٤﴾
-
4. Ва дар китоби [Таврот] ба Бани Исроил ваҳй кардем, ки ҳатман, ду бор дар замин фасод хоҳед кард ва ҳатман, саркашӣ [ва туғғени] бузурге хоҳед намуд
- فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ أُولَاهُمَا بَعَثْنَا عَلَيْكُمْ عِبَادًا لَنَا أُولَى بَأْسٍ شَدِيدٍ فَجَاسُوا خِلَالَ الدِّيَارِ وَكَانَ وَعْدًا مَفْعُولًا ﴿٥﴾
-
5. Пас, ҳар гоҳ ваъдаи нахустин аз он ду [бор] фаро расид, гурӯҳе аз бандагони бисёр неруманд [ва пайкорҷӯйи] худро бар шумо бармеангезем, то миёни хонаҳо [-ягон барои қатлу ғорати шумо] ба чувстучу дароянд, ва ин ваъдаи анҷомшудани [ва қатъӣ] буд
- ثُمَّ رَدَدْنَا لَكُمُ الْكَرَّةَ عَلَيْهِمْ وَأَمْدَدْنَاكُمْ بِأَمْوَالٍ وَبَيْنَ وَجَعَلْنَاكُمْ أَكْثَرَ نَفِيرًا ﴿٦﴾
-
6. Он гоҳ [пас аз муддате] шуморо бар онон мусаллат мегардонем ва бо амволу фарзандон ёриатон мекунем, ва [теъдоди] нафароти шуморо бештар [аз душман] мегардонем
- إِنْ أَحْسَنْتُمْ أَحْسَنْتُمْ لِأَنْفُسِكُمْ وَإِنْ أَسَأْتُمْ فَلَهَا فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ الْآخِرَةِ لِيَسُئَرُوا وُجُوهَكُمْ وَلِيَدْخُلُوا الْمَسْجِدَ كَمَا دَخَلُوهُ
-
7. Агар [дар гуфтору рафтор] некӣ кунед, ба худ некӣ кардаед, ва агар бадӣ кунед, [боз ҳам ба]

худ кардаед. Пас, хангоме ки ваъдаи дигар фаро расид [душман ончунон хоратон месозад], ки осори ғаму андӯх дар чехраҳоятон зоҳир мешавад ва ҳамон гуна ки бори нахуст ворид шуданд [ин бор низ ҳамла меоваранд], то ба Масҷид[-ул-ақсо] дохил шаванд ва то бар ҳар чи даст ёбанд, яқсара нобуд кунанд

أَوَّلَ مَرَّةٍ وَلِيَتَّبِعُوا مَا عَلَوْا تَتْبِيرًا ﴿٧﴾

8. [Эй Бани Исроил агар тавба кунед] Умед аст, ки Парвардигоратон бар шумо раҳмат оварад ва агар [ба табоҳӣ] бозгаштед, Мо низ бозмегардем ва дузахро зиндони кофирон кардаем

عَسَىٰ رَبُّكُمْ أَن يَرْحَمَكُمْ وَإِنْ عُدتُمْ عُدتْنَا وَجَعَلْنَا جَهَنَّمَ لِلْكَافِرِينَ حَصِيرًا ﴿٨﴾

9. Ба ростӣ, ки ин Қуръон ба устувортарин роҳ хидоят мекунад ва ба муъминоне, ки корҳои шоиста мекунанд, муҳда медахад, ки барояшон подоше бузург [дар пеш] аст

إِنَّ هَذَا الْقُرْآنَ يَهْدِي لِلَّذِي هِيَ أَقْوَمُ وَيُبَيِّنُ الْمُؤْمِنِينَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ أَجْرًا كَبِيرًا ﴿٩﴾

10. Ва барои қасоне, ки ба охират имон намеоваранд, азобе дарднок муҳайё кардаем

وَأَنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ أَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٠﴾

11. Инсон [дар хангоми хашм, аз рӯи нодонӣ ва шитоб нафрин мекунад ва] бадири металабад, ҳамон гуна ки некиро меҳоҳад; ва инсон ҳамвора шитобзада аст

وَيَدْعُ الْإِنْسَانَ بِالشَّرِّ دُعَاءَهُ بِالْخَيْرِ وَكَانَ الْإِنْسَانُ عَجُولًا ﴿١١﴾

12. Шабу рӯзро ду нишона [-и кудрату ягонагии хеш] қарор додем; ва нишонаи шабро маҳв [ва тира] кардем ва нишонаи рӯзро ошқору равшан қарор додем, то аз Парвардигоратон рӯзӣ бичӯед ва шумори солҳо ва ҳисоб [-и вақоеъ]-ро бидонед; ва ҳар чизро ба тафсил баён кардем

وَجَعَلْنَا اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ آيَاتٍ فَمَحَوْنَا آيَةَ اللَّيْلِ وَجَعَلْنَا آيَةَ النَّهَارِ مُبْصِرَةً لِّتَبْتَغُوا فَضْلًا مِّن رَّبِّكُمْ وَلِتَعْلَمُوا عَدَدَ السِّنِينَ وَالْحِسَابَ وَكُلُّ شَيْءٍ فَصَلْنَاهُ تَفْصِيلًا ﴿١٢﴾

13. Ва [сарнавишти] рафтори ҳар инсонро [то лаҳзаи ҳисобрасӣ] дар гарданаш бастаем ва рӯзи қиёмат барояш навиштае берун меоварем, ки онро кушода мебинанд

وَكُلَّ إِنْسَانٍ أَلْزَمْنَاهُ طَلِيعَهُ فِي عُنُقِهِ وَنُخْرِجُ لَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ كِتَابًا يَلْقَاهُ مَنشُورًا ﴿١٣﴾

14. [Ба ӯ мегӯем] «Номаатро бихон. Кофӣ аст, ки имрӯз худ ҳисобгари хеш бошӣ»

أَقْرَأْ كِتَابَكَ كَفَىٰ بِنَفْسِكَ الْيَوْمَ عَلَيْكَ حَسِيبًا ﴿١٤﴾

15. Ҳар ки роҳ [-и рост] ёфт, чуз ин нест, ки ба суди хеш роҳ ёфтааст ва ҳар ки гумроҳ шуд, яқинан ба зиёни худ гумроҳ шудааст; ва ҳеч гунаҳкоре бори гуноҳи дигареро барнамедорад; ва мо ҳаргиз [қавмеро] мучозот нахоҳем кард, магар он ки [миёнашон] паёмбаре мабъус карда бошем [то вазоифашонро баён кунад]

مَنْ أَهْتَدَىٰ فَإِنَّمَا يَهْتَدِي لِنَفْسِهِ ۖ وَمَنْ ضَلَّٰ فَإِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا ۗ وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ۗ وَمَا كُنَّا مُعَذِّبِينَ حَتَّىٰ نَبْعَثَ رَسُولًا ﴿١٥﴾

16. Ва чун бихоҳем, [мардуми] шахреро нобуд кунем, [нахуст] ба сарватмандони саркаши он чо фармони] итоат аз Аллоҳ таоло ва пайравӣ аз паёмбарон] медиҳем, сипас вақте дар он чо ба фасод [ва муҳолифат] бархостанд, ваъдаи [азоби илоҳӣ бар] он муҳаққак мегардад; пас, ононро ба сахтӣ нобуд мекунем

وَإِذَا أَرَدْنَا أَنْ نُهْلِكَ قَرْيَةً أَمَرْنَا مُتْرَفِيهَا فَفَسَقُوا فِيهَا فَحَقَّ عَلَيْهَا الْقَوْلُ فَدَمَّرْنَاهَا تَدْمِيرًا ﴿١٦﴾

17. Ва чи бисёр наслхоеро, ки пас аз Нух [зиндагӣ мекарданд] ҳалок кардем ва [ҳамин] кофӣ аст, ки Парвардигорат аз гуноҳони бандагонаш огоҳ [ва нисбат ба онон] биност

وَكَمْ أَهْلَكْنَا مِنَ الْقُرُونِ مِنْ بَعْدِ نُوحٍ ۗ وَكَفَىٰ بِرَبِّكَ بِذُنُوبِ عِبَادِهِ خَبِيرًا بَصِيرًا ﴿١٧﴾

18. Ҳар ки хоҳони [дунёе] зудгузар аст, ҳар чи бихоҳем [ва] ба ҳар ки бихоҳем [бахрае] аз он медиҳем; он гоҳ дузахро насибаш мекунем, ки дар он чо хору рондашуда ворид мегардад

مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْعَاجِلَةَ عَجَلْنَا لَهُ فِيهَا مَا نَشَاءُ لِمَنْ نُرِيدُ ثُمَّ جَعَلْنَا لَهُ جَهَنَّمَ يَصْلَاهَا مَذْمُومًا مَدْحُورًا ﴿١٨﴾

19. Ва ҳар ки [зиндагии] охиратро бихоҳад ва барои [расидан ба] он бо чиддият бикӯшад ва муъмин бошад, пас, инонанд, ки аз талашашон кадрдонӣ хоҳад шуд

وَمَنْ أَرَادَ الْآخِرَةَ وَسَعَىٰ لَهَا سَعْيَهَا وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُولَٰئِكَ كَانَ سَعْيُهُمْ مَشْكُورًا ﴿١٩﴾

20. Ҳамаро - [хоҳ] ин гурӯҳи [бадкор] ва [ё] он гурӯҳи [накукор] - аз бахшиш [ва неъматҳои дунявии] Парвардигорат баҳраманд месозем ва бахшиши Парвардигорат [аз касе] манъ нашудааст

كَلَّا نُبَدِّلُ هَتُورًا ۖ وَهَتُورًا ۖ مِنْ عَطَاءِ رَبِّكَ ۖ وَمَا كَانَ عَطَاءُ رَبِّكَ مَحْظُورًا ﴿٢٠﴾

21. Бингар, ки чигуна бархе аз ононро [аз лиҳози молу маком] бар барҳи дигар бартарӣ додаем ва қатъан охират [дар муқоиса бо дунё] аз назари дараҷот, бузургтар ва аз лиҳози

أَنْظُرُ كَيْفَ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ ۗ وَلَٰلِآخِرَةِ أَكْبَرُ ۚ دَرَجَاتٍ ۗ وَأَكْبَرُ تَفْضِيلًا ﴿٢١﴾

фазилат, баргар аст [пас муъмин бояд ба он иштиёқ варзад]

22. [Эй инсон, ҳаргиз ҳеч] Маъбудидигареро бо Аллоҳ таоло [шарик] қарор надох, ки накуҳида ва беёвар хоҳӣ монд

لَا تَجْعَلْ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ فَتَقْعُدَ مَذْمُومًا مَّخْدُومًا ﴿٢٢﴾

23. Ва Парвардигорат чунин фармон додааст, ки: «Ҷуз ӯро напарастед ва ба падару модар неки кунед. Ҷар гоҳ яке аз он ду ё ҳар дуи онҳо дар канори ту ба синни пири расиданд, [ҳатто] ба онҳо уффи мағӯ ва бар сарашон фарёд назан ва бо онон ба неки [ва меҳрубонӣ] сухан бигӯ

﴿وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا إِمَّا يَبُلُغَنَّ عِنْدَكَ الْكِبَرَ أَحَدُهُمَا أَوْ كِلَاهُمَا فَلَا تَقُلْ لَهُمَا آفٌ وَلَا تُنْهَرُهُمَا وَقُلْ لَهُمَا قَوْلًا كَرِيمًا ﴿٢٣﴾﴾

24. Ва аз рӯи меҳрубонӣ боли фурутанӣ ва тавозуатро барояшон фуруд ор ва бигӯ: «Парвардигоро, ҳамон гуна ки [бар ман раҳмат оварданд ва] дар кӯдаки парваришам доданд, [Ту низ] ба онон раҳмат овар»

وَاحْضِرْ لَهُمَا جَنَاحَ الذَّلِيلِ مِنَ الرَّحْمَةِ وَقُلْ رَبِّ ارْحَمْهُمَا كَمَا رَبَّيَانِي صَغِيرًا ﴿٢٤﴾

25. Парвардигори шумо ба он чи дар дилхоятон аст, огоҳтар аст. Агар шоиста бошед, яқинан ӯ дар ҳаққи тавбақорон омуризада аст

رَبُّكُمْ أَعْلَمُ بِمَا فِي نُفُوسِكُمْ إِن تَكُونُوا صَالِحِينَ فَإِنَّهُ كَانَ لِلْأَوَّابِينَ غُفُورًا ﴿٢٥﴾

26. Ва ҳаққи хешовандро ба ӯ бидех [силаи раҳим ба чой овар] ва тихидаст ва дарроҳмонда [-ро ёрӣ кун] ва ҳеч исрофқорӣ нақун

وَأْتِ ذَا الْقُرْبَىٰ حَقَّهُ وَالْمِسْكِينَ وَابْنَ السَّبِيلِ وَلَا تَبْذِرْ تَبَذِيرًا ﴿٢٦﴾

27. Дар ҳақиқат, исрофқорон бародарони шаётин хастанд ва шайтон нисбат ба Парвардигораш ҳамвора носипос будааст

إِنَّ الْمُبَذِّرِينَ كَانُوا إِخْوَانَ الشَّيْطَانِ ط وَكَانَ الشَّيْطَانُ لِرَبِّهِ كَفُورًا ﴿٢٧﴾

28. Ва агар ба умеди раҳмат ва [кушоиши рӯзи] аз чониби Парвардигорат [ба ночор] аз онон рӯи мегардонӣ, пас, ба эшон сухане нарма бигӯ

وَأِمَّا تُعْرِضَنَّ عَنْهُمُ ابْتِغَاءَ رَحْمَةٍ مِّن رَّبِّكَ تَرْجُوهَا فَقُلْ لَهُمْ قَوْلًا مَّيْسُورًا ﴿٢٨﴾

29. Ва [ҳаргиз] даст аз инфоқ набанд ва [низ] кушодадастии бисёр нақун, ки маломатшуда ва ҳасратзада мегардӣ

وَلَا تَجْعَلْ يَدَكَ مَغْلُولَةً إِلَىٰ عُنُقِكَ وَلَا تَبْسُطْهَا كُلَّ الْبَسِطِ فَتَقْعُدَ مَلُومًا مَّحْسُورًا ﴿٢٩﴾

30. Бе гумон, Парвардигорат [неъмат ва] рӯзиро бар ҳар кӣ бихоҳад, густурда медорад ва ё танг

إِنَّ رَبَّكَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَن يَشَاءُ وَيَقْدِرُ إِنَّهُ كَانَ بِعِبَادِهِ خَبِيرًا بَصِيرًا ﴿٣٠﴾

мегирад. Бе тардид, ӯ хамвора ба [аҳволи]
бандагонаш огоҳ ва биност

31. Ва фарзандонатонро аз бими тангдастӣ накушед.
Мо ба эшон ва шумо рӯзӣ мебахшем. Яқинан
куштани онҳо хамвора хатое бузург аст.

وَلَا تَقْتُلُوا أَوْلَادَكُمْ حَسْبِيَ إِمْلَاقٌ نَّحْنُ نَرْزُقُهُمْ وَإِيَّاكُمْ إِنَّ
قَتْلَهُمْ كَانَ خِطْأً كَبِيرًا ﴿٣١﴾

32. Ва ба зино наздик нашавед. Бе тардид, он
[қор] бисёр зишту роҳе нописанд аст

وَلَا تَقْرُبُوا الزَّوْجَ الَّذِي إِنَّهُ كَانَ فَحِشَةً وَسَاءَ سَبِيلًا ﴿٣٢﴾

33. Ва касеро, ки Аллоҳ таоло [куштанаширо] ҳаром
кардааст, чуз ба ҳақ накушед; ва ҳар ки ба
ситам кушта шавад, ба валии ӯ қудрат [ва
ҳаққи қисос] додаем; пас, вай низ набояд дар
[кайфари] қатл зиёдаравӣ кунад. Бе тардид, ӯ
[валии дам] таҳти ҳимоя [-и Аллоҳ таоло ва
шаръи муқаддас] қарор дорад

وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَمَنْ قُتِلَ مَظْلُومًا فَقَدْ
جَعَلْنَا لَوْلِيَّهِ سُلْطَانًا فَلَا يَسْرِفُ فِي الْقَتْلِ إِنَّهُ كَانَ مَنْصُورًا ﴿٣٣﴾

34. Ва ба моли ятим - чуз шевае, ки накутар аст -
наздик нашавед, то он гоҳ ки ба ҳадди [рушд
ва] булуғаш бирасад ва ба паймон [-и хеш]
вафо кунед; чаро ки [аз шумо] дар бораи паймон
пурсида хоҳад шуд

وَلَا تَقْرُبُوا مَالَ الْيَتِيمِ إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ حَتَّىٰ يَبْلُغَ أَشُدَّهُ وَأَوْفُوا
بِالْعَهْدِ إِنَّ الْعَهْدَ كَانَ مَسْئُولًا ﴿٣٤﴾

35. Ва ҳангоме ки [дар хариду фурӯш ачносро]
паймона мекунад, паймонаро комил [-у тамом]
бидиҳед ва [онҳоро] бо тарозуи дуруст вазн
кунед. Ин [қор] барои шумо беҳтар ва саранҷомаш
накутар аст

وَأَوْفُوا الْكَيْلَ إِذَا كِلْتُمْ وَزِنُوا بِالْقِسْطَاسِ الْمُسْتَقِيمِ ذَلِكَ خَيْرٌ
وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا ﴿٣٥﴾

36. Ва аз он чи дар борааш донише надорӣ, пайравӣ
накун. Бе тардид, [дар қиёмат] гӯшу чашм ва
дил аз ҳама инҳо бозхост хоҳад шуд

وَلَا تَقْفُ مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ إِنَّ السَّمْعَ وَالْبَصَرَ وَالْفُؤَادَ كُلُّ
أُولَئِكَ كَانَ عَنْهُ مَسْئُولًا ﴿٣٦﴾

37. Ва дар замин бо такаббур роҳ нарав. Ту ҳаргиз
наметавонӣ [бо роҳ рафтани ғуруромезат] заминро
бишқофӣ ва дар баландӣ [ва гарданфарозӣ
низ] ба кӯҳҳо намерасӣ

وَلَا تَمْشِ فِي الْأَرْضِ مَرَحًا إِنَّكَ لَنْ تَخْرِقَ الْأَرْضَ وَلَنْ تَبْلُغَ
الْجِبَالَ طُولًا ﴿٣٧﴾

38. Ҳамаи инҳо назди Парвардигорат нописанд аст.

كُلُّ ذَلِكَ كَانَ سَيِّئُهُ عِنْدَ رَبِّكَ مَكْرُوهًا ﴿٣٨﴾

39. Ин аз он ҳикмат [-ҳое] аст, ки аз ҷониби
Парвардигорат ба ту ваҳй шудааст; ва бо Аллоҳ

ذَلِكَ مِمَّا أَوْحَىٰ إِلَيْكَ رَبُّكَ مِنَ الْحِكْمَةِ وَلَا تَجْعَلْ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا
آخَرَ فَتُلْقَىٰ فِي جَهَنَّمَ مَلُومًا مَّدْحُورًا ﴿٣٩﴾

таоло маъбуди дигаре қарор надех, ки накухида
ва рондашуда ба дузах хоҳӣ афтод

40. Оё [шумо мушрикон гумон мекунед, ки] Парвардигоратон [доштани] писаронро ба шумо ихтисос додааст ва худ аз [миёни] фариштагон духтароне баргирифтааст? Ба ростӣ, ки сухане бисёр бузург [ва нораво] мегӯед

أَفَأَصْفَلَكُمْ رَبُّكُمْ بِالْبَنِينَ وَاتَّخَذَ مِنَ الْمَلَائِكَةِ إِنْتِنًا إِنَّكُمْ لَتَقُولُونَ قَوْلًا عَظِيمًا ﴿٤٠﴾

41. Ва бе тардид, Мо дар ин Қуръон [аҳқому андарзхоро бо шеваҳои] гуногун баён қардем, то [мардум] панд бигиранд; ва [-ле ин суханон] чуз дурӣ [аз ҳақ] бар онон намеафзояд

وَلَقَدْ صَرَّفْنَا فِي هَذَا الْقُرْآنِ لِيَذَّكَّرُوا وَمَا يَزِيدُهُمْ إِلَّا نُفُورًا ﴿٤١﴾

42. [Эй Паёмбар] Бигӯ: «Агар [бар фарзи маҳол] чунон ки [мушрикон] мегӯянд, бо Ӯ [Аллоҳ таоло] маъбудоне [дигар] буд, дар ин сурат, онон [барои тақарруб ва касби хушнудии Парвардигор] ба сӯи [Аллоҳ таоло] соҳиби Арш роҳе мечустанд»

قُلْ لَوْ كَانَ مَعَهُ آلهةٌ كَمَا يَقُولُونَ إِذًا لَآتَبَعُوا إِلَىٰ ذِي الْعَرْشِ سَبِيلًا ﴿٤٢﴾

43. Ӯ поку муназаҳ аст ва аз он чи онон мегӯянд, басе барғар аст

سُبْحٰنَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يَقُولُونَ عُلُوًّا كَبِيرًا ﴿٤٣﴾

44. Осмонҳои ҳафтгонаву замин ва ҳар ки дар онҳост, Ӯро ба покӣ меситоянд; ва ҳеч чиз нест, магар он ки Ӯро ба покӣ ёд мекунад; вале шумо тасбеҳи ононро дарнамеёбед. Бе тардид, Ӯ ҳамвора бурдбор [ва] омурузанда аст

تُسَبِّحُ لَهُ السَّمَوٰتُ السَّبْعُ وَالْأَرْضُ وَمَن فِيهِنَّ وَإِن مِّن شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ وَلٰكِن لَّا تَفْقَهُونَ تَسْبِيحَهُمْ إِنَّهُ كَانَ حَلِيمًا غَفُورًا ﴿٤٤﴾

45. Ва [эӣ Паёмбар] хангоме ки Қуръон мехонӣ, миёни ту ва қасоне, ки ба охират имон надоранд, пардае пӯшида қарор медиҳем

وَإِذَا قَرَأْتَ الْقُرْآنَ جَعَلْنَا بَيْنَكَ وَبَيْنَ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ حِجَابًا مَّسْتُورًا ﴿٤٥﴾

46. Ва бар дилхояшон пӯшише қарор додем, то [паёми] онро дарнаёбанд ва дар гӯшхояшон сангинӣ [ниҳодем, то ҳақро нашнавад]; ва чун Парвардигоратро дар Қуръон ба ягонагӣ ёд мекунӣ, бо нафрат пушт мекунанд [ва мегурузанд]

وَجَعَلْنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَن يَفْقَهُوهُ وَفِي آذَانِهِمْ وَقْرًا وَإِذَا ذَكَرْتَ رَبَّكَ فِي الْقُرْآنِ وَحْدَهُ وَلَوُا عَلَىٰ أَدْبَارِهِمْ نُفُورًا ﴿٤٦﴾

47. Ва он гоҳ ки [кофирон] ба ту гӯш месупоранд, Мо беҳтар медонем, ки ба чи [манзур ва чи

تَحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَسْتَمِعُونَ بِهِ إِذْ يَسْتَمِعُونَ إِلَيْكَ وَإِذْ هُمْ نَجْوَىٰ إِذْ يَقُولُ الظَّالِمُونَ إِن تَتَّبِعُونَ إِلَّا رَجُلًا مَّسْحُورًا ﴿٤٧﴾

гуна] гӯш медиҳанд ва [низ] он гоҳ ки начво мекунад [Мо аз суҳанонаншон огоҳем]; он гоҳ ки ситмакорон [-и мушрик ба мардум] мегӯянд: «Шумо ҷуз аз марди ҷодушудае пайравӣ намекунед»

48. Бингар, ки чи гуна бароят мисолҳо задаанд, пас, гумроҳ шуданд ва дар натиҷа наметавонанд роҳе [ба сӯйи ҳақ] бибаранд
49. Ва [мушрикон] гуфтанд: «Оё ҳангоме ки устухонхое [пӯсида ва] пароканда шудем, дубора бо офариниши ҷадид барангехта мешавем?»
50. Бигӯ: «[Ҳатто агар] Санг бошад ё оҳан
51. Ё [Ҳар] Офаридае, ки дар хотиратон бузург менамояд [боз ҳам Аллоҳ таоло метавонад шуморо зинда кунад]. Пас, хоҳанд гуфт: «Чи касе моро бозмегардонад?». Бигӯ: [Ҳамон Парвардигоре, ки] ки нахустин бор шуморо офарид». Он гоҳ сарҳояшонро [ба нишонаи нобоварӣ] муқобилат тақон медиҳанд ва мегӯянд: «Он [ходиса] кай хоҳад буд?». Бигӯ: «Чи басо наздик бошад
52. Рӯзе, ки [Аллоҳ таоло] шуморо [ба саҳрои маҳшар] фаро меҳонад ва шумо бо сипосу ситоиш иҷобаташ мекунед ва мепиндоред, ки ҷуз андаке [дар дунё] ба сар набурдаед»
53. Ва [эй Паёмбар] бандагонаро бигӯ бо бехтарин [алфоз бо яқдигар] суҳбат кунанд [ва аз бадаҳонӣ бипарҳезанд; ҷаро ки] бе гардид, шайтон миёнашон душманӣ меафканад. Ба ростӣ, ки шайтон барои инсон душмане ошкор аст
54. [Эй мардум] Парвардигоратон ба [аҳволи] шумо донотар аст; агар бихоҳад, бар шумо раҳмат меоварад ё агар бихоҳад, азобатон

أَنْظُرَ كَيْفَ ضَرَبُوا لَكَ الْأَمْثَالَ فَضَلُّوا فَلَا يَسْتَطِيعُونَ سَبِيلًا ﴿٤٨﴾

وَقَالُوا أَإِذَا كُنَّا عِظْمًا وَرُفَّتْنَا آءِنَّا لَمَبْعُوثُونَ خَلْقًا جَدِيدًا ﴿٤٩﴾

﴿قُلْ كُونُوا حِجَارَةً أَوْ حَدِيدًا ﴿٥٠﴾﴾

أَوْ خَلْقًا مِمَّا يَكْبُرُ فِي ضُدُورِكُمْ فَسَيَقُولُونَ مَن يُعِيدُنَا قُلِ الَّذِي فَطَرَكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ فَسَيُنْغِضُونَ إِلَيْكَ رُءُوسَهُمْ وَيَقُولُونَ مَتَى هُوَ قُلْ عَسَىٰ أَن يَكُونَ قَرِيبًا ﴿٥١﴾

يَوْمَ يَدْعُوكُمْ فَتَسْتَجِيبُونَ بِمَحْمُودِهِ وَتَنْظُنُونَ إِن لَّبِثْتُمْ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٥٢﴾

وَقُلْ لِعِبَادِي يَقُولُوا الَّتِي هِيَ أَحْسَنُ إِنَّ الشَّيْطَانَ يَنْزِعُ بَيْنَهُمْ وَإِنَّ الشَّيْطَانَ كَانَ لِلْإِنْسَانِ عَدُوًّا مُّبِينًا ﴿٥٣﴾

رَبُّكُمْ أَعْلَمُ بِكُمْ إِنَّ يَشَاءُ يَرْحَمَكُمُ أَوْ إِن يَشَاءُ يُعَذِّبِكُمْ وَمَا أَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ وَكِيلًا ﴿٥٤﴾

мекунад; ва [эй Паёмбар] Мо туро [барои онон нигахбон ва] мурокиб нафистодаем

55. Парвардигорат ба [хар чи ва] хар ки дар осмонҳо ва замин аст, доногар аст; ва ба ростӣ, [Мо] бархе паёмбаронро [бо афзунӣ пайравон ва додани китоб] бар бархе [дигар] баргарӣ бахшидем ва ба Довуд Забур додем

وَرَبُّكَ أَعْلَمُ بِمَن فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۗ وَقَدْ فَضَّلْنَا بَعْضَ النَّبِيِّينَ عَلَى بَعْضٍ ۖ وَءَاتَيْنَا دَاوُدَ زُبُورًا ﴿٥٥﴾

56. [Эй Паёмбар, ба мушрикон] Бигӯ: «Касонеро, ки ба ҷойи Ё [маъбуд ва корсози хеш] пиндоштаед, фаро бихонед; пас, [хоҳед дид, ки] наметавонанд газандеро аз шумо дур кунанд ва на кодиранд, онро [сӯйи дигаре] бигардонанд»

قُلْ أَدْعُوا الَّذِينَ رَزَعْتُمْ مِّنْ دُونِهِ ۖ فَلَا يَمْلِكُونَ كَشْفَ الضَّرِّ عَنْكُمْ وَلَا تَحْوِيلًا ﴿٥٦﴾

57. Касонеро, ки онон мехонанд, худ [бо парастииш ва накукорӣ] василае [барои тақарруб] ба Парвардигорашон меҷӯянд [ва дар рақобатанд, то бидонанд] кадом як аз онон [ба парастииши Аллоҳ таоло] наздиктаранд ва ба раҳматаш умедворанд ва аз азобаш метарсанд; [чаро ки] бе тардид, азоби Парвардигорат ҳамвора шоистаи парҳез аст

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ يَدْعُونَ يَبْتَغُونَ إِلَىٰ رَبِّهِمُ الْوَسِيلَةَ أَيُّهُمْ أَقْرَبُ وَيَرْجُونَ رَحْمَتَهُ ۖ وَيَخَافُونَ عَذَابَهُ ۚ إِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ كَانَ مَحْذُورًا ﴿٥٧﴾

58. Ва ҳеҷ шахре нест, ки магар ин ки [дар сурати нофармонӣ мардуми] онро пеш аз рӯзи қиёмат набуд мекунем ё ба азобе саҳт гирифтадор месозем. Ин [қайфар] дар китоби илоҳӣ [Лавҳи Махфуз] сабт аст

وَإِن مِّن قَرْنٍ إِلَّا لَحْنٌ مُّهِلِكُوهَا قَبْلَ يَوْمِ الْقِيَامَةِ أَوْ مُعَذِّبُوهَا عَذَابًا شَدِيدًا كَانَ ذَٰلِكَ فِي الْكِتَابِ مَسْطُورًا ﴿٥٨﴾

59. [Чизе] Моро аз фиристодани муъҷизот [дарҳости мушрикон] бознадошт, магар ин ки пешиниён онро дурӯғ пиндоштанд; ва Мо ба Самуд [қавми Солах] он модашутурро ба унвони нишонаи равшан додем; пас, ба он ситам карданд ва Мо нишонаҳо [ва муъҷизот]-ро ҷуз барои бим додан [-и мардум] намефиристем.

وَمَا مَنَعَنَا أَنْ نُرْسِلَ بِالْآيَاتِ إِلَّا أَنْ كَذَّبَ بِهَا الْأَوَّلُونَ ۖ وَءَاتَيْنَا مُوسَىٰ الْثَقَاةَ مُبْصِرَةً فظَلَمُوا بِهَا وَمَا نُرْسِلُ بِالْآيَاتِ إِلَّا تَخْوِيفًا ﴿٥٩﴾

60. Ва [ба ёд овар] хангоме ки ба ту гуфтем: «Яқинан, Парвардигорат бар мардум ихота дорад»; ва он руъёро, ки [дар шаби меъроҷ] ба ту намоёндем; ва [ҳамчунин] он дараҳти

وَإِذْ قُلْنَا لَكَ إِنَّ رَبَّكَ أَحَاطَ بِالنَّاسِ وَمَا جَعَلْنَا الرُّؤْيَا الَّتِي أَرَبْنَاكَ إِلَّا فِتْنَةً لِلنَّاسِ وَالشَّجَرَةَ الْمَلْعُونَةَ فِي الْقُرْآنِ وَنُحُوفُهُمْ مَا يَرِيدُهُمْ إِلَّا طُغْيَانًا كَبِيرًا ﴿٦٠﴾

лаънатшуда [-и зақум] дар Куръонро чуз барои озмоиши мардум қарор надодем; ва Мо ононро бим медиҳем, вале чуз бар саркашии бештарашон намеафзояд

61. Ва [ёд кун аз] хангоме ки ба фариштагон гуфтем: «Барои Одам сачда кунед»; пас, [ҳамагӣ] сачда карданд, ба чуз Иблис, ки гуфт: «Оё барои касе сачда кунам, ки [ӯро] аз гил офаридаӣ?»

وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ قَالَ أَأَسْجُدُ لِمَنْ خَلَقْتُ طِينًا ﴿٦١﴾

62. [Ва] Гуфт: «Ба ман хабар бидех, ин аст он ки бар ман [баргарӣ додӣ ва] гиromӣ доштӣ? Агар ба ман то рӯзи киёмат муҳлат диҳӣ, фарзандонашро - чуз иддаи каме - [маҳорзада ва] решақан хоҳам кард»

قَالَ أَرَأَيْتَكَ هَذَا الَّذِي كَرَّمْت عَلَيَّ لَئِنِ أَخَّرْتَنِي إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ لَأُحْتَكِنَنَّ ذُرِّيَّتَهُ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٦٢﴾

63. [Аллоҳ таоло] Фармуд: «Бирав, ки ҳар як аз эшон аз ту пайравӣ кунад, пас, яқинан дузах подоштон хоҳад буд, ки подоше комил аст

قَالَ أَذْهَبَ فَمَنْ تَبِعَكَ مِنْهُمْ فَإِنَّ جَهَنَّمَ جَزَاءُكُمْ جَزَاءً مَوْفُورًا ﴿٦٣﴾

64. Ва аз эшон ҳар киро тавонистӣ, ба овози худ барангез [ва ба сӯйи гуноҳ бикаш] ва ба саворону пиёдагонат бар онон бонг бизан [то олудаи гуноҳ гарданд] ва дар амволу фарзандон шарикашон шав ва ба онон ваъда[-ҳои воҳӣ] бидех; ва[-ле] шайтон ба онон ваъда намедихад, магар ба фиреб

وَأَسْتَفِيزُ مَنْ أَسْتَطَعْتَ مِنْهُمْ بِصَوْتِكَ وَأَجْلِبْ عَلَيْهِمْ بِخَيْلِكَ وَرَجِلِكَ وَشَارِكُهُمْ فِي الْأَمْوَالِ وَالْأَوْلَادِ وَعَدَّهُمْ وَمَا يَعِدُهُمُ الشَّيْطَانُ إِلَّا غُرُورًا ﴿٦٤﴾

65. [Эй шайтон] Ту ҳаргиз бар бандагони ман тасаллуте нахоҳӣ дошт; ва [эй Паёмбар] ҳамин бас, ки Парвардигорат [коргузору] ниғаҳбони онон [муъминон] бошад

إِنَّ عِبَادِي لَيْسَ لَكَ عَلَيْهِمْ سُلْطَانٌ وَكَفَى بِرَبِّكَ وَكِيلًا ﴿٦٥﴾

66. [Эй мардум] Парвардигори шумо касест, ки киштиро дар дарё бароятон ба ҳаракат дармеоварад, то аз фазлаш баҳраманд гардед. Бе тардид, ӯ ҳамвора нисбат ба шумо меҳрубон аст

رَبُّكُمُ الَّذِي يُرِيحُ لَكُمْ الْفُلْكَ فِي الْبَحْرِ لِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ إِنَّهُ كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا ﴿٦٦﴾

67. Ва он гоҳ ки дар дарё газанде ба шумо мерасад, ҳар киро [ба хочатҳои] меҳонед, нопадид [ва фаромӯш] мегардад, магар [зоти поки] ӯ; аммо

وَإِذَا مَسَّكُمُ الضُّرُّ فِي الْبَحْرِ ضَلَّ مَنْ تَدْعُونَ إِلَّا إِلَهًا فَلَمَّا نَجَّيْكُمْ إِلَى الْبَرِّ أَعْرَضْتُمْ وَكَانَ الْإِنْسَانُ كَفُورًا ﴿٦٧﴾

вакте шуморо [аз хатари марғ] раҳонад ва ба хушкӣ расонад, [аз яктопарастӣ] рӯйгардон мешавад; ва инсон ҳамвора носипос аст

68. Оё [мепиндоред] аз ин ки [Аллоҳ таоло] шуморо дар канораи хушкӣ [дар замин] фуру барад ё тӯфони сахте ба сӯятон бифиристад [ва сангборонатон кунад] эмин шудаед? Он гоҳ барои худ ҳеч [коргузор ва] ниғаҳбоне намеёбед

أَفَأَمِنْتُمْ أَنْ يُخَسِّفَ بِكُمْ جَانِبَ الْبَرِّ أَوْ يُرْسِلَ عَلَيْكُمْ حَاصِبًا
ثُمَّ لَا تَجِدُوا لَكُمْ وَكِيلًا ﴿٦٨﴾

69. Ё эмин аз ин шудаед, ки бори дигар шуморо ба дарё бозгардонад ва тундбодде кӯбанда ба сӯятон бифиристад ва ба сазои куфратон шуморо ғарқ кунад? Он гоҳ барои худ дар баробари Мо ҳеч бозпурсе намеёбед [ки далели қорамонро чӯё шавад]

أَمْ أَمِنْتُمْ أَنْ يُعِيدَكُمْ فِيهِ تَارَةً أُخْرَى فَيُرْسِلَ عَلَيْكُمْ
قَاصِفًا مِّنَ الرِّيحِ فَيُغَرِّقَكُم بِمَا كَفَرْتُمْ ثُمَّ لَا تَجِدُوا لَكُمْ
عَلَيْنَا بِهِ تَبِيعًا ﴿٦٩﴾

70. Ва ба ростӣ, Мо фарзандони Одамои гиромӣ доштем ва ононро дар хушкӣ ва дарё [бар васоили сафар] савор кардем ва аз анвои [неъматҳои] покиза ба онон рӯзӣ додем ва ононро бар бисёре аз мавҷудоте, ки офаридаем, бартариин бисёр бахшидем

وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بَنِي آدَمَ وَحَمَلْنَهُمْ فِي الْوَجْدِ وَالْبَحْرِ وَرَزَقْنَهُمْ مِّنَ
الطَّيِّبَاتِ وَفَضَّلْنَهُمْ عَلَى كَثِيرٍ مِّمَّنْ خَلَقْنَا تَفْضِيلًا ﴿٧٠﴾

71. Ва [ёд кун аз] рӯзе, ки ҳар гурӯҳеро бо пешвояшон фаро мехонем; пас, касоне, ки нома [и аъмол]-ашон ба [дасти] росташон дода мешавад, инон номаи худро [бо шодмонӣ] мехонанд ва қучактарин ситаме намебинанд; [ҳагто ба андозаи риштаи миёни ҳастаи хурмо]

يَوْمَ نَدْعُوا كُلَّ أُنَاسٍ بِإِمْبِهِمْ فَمَنْ أُوِّيَ كِتَابُهُ بِيَمِينِهِ فَأُولَئِكَ
يَقْرَأُونَ كِتَابَهُمْ وَلَا يُظْلَمُونَ فَتِيلًا ﴿٧١﴾

72. Ва[-ле] касе, ки дар ин [дунё аз дидани ҳақ] нопаёдо будааст, дар охираг [низ] нобино ва гумроҳтар аст

وَمَنْ كَانَ فِي هُدًى فَإِنَّهُ فِي الْآخِرَةِ أَعْمَى وَأَصْلُ سَبِيلًا ﴿٧٢﴾

73. [Эй Паёмбар] Наздик буд онҳо туро [бо васасаҳои худ] аз он чи бар ту ваҳӣ кардаем, бифиребанд, то [алфозе] гайр аз онро [ки ваҳӣ кардаем] ба дурӯғ ба Мо нисбат диҳӣ ва онгоҳ туро ба дӯстӣ бигиранд

وَإِنْ كَادُوا لَيَفْتِنُونَكَ عَنِ الَّذِي أُوحِيَآ إِلَيْكَ لِتَفْتَرِي عَلَيْنَا
غَيْرَهُ وَإِذًا لَا تَخْذُوكَ خَلِيلًا ﴿٧٣﴾

74. Ва агар [Мо] туро собитқадам намекардем, ба ростӣ, наздик буд андаке ба онон гароиш биёбӣ

وَلَوْلَا أَنْ تَبَيَّنَّاكَ لَقَدْ كِدْتَ تَرْكُنُ إِلَيْهِمْ شَجًّا قَلِيلًا ﴿٧٤﴾

75. Дар он сурат, хатман, ду чандон [азоб дар ин] зиндагӣ ва ду чандон [пас аз] марг ба ту мечашондем ва он гоҳ барои хеш дар баробари мо ёваре намеёфтӣ

إِذَا لَأَذَقْنَاكَ ضِعْفَ الْحَيَاةِ وَضِعْفَ الْمَمَاتِ ثُمَّ لَا تَجِدُ لَكَ عَلَيْنَا نَصِيرًا ﴿٧٥﴾

76. Ва наздик буд [ки кофирон бо найранг ва душманӣ] туро аз сарзамин [-и Макка] баркананд, то аз он чо берунаг кунанд ва [агар чунин мекарданд] дар он сурат онон [низ] пас аз ту ҷуз [замони] андаке намемонданд [ва гирифтори азоб мешуданд]

وَإِنْ كَادُوا لَيَسْتَفِزُّوكَ مِنَ الْأَرْضِ لِيُخْرِجُوكَ مِنْهَا وَإِذَا لَا يَلْبَثُونَ خَلْقَكَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٧٦﴾

77. Ин [шеваи бархӯрд бо миллатҳои носипос] суннати [Мо дар бораи] паёмбароне аст, ки пеш аз ту фиристодем; ва [ҳаргиз] дар суннати Мо [дигаргунӣ ва] тағйире намеёбӣ

سُنَّةٍ مِّن قَدْ أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ مِنْ رُّسُلِنَا وَلَا تَجِدُ لِسُنَّتِنَا تَحْوِيلًا ﴿٧٧﴾

78. Намозро аз заволи хуршед [ҳангоми зуҳр] то ниҳояти торикии шаб [нимаи шаб] бар по дор ва [ба вижа] намози субҳро. Ба ростӣ, ки намози субҳ [ва тиловати Қуръон дар ин вақт] мавриди мушоҳида [ва дар ҳузури фариштагони рӯзу шаб] аст

اقِمِ الصَّلَاةَ لِلدُّلُوكِ الشَّمْسِ إِلَى عَسَقِ اللَّيْلِ وَقُرْآنَ الْفَجْرِ إِنَّ قُرْآنَ الْفَجْرِ كَانَ مَشْهُودًا ﴿٧٨﴾

79. Ва [эй Паёмбар] посе аз шабро [аз хоб] бархез ва намоз бигузор. Ҳатман, [ин намози шаб] барои афзунии мақому мартабаи туст. Умед аст, Парвардигорат туро ба мақоме писандида [шафоат] барангезад

وَمِنَ اللَّيْلِ فَتَهَجَّدْ بِهِ نَافِلَةً لَّكَ عَسَىٰ أَنْ يَبْعَثَكَ رَبُّكَ مَقَامًا مَّحْمُودًا ﴿٧٩﴾

80. Ва бигӯ: «Парвардигоро, маро [дар ҳар коре] ба дурустӣ дохил намо ва ба дурустӣ хориҷ соз [чунон ки мавриди ризои туст]; ва аз ҷониби хеш барои ман [дар баробари душманонам] далеле ёрибахше қарор бидех»

وَقُلْ رَبِّ أَدْخِلْنِي مُدْخَلَ صِدْقٍ وَأَخْرِجْنِي مُخْرَجَ صِدْقٍ وَأَجْعَلْ لِي مِّن لَّدُنكَ سُلْطَانًا نَّصِيرًا ﴿٨٠﴾

81. Ва бигӯ: «Ҳақ [ислом] омад ва ботил [ширк] нобуд шуд. Ба ростӣ, ки ботил нобудшудани аст»

وَقُلْ جَاءَ الْحَقُّ وَزَهَقَ الْبَاطِلُ إِنَّ الْبَاطِلَ كَانَ زَهُوقًا ﴿٨١﴾

82. Ва аз Қуръон он чи дармони [ширку куфр] ва раҳмате барои муъминон аст, нозил мекунем

وَنُنَزِّلُ مِنَ الْقُرْآنِ مَا هُوَ شِفَاءٌ وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ وَلَا يَزِيدُ الظَّالِمِينَ إِلَّا خَسَارًا ﴿٨٢﴾

ва [ин китоб] бар ситамгорони [мушрик] ҷуз
зиён намеафзояд

83. Ва чун ба инсон неъмат [-и сарват ва саломатӣ]
медихем, рӯй мегардонад ва [аз шукргузорӣ
ва парастииш] дурӣ мекунад ва чун бадӣ [ва
газанде] ба ӯ мерасад, [аз раҳмати илоҳӣ]
ноумед мегардад

وَإِذَا أَنْعَمْنَا عَلَى الْإِنْسَانِ أَعْرَضَ وَنَقَا بِنَجَائِهِ وَإِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ
كَانَ يُوَسَّوَسًا ﴿٨٣﴾

84. [Эй Паёмбар] Бигӯ: «Ҳар кас тибки равиши
хеш [ва мутаносиб бо хидоят ё гумроҳияш]
рафтор мекунад; ва Парвардигоратон бехтар
медонад, ки чи касе хидоятёфтатар аст»

قُلْ كُلُّ يَعْمَلُ عَلَى شَاكِلَتِهِ فَرَبُّكُمْ أَعْلَمُ بِمَنْ هُوَ أَهْدَى سَبِيلًا ﴿٨٤﴾

85. Ва [эй Паёмбар, кофирон] аз ту дарбори Рӯх
мепурсанд; бигӯ: Рӯх аз [ҷумлаи умури ғайбӣ
ва бархоста аз] фармони Парвардигори ман аст
ва ба ҷуз андаке дониш ба шумо наодоанд»

وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الرُّوحِ قُلِ الرُّوحُ مِنْ أَمْرِ رَبِّي وَمَا أُوتِيتُمْ مِنَ
الْعِلْمِ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٨٥﴾

86. Ва агар мехостем, ҳатман, он чиро ба ту ваҳӣ
кардаем, [аз ёдат] мебурдем; он гоҳ дар баробари
Мо барои худ ҳеч [қоргузор ва] ниғаҳбоне
намеёфтӣ [ки монеи фаромӯшиат гардад]

وَلَيْن شِئْنَا لَنَرْسِلَنَّ بِالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ ثُمَّ لَا تَجِدُ لَكَ بِهِ
عِلْمًا وَكَيْلًا ﴿٨٦﴾

87. Вале [чунин накардем ва ин лутф ба хотири]
раҳмате аз ҷониби Парвардигори туст. Бе
тардид, ҳамвора бахшиши ӯ бар ту бисёр аст

إِلَّا رَحْمَةً مِنْ رَبِّكَ إِنَّ فَضْلَهُ كَانَ عَلَيْكَ كَبِيرًا ﴿٨٧﴾

88. [Эй Паёмбар] Бигӯ: «Агар инсу чин [ҳамагӣ] чамъ
шаванд, то ҳаммонанди ин Қуръонро биёваранд,
[ҳаргиз] ҳаммонандашро нахоҳанд овард; ҳарчанд
онон пуштибони яқдигар бошанд»

قُلْ لَئِنِ اجْتَمَعَتِ الْإِنْسُ وَالْجِنُّ عَلَىٰ أَنْ يَأْتُوا بِمِثْلِ هَذَا الْقُرْآنِ
لَا يَأْتُونَ بِمِثْلِهِ وَلَوْ كَانَ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ ظَهِيرًا ﴿٨٨﴾

89. Ва ба ростӣ, Мо дар ин Қуръон барои мардум
аз ҳар мисол [ва андарзу дoston] овардем, вале
бештари мардум [аз пазириши он] худдорӣ
карданд [ва] ҷуз сари инкор надоштанд

وَلَقَدْ صَرَّفْنَا لِلنَّاسِ فِي هَذَا الْقُرْآنِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ فَأَبَىٰ أَكْثَرُ
النَّاسِ إِلَّا كُفُورًا ﴿٨٩﴾

90. Ва гуфтанд: «Мо ҳаргиз ба ту имон намеоварем,
магар ин ки аз замин [-и Макка] бароямон
чашмае ҷорӣ кунӣ

وَقَالُوا لَنْ نُؤْمِنَ لَكَ حَتَّىٰ تَفْجُرَ لَنَا مِنَ الْأَرْضِ يَنْبُوعًا ﴿٩٠﴾

91. Ё боге аз нахл ва ангур дошта бошӣ ва миёни
[дарахтони он] ҷӯйхо равон гардонӣ

أَوْ تَكُونَ لَكَ جَنَّةٌ مِنْ نَخِيلٍ وَعِنَبٍ فَتُفَجَّرَ الْأَنْهَارُ جَلَلَهَا تَفْجِيرًا ﴿٩١﴾

92. Ё чунончи иддао кардй, аз осмон порахое [аз азоб] бар сарамон бияфканй ё Аллох таоло ва фариштагонро дар баробарамон хозир кунй [то ба ростгӯият гувоҳй дихад]

أَوْ نُسْقِطَ السَّمَاءَ كَمَا زَعَمْتَ عَلَيْنَا كِسْفًا أَوْ تَأْتِي بِنَا اللَّهِ
وَأَلْمَلَيْكَهٖ قَبِيلًا ﴿٤٢﴾

93. Ё хонае [ороста аз тилло дошта бошй ё дар осмон боло равй; ва ҳаргиз боло рафтанатро бовар намекунем, магар он ки навиштае бар мо фуруд оварй, ки онро бихонем]. Бигӯ: «Парвардигорам муназзах аст. Оё ман чуз башаре фиристодашуда ҳастам?»

أَوْ يَكُونُ لَكَ نَبِيٌّ مِّنْ زُخْرِفٍ أَوْ تَرْقَىٰ فِي السَّمَاءِ وَلَنْ نُؤْمِنَ
لِرُفَيْكَ حَتَّىٰ تُنَزِّلَ عَلَيْنَا كِتَابًا نَّقْرُؤُهُ ۗ قُلْ سُبْحَانَ رَبِّيَ هَلْ
كُنْتُ إِلَّا بَشَرًا رَسُولًا ﴿٤٣﴾

94. Ва [чизе] имон овардани мардум нашуд-он гоҳ ки хидоят барояшон омад-чуз ин ки гуфтанд: «Оё Аллох таоло як инсонро ба паёмбарй барангехта аст?»

وَمَا مَنَعَ النَّاسَ أَنْ يُؤْمِنُوا إِذْ جَاءَهُمُ الْهُدَىٰ إِلَّا أَنْ قَالُوا أَبَعَثَ
اللَّهُ بَشَرًا رَسُولًا ﴿٤٤﴾

95. [Эй Паёмбар] Бигӯ: «Агар дар замин [ба чойи инсон] фариштагоне буданд, ки [ҳамчун шумо] бо оромиш роҳ мерафтанд, ҳатман, аз осмон фариштаеро [аз чинси худашон ба унвони] паёмбар бар онон нозил мекардем»

قُلْ لَوْ كَانَ فِي الْأَرْضِ مَلَائِكَةٌ يُمَسِّحُونَ مُطْمَئِنِّينَ لَنَزَّلْنَا عَلَيْهِمُ
مِّنَ السَّمَاءِ مَلَكًا رَسُولًا ﴿٤٥﴾

96. Бигӯ: «Кофист, ки Аллох таоло миёни ману шумо гувоҳ бошад. Бе тардид, ӯ ҳамвора [нисбат] ба бандагонаш огоҳ [ва] биност

قُلْ كَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ إِنَّهُ كَانَ بِعِبَادِهِ خَبِيرًا بَصِيرًا ﴿٤٦﴾

97. Ва ҳар киро Аллох таоло хидоят кунад, ӯ хидоятғфта [-и вокей] аст ва ҳар киро гумроҳ созад, ҳаргиз барояшон ба чуз ӯ [Аллох таоло] дӯстоне нахоҳй ёфт; ва ононро дар киёмат нобино ва гунг ва ношунаво махшур мегардонем, [дар ҳоле ки] бар суратҳояшон [қашида мешаванд]; чойгоҳашон дузах аст [ки] ҳар гоҳ шуълааш фуру нишинад, шарорае бар онон меафзоем

وَمَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَهُوَ الْمُهْتَدِ ۖ وَمَنْ يُضِلِّ فَلَنْ تَجِدَ لَهُمْ أَوْلِيَاءَ مِن
دُونِهِ ۗ وَنَحْشُرُهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ عَلَىٰ وُجُوهِهِمْ عُمِمًّا وَبُكْمًا وَضُمًّا
مَّاوَلَهُمْ جَهَنَّمَ كَمَا حَبَتَ زِدْنَهُمْ سَعِيرًا ﴿٤٧﴾

98. Ин чазои онон аст; чаро ки оёти Моро инкор карданд ва гуфтанд: «Оё хангоме ки устухонҳое [пӯсида ва] пароканда шудем, дубора бо офаринише чаид барангехта мешавем?»

ذَٰلِكَ جَزَاؤُهُمْ بِأَنَّهُمْ كَفَرُوا بِآيَاتِنَا وَقَالُوا أَءِذَا كُنَّا عِظْمًا
وَرُفَّتًا أَوْنَا لِمَبْعُوثُونَ خَلْقًا جَدِيدًا ﴿٤٨﴾

99. Оё надонистанд Аллоҳро, ки осмонхо ва заминро офарида аст, метавонад ҳаммонанди ононро

أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ قَادِرٌ عَلَىٰ أَنْ يَخْلُقَ
مِثْلَهُمْ وَجَعَلَ لَهُمْ أَجَلًا لَا رَيْبَ فِيهِ فَأَبَى الظَّالِمُونَ إِلَّا كُفُورًا ﴿٤٩﴾

биёфаринад ва барояшон ачале таъйин кардааст, кихечтардиде дарон нест? Ва [-ле] ситамгорон чуз инкор [-и чизеро] напазируфтанд

100. [Эй Паёмбар, ба мушрикон] Бигӯ: «Агар шумо молики ганчинаҳои [бахшишу] раҳмати Парвардигорам будед, [боз ҳам] аз бими харч кардан [ва тангдастӣ] аз инфоқ худдорӣ мекардед; ва инсон ҳамвора бахил [ва тангназар] аст»

قُلْ لَوْ أَنْتُمْ تَمْلِكُونَ خَزَائِنَ رَحْمَةِ رَبِّي إِذًا لَأَمْسَكْتُمْ خَشْيَةَ
الْإِنْفَاقِ وَكَانَ الْإِنْسَانُ قَتُورًا ﴿١٠٠﴾

101. Ва ба ростӣ, Мо нух муъчизаи равшан [-ро ба унвони нишонаҳои паёмбарӣ] ба Мӯсо додем; пас, аз Бани Исроил бипурс, он гоҳ ки [Мӯсо] наздашон омад ва Фиръавн ба ӯ гуфт: «Эй Мӯсо, якинан туро афсуншуда мепиндорам»

وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَى تِسْعَ ءَايَاتٍ بَيِّنَاتٍ فَسَأَلَ بَنِي إِسْرَائِيلَ إِذْ
جَاءَهُمْ فَقَالَ لَهُ فِرْعَوْنُ إِنِّي لَأَظُنُّكَ يَمُوسَى مَسْحُورًا ﴿١٠١﴾

102. [Мӯсо] Гуфт: «Ту, хатман, медонӣ, ки инҳо [муъчизот]-ро [касе] чуз Парвардигори осмонҳо ва замин нафиристодааст. [Ин муъчизот] Далоили равшан [дар бораи қудрату ягонагии Аллоҳ таоло ва ростгӯии паёмбараш ҳастанд]; ва, эй Фиръавн, ба ростӣ, ки туро ҳалокшуда [ва зиёндида] мепиндорам»

قَالَ لَقَدْ عَلِمْتَمَا أَنْزَلْنَا هَٰؤُلَاءِ إِلَّا رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
بَصَائِرَ وَإِنِّي لَأَظُنُّكَ يَفِرْعَوْنُ مَثْبُورًا ﴿١٠٢﴾

103. Пас, [Фиръавн] хост, ки онон [Бани Исроил]-ро аз он сарзамин берун кунад; ва [-ле Мо] ӯ ва тамоми касонеро, ки ҳамроҳаш буданд, гарк кардем

فَأَرَادَ أَنْ يَسْتَفِيزَهُمْ مِنَ الْأَرْضِ فَأَعْرَفْنَاهُ وَمَنْ مَعَهُ جَمِيعًا ﴿١٠٣﴾

104. Ва пас аз [нобудии] ӯ ба Бани Исроил гуфтем: «Дар сарзамин [-и Шом] сокин шавед ва ҳангоме ки ваъдаи охират фаро расид, ҳамаи шуморо бо ҳам [ба сарои маҳшар] меоварем»

وَقُلْنَا مِنْ بَعْدِهِ لِبَنِي إِسْرَائِيلَ اأَسْكُنُوا الْأَرْضَ فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ
الْآخِرَةِ جِئْنَا بِكُمْ لَفِيفًا ﴿١٠٤﴾

105. Ва ин [Қуръон]-ро бар ҳақ нозил кардем ва бар ҳақ [ва бидуни ҳеч таҳрифу тағйире] нозил шуд; ва [эй Мухаммад] туро чуз башоратгар ва бимдиханда нафиристодем

وَبِالْحَقِّ أَنْزَلْنَاهُ وَبِالْحَقِّ نَزَّلْنَا وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا مُبَشِّرًا وَنَذِيرًا ﴿١٠٥﴾

106. Ва Қуръон [-и гаронкадр]-ро бахш-бахш [ва ба мурур бар ту] нозил кардем, то онро бо

وَقُرْءَانًا فَرَقْنَاهُ لِتَقْرَأَهُ عَلَى النَّاسِ عَلَى مُكْتَبٍ وَنَزَّلْنَاهُ تَنْزِيلًا ﴿١٠٦﴾

диранг [ва оҳистагӣ] барои мардум бихонӣ
ва онро ба тадриҷ [ва бар ҳасби рӯйдодҳои
мухталиф] нозил кардем

107. [Эй Паёмбар, ба кофирон] бигӯ: «[Чи] Ба он
имон биёваред ё наёваред [фарқе ба ҳолатон
надорад]. Бе тардид, касоне, ки қабл аз [нузули]
он дониш [-и китобҳои осмонии пешинро]
ёфтаанд, чун [оёти Қуръон] бар онон хонда
шавад, сачдақунон [бар замин] меафтанд»

قُلْ ءَامِنُوا بِهِ ؕ أَوْ لَا تُؤْمِنُوا إِنَّ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ مِنْ قَبْلِهِ إِذَا
يُنْتَلَىٰ عَلَيْهِمْ يَاجُرُونَ لِلَّذِينَ سَجَدَا ﴿١٠٧﴾

108. Ва мегӯянд: «Парвардигорамон поку муназзах
аст. Яқинан, ваъдаи Парвардигорамон
анҷомшуданӣ аст»

وَيَقُولُونَ سُبْحٰنَ رَبِّنَا إِن كَانَ وَعْدُ رَبِّنَا لَمَفْعُولًا ﴿١٠٨﴾

109. Ва [он гоҳ] гирияқунон бар [замин] меафтанд
ва [тиловати Қуръон ва тадаббур дар оёташ]
бар фурӯтаниашон меафзояд

وَيَخْرُجُونَ لِلَّذِينَ يَبْكُونَ وَيَزِيدُهُمْ خُشُوعًا ﴿١٠٩﴾

110. Бигӯ: «Аллоҳ таоло»-ро бихонед ё «Раҳмон»-ро
бихонед; ҳар кадомро, ки бихонед, нақутарини
номҳои барои Ёст». Ва [эӣ Паёмбар] намозатро
[онҷунон] ба садои баланд нахон [ки мушрикони
бишнавад] ва онро [он кадр низ] оҳиста нахон
[ки ҳатто асҳобат нашнавад]; ва миёни ин [ду
ҳолат] роҳе [миёна] бичӯй

قُلْ اَدْعُوا اللَّهَ اَوْ اَدْعُوا الرَّحْمٰنَ اَيًّا مَّا تَدْعُوا فَلَهُ الْاَسْمَاءُ الْحُسْنٰى
وَلَا تَجْهَرُ بِصَلٰتِكَ وَلَا تَخَافُ يَهَا وَابْتَع بَيْنَ ذٰلِكَ سَبِيْلًا ﴿١١٠﴾

111. Ва бигӯ: «Ситоиш махсуси Аллоҳ таоло аст,
ки фарзанде [барои хеш] барнагузидааст
ва дар фармонравой ҳеч шарике надорад ва
ҳаргиз хору нотавон намегардад, ки [ниёз ба
дӯст ва] корсоз дошта бошад» ва Ёро бузург
бидор; бузургдаште шоиста

وَقُلِ الْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِى لَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَّلَمْ يَكُنْ لَهُ شَرِيْكٌ فِى الْمَلِكِ
وَلَمْ يَكُنْ لَهُ وِىٌّ مِّنَ الدَّٰلِ وَكَثْرَةً تَكْبِيْرًا ﴿١١١﴾

الكهف (18) Каҳф*

Чуъзи 15

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Ҳамду сипос махсуси Аллоҳ таоло аст, ки Куръонро бар бандааш [Муҳаммад] нозил кард ва ҳеч гуна инхирофе дар он қарор надод
- الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَنْزَلَ عَلَى عَبْدِهِ الْكِتَابَ وَلَمْ يَجْعَلْ لَهُ عِوَجًا ۝١
2. [Китобе] Устувор то [кофиронро] аз азобе саҳт аз ҷониби ӯ [Аллоҳ таоло] бим диҳад ва ба муъминоне, ки қорҳои шоиста мекунанд, мужда диҳад, ки подоши нақе барояшон [дар пеш] аст
- فَيَمَّا لِيُنذِرَ بَأْسًا شَدِيدًا مِّن لَّدُنْهُ وَيُبَشِّرَ الْمُؤْمِنِينَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ أَجْرًا حَسَنًا ۝٢
3. [Ҳамон биҳиште] ки ҷовидона дар он хоҳанд монад
- مَلَائِكَةٍ فِيهِ أَبَدًا ۝٣
4. Ва [низ] қасонеро, ки гуфтанд: «Аллоҳ таоло фарзанде [барои худ] баргузида аст», бим диҳад
- وَيُنذِرَ الَّذِينَ قَالُوا اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا ۝٤
5. На худашон ба ин [гуфтори нодуруст] илм [-у яқин] доранд на падаронашон. Сухани бисёр нописандест, ки аз даҳонашон берун меояд [ва] чуз дурӯғ намегӯянд
- مَا لَهُمْ بِهِ مِنْ عِلْمٍ وَلَا لِآبَائِهِمْ كَبُرَتْ كَلِمَةً تَخْرُجُ مِنْ أَفْوَاهِهِمْ ۚ إِنَّ يَقُولُونَ إِلَّا كَذِبًا ۝٥
6. Пас, [эй Паёмбар] наздик аст, агар [қавмат ба ин сухан [Куръон]] имон наёваранд, дар пайи [беимонии] онон худро [аз таассуф ва андӯх] ҳалок кунӣ
- فَلَعَلَّكَ بِنِعْمَتِ رَبِّكَ عَلَىٰ آثَرِهِمْ إِنْ لَمْ يُؤْمِنُوا بِهَذَا الْحَدِيثِ أَسَفًا ۝٦
7. Дар ҳақиқат, Мо он чиро, ки рӯйи замин аст, зеваре барои он қарор додаем, то ононро биёзмоем, ки қадомашон нақуқортаранд
- إِنَّا جَعَلْنَا مَا عَلَى الْأَرْضِ زِينَةً لِّهَا لِنَبْلُوَهُمْ أَيُّهُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا ۝٧
8. Ва Мо [пас аз поёни ҳаёт] он чиро, ки рӯйи замин аст, ба биёбоне хушк ва беғиёҳ табдил хоҳем кард
- وَأِنَّا لَجَاعِلُونَ مَا عَلَيْهَا صَعِيدًا جُرُزًا ۝٨
9. Оё пиндоштай, ки [мочарои] асҳоби Каҳф ва он сангнавишта [ки номашон бар он ҳақ шуда
- أَمْ حَسِبْتَ أَنَّ أَصْحَابَ الْكَهْفِ وَالرَّقِيمِ كَانُوا مِن آيَاتِنَا عَجَبًا ۝٩

(*) Каҳф (For).

буд] аз чумлаи нишонаҳои шигифтангез [ва ғайримумкини] Мо будааст?

10. Ҳангоме ки он ҷавонмардон ба ғор паноҳ бурданд ва гуфтанд: «Парвардигоро, моро аз ҷониби хеш раҳмате арзонӣ дор ва дар кори [хичрати] мо бароямон ҳидоят ва начот фароҳам соз»

إِذْ أَوْىءَ الْفِتْيَةُ إِلَى الْكَهْفِ فَقَالُوا رَبَّنَا آتِنَا مِن لَّدُنكَ رَحْمَةً وَهَيِّئْ لَنَا مِنْ أَمْرِنَا رَشَدًا ﴿١٠﴾

11. Пас, дар он ғор бар гӯшҳояшон то солиёни дароз [пардае аз сукуту оромиш] задем [то ба хоб раванд]

فَضَرَبْنَا عَلَىٰ آذَانِهِمْ فِي الْكَهْفِ سِنِينَ عَدَدًا ﴿١١﴾

12. Сипас бедорашон кардем, то бидонем кадом як аз он ду гурӯҳ муддатеро, ки [дар хоб] мондаанд, дурусттар ҳисоб кардааст

ثُمَّ بَعَثْنَاهُمْ لِنَعْلَمَ أَيُّ الْحِزْبَيْنِ أَحْصَىٰ لِمَا لَبِئُوا أَمَدًا ﴿١٢﴾

13. [Эй Паёмбар] Мо достони ононро, ба дурустӣ, бароят бозгӯ мекунем. Онон ҷавононе [шоиста] буданд, ки ба Парвардигорашон имон оварда буданд ва Мо [низ] бар ҳидояташон афзудем

ثُمَّ نَفَّضْنَا عَلَيْكَ نَبَأَهُم بِالْحَقِّ إِنَّهُمْ فِتْيَةٌ آمَنُوا بِرَبِّهِمْ وَرَدَدْنَاهُم هُدًى ﴿١٣﴾

14. Ва дилҳояшонро [бар имон] устувор сохтем, он гоҳ ки [дар баробари подшоҳи кофир] киём карданд ва гуфтанд: «Парвардигори мо парвардигори осмонҳо ва замин аст; ва ҳаргиз ҷуз ӯ маъбудеро наменпарастем, ки он гоҳ [агар чунин кунем] сухане газофу нораво гуфтаем»

وَرَبَطْنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ إِذْ قَامُوا فَقَالُوا رَبُّنَا رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَن نَّدْعُوَ مِن دُونِهِ إِلَّا لَهَا لَقَدْ قُلْنَا إِذَا شَطَطَا ﴿١٤﴾

15. [Сипас ба ҳамфикронашон гуфтанд:] «Ин қавми мо [ки] ба ҷои ӯ [Аллоҳ таоло] маъбудоне [дигар] баргузидаанд, чаро далели ошқоре бар [ҳаққонияти] онон намеоваранд? Пас, кист ситамгортар аз он ки бар Аллоҳ таоло дурӯғ баст [ва барояш шарик қоил шуд]?

هَؤُلَاءِ قَوْمُنَا اتَّخَذُوا مِن دُونِهِ آلِهَةً لَّوْلَا يَأْتُونَ عَلَيْهِم بِسُلْطٰنٍ بَيِّنٍ فَمَن أَظْلَمُ مِمَّنْ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا ﴿١٥﴾

16. Ва чун аз онон ва аз он чи ба ҷойи Аллоҳ таоло мепарастанд, канорагирӣ кардед, пас, ба ғор паноҳ бибаред, то Парвардигоратон аз [сояи] раҳмати хеш бар шумо бигустаронад ва дар қоратон [осоишу] кушоише падида оварад

وَإِذْ أَعْرَضْنَا عَنْ قَوْمِهِمْ وَمَا يَعْبُدُونَ إِلَّا اللَّهَ فَأْوَأُوا إِلَى الْكَهْفِ يَنْشُرُ لَكُمْ رَبُّكُمْ مِن رَّحْمَتِهِ وَيُهَيِّئُ لَكُمْ مِّنْ أَمْرِكُمْ مَّرْفَقًا ﴿١٦﴾

17. Ва [эи Мухаммад, агар он ҷо будӣ] хуршедро мидидӣ, ки вақте тулуъ мекунад, ба самти рост

وَاتَرَى السَّمْسَ إِذَا طَلَعَتْ تَزْوُرُ عَن كَهْفِهِمْ ذَاتَ الْيَمِينِ وَإِذَا غَرَبَتْ تَقْرِضُهُمْ ذَاتَ الشِّمَالِ وَهُمْ فِي فَجْوَةٍ مِّنْهُ ذَلِكَ مِنْ آيَاتِ

[-и ғор] мутамоил мегардад ва вақте ғуруб мекунад, аз самти чапи онон дур мешуд [ва гармо озорашон намеодод]; ва онон дар маҳалле густарда аз он [ғор] буданд. Ин аз нишонаҳои [қудрати] Аллоҳ таоло аст. Ҳар киро Аллоҳ таоло ҳидоят кунад, пас, ӯ ҳидоятёфта [-и воқеӣ] аст ва ҳар киро гумроҳ кунад, ҳаргиз дӯст [ва] роҳнамо барояш намеёбад

اللَّهُ مَن يَهْدِ اللَّهُ فَهُوَ الْمُهْتَدِ وَمَن يُضِلِّ فَلَن تَجِدَ لَهُ وَلِيًّا مُّرْسِدًا ﴿١٧﴾

18. Ва [агар ба онҳо нигоҳ мекардӣ] мепиндоштӣ, бедоранд; дар ҳоле ки [бо чашмони боз] хуфта буданд; ва Мо ононро ба паҳлуи рости чап мегардондем [то баданашон осеб набинанд]; ва сагашон бар остонаи ғор [нишаста ва ба ҳолати посбонӣ] дастхояшро кушода буд. Агар [нигоҳашон мекардӣ ва] аз ҳолашон огоҳ мешудӣ, ҳатман, [аз ваҳшат] фирор мекардӣ ва дилат аз тарси онон лабрез мешуд

وَتَحْسَبُهُمْ آيِقَاطًا وَهُمْ رُقُودٌ وَنُقَلِّبُهُمْ ذَاتَ الْيَمِينِ وَذَاتَ الشِّمَالِ
وَكَلْبُهُم بَاسِطٌ ذِرَاعَيْهِ بِالْوَصِيدِ لَوِ اطَّلَعْتَ عَلَيْهِمْ لَوَلَّيْتَ مِنْهُمْ
فِرَارًا وَلَمُلِيتَ مِنْهُمْ رُجْبًا ﴿١٨﴾

19. Ва ҳамчунон [ки хобашон кардем] ононро [аз хоб] бедор намудем, то байни худ аз якдигар суол кунанд. Яке аз онон гуфт: «Чи муддат дар хоб мондед?» [Бақия] Гуфтанд: «Як рӯз ё баҳше аз як рӯз». [Саранҷом] Гуфтанд: «Парвардигоратон донотар аст, ки чи қадар [дар ин ҳолат] мондаед. Пас, [акнун] як нафар аз худатонро бо ин сикка[-хоя]-гон ба шаҳр бифиристед, то буфинад, кадом як аз [фурушандагони он ҷо қосибӣ ва] ғизояш покизатар аст ва аз [назди] ӯ ғизое бароятон биёварад; ва бояд [дар рафтумаду харид пинҳонкорӣ ва] зиракӣ намояд ва ҳеч касро аз [ҳоли] шумо огоҳ насазад

وَكَذَلِكَ بَعَثْنَاهُمْ لِيَتَسَاءَلُوا بَيْنَهُمْ قَالَ قَائِلٌ مِنْهُمْ كَمْ لَبِئْتُمْ قَالُوا
لَبِئْنَا يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ قَالُوا رَبُّكُمْ أَعْلَمُ بِمَا لَبِئْتُمْ فَابْعَثُوا
أَحَدَكُمْ يَتَرَقِّمُ هَذِيحَ إِلَى الْمَدِينَةِ فَلْيَنْظُرْ أَيُّهَا أَزْكَى طَعَامًا
فَلْيَأْتِكُمْ بِرِزْقٍ مِنْهُ وَلْيَتَلَطَّفْ وَلَا يُشْعِرَنَّ بِكُمْ أَحَدًا ﴿١٩﴾

20. Бе тардид, агар онон [маконатонро бидонанд ва] баршумодастёбанд, сангсоратон мекунанд ё шуморо ба оини ҳеш бозмегардонанд ва дар он сурат, ҳаргиз растагор нахоҳед шуд

إِنَّهُمْ إِن يَظْهَرُوا عَلَيْكُمْ يَرْجُمُوكُمْ أَوْ يُعِيدُوكُمْ فِي مِلَّتِهِمْ وَلَن
تُفْلِحُوا إِذَا أَبَدًا ﴿٢٠﴾

21. Ва бад-ин гуна [мардуми он сарзамин]-ро аз холи онон огоҳ кардем, то бидонанд, ки ваъдаи Аллоҳ таоло [дар бораи ёрии муъминон ва барангехтани мурдагон] рости дуруст аст ва ин ки дар [фаро расидани] қиёмат тардиде нест.

وَكَذَلِكَ أَعْتَرْنَا عَلَيْهِمْ لِيَعْلَمُوا أَنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَأَنَّ السَّاعَةَ
لَا رَيْبَ فِيهَا إِذْ يَتَنَزَّعُونَ مِنْهُمْ أَمْرُهُمْ فَقَالُوا أُنْبُوا عَلَيْهِمْ
بُنْيَتًا رَبُّهُمْ أَعْلَمُ بِهِمْ قَالَ الَّذِينَ غَلَبُوا عَلَىٰ أَمْرِهِمْ لَنَتَّخِذَنَّ
عَلَيْهِمْ مَسْجِدًا ﴿٢١﴾

Ҳангоме ки [мардуми шаҳр] байни худ [дар бораи он ҷавонмардони мутаваффо] дучори ихтилоф шуданд, пас, гурӯҳе гуфтанд: «Деворе бар [вуруди] он [ғор] бисозед. Парвардигорашон ба холи онон огоҳтар аст». Бархе дигар, ки [ноогоҳ буданд ва нуфузу] қудрат доштанд, гуфтанд: «[Ба нишоаи бузургдошт] Бар [ғори] эшон парастиишгоҳе месозем»

22. [Дар бораи теъдодашон] Хоҳанд, гуфт: «Се нафар буданд ва чаҳорумини онон сагашон буд». Ва [гурӯҳе] мегӯянд: «Панҷ нафар буданд ва шашумини онон сагашон буд» - [ки албатта] ҳама аз рӯи ҳақс ва гумон аст - ва [гурӯҳе] мегӯянд: «Ҳафт нафар буданд ва ҳаштумини онон сагашон буд». Бигӯ: «Парвадигорам аз теъдоди онон огоҳтар аст [ва] чуз гурӯҳе андак теъдодашонро касе намедонад. Пас, дар бораи онон гуфтугӯе мухтасар [ва баҳсе ором ва гузаро] дошта бош ва дар бораи онон аз ҳеч кас суол наку»

سَيَقُولُونَ ثَلَاثَةٌ رَّابِعُهُمْ كَلْبُهُمْ وَيَقُولُونَ خَمْسَةٌ سَادِسُهُمْ كَلْبُهُمْ رَجْمًا بِالْغَيْبِ وَيَقُولُونَ سَبْعَةٌ وَثَامِنُهُمْ كَلْبُهُمْ قُلْ رَبِّي أَعْلَمُ بِعِدَّتِهِمْ مَا يَعْلَمُهُمْ إِلَّا قَلِيلٌ فَلَا تُمَارِ فِيهِمْ إِلَّا مِرَاءَ ظَهْرٍهَا وَلَا تَسْتَفْتِ فِيهِمْ مِنْهُمْ أَحَدًا ﴿٢٢﴾

23. Ва ҳаргиз дар мавриди коре нагӯ: «Фардо онро анҷом медиҳам»

وَلَا تَقُولَنَّ لِشَأَىٰ إِنِّي فَاعِلٌ ذَٰلِكَ غَدًا ﴿٢٣﴾

24. Магар ин ки [бигӯӣ] «Иншоаллоҳ»; ва ҳар гоҳ фаромӯш кардӣ, [бо гуфтани ин лафз] Парвардигоратро ёд кун ва бигӯ: «Умедворам Парвардигорам маро ба роҳе раҳнамун гардад, ки аз ин [роҳ] ба ҳидоят [ва салоҳ] наздиктар бошад»

إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ وَأَذْكُرَنَّ رَبَّكَ إِذَا نَسِيتَ وَقُلْ عَسَىٰ أَنْ يَهْدِيَنِّي رَبِّي لِأَقْرَبَ مِنْ هَٰذَا رَشَدًا ﴿٢٤﴾

25. Ва онон [асҳоби Каҳф] сесад сол дар ғорашон [дар ҳолати хоб] монданд ва нух сол [низ] бар он афзуданд

وَلَبِثُوا فِي كَهْفِهِمْ ثَلَاثَ مِائَةٍ سِنِينَ وَازْدَادُوا تِسْعًا ﴿٢٥﴾

26. [Эй паёмбар] Бигӯ: «Аллоҳ таоло аз [муддати] монданашон [дар ғор] огоҳтар аст; ғайби осмонҳо ва замин аз онӣ Ўст. [Ба ростӣ, ки] Ў чи бино ва чи шунаво аст! Онон [чаҳониён] ба чуз Ў ҳеч [дӯсту] корсозе надоранд ва Ў ҳеч касро дар ҳукм [-у фармон]-и хеш шарик намесозад»

قُلْ اللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا لَبِثُوا لَهُ غَيْبُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ أَبْصِرُ بِهِ وَأَسْمِعُ مَا لَهُمْ مِنْ دُونِهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا يُشْرِكُ فِي حُكْمِهِ أَحَدًا ﴿٢٦﴾

27. Ва [эй паёмбар] аз китоби Парвардигорат он чиро ба ту ваҳй шудааст, тиловат кун. Ҳеҷ кас тағйирдиҳандаи суҳани У [Аллоҳ таоло] нест ва ҳаргиз паноҳгоҳе ҷуз У намеёбӣ

وَأْتَلُ مَا أُوحِيَ إِلَيْكَ مِنْ كِتَابِ رَبِّكَ لَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَاتِهِ وَلَنْ تَجِدَ مِنْ دُونِهِ مُلْتَحَدًا ﴿١٧﴾

28. Ва худро [бар мусоҳибат] бо касоне ҳамроҳ [ва шикобо] гардон, ки Парвардигорашонро бомдод ва шомгоҳ мехонанд [ва бо он ки фақиранд, танҳо] ризояти Уро мехоҳанд; ва ҳаргиз чашмонатро аз онон барнагардон, то зеварҳои дунё [ва ҳамнишинӣ бо ашроф ва қудратмандон]-ро бихоҳӣ ва [ҳамчунин] аз касе пайравӣ нақун, ки дилашро аз ёди хеш гофил сохтаем ва аз ҳавои нафси хеш пайравӣ карда ва қораш табоҳ аст

وَأَصْبِرْ نَفْسَكَ مَعَ الَّذِينَ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ بِالْعَدْوَةِ وَالْعَظِيمِ يُرِيدُونَ وَجْهَهُ وَلَا تَعْدُ عَيْنَاكَ عَنْهُمْ تُرِيدُ زِينَةَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَلَا تُطِعْ مَنْ أَغْفَلْنَا قَلْبَهُ عَنْ ذِكْرِنَا وَاتَّبَعَ هَوْلَهُ وَكَانَ أَمْرُهُ فُرُطًا ﴿١٨﴾

29. [Эй паёмбар, ба мушрикони] бигӯ: «[Ин Қуръон суҳани] Ҳақ аст аз ҷониби Парвардигоратон; пас, ҳар ки мехоҳад, имон оварад ва ҳар ки мехоҳад, кофир шавад». Мо барои ситамгонро оташе омода кардаем, ки саропардаҳоаш ононро аз ҳар сӯ фаро мегирад; ва агар [дар талаби об] фарёдрасе бичӯянд, бо обе ҳамчун миси гудохта ба фарёдашон мерасанд; [обе, ки ҳарораташ] чехрахоро бирён мекунад. Чи бад нушидани ва чи бад ҷойгоҳе аст!

وَقُلِ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكُمْ فَمَنْ شَاءَ فَلْيُؤْمِنْ وَمَنْ شَاءَ فَلْيُكْفُرْ إِنَّا أَعْتَدْنَا لِلظَّالِمِينَ نَارًا أَحَاطَ بِهِمْ سُرَادِقُهَا وَإِنْ يَسْتَغِيثُوا يُغَاثُوا بِمَاءٍ كَالْمُهْلِ يَشْوِي الْوُجُوهَ بِئْسَ الشَّرَابُ وَسَاءَتْ مُرْتَفَقًا ﴿١٩﴾

30. Касоне, ки имон оварданд ва қорҳои шоиста анҷом додаанд [ба яқин, бидонанд, ки] Мо подоши касеро, ки қори нақӯ карда бошад, ҳаргиз табоҳ намекунем

إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ إِنَّا لَا نُضِيعُ أَجْرَ مَنْ أَحْسَنَ عَمَلًا ﴿٢٠﴾

31. Ононанд, ки биҳиштҳои ҷовидонӣ доранд, ки [аз зери дарахтони] онҳо ҷўйборҳо қорӣ аст. Дар он ҷо бо дастбандҳои заррин ораста мешаванд ва ҷомаҳои [фоҳири] сабзранг аз ҳарири нозук ва ҳарири захим бар тан мекунанд, дар ҳоле ки бар тахтҳо тақя задаанд. Чи подоши шоиста ва чи нақӯ ҷойгоҳе аст!

أُولَئِكَ لَهُمْ جَنَّاتُ عَدْنٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ يُحَلَّوْنَ فِيهَا مِنْ أَسَاوِرَ مِنْ ذَهَبٍ وَيَلْبَسُونَ ثِيَابًا خُضْرًا مِنْ سُنْدُسٍ وَإِسْتَبْرَقٍ مُتَّكِينَ فِيهَا عَلَى الْأَرَائِكِ يَوْمَ الثَّوَابِ وَحَسُنَتْ مُرْتَفَقًا ﴿٢١﴾

32. Ва [эй Паёмбар] барои онон мисоле бизан: ду мард [кофир ва муъмин], ки барои яке аз онон [ки кофир аст] ду боғи ангур қарор додем ва

﴿ وَأَضْرَبَ لَهُم مَثَلًا رَجُلَيْنِ جَعَلْنَا لِأحَدِهِمَا جَنَّتَيْنِ مِنْ أَعْنَابٍ وَحَفَفْنَاهُمَا بِنَخْلٍ وَجَعَلْنَا بَيْنَهُمَا زُرْعًا ﴿٢٢﴾

перомуни он ду [боғ]-ро бо дарахтони нахл
пӯшонидем ва миёни он киштзоре [пурбор]
ниҳодем

33. Ҳар ду боғ мева медод ва чизе аз он намекошт;
ва миёни он ду [боғ] нахре бузург чорӣ кардем

لَكُنَّا الْجَنَّتَيْنِ ءَاتَتْهُمَا وَكُنَّا خَلَلَهُمَا
وَمَا أَكْثَرُ مِنْكَ مَالًا
وَأَعْرَضْنَا عَنْهَا
﴿٣٣﴾

34. Ҷ [сохиби боғ] мевахое [бисёр ва даромаде
фаровон] дошт; пас, ба дӯсти худ, ки бо ӯ
гуфтугӯ мекард, гуфт: «Сарвати ман аз ту
бештар аст ва аз лиҳози хонавода [ва нафарон]
аз ту тавонмандтарам»

وَدَخَلَ جَنَّتَهُ وَهُوَ ظَالِمٌ لِّنَفْسِهِ ۗ قَالَ مَا أَظُنُّ أَن تَبِيدَ هَذِهِ ۚ أَبَدًا
﴿٣٤﴾

35. Ва ӯ дар ҳоле ба боғи хеш дохил шуд, ки [ба
хотири куфру ғурур] дар ҳаққи хеш ситамгор
буд; [пас, ба дӯсташ рӯ оварда] гуфт: «Гумон
намекунам, ки ин [боғ] ҳаргиз нобуд гардад

﴿٣٥﴾

36. Ва гумон намекунам, ки қиёмат барпо гардад;
ва агар [қиёмате дар қор бошад ва] ба сӯйи
Парвардигорам бозгарданда шавам, ҳатман,
ҷойгоҳе беҳтар аз ин меёбам»

وَمَا أَظُنُّ السَّاعَةَ قَائِمَةً وَلَئِن رُّدِدْتُ إِلَىٰ رَبِّي لَأَجِدَنَّ خَيْرًا مِّنْهَا
مُنْقَلَبًا
﴿٣٦﴾

37. Дӯсташ, ки бо вай гуфтугӯ мекард, ба ӯ гуфт:
«Оё ба он касе, ки ту ро аз хок [ва] сипас аз
нутфа офарид ва сипас ту ро марде [комил]
сомон дод, кофир шудаӣ?»

قَالَ لَهُ صَاحِبُهُ وَهُوَ يُحَاوِرُهُ ۚ أَكَفَرْتَ بِالَّذِي خَلَقَكَ مِنْ تُرَابٍ
ثُمَّ مِنْ نُّطْفَةٍ ثُمَّ سَوَّكَ رَجُلًا
﴿٣٧﴾

38. Аммо ман [меғӯям:] Ӯ Аллоҳ таоло парвардигори
ман аст ва ҳеҷ касро бо Парвардигорам шарик
намедонам

لَكِنَّمَا هُوَ اللَّهُ رَبِّي وَلَا أُشْرِكُ بِرَبِّي أَحَدًا
﴿٣٨﴾

39. Вақте ворида боғат шудӣ, чаро нагуфтӣ, ҳар
чи Аллоҳ таоло бихоҳад [ҳамон мешавад] ва
ҳеҷ неруе ҷуз ба [таъйиди] Аллоҳ таоло нест?
Агар мебинӣ ман аз назари молу фарзанд аз
ту камтарам [муҳим нест]

وَلَوْلَا إِذْ دَخَلْتَ جَنَّتَكَ قُلْتَ مَا شَاءَ اللَّهُ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ ۚ إِنَّ
تَرِنًا أَنَا أَقْلَمُ مِنْكَ مَالًا وَوَلَدًا
﴿٣٩﴾

40. Чи басо Парвардигорам [чизе] беҳтар аз боғи
ту ба ман бидиҳад ва аз осмон ҷунон азобе
[оташбор] бар боғат фуру борад, ки [табдил
ба замин] беғиёҳи лағжандае гардад

فَعَسَىٰ رَبِّي أَن يُؤْتِيَنِي خَيْرًا مِّنْ جَنَّتِكَ وَيُرْسِلَ عَلَيْهَا حُسْبَانًا
مِّنَ السَّمَاءِ فَتُصْبِحُ صَعِيدًا زَلَقًا
﴿٤٠﴾

41. Ё обаш дар [аъмоқи замин чунон] фуру равад,
ки ҳаргиз нагавонӣ ба он даст биёбӣ»
أَوْ يُصْبِحَ مَاؤُهَا غَوْرًا فَلَنْ تَسْتَطِيعَ لَهُ طَلَبًا ﴿٤١﴾
42. [Саранҷом азоби илоҳӣ фаро расид] Ва тамоми
мевахояшро дар бар гирифт [ва нобуд шуд].
Ва ӯ ба хотири харҷхое, ки сарфи он чо карда
буд, пайваста дастхояшро [аз пушаймонӣ ва
андӯх] бар ҳам мезад ва дар ҳоле ки дорбаст ва
чуббандхояш фуру рехта буд, мегуфт: «Эй кош
[дар парастии] касеро шарикӣ Парвардигорам
қарор надода будам»
وَأَحِيطَ بِثَمَرِهِ فَأَصْبَحَ يُقَلِّبُ كَفَّيْهِ عَلَىٰ مَا أَنفَقَ فِيهَا وَهِيَ
خَاوِيَةٌ عَلَىٰ عُرُوشِهَا وَيَقُولُ بَيِّتَنِي لِمَ أَشْرِكُ بِرَبِّيٰ أَحَدًا ﴿٤٢﴾
43. Ва ӯ [ки ба хондани худ меболид, инак] гурӯҳе
надошт, ки дар баробари [азоби] Аллоҳ таоло
ёриаш кунанд ва худ [низ] ёриқунандаи хеш
набуд
وَلَمْ تَكُن لَّهُ فِئَةٌ يَنْصُرُونَهُ مِن دُونِ اللَّهِ وَمَا كَانَ مُنتَصِرًا ﴿٤٣﴾
44. Он чо [собиқ шуд, ки ёрӣ ва] корсозӣ аз они
[Парвардигори] ҳақ аст. Ӯ подоши [ибодаташ]
беҳтар аст ва саранҷоми [бандагони муъминаш]
накутар
هُنَالِكَ الْوَلِيَّةُ لِلَّهِ الْحَقُّ هُوَ خَيْرٌ ثَوَابًا وَخَيْرٌ عُقْبًا ﴿٤٤﴾
45. Ва [эй Паёмбар, фанопазирии] зиндагии
дунёро ба обе масал бизан, ки аз осмон фуру
фиристомем ва ба василаи он гиёҳи замин
[сарсабз шуд ва] дар ҳам омехт; сипас [чунон]
хушқу шикаста шуд, ки бодҳо [ба ҳар су]
парокандааш мегардонад; ва Аллоҳ таоло бар
ҳар чизе тавоност
وَأَضْرَبَ لَهُم مَّثَلِ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا كَمَاءٍ أُنزِلَتْهُ مِنَ السَّمَاءِ فَأَخْتَلَطَ
بِهِ نَبَاتُ الْأَرْضِ فَأَصْبَحَ هَشِيمًا تَذْرُوهُ الرِّيحُ وَكَانَ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ
شَيْءٍ مُّقْتَدِرًا ﴿٤٥﴾
46. Молу фарзандон зинати зиндагии дунёст ва
некиҳои пайдор [рафтору гуфтори шоиста]
назди Парвардигорат подошаш беҳтар аст,
умед доштан [ба савобаш] накутар
الْمَالُ وَالْبَنُونَ زِينَةُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَالْبَاقِيَاتُ الصَّالِحَاتُ خَيْرٌ
عِنْدَ رَبِّكَ ثَوَابًا وَخَيْرٌ أَمَلًا ﴿٤٦﴾
47. Ва [ёд кун аз] рӯзе, ки кӯҳхоро ба ҳаракат
дармеоварем ва заминро ошкор [ва ҳамвор]
мебинӣ ва ҳама [махлуқот]-ро чамъ мекунем ва
ҳеч як аз ононро [ба ҳоли худ] раҳо намекунем
وَيَوْمَ نُسَيِّرُ الْجِبَالَ وَتَرَى الْأَرْضَ بَارِزَةً وَحَشْرَبْنَاكُمْ فَأَوَّلَ مَرَّةٍ
مِّنْهُمْ أَحَدًا ﴿٤٧﴾
48. Ва [ҳамагӣ] сафкашида бар Парвардигорат
арза мешаванд [ва ба онон мегӯянд:] «Бе гардид,
чунон ки нахустин бор шуморо офаридем, [имрӯз
وَعَرَضُوا عَلَىٰ رَبِّكَ صَفًّا لَّقَدْ جِئْتُمُونَا كَمَا خَلَقْنَاكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ
بَلْ زَعَمْتُمْ أَلَّن نَجْعَلَ لَكُم مَّوْعِدًا ﴿٤٨﴾

низ танҳо ва побараҳна] назди Мо омадед; балки мепиндоштед, ки ҳаргиз ваъдагоҳе бароятон қарор намедихем»

49. Ва нома [-и аъмол дар миён] ниҳода мешавад; пас, гунаҳкоронро мебинӣ, ки аз он чи дар он [нома] аст, тарсон ва нигаронанд ва мегӯянд: «Эй вой бар мо! Ин чи номае аст, ки ҳеч [гуфтору рафтори] кучак ва бузургро раҳо накардааст, магар ин ки онро дар шумор овардааст?» Ва ҳар чи кардаанд, ҳозир меёбанд ва Парвардигорат ба ҳеч касе ситам намекунад

وَوُضِعَ الْكِتَابُ فَتَرَى الْمُجْرِمِينَ مُشْفِقِينَ مِمَّا فِيهِ وَيَقُولُونَ
يَوَيْلَ لَنَا مَا لَ هَذَا الْكِتَابِ لَا يُغَادِرُ صَغِيرَةً وَلَا كَبِيرَةً إِلَّا
أَحْصَاهَا وَوَجَدُوا مَا عَمِلُوا حَاضِرًا وَلَا يَظُنُّ رَبُّكَ أَحَدًا ﴿٤٩﴾

50. Ва [ёд кун аз] хангоме ки ба фариштагон гуфтем: «Барои Одам сачда кунед»; пас, [хама] сачда карданд, магар Иблис, ки аз чин буд ва аз фармони Парвардигораш сар печид. Пас, [эй мардум] оё ба чойи Ман ӯ ва фарзандонашро дӯстон [-и худ] мегиред, ҳол он ки онон душманатон ҳастанд? Ситамгорон [-и мушрик барои Аллоҳ таоло] чи бад чойгузине доранд!

وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ كَانَ مِنَ
الْجِنِّ فَفَسَقَ عَنْ أَمْرِ رَبِّهِ أَفَتَتَّخِذُونَهُ وَذُرِّيَّتَهُ أَوْلِيَاءَ مِنْ
دُونِي وَهُمْ لَكُمْ عَدُوٌّ بِئْسَ لِلظَّالِمِينَ بَدَلًا ﴿٥٠﴾

51. Ман ононро [ки мушрикона ба парастӣш мегиред] на хангоми офариниши осмону замин ба гувоҳӣ гирифтаам ва на хангоми офариниши худашон; ва ман ҳаргиз гумроҳгаронро ёру мададгори [хеш] нагирифтаам

﴿مَا أَشْهَدْتُهُمْ خَلْقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَا خَلْقَ أَنْفُسِهِمْ وَمَا
كُنْتُ مُتَّخِذَ الْمُضِلِّينَ عَضُدًا ﴿٥١﴾﴾

52. Ва [ёд кун аз] рӯзе, ки Аллоҳ таоло [ба мушрикон] мефармояд: «Шариконеро, ки барои ман мепиндоштед, фаро бихонед [то шуморо аз азоб бираҳонанд]; пас, онҳоро мехонанд, вале посухашонро намедиханд; ва Мо дар миёни ин ду гурӯҳ маҳлакае [аз оташи дузах] қарор додаем

وَيَوْمَ يَقُولُ نَادُوا شُرَكَاءِيَ الَّذِينَ زَعَمْتُمْ فَدَعَوْهُمْ فَلَمْ يَسْتَجِيبُوا
لَهُمْ وَجَعَلْنَا بَيْنَهُمْ مَوْبِقًا ﴿٥٢﴾

53. Ва гунаҳгорон оташ [-и дузах]-ро мебинанд ва ба яқин дармеёбанд, ки дар он хоҳанд афтод ва аз он чо ҳеч роҳи бозгаште надоранд

وَرَأَى الْمُجْرِمُونَ النَّارَ فَظَنُّوا أَنَّهُمْ مُوَافِعُوهَا وَلَمْ يَجِدُوا عَنْهَا
مَصْرَفًا ﴿٥٣﴾

54. Ва ба ростӣ, дар ин Қуръон барои мардум аз ҳар гуна масале овардем; ва[-ле] инсон беш аз ҳар чизе ба ситез [ва чунучаро] мепардозад

وَلَقَدْ صَرَّفْنَا فِي هَذَا الْقُرْآنِ لِلنَّاسِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ وَكَانَ الْإِنْسَانُ
أَكْثَرَ شَيْءٍ جَدَلًا ﴿٥٤﴾

55. Ва чизе мардумро бознадошт, ки вақте хидоят [паёмбар ва Куръон] ба сӯяшон омад, имон биёваранд ва аз Парвардигорашон омуриши бихоҳанд, магар ин ки [аз рӯи лачочат мехостанд] суннати [Аллоҳ таоло дар мавриди азоби] пешиниён бар [сари] онон [низ] биёяд ё азоби рӯ дар рӯ ба онон бирасад

وَمَا مَنَعَ النَّاسَ أَنْ يُؤْمِنُوا إِذْ جَاءَهُمُ الْهُدَىٰ وَيَسْتَغْفِرُوا رَبَّهُمْ
إِلَّا أَنْ تَأْتِيَهُمْ سُنَّةٌ أَلَّا وَلِيْنَ أَوْ يَأْتِيَهُمُ الْعَذَابُ فُبُلًّا ﴿٥٥﴾

56. Ва мо паёмбаронро чуз башоратгар ва бимдиханда намефириستم ва касоне, ки куфр варзиданд, ба [суханони беҳуда ва] ботил ситеза мекунад, то ба василаи он ҳақ [Куръон]-ро поймол кунанд ва [муъчизоту] оёти ман ва он чиро, ки ба он бим дода шудаанд, ба тамасхур гирифтанд

وَمَا نُرْسِلُ الْمُرْسَلِينَ إِلَّا مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ وَيُجِدِلُ الَّذِينَ كَفَرُوا
بِالْبَطْلِ لِيُذْخِرُوا بِهِ أَحَقُّ وَاتَّخَذُوا آيَاتِي وَمَا أَنْذَرُوا هُزُوعًا ﴿٥٦﴾

57. Кист ситамгоргар аз он ки ба оёти Парвардигораш панд дода шавад, вале аз он рӯ бигардонад ва корҳои [зишти] гузашташро фаромӯш кунанд? Мо бар дилхояшон пардаҳое афкандаем, то [паёми ҳақ]-ро дарнаёбанд ва дар гӯшхояшон сангини [ниҳодаем, то сухани ҳақро нашаванд]; ва агар ононро ба сӯи хидоят бихонӣ, ҳаргиз хидоят намешаванд

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ ذُكِّرَ بِآيَاتِ رَبِّهِ فَأَعْرَضَ عَنْهَا وَنَسِيَ مَا قَدَّمَتْ
يَدَاهُ إِنَّا جَعَلْنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَنْ يَفْقَهُوهُ وَفِي آذَانِهِمْ وَقْرًا وَإِنْ
تَدْعُهُمْ إِلَى الْهُدَىٰ فَلَنْ يَهْتَدُوا إِذًا أَبَدًا ﴿٥٧﴾

58. [Эй Паёмбар] Парвардигорат омуриши дарои раҳмат [фаровон] аст. Агар онон [кофирон]-ро ба [сазои] он чи кардаанд, бозхост мекард, ҳатман, дар азобашон шитоб менамуд; [аммо чунин намекунад] балки онон мавъиде доранд, ки ҳаргиз аз он гурезе нахоҳанд дошт

وَرَبُّكَ الْغَفُورُ ذُو الرَّحْمَةِ لَوْ يُؤَاخِذُهُمْ بِمَا كَسَبُوا لَعَجَلَّ لَهُمُ
الْعَذَابَ بَلْ لَهُمْ مَوْعِدٌ لَّنْ يَجِدُوا مِنْ دُونِهِ مَوْعِدًا ﴿٥٨﴾

59. Мо [сокинони] он шаҳрхоро хангоме ҳалок намудем, ки [ба хотири куфру гуноҳ] ба худ ситам карданд ва барои ҳалокаташон мавъиде таъйин кардем

وَتِلْكَ الْقُرَىٰ أَهْلَكْنَاهُمْ لَمَّا ظَلَمُوا وَجَعَلْنَا لِمَهْلِكِهِمْ مَوْعِدًا ﴿٥٩﴾

60. [Ёд кун аз] Хангоме ки Мӯсо ба [хидмақкори] чавони худ [Юшаъ ибни Нун] гуфт: «Ҳамчунон хоҳам рафт, то ба маҳалли бархурди ду дарё бирасам ё барои муддати тулонӣ роҳ бипаймоям [то бандаи дурустқоре биёбам ва нодонистаҳоямро аз ӯ биёмӯзам]»

وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِفَتَاهُ لَا أَبْرَحُ حَتَّىٰ أَبْلُغَ مَجْمَعَ الْبَحْرَيْنِ أَوْ
أَمْضِيَ حُقُبًا ﴿٦٠﴾

61. Пас, чун ба маҳалли бархурди ду дарё расиданд, моҳии худро [ки барои хӯрдан ҳамроҳ доштанд] фаромӯш карданд [пас, Аллоҳ таоло онро зинда кард ва ба об андохт] ва моҳӣ роҳи худро дар дарё пеш гирифт
- فَلَمَّا بَلَغَا مَجْمَعَ بَيْنِهِمَا نَسِيًا حُوٓثِيًا فَاتَّخَذَ سَبِيلَهُ فِي الْبَحْرِ سَرَبًا ﴿٦١﴾
62. Пас, ҳангоме ки [ба роҳ афтоданд ва аз он ҷо гузаштанд, [Мӯсо] ба [хидматкори] чавони худ гуфт: «Ғизоямонро биёвар, ки аз ин сафар бисёр хаста шудаем»
- فَلَمَّا جَاوَزَا قَالَ لِفَتَاهُ آتِنَا غَدَاءَنَا لَقَدْ لَقِينَا مِنْ سَفَرِنَا هَذَا نَصَبًا ﴿٦٢﴾
63. [Юшаъ] Гуфт: «Ба ёд дорӣ, ҳангоме ки [барои истироҳат] ба канори он тахтасанг ҷой гирифтем, ман [дар он ҷо достони зинда шудани] моҳиро фаромӯш кардам [ки бо ту бигӯям] ва ҷуз шайтон [касе] маро аз ёдовари он [достон] ба фаромӯши наандохт ва моҳӣ ба тарзе шигифтовар роҳашро дар дарё пеш гирифт»
- قَالَ أَرَأَيْتَ إِذْ أَوَيْنَا إِلَى الصَّخْرَةِ فَإِنِّي نَسِيتُ الْخُبُوتَ وَمَا أَنَسَنِيهِ إِلَّا الشَّيْطَانُ أَنْ أَذْكُرَهُ وَاتَّخَذَ سَبِيلَهُ فِي الْبَحْرِ عَجَبًا ﴿٦٣﴾
64. [Мӯсо] Гуфт: «Он ҳамон чизест, ки мехостем [ва ҷойгоҳи он бандаи накукор ҳамон ҷост]». Пас, ҷустуҷӯкунон пайи пои худро гирифтанд [ва аз ҳамон роҳ] бозгаштанд
- قَالَ ذَلِكَ مَا كُنَّا نَبْغُ فَأَرْتَدَّا عَلَىٰ آثَارِهِمَا قَصَصًا ﴿٦٤﴾
65. Пас, [дар он ҷо] бандае аз бандагони мо [Хизр]-ро ёфтанд, ки аз ҷониби хеш ба ӯ раҳмате дода будем ва аз назди худ ба вай донише омӯхта будем
- فَوَجَدَا عَبْدًا مِنْ عِبَادِنَا آتَيْنَاهُ رَحْمَةً مِنْ عِنْدِنَا وَعَلَّمْنَاهُ مِنَ لَدُنَّا عِلْمًا ﴿٦٥﴾
66. Мӯсо ба ӯ гуфт: «Оё [ичозат медиҳӣ] ҳамроҳат биёям, то аз он чи ба ту омӯхта шуда ва мояи хидояту иршод аст ба ман биёмӯзӣ?»
- قَالَ لَهُ مُوسَىٰ هَلْ أَتَّبِعُكَ عَلَىٰ أَنْ تُعَلِّمَ مِنَّمَا عَلَّمْتَ رَسُولًا ﴿٦٦﴾
67. [Хизр] Гуфт: «Ту харгиз наметавонӣ, [дар итоат ва ҳамроҳӣ] ҳамроҳи ман шикебой кунӣ
- قَالَ إِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا ﴿٦٧﴾
68. Ва чи гуна бар [анҷоми] коре, ки ба [рози] он огоҳ нестӣ, шикебой мекунӣ?»
- وَكَيْفَ تَصْبِرُ عَلَىٰ مَا لَمْ تُحِطْ بِهِ خُبْرًا ﴿٦٨﴾
69. [Мӯсо] Гуфт: «Иншоаллоҳ шикебо хоҳам буд ва дар ҳеҷ коре аз ту нофармонӣ намекунам»
- قَالَ سَتَجِدُنِي إِن شَاءَ اللَّهُ صَابِرًا وَلَا أَعْصِي لَكَ أَمْرًا ﴿٦٩﴾
70. [Хизр] Гуфт: «Пас, агар бо ман ҳамроҳ шудӣ, дар бораи ҳеҷ чиз аз ман суол накун, то худ бо ту дар борааш сухане бигӯям»
- قَالَ فَإِنِ اتَّبَعْتَنِي فَلَا تَسْأَلْنِي عَنْ شَيْءٍ حَتَّىٰ أُحَدِّثَ لَكَ مِنْهُ ذِكْرًا ﴿٧٠﴾

71. Пас, он ду ба роҳ афтоданд, то он ки савори киштӣ шуданд. [Хизр] Киштиро сӯроҳ кард. [Мӯсо] гуфт: «Онро сӯроҳ кардӣ, то сарнишинонашро гарк кунӣ? Ростӣ, чи кори норавое кардӣ!»

فَانْطَلَقَا حَتَّىٰ إِذَا رَكِبَا فِي السَّفِينَةِ خَرَقَهَا قَالَ أَخَرَقْتَهَا لِتُغْرِقَ أَهْلَهَا لَقَدْ جِئْتَ شَيْئًا إِمْرًا ﴿٧١﴾

72. [Хизр] Гуфт: «Оё нагуфтам, ту ҳаргиз наметавонӣ бо ман шикейбой кунӣ?»

قَالَ أَلَمْ أَقُلْ إِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا ﴿٧٢﴾

73. [Мӯсо] гуфт: «Ба хотири он чи фаромӯш кардам, сарзанишам нақун ва дар қорама бар ман сахт нагир»

قَالَ لَا تَأْخُذْ بِمَا نَسِيتَ وَلَا تُرْهِقْ نَفْسَكَ مِنْ أَمْرِ عَسْرًا ﴿٧٣﴾

74. Пас, ба роҳ афтоданд, то ҳангоме ки ба навҷавоне расиданд ва [Хизр] ўро кушт. [Мӯсо] гуфт: «Шахси [беғуноҳу] покеро куштӣ [он ҳам] бидуни ин ки касеро кушта бошад? Воқеан, кори нописанде кардӣ!»

فَانْطَلَقَا حَتَّىٰ إِذَا لَقِيَا غُلَامًا فَتَلَّهُ، قَالَ أَقْتَلْتَنِي نَفْسًا زَكِيَّةً بِعَمْرِ نَفْسٍ لَقَدْ جِئْتَ شَيْئًا نُكْرًا ﴿٧٤﴾

75. Хизр гуфт: «Ба ту нагуфтам, ки ҳаргиз наметавонӣ бо ман шикейбой кунӣ?»

قَالَ أَلَمْ أَقُلْ لَكَ إِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا ﴿٧٥﴾

76. Мӯсо гуфт: «Агар аз ин пас чизе аз ту пурсидам, дигар бо ман ҳамроҳӣ нақун ва аз ҷониби ман, ҳатман, маъзур хоҳӣ буд»

قَالَ إِنْ سَأَلْتُكَ عَنْ شَيْءٍ بَعْدَهَا فَلَا تُصَحِّبْنِي قَدْ بَلَغْتَ مِنْ لَدُنِّي عُذْرًا ﴿٧٦﴾

77. Пас, ба роҳ афтоданд, то ба аҳли шаҳре расиданд [ва] аз онон ғизо хостанд; [аммо онон] аз меҳмон кардани эшон худдорӣ карданд. Сипас дар он ҷо деворе ёфтанд, ки меҳост фуру биезад ва [Хизр] онро рости устувор кард. [Мӯсо] Гуфт: «Агар меҳостӣ, [метавонистӣ] барои он [қор аз онон] музде бигирӣ»

فَانْطَلَقَا حَتَّىٰ إِذَا أَتَيَا أَهْلَ قَرْيَةٍ اسْتَطْعَمَا أَهْلَهَا فَأَبَوْا أَنْ يُضَيِّفُوهُمَا فَوَجَدَا فِيهَا جِدَارًا يُرِيدُ أَنْ يَنْقُضَ فَاقَامَهُ قَالَ لَوْ شِئْتَ لَتَّخَذْتَ عَلَيْهِ أَجْرًا ﴿٧٧﴾

78. [Хизр] Гуфт: «Ин ки замони ҷудоии ману ту фаро расидааст. Ба зудӣ туро аз тавзеҳ [ва далели] он чи ки натавонистӣ дар баробараш шикейбой кунӣ, огоҳ хоҳам сохт

قَالَ هَذَا فِرَاقُ بَيْنِي وَبَيْنِكَ سَأُنَبِّئُكَ بِتَأْوِيلِ مَا لَمْ تَسْتَطِعْ عَلَيْهِ صَبْرًا ﴿٧٨﴾

79. Аммо он киштӣ аз они бенавоёне буд, ки дар дарё қор мекарданд; пас, хостам маъюбаш қунам; [зеро] пеши роҳашон [дар дарё] подшоҳе [ситамгор] буд, ки ҳар киштии [солиме]-ро ба зӯр мегирифт

أَمَّا السَّفِينَةُ فَكَانَتْ لِمَسْكِينٍ يَعْمَلُونَ فِي الْبَحْرِ فَأَرَدْتُ أَنْ أَعِيبَهَا وَكَانَ وَرَاءَهُمْ مَلِكٌ يَأْخُذُ كُلَّ سَفِينَةٍ غَصْبًا ﴿٧٩﴾

80. Ва аммо он навчавон падару модараш муъмин буданд; пас, тарсидем, ки он ду ро ба саркаши ва куфр во дорад

وَأَمَّا الْعُلَمَاءُ فَكَانَ آبَاؤُهُمْ مُؤْمِنِينَ فَحَشِينَا أَنْ يُرْهَقَهُمَا طُغْيَانًا
وَكُفْرًا ﴿٨٠﴾

81. Аз ин рӯ, хостем, ки Парвардигорашон ба ҷойи ӯ [фарзанди] поктару меҳрубонтаре ба онҳо ато фармояд

فَأَرْزَنَّا أَنْ يُبَدِّلَهُمَا رَبُّهُمَا خَيْرًا مِّنْهُ زَكَاةً وَأَقْرَبَ رُحْمًا ﴿٨١﴾

82. Ва аммо он девор барои ба ду писарбачаи ятим дар он шаҳр буд ва зери он ганҷе буд, ки ба он ду тааллуқ дошт ва падарашон [низ] марде дурусткор буд; пас, Парвардигорат хост, ки онон ба ҳадди булуғ бирасанд ва ганҷи хешро [аз зери он девор] берун оваранд. Ин раҳмате аз ҷониби Парвардигори ту буд ва ман ин [корҳо]-ро худсарона накардам, ин буд тавзеҳ [ва далели] корҳое, ки нагавонистӣ дар баробараш шикебой кунӣ»

وَأَمَّا الْجِدَارُ فَكَانَ لِغُلَامَيْنِ يَتِيمَيْنِ فِي الْمَدِينَةِ وَكَانَ تَحْتَهُ كَنْزٌ لَهُمَا وَكَانَ أَبُوهُمَا صَالِحًا فَأَرَادَ رَبُّكَ أَنْ يَبْلُغَا أَشُدَّهُمَا وَيَسْتَخْرِجَا كَنْزَهُمَا رَحْمَةً مِّنْ رَبِّكَ وَمَا فَعَلْتُهُ عَنْ أَمْرِي ذَلِكَ تَأْوِيلُ مَا لَمْ تَسْطِعْ عَلَيْهِ صَبْرًا ﴿٨٢﴾

83. Ва [эй Паёмбар, мушрикони яҳудиён] дар бораи «Зу-л-қарнайн» аз ту мепурсанд; бигӯ: «Ба зудӣ чизе аз саргузашти ӯ бароятон хоҳам хонд»

وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ ذِي الْقُرْنَيْنِ قُلْ سَأَتْلُوا عَلَيْكُمْ مِنْهُ ذِكْرًا ﴿٨٣﴾

84. Мо дар замин ба ӯ қудрату ҳукумат додем ва василаи [расидан ба] ҳар чизеро дар ихтиёраш ниҳодем

إِنَّا مَكَّنَّا لَهُ فِي الْأَرْضِ وَءَاتَيْنَاهُ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ سَبَبًا ﴿٨٤﴾

85. Пас, ӯ [аз ин] васоил [барои расидан ба аҳдофаш] истифода кард

فَاتَّبَعَ سَبَبًا ﴿٨٥﴾

86. [Рӯзе дар замин ба роҳ афтод] То ба маҳалли ғуруби хуршед расид. [Чунин ба назараш расид] Ки хуршед дар чашмае гарм ва гилолуд ғуруб мекунад ва дар [наздикии он ҷо қавме [кофир]] ёфт. [Ба ӯ] Гуфтем: «Эй Зулқарнайн, ё [ононро] мучозот мекунӣ ё дар миёнашон [рафтори] накуе пеш мегири»

حَتَّىٰ إِذَا بَلَغَ مَغْرِبَ الشَّمْسِ وَجَدَهَا تَغْرُبُ فِي عَيْنٍ حَمِئَةٍ
وَوَجَدَ عِنْدَهَا قَوْمًا قُلْنَا يَا ذَا الْقُرْنَيْنِ إِنَّمَا أَنْتَ تُعَذِّبُ وَإِنَّمَا أَنْ
تَتَّخِذَ فِيهِمْ حُسْنًا ﴿٨٦﴾

87. [Зулқарнайн] Гуфт: «Аммо касеро, ки ситам карда [ва ширк варзида] аст, мучозот хоҳем кард, сипас ба сӯйи Парвардигораш бозгардонида мешавад, он гоҳ ӯро ба азобе бисёр саҳт мучозот хоҳад кард

قَالَ أَمَّا مَنْ ظَلَمَ فَسَوْفَ نُعَذِّبُهُ ثُمَّ يُرَدُّ إِلَىٰ رَبِّهِ فَيُعَذِّبُهُ
عَذَابًا نُكْرًا ﴿٨٧﴾

88. Ва аммо касе, ки имон оварад ва кори шоиста анҷом диҳад, пас, [дар охираг] накутарин подош [бихишт]-ро хоҳад дошт ва бо мулоимат [ва меҳрубонӣ] бо вай суҳан хоҳем гуфт»
- وَأَمَّا مَنْ ءَامَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَلَهُ جَزَاءُ الْحُسْنَىٰ وَسَنَقُولُ لَهُ مِنْ أَمْرِنَا يُسْرًا ﴿٨٨﴾
-
89. Сипас [Зулқарнайн] аз васоили [худ] истифода кард [ва ба сӯи машриқ рафт]
- ثُمَّ اتَّبَعَ سَبِيلًا ﴿٨٩﴾
-
90. То он ки ба ҷойгоҳи баромадани хуршед расид. [Дар он ҷо хуршедро] Дид, ки бар мардумоне тулуъ мекунад, ки дар баробари он [нуру гармои офтоб] барояшон пӯшише қарор надода будем [на сарпаноҳе на сояи дарахте]
- حَتَّىٰ إِذَا بَلَغَ مَطْلِعَ الشَّمْسِ وَجَدَهَا تَطْلُعُ عَلَىٰ قَوْمٍ لَمْ يَجْعَلْ لَهُم مِّنْ دُونِهَا سِتْرًا ﴿٩٠﴾
-
91. [Кори Зулқарнайн] Инчунин, буд ва Мо ба он чи ӯ дар ихтиёр дошт [ва анҷом мебуд], комилан огоҳ будем
- كَذَٰلِكَ وَقَدْ أَحَطْنَا بِمَا لَدَيْهِ خُبْرًا ﴿٩١﴾
-
92. Сипас [Зулқарнайн] аз имконот [-и худ] истифода кард [ва ба ҷойе байни шарқу ғарб рафт]
- ثُمَّ اتَّبَعَ سَبِيلًا ﴿٩٢﴾
-
93. [ӯ хамчунон рафт] То ба [дарае] миёни ду кӯҳ расид ва дар канори он ду [кӯҳ] мардумро ёфт, ки суҳане [ба ҷуз забони худро] намефаҳмиданд
- حَتَّىٰ إِذَا بَلَغَ بَيْنَ السَّدَّيْنِ وَجَدَ مِنْ دُونِهِمَا قَوْمًا لَا يَكَادُونَ يَفْقَهُونَ قَوْلًا ﴿٩٣﴾
-
94. [Онон] Гуфтанд: «Эй Зулқарнайн, Яъҷучу Маъҷуч дар ин сарзамин [табаҳкори ва] фасод мекунад. Пас, оё [мумкин аст] харче дар ихтиёр қарор диҳем, то миёни мо ва онон садде бисозӣ?»
- قَالُوا يَا بَنِي الْاَلْقَرْنَيْنِ اِنَّ يَاجُوجَ وَمَاجُوجَ مُفْسِدُونَ فِي الْاَرْضِ فَهَلْ نَجْعَلُ لَكَ خَرْجًا عَلٰى اَنْ تَجْعَلَ بَيْنَنَا وَبَيْنَهُمْ سَدًّا ﴿٩٤﴾
-
95. ӯ гуфт: «Он чи [аз қудрату сарват] ки Парвардигорам дар он ба ман тавоноӣ додааст [аз он чи арза мекунад], бехтар аст; пас, маро бо неру [-и инсонӣ] ёрӣ кунед, [то] миёни шумо ва онон садде муҳкамаи устувор созем
- قَالَ مَا مَكَّنِّي فِيهِ رَبِّي خَيْرٌ فَأَعِينُونِي بِقُوَّةٍ أَجْعَلْ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ رَدْمًا ﴿٩٥﴾
-
96. Ҳатман, пораҳои оҳан бароям биеваред [ва рӯйи ҳам бичинед]», то вақте комилан миёни ду кӯҳро баробар сохт [ва пушонд. Сипас] гуфт: «[Дар атрофи девораи оҳанин оташ бияфрӯзад ва] дар он бидамед». [Онон чунин карданд] То вақте он [пораҳои оҳан]-ро ғудохта кард;
- ءَاثُونِي رُبْرَ الْحَدِيدِ حَتَّىٰ إِذَا سَاوَىٰ بَيْنَ الصَّدَفَيْنِ قَالَ انْفُخُوا حَتَّىٰ إِذَا جَعَلَهُ نَارًا قَالَ ءَاثُونِي أفرغ عَلَيْهِ قَطْرًا ﴿٩٦﴾

[сипас] гуфт: «[Акнун] миси обшуда бароям биёваред, то рӯйи он [девор] бирезам».

97. Пас, [Яъчучу Маъчуч] дигар натавонистанд аз он боло раванд ва [ҳатто] натавонистанд сӯрохе дар он эҷод кунанд

فَمَا اسْطَعُوا أَنْ يَظْهَرُوهُ وَمَا اسْتَسْقَوْا لَهُ نَقْبًا ﴿٩٧﴾

98. [Он гоҳ Зулқарнайн] Гуфт: «Ин [сад] аз раҳмати Парвардигори ман аст [ва то Аллоҳ таоло бихоҳад, боқӣ мемонад]; аммо ҳангоме ки ваъдаи Парвардигорам фаро расад, онро дарҳам мекубад ва ваъдаи Парвардигорам ҳақ аст»

قَالَ هَذَا رَحْمَةٌ مِنْ رَبِّي فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ رَبِّي جَعَلَهُ دَكَّاءَ وَكَانَ وَعْدُ رَبِّي حَقًّا ﴿٩٨﴾

99. Ва дар он рӯз [ки ҷаҳон поён мепазирад] ононро [чунон] раҳо мекунем, ки [аз фаровонии ҷамъият] дар ҳам меомезанд ва [ҳамин, ки] дар сур дамида шуд, ҳамаро [дар як ҷо] ҷамъ мекунем

﴿وَتَرْكُنَا بِعَضْفِهِمْ يَوْمَئِذٍ يَمْوجُ فِي بَعْضٍ﴾ وَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَجَمَعْنَاهُمْ جَمْعًا ﴿٩٩﴾

100. Ва он рӯз дузахро ошкоро бар кофирон арза медорем

وَعَرَضْنَا جَهَنَّمَ يَوْمَئِذٍ لِلْكَافِرِينَ عَرَضًا ﴿١٠٠﴾

101. [Ҳамон] Касоне, ки ҷашмонашон аз ёди ман дар парда [-и ғафлат] буд ва тавони шундан [-и оёти илоҳиро] надоштанд

الَّذِينَ كَانَتْ أَعْيُنُهُمْ فِي غِطَاءٍ عَنْ ذِكْرِي وَكَانُوا لَا يَسْتَطِيعُونَ سَمْعًا ﴿١٠١﴾

102. Оё касоне, ки куфр варзиданд, пиндоштаанд, ки [метавонанд] ба ҷойи ман бандагонамро корсоз [ва дӯсти худ] бигиранд? Бе тардид, Мо дузахро барои кофирон ҷойгоҳи пазирой сохтаем

أَفَحَسِبَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنْ يَتَّخِذُوا عِبَادِي مِنْ دُونِ أَوْلِيَاءَ إِنَّا أَعْتَدْنَا جَهَنَّمَ لِلْكَافِرِينَ نُزُلًا ﴿١٠٢﴾

103. [Эй Паёмбар] Бигӯ: «[Меҳоҳед] Шуморо аз зиёнқортарин [мардум] дар корҳо огоҳ созам?»

قُلْ هَلْ نُنَبِّئُكُمْ بِالْأَخْسَرِينَ أَعْمَالًا ﴿١٠٣﴾

104. Касоне, ки талошашон дар зиндагии дунё табоҳ гаштааст ва худ мепиндорад, ки кори наку мекунанд»

الَّذِينَ ضَلَّ سَعْيُهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَهُمْ يَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ مُحْسِنُونَ صُنْعًا ﴿١٠٤﴾

105. Онон касоне ҳастанд, ки ба оёти Парвардигорашон ва дидори ӯ [дар охират] кофир шуданд; пас, корхояшон табоҳ гашт ва рӯзи қиёмат барояшон [ҳеч кадру] арзише коил намешавем

أُولَئِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ وَلِقَائِهِ فَحَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فَلَا نُقِيمُ لَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَزَنًا ﴿١٠٥﴾

106. Инчунин аст, ки ба хотири қуфре, ки варзидаанд ва оёту паёмбарони Маро ба тамасхур гирифтаанд подошашон дузах аст
- ذَلِكَ جَزَاءُهُمْ جَهَنَّمَ بِمَا كَفَرُوا وَتَّخَذُوا آيَاتِي وَرُسُلِي هُزُؤًا ﴿١٠٦﴾
107. Бе тардид, касоне, ки имон овардаанд ва корхое шоиста анҷом додаанд, боғҳои [биҳишти] барин манзилгоҳашон хоҳад буд
- إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ كَانَتْ لَهُمْ جَنَّاتُ الْفِرْدَوْسِ نُزُلًا ﴿١٠٧﴾
108. Човидона дар он хоҳанд монд ва ҳаргиз аз он ҷо ба ҷойи дигаре гароиш надоранд
- خَالِدِينَ فِيهَا لَا يَبْغُونَ عَنْهَا حِوَلًا ﴿١٠٨﴾
109. [Эй Паёмбар] Бигӯ: «Агар дарё барои [нигориши] калимоти Парвардигорам ранг шавад, пеш аз он ки калимоти Парвардигорам поён ёбад, ҳатман, дарё ба поён мерасад; ҳарчанд [дарёхое дигар] ҳаммонанди он [дарёро низ] ба кумак биёварем»
- قُلْ لَوْ كَانَ الْبَحْرُ مِدَادًا لِكَلِمَاتِ رَبِّي لَنَفِدَ الْبَحْرُ قَبْلَ أَنْ تَنفَدَ كَلِمَاتُ رَبِّي وَلَوْ جِئْنَا بِمِثْلِهِ مَدَدًا ﴿١٠٩﴾
110. [Эй Паёмбар] Бигӯ: «Ман фақат башаре [одӣ] ҳамчун шумо ҳастам. Ба ман ваҳй мешавад, ки танҳо маъбудатон Аллоҳ таоло яқтост; пас, ҳар ки ба дидори Парвардигораш [дар охират] умед дорад, бояд кори шоиста анҷом диҳад ва ҳеҷ касро дар парастии Парвардигораш шарик насозад»
- قُلْ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يُوحَىٰ إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَهُكُمُ اللَّهُ وَاحِدٌ فَمَن كَانَ يَرْجُوا لِقَاءَ رَبِّهِ فَلْيَعْمَلْ عَمَلًا صَالِحًا وَلَا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ أَحَدًا ﴿١١٠﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Коф, хо, ё, байн, сод.⁽¹⁾ كَهَيْعَص ۱
2. [Ин] Баёни раҳмати Парвардигорат [нисбат] ба бандааш Закариёсْت دِكْرُ رَحْمَتِ رَبِّكَ عَبْدَهُ زَكَّرِيًّا ۲
3. Он гоҳ ки Парвардигорашро ба нидое пинхон [ба дуо] хонд اِذْ نَادَى رَبَّهُ نِدَاءً خَفِيًّا ۳
4. Гуфт: «Парвардигоро, ба ростӣ, ки устухонам суст шуда ва мӯйхоям аз пирӣ сапед гашта ва эй Парвардигорам, [ҳаргиз] дар дуои ту [аз иҷобат] бебаҳра набудаам قَالَتْ رَبِّ اِنِّي وَهِنَ الْعَظْمِ مِنِّي وَاسْتَعَلَ الرَّاسُ شَيْبًا وَلَمْ اَكُنْ بِدُعَائِكَ رَبِّ شَقِيًّا ۴
5. Ва ман пас аз [марги] худ аз хешовандонам [нисбат ба хифзи дини Ту] бимнокам ва ҳамсарам [низ] нозост; пас, ба лутфи хеш фарзанде ба ман ато фармо وَاِنِّي خِفْتُ الْمَوَالِيَ مِنْ وَّرَآئِي وَكَانَتْ اُمْرَاتِي عَاقِرًا فَهَبْ لِي مِنْ لَدُنْكَ وَلِيًّا ۵
6. [Писаре, ки] Вориси ману вориси хонадони Яъқуб бошад; ва Парвардигоро, ўро [дар илму дин инсоне] писандида гардон» يَرْثِي وَيَرِثُ مِنْ اٰلٍ يَعْقُوْبُ وَاَجْعَلْهُ رَبِّ رَضِيًّا ۶
7. [Аллоҳ таоло дуояшро иҷобат карду фармуд] «Эй Закариё, Мо туро ба [таваллуди] писаре башорат медихем, ки номаш Яҳё аст [ва] пеш аз ин ҳамноме барояш қарор надодаем» يٰزَكَرِيَّا اِنَّا نُبَشِّرُكَ بِغُلَامٍ اَسْمُهُ يَحْيٰى لَمْ نَجْعَلْ لَهُ مِنْ قَبْلُ سَمِيًّا ۷
8. [Закариё] Гуфт: «Парвардигоро, чи гуна писаре хоҳам дошт, дар ҳоле ки ҳамсарам нозост ва ман [низ] аз шиддати пирӣ ба нотавонӣ расидаам?» قَالَتْ رَبِّ اَنِّي يَكُوْنُ لِي غَلَمٌ وَّكَانَتْ اُمْرَاتِي عَاقِرًا وَقَدْ بَلَغْتُ مِنَ الْكِبَرِ عِتِيًّا ۸
9. [Фаришта] Гуфт: «Ин гуна аст [ки ту мегӯӣ, вале] Парвардигорат фармудааст: «Ин [амр] قَالَتْ كَذٰلِكَ قَالَ رَبُّكَ هُوَ عَلٰى هٰٓيٖنٍ وَقَدْ خَلَقْتٰكَ مِنْ قَبْلُ وَلَمْ تَكْ شَيْئًا ۹

(1) Нигаред ба эзоҳи ояти 1 сураи Бақара.

барои Ман осон аст ва ба ростӣ, пеш аз ин [низ] ту ро офаридем, дар ҳоле ки чизе набудӣ»

10. [Закариё] Гуфт: «Парвардигоро, барои ман нишонае [бар таҳаққуки ин башорат] қарор бидех». [Аллоҳ таоло] Фармуд: «Нишонаи ту ин аст, ки се шабона [рӯз] дар ҳоле ки солим [ва тандуруст] ҳастӣ, бо мардум сухан намегӯӣ»

قَالَ رَبِّ اجْعَلْ لِي آيَةً قَالَ آيَاتُكَ إِلَّا تُكَلِّمُ النَّاسَ ثَلَاثَ لَيَالٍ سَوِيًّا ﴿١٠﴾

11. Пас, ӯ аз меҳроб [чойгоҳи ибодаташ] ба сӯйи қавмаш рафт ва ба онон ишора кард, ки: «бомдоду шомгоҳ [Парвардигорро] ба покӣ ёд кунед»

فَخَرَجَ عَلَى قَوْمِهِ مِنَ الْمِحْرَابِ فَأَوْحَى إِلَيْهِمْ أَنْ سَبِّحُوا بُكْرَةً وَعَشِيًّا ﴿١١﴾

12. [Аллоҳ таоло фармуд] «Эй Яҳё, китоби [Таврот]-ро бо қувват [ва чиддият] бигир» ва дар кӯдакӣ ба ӯ дониш [ва хикмат] додем

بَيِّحِي خُذِ الْكِتَابَ بِقُوَّةٍ وَءَاتَيْنَاهُ الْحِكْمَ صَبِيًّا ﴿١٢﴾

13. Ва аз ҷониби хеш [ба ӯ] муҳаббату покӣ [аз гуноҳон ато кардем] ва ӯ парҳезкор буд

وَحَنَانًا مِّن لَّدُنَّا وَزَكَاةً وَكَانَ تَقِيًّا ﴿١٣﴾

14. Ва нисбат ба падару модараш накукор буд ва саркаш [-у] нофармон набуд

وَبَرًّا بِوَالِدَيْهِ وَلَمْ يَكُنْ جَبَّارًا عَصِيًّا ﴿١٤﴾

15. Ва салом [ва амнияти Аллоҳ таоло] бар ӯ бод, рӯзе, ки мутаваллид шуд ва рӯзе, ки мемирад ва рӯзе, ки зинда барангехта мешавад

وَسَلَّمَ عَلَيْهِ يَوْمَ وُلِدَ وَيَوْمَ يَمُوتُ وَيَوْمَ يُبْعَثُ حَيًّا ﴿١٥﴾

16. Ва дар [ин] китоб [Қуръон] аз Марям ёд кун, он гоҳ ки аз хонаводааш канора гирифт [ва дар] ноҳияи шарқӣ [аз онон] мустақар шуд.

وَأذْكُرْ فِي الْكِتَابِ مَرْيَمَ إِذِ اتَّيَدَتْ مِنْ أَهْلِهَا مَكَانًا شَرْفِيًّا ﴿١٦﴾

17. Ва миёни худ ва онҳо пардае афканд [то хилватгоҳи ибодаташ бошад]. Он гоҳ [мо] Рӯҳи худ [Ҷабраил]-ро ба сӯяш фиристодем ва ба шакли инсоне хушандом бар вай намоён гашт.

فَاتَّخَذَتْ مِنْ دُونِهِمْ حِجَابًا فَأَرْسَلْنَا إِلَيْهَا رُوحَنَا فَتَمَثَّلَ لَهَا بَشَرًا سَوِيًّا ﴿١٧﴾

18. [Марям] Гуфт: «Ман аз [шарри] ту ба [Аллоҳи] Раҳмон паноҳ мебарам. Агар парҳезкорӣ [ба ман осеб нарасон]»

قَالَتْ إِنَّيَأَعُوذُ بِالرَّحْمَنِ مِنْكَ إِن كُنْتَ تَقِيًّا ﴿١٨﴾

19. [Ҷабраил] гуфт: «Яқинан, ман фиристодаи Парвардигорат ҳастам, то ба ту писари покизае бахшам»
- قَالَ إِنَّمَا أَنَا رَسُولُ رَبِّكِ لِأَهَبَ لَكِ غُلَامًا زَكِيًّا ﴿١٩﴾
20. [Марям] гуфт: «Чи гуна мумкин аст писаре дошта бошам; ҳол он ки дасти ҳеч инсон ба ман нарасидааст ва бадкор [низ] набудаам?»
- قَالَتْ أَنَّى يَكُونُ لِي غُلَامٌ وَلَمْ يَمَسِّنِي بَشَرٌ وَلَمْ أَكُ بَغِيًّا ﴿٢٠﴾
21. [Ҷабраил] Гуфт: «[Дастур] чунин аст. Парвардигорат фармуд: «Ин [кор] бар ман осон аст ва ўро барои мардум нишонае [аз қудрати ҳеш] қарор медиҳем ва [низ] раҳмате аз сўйи Мост; ва ин [шеваи таваллуд] амре анҷомёфта [ва ҳатмӣ] аст»
- قَالَ كَذَلِكَ قَالَ رَبُّكَ هُوَ عَلَيَّ هَيِّئٌ وَلِنَجْعَلَهُ آيَةً لِّلنَّاسِ وَرَحْمَةً مِنَّا وَكَانَ أَمْرًا مَّقْضِيًّا ﴿٢١﴾
22. Пас, [Марям] ба ў бордор шуд. Ва бо ў ба чойе дурдаст [рафт ва аз мардум] канора гирифт
- فَحَمَلَتْهُ فَانْتَبَدَتْ بِهِ مَكَانًا قَصِيًّا ﴿٢٢﴾
23. Пас, дарди зойиш ўро ба самти як танаи нахл кашонд [ва ў дар ҳоле ки дард мекашид] гуфт: «Эй кош, пеш аз ин мемурдам ва ба қуллӣ аз ёдҳо мерафтам [то касе дар бораам ҳаёли ботил нақунад]»
- فَأَجَاءَهَا الْمَخَاضُ إِلَى جِذْعِ النَّخْلَةِ قَالَتْ يَلَيْتَنِي مِثُّ قَبْلٍ هَذَا وَكُنْتُ نَسِيًّا مِّنْهَا ﴿٢٣﴾
24. Ногаҳон аз зери [пойи] ў [Исо] нидояш дод, ки: «Ғамгин мабош. Парвардигорат зери [пойи] ту чашмаи обе равон сохтааст
- فَنَادَاهَا مِن تَحْتِهَا أَلَا تَحْزَنِي قَدْ جَعَلَ رَبُّكِ تَحْتَكِ سَرِيًّا ﴿٢٤﴾
25. Ва танаи нахлро ба тарафи худ такон бидех, [to] рутаби тоза бар ту фуру резад
- وَهَرَىٰ إِلَيْكَ بِجِذْعِ النَّخْلَةِ تُسَلِّطُ عَلَيْكَ رُطْبًا جَنِيًّا ﴿٢٥﴾
26. Пас, [аз он хурмо] бихўр ва [аз оби чашма] бинўш ва дидагонро [ба ин фарзанд] равшан дор; ва агар ҳар як аз мардумро дидӣ, [бо ишора] бигў: «Ман барои [Аллоҳи] Раҳмон рўзаи [сукут] назр кардам ва имрўз бо ҳеч инсон ба суҳан нахоҳам гуфт»
- فَكُلِي وَأَشْرَبِي وَوَقَرِي عَيْنًا فَمَا تَرَيْنَ مِنَ الْبَشَرِ أَحَدًا فَقُولِي إِنِّي نَذَرْتُ لِلرَّحْمَنِ صَوْمًا فَلَنْ أُكَلِّمَ الْيَوْمَ إِنْسِيًّا ﴿٢٦﴾
27. Пас, [Марям] дар ҳоле ки ў [Исо]-ро бардошта буд, назди қавмаш омад. Онон гуфтанд: «Эй Марям, ба ростӣ, дурўғи бузурге мегўӣ [ки навзод бидуни падар мутаваллид шудааст]
- فَأْتَتْ بِهِ قَوْمَهَا تَحْمِلُهُ قَالُوا يُمَرِّمُ لَقَدْ جِئْتِ شَيْئًا فَرِيًّا ﴿٢٧﴾

28. Эй хохари Ҳорун, на падарат марди бадкоре буд ва на модарат [зани] бадкоре»
- يَتَأَخْتِ هَرُونَ مَا كَانَ أَبُوكَ أَمْرًا سَوْءًا وَمَا كَانَتْ أُمُّكَ بَغِيًّا ﴿٢٨﴾
29. Пас, Марям ба ӯ [Исо] ишора кард. Онон гуфтанд: «Чи гуна бо кӯдаке дар гахвора сухан бигӯем?»
- فَأَشَارَتْ إِلَيْهِ قَالُوا كَيْفَ نُكَلِّمُ مَنْ كَانَ فِي الْمَهْدِ صَبِيًّا ﴿٢٩﴾
30. [Исо ба сухан омад ва] гуфт: «Ман бандаи Аллоҳ таоло ҳастам. Ӯ ба ман китоб дода ва маро паёмбар сохтааст
- قَالَ إِنِّي عَبْدُ اللَّهِ ءَاتَانِي الْكِتَابَ وَجَعَلَنِي نَبِيًّا ﴿٣٠﴾
31. Ва маро - хар чо ки бошам - пурбаракат намуда ва то зинда ҳастам, ба намозу закот супоришам кардааст
- وَجَعَلَنِي مُبَارَكًا أَيْنَ مَا كُنْتُ وَأَوْصَانِي بِالصَّلَاةِ وَالزَّكَاةِ مَا دُمْتُ حَيًّا ﴿٣١﴾
32. Ва нисбат ба модарам накукор [гардонида] ва маро [дар баробари Парвардигорам] саркаш [-у] нофармон қарор намодааст
- وَبَرًّا بِوَالِدَتِي وَلَمْ يَجْعَلْنِي جَبَّارًا شَقِيًّا ﴿٣٢﴾
33. Ва салом бар ман рӯзе, ки мутаваллид шудам ва рӯзе, ки мемирам ва рӯзе, ки зинда барангехта мешавам»
- وَالسَّلَامُ عَلَيَّ يَوْمَ وُلِدْتُ وَيَوْمَ أَمُوتُ وَيَوْمَ أُبْعَثُ حَيًّا ﴿٣٣﴾
34. Ин аст [хикояти] Исо писари Марям; [ҳамон] гуфтори росте, ки [гумроҳон] дар борааш тардид [ва ихтилоф] мекунанд
- ذَٰلِكَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ ۖ قَوْلَ الْحَقِّ الَّذِي فِيهِ يَمْتَرُونَ ﴿٣٤﴾
35. [Ҳаргиз] Сазовор нест, ки Аллоҳ таоло [барои хеш] фарзанде бигирад. Ӯ [поку] муназаҳ аст. [Аллоҳ таоло] Ҳар гоҳ кореро ирода кунад, фақат ба он мегӯяд: «Мавҷуд шав»; пас [бедиранг] мавҷуд мешавад
- مَا كَانَ لِلَّهِ أَنْ يَتَّخِذَ مِنْ وَلَدٍ سُبْحٰنَهُ ۚ إِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿٣٥﴾
36. Ва [Исо ба қавмаш гуфт] «Бе тардид, Аллоҳ таоло Парвардигори ман ва шумост; пас, уро парастед [ки] роҳи рост ин аст»
- وَإِنَّ اللَّهَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ فَأَعْبُدُوهُ هَدَىٰ صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ ﴿٣٦﴾
37. Он гоҳ гурӯҳҳо [-и мухталифи қавмаш] дар миёни худ дучори ихтилоф шуданд. Пас, вой бар онҳо, ки куфр варзиданд аз мушоҳидаи рӯзи бузург [қиёмат]!
- فَاخْتَلَفَ الْأَحْزَابُ مِنْ بَيْنِهِمْ ۖ فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿٣٧﴾

38. Он рӯз, ки назди мо меоянд, чи [хуб] шунаво ва бино ҳастанд! Аммо имрӯз [дар зиндагии дунё] ситамгорон дар гумроҳии ошкоранд
- أَسْمِعْ بِهِمْ وَأَبْصِرْ يَوْمَ يَأْتُونَنَا لَكِنِ الظَّالِمُونَ الْيَوْمَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٣٨﴾
39. Ва [эй паёмбар] ба онон дар бораи рӯзи [пушаймонӣ ва] ҳасрат хушдор бидех; он гоҳ ки кори [доварӣ] анҷом мегирад; ва [имрӯз] онон дар ғафлатанд ва имон намеоваранд
- وَأَنْذِرْهُمْ يَوْمَ الْحَسْرَةِ إِذْ قُضِيَ الْأَمْرُ وَهُمْ فِي غَفْلَةٍ وَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٣٩﴾
40. Яқинан, Мо замин ва ҳар киро бар он аст, ба ирс мебарем ва [ҳама] ба сӯи Мо бозгардонида шаванд
- إِنَّا نَحْنُ نَرِثُ الْأَرْضَ وَمَنْ عَلَيْهَا وَإِنَّا يُرْجَعُونَ ﴿٤٠﴾
41. Ва [эй Паёмбар] дар ин китоб аз Иброҳим ёд кун. Бе тардид, ӯ паёмбаре ростгӯ буд
- وَأَذْكُرْ فِي الْكِتَابِ إِبْرَاهِيمَ إِنَّهُ كَانَ صِدِّيقًا نَبِيًّا ﴿٤١﴾
42. Ҳангоме ки ба падараш [Озар] гуфт: «Падарчон, чаро чизеро парастии мекуни, ки на [дуоятро] мешунавад ва на [ибодататро] мебинад ва на газандеро аз ту дур месозад?»
- إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ يَا أَبَتِ لِمَ تَعْبُدُ مَا لَا يَسْمَعُ وَلَا يُبْصِرُ وَلَا يُغْنِي عَنْكَ شَيْئًا ﴿٤٢﴾
43. Падарчон, яқинан, аз дониши [вахӣ] чизе ба ман расидааст, ки [ҳаргиз] ба ту нарасидааст; пас, аз ман пайравӣ кун, то ба роҳе рост хидоят кунам
- يَا أَبَتِ إِنِّي قَدْ جَاءَنِي مِنَ الْعِلْمِ مَا لَمْ يَأْتِكَ فَاتَّبِعْنِي أَهْدِكَ صِرَاطًا سَوِيًّا ﴿٤٣﴾
44. Падарчон, аз шайтон пайравӣ накун, [чаро ки] бе тардид, шайтон нисбат ба [Аллоҳи] Раҳмон нофармон буд
- يَا أَبَتِ لَا تَعْبُدِ الشَّيْطَانَ إِنَّ الشَّيْطَانَ كَانَ لِلرَّحْمَنِ عَصِيًّا ﴿٤٤﴾
45. Падарчон, ман метарсам, ки аз [ҷониби Аллоҳи] Раҳмон азобе ба ту расад ва [дар дузах] аз дӯстон [ва ҳамнишинони] шайтон бошӣ»
- يَا أَبَتِ إِنِّي أَخَافُ أَنْ يَمَسَّكَ عَذَابٌ مِنَ الرَّحْمَنِ فَتَكُونَ لِلشَّيْطَانِ لِيًّا ﴿٤٥﴾
46. [Озар] Гуфт: «Эй Иброҳим, оё аз маъбудҳои ман рӯйгардонӣ? Агар [аз ақидаат] даст барнадорӣ, хатман, сангсорат мекунам; [биррав] ва муддати зиёде аз ман дур шав»
- قَالَ أَرَأَيْتَ أَنْتَ عَنْ ءَالِهَتِي يَا إِبْرَاهِيمُ لَئِن لَّمْ تَنْتَهَ لِأَرْجُمَكَ وَأَهْجُرَنِي مَلِيًّا ﴿٤٦﴾
47. [Иброҳим] Гуфт: «Салом [ва амният аз ҷониби ман] бар ту. Ба зудӣ аз Парвардигорам бароят
- قَالَ سَلِّمْ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَاسْتَقْفِرْ لَكَ رَبِّي إِنَّهُ كَانَ بِي حَفِيًّا ﴿٤٧﴾

омурзиш хоҳам хост. Бе тардид, ӯ нисбат ба ман бисёр меҳрубон аст

48. Ва аз шумо [қофирон] ва он чи ба ҷойи Аллоҳ таоло меҳонед, канорағирӣ мекунам ва Парвардигорамро меҳонам. Умед аст, ки дар хондани Парвардигорам [аз иҷобат] бебаҳра набошам»

وَأَعْتَزَلُكُمْ وَمَا تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَأَدْعُوا رَبِّي عَسَىٰ أَلَّا أَكُونَ بِدُعَاءِ رَبِّي شَقِيًّا ﴿٤٨﴾

49. Пас, чун аз онон ва он чи ба ҷойи Аллоҳ таоло мепарастиданд, канорағирӣ қард, Исҳоқ ва Яъқубро ба ӯ бахшидем ва ҳамаи [онон]-ро паёмбар намудем

فَلَمَّا أَعْتَزَلَهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَكَلَّا جَعَلْنَا نَبِيًّا ﴿٤٩﴾

50. Ва эшонро аз раҳмати хеш баҳраманд сохтем ва барояшон [дар миёни мардум овозаи баланд ва] номи наку ниҳодем

وَوَهَبْنَا لَهُمْ مِنْ رَحْمَتِنَا وَجَعَلْنَا لَهُمْ لِسَانَ صِدْقٍ عَلِيًّا ﴿٥٠﴾

51. Ва дар ин китоб аз Мӯсо ёд кун. Бе тардид, ӯ [барғузидае] мухлис ва фиристодаву паёмбар буд

وَأَذْكُرْ فِي الْكِتَابِ مُوسَىٰ إِنَّهُ كَانَ مُخْلَصًا وَكَانَ رَسُولًا نَبِيًّا ﴿٥١﴾

52. Ва [мо] ӯро аз самти рости [кӯҳи] Тур нидо додем ва муноҷоткунон [ба хеш] наздиқаш сохтем

وَنَدَيْنَاهُ مِنْ جَانِبِ الطُّورِ الْأَيْمَنِ وَقَرَّبْنَاهُ نَجِيًّا ﴿٥٢﴾

53. Ва аз раҳмати худ бародараш Ҳорунро - ки, паёмбар [ва ёвари ӯ] буд - ва ба вай ато қардем

وَوَهَبْنَا لَهُ مِنْ رَحْمَتِنَا أَخَاهُ هَارُونَ نَبِيًّا ﴿٥٣﴾

54. Ва дар ин китоб аз Исмоил ёд кун. Бе тардид, ӯ ростваъда ва фиристодаву паёмбар буд

وَأَذْكُرْ فِي الْكِتَابِ إِسْمَاعِيلَ إِنَّهُ كَانَ صَادِقَ الْوَعْدِ وَكَانَ رَسُولًا نَبِيًّا ﴿٥٤﴾

55. Ва [ҳамвора] ҳонаводаашро ба намозу зақот фармон меод ва назди Парвардигораш писандида буд

وَكَانَ يَأْمُرُ أَهْلَهُ بِالصَّلَاةِ وَالزَّكَاةِ وَكَانَ عِنْدَ رَبِّهِ مَرْضِيًّا ﴿٥٥﴾

56. Ва дар ин китоб аз Идрис ёд кун. Бе тардид, ӯ ростғуфтору паёмбаре буд

وَأَذْكُرْ فِي الْكِتَابِ إِدْرِيسَ إِنَّهُ كَانَ صِدِّيقًا نَبِيًّا ﴿٥٦﴾

57. Ва [мо] ӯро ба мақоме баланд барқашидем

وَرَفَعْنَاهُ مَكَانًا عَلِيًّا ﴿٥٧﴾

58. Инон қасоне аз паёмбарон ҳастанд, ки Аллоҳ таоло бар эшон неъмат [хидоят] дод; [афроде]

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ مِنْ ذُرِّيَةِ آدَمَ وَمِمَّنْ حَمَلْنَا مَعَ نُوحٍ وَمِنْ ذُرِّيَةِ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْرَائِيلَ وَمِمَّنْ

аз фарзандони Одам ва аз касоне, ки хамроҳи Нух [бар киштӣ] савор кардем ва аз фарзандони Иброҳим ва Яъқуб ва аз [чумла] афроде, ки хидоят кардем ва баргузидем [ва] ҳар гоҳ оёти [Парвардигори] Раҳмон бар эшон хонда мешуд, сачдакунон ва гирён ба хок меафтоданд

هَدَيْنَا وَاجْتَبَيْنَا إِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُ الرَّحْمٰنِ خَرُّوا سُجَّدًا
وَبُكْيًا ﴿٥٨﴾

59. Он гоҳ пас аз онон чонишиноне гумроҳ ва ношоишта омаданд, ки намозро табоҳ сохтанд [дар он саҳлангорӣ намуданд] ва аз ҳавасҳо [ва шаҳавот] пайравӣ карданд; ва ба зудӣ [кайфари] гумроҳии [хеш]-ро хоҳанд дид

فَخَلَفَ مِنْ بَعْدِهِمْ خَلْفٌ أَضَاعُوا الصَّلٰوةَ وَاتَّبَعُوا الشَّهْوٰتِ
فَسَوْفَ يَلْقَوْنَ عَذَابًا ﴿٥٩﴾

60. Магар касе, ки тавба намуд ва имон овард ва коре шоишта кард. Пас, инон ба бихишт дохил мешаванд ва бар онон ҳеч ситае намеравад

إِلَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ صٰلِحًا فَأُوْلٰئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ وَلَا
يُظَلَمُونَ شَيْئًا ﴿٦٠﴾

61. Боғҳое ҷовидон, ки [Аллоҳи] Раҳмон аз [олам] нопадӣ ба бандагонаш ваъда додааст. Яқинан, ваъдаи ӯ омаданӣ аст

جَنَّتٍ عَدْنٍ الَّتِي وَعَدَ الرَّحْمٰنُ عِبَادَهُ بِالْغَيْبِ إِنَّهُ كَانَ
وَعدُهُ مَأْتِيًا ﴿٦١﴾

62. Дар он ҷо сухани беҳудае намешунавад [ва гуфторашон] ҷуз салом [у таҳият нест]; ва дар он ҷо бар эшон [ҳар] субҳу шом рӯзӣ [беҳисоб фароҳам] аст

لَا يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا إِلَّا سَلٰمًا وَلَهُمْ رِزْقُهُمْ فِيهَا بُكْرَةً وَعَشِيًا ﴿٦٢﴾

63. Ин ҳамон бихиште аст, ки ба ҳар кас аз бандагонамон, ки [дар дунё] парҳезкор бошад, ба мерос медиҳем

تِلْكَ الْجَنَّةُ الَّتِي نُورِثُ مِنْ عِبَادِنَا مَنْ كَانَ تَقِيًا ﴿٦٣﴾

64. Ва [эй Чабраил, ба Мухаммад бигӯ] «Мо ҷуз ба фармони Парвардигорат фуруд намеоем. Ӯ ҳоким бар оянда ва гузашта ва ҳоли мост; ва Парвардигорат фаромӯшкор нест

وَمَا نَنْزِلُ إِلَّا بِأَمْرِ رَبِّكَ لَهُ مَا بَيْنَ أَيْدِينَا وَمَا خَلْفَنَا وَمَا بَيْنَ
ذٰلِكَ وَمَا كَانَ رَبُّكَ نَسِيًا ﴿٦٤﴾

65. [Ҳамон] Парвардигори осмонҳо ва замин ва он чи миёни онҳост; пас, ӯро парастииш кун ва бар ибодаташ шикебо [ва пойдор] бош. Оё [ҳаммонанд ва] ҳамноме барояш мешиносӣ?»

رَبِّ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا فَاعْبُدْهُ وَاصْطَبِرْ لِعِبَادَتِهِ
هَلْ تَعْلَمُ لَهُ سَمِيًا ﴿٦٥﴾

66. Ва инсони [кофир] мегӯяд: «Оё хангоме ки бимирам, ба ростӣ, маро зинда [аз гӯр] берун хоҳанд овард?»

وَيَقُولُ الْإِنْسٰنُ أَإِذَا مَا مِتُّ لَسَوْفَ أُخْرَجُ حَيًّا ﴿٦٦﴾

67. Оё инсон ба ёд намеоварад, ки мо пеш аз ин ўро офаридем, дар холе ки ҳеч набуд?
- أَوَلَا يَذْكُرُ الْإِنْسَانُ أَنَّا خَلَقْتَهُ مِنْ قَبْلُ وَلَمْ يَكْ شَيْئًا ﴿٧٧﴾
68. Пас, савганд ба Парвардигорат, ки якинан, онон [мункирони қиёмат]-ро бо шаётин махшур хоҳем қард; сипас ҳамаро ба зону дароварда гирдогирди дузах хозир мекунем
- فَوَرَبِّكَ لَنَحْشُرَنَّهُمْ وَالشَّيَاطِينَ ثُمَّ لَنُحْضِرَنَّهُمْ حَوْلَ جَهَنَّمَ جِثِيًّا ﴿٧٨﴾
69. Сипас аз ҳар гурӯҳе қасонеро дар баробари [фармони Аллоҳи] Раҳмон сарқаштар буданд, берун мекашем
- ثُمَّ لَنَنْزِعَنَّ مِنْ كُلِّ شِيعَةٍ أَيُّهُمْ أَشَدُّ عَلَى الرَّحْمَنِ عِتِيًّا ﴿٧٩﴾
70. Он гоҳ, якинан, Мо ба [ҳоли] қасоне, ки барои [дарафтодан ба] он [оташи дахшатнок] сазовортаранд, донотарем
- ثُمَّ لَنَحْنُ أَعْلَمُ بِالَّذِينَ هُمْ أَوْلَىٰ بِهَا صِلِيًّا ﴿٨٠﴾
71. Ва ҳеч як аз шумо [мардум] нест, магар он ки ворида он мегардад; [муъминон барои убури ва дидан, кофирон барои вуруди ва мондан]. Ин [амр] ҳамвора бар Парвардигорат қазои ҳатмӣ аст
- وَإِنْ مِنْكُمْ إِلَّا وَارِدُهَا كَانَ عَلَىٰ رَبِّكَ حَتْمًا مَقْضِيًّا ﴿٨١﴾
72. Сипас қасонеро, ки парҳезқорӣ қардаанд, [аз оташ] наҷот медиҳем ва золимонро ба зону даромада, дар он раҳо мекунем
- ثُمَّ نُنْجِي الَّذِينَ اتَّقَوْا وَنَذَرُ الظَّالِمِينَ فِيهَا جِثِيًّا ﴿٨٢﴾
73. Ва ҳангоме ки оёти равшани Мо бар онон тиловат мешавад, қасоне, ки қуфр варзидаанд, ба афроде, ки имон овардаанд, мегӯянд: «Қадам як аз [мо] ду гурӯҳ ҷойгоҳе беҳтару маҷлисе накутар дорад?»
- وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ قَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ آمَنُوا أَيُّ الْفَرِيقَيْنِ خَيْرٌ مَقَامًا وَأَحْسَنُ نَدِيًّا ﴿٨٣﴾
74. Чи бисёр наслқоро пеш аз онон нобуд қардем, ки сарвате бештар ва зоҳире ороғатар доштанд
- وَكَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِنْ قَرْنٍ هُمْ أَحْسَنُ أَثْنًا وَرِعِيًّا ﴿٨٤﴾
75. [Эй Паёмбар] Бигӯ: «Ҳар ки дар гумроҳӣ аст, [Аллоҳи] Раҳмон ба ӯ муҳлат медиҳад [то гумроҳиаш бештар шавад] то замоне, ки ваъдаи илоҳиро [ба қашми худ] бубинанд: ё азоби [дунё] ё [қайфарӣ] қиёмат. Пас, ба зудӣ хоҳанд донист, ки чи қасе ҷойгоҳаш бадтар ва сипоҳаш нотавонтар аст»
- قُلْ مَنْ كَانَ فِي الضَّلَالَةِ فَلْيَمْدُدْ لَهُ الرَّحْمَنُ مَدًّا حَتَّىٰ إِذَا رَأَوْا مَا يُوعَدُونَ إِمَّا الْعَذَابَ وَإِمَّا السَّاعَةَ فَسَيَعْلَمُونَ مَنْ هُوَ شَرٌّ مَكَانًا وَأَضْعَفُ جُنْدًا ﴿٨٥﴾
76. Ва [аммо] қасоне, ки роҳ ёфтаанд, Аллоҳ таоло бар ҳидояташон меафзояд; ва неқиҳои пойдор
- وَيَزِيدُ اللَّهُ الَّذِينَ اهْتَدَوْا هُدًى وَالْبَغِيضَاتِ الصَّلِحَاتِ خَيْرٌ عِنْدَ رَبِّكَ ثَوَابًا وَخَيْرٌ مَرَدًّا ﴿٨٦﴾

[рафтору гуфтори шоиста] дар пешгоҳи Парвардигорат подоше бехтар ва саранчоме накутар дорад

77. Оё дидӣ он касеро, ки ба оёти Мо кофир шуд ва гуфт: «Ҳатман, молу фарзанд [-и фаровоне дар охират] ба ман дода хоҳад шуд?» ﴿أَفَرَأَيْتَ الَّذِي كَفَرَ بِآيَاتِنَا وَقَالَ لَأُوتِيَنَّ مَالًا وَوَلَدًا﴾
78. Оё ӯ бар ғайб огоҳӣ ёфтааст, ё аз [Аллоҳи] Раҳмон паймоне гирифтааст? ﴿أَطَّلَعَ الْغَيْبَ أَمْ آتَخَذَ عِنْدَ الرَّحْمَنِ عَهْدًا﴾
79. [Ҳарғиз] Чунин нест; гуфтаашро менависем ва бар азобаш меафзозем ﴿كَلَّا سَنَكْتُبُ مَا يَقُولُ وَنَمُدُّ لَهُ مِنَ الْعَذَابِ مَدًّا﴾
80. Ва он чи [аз амволу фарзандон], ки мегӯяд, аз ӯ ба ирс мебарем ва [рӯзи қиёмат тихидаст ва] танҳо назди мо меояд ﴿وَنَرِيئُهُ مَا يَقُولُ وَيَأْتِينَا فَرْدًا﴾
81. Ва [мушрикон] ба ҷойи Аллоҳ таоло маъбудоне баргузидаанд, то [ёвару] пуштибонашон бошад ﴿وَأَتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ ءَالِهَةً لَّيَكُونُوا لَهُمْ عِزًّا﴾
82. Чунин нест; [балки он маъбудҳо дар қиёмат] ибодати ононро инкор хоҳанд кард ва душманашон хоҳанд буд ﴿كَلَّا سَيَكْفُرُونَ بِعِبَادَتِهِمْ وَيَكُونُونَ عَلَيْهِمْ ضِدًّا﴾
83. [Эй Паёмбар] Оё надидӣ, ки Мо шаёгинро бар кофирон фиристодем, то ононро [бо васвасаҳои худ] таҳрик кунанд [ва аз роҳи Аллоҳ таоло боздоранд]? ﴿أَلَمْ تَرَ أَنَا أَرْسَلْنَا الشَّيْطَانَ عَلَى الْكَافِرِينَ تَلْوَهُمْ أَرَأَىٰ﴾
84. Пас, дар бораи [нобудии] онон шитоб накун. Чуз ин нест, ки Мо [рӯзҳои марғ ва фаро расидани азобро] ба диққат барояшон мешуморем ﴿فَلَا تَعْجَلْ عَلَيْهِمْ إِنَّمَا نَعُدُّ لَهُمْ عَدًّا﴾
85. [Ёд кун аз] Рӯзе, ки парҳезкоронро [бо иззату эҳтиром] ба меҳмони [Аллоҳи] Раҳмон гирд меоварем ﴿يَوْمَ نَحْشُرُ الْمُتَّقِينَ إِلَى الرَّحْمَنِ وَفْدًا﴾
86. Ва мучримонро ташнаком ба сӯйи чаҳаннам меронем ﴿وَنَسُوقُ الْمُجْرِمِينَ إِلَىٰ جَهَنَّمَ وَرِدًّا﴾
87. Онон ҳарғиз [тавони] шафоат надоранд; магар касе, ки [бо имон ва амали шоистааш] аз [Аллоҳи] Раҳмон паймоне гирифта бошад ﴿لَّا يَمْلِكُونَ الشَّفَاعَةَ إِلَّا مَنِ اتَّخَذَ عِنْدَ الرَّحْمَنِ عَهْدًا﴾

88. Ва [мушрикони] гуфтанд: «[Аллохи] Раҳмон фарзанде [барои хеш] баргузидааст»
 وَقَالُوا اتَّخَذَ الرَّحْمَنُ وَلَدًا ﴿٨٨﴾
89. Ба ростӣ, [бо ин иддао] чизе бисёр зишт [ба миён] овардед!
 لَقَدْ جِئْتُمْ شَيْئًا إِدًّا ﴿٨٩﴾
90. Аз ин [сухани куфромез] наздик аст осмонҳо аз ҳам бипошад ва замин бишқофад ва кӯҳҳо дар ҳам бишқананд ва фуру резанд
 تَكَادُ السَّمَوَاتُ يَتَفَطَّرْنَ مِنْهُ وَتَنْسُقُ الْأَرْضُ وَنَخِرُ الْجِبَالَ هَدًّا ﴿٩٠﴾
91. [Чаро] Ки барои [Аллохи] Раҳмон фарзанде иддао кардаанд
 أَنْ دَعَوْا لِلرَّحْمَنِ وَلَدًا ﴿٩١﴾
92. Ва ҳаргиз сазовори [Аллоҳи] Раҳмон нест, ки фарзанде баргузинад
 وَمَا يَنْبَغِي لِلرَّحْمَنِ أَنْ يَتَّخِذَ وَلَدًا ﴿٩٢﴾
93. Дар осмонҳо ва замин ҳеч касе нест, магар он ки [дар рӯзи қиёмат хоксор ва] бандавор назди Аллоҳи Раҳмон меояд
 إِنَّ كُلُّ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ إِلَّا آتِيَ الرَّحْمَنِ عَبْدًا ﴿٩٣﴾
94. Яқинан, [Аллоҳ таоло ҳамаи] ононро дар шумор оварда ва дуруст баршумурдааст
 لَقَدْ أَحْصَاهُمْ وَعَدَّهُمْ عَدًّا ﴿٩٤﴾
95. Ва ҳамагиашон рӯзи қиёмат танҳо [ва тихидаст] назди ӯ ҳозир мешаванд
 وَكُلُّهُمْ آتِيهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَرْدًا ﴿٩٥﴾
96. Касоне, ки имон овардаанд ва корҳои шоиста кардаанд, яқинан, [Аллоҳи] Раҳмон [дар дилҳои бандагонаш] барояшон муҳаббате хоҳад ниҳод
 إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَيَجْعَلُ لَهُمُ الرَّحْمَنُ وُدًّا ﴿٩٦﴾
97. [Эй Паёмбар] Бе тардид, Мо ин [Куръон]-ро бар забони ту осон намудем, то парҳезкоронро бо он башораг диҳӣ ва ситезагарон [-и сарсаҳт]-ро бим диҳӣ
 فَإِنَّمَا يَسَّرْنَاهُ بِلِسَانِكَ لِئُبَيِّرَ بِهِ الْمُتَّقِينَ وَتُنذِرَ بِهِ قَوْمًا لُدًّا ﴿٩٧﴾
98. Ва чи бисёр наслҳои гузаштаро пеш аз онон нобуд кардем. Оё [вучуди] ҳеч як аз ононро эҳсос мекуни ё камтарин садое аз онон мешунави?
 وَكَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِنْ قَرْنٍ هَلْ يُحِْسُ مِنْهُمْ مَنْ أَحَدٍ أَوْ تَسْمَعُ لَهُمْ رِكْزًا ﴿٩٨﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. То, хо.⁽¹⁾ طه ﴿١﴾

---

2. [Эй Паёмбар, мо] Куръонро бар ту нозил накардем,
то дар ранҷ бияфғӣ مَا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ لِتَشْقَى ﴿٢﴾

---

3. [Онро нафиристодем] Магар он ки панде бошад,
барои ҳар ки [аз азоби илоҳӣ] метарсад إِلَّا تَذَكَّرَ لِمَنْ يَخْشَى ﴿٣﴾

---

4. [Ин Куръон] Фуруфиристодае аст аз ҷониби он
ки заминро осмонҳои баландро офаридааст تَنْزِيلًا مِمَّنْ خَلَقَ الْأَرْضَ وَالسَّمَوَاتِ الْعُلَى ﴿٤﴾

---

5. [Парвардигори] Раҳмон [онгуна ки шоистаи ӯ
аст ва бидуни он ки мӯҳтоҷ ба Арш бошад] бар
Арш қарор гирифт الرَّحْمَنُ عَلَى الْعَرْشِ اسْتَوَى ﴿٥﴾

---

6. Он чи дар осмонҳо ва замин ва он чи миёни
онҳост ва он чи зери хок [пинҳон] аст, [ҳамагӣ]
аз они ӯст لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَمَا تَحْتَ الثَّرَى ﴿٦﴾

---

7. Ва агар сухан ошкор бигӯӣ [ё онро пинҳон
дорӣ], якинан, ӯ [рози] ниҳон ва [ҳатто] ниҳонтар
[аз он]-ро низ медонад وَإِنْ تَجَهَّرَ بِالْقَوْلِ فَإِنَّهُ يَعْلَمُ السِّرَّ وَأَخْفَى ﴿٧﴾

---

8. Аллоҳ таоло аст, ки ҳеч маъбуде [бар ҳақ] чуз
ӯ нест [ва] накутарин номҳо аз они ӯст اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ لَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى ﴿٨﴾

---

9. [Эй Паёмбар] Оё хабари Мӯсо ба ту расидааст? وَهَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ مُوسَى ﴿٩﴾

---

10. Он гоҳ ки оташеро [аз дур] диду ба хонаводааш
гуфт: «[Лаҳзае] Диранг кунед [ки] ман оташе
дидаам. Шояд шуълае аз он бароятгон биёварам
ё канори он оташ роҳнамое биёбам» إِذْ رَأَى نَارًا فَقَالَ لِأَهْلِهِ امْكُثُوا إِنِّي آنَسْتُ نَارًا لَعَلِّي آتِيكُم مِّنْهَا
بِقَدِيرٍ أَوْ أَجِدُ عَلَى النَّارِ هُدًى ﴿١٠﴾

(*) Тоҳо (То, Хо).

(1) Нигаред ба эзоҳи ояти 1 сураи Бақара.

11. Пас, чун назди он [оташ] омад, нидо дода шуд, ки: «Эй Мӯсо ﴿١١﴾
12. Ба ростӣ, ман Парвардигорат хастам; пас, [барои муноҷот бо Парвардигор] кафшхоятро даровар [ки] дар ҳақиқат, ту дар сарзамини муқаддаси «Туво» ҳастӣ ﴿١٢﴾
13. Ва ман туро [ба паёмбарӣ] баргузидам; пас, ба он чи ваҳй мешавад, гӯш фаро дор ﴿١٣﴾
14. Бе тардид, манам «Аллоҳ таоло», ки ҳеч маъбуде [бар ҳаққе] чуз ман нест; пас, маро бипараст ва барои ёди ман намоз бар по дор ﴿١٤﴾
15. Яқинан, қиёмат омаданӣ аст; [вале] меҳохам [вақти] онро пинхон дорам, то ба ҳар касе дар баробари [кор ва] талоше, ки мекунад, подош дода шавад ﴿١٥﴾
16. Пас, мабодо касе, ки ба он имон надорад ва аз ҳавасхояш пайравӣ мекунад, туро аз [накукорӣ ва омодагӣ барои] он боздорад, ки ҳалок мешавӣ ﴿١٦﴾
17. Ва, эй Мӯсо, он чист ба [дасти] ростат? ﴿١٧﴾
18. Ӯ гуфт: «Ин асои ман аст; бар он така мекунам ва бо он барои гӯсфандонам [барги дарахтонро] фуру мерезам ва бо он корҳои дигаре [низ] дорам [ки бароварда мекунам] ﴿١٨﴾
19. [Аллоҳ таоло] Фармуд: «Эй Мӯсо, онро бияфкан» ﴿١٩﴾
20. Пас, [Мӯсо] онро [бар замин] афканд ва ногаҳон [табдил ба] море шуд, ки ба суръат меҳазид ﴿٢٠﴾
21. [Аллоҳ таоло] Фармуд: «Онро бигир ва натарс. Ба зудӣ онро ба шакли аввалаш бозмегардонем ﴿٢١﴾
22. Ва дастро дар бағал кун, то бидуни ҳеч газанде [ба унвони] муъҷизае дигар сафед [-у дурахшон] берун ояд ﴿٢٢﴾

23. [Ҳадаф аз ироаи ду муъчиза ин буд], ки бархе аз нишонаҳои бузурги хешро нишонат диҳем لِئُرِيكَ مِنْ ءَايَاتِنَا الْكُبْرَى ﴿٢٣﴾
24. [Инак] Ба сӯйи Фиръавн бирав [ки] бе тардид, [куфр варзида ва] саркашӣ кардааст أَذْهَبَ إِلَى فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَى ﴿٢٤﴾
25. [Мӯсо] Гуфт: «Парвардигоро, бар [хавсала ва] шикебоиям бияфзо قَالَ رَبِّ اشْرَحْ لِي صَدْرِي ﴿٢٥﴾
26. Ва корамро бароям осон гардон وَيَسِّرْ لِي أَمْرِي ﴿٢٦﴾
27. Ва гирех аз забонам боз кун وَأَحْلِلْ عُقْدَةَ مِنِّ لِسَانِي ﴿٢٧﴾
28. То суханамро дарёбанд يَفْقَهُوا قَوْلِي ﴿٢٨﴾
29. Ва барои ман ёваре аз [афроди] хонадонам қарор бидех وَأَجْعَلْ لِي وَزِيرًا مِّنْ أَهْلِي ﴿٢٩﴾
30. Ҳорун-бародарамро هَارُونَ أَخِي ﴿٣٠﴾
31. Пуштамро бо ӯ устувор соз أَشْدُدْ بِهِ أَزْرِي ﴿٣١﴾
32. Ва ӯро дар кори [рисолати] ман шарик кун وَأَشْرِكُهُ فِي أَمْرِي ﴿٣٢﴾
33. Туро бисёр ба поки биситоем كَيْ نُسَبِّحَكَ كَثِيرًا ﴿٣٣﴾
34. ва бисёр ёдат кунем وَنَذْكُرَكَ كَثِيرًا ﴿٣٤﴾
35. Бе тардид, Ту ба [ҳоли] мо биной إِنَّكَ كُنْتَ بِنَا بَصِيرًا ﴿٣٥﴾
36. [Аллох таоло] Фармуд: «Эй Мӯсо, хостаат ба ту дода шуд قَالَ قَدْ أُوتِيتَ سُؤْلَكَ يَا مُوسَى ﴿٣٦﴾
37. Дар ҳақиқат, мо [пешгар] як бори дигар [низ] бар ту миннат ниҳода будем وَلَقَدْ مَنَّا عَلَيْكَ مَرَّةً أُخْرَى ﴿٣٧﴾
38. Он гоҳ ки он чиро, ки [бояд дар бораи хифозат аз ту] илҳом мешуд, ба модарат илҳом кардем إِذْ أَوْحَيْنَا إِلَىٰ أُمِّكَ مَا يُوحَىٰ ﴿٣٨﴾
39. Ки: «ӯро дар сандуке бигзор ва он [сандук]-ро ба дарё [рӯди Нил] бияндоз, то дарё ӯро ба أَنْ أَقْذِفِيهِ فِي الْتَابُوتِ فَأَقْذِفِهِ فِي الْيَمِّ فَلْيُلْقِهِ الْيَمُّ بِالسَّاحِلِ يَأْخُذْهُ عَدُوٌّ لِّي وَعَدُوٌّ لَهُ وَأَلْقَيْتُ عَلَيْكَ مَحَبَّةً مِنِّي وَلِتُصْنَعَ عَلَيَّ عَيْنِي ﴿٣٩﴾

соҳил бияфканад [ва] душмани Ман ва душмани
ӯ онро [аз об] бигирад; ва бар ту аз ҷониби
хеш мухре [дар дилхо] афкандам ва [ҳимоятат
кардам] таҳти назар парвариш ёбӣ

40. Он гоҳ ки хоҳарат [дар канори руд ҳамроҳ бо
сандуки ту] роҳ мерафт ва [ба касоне, ки туро
аз об гирифтанд] гуфт: «Меҳоҳед шахсеро
нишонатон диҳам, ки сарпарастии ӯро ба уҳда
бигирад?» Пас, туро ба модарат бозгардонидем,
то чашмаш [ба дидорат] равшан гардад ва
андухгин набошад; ва [баъдҳо] ту шахсе [қибтӣ]-
ро куштӣ ва Мо аз андӯх [ва мучозоти катл]
начотат додем ва туро борҳо озмудем. Пас [аз
он] чанд сол байни мардуми Мадян ба сар бурдӣ;
он гоҳ, эй Мӯсо, бар [тибки] тақдири [илоҳӣ] ва
дар замони муқаррар ба ин ҷо] омадӣ

إِذْ تَمْشِي أُخْتُكَ فَتَقُولُ هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ مَن يَكْفُلُهُ ۗ فَرَجَعْنَاكَ
إِلَىٰ أُمِّكَ كَيْ تَقَرَّ عَيْنُهَا وَلَا تَحْزَنَ ۚ وَقَتَلْتَ نَفْسًا فَنَجَّيْنَاكَ مِنَ
الْعَمَىٰ وَفَتَنَّاكَ فُتُونًا ۚ فَلَبِثْتَ سِنِينَ فِي أَهْلِ مَدْيَنَ ثُمَّ جِئْتَ عَلَىٰ
قَدَرٍ يٰمُوسَىٰ ﴿٤٠﴾

41. Ва туро барои худам баргузидам [то паёмамро
ба мардум бирасонӣ]

وَأَصْطَلَعْنَاكَ لِتُنْفِسِي ﴿٤١﴾

42. [Инак] Ту ва бародарат бо нишонаҳои [кудрату
ягонагии] Ман равона шавед ва дар [даъвати
ҳақ ва] ёд кардани Ман сустӣ наварсед

أَذْهَبَ أَنْتَ وَأَخُوكَ بِآيَاتِي وَلَا تَنِيَا فِي ذِكْرِي ﴿٤٢﴾

43. Ба сӯии Фиръавн биравед, ки ӯ [куфр варзида
ва] саркашӣ кардааст

أَذْهَبَا إِلَىٰ فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَىٰ ﴿٤٣﴾

44. Пас, ба нармӣ бо ӯ сухан бигӯед; бошад, ки
панд гирад ё [аз азоби илоҳӣ] битарсад [ва
тавба кунад]

فَقُولَا لَهُ قَوْلًا لَّيْسًا لَّعَلَّهُ يَتَذَكَّرُ أَوْ يَخْتَضِيٰ ﴿٤٤﴾

45. [Мӯсо ва Ҳорун] гуфтанд: «Парвардигоро,
мо бимнокем, ки бар мо пешдастӣ наояд [ва
пеш аз поёни даъват мучозотамон кунад] ё
[дар баробари сухани ҳақ] саркашӣ кунад»

قَالَا رَبَّنَا إِنَّا نَخَافُ أَنْ يُفْرِطَ عَلَيْنَا أَوْ أَنْ يَطَّعِنَا ﴿٤٥﴾

46. [Аллоҳ таоло] фармуд: «Нагарсед [ки] яқинан,
Ман ҳамроҳатон ҳастам [ва ҳама чизро]
мешунавам ва мебинам

قَالَ لَا تَخَافَا إِنِّي مَعَكُمَا أَسْمَعُ وَأَرَىٰ ﴿٤٦﴾

47. Пас, ба сӯи ӯ биравед ва бигӯед: «Мо фиристодагони Парвардигорат ҳастем. Бани Исроилро хамрохи мо бифирист ва [тахкиру] озорашон нақун. Ба ростӣ, ки Мо барои ту аз ҷониби Парвардигорат нишонаҳои равшане овардаем; ва саломатӣ [аз азоби илоҳӣ] бар касест, ки аз ҳидоят пайравӣ кунад

فَأَيُّهَا قُفُولًا إِنَّا رَسُولًا رَّبِّكَ فَأَرْسِلْ مَعَنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ وَلَا تُعَذِّبْهُمْ
فَدَّ جِنَّتَكَ بَيَّاتٍ مِنْ رَبِّكَ وَالسَّلَامُ عَلَيَّ مِنْ أَتَّعَ الْهُدَىٰ ﴿١٧﴾

48. Дар ҳақиқат, ба мо ваҳй шудааст, ки азоби [дузах] бар касест, ки [оёт ва муъҷизотро] дурӯғ ангошт ва [аз даъвати паёмбараш] рӯй гардонд»

إِنَّا قَدْ أُوحِيَ إِلَيْنَا أَنَّ الْعَذَابَ عَلَىٰ مَنْ كَذَّبَ وَتَوَلَّىٰ ﴿١٨﴾

49. [Фиръавн] Гуфт: «Эй Мӯсо, Парвардигори шумо кист?»

قَالَ فَمَنْ رَبُّكُمَا يَا مُوسَىٰ ﴿١٩﴾

50. [Мӯсо] гуфт: «Парвардигори мо касест, ки ба ҳар чизе офариниши [зоҳир ва вижагиҳои муносиби] ӯро бахшида ва сипас [онро] ҳидоят намудааст»

قَالَ رَبُّنَا الَّذِي أَعْطَىٰ كُلَّ شَيْءٍ حَلْقَهُ ثُمَّ هَدَىٰ ﴿٢٠﴾

51. [Фиръавн] Гуфт: «Пас, ҳол [ва сарнавишти наслҳои гузашта [ки кофир будаанд] чист?»

قَالَ فَمَا بَالُ الْقُرُونِ الْأُولَىٰ ﴿٢١﴾

52. [Мӯсо] Гуфт: «Дониши он дар китобе [Лавҳи Махфуз] назди Парвардигори ман [сабт] аст. Парвардигорам на иштибоҳ мекунад ва на фаромӯш менамояд

قَالَ عَلِمْنَا عِنْدَ رَبِّي فِي كِتَابٍ لَّا يَضِلُّ رَبِّي وَلَا يَنسَىٰ ﴿٢٢﴾

53. Он [маъбуде], ки заминро бароятон [ҳамчун] гаҳворе [маҳалли осоиш] қарор дод ва дар он роҳҳои эҷод қард ва аз осмон обе фуру фиристод ва ба василаи он анвои гуногуни гиёҳонро [аз замин] берун овардем

الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ مَهْدًا وَسَلَّكَ لَكُمْ فِيهَا سُبُلًا وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجْنَا بِهِ أَزْوَاجًا مِنْ نَبَاتٍ شَتَّىٰ ﴿٢٣﴾

54. [Ҳам худ аз он] Бихӯред ва [ҳам] чаҳорпоёнагонро бичаронед. Бе тардид, дар ин [умур] барои хирадмандон нишонаҳое [аз қудрати илоҳӣ] аст

كُلُوا وَارْعَوْا أَنْعَامَكُمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِأُولِي النَّهْيِ ﴿٢٤﴾

55. Шуморо аз он [ҳок] офаридем ва ба он бозмегардонем ва бори дигар [дар қиёмат] аз он берун меоварем

مِنْهَا خَلَقْنَاكُمْ وَفِيهَا نُعِيدُكُمْ وَمِنْهَا نُخْرِجُكُمْ تَارَةً أُخْرَىٰ ﴿٢٥﴾

56. Ва ба ростӣ, [Мо] ҳамаи нишонаҳои [қудрати] худро ба ӯ нишон додем; вале [ҳамаро] дурӯғ пиндошт ва [даъвати ҳақро] напазируфт

وَلَقَدْ أَرَيْنَاهُ آيَاتِنَا كُلَّهَا فَكَذَّبَ وَأَبَى ﴿٥٦﴾

57. [Он гоҳ] Гуфт: «Эй Мӯсо, оё назди мо омадӣ, ки бо чодуят моро аз сарзаминамон берун кунӣ?»

قَالَ أَجِئْتَنَا لِنُخْرِجَنَّكَ مِنْ أَرْضِنَا بِسِحْرِكَ يَا مُوسَى ﴿٥٧﴾

58. Пас, яқинан, мо низ чодуе монанди он бароят меоварем; пас, дар маконе, ки [фосилааш аз ҳар ду тараф] яксон бошад, ваъдагоҳе миёни Мо ва худ таъйин кун, ки на Мо аз он хилоф кунем ва на ту

فَلَمَّا تَبَيَّنَكَ بِسِحْرِ مِثْلِهِ فَأَجْعَلْ بَيْنَنَا وَبَيْنَكَ مَوْعِدًا لَا نُخْلِفُهُ نَحْنُ وَلَا أَنْتَ مَكَانًا سَوِيًّا ﴿٥٨﴾

59. [Мӯсо] гуфт: «Ваъдагоҳи шумо рӯзи ид бошад, ки [ҳамаи] мардум пеш аз зуҳр чамъ мешаванд»

قَالَ مَوْعِدُكُمْ يَوْمَ الزَّيْتَةِ وَأَنْ يُحْشَرَ النَّاسُ ضُحَىٰ ﴿٥٩﴾

60. Он гоҳ Фиръавн бозгашт ва [тамоми] найрангу хилаи хешро чамъ кард ва [ҳамроҳи чодугаронаш ба маҳалли мавриди назар] омад

فَتَوَلَّىٰ فِرْعَوْنُ فَجَمَعَ كَيْدَهُ ثُمَّ أَتَىٰ ﴿٦٠﴾

61. Мӯсо ба онон гуфт: «Вой бар шумо! Бар Аллоҳ таоло дурӯғ набандед, ки бо азобе [сахт] нобудатон месозад; ва яқинан, ҳар ки [бо фиреб додани мардум бар Аллоҳ таоло] дурӯғ баст, зиёнкор гашт»

قَالَ لَهُمْ مُوسَىٰ وَيْلَكُمْ لَا تَفْتَرُوا عَلَى اللَّهِ كَذِبًا فَيُسْحِتَكُمْ بِعَذَابٍ وَقَدْ خَابَ مَنْ آفَتَرَىٰ ﴿٦١﴾

62. Пас, [чодугарон пас аз ҳушдори Мӯсо] дар қорашон миёни худ ихтилоф карданд ва пинҳонӣ гуфтугӯ карданд

فَتَنَزَعُوا أَمْرَهُم بَيْنَهُمْ وَأَسْرُوا النَّجْوَىٰ ﴿٦٢﴾

63. [Бархе аз онон] Гуфтанд: «Ин ду [нафар] ҳатман, чодугаранд [ва] бо чодуи хеш меҳоханд шуморо аз сарзаминатон берун кунанд ва оин [ва роҳу расм]-и баргари шуморо аз миён бардоранд

قَالُوا إِنْ هَذَا لَسِحْرَانِ يُرِيدَانِ أَنْ يُخْرِجَاكُم مِّنْ أَرْضِكُمْ بِسِحْرِهِمَا وَيَذْهَبَا بِطَرِيقَتِكُمُ الْمُثَلَّىٰ ﴿٦٣﴾

64. Пас, [ҳамаи] найранги хешро фароҳам кунед [ва ба қор бандед]; сипас дар як саф [барои мубориза] ба пеш оед. Бе тардид, ҳар ки имрӯз [бар душман] чира шавад, пирӯз [ва комёб] гаштааст

فَأَجْمِعُوا كَيْدَكُمْ ثُمَّ آتُوا صَفًّا وَقَدْ أَفْلَحَ الْيَوْمَ مَنِ اسْتَعْلَىٰ ﴿٦٤﴾

65. [Чодугарон] гуфтанд: «Эй Мӯсо, оё ту [он чиро бо худ дорӣ] меафканӣ ё [мо] нахустин касе бошем, ки меафканад?»
66. [Мӯсо] Гуфт: «[На] балки шумо бияфканед». Пас, ногоҳ ресмонҳо ва чӯбдастҳои онон аз чодуяшон чунон ба назараш расид, ки гӯй ба шитоб меҳазанд
67. Пас, Мӯсо дар дилаш тарсе эҳсос кард
68. Гуфтем: «Натарс, [ки] ту, ҳатман, [пирӯз ва] баргарӣ
69. Ва он чиро, ки дар дасти рости худ дорӣ, бияфкан, то [тамоми] он чиро, ки сохтаанд, бибалъад. Бе тардид, он чи онон сохтаанд, фақат найранги чодугар аст ва чодугар ҳар чо, ки бошад [ва ҳар чӣ кунад], пирӯз намегардад»
70. [Пас, чун Мӯсо асояшро бар замин андохт, ба мори бузурге табдил шуд ва сохтаҳои ононро балъид], он гоҳ чодугарон ба сачда афтоданд [ва] гуфтанд: «Ба Парвардигори Ҳорун ва Мӯсо имон овардем»
71. [Фиръавн] Гуфт: «Оё пеш аз он ки ба шумо иҷозат диҳам ба ӯ имон овардед? Ҳатман, ӯ бузурги шумост, ки ба шумо чодугарӣ омӯхтааст. Пас, ҳатман, дасту пойи шуморо бар акси якдигар [аз чапу рост] қатъ мекунам ва ҳамагиатонро дар танаҳои нахл ба дор меовезам ва он гоҳ хуб хоҳед донист, ки азоб [ва шиканҷаи] кадом яки аз мо саҳттар ва пояндатар аст; [ман ё Парвардигори Мӯсо]»
72. [Чодугарон] Гуфтанд: «Ҳаргиз [пайравӣ аз] туро бар ин далоили равшане, ки бароямон омадааст ва [ҳамчунин] бар он ки моро офаридааст, тарҷеҳ намедихем; пас, ба ҳар ҳукме, ки меҳохӣ, ҳукм кун. Ту фақат метавонӣ дар зиндагии ин дунё ҳукм кунӣ

قَالُوا يَمُوسَىٰ إِمَّا أَنْ تُلْقَىٰ وَإِمَّا أَنْ نَكُونَ أَوَّلَ مَنْ أَلْقَىٰ ﴿١٥﴾

قَالَ بَلْ أَلْقُوا فَإِذَا حِبَالُهُمْ وَعِصِيُّهُمْ يُخَيَّلُ إِلَيْهِ مِنْ سِحْرِهِمْ أَنَّهَا تَسْعَىٰ ﴿١٦﴾

فَأَوْجَسَ فِي نَفْسِهِ خِيفَةً مُوسَىٰ ﴿١٧﴾

فُلْنَا لَا تَخَفْ إِنَّكَ أَنْتَ الْأَعْلَىٰ ﴿١٨﴾

وَأَلْقَىٰ مَا فِي يَمِينِكَ تَلَقَّفَ مَا صَنَعُوا إِنَّمَا صَنَعُوا كَيْدٌ سَلْجٍ وَلَا يُفْلِحُ السَّاجِرُ حَيْثُ أَتَىٰ ﴿١٩﴾

فَأَلْقَى السَّحْرَةَ سَجْدًا قَالُوا أَمَّا بَرِّ هَرُونَ وَمُوسَىٰ ﴿٢٠﴾

قَالَ أَمَنْتُمْ لَهُ قَبْلَ أَنْ آذَنَ لَكُمْ إِنَّهُ لَكَبِيرِكُمْ الَّذِي عَلَّمَكُمُ السِّحْرَ فَلَا فَطَنَ آيِدِيكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ مِنْ خَلْفٍ وَلَأَصْلَبْنَكُمْ فِي جُدُوعِ النَّخْلِ وَلَتَعْلَمَنَّ أَيُّنَا أَشَدُّ عَذَابًا وَأَبْقَىٰ ﴿٢١﴾

قَالُوا لَنْ نُؤْتِيكَ عَلَىٰ مَا جَاءَنَا مِنَ الْبَيِّنَاتِ وَالَّذِي فَطَرَنَا فَاقْضِ مَا أَنْتَ قَاضٍ إِنَّمَا تَقْضِي هَذِهِ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا ﴿٢٢﴾

73. Бе тардид, мо ба Парвардигорамон имон овардем, то гуноҳонамон ва он чиро аз ҷодугарӣ бар мо таҳмил кардай, бибахшояд; ва Аллоҳ таоло беҳтару пояндатар аст»

إِنَّا آمَنَّا بِرَبِّنَا لِنُغْفِرَ لَنَا خَطِيئَتَنَا وَمَا أَكْرَهْتَنَا عَلَيْهِ مِنَ السِّحْرِ
وَاللَّهُ خَيْرٌ وَأَبْقَى ﴿٧٣﴾

74. Ҳар ки дар пешгоҳи Парвардигораш гунаҳкор хозир шавад, яқинан, оташи дузах барои ӯст; дар он ҷо на мемирад [ки раҳой ёбад] ва на [ба хушӣ] зиндагӣ мекунад

إِنَّهُ مَن يَأْتِ رَبَّهُ مُجْرِمًا فَإِنَّ لَهُ جَهَنَّمَ لَا يَمُوتُ فِيهَا وَلَا يَحْيَى ﴿٧٤﴾

75. Ва ҳар ки муъмин назди ӯ биёяд, дар ҳоле ки қорҳои шоишта анҷом дода бошад, пас, инон дараҷоти олии доранд

وَمَن يَأْتِهِ مُمِيتًا قَدْ عَمِلَ الصَّالِحَاتِ فَأُولَٰئِكَ لَهُمُ الدَّرَجَاتُ الْعُلَى ﴿٧٥﴾

76. Боғҳои ҷовидони [бихишт], ки ҷӯйборҳо зери [дарахтони] он қорӣ аст. Ҳамеша дар он хоҳанд буд; ва ин аст подоши касе, ки худро [аз олудагиҳои ширку гуноҳ] пок кардааст

جَنَّاتُ عَدْنٍ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَذَٰلِكَ جَزَاءُ
مَن تَزَكَّى ﴿٧٦﴾

77. Ва ба ростӣ, [Мо] ба Мӯсо ваҳй кардем, ки: «Бандагонамо шабона [аз Миср берун] бибар, сипас барои онон дар дарё роҳе хушк бикшо, ки на аз таъқиб [-и душманон] хоҳӣ тарсид ва на [аз ғарк шудан дар дарё] бим дорӣ

وَلَقَدْ أَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَن أَسْرِ بِعِبَادِي فَاصْرَبْ لَهُم مَّطَرًا فِي
الْبَحْرِ يَبَسًا لَا تَخَافُ دَرَكًا وَلَا تَخْشَى ﴿٧٧﴾

78. Он гоҳ Фиръавн бо сипоҳиёнаш ононро дунбол кард ва оби дарё эшонро фуру пӯшонид; чунон пӯшонидане [ки ҳақиқаташро касе ҷуз Аллоҳ таоло намедонад]

فَأَتْبَعَهُمْ فِرْعَوْنُ بِجُنُودِهِ فَغَشِيَهُم مِّنَ اللَّيْمِ مَا غَشِيَهُمْ ﴿٧٨﴾

79. Ва [бад-ин сон Фиръавн қавми худро гумроҳ намуд ва хидоят накард

وَأَضَلَّ فِرْعَوْنُ قَوْمَهُ وَمَا هَدَىٰ ﴿٧٩﴾

80. Эй Бани Исроил, ба ростӣ, [Мо] шуморо аз [чанги] душманонатон начот додем ва дар самти ростӣ [кӯҳи] Тӯр бо шумо ваъда гузоштем [то Тавротро нозил кунем] ва бар шумо манн [ширинӣ] ва салво [бедона] фуру фиристодем

يَبْنَئِي إِسْرَائِيلَ قَدْ أَنْجَيْنَاكَ مِّنْ عَذَابِكُمْ وَوَعَدْنَاكَ مَنَاجِبَ
الطُّورِ الْأَيْمَنِ وَنَزَّلْنَا عَلَيْكُمُ الْمَنَّاءَ وَالسَّلْوَىٰ ﴿٨٠﴾

81. Аз неъматҳои покизае, ки ба шумо рӯзӣ додаем, бихӯред ва дар он зиёдаварӣ накунад, ки хашми

كُلُوا مِن طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَلَا تَطْغَوْا فِيهِ فَيَحِلَّ عَلَيْكُمْ
عَذَابِي وَمَن يَحِلَّلْ عَلَيْهِ عَصِي فَقَدْ هَوَىٰ ﴿٨١﴾

Ман бар шумо фуруд меояд; ва хар ки хашми ман бар ӯ фуруд ояд, хатман, ҳалок мегардад

82. Ва яқинан, ман омурандаи касе ҳастам, ки тавба кунад ва имон оварад ва коре шоиста кунад ва он гоҳ бар хидоят [-и худ боқӣ] бимонад

وَإِنِّي لَغَفَّارٌ لِّمَن تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا ثُمَّ اهْتَدَى ﴿٨٢﴾

83. Эй Мӯсо, чи чиз мучиб шуд, ки чилавтар аз кавмат [ба сӯи ваъдагоҳи Тӯр] бишитобӣ?

﴿٨٣﴾ وَمَا أَعْجَلَكَ عَنِ قَوْمِكَ يَمُوسَى ﴿٨٣﴾

84. [Мӯсо] Гуфт: «Парвардигоро, онон ба дунболам меоянд ва ман ба сӯят шитофтам, то [аз ман] хушнуд гардӣ»

﴿٨٤﴾ قَالَ هُمْ أَوْلَاءٌ عَلَيَّ أَتْرَىٰ وَعَجِلْتُ إِلَيْكَ رَبِّ لِتَرْضَىٰ ﴿٨٤﴾

85. [Аллоҳ таоло] Фармуд: «Пас, [бидон, ки] Мо кавматро пас аз [рафтани] ту озмудем ва Сомирий гумроҳашон кард»

﴿٨٥﴾ قَالَ فَإِنَّا قَدْ فَتَنَّا قَوْمَكَ مِن بَعْدِكَ وَأَضَلَّهُمُ السَّامِرِيُّ ﴿٨٥﴾

86. Пас, Мӯсо хашмгин [ва] андӯхнок ба сӯи кавмаш бозгашт [ва] гуфт: «Эй қавми ман, магар Парвардигоратон [дар бораи нузули Таврот] ваъдаи наку ба шумо надода буд? Оё бар паймони шумо [бо Аллоҳ таоло] замоне тӯлонӣ гузашт [ва ҳамаро аз ёд бурдед] ё хостед, хашме аз [сӯи] Парвардигоратон бар шумо фуруд ояд, ки ваъдаи маро хилоф кардед?»

فَرَجَعَ مُوسَىٰ إِلَىٰ قَوْمِهِ غَضْبَانَ أَسِفًا قَالَ يَقَوْمِ أَلَمْ يَعِدْكُمْ رَبُّكُمْ وَعَدًّا حَسَنًا أَفَطَالَ عَلَيْكُمُ الْعَهْدُ أَمْ أَرَدْتُمْ أَن يَحِلَّ عَلَيْكُمْ غَضَبٌ مِّن رَّبِّكُمْ فَأَخْلَفْتُم مَّوعِدِي ﴿٨٦﴾

87. Онон гуфтанд: «[Мо] Ба ихтиёри худ паймони ту ро нашикастем, вале борҳои сангине аз зару зеварҳои қавм [-и Фиръавн]-ро, ки бар мо ниҳода буданд, [дар оташ] андохтем ва Сомирий низ [он чиро, ки иддао мекард, хоки суми асби Чабраил аст, дар оташ] андохт»

قَالُوا مَا أَخْلَفْنَا مَوْعِدَكَ بِمَلِكِنَا وَلَكِنَّا حَمَلْنَا أُوزَارًا مِّن زِينَةِ الْقَوْمِ فَقَدَفْنَاهَا فَكَذَلِكَ أَلْقَى السَّامِرِيُّ ﴿٨٧﴾

88. Он гоҳ барояшон мучассамаи гӯсолае сохт, ки садое [хамчун садои гӯсола] дошт. Пас, [Сомирий ва пайравонаш ба мардум] гуфтанд: «Ин маъбудӣ шумо ва маъбудӣ Мӯсо аст, ки онро фаромӯш [ва ин чо раҳо] кардааст»

فَأَخْرَجَ لَهُمْ عِجْلًا جَسَدًا لَهُ خُورٌ فَقَالُوا هَذَا إِلَهُكُمْ وَإِلَهُ مُوسَىٰ فَنَسِيَ ﴿٨٨﴾

89. Оё намедиданд, ки [ин гӯсола] ҳеч посухе ба онҳо намедихад ва ҳеч зиёне ва суде барояшон надорад?

﴿٨٩﴾ أَفَلَا يَرَوْنَ أَنَّهُ لَا يُرْجِعُ إِلَيْهِمْ قَوْلًا وَلَا يَمْلِكُ لَهُمْ صَرًّا وَلَا نَفْعًا ﴿٨٩﴾

90. Ва дар ҳақиқат, пеш аз он [ки Мӯсо бозгардад] Ҳорун низ ба онҳо гуфта буд: «Эй қавми ман, чуз ин нест, ки шумо бо ин гӯсола имтиҳон шудаед ва бе тардид, Парвардигори [ҳақиқии] шумо [Аллоҳи] Раҳмон аст; пас, пайрави ман бошед ва аз фармонам итоат кунед»

وَلَقَدْ قَالَ لَهُمْ هَارُونُ مِنْ قَبْلِ يَقَوْمِ إِيمَانًا فُتِنْتُمْ بِهِ وَإِنَّ رَبَّكُمُ الرَّحْمَنُ فَاتَّبِعُونِي وَأَطِيعُوا أَمْرِي ﴿٤٠﴾

91. [Онон] Гуфтанд: «Мо пайваста бар ин [гӯсолапарастӣ] мемонем, то Мӯсо наздамон бозгардад»

قَالُوا لَنْ نَبْرَحَ عَلَيْهِ عَاكِفِينَ حَتَّىٰ يَرْجِعَ إِلَيْنَا مُوسَىٰ ﴿٤١﴾

92. [Вақте Мӯсо бозомад] Гуфт: «Эй Ҳорун, хангоме ки дидӣ онон гумроҳ шудаанд,

قَالَ يَهْرُؤُونَ مَا مَنَعَكَ إِذْ رَأَيْتَهُمْ ضَلُّوا ﴿٤٢﴾

93. чи чизе туро аз пайравии ман боздошт [ва чаро ононро тарк накардӣ]? Оё аз фармонам сарпечӣ кардӣ?»

أَلَا تَتَّبِعُنَّ أَفْعَصَيْتَ أَمْرِي ﴿٤٣﴾

94. [Ҳорун] Гуфт: «Эй писари модарам, ришу [мӯйи] сарамро нагир. Дар ҳақиқат, тарсидам, ки бигӯӣ, миёни Бани Исроил тафриқа андохтӣ ва сухан [ва супориш]-и маро ба қор набастӣ»

قَالَ يَبْنَؤُمْ لَا تَأْخُذْ بِبِخْتِي وَلَا يِرَاسِيَّ إِنِّي خَشِيتُ أَنْ تَقُولَ فَرَّقْتَ بَيْنَ بَنِي إِسْرَائِيلَ وَلَمْ تَرْقُبْ قَوْلِي ﴿٤٤﴾

95. [Мӯсо] Гуфт: «Эй Сомири, ин чи коре аст, ки қардӣ?»

قَالَ فَمَا خَطْبُكَ يَا سَمِيرِيُّ ﴿٤٥﴾

96. ӯ гуфт: «Ман чизеро дидам, ки онон надиданд ва муште аз хоки пойи [асби] фиристода [Ҷабраил]-ро бардоштам ва [дар пайкари гӯсола] андохтам ва [ҳавои] нафсам [ин қорро] инчунин бароям орошт»

قَالَ بَصُرْتُ بِمَا لَمْ يَبْصُرُوا بِهِ فَقَبَضْتُ قَبْضَةً مِّنْ أَثَرِ الرَّسُولِ فَنَبَذْتُهَا وَكَذَلِكَ سَوَّلَتْ لِي نَفْسِي ﴿٤٦﴾

97. [Мӯсо] Гуфт: «Пас, бирав. Бе тардид, баҳраи ту дар зиндагӣ ин аст, ки [чунон мағруд шавӣ, ки ба мардум] бигӯӣ: «[Ба ман] Даст назанед»; ва ваъдагоҳе [барои азоб] хоҳӣ дошт, ки ҳаргиз аз он таҳаллуф нахоҳад шуд; ва [акнун] ба он маъбуде, ки пайваста дар ибодаташ будӣ, бингар; онро месӯзонем, он гоҳ [ки қомилан хокистар шуд,] дар дарё парокандааш месозем»

قَالَ فَأَذْهَبُ فَإِنَّ لَكَ فِي الْحَيَاةِ أَنْ تَقُولَ لَا مِسَاسَ وَإِنَّ لَكَ مَوْعِدًا لَّنْ يُخْلَفُهُ، وَأَنْظُرْ إِلَىٰ إِلْهِكَ الَّذِي ظَلْتَ عَلَيْهِ عَاكِفًا لَّنُحَرِّقَنَّهُ، ثُمَّ لَنَنْسِفَنَّهُ فِي الْيَمِّ نَسْفًا ﴿٤٧﴾

98. [Эй мардум] Маъбуди шумо Аллоҳ таоло аст, ки ҳеч маъбуде [бар ҳақ] чуз ӯ нест ва илмаш хама чизро фаро гирифтааст
- إِنَّمَا إِلَهُكُمُ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَسِعَ كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا ﴿٩٨﴾
99. [Эй Паёмбар] Ин гуна аз ахбор [ва дostonҳои паёмбарони] гузашта бар ту хикоят мекунем; ва ба ростӣ, ки [мо] аз чониби хеш ба ту Куръоне [пандомӯз] додаем
- كَذَلِكَ نَقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ أَنْبَاءِ مَا قَدْ سَبَقَ وَقَدْ آتَيْنَاكَ مِنْ لَدُنَّا ذِكْرًا ﴿٩٩﴾
100. Ҳар ки аз он рӯйгардон шавад, яқинан, рӯзи қиёмат бори сангине [аз гуноҳ] бар дӯш хоҳад кашид
- مَنْ أَعْرَضَ عَنْهُ فَإِنَّهُ يَحْمِلُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ وِزْرًا ﴿١٠٠﴾
101. Човидона дар он [азоб] хоҳанд монд; ва чи бад аст боре, ки [кофирон] дар қиёмат хоҳанд кашид!
- خَالِدِينَ فِيهِ وَسَاءَ لَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ حِمْلًا ﴿١٠١﴾
102. Рӯзе, ки дар «сур» дамида мешавад ва дар он рӯз мучримонро [ки бисёр тарсидаанд, бо чашму бадани] кабуд чамъ мекунем
- يَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ وَنَحْشُرُ الْمُجْرِمِينَ يَوْمَئِذٍ زُرْقًا ﴿١٠٢﴾
103. Байни худ оҳиста суҳан мегӯянд: «[Шумо] Беш аз даҳ рӯз [дар дунё] ба сар набурдаед»
- يَتَخَفَتُونَ بَيْنَهُمْ إِنْ لَبِثْتُمْ إِلَّا عَشْرًا ﴿١٠٣﴾
104. Мо ба он чи эшон мегӯянд, донотарем; он гоҳ ки хирадмандгаринашон мегӯянд: «[Шумо] Танҳо як рӯз ба сар бурдаед»
- تَحْنُ أَغْلَمَ بِمَا يَقُولُونَ إِذْ يَقُولُ أَمْثَلُهُمْ طَرِيقَةً إِنْ لَبِثْتُمْ إِلَّا يَوْمًا ﴿١٠٤﴾
105. Ва [эй паёмбар] аз ту дар бораи кӯххо [дар қиёмат] мепурсанд; пас, бигӯ: «Парвардигорам омонро саҳт муталошӣ [ва пароканда] мекунад
- وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْجِبَالِ فَقُلْ يَنْسِفُهَا رَبِّي نَسْفًا ﴿١٠٥﴾
106. Ва онҳоро софу ҳамвор хоҳад намуд
- فَيَذَرُهَا قَاعًا صَفْصَفًا ﴿١٠٦﴾
107. [Ҳамчун замин] Ки дар он ҳеч пастӣ ва баландӣ намебинӣ»
- لَا تَرَى فِيهَا عِوَجًا وَلَا أَمْتًا ﴿١٠٧﴾
108. Дар он рӯз [ҳамаи мардум] бидуни ҳеч муҳолифате аз даъваткунанда [-и илоҳӣ] пайравӣ мекунад ва садои дар баробари Ҳудои меҳрубон паст мешаванд ва аз ҳеч чиз чуз садои пойе нахоҳӣ шунид
- يَوْمَئِذٍ يَتَّبِعُونَ الدَّاعِيَ لَا عِوَجَ لَهُ وَخَشَعَتِ الْأَصْوَاتُ لِلرَّحْمَنِ فَلَا تَسْمَعُ إِلَّا هَمْسًا ﴿١٠٨﴾

109. Дар он рӯз шафоат суд надихад, магар онро, ки Худои Раҳмон ба ӯ ичозат диҳад ва суханаширо биписандад ﴿يَوْمَئِذٍ لَا تَنْفَعُ الشَّفَعَةُ إِلَّا مَنْ أَذِنَ لَهُ الرَّحْمَنُ وَرَضِيَ لَهُ قَوْلًا﴾
110. [Аллоҳ таоло] Он чиро, ки инсонҳо [дар охираг] дар пеш доранд ва он чиро, ки [дар дунё] пушти сар гузоштаанд, [хамаро] медонад, вале дониши онон ӯро фаро намегирад ﴿يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِهِ عِلْمًا﴾
111. Ва чехраҳо дар баробари [Парвардигори] зиндаи пойдор хор мегардад ва ҳар ки [бори] ситам бардошт, зиён дид ﴿وَعَنَتِ الْوُجُوهُ لِلْحَيِّ الْقَيُّومِ وَقَدْ خَابَ مَنْ حَمَلَ ظُلْمًا﴾
112. Ва касе, ки аз корҳои шоиста анҷом диҳад ва муъмин бошад, на аз ҳеч ситаме мехаросад ва на аз костан [-и подошаш] ﴿وَمَنْ يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَا يَخَافُ ظُلْمًا وَلَا هَضْمًا﴾
113. Ва, инчунин, онро Куръоне [ба забони] арабӣ нозил кардем ва хушдорҳои гуногун дар он баён намудем; бошад, ки [аз азоби илоҳӣ] парҳезанд ё [ин китоб] барояшон панде паид оварад ﴿وَكَذَلِكَ أَنْزَلْنَاهُ قُرْآنًا عَرَبِيًّا وَصَرَّفْنَا فِيهِ مِنَ الْوَعِيدِ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ أَوْ يُحْدِثُ لَهُمْ ذِكْرًا﴾
114. Пас, баландмартаба аст Аллоҳ таоло, ки фармонрави ҳақ аст. Ва дар [хондани] Куръон - пеш аз он ки ваҳйи он бар ту поён ёбад - шитоб макун; ва бигӯ: «Парвардигоро, бар донишам бияфзо» ﴿فَتَعَلَى اللَّهِ الْمَلِكُ الْحَقُّ وَلَا تَعْجَلْ بِالْقُرْآنِ مِنْ قَبْلِ أَنْ يُقْضَى إِلَيْكَ وَحْيُهُ وَقُلْ رَبِّ زِدْنِي عِلْمًا﴾
115. Ба ростӣ, пеш аз ин бо Одам паймон бастем [ки аз меваи дарахти мамнуа нахӯрад]; вале [паймонаширо] фаромӯш кард ва дар ӯ азме [устувор] наёфтем ﴿وَلَقَدْ عَاهَدْنَا إِلَىٰ آدَمَ مِنْ قَبْلِ فَنبِيِّ وَوَعَدْنَا لَهُ عَزْمًا﴾
116. Ва [ёд кун аз хангоме ки ба фариштагон гуфтем: «Барои Одам сачда кунед»; пас, [ҳамагӣ] сачда карданд, магар Иблис, ки сарпечӣ намуд ﴿وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَىٰ﴾
117. Пас, гуфтем: «Эй Одам, ин [Иблис] душмани ту ва ҳамсари туст; мабодо шуморо аз биҳишт берун кунад, ки ба сахтӣ меафти ﴿فَقُلْنَا يَا آدَمُ إِنَّ هَذَا عَدُوٌّ لَكَ وَلِزَوْجِكَ فَلَا يُخْرِجَنَّكَ مِنَ الْجَنَّةِ فَتَشْقَى﴾

118. Дар ҳақиқат, ту ин [неъмат]-ро [дар бихишт] дорӣ, ки на гурусна мешавӣ ва на бараҳна мемонӣ ﴿۱۱۸﴾ إِنَّ لَكَ أَلَّا تَجُوعَ فِيهَا وَلَا تَعْرَى ﴿۱۱۸﴾
119. Ва ин ки дар он чо на ташна мешавӣ ва на офтобзада ﴿۱۱۹﴾ وَأَنْتَ لَا تَطْمَأُنُّ فِيهَا وَلَا تَصْحَى ﴿۱۱۹﴾
120. Пас, шайтон ўро васваса кард [ва] гуфт: «Эй Одам, оё [мехоҳӣ] дарахти ҷовидонағӣ ва фармонравоии фанонопазирро нишонат диҳам?» ﴿۱۲۰﴾ فَوَسَّوَسَ إِلَيْهِ الشَّيْطَانُ قَالَ يَتَّعَادُمُ هَلْ أَدُلُّكَ عَلَى شَجَرَةِ الْخُلْدِ وَمُلْكٍ لَّا يَبْلَى ﴿۱۲۰﴾
121. Он гоҳ аз он [дарахти мамнуа] хўрданд ва шармгоҳашон бар онон намоён шуд ва шурўф карданд ба қарор додани барги [дарахтони] бихишт бар худ [то аврагашонро бипушонанд]; ва [инчунин буд, ки] Одам аз Парвардигораш сарпечӣ кард ва ба бироҳӣ рафт ﴿۱۲۱﴾ فَأَكَلَا مِنْهَا فَبَدَتَ لهُمَا سَوْءَاتُهُمَا وَطَفِقَا يَخْصِفَانِ عَلَيْهِمَا مِن وَرَقِ الْجَنَّةِ وَعَصَى آدَمُ رَبَّهُ فَغَوَى ﴿۱۲۱﴾
122. Сипас Парвардигораш ўро баргузид ва тавбаашро пазируфт ва ҳидояташ кард ﴿۱۲۲﴾ ثُمَّ اجْتَبَاهُ رَبُّهُ فَتَابَ عَلَيْهِ وَهَدَى ﴿۱۲۲﴾
123. Фармуд: «[Шумо ду тан хамроҳи Иблис] Ҳамағӣ аз бихишт фуруд оед, дар ҳоле ки душмани якдигаред. Агар аз [ҷониби] ман раҳнамуде бароятон расид, [бидонед] ҳар ки аз ҳидоятам пайравӣ кунад, на гумроҳ мешавад ва на [аз азоби дузах] ба ранҷ меафтад ﴿۱۲۳﴾ قَالَ أَهْبِطَا مِنْهَا جَمِيعًا بَعْضُكُم لِبَعْضٍ عَدُوٌّ فَمَا يُؤْتِيكُم مِّنِي هُدًى فَمَنِ اتَّبَعَ هُدَايَ فَلَا يَضِلُّ وَلَا يَشْقَى ﴿۱۲۳﴾
124. Ва касе, ки аз ёди Ман рўйгардон шавад, яқинан зиндагии сахте хоҳад дошт ва рўзи киёмаат ўро нобино бармеангезем ﴿۱۲۴﴾ وَمَنْ أَعْرَضَ عَن ذِكْرِي فَإِنَّ لَهُ مَعِيشَةً ضَنْكًا وَنَحْشُرُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَعْمَى ﴿۱۲۴﴾
125. Вай мегўяд: «Парвардигоро, чаро маро нобино барангехтӣ; ҳол он ки [дар дунё] бино будам?» ﴿۱۲۵﴾ قَالَ رَبِّ لِمَ حَشَرْتَنِي أَعْمَى وَقَدْ كُنْتُ بَصِيرًا ﴿۱۲۵﴾
126. [Аллоҳ таоло] Мефармояд: «Ҳамон тавр, ки оёти Мо бар ту омад ва онҳоро ба фаромўши супурдӣ, имрўз ту [низ] ба ҳамон сурат фаромўш мешавӣ» ﴿۱۲۶﴾ قَالَ كَذَلِكَ أَتَتْكَ آيَاتُنَا فَنَسِيْتَهَا وَكَذَلِكَ الْيَوْمَ تُنسى ﴿۱۲۶﴾
127. Ва касеро, ки [дар гумроҳӣ ва гуноҳ] зиёдаравӣ кунад ва ба оёти Парвардигораш имон наоварад, ﴿۱۲۷﴾ وَكَذَلِكَ نَجْزِي مَنْ أَسْرَفَ وَلَمْ يُؤْمِنْ بِآيَاتِ رَبِّهِ وَلَعَذَابُ الْآخِرَةِ أَشَدُّ وَأَبْقَى ﴿۱۲۷﴾

ин гуна кайфар медиҳем; ва хатман, азоби охират шадидтар ва пойдортар аст

128. Оё барои хидояташон кофӣ нест, ки [бидонанд] чи наслҳоеро пеш аз онон небуд кардем, ки [акнун ин мушрикони] дар хонаҳои эшон [наслҳои гузашта] роҳ мераванд? Ба ростӣ, дар ин [нукта] барои хирадмандон нишонаҳои [ибратангез] аст

أَفَلَمْ يَهْدِ لَهُمْ كَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِنَ الْقُرُونِ يَمْشُونَ فِي مَسْكِنِهِمْ
إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّأُولِي الْأَبْصَارِ ﴿١٢٨﴾

129. Ва агар аз сӯи Парвардигорат сухане [дар бораи итмоми ҳуччат бо мардум] нагузашта буд ва замони муайяне дар қор набуд, хатман [азоби илоҳӣ дар ҳамин дунё бар онон] лозим мешуд

وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ لَكَانَ لِزِمَامَ وَأَجَلٌ مُّسَمًّى ﴿١٢٩﴾

130. Пас [эй Паёмбар,] бар он чӣ мегӯянд, шикебо бош ва Парвардигоратро пеш аз тулуи офтоб [дар намози бомдод] ва пеш аз ғуруб [дар намози аср] ба покӣ ситоиш кун ва соате аз шаб [дар намози хуфтани] ва канораҳои рӯз [дар намози пешин ва шом низ ба ниёиш бипардоз]; бошад, ки [аз подоши илоҳӣ] хушнуд шавӣ

فَأَصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ قَبْلَ طُلُوعِ الشَّمْسِ وَقَبْلَ غُرُوبِهَا وَمِنْ آنَاءِ اللَّيْلِ فَسَبِّحْ وَأَطْرَافَ النَّهَارِ لَعَلَّكَ تَرْضَىٰ ﴿١٣٠﴾

131. Ва ҳаргиз ба [неъматҳои дунявӣ ва] он чи ки гурӯҳҳои аз онон [мушрикони]-ро аз онҳо баҳраманд сохтаем, чашм надӯз. Инҳо зинати зиндагии дунёст, то ононро бад-он биозмояд; ва рӯзии Парвардигорат беҳтар ва пойдортар аст

وَلَا تُمَدَّنْ عَيْنَيْكَ إِلَىٰ مَا مَتَّعْنَا بِهِ أَزْوَاجًا مِنْهُمْ زَهْرَةَ الْحَيَاةِ
الدُّنْيَا لِنَفْتِنَهُمْ فِيهِ وَرِزْقُ رَبِّكَ خَيْرٌ وَأَبْقَىٰ ﴿١٣١﴾

132. Ва хонаводаатро ба намоз фармон бидеҳ ва [худ] бар [анҷоми] он шикебо бош [Мо] Аз ту рӯзии намехоҳем, [балки] худ ба ту рӯзии медиҳем; ва саранҷоми нек барои [аҳли] парҳез аст

وَأْمُرْ أَهْلَكَ بِالصَّلَاةِ وَاصْطَبِرْ عَلَيْهَا لَا نَسْأَلُكَ رِزْقًا نَحْنُ نَرْزُقُكَ
وَالْعَاقِبَةُ لِلتَّقْوَىٰ ﴿١٣٢﴾

133. [Мушрикони] гуфтанд: «Чаро [Мухаммад] муъҷизае аз ҷониби Парвардигораш барои мо намеоварад?» Бигӯ: «Оё [Қуръон ба унвони] далели равшан он чи дар китобҳои пешин аст, барояшон наёмадааст?»

وَقَالُوا لَوْلَا يَأْتِينَا بِآيَةٍ مِنْ رَبِّهِ - أَوَلَمْ تَأْتِهِم بَيِّنَةٌ مَا فِي الصُّحُفِ
الْأُولَىٰ ﴿١٣٣﴾

134. Агар Мо ононро пеш аз он [ки паёмбар ва китоби осмонӣ биёяд] бо азобе ҳалок мекардем, хатман, [рӯзи қиёмат мушрикони] меғуфтанд: «Парвардигоро, чаро паёмбаре ба сӯямон нафиристодӣ, то пеш аз он ки хору расво шавем, аз оёти Ту пайравӣ кунем?»

وَلَوْ أَنَّا أَهْلَكْنَاهُمْ بِعَذَابٍ مِّن قَبْلِهِ لَقَالُوا رَبَّنَا لَوْلَا أَرْسَلْتَ إِلَيْنَا رَسُولًا فَنَتَّبِعَ آيَاتِكَ مِن قَبْلِ أَنْ نُنذَلَ وَنُخْزَىٰ ﴿١٣٤﴾

135. [Эй Паёмбар, ба онон] Бигӯ: «Ҳама мунтазиранд, пас, шумо [низ] мунтазир бошед. Ба зудӣ хоҳед донист, ки рахравони роҳи рост чи қасоне ҳастанд ва ҳидоятёфта кист»

قُلْ كُلُّ مُتَرَبِّصٍ فَتَرَبِّصُوا ۗ فَسَتَعْلَمُونَ مَنِ الْأَصْحَابُ الضَّرَاطِ ۗ السَّوِيَّ وَمَنِ أَهْتَدَىٰ ﴿١٣٥﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Замони ҳисоби мардум наздик шудааст ва онон дар ноогоҳӣ [аз бозхости охират] рӯй гардонанд أَقْتَرَبَ لِلنَّاسِ حِسَابُهُمْ وَهُمْ فِي غَفْلَةٍ مُّعْرِضُونَ ﴿١٧﴾
2. Ҳеҷ панди тозае аз Парвардигорашон барои онон намеояд, магар он ки бозикунон ба он гӯш медиҳанд مَا يَأْتِيهِمْ مِّن ذِكْرِ مِن رَّبِّهِمْ مُّحَدَّثٍ إِلَّا اسْتَمَعُوهُ وَهُمْ يَلْعَبُونَ ﴿١٨﴾
3. [Паёми илоҳиро дар ҳоле мешунаванд, ки] дилхояшон ғофил аст ва касоне, ки [кофир ва] ситамгор буданд, начвохояшонро пинҳон карданд [ва гуфтанд]: «Оё ин [муддаи паёмбарӣ] чуз башаре ҳамчун шумост? Оё дар ҳоле ки [ҳақиқатро] мебинед, ба чоду рӯй меоваред?» لَاهِيَةً قُلُوبُهُمْ وَأَسْرَأَ النَّجْوَى الَّذِينَ ظَلَمُوا هَلْ هَذَا إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ أَفَتَأْتُونَ السَّحَرَ وَأَنْتُمْ تَبْصُرُونَ ﴿١٩﴾
4. [Паёмбар] гуфт: «Парвардигорам ҳар суҳанеро, ки дар осмон ва замин бошад медонад ва ӯ шунавову доност» قَالَ رَبِّي يَعْلَمُ الْقَوْلَ فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٢٠﴾
5. Балки [кофирон дар ситез бо Куръон] гуфтанд: «[Он чи Муҳаммад мегӯяд] хобхое ошуфта аст, балки онро ба дурӯғ [ба Аллоҳ таоло] нисбат медиҳад. [На] Балки ӯ шоир аст. Пас, [агар рост мегӯяд] бароямон муъҷизае биёварад, чунон ки паёмбарони пешин [низ бо муъҷизот] фиристода шуданд» بَلْ قَالُوا أَضَعَتْ أَحْلَمٌ بَلِ افْتَرَاهُ بَلْ هُوَ شَاعِرٌ فَلْيَأْتِنَا بِآيَةٍ كَمَا أُرْسِلَ الْأَوْلُونَ ﴿٢١﴾
6. Пеш аз онон [низ соқинони ҳар] шаҳре, ки нобудаш мекардем, [ба оёт ва муъҷизоти Мо] имон наоварда буданд. Пас, оё [инҳо] имон меоваранд? مَا آمَنَتْ قَبْلَهُمْ مِّن قَرِيَةٍ أَهْلَكْنَاهَا أَفَهُمْ يُؤْمِنُونَ ﴿٢٢﴾
7. Ва [эй Паёмбар] пеш аз ту чуз мардоне, ки ба онон ваҳй мекардем [барои хидояти мардум] وَمَا أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ إِلَّا رِجَالًا نُّوحِجُّ إِلَيْهِمْ فَسَأَلُوا أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٢٣﴾

(*) Анбиё (Паёмбарон).

нафистодем, пас, [эй кофирон] агар намедонед,
аз аҳли китоб бипурсед

8. Ва [мо] ононро пайкархое, ки ғизо нахӯранд,
қарор надодем ва [дар дунё низ] човидон набуданд

وَمَا جَعَلْنَاهُمْ جَسَدًا لَا يَأْكُلُونَ الطَّعَامَ وَمَا كَانُوا خَالِدِينَ ﴿٨﴾

9. Сипас ваъдаеро, ки [дар бораи пирӯзӣ ва начот]
ба онон дода будем, таҳаққуқ бахшидем ва
ононро ба ҳамроҳи ҳар ки хостем, начот додем
ва исрофқорон [-и кофир]-ро набуд кардем

ثُمَّ صَدَقْنَاهُمُ الْوَعْدَ فَأَنْجَيْنَاهُمْ وَمَنْ نَشَاءُ وَأَهْلَكْنَا الْمُسْرِفِينَ ﴿٩﴾

10. Бе тардид, китобе ба сӯятон нозил кардем, ки
иззат [-у шарафи дунё ва охират]-и шумо дар
он аст. Оё намеандешед?

فَلَقَدْ أَنْزَلْنَا إِلَيْكُمْ كِتَابًا فِيهِ ذِكْرُكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٠﴾

11. Чи бисёр шаҳрхоеро, ки [сокинонаш] ситамгор
буданд, дар ҳам шикастем ва пас аз онон
гурӯҳе дигар падида овардем

وَكَمْ قَصَمْنَا مِنْ قَوْمٍ كَانَتْ ظَلَمَةً وَأَنْشَأْنَا بَعْدَهَا قَوْمًا آخَرِينَ ﴿١١﴾

12. Пас, чун азоби Моро эҳсос мекарданд [ва ба
чашм мидиданд], ногоҳ аз он чо мегурехтанд

فَلَمَّا أَحْسَبُوا أَنَّهَا بَأْسًا إِذَا هُمْ مِنْهَا يَرْكُضُونَ ﴿١٢﴾

13. [Ба тамасхур гуфтем] «Фирор накунед. Ба
сӯйи хонахоятон ва неъматхое, ки дар он
осуда будед, бозгардед. Бошад, ки [фақат дар
бораи умури дунявӣ] бозхост шавед»

لَا تَرْكُضُوا وَارْجِعُوا إِلَىٰ مَا أُتْرِفْتُمْ فِيهِ وَمَسَلِكِكُمْ لَعَلَّكُمْ
تُسْأَلُونَ ﴿١٣﴾

14. гуфтанд: «Вой бар мо [ки] ҳатман ситамгор
будаем!»

قَالُوا يَوَيْلَنَا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ ﴿١٤﴾

15. Пас, гуфторашон пайваста ҳамин буд, то он ки
ононро [чун гиёҳе] даравшуда [ва] бечон сохтем

فَمَا زَالَتْ تِلْكَ دَعْوَاهُمْ حَتَّىٰ جَعَلْنَاهُمْ حَصِيدًا خَالِدِينَ ﴿١٥﴾

16. Ва Мо осмону замин ва он чиро, ки миёни
онҳост ба бозича наёфаридаем

وَمَا خَلَقْنَا السَّمَاءَ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا لِعِبَادٍ ﴿١٦﴾

17. Агар [ба фарз] мехостем, ки саргармие [монанди
фарзанд ё ҳамсуҳбат барои худ] баргузинем,
онро [на аз бутҳои шумо, балки] аз назди хеш
бармегузидем

لَوْ أَرَدْنَا أَنْ نَتَّخِذَ لَهُمْ آلًا تَتَّخِذُهُمْ مِنْ لَدُنَّا إِنْ كُنَّا فَعَلِينَ ﴿١٧﴾

18. Балки Мо ҳақро бар ботил меафканем, пас, онро дар ҳам мешиканад ва ногоҳ он [ботил] нобуд мешавад ва [эй кофирон] вой бар шумо аз он чи тавсиф мекунад!

بَلْ نَقْذِفُ بِالْحَقِّ عَلَى الْبَاطِلِ فَيَدْمَغُهُ فَإِذَا هُوَ زَاهِقٌ وَلَكُمُ الْوَيْلُ مِمَّا تَصِفُونَ ﴿١٨﴾

19. Ҳар ки [ва ҳар чи] дар осмонҳо ва замин аст аз они Ўст ва онон, ки назди Ў ҳастанд [фариштагон] аз ибодаташ саркашӣ намекунад ва хаста намешаванд

وَلَهُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَنْ عِنْدَهُ لَا يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِهِ وَلَا يَسْتَحْسِرُونَ ﴿١٩﴾

20. Онон шабу рӯз [илохро] ба покӣ меситоянд ва сустӣ намеварзанд

يُسَبِّحُونَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ لَا يَفْتُرُونَ ﴿٢٠﴾

21. Оё [ин мушрикони] маъбудоне аз замин баргузидаанд, ки [мурдагонро] зинда мекунад?

أَمْ اتَّخَذُوا آلِهَةً مِنَ الْأَرْضِ هُمْ يُنشِرُونَ ﴿٢١﴾

22. Агар дар осмон ва замин маъбудоне ба чуз Аллоҳ таоло вучуд дошт, [дар асари носозгории онҳо] хатман, ҳар ду табоҳ мешуданд. Пас, Аллоҳ таоло - Парвардигори Арш - аз тавсифе, ки [мушрикони] мекунад, поку муназзаҳ аст

لَوْ كَانَ فِيهِمَا آلِهَةٌ إِلَّا اللَّهُ لَفَسَدَتَا فَسُبْحَانَ اللَّهِ رَبِّ الْعَرْشِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿٢٢﴾

23. Ў ба хотири он чи мекунад, бозхост намешавад, вале онон [дар баробари рафторашон] масъуланд

لَا يُسْئَلُ عَمَّا يَفْعَلُ وَهُمْ يُسْأَلُونَ ﴿٢٣﴾

24. Оё [мушрикони] ба чуз Ў маъбудоне баргузидаанд? [Ба онон] Бигӯ: «Далелатонро биёваред. Ин [Қуръон] китобест, ки ҳамроҳи ман аст ва [инҳо низ] китобхоест [мутааллиқ ба паёмбароне], ки пеш аз ман буданд [ва дар ҳеч қадом далеле бар ҳаққонияти шумо вучуд надорад]», балки бештарашон ҳақро намедонанд ва [аз он] рӯйгардонанд

أَمْ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ آلِهَةً قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ هَذَا ذِكْرٌ مَنْ مَعِيَ وَذِكْرٌ مَنْ قَبْلِي بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ الْحَقَّ فَهُمْ مُعْرِضُونَ ﴿٢٤﴾

25. Ва Мо пеш аз ту ҳеч паёмбареро нафиристодем, магар он ки ба ӯ ваҳӣ кардем, ки [ба мардум бигӯяд]: «Маъбуде [ба ҳақ] чуз Ман нест, пас, танҳо Маро бипарастед»

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ ﴿٢٥﴾

26. [Мушрикони бо ин тасаввур, ки фариштагон духтарони Аллоҳ таоло ҳастанд] гуфтанд:

وَقَالُوا اتَّخَذَ الرَّحْمَنُ وَلَدًا سُبْحَانَ اللَّهِ بَلْ عِبَادٌ مُكْرَمُونَ ﴿٢٦﴾

«[Аллохи] Раҳмон фарзанде [барои хеш] баргузидааст». Ў муназзах аст [чунин нест, ки мепиндоранд], балки фариштагон бандагони гиромиаш ҳастанд

27. Онон ҳаргиз дар сухан бар Ў пешӣ намегузинад ва [пайваста] ба фармонаш амал мекунад

لَا يَسْفِقُونَهُ بِالْقَوْلِ وَهُمْ بِأَمْرِهِ يَعْمَلُونَ ﴿٢٧﴾

28. [Аллоҳ таоло] Гузашта ва ояндаи ононро медонад ва эшон чуз барои касе, ки Ў писандад, шафоат намекунад ва худ аз бими Ў ҳаросонанд

يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُشْفَعُونَ إِلَّا لِمَنِ أَرْتَضَىٰ وَهُمْ مِنَ خَشْيَتِهِ مُشْفِقُونَ ﴿٢٨﴾

29. Ва ҳар касе аз онон бигӯяд: «Ба чуз ў ман [низ] маъбуд ҳастам», пас, вайро ба дузах кайфар медиҳем. [Оре] Ситамгоронро чунин кайфар медиҳем

﴿وَمَنْ يَقُلْ مِنْهُمْ إِنِّي إِلَهٌ مِنْ دُونِهِ فَلْيَنْكُرْ جَهَنَّمَ كَذَلِكَ نَجْزِي الظَّالِمِينَ﴾ ﴿٢٩﴾

30. Оё касоне, ки куфр варзиданд, надиданд, ки [дарҳои неъматӣ] осмонҳо ва замин баста буд [на бороне меборид ва на гиёҳе мерӯид], пас, он дуру боз кардем ва ҳар чизи зиндаеро аз об паид овардем? Пас, оё имон намеоваранд?

أَوَلَمْ يَرِ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ كَانَتَا رَتْقًا فَفَتَقْنَاهُمَا وَجَعَلْنَا مِنَ الْمَاءِ كُلَّ شَيْءٍ حَيٍّ أَفَلَا يُؤْمِنُونَ ﴿٣٠﴾

31. Ва дар замин кӯҳҳо устувор ниҳодем, то мабодо ононро биларзонад ва дар он роҳҳо [васеъ] паид овардем, бошад, ки [дар сафарҳояшон ба мақсад] роҳ ёбанд

وَجَعَلْنَا فِي الْأَرْضِ رَوَاسِيَ أَنْ تَمِيدَ بِهِمْ وَجَعَلْنَا فِيهَا فِجَاجًا سُبُلًا لَعَلَّهُمْ يَهْتَدُونَ ﴿٣١﴾

32. Ва осмонро сақфе маҳфуз қарор додем ва онон [мушрикони] аз [тафаккур дар] нишонаҳояш рӯйгардонанд

وَجَعَلْنَا السَّمَاءَ سَقْفًا مَحْفُوظًا وَهُمْ عَنْ آيَاتِهَا مُعْرَضُونَ ﴿٣٢﴾

33. Ўст, ки шабу рӯз ва хуршеду мохро офарид [ва чунон муназзам сохт, ки] ҳар як [аз инҳо] дар мадоре [муайян] шиноваранд

وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ فِي فَلَكٍ يَسْبَحُونَ ﴿٣٣﴾

34. [Эй Паёмбар] Мо пеш аз ту барои ҳеч башаре ҷовидонагӣ қарор надодем. Оё агар ту бимириӣ, онон ҷовидонанд?

﴿وَمَا جَعَلْنَا لِبَنِيٍّ مِنْ قَبْلِكَ أُمَّةً آفِيًا مِتَّ فَهُمْ الْخَالِدُونَ﴾ ﴿٣٤﴾

35. Ҳар касе чашандаи [таъми] марг аст ва [эй мардум] шуморо бо бадӣ ва неки меозмоем ва [саранҷом] ба сӯйи Мо бозгарданда мешавед

كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ وَنَبْلُوكُمْ بِالشَّرِّ وَالْخَيْرِ فِتْنَةً وَإِنَّا نُرْجِعُونَ ﴿٣٥﴾

36. Касоне, ки куфр варзиданд, хар гоҳ ки туро мебинанд, фақат ба масхараат мегиранд [ва меғунд]: «Оё ин ҳамон касест, ки аз маъбудонатон [ба бадӣ] ёд мекунад»? Ва ҳол он ки онон худ ёди [Аллоҳи] Раҳмонро инкор мекунанд

وَإِذَا رَأَاكَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ يَتَّخِذُونَكَ إِلَّا هُزُؤًا أَهَذَا الَّذِي
يَذْكُرُ آلِهَتَكُمْ وَهُمْ بِذِكْرِ الرَّحْمَنِ هُمْ كَافِرُونَ ﴿٣٦﴾

37. Инсон [зотан] шитобкор офарида шудааст [ва ҳама чизро пеш аз замони муқаррараш меҳаҳад]. Ба зудӣ нишонаҳо [-и азоб]-и ҳешро нишонатон хоҳем дод, пас, [нузули азобро] ба шитоб нахоҳед

خَلِقَ الْإِنْسَانَ مِنْ عَجَلٍ سَأُورِيكُمْ آيَاتِي فَلَا تَسْتَعْجِلُونَ ﴿٣٧﴾

38. [Кофирон] меғунд: «Агар ростгӯед, ин ваъда [киёмаат] кай хоҳад буд?»

وَيَقُولُونَ مَتَى هَذَا الْوَعْدُ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٣٨﴾

39. Касоне, ки куфр варзиданд, агар медонистанд замоне, ки [ба дузаҳ меафтанд] наметавонанд [шуълаҳои] оташро аз чехраҳо ва пуштҳояшон боздоранд ва [аз сӯйи ҳеч кас] ёрӣ намешаванд [ҳаргиз ин гуна шитобон азобро намехостанд]

لَوْ يَعْلَمُ الَّذِينَ كَفَرُوا حِينَ لَا يَكْفُونَ عَنْ وُجُوهِمُ النَّارَ
وَلَا عَنْ ظُهُورِهِمْ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٣٩﴾

40. Балки [оташ чунон] ногаҳонӣ ба онон мерасад ва эшонро [чунон саргашта ва] мабхут мекунад, ки на метавонанд онро [аз худ] дафъ кунанд ва на муҳлати [тавба] ба онон дода мешавад

بَلْ تَأْتِيهِمْ بَغْتَةً فَتَبْهَتُهُمْ فَلَا يَسْتَطِيعُونَ رَدَّهَا وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ ﴿٤٠﴾

41. Яқинан, паёмбарон пеш аз ту [низ] мавриди тамасхур қарор гирифта буданд, пас, бар сари касоне, ки онҳо [азобҳои илоҳӣ]-ро ба ришханд мегирифтанд, ҳамон чизе омад, ки масхарааш мекарданд

وَلَقَدْ أَسْتَهْزَيْتَ بِرُسُلٍ مِّن قَبْلِكَ فَحَاقَ بِالَّذِينَ سَخِرُوا مِنْهُمْ مَا
كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿٤١﴾

42. [Эй Паёмбар, ба кофирон] Бигӯ: «Чи касе шуморо дар шабу рӯз аз [азоби Аллоҳи] Раҳмон нигоҳ медорад? Балки [ҳақ ин аст, ки] онон аз ёди Парвардигорашон рӯйгардонанд

قُلْ مَنْ يَكْلُؤُكُمْ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ مِنَ الرَّحْمَنِ بَلْ هُمْ عَنْ ذِكْرِ
رَبِّهِمْ مُّعْرِضُونَ ﴿٤٢﴾

43. Оё онон маъбудоне доранд, ки [метавонанд] дар баробари Мо аз эшон дифоъ кунанд? [Ҳаргиз!] Онон на метавонанд худро ёрӣ диҳанд ва на аз [азоби] Мо дар амонанд

أَمْ لَهُمْ آلِهَةٌ تَمْنَعُهُمْ مِن دُونِنَا لَا يَسْتَطِيعُونَ نَصْرَ أَنفُسِهِمْ وَلَا
هُم مِنَّا يُصْحَبُونَ ﴿٤٣﴾

44. Балки [Мо] онон ва падаронашонро [аз неъматҳои дунявӣ] баҳраманд сохтем, то умрашон ба дарозо кашид [ва мағрур шуданд]. Оё намебинанд, ки Мо [ҳамвора] ба суроғи замин меоем ва онро аз ҳар тараф мекоҳем [ва мардумашро нобуд мекунем]? Пас, оё онон [бар қудрати Аллоҳ таоло] пирузанд?

بَلْ مَتَّعْنَا هَؤُلَاءِ وَآبَاءَهُمْ حَتَّىٰ طَالَ عَلَيْهِمُ الْعُمُرُ أَفَلَا يَرَوْنَ
أَنَّا نَأْتِي الْأَرْضَ نَنْقُصُهَا مِنْ أَطْرَافِهَا أَفَهُمُ الْغَالِيُونَ ﴿٤٤﴾

45. Бигӯ: “Ман фақат шуморо ба василаи ваҳй [аз азоби илоҳӣ] бим медиҳам” ва [-ле] чун ба карон бим дода шавад, даъвати [ҳақ]-ро намешунаванд

قُلْ إِنَّمَا أُنذِرُكُمْ بِالْوَحْيِ وَلَا يَسْمَعُ الصُّمُّ الدُّعَاءَ إِذَا مَا يُنذَرُونَ ﴿٤٥﴾

46. Агар андаке аз азоби Парвардигорат ба онон бирасад, ҳатман, мегӯянд: “Эй вой бар мо [ки], якинан, ситаггор будаем!”

وَلَيْنَ مَسْتَهُمُ نَفْحَةٌ مِّنْ عَذَابِ رَبِّكَ لَيُقُولُنَّ يَوْئَلْنَا إِنَّا كُنَّا
ظَالِمِينَ ﴿٤٦﴾

47. Рӯзи қиёмат Мо тарозуҳои адлро [барои ҳисобрасӣ дар миён] мениҳем, пас, ба ҳеч кас [камтарин] ситаме намешавад ва агар [кирдорашон] ҳамсанги донаи хардале бошад, онро [ба ҳисоб] меоварем ва кофист, ки Мо ҳисобрас бошем

وَنَضَعُ الْمَوَازِينَ الْقَسِطَ لِيَوْمِ الْقِيَامَةِ فَلَا تُظْلَمُ نَفْسٌ شَيْئًا
وَإِنْ كَانَ مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِّنْ خَرْدَلٍ أَتَيْنَا بِهَا وَكَفَىٰ بِنَا حَاسِبِينَ ﴿٤٧﴾

48. Ба ростӣ, Мо ба Мӯсо ва Ҳорун китоб [Таврот] додем ва [ин китоб] барои парҳезкорон равшанӣ ва андарзе аст

وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَىٰ وَهَارُونَ الْفُرْقَانَ وَضِيَاءً وَذِكْرًا لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٤٨﴾

49. [Ҳамон] касоне, ки дар ниҳон аз Парвардигорашон метарсанд ва аз қиёмат бимноканд

الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُم بِالْغَيْبِ وَهُمْ مِّنَ السَّاعَةِ مُشْفِقُونَ ﴿٤٩﴾

50. Ва ин [Қуръон] панди мубораке аст, ки онро нозил кардем. Оё [боз ҳам] инкораш мекунад?

وَهَذَا ذِكْرٌ مُّبَارَكٌ أَنزَلْنَاهُ أَفَأَنْتُمْ لَهُ مُنْكَرُونَ ﴿٥٠﴾

51. Ва бе тардид, пеш аз он Мо ба Иброҳим [рушди фикрӣ ва] ҳидояташро ато кардем ва ба [шоистагҳои] ӯ доно будем;

﴿٥١﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا إِبْرَاهِيمَ رُشْدَهُ مِن قَبْلُ وَكُنَّا بِهِ عَالِمِينَ ﴿٥١﴾

52. Он гоҳ ки ба падари худ ва қавмаш гуфт: “Ин мучассамаҳо чист, ки ба парастии онҳо истодаед?”

إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَا هَذِهِ التَّمَاثِيلَ الَّتِي أَنْتُمْ لَهَا عَاكِفُونَ ﴿٥٢﴾

53. Онон гуфтанд: “Мо падаронамонро дидем, ки онҳоро мепарастиданд” قَالُوا وَجَدْنَا آبَاءَنَا لَهَا عِبِيدِينَ ﴿٥٣﴾
54. [Иброҳим] Гуфт: “Ҳатман, шумо ва падаронатон дар гумроҳии ошкор будаед” قَالَ لَقَدْ كُنْتُمْ أَنْتُمْ وَآبَاؤُكُمْ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٥٤﴾
55. Онон гуфтанд: “Оё [сухани] ҳақ бароямон овардай ё шухӣ мекуни?” قَالُوا أَجِئْتَنَا بِالْحَقِّ أَمْ أَنْتَ مِنَ اللَّاعِبِينَ ﴿٥٥﴾
56. ӯ гуфт: “Балки [суханам ҳақ аст] Парвардигоратон парвардигори осмонҳо ва замин аст, ҳамон ки онҳоро падида овардааст ва ман бар ин [сухан] гувоҳам” قَالَ بَلْ رَبُّكُمْ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ الَّذِي فَطَرَهُنَّ وَأَنَا عَلَىٰ ذَٰلِكُمْ مِنَ الشَّاهِدِينَ ﴿٥٦﴾
57. Ва [бо худ гуфт] “Ба Аллоҳ таоло савганд, пас аз он ки пушт кардед ва [ба чашн] рафтед, барои [нобудии] бутҳоятон тадбире меандешам” وَتَاللَّهِ لَأَكِيدَنَّ أَصْنَامَكُمْ بَعْدَ أَنْ تُوَلُّوا مُدْبِرِينَ ﴿٥٧﴾
58. Пас [дар ғиёби бутпарастон] хамаи онҳоро ба чуз [бути] бузургашон бишкаст, шояд, ба суроғи он бираванд [то ҳақоикро барояшон бозгӯ кунад] فَجَعَلَهُمْ جُودًا إِلَّا كَبِيرًا لَهُمْ لَعَلَّهُمْ إِلَيْهِ يَرْجِعُونَ ﴿٥٨﴾
59. [Вақте онон бутҳонаро чунин диданд] Гуфтанд: “Чи касе бо маъбудони мо чунин кардааст? Ҳатман, ӯ ситамгор аст” قَالُوا مَنْ فَعَلَ هَٰذَا بِآلِهَتِنَا إِنَّهُ لَمِنَ الظَّالِمِينَ ﴿٥٩﴾
60. [Бархе] Гуфтанд: “Мо шунидем чавоне, ки ўро Иброҳим мегӯянд, аз онҳо [ба бадӣ] ёд мекунад” قَالُوا سَمِعْنَا فَتَىٰ يَدْعُهُمْ يُقَالُ لَهُٗٓ إِبْرَاهِيمُ ﴿٦٠﴾
61. Гуфтанд: “Пас ўро дар баробари дидагони мардум биёваред, бошад, ки [бар эътирофаш ба гуноҳ] гувоҳ бошанд” قَالُوا فَأْتُوا بِهِٓ عَلَىٰٓ أَعْيُنِ النَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَشْهَدُونَ ﴿٦١﴾
62. [Вақте Иброҳимро оварданд] Гуфтанд: “Эй Иброҳим, оё ту ин [кор] -ро бо маъбудони мо кардай?” قَالُوا ءَأَنْتَ فَعَلْتَ هَٰذَا بِآلِهَتِنَا يَا إِبْرَاهِيمُ ﴿٦٢﴾
63. ӯ гуфт: “Балки [бути] бузургашон чунин кардааст. Агар сухан мегӯянд, аз онҳо бипурсед” قَالَ بَلْ فَعَلَهُٗٓ كَبِيرُهُمْ هَٰذَا فَسْأَلُوهُمْ إِنْ كَانُوا يَنْطِقُونَ ﴿٦٣﴾

64. Он гоҳ [онон] ба худ омаданд ва [ба якдигар] гуфтанд: “Вокеан, шумо [мушрику] ситамгоред”
 فَرَجَعُوا إِلَىٰ أَنفُسِهِمْ فَقَالُوا إِنَّكُمْ أَنْتُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٦٤﴾
65. Сипас [боз ҳам] сар ба душманӣ ва инкор бардоштан [ва гуфтанд] “Ту хуб медонӣ, ки инҳо сухан намегӯянд”
 ثُمَّ نَكِسُوا عَلَىٰ رُءُوسِهِمْ لَقَدْ عَلِمْتَ مَا هَٰؤُلَاءِ يَنطِقُونَ ﴿٦٥﴾
66. [Иброхим] гуфт: “Оё ба чойи Аллоҳ таоло чизҳоеро мепарастед, ки на суде бароятон дорад ва на зиёне ба шумо мерасонад?”
 قَالَ أَفَتَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنفَعُكُمْ شَيْئًا وَلَا يَضُرُّكُمْ ﴿٦٦﴾
67. Вой бар шумо ва бар он чи ба чойи Аллоҳ таоло мепарастед! Оё намеандешед?”
 أَفِ لَكُمْ وَلِمَا تَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٦٧﴾
68. Онон гуфтанд: “Агар мехоҳед [барои мучозоташ] коре кунед, ӯро бисӯзонед ва маъбудонатонро ёрӣ диҳед”
 قَالُوا حَرِّقُوهُ وَانصُرُوا آلِهَتَكُمْ إِن كُنْتُمْ فَاعِلِينَ ﴿٦٨﴾
69. [Саранҷом ӯро дар оташ андохтанд, вале Мо] Гуфтем: “Эй оташ, бар Иброхим сард ва саломат бош”
 فَلَمَّا يَنزَارُ كُوَيْبَرًا وَسَلَّمًا عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ ﴿٦٩﴾
70. Ва хостанд барои [нобудии ӯ найранге ба кор баранд, вале Мо ононро зиёнкортарин [мардум] сохтем
 وَأَرَادُوا بِهِ كَيْدًا فَجَعَلْنَاهُمُ الْأَخْسَرِينَ ﴿٧٠﴾
71. Ва ӯ ва Лутро [бо хичрат] ба сарзамине, ки барои чахониён дар он баракат ниҳодаем [Шом], начот додем
 وَنَجَّيْنَاهُ وَلُوطًا إِلَى الْأَرْضِ الَّتِي بَارَكْنَا فِيهَا لِلْعَالَمِينَ ﴿٧١﴾
72. Ва Исҳоқ ва [навааш] Яъкубро [низ ба унвони бахшиш] афзунӣ ба ӯ бахшидем ва хамагиашонро [афроде] шоиста гардонидем
 وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ نَافِلَةً وَكُلًّا جَعَلْنَا صَالِحِينَ ﴿٧٢﴾
73. Ва ононро пешвоёне қарор додем, ки ба фармони Мо [мардумро] ҳидоят мекарданд ва анҷоми корҳои нек ва барпо доштани намоз ва адои закотро ба эшон ваҳй кардем ва онон [ҳама] парастигари Мо буданд
 وَجَعَلْنَاهُمْ أَيْمَةً يَهْتَدُونَ بِأَمْرِنَا وَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِمْ فِعْلَ الْخَيْرَاتِ وَإِقَامَ الصَّلَاةِ وَإِيتَاءَ الزَّكَاةِ وَكَانُوا لَنَا عَبِيدِينَ ﴿٧٣﴾
74. Мо ба Лут [ичозати] қазоват ва илм [-и дин] додем ва ӯро аз шаҳре, ки [сокинонаш] аъмоли зишт [-у палид] анҷом меоданд, начот
 وَلُوطًا ءَاتَيْنَاهُ حُكْمًا وَعِلْمًا وَنَجَّيْنَاهُ مِنَ الْقَرْيَةِ الَّتِي كَانَتْ تَعْمَلُ الْخَبِيثَاتِ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمَ سَوْءٍ فَاسِقِينَ ﴿٧٤﴾

бахшидем. Ба ростӣ, ки онон гурӯҳе палид ва нофармон буданд

75. Ва ӯро дар раҳмати худ ворид кардем. Бе гумон, ӯ аз шоистагон буд

وَأَدْخَلْنَاهُ فِي رَحْمَتِنَا إِنَّهُ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٧٥﴾

76. Ва Нухро [ёд кун] хангоме ки пештар [аз соири паёмбарон моро] нидо дод. Пас, Мо [низ дуои] вайро иҷобат кардем, он гоҳ ӯ ва хонадонашро аз андуҳи бузург начот додем

وَنُوحًا إِذْ نَادَى مِنْ قَبْلُ فَاسْتَجَبْنَا لَهُ فَنَجَّيْنَاهُ وَأَهْلَهُ مِنَ الْكَرْبِ الْعَظِيمِ ﴿٧٦﴾

77. Ва дар баробари қавме, ки оёти Моро дурӯғ ангошта буданд, ёриаш кардем. Бе тардид, онон гурӯҳи бадқирдоре буданд, пас, хамагиашонро фарқ кардем

وَنَصَرْنَاهُ مِنَ الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَبُوا بِآيَاتِنَا إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمَ سَوْءٍ فَأَعْرِضْنَاهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٧٧﴾

78. Ва [ёд кун аз] Довуд ва Сулаймон он гоҳ ки дар бораи киштзоре доварӣ мекарданд, ки гӯсфандони қавм шабона дар он чарида буданд ва Мо бар довари онон гувоҳ будем

وَدَاوُدَ وَسُلَيْمَانَ إِذْ يَحْكُمَانِ فِي الْحَرْثِ إِذْ نَفَسَتْ فِيهِ غَمَمُ الْقَوْمِ وَكُنَّا لِحُكْمِهِمْ شَاهِدِينَ ﴿٧٨﴾

79. Пас, он [ҳақиқат]-ро ба Сулаймон фаҳмонидем ва ба ҳар як аз онон паёмбарӣ ва дониш [-и амал ба аҳкоми дин] ато кардем ва кӯхҳо ва парандагон дар хидмати Довуд гумоштем, ки [хамроҳ бо ӯ Парвардигорро] тасбех мегуфтанд ва Мо будем, ки ин [ҳама]-ро анҷом додем

فَفَهَّمْنَاهَا سُلَيْمَانَ وَكُلًّا آتَيْنَاهُ حُكْمًا وَعِلْمًا وَسَخَرْنَا مَعَ دَاوُدَ الْجِبَالَ يُسَبِّحْنَ وَالطَّيْرَ وَكُنَّا فَاعِلِينَ ﴿٧٩﴾

80. Ва ба ӯ сохтани зирехро омӯхтем, то шуморо аз [осеби] ҷангхоятон ҳифз кунад. Пас, оё шукр мегузored?

وَعَلَّمْنَاهُ صَنْعَةَ لَبُوسٍ لَكُمْ لِتُحْصِنَكُم مِّنْ بَأْسِكُمْ فَهَلْ أَنْتُمْ شَاكِرُونَ ﴿٨٠﴾

81. Ва тундбодро барои Сулаймон [ба хидмат гумоштем], ки ба фармони ӯ ба сӯйи сарзамине, ки дар он баракат ниҳода будем [Шом], равон буд ва мо бар ҳар чиз доно будем

وَلِسُلَيْمَانَ الرِّيحَ عَاصِفَةً تَجْرِي بِأَمْرِهِ إِلَى الْأَرْضِ الَّتِي بَارَكْنَا فِيهَا وَكُنَّا بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمِينَ ﴿٨١﴾

82. Ва [низ] аз шаётин касонеро [гумоштем], ки барояш ғавсой мекарданд [ва ҷавохир меоварданд] ва қорҳое ғайр аз ин [низ] анҷом медоданд ва мо мурукиби [рафтор ва теъдоди] онон будем

وَمِنَ الشَّيْطَانِ مَن يَغْوِصُونَ لَهُ وَيَعْمَلُونَ عَمَلًا دُونَ ذَلِكَ وَكُنَّا لَهُمْ حَافِظِينَ ﴿٨٢﴾

83. Ва Аюбро [ёд кун] он гоҳ ки Парвардигорашро [чунин нидо дод: “Ранч [-у беморӣ] ба ман расидааст ва Ту меҳрубонтарини меҳрубононӣ”

﴿وَأُيُوبَ إِذْ نَادَى رَبَّهُ أَلَيْسَ لِي بِرَبِّهِ الرَّحِيمِ﴾

84. Пас, Мо [дуои] ўро иҷобат кардем ва ранчоро, ки ба ў расида буд, баргараф сохтем ва хонаводааш ва [низ теъдоде] ҳаммонандашонро ба ҳамроҳи онон ба вай бозгардонидем, [то] раҳмате аз ҷониби Мо ва панде барои парастигарон бошад

﴿فَأَسْتَجِبْنَا لَهُ فَكَشَفْنَا مَا بِهِ مِنْ ضُرِّهِ وَأَتَيْنَاهُ أَهْلَهُ وَمِثْلَهُمْ مَعَهُمْ رَحْمَةً مِنَّا وَعِدَّتِنَا وَذَكَرْنَا لِلْعَالَمِينَ﴾

85. Ва [ёд кун аз] Исмоил ва Идрис ва Зу-л-кифл, ки ҳамагӣ аз шикобоён буданд

﴿وَأِسْمَاعِيلَ وَإِدْرِيسَ وَذَا الْكِفْلِ كُلٌّ مِنَ الصّٰلِحِينَ﴾

86. Ва [Мо] ононро дар раҳмати хеш ворид кардем. Бе тардид, онон аз шоистагон буданд

﴿وَأَدْخَلْنَاهُمْ فِي رَحْمَتِنَا إِنَّهُمْ مِنَ الصّٰلِحِينَ﴾

87. Ва [ёд кун аз] Зу-н-нун [Юнус] он гоҳ ки хашмгин [аз миёни қавмаш] рафт ва чунин пиндошт, ки Мо ҳаргиз бар ў танг намегирем [ва ба хоҳири ин қор мучозоташ намекунем]. Пас, [вакте моҳӣ ўро фуру бурд] дар торикиҳо нидо дод, ки: “[Парвардигоро] Ҳеҷ маъбуде [ба ҳақ] ҷуз ту нест. Ту муназаҳӣ. Бе тардид, ман аз ситамгорон будаам”

﴿وَالذّٰلِثُونَ إِذْ ذَهَبُوا مُعْضَبًا فَظَنُّوا أَن لَّن نَّقْدِرَ عَلَيْهِ فَنَادَى فِي الظّلْمٰتِ أَن لَّا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحٰنَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظّٰلِمِينَ﴾

88. Пас дуояшро иҷобат кардем ва аз андух наҷоташ додем ва муъминонро [низ] ин чунин наҷот медиҳем

﴿فَأَسْتَجِبْنَا لَهُ وَنَجَّيْنَاهُ مِنَ الْعَمِّ وَكَذٰلِكَ نُجِي الْمُؤْمِنِينَ﴾

89. Ва [ёд кун аз] Закариё, он гоҳ ки Парвардигорашро [ин гуна] нидо дод: “Парвардигоро, маро танҳо [ва бефарзанд] мағзор ва ту беҳтарин бозмондаи [ворисонӣ]”

﴿وَزَكَرِيَّا إِذْ نَادَى رَبَّهُ رَبِّ لَا تَذَرْنِي فَرْدًا وَأَنْتَ خَيْرُ الْوٰرِثِينَ﴾

90. Пас, дуояшро иҷобат кардем ва Яхёро ба ў бахшидем ва ҳамсарашро [ки нозо буд] барояш шоиста [ва омодаи бордорӣ] намудем. Онон ҳамвора дар қорҳои хайр мешитофтанд ва дар холи биму умед Моро меҳонданд ва пайваста барои Мо [фармонбардор ва] фурутан буданд

﴿فَأَسْتَجِبْنَا لَهُ وَوَهَبْنَا لَهُ يَحْيٰى وَأَصْلَحْنَا لَهُ وَوَجَّهْنَاهُ إِتْمَهُمْ كَانُوا يُسْرِغُونَ فِي الْخَيْرَاتِ وَيَدْعُونَنَا رَعَبًا وَرَهَبًا وَكَانُوا لَنَا خٰشِعِينَ﴾

91. Ва [ёд кун аз Марям] зане, ки домани худро пок нигоҳ дошт ва [Мо] аз руҳи хеш дар [вучуди] ӯ дамидем ва ӯ ва писарашро барои ҷаҳониён нишонае [аз қудрати илоҳӣ] қарор додем

وَالَّتِي أَحْصَنَتْ فَرْجَهَا فَنَفَخْنَا فِيهَا مِنْ رُوحِنَا وَجَعَلْنَاهَا وَابْنَهَا
آيَةً لِّلْعَالَمِينَ ﴿٩١﴾

92. [Эй мардум] Ба ростӣ, ин оини шумо оини ягона [ва асосёфта бар яктопарастӣ] аст ва Ман Парвардигоратон ҳастам, пас, Маро бипарастед

إِن هَذِهِ أُمَّتُكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَأَنَا رَبُّكُمْ فَاعْبُدُونِ ﴿٩٢﴾

93. Ва [мардум] миёни худ дар амри [дин]-ашон фирқа-фирқа шуданд; [вале саранҷом] ҳамагӣ ба сӯи Мо бозмегарданд

وَتَقَطَّعُوا أَمْرَهُم بَيْنَهُمْ كُلَّ إِلَيْنَا رَاجِعُونَ ﴿٩٣﴾

94. Пас, ҳар ки қорҳои шоишта анҷом диҳад ва муъмин бошад, дар баробари кӯшиши ӯ носипосӣ нахоҳад шуд ва Мо қорҳояшро менависем

فَمَنْ يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَا كُفْرَانَ لِسَعْيِهِ
وَإِنَّا لَهُ كَاتِبُونَ ﴿٩٤﴾

95. Ва [мардуми] ҳар шаҳреро, ки [бар асари қуфру гуноҳ] нобудаш қардем, маҳол аст, ки [битавонанд ба қасди тавба ба дунё] бозгарданд

وَحَرَامٌ عَلَى قَرْيَةٍ أَهْلَكْنَاهَا أَنَّهُمْ لَا يَرْجِعُونَ ﴿٩٥﴾

96. То замоне, ки [садди] Яъҷучу Маъҷуч қушода шавад ва онон аз ҳар баландӣ [ва тепае] шитобон сарозер гарданд

حَتَّىٰ إِذَا فُتِحَتْ يَأْجُوجُ وَمَأْجُوجُ وَهُمْ مِنْ كُلِّ حَدَبٍ يَنْسِلُونَ ﴿٩٦﴾

97. Ва ваъдаи ҳақ [қиёмат] наздик гардад. Пас, дар он ҳангом чашмҳои касоне, ки қуфр варзиданд, [аз шиддати ваҳшат] хира мемонад [ва мегӯянд]: “Эй вой бар мо! Ҳатман, мо аз ин [ходиса] дар ғафлат будем! Балки [кофиру] ситамгор будем”

وَاقْتَرَبَ الْوَعْدُ الْحَقِّ فَإِذَا هِيَ شَاخِصَةٌ أَبْصَرُ الَّذِينَ كَفَرُوا
يَوْتِلُنَا قَدْ كُنَّا فِي غَفْلَةٍ مِّنْ هَذَا بَلْ كُنَّا ظَالِمِينَ ﴿٩٧﴾

98. [Ба онон гуфта мешавад] “Ҳатман, шумо ва он ки ба ҷойи Аллоҳ таоло мепарастед, ҳезуми дузахед, [ва ҳамагӣ] дар он ворид хоҳед шуд”

إِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ حَصْبُ جَهَنَّمَ أَنْتُمْ لَهَا وَرَدُونَ ﴿٩٨﴾

99. Агар ин бутҳо маъбудоне [ба ҳақ] буданд, ҳаргиз воридаи он намешуданд ва ҳол он ки ҳамагӣ дар он [азоби сӯзон] ҷовидонанд

لَوْ كَانَ هَؤُلَاءِ آلَ اللَّهِ مَا وَرَدُوهَا وَكُلٌّ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٩٩﴾

100. Дар он чо нолахое [дарднок] доранд ва [аз шиддати дарду тарс] чизе намешунаванд لَهُمْ فِيهَا زَفِيرٌ وَهُمْ فِيهَا لَا يَسْمَعُونَ ﴿١٣٠﴾
101. Касоне, ки пештар аз чониби Мо ба эшон ваъдаи наку [бихишт] дода шудааст, якинан, аз он [азоб] дур ниғаҳ дошта мешаванд إِنَّ الَّذِينَ سَبَقَتْ لَهُمْ مِنَّا الْحَسَنَىٰ أُولَٰئِكَ عَنَّا مُبْعَدُونَ ﴿١٣١﴾
102. Онон садои он [оташи ҳавлноқ ва фарёдҳои дузахиён]-ро намешунаванд ва дар он чи майл дошта бошанд, ҷовидона [дар осоиш] хастанд لَا يَسْمَعُونَ حَبِيسَهَا ۗ وَهُمْ فِي مَا اشْتَهَتْ أَنفُسُهُمْ خَالِدُونَ ﴿١٣٢﴾
103. Ваҳшати бузурги [киёмат] андухгинашон намесозад ва фариштагон ба истиқболашон меоянд [ва мегӯянд]: «Ин ҳамон рӯзест, ки ба шумо ваъда дода мешуд» لَا يَحْزَنُهُمُ الْفَزَعُ الْأَكْبَرُ وَتَتَلَقَّهُمُ الْمَلَائِكَةُ هَذَا يَوْمُكُمْ الَّذِي كُنْتُمْ تُوعَدُونَ ﴿١٣٣﴾
104. Рӯзе, ки осмонро чун туморе навишташуда дар ҳам мепечем, [ва] ҳамон гуна ки нахустин [бор] офариниширо оғоз кардем, [бори дигар] онро бозмегардонем. [Ин] Ваъдае аст бар уҳдаи Мо, ки хатман, анҷомаш хоҳем дод يَوْمَ نَطْوِي السَّمَاءَ كَطَيِّ السِّجِلِ لِلْكِتَابِ ۗ كَمَا بَدَأْنَا أَوَّلَ خَلْقٍ نُعِيدُهُ ۗ وَعَدَا عَلَيْنَا ۗ إِنَّا كُنَّا فَاعِلِينَ ﴿١٣٤﴾
105. Ва ба ростӣ, пас аз Таврот дар Забур навиштем, ки: «Заминро бандағони шоистаам ба ирс мебаранд» وَلَقَدْ كَتَبْنَا فِي الزَّبُورِ مِن بَعْدِ الذِّكْرِ أَنَّ الْأَرْضَ يَرِثُهَا عِبَادِيَ الصَّالِحُونَ ﴿١٣٥﴾
106. Бе гумон, дар ин [сухан ибрату] паёми равшане барои парастигарон аст إِنَّ فِي هَذَا لَبَلَاغًا لِّقَوْمٍ عَبْدِينَ ﴿١٣٦﴾
107. Ва [эй Мухаммад] туро чуз раҳмате барои ҷаҳониён нафаристодем وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ ﴿١٣٧﴾
108. Бигӯ: «Дар ҳақиқат, ба ман ваҳй мешавад, ки: «Бе тардид, маъбудӣ шумо маъбуде ягона аст. Пас, оё таслим [-и даъвати ҳақ] мешавед?» قُلْ إِنَّمَا يُوحَىٰ إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَهُكُمُ اللَّهُ وَحِدٌ ۖ فَهَلْ أَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ﴿١٣٨﴾
109. Пас, агар рӯйгардон шуданд, бигӯ: «Ман [ҳамаи] шуморо ба таври яқсон оғоҳ кардам [ва дар бораи азоби илоҳӣ хушдор додам] ва намедонам, он чи ки ба шумо ваъда дода мешавад, наздик аст ё дур» فَإِن تَوَلَّوْاْ فَقُلْ ءَاذَنْتُكُمْ عَلَىٰ سَوَاءٍ وَإِنِ أَدْرَىٰ أَقْرَبُ ۖ أَمْ بَعِيدٌ ۗ مَا تُوعَدُونَ ﴿١٣٩﴾

110. Яқинан, ӯ сухани ошкоро медонад ва он чиро [дар дили хеш] пинҳон мекунад, [низ] медонад

إِنَّهُ يَعْلَمُ الْجَهْرَ مِنَ الْقَوْلِ وَيَعْلَمُ مَا تَكْتُمُونَ ﴿١١٠﴾

111. Ва намедонам, шояд ин [таъхири азоб мояи] озмоиш ва баҳрамандии шумо то муддате [муайян] бошад»

وَإِنْ أَدْرَىٰ لَعَلَّهُ فِتْنَةٌ لَّكُمْ وَمَمْتَعٌ إِلَىٰ حِينٍ ﴿١١١﴾

112. [Паёмбар] Гуфт: «Парвардигоро, [байни мо ва кофирон] ба ҳақ доварӣ кун ва Парвардигори мо [Аллоҳи] Раҳмон аст, ки дар баробари он чи [аз куфру ширк] мегӯед, аз ӯ ёрӣ мецоҳем»

قَالَ رَبِّ أَحْكُم بِالْحَقِّ ۗ وَرَبُّنَا الرَّحْمَنُ الْمُسْتَعَانُ عَلَىٰ مَا تَصِفُونَ ﴿١١٢﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Эй мардум, аз Парвардигоратон парво кунед.
Бе тардид, зилзилаи киёмат амри бузурге аст

يَأْتِيهَا النَّاسُ أَنْفُوعًا رَبَّكُمْ إِنَّ زَلْزَلَةَ السَّاعَةِ شَيْءٌ عَظِيمٌ ﴿١﴾

2. Рӯзе, ки онро мебинед, [он чунон ваҳшатнок аст,
ки] ҳар модари ширдеҳе [фарзанди] ширхорашро
фаромӯш мекунад ва ҳар [мавҷуди] бордоре
ҷанини худро [бар замин] мениҳад ва мардумро
маст мебинӣ, дар ҳоле ки маст нестанд, балки
азоби Аллоҳ таоло шадид аст

يَوْمَ تَرُؤْنَهَا تَذْهَلُ كُلُّ مُرْضِعَةٍ عَمَّا أَرْضَعَتْ وَتَضَعُ كُلُّ ذَاتِ
حَمْلٍ حَمْلَهَا وَتَرَى النَّاسَ سُكَرَىٰ وَمَا هُمْ بِسُكَرَىٰ وَلَٰكِنَّ
عَذَابَ اللَّهِ شَدِيدٌ ﴿٢﴾

3. Ва аз [миёни] мардум касе ҳаст, ки бидуни
[ҳеч] донише дар бораи Аллоҳ таоло мучодала
мекунад ва аз ҳар шайтони саркаше пайравӣ
менамояд

وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يُجَادِلُ فِي اللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَيَتَّبِعُ كُلَّ شَيْطَانٍ
مَّرِيدٍ ﴿٣﴾

4. [Дар қазои илоҳӣ бар шайтон] Муқаррар
шудааст, ҳар ки ўро ба дӯстӣ бигирад, ҳатман,
ғумроҳаш месозад ва ба азоби оташ мекашонад

كُتِبَ عَلَيْهِ أَنَّهُ مَنْ تَوَلَّاهُ فَأَنَّهُ يُضِلُّهُ وَيَهْدِيهِ إِلَىٰ عَذَابِ
السَّعِيرِ ﴿٤﴾

5. Эй мардум, агар дар бораи барангехта шудан
[дар киёмат] тардид доред, пас, [бидонед, ки]
бе тардид, Мо шуморо аз хок офаридем, сипас
аз нутфа ва он гоҳ аз хуни басташуда, сипас аз
порағӯште шаклефта ва [баъзан] шаклноёфта,
[чунин қардем] то [қудрати хешро] бароятон
ошқор созем; ва ҳар чиро ки бихоҳем, то
муддате муайян дар раҳим [-и модарон] ниғаҳ
медорем, он гоҳ шуморо ба сурати навзоде
берун меоварем, сипас [парвариш меёбед] то ба
ҳадди рушд [ва булуғи] худ бирасед ва аз шумо
касе ҳаст, ки [дар даврони ҷавонӣ] мемирад ва
касе низ ҳаст [ки он қадар умр мебинанд, то]
ба ниҳояти ғаргутӣ [ва куҳансоли] мерасад,
чунонки пас аз [он ҳама] дониш [хамаро фаромӯш

يَأْتِيهَا النَّاسُ إِنْ كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِّنَ الْبَعْثِ فَإِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِّن
تُّرَابٍ ثُمَّ مِّنْ نُطْفَةٍ ثُمَّ مِّنْ عَلَقَةٍ ثُمَّ مِّنْ مُّضْغَةٍ مُّخَلَّقَةٍ وَغَيْرِ
مُخَلَّقَةٍ لِّنَبِّئَنَّ لَكُمْ وَنُقَرُّ فِي الْأَرْحَامِ مَا نَشَاءُ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى
ثُمَّ نُخْرِجُكُمْ طِفْلًا ثُمَّ لِتَبْلُغُوا أَشُدَّكُمْ وَمِنْكُمْ مَّنْ يُتَوَفَّىٰ
وَمِنْكُمْ مَّنْ يُرَدُّ إِلَىٰ أَرْذَلِ الْعُمُرِ لِكَيْلَا يَعْلَمَ مِن بَعْدِ عِلْمٍ
شَيْئًا وَتَرَى الْأَرْضَ هَامِدَةً فَإِذَا أَنْزَلْنَا عَلَيْهَا الْمَاءَ اهْتَزَّتْ وَرَبَتْ
وَأَنْبَتَتْ مِن كُلِّ زَوْجٍ بَهِيجٍ ﴿٥﴾

мекунад ва] чизе наредонад. Ва [аммо мисоле дигар] заминро хушкида мебинӣ, вале чун оби [борон] бар он фуру мефириستم, ба чунбиш дармеояд ва рушд мекунад ва аз ҳар навъ [ғиёҳи] зебое мерӯёнад

6. Ин [шиғифтиҳои хилқат] аз он рӯст, ки [бидонед] Аллоҳ таоло ҳақ аст ва ўст, ки мурдагонро зинда мекунад ва ў бар ҳар коре тавоност

ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنْتَهُ يُحْيِي الْمَوْتَى وَأَنْتَهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٦﴾

7. Ва ин ки қиёмат омадани аст [ва] тардиде дар он нест ва ин ки Аллоҳ таоло [ҳамаи] қасонеро, ки дар гӯрҳо ҳастанд, бармеангезад

وَأَنَّ السَّاعَةَ آتِيَةٌ لَا رَيْبَ فِيهَا وَأَنَّ اللَّهَ يَبْعَثُ مَنْ فِي الْقُبُورِ ﴿٧﴾

8. Ва аз мардум касе ҳақст, ки бидуни ҳеч дониш ва ҳидоят ва китоби равшанибахше дар бораи Аллоҳ таоло мучодала мекунад

وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يُجَادِلُ فِي اللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَلَا هُدًى وَلَا كِتَابٍ مُنِيرٍ ﴿٨﴾

9. [Аз рӯи такаббур] Сари хеш бармегардонад, то [мардумро] аз роҳи Аллоҳ таоло гумроҳ созад. Барои ў дар ин дунё расвой ва хорӣ аст ва рӯзи қиёмат [низ] азоби оташи сӯзонро ба ў мечашонем

ثَانِي عَظِيمٍ لِيُضِلَّ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ لَهُ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ وَنَذِيقُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ عَذَابَ الْحَرِيقِ ﴿٩﴾

10. Ин [кайфар] ба сазои қорҳоест, ки аз пеш фиристодааст ва Аллоҳ таоло ҳаргиз нисбат ба бандагон [-и худ] ситамгор нест

ذَلِكَ بِمَا قَدَّمْتَ يَدَاكَ وَأَنَّ اللَّهَ لَيْسَ بِظَالِمٍ لِّلْعَبِيدِ ﴿١٠﴾

11. Ва аз [миёни] мардум касе ҳақст, ки Аллохро бо тардид мепарастад [ва имонаш заиф аст], пас, агар хайре ба ў бирасад, [дилаш] ба он ором мегирад [ва бар имонаш боқӣ мемонад] ва агар балое [барои озмоиш] ба ў бирасад, рӯ мегардонад [ва ба куфр бозмегардад]. Ў дар дунё ва охираат зиён кардааст. Ин ҳамон зиёни ошқор аст

وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَّعْبُدُ اللَّهَ عَلَى حَرْفٍ فَإِنْ أَصَابَهُ خَيْرٌ اطْمَأَنَّ بِهِ وَإِنْ أَصَابَتْهُ فِتْنَةٌ أُنْقَلَبَ عَلَى وَجْهِهِ خَسِرَ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةَ ذَٰلِكَ هُوَ الْخُسْرَانُ الْمُبِينُ ﴿١١﴾

12. [Инсонӣ кофир] Ба ҷойи Аллоҳ таоло чизеро меҳонад, ки на ба ў зиёне мерасонад ва на суде мебахшад. Ин ҳамон гумроҳии дуру дароз аст

يَدْعُوا مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُ وَمَا لَا يَنْفَعُهُ ذَٰلِكَ هُوَ الضَّلَالُ الْبَعِيدُ ﴿١٢﴾

13. Ў қасеро меҳонад, ки қатъан, зиёнаш наздиктар аз судаш мебошад ва чи бад дӯст ва чи бад ҳамдаме аст!

يَدْعُوا لَمَن ضَرُّهُ أَقْرَبُ مِن نَّفْعِهِ لَيْسَ الْمَوْلَىٰ وَلَيْسَ الْعَشِيرُ ﴿١٣﴾

14. Бе тардид, Аллоҳ таоло касонеро, ки имон овардаанд ва корҳое шоиста анҷом додаанд, ба боғҳое [аз бихишт] ворид мекунад, ки ҷўйборҳо аз зери [дарахтони] он ҷорӣ аст. Ба ростӣ, Аллоҳ таоло он чиро, ки меҳоҳад, анҷом медиҳад

إِنَّ اللَّهَ يُدْخِلُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ إِنَّ اللَّهَ يَفْعَلُ مَا يُرِيدُ ﴿١٤﴾

15. Касе, ки гумон мекунад, ки Аллоҳ таоло ӯ [паёмбар]-ро дар дунё ва охираг ҳаргиз ёри нахоҳад кард [ва акнун ҳимояти Аллохро мебинад ва ҳашмгин аст], пас, бояд ресмоне ба сақф [-и хонааш] биёвезад ва [худро дор бизанад, то роҳи нафас]-ро қатъ кунад [ва то сарҳади марг пеш равад], он гоҳ бингарад, ки оё [ин гуна фанду] найранги ӯ ҳашмашро аз миён мебарад

مَنْ كَانَ يَظُنُّ أَنْ لَنْ يَنْصُرَهُ اللَّهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ فَلْيَمْدُدْ بِسَبَبٍ إِلَى السَّمَاءِ ثُمَّ لْيَقْطَعْ فَلْيَنْظُرْ هَلْ يُذْهِبَنَّ كَيْدُهُ مَا يَغِيظُ ﴿١٥﴾

16. Ва бад-ин гуна Мо ин [Куръон]-ро [ба сурати] оёте равшан нозил кардем ва Аллоҳ таоло ҳар киро хоҳад, хидоят мекунад

وَكَذَلِكَ أَنْزَلْنَاهُ آيَاتٍ مُبَيِّنَاتٍ وَأَنَّ اللَّهَ يَهْدِيَ مَنِ يُرِيدُ ﴿١٦﴾

17. Касоне, ки имон овардаанд ва касоне, ки яҳудӣ шуданд ва собеон [фитратгароён] ва масеҳиён ва зартуштиён ва касоне, ки ширк варзиданд, яқинан, рӯзи қиёмат Аллоҳ таоло миёнашон доварӣ мекунад. Бе гумон, Аллоҳ таоло бар ҳар чизе гувоҳ аст

إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَالَّذِينَ هَادُوا وَالصَّالِحِينَ وَالنَّصَارَى وَالْمَجُوسَ وَالَّذِينَ أَشْرَكُوا إِنَّ اللَّهَ يَفْضِلُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿١٧﴾

18. Оё надидӣ, ки ҳар ки дар осмонҳо ва ҳар ки дар замин аст ва хуршед ва моҳу ситорагон ва кӯҳҳо ва дарахтон ва чунбандагон ва бисёре аз мардум барои Аллоҳ таоло сачда мекунанд? Ва бисёре низ ҳастанд, ки [дар нағичаи сарпечӣ аз парастии фармони] азоб бар онон таҳаккук ёфтааст ва ҳар ки Аллоҳ таоло хораш созад, касе гирифта намедорад. Бе тардид, Аллоҳ таоло ҳар чӣ бихоҳад анҷом медиҳад

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يَسْجُدُ لَهُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ وَالنُّجُومُ وَالْجِبَالُ وَالشَّجَرُ وَالْدَّوَابُّ وَكَثِيرٌ مِمَّنَّ لَا يُلَاقِيَهُمْ حَقُّ عَلَيْهِ الْعَذَابُ وَمَنْ يُهِنِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ مُكْرِمٍ إِنَّ اللَّهَ يَفْعَلُ مَا يَشَاءُ ﴿١٨﴾

19. Ин ду [гурӯҳи муъмин ва кофир] душманони якдигаранд ва дар бораи Парвардигорашон ситез мекунанд. Пас касоне, ки куфр варзиданд, барояшон чомаҳое аз оташ буридаанд [ва] аз болои сарашон [бар онон] оби ҷўшон мерезанд

هَذَانِ حَصَّانِ أَخْتَصَمُوا فِي رَبِّهِمْ فَالَّذِينَ كَفَرُوا قُطِعَتْ لَهُمْ ثِيَابٌ مِنْ نَارٍ يُصَبُّ مِنْ فَوْقِ رُءُوسِهِمُ الْحَمِيمُ ﴿١٩﴾

20. Он чи дар дарунашон ҳаҷ ва [низ] пӯстҳояшон бо он гудохта мешавад

يُصَهَّرُ بِهِ مَا فِي بُطُونِهِمْ وَأَجْلُودُهُ ﴿٢٠﴾

21. Ва барояшон гурзҳои оҳанин [мухайё] аст

وَلَهُمْ مَقْلَعٌ مِنْ حَدِيدٍ ﴿٢١﴾

22. Ҳар гоҳ бихоҳанд, аз [шиддати] андух аз он чо [дузах] хорич шаванд, ба он бозгардонда мешаванд ва [ба онон гуфта мешавад]: «Азоби сӯзонро бичашед»

كُلَّمَا أَرَادُوا أَنْ يَخْرُجُوا مِنْهَا مِنْ غَمٍّ أُعِيدُوا فِيهَا وَذُوقُوا عَذَابَ الْحَرِيقِ ﴿٢٢﴾

23. Бе тардид, Аллоҳ таоло касонеро, ки имон овардаанд ва қорҳои шоиста анҷом додаанд, ба боғҳое [аз бихишт] ворид мекунад, ки аз зери [дарахтони] он ҷӯйборҳо қорӣ аст. Дар он чо ба дастабандаҳое аз тилло ва марворид ороста мешаванд ва либосашон дар он чо абрешим аст

إِنَّ اللَّهَ يُدْخِلُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ يُجْلُونَ فِيهَا مِنْ أَسَاوِرَ مِنْ ذَهَبٍ وَلُؤْلُؤًا وَلِبَاسُهُمْ فِيهَا حَرِيرٌ ﴿٢٣﴾

24. Ва [дар дунё] ба сӯйи гуфтори пок [тавҳиду тақбир] ҳидоят мешаванд ва ба роҳи сутуда [ислом] роҳнамоӣ мекарданд

وَهُدُوا إِلَى الطَّيِّبِ مِنَ الْقَوْلِ وَهُدُوا إِلَى صِرَاطٍ الْحَمِيدِ ﴿٢٤﴾

25. Бе гумон, касоне, ки қуфр варзиданд ва [монанди мочарои Ҳудайбия мардумро] аз роҳи Аллоҳ таоло бозмедоранд [азобе дарднок дар пеш доранд] ва Масчиду-л-харом, ки онро барои мардум [кибла ва ибодатгоҳ] қарор додем, муқимӯ мусофир дар он яксонанд ва ҳар ки дар он чо бо ситамгорӣ [ва гуноҳ] инҳироф бихоҳад, аз азобе дарднок ба ӯ мечашонем

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَيَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَالْمَسْجِدِ الْحَرَامِ الَّذِي جَعَلْنَاهُ لِلنَّاسِ سَوَاءً الْعَلَكِيفِ فِيهِ وَالْبَدِ وَمَنْ يُرِدْ فِيهِ بِالْإِخْتِامِ يَظْلَمْ نَفْسَهُ مِنْ عَذَابِ أَلِيمٍ ﴿٢٥﴾

26. Ва [ёд кун аз] он гоҳ ки маҳалли хона [-и Каъба]-ро барои Иброҳим таъйин кардем [ва гуфтем], ки: «Чизеро шарикӣ Ман қарор надех ва хонаамро барои тавофқунандагон ва қиёмқунандагон ва рукуъқунандагон [ва] сачдақунандагон пок гардон

وَإِذْ بَوَّأْنَا لِإِبْرَاهِيمَ مَكَانَ الْبَيْتِ أَنْ لَا تُشْرِكْ بِي شَيْئًا وَطَهِّرْ بَيْتِيَ لِلطَّائِفِينَ وَالْقَائِمِينَ وَالرُّكَّعِ السُّجُودِ ﴿٢٦﴾

27. Ва байни мардум барои [адои] ҳаҷ нидо бидех, то пиёда ва [савор] бар ҳар [василаи сафар ё] шутури лоғаре аз ҳар роҳи дуре ба сӯят биёянд

وَأَذِّنْ فِي النَّاسِ بِالْحَجِّ يَا تَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ وَعَلَىٰ كُلِّ ضَامِرٍ يَأْتِينَ مِنْ كُلِّ فَجٍّ عَمِيقٍ ﴿٢٧﴾

28. То шохиди манӯфеи [гуногуни] хеш бошанд ва дар рӯзҳое муайян [ба хангоми қурбонӣ]

لِيَشْهَدُوا مَنَافِعَ لَهُمْ وَيَذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ فِي أَيَّامٍ مَعْلُومَاتٍ عَلَىٰ مَا رَزَقَهُمْ مِنَ بَيْهِيمَةٍ أَنْ تَعْلَمُ مِنْهَا فَكُلُوا مِنْهَا وَأَطِيعُوا أَمْرَ الْبَاسِ الْفَقِيرِ ﴿٢٨﴾

номи Аллохро бар чаҳорпоёне, ки ба онон рӯзӣ додаем, ёд кунанд. Пас, аз [гӯшти] он бихӯред ва ба дармондаи тихидаст [низ] ғизо бидихед

29. Сипас бояд олудағиҳояшонро бартараф созанд ва ба назрҳои хеш вафо кунанд ва [ғирдоғирди] ин хонаи кӯхан [Каъба] тавоф кунанд

ثُمَّ لِيَقْضُوا تَفَثَهُمْ وَلِيُوفُوا نُدُورَهُمْ وَلِيَطَّوَفُوا بِالْبَيْتِ الْعَتِيقِ ﴿٢٩﴾

30. [Аҳком ва маносики ҳаҷ] Ин аст ва ҳар ки [муҳаррамот ва] муқаррароти илоҳиро бузург дорад, ин [кор] назди Парвардигораи барои ӯ беҳтар аст ва [эй мардум] чаҳорпоёне барои [масрафи] шумо ҳалол шудааст, магар он чи [ҳукмаш] бар шумо хонда мешавад. Пас, аз бутҳои палид дурӣ кунед ва аз гуфтори ботил [ва дурӯғ] иҷтиноб намоед

ذَلِكَ وَمَنْ يُعْظِمَ حُرْمَتَ اللَّهِ فَهُوَ خَيْرٌ لَهُ عِنْدَ رَبِّهِ وَأُجِلَّتْ لَكُمْ الْأَنْعَمُ إِلَّا مَا يُنْتَلَىٰ عَلَيْكُمْ فَأَجْتَنِبُوا الرِّجْسَ مِنَ الْأَوْثَانِ وَاجْتَنِبُوا قَوْلَ الزُّورِ ﴿٣٠﴾

31. Дар ҳоле ки [бандаи мухлиси Аллоҳ таоло ва] ҳақгаро бошед ва ба ӯ ширк наварзед ва ҳар ки ба Аллоҳ таоло ширк варзад, чунон аст, ки гӯй аз осмон фуру афтад ва мурғони [шикорӣ] вайро бирабоянд ва бод ӯро ба чойе дур бияндозад

حُنْفَاءَ لِلَّهِ غَيْرَ مُشْرِكِينَ بِهِ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَكَأَنَّمَا حَرَّمَ مِنَ السَّمَاءِ فَتَخَفَطُهُ الطَّيْرُ أَوْ تَهْوَىٰ بِهِ الرِّيحُ فِي مَكَانٍ سَحِيقٍ ﴿٣١﴾

32. [Ҳукми ҳаҷ] Ин аст ва ҳар ки дастурҳои динӣ ва илоҳиро бузург бишморад, яқинан, ин [бузургдошт нишонае] аз парҳезкориҳои дилҳост

ذَلِكَ وَمَنْ يُعْظِمَ شَعْتِيرَ اللَّهِ فَإِنَّهَا مِنَ تَقْوَى الْقُلُوبِ ﴿٣٢﴾

33. Дар он [чаҳорпоёни вижаи қурбонӣ] то замони муайян [ҳангоми забҳ] барои шумо мановез [ва баҳраҳое] аст. Пас, қурбонгоҳи онҳо хонаи кӯхани [Каъба] аст

لَكُمْ فِيهَا مَنَافِعُ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى ثُمَّ مَحِلُّهَا إِلَى الْبَيْتِ الْعَتِيقِ ﴿٣٣﴾

34. Ва барои ҳар уммати оине [дар қурбонӣ қардан] қарор додем, то номи Аллохро [вакати забҳ] бар чаҳорпоёне, ки рӯзиашон қардааст, зикр кунанд. Пас, маъбудӣ шумо маъбудӣ ягона аст. [Ҳама] Дар баробари ӯ таслим бошед ва [эй паёмбар, хайри дунё ва охирагро] ба фурутанон башорат бидед

وَلِكُلِّ أُمَّةٍ جَعَلْنَا مَنْسَكًا لِّيَذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ عَلَىٰ مَا رَزَقَهُمْ مِنْ بَيْمَاتٍ الْأَنْعَمُ فَإِلَهُكُمْ إِلَهُ وَاحِدٌ فَلَهُ أَسْلَمُوا وَبَيَّرَ الْمُحْبِتِينَ ﴿٣٤﴾

35. [Ҳамон] Қасоне, ки чун номи Аллоҳ таоло бурда шавад, дилҳояшон метарсад ва [қасоне, ки] дар

الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَجِلَّتْ قُلُوبُهُمْ وَالصَّادِرِينَ عَلَىٰ مَا أَصَابَهُمْ وَالْمُقِيمِي الصَّلَاةِ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ ﴿٣٥﴾

баробари мусибатҳое, ки ба эшон мерасад, шикобо ҳастанд ва онон, ки намозгузоранд ва аз он чи рӯзишон кардаем, инфоқ мекунамд

36. [Қурбонӣ кардани] шутур [ва гов дар мавсими ҳаҷ]-ро барои шумо аз шаоирӣ дин [ва нишонаҳои ибодати Аллоҳ таоло] қарор додем. Дар ин [қор] бароятон хайр [-у баракаат] аст. Пас, [ҳангоми қурбонӣ] дар ҳоле ки [шутурон] бар по истодаанд, номи Аллоҳро бар онҳо бибаред [ва наҳрашон кунед]. Он гоҳ чун бар хок афтоданд, аз [гӯшти] онҳо бихӯред ва тихидастони обрӯманд ва гадоёнро низ таом диҳед. Онҳо [чаҳорпоён]-ро инчунин ба хидмати шумо гумоштем, бошад, ки сипос гузоред

وَالْبَدَنَ جَعَلْنَاهَا لَكُمْ مِّنْ شَعْتِيرِ اللَّهِ لَكُمْ فِيهَا خَيْرٌ فَأَذْكُرُوا
أَسْمَ اللَّهِ عَلَيْهَا صَوَافٍ فَإِذَا وَجَبَتْ جُنُوبُهَا فَكُلُوا مِنْهَا وَأَطْعَمُوا
الْقَائِعَ وَالْمَعْتَرَّ كَذَلِكَ سَخَّرْنَاهَا لَكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٣٦﴾

37. Гӯшту хуни ин қурбониҳо харғиз ба Аллоҳ таоло намерасад, балки парҳезқорӣ шумост, ки ба ӯ мерасад. ӯ онҳоро инчунин ба хидмати шумо гумошт, то Аллоҳро ба [шукронаи] он ки шуморо ҳидоят кардааст, ба бузургӣ ёд кунед ва накукоронро [ба хайру растагорӣ] башорат бидед

لَنْ يَبَالَ اللَّهُ لِحُومِهَا وَلَا دِمَائِهَا وَلَكِنْ يَبَالُهُ التَّقْوَىٰ مِنْكُمْ كَذَلِكَ
سَخَّرَهَا لَكُمْ لِتُكَبِّرُوا اللَّهَ عَلَىٰ مَا هَدَيْكُمْ وَيُبَشِّرَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٣٧﴾

38. Аллоҳ таоло аз қасоне, ки имон овардаанд, ҳагман, [дар баробари душманонашон] дифоъ мекунад. Бе тардид, Аллоҳ таоло ҳеҷ хиёнатқори носипосеро дӯст намендорад

﴿إِنَّ اللَّهَ يُدْفِعُ عَنِ الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ كُلَّ خَوَّانٍ كَفُورٍ﴾ ﴿٣٨﴾

39. Ба қасоне, ки [мушрикони] бо онон ҷангидаанд, иҷозат [-и ҷиход] дода шудааст, ҷаро ки ситам дидаанд ва яқинан, Аллоҳ таоло бар ёриашон тавоност

أَذِنَ لِلَّذِينَ يُقْتَلُونَ بِأَنَّهُمْ ظَلَمُوا وَإِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ نَصْرِهِمْ لَقَدِيرٌ ﴿٣٩﴾

40. [Ҳамон] Қасоне, ки ба ноҳақ аз диёрашон ронда шуданд, [ва гуноҳе надоштан] ҷуз ин ки меғуфтанд: «Парвардигори мо Аллоҳ таоло аст». Ва агар Аллоҳ таоло [зулму қуфри] бархе аз мардумро ба василаи бархе дигар дафъ намекард, савмааҳо[-и роҳибон] ва маобид [-и масеҳиён] ва ибодатгоҳҳо [-и яҳудиён] ва

الَّذِينَ أُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ بِغَيْرِ حَقٍّ إِلَّا أَنْ يَقُولُوا رَبُّنَا اللَّهُ وَلَوْلَا
دَفَعُ اللَّهُ النَّاسَ بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لَّهُدِمَتِ صَوْمِعُ وَيَبِعُ وَصَلَوَاتُ
وَمَسْجِدٌ يُذْكَرُ فِيهَا اسْمُ اللَّهِ كَثِيرًا وَلَيَنْصُرَنَّ اللَّهُ مَنْ يَنْصُرُهُ
إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٤٠﴾

масочиде, ки номи Аллоҳ таоло дар онон бисёр бурда мешавад, ҳатман, вайрон мегардид. Ва Аллоҳ таоло касеро, ки [дини] Ӯро ёрӣ диҳад, яқинан, ёрӣ мекунад. Бе тардид, Аллоҳ таоло қудратманди шикастнопазир аст

41. [Ҳамон] Касоне, ки ҳар гоҳ дар замин ба онон қудрат [ва ҳукумат] бибахшем, намоз барпо медоранд ва зақот мепардозанд ва [мардумро] ба некӣ фармон медиҳанд ва аз нописанд бозмедоранд. Ва саранҷоми қорҳо аз он Аллоҳ таоло аст

الَّذِينَ إِن مَّكَّنْتَهُمْ فِي الْأَرْضِ أَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ وَأَمَرُوا بِالْمَعْرُوفِ وَنَهَوْا عَنِ الْمُنْكَرِ وَلِلَّهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ ﴿٤١﴾

42. [Эй Паёмбар] Агар [ин қавми бутпараст] туро дурӯғгӯ меангоранд, [шикебо бош] ҳатман, пеш аз онон қавми Нуҳ ва Од ва Самуд [низ паёмбаронашонро] дурӯғгӯ меангошанд

وَإِن يُكَذِّبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَعَادٌ وَتَمُودُ ﴿٤٢﴾

43. Ва [ҳамчунин] қавми Иброҳим ва қавми Лут

وَقَوْمُ إِبْرَاهِيمَ وَقَوْمُ لُوطٍ ﴿٤٣﴾

44. Ва асхоби Мадян [Шуайбро дурӯғгӯ медонистанд] ва Мӯсо [низ тавассути фиръавниён] дурӯғгӯ хонда шуд. Пас, ба кофирон муҳлат додам, он гоҳ ононро [ба азоб] фуру гирифтам. Пас, [бингар, ки натиҷаи] инқори [оёт ва мучозоти] Ман чи гуна бувад

وَأَصْحَابُ مَدْيَنَ وَكَذَّبَ مُوسَىٰ فَأَمَلَيْتُ لِلْكَافِرِينَ ثُمَّ أَخَذْتُهُمْ فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ ﴿٤٤﴾

45. Чи бисёр шаҳроеро, ки [чун мардумаш кофиру] ситамгор буданд, нобудашон қардем ва [инак] сақфҳояш фуру рехтааст ва чи бисёр чоҳ [-хо]-и матрук ва қаср [-хо]-и устувор [ва бошукӯҳ, ки сокинонашро аз азоби илоҳӣ наҷот надод]

فَكَأَيِّن مِّن قَرْيَةٍ أَهْلَكْنَاهَا وَهِيَ ظَالِمَةٌ فَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَىٰ عُرُوشِهَا وَبُيْرٌ مُّعْتَلٍ وَقَصْرٍ مَّشِيدٍ ﴿٤٥﴾

46. Оё онон дар замин гардиш накардаанд, то дилҳое дошта бошанд, ки [ҳақиқатро] бо он дарёбанд ё гӯшҳое, ки [ахбори гузаштагонро] бо он бишнавад? Ба ростӣ, танҳо чашмҳо нест, ки нобино мегардад, балки дилҳое, ки дар синаҳост [бебасират гашта ва барои дидани ҳақ] нобино мешавад

أَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَتَكُونَ لَهُمْ قُلُوبٌ يَعْقِلُونَ بِهَا أَوْ آذَانٌ يَسْمَعُونَ بِهَا فَإِنَّهَا لَا تَعْمَى الْأَبْصَارُ وَلَكِن تَعْمَى الْقُلُوبُ الَّتِي فِي الصُّدُورِ ﴿٤٦﴾

47. [Эй Паёмбар, кофирон] ба шитоб аз ту дарҳости азоб мекунад ва Аллоҳ таоло ҳаргиз ваъдаашро

وَيَسْتَعْجِلُونَكَ بِالْعَذَابِ وَلَنْ يُخْلِفَ اللَّهُ وَعْدَهُ وَإِنَّ يَوْمًا عِنْدَ رَبِّكَ كَأَلْفِ سَنَةٍ مِّمَّا تَعُدُّونَ ﴿٤٧﴾

хилоф намекунад ва дар воқеъ, як рӯз [аз азоби охират] назди Парвардигорат бо ҳазор сол, ки шумо мешуморед, яқсон аст

48. Ва чи бисёр [аҳолии] шаҳрҳое, ки ба онон мухлат додам, дар ҳоле ки ситамгор буданд [аммо боз ҳам сарпечӣ карданд], пас, ононро [ба азоб] фуру гирифтам ва бозгашт [-и ҳама] ба сӯи Ман аст

وَكَايِنَ مِّن قَرِيَّةٍ أَمَلَيْتَ لَهَا وَهِيَ ظَالِمَةٌ لِّمَا أَخَذْتَهَا وَإِلَى الْمَصِيرِ ﴿٤٨﴾

49. Бигӯ: «Эй мардум, чуз ин нест, ки ман барои шумо бимдихандае ошкорам»

قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّمَا أَنَا لَكُمْ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٤٩﴾

50. Пас, касоне, ки имон овардаанд ва корҳои шоиста анҷом додаанд, омуришу рӯзии нек [дар пеш] доранд

فَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿٥٠﴾

51. Ва касоне, ки дар [роҳи инкор ва тақзиби] оёти Мо мекушанд, то [ба пиндори хеш] Моро дармонда кунанд, онон аҳли дузаханд

وَالَّذِينَ سَعَوْا فِي ءَايَاتِنَا مُعْجِزِينَ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ ﴿٥١﴾

52. Ва [Мо] ҳеҷ расул ва паёмбареро пеш аз ту нафиристодем, магар ин ки чун [оёти илохиро] тиловат мекард, шайтон дар тиловаташ [калимоти иштибоҳ] илқо мекард. Он гоҳ Аллоҳ таоло он чиро, ки шайтон илқо намуда буд, аз миён мебард ва сипас оёти ҳешро устувор месохт ва Аллоҳ таоло донои ҳақим аст

وَمَا أَرْسَلْنَا مِن قَبْلِكَ مِن رَّسُولٍ وَلَا نَبِيٍّ إِلَّا إِذَا تَمَعَّى أَلْقَى الشَّيْطَانُ فِي أُمْنِيَّتِهِ فَيَنسَخُ اللَّهُ مَا يُلْقِي الشَّيْطَانُ ثُمَّ يُحْكِمُ اللَّهُ ءَايَاتِهِ ۗ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٥٢﴾

53. То [бад-ин васила Аллоҳ таоло] он чиро, ки шайтон илқо мекунад, барои касоне, ки дар дилҳояшон беморӣ [шаққу нифоқ] аст ва [ҳамчунин барои] сангдилон василаи озмоиш қарор диҳад. Ва яқинан, ситамгорон [-и мушрик] дар душмани дуру дарозе [бо Аллоҳ таоло ва паёмбараш] ҳастанд

لِيَجْعَلَ مَا يُلْقِي الشَّيْطَانُ فِتْنَةً لِّلَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ وَالْقَاسِيَةِ قُلُوبُهُمْ وَإِنَّ الظَّالِمِينَ لَفِي شِقَاقٍ بَعِيدٍ ﴿٥٣﴾

54. Ва то касоне, ки дониш ёфтаанд, бидонанд, ки ин [Қуръон] ҳақ аст [ва] аз ҷониби Парвардигори туст ва ба он имон биёваранд ва дилҳояшон барояш [нарму] фурутан гардад; ва бе тардид,

وَلِيَعْلَمَ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ أَنَّهُ الْحَقُّ مِن رَّبِّكَ فَيُؤْمِنُوا بِهِ فَتُخْبِتَ لَهُ قُلُوبُهُمْ وَإِنَّ اللَّهَ لَهَادٍ لِّلَّذِينَ ءَامَنُوا إِلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٥٤﴾

Аллоҳ таоло касонеро, ки имон овардаанд, ба роҳи рост хидоят мекунад

55. Касоне, ки куфр варзиданд, ҳамвора дар мавриди он [чи дар Қуръон нозил кардаем] тардид доранд, то он гоҳ ки ногаҳон қиёмат фаро расад ё азоби рӯзи бехайру раҳмат бар онон [фуруд] ояд

وَلَا يَزَالُ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي مِرْيَةٍ مِّنْهُ حَتَّىٰ تَأْتِيَهُمُ السَّاعَةُ بَغْتَةً
أَوْ يَأْتِيَهُمْ عَذَابٌ يَوْمٍ عَقِيمٍ ﴿٥٥﴾

56. Дар он рӯз фармонравой аз они Аллоҳ таоло аст [ва] миёни онон доварӣ мекунад. Пас касоне, ки имон овардаанд ва корҳои шоиста анҷом додаанд, дар боғҳои пурнеъмат [-и бихишт] ҳастанд

الْمَلِكِ يَوْمَئِذٍ لِلَّهِ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
فِي جَنَّاتِ النَّعِيمِ ﴿٥٦﴾

57. Ва касоне, ки куфр варзиданд ва оёти Моро дурӯғ ангоштанд, азоби хоркунандае [дар пеш] доранд

وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا فَأُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿٥٧﴾

58. Ва касоне, ки дар роҳи Аллоҳ таоло ҳичрат карданд, сипас кушта шуданд ё вафот карданд, яқинан Аллоҳ таоло ба онон рӯзии накуе медиҳад. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло бехтарин рӯзидиҳанда аст

وَالَّذِينَ هَاجَرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ ثُمَّ قُتِلُوا أَوْ مَاتُوا لَيَرْزُقَنَّهُمُ اللَّهُ
رِزْقًا حَسَنًا وَإِنَّ اللَّهَ لَهُوَ خَيْرُ الرَّزُقِينَ ﴿٥٨﴾

59. Бе тардид, ононро ба ҷойгоҳе ворид мекунад, ки аз он хушнуд бошанд ва ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло донои бурдбор аст

لَيُدْخِلَنَّهُمْ مُّدْخَلًا يَرْضَوْنَهُ وَإِنَّ اللَّهَ لَعَلِيمٌ حَلِيمٌ ﴿٥٩﴾

60. Ин аст [хукми илоҳӣ дар бораи кофир ва муъмин] ва ҳар кас ба ҳамон миқдор, ки ба ӯ ситам шудааст, муҷозот кунад, сипас [боз] мавриди ситам қарор гирад, Аллоҳ таоло ёриаш хоҳад кард. Бе тардид, Аллоҳ таоло бахшандаи омузанда аст

ذَٰلِكَ وَمَنْ عَاقَبَ بِمِثْلِ مَا عُوقِبَ بِهِ ثُمَّ بُغِيَ عَلَيْهِ لَيَنْصُرَنَّهُ
اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ لَعَفُوفٌ عَفُورٌ ﴿٦٠﴾

61. Ин [ёрии мазлумон] аз он рӯст, ки Аллоҳ таоло [бар ҳар коре тавоност; чунон ки] шабро дар рӯз мекашонад ва рӯзро дар шаб дармеоварад; ва бе тардид, Аллоҳ таоло шунавони биност

ذَٰلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ يُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُولِجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَأَنَّ
اللَّهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ ﴿٦١﴾

62. Ин бад-он сабаб аст, ки Аллоҳ таоло ҳақ аст ва он чиро, ки [мушрикон] ҷуз ӯ мехонанд, [ҳама]

ذَٰلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنَّ مَا يَدْعُونَ مِن دُونِهِ هُوَ الْبَاطِلُ
وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْعَلِيمُ الْكَبِيرُ ﴿٦٢﴾

ботил аст ва Аллоҳ таоло баландмартабаи бузург аст

63. Оё надидӣ, ки Аллоҳ таоло аз осмон обе фуруғ фиристод ва замин [бар асари он хурраму] сарсабз мегардад? Бе тардид, Аллоҳ таоло борикбини огоҳ аст

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَتُصْبِحُ الْأَرْضُ مُخْضَرَّةً إِنَّ اللَّهَ لَطِيفٌ خَبِيرٌ ﴿٦٣﴾

64. Он чи дар осмонҳо ва замин аст, аз они Ёст ва бе тардид, Аллоҳ таоло бениёзи сутуда аст

لَهُ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَإِنَّ اللَّهَ لَهُوَ الْعَنِيُّ الْحَمِيدُ ﴿٦٤﴾

65. Оё надидӣ, ки Аллоҳ таоло он чиро дар замин аст, ба хидмати шумо гумоштааст ва киштиҳо ба фармонаш дар дарё равонанд ва осмонро нигах медорад, ки чуз ба иҷозати Ё бар замин наафтад. Бе тардид, Аллоҳ таоло [нисбат] ба мардум дилсӯзи меҳрубон аст

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ سَخَّرَ لَكُمْ مَّا فِي الْأَرْضِ وَالْفَلَكَ تَجْرَىٰ فِي الْبَحْرِ بِأَمْرِهِ وَيُمْسِكُ السَّمَاءَ أَنْ تَقَعَ عَلَى الْأَرْضِ إِلَّا بِإِذْنِهِ إِنَّ اللَّهَ بِالنَّاسِ لَرءُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿٦٥﴾

66. Ва Ёст, ки шуморо зинда кард, сипас мемиронанд ва он гоҳ [бори дигар] зинда мекунад. Ба ростӣ, ки инсон [нисбат ба неъматҳои илоҳӣ] бисёр носипос аст

وَهُوَ الَّذِي أَحْيَاكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يُحْيِيكُمْ إِنَّ الْإِنْسَانَ لَكَفُورٌ ﴿٦٦﴾

67. Барои ҳар уммате оине муқаррар кардаем, ки ба он амал кунанд, пас, [эй паёмбар, пайравони соири адён] набояд бо ту дар ин амр ситез кунанд. Ба роҳи Парвардигорат даъват кун, [чаро ки] ту яқинан, бар [оини дуруст ва] роҳи рост қарор дорӣ

لِكُلِّ أُمَّةٍ جَعَلْنَا مَنْسَكًا هُمْ نَاسِكُوهُ فَلَا يُنْبِرُ عَلَيْكَ فِي الْأَمْرِ وَادْعُ إِلَىٰ رَبِّكَ إِنَّكَ لَعَلَىٰ هُدًى مُّسْتَقِيمٍ ﴿٦٧﴾

68. Ва агар [дар бораи ҳаққонияти дин] бо ту мучодала қарданд, пас, бигӯ: «Аллоҳ таоло ба он чи анҷом медиҳед, донотар аст

وَإِنْ جَادَلُوكَ فَقُلِ اللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿٦٨﴾

69. Аллоҳ таоло рӯзи қиёмат дар мавриди он чи дар борааш ихтилоф мекардед, миёнатон доварӣ мекунад»

أَلَمْ يَحْكَمْ بَيْنَكُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ فِيمَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿٦٩﴾

70. Оё надонистай, ки Аллоҳ таоло он чиро дар осмон ва замин аст медонад? Бе гумон [ҳамаи] инҳо дар китобе [сабт] аст. Мусалламан, ин [кор] бар Аллоҳ таоло осон аст

أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِنَّ ذَلِكَ فِي كِتَابٍ إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿٧٠﴾

71. Ва [мушрикони] ба ҷойи Аллоҳ таоло чизеро мепарастанд, ки ҳеҷ далеле бар [ҳаққонияти] он нозил накардааст ва бад-он огоҳӣ [ва шинохте низ] надоранд ва ситамгорон [-и мушрик дар баробари азоби илоҳӣ] ҳеҷ ёрикунандае надоранд

وَيَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَمْ يَنْزَلْ بِهِ سُلْطَانًا وَمَا لَيْسَ لَهُمْ بِهِ عِلْمٌ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِن نَّصِيرٍ ﴿٧١﴾

72. Ва ҳангоме ки оёти равшани Мо бар онон хонда мешавад, дар чеҳраи касоне, ки куфр варзидаанд, [осори карохат ва] нохушояндӣ мебинӣ. Наздик аст ба касоне, ки оёти Моро барояшон мехонанд, ҳамлавар шаванд. [Эй паёмбар, ба кофирон] Бигӯ: «Оё шуморо ба бадтар аз ин [ки дар интизоратон аст] хабар диҳам? Оташ [-и дузаҳ] аст, ки Аллоҳ таоло онро ба касоне, ки куфр варзиданд, ваъда додаст ва чи бад саранҷомест!»

وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا نَيِّنْتُ نَجْرُفُ فِي وُجُوهِ الَّذِينَ كَفَرُوا الْمُنْكَرَ يَكَادُونَ يَسْطُونَ بِالَّذِينَ يَتْلُونَ عَلَيْهِمْ آيَاتِنَا قُلْ أَفَأَنْتُمْ تُبَشِّرُونَ مِنَ الذَّكَرِ وَعَدَهَا اللَّهُ الَّذِينَ كَفَرُوا وَبَشِّرِ الْمَصِيرُ ﴿٧٢﴾

73. Эй мардум, [дар бораи нотавонии бутҳо] масале зада шудааст, пас, ба он гӯш диҳед: Касонеро, ки ба ҷойи Аллоҳ таоло [ба парастии] мехонед, ҳаргиз наметавонанд мағасеро биёфаринанд, ҳатто агар [ҳамагӣ] барои ин [кор] чамъ шаванд. Ва агар он мағас чизе аз онон бирабояд, наметавонанд онро бозпас гиранд. [Оре] Хостор ва хоста [бут ва мағас] ҳар ду нотавонанд

يَأْتِيهَا النَّاسُ ضَرْبَ مَثَلٍ فَاسْتَمِعُوا لَهُ إِنَّ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِن دُونِ اللَّهِ لَن يَخْلُقُوا ذُبَابًا وَلَوْ اجْتَمَعُوا لَهُ، وَإِن يَسْلُبْهُمُ الذُّبَابُ شَيْئًا لَا يَسْتَنْقِذُوهُ مِنْهُ ضَعُفَ الطَّالِبِ وَالْمَطْلُوبِ ﴿٧٣﴾

74. [Онон] Аллоҳро чунон ки сазовори [бузургдошти] Ёст, нашинохтаанд. Бе тардид, Аллоҳ таоло неруманди шикастнопазир аст

مَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٧٤﴾

75. Аллоҳ таоло аз миёни фариштагон фиристодагоне [барои иблӯғи ваҳй ба паёмбарон] бармегузинад ва аз миёни инсонҳо низ [паёмбароне барои расонидани паёми илоҳӣ ба мардум интиҳоб мекунад]. Бе тардид, Аллоҳ таоло шунавои биност

اللَّهُ يَضْطَفِي مِنَ الْمَلَائِكَةِ رُسُلًا وَمِنَ النَّاسِ إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ ﴿٧٥﴾

76. Ё оянда ва гузаштаи ононро медонад ва [ҳамаи] корҳо ба Аллоҳ таоло бозгардонда мешавад

يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴿٧٦﴾

77. Эй касоне, ки имон овардаед, рукуъ кунед ва сачда гузоред ва Парвардигоратонро бипарастед

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَرْكَعُوا وَاسْجُدُوا وَاعْبُدُوا رَبَّكُمْ وَأَفْعَلُوا الْخَيْرَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٧٧﴾

ва кори нек анҷом диҳед, бошад, ки растағор шавед

78. Ва дар роҳи Аллоҳ таоло - чунон ки сазовори ҷиход [дар роҳи] Ёст - ҷиход кунед. Ё шуморо баргузид ва дар дин бароятон ҳеҷ саҳтӣ [ва танғное] қарор надод. Оини падаратон Иброҳим [низ чунин буд]. Ё [Аллоҳ таоло] пеш аз ин [дар китобҳои осмонии гузашта] ва дар ин [Қуръон] шуморо мусулмон номид, то паёмбар бар [иблоғи паёмаш ба] шумо гувоҳ бошад ва шумо [низ] бар мардум гувоҳ бошед [ки ҳамаи паёмбарон паёми илоҳиро ба қавми худ расонидаанд]. Пас, намоз барпо доред ва закот бипардозед ва ба Аллоҳ таоло паноҳ бибаред [ва бар Ё таваққал кунед], ки Ё [дӯсту] қорсози шумост. Пас, чи нақу қорсозу чи нек ёварест!

وَجَاهِدُوا فِي اللَّهِ حَقَّ جِهَادِهِ هُوَ اجْتَبَاكُمْ وَمَا جَعَلَ عَلَيْكُمْ فِي الدِّينِ مِنْ حَرَجٍ مِلَّةَ أَبِيكُمْ إِبْرَاهِيمَ هُوَ سَمَّاكُمُ الْمُسْلِمِينَ مِنْ قَبْلُ وَفِي هَذَا لِيَكُونَ الرَّسُولُ شَهِيدًا عَلَيْكُمْ وَتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ فَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَاعْتَصِمُوا بِاللَّهِ هُوَ مَوْلَاكُمْ فَنِعْمَ الْمَوْلَى وَنِعْمَ النَّصِيرُ ﴿٧٨﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Ба ростӣ, ки муъминон растагор шуданд قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١﴾
2. Ҳамон касоне, ки дар намозашон фурӯтан ҳастанд الَّذِينَ هُمْ فِي صَلَاتِهِمْ خَادِعُونَ ﴿٢﴾
3. Ва онон, ки аз [гуфтору рафтори] беҳуда рӯйгардонанд وَالَّذِينَ هُمْ عَنِ اللَّغْوِ مُعْرِضُونَ ﴿٣﴾
4. Ва онон, ки закот мепардозанд وَالَّذِينَ هُمْ لِلزَّكَاةِ فَاعِلُونَ ﴿٤﴾
5. Ва онон, ки шармгоҳашонро ҳифз мекунанд وَالَّذِينَ هُمْ لِأُزْوَجِهِمْ حَافِظُونَ ﴿٥﴾
6. Магар дар мавриди ҳамсарон ё канизонашон, ки [дар баҳрагирии чинсӣ аз онҳо] накухише бар онон нест إِلَّا عَلَىٰ أَزْوَاجِهِمْ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ فَإِنَّهُمْ غَيْرُ مَلُومِينَ ﴿٦﴾
7. Пас, ҳар ки фаротар аз ин бихоҳад, ононанд, ки аз ҳад даргузаштаанд فَمَنْ أَبْتَغَىٰ وَرَاءَ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْعَادُونَ ﴿٧﴾
8. Ва [дар зумраи муъминонанд] касоне, ки амонатҳо ва аҳди худро риоят мекунанд وَالَّذِينَ هُمْ لِأَمْتِنَتِهِمْ وَعَهْدِهِمْ رَاعُونَ ﴿٨﴾
9. Ва касоне, ки бар [адои] намозхояшон мувофиқат мекунанд وَالَّذِينَ هُمْ عَلَىٰ صَلَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ ﴿٩﴾
10. Инонанд, ки ворисон ҳастанд أُولَٰئِكَ هُمُ الْوَارِثُونَ ﴿١٠﴾
11. [Ҳамон] Касоне, ки бихишти баринро ба ирс мебаранд [ва] дар он ҷовидонанд الَّذِينَ يَرِثُونَ الْفِرْدَوْسَ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿١١﴾
12. Ва дар ҳақиқат, инсонро аз чакидае аз гил офаридем وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنسَانَ مِنْ سُلَالَةٍ مِّن طِينٍ ﴿١٢﴾
13. Сипас ўро ба шакли нутфае дар қароргоҳе устувор [рахим] ниҳодем ثُمَّ جَعَلْنَاهُ نُطْفَةً فِي قَرَارٍ مَّكِينٍ ﴿١٣﴾

(*) Муъминун (Муъминон).

14. Сипас нутфаро [Ба шакли] хуни баста сохтем ва он гоҳ хуни бастаро [ба сурати] порагӯште сохтем, сипас порагӯштро [ба шакли] устухон даровардем ва он гоҳ бар устухонҳо гӯшт пӯшонидем. Сипас он [чанин]-ро офаринише дигар бахшидем. Пас, [пурбаракату] бузургвор аст Аллоҳ таоло, ки накутарин офаринанда аст

ثُمَّ خَلَقْنَا النُّطْفَةَ عَلَقَةً فَخَلَقْنَا الْعَلَقَةَ مُضْغَةً فَخَلَقْنَا الْمُضْغَةَ عِظًا فَكَسَوْنَا الْعِظَ لَحْمًا ثُمَّ أَنْشَأْنَاهُ خَلْقًا آخَرَ فَتَبَارَكَ اللَّهُ أَحْسَنُ الْخَالِقِينَ ﴿١٤﴾

15. Сипас шумо [пас аз тайи мароҳили зиндагӣ] ҳатман, хоҳед мурд

ثُمَّ إِنَّكُمْ بَعْدَ ذَلِكَ لَمَيِّتُونَ ﴿١٥﴾

16. Он гоҳ бе тардид, дар рӯзи киёмат барангехта мешавед

ثُمَّ إِنَّكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ تُبْعَثُونَ ﴿١٦﴾

17. Ва ба яқин Мо бар фарозатон хафт осмон офаридем ва [харгиз] аз офариниш ғофил набудаем

وَلَقَدْ خَلَقْنَا فَوْقَكُمْ سَبْعَ طَرَائِقٍ وَمَا كُنَّا عَنِ الْخَلْقِ غَافِلِينَ ﴿١٧﴾

18. Ва аз осмон ба андозае муайян [барои ниёзи махлуқот] обе фиристодем ва онро дар замин ҷой додем ва ҳатман, барои аз байн бурданаш [низ] қомилан тавоноем

وَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً بِقَدَرٍ فَأَسْكَنَّاهُ فِي الْأَرْضِ وَإِنَّا عَلَى ذَهَابٍ بِهِ لَقَادِرُونَ ﴿١٨﴾

19. Сипас тавассути он [об] бароятон боғҳое аз дарахтони хурмо ва ангур падида овардем, ки дар он [боғҳо] барои шумо меваҳое бисёре аст ва аз он [махсулот] меҳӯред

فَأَنْشَأْنَا لَكُمْ بِهِ جَنَّاتٍ مِّنْ نَّجِيلٍ وَأَعْتَبْنَا لَكُمْ فِيهَا فَاوَكَّهُ كَثِيرَةٌ وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿١٩﴾

20. Ва дарахте [офаридем], ки аз Тури Сино бармеояд ва рағғани [зайтун] медиҳад ва хӯрише барои хӯрандагон аст

وَشَجَرَةً تَخْرُجُ مِنْ طُورِ سَيْنَاءَ تَنْبُتُ بِالذَّهْنِ وَصَبِغٍ لِلْأَكْلِينَ ﴿٢٠﴾

21. Ва бе тардид, барои шумо дар [вучуди] чаҳорпоён ибрате [аз қудрати Аллоҳ таоло] аст: аз он чи дар шиками онҳост ба шумо [шир] менӯшонем ва дар [вучуди] онҳо бароятон судҳои бисёре вучуд дорад ва аз [гӯшти] онҳо меҳӯред

وَإِنَّ لَكُمْ فِي الْأَنْعَامِ لَعِبْرَةً لِّتُسْقِيَهُمْ مِّمَّا فِي بُطُونِهَا وَلَكُمْ فِيهَا مَنَافِعُ كَثِيرَةٌ وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿٢١﴾

22. [Дар хушкӣ] Бар онҳо савор мешавед ва [дар об] бар киштиҳо

وَعَلَيْهَا وَعَلَى الْفُلْكِ تُحْمَلُونَ ﴿٢٢﴾

23. Ва бе тардид, Мо Нухро ба сӯйи қавмаш фиристодем, пас, [ба онон] гуфт: «Эй қавми ман, Аллохро бипарастед [ки] чуз Ё маъбуде [ба ҳақ] надоред. Оё парво намекунед?»

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ فَقَالَ يَتَّبِعُونَ اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٢٣﴾

24. Пас, ашроф ва бузургони қавмаш, ки куфр варзида буданд, гуфтанд: «Ин [мард касе] нест, магар башаре ҳамчун шумо, [ки] мехоҳад бар шумо баргарӣ чӯяд. Агар Аллоҳ таоло мехост, фариштагоне [ба сӯятон] нозил мекард. Мо инро [ки Нух мегӯяд] дар миёни ниёғони худ нашнидаем

فَقَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ مَا هَذَا إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُكُمْ يُرِيدُ أَنْ يَتَفَضَّلَ عَلَيْكُمْ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَأَنْزَلَ مَلَائِكَةً مَّا سَمِعْنَا بِهَذَا فِي آبَائِنَا الْأَوَّلِينَ ﴿٢٤﴾

25. Ё марди девонае беш нест. Пас, то муддате мунтазир бошед [ки ё дурӯғаш ошкор гардад ва даст аз даъваташ бардорад ё маргаш фаро расад]

إِنْ هُوَ إِلَّا رَجُلٌ بِهِ جِنَّةٌ فترَبَّصُوا بِهِ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿٢٥﴾

26. [Нух] Гуфт: «Парвардигоро, маро дар баробари тақзиби онон ёрӣ кун»

قَالَ رَبِّ أَنْصُرْنِي بِمَا كَذَّبُونِ ﴿٢٦﴾

27. Пас, ба ӯ ваҳй кардем: «Киштиро таҳти назари Мо ва ба ваҳйи Мо бисоз ва ҳангоме ки фармони [азоби] Мо фаро расад ва [ба нишонаи расидани тӯфон об аз] танӯр чӯшад, аз ҳар навъи [хайвон] як чуфти [нару мода] дар киштӣ савор кун ва хонаводаатро [низ ҳамроҳи худ бубар], магар касоне, ки пештар ваъда [-и ҳалок] бар онон муқаррар шудааст ва дар бораи [начоти] касоне, ки ситам кардаанд, бо Ман сухан нагӯ, [чаро ки] онон ҳатман, ғарқ хоҳанд шуд

فَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِ أَنْ اصْنَعِ الْفُلْكَ بِأَعْيُنِنَا وَوَحَيْنَا إِذَا جَاءَ أَمْرُنَا وَفَارَ التَّنُّورُ فَاسْلُكْ فِيهَا مِنْ كُلِّ زَوْجَيْنِ اثْنَيْنِ وَأَهْلَكَ إِلَّا مَن سَبَقَ عَلَيْهِ الْقَوْلُ مِنْهُمْ وَلَا تُخَلِّطْنِي فِي الَّذِينَ ظَلَمُوا إِنَّهُمْ مُّعْرِضُونَ ﴿٢٧﴾

28. Пас, ҳангоме ки ту ва ҳамроҳонат бар киштӣ савор шудед, бигӯ: «Сипос махсуси Аллоҳ таоло аст, ки моро аз [чанги] гурӯҳи ситамгор начот дод»

فَإِذَا اسْتَوَيْتَ أَنْتَ وَمَنْ مَعَكَ عَلَى الْفُلْكِ فَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي جَعَلَنَا مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٢٨﴾

29. Ва [низ] бигӯ: «Парвардигоро, моро дар манзилгоҳе пурбаракат фуруд овар, ки Ту бехтарин фурудоварандаӣ»

وقُلْ رَبِّ أَنْزِلْنِي مُنْزَلًا مُّبَارَكًا وَأَنْتَ خَيْرُ الْمُنْزِلِينَ ﴿٢٩﴾

30. Бе тардид, дар ин [мочаро] нишонаҳое [аз қудрати Аллоҳ таоло дар начоти муъминон ва

إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ وَإِن كُنَّا لَمُبْتَلِينَ ﴿٣٠﴾

азоби кофирон] аст ва яқинан, Мо озмоишгар
[-и имон ва куфри мардум] будаем

31. Он гоҳ гурӯҳи дигареро пас аз онон падида
овардем

ثُمَّ أَنْشَأْنَا مِنْ بَعْدِهِمْ قَرْنًا آخَرِينَ ﴿٣١﴾

32. Ва аз худашон паёмбаре дар [миёни] онон
фиристодем [то бигӯяд]: «Аллохро бипарастед,
[ки] чуз ӯ маъбуде [ба ҳақ] надоред. Оё парво
намекунед?»

فَأَرْسَلْنَا فِيهِمْ رَسُولًا مِنْهُمْ أَنْ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ
غَيْرِهِ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٣٢﴾

33. Гурӯҳе аз ашроф ва бузургони қавмаш, ки
куфр варзида буданд ва дидори охиратро
дурӯғ меангошганд ва дар зиндагии дунё ба
онон неъмату осоиш дода будем, гуфтанд: «Ин
[мард касе] нест, магар башаре ҳамчун шумо.
Аз он чи [шумо] мехӯред, [ӯ низ] мехӯрад ва
аз он чи ки шумо менӯшед, [ӯ низ] менӯшад
[пас, бартарие надорад, ки паёмбар бошад]

وَقَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِهِ الَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِلِقَاءِ الْآخِرَةِ وَأُتِرْتُمْ
فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا مَا هَذَا إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُكُمْ يَأْكُلُ مِمَّا تَأْكُلُونَ
مِنْهُ وَيَشْرَبُ مِمَّا تَشْرَبُونَ ﴿٣٣﴾

34. Ва агар аз башаре ҳамчун худ итоат кунед, дар
он сурат яқинан, зиёнкоред

وَلَيْنِ أَطَعْتُمْ بَشَرًا مِثْلَكُمْ إِنَّكُمْ إِذَا لَخَسِرُونَ ﴿٣٤﴾

35. Оё ӯ ба шумо ваъда медиҳад, ки вақте мурдед
ва хоку устухон шудед, [дар қиёмат аз гӯр]
берун оварда мешавед?

أَيَعِدْكُمْ أَنْكُمْ إِذَا مِتُّمْ وَكُنْتُمْ تُرَابًا وَعِظْمًا أَنْكُمْ نُخْرِجُونَ ﴿٣٥﴾

36. Он чи ба шумо ваъда медиҳад, чи дур аст, чи дур!

﴿هِيَ هِيَ هِيَ هِيَ لِمَا تُوْعَدُونَ﴾ ﴿٣٦﴾

37. [Зиндагонӣ] Чуз ҳамин зиндагии дунёии мо
нест. [Гурӯҳе] Мемирем [ва гурӯҳе ба чойи
онҳо] зинда мешавем ва ҳаргиз [пас аз марг]
барангехта нахоҳем шуд

إِنْ هِيَ إِلَّا حَيَاتُنَا الدُّنْيَا نَمُوتُ وَنَحْيَا وَمَا نَحْنُ بِمَبْعُوثِينَ ﴿٣٧﴾

38. ӯ [касе] нест, магар мардед, ки бар Аллох таоло
дурӯғ мебандад ва мо ба ӯ имон намеоварем»

إِنْ هُوَ إِلَّا رَجُلٌ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا وَمَا نَحْنُ لَهُ بِمُؤْمِنِينَ ﴿٣٨﴾

39. Паёмбарашон] Гуфт: «Парвардигоро, маро
дар баробари такзиби онон ёрӣ кун»

قَالَ رَبِّ انصُرْنِي بِمَا كَذَّبُونَ ﴿٣٩﴾

40. [Аллох таоло] Фармуд: «Пас аз андак замоне,
[аз кори худ] сахт пушаймон мешаванд»

قَالَ عَمَّا قَلِيلٍ لِيُصِيبَكُمْ نَذِيرٌ ﴿٤٠﴾

41. Пас, бонг [-и маргбор]-е ононро ба ҳақ фуру гирифт ва [ҳамчун] хору хошокашон намудем. Пас, қавми ситамгор [аз раҳмати Аллоҳ таоло] дур бод!
42. Сипас баъд аз онон наслҳое дигар падидавардем
43. Ҳеч уммате на аз аҷали худ пешӣ мегирад ва на таъхир мекунад
44. Сипас паёмбарони худро паёпай фиристодем. Ҳар гоҳ паёмбаре барои [ҳидояти] уммате меомад, ўро дурўғў меангоштан, пас, [Мо низ] ононро яке пас аз дигаре халок кардем ва ононро достонҳо [-и ибратомўзе барои ояндагон] қарор додем. Пас, нобуд бод, қавме, ки имон намеоваранд!
45. Сипас Мўсо ва бародараш Ҳорунро бо оёти [нуҳгонаи] хеш ва далоили ошкор фиристодем
46. Ба сўйи Фиръавн ва ашрофи [қавми] ў, вале онон гарданкашӣ карданд ва гурўхе бартарихох буданд
47. Ва гуфтанд: «Оё ба ду инсонӣ монанди худ имон биёварем, ҳол он ки қавмашон бардағони мо хастанд?»
48. Пас он дуру дурўғў ангоштан, [ва] саранҷом халок шуданд
49. Ва бе тардид, ба Мўсо китоби [Таврот] додем, бошад, ки [Бани Исроил] ҳидоят шаванд
50. Ва писари Марям ва модарашро нишонае [аз қудрати илоҳӣ] қарор додем ва ононро дар маконе баланд ва ҳамворе, ки дорои амният ва обе [зулолу] чорӣ буд, чой додем
- فَأَخَذْتُهُمُ الصَّيْحَةَ بِالْحَقِّ فَجَعَلْنَاهُمْ عُنُقًا فَبَعَدًا لِّلْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٤١﴾
- ثُمَّ أَنْشَأْنَا مِنْ بَعْدِهِمْ قُرُونًا ءآخَرِينَ ﴿٤٢﴾
- مَا تَسْبِقُ مِنْ أُمَّةٍ أَجْلَهَا وَمَا يَسْتَسْخِرُونَ ﴿٤٣﴾
- ثُمَّ أَرْسَلْنَا رُسُلَنَا تَتْرًا كُلِّ مَا جَاءَ أُمَّةً رَّسُولُهَا كَذَّبُوهُ فَاتَّبَعْنَا بَعْضَهُمْ بَعْضًا وَجَعَلْنَاهُمْ أَحَادِيثَ فَبَعَدًا لِّلْقَوْمِ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٤٤﴾
- ثُمَّ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ وَأَخَاهُ هَارُونَ بِآيَاتِنَا وَسُلْطٰنٍ مُّبِينٍ ﴿٤٥﴾
- إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ ؕ فَاسْتَكْبَرُوا وَكَانُوا قَوْمًا عَالِينَ ﴿٤٦﴾
- فَقَالُوا أَنُؤْمِنُ لِبَشَرَيْنِ مِثْلِنَا وَقَوْمُهُمَا لَنَا عٰبِدُونَ ﴿٤٧﴾
- فَكَذَّبُوهُمَا فَكَانُوا مِنَ الْمُهْلَكِينَ ﴿٤٨﴾
- وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَىٰ الْكِتَابَ لَعَلَّهُمْ يَهْتَدُونَ ﴿٤٩﴾
- وَجَعَلْنَا ابْنَ مَرْيَمَ وَأُمَّهُ ءآيَةً وَءَاوَيْنَهُمَا إِلَىٰ رُبُوَّةٍ ذَاتِ قَرَارٍ وَمَعِينٍ ﴿٥٠﴾

51. Эй паёмбарон, аз [ғизоҳои] покиза бихӯред ва кори шоиста анҷом диҳед. Яқинан, ман ба он чи мекунад, огоҳам
- يَا أَيُّهَا الرُّسُلُ كُلُّوا مِنَ الطَّيِّبَاتِ وَأَعْمَلُوا صَالِحًا إِنِّي بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ ﴿٥١﴾
52. Ва дар ҳақиқат, ин дини шумо дини воҳид [ба номи ислом] аст ва ман Парвардигоратон ҳастам. Пас, аз ман парво кунед [битарсед]
- وَإِنَّ هُدَىٰ أُمَّتَكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَأَنَا رَبُّكُمْ فَاتَّقُونِ ﴿٥٢﴾
53. Аммо [пайравонашон ихтилоф карданд ва] дар кори динашон миёни худ фирка-фирка ва пароканда гаштанд ва ҳар гурӯҳе ба он чи наздашон аст, дилхушанд [чаро ки худро бар ҳақ медонанд]
- فَتَقَطَّعُوا أَمْرَهُم بَيْنَهُمْ زُبُرًا كُلُّ حِزْبٍ بِمَا لَدَيْهِمْ فَرِحُونَ ﴿٥٣﴾
54. Пас, [эй Паёмбар] ононро то вақте [ки азоб фаро мерасад] дар ҷаҳлу нодонишон раҳо кун
- فَذَرَهُمْ فِي عَمْرَتِهِمْ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿٥٤﴾
55. Оё гумон мекунад, он чи аз сарвату фарзандон, ки ба онон медиҳем,
- أَيَحْسَبُونَ أَنَّمَا نُمِدُّهُمْ بِهِ مِنْ مَّالٍ وَنَيْنٍ ﴿٥٥﴾
56. [барои ин аст, ки] шитобон некиҳоро ба эшон бирасонем? [На, ҳаргиз чунин нест] Балки онон [ҳақиқатро] дарнамеёбанд
- نُسَارِعُ لَهُمْ فِي الْخَيْرَاتِ بَلْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٥٦﴾
57. Касоне, ки аз бими Парвардигорашон тарсонанд
- إِنَّ الَّذِينَ هُمْ مِنْ خَشْيَةِ رَبِّهِمْ مُشْفِقُونَ ﴿٥٧﴾
58. Ва касоне, ки ба оёти Парвардигорашон имон меоваранд
- وَالَّذِينَ هُمْ بِآيَاتِ رَبِّهِمْ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٨﴾
59. Ва касоне, ки ба Парвардигорашон ширк намеварзанд
- وَالَّذِينَ هُمْ بِرَبِّهِمْ لَا يُشْرِكُونَ ﴿٥٩﴾
60. Ва касоне, ки дар анҷоми корҳои хайр мекушанд ва аз ин ки ба сӯи Парвардигори хеш бозмегарданд, [ва аз ин ки корҳои некашон мақбули даргоҳи ҳақ воқеъ нашавад] дилхояшон харосон аст
- وَالَّذِينَ يُؤْتُونَ مَا آتَوْا وَقُلُوبُهُمْ وَجِلَةٌ أَنَّهُمْ إِلَىٰ رَبِّهِمْ رَاجِعُونَ ﴿٦٠﴾
61. Инон дар некиҳо шитоб мекунад ва дар анҷоми он [аз якдигар] пешӣ мегиранд
- أُولَٰئِكَ يُسْرِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ وَهُمْ لَهَا سَابِقُونَ ﴿٦١﴾

62. Ва [Мо] ба ҳеч кас чуз ба андозаи тавонаш таклиф намекунем ва назди Мо китобест, ки [дар бораи аъмоли бандагон] ба ҳақ суҳан мегӯяд ва ба онон ситам намешавад
 وَلَا نُكَلِّفُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا وَلَدَيْنَا كِتَابٌ يَنْطِقُ بِالْحَقِّ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٦٢﴾
63. [На] Балки дилҳояшон аз ин [китоб] дар ғафлат аст ва онон ба чуз ин [гуноҳи куфр] корхое [дигар низ] анҷом медиҳанд
 بَلْ قُلُوبُهُمْ فِي غَمْرَةٍ مِّنْ هَذَا وَلَهُمْ أَعْمَلٌ مِّنْ دُونِ ذَلِكَ هُمْ لَهَا عَمِلُونَ ﴿٦٣﴾
64. То хангоме ки сарватмандонашонро ба азоб гирифта кунем, ногаҳон фарёди зорӣ сар медиҳанд
 حَتَّىٰ إِذَا أَخَذْنَا مُتْرَفِيهِم بِالْعَذَابِ إِذَا هُمْ يَجْعَرُونَ ﴿٦٤﴾
65. [Ба онон гуфта мешавад] «Имрӯз нола ва зорӣ накунед, [ки] ҳаргиз аз сӯи мо ёри нахоҳед шуд
 لَا تَجْعَرُوا أَلْيَوْمَ إِنَّكُمْ مِّنَّا لَا تُنصَرُونَ ﴿٦٥﴾
66. Бе тардид, оёти Ман пайваста бар шумо хонда мешуд, вале [аз ҳақ] рӯй мегардонед
 قَدْ كَانَتْ آيَاتِي تُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ فَكُنْتُمْ عَلَىٰ آعْقَابِكُمْ تُنكصُونَ ﴿٦٦﴾
67. Дар ҳоле ки дар баробараш такабур мекардед [ва дар маҷолиси шабонаи худ] ба бадгӯӣ мепардохтед
 مُسْتَكْبِرِينَ بِهِ سِمِرًا تَهْجُرُونَ ﴿٦٧﴾
68. Оё онон дар ин гуфтор [Курыон] наяндешидаанд ё [магар] чизе барояшон омада, ки барои ниёгонашон наёмадааст?
 أَفَلَمْ يَدَّبَّرُوا الْقَوْلَ أَمْ جَاءَهُمْ مَا لَمْ يَأْتِ آبَاءَهُمُ الْأَوَّلِينَ ﴿٦٨﴾
69. Ё паёмбарашонро нашинохтаанд ва [аз ин рӯст, ки] инкораш мекунанд
 أَمْ لَمْ يَعْرِفُوا رَسُولَهُمْ فَهُمْ لَهُ مُنْكَرُونَ ﴿٦٩﴾
70. Ё мегӯянд, ӯ чунун дорад? [На, чунин нест] Балки [ӯ дини] ҳақро барояшон овардааст, вале бештарашон аз [пазириши] ҳақ нохушнуданд
 أَمْ يَقُولُونَ بِهِ جِنَّةٌ بَلْ جَاءَهُمُ بِالْحَقِّ وَأَكْتَرَتْهُمْ لِلْحَقِّ كَرِهُونَ ﴿٧٠﴾
71. Агар Аллоҳ таоло аз ҳавасҳои онон пайравӣ кунад [ва умури ҳастӣ ба майли кофирон идора шавад], осмонҳо ва замин ва ҳар ки дар онҳост, табоҳ мегардад, балки барои онон пандашон [Курыон]-ро овардаем [ки моёи иззату шарафашон аст], вале онон аз пандашон рӯйгардонанд
 وَلَوْ أَتَبَعَ الْحَقُّ أَهْوَاءَهُمْ لَفَسَدَتِ السَّمَوَاتُ وَالْأَرْضُ وَمَنْ فِيهِنَّ بَلْ أَتَيْنَهُمْ بِذِكْرِهِمْ فَهُمْ عَن ذِكْرِهِمْ مُعْرِضُونَ ﴿٧١﴾

72. [Эй Паёмбар] Оё ту аз онон [барои таблиғи дин] подоше металаби? Ва ҳол он ки подоши Парвардигорат [басе] беҳтар аст ва ӯ беҳтарин рӯзидиханда аст
- ﴿أَمْ تَسْأَلُهُمْ خَرْجًا فَخَرَاجُ رَبِّكَ خَيْرٌ وَهُوَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ﴾ (72)
73. Ва бе тардид, ту ононро ба роҳе рост даъват мекуни
- ﴿وَإِنَّكَ لَتَدْعُوهُمْ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ﴾ (73)
74. Касоне, ки ба охират имон надоранд, ҳагман аз ин роҳи [рост] мунҳариф шудаанд
- ﴿وَإِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ عَنِ الصِّرَاطِ لَنُكَيِّبُونَ﴾ (74)
75. Агар ба онон раҳм кунем ва балову ранчero, ки [аз қахти ва гуруснаги] дидаанд, аз эшон баргараф созем, бар саркашӣ [ва гумроҳии] хеш пофишорӣ мекунанд [ва ҳамчунон] ба бeрoҳa мeрaвaнд
- ﴿وَلَوْ رَحَّمْنَاهُمْ وَكَشَفْنَا مَا بِهِمْ مِّنْ ضُرٍّ لَلْجُؤُا فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ﴾ (75)
76. Дар ҳақиқат, [Мо] ононро ба азоб [-у бало] гирифтoр сохтем [то бедoр шaвaнд], аммо дар барoбaри Парвaрдигoрaшoн фyрyтaнӣ нaнaмyдaнд ва [бa дaргoҳaш тaзaррyъ вa] зoрӣ нaкaрдaнд
- ﴿وَلَقَدْ أَخَذْنَاهُم بِالْعَذَابِ فَمَا اسْتَكَانُوا لِرَبِّهِمْ وَمَا يَتَضَرَّعُونَ﴾ (76)
77. [Онон пайваста чунин ҳастанд] То он гоҳ ки даре аз азоби саҳт бар онон мекушоem [ва чунон гирифтoр шaвaнд], ки [аз ҳама ҷo] маъюс гарданд
- ﴿حَتَّىٰ إِذَا فَتَحْنَا عَلَيْهِم بَابًا ذَا عَذَابٍ شَدِيدٍ إِذَا هُمْ فِيهِ مُبْلِسُونَ﴾ (77)
78. [Эй мункирони қиёмат] Аллоҳ таоло аст, ки барои шумо гӯшу чашм ва дил падида овард. Чи андак сипос мегузored!
- ﴿وَهُوَ الَّذِي أَنشَأَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ وَالْأَفْئِدَةَ قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ﴾ (78)
79. Ва ӯст, ки шуморо дар замин [офарид ва] пароканда кард ва [рӯзи қиёмат] ба сӯйи ӯ чамъ мешавед
- ﴿وَهُوَ الَّذِي ذَرَأَكُمْ فِي الْأَرْضِ وَإِلَيْهِ تُحْشَرُونَ﴾ (79)
80. Ва ӯст, ки зинда мекунад ва мемиронанд ва ихтилофи шабу рӯз аз тадбири ӯст. Оё намеандешед?
- ﴿وَهُوَ الَّذِي يُحْيِي وَيُمِيتُ وَلَهُ اخْتَلَفَ اللَّيْلُ وَالنَّهَارُ أَفَلَا تَعْقِلُونَ﴾ (80)
81. [Чунин накарданд] Балки онон низ ҳамон [суханонero] гуфтанд, ки пешиниён мегуфтанд
- ﴿بَلْ قَالُوا مِثْلَ مَا قَالَ الْأُولَؤُنَ﴾ (81)

82. Гуфтанд: «Оё хангоме ки мурдему хоку устухон шудем, барангехта хоҳем шуд?» ﴿قَالُوا أءَدَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظْمًا أءِنَّا لَمَبْعُوثُونَ﴾
83. Бе тардид, ин ваъдаро пеш аз ин низ ба мо ва ниёгонамон додаанд. Ин [сухан чизе] нест, магар [дурӯғҳо ва] афсонаҳои пешиниён ﴿لَقَدْ وءَدْنَا نَحْنُ وَءَابَاؤُنَا هَذَا مِنْ قَبْلُ اِنْ هَذَا اِلَّا اَسْطِيْرُ الْاَوَّلِيْنَ﴾
84. [Эй Паёмбар, ба мункирони меод] бигӯ: «Агар медонед, [бигӯед], замин ва ҳар ки дар он аст, аз они кист?» ﴿قُلْ لِمَنِ الْاَرْضُ وَمَنْ فِيهَا اِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ﴾
85. Хоҳанд гуфт: «[Ҳама] Аз они Аллоҳ таоло аст». Бигӯ: «Пас, оё панд намегиред?» ﴿سَيَقُولُوْنَ لِلّٰهِ قُلْ اَفَلَا تَذَكَّرُوْنَ﴾
86. Бигӯ: «Парвардигори ҳафт осмон ва Парвардигори Арши бузург кист?» ﴿قُلْ مَنْ رَّبُّ السَّمٰوٰتِ السَّبْعِ وَرَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيْمِ﴾
87. Хоҳанд гуфт: «[Ҳама] Аз они Аллоҳ таоло аст». Бигӯ: «Пас, оё [аз Аллоҳ таоло] парво намекунд?» ﴿سَيَقُولُوْنَ لِلّٰهِ قُلْ اَفَلَا تَتَّقُوْنَ﴾
88. Бигӯ: «Агар медонед, [бигӯед] фармонравоии ҳама чиз ба дасти кист? Ва [кист, ки] паноҳ медиҳад ва касе дар баробари [азоби] ӯ паноҳ надорад?» ﴿قُلْ مَنْ يَّبْدِيْهِ مَلَكُوْتُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ يُجَبِّرُ وَلَا يُجَارُ عَلَيْهِ اِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُوْنَ﴾
89. Хоҳанд гуфт: «[Фармонравоии ҳама чиз] Аз они Аллоҳ таоло аст». Бигӯ: «Пас, чи гуна афсун мешавед [ва намеандешед]?» ﴿سَيَقُولُوْنَ لِلّٰهِ قُلْ فَاَنىُّ تُسْحَرُوْنَ﴾
90. [Чунин нест, ки кофирон гумон мекунанд] Балки Мо ҳақро барояшон овардем ва яқинан, онон дурӯғгӯ ҳастанд ﴿بَلْ اَتَيْنَهُمْ بِالْحَقِّ وَاِنَّهُمْ لَكٰذِبُوْنَ﴾
91. Аллоҳ таоло ҳаргиз фарзанде барнагузидааст ва ҳеч маъбуде бо ӯ нест. [Агар чунин буд] Он гоҳ ҳар маъбуде он чиро офарида буд, [бо худ] мебурд ва мусалламан, бархе бар бархе дигар бартарӣ мечустанд [ва низоми ҳастӣ табоҳ мегашт]. Аллоҳ таоло аз он чи [мушрикони] тавсиф мекунанд, муназзаҳ аст ﴿مَا اَتَّخَذَ اللّٰهُ مِنْ وٰلِدٍ وَمَا كَانَ مَعَهُ مِنْ اِلٰهٍ اِذَا لَدَّهَبَ كُلُّ اِلٰهٍ بِمَا خَلَقَ وَلَعَلَّ بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ سُبْحٰنَ اللّٰهِ عَمَّا يُصِفُوْنَ﴾
92. ӯ донои ниҳону ошкор аст ва аз он чи бо Вай шарик месозанд, бартар аст ﴿عَلِيْمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَتَعَلٰى عَمَّا يُشْرِكُوْنَ﴾

93. Бигӯ: «Парвардигоро, агар он [азобе]-ро, ки ба онон ваъда дода мешавад, ба ман нишон медиҳӣ [ки шоҳидаш бошам],
- قُلْ رَبِّ إِمَّا تُرِيّي مَا يُوعَدُونَ ﴿٩٣﴾
94. Пас, Парвардигоро маро дар [хангоми азоб дар канори ин] гурӯҳи ситамгор қарор мадеҳ»
- رَبِّ فَلَا تَجْعَلْنِي فِي الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٩٤﴾
95. Ва ҳатман, Мо тавоноём, ки он чиро ба онон ваъда медиҳем, ба ту нишон диҳем
- وَإِنَّا عَلَىٰ أَنْ نُرِيكَ مَا نَعِدُهُمْ لَقَدِيرُونَ ﴿٩٥﴾
96. [Эй Паёмбар] бадиरो ба шевае, ки бехтар аст, дафъ кун [ва бубахшу шикебо бош]. Мо ба он чи [мушрикон дар бораи ту] тавсиф мекунамд, донотарем
- أَدْفَعْ بِآيَاتِي هِيَ أَحْسَنُ السَّيِّئَةِ نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَصِفُونَ ﴿٩٦﴾
97. Ва бигӯ: «Парвардигоро, ман аз васвасаҳои шаётин ба Ту паноҳ мебарам
- وَقُلْ رَبِّ أَعُوذُ بِكَ مِنْ هَمَزَاتِ الشَّيْطَانِ ﴿٩٧﴾
98. Ва Парвардигоро, аз ин ки онҳо назди ман хозир шаванд, [низ] ба Ту паноҳ мебарам»
- وَاعُوذُ بِكَ رَبِّ أَنْ يَحْضُرُونِ ﴿٩٨﴾
99. [Кофирон пайваста бар ақидаи ботилашон ҳастанд] То хангоме ки марги яке аз онон фаро расад, [он гоҳ дар ҳоле ки] назди Парвардигори [худ нолаву зорӣ мекунад, ба фариштагон] мегӯяд: «Маро [ба дунё] бозгардонед
- حَتَّىٰ إِذَا جَاءَ أَحَدَهُمُ الْمَوْتُ قَالَ رَبِّ ارْجِعُونِ ﴿٩٩﴾
100. Шояд дар он чи [кӯтоҳӣ намуда ва] тарк кардам, кори шоистае анҷом диҳам». Ҳаргиз чунин нест. Бе тардид, ин фақат сухане аст, ки ӯ ба забон мегӯяд [ва ҳаргиз рафтораш тағйир намекунад] ва рӯзе, ки барангехта шаванд, пушти сарашон барзахест
- لَعَلِّي أَعْمَلُ صَالِحًا فِيمَا تَرَكْتُ كَلَّا إِنَّهَا كَلِمَةٌ هُوَ قَائِلُهَا وَمِنْ وَرَائِهِمْ بَرْزَخٌ إِلَىٰ يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿١٠٠﴾
101. Рӯзе, ки дар сур дамида мешавад, ҳеч як аз [ифтихороти хонаводагӣ ва] пайвандҳои хешовандӣ миёнашон [барқарор] нахоҳад буд ва [аз ваҳшати азоб] аз [ҳоли] якдигар намекурсанд
- فَإِذَا نُفِخَ فِي الصُّورِ فَلَا أَنْسَابَ بَيْنَهُمْ يَوْمَئِذٍ وَلَا يَتَسَاءَلُونَ ﴿١٠١﴾
102. Ва ҳар ки вазнаи аъмолаш сангин бошад, ононанд, ки растагоранд
- فَمَنْ ثَقُلَتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿١٠٢﴾

103. Ва ҳар ки вазнаи аъмолаш сабук бошад, ононанд, ки ба хеш зиён задаанд ва дар дузах ҷовидонанд ﴿۱۰۳﴾
 وَمَنْ حَفَّتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَٰئِكَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنفُسَهُمْ فِي جَهَنَّمَ خَالِدُونَ ﴿۱۰۳﴾
104. Оташ чехраҳояшонро месӯзонад ва дар он чо рӯйгурш ва зиштманзаранд ﴿۱۰۴﴾
 تَلْفَحُ وُجُوهَهُمُ النَّارُ وَهُمْ فِيهَا كَالِحُونَ ﴿۱۰۴﴾
105. [Ба онон гуфта мешавад] «Магар на ин буд, ки оётам бар шумо хонда мешуд ва онҳоро дурӯғ меангоштед?» ﴿۱۰۵﴾
 أَلَمْ تَكُنْ مِنَّا يَا أَيَّتِي تُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ فَكُنْتُمْ بِهَا تُكَذِّبُونَ ﴿۱۰۵﴾
106. [Дар посух] Мегӯянд: «Парвардигоро, бадбахти бар мо чира шуд ва гурӯҳе гумроҳ будем ﴿۱۰۶﴾
 قَالُوا رَبَّنَا عَلَبْنَا عَلَىٰ مَا شِئْتُنَا وَكُنَّا قَوْمًا ضَالِّينَ ﴿۱۰۶﴾
107. Парвардигоро, моро аз ин [дузах] берун овар. Пас, агар [ба қуфру нофармонӣ] бозгаштем, ҳатман, ситамгорем ﴿۱۰۷﴾
 رَبَّنَا أَخْرِجْنَا مِنْهَا فَإِنَّا ظَالِمُونَ ﴿۱۰۷﴾
108. [Аллоҳ таоло] Мефармояд: «Дар он [оташ] гум шавед ва бо Ман суҳан нагӯед ﴿۱۰۸﴾
 قَالَ أَحْسَبُوكُمْ فِيهَا وَلَا تُكَلِّمُونَ ﴿۱۰۸﴾
109. Гурӯҳе аз бандагонам мегуфтанд: «Парвардигоро, имон овардем, пас, моро бибахшо ва бар мо раҳм кун, [ки] бетардид, Тубхтарин бахшояндай ﴿۱۰۹﴾
 إِنَّهُ كَانَ فَرِيقٌ مِّنْ عِبَادِي يَقُولُونَ رَبَّنَا ءَامَنَّا فَأَعْفِرْ لَنَا وَأَرْحَمْنَا وَأَنْتَ خَيْرُ الرَّاحِمِينَ ﴿۱۰۹﴾
110. Вале шумо ононро масхара мекардед, то чойе, ки [саргарм шудан ба тамасхури эшон] зикр [-у ибодати] Маро аз ёдатон бурд ва ҳамчунон ба онон механдидед ﴿۱۱۰﴾
 فَأَتَّخَذْتُمُوهُمْ سَخِرَاءَ حَتَّىٰ أَنسَوَكُم ذِكْرِي وَكُنْتُمْ مِنْهُمْ تَضْحَكُونَ ﴿۱۱۰﴾
111. Имрӯз Ман ононро аз он чиҳате, ки шикейбой карданд, подош медиҳам. Оре, эшонанд, ки растагоранд ﴿۱۱۱﴾
 إِنِّي جَزَيْتُهُمُ الْيَوْمَ بِمَا صَبَرُوا أَنَّهُمْ هُمُ الْفَٰئِزُونَ ﴿۱۱۱﴾
112. [Аллоҳ таоло ба дузахиён] Мегӯяд: «Чанд сол дар замин ба сар бурдед?» ﴿۱۱۲﴾
 قُلْ كَمْ لَبِئْتُمْ فِي الْأَرْضِ عَدَدَ سِنِينَ ﴿۱۱۲﴾
113. Мегӯянд: «Як рӯз ё бахше аз як рӯзро ба сар бурдем. Аз ҳисобгарон [ки ҳисоби рӯзу солро нигах медоранд] бипурс» ﴿۱۱۳﴾
 قَالُوا لَبِئْنَا يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ فَسَلِّ الْعَادِينَ ﴿۱۱۳﴾
114. Ў мегӯяд: «[Оре] Агар медонистед, чуз андаке [дар дунё] ба сар набурдед ﴿۱۱۴﴾
 قُلْ إِنْ لَبِئْتُمْ إِلَّا قَلِيلًا لَّوْ أَنكُمْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿۱۱۴﴾

115. Оё пиндоштаед, ки шуморо беҳуда офаридаем
ва ба сӯйи Мо бозгардонида намешавед?

أَفَحَسِبْتُمْ أَنَّمَا خَلَقْنَاكُمْ عَبَثًا وَأَنَّكُمْ إِلَيْنَا لَا تُرْجَعُونَ ﴿١١٥﴾

116. Пас, баландмартаба [ва бузург] аст Аллох
таоло [ки] фармонравои ҳақ аст. Ҳеч маъбуде
[ба ҳақ] чуз Ӯ нест [ва] Парвардигори Арши
гаронқадр аст

فَتَعَلَى اللَّهِ الْمَلِكُ الْحَقُّ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْكَرِيمِ ﴿١١٦﴾

117. Ва ҳар ки бо Аллох таоло маъбуди дигареро
бихонад, яқинан, ҳеч далеле бар [ҳаққонияти]
он нахоҳад дошт ва ҳисоби ӯ бо Парвардигораш
хоҳад буд. Бе тардид, кофирон растагор
намешаванд

وَمَنْ يَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ لَا بُرْهَانَ لَهُ بِهِ فَإِنَّمَا حِسَابُهُ عِنْدَ رَبِّهِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الْكَافِرُونَ ﴿١١٧﴾

118. Ва [эй Паёмбар] бигӯ: «Парвардигоро,
[гуноҳонамро] бибахшой ва раҳм кун ва Ту
беҳтарин бахшандай»

وَقُلْ رَبِّ اغْفِرْ وَارْحَمْ وَأَنْتَ خَيْرُ الرَّاحِمِينَ ﴿١١٨﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. [Ин] Сураест, ки онро нозил кардаем ва [амал ба аҳкоми] онро вочиб намудаем ва дар он оёти равшане нозил кардаем, бошад, ки панд гиред

سُورَةٌ أَنْزَلْنَاهَا وَفَرَضْنَاهَا وَأَنْزَلْنَا فِيهَا آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿١﴾

2. Ҳар як аз зану марди зинокорро сад тозиёна бизанед ва агар ба Аллоҳ таоло ва рӯзи охираг имон доред, набояд дар [ичрои аҳкоми] дини Аллоҳ таоло нисбат ба он ду [нафар] дилсӯзӣ [ва меҳрубонии бе далел] дошта бошед ва бояд гуруҳе аз муъминон бар муҷозоташон гувоҳ бошанд

الرَّانِيَةُ وَالرَّانِي فَأَجْلِدُوا كُلَّ وَاحِدٍ مِّنْهُمَا مِائَةَ جَلْدَةٍ وَلَا تَأْخُذْكُمْ بِهِمَا رَأْفَةٌ فِي دِينِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَلْيَشْهَدْ عَذَابُهُمَا طَائِفَةٌ مِّنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢﴾

3. Марди зинокор чуз бо зани зинокор ё мушрик издивоч намекунад ва зани зинокорро [низ] чуз марди зинокор ё мушрик ба издивочи худ дарнамеоварад ва ин [заношӯӣ] бар муъминон ҳаром аст

الرَّانِي لَا يَنْكِحُ إِلَّا زَانِيَةً أَوْ مُشْرِكَةً وَالزَّانِيَةُ لَا يَنْكِحُهَا إِلَّا زَانٍ أَوْ مُشْرِكٌ وَحُرْمٌ ذَلِكَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ ﴿٣﴾

4. Ва касоне, ки [мардону] занони покдоманро [ба зино] муттаҳам мекунад ва чаҳор шохид [бар иддаои худ] намеоваранд, ононро ҳаштод тозиёна бизанед ва ҳаргиз шаҳодаташонро [дар ҳеч мавриде] напазиред ва инонанд, ки нофармонанд

وَالَّذِينَ يَرْمُونَ الْمُحْصَنَاتِ ثُمَّ لَمْ يَأْتُوا بِأَرْبَعَةِ شُهَدَاءَ فَأَجْلِدُوهُمْ ثَمَانِينَ جَلْدَةً وَلَا تَقْبَلُوا لَهُمْ شَهَادَةً أَبَدًا وَأُولَئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿٤﴾

5. Магар касоне, ки баъд аз он [туҳмат] тавба кунанд ва [рафтори гузаштаи худро] ислоҳ [-у чуброн] намоянд, пас, бе тардид, Аллоҳ таоло омурзандаи меҳрубон аст

إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا مِن بَعْدِ ذَلِكَ وَأَصْلَحُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٥﴾

6. Ва касоне, ки ҳамсарони худро [ба зино] муттаҳам мекунад ва чуз ҳештан шохиде [бар ин иддао] надоранд, пас, ҳар як аз онон бояд чаҳор бор ба Аллоҳ таоло савганд ёд кунад, ки ҳатман, рост мегӯяд

وَالَّذِينَ يَرْمُونَ أَزْوَاجَهُمْ وَلَمْ يَكُن لَّهُمْ شُهَدَاءُ إِلَّا أَنفُسُهُمْ فَشَهَادَةُ أَحَدِهِمْ أَرْبَعُ شَهَدَاتٍ بِاللَّهِ إِنَّهُ لَمِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٦﴾

(*) Нур (Рӯшноӣ).

7. Ва панчумин бор [шавҳар бигӯяд], ки лаънати Аллоҳ таоло бар ӯ бод, агар дурӯғгӯ бошад

وَالْحَمِيسَةُ أَنَّ لَعْنَتَ اللَّهِ عَلَيْهِ إِنْ كَانَ مِنَ الْكٰذِبِينَ ﴿٧﴾

8. Ва кайфари зан дар сурате бардошта мешавад, ки чаҳор бор ба Аллоҳ таоло савганд ёд кунад, ки он мард ҳатман, дурӯғгӯ аст

وَيَذَرُهَا عَنْهَا الْعَذَابَ أَنْ تَشْهَدَ أَرْبَعَ شَهَدَاتٍ بِاللَّهِ إِنَّهُ لَمِنَ الْكٰذِبِينَ ﴿٨﴾

9. Ва панчумин бор [бигӯяд], ки ҳашми Аллоҳ таоло бар ӯ бод, агар [шавҳараш] рост гуфта бошад

وَالْحَمِيسَةُ أَنَّ غَضَبَ اللَّهِ عَلَيْهَا إِنْ كَانَ مِنَ الصّٰدِقِينَ ﴿٩﴾

10. Ва [эй мардум] агар баҳшиши Аллоҳ таоло ва раҳматаш бар шумо набуд ва ин ки Аллоҳ таоло тавбапазири ҳақим аст [ҳатман, гирифтори азоб мешудед]

وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ، وَإِنَّ اللَّهَ تَوَّابٌ حَكِيمٌ ﴿١٠﴾

11. [Эй муъминон] Бе тардид, касоне, ки он тухмати бузургро [дар бораи Оиша] матраҳ карданд, гурӯҳе аз худӣ шумо ҳастанд. Гумон накунед, ки ин [мочаро] барои шумо шарр аст, балки хайре бароятон дар он [нухуфта] аст. Барои ҳар як аз онон [ки дар ин шоеапароканӣ нақш доштаанд] кайфари гуноҳест, ки муртақиб шудааст ва барои он касе аз эшон, ки баҳши бузурги он [туҳмат]-ро ба уҳда дорад, азоби бузурге [дар пеш] аст

إِنَّ الَّذِيْنَ جَاءُوا بِالْإِفْكِ عُصْبَةٌ مِّنْكُمْ لَا تَحْسَبُوهُ شَرًّا لَّكُمْ بَلْ هُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ لِكُلِّ امْرِئٍ مِّنْهُمْ مَا أَكْتَسَبَ مِنَ الْإِثْمِ وَالَّذِي تَوَلَّى كِبْرَهُ مِنْهُمْ لَهُ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١١﴾

12. Чаро ҳангоме ки ин [туҳмат]-ро шунидед, мардону занони муъмин гумони нек ба худ набурданд ва нагуфтанд: «Ин тухмате [бузургу] ошкор [ба ҳамсари паёмбар] аст?»

لَوْلَا إِذْ سَمِعْتُمُوهُ ظَنَّ الْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بِأَنْفُسِهِمْ خَيْرًا وَقَالُوا هَذَا إِفْكٌ مُّبِينٌ ﴿١٢﴾

13. Чаро чаҳор шохид бар он наёварданд? Пас, чун шохидонро наёварданд, ононанд, ки назди Аллоҳ таоло дурӯғгӯ ҳастанд

لَوْلَا جَاءُوا عَلَيْهِ بِأَرْبَعَةِ شُهَدَاءَ فَإِذْ لَمْ يَأْتُوا بِالشُّهَدَاءِ فَأُولٰٓئِكَ عِنْدَ اللَّهِ هُمُ الْكٰذِبُونَ ﴿١٣﴾

14. Ва агар баҳшиши Аллоҳ таоло ва раҳмати ӯ дар дунёву охираг набуд, ҳатман, ба кайфари он чи бад-он пардохтед, ба азобе [сахту] бузург гирифтормешудед

وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ، فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ لَمَسَّكُمْ فِي مَا أَفَضْتُمْ فِيهِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١٤﴾

15. Он гоҳ ки он [шоеа]-ро аз забони якдигар мешунидед ва суҳанеро даҳон ба даҳон накл

إِذْ تَلَقَّوْنَهُ بِأَلْسِنَتِكُمْ وَتَقُولُونَ بِأَفْوَاهِكُمْ مَا لَيْسَ لَكُمْ بِهِ عِلْمٌ وَتَحْسَبُونَهُ هَيِّنًا وَهُوَ عِنْدَ اللَّهِ عَظِيمٌ ﴿١٥﴾

мекардед, ки дар борааш ҳеч огоҳӣ [ва яқинӣ] надоштед ва онро сода [ва кучак] мепиндоштед, дар ҳоле ки он [тухмат] назди Аллоҳ таоло бисёр бузург аст

16. Чаро хангоме ки онро шунидед, нагуфтед: «Сазовор нест, ки ин [сухани бад]-ро бар забон овардем. [Парвардигоро] Ту муназаҳӣ, ин дурӯғи бузурге аст?»

وَلَوْلَا إِذْ سَمِعْتُمُوهُ قُلْتُمْ مَا يَكُونُ لَنَا أَنْ نَتَكَلَّمَ بِهَذَا سُبْحَانَكَ هَذَا بُهْتَانٌ عَظِيمٌ ﴿١٦﴾

17. Аллоҳ таоло шуморо панд медиҳад, ки агар муъмин ҳастед, ҳаргиз ин [кор]-ро такрор накунед

يَعِظُكُمُ اللَّهُ أَنْ تَعُودُوا لِمِثْلِهِ أَبَدًا إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٧﴾

18. Ва Аллоҳ таоло оёт [-и худ]-ро барои шумо баён мекунад ва Аллоҳ таоло донои ҳаким аст

وَيُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمُ الْآيَاتِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١٨﴾

19. Онон, ки дӯст доранд, байни касоне, ки имон овардаанд, зишткорӣ роиҷ гардад, хатман, дар дунё ва охира азобе дарднок [дар пеш] доранд ва Аллоҳ таоло [ҳақоику масолахро] медонад ва шумо намедонед

إِنَّ الَّذِينَ يُحِبُّونَ أَنْ تَشِيعَ الْفَاحِشَةُ فِي الَّذِينَ ءَامَنُوا لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿١٩﴾

20. Ва агар бахшиши Аллоҳ таоло ва раҳматаш бар шумо набуд ва ин ки Аллоҳ таоло дилсӯзи меҳрубон аст, [хатман, мучозоти сахте дар интизоратон буд]

وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ وَأَنَّ اللَّهَ رَعُوفٌ رَحِيمٌ ﴿٢٠﴾

21. Эй касоне, ки имон овардаед, дар роҳҳои шайтон гом нагузоред ва ҳар ки роҳҳои шайтонро мепӯяд, [бидонад, ки] ӯ танҳо ба зишткорӣ ва аъмоли нописанд фармон медиҳад ва агар бахшиши Аллоҳ таоло ва раҳматаш бар шумо набуд, ҳаргиз ҳеч як аз шумо [аз гуноҳ] пок намешуд, вале Аллоҳ таоло ҳар киро бихоҳад, пок мекунад ва Аллоҳ таоло шунавои доност

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ وَمَنْ يَتَّبِعْ خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ فَإِنَّهُ يَأْمُرُ بِالْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ مَا زَكَا مِنْكُمْ مِنْ أَحَدٍ أَبَدًا وَلَكِنَّ اللَّهَ يُزَكِّي مَنِ يَشَاءُ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢١﴾

22. Афроде аз шумо, ки бартари [имонӣ] ва вусъати [моли] доранд, набояд савганд ёд кунанд, ки ба ҳешовандон ва тихидастон ва муҳочирони дар роҳи Аллоҳ таоло [ки муртакиби гуноҳ

وَلَا يَأْتَلِ أُولُوا الْفَضْلِ مِنْكُمْ وَالسَّعَةِ أَنْ يُؤْتُوا أُولَى الْقُرْبَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَالْمُهَاجِرِينَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلْيَعْفُوا وَلْيَصْفَحُوا أَلَا تُحِبُّونَ أَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ لَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٢٢﴾

шудаанд] чизе надиханд. Онон бояд афв кунанд ва [аз гуноҳи дигарон] чашм бипӯшанд. Оё дӯст намедоред, ки Аллоҳ таоло [низ] шуморо бибахшад? Ва Аллоҳ таоло омурзандаи меҳрубон аст

23. Касоне, ки занони покдомани беҳабар [аз фахшо ва] муъмиро [ба зино] муттаҳам мекунанд, дар дунё ва охира аз раҳмати Аллоҳ таоло дур гаштаанд ва [дар охира] азобе бузург [дар пеш] доранд

إِنَّ الَّذِينَ يَرْمُونَ الْمُحْصَنَاتِ الْغَافِلَاتِ الْمُؤْمِنَاتِ لَعُنُوا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٢٣﴾

24. Рӯзе, ки забонҳо ва дастҳо ва пойҳояшон дар бораи он чи мекарданд [ва мегуфтанд], алайҳи онон гувоҳӣ медиҳанд

يَوْمَ تَشْهَدُ عَلَيْهِمْ أَلْسِنَتُهُمْ وَأَيْدِيهِمْ وَأَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٢٤﴾

25. Он рӯз Аллоҳ таоло ҷазои воқеии ононро бекаму кост медиҳад ва хоҳанд донист, ки Аллоҳ таоло ҳамон ҳаққи ошкор аст

يَوْمَ يَدْعِيهِمُ اللَّهُ دِينُهُمُ الْحَقِّ وَيَعْلَمُونَ أَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ الْمُبِينُ ﴿٢٥﴾

26. Занони палид барои мардони палиданд ва мардони палид [низ] барои занони палиданд. Ва занони пок аз они мардони поканд ва мардони пок [низ] аз они занони поканд. Инон аз он чи [нопокон дар бораашон] мегӯянд, мубарро ҳастанд [ва] омурзиши [илоҳӣ] ва рӯзии арзишманде [дар пеш] доранд

الْحَيِّثُ لِلْحَيِّثِينَ وَالْحَيِّثُونَ لِلْحَيِّثَاتِ وَالطَّيِّبَاتُ لِلطَّيِّبِينَ وَالطَّيِّبُونَ لِلطَّيِّبَاتِ أُولَئِكَ مُبَرَّءُونَ مِمَّا يَقُولُونَ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿٢٦﴾

27. Эй касоне, ки имон овардаед, ба хонаҳое ҷуз хонаҳои худ ворид нашавед, магар ин ки иҷозат бигиред ва бар аҳли он [хона] салом кунед. Ин [кор] барои шумо беҳтар аст, бошад, ки панд гиред

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَدْخُلُوا بُيُوتًا غَيْرَ بُيُوتِكُمْ حَتَّى تَسْتَأْذِنُوا وَتُسَلِّمُوا عَلَى أَهْلِهَا ذَلِكَ خَيْرٌ لَكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿٢٧﴾

28. Пас, агар касеро дар он [хона] наёфтед, ворид нашавед, то ба шумо иҷозат дода шавад ва агар ба шумо гуфта шуд: «Бозгардед!» Пас, бозгардед! [Чаро ки] Ин [касби иҷозат] барои шумо шоистатар аст ва Аллоҳ таоло ба он чи мекунад доност

فَإِنْ لَمْ تَجِدُوا فِيهَا أَحَدًا فَلَا تَدْخُلُوهَا حَتَّى يُؤْذَنَ لَكُمْ وَإِنْ قِيلَ لَكُمْ ارْجِعُوا فَارْجِعُوا هُوَ أَزْكَى لَكُمْ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ ﴿٢٨﴾

29. Бар шумо гуноҳе нест, ки ба хонаҳои ғайримаскунӣ [ва маконҳои умумӣ], ки дар он чо [эҳтиҷ ё]

لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَدْخُلُوا بُيُوتًا غَيْرَ مَسْكُونَةٍ فِيهَا مَتَعٌ لَكُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ وَمَا تَكْتُمُونَ ﴿٢٩﴾

бахрае доред, ворид шавед ва Аллоҳ таоло он
чи ошкор месозед ва он чи пинҳон медоред,
[ҳамаро] медонад

30. [Эй Паёмбар] Ба мардони муъмин бигӯ,
чашмони худро [аз нигоҳ ба номаҳрам] фуру
гиранд ва покдоманӣ пеша кунанд. Ин [кор]
барои онон покизатар аст. Бе тардид, Аллоҳ
таоло ба он чи анҷом медиханд, огоҳ аст

قُلْ لِلْمُؤْمِنِينَ يَعْضُوا مِنْ أَبْصَرِهِمْ وَيَحْفَظُوا فُرُوجَهُمْ ذَلِكَ
أَرْكَى لَهُمْ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا يَصْنَعُونَ ﴿٣٠﴾

31. Ва ба занони муъмин [низ] бигӯ, чашмони
худро [аз нигоҳ ба номаҳрам] фуру гиранд ва
покдоманӣ варзанд ва зевар [-у ороиши] худро
ошкор накуанд, магар он чи [ба сурати табиӣ]
намоён аст. Ва бояд рӯсарии худро бар сина
биафкананд [то мӯйҳо ва синаҳошон пӯшида
гардад] ва зинати худро ошкор насозанд,
магар барои шавҳар ё падар ё падаршавҳар ё
писари худ ё писари шавҳарашон ё бародар ё
писари бародар ё писари хоҳар ё [дигар] занон
ё канизон ва бардагонашон ё ҳешовандоне, ки
[дигар] ниёз ва тамоюле ба занон надоранд ё
кӯдаконе, ки аз масоили чинсии занон огоҳӣ
наёфтаанд. Ҳамчунин, [хангоми роҳ рафтани]
пойҳои худро [чунон бар замин] накубанд, ки
[садои] зиннатҳои, ки [зери либос] пинҳон
кардаанд, [халхол] ошкор шаванд. Ва эй
муъминон, ҳамагӣ ба сӯи Аллоҳ таоло тавба
кунед; бошад, ки растағор гардед

وَقُلْ لِلْمُؤْمِنَاتِ يَعْضُضْنَ مِنْ أَبْصَرِهِنَّ وَيَحْفَظْنَ فُرُوجَهُنَّ
وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَلْيَضْرِبْنَ بِخُمُرِهِنَّ عَلَى
جُيُوبِهِنَّ وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا لِبُعُولَتِهِنَّ أَوْ آبَائِهِنَّ أَوْ
أَبَاءِ بُعُولَتِهِنَّ أَوْ أَبْنَائِهِنَّ أَوْ أَبْنَاؤِ بُعُولَتِهِنَّ أَوْ إِخْوَانِهِنَّ أَوْ
بَنِي إِخْوَانِهِنَّ أَوْ بَنِي أَخْوَانِهِنَّ أَوْ نِسَائِهِنَّ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُنَّ
أَوْ التَّابِعِينَ غَيْرِ أُولِي الْإِرْتِبَاءِ مِنَ الرِّجَالِ أَوْ الْوَالِدِ الَّذِينَ لَمْ
يَظْهَرُوا عَلَى عَوْرَتِ النِّسَاءِ وَلَا يَضْرِبْنَ بِأَرْجُلِهِنَّ لِيُعْلَمَ مَا
يُخْفِينَ مِنْ زِينَتِهِنَّ وَتُوبُوا إِلَى اللَّهِ جَمِيعًا أَيُّهُ الْمُؤْمِنُونَ لَعَلَّكُمْ
تُفْلِحُونَ ﴿٣١﴾

32. [Эй муъминон] Мардону занони мучарради
худро ҳамсар диҳед ва ғуломону канизонро,
ки шоистагӣ доранд [низ ҳамсар диҳед].
Агар онон тихидаст бошанд, Аллоҳ таоло аз
бахшиш [ва лутфи] хеш бениёзашон месозад
ва Аллоҳ таоло кушоишгари огоҳ аст

وَأَنْكِحُوا الْأَيَّتِي مِنْكُمْ وَالصَّالِحِينَ مِنْ عِبَادِكُمْ وَإِمَائِكُمْ
إِنْ يَكُونُوا فُقَرَاءَ يُعْهِمُوا اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَاللَّهُ وَسِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٣٢﴾

33. Касоне, ки [шароиту имконоти] издивоҷ надоранд,
бояд покдоманӣ пеша кунанд, то Аллоҳ таоло
ононро аз бахшиши хеш бениёз намояд. Ва
бардагоне, ки хостори бозхарид [ва озодии хеш]

وَلَيْسَتَعْفِيفَ الَّذِينَ لَا يَجِدُونَ نِكَاحًا حَتَّى يُعْهِمَهُمُ اللَّهُ
مِنْ فَضْلِهِ وَالَّذِينَ يَبْتَغُونَ الْكِتَابَ مِمَّا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ
فَكَاتِبُوهُمْ إِنْ عَلِمْتُمْ فِيهِمْ خَيْرًا وَأَعْتَوْهُمْ مِمَّا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ
عَاتِلَهُمْ وَلَا تُكْرَهُوا فَتَيْبَتِكُمْ عَلَى الْبِعَاءِ إِنْ أَرَدْتُمْ تَحْصِنًا

хастанд, агар дар онон [тавоноии пардохти мол ва] шоистагӣ мебинед, [дархосташонро] бипазиред ва аз сарвате, ки Аллоҳ таоло ба шумо ато кардааст, чизе ба онон бахшед [то ба озодиашон кумак кунед]. Ҳамчунин, канизонатонро, ки меҳоҳанд покдоман бошанд, ба зино водор накунад, то баҳраи [ночиз] зиндагии дунёро ба даст оваред ва агар касе, ки ононро [ба ин кор] ворид намояд, Аллоҳ таоло пас аз маҷбур шуданашон, ҳатман, [нисбат ба онон] омурузанда [ва] меҳрубон аст

لَتَبْتَغُوا عَرَصَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَمَنْ يُكْرِهْنَنَّ فَإِنَّ اللَّهَ مِنْ بَعْدِ
إِكْرَاهِيْنَ غَمُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٢٤﴾

34. Ва ба ростӣ, ба сӯйи шумо оёте равшан ва достоне аз зиндагии пешиниёнатон ва панде барои парҳезгорон нозил кардаем

وَلَقَدْ أَنْزَلْنَا إِلَيْكُمْ آيَاتٍ مُّبَيِّنَاتٍ وَمَثَلًا مِّنَ الَّذِينَ خَلَوْا مِن
قَبْلِكُمْ وَمَوْعِظَةً لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٢٥﴾

35. Аллоҳ таоло нури осмонҳо ва замин аст. Масали нури ӯ ҳаммонанди чароғдонест, ки дарунаш чароғе [афрӯхта] аст [ва] он чароғ дар шишае қарор дорад [ва] он шиша гӯй ситорае дурахшон аст. Ин чароғ бо [равғани] дарахти пурбаракати зайтун афрӯхта мешавад, ки на шаркӣ аст ва на ғарбӣ [ва хуршед ҳамвора бар он метобад]. Равғанаиш [чунон зулол аст, ки] наздик аст, бидуни тамос бо оташ шуълавар гардад. Нурест афзун бар нур. [Қалби муъмин низ бо нури ҳидоят ин гуна равшан мешавад] Ва Аллоҳ таоло ҳар киро бихоҳад, ба нури ҳеш ҳидоят мекунад ва Аллоҳ таоло барои мардум масалҳо мезанад ва Аллоҳ таоло ба ҳар чиз доно аст

﴿٢٥﴾ اللَّهُ نُورُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ مِثْلُ نُورِهِ كَمِشْكَاةٍ فِيهَا مِصْبَاحٌ
الْمِصْبَاحُ فِي زُجَاجَةٍ الزُّجَاجَةُ كَأَنَّهَا كَوْكَبٌ دُرِّيٌّ يُوقَدُ مِن
شَجَرَةٍ مُّبْرَكَةٍ زَيْتُونَةٍ لَا شَرْقِيَّةٍ وَلَا غَرْبِيَّةٍ يَكَادُ زَيْتُهَا يُضِيءُ
وَلَوْ لَمْ تَمْسَسْهُ نَارٌ نُّورٌ عَلَى نُورٍ يَهْدِي اللَّهُ لِنُورِهِ مَن يَشَاءُ
وَيَضْرِبُ اللَّهُ الْأَمْثَلَ لِلنَّاسِ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٢٦﴾

36. [Ин чароғи ҳидоят] Дар масочидест, ки Аллоҳ таоло амр кардааст, то [қадр манзалатшон] гиromӣ дошта шавад ва номаш дар онҳо бурда шавад, [ва] дар он ҷо бомдодон ва шомгоҳон ӯро ба покӣ биситоянд

فِي بُيُوتٍ أُذِنَ لِلَّهِ أَنْ تُرْفَعَ وَيُذْكَرَ فِيهَا أَسْمُهُ يُسَبِّحُ لَهُ فِيهَا
بِالْغَدْوِ وَالْأَصَالِ ﴿٢٦﴾

37. Мардоне, ки ҳеч тичорат ва хариду фурӯше ононро аз ёди Аллоҳ таоло ва барпо доштани намоз ва пардохти закот ғофил намекунад, [ва] аз рӯзе, ки дилҳо ва чашмҳо дигаргун мешавад, бим доранд

رِجَالٌ لَا تُلْهِيهِمْ تِجَارَةٌ وَلَا بَيْعٌ عَن ذِكْرِ اللَّهِ وَإِقَامِ الصَّلَاةِ
وَإِيتَاءِ الزَّكَاةِ يَخَافُونَ يَوْمًا تَتَقَلَّبُ فِيهِ الْقُلُوبُ وَالْأَبْصَارُ ﴿٢٧﴾

38. То Аллоҳ таоло бехтар аз он чи анчом додаанд, ба онон подош диҳад ва аз фазли худ низ бар подошашон бияфзояд ва Аллоҳ таоло ба ҳар ки бихоҳад, беҳисоб рӯзӣ медиҳад

لِيَجْزِيَهُمُ اللَّهُ أَحْسَنَ مَا عَمِلُوا وَيَزِيدَهُم مِّن فَضْلِهِ ۗ وَاللَّهُ يَرْزُقُ مَن يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٣٨﴾

39. Ва касоне, ки куфр варзиданд, аъмолашон ҳамчун саробе дар биёбоне ҳамвор аст, ки [аз дур инсонӣ] ташна онро об мепиндорад, то он ки наздикаш мешавад [ва] чизе намеёбад ва [аъмоли кофир низ саробест, ки суде барояш надорад ва дар иваз] Аллоҳро назди хеш меёбад, ки ҳисобашро ба таври комил медиҳад ва Аллоҳ таоло дар ҳисобрасӣ сареъ аст

وَالَّذِينَ كَفَرُوا أَعْمَلُهُمْ كَسَرَابٍ بِقِيعَةٍ يَحْسَبُهُ الظَّمْآنُ مَاءً حَتَّىٰ إِذَا جَاءَهُ لَمْ يَجِدْهُ سَائِغًا وَوَجَدَ اللَّهَ عِنْدَهُ فَوَقَّعَهُ حِسَابَهُ ۗ وَاللَّهُ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿٣٩﴾

40. Ё [аъмолаш] ҳамчун торикихое дар дарёи жарф аст, ки мавче онро мепӯшонад ва бар фарози он мавче дигар аст, [ва] бар фарозаш абре [торик] қарор дорад. Торикихое аст, яке бар фарози дигаре [чунон ки] агар [шахси гумгашта] дасти худро берун оварад, мумкин нест онро бубинад. Ва касе, ки Аллоҳ таоло нуре [аз ҳидоят] барояш қарор надода бошад, пас, [ҳеч ҳидоят ва] нуре барояш нест

أَوْ كظلماتٍ في بئرٍ لّجّ يَغشاهُ مَوْجٌ مِّن فَوْقِهِ ۗ مَوْجٌ مِّن فَوْقِهِ ۗ سَحَابٌ ظُلُمَاتٌ بَعْضُهَا فَوْقَ بَعْضٍ إِذَا أَخْرَجَ يَدَهُ لَمْ يَكِدْ يَرُهَا ۗ وَمَن لَّمْ يَجْعَلِ اللَّهُ لَهُ نُورًا فَمَا لَهُ مِن نُّورٍ ﴿٤٠﴾

41. Оё надидӣ, ҳар ки дар осмонҳо ва замин аст ва [ҳагто] паррандаҳои дар осмон паркушода [дар осмон ҳамагӣ] Аллоҳро ба покӣ меситоянд. Ҳар як аз онон ниёишу ситоиши хешро медонад ва Аллоҳ таоло ба он чи мекунад, огоҳ аст

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يُسَبِّحُ لَهُ مَن فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالطَّيْرُ صَفَّتٍ ۖ كُلُّ قَدِّ عِلْمٍ صَلَاتَهُ ۗ وَتَسْبِيحَهُ ۗ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِمَا يَفْعَلُونَ ﴿٤١﴾

42. Ва фармонравои осмонҳо ва замин аз они Аллоҳ таоло аст ва бозгашт [-и ҳама] ба сӯи Аллоҳ таоло аст

وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۗ وَإِلَى اللَّهِ الْمَصِيرُ ﴿٤٢﴾

43. Оё надидӣ, ки Аллоҳ таоло абрҳоеро ба оромӣ меронад, сипас байни [аҷзои] он пайванд медиҳад, он гоҳ тӯдаи анбӯхе падида меоварад, пас, катраҳои боронро мебинӣ, ки аз миёнаш таровиш мекунад ва аз кӯҳҳои [аз анбӯҳи абрҳо], ки дар осмон аст, донаҳои жола фуру меборад, пас, онро ба ҳар ки бихоҳад фуру

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يُزِيحُ سَحَابًا تُمُّ يُولَّفُ بَيْنَهُ ثُمَّ يَجْعَلُهُ رُكَامًا فَتَرَى الْوَدْقَ يَخْرُجُ مِنْ خَلَالِهِ ۗ وَيُنزِلُ مِنَ السَّمَاءِ مِثْقَالَ حَبِّ خَبثٍ مِّن بَرَدٍ فَيُصِيبُ بِهِ مَن يَشَاءُ وَيَصْرِفُهُ عَن مَّن يَشَاءُ ۗ يَكَادُ سَنَآ بَرَقِيهِ يَذْهَبُ بِالْأَبْصَارِ ﴿٤٣﴾

мерезад ва аз ҳар ки бихоҳад бозмедорад.
Наздик аст, дурахшандагии барқаш чашмхоро
[аз байн] барад

44. Аллоҳ таоло шабу рӯзро мегардонад [ва паёпай меоварад]. Яқинан, дар ин [гардиш] ибрате барои аҳли басират аст
- ﴿يُقَلِّبُ اللَّهُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَعِبْرَةً لِّأُولِي الْأَبْصَارِ﴾ ٤٤
45. Ва Аллоҳ таоло ҳар мавҷуди зиндаеро аз об офарид, пас, бархе аз онон бар шиками худ мераванд ва бархе бар ду по роҳ мераванд ва бархе аз онон чаҳор [по] роҳ мераванд. Аллоҳ таоло ҳар чи бихоҳад меофаринад. Бе тардид, Аллоҳ таоло бар ҳама чиз тавоност
- ﴿وَاللَّهُ خَلَقَ كُلَّ دَابَّةٍ مِّن مَّاءٍ فَمِنْهُمْ مَّن يَمْشِي عَلَىٰ بَطْنِهِ وَمِنْهُمْ مَّن يَمْشِي عَلَىٰ رِجْلَيْنِ وَمِنْهُمْ مَّن يَمْشِي عَلَىٰ أَرْبَعٍ يَخْلُقُ اللَّهُ مَا يَشَاءُ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ﴾ ٤٥
46. Ба ростӣ, ки [Мо] оёти равшангаре нозил кардем ва Аллоҳ таоло ҳар киро бихоҳад, ба роҳи рост ҳидоят мекунад
- ﴿لَقَدْ أَنْزَلْنَا آيَاتٍ مُّبِينَاتٍ وَاللَّهُ يَهْدِي مَن يَشَاءُ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ﴾ ٤٦
47. Ва [мунофиқон] мегӯянд: «Ба Аллоҳ таоло ва паёмбар [-и ӯ] имон овардем ва [аз фармонашон] итоат кардем», аммо пас аз ин [иддао] гурӯҳе аз онон рӯйгардон мешаванд ва инон [дар ҳақиқат] муъмин нестанд
- ﴿وَيَقُولُونَ ءَامَنَّا بِاللَّهِ وَبِالرَّسُولِ وَأَطَعْنَا ثُمَّ يَتَوَلَّىٰ فَرِيقٌ مِّنْهُمْ مِّن بَعْدِ ذَلِكَ وَمَا أُولَٰئِكَ بِالْمُؤْمِنِينَ﴾ ٤٧
48. Ва ҳангоме ки ба сӯйи Аллоҳ таоло ва паёмбараш фарохонда мешаванд, то дар миёнашон доварӣ кунад, ногоҳ гурӯҳе аз онон рӯйгардон мешаванд
- ﴿وَإِذَا دُعُوا إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ إِذَا فَرِيقٌ مِّنْهُمْ مُّعْرِضُونَ﴾ ٤٨
49. Ва агар ҳақ ба онон бошад, мутеона [фурӯтанона] ба сӯйи ӯ меоянд
- ﴿وَإِن يَكُن لَّهُمُ الْحَقُّ يَأْتُوا إِلَيْهِ مُذْعَبِينَ﴾ ٤٩
50. Оё дар дилхояшон беморӣ аст ё [дар бораи рисолаташ] тардид доранд? Ё метарсанд, ки Аллоҳ таоло ва паёмбараш бар онон ситам кунанд? [На] Балки онон худ ситамгоранд
- ﴿أَفِي قُلُوبِهِمْ مَّرَضٌ أَمْ آتَابُوا أَمْ يَخَافُونَ أَن يَحْيِفَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَرَسُولُهُ أَوْ يَبْلُغُ إِلَيْكَ هُمُ الظَّالِمُونَ﴾ ٥٠
51. Сухани муъминон, ҳангоме ки ба сӯи Аллоҳ таоло ва паёмбараш фарохонда мешаванд, то миёнашон доварӣ кунад, фақат ин аст, ки мегӯянд: «Шунидем ва итоат кардем» ва инонанд, ки растагоранд
- ﴿إِنَّمَا كَانَ قَوْلَ الْمُؤْمِنِينَ إِذَا دُعُوا إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ أَن يَقُولُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ﴾ ٥١

52. Ва ҳар ки аз Аллоҳ таоло ва паёмбараш итоат кунад ва аз Аллоҳ таоло битарсад ва аз [нофармони] ӯ бипарҳезад, пас, инон комёбанд

وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَخْشِ اللَّهَ وَيَتَّقْهِ فَأُولَئِكَ هُمُ الْفَائِزُونَ ﴿٥٢﴾

53. [Мунофиқон] Бо сахтгарин савгандхояшон ба Аллоҳ таоло савганд ёд карданд, ки агар ба онон фармон диҳӣ, [барои чиход] раҳсипор мешаванд. Бигӯ: «Савганд ёд накунед. Итоат [ва суханони дурӯғатон] шинохташуда аст. Бе тардид, Аллоҳ таоло аз он чи мекунед, огоҳ аст»

﴿وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ لَئِنْ أَمَرْتَهُمْ لَيَخْرُجُنَّ قُلْ لَا تُفْسِمُوا طَاعَةَ مَعْرُوفَةٍ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿٥٣﴾﴾

54. Бигӯ: «Аз Аллоҳ таоло ва паёмбар итоат кунед, пас, агар сарпечӣ кардед, паёмбар масъули чизест, ки бар ӯ тақлиф шудааст [иблоғи ваҳӣ] ва шумо низ масъули чизе ҳастед, ки ба он тақлиф шудаед; аммо агар аз ӯ итоат кунед, хидоят мешавед; ва паёмбар вазифае чуз расонидани ошқоро [-и ваҳӣ] надорад»

قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ فَإِن تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْهِ مَا حُمِّلَ وَعَلَيْكُمْ مَا حُمِّلْتُمْ وَإِن تُطِيعُوهُ تَهْتَدُوا وَمَا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلْغُ الْمُبِينُ ﴿٥٤﴾

55. Аллоҳ таоло ба афроде аз шумо, ки имон овардаанд ва корҳои шоиста анҷом додаанд, ваъда додааст, ки ҳатман, ононро дар замин ҷонишин [-и мушрикони] месозад. Ҳамон гуна ки қасонеро, ки пеш аз онон буданд, [низ] ҷонишин [-и кофирону ситамгарон] намуд ва [фармудааст] динашонро, ки барои онон писандидааст, барояшон устувор [-у ҷирӯзманд] созад ва тарсашонро ба оромишу амният табдил кунад [ҷаро ки] танҳо Маро мепарастанд ва чизеро бо Ман шарик намесозанд ва ҳар ки аз ин пас куфр биварзад, пас, инонанд, ки нофармонанд

وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا مِنكُمْ وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي الْأَرْضِ كَمَا اسْتَخْلَفَ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِينَهُمُ الَّذِي ارْتَضَى لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُم مِّن بَعْدِ خَوْفِهِمْ أَمْنًا يَعْبُدُونَنِي لَا يُشْرِكُونَ بِي شَيْئًا وَمَن كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ فَأُولَئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿٥٥﴾

56. Ва намоз барпо доред ва закот бипардозед ва аз паёмбар итоат кунед, бошад, ки мавриди раҳмат қарор гиред

وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٥٦﴾

57. [Эй Паёмбар] Ҳаргиз мапиндор қасоне, ки куфр варзиданд, нотавонкунанда [-и Аллоҳ таоло] дар заминанд [ва метавонанд аз муҷозоти илоҳӣ бигрезанд]. Ҷойгоҳи инон оташ аст ва чи бад бозгаштангоҳест!

لَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا مُعْجِزِينَ فِي الْأَرْضِ وَمَا لَهُمُ النَّارُ وَلَيْسَ الْمَصِيرُ ﴿٥٧﴾

58. Эй касоне, ки имон овардаед, бардагонатон ва касоне аз [кӯдакони] шумо, ки ба синни булуг нарасидаанд, бояд дар се вақт аз шумо иҷозат [-и вуруд] бигиранд: пеш аз намози субҳ ва нимрӯз - хангоме ки либосҳоятонро берун меоваред - ва пас аз намози хуфтан. [Ин] Се [вақт] хангоми хилвати шумост. Ба чуз ин [се вақт] бар шумо ва бар онон ҳеҷ гуноҳе нест [ки бидуни иҷозат ворид шаванд, чаро ки] онон перомунатон дар рафту омаданд, [ва] бо якдигар [муошират мекунед]. Аллоҳ таоло инчунин оёт [-и худ]-ро бароятон баён мекунад ва Аллоҳ таоло донои ҳақим аст

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لِيَسْتَشْذِنَكُمْ الَّذِينَ مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ
وَالَّذِينَ لَمْ يَبْلُغُوا الْحُلُمَ مِنْكُمْ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ مِّن قَبْلِ صَلَاةِ
الْفَجْرِ وَحِينَ تَضَعُونَ ثِيَابَكُمْ مِّنَ الظَّهِيرَةِ وَمِن بَعْدِ صَلَاةِ
الْعِشَاءِ ثَلَاثُ عَوْرَاتٍ لَّكُمْ لَيْسَ عَلَيْكُمْ وَلَا عَلَيْهِمْ جُنَاحٌ
بَعْدَهُنَّ طَوْفُونَ عَلَيْكُمْ بَعْضُكُمْ عَلَى بَعْضٍ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ
اللَّهُ لَكُمْ الْآيَاتِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٥٨﴾

59. Ва хангоме ки кӯдаконатон ба синни булуг расиданд, бояд [барои вуруд ба хонаҳои дигарон] иҷозат бигиранд, чунонки бузургсолоне, ки [аҳкомашонро] пеш аз онҳо [шарҳ додем низ] бояд иҷозат мегирифтанд. Аллоҳ таоло инчунин оёташро бароятон баён мекунад ва Аллоҳ таоло донои ҳақим аст

وَإِذَا بَلَغَ الْأَطْفَالُ مِنْكُمُ الْحُلُمَ فَلْيَسْتَشْذِنُوا كَمَا اسْتَشَدَّنَ
الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ ءَايَاتِهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ
حَكِيمٌ ﴿٥٩﴾

60. Ва бар занон [-и бознишаставу пир ва] аз кор афтодае, ки [дигар майлу] умеди заносӯй надоранд, гуноҳе нест, ки пушиш [-и сару сурат]-и ҳешро канор гузоранд, [ба шарти он ки ороиш ва] зинагеро ошкор накунад ва агар ифғат биварзанд [ва худро бипӯшонанд] барояшон беҳтар аст. Ва Аллоҳ таоло шунавои доност

وَالْقَوَاعِدُ مِنَ النِّسَاءِ الَّتِي لَا يَرْجُونَ نِكَاحًا فَلَيْسَ عَلَيْهِنَّ
جُنَاحٌ أَن يَضَعْنَ ثِيَابَهُنَّ غَيْرَ مُتَبَرِّجَاتٍ بِرِيْبَةٍ وَأَن يَسْتَعْفِفْنَ
خَيْرٌ لَّهُنَّ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٦٠﴾

61. Бар [афроди] нобино ва лангу бемор [ки аз тақолифи иҷтимоӣ - ҳаҷҷун чиход - маоф шудаанд] гуноҳе нест ва [ҳаҷҷунин] бар ҳуди шумо гуноҳе нест, ки аз хонаҳои худ [ё фарзандону ҳаҷҷаронатон ғизо] бихӯред ё аз хонаҳои падаронатон ё хонаҳои модаронатон ё хонаҳои бародаронатон ё хонаҳои хоҳаронатон ё хонаҳои амуҳоятон ё хонаҳои аммаҳоятон ё хонаҳои тағоҳоятон ё хонаҳои холаҳоятон ё хонае, ки калидаш дар ихтиёри шумост ё [аз хонаҳои] дӯстонатон. Бар шумо гуноҳе нест, ки дастачамъӣ ё ҷудоғона

لَيْسَ عَلَى الْأَعْمَى حَرَجٌ وَلَا عَلَى الْأَعْرَجِ حَرَجٌ وَلَا عَلَى الْمَرِيضِ
حَرَجٌ وَلَا عَلَى أَنفُسِكُمْ أَن تَأْكُلُوا مِن بُيُوتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ
ءَابَائِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أُمَّهَاتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ إِخْوَانِكُمْ أَوْ بُيُوتِ
أَخَوَاتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أَعْمَامِكُمْ أَوْ بُيُوتِ عَمَّاتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ
خَالَاتِكُمْ أَوْ مَا مَلَكَتْهُنَّ مَفَاحِهُرُ أَوْ صَدِيقِكُمْ لَيْسَ عَلَيْكُمْ
جُنَاحٌ أَن تَأْكُلُوا جَمِيعًا أَوْ أَشْتَاتًا إِذَا دَخَلْتُمْ بُيُوتًا فَسَلِّمُوا عَلَى
أَنفُسِكُمْ تَحِيَّةً مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ مَبْرُكَةً طَيِّبَةً كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ
الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٦١﴾

[ғизо] бихӯред ва ҳангоме ки ба хонаҳо ворид мешавед, ба якдигар салом кунед, ки дуруде муборак [ва] писандида аз сӯи Аллоҳ таоло аст. Аллоҳ таоло ин гуна оёти [хеш]-ро бароятон ба равшанӣ баён мекунад, бошад, ки биандешед

62. Муъминони [воқеъ] касоне ҳастанд, ки ба Аллоҳ таоло ва Паёмбараш имон овардаанд ва ҳангоме ки барои [ичрои як] амри иҷтимоӣ бо ӯ [паёмбар] ҳамроҳ ҳастанд, то аз вай иҷозат нагирифтаанд, [аз чамъ] хорич намешаванд. Бе тардид, касоне, ки аз ту иҷозат мегиранд, ононанд, ки ба Аллоҳу паёмбараш имон овардаанд. Пас, агар барои анҷоми бархе корҳо [-и муҳим]-и худ аз ту иҷозат мецоҳанд, ба ҳар як аз онон, ки мецоҳӣ иҷозат бидеҳ ва аз Аллоҳ таоло барояшон омуриши бихоҳ. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло омуришанди меҳрубон аст

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ ءَامَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَإِذَا كَانُوا مَعَهُ عَلَىٰ أَمْرٍ جَامِعٍ لَّمْ يَذْهَبُوا حَتَّىٰ يَسْتَأْذِنُوهُ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَأْذِنُونَكَ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ فَإِذَا أَسْتَأْذِنُوكَ لِبَعْضِ شَأْنِهِمْ فَأَذَنَ لِمَن شِئْتَ مِنْهُمْ وَاسْتَغْفَرَ لَهُمُ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ عَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٢٠﴾

63. Фарохони паёмбар [барои ширкат дар корҳои гурӯҳе]-ро байни худ ҳамчун фарохони якдигар талаққӣ накунад [ки битавонед онро бипазиред ё рад кунед]. Яқинан, Аллоҳ таоло афроде аз шуморо, ки пушти дигарон пинхон мешаванд ва махфиёна [аз назди паёмбар] мегурианд, [ба хубӣ] мешиносад. пас касоне, ки аз фармонаш сарпечӣ мекунанд, бояд битарсанд аз ин ки андух ва балое бар сарашон биёяд ё ба азобе дардноқ гирифтаор шаванд

لَا تَجْعَلُوا دُعَاءَ الرَّسُولِ بَيْنَكُمْ كَدُعَاءِ بَعْضِكُمْ بَعْضًا قَدْ يَعْلَمُ اللَّهُ الَّذِينَ يَسْتَلُونَ مِنْكُمْ لِيُحَذِّرَ الَّذِينَ يَخَالِفُونَ عَنْ أَمْرِهِ أَنْ تُصِيبَهُمْ فِتْنَةٌ أَوْ يُصِيبَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٢١﴾

64. Огоҳ бошед! Бе тардид, он чи дар осмонҳо ва замин аст аз они Аллоҳ таоло аст ва яқинан, ӯ медонад, ки шумо [бар чи қору] дар чи ҳоле ҳастед ва рӯзе, ки [бандагон] ба сӯяш бозгардонда мешаванд, ононро аз он чи [дар дунё] кардаанд, огоҳ месозад ва Аллоҳ таоло ба ҳар чизе доност

أَلَا إِنَّ لِلَّهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ قَدْ يَعْلَمُ مَا أَنْتُمْ عَلَيْهِ وَيَوْمَ يُرْجَعُونَ إِلَيْهِ فَيُنَبِّئُهُمْ بِمَا عَمِلُوا وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿١٢٢﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Пурбаракат [ва бузургвор] аст, касе, ки Куръонро [ки чудоқунандаи ҳақ ва ботил аст] бар бандааш нозил кард, то бимдиҳандаи ҷаҳониён бошад
- تَبَارَكَ الَّذِي نَزَّلَ الْفُرْقَانَ عَلَى عَبْدِهِ لِيَكُونَ لِلْعَالَمِينَ نَذِيرًا ﴿١﴾
-
2. Ҳамоно фармонравои осмонҳо ва замин аз они Ёст ва фарзанде [барои хеш] барнагузидааст ва дар фармонравой ҳеч шарике надорад ва ҳама чизро офаридааст ва андозаи ҳар чизро - чунон ки муносибаш мебошад - тадбир намудааст
- الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ يَكُن لَّهُ شَرِيكٌ فِي الْمُلْكِ وَخَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ فَقَدَرَهُ تَقْدِيرًا ﴿٢﴾
-
3. Ва [мушрикон] ба ҷойи Ё [Аллоҳ таоло] маъбудоне баргузидаанд, ки чизе намеофаринанд ва худ офарида мешаванд ва молики ҳеч зиёну суде барои худ нестанд ва [низ] молики марғу зиндагӣ ва [қодир ба] барангехтани [мурдагон] нестанд
- وَاتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ ءَالِهَةً لَا يَخْلُقُونَ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلَقُونَ وَلَا يَمْلِكُونَ لِأَنْفُسِهِمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا وَلَا يَمْلِكُونَ مَوْتًا وَلَا حَيَاةً وَلَا نُشُورًا ﴿٣﴾
-
4. Ва касоне, ки куфр варзиданд, гуфтанд: «Ин [Куръон] ҷуз дурӯге нест, ки [Мухаммад] бофтааст ва гурӯҳе дигар уро бар ин [кор] ёри додаанд». Ҳаққо, ки онон [бо ин сухан] ба ситаму дурӯғи бузург рӯй овардаанд
- وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ هَذَا إِلَّا إِفْكٌ افْتَرَاهُ وَأَعَانَهُ عَلَيْهِ قَوْمٌ آخَرُونَ فَقَدْ جَاءُوا ظُلْمًا وَزُورًا ﴿٤﴾
-
5. Ва [кофирон] гуфтанд: «[Ин Куръон ҳамон] афсонаҳои пешиниён аст, ки [Мухаммад] онро рӯнависӣ кардааст ва ҳар бомдоду шомгоҳ бар ӯ имло мешавад»
- وَقَالُوا أَسْطِيرُ الْأَوَّلِينَ اكْتَتَبَهَا فَهِيَ تُمْلَى عَلَيْهِ بُكْرَةً وَأَصِيلًا ﴿٥﴾
-
6. Бигӯ: «Касе онро нозил кардааст, ки рози осмонҳо ва заминро медонад. Бе тардид, Ё хамвора омурзанда [ва] меҳрубон аст
- قُلْ أَنْزَلَهُ الَّذِي يَعْلَمُ السِّرَّ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ إِنَّهُ كَانَ عَلِيمًا رَحِيمًا ﴿٦﴾
-
7. Ва [мушрикон] гуфтанд: «Ин чи гуна паёмбарест, ки [ҳамчун мардуми одӣ] гизо меҳӯрад ва дар бозорҳо роҳ меравад? Чаро фариштае бар ӯ
- وَقَالُوا مَالِ هَذَا الرَّسُولِ يَأْكُلُ الطَّعَامَ وَيَمْشِي فِي الْأَسْوَاقِ لَوْلَا أَنْزَلِ إِلَيْهِ مَلَكٌ فَيَكُونُ مَعَهُ نَذِيرًا ﴿٧﴾

нозил нашудааст, то [ёриаш кунад ва] ҳамроҳи ӯ хушдордиҳанда бошад?

8. Ё чаро ганче [аз осмон] бар ӯ фуруд намеояд ва ё чаро боғе надорад, ки аз [мевахон] он бихӯрад? Ситамгорон [-и мушрик] гуфтанд: «Шумо чуз аз марде ҷодушуда пайравӣ намекунед»

أَوْ يَلْقَى إِلَيْهِ كَنْزًا أَوْ تَكُونُ لَهُ جَنَّةٌ يَأْكُلُ مِنْهَا وَقَالَ الظَّالِمُونَ
إِنْ تَتَّبِعُونَ إِلَّا رَجُلًا مَسْحُورًا ﴿٨﴾

9. Бингар, ки чи гуна бароят масалҳо заданд ва гумроҳ шуданд! Чунон ки наметавонанд роҳе [ба сӯи ҳақиқат] биёбанд

أَنْظُرْ كَيْفَ ضَرَبُوا لَكَ الْأَمْثَلُ فَضَلُّوا فَلَا يَسْتَطِيعُونَ سَبِيلًا ﴿٩﴾

10. Пурбаракат [ва бузургвор] аст, касе, ки агар бихоҳад, бароят беҳтар аз ин қарор медиҳад: боғҳое, ки ҷӯйборҳо аз зери [дарахтони] он ҷорӣ аст ва [ҳагто] бароят коҳҳое падида меоварад

تَبَارَكَ الَّذِي إِنْ شَاءَ جَعَلَ لَكَ خَيْرًا مِنْ ذَلِكَ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ
تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَيَجْعَلُ لَكَ فُضُوزًا ﴿١٠﴾

11. [Мушрикон бо ин суҳанон дар пайи ҳақ нарафтанд] Балки киёматро дурӯғ ангоштанд ва [Мо] барои ҳар ки киёматро дурӯғ ангорад, оташи сӯзон [-и дузахро] муҳайё кардаем

بَلْ كَذَّبُوا بِالسَّاعَةِ وَأَعْتَدْنَا لِمَنْ كَذَّبَ بِالسَّاعَةِ سَعِيرًا ﴿١١﴾

12. Ҳангоме ки [дузах] ононро аз дурдаст мебинад овози хашму хуруш [-и ваҳшатнок]-е аз он мешунаванд

إِذَا رَأَوْهُمْ مِنْ مَكَانٍ بَعِيدٍ سَمِعُوا لَهَا تَغَيُّظًا وَرَفِيرًا ﴿١٢﴾

13. Ва чун даступобаста [бо ғулу занҷир] дар тангное аз он андохта шаванд, дар он ҷо маргашонро ба фарёд мецоҳанд

وَإِذَا أُلْقُوا مِنْهَا مَكَانًا ضَيِّقًا مُقَرَّنِينَ دَعَوْا هُنَالِكَ ثُبُورًا ﴿١٣﴾

14. [Ба онон гуфта мешавад] «Имрӯз на як бор, балки борҳо дарҳости марг кунед»

لَا تَدْعُوا الْيَوْمَ ثُبُورًا وَاحِدًا وَادْعُوا ثُبُورًا كَثِيرًا ﴿١٤﴾

15. [Эй Паёмбар, ба кофирон] Бигӯ: «Ин [азоби дарднок] беҳтар аст ё бихишти ҷовидонӣ, ки ба парҳезкорон ваъда дода шуда ва подошу саранҷоми онон аст?»

قُلْ أَذَلِكُمْ خَيْرٌ أَمْ جَنَّةُ الْخُلْدِ الَّتِي وُعِدَ الْمُتَّقُونَ كَانَتْ لَهُمْ جَزَاءً
وَمَصِيرًا ﴿١٥﴾

16. Дар он ҷо ҳар чи бихоҳанд, барояшон [фароҳам] аст [ва] дар он ҷовидонанд. Ин ваъда аст бар [ухдаи] Парвардигорат, ки [бандагони парҳезкор анҷомашро] аз ӯ хостаанд

لَهُمْ فِيهَا مَا يَشَاءُونَ خَالِدِينَ كَانَ عَلَى رَبِّكَ وَعْدًا مَسْئُولًا ﴿١٦﴾

17. Ва рӯзе, ки [ҳамаи] онон ва он чиро, ки ба ҷойи Аллоҳ таоло мепарастиданд, ҷамъ мекунад ва [ба маъбудони ботил] мефармояд: «Оё шумо ин бандагони Маро гумроҳ кардед ё худ роҳро гум карданд?»

وَيَوْمَ يُحْشَرُهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ فَيَقُولُ ءَأَنْتُمْ أَضَلَلْتُمْ
عِبَادِي هَٰؤُلَاءِ أَمْ هُمْ ضَلُّوا السَّبِيلَ ﴿١٧﴾

18. Онон мегӯянд: «Ту муназаҳаӣ, шоистаи мо набуд, ки ба ҷойи Ту [дӯстону] корсозоне баргузинем, вале Ту онон ва падаронашонро [аз неъматҳо] баҳраманд сохтӣ, то ин ки ёд [-и Ту]-ро фаромӯш карданд ва [бад-ин хотир] гурӯҳе ҳалокшуда гаштанд»

قَالُوا سُبْحٰنَكَ مَا كَانَ يُنْبِغِي لَنَا أَنْ نَتَّخِذَ مِنْ دُونِكَ مِنْ أَوْلِيَاءَ
وَلٰكِنْ مَتَّعْتَهُمْ وَعَابَاءَهُمْ حَتَّىٰ نَسُوا الذِّكْرَ وَكَانُوا قَوْمًا بُورًا ﴿١٨﴾

19. [Аллоҳ таоло ба мушрикони мефармояд] «Бе тардид, [маъбудонатон] иддаои шуморо дурӯғ шумурданд. Пас, [акнун] наметавонед [азобро аз худ] дур кунед ва на [аз касе] ёрӣ бичӯед ва ҳар як аз шумо, ки [ширк биварзад ва ба худ] ситам кунад, азобе бузург ба вай мечашонем»

فَقَدْ كَذَّبَكُمْ بِمَا تَقُولُونَ فَمَا تَسْتَطِيعُونَ صَرْفًا وَلَا نَصْرًا وَمَنْ
يَظْلِم مِّنْكُمْ نَذِقْهُ عَذَابًا كَبِيرًا ﴿١٩﴾

20. [Эй паёмбар] Пеш аз ту паёмбаронро нафиристодем, магар ин ки онон низ ғизо меҳӯрданд ва [ҳамчун дигар инсонҳо] дар бозорҳо роҳ мерафтанд ва мо бархе аз шуморо василаи озмоиши бархе дигар сохтем, [то равшан шавад] оё шикебой мекунед. Ва Парвардигорат ҳамвора биност

وَمَا أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ مِنَ الْمُرْسَلِينَ إِلَّا إِنَّهُمْ لِيَأْكُلُونَ الطَّعَامَ
وَيَمْشُونَ فِي الْأَسْوَاقِ وَجَعَلْنَا بَعْضَكُمْ لِبَعْضٍ فِتْنَةً أَتَصْبِرُونَ
وَكَانَ رَبُّكَ بَصِيرًا ﴿٢٠﴾

21. Касоне, ки ба дидори Мо [дар охират] умед надоранд, гуфтанд: «Чаро фариштагоне бар мо нозил нашудаанд, ё [чаро] Парвардигорамонро намебинем»? Бе тардид, онон дар бораи худ такаббур варзиданд ва саркашии бузург карданд

﴿ وَقَالَ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا لَوْلَا أُنزِلَ عَلَيْنَا الْمَلٰٓئِكَةُ أَوْ
رَأَىٰ رَبَّنَا لَقَدِ اسْتَكْبَرُوا فِي أَنفُسِهِمْ وَعَتَوْا عُتُوًا كَبِيرًا ﴿٢١﴾

22. Рӯзе, ки [кофирон] фариштагонро мебинанд, ҳеч башорате барои муҷримон нахоҳад буд, [балки рӯзи кайфару азоб аст] ва [фариштагон] мегӯянд: «[Биҳишт] Бар шумо мамнӯъ [ва ҳаром] аст»

يَوْمَ يَرَوْنَ الْمَلٰٓئِكَةَ لَا بُشْرٰٓى يَوْمَئِذٍ لِلْمُجْرِمِينَ وَيَقُولُونَ
حٰجِرًا مَّحْجُورًا ﴿٢٢﴾

23. Ва ба [баррасии] қорҳояшон мепардозем ва ҳамааро [ҳамчун] ғуборе пароканда месозем

﴿ وَقَدِمْنَا إِلَىٰ مَا عَمِلُوا مِنْ عَمَلٍ فَجَعَلْنَاهُ هَبَاءً مَّنشُورًا ﴿٢٣﴾

24. Дар он рӯз биҳиштиён бехтарин ҷойгоҳу накутарин истироҳатгоҳро доранд

أَصْحَابُ الْجَنَّةِ يَوْمَئِذٍ خَيْرٌ مُّسْتَقَرًّا وَأَحْسَنُ مَقِيلًا ﴿٢٤﴾

25. Ва [ёд кун аз] рӯзе, ки осмон бо абрҳои сапед шикфто мешавад ва фариштагон [паёпай ба сарзамини махшар] фуру фиристода мешаванд
- وَيَوْمَ تَشْقُقُ السَّمَاءُ بِالْغَمَمِ وَيُنزَلُ الْمَلَائِكَةُ تَنْزِيلًا ﴿٢٥﴾
26. Дар он рӯз фармонравой [-и ростин] аз они [Аллохи] Раҳмон аст ва барои кофирон рӯзе душвор аст
- الْمَلِكُ يَوْمَئِذٍ الْحَقُّ لِلرَّحْمَنِ وَكَانَ يَوْمًا عَلَى الْكَافِرِينَ عَسِيرًا ﴿٢٦﴾
27. Ва [ёд кун аз] рӯзе, ки ситамгор дастонашро [аз хасрат] мегзад ва мегӯяд: «Эй кош, ман роҳе [хамоҳанг] бо паёмбар баргузида будам!
- وَيَوْمَ يَعِضُ الظَّالِمُ عَلَى يَدَيْهِ يَقُولُ يَلَيْتَنِي اتَّخَذْتُ مَعَ الرَّسُولِ سَبِيلًا ﴿٢٧﴾
28. Эй вой бар ман! Эй кош, фалон [кофир]-ро ба дӯсти намегирифтам!
- يَا وَيْلَتَى لَيْتَنِي لَمْ أَتَّخِذْ فُلَانًا خَلِيلًا ﴿٢٨﴾
29. Бе тардид, пас аз он ки Қуръон [ва даъвати паёмбар] ба ман расид, ӯ [буд, ки] маро ба гумроҳӣ кашонд ва шайтон ҳамвора инсонро танҳо [ва хор] вомегузорад
- لَقَدْ أَضَلَّنِي عَنِ الذِّكْرِ بَعْدَ إِذْ جَاءَنِي وَكَانَ الشَّيْطَانُ لِلْإِنْسَانِ خَدُولًا ﴿٢٩﴾
30. Ва Паёмбар гуфт: «Парвардигоро, қавми ман ин Қуръонро раҳо кардаанд»
- وَقَالَ الرَّسُولُ يَا رَبِّ إِنَّ قَوْمِي اتَّخَذُوا هَذَا الْقُرْآنَ مَهْجُورًا ﴿٣٠﴾
31. Ва инчунин барои ҳар паёмбаре душмане аз бадкорони [қавмаш] қарор додем. Ва кофӣ аст, ки Парвардигорат роҳнамо ва ёварат бошад
- وَكَذَلِكَ جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ عَدُوًّا مِنَ الْمُجْرِمِينَ وَكَفَى بِرَبِّكَ هَادِيًا وَنَصِيرًا ﴿٣١﴾
32. Ва касоне, ки куфр варзиданд, гуфтанд: «Чаро Қуръон якбора бар ӯ нозил нашудааст?» Мо ин гуна [каломи илоҳиро ба мурур нозил] кардаем, то дилатро бо он [ором ва] устувор гардонем ва онро ба тадрич бар ту хондаем [то дарку хифзаш осон бошад]
- وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ الْقُرْآنُ جُمْلَةً وَاحِدَةً كَذَلِكَ لِنُثَبِّتَ بِهِ فُؤَادَكَ وَرَتَّلْنَاهُ تَرْتِيلًا ﴿٣٢﴾
33. Ва [кофирон] ҳеч [эътирозу] масале бароят намеоваранд, магар он ки Мо [низ посухе] бар ҳақ ва хушбаёнтар бароят меварем
- وَلَا يَأْتُونَكَ بِمَثَلٍ إِلَّا جِئْنَاكَ بِالْحَقِّ وَأَحْسَنَ تَفْسِيرًا ﴿٣٣﴾
34. Касоне, ки ба рӯй дарафтода ба дузах кашонда мешаванд, инон бадҷойгоҳтар ва гумроҳтаранд
- الَّذِينَ يُحْشَرُونَ عَلَى وُجُوهِهِمْ إِلَىٰ جَهَنَّمَ أُولَٰئِكَ سَرُّ مَكَانًا وَأَضَلُّ سَبِيلًا ﴿٣٤﴾
35. Ва дар ҳақиқат, Мо ба Мӯсо китоб [Таврот] додем ва бародараш Ҳорунро дастёраш сохтем
- وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ وَجَعَلْنَا مَعَهُ أَخَاهُ هَارُونَ وَزِيرًا ﴿٣٥﴾

36. Ва гуфтем: «Шумо ду нафар ба сӯи қавме биравед, ки оёти Моро дурӯғ ангошанд». Пас, [чун фиръавниён сарпечӣ намуданд] ба шиддат нобудашон сохтем
- ﴿فَقُلْنَا أَذْهَبًا إِلَى الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَبُوا بِآيَاتِنَا فَدَمْزَلْنَهُمْ نَدْمِيرًا﴾
37. Ва қавми Нухро - он гоҳ ки паёмбаронро дурӯғгӯ ангошанд - ғарқ кардем ва ононро барои мардум [нишона ва] ибрате қарор додем; ва барои ситамгорон азобе дарднок мухайё кардаем
- ﴿وَقَوْمُ نُوحٍ لَمَّا كَذَبُوا الرُّسُلَ أَعْرَفْنَهُمْ وَجَعَلْنَهُمْ لِنَاسٍ آيَةً وَأَعْتَدْنَا لِلظَّالِمِينَ عَذَابًا أَلِيمًا﴾
38. Ва [ҳамчунин] қавми Од ва Самуд ва аҳолии «чоҳ» ва наслҳои бисёреро, ки байни онон буданд [нобуд сохтем]
- ﴿وَعَادًا وَثَمُودًا وَأَصْحَابَ الرَّسِّ وَقُرُونًا بَيْنَ ذَلِكَ كَثِيرًا﴾
39. Ва барои ҳар як аз онҳо масалҳо задем ва [чун панд нагирифтанд] ҳамаро ба шиддат аз миён бурдем
- ﴿وَكُلًّا ضَرَبْنَا لَهُ الْأَمْثَالَ وَكُلًّا تَبَّرْنَا تَتْبِيرًا﴾
40. Ва [мушрикон] ҳатман, аз [сарзамини қавми Лут ҳамон] шаҳре, ки борони бало бар он борида буд, гузар кардаанд. Оё он [вайронаҳои боқимонда аз азоб] -ро надидаанд? [Чунин нест] Балки ба зинда шудан [пас аз марг] умеде надоранд
- ﴿وَلَقَدْ آتَيْنَا عَلَى الْقَرْيَةِ الَّتِي أَمْطَرْنَا مَطَرًا سَوِيًّا أَفَلَمْ يَكُونُوا يَرُونَهَا بَلْ كَانُوا لَا يَتَّخِذُونَ نَذِيرًا﴾
41. Ва ҳангоме ки туро мебинанд, фақат ба тамасхур мегиранд [ва мегӯянд] «Оё ин ҳамон касест, ки Аллоҳ таоло ба паёмбарӣ фиристодааст?
- ﴿وَإِذَا رَأَوْكَ إِذْ يَتَخَذُونَكَ إِلَّا هُزُؤًا أَهْذَاءَ الَّذِي بَعَثَ اللَّهُ رَسُولًا﴾
42. Агар бар [парасиши] маъбудонамон [шикебой ва] пойдорӣ намекардем, наздик буд [Мухаммад] аз [роҳи] онҳо гумроҳамон кунад». Вале он гоҳ ки азоб [-и илоҳӣ]-ро бубинанд, хоҳанд донист чи касе гумроҳтар [буда] аст
- ﴿إِنْ كَادَ لَجِبَلْنَا عَنْ آلِهَتِنَا لَوْلَا أَنْ صَبَرْنَا عَلَيْهَا وَسَوْفَ يَعْلَمُونَ حِينَ يَرَوْنَ الْعَذَابَ مَنْ أَضَلُّ سَبِيلًا﴾
43. Оё касе, ки ҳавои нафсагро маъбуди худ кардааст, дидаӣ? Оё ту [метавонӣ] ниғаҳбони [имони] ӯ бошӣ?
- ﴿أَرَأَيْتَ مَنْ اتَّخَذَ إِلَهَهُ هَوَاهُ أَفَأَنْتَ تَكُونُ عَلَيْهِ وَكِيلًا﴾
44. Оё гумон дорӣ, ки бештарашон мешунаванд ё мефаҳманд? Онон чуз ҳаммонанди чахорпоён нестанд, балки гумроҳтаранд
- ﴿أَمْ تَحْسَبُ أَنَّ أَكْثَرَهُمْ يَسْمَعُونَ أَوْ يَعْقِلُونَ إِنْ هُمْ إِلَّا كَالْأَنْعَامِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ سَبِيلًا﴾

45. Оё [офариниши] Парвардигоратро надидай, ки чи гуна сояро густаронидааст ва агар мехост, онро собит менамуд? Он гоҳ [тағйири чойгоҳи] хуршед [нисбат ба замин]-ро далели [густаришу ҳаракати] он [соя] қарор додем
- أَلَمْ تَرَ إِلَى رَبِّكَ كَيْفَ مَدَّ الظِّلَّ وَلَوْ شَاءَ لَجَعَلَهُ سَاكِنًا ثُمَّ جَعَلْنَا الشَّمْسَ عَلَيْهِ دَلِيلًا ﴿٤٥﴾
46. Сипас [бо тағйири баландии хуршед сояро кӯтоҳ мекунем ва] онро андак-андак ба сӯйи хеш бозмегирем
- ثُمَّ قَبَضْنَاهُ إِلَيْنَا قَبْضًا يَسِيرًا ﴿٤٦﴾
47. Ва Ёст, ки шабро [бо торикии фарогираш] пӯшише барои шумо қарор дод ва хобро мояи осоиш ва рӯзро хангоми бархостан [ва қору талош] сохт
- وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ اللَّيْلَ لِيَأْسَوْا وَالنُّجُومَ سُبُحَاتًا وَجَعَلَ النَّهَارَ نُشُورًا ﴿٤٧﴾
48. Ва Ёст, ки пеш аз [борони] раҳматаш бодхоро башоратбахш фиристод ва аз осмон обе пок [ва поккунанда] фуру фиристодем
- وَهُوَ الَّذِي أَرْسَلَ الرِّيحَ بُشْرًا بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهِ وَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً طَهُورًا ﴿٤٨﴾
49. То бо он сарзамини [хушқу] мурдаро зинда гардонем ва чаҳорпоён ва инсонҳои бисёро, ки офаридаем, сероб созем
- لِنُحْيِيَ بِهِ بَلْدَةً مَّيْمَنًا وَنُسْقِيَهُ مِمَّا خَلَقْنَا أَنْعَمًا وَأُنَاسِيًا كَثِيرًا ﴿٤٩﴾
50. Ва ба ростӣ, он [далоилу нишонаҳои қудрати илоҳӣ]-ро ба суратҳои гуногун баён кардем, то панд гиранд, вале бештар мардум чуз [инқору] носипосӣ накарданд
- وَلَقَدْ صَرَّفْنَاهُ بَيْنَهُمْ لِيَذَّكَّرُوا فَأَبَى أَكْثَرُ النَّاسِ إِلَّا كُفُورًا ﴿٥٠﴾
51. Ва агар мехостем, дар ҳар диёре бимдихандае бармеангехтем
- وَلَوْ شِئْنَا لَبَعَثْنَا فِي كُلِّ قَرْيَةٍ نَذِيرًا ﴿٥١﴾
52. Пас, [эӣ паёмбар] аз кофирон итоат нақун ва ба василаи Қуръон бо онон ба чиҳоди бузурге бархез [ва дар ин роҳ шикобо бош]
- فَلَا تُطِيعِ الْكُفْرِينَ وَجَاهِدْهُمْ بِهِ فِي جِهَادٍ كَبِيرٍ ﴿٥٢﴾
53. Ва Ёст, ки ду дарёро ба ҳам омехт: ин яке хушғувор ва ширин аст ва он яке шӯру талх ва дар миёни он ду монеаи нуфузнопазире қарор дод [то бо ҳам наёмезанд]
- ﴿وَهُوَ الَّذِي مَرَجَ الْبَحْرَيْنِ هَذَا عَذْبٌ فُرَاتٌ وَهَذَا مِلْحٌ أُجَاجٌ وَجَعَلَ بَيْنَهُمَا بَرْزَخًا وَحِجْرًا مَّحْجُورًا ﴿٥٣﴾﴾
54. Ва Ёст, ки инсонро аз оби [манӣ] офарид ва уро дорои пайванди насаби ва сабаби гардонид ва Парвардигорат ҳамвора тавоност
- وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ مِنَ الْمَاءِ بَشَرًا فَجَعَلَهُ نَسَبًا وَصِهْرًا وَكَانَ رَبُّكَ قَدِيرًا ﴿٥٤﴾

55. Ва [мушрикони] ба ҷойи Аллоҳ таоло ҷизеро мепарастанд, ки на ба онон суде мебахшад ва на зиёне мерасонад ва кофир дар баробари Парвардигораш пайваста пуштибон [-и шайтон] аст

وَيَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُهُمْ وَلَا يَضُرُّهُمْ وَكَانَ الْكَافِرُ عَلَىٰ رَبِّهِ ظَهِيرًا ﴿٥٥﴾

56. Ва [эй Паёмбар] Мо туро ҷуз башоратбахш ва бимдиҳанда нафиристодем

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا مُبَشِّرًا وَنَذِيرًا ﴿٥٦﴾

57. Бигӯ: «Ман [дар баробари рисолатам] ҳеч подоше аз шумо намеҳохам, магар касе, ки бихоҳад роҳе ба сӯи Парвардигораш баргузинад [ва ҳамин бароям кофӣ аст]»

قُلْ مَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِلَّا مَنْ شَاءَ أَنْ يَتَّخِذَ إِلَىٰ رَبِّهِ سَبِيلًا ﴿٥٧﴾

58. Ва бар [Парвардигори] зиндае, ки ҳаргиз намемирад, таваккал кун ва бо ситоиш Ӯро ба покӣ ёд кун. Ва ҳамин бас, ки Ӯ ба гуноҳони бандагонаш огоҳ аст

وَتَوَكَّلْ عَلَىٰ الْحَيِّ الَّذِي لَا يَمُوتُ وَسَبِّحْ بِحَمْدِهِ وَكَفَىٰ بِهِ بِذُنُوبِ عِبَادِهِ خَبِيرًا ﴿٥٨﴾

59. [Ҳамон] Касе, ки осмонҳо ва замин ва он чиро миёни онҳост дар шаш рӯз офарид, сипас бар Арш қарор гирифт. [Ӯ Аллоҳи] Раҳмон аст, пас, дар мавриди Ӯ аз он ки огоҳ аст, бипурс [ва Ӯ низ касе ҷуз Аллоҳ таоло нест]

الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَىٰ الْعَرْشِ الرَّحْمَنُ فَسَأَلْ بِهِ خَبِيرًا ﴿٥٩﴾

60. Ва хангоме ки ба ба онон гуфта шавад: «Барои [Аллоҳи] Раҳмон сачда кунед», мегӯянд: «Раҳмон кист? Оё [қарор аст] бар ҳар чи ту амр мекунӣ сачда барем»? Ва [ин даъвати ту дурӣ аз ҳақ ва] нафраташонро меафзояд

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ اسْجُدُوا لِلرَّحْمَنِ قَالُوا وَمَا الرَّحْمَنُ أَنَسْجُدُ لِمَا تَأْمُرُنَا وَزَادَهُمْ نُفُورًا ﴿٦٠﴾

61. Пурбаракат [ва бузургвор] аст, он ки дар осмон манзилгоҳҳо [барои ситорагон] қарор дод ва дар [миёни] онҳо хуршед [-и дурахшон] ва моҳи тобоне падида овард

تَبَارَكَ الَّذِي جَعَلَ فِي السَّمَاءِ بُرُوجًا وَجَعَلَ فِيهَا سِرَاجًا وَقَمَرًا مُنِيرًا ﴿٦١﴾

62. Ва Ӯст, ки шабу рӯзро дар пайи якдигар қарор дод, барои ҳар ки бихоҳад [аз тадбири илоҳӣ] панд гирад ё сипосгузор бошад

وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ خِلْفَةً لِمَن أَرَادَ أَنْ يَذَّكَّرَ أَوْ أَرَادَ شُكُورًا ﴿٦٢﴾

63. Ва бандагони [муъмину шоистаи] Раҳмон касоне ҳастанд, ки бо фурутанӣ [ва матонат]

وَعِبَادُ الرَّحْمَنِ الَّذِينَ يَمْشُونَ عَلَى الْأَرْضِ هَوْنًا وَإِذَا خَاطَبَهُمُ الْجَاهِلُونَ قَالُوا سَلَمًا ﴿٦٣﴾

бар замин роҳ мераванд ва ҳангоме ки чоҳилон
[бо суханони нописанд] хитобашон мекунад,
[ба чои талофӣ бо онон] ба неки сухан мегӯянд

64. Ва касоне барои Парвардигорашон дар ҳоли
сачда ва киём шабзиндадорӣ мекунад

وَالَّذِينَ يَبِيتُونَ لِرَبِّهِمْ سُجَّدًا وَقِيَامًا ﴿٦٤﴾

65. Ва касоне, ки мегӯянд: «Парвардигоро, азоби
дузахро аз мо бозгардон, [ки] бе тардид, азобаш
[сахту] пойдор аст

وَالَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا اصْرِفْ عَنَّا عَذَابَ جَهَنَّمَ إِنَّ عَذَابَهَا كَانَ
غَرَامًا ﴿٦٥﴾

66. Ҳаққо, ки дузах бад чойгоҳ ва иқоматгоҳест

إِنَّهَا سَاءَتْ مُسْتَقَرًّا وَمُقَامًا ﴿٦٦﴾

67. Ва [муъминон] касоне ҳастанд, ки чун инфоқ
менамоянд, на зиёдаравӣ мекунад ва на
сахтгирӣ ва байни ин ду [ҳолат роҳи] эътидол
пеш мегиранд

وَالَّذِينَ إِذَا أَنْفَعُوا لَمْ يَسْرِفُوا وَلَمْ يَقْتُرُوا وَكَانَ بَيْنَ ذَلِكَ قَوَامًا ﴿٦٧﴾

68. Ва касоне ҳастанд, ки бо Аллоҳ таоло маъбуде
дигар намехонанд ва касе, ки Аллоҳ таоло
[куштанаширо] ҳаром кардааст, чуз ба ҳақ
намекушанд ва зино намекунад. Ва ҳар ки ин
[гуноҳон]-ро муртакиб шавад, кайфари гуноҳи
[хеш]-ро мебинад

وَالَّذِينَ لَا يَدْعُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ وَلَا يَقْتُلُونَ النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ
اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَلَا يَزْنُونَ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ يَلْقَ أَثَامًا ﴿٦٨﴾

69. Рӯзи қиёмат азобаш дучандон мегардад ва бо
хорӣ дар он [азоб] ҷовидон мемонад

يُضَلَعُ لَهُ الْعَذَابُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَيَخْلُدُ فِيهِ مُهَانًا ﴿٦٩﴾

70. Магар касе, ки тавба кунад ва имон оварад ва
коре шоиста анҷом диҳад. Пас, инонанд, ки
Аллоҳ таоло бадиҳояшонро ба некиҳо табдил
мекунад ва Аллоҳ таоло ҳамвора омузгору
меҳрубон аст

إِلَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَأُولَٰئِكَ يُبَدِّلُ اللَّهُ
سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٧٠﴾

71. Ва касе, ки тавба кунад ва коре шоиста анҷом
диҳад, пас, яқинан ба даргоҳи Аллоҳ таоло -
чунон ки бояду шояд - тавба кардааст

وَمَنْ تَابَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَإِنَّهُ يَتُوبُ إِلَى اللَّهِ مَتَابًا ﴿٧١﴾

72. Ва касоне [муъминанд], ки гувоҳии дурӯғ
намедиҳанд [ва дар маҷолиси ботил ҳузур
намебанд] ва чун ба [кори нописанд] бехудае

وَالَّذِينَ لَا يَشْهَدُونَ الزُّورَ وَإِذَا مَرُّوا بِاللَّغْوِ مَرُّوا كِرَامًا ﴿٧٢﴾

бархӯрд мекунанд, бузургворона [аз канораш]
мегузаранд [ва худро олуда намесозанд]

73. Ва касоне, ки чун ба оёти Парвардигорашон панд дода мешаванд, [аз он ғафлат намекунанд ва дар баробари Қуръон] чун карону кӯрон нестанд

وَالَّذِينَ إِذَا ذُكِرُوا بِحَايَتِ رَبِّهِمْ لَمْ يَخْرُوا عَلَيْهَا ضَمًا وَعُمِيَانًا ﴿٧٣﴾

74. Ва касоне, ки мегӯянд: «Парвардигоро, аз хамсарону фарзандонамон [касонеро] ба мо ато фармо, ки [мояи шодии дилхо ва] равшании чашмҳо бошанд ва моро пешвои парҳезкорон қарор бидех»

وَالَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا هَبْ لَنَا مِنْ أَزْوَاجِنَا وَذُرِّيَّاتِنَا قُرَّةَ أَعْيُنٍ
وَأَجْعَلْنَا لِلْمُتَّقِينَ إِمَامًا ﴿٧٤﴾

75. [Оре] Инон ба поси он ки шикебой кардаанд, манозил [-и олии биҳишт]-ро подош мегиранд ва дар он чо бо дуруду саломии [фариштагон] рӯ ба рӯ мегарданд

أُولَئِكَ يُجْزَوْنَ الْعُرْفَةَ بِمَا صَبَرُوا وَيُلَقَوْنَ فِيهَا حَيَّةً وَسَلْمًا ﴿٧٥﴾

76. Дар он чо човидонанд. Чи наку чойгоҳ ва [чи нек] икоматгоҳе аст!

خَالِدِينَ فِيهَا حَسُنَتْ مُسْتَقَرًّا وَمُقَامًا ﴿٧٦﴾

77. [Ба кофирон] бигӯ: «Агар ибодат ва дуоятон набошад, Парвардигорам эътиное ба шумо надорад [ва арзише бароятон қоил нест]. Ба ростӣ, шумо [даъвати ҳақро] дурӯғ ангоштед, пас, ба зудӣ [кайфари ин қор] гиребонгиратон хоҳад шуд

قُلْ مَا يَعْبُؤُا بِكُمْ رَبِّي لَوْلَا دُعَاؤُكُمْ فَقَدْ كَذَّبْتُمْ فَسَوْفَ
يَكُونُ لَكُمْ لِقَاءُ رَبِّكُمْ ﴿٧٧﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. То, син, мим.⁽¹⁾ طسّم ①
2. Ин оёти китоби равшангар аст تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ الْمُبِينِ ①
3. Шояд меҳохӣ аз [андухи] ин ки [мушрикон] имон намеоваранд, худро ҳалок кунӣ لَعَلَّكَ بِنِعْمِ نَفْسِكَ أَلَّا يَكُونُوا مُؤْمِنِينَ ②
4. Агар бихоҳем, аз осмон нишонае бар онон нозил мекунем, ки дар баробараш бо фурутанӣ сар фуруд оваранд إِنْ نَشَأْ نُزِّلْ عَلَيْهِمْ مِنَ السَّمَاءِ آيَةٌ فَظَلَّكَ أَعْتَقْتَهُمْ لَهَا خَاضِعِينَ ③
5. Ва ҳеҷ панди тозае аз сӯи [Аллоҳи] Раҳмон барои онон намеояд, магар ин ки аз он рӯй гардонанд وَمَا يَأْتِيهِمْ مِنْ ذِكْرِ مِنَ الرَّحْمَنِ مُحَدَّثٌ إِلَّا كَانُوا عَنْهُ مُعْرِضِينَ ④
6. Ба ростӣ, онон [даъвати паёмбарон ва азоби қиёматро] дуруғ ангоштанд, пас, ба зудӣ ахбори он чи масҳара мекарданд, ба эшон хоҳад расид فَقَدْ كَذَّبُوا فَسَيَأْتِيهِمْ أَنْبَتُوا مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ⑤
7. Оё ба замин наменигаранд, ки чи бисёр аз ҳар гуна [ғиёҳи] судманде дар он рӯёнидаем? أَوْلَمْ يَرَوْا إِلَى الْأَرْضِ كَيْفَ أَخْبَتْنَا فِيهَا مِنْ كُلِّ زَوْجٍ كَرِيمٍ ⑥
8. Бе тардид, дар ин [офариниш] нишонае [аз қудрати Аллоҳ таоло бар меод] аст, вале бештарашон имон намеоваранд إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ⑧
9. Ва бе тардид, Парвардигорат шикастнопазири меҳрубон аст وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ①
10. Ва [ёд кун аз] ҳангоме ки Парвардигорат Мӯсоро нидо дод, ки: «Ба сӯйи қавми ситамгор бирав وَإِذْ نَادَى رَبُّكَ مُوسَىٰ أَنْ أُنْتِ الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ⑩
11. - қавми Фиръавн - [ва ба онон бигӯ] оё [аз куфру саркашӣ] намепарҳезанд? قَوْمَ فِرْعَوْنَ أَلَا يَتَّقُونَ ⑪

(*) Шуъаро (Шоирон).

(1) Нигаред ба эзоҳи ояти 1 сураи Бақара.

12. [Мӯсо] Гуфт: «Парвардигоро, бим дорам, ки маро дурӯғгӯ ангоранд
- قَالَ رَبِّ إِنِّي أَخَافُ أَنْ يُكَذِّبُونِ ﴿١٢﴾
13. Ва [аз куфрашон ношикебо ва] ғамгин гардам. Пас, [Цабраилро] ба сӯйи Ҳорун бифрифт [то барои ёриам раҳсипораш кунад]
- وَيَضِيقُ صَدْرِي وَلَا يَنْظِلُنِي لِسَانِي فَأَرْسِلْ إِلَىٰ هَارُونَ ﴿١٣﴾
14. Ва онон [ба гумони хеш қасоси] гуноҳе бар ман доранд, пас, метарсам, ки маро бикӯшанд»
- وَلَهُمْ عَلَيَّ ذَنْبٌ فَأَخَافُ أَنْ يَقْتُلُونِ ﴿١٤﴾
15. [Аллоҳ таоло] Фармуд: «Ҳарғиз! Пас бо оёт [ва муъҷизот]-и Мо биравед. Яқинан, [ҳамаҷо] бо шумоем ва [гуфтугӯятонро] мешунавем
- قَالَ كَلَّا فَاذْهَبَا بِآيَاتِنَا إِنَّا مَعَكُمْ مُسْتَمِعُونَ ﴿١٥﴾
16. Пас, назди Фиръавн биравед ва бигӯед: «Мо фиристодаи Парвардигори чаҳониён ҳастем
- فَأْتِنَا بِرُءُوسٍ قُتُوبًا إِنَّا رَسُولُ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٦﴾
17. [Ү мефармояд] Ки Бани Исроилро ҳамроҳи мо бифрифт»
- أَنْ أَرْسِلَ مَعَنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿١٧﴾
18. [Фиръавн] гуфт: «Оё туро дар кӯдакӣ миёни хеш парвариш надодем ва солҳое аз умратро байни мо набудӣ?
- قَالَ أَلَمْ نُرَبِّكَ فِيْنَا وَلَيْدًا وَلَيْسَتْ فِيْنَا مِنْ عَمْرِكَ سِنِينَ ﴿١٨﴾
19. Ва кори худро - чунон ки хостӣ - қардӣ [ва он марди қибтиро куштӣ] ва ту [нисбат ба неъматҳои ман] носипосӣ?!»
- وَفَعَلْتَ فَعَلْتِكَ الَّتِي فَعَلْتَ وَأَنْتَ مِنَ الْكَافِرِينَ ﴿١٩﴾
20. [Мӯсо] гуфт: «Ман он [қор]-ро замоне анҷом додам, ки гумроҳ будам
- قَالَ فَعَلْتَهَا إِذَا وَأَنَا مِنَ الضَّالِّينَ ﴿٢٠﴾
21. Пас, чун аз шумо тарсидам, фирор кардам. Он гоҳ Парвардигорам ба ман дониш бахшид ва маро аз паёмбарон қарор дод
- فَقَرَّرْتُ مِنْكُمْ لَمَّا خِفْتُكُمْ فَوَهَبَ لِي رَبِّي حُكْمًا وَجَعَلَنِي مِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٢١﴾
22. Ва ин [чи] неъматест, ки ту бар ман миннат мегузорӣ, ки Бани Исроилро бардаи худ сохтаӣ?!»
- وَتِلْكَ نِعْمَةٌ تَمُنُّهَا عَلَيَّ أَنْ عَبَّدتَّ بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿٢٢﴾
23. Фиръавн гуфт: «Парвардигори чаҳониён қист?»
- قَالَ فِرْعَوْنُ وَمَا رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿٢٣﴾
24. [Мӯсо] Гуфт: «Парвардигори осмонҳо ва замин
- قَالَ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا إِنْ كُنْتُمْ مُوقِنِينَ ﴿٢٤﴾

ва он чи миёни онҳост. Агар аҳли яқин хастед
[танҳо ўро бипарастед]»

25. [Фиръавн] Ба касоне, ки дар атрофаш буданд
[бо тамасхур] гуфт: «Оё мешунавед [чи мегӯяд]?»
26. [Мӯсо] Гуфт: «[Аллоҳ таоло] Парвардигори шумо ва Парвардигори ниёғони шумост
27. [Фиръавн] Гуфт: «Ин паёмбаратон, ки ба сӯйи шумо фиристода шудааст, яқинан девона аст»
28. [Мӯсо] Гуфт: «Агар биандешед, [хоҳед донист, ки Ў] Парвардигори машрик ва мағриб аст ва ҳар он чи миёни он ду қарор дорад»
29. [Фиръавн] Гуфт: «Агар маъбуде чуз ман баргузинӣ, ҳатман, зиндонат мекунам»
30. [Мӯсо] Гуфт: «Ҳатто агар нишонаи ошқоре [дар мавриди рисолатам] бароят оварда бошам?»
31. [Фиръавн] Гуфт: «Агар рост мегӯӣ, онро биёвар»
32. Пас, [Мӯсо] асои худро андохт, ногаҳон [табдил ба] аждаҳое ошқор шуд
33. Ва дасташро [аз гиребон] берун овард ва ногоҳ дар назари бинандагон сапед [-у равшан] буд
34. [Фиръавн] ба бузургони перомунаш гуфт: «Ҳаққо, ки ин [мард] чодугари доност
35. [Ў] Мехоҳад, бо чодуяш шуморо аз сарзаминатон берун кунад, пас, назаратон чист?»
36. Онон гуфтанд: «[Тасмим дар бораи мучозоти] ў ва бародарашро ба таъхир андоз ва маъмурони чамъоварӣ [чорзанандагон]-ро ба [ҳамаи] шаҳрхо бифирист,

قَالَ لِمَنْ حَوْلَهُ: أَلَا تَسْمِعُونَ ﴿٢٥﴾

قَالَ رَبُّكُمْ وَرَبُّ آبَائِكُمُ الْأُولِينَ ﴿٢٦﴾

قَالَ إِنَّ رَسُولَكُمْ الَّذِي أُرْسِلَ إِلَيْكُمْ لَمَجْنُونٌ ﴿٢٧﴾

قَالَ رَبُّ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ وَمَا بَيْنَهُمَا إِنْ كُنْتُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٢٨﴾

قَالَ لَئِن آتَّخَذَتِ إِلَهًا غَيْرِي لَأَجْعَلَنَّكَ مِنَ الْمَسْجُونِينَ ﴿٢٩﴾

قَالَ أَوْلَوْ جِئْتُكَ بِشَيْءٍ مُّبِينٍ ﴿٣٠﴾

قَالَ فَاتِّبِعْهُ إِنَّ كُنْتَ مِنَ الصّٰدِقِينَ ﴿٣١﴾

فَأَلْفَىٰ عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ ثُعْبَانٌ مُّبِينٌ ﴿٣٢﴾

وَنَزَعَ يَدَهُ فَإِذَا هِيَ بَيْضَاءُ لِلنّٰظِرِينَ ﴿٣٣﴾

قَالَ لِلْمَلَآئِكَةِ حَوْلَهُ: إِنَّ هٰذَا لَسِحْرٌ عَلِيمٌ ﴿٣٤﴾

يُرِيدُ أَنْ يُنَجِّجَكُم مِّنْ أَرْضِكُمْ بِسِحْرِهِ فَمَاذَا تَأْمُرُونَ ﴿٣٥﴾

قَالُوا أَرْجِهْ وَأَخَاهُ وَأَبْعَثْ فِي الْمَدَائِنِ حَاشِرِينَ ﴿٣٦﴾

37. то ҳар чодугари мохир [ва] доноеро наздат биёваранд» يَأْتُوكَ بِكُلِّ سَحَارٍ عَلِيمٍ ﴿٣٧﴾
38. Пас, [чунин карданд ва саранчом] чодугарон барои ваъдагоҳи рӯзи муайян гирд оварда шуданд فَجَمَعَ السَّحَرَةَ لِيَقْدَتِ يَوْمٍ مَّعْلُومٍ ﴿٣٨﴾
39. Ва ба мардум гуфта шуд: «Оё шумо [низ] чамъ мешавед, то [бубинем баранда кист]?» وَقِيلَ لِلنَّاسِ هَلْ أَنْتُمْ مُجْتَمِعُونَ ﴿٣٩﴾
40. Агар чодугарон пирӯз шуданд, [хамагӣ] аз онон пайравӣ кунем» لَعَلَّنَا نَتَّبِعَ السَّحَرَةَ إِنْ كَانُوا هُمُ الْعَالِيِينَ ﴿٤٠﴾
41. Пас, вақте чодугарон омаданд, ба Фиръавн гуфтанд: «Агар мо пирӯз шавем, оё подоше хоҳем дошт?» فَلَمَّا جَاءَ السَّحَرَةُ قَالُوا لِفِرْعَوْنَ أَإِنِّي لَنَا لَأَجْرًا إِنْ كُنَّا نَحْنُ الْعَالِيِينَ ﴿٤١﴾
42. Ӯ гуфт: «Оре, дар он сурат, хатман, аз наздиконам хоҳед буд» قَالَ نَعَمْ وَإِنَّكُمْ إِذَا لَمِنَ الْمُقَرَّبِينَ ﴿٤٢﴾
43. Мӯсо ба онон гуфт: «Ҳар чи [мехоҳед] биафканед, [акнун] биафканед» قَالَ لَهُمْ مُوسَىٰ أَلْقُوا مَا أَنْتُمْ مُلْقُونَ ﴿٤٣﴾
44. Пас, онон ресмонҳо ва асоҳояшонро афканданд ва гуфтанд: «Ба иззати Фиръавн савганд, ки мо, хатман, пирӯзем» فَأَلْقُوا جِبَالَهُمْ وَعِصِيَّهُمْ وَقَالُوا بِعِزَّةِ فِرْعَوْنَ إِنَّا لَنَحْنُ الْعَالِيُونَ ﴿٤٤﴾
45. Сипас Мӯсо асояшро афканд, ногаҳон [табдил ба аждаҳое шуд ва] он чиро, ки ба дурӯғ сохта буданд, балъид [фуру бурд] فَأَلْقَىٰ مُوسَىٰ عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ تَلْقَفُ مَا يَأْفِكُونَ ﴿٤٥﴾
46. Пас, чодугарон ба сачда дарафтоданд فَأَلْقَىٰ السَّحَرَةُ سَجْدِينَ ﴿٤٦﴾
47. [Ва] Гуфтанд: «Мо ба Парвардигори чаҳониён имон овардем قَالُوا ءَأَمَّا رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٤٧﴾
48. Парвардигори Мӯсо ва Ҳорун رَبِّ مُوسَىٰ وَهَارُونَ ﴿٤٨﴾
49. [Фиръавн] Гуфт: «Оё пеш аз он ки ба шумо иҷозат диҳам, ба ӯ имон овардед? Бе тардид, ӯ ҳамон бузурги шумост, ки ба шумо чоду قَالَ ءَأَمَنْتُمْ لَهُ قَبْلَ أَنْ ءَادَنَ لَكُمْ إِنَّهُ لَكَبِيرُكُمُ الَّذِي عَلَّمَكُمُ السِّحْرَ فَلَسَوْفَ تَعْلَمُونَ لَأُقَطِّعَنَّ أَيْدِيَكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ مِمَّنْ خَلْفٍ وَلَا صَلْبَتِكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٤٩﴾

омӯхтааст. Пас, ба зудӣ хоҳед донист [ки мучозотатон чист]. Яқинан, дастҳо ва пойҳоятонро баръакс [-и якдигар аз чапу рост] қатъ мекунам ва ҳамагиатонро ба дор меовезам»

50. Онон гуфтанд: «[Дар ин шиканча ва азоб] Ҳеч зиёне нест. Бе тардид, мо ба сӯи Парвардигорамон бозмегардем

فَالُوا لَا ضَيْرَ إِنَّا إِلَىٰ رَبِّنَا مُنْقَلِبُونَ ﴿٥٠﴾

51. Умед дорем, ки Парвардигорамон гуноҳони моро бубахшад, ки мо нахустин касоне ҳастем, ки [аз ин қавм ба Парвардигори Мӯсо] имон овардем»

إِنَّا نَظْمَعُ أَنْ يَغْفِرَ لَنَا رَبُّنَا خَطِيئَاتَنَا أَنْ كُنَّا أَوَّلَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٥١﴾

52. Ва ба Мӯсо ваҳй кардем, ки: «Бандагонаро шабона [аз Миср] берун бибар; [зеро сипоҳи Фиръавн] ҳатман, ба дунболатон хоҳад омад»

وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنْ أَسْرِ بِعِبَادِي إِلَيْكُمْ مُتَّبِعُونَ ﴿٥٢﴾

53. Пас Фиръавн [чун аз мочаро огоҳ гардид] маъмурони чамъоварӣ [неру]-ро ба шаҳрҳо фиристод

فَأَرْسَلَ فِرْعَوْنُ فِي الْمَدَائِنِ حَاشِرِينَ ﴿٥٣﴾

54. [Ва эълон кард] Инҳо [Бани Исроил] иддаи ночизанд

إِنَّ هَٰؤُلَاءِ لَشِرْذِمَةٌ قَلِيلُونَ ﴿٥٤﴾

55. Ва чиддан моро ба хашм овардаанд

وَأَنَّهُمْ لَنَا لَعَّابُونَ ﴿٥٥﴾

56. Ва мо ҳамагӣ комилан [хушёрӯ] омодаи пайкорем»

وَأَنَا لَجَمِيعٍ حَذِرُونَ ﴿٥٦﴾

57. Пас, ононро аз боғҳо ва чашмаҳо [-и сарзамини Миср] берун овардем

فَأَخْرَجْنَاهُمْ مِنْ جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿٥٧﴾

58. Ва аз ганҷҳо ва хонаҳои мучаллал [дур сохтем]

وَكُنُوزٍ وَمَقَامٍ كَرِيمٍ ﴿٥٨﴾

59. Инчунин [кардем] ва Бани Исроилро вориси он [сарвату дорой] кардем

كَذَٰلِكَ وَأَوْرَثْنَاهَا بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿٥٩﴾

60. Пас, [сипоҳи Фиръавн] ҳангоми тулуи офтоб ба таъкиби онон пардохтанд

فَأَتَّبَعُوهُمْ مُشْرِقِينَ ﴿٦٠﴾

61. Ва чун ду гурӯҳ якдигарро диданд, ёрони Мӯсо гуфтанд: «Ҳатман, [дар чанголи фиръавниён] гирифтorem»

فَلَمَّا تَرَأَ الْجُمُعَانَ قَالَ أَصْحَابُ مُوسَىٰ إِنَّا لَمُدْرِكُونَ ﴿٦١﴾

62. [Мӯсо] Гуфт: «Ҳарғиз! Бе тардид, Парвардигорам бо ман аст ва маро [ба роҳи начот] хидоят хоҳад кард»
 قَالَ كَلَّا إِنَّ مَعِيَ رَبِّي سَيَهْدِينِ ﴿١٢٦﴾
63. Пас, ба Мӯсо ваҳй кардем: «Асоятро ба дарё бизан», пас, [Нил] шикофта шуд ва ҳар бахше [аз он] ҳамчун қўхе бузург гашт
 فَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنْ أَضْرِبْ بِعَصَاكَ الْبَحْرَ فَانفَلَقَ فَكَانَ كُلُّ فِرْقٍ كَالطَّوْدِ الْعَظِيمِ ﴿١٢٧﴾
64. Ва он гурӯҳи дигар [сипоҳи Фиръавн]-ро ба он чо кашондем
 وَأَرْزَلْنَا تَمَّ الْأَخْرِينَ ﴿١٢٨﴾
65. Ва Мӯсо ва ҳамаи касонеро, ки ҳамроҳаш буданд, начот додем
 وَأَنْجَيْنَا مُوسَىٰ وَمَنْ مَعَهُ أَجْمَعِينَ ﴿١٢٩﴾
66. Ва дигаронро ғарқ намудем
 ثُمَّ أَعْرَفْنَا الْأَخْرِينَ ﴿١٣٠﴾
67. Ҳатман, дар ин [мочаро] нишонае [барои ибрат гирифтн] аст, вале бештарашон муъмин набуданд
 إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿١٣١﴾
68. Ва бе тардид, Парвардигорат ҳамон шикастнопазири меҳрубон аст
 وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٣٢﴾
69. [Эй Паёмбар] Достони Иброҳимро бар онон бозгӯ
 وَأَتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ إِبْرَاهِيمَ ﴿١٣٣﴾
70. Ҳангоме ки ба падар ва қавмаш гуфт: «Чи чизро мепарастед?»
 إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَا تَعْبُدُونَ ﴿١٣٤﴾
71. Онон гуфтанд: «Бутҳоеро мепарастем ва пайваста сар бар остонашон дорем»
 قَالُوا نَعْبُدُ أَصْنَامًا فَنَنْظِلُّ لَهَا عَٰلَقِينَ ﴿١٣٥﴾
72. [Иброҳим] Гуфт: «Оё вақте онхоро меҳонед, [садои] шуморо мешунаванд?»
 قَالَ هَلْ يَسْمَعُونَكُمُ إِذْ تَدْعُونَ ﴿١٣٦﴾
73. Ё ба шумо суду зиён мерасонанд?»
 أَوْ يَنْفَعُونَكُمُ أَوْ يَضُرُّونَ ﴿١٣٧﴾
74. Онон гуфтанд: «[На] Вале падаронамонро ёфтем, ки чунин мекарданд»
 قَالُوا بَلْ وَجَدْنَا ءَابَاءَنَا كَذَٰلِكَ يَفْعَلُونَ ﴿١٣٨﴾
75. [Иброҳим] гуфт: «Оё дидед [ва донистед] чизҳоеро, ки ҳамвора мепарастидед»
 قَالَ أَفَرَأَيْتُمْ مَا كُنْتُمْ تَعْبُدُونَ ﴿١٣٩﴾

76. - [хам] шумо ва [хам] падаронатон -
 أَنْتُمْ وَءَابَاؤُكُمْ الْأَقْدَمُونَ ﴿٧٦﴾
77. яқинан, [ҳамаи] онҳо душмани [ақидаи тавҳидии]
 ман ҳастанд. Магар Парвардигори чахониён
 فَإِنَّهُمْ عَدُوٌّ لِّي إِلَّا رَبَّ الْعَالَمِينَ ﴿٧٧﴾
78. Он [маъбуде], ки маро офарида ва ҳидоятам
 мекунад
 الَّذِي خَلَقَنِي فَهُوَ يَهْدِينِ ﴿٧٨﴾
79. Ва ҳамоне, ки ба ман ғизо медиҳад ва серобам
 месозад
 وَالَّذِي هُوَ يُطْعِمُنِي وَيَسْقِينِ ﴿٧٩﴾
80. Ва хангоме ки бемор мешавам, Ёст, ки шифоям
 медиҳад
 وَإِذَا مَرِضْتُ فَهُوَ يَشْفِينِ ﴿٨٠﴾
81. Ва касе, ки маро мемиронад ва [дубора] зиндаам
 мекунад
 وَالَّذِي يُمَيِّتُنِي ثُمَّ يُحْيِينِ ﴿٨١﴾
82. Ва касе, ки умед дорам рӯзи чазо гуноҳонамро
 бубахшад
 وَالَّذِي أَطْمَعُ أَنْ يَغْفِرَ لِي خَطِيئَتِي يَوْمَ الدِّينِ ﴿٨٢﴾
83. Парвардигоро, ба ман донише [дар дин] бубахш
 ва маро ба шоистагон мулҳак кун
 رَبِّ هَبْ لِي حُكْمًا وَأَلْحِقْنِي بِالصَّالِحِينَ ﴿٨٣﴾
84. Ва бароям дар ояндагон овозаи нек қарор
 бидеҳ
 وَأَجْعَلْ لِي لِسَانَ صِدْقٍ فِي الْآخِرِينَ ﴿٨٤﴾
85. Ва маро аз ворисони биҳишти пурнеъмат
 бигардон
 وَأَجْعَلْنِي مِنْ وَرَثَةِ جَنَّةِ النَّعِيمِ ﴿٨٥﴾
86. Ва падарамро биёмурз, [ки] бе тардид, дар
 зумраи гумроҳон буд
 وَأَغْفِرْ لِأَبِي إِنَّهُ كَانَ مِنَ الضَّالِّينَ ﴿٨٦﴾
87. Ва рӯзе, ки [мардум] барангехта мешаванд,
 маро расво [ва шарманда] насоз
 وَلَا تُخْزِنِي يَوْمَ يُبْعَثُونَ ﴿٨٧﴾
88. Ҳамон рӯзе, ки молу фарзандон суде
 намебахшанд
 يَوْمَ لَا يَنْفَعُ مَالٌ وَلَا بَنُونَ ﴿٨٨﴾
89. Магар касе, ки бо қалби пок [ва холи аз ширку
 нифоқ ва риё] ба пешгоҳи Аллоҳ таоло биёяд
 إِلَّا مَنْ أَتَى اللَّهَ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ ﴿٨٩﴾
90. Ва [он рӯз] биҳишт барои парҳезкорон наздик
 мегардад
 وَأُزْلِفَتِ الْجَنَّةُ لِلْمُتَّقِينَ ﴿٩٠﴾

91. Ва дузах барои гумроҳон ошкор мешавад وَبُرِّزَتِ الْجَحِيمُ لِلْغَاوِينَ ﴿٩١﴾
92. Ва ба онон гуфта мешавад: «Он чи ба ҷои Аллоҳ таоло мепарастидед, [акнун] кучо ҳастанд?» وَقِيلَ لَهُمْ أَأَيْنَ مَا كُنْتُمْ تَعْبُدُونَ ﴿٩٢﴾
93. Оё [онҳо дар баробари азоби илоҳӣ] ёриатон мекунанд ё [хатто худ]-ро ёри медиҳанд?» مِنْ دُونِ اللَّهِ هَلْ يَنْصُرُونَكُمُ أَوْ يَنْتَصِرُونَ ﴿٩٣﴾
94. Пас, онҳо [бутҳо] ҳамроҳи гумроҳон дар он [оташи ҳавлангез] афканда мешаванд فَكُبِّبُوا فِيهَا هُمْ وَالْغَاوُونَ ﴿٩٤﴾
95. Ва [ҳамроҳи] тамоми лашкариёни Иблис وَجُنُودُ إبْلِيسَ أَجْمَعُونَ ﴿٩٥﴾
96. Дар он ҷо [мушрикони] дар ҳоли ситез [бо маъбудони ботил] меғунанд: قَالُوا وَهُمْ فِيهَا يَخْتَصِمُونَ ﴿٩٦﴾
97. «Ба Аллоҳ таоло савганд, ки мо дар гумроҳии ошкоре будем» تَاللَّهِ إِن كُنَّا لَفِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٩٧﴾
98. Он гоҳ ки шуморо бо Парвардигори ҷаҳониён баробар медонистем إِذْ نَسَوَیْكُمْ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٩٨﴾
99. Ва моро касе ҷуз мучримон гумроҳ накард وَمَا أَضَلَّنَا إِلَّا الْمُجْرِمُونَ ﴿٩٩﴾
100. Пас, [акнун] на ҳеч шафоатгаре дорем فَمَا لَنَا مِنْ شَافِعِينَ ﴿١٠٠﴾
101. Ва на ҳеч дӯсти меҳрубоне وَلَا صَدِیقٍ حَمِیمٍ ﴿١٠١﴾
102. Пас, кош бозгаште [ба дунё] доштем ва дар зумраи муъминон қарор мегирифтём» فَلَوْ أَنَّ لَنَا كَرَّةً فَنَكُونُ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٠٢﴾
103. Ҳатман, дар ин [мочаро] нишонае [барои ибрат гирифтани] аст, вале бештарашон муъмин набуданд إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآیَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٠٣﴾
104. Ва бе тардид, Парвардигорат ҳамон шикастнопазири меҳрубон аст وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِیزُ الرَّحِیمُ ﴿١٠٤﴾
105. Қавми Нух паёмбаронро дурӯғу ангошанд كَذَّبَتْ قَوْمُ نُوحٍ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٠٥﴾
106. Он гоҳ ки бародарашон Нух ба онон гуфт: «Оё [аз Аллоҳ таоло] парво намекунед?» إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ نُوحٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٠٦﴾

107. Ба ростӣ, ман барои шумо паёмбари амин
ҳастам إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٧٧﴾
108. Пас, аз Аллоҳ таоло парво кунед ва мутеи
[дастурҳои] ман бошед فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ﴿١٧٨﴾
109. Ва ман [дар баробари рисолатам] ҳеч подоше
аз шумо намехоҳам. Подоши ман танҳо бар
[ухдаи] Парвардигори ҷаҳониён аст وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٧٩﴾
110. Пас, аз Аллоҳ таоло парво кунед ва мутеи
[дастурҳои] ман бошед» فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ﴿١٨٠﴾
111. Онон гуфтанд: «Оё ба ту имон биёварем, дар
ҳоле ки [фақат] фурумоҷгон] аз ту пайравӣ
кардаанд?» قَالُوا أَنْتُمْ مِنْ لَكَ وَاتَّبَعَكَ الْأَرْذَلُونَ ﴿١٨١﴾
112. [Нух] Гуфт: «Ман ба он чи онон [дар гузашта]
мекарданд, чи донише дорам?» قَالَ وَمَا عَلِمِي بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٨٢﴾
113. Ҳисоби онон танҳо бо Парвардигори ман аст.
Агар мефаҳмед [чунин сухани газофе нагуед]
إِنْ حِسَابُهُمْ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّي لَو تَشْعُرُونَ ﴿١٨٣﴾
114. Ва ман [харғиз] муъминонро тард [дур]
намекунам وَمَا أَنَا بِطَارِدِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٨٤﴾
115. Ман ҷуз бимдиҳандаи ошқор нестам» إِن أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿١٨٥﴾
116. Онон гуфтанд: «Эй Нух, агар [аз даъватат]
даст барнадорӣ, ҳатман, сангсор мешавӣ» قَالُوا لَئِن لَّمْ تَنْتَهِ يَنُوحُ لَتَكُونَنَّ مِنَ الْمَرْجُومِينَ ﴿١٨٦﴾
117. ӯ гуфт: «Парвардигоро, қавмам маро дурӯғгӯ
ангоштанд قَالَ رَبِّ إِنَّ قَوْمِي كَذَّبُونِ ﴿١٨٧﴾
118. Пас, миёни ману эшон доварӣ кун ва маро ва
муъминонро, ки ҳамроҳам ҳастанд, начот
бидех» فَأَفْتَحْ بَيْتِي وَبَيْنَهُمْ فَتْحًا وَنَجِّنِي وَمَنْ مَعِيَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٨٨﴾
119. Пас, ӯ ва афродеро, ки ҳамроҳаш буданд, дар
[он] киштии оганда [пур аз инсону ҳайвон]
начот додем فَأَنْجِئْنَهُ وَمَنْ مَعَهُ فِي الْفُلِّ الْمَشْحُونِ ﴿١٨٩﴾

120. Ва боқимондагонро ғарқ кардем ثُمَّ أَعْرِفْنَا بَعْدَ الْبَاقِينَ ﴿١٢٠﴾
121. Хатман, дар ин [мочаро] нишонае [барои ибрат гирифтан] аст, вале бештарашон муъмин набуданд إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٢١﴾
122. Ва бе тардид, Парвардигорат ҳамон шикастнопазири меҳрубон аст وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٢٢﴾
123. [Қавми] Од паёмбаронро дурӯғгӯ ангошанд كَذَّبَتْ عَادُ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٢٣﴾
124. Он гоҳ ки бародарашон Худ ба онон гуфт: «Оё [аз Аллоҳ таоло] парво намекунед?» إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ هُودٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٢٤﴾
125. Ба ростӣ, ман барои шумо паёмбари амин ҳастам إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٢٥﴾
126. Пас, аз Аллоҳ таоло парво кунед ва мутеи [дастурҳои] ман бошед فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ﴿١٢٦﴾
127. Ва ман [дар баробари рисолатам] ҳеч подоше аз шумо намехоҳам. Подоши ман танҳо бар [ухдаи] Парвардигори чаҳониён аст وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٢٧﴾
128. Оё бар ҳар макони баланде биное беҳуда месозед? أَتَبْنُونَ بِكُلِّ رِيعٍ ءَايَةَ تَعْبَثُونَ ﴿١٢٨﴾
129. Ва касрҳо ва қалъаҳои муҳкаму устувор бино мекунед, гӯиё [дар дунё] ҷовидонаед وَتَتَّخِذُونَ مَصَانِعَ لَعَلَّكُمْ تَخْلُدُونَ ﴿١٢٩﴾
130. Ва чун [ба касе] ҳамлавар мешавед, [бераҳм ва] золимона ҳамла мекунед وَإِذَا بَطِشْتُمْ بَطِشْتُمْ جَبَّارِينَ ﴿١٣٠﴾
131. Пас, аз Аллоҳ таоло парво кунед ва мутеи [дастурҳои] ман бошед فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ﴿١٣١﴾
132. Ва аз касе парво кунед, ки ба шумо [неъматҳои чунон фаровон] ато кардааст, ки худ [онҳоро беҳтар] медонед وَأَتَّقُوا الَّذِي أَمَدَّكُمْ بِمَا تَعْلَمُونَ ﴿١٣٢﴾
133. Ў ба шумо чаҳорпоёну фарзандон [-и бисёр] ато кардааст أَمَدَّكُمْ بِأَنْعَامٍ وَبَنِينَ ﴿١٣٣﴾

134. Ва боғҳо ва чашмасорҳо وَجَنَّتِ وَعْيُونِ ﴿١٣٤﴾
135. Ба ростӣ, ки ман аз азоби рӯзи бузург бар шумо метарсам” إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٣٥﴾
136. Онон гуфтанд: “Чи моро панд бидихӣ, ё надихӣ, бароямон яксон аст [ва аз ту тоат намекунем] قَالُوا سَوَاءٌ عَلَيْنَا أَوَعَضْتَ أَمْ لَمْ تَكُنْ مِنَ الْوَاعِظِينَ ﴿١٣٦﴾
137. Ин [оини мо ҳамон] равиши пешиниён аст إِنْ هَذَا إِلَّا خُلُقِ الْأَوَّلِينَ ﴿١٣٧﴾
138. ва мо [харгиз] азоб нахоҳем шуд” وَمَا نَحْنُ بِمُعَذَّبِينَ ﴿١٣٨﴾
139. Пас, онон Худро дурӯғгӯ ангошанд. Пас, Мо [низ] ҳалокашон кардем. Ҳатман, дар ин [мочаро] нишонае [барои ибрат гирифтанд] аст ва бештарашон муъмин набуданд فَكَذَّبُوهُ فَأَهْلَكْنَاهُمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٣٩﴾
140. Ва бе тардид, Парвардигорат шикастнопазири меҳрубон аст وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٤٠﴾
141. [Кавми] Самуд паёмбаронро дурӯғгӯ ангошанд كَذَّبَتْ ثَمُودُ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٤١﴾
142. Он гоҳ ки бародарашон Солеҳ ба онон гуфт: «Оё [аз Аллоҳ таоло] парво намекунед? إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ صَالِحٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٤٢﴾
143. Ба ростӣ, ман барои шумо паёмбари амин ҳастам إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٤٣﴾
144. Пас, аз Аллоҳ таоло парво кунед ва мутеи [дастурҳои] ман бошед فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا أَمْرًا ﴿١٤٤﴾
145. Ва ман [дар баробари рисолатам] ҳеч подоше аз шумо намехоҳам. Подоши ман танҳо бар [ухдаи] Парвардигори чаҳониён аст وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٤٥﴾
146. Оё [мепиндоред, ки] шуморо дар неъматҳое, ки ин ҷост, осуда раҳо мекунанд? أَتُنذِرُونَ فِي مَا هُنَّتْ أَعْيُنُ النَّاسِ ﴿١٤٦﴾
147. Дар [ин] боғҳо ва чашмасорҳо فِي جَنَّاتٍ وَعَيُْونِ ﴿١٤٧﴾
148. Ва [дар канори ин] киштзорҳо ва нахлҳое, ки меваҳояш нарму расидааст? وَزُرُوعٍ وَنَخْلٍ طَلَعَتْ هُضَيْمٌ ﴿١٤٨﴾

149. Ва мохирина аз кӯхҳо [барои худ] хонахоё метарошед وَتَنْحِتُونَ مِنَ الْجِبَالِ بُيُوتًا فَرِهِينَ ﴿١٤٩﴾
150. Пас, аз Аллоҳ таоло парво кунед ва мутеи [дастурҳои] ман бошед» فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ﴿١٥٠﴾
151. Ва аз исрофкорон [-и гунаҳгор] пайравӣ накунад وَلَا تُطِيعُوا أَمْرَ الْمُسْرِفِينَ ﴿١٥١﴾
152. [Ҳамон] Касоне, ки дар замин ба фасод мепардозанд ва [хештанро] ислоҳ намекунад» الَّذِينَ يُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ وَلَا يُصْلِحُونَ ﴿١٥٢﴾
153. Онон гуфтанд: “[Эй Солеҳ] Чуз ин нест, ки ту чодушудай قَالُوا إِنَّمَا أَنْتَ مِنَ الْمُسَحَّرِينَ ﴿١٥٣﴾
154. Ту чуз башаре ҳаммонанди мо нестӣ, пас, агар рост мегӯӣ, нишонае [бар паёмбарият] биёвар” مَا أَنْتَ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُنَا فَأْتِ بِآيَةٍ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصّٰدِقِينَ ﴿١٥٤﴾
155. [Солеҳ] Гуфт: «Ин модашутурест, ки сахме аз об [-и чашма] дорад ва [рӯзҳои муайяне низ] шумо сахме аз об доред قَالَ هَذِهِ نَاقَةٌ لَهَا شِرْبٌ وَلَكُمْ شِرْبٌ يَوْمَ مَعْلُومٍ ﴿١٥٥﴾
156. Пас, [камтарин] озоре ба он нарасонед, ки азоби рӯзи бузург шуморо фаро мегирад” وَلَا تَمْسُوهَا بِسُوءٍ فَيَأْخُذْكُمْ عَذَابٌ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٥٦﴾
157. Пас, онро [захмӣ карданд ва] куштанд ва [он гоҳ аз кардаи худ] пушаймон шуданд فَعَقَرُوهَا فَاصْبَحُوا نَدِيمِينَ ﴿١٥٧﴾
158. Пас, азоб [-и илоҳӣ] ононро фуру гирифт. Бе гумон, дар ин [мочаро] нишонае [барои ибрат гирифтанд] аст ва бештарашон муъмин набуданд فَأَخَذَهُمُ الْعَذَابُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٥٨﴾
159. Ва бе гардид, Парвардигорат ҳамон шикастнапазири меҳрубон аст وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٥٩﴾
160. Қавми Лут [низ] паёмбаронро дурӯғгӯ ангоштанд كَذَّبَتْ قَوْمُ لُوطٍ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٦٠﴾
161. Он гоҳ ки бародарашон Лут ба онон гуфт: «Оё [аз Аллоҳ таоло] парво намекунад? إِذْ قَالَ لَهُمُّمْ لُوطٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٦١﴾
162. Ба ростӣ, ман барои шумо паёмбаре амин ҳастам إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٦٢﴾

163. Пас, аз Аллоҳ таоло парво кунед ва мутеи [дастурҳои] ман бошед ﴿فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا﴾
164. Ва ман [дар баробари рисолатам] ҳеч подоше аз шумо намехоҳам. Подоши ман танҳо бар [ухдаи] Парвардигори ҷаҳониён аст ﴿وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾
165. Аз мардуми ҷаҳон бо мардон меомезед ﴿أَتَأْتُونَ الذُّكْرَانَ مِنَ الْعَالَمِينَ﴾
166. ва ҳамсаронеро, ки Аллоҳ таоло бароятон офаридааст, раҳо мекунад? Балки шумо гурӯҳи мутаҷовизед ﴿وَتَذَرُونَ مَا خَلَقَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ عَادُونَ﴾
167. Онон гуфтанд: «Эй Лут, агар [аз ин амру наҳй] даст барнадорӣ, ҳатман, [аз шаҳр] ихроҷ мешавӣ» ﴿قَالُوا لَئِنْ لَمْ تَنْتَهَ يَلُوطُ لَتَكُونَنَّ مِنَ الْمُخْرَجِينَ﴾
168. [Лут] Гуфт: «Ман душмани [сарсаҳти] ин қоратон ҳастам ﴿قَالَ إِنِّي لِعَمَلِكُمْ مِنَ الْقَالِينَ﴾
169. Парвардигоро, ман ва хонаводаамро аз [оқибати] он чи [инҳо] анҷом медиҳанд, наҷот деҳ» ﴿رَبِّ نَجِّنِي وَأَهْلِي مِمَّا يَعْمَلُونَ﴾
170. Пас, мо ӯ ва ҳамаи хонаводаашро наҷот додем ﴿فَنَجَّيْنَاهُ وَأَهْلَهُ أَجْمَعِينَ﴾
171. Магар пиразане, ки дар миёни бозмондагон [дар азоб] буд ﴿إِلَّا عَجُوزًا فِي الْغَابِرِينَ﴾
172. Сипас дигаронро нобуд кардем ﴿ثُمَّ دَمَرْنَا الْأَخْرِينَ﴾
173. Ва бар онон бороне [аз санг] боронидем ва борони бимдодашудагон чи бад буд! ﴿وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَطَرًا فَسَاءَ مَطَرُ الْمُنْذَرِينَ﴾
174. Бе гумон, дар ин [мочаро] нишонае [барои ибрат гирифтани] аст ва бештарашон муъмин набуданд ﴿إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ﴾
175. Ва бе тардид, Парвардигорат ҳамон шикастнопазири меҳрубон аст ﴿وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ﴾
176. Асҳоби Айка [низ] паёмбаронро дурӯғгӯ ангошанд ﴿كَذَّبَ أَصْحَابُ لَيْكَةِ الْمُرْسَلِينَ﴾

177. Он гоҳ ки Шуайб ба онон гуфт: «Оё [аз Аллоҳ таоло] парво намекунед? إِذْ قَالَ لَهُمْ شُعَيْبٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٧٧﴾
178. Ба ростӣ, ман барои шумо паёмбаре амин хастам إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٧٨﴾
179. Пас, аз Аллоҳ таоло парво кунед [битарсед] ва мутеи [дастурҳои] ман бошед» فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ﴿١٧٩﴾
180. Ва ман [дар баробари рисолатам] ҳеҷ подоше аз шумо намехоҳам. Подоши ман танҳо бар [ухдаи] Парвардигори ҷаҳониён аст وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٨٠﴾
181. Паймонаро тамои бидихед ва камфурӯши накунед ﴿أَوْفُوا الْكَيْلَ وَلَا تَكُونُوا مِنَ الْمُخْسِرِينَ ﴿١٨١﴾
182. Ва бо тарозуи дуруст вазн кунед وَزِنُوا بِالْقِسْطَاسِ الْمُسْتَقِيمِ ﴿١٨٢﴾
183. Ва колои мардумро кам надихед [ва ҳаққашонро зоеъ накунед] ва дар замин ба фасод [ва табоҳӣ] нақӯшед وَلَا تَبْخَسُوا النَّاسَ أَشْيَاءَهُمْ وَلَا تَعْمُوا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ﴿١٨٣﴾
184. Ва аз касе, ки шумо ва умматҳои пешинро офарид, парво кунед [битарсед] وَاتَّقُوا الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالْحَبِيبَةَ الْأُولِينَ ﴿١٨٤﴾
185. Онон гуфтанд: «[Эй Шуайб] Чуз ин нест, ки ту ҷодушудай قَالُوا إِنَّمَا أَنْتَ مِنَ الْمُسَحَّرِينَ ﴿١٨٥﴾
186. Ту чуз башаре ҳаммонанди мо нестӣ ва мо туро дурӯғгӯ мепиндорем وَمَا أَنْتَ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُنَا وَإِنْ نَطَّنُكَ لَمِنَ الْكَاذِبِينَ ﴿١٨٦﴾
187. Пас, агар рост мегӯӣ, поре аз осмонро бар [сари] мо биандоз» فَأَسْقِطْ عَلَيْنَا كِسْفًا مِّنَ السَّمَاءِ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿١٨٧﴾
188. [Шуайб] Гуфт: «Парвардигорам ба он чи мекунед, доногар аст» قَالَ رَبِّيَ أَعْلَمُ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٨٨﴾
189. Пас, уро дурӯғгӯ ангоштанд ва азоби рӯзи абр [-и оташбор] ононро фаро гирифт. Ба ростӣ, ки он [борони оташ] азоби рӯзи ҳавлноке буд فَكَذَّبُوهُ فَأَخَذَهُمْ عَذَابٌ يَوْمَ الظُّلَّةِ إِنَّهُ كَانَ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٨٩﴾
190. Бе гумон, дар ин [мочаро] нишонае [барои ибрат гирифтани] аст; ва бештарашон муъмин набуданд إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً ۖ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿١٩٠﴾

191. Ва бе тардид, Парвардигорат ҳамон шикастнопазири
меҳрубон аст وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٩١﴾
192. Ва ба ростӣ, [ин] Қуръон фуруфиристодаи
Парвардигори чаҳониён аст وَإِنَّهُ لَتَنْزِيلُ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٩٢﴾
193. Рӯху-л-амин [Чабраил] онро фуруд овардааст نَزَلَ بِهِ الرُّوحُ الْأَمِينُ ﴿١٩٣﴾
194. Бар қалби ту [нозил кардааст], то бимдиханда
бошӣ عَلَى قَلْبِكَ لِتَكُونَ مِنَ الْمُنذِرِينَ ﴿١٩٤﴾
195. [Қуръонро] Ба забони арабии равшан [нозил
намуд] بِلِسَانٍ عَرَبِيٍّ مُبِينٍ ﴿١٩٥﴾
196. Ва бе тардид, [башорати нузули] он дар
китобҳои пешиниён [низ омада] аст وَإِنَّهُ لَفِي زُبُرِ الْأَوَّلِينَ ﴿١٩٦﴾
197. Оё ҳамин нишона барояшон кофӣ нест, ки
уламои Бани Исроил аз [ҳақиқати] Қуръон
огоҳанд? أَوَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ آيَةٌ أَنْ يَعْلَمَهُ عُلَمَتُؤُا بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿١٩٧﴾
198. Ва агар онро бар баъзе аз ғайриарабҳо нозил
мекардем وَلَوْ نَزَّلْنَاهُ عَلَى بَعْضِ الْأَعْجَمِينَ ﴿١٩٨﴾
199. Ва [паёмбар] онро барояшон меҳонд, ба он
имон намеоварданд فَقَرَأَهُ عَلَيْهِمْ مَا كَانُوا بِهِ مُؤْمِنِينَ ﴿١٩٩﴾
200. [Оре] Ин гуна он [куфру такзиб]-ро дар дилҳои
гунаҳгорон ҷой додем كَذَلِكَ سَلَكْنَاهُ فِي قُلُوبِ الْمُجْرِمِينَ ﴿٢٠٠﴾
201. Аммо ба он имон намеоваранд, то он гоҳ ки
азоби дарднокро бубинанд لَا يُؤْمِنُونَ بِهِ حَتَّى يَرَوْا الْعَذَابَ الْأَلِيمَ ﴿٢٠١﴾
202. Пас, ногаҳон дар ҳоле ки беҳабаранд, ба
суроғашон меояд فَيَأْتِيهِمْ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٢٠٢﴾
203. Пас, [дар он ҳол] меғӯянд: “Оё мухлате [барои
тавба] хоҳем дошт?” فَيَقُولُوا هَلْ نَحْنُ مُنظَرُونَ ﴿٢٠٣﴾
204. Оё онон азоби моро ба шитоб хосторанд? أَفِعَذَابِنَا يَسْتَعْجِلُونَ ﴿٢٠٤﴾
205. Оё донистӣ, ки агар ононро солҳо [аз зиндагии
дунё] баҳраманд созем أَفَرَأَيْتَ إِنْ مَتَّعْنَاهُمْ سِنِينَ ﴿٢٠٥﴾

206. Сипас он чи ки ба онон ваъда дода шудааст,
ба суроғашон биёяд ثُمَّ جَاءَهُمْ مَا كَانُوا يُوعَدُونَ ﴿٢٠٦﴾
207. Ин бахрамандиашон [аз дунё дар хангоми
азоб] суде барояшон нахоҳад дошт? مَا أَغْنَىٰ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يُمَتَّعُونَ ﴿٢٠٧﴾
208. Ва Мо [сокинони] ҳеч шахреро ҳалок накардем,
магар ин ки хушдордиҳандагоне [аз паёмбарон]
доштанд وَمَا أَهْلَكْنَا مِنْ قَرِيْبَةٍ إِلَّا لَهَا مُنْذِرُونَ ﴿٢٠٨﴾
209. То ононро панд диҳанд ва Мо ҳаргиз ситамгор
набудаем [ки итмоми хуччат накунем] ذِكْرِي وَمَا كُنَّا ظَالِمِينَ ﴿٢٠٩﴾
210. Ва ин Қуръонро шаётин нозил накардаанд وَمَا تَنَزَّلَتْ بِهِ الشَّيْطَانُ ﴿٢١٠﴾
211. Онон на дархӯри ин коранд ва на тавонашро
доранд وَمَا يَنْبَغِي لَهُمْ وَمَا يَسْتَطِيعُونَ ﴿٢١١﴾
212. Бе тардид, онон аз шунидани [вахй] барканоранд إِنَّهُمْ عَنِ السَّمْعِ لَمْعَزُولُونَ ﴿٢١٢﴾
213. Пас, [эй паёмбар] ҳеч маъбудеро бо Аллох
таоло махон, ки азоб хоҳй шуд فَلَا تَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ فَتَكُونَ مِنَ الْمُعَذَّبِينَ ﴿٢١٣﴾
214. Ва хешовандони наздикатро [аз азоби илоҳй]
бим деҳ وَأَنْذِرْ عَشِيْرَتَكَ الْأَقْرَبِينَ ﴿٢١٤﴾
215. Ва бо муъминоне, ки аз ту пайравй кардаанд,
меҳрубон [-у фурӯтан] бош وَأَخْفِضْ جَنَاحَكَ لِمَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢١٥﴾
216. Пас, агар аз [фармони] ту сарпечй карданд,
бигӯ: “Ба ростй, ман аз он чи мекунед, безорам” فَإِنْ عَصَوْكَ فَقُلْ إِنَّي بَرِيْءٌ مِّمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٢١٦﴾
217. Ва бар [Аллохи] шикастнопазири меҳрубон
таваккал кун وَتَوَكَّلْ عَلَى الْعَزِيْزِ الرَّحِيْمِ ﴿٢١٧﴾
218. Ҳамон ки чун [барои ибодат] бармеҳезй,
туро мебинад الَّذِي يَرِنَاكَ حِيْنَ تَقُوْمُ ﴿٢١٨﴾
219. Ва ҳаракат [ва нишасту бархости] туро миёни
сачдакунандагон [мебинад] وَتَقَلُّبِكَ فِي السَّلْجِدِيْنَ ﴿٢١٩﴾
220. Бе тардид, ӯ ҳамон шунавои доност إِنَّهُ هُوَ السَّمِيْعُ الْعَلِيْمُ ﴿٢٢٠﴾

221. Оё ба шумо хабар диҳам, ки шаётин бар чи касе нозил мешаванд? هَلْ أَنْبَأْتُكُمْ عَلَىٰ مَنْ نَزَّلَ الشَّيْطَانُ ﴿٢٢١﴾
222. Бар ҳар дурӯғгӯи гунаҳкор نَزَّلَ عَلَىٰ كُلِّ أَفَّاكٍ أَثِيمٍ ﴿٢٢٢﴾
223. Онон шунидаҳое [-ро, ки дуздона аз малакут гӯш додаанд, ба чодугарон ва фолгирон] илко мекунанд ва бештарашон дурӯғгӯ ҳастанд يُلْقُونَ السَّمْعَ وَأَكْتَرُهُمْ كَذِبُونَ ﴿٢٢٣﴾
224. Ва [Муҳаммад шоир нест, зеро] шоиронро гумроҳон пайравӣ мекунанд وَالشُّعْرَاءُ يَتَّبِعُهُمُ الْغَاوُونَ ﴿٢٢٤﴾
225. Оё надидӣ, ки онон дар ҳар лағву беҳудае [хайрону] саргаштаанд? أَلَمْ تَرَ أَنَّهُمْ فِي كُلِّ وَادٍ يَهِيمُونَ ﴿٢٢٥﴾
226. Ва чизеро мегӯянд, ки [худ ба он эътиқод надоранд ва] амал намекунанд? وَأَنَّهُمْ يَقُولُونَ مَا لَا يَفْعَلُونَ ﴿٢٢٦﴾
227. Магар касоне, ки имон овардаанд ва қорҳои шоиста анҷом додаанд ва Аллоҳро бисёр ёд кардаанд ва пас аз он ки ситам диданд, интиқом гирифтанд [ва бо шеъри худ аз ислому муслимин дифоъ намуданд] ва касоне, ки ситам карданд, ба зудӣ хоҳанд донист, ба чи бозгаштгоҳе бозмегарданд إِلَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَذَكَرُوا اللَّهَ كَثِيرًا وَانْتَصَرُوا مِنْ بَعْدِ مَا ظَلَمُوا وَسَيَعْلَمُ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَيَّ مُنْقَلَبٍ يَنْقَلِبُونَ ﴿٢٢٧﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. То, син.⁽¹⁾ Ин оёти Куръон ва китобе равшангар аст طَسَّ تِلْكَ ءَايَاتِ الْقُرْآنِ وَكِتَابٍ مُّبِينٍ ﴿١﴾
-
2. [Ки] Ҳидояту башорате барои муъминон аст هُدًى وَبُشْرَىٰ لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿٢﴾
-
3. [Ҳамон] Касоне, ки намоз барпо медоранд ва закот мепардозанд ва ба охират яқин доранд الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ ﴿٣﴾
-
4. Дар ҳақиқат, касоне, ки ба охират имон намеоваранд, аъмолашонро барояшон оростаем, пас, [кӯрдилу] саргаштаанд إِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ زَيَّنَّا لَهُمْ أَعْمَالَهُمْ فَهُمْ يَعْمَهُونَ ﴿٤﴾
-
5. Ононанд, ки азоби дарднок [дар пеш] доранд ва дар охират зиёнқортаранд أُولَٰئِكَ الَّذِينَ لَهُمْ سُوءُ الْعَذَابِ وَهُمْ فِي الْآخِرَةِ هُمُ الْأَخْسَرُونَ ﴿٥﴾
-
6. Ва [эй паёмбар] яқинан, ту Куръонро аз пешгоҳи [Парвардигори] ҳақими доно дарёфт мекуни وَإِنَّكَ لَلْغَىٰ الْقُرْآنَ مِنَ لَدُنِّ حَكِيمٍ عَلِيمٍ ﴿٦﴾
-
7. [Ёд кун аз] Хангоме ки Мӯсо ба хонаводааш гуфт: “[Биистед] Ман оташе [аз дур] дидам. Ба зудӣ хабаре аз он бароятон меоварам ё шуълаи оташе меоварам, то гарм шавед” إِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِأَهْلِهِ إِنِّي آنَسْتُ نَارًا سَاءَتِيبُكُمْ مِّنْهَا يَجْرِبُ أَوَّارِيبُكُمْ بِشِهَابٍ قَبَسٍ لَّعَلَّكُمْ تَصْطَلُونَ ﴿٧﴾
-
8. Пас, чун ба он [оташ] расид, нидо дода шуд, ки: “Муборак [ва хучаста] бод он ки дар оташ аст ва ҳар [фариштае], ки перомуни он аст ва поку муназаҳ аст Аллоҳ таоло - Парвардигори ҷаҳониён فَلَمَّا جَاءَهَا نُودِيَ أَنْ بُورِكَ مَن فِي النَّارِ وَمَنْ حَوْلَهَا وَسُبْحَانَ اللَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٨﴾
-
9. Эй Мӯсо, ба ростӣ, ки Манама Аллоҳи шикастнопазири ҳақим يَمُوسَىٰ إِنَّهُ أَنَا اللَّهُ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٩﴾
-
10. Ва асоятро биафкан. Пас, чун [Мӯсо] онро дид, ки ҳамчун море [бо суръат] меҳазад, وَأَلْقَىٰ عَصَاكَ فَلَمَّا رَءَاهَا تَهْتَزُّ كَأَنَّهَا جَانٌّ وَلَّىٰ مُدْبِرًا وَلَمْ يُعَقِّبْ يَمُوسَىٰ لَا تَخَفْ إِنِّي لَا يَخَافُ لَدَى الْمُرْسَلُونَ ﴿١٠﴾

(*) Намл (Мурча).

(1) Нигаред ба эзоҳи ояти 1 сураи Бақара.

[аз тарс] пушт кард ва гурехт ва бознагашт.
[Нидо омад] “Эй Мӯсо, натарс! Паёмбарон
дар пешгоҳи Ман ҳеч тарсе надоранд

11. Аммо касе, ки ситам кунад, он гоҳ [пас аз тавба]
бадиरो ба некӣ табдил намояд, [бидонад, ки]
бе тардид, Ман омурзандаи меҳрубонам

إِلَّا مَنْ ظَلَمَ ثُمَّ بَدَّلَ حُسْنًا بَعْدَ سُوءٍ فَإِنِّي غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١١﴾

12. Ва дастатро дар гиребон фурӯ бар, [то] сапед ва
бидуни айб [-у бемории песӣ] хорич шавад. [Ин
муъчизаест] Дар зумраи муъчизоти нуҳгона
[ки бояд] ба сӯйи Фиръавн ва қавмаш [бибарӣ,
чаро ки] бе тардид, онон гурӯҳе нофармонанд”

وَأَدْخَلَ يَدَكَ فِي جَيْبِكَ تَخْرُجُ بَيْضَاءَ مِنْ غَيْرِ سُوءٍ فِي سَمْعٍ
ءَأَنَيْتَ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَقَوْمِهِ ۚ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ ﴿١٢﴾

13. Пас, чун оёти Мо равшан [-у возех] ба сӯяшон
омад, гуфтанд: “Ин чодуе ошкор аст”

فَلَمَّا جَاءَتْهُمْ ءَأْيَاتُنَا مُبْصِرَةً قَالُوا هَذَا سِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿١٣﴾

14. Ва онҳоро аз рӯи ситаму саркашӣ инкор карданд,
дар ҳоле ки дилҳояшон ба онҳо яқин доштанд;
пас бингар, ки саранҷоми муфсидон чи гуна
бувад

وَجَحَدُوا بِهَا وَاسْتَيْقَنَتْهَا أَنفُسُهُمْ ظُلْمًا وَعُلُوًّا فَانظُرْ كَيْفَ
كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِينَ ﴿١٤﴾

15. Ва ба ростӣ, ба Довуд ва Сулаймон донише
[азим] додем ва онон гуфтанд: “Ситоиш аз
они Аллоҳ таоло аст, ки моро бар бисёре аз
бандагони муъмини худ баргарӣ бахшид”

وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا دَاوُدَ وَسُلَيْمَانَ عِلْمًا وَقَالَا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي فَضَّلَنَا
عَلَىٰ كَثِيرٍ مِّنْ عِبَادِهِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٥﴾

16. Ва Сулаймон аз Довуд мерос бурд ва гуфт:
“Эй мардум, [фаҳми] забони парандагон ба
мо омӯхта шуда ва аз ҳар чиз ба мо [бахрае]
додаанд. Бе тардид, ин фазле ошкор [аз ҷониби
Парвардигор] аст”

وَوَرِثَ سُلَيْمَانُ دَاوُدَ وَقَالَ يَأْتِيهَا النَّاسُ غُلْمًا مَّنطِقَ الطَّيْرِ
وَأُوتِينَا مِنْ كُلِّ شَيْءٍ ۗ إِنَّ هَذَا لَهُوَ الْفَضْلُ الْمُبِينُ ﴿١٦﴾

17. Ва сипоҳиёни Сулаймон - аз чинну инс ва
парандагон - наздаш гирд омаданд; он гоҳ
муназзам [ва пайваста дар канори якдигар]
мерафтанд

وَحُسَيْرٍ لِّسُلَيْمَانَ جُنُودَهُ مِنَ الْجِنِّ وَالْإِنسِ وَالطَّيْرِ فَهُمْ يُوزَعُونَ ﴿١٧﴾

18. [Онон ба роҳи худ идома доданд], то вакте
ба сарзамини мӯрчагон [дар Шом] расиданд.
Мӯрчае гуфт: «Эй мӯрчагон, ба лонаҳои худ

حَتَّىٰ إِذَا أَتَوْا عَلَىٰ وَادِ النَّمْلِ قَالَتْ نَمْلَةٌ يَأْتِيهَا النَّمْلُ آدْخُلُوا
مَسَلِكَكُمْ لَا يَحْطِمَنَّكُمْ سُلَيْمَانُ وَجُنُودُهُ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١٨﴾

биравед, то Сулаймон ва лашкариёнаш шуморо
[надида ва] надониста поймол накунад”

19. Пас [Сулаймон] аз сухани он [мӯрча] хандид ва гуфт: «Парвардигоро, ба ман тавфик бидех, то шукри неъматеро, ки бар ман ва бар падару модарам арзонӣ доштаӣ ба ҷой оварам ва [ёриам кун, то] коре шоистае анҷом диҳам, ки моёи хушнудиат гардад ва ба раҳмати хеш маро дар ҷамъи бандагони шоистаат ворид кун”

فَتَبَسَّمَ ضَاحِكًا مِّن قَوْلِهَا وَقَالَ رَبِّ أَوْزِعْنِي أَنْ أَشْكُرَ نِعْمَتَكَ الَّتِي أَنْعَمْتَ عَلَيَّ وَعَلَىٰ وَالِدَيَّ وَأَنْ أَعْمَلَ صَالِحًا تَرْضَاهُ وَأَدْخِلْنِي بِرَحْمَتِكَ فِي عِبَادِكَ الصَّالِحِينَ ﴿١٩﴾

20. Ва [Сулаймон ҳоли] парандагонро чӯё шуд ва гуфт: «Чи шудааст, ки худхудо намебинам? [Оё ҷоёе пинҳон шуда] ё ғоиб аст?»

وَتَفَقَّدَ الطَّيْرَ فَقَالَ مَا لِيَ لَا أَرَى الْهَدْيَ أَمْ كَانَ مِنَ الْغَائِبِينَ ﴿٢٠﴾

21. [Пас, чун ўро наёфт гуфт] Ҳатман, ба сахтӣ мучозот мекунам ё сарашро мебурам, магар он ки далели равшане [барои ғайбаташ] биёварад»

لَأَعَدِّبَنَّهُ عَذَابًا شَدِيدًا أَوْ لَأَذْبَحَنَّهُ أَوْ لِيَأْتِنِي بَسُلْطَنٍ مُّبِينٍ ﴿٢١﴾

22. Пас, дере напойд [ки худхудо омад] ва гуфт: «Аз чизе огоҳӣ ёфтаам, ки ту бад-он огоҳӣ наёфтаӣ ва аз [сарзамини] Сабаъ бароят хабаре боэътимод овардаам

فَمَكَتَ غَيْرَ بَعِيدٍ فَقَالَ أَحَطْتُ بِمَا لَمْ تُحِطْ بِهِ وَجِئْتُكَ مِن سَبَإٍ بِنَبَأٍ يَقِينٍ ﴿٢٢﴾

23. Ман [он ҷо] занеро ёфтаам, ки бар онон фармонравой мекунад ва [ба ӯ] аз ҳар гуна неъмате додаанд ва тахти бузурге дорад

إِنِّي وَجَدْتُ امْرَأَةً تَمْلِكُهُمْ وَأُوتِيَتْ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ وَلَهَا عَرْشٌ عَظِيمٌ ﴿٢٣﴾

24. ӯ ва қавмашро дидам, ки ба ҷойи Аллоҳ таоло барои хуршед сачда мекунад ва шайтон қорҳои [ботили] ононро барояшон ораста ва эшонро аз роҳ [-и рост] боздоштааст, аз ин рӯ, ҳидоят намешаванд»

وَجَدْتُهَا وَقَوْمَهَا يَسْجُدُونَ لِلشَّمْسِ مِن دُونِ اللَّهِ وَزَيَّنَ لَهُمُ الْمُشْرِكُونَ أَعْمَلَهُمْ فَصَدَّهُمْ عَنِ السَّبِيلِ فَهُمْ لَا يَهْتَدُونَ ﴿٢٤﴾

25. [Шайтон фиребашон додааст] То барои Аллоҳ таоло сачда накунад [ҳамон маъбуде], ки ниҳони осмонҳо ва заминро ошкор мекунад ва он чиро, ки пинҳон мекунад ва ошкор месозад, [ҳамаро] медонад

إِلَّا يَسْجُدُوا لِلَّهِ الَّذِي يُخْرِجُ الْخَبَاءَ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَيَعْلَمُ مَا تُخْفُونَ وَمَا تُعْلِنُونَ ﴿٢٥﴾

26. Аллоҳ таоло, ки ҳеч маъбуде [ба ҳақ] ҷуз ӯ нест, Парвардигори Арши бузург аст

اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ ﴿٢٦﴾

27. [Сулаймон] гуфт: «Хоҳем дид, ки оё рост гуфтаи ё дурӯғуӣ
- ﴿قَالَ سَنَنْظُرُ أَصَدَقْتَ أَمْ كُنْتَ مِنَ الْكَاذِبِينَ﴾
-
28. Ин номаи маро бибар ва ба сӯйи онон бияфкан, он гоҳ дур шав ва [дар гӯшае биист ва] бингар, ки [дар бораи он] чи мегӯянд»
- ﴿أَذْهَبْ بِكِتَابِي هَذَا فَأَلْقِهِ إِلَيْهِمْ ثُمَّ تَوَلَّ عَنْهُمْ فَأَنْظُرْ مَاذَا يَرْجِعُونَ﴾
-
29. [Маликаи Сабаъ] гуфт: «Эй бузургон, номаи арчманде ба сӯйи ман афканда шудааст
- ﴿قَالَتْ يَتَأْتِيهَا الْمَلَأُ إِلَى الْفَيْ إِلَى كِتَابٍ كَرِيمٍ﴾
-
30. Ин [нома] аз ҷониби Сулаймон аст ва чунин аст: «Ба номи Аллоҳи бахшандаи меҳрубон
- ﴿إِنَّهُ مِنْ سُلَيْمَانَ وَإِنَّهُ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ﴾
-
31. Бар ман бартарӣ маҷӯед ва дар ҳоле ки [аз ширк даст бардошта ва] таслим [-и ҳақ ва тавҳид] шудаед, назди ман биёед»
- ﴿أَلَا تَعْلَمُونَ عَلَىٰ وَأُتُوهُ مُسْلِمِينَ﴾
-
32. [Малика] Гуфт: «Эй бузургон, назари худро дар ин маврид бигӯед, [чаро ки] ман ҳаргиз бидуни ҳузур [-у машварат]-и шумо дар бораи коре тасмим нагирифтаам»
- ﴿قَالَتْ يَتَأْتِيهَا الْمَلَأُ أَفْتُونِي فِي أَمْرِي مَا كُنْتُ قَاطِعَةً أَمْرًا حَتَّىٰ تَشْهَدُونِ﴾
-
33. Онон гуфтанд: «Мо нуруи бисёр ва чангҷӯёни кудратманде дорем, вале ихтиёр [-у тасмими ниҳой] бо туст. Пас, баррасӣ кун, ки чи дастуре бидиҳӣ»
- ﴿قَالُوا نَحْنُ أَوْلُوا قُوَّةٍ وَأَوْلُوا بِأَبِيسٍ شَدِيدٍ وَالْأَمْرُ إِلَيْكِ فَانظُرِي مَاذَا تَأْمُرِينَ﴾
-
34. [Малика] гуфт: «Бе тардид, вақте подшоҳон [ба унвони фотех] вориди шаҳре мешаванд, онро вайрон [ва табоҳ] месозанд ва бузургонашро хору залил мекунанд ва рафторашон ҳамвора чунин будааст
- ﴿قَالَتْ إِنَّ الْمُلُوكَ إِذَا دَخَلُوا قَرْيَةً أَفْسَدُوهَا وَجَعَلُوا أَعْرَآةَ أَهْلِهَا آذِلَّةً وَكَذَلِكَ يَفْعَلُونَ﴾
-
35. Ва ман ҳадае барояшон мефиристам ва мунтазир мемонам, то бубинам, ки фиристодагон чи посухе [бароям] меоваранд»
- ﴿وَإِنِّي مُرْسِلَةٌ إِلَيْهِمْ بِهَدِيَّةٍ فَنَاظِرَةٌ بِمَ يَرْجِعُ الْمُرْسَلُونَ﴾
-
36. Пас, чун [фиристодаи малика] назди Сулаймон омад, [Сулаймон] гуфт: «Оё [мехоҳед] бо мол [-у сарват] ба ман кумак кунед? Он чи Аллоҳ таоло [аз паёмбарӣ ва донишу фармонравӣ]
- ﴿فَلَمَّا جَاءَ سُلَيْمَانَ قَالَ أَتُمِدُّونَ بِمَالِي فَمَا آتَيْنِيَ اللَّهُ خَيْرٌ مِمَّا آتَيْتُمُ بَلْ أَنْتُمْ بِهَدِيَّتِكُمْ تَفْرَحُونَ﴾

ба ман бахшида, аз он чизе, ки ба шумо ато карда бехтар аст, балки шумоед, ки ба ҳаҷрия хеш [ва сарватҳои дунё] шодмон мешавед

37. Назди онон бозгард [ва бигӯ, ки] ҳатман, бо лашқариёне ба сӯяшон хоҳем омад, ки тавони муқобила бо онро надошта бошанд ва бе тардид, ононро аз он [сарзамин] хору зор берун мекунем»

أَرْجِعْ إِلَيْهِمْ فَلَنَأْتِيَنَّهُمْ بِجُنُودٍ لَا قِبَلَ لَهُمْ بِهَا وَلَنُخْرِجَنَّهُمْ مِنْهَا أَذِلَّةً وَهُمْ صَاغِرُونَ ﴿٣٧﴾

38. [Он гоҳ] Гуфт: «Эй бузургон, кадом яке аз шумо, пеш аз он ки онон таслимшуда назди ман биёянд, тахти ӯро бароям меоварад?»

قَالَ يَا أَيُّهَا الْمَلَأُوا أَيُّكُمْ يَأْتِينِي بِعَرْشِهَا قَبْلَ أَنْ يَأْتُونِي مُسْلِمِينَ ﴿٣٨﴾

39. Яке аз чинниёни тануманд гуфт: «Пеш аз он ки аз чоят бархезӣ, ман онро наздат меоварам ва ҳатман, барои анҷоми ин кор неруманду аминам»

قَالَ عِفْرِيْتُ مِنَ الْجِنِّ أَنَا ءَاتِيكَ بِهِ قَبْلَ أَنْ تَقُومَ مِنْ مَقَامِكَ وَإِنِّي عَلَيْهِ لَقَوِيٌّ أَمِينٌ ﴿٣٩﴾

40. Касе, ки донише аз китоб [-и илоҳӣ] дошт, гуфт: «Пеш аз он ки чашм бар ҳам бизанӣ, онро бароят меоварам». Пас, чун [Сулаймон] он [тахт]-ро назди худ мустақар дид, гуфт: «Ин аз фазли Парвардигори ман аст, то биозмодам, ки оё сипос медорам ё носипосӣ мекунам. Пас, ҳар ки сипос гузорад, танҳо ба суди хеш сипос мегузорад ва ҳар ки носипосӣ кунад, пас, [ба зиёни худ носипосӣ кардааст, чаро ки] бе тардид, Парвардигорам бениёзи карим аст

قَالَ الَّذِي عِنْدَهُ عِلْمٌ مِنَ الْكِتَابِ أَنَا ءَاتِيكَ بِهِ قَبْلَ أَنْ يَرْتَدَّ إِلَيْكَ طَرْفُكَ فَلَمَّا رَءَاهُ مُسْتَقِرًّا عِنْدَهُ قَالَ هَذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّي لِيَبْلُوَنِي ءَأَشْكُرُ أَمْ أَكْفُرُ وَمَنْ شَكَرَ فَإِنَّمَا يَشْكُرُ لِنَفْسِهِ ءَ وَمَنْ كَفَرَ فَإِنَّ رَبِّي غَنِيٌّ كَرِيمٌ ﴿٤٠﴾

41. [Сулаймон] гуфт: «Тахташро [тағйири шакл дихед ва] барояш ношинос кунед, то бубинам, оё [онро] ташхис медиҳад ё аз қасонест, ки [ашё ва амволи худро] намешиносанд

قَالَ نَكِّرُوا لَهَا عَرْشَهَا نَنْظُرْ أَتَهْتَدِي أَمْ تَكُونُ مِنَ الَّذِينَ لَا يَهْتَدُونَ ﴿٤١﴾

42. Пас, чун [маликаи Сабаъ] омад, [ба ӯ] гуфта шуд: «Оё тахти ту ин гуна аст?». [Малика] гуфт: «Гӯё ҳамон аст». Ва [Сулаймон гуфт] «Ин дониш [ва тавоноӣ] пеш аз ин ба мо дода шудааст ва ҳамвора фармонбардор будаем»

فَلَمَّا جَاءَتْ قِيلَ أَهَكَذَا عَرْشُكِ قَالَتْ كَأَنَّهُ هُوَ وَأُوتِينَا الْعِلْمَ مِنْ قَبْلِهَا وَكُنَّا مُسْلِمِينَ ﴿٤٢﴾

43. Ва он чи ба ҷойи Аллоҳ таоло мепарастед, ӯро [аз имон ва тавҳид] боздошта буд. Бе тардид, [малика] аз ҷумлаи кофирон буд

وَصَدَّهَا مَا كَانَتْ تَعْبُدُ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنَّهَا كَانَتْ مِنْ قَوْمٍ كَافِرِينَ ﴿٤٣﴾

44. Ба вай гуфта шуд: «Ба сахн [-и каср] ворид шав». Пас, ҳангоме ки онро дид, пиндошт, ки оби амикест ва чома аз соқҳо [-и пой] хеш боло кашид [то аз об бигзарад. Сулаймон] Гуфт: «Ин [об нест, балки] кохе аст, ки бо [китаоти булур фарш шудааст]. [Он гоҳ ӯро ба тавҳид даъват кард. Маликаи Сабаъ] Гуфт: «Парвардигоро, ман ба худ ситам кардаам ва [инак] ҳамроҳи Сулаймон таслими Аллоҳ таоло - Парвардигори ҷаҳониён - шудам»

قِيلَ لَهَا ادْخُلِي الصَّرْحَ فَلَمَّا رَأَتْهُ حَسِبَتْهُ لُجَّةً وَكَشَفَتْ عَنْ سَاقَيْهَا قَالَ إِنَّهُ صَرْحٌ مُّمَرَّدٌ مِّن قَوَارِيرَ قَالَتْ رَبِّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي وَأَسَأَمْتُ مَعَ سُلَيْمَانَ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٤٤﴾

45. Ва ба сӯйи қавми Самуд бародарашон Солехро фиристодем, ки [бигӯяд] «Аллоҳи яғонаро бипарастед», вале онон ба ду гурӯҳ [муъминон ва кофирон] тақсим шуданд ва ба ситез пардохтанд

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا إِلَى ثَمُودَ أَخَاهُمْ صَالِحًا أَنْ اعْبُدُوا اللَّهَ فَإِذَا هُمْ فَرِيقَانِ يَخْتَصِمُونَ ﴿٤٥﴾

46. [Солех] Гуфт: «Эй қавми ман, чаро ба ҷойи раҳмат шитобзада хоҳони азоби илоҳӣ ҳастед? Чаро аз Аллоҳ таоло омурзиш намехоҳед? Бошад, ки мавриди раҳмат қарор гиред»

قَالَ يَاقَوْمِ لِمَ تَسْتَعْجِلُونَ بِالسَّيِّئَةِ قَبْلَ الْحَسَنَةِ لَوْلَا تَسْتَغْفِرُونَ اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٤٦﴾

47. Онон гуфтанд: «Мо ту ва касонеро, ки ҳамроҳат хастанд, ба фоли бад гирифтаем». [Солех] Гуфт: «Фоли бади шумо [ва дониши он] назди Аллоҳ таоло аст, балки шумо гурӯҳе ҳастед, ки озмоиш мешавед»

قَالُوا أَظَلَمْنَا بِكَ وَبِمَنْ مَعَكَ قَالَ طَبَّرِكُمْ عِنْدَ اللَّهِ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ تُفْتَنُونَ ﴿٤٧﴾

48. Ва дар шаҳр [-и Ҳичр] нух нафар [сардастаи гурӯҳ] буданд, ки дар он сарзамин ба фасод мепардохтанд ва [ҳеч] кори шоистае намекарданд

وَكَانَ فِي الْمَدِينَةِ تِسْعَةُ رَهْطٍ يُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ وَلَا يُصْلِحُونَ ﴿٤٨﴾

49. [Онон ба якдигар] Гуфтанд: «Ба Аллоҳ таоло савганд ёд кунед, ки бар ӯ [Солех] ва хонаводааш шабехун бизанем [ва онро бикушем]. Он гоҳ ба хунхош бигӯем: «Мо ҳангоми куштори хонаводааш ҳозир набудем ва ҳатман, рост мегӯем»

قَالُوا تَقَاسَمُوا بِاللَّهِ لَنُبَيِّتَنَّهُ وَأَهْلَهُ ثُمَّ لَنَقُولَنَّ لِوَلِيِّهِ مَا شَهِدْنَا مَهْلِكَ أَهْلِهِ وَإِنَّا لَصَدِيقُونَ ﴿٤٩﴾

50. Онон [барои қатли Солех ва пайравонаш] найранге ба қор бурданд ва Мо [барои нобудии кофирон] низ найранге андешидем, дар ҳоле ки онон наредонистанд

وَمَكْرُوا مَكْرًا وَمَكْرْنَا مَكْرًا وَهُمْ لَا يُشْعُرُونَ ﴿٥٠﴾

51. Пас, бингар оқибати найрангашон чи шуд: мо хамаи он афрод ва қавмашонро нобуд кардем ﴿فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ مَكْرِهِمْ أَنَا دَمَرْنَاهُمْ وَقَوْمَهُمْ أَجْمَعِينَ﴾ ٥١
52. Инак хонахоёшон ба сазои ситаме, ки карданд, [вайрону] тixӣ мондааст. Бе гумон, дар ин [кайфар] барои касоне, ки медонанд [ва имон доранд] нишонае [барои ибрат гирифтани] аст ﴿فَتِلْكَ بُيُوتُهُمْ خَاوِيَةٌ بِمَا ظَلَمُوا إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَعْلَمُونَ﴾ ٥٢
53. Ва касонеро, ки имон оварда ва пархезкор буданд, [хамроҳи Солеҳ] начот додем ﴿وَأَنْجَيْنَا الَّذِينَ آمَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ﴾ ٥٣
54. Ва [ёд кун аз] Лут он гоҳ ки ба қавмаш гуфт: «Бо он ки [зиштӣ ва гуноҳи ливотро] медонед, оё [боз ҳам] муртакиби ин амали бешармона мешавед? ﴿لُوطًا إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ أَتَأْتُونَ الْفَاحِشَةَ وَأَنْتُمْ تُبْصِرُونَ﴾ ٥٤
55. Оё аз рӯйи шахват ба ҷойи занон бо мардон дармеомезед? Балки шумо гурӯҳе нодонед ﴿إِنِّي كُنْتُ مِنَ الْغَايِبِينَ﴾ ٥٥
56. Пас, посухи қавмаш чуз ин набуд, ки [ба якдигар] гуфтанд: «Хонаводаи Лутро аз шаҳри худ берун кунед, [чаро ки] бе тардид, инҳо афроде покдоман ҳастанд» ﴿فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا أَخْرِجُوا آلَ لُوطٍ مِّنْ قَرْيَتِكُمْ إِنَّهُمْ أَنَاسٌ يَّتَطَهَّرُونَ﴾ ٥٦
57. Он гоҳ ӯ ва хонаводаашро начот додем, магар ҳамсарашро, ки муқаддар кардем аз бозмондагон [дар азоб] бошад ﴿فَأَنْجَيْنَاهُ وَأَهْلَهُ إِلَّا امْرَأَتَهُ قَدَرْنَاهَا مِنَ الْغَايِبِينَ﴾ ٥٧
58. Ва бар онон бороне [аз санг] борондем ва борони бимдодашудагон чи бад бувад! ﴿وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَطَرًا فَسَاءَ مَطَرُ الْمُنْذَرِينَ﴾ ٥٨
59. Бигӯ: «Ситоишу сипос аз они Аллоҳ таоло аст ва салом бар бандагонаш, ки [ононро] баргузидааст» Оё Аллоҳ таоло бехтар аст ё он чи [бо ӯ] шарик месозанд? ﴿قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ وَسَلَامٌ عَلَىٰ عِبَادِهِ الَّذِينَ اصْطَفَىٰ ؕ اللَّهُ خَيْرٌ مِّمَّا يُشْرِكُونَ﴾ ٥٩
60. [Оё маъбудони шумо бехтаранд] Ё касе, ки осмонхо ва заминро офарид ва аз осмон бароятон обе нозил кард ва бо он борон бӯстонхое хуррам [-у зебо] рӯенидем, ки ҳаргиз тавони рӯенидани дарахтонро надоштед? Оё маъбуди дигаре бо ﴿أَمْ مِنْ خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَأَنْزَلَ لَكُمْ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَنْبَتْنَا بِهِ حَبَابًا وَأَنْبَتْنَا بِهِ خَشَائِبًا مَا كَانَ لَكُمْ أَنْ تُنْبِتُوا شَجَرَهَا ؕ أَعْلَمَ مَعَ اللَّهِ بَلْ هُمْ قَوْمٌ يَعِدُونَ﴾ ٦٠

Аллоҳ таоло аст? [Ҳаргиз] Балки онҳо гурӯҳе ҳастанд, ки [махлуқотро] ҳамтирози [Аллоҳ таоло] қарор медиханд

61. [Оё маъбудони шумо бехтаранд] Ё касе, ки заминро қароргоҳи [амне] сохт ва миёнаш ҷӯйборҳое равон қард ва барояш кӯҳҳое [устувор] падида овард ва миёни ду дарё монеае қарор дод [то оби шӯру ширин бо ҳам наёмезанд]? Оё маъбуди дигаре бо Аллоҳ таоло вучуд дорад? [Ҳаргиз] Аммо бештарашон намедонанд

أَمَّنْ جَعَلَ الْأَرْضَ قَرَارًا وَجَعَلَ خِلَالَهَا أَنْهَارًا وَجَعَلَ لَهَا رَوَاسِيًا
وَجَعَلَ بَيْنَ الْبَحْرَيْنِ حَاجِزًا ۗ أَلَيْسَ مَعَ اللَّهِ بِلَا أَكْثَرُ لَهُمْ لَآ
يَعْلَمُونَ ﴿٦١﴾

62. [Оё маъбудони шумо бехтаранд] Ё касе, ки [дуои] дармондари - чун бихондаш - иҷобат мекунад ва гирифтори бартараф месозад ва шуморо ҷонишинони [пешиниён дар] замин қарор медиҳад? Оё маъбуди дигаре бо Аллоҳ таоло вучуд дорад? Чи андак панд мегиред!

أَمَّنْ يُجِيبُ الْمُضْطَرَّ إِذَا دَعَاهُ وَيَكْشِفُ السُّوءَ وَيَجْعَلُكُمْ
خُلَفَاءَ الْأَرْضِ ۗ أَلَيْسَ مَعَ اللَّهِ قَلِيلًا مَّا تَدَّكُرُونَ ﴿٦٢﴾

63. [Оё маъбудони шумо бехтаранд] Ё касе, ки дар ториқиҳои биёбон ва дарё [ба василаи моҳу ситорагон] ҳидоятон мекунад ва он ки пеш аз [борони] раҳматаш бодхоро ба мужда мефиристад? Оё маъбуди дигаре бо Аллоҳ таоло вучуд дорад? Аллоҳ таоло аз он чи [барояш] шарик қарор медиҳанд, бартар аст

أَمَّنْ يَهْدِيكُمْ فِي ظُلُمَاتِ اللَّيْلِ وَالْبَحْرِ وَمَنْ يُرْسِلُ الرِّيْحَ بُشْرًا
بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهِ ۗ أَلَيْسَ مَعَ اللَّهِ تَعَالَى اللَّهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٦٣﴾

64. [Оё маъбудони шумо бехтаранд] Ё касе, ки офариниширо оғоз қард ва сипас онро бозмегардонад ва [ё] он ки аз осмон ва замин ба шумо рӯзи медиҳад? Оё маъбуди дигаре бо Аллоҳ таоло вучуд дорад? Бигӯ: «Агар ростгӯед, далелатонро биёваред»

أَمَّنْ يَبْدَأُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ وَمَنْ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ ۗ
أَلَيْسَ مَعَ اللَّهِ قُلُوبًا هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ ۗ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٦٤﴾

65. Бигӯ: «Касе дар осмонҳо ва замин аз ғайб огоҳ нест, магар Аллоҳ таоло. Ва намедонанд чи замоне барангехта мешаванд

قُلْ لَا يَعْلَمُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ الْغَيْبَ إِلَّا اللَّهُ وَمَا يَشْعُرُونَ
أَيَّانَ يَبْعَثُونَ ﴿٦٥﴾

66. Оё илмашон дар бораи охират ба камол расидааст [ва дар борааш яқин доранд? Ҳаргиз], балки онон дар ин маврид дар шак [-у ҳайронӣ] ҳастанд, балки эшон нисбат ба [фаҳми] он [бебасират ва] кӯрдиланд

بَلْ أَدْرَاكَ عِلْمُهُمْ فِي الْآخِرَةِ ۗ بَلْ هُمْ فِي شَكٍّ مِنْهَا ۗ بَلْ هُمْ مِنْهَا عَمُونَ ﴿٦٦﴾

67. Ва касоне, ки куфр варзиданд, гуфтанд: «Оё хангоме ки мо ва падаронамон хок шудем, моро [зинда мекунанд ва аз гӯр] берун меоваранд?»
- وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَءِذَا كُنَّا تُرَابًا وَّءَابَاؤُنَا أَنِنَّا لَمُخْرَجُونَ ﴿٦٧﴾
68. Дар ҳақиқат, инро ба мо ва пеш аз ин ба падаронамон [низ] ваъда додаанд. Ин [сухан чизе] нест, магар афсонаҳои пешиниён»
- لَقَدْ وَعَدْنَا هَذَا نَحْنُ وَّءَابَاؤُنَا مِن قَبْلُ إِن هَذَا إِلَّا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿٦٨﴾
69. [Эй Паёмбар, ба кофирон] Бигӯ: «Дар замин гардиш кунед ва бингаред, ки саранчоми гунаҳгорон чи гуна будааст»
- قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُجْرِمِينَ ﴿٦٩﴾
70. Ва аз [рӯйгардонии] онон ғамгин набош ва аз найрангҳое, ки меварзанд, дилтанг нашав
- وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَلَا تَكُن فِي ضَيْقٍ مِّمَّا يَمْكُرُونَ ﴿٧٠﴾
71. Ва [кофирон] мегӯянд: «Агар ростгӯед, ин ваъда [-и азоб] кай хоҳад буд?»
- وَيَقُولُونَ مَتَى هَذَا الْوَعْدُ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٧١﴾
72. Бигӯ: «Чи басо бархе аз он чи ба шитоб мецоҳед, ба шумо наздик бошад»
- قُلْ عَسَىٰ أَن يَكُونَ رَدْفٌ لَّكُمْ بَعْضُ الَّذِي تَسْتَعْجِلُونَ ﴿٧٢﴾
73. Ва бе гумон, Парвардигорат нисбат ба мардум бахшиш [-у раҳмат] дорад, вале бештарашон сипос намегузоранд
- وَإِنَّ رَبَّكَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَشْكُرُونَ ﴿٧٣﴾
74. Ва бе тардид, Парвардигорат он чиро дар синаҳоҷашон пинҳон мекунанд ва он чиро ошкор месозанд, ба хубӣ медонад
- وَإِنَّ رَبَّكَ لَيَعْلَمُ مَا تُكِنُّ صُدُورُهُمْ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٧٤﴾
75. Ва ҳеҷ пинҳонӣ дар осмону замин нест, магар он ки дар китобе равшан [Лавҳи махфӯз] сабт аст
- وَمَا مِنْ غَائِبَةٍ فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُّبِينٍ ﴿٧٥﴾
76. Бе гумон, ин Қуръон бештар он чиро, ки Бани Исроил дар борааш ихтилоф доранд, барояшон баён мекунад
- إِنَّ هَذَا الْقُرْآنَ يَفُضُّ عَلَىٰ نَبِيِّ إِسْرَائِيلَ أَكْثَرَ الَّذِي هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿٧٦﴾
77. Ва ҳаққо, ки раҳнамун ва раҳмате барои муъминон аст
- وَإِنَّهُ لَهْدَىٰ وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ ﴿٧٧﴾
78. Мусалламан, Парвардигорат [дар қиёмат] ба ҳукми хеш миёнашон доварӣ мекунад ва ӯ шикастнопазири доност
- إِنَّ رَبَّكَ يَقْضِي بَيْنَهُم بِحُكْمِهِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْعَلِيمُ ﴿٧٨﴾

79. Пас, бар Аллоҳ таоло таваккал кун. Ба ростӣ, ки ту бар ҳақиқати ошкор ҳастӣ

فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّكَ عَلَى الْحَقِّ الْمُبِينِ ﴿٧٩﴾

80. Ва ту ҳаргиз наметавонӣ мурдадилонро шунаво сози ва [нидои] даъват [-и ҳақ]-ро ба гӯши карон бирасонӣ, он гоҳ ки онон пушт мекунад ва рӯй мегардонанд

إِنَّكَ لَا تَسْمِعُ الْمَوْتَىٰ وَلَا تُسْمِعُ الصُّمَّ الدُّعَاءَ إِذَا وَلَّوْا مُدْبِرِينَ ﴿٨٠﴾

81. Ва ту наметавонӣ кӯрдилонро аз гумроҳиашон [бозгардонӣ ва] ҳидоят кунӣ. Ту [метавонӣ паёми ҳақро танҳо] ба гӯши касоне бирасонӣ, ки ба оёти Мо имон доранд ва [дар баробари ҳақ] таслиманд

وَمَا أَنْتَ بِهَادِي الْعُمَىٰ عَنْ صَلَاتِهِمْ ۖ إِنَّ تُسْمِعُ إِلَّا مَنْ يُؤْمِنُ بِآيَاتِنَا فَهُمْ مُسْلِمُونَ ﴿٨١﴾

82. Ва он гоҳ ки [дар остонаи қиёмат] фармони [азоб] бар онон вочиб гардад, чунбандаеро барояшон аз замин бурун меоварем, ки бо онон [дар ин маврид] суҳан бигӯяд, ки мардум ба оёти Мо яқин надоштанд

وَإِذَا وَقَعَ الْقَوْلُ عَلَيْهِمْ أَخْرَجْنَا لَهُمْ دَابَّةً مِّنَ الْأَرْضِ تُكَلِّمُهُمْ أَنَّ النَّاسَ كَانُوا بِآيَاتِنَا لَا يُوقِنُونَ ﴿٨٢﴾

83. Ва [ёд кун аз] рӯзе, ки аз ҳар уммате гурӯҳе аз онон, ки оёти Моро дурӯғ меангоштанд, чамъ мекунем, он гоҳ [барои ҳисобрасӣ ба саф] нигоҳ дошта мешаванд

وَيَوْمَ نَحْشُرُ مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ فَوْجًا مِّمَّنْ يُكَذِّبُ بِآيَاتِنَا فَهُمْ يُوزَعُونَ ﴿٨٣﴾

84. То хангоме ки [ба ҷойгоҳи ҳисобрасӣ] бирасанд, [дар он чо Аллоҳ таоло] мефармояд: «Оё дар ҳоле ки нисбат ба [ҳақиқати] оётам донише надоштед, онхоро дурӯғ меангоштед? Ин чи коре буд, ки мекардед?»

حَتَّىٰ إِذَا جَاءَهُمْ قَالَ أَكَذَّبْتُمْ بِآيَاتِي وَلَمْ تُحِطُوا بِهَا عِلْمًا أَمْ آدَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٨٤﴾

85. Ва ба хотири ситаме, ки карданд, фармон [-и азоб] бар онон воқеъ мегардад ва ҳеч суҳане [дар дифоъ аз худ] намегӯянд

وَوَقَعَ الْقَوْلُ عَلَيْهِمْ بِمَا ظَلَمُوا فَهُمْ لَا يَنْطِقُونَ ﴿٨٥﴾

86. Оё надиданд, ки шабро падид овардаем, то дар он оромиш ёбанд ва рӯзро равшанибахш [сохтаем, то ба қор ва талош бипардозанд]? Бе тардид, дар ин [офариниш] барои онон, ки имон меоваранд, нишонаҳо [-и равшане аз қудрати Аллоҳ таоло] аст

أَلَمْ يَرَوْا أَنَّا جَعَلْنَا اللَّيْلَ لَيْسَكُنُوا فِيهِ وَالنَّهَارَ مُبْصِرًا ۗ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٨٦﴾

87. Ва [ёд кун аз] рӯзе, ки дар сур дамида мешавад ва ҳар ки дар осмонҳо ва замин аст, ваҳшат мекунад, магар он ки Аллоҳ таоло бихоҳад ва ҳамагӣ бо хорӣ [ва зиллат] ба пешгоҳи Аллоҳ таоло меоянд

وَيَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ فَنَزِعَ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ إِلَّا مَنْ شَاءَ اللَّهُ وَكُلُّ أَتَوْهُ ذَاخِرِينَ ﴿٨٧﴾

88. Ва кӯххоро мебинӣ [ва] онхоро беҳаракат мепиндорӣ, ҳол он ки монанди гузари абрҳо дар ҳаракатанд. Ин офариниши илоҳӣ аст, ки ҳар чизеро маҳкам [-у устувор] падида овардааст. Бе гардид, Ё ба он чи мекунед огоҳ аст

وَتَرَى الْجِبَالَ تَحْسَبُهَا جَامِدَةً وَهِيَ تَمُرُّ مَرَّ السَّحَابِ صُنِعَ اللَّهُ الَّذِي أَنْتَقَنَ كُلَّ شَيْءٍ إِنَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَفْعَلُونَ ﴿٨٨﴾

89. Ҳар ки [дар рӯзи қиёмат] неки биёварад, [подоше] беҳтар аз он хоҳад дошт ва аз ваҳшати он рӯз дар амонанд

مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ خَيْرٌ مِمَّا وَهُمْ مِنْ فَزَعٍ يَوْمَئِذٍ ءَأَمُونُونَ ﴿٨٩﴾

90. Ва ҳар ки бадӣ биёварад, бо рӯяш дар оташ нагунсор мешаванд [ва ба онон гуфта мешавад]: «Оё чуз дар баробари он чи кардаед, муҷозот мешавед?»

وَمَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَكُبَّتْ وُجُوهُهُمْ فِي النَّارِ هَلْ تُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٩٠﴾

91. [Эй Паёмбар, ба кофирон бигӯ] «Ман фақат маъмурам, ки Парвардигори ин шаҳр [Макка]-ро бипарастам, ҳама ки ба ин чо ҳурмат бахшида ва ҳама чиз аз они Ёст ва маъмурам, ки таслим [-и фармонаш] бошам

إِنَّمَا أُمِرْتُ أَنْ أَعْبُدَ رَبَّ هَذِهِ الْبَلَدَةِ الَّذِي حَرَّمَهَا وَلَهُ كُلُّ شَيْءٍ وَأُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿٩١﴾

92. Ва ин ки Куръонро тиловат кунам. Пас, ҳар ки ҳидоят шавад, ба суди хеш ҳидоят ёфтааст, ва [ба] ҳар ки гумроҳ мегардад, бигӯ: «Ман фақат бимдиҳандаам»

وَأَنْ أَتْلُوا الْقُرْآنَ فَمَنْ أَهْتَدَىٰ فَأِنَّمَا يَهْتَدِي لِنَفْسِهِ وَمَنْ ضَلَّ فَقُلْ إِنَّمَا أَنَا مِنَ الْمُنذِرِينَ ﴿٩٢﴾

93. Ва бигӯ: «Ситоиш аз они Аллоҳ таоло аст. Ба зудӣ нишонаҳо [-и кудрат]-и хешро нишонатон хоҳад дод ва онхоро хоҳед шинохт». Ва Парвардигорат аз он чи мекунед, ғофил нест

وَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ سِيرِيكُمْ ءَأَيَّتِهِ فَتَعْرِفُونَهَا وَمَا رَبُّكَ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٩٣﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. То, син, мим.⁽¹⁾

طسّم

2. Ин оёти китоби равшангар аст

تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ الْمُبِينِ

3. [бахшхое] аз достони Мӯсо ва Фиръавнро барои касоне, ки имон овардаанд, ба дурустӣ бар ту тиловат мекунем

تَتْلُوا عَلَيْكَ مِنْ نَّبَأِ مُوسَىٰ وَفِرْعَوْنَ بِأَحْقِّ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ

4. Бе тардид, Фиръавн дар сарзамини [Миср] бартарихохӣ кард ва мардумашро ба гурӯҳҳо тақсим намуд. Гурӯҳе аз ононро ба нотавонӣ [ва хорӣ] мекашонд, [чунон ки] писаронашонро мекушт ва занонашонро [барои канизӣ] зинда ниғаҳ медошт. Ба ростӣ, ки ӯ аз табаҳқорон буд

إِنَّ فِرْعَوْنَ عَلَا فِي الْأَرْضِ وَجَعَلَ أَهْلَهَا شِيَعًا يَسْتَضِعُّ مِنْهُ طَائِفَةٌ مِنْهُمْ يُذَبِّحُونَ أَبْنَاءَهُمْ وَيَسْتَحْيِي نِسَاءَهُمْ إِنَّهُ كَانَ مِنَ الْمُفْسِدِينَ

5. Ва меҳостем бар Бани Исроил, ки дар он сарзамин ба нотавонӣ кашида шуда буданд, [бо нобуд кардани душманашон] миннат бигузorem ва пешвоён [-и мардум] қарорашон диҳем ва [пас аз нобудии Фиръавн] ононро ворисон [-и сарзамини Шом] намоем

وَنُرِيدُ أَنْ نَمُنَّ عَلَى الَّذِينَ اسْتَضَعُّوا فِي الْأَرْضِ وَنَجْعَلَهُمْ أُمَّةً وَنَجْعَلَهُمُ الْوَارِثِينَ

6. Ва дар он сарзамин ҳукумат ба эшон диҳем ва он чиро Фиръавн ва [вазираш] Ҳомон ва сипоҳиёнашон ҳамвора аз он метарсиданд [сукути ҳукумат], ба онон нишон диҳем

وَنُمَكِّنْ لَهُمْ فِي الْأَرْضِ وَنُرِيَ فِرْعَوْنَ وَهَامَانَ وَجُنُودَهُمَا مِنْهُم مَّا كَانُوا يَجْدُرُونَ

7. Ва ба модари Мӯсо илҳом кардем, ки: «Ҷро шир бидеҳ ва ҳангоме ки [аз себи фиръавниён] бар ӯ тарсидӣ, [кӯдакро дар сандуке бигзор ва] ба рӯд [-и Нил] биандозаш ва нагарс ва андуҳгин нашав [зеро] ҳатман, ӯро ба ту бозмегардонем ва аз паёмбарон қарораш медиҳем»

وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ أُمِّ مُوسَىٰ أَنْ أَرْضِعِيهِ فَإِذَا خَفْتِ عَلَيْهِ فَأَلْقِيهِ فِي الْيَمِّ وَلَا تَخَافِي وَلَا تَحْزَنِي إِنَّا رَادُّوهُ إِلَيْكِ وَجَاعِلُوهُ مِنَ الْمُرْسَلِينَ

(*) Қасас (Достонҳо).

(1) Нигаред ба эзоҳи ояти 1 сураи Бақара.

8. Пас, [чун модари Мӯсо чунин кард] хонадони Фиръавн ўро [аз об] гирифтанд, то саранҷом [солҳо баъд ин фарзанди Бани Исроил] душман ва [мояи] андуҳашон гардад. Ба ростӣ, ки Фиръавн ва Ҳомон ва сипоҳиёнашон гунаҳгор буданд

فَأَلْتَفَطَهُمْ إِذْ يَنْزِلُ عَلَيْهِمْ مَنَّانٌ مِنْ رَبِّكَ لَوْ أَنَّهُمْ كَانُوا أَهْلَ عِلْمٍ
وَأَعْيُنُهُمْ كَانُوا بُرُوقًا لَكَلَّافًا ۝٨

9. Ва [чун Фиръавн дастури қатли Мӯсоро дод, Осия] ҳамсари Фиръавн гуфт: «[Ин писар] Нури чашми ману туст. Ўро накушед. Чи басо ба мо суде бибашад, ё ўро ба фарзандӣ бигирем», ҳол он ки [оқибати қорро] наредонистанд

وَقَالَتِ امْرَأَتُ فِرْعَوْنَ قُرْتُ عَيْنٍ لِي وَلَكَّ لَا تَقْتُلُوهُ عَسَىٰ أَن يَنْفَعَنَا أَوْ نَتَّخِذَهُ وَلَدًا وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ۝٩

10. Ва дили модари Мӯсо [аз ҳама чиз ҷуз ёди писараш] тихӣ гашт ва агар қалбаширо қавӣ накарда будем, ки [ба ваъдаи Мо] имон дошта бошад, наздик буд он розро фаш кунад

وَأَصْبَحَ فُؤَادُ أُمِّ مُوسَىٰ فَرِغًا إِن كَادَتْ لَتُبْدِي بِهِ لَوْلَا أَن رَّبَّنَا عَلَيَّ قَلْبًا لَّيَكُونَنَّ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ۝١٠

11. Ва [модари Мӯсо пас аз он ки ўро дар Нил раҳо кард] ба хоҳари ў гуфт: «Ба дунболаш бирав», пас, [хоҳараш] аз дур ба ў менигарист, дар ҳоле ки онон наредонистанд [ки он духтар, хоҳари ин қудак аст]

وَقَالَتْ لِأُخْتِهِ قُصِّبِي فَبَصَّرَتْ بِهِ عَنْ جُنُبٍ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ۝١١

12. Ва Мо [шири] ҳамаи занони ширдеҳро аз қабл бар ў харом қардем [чунон ки синаи ҳеч яқро напазируфт]. Он гоҳ [хоҳараш] гуфт: «Меҳоҳед хонаводаеро нишонатон диҳам, ки ўро бароятон ниғаҳ доранд ва хайрхоҳаш бошанд?»

﴿وَحَرَمْنَا عَلَيْهِ الْمَرَاضِعَ مِنْ قَبْلُ فَقَالَتْ هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ أَهْلِ بَيْتٍ يَكْفُلُونَهُ لَكُمْ وَهُمْ لَهُ نَصْحُونَ ۝١٢﴾

13. Пас, [онон пазируфтанд ва бад-ин сурат] ўро ба модараш бозгардонидем, то чашмаш равшан гардад ва ғамгин набошад ва то бидонад, ки ваъдаи Аллоҳ таоло ҳақ аст, вале бештарашон наредонанд

فَرَدَدْنَاهُ إِلَىٰ أُمِّهِ كَيْ تَقَرَّ عَيْنُهَا وَلَا تَحْزَنَ ۚ وَلَنَعْلَمَنَّ أَنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَلَا يَسْفَحُونَ ۝١٣

14. Ва чун Мӯсо ба рушду қамоли хеш расид ва баруманд шуд, ба ў ҳикмату дониш [-и онни Бани Исроилро] ато қардем ва нақоронро инчунин подош медиҳем

وَلَمَّا بَلَغَ أَشُدَّهُ وَاسْتَوَىٰ ءَاتَيْنَاهُ حُكْمًا وَعِلْمًا وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ۝١٤

15. Ҳангоме ки мардум [машғули истироҳат ва] беҳабар буданд, Мӯсо [махфиёна] вориди

وَدَخَلَ الْمَدِينَةَ عَلَىٰ حِينِ غَفْلَةٍ مِنْ أَهْلِهَا فَوَجَدَ فِيهَا رَجُلَيْنِ يَقْتَتِلَانِ هَذَا مِنْ شِيعَةِ أَبِي لَهَبٍ وَهَذَا مِنْ شِيعَةِ عَدُوِّهِ فَاسْتَغْنَىٰ الَّذِي مِنَ شِيعَةِ أَبِي لَهَبٍ عَلَىٰ

шаҳр шуд ва ду мардро дид, ки бо якдигар даргир шудаанд. Яке аз онон [аз қавми Бани Исроил ва] аз дӯстони Мӯсо буд ва дигаре [қибтӣ буд ва] аз душманонаш. Пас, он ки аз дӯстони ӯ буд, алайхи душманаш аз Мӯсо ёрӣ хост, пас, [Мӯсо] мушт [-и маҳкам]-е ба вай заду ӯро аз пой даровард [он гоҳ] гуфт: «Ин кори шайтон буд. Ҳаққо, ки ӯ душман [-и инсон ва] гумроҳкунандаи ошкоре аст»

الَّذِي مِنْ عَدُوِّهِ فَوَكَرَهُ مُوسَى فَقَضَى عَلَيْهِ قَالَ هَذَا مِنْ عَمَلِ
الشَّيْطَانِ إِنَّهُ عَدُوٌّ مُضِلٌّ مُبِينٌ ﴿١٥﴾

16. [Сипас] Гуфт: «Парвардигоро, ман ба худ ситам кардаам, пас, маро бибахш» ва [Аллоҳ таоло] ӯро бахшид. Бе тардид, ӯ омуриандаи меҳрубон аст

قَالَ رَبِّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي فَاغْفِرْ لِي فَغَفَرَ لَهُ إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ
الرَّحِيمُ ﴿١٦﴾

17. [Он гоҳ] Гуфт: «Парвардигоро, ба шукронаи он ки бар ман неъмат [-и қудрату дониш] арзонӣ доштаӣ, ҳаргиз пуштибони мучримон нахоҳам буд»

قَالَ رَبِّ بِمَا أَنْعَمْتَ عَلَيَّ فَلَنْ أَكُونَ ظَهِيرًا لِلْمُجْرِمِينَ ﴿١٧﴾

18. [Мӯсо] Шабро бо тарсу нигаронӣ дар шаҳр ба субҳ расонд, ки ногоҳ марде, ки дирӯз аз ӯ ёрӣ хоста буд, боз ба фарёд аз ӯ ёрӣ хост. Мӯсо ба ӯ гуфт: «Воқеан, ошкор аст, ки ту [мочарочӯ ва] гумроҳӣ»

فَأَصْبَحَ فِي الْمَدِينَةِ خَائِفًا يَتَرَقَّبُ فَإِذَا الَّذِي اسْتَنْصَرَهُ بِالْأَمْسِ
يَسْتَصْرِحُهُ قَالَ لَهُ مُوسَى إِنَّكَ لَعَوِيٌّ مُبِينٌ ﴿١٨﴾

19. Пас, ҳангоме ки [Мӯсо] хост, ба касе, ки душмани ҳар дуи онон буд, ҳамла кунад, [он марди қибтӣ] гуфт: «Эй Мӯсо, оё мехоҳӣ ҳамон гуна ки дирӯз касеро куштӣ, [имрӯз низ] маро бикушӣ? Қасди ту фақат зӯргӯӣ дар ин сарзамин аст ва намехоҳӣ аз ислоҳгарон [байни афрод] бошӣ»

فَلَمَّا أَنْ أَرَادَ أَنْ يَنْطِشَ بِالَّذِي هُوَ عَدُوٌّ لَهُمَا قَالَ يَمْوسَى أَتْرِيدُ
أَنْ تَقْتُلَنِي كَمَا قَتَلْتَ نَفْسًا بِالْأَمْسِ إِنَّ تُرِيدُ إِلَّا أَنْ تَكُونَ
جَبَّارًا فِي الْأَرْضِ وَمَا تُرِيدُ أَنْ تَكُونَ مِنَ الْمُصْلِحِينَ ﴿١٩﴾

20. Ва [дар ин ҳангом] марде [ки аз дӯстони Мӯсо буд] аз дуртарин нуктаи шаҳр шитобон омад [ва] гуфт: «Эй Мӯсо, бузургон [-и қавми Фиръавн] дар бораи куштани ба машварат нишастаанд, пас, бедиранг [аз шаҳр] хорич шав, [ки] ман ҳатман, хайрхоҳат ҳастам»

وَجَاءَ رَجُلٌ مِنْ أَقْصَا الْمَدِينَةِ يَسْعَى قَالَ يَمْوسَى إِنَّ الْأَمْلَأَ
يَأْتِمُرُونَ بِكَ لِيَقْتُلُوكَ فَاخْرُجْ إِلَىٰ لَكَ مِنَ النَّصِيحِينَ ﴿٢٠﴾

21. Пас, Мӯсо бо тарсу нигаронӣ аз шаҳр берун рафт ва гуфт: «Парвардигоро, маро аз [осеби] ситамгарон начот бидех»

فَخَرَجَ مِنْهَا خَائِفًا يَتَرَقَّبُ قَالَ رَبِّ نَجِّنِي مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٢١﴾

22. Ва чун ба шахри Мадян рӯ овард, гуфт: «Умед аст, Парвардигорам маро ба роҳи рост ҳидоят кунад»

وَلَمَّا تَوَجَّهَ تِلْقَاءَ مَدْيَنَ قَالَ عَسَىٰ رَبِّيَ أَن يَهْدِيَنِي سَوَاءَ السَّبِيلِ ﴿٢٢﴾

23. Ва ҳангоме ки ба [чохи] оби Мадян расид, бар сари чоҳ гурӯҳе аз мардумро дид, ки [чаҳорпоёни худро] об медиҳанд ва наздики онон ду занро дид, ки [гӯсфандонашонро] канор мекашиданд [ва аз дигарон фосила мегирифтанд. Мӯсо] гуфт: «Шумо чи мекунед? [Чаро гӯсфандони худро об намедихед.] Онон гуфтанд: «Мо [ба рамаи худ] об намедихем, то ин чӯпонҳо бозгарданд [ва музоҳимамон набошанд]. Падарамон пирамарде куҳансол аст [ва тавоноии ин корро надорад]»

وَلَمَّا وَرَدَ مَاءَ مَدْيَنَ وَجَدَ عَلَيْهِ أُمَّةً مِنَ النَّاسِ يَسْقُونَ وَوَجَدَ مِنْ دُونِهِمُ امْرَأَتَيْنِ تَذُودَانِ قَالَ مَا خَطْبُكُمَا قَالَتَا لَا نَسْقِي حَتَّىٰ يُصَدِرَ الرِّعَاءُ وَأُبُونَا شَيْخٌ كَبِيرٌ ﴿٢٣﴾

24. Мӯсо барои он ду нафар [гӯсфандонашонро] об дод, он гоҳ сӯйи соя бозгашт ва гуфт: «Парвардигоро, ба ҳар хайре, ки бароям бифиристӣ, саҳт ниёзмандам»

فَسَقَىٰ لَهُمَا ثُمَّ تَوَلَّىٰ إِلَى الظِّلِّ فَقَالَ رَبِّ إِنِّي لِمَا أَنْزَلْتَ إِلَيَّ مِنْ خَيْرٍ فَقِيرٌ ﴿٢٤﴾

25. Он гоҳ яке аз он ду [зан], дар ҳоле ки бо шарму ҳаё гом бармедошт, наздаш омаду гуфт: «Падарам даъватат мекунад [ки наздаш биравӣ], то музди он ки [гӯсфандон]-ро бароямон об додӣ, ба ту пардохт кунад». Чун [Мӯсо] назди ӯ рафту саргузашташро барои ӯ ҳикоят кард, вай гуфт: «Натарс, ки аз гурӯҳи ситамгор начот ёфтаӣ»

فَجَاءَتْهُ إِحْدَاهُمَا تَمْثِيًا عَلَىٰ اسْتِحْيَاءٍ قَالَتْ إِنَّ أَبِي يَدْعُوكَ لِيَجْزِيَكَ أَجْرًا مَا سَقَيْتَ لَنَا فَلَمَّا جَاءَهُ وَقَصَّ عَلَيْهِ الْقَصَصَ قَالَ لَا تَخَفْ نَجَوْتَ مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٢٥﴾

26. Яке аз он ду [духтар] гуфт: «Падарчон, ӯро истихдом кун, [зеро] бе тардид, бехтарин касе, ки метавонӣ ба кор бигирӣ он аст, ки неруманду амонатдор бошад [ва ӯ чунин аст]»

قَالَتْ إِحْدَاهُمَا يَا أَبَتِ اسْتَجِرْهُ إِنَّ خَيْرَ مَنِ اسْتَجَرْتَ الْقَوِيُّ الْأَمِينُ ﴿٢٦﴾

27. [Пирамард ба Мӯсо] Гуфт: «Мехоҳам яке аз ду духтарамро ба ҳамсариат дароварам, ба ин [шарт] ки ҳашт сол бароям кор кунӣ ва агар [ин корро] то даҳ сол идома диҳӣ, лутфу муҳаббате аз сӯйи туст. Ман намехоҳам бар ту саҳтгирӣ кунам. Ин шоал-л-лоҳ маро шоиста [ва накукор] хоҳӣ ёфт»

قَالَ إِنِّي أُرِيدُ أَنْ أُنكِحَكَ إِحْدَى ابْنَتَيَّ هَاتَيْنِ عَلَىٰ أَنْ تَأْجُرَنِي ثَمَنِي جِجَعًا فَإِنْ أَتَمَمْتَ عَشْرًا فَمِنْ عِنْدِكَ وَمَا أُرِيدُ أَنْ أَسْقَىٰ عَلَيْكَ سَتَجِدُنِي إِنْ شَاءَ اللَّهُ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٢٧﴾

28. [Мӯсо] Гуфт: «Ин [қарордод] миёни ману ту бошад, ки ҳар қадам аз ин ду муддат [ҳашт ё даҳ сол]-ро, ки анҷом додам, [ба аҳди худ вафо кардаам], пас, ситаме бар ман набошад [ва нахоҳӣ, ки бештар бимонам] ва Аллоҳ таоло бар он чи мегӯем, гувоҳ аст»

قَالَ ذَلِكَ بَيْنِي وَبَيْنَكَ أَيَّمَا الْأَجَلِينَ فَصَيِّتُ فَلَا عُدْوَانَ عَلَيَّ
وَاللَّهُ عَلَيَّ مَا تَقُولُ وَكَيْلٌ ﴿٢٨﴾

29. Ҳангоме ки Мӯсо [он] муддат [-и муайян]-ро ба поён расонд ва ҳамроҳи хонаводааш [аз Мадян ба сӯи Миср] ҳаракат кард, [ногаҳон дар торикии шаб] аз сӯи [кӯҳи] Тӯр оташе дид, ба хонаводааш гуфт: «Биистед, ки ман оташе [аз дур] дидам. Шояд хабаре аз он бароятон биёварам ё шуълаи оташе [биёварам], то гарм шавед»

فَلَمَّا فَصَىٰ مُوسَىٰ الْأَجَلَ وَسَارَ بِأَهْلِهِ ۚ آنَسَ مِنْ جَانِبِ الطُّورِ
نَارًا قَالَ لِأَهْلِهِ امْكُثُوا إِنِّي آنَسْتُ نَارًا لَعَلِّي آتِيكُمْ مِنْهَا بِخَبَرٍ
أَوْ جَذْوَةٍ مِنَ النَّارِ لَعَلَّكُمْ تَصْطَلُونَ ﴿٢٩﴾

30. Пас, вақте ба он оташ наздик шуд, дар қанораи рости он сарзамини дар минтақаи пурбаракат [-и Тӯр] аз [миёни] як дарахт нидо дода шуд, ки: «Эй Мӯсо, бе тардид, ман Аллоҳ таоло-Парвардигори қаҳониёнам

فَلَمَّا أَتَاهَا نُودِيَ مِنْ شَاطِئِ الْأَوْدِ الْأَيْمَنِ فِي الْبُقْعَةِ الْمُبْرَكَةِ
مِنَ الشَّجَرَةِ أَنْ يَمُوسَىٰ إِنِّي أَنَا اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿٣٠﴾

31. Ва асоятро биафкан». Пас, чун [Мӯсо чунин қарду] онро дид, ки ҳамчун море [босуръат] меҳазад, [аз тарс] пушт қарду гурехт ва бознагашт. [Нидо омад] «Эй Мӯсо, пеш о ва натарс. Ҳатман, ту аз [осеби хатарҳо] эмин шудай

وَأَنْ أَلْقِي عَصَاكَ فَلَمَّا رءَاهَا تَهْتَزُّ كَأَنَّهَا جَانٌّ وَلَّىٰ مُدَبِّرًا وَلَمْ
يُعَقِّبْ يَمُوسَىٰ أَقْبَلَ وَلَا تَخَفْ ۗ إِنَّكَ مِنَ الْآمِنِينَ ﴿٣١﴾

32. Ва дастро дар гиребонат фуру бар [то] сапеду бидуни айб [ва бемории пеш] хорич шавад ва [барои раҳӣ] аз ин тарс дастонатро ба самти худ чамъ кун [ва ба синаат бичаспон]. Ин ду [муъҷизаи асо ва яди байзо] ду далели [равшан] аз сӯи Парвардигорат барои Фиръавн ва бузургони [қавми] ӯст. Ба ростӣ, ки онон гурӯҳе нофармонанд»

أَسْلُكَ يَدَكَ فِي جَيْبِكَ تَخْرُجُ بَيْضَاءَ مِنْ غَيْرِ سُوءٍ وَأَضْمَمُ
إِلَيْكَ جَنَاحَكَ مِنَ الرَّهْبِ ۖ فَذُنُوبِكُمْ بِرَهْبَانٍ مِنْ رَبِّكَ ۗ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ
وَمَلَإِيهِ ۗ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَسِيقِينَ ﴿٣٢﴾

33. [Мӯсо] Гуфт: «Парвардигоро, ман яке аз ононро [бидуни амд] куштаам, метарсам, ки [ба қасоси он қатл] маро бикушанд

قَالَ رَبِّ إِنِّي قَتَلْتُ مِنْهُمْ نَفْسًا فَأَخَافُ أَنْ يَقْتُلُونِ ﴿٣٣﴾

34. Ва бародарам - Ҳорун - забонаш аз ман шевотар аст, пас, ӯро ҳамроҳам бифирист, то ёварам

وَإِخِي هَارُونَ هُوَ أَفْصَحُ مِنِّي لِسَانًا فَأَرْسَلْهُ مَعِيَ رِدْءًا يُصَدِّقُنِي ۗ
إِنِّي أَخَافُ أَنْ يُكَذِّبُونِ ﴿٣٤﴾

бошад ва ростгӯиямро таъйид кунад, зеро метарсам, маро дурӯғгӯ ангоранд»

35. [Аллоҳ таоло] Фармуд: «Туро бо [пайвастанӣ] бародарат тақвият хоҳем намуд ва бароятон тасаллуте қарор медиҳем, ки [фиръавниён ҳаргиз] ба шумо даст наёбанд ва ба [баракати] муъҷизотамон [ки дар ихтиёр доред] шумо ва ҳар ки аз шумо пайравӣ кунад, пирӯзед»
- قَالَ سَتَشُدُّ عَضُدَكَ بِأَخِيكَ وَنَجْعَلُ لَكُمَا سُلْطَنًا فَلَا يَصِلُونَ إِلَيْكُمَا بِأَيِّتِنَا أَنْتُمَا وَمَنِ اتَّبَعَكُمَا الْغَالِبُونَ ﴿٣٥﴾
36. Пас, чун Мӯсо бо муъҷизоти равшани Мо ба сӯяшон омад, гуфтанд: «Ин [чизе] нест, магар ҷодуе сохта ва мо ҳаргиз ин [иддаои яктопарастӣ]-ро аз падаронамон нашнидаем»
- فَلَمَّا جَاءَهُمْ مُوسَى بِآيَاتِنَا بَيِّنَاتٍ قَالُوا مَا هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُّفْتَرَى وَمَا سَمِعْنَا بِهَذَا فِي آبَائِنَا الْأُولَى ﴿٣٦﴾
37. Ва Мӯсо гуфт: «Парвардигорам бехтар медонад, чи қасе ҳидоятро аз назди ӯ овардааст ва [огоҳтар аст, ки] оқибати неки он саро барои кист. Бе тардид, ситамгорон росткор намешаванд»
- وَقَالَ مُوسَى رَبِّي أَعْلَمُ بِمَن جَاءَ بِالْهُدَىٰ مِنْ عِنْدِيهِ وَمَن تَكُونُ لَهُ عَاقِبَةُ الدَّارِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ ﴿٣٧﴾
38. Фиръавн гуфт: «Эй бузургон, маъбуде ба чуз худ бароятон намешиносам, пас, эй Ҳомон, бароям оташе бар гил барафрӯз [ва хишт бипаз], он гоҳ бурчи баланде бисоз, бошад, ки аз маъбуди Мӯсо бохабар шавам. Ҳар чанд ки ҳатман, ӯро дурӯғгӯ мепиндорам»
- وَقَالَ فِرْعَوْنُ يَتَأْتِيهَا الْمَلَأُ مَا عَلِمْتُ لَكُم مِّنْ إِلَهِ غَيْرِي فَأَوْذَىٰ لِي بِيَهُنَّ عَلَى الطِّينِ فَأَجْعَل لِّي صَرْحًا لَّعَلِّي أُطْعَمُ إِلَيْ إِلَهِ مُوسَى وَإِنِّي لَأَظُنُّهُ مِنَ الْكَاذِبِينَ ﴿٣٨﴾
39. Ва ӯ [Фиръавн] ва лашқариёнаш ба ноҳақ дар сарзамин [-и Миср] сарқашӣ карданд ва пиндоштанд, ки ба сӯйи Мо бозгардонда намешаванд
- وَأَسْتَكْبَرُ هُوَ وَجُنُودُهُ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَظَنُّوا أَنَّهُم إِلَيْنَا لَا يُرْجَعُونَ ﴿٣٩﴾
40. Пас, [мо] ӯ ва лашқариёнашро [ба азоб] фуру гирифтанд ва ононро ба дарё андохтанд. Пас, бингар, ки оқибати ситамгорон чи гуна буд
- فَأَخَذْنَاهُ وَجُنُودَهُ فَنَبَذْنَاهُمْ فِي الْيَمِّ فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الظَّالِمِينَ ﴿٤٠﴾
41. Ва ононро пешвоёне қарор додем, ки [пайравонашонро] ба оташи [дузах] даъват мекарданд ва рӯзи қиёмат ёрӣ намешаванд
- وَجَعَلْنَاهُمْ أَيْمَةً يَدْعُونَ إِلَى التَّارِثِ وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ لَا يُنصَرُونَ ﴿٤١﴾
42. Дар ин дунё ба дунболошон лаънат равон кардем ва рӯзи қиёмат [низ] зиштманзаранд
- وَأَتَّبَعْنَاهُمْ فِي هَذِهِ الدُّنْيَا لَعْنَةً وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ هُمْ مِنَ الْمَقْبُوحِينَ ﴿٤٢﴾

43. Ва ба ростӣ, пас аз он ки умматҳои пешинро нобуд намудем, ба Мӯсо китоб [Таврот] додем, ки [муштамил бар] равшангарихо ва хидоят ва раҳмате барои мардум буд, бошад, ки панд пазиранд

وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ مِنْ بَعْدِ مَا أَهْلَكْنَا الْقُرُونَ الْأُولَىٰ
بَصَائِرَ لِلنَّاسِ وَهُدًى وَرَحْمَةً لَّعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٤٣﴾

44. Ва ту [эй Паёмбар] он гоҳ ки фармони [нубувват]-ро ба Мӯсо меодем, дар доманаи ғарбӣ [-и кӯхи Тӯр] хузур надошти ва аз гувоҳон [низ] набудӣ

وَمَا كُنْتَ بِجَانِبِ الْعَرَبِ إِذْ قَضَيْنَا إِلَىٰ مُوسَى الْأَمْرَ وَمَا كُنْتَ
مِنَ الشَّاهِدِينَ ﴿٤٤﴾

45. Ва [Мо пас аз Мӯсо] наслҳои офаридем ва солҳои тӯлонӣ бар онон гузашт [ва паймони илоҳиро фаромӯш карданд]. Ва ту дар миёни аҳли Мадян иқомат надошти [ки аз достони Мӯсо бохабар бошӣ ва] оёти Моро бар онон [мардуми Макка] бихонӣ, балки Мо будем, ки [ин оётро ба сӯят] мефиристодем

وَلَكِنَّا أَنْشَأْنَا قُرُونًا فَتَطَاوَلَ عَلَيْهِمُ الْعُمُرُ وَمَا كُنْتَ ثَابِتًا فِي
أَهْلِ مَدْيَنَ تَتْلُو عَلَيْهِمْ آيَاتِنَا وَلَكِنَّا كُنَّا مُرْسِلِينَ ﴿٤٥﴾

46. Ва он гоҳ ки [ба Мӯсо] нидо додем, ту дар канори кӯхи Тӯр набудӣ, вале ба унвони раҳмате аз сӯйи Парвадигорат [ба ту ваҳй намудем], то гурӯҳеро, ки пеш аз ту бимдиҳандае ба суроғашон наомадааст, [бо ин оёт] бим диҳӣ, бошад, ки панд пазиранд

وَمَا كُنْتَ بِجَانِبِ الطُّورِ إِذْ نَادَيْنَا وَلَكِنْ رَحْمَةً مِّن رَّبِّكَ لِتُنذِرَ
قَوْمًا مَّا أَتَتْهُمْ مِّن نَّذِيرٍ مِّن قَبْلِكَ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٤٦﴾

47. [Бо кофирон итмоми хуччат кардем] То вақте ба кайфари корҳои, ки дар гузашта муртакиб шудаанд, мусибате ба онҳо мерасад, нагӯянд: «Парвардигоро, чаро паёмбаре бар мо нафиристодӣ, то аз оётаг пайравӣ кунем ва аз муъминон бошем?»

وَلَوْلَا أَن تُصِيبَهُمْ مُّصِيبَةٌ بِمَا قَدَّمْتَ أَيْدِيهِمْ فَيَقُولُوا رَبَّنَا لَوْلَا أَرْسَلْتَ
إِلَيْنَا رَسُولًا فَنَتَّبِعَ آيَاتِكَ وَنَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٧﴾

48. Вале ҳангоме ки [Паёмбари] ҳақ аз чониби Мо ба суроғашон омад, [яхудиён аз сари лачочат] гуфтанд: «Чаро муъчизоте ҳаммонанд Мӯсо ба ӯ дода нашудааст»? [Дар посухашон бигӯ] «Магар [яхудиён] дар гузашта муъчизоти Мӯсорро инкор накарданд»? Онон гуфтанд: «[Курьону Таврот] ду ҷоду ҳастанд, ки якдигарро таъйид мекунанд» ва гуфтанд: «Мо тамоми [маталиби] онҳоро инкор мекунем»

فَلَمَّا جَاءَهُمُ الْحَقُّ مِنْ عِنْدِنَا قَالُوا لَوْلَا أَوْتِيَ مِثْلَ مَا أُوتِيَ مُوسَىٰ
أَوْ لَمْ يَكْفُرُوا بِمَا أُوتِيَ مُوسَىٰ مِنْ قَبْلِ قَالُوا سِحْرَانِ تَظَاهَرَا
وَقَالُوا إِنَّا بِكُلِّ كَافِرُونَ ﴿٤٨﴾

49. Бигӯ: «Агар ростгӯед, аз чониби Аллоҳ таоло китобе ҳидоятбахштар аз ин ду [китоб] биёваред, то ман низ аз он пайравӣ кунам»

قُلْ فَأَتُوا بِكِتَابٍ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ هُوَ أَهْدَىٰ مِنْهُمَا أَتَّبِعُهُ ۚ إِنَّ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٤٩﴾

50. Пас, агар [Қурайш] ба дархостат посухе надоданд, бидон, ки онон фақат аз ҳавои нафсашон пайравӣ мекунад ва кист гумроҳтар аз он ки бидуни раҳнамуде аз сӯи Аллоҳ таоло аз ҳавои нафсаш пайравӣ мекунад? Бе тардид, Аллоҳ таоло гурӯҳи ситамгорро ҳидоят намекунад

فَإِن لَّمْ يَسْتَجِيبُوا لَكَ فَاعْلَمْ أَنَّمَا يَتَّبِعُونَ أَهْوَاءَهُمْ وَمَنْ أَضَلُّ مِمَّنِ اتَّبَعَ هَوَاهُ بِغَيْرِ هُدًى مِّنَ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٥٠﴾

51. Ва ба ростӣ, Мо ин оёт [ва ҳикоёт]-ро яке пас аз дигаре барои онон [мушрикону яҳудиён] нозил кардем, бошад, ки панд гиранд

وَلَقَدْ وَصَّلْنَا لَهُمُ الْقَوْلَ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٥١﴾

52. Касоне, ки пеш аз ин [оёти илоҳӣ] ба онон китоб [Таврот] додаем, ба ин [Қуръон] низ имон меоваранд

الَّذِينَ ءَاتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ مِن قَبْلِهِ هُم بِهِ يَوْمِنُونَ ﴿٥٢﴾

53. Ва чун [оёташ] бар онон хонда мешавад, мегӯянд: «Ба он имон овардем. Яқинан, сухани ҳаққе аст аз чониби Парвардигорамон. Ба ростӣ, ки Мо пеш аз [нузули] он низ таслим [-и фармони Парвардигор] будаем»

وَإِذَا يُثْلَغَ عَلَيْهِمْ قَالُوا ءَأَمَنَّا بِهِ ۚ إِنَّهُ الْحَقُّ مِن رَّبِّنَا إِنَّا كُنَّا مِنَ قَبْلِهِ مُسْلِمِينَ ﴿٥٣﴾

54. Инонанд, ки ба поси он ки шикебой карданд, подошашонро ду бор мегиранд ва бо қорҳои нек [гуноҳон ва] бадихоро дафъ мекунад ва аз он чи ба онон рӯзӣ додаем, инфоқ менамоянд

أُولَٰئِكَ يُؤْتَوْنَ أَجْرَهُم مَّرَّتَيْنِ بِمَا صَبَرُوا وَيَدْرَءُونَ بِالْحَسَنَةِ السَّيِّئَةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ ﴿٥٤﴾

55. Ва ҳар гоҳ сухане беҳуда [ва ношоиста аз аҳли китоб] мешунаванд, [бо бетаваҷҷухӣ] аз он рӯй мегардонанд ва мегӯянд: «[Подоши] Қорҳои мо барои мост ва [кайфари] қорҳои шумо аз он шумост, [шумо аз озору носозии мо] дар амонед. Мо ба дунболи [ҳамсухбатӣ бо] ҷоҳилон нестем»

وَإِذَا سَمِعُوا اللَّغْوَ أَعْرَضُوا عَنْهُ وَقَالُوا لَنَا أَعْمَلُنَا وَلَكُمْ أَعْمَلُكُمْ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ لَا نَبْتَغِي الْجَاهِلِينَ ﴿٥٥﴾

56. [Эй Паёмбар] Бе тардид, ту ҳар киро дӯст дошта бошӣ, наметавонӣ [ба иҷбор ба роҳи рост] ҳидоят кунӣ, балки Аллоҳ таоло аст, ки

إِنَّكَ لَا تَهْدِي مَنْ أَحْبَبْتَ وَلَٰكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ ﴿٥٦﴾

хар касро бихоҳад, хидоят мекунад ва ӯ ба [ҳоли] роҳёфтагон донотар аст

57. Ва [мушрикон] гуфтанд: «Агар ҳамроҳи ту аз хидоят пайравӣ кунем, моро аз сарзаминамон мерабоянд». Оё мо ононро дар ҳарамӣ амне чой надодем, ки анвои махсулот - ба унвони рӯзие аз ҷониби Мо - ба сӯяшон сарозер мегардад? Вале бештарашон [қадри неъматҳои илоҳиро] намедонанд

وَقَالُوا إِن تَتَّبِعِ الْهُدَىٰ مَعَكَ نُنَحِّطُ مِنْ أَرْضِنَا أَوْلَمْ نُمْكِّنْ لَهُمْ حَرَمًا ءَامِنًا يُجْبَىٰ إِلَيْهِ ثَمَرَاتُ كُلِّ شَيْءٍ رِّزْقًا مِّن لَّدُنَّا وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٧﴾

58. Ва чи бисёр [мардуми] шаҳрхоеро нобуд сохтем, ки дар ҳаққи неъматҳои илоҳӣ носипосӣ карда буданд. Ин хонаҳои [вайроншудаи] онон аст, ки пас аз эшон чуз андаке - [қасе] дар онҳо сукунат накардааст ва Мо вориси онон будем

وَكَمْ أَهْلَكْنَا مِن قَرْيَةٍ بَطَرَتْ مَعِيشَتَهَا فَبَلَغَتْكَ مَسَكِنُهُمْ لَمْ تُسْكِن مِّن بَعْدِهِمْ إِلَّا قَلِيلًا وَكُنَّا نَحْنُ الْوَارِثِينَ ﴿٥٨﴾

59. Ва Парвардигорат ҳаргиз [мардуми] шаҳрхоро нобуд намекунад, магар он ки дар шаҳри бузурге аз онҳо [ҳамчун Макка] паёмбаре бифиризад, ки оёти Моро бар онон бихонад. Ва Мо ҳаргиз шаҳрхоро нобуд накардем, магар он ки сокинонаш [кофиру] ситамгор буданд

وَمَا كَانَ رَبُّكَ مُهْلِكَ الْقُرَىٰ حَتَّىٰ يَبْعَثَ فِي أُمَمٍ رَسُولًا يَتْلُوا عَلَيْهِمْ ءَايَاتِنَا وَمَا كُنَّا مُهْلِكِي الْقُرَىٰ إِلَّا وَأَهْلُهَا ظَالِمُونَ ﴿٥٩﴾

60. Ва он чи ба шумо дода шудааст, баҳра [-и гузаро] ва зинати зиндагии дунёст ва он чи назди Аллоҳ таоло аст, беҳтар ва пойдортар аст. Оё намеандешед?

وَمَا أَوْتَيْتُم مِّن شَيْءٍ فَمَتَّعُ الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا وَزَيَّنَّهَا وَمَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ وَأَبْقَىٰ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٦٠﴾

61. Оё қасе, ки ба ӯ ваъдаи наку додаем ва ба он хоҳад расид, ҳамчун қасест, ки ӯро аз баҳраи зиндагии дунё бархӯрдор сохтаем ва рӯзи қиёмат аз [ҷумлаи] эҳзоршудагон [дар оташи дузах] аст?

أَفَمَن وَعَدْنَاهُ وَعَدًا حَسَنًا فَهُوَ لَاقِيهِ كَمَن مَّتَّعْنَاهُ مَتَاعَ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا ثُمَّ هُوَ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ مِنَ الْمُحْضَرِينَ ﴿٦١﴾

62. Ва [ёд кун аз] рӯзе, ки Аллоҳ таоло ба онон нидо медиҳад ва мегӯяд: «Афроде, ки шарикони ман [дар парастии] мепиндоштед, кучо ҳастанд?»

وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ أَيْنَ شُرَكَآئِيَ الَّذِينَ كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿٦٢﴾

63. Қасоне [аз сарони кофирон], ки азоб барояшон ҳатмӣ аст, мегӯянд: «Парвардигоро, инҳо

قَالَ الَّذِينَ حَقَّ عَلَيْهِمُ الْقَوْلُ رَبَّنَا هَٰؤُلَاءِ الَّذِينَ أَغْوَيْنَا أَغْوَيْنَاهُمْ كَمَا غَوَيْنَا تَبَرَّأْنَا إِلَيْكَ مَا كَانُوا إِيَّانَا يَعْبُدُونَ ﴿٦٣﴾

касоне ҳастанд, ки мо гумроҳашон кардем. [Оре] Ононро гумроҳ кардем, чунон ки [худ низ] гумроҳ шудем. Аз [ширку тавассули] эшон ба сӯят безорӣ мечӯем. [Дар ҳақиқат] Онон моро намепарастиданд [балки шайтонро парастииш мекарданд]»

64. Ва [ба мушрикон] гуфта мешавад: «Шариконатонро [ки ба ҷойи Аллоҳ таоло мепарастидед] фаро бихонед [то ёриатон кунанд]». Пас, ононро мехонанд, вале посухе ба эшон намедиханд ва азоби [дузах]-ро мебинанд [ва орзу мекунанд], кош хидоятёфта буданд

وَقِيلَ ادْعُوا شُرَكَاءَكُمْ فَدَعَوْهُمُ فَلَمْ يَسْتَجِيبُوا لَهُمْ وَرَأَوُا الْعَذَابَ لَوْ أَنَّهُمْ كَانُوا يَهْتَدُونَ ﴿٦٤﴾

65. Ва рӯзе, ки [Аллоҳ таоло] ононро нидо медихад ва мефармояд: «Ба [даъвати] паёмбарон чи посухе додед?»

وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ مَاذَا أَجَبْتُمُ الْمُرْسَلِينَ ﴿٦٥﴾

66. Дар он рӯз ҳамаи далоил [ва баҳонаҳое, ки барои тавҷеҳ доранд] аз онон пинҳон мегардад ва аз [шиддати азоб аз ҳоли] якдигар намекурсанд

فَعَمِيَتْ عَلَيْهِمُ الْأَنْبَاءُ يَوْمَئِذٍ فَهُمْ لَا يَتَسَاءَلُونَ ﴿٦٦﴾

67. Аммо касе, ки тавба кунад ва имон оварад ва кори шоиста анҷом диҳад, умед аст, ки аз растагорон бошад

فَأَمَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَعَسَىٰ أَنْ يَكُونَ مِنَ الْمُفْلِحِينَ ﴿٦٧﴾

68. Ва Парвардигорат ҳар чи бихоҳад, меофаринад ва [ҳар киро бихоҳад ба парастииш ва паёмбарӣ] бармегузинад. Мушрикон ихтиёре надоранд [ки дар ин маврид эътироз кунанд]. Аллоҳ таоло муназаҳа ва бартар аст аз он чи бо ӯ шарик медонанд

وَرَبُّكَ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۗ مَا كَانَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ سُبْحَانَ اللَّهِ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٦٨﴾

69. Ва Парвардигорат он чи дар синаҳояшон пинҳон мекунад ва он чи ошкор месозанд, [ҳамаро] медонад

وَرَبُّكَ يَعْلَمُ مَا تُكِنُّ صُدُورُهُمْ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٦٩﴾

70. Ва ӯ Аллоҳ таоло аст, ки ҳеҷ маъбуде [бар ҳақ] ҷуз ӯ нест. Ситоиш дар дунёву охират барои ӯст ва ҳукм [-у фармонравой низ] аз они ӯст ва [ҳамагӣ] ба сӯйи ӯ бозгарданда мешавад

وَهُوَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ ۗ لَهُ الْحَمْدُ فِي الْأُولَىٰ وَالْآخِرَةِ ۗ وَلَهُ الْحُكْمُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٧٠﴾

71. [Ба мушрикон] бигӯ: «Ба ман бигӯед, агар Аллоҳ таоло [торикии] шабро то рӯзи қиёмат бар шумо поянда гардонад, кадом маъбуд ба чуз Аллоҳ таоло бароятон равшани меоварад? Оё [сухани ҳақро] намешунавед?

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ جَعَلَ اللَّهُ عَلَيْكُمُ اللَّيْلَ سَرْمَدًا إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ مَنْ إِلَهٌ غَيْرُ اللَّهِ يَأْتِيكُم بِضِيَاءٍ أَفَلَا تَسْمَعُونَ ﴿٧١﴾

72. Бигӯ “Ба ман бигӯед, агар Аллоҳ таоло [рӯшноии] рӯзро то рӯзи қиёмат бар шумо поянда гардонад, кадом маъбуд ба чуз Аллоҳ таоло бароятон шабе меоварад, ки дар он ором бигиред? Оё [ин нишонаҳои қудрати илоҳиро] намебинед?

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ جَعَلَ اللَّهُ عَلَيْكُمُ النَّهَارَ سَرْمَدًا إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ مَنْ إِلَهٌ غَيْرُ اللَّهِ يَأْتِيكُم بِلَيْلٍ تَسْكُنُونَ فِيهَا أَفَلَا تُبْصِرُونَ ﴿٧٢﴾

73. Ва Аллоҳ таоло аз раҳмати хеш шабу рӯзро бароятон қарор дод, то дар шаб ором гиред ва дар рӯз [ғаллоқ кунед ва] аз бахшиши ӯ [рӯзӣ] бичӯед ва бошад, ки сипос гузored

وَمِنْ رَحْمَتِهِ جَعَلَ لَكُمُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ لِتَسْكُنُوا فِيهِ وَلِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ وَلِعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٧٣﴾

74. Ва [ёд кун аз] рӯзе, ки Аллоҳ таоло ба онон нидо медиҳад ва мегӯяд: «Афроде, ки шарикони ман [дар парастии] мепиндоштед, кучо ҳастанд?»

وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ أَيْنَ شُرَكَاءِيَ الَّذِينَ كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿٧٤﴾

75. Ва аз ҳар уммае гувоҳе бармегузинем [ки паёмбари онон аст ва дар мавриди қуфрашон шаҳодат медиҳад]. Сипас ба онон мегӯем: «Далели [қуфру ширки] хешро биёваред», пас, медонанд, ки ҳақ аз он Аллоҳ таоло аст ва дурӯғхое, ки мебофтанд [ва он чи мушриқона мепарастиданд], махву нобуд гаштааст

وَنَزَعْنَا مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا فَقُلْنَا هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ فَعَلِمُوا أَنَّ الْحَقَّ لِلَّهِ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٧٥﴾

76. Қорун аз қавми Мӯсо буд, аммо бар онон фахрфурӯшӣ намуд ва аз ганчина он қадар ба вай дода будем, ки [ҳағто] ҳамли қалидхояш барои гурӯҳе неруманд мушкил буд. Ҳангоме ки [мардуми] қавмаш ба ӯ гуфтанд: «[Ба хотири сарватат чунин мағруру] сармаст набош. Бе тардид, Аллоҳ таоло сармастонро дӯст намедорад

﴿٧٦﴾ إِنَّ قُرُونَ كَانَ مِنْ قَوْمِ مُوسَى فَبَغَى عَلَيْهِمْ وَآتَيْنَاهُ مِنَ الْكُنُوزِ مَا إِنَّ مَفَاتِحَهُ لَتَنُوءُ بِالْعُصْبَةِ أُولَى الْقُوَّةِ إِذْ قَالَ لَهُ قَوْمُهُ لَا تَفْرَحْ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْفَرِحِينَ ﴿٧٦﴾

77. Ва бо он чи Аллоҳ таоло ба ту бахшидааст, [савоби] сарои охирагро бичӯй ва [дар айни ҳол] баҳраатро аз [зиндагии] дунё низ фаромӯш нақун ва чунон ки Аллоҳ таоло ба ту неқӣ

وَأَتَّبِعْ فِيمَا آتَاكَ اللَّهُ الدَّارَ الْآخِرَةَ وَلَا تَنْسَ نَصِيبَكَ مِنَ الدُّنْيَا وَأَحْسِنْ كَمَا أَحْسَنَ اللَّهُ إِلَيْكَ وَلَا تَبْغِ الْفَسَادَ فِي الْأَرْضِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِدِينَ ﴿٧٧﴾

кардааст, ту низ [ба бандагонаш] неки кун ва харгиз дар пайи табахкорӣ [ва фасод] дар замин набош. Бе тардид, Аллоҳ таоло муфсидонро дӯст намедорад»

78. [Қорун] гуфт: «Он чи ба ман дода шуда, дар нагиҷаи [қудрату] донишест, ки назди ман аст». Оё намедонист, ки Аллоҳ таоло наслхоеро пеш аз вай нобуд карда буд, ки аз ӯ нерумандтар ва сарватмандтар буданд? Ва [рӯзи қиёмат] аз мучримон дар бораи гуноҳонашон суол намешавад [зеро Аллоҳ таоло ҳамаро медонад]

قَالَ إِنَّمَا أُوتِيْتُهُ عَلَىٰ عِلْمٍ عِنْدِي ۗ أَوَلَمْ يَعْلَم أَنَّ اللَّهَ قَدْ أَهْلَكَ مِن قَبْلِهِ مِن الْقُرُونِ مَنْ هُوَ أَشَدُّ مِنْهُ قُوَّةً وَأَكْثَرُ جَمْعًا وَلَا يُسْأَلُ عَن ذُنُوبِهِمُ الْمُجْرِمُونَ ﴿٧٨﴾

79. Он гоҳ Қорун бо [таҷаммулоту] зинатхояш дар баробари қавмаш зоҳир шуд. Афроде [аз атрофиёни ӯ], ки хостори зиндагии дунё буданд, гуфтанд: «Эй кош, ҳаммонанди он чи ба Қорун дода шудааст, мо низ доштем. Воқеан, ӯ баҳраи бузурге [аз моли дунё] дорад»

فَخَرَجَ عَلَىٰ قَوْمِهِ فِي زِينَتِهِ ۗ قَالَ الَّذِينَ يُرِيدُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا يَا لَيْتَ لَنَا مِثْلَ مَا أُوتِيَ قُرُونٌ إِنَّهُ لَذُو حَظٍّ عَظِيمٍ ﴿٧٩﴾

80. Аммо касоне, ки дониш [-и ҳақиқӣ] ёфта буданд, гуфтанд: «Вой бар шумо! Барои касе, ки имон овардааст ва қорҳои шоиста мекунад, савоби илоҳӣ беҳтар аст ва ин [сухан]-ро касоне ба ҷуз шикебоён намепазиранд»

وَقَالَ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ وَيَلَكُمْ ثَوَابُ اللَّهِ خَيْرٌ لِّمَن ءَامَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا وَلَا يُلْقَاهَا إِلَّا الصَّابِرُونَ ﴿٨٠﴾

81. Он гоҳ Қорунро ҳамроҳи [хонааш дар замин фуру бурдем, пас, ҳеч гурӯҳе надошт, ки дар баробари [азоби] Аллоҳ таоло ёриаш кунанд ва [худ низ] натавонист ба ҳештан ёрӣ расонад

فَخَسَفْنَا بِهِ وَبِدَارِهِ الْأَرْضَ فَمَا كَانَ لَهُ مِن فِئَةٍ يَنْصُرُونَهُ مِن دُونِ اللَّهِ وَمَا كَانَ مِنَ الْمُنْتَصِرِينَ ﴿٨١﴾

82. Ва касоне, ки дирӯз орзу мекарданд, ба чойи ӯ бошанд, бомдод [-и рӯзи баъд] мегуфтанд: «Вой бар мо! Гӯй Аллоҳ таоло аст, ки [неъмату] рӯзиро бар ҳар ки бихоҳад густурда медорад ва [ё] танг мегирад. Агар Аллоҳ таоло бар мо миннат наниҳода буд, ҳатман, моро [низ ба сазои суҳанонамон ба жарфои замин] фуру мебурд. Эй вой! Гӯй кофирон харгиз растагор намешаванд

وَأَصْبَحَ الَّذِينَ تَمَنَّوْا مَكَانَهُ بِالْأَمْسِ يَقُولُونَ وَيْكَأَنَّ اللَّهَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَن يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَيَقْدِرُ لَوْلَا أَن مَنَّ اللَّهُ عَلَيْنَا لَخَسَفَ بِنَا وَيْكَأَنَّهُ لَا يُفْلِحُ الْكٰفِرُونَ ﴿٨٢﴾

83. Ин сарои охиратро [фақат] барои касоне қарор медиҳем, ки хоҳони гарданкашӣ ва фасод дар замин нестанд ва саранҷоми нек аз он парҳезкорон аст

تِلْكَ الْأَنْبَاءُ الَّتِي نَجْعَلُهَا لِلَّذِينَ لَا يُرِيدُونَ عُلُوًّا فِي الْأَرْضِ وَلَا فَسَادًا وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ ﴿٨٣﴾

84. [Рӯзи қиёмат] Ҳар ки неқӣ биёварад, [подоше] беҳтар аз он хоҳад дошт ва ҳар ки бадӣ биёварад, [бидонад, ки] касоне, ки қорҳои ношоиста қардаанд, ҷуз [ба миқдори] он чи меқарданд, қайфар намебинанд

مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ خَيْرٌ مِمَّا يَحْسَبُ وَمَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَلَا يُجْزَى الَّذِينَ عَمِلُوا السَّيِّئَاتِ إِلَّا مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٨٤﴾

85. Ҳамон [Парвардигоре], ки Қуръонро [нозил намуд ва таблиғашро] бар ту вочиб қард, ҳатман, ту ро ба ҷойгоҳат [дар Макка] бозмеқардонад. Бигӯ: «Парвардигорам беҳтар медонад, чи қасе ҳидоят овардааст ва чи қасе дар гумроҳии ошқор аст»

إِنَّ الَّذِي فَرَضَ عَلَيْكَ الْقُرْآنَ لَرَأْدُكَ إِلَىٰ مَعَادٍ قُلْ رَبِّیْ أَعْلَمُ مَنْ جَاءَ بِالْهُدَىٰ وَمَنْ هُوَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٨٥﴾

86. Ва [пеш аз биъсат] ту орзу надоштӣ, ки ин китоб [-и осмонӣ] бар ту нозил шавад. [Ин набуд] Мағар раҳмате аз ҷониби Парвардигорат. Пас, ҳаргиз пуштибони қофирон набош

وَمَا كُنْتَ تَرْجُو أَنْ يُلْقَىٰ إِلَيْكَ الْكِتَابُ إِلَّا رَحْمَةً مِّن رَّبِّكَ فَلَا تَكُونَنَّ ظَهِيرًا لِّلْكَافِرِينَ ﴿٨٦﴾

87. Ва мабодо [қофирон] ту ро аз [таблиғи] оёти илоҳӣ - пас аз он ки бар ту нозил шуд - боздоранд! Ва [мардумро] ба сӯи Парвардигорат даъват қун ва ҳаргиз аз мушрикони набош

وَلَا يَصُدُّكَ عَنْ آيَاتِ اللَّهِ بَعْدَ إِذْ أُنزِلَتْ إِلَيْكَ وَادْعُ إِلَىٰ رَبِّكَ وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿٨٧﴾

88. Ва маъбуди дигаре бо Аллоҳ таоло [ба ниёиш] нахон. Ҳеч маъбуде [ба ҳақ] ҷуз ӯ нест. Ҳама чиз фанопазир аст, мағар [зоти ҷовид ва] рӯйи ӯ. Фармонравой [танҳо] аз онӣ ӯст ва [рӯзи қиёмат] ҳамагӣ [ба пешгоҳаш] бозқардонда мешавад

وَلَا تَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ كُلُّ شَيْءٍ هَالِكٌ إِلَّا وَجْهَهُ لَهُ الْحُكْمُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٨٨﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Алиф, лом, мим.⁽¹⁾ آلَم ﴿١﴾
-
2. Оё мардум пиндоштаанд, хамин ки [ба забон] бигӯянд: «Имон овардем», ононро [ба холи худ] вомегузоранд ва озмуда намешаванд? أَحْسِبَ النَّاسُ أَنْ يُتْرَكُوا أَنْ يَقُولُوا ءَامَنَّا وَهُمْ لَا يُفْتَنُونَ ﴿٢﴾
-
3. Ва ба ростӣ касонеро, ки пеш аз онон буданд, низ озмудем ва то Аллоҳ таоло касонеро, ки [дар бораи имонашон] рост гуфтаанд, бозшиносад ва дурӯғгӯёро [низ] маълум гардонад وَلَقَدْ فَتَنَّا الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَلَيَعْلَمَنَّ اللَّهُ الَّذِينَ صَدَقُوا وَلَيَعْلَمَنَّ الْكٰذِبِينَ ﴿٣﴾
-
4. Оё касоне, ки корҳои ношоиста кардаанд, пиндоштаанд, ки метавонанд аз Мо пешӣ бигиранд [ва аз азобамон бигурезанд]? Чи бад доварӣ мекунад! أَمْ حَسِبَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ أَنْ يَسْبِقُونَا سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿٤﴾
-
5. Ҳар ки ба дидори Аллоҳ таоло умед дорад, [бидонад, ки] ваъдаи Аллоҳ таоло, ҳатман, хоҳад омад ва ӯ шунавову доност مَنْ كَانَ يَرْجُوا لِقَاءَ اللَّهِ فَإِنَّ أَجَلَ اللَّهِ لَآتٍ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٥﴾
-
6. Ва ҳар ки [дар роҳи ҳақ] бикӯшад, ба суди хеш кӯшидааст. Бе тардид, Аллоҳ таоло аз ҷаҳониён бениёз аст وَمَنْ جَاهَدَ فَإِنَّمَا يُجَاهِدُ لِنَفْسِهِ إِنَّ اللَّهَ لَغَنِيٌّ عَنِ الْعَالَمِينَ ﴿٦﴾
-
7. Ва касоне, ки имон овардаанд ва корҳои шоиста анҷом додаанд, якинан гунохонашонро мезудоем ва ононро ба беҳтар аз он чи кардаанд, подош медиҳем وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُكَفِّرَنَّ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَحْسَنَ الَّذِي كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٧﴾
-
8. Ва ба инсон супориш кардем, ки ба падару модараш некӣ намояд ва [гуфтем]: «Агар он ду кӯшиданд, то чизеро, ки ту ба он донише يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا قُوا أَنْفُسَكُمْ وَأَتْلُوا لِلْوَالِدَاتِ وَالْوَالِدَاتُ لَكُمْ وَرَبِّكُمْ أَكْبَرُ مَا تَعْلَمُونَ ﴿٨﴾

(*) Анкабут (Тортанак).

(1) Нигаред ба эзоҳи ояти 1 сураи Бақара.

надорй шарики Ман соэй, пас, аз онҳо итоат мақун. Бозгаштатон ба сӯи Ман аст, он гоҳ шуморо аз [ҳақиқати] он чи мекардед, огоҳ хоҳам кард

9. Ва касоне, ки имон овардаанд ва корҳои шоиста анҷом додаанд, албатта, ононро дар [зумраи] шоистагон дармеоварем

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُدْخِلَنَّهُمْ فِي الصَّالِحِينَ ﴿٩﴾

10. Ва бархе аз мардум ҳастанд, ки мегӯянд «ба Аллоҳ таоло имон овардем». Аммо хангоме ки дар роҳи Аллоҳ таоло озор мебинанд, озори кофиронро ҳамчун азоби Аллоҳ таоло [саҳту чонкоҳ] медонанд [ва аз имонашон даст мекашанд] ва агар аз сӯи Парвардигорат пирӯзӣ [ва кушоише бароятон] пеш ояд, мегӯянд: «Бе тардид, мо [низ] бо шумо ҳамроҳ будем». Оё Аллоҳ таоло ба он чи дар дилҳои ҳаҷониён аст, донотар нест?

وَمِنَ النَّاسِ مَن يَقُولُ ءَامَنَّا بِاللَّهِ فَإِذَا أُوذِيَ فِي اللَّهِ جَعَلَ فِتْنَةً لِلنَّاسِ كَعَذَابِ اللَّهِ وَلَئِن جَاءَ نَصْرٌ مِّن رَّبِّكَ لَيَقُولَنَّ إِنَّا كُنَّا مَعَكُمْ أَوْلَىٰ آلِلَّهِ بِأَعْلَمَ بِمَا فِي صُدُورِ الْعَالَمِينَ ﴿١٠﴾

11. Ва ба ростӣ, Аллоҳ таоло касонеро, ки имон овардаанд, ба хубӣ мешиносад ва яқинан, мунофиқонро [низ] мешиносад

وَلَيَعْلَمَنَّ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَلَيَعْلَمَنَّ الْمُنَافِقِينَ ﴿١١﴾

12. Ва касоне, ки куфр варзиданд, ба касоне, ки имон оварданд, мегуфтанд: «Аз роҳи мо пайравӣ кунед, ва ҳатман, бори гуноҳонатонро ба уҳда мегирем», вале онон ҳаргиз чизе аз гуноҳони эшонро бар уҳда нахоҳанд гирифт. Ба ростӣ, ки онон дурӯғӯ ҳастанд

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّبِعُوا سَبِيلَنَا وَلنَحْمِلَ خَطِيئَتَكُمْ وَمَا هُمْ بِحَامِلِينَ مِّنْ خَطِيئَتِهِمْ مِّنْ شَيْءٍ إِنَّهُمْ لَكَذِبُونَ ﴿١٢﴾

13. Ва, ҳатман, бори сангини [гуноҳи] худ ва борҳои сангин [-и гуноҳи пайравон]-ашонро ҳамроҳи бори сангини худ ба дӯш хоҳанд кашид ва яқинан, рӯзи қиёмат дар мавриди дурӯғҳое, ки мебофтанд, бозхост хоҳанд шуд

وَلَيَحْمِلُنَّ أَثْقَالَهُمْ وَأَثْقَالًا مَّعَ أَثْقَالِهِمْ وَلَيُسْأَلُنَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ عَمَّا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿١٣﴾

14. Ва Мо Нухро ба сӯи қавмаш фиристодем ва ӯ нухсаду панҷоҳ сол дар миёни онон буд. Он гоҳ, дар ҳоле ки ситамгор [-у кофир] буданд, тӯфон [-и сангин] ононро фаро гирифт

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ فَلَبِثَ فِيهِمْ أَلْفَ سَنَةٍ إِلَّا خَمْسِينَ عَامًا فَأَخَذَهُمُ الطُّوفَانُ وَهُمْ ظَالِمُونَ ﴿١٤﴾

15. Пас ӯ [Нух] ва сарнишинони киштиро начот додем ва он [киштӣ]-ро нишонае барои [ибрат гирифтани] чахониён қарор додем

فَأَنجَيْنَاهُ وَأَصْحَابَ السَّفِينَةِ وَجَعَلْنَهَا آيَةً لِّلْعَالَمِينَ ﴿١٥﴾

16. Ва [ёд кун аз] Иброҳим он гоҳ ки ба қавмаш гуфт: «Аллохро бипарастед ва аз ӯ парво кунед, [ки] агар бидонед, ин кор бароятон бехтар аст

وَإِبْرَاهِيمَ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ أَعْبُدُوا اللَّهَ وَاتَّقُوهُ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١٦﴾

17. Чуз ин нест, ки ба ҷойи Аллоҳ таоло шумо фақат бутҳое [аз сангу чӯб]-ро мепарастед ва [бо ин кор ба Аллоҳ таоло] дурӯғ мебандед. Дар ҳақиқат, қасонеро, ки шумо ба ҷойи Аллоҳ таоло мепарастед, ихтиёри рӯзиатонро надоранд, пас, [неъмату] рӯзиро танҳо аз пешгоҳи Аллоҳ таоло талаб кунед ва ӯро бипарастед ва шукри ӯро ба ҷо оваред [ки] ба сӯйи ӯ бозгардонда мешавед

إِنَّمَا تَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ أَوْثَانًا وَتَخْلُقُونَ إِفْكًا إِنَّ الَّذِينَ تَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ لَا يَمْلِكُونَ لَكُمْ رِزْقًا فَابْتَغُوا عِنْدَ اللَّهِ الرِّزْقَ وَاعْبُدُوهُ وَاشْكُرُوا لَهُ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿١٧﴾

18. Ва [эй мушрикони] агар шумо [Мухаммадро] дурӯғӯ бидонед, [ачиб нест] бе тардид, бархе аз умматҳои пеш аз шумо низ [паёмбарони илохиро] дурӯғӯ ангошанд. Ва паёмбар вазифае чуз расонидани ошқори [вахӣ] надорад»

وَإِن تُكَذِّبُوا فَقَدْ كَذَّبَ أُمَمٌ مِّن قَبْلِكُمْ وَمَا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا أَن يَبْلُغَ الْمُبِينُ ﴿١٨﴾

19. Оё надиданд, ки Аллоҳ таоло чи гуна офаринишро оғоз мекунад, сипас онро [пас аз марғаш] бозмегардонад? Ҳатман, ин кор барои Аллоҳ таоло осон аст

أَوَلَمْ يَرَوْا كَيْفَ يُبْدِئُ اللَّهُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ وَإِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿١٩﴾

20. [Эй Паёмбар, ба кофирон] бигӯ: «Дар замин гардиш кунед ва бингаред, ки Аллоҳ таоло чи гуна офаринишро оғоз кард, пас, [ба ҳамин сурат низ] зиндагии дигарро падида меоварад. Бе тардид, Аллоҳ таоло бар ҳар коре тавоност

قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ بَدَأَ الْخَلْقَ ثُمَّ اللَّهُ يُنشِئُ النَّشْأَةَ الْآخِرَةَ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٠﴾

21. ӯ ҳар киро бихоҳад, азоб мекунад ва бар ҳар ки бихоҳад, раҳмат меоварад ва [ҳамагӣ] ба сӯяш бозгардонда мешавед

يُعَذِّبُ مَن يَشَاءُ وَيَرْحَمُ مَن يَشَاءُ وَإِلَيْهِ تُقْلَبُونَ ﴿٢١﴾

22. Шумо - [на] дар замин ва на дар осмон - харгиз нотавонкунандаи ӯ нестед ва чуз Аллоҳ таоло ҳеч қарозу ёваре надоред»

وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ وَمَا لَكُم مِّن دُونِ اللَّهِ مِن وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿٢٢﴾

23. Ва касоне, ки ба оёти Аллоҳ таоло ва дидори ӯ куфр варзиданд, ононанд, ки аз раҳмати Ман маъюсанд ва азоби дардноке барояшон [дар пеш] аст

وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ وَلِقَائِهِ أُولَٰئِكَ يَٰسُوءُ مِنْ رَحْمَتِي وَأُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢٣﴾

24. Он гоҳ ҷавоби қавми ӯ [Иброҳим] ҷуз ин набуд, ки гуфтанд: «Ҷуро бикӯшед, бисӯзонед». Пас, Аллоҳ таоло аз оташ наҷоташ дод. Бе тардид, дар ин [раҳой аз оташ] барои гурӯҳе, ки имон меоваранд, нишонаҳое [барои ибрат гирифтани] аст

فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا اقْتُلُوهُ أَوْ حَرِّقُوهُ فَأَنْجَاهُ اللَّهُ مِنَ النَّارِ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٢٤﴾

25. Ва [Иброҳим] гуфт: «Шумо ба чойи Аллоҳ таоло бутҳое барои худ баргузидаед, ки [мои дӯсти ва] муҳаббат миёни шумо дар зиндагии дунё бошад. Он гоҳ рӯзи қиёмат мункири якдигар мешавед ва ҳамдигарро лаънат мекунад ва чойгоҳатон оташ аст ва ҳеҷ ёригаре нахоҳед дошт»

وَقَالَ إِنَّمَا اتَّخَذْتُمْ مِّنْ دُونِ اللَّهِ أَوْثَانًا مَّوَدَّةَ بَيْنِكُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ثُمَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ يَكْفُرُ بَعْضُكُم بِبَعْضٍ وَيَلْعَنُ بَعْضُكُم بَعْضًا وَمَأْوَأَتُكُمُ النَّارُ وَمَا لَكُم مِّنْ نَّاصِرِينَ ﴿٢٥﴾

26. Пас, Лут ба ӯ имон овард ва [Иброҳим] гуфт: «Ман ба сӯи Парвардигорам [ба сарзамини Шом] ҳичрат мекунам. Бе тардид, ӯ шикастнопазири ҳақим аст»

﴿فَقَامَ لَهَا لُوطٌ وَقَالَ إِنِّي مُهَاجِرٌ إِلَىٰ رَبِّي إِنَّهُ هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٢٦﴾﴾

27. Ва Исоҳу Яъқубро ба ӯ бахшидем ва миёни фарзандонаш нубувват ва китоб [-и осмонӣ] қарор додем ва подошашро дар ин дунё додем ва яқинан, ӯ дар охират [низ] аз шоистагон хоҳад буд

وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَجَعَلْنَا فِي ذُرِّيَّتِهِ النُّبُوَّةَ وَالْكِتَابَ وَعَاتَيْنَاهُ أُجْرَهُ فِي الدُّنْيَا وَإِنَّهُ فِي الْآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٢٧﴾

28. Ва [ёд кун аз] Лут ҳангоме ки ба қавмаш гуфт: «Воқеан, кори бисёр зиште мекунад, ки пеш аз шумо ҳеҷ як аз мардуми ҷаҳон анҷом надиҳад»

وَلَوْطًا إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ إِنِّي لَأَتَاؤُنَّ الْقِحَّةَ مَا سَبَقْتُمْ بِهَا مِنْ أَحَدٍ مِّنَ الْعَالَمِينَ ﴿٢٨﴾

29. Оё бо мардон меомезед ва [ба қасди тачовуз ба мусофирон] рохро мебандед ва дар маҷолиси худ муртақибӣ корҳои нописанд мешавед? Пас, посухи қавмаш ҷуз ин набуд, ки гуфтанд: «Агар ростгӯӣ, азоби илохиро пеш овар»

أَبَيْكُمْ لَأَتَاؤُنَّ الرَّجَالَ وَتَقَطُّعُونَ السَّبِيلَ وَتَأْتُونَ فِي نَادِيكُمُ الْمُنْكَرَ فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا أَتَيْنَا بِعَذَابِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٢٩﴾

30. [Лут] Гуфт: «Парвардигоро, маро дар баробари муфсидон ёри кун» قَالَ رَبِّ انصُرْنِي عَلَى الْقَوْمِ الْمُفْسِدِينَ ﴿٣٠﴾
-
31. Ва хангоме ки фиристодагони мо ба Иброхим башорати [таваллуди писарашро] доданд, ба ӯ гуфтанд: «Мо сокинони шаҳри [Садум]-ро нобуд хоҳем кард, [чаро ки] бе тардид, мардуми он чо ситамгоранд» وَلَمَّا جَاءَتْ رُسُلُنَا إِبْرَاهِيمَ بِالْبُشْرَى قَالُوا إِنَّا مُهْلِكُوا أَهْلَ هَذِهِ الْقَرْيَةِ إِنَّ أَهْلَهَا كَانُوا ظَالِمِينَ ﴿٣١﴾
-
32. [Иброҳим] Гуфт: «Лут низ дар он чост». Фариштагон гуфтанд: «Мо бехтар медонем чи касоне дар он чо ҳастанд. Ё ва хонаводаашро, ҳатман, начот хоҳем дод, магар ҳамсараш, ки аз бозмондагон [дар азоб] хоҳад буд» قَالَ إِنَّ فِيهَا لُوطًا قَالُوا نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَن فِيهَا لَنُنَجِّيَنَّهُ وَأَهْلَهُ إِلَّا أُمَّرَأَتَهُ كَانَتْ مِنَ الْغَابِرِينَ ﴿٣٢﴾
-
33. Ва чун фариштагони мо назди Лут омаданд, аз [тасавури бешармии қавмаш нисбат ба] онон нигарон ва дилтанг шуд ва [фариштагон] гуфтанд: Натарс ва андухгин набош. Мо ту ва хонаводаатро, ҳатман, начот медиҳем, магар ҳамсаратро, ки аз бозмондагон [дар азоб] аст وَلَمَّا أَن جَاءَتْ رُسُلُنَا لُوطًا سِئَاءَ بِهِمْ وَقَبِيحَ الَّذِي كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٣٣﴾
-
34. Мо бар сокинони ин шаҳр - ба кайфари он ки нофармонӣ [ва гуноҳ] кардаанд - азобе аз осмон фуруд меоварем» إِنَّا مُنذِرُونَ عَلَىٰ أَهْلِ هَذِهِ الْقَرْيَةِ رَجَاً مِنَ السَّمَاءِ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿٣٤﴾
-
35. Ва дар ҳақиқат, мо аз он шаҳр [-и вайроншуда] барои касоне, ки меандешанд, нишона [ва ибрати] ошкоре боқӣ гузоштем وَلَقَدْ تَرَكْنَا مِنْهَا آيَةً بَيِّنَةً لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٣٥﴾
-
36. Ва ба сӯи [сокинони] Мадян бародарашон Шуайб [-ро фирситодем]. Ё гуфт: «Эй қавми ман, Аллохро бипарастед ва ба рӯзи бозпасин умедвор бошед ва дар замин ба фасод [ва табоҳӣ] накӯшед» وَإِلَىٰ مَدْيَنَ أَخَاهُمْ شُعَيْبًا فَقَالَ يٰقَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَارْجُوا الْيَوْمَ الْأٰخِرَ وَلَا تَعْبُوا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ﴿٣٦﴾
-
37. Вале ӯро дурӯғгӯ ангоштанд ва зилзила ононро фаро гирифт. Пас, дар хонаҳои худ ба рӯй афтоданд ва ҳалок шуданд فَكَذَّبُوهُ فَأَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ فَأَصْبَحُوا فِي دَارِهِمْ جِثِيمِينَ ﴿٣٧﴾
-
38. Ва [қавми] Од ва Самудро [низ ҳалок кардем] وَعَادًا وَثَمُودًا وَقَدْ تَبَيَّنَ لَكُمْ مِّن مَّسْكِنِهِمْ ۗ وَرَبِّ لَهُمُ الشَّيْطٰنُ

ва яқинан бархе аз хонаҳои [вайроншудаи] онон бароятон намоён аст. Ва шайтон корхояшонро дар назарашон биёрост ва ононро аз роҳи [ҳақ] боздошт, дар ҳоле ки [нисбат ба ҳаққу ботил] бино буданд

أَعْمَلَهُمْ فَصَدَّهُمْ عَنِ السَّبِيلِ وَكَانُوا مُسْتَبْصِرِينَ ﴿٣٨﴾

39. Ва Қорун ва Фиръавн ва Ҳомонро [низ нобуд кардем] ва ба ростӣ, Мӯсо бо далоили равшан наздашон омад, пас, онон дар сарзамин [-и Миср] саркашӣ карданд, вале [аз азоби илоҳӣ] пеши нагирифтанд [ва роҳи фирор надоштанд]

وَقَرُونَ وَفِرْعَوْنَ وَهَامَانَ وَلَقَدْ جَاءَهُمْ مُوسَىٰ بِالْبَيِّنَاتِ فَأَسْتَكْبَرُوا فِي الْأَرْضِ وَمَا كَانُوا سَابِقِينَ ﴿٣٩﴾

40. Пас, ҳар яке аз эшонро ба [кайфари] гуноҳашон азоб кардем. Пас, ба бархе аз онон борони санг фиристодем ва бархе дигарро бонги марғбор фуру гирифт ва бархеро дар замин фуру бурдем ва бархеро ғарқ кардем. Аллоҳ таоло ҳаргиз ба онон ситам накард, балки онон [худ] ба ҳештан ситам мекарданд

فَكُلًّا أَخَذْنَا بِذُنُوبِهِ فَمِنْهُمْ مَن أَرْسَلْنَا عَلَيْهِ حَاصِبًا وَمِنْهُمْ مَّن أَخَذَتْهُ الصَّيْحَةُ وَمِنْهُمْ مَّن خَسَفْنَا بِهِ الْأَرْضَ وَمِنْهُمْ مَّن أَعْرَفْنَا وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيظْلِمَهُمْ وَلَٰكِن كَانُوا أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٤٠﴾

41. Масали касоне, ки ба чойи Аллоҳ таоло дӯстоне [аз сангу чӯб ва мурдагонро ба унвони шафоатгар] барои худ баргузидаанд, ҳамчун масали анкабут аст, ки хонаи [бедавомро паноҳгоҳи хеш] баргузидааст ва бе тардид, султтарин хонаҳо хонаи анкабут аст. Агар [мушрикон ин ҳақиқатро] медонистанд, [бутхоро ба парастии намегирифтанд]

مَثَلُ الَّذِينَ اتَّخَذُوا مِن دُونِ اللَّهِ أَوْلِيَاءَ كَمَثَلِ الْعَنْكَبُوتِ اتَّخَذَتْ بِئْتًا وَإِنَّ أَوْهَنَ الْبُيُوتِ لَبَيْتُ الْعَنْكَبُوتِ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿٤١﴾

42. Яқинан, Аллоҳ таоло ҳар он чиро ба чойи ӯ [ба парастии] мехонанд медонад ва ӯ шикастнопазири ҳақим аст

إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يَدْعُونَ مِن دُونِهِ مِن شَيْءٍ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٤٢﴾

43. Ин масалҳоро барои мардум мезанем ва чуз доноён касе онҳоро дарнамеёбад

وَتِلْكَ الْأَمْثَلُ نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ وَمَا يَعْقِلُهَا إِلَّا الْعَالِمُونَ ﴿٤٣﴾

44. Аллоҳ таоло осмонҳо ва заминро ба ҳақ офарид. Бе тардид, дар ин [офариниш] барои муъминон нишонае [аз қудрати илоҳӣ] аст

خَلَقَ اللَّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّلْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٤﴾

45. [Эй Паёмбар] Он чиро аз ин китоб бар ту

أَتْلُ مَا أُوْحِيَ إِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ وَأَقِمِ الصَّلَاةَ إِنَّ الصَّلَاةَ تَنْهَىٰ عَنِ

вахй шудааст, тиловат кун ва намоз барпо дор. Ба ростӣ, ки намоз инсонро аз гуноҳ ва зишткорӣ бозмедорад ва, албатта, ёди Аллоҳ таоло [аз ҳар коре] болотар аст ва Аллоҳ таоло медонад, ки чи мекунад

الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَلَذِكْرُ اللَّهِ أَكْبَرُ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تَصْنَعُونَ ﴿٤٥﴾

46. [Эй муъминон] Бо аҳли китоб чуз ба бехтарин шева баҳсу мунозира накунад, магар касоне аз онон, ки ситам карданд [ва бо шумо ба чанг бархостанд] ва бигӯед: «Мо ба тамоми он чи [аз сӯи Аллоҳ таоло] бар мо ва шумо нозил шудааст, имон овардаем ва маъбудӣ мо ва шумо якест ва мо таслими [фармони] Ӯ ҳастем»

وَلَا تُجَادِلُوا أَهْلَ الْكِتَابِ إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ إِلَّا الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ وَقُولُوا ءَامَنَّا بِالَّذِي أُنزِلَ إِلَيْنَا وَأَنْزَلَ إِلَيْكُمْ وَالْهُنَا وَالْهَكُمْ وَاحِدٌ وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ ﴿٤٦﴾

47. Ва бад-ин гуна [ки ба паёмбарони пешин китоби осмонӣ фуру фиристодем] ин китобро [низ] бар ту нозил кардем, пас, касоне, ки [пеш аз ту] ба онон китоб [-и осмонӣ] додем, ба ин [Қуръон низ] имон меоваранд ва аз инон [мушрикони] касоне ҳастанд, ки ба он имон меоваранд ва чуз кофирон [касе] оёти Моро инкор намекунад

وَكَذَلِكَ أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ فَالَّذِينَ ءَاتَيْنَهُمُ الْكِتَابَ يُؤْمِنُونَ بِهِ وَمِنْ هَؤُلَاءِ مَنْ يُؤْمِنُ بِهِ وَمَا يَجْحَدُ بِآيَاتِنَا إِلَّا الْكَافِرُونَ ﴿٤٧﴾

48. Ва пеш аз [нузули] Қуръон ту [ҳаргиз] ҳеч китобе намехондӣ ва бо дасти худ чизе наменавиштӣ, вагарна, ҳатман, ботиландешон [дар бораи ҳақиқати паёмбарӣ] тардид мекарданд

وَمَا كُنْتَ تَتْلُوا مِنْ قَبْلِهِ مِنْ كِتَابٍ وَلَا تَخُطُّهُ بِيَمِينِكَ إِذًا لِآرْتَابِ الْمُبْطِلُونَ ﴿٤٨﴾

49. Балки он [китоб муштамил бар] оёти равшанест, ки дар синаи донишварон [-и муъмин] ҷой дорад ва чуз ситамгорон [-и мушрик касе] оёти Моро инкор намекунад

بَلْ هُوَ ءَايَاتٌ بَيِّنَاتٌ فِي صُورِ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ وَمَا يَجْحَدُ بِآيَاتِنَا إِلَّا الظَّالِمُونَ ﴿٤٩﴾

50. Ва [мушрикони] гуфтанд: «Чаро муъчизоте аз сӯи Парвардигораш бар ӯ нозил нашудааст?» Бигӯ: «Муъчизот назди Аллоҳ таоло аст [ва ба фармони Ӯ нозил мешавад] ва ман фақат бимдихандаи ошкорам»

وَقَالُوا لَوْلَا أُنزِلَ عَلَيْهِ ءَايَاتٌ مِّن رَّبِّهِ قُلْ إِنَّمَا الْآيَاتُ عِنْدَ اللَّهِ وَإِنَّمَا أَنَا نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٥٠﴾

51. Оё барояшон кофӣ нест, ки Мо Қуръонро бар ту нозил кардем, ки [пайваста] бар онон

أَلَمْ يَكْفِهِمْ أَنَّا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ يُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَرَحْمَةً وَذِكْرَىٰ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٥١﴾

хонда мешавад? Бе гумон, дар ин [Қуръон]
барои мардуме, ки имон меоваранд, раҳмату
панд аст

52. Бигӯ: «Ҳамин бас, ки Аллоҳ таоло миёни ману шумо гувоҳ аст. Ӯ он чиро, ки дар осмонҳо ва замин аст, медонад ва касоне, ки ба ботил гаравидаанд ва ба Аллоҳ таоло куфр варзидаанд, ононанд, ки зиёнкоранд»

قُلْ كَفَىٰ بِاللَّهِ بَيِّنًا وَبَيِّنَاتٍ شَهِيدًا يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
وَالَّذِينَ ءَامَنُوا بِالْبَاطِلِ وَكَفَرُوا بِاللَّهِ أُولَٰئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٥٢﴾

53. Ва [мушрикони] ба шитоб аз ту дархости азоб мекунанд ва агар мавҷиди муқарраре [дар қор] набуд, яқинан, азоби [илоҳӣ] ба [суроғи] онон меомад ва [саранҷом] дар ҳоле ки гофиланд, ногаҳон ба суроғашон ҳоҳад омад

وَيَسْتَعْجِلُونَكَ بِالْعَذَابِ وَلَوْلَا أَجَلٌ مُّسَمًّى لَّجَاءَهُمُ الْعَذَابُ وَلَيَأْتِيَنَّهُمْ
بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٥٣﴾

54. Ва [мушрикони] ба шитоб аз ту дархости азоб мекунанд, ва яқинан, дузах бар кофирон ихота дорад

يَسْتَعْجِلُونَكَ بِالْعَذَابِ وَإِنَّ جَهَنَّمَ لَمُحِيطَةٌ بِالْكَافِرِينَ ﴿٥٤﴾

55. Рӯзе, ки азоб аз болои сару зери пояшон ононро фаро мегирад ва [Аллоҳ таоло ба онон] мефармояд: «[Кайфари] Он чиро анҷом медед, бичашед

يَوْمَ يَعَسَىٰ لَهُمُ الْعَذَابُ مِنْ فَوْقِهِمْ وَمَنْ تَحْتِ أَرْجُلِهِمْ وَيَقُولُ ذُقُوا
مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٥٥﴾

56. Эй бандагони ман, ки имон овардаед, бе гумон, замини Ман густарда аст [пас, барои раҳой аз фишори мушрикони хичрағ қунед] ва танҳо Маро парастед»

يَعْبَادِي الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّ أَرْضِي وَاسِعَةٌ فَإِنِّي فَاعْبُدُونِ ﴿٥٦﴾

57. Ҳар касе чашандаи [таъми] марғ аст; он гоҳ ба сӯи Мо бозгардонда мешавад

كُلُّ نَفْسٍ ذَٰئِقَةُ الْمَوْتِ ثُمَّ إِلَيْنَا تُرْجَعُونَ ﴿٥٧﴾

58. Ва касоне, ки имон овардаанд ва қорҳои шоиста анҷом додаанд, хатман, ононро дар ғурфаҳои аз бихишт ҷой медиҳем, ки ҷӯйборҳо аз зери он ҷорӣ аст. Ҷовидона дар он хоҳанд монд. Чи накуст подоши амалкунандагон!

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُبَوِّئَنَّهُم مِّنَ الْجَنَّةِ غُرَفًا تَجْرِي
مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا نِعْمَ أَجْرُ الْعَامِلِينَ ﴿٥٨﴾

59. [Ҳамон] Касоне, ки шикебой варзиданд ва танҳо бар Парвардигорашон тавакқал мекунанд

الَّذِينَ صَبَرُوا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿٥٩﴾

60. Ва чи бисёр чондороне, ки [наметавонанд] рӯзии худро ҳамл [ё захира] кунанд. Аллох таоло ба онҳо ва шумо рӯзӣ медиҳад ва ӯ шунавову доност

وَكَايْنِ مِّنْ دَابَّةٍ لَا تَحْمِلُ رِزْقَهَا اللَّهُ يَرْزُقُهَا وَإِيَّاكُمْ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٦٠﴾

61. Ва агар аз онон [мушрикон] бипурсӣ: «Чи касе осмонҳо ва заминро офарида ва хуршеду мохро ба хидмат [-и инсон] гумоштааст?». Мусалламан, мегӯянд: «Аллох таоло. Пас, чи гуна [аз ҳақ] рӯйгардон мешаванд?»

وَلَمَّا سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ لِيَقُولُوا اللَّهُ فَأَنَّى يُؤْفَكُونَ ﴿٦١﴾

62. Аллох таоло [неъмату] рӯзиро бар ҳар ки бихоҳад густурда медорад ва [ё] танг мегирад. Бе тардид, Аллох таоло ба ҳар чизе доност

اللَّهُ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَيَقْدِرُ لَهُ إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٦٢﴾

63. Ва агар аз онон бипурсӣ: «Чи касе аз осмон борон фиристод ва ба василаи он заминро - пас аз хушкӣ ва ҳазонаш - зинда кард»? Мусалламан, мегӯянд: «Аллох таоло». Бигӯ: «Ҳамду ситоиш махсуси Аллох таоло аст», балки бештарашон [дар ин нишонаҳо] намеандешанд

وَلَمَّا سَأَلْتَهُمْ مَنْ نَزَّلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ مِنَ بَعْدِ مَوْتِهَا لِيَقُولُوا اللَّهُ قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ ﴿٦٣﴾

64. Ва ин зиндагии дунё [чизе] чуз саргармӣ ва бозича нест ва бе тардид, сарои охираат зиндагонӣ [-и ростин] аст. Агар [кофирон ин ҳақиқатро] медонистанд [ба дунё дилбаста намебуданд]

وَمَا هَذِهِ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا لَهُوٌّ وَلَعِبٌ وَإِنَّ الدَّارَ الْآخِرَةَ لَهِىَ الْحَيَوَانِ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿٦٤﴾

65. Вақте [мушрикон] дар киштӣ савор мешаванд, Аллохро бо ихлос мехонанд, аммо чун ононро ба хушкӣ мерасонад ва [аз хатари ғарқ шудан] мераҳонад, он гоҳ [боз ҳам] ширк меварзанд

فَإِذَا رَكِبُوا فِي الْفُلِكِ دَعَوْا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ فَلَمَّا نَجَّيْتَهُمْ إِلَى الْبَرِّ إِذَا هُمْ يُشْرِكُونَ ﴿٦٥﴾

66. [Чунин мекунанд] То нисбат ба неъматҳое, ки ба эшон додаем, носипосӣ кунанд ва [аз лаззатҳои зиндагии дунё] бахраманд бошанд. Пас, ба зудӣ [саранҷоми дарднокашонро] хоҳанд донист

لِيَكْفُرُوا بِمَا آتَيْنَاهُمْ وَلِيَتَمَتَّعُوا فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٦٦﴾

67. Оё надидаанд, дар ҳоле ки мардум перомунашон [гирифтори катлу ғорат ҳастанд ва] мавриди дастбурд қарор мегиранд, Мо ҳарамӣ амне [барои мардуми Макка] паид овардем? Оё

أَلَمْ يَرَوْا أَنَّا جَعَلْنَا حَرَمًا ءَامِنًا وَبِتَحْتَفِ النَّاسِ مِنْ حَوْلِهِمْ أَقْبَابًا يُبْطِلُ يُؤْمِنُونَ وَبِنِعْمَةِ اللَّهِ يَكْفُرُونَ ﴿٦٧﴾

[боз ҳам] ба [бутҳои] ботил имон меоваранд ва нисбат ба неъмат Аллоҳ таоло носипосӣ мекунанд?

68. Ва кист ситамгортар аз он ки бар Аллоҳ таоло дурӯғ мебандад ё ҳақро - он гоҳ ба ӯ мерасад - дурӯғ меангорад? Оё дар дузах ҷойгоҳе барои кофирон нест?

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِالْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُ
أَلَيْسَ فِي جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْكَافِرِينَ ﴿٦٨﴾

69. Касоне, ки дар роҳи [хушнудии] Мо мекушанд, ҳагман, ба роҳҳои хеш ҳидояташон мекунем ва бе тардид, Аллоҳ таоло бо накукорон аст

وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا وَإِنَّ اللَّهَ لَمَعَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٦٩﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Алиф, лом, мим.⁽¹⁾ آلَم ﴿١﴾
-
2. Румиён [дар чанг бо Форс] шикаст хӯрданд عَلَيْتِ الرُّومِ ﴿٢﴾
-
3. Дар наздиктарин сарзамин [марзи Шом бо Форс] ва онон пас аз шикасташон [дар набарди дигаре] пирӯз хоҳанд шуд فِي أَدْنَى الْأَرْضِ وَهُمْ مِّنْ بَعْدِ عَلَيْهِمْ سَيَّغُوبُونَ ﴿٣﴾
-
4. Дар чанд соли [оянда]. Чи қабл ва чи баъд ин [пирӯзӣ сарриштаи] қор дар ихтиёри Аллоҳ таоло аст ва дар он рӯз муъминон шодмон мегарданд فِي بَضْعِ سِنِينَ لِلَّهِ الْأَمْرُ مِنْ قَبْلُ وَمِنْ بَعْدِ وَيَوْمَئِذٍ يُفْرَخُ الْمُؤْمِنُونَ ﴿٤﴾
-
5. [Ин шодӣ] ба хотири ёрӣ расонидани Аллоҳ таоло [ба аҳли китоб] аст ва Ҷ хар киро бихоҳад, ёрӣ мекунад ва Ҷ шикастнопазири меҳрубон аст يَنْصُرِ اللَّهُ يَنْصُرُ مَن يَشَاءُ وَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿٥﴾
-
6. [Ин пирӯзӣ] Ваъдаи Аллоҳ таоло аст [ва] Аллоҳ таоло ҳаргиз аз ваъдаи худ таҳаллуф намекунад, вале бештари мардум намедонанд وَعَدَ اللَّهُ لَا يَخْلِفُ اللَّهُ وَعْدَهُ، وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٦﴾
-
7. Онон фақат зоҳире аз зиндагии дунёро медонанд ва аз охираг ғофиланд يَعْلَمُونَ ظَاهِرًا مِّنَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَهُمْ عَنِ الْآخِرَةِ هُمْ غَفْلُونَ ﴿٧﴾
-
8. Оё бо худ намеандешанд, ки Аллоҳ таоло осмонҳо ва замин ва он чиро, ки миёни онҳост, чуз ба ҳақ ва барои муддати муайяне наофаридааст? Бе тардид, бисёре аз мардум ба дидори Парвардигорашон [дар қиёматро] бовар надоранд أَوَلَمْ يَتَفَكَّرُوا فِي أَنفُسِهِمْ مَّا خَلَقَ اللَّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ وَأَجَلٍ مُّسَمًّى وَإِنَّ كَثِيرًا مِّنَ النَّاسِ بِلِقَائِ رَبِّهِمْ لَكٰفِرُونَ ﴿٨﴾
-
9. Оё [мушриқон] дар замин гардиш накардаанд, то бубинанд саранҷоми қасоне, ки пеш аз онон أَوَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ كَانُوا أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَأَنَارُوا الْأَرْضَ وَعَمَرُوهَا أَكْثَرَ

(1) Нигаред ба эзоҳи ояти 1 сураи Бақара.

буданд, чи гуна будааст? Онҳо бисёр нерумандтар аз инон буданд ва заминро [барои кишоварзӣ ва ободкорӣ] беш аз инон дигаргун сохтанд ва обод карданд ва паёмбаронашон бо далоили равшан ба суроғашон омаданд [аммо онон инкор карданд ва нобуд шуданд]. Аллоҳ таоло ҳаргиз бар он набуд, ки ба эшон ситам кунад, балки онон худ ба ҳештан ситам мекарданд

مِمَّا عَمَرُوهَا وَجَاءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانَ اللَّهُ لِيَظْلِمَهُمْ
وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿١٠﴾

10. Он гоҳ саранҷоми касоне, ки бадӣ карда буданд, бисёр бадтар шуд, чаро ки оёти Аллохро дурӯғ меангоштанд ва онҳоро ба тамасхур мегирифтанд

ثُمَّ كَانَ عَاقِبَةَ الَّذِينَ أَسْتَوُوا السُّوْءَىٰ ۖ أَن كَذَّبُوا بِآيَاتِ اللَّهِ وَكَانُوا بِهَا يَسْتَهْزِئُونَ ﴿١١﴾

11. Аллоҳ таоло офариниширо оғоз мекунад, сипас онро [пас аз маргаш] бозмегардонад, он гоҳ [дар қиёмат ҳамагӣ] ба сӯяш бозгардонда мешавад

اللَّهُ يَبْدَأُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿١٢﴾

12. Рӯзе, ки қиёмат барпо гардад, гунаҳгорон [аз раҳмати илоҳӣ] ноумед мешаванд

وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُبْلِسُ الْمُجْرِمُونَ ﴿١٣﴾

13. [Дар он рӯз] Мушрикони аз байни маъбудони худ [ки мепарастиданд] ҳеч шафоатгаре нахоҳанд дошт ва нисбат ба маъбудонашон [ки онҳоро ҳамтои Аллоҳ таоло қарор дода буданд] куфр меварзанд

وَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ مِنْ شُرَكَائِهِمْ شُفَعَاءٌ وَكَانُوا بِشُرَكَائِهِمْ كَافِرِينَ ﴿١٤﴾

14. Рӯзе, ки қиёмат барпо гардад, [мардум бар асоси қорҳояшон] аз якдигар ҷудо мешаванд

وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُنْفِرُونَ ﴿١٥﴾

15. Аммо касоне, ки имон овардаанд ва қорҳои шоиста анҷом додаанд, дар бӯстоне [аз бихишт] шодмон мегарданд

فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَهُمْ فِي رَوْضَةٍ يُحْبَرُونَ ﴿١٦﴾

16. Ва аммо онон, ки куфр варзиданд ва оёти Мо ва дидорамон дар охиратро дурӯғ ангоштанд, инон эҳзоршудагон дар азобанд

وَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَلِقَاءِ الْآخِرَةِ فَأُولَٰئِكَ فِي الْعَذَابِ مُخْتَصِرُونَ ﴿١٧﴾

17. Пас, Аллохро ба покӣ ситоиш кунед, он гоҳ ки ба шаб дармеод ва он дам, ки ба субҳ мерасед

فَسُبْحَانَ اللَّهِ حِينَ تُمْسُونَ وَحِينَ تُصْبِحُونَ ﴿١٨﴾

18. ва асргоҳон ва ҳангоме ки ба нимрӯз мерасед ва ҳамду ситоиш дар осмонҳо ва замин аз они Ёст

وَلَهُ الْحَمْدُ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَعَشِيًّا وَحِينَ تُظْهِرُونَ ﴿١٨﴾

19. Ё [мавҷуди] зиндари аз [моддаи] бечон [нутфа] падида меоварад ва [моддаи] бечонро аз [мавҷуди] зинда хориҷ месозад ва заминро - пас аз хушкӣ ва ҳазонаш - зинда месозад ва [шумо низ рӯзи қиёмат] инчунин барангехта мешавед

يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَيُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَكَذَلِكَ تُخْرَجُونَ ﴿١٩﴾

20. Ва аз нишонаҳои Ё [ин] аст, ки шуморо аз хок офарид, сипас инсонҳои шудед [ки таваллудид мисл қардед ва дар замин] пароканда гаштед

وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ خَلَقَكُمْ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ إِذَا أَنْتُمْ بَشَرٌ تَنْتَشِرُونَ ﴿٢٠﴾

21. Ва дар нишонаҳои Ё [ин] аст, ки барои шумо аз чинси худатон ҳамсароне офарид, то дар канорашон ором гиред ва миёнатон муҳаббату меҳрубонӣ падида овард. Бе гумон, дар ин [неъмат] барои хирадварзон нишонаҳои [аз қудрати Парвардигор] аст

وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ خَلَقَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا لِتَسْكُنُوا إِلَيْهَا وَجَعَلَ بَيْنَكُمْ مَوَدَّةً وَرَحْمَةً إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٢١﴾

22. Ва аз нишонаҳои Ё офариниши осмонҳо ва замин ва ихтилофи забонҳо ва рангҳои шумост. Бе тардид, дар ин [умур] барои донишварон нишонаҳои [аз қудрати Парвардигор] аст

وَمِنْ آيَاتِهِ خَلْقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَأَخْتِلَافَ أَلْسِنَتِكُمْ وَأَلْوَانِكُمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّلْعَالَمِينَ ﴿٢٢﴾

23. Ва аз нишонаҳои Ё хоби шумо дар шаб ва рӯз ва талошатон барои баҳрагирӣ аз бахшиши Парвардигор [ва таъмини маош] аст. Бе гумон, дар ин умур барои онон, ки гӯши шунаво доранд, нишонаҳои [аз қудрати Парвардигор] аст

وَمِنْ آيَاتِهِ مَنَامُكُمْ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَآبِغَاؤُكُمْ مِّنْ فَضْلِهِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَسْمَعُونَ ﴿٢٣﴾

24. Ва аз нишонаҳои Ё [ин] аст, ки сояро барои биму умед нишонатон медахад ва аз осмон обе мефиристад ва заминро - пас аз хушкӣ ва ҳазонаш - бо он зинда месозад. Бе гумон, дар ин умур барои онон, ки меандешанд, нишонаҳои [аз қудрати Парвардигор] аст

وَمِنْ آيَاتِهِ يُرِيكُمُ الْبَرْقَ خَوْفًا وَطَمَعًا وَيُنزِلُ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَيُحْيِي بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٢٤﴾

25. Ва аз нишонаҳои Ё [ин] аст, ки осмонҳо ва замин ба фармонаш барпост ва [рӯзи қиёмат] ҳангоме ки бо нидое шуморо аз замин фаро меҳонад, ногаҳон [ҳамагӣ аз гӯрҳо] берун меоед

وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ تَقُومَ السَّمَاءُ وَالْأَرْضُ بِأَمْرِهِ ثُمَّ إِذَا دَعَاكُم دَعْوَةً مِنَ الْأَرْضِ إِذَا أَنْتُمْ تَخْرُجُونَ ﴿٢٥﴾

26. Ҳар ки [ва хар чи] дар осмонҳо ва замин аст аз они Аллоҳ таоло аст ва ҳамагӣ [таслиму] фармонбари Ӯ хастанд

وَلَهُ مِنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ كُلُّ لَّهُ قَنِينٌ ﴿٢٦﴾

27. Ӯст, ки офариниширо оғоз мекунад, сипас онро [пас аз маргаш] бозмегардонад ва ин кор барояш осонтар [аз офариниши нахустин] аст ва бартарин васф дар осмонҳо ва замин барои Ӯст ва Ӯ шикастнопазири ҳақим аст

وَهُوَ الَّذِي يَبْدَأُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ وَهُوَ أَهْوَنُ عَلَيْهِ وَلَهُ الْمَثَلُ الْأَعْلَىٰ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٢٧﴾

28. [Эй мушрикони] Аллоҳ таоло барои шумо аз худатон мисоле меоварад: «Оё аз бардагонатон касе ҳаст, ки дар амволе ба шумо додаем, шарикатон бошад, чунон ки хар ду [дар бархӯрдорӣ аз он амвол] яксон бошад ва ҳамон тавр ки [ба хогири тасарруфи мол] аз якдигар бим доред, аз онон низ бим дошта бошад? [Ҳол ки чунин нест, пас, чаро бандагон ва махлуқоти Аллоҳро бо Ӯ шарик медонед]? Мо оятамонро барои касоне, ки меандешанд, ин чунин ба равшани баён мекунем

ضَرَبَ لَكُمْ مَثَلًا مِّنْ أَنفُسِكُمْ ۖ هَلْ لَّكُمْ مِّنْ مَّا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ مِّنْ شُرَكَاءَ فِي مَا رَزَقْنَاكُمْ فَأَنتُمْ فِيهِ سَوَاءٌ تَخَافُونَهُمْ كَخِيفَتِكُمْ أَنَّفُسَكُمْ ۚ كَذَٰلِكَ نُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٢٨﴾

29. [Далели ширк камбуди далоили тавҳидӣ нест] Балки ситамгорон бидуни илму огоҳӣ аз ҳавою ҳаваси худ пайравӣ мекунанд, пас онро, ки Аллоҳ таоло гумроҳ кардааст, чи касе ҳидоят мекунад? Ва онон [дар баробари азоби илоҳӣ] ҳеч ёваре нахоҳанд дошт

بَلِ اتَّبَعَ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَهْوَاءَهُمْ بِغَيْرِ عِلْمٍ فَمَنْ يَهْدِي مَنْ أَضَلَّ اللَّهُ وَمَا لَهُمْ مِّنْ نَّاصِرِينَ ﴿٢٩﴾

30. Пас, [эи Паёмбар,] ҳақгароёна ва холисона ба ин дин рӯ овар. [Ин оини пок] Ислом аст, ки Аллоҳ таоло фитрати мардумро бар асоси он сиришта аст. Ҳеч тағйире дар офариниши Аллоҳ таоло нест. Ин аст [роҳи рост ва] дини устувор, вале бештари мардум [ҳақиқатро] намедонанд

فَأَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًا فِطْرَتَ اللَّهِ الَّتِي فَطَرَ النَّاسَ عَلَيْهَا لَا تَبْدِيلَ لِخَلْقِ اللَّهِ ذَٰلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٠﴾

31. [Эй муъминон, ба даргоҳи Парвардигор тавба кунед ва] Ба сӯи Ӯ бозгардед ва аз Ӯ парво кунед ва намоз барпо доред ва аз мушрикони набошед

﴿مُنِيبِينَ إِلَيْهِ وَاتَّقُوهُ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَلَا تَكُونُوا مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿٣١﴾﴾

32. Аз касоне [набошед], ки дар динашон тафриқа эҷод карданд ва даста-даста шуданд ва хар гурӯҳе ба он чи назди хеш доранд хушнуданд

مِنَ الَّذِينَ فَرَّقُوا دِينَهُمْ وَكَانُوا شِيعًا ۚ كُلُّ حِزْبٍ بِمَا لَدَيْهِمْ فَرِحُونَ ﴿٣٢﴾

33. Ҳангоме ки ба мардум [ранчу] зиёне бирасад, зорикунон Парвардигорашонро мехонанд, сипас чун [Аллоҳ таоло] раҳмате аз ҷониби хеш ба онон бичашонад [ва гирих аз қорашон бикшояд], он гоҳ гурӯҳе аз онон ба Парвардигорашон ширк меоваранд

وَإِذَا مَسَّ النَّاسَ ضُرٌّ دَعَوْا رَبَّهُمْ مُنِيبِينَ إِلَيْهِ ثُمَّ إِذَا آذَاهُمْ مِنْهُ
رَحْمَةً إِذَا فَرِيقٌ مِنْهُمْ بِرَبِّهِمْ يُشْرِكُونَ ﴿٣٣﴾

34. То ба он чи ки ба онон додаем, носипосӣ кунанд. Пас, [аз лаззатҳои дунявӣ] баҳра бигиред, ки ба зудӣ [натичаи кирдоратонро] хоҳед донист

لِيَكْفُرُوا بِمَا آتَيْنَاهُمْ فَتَمَتَّعُوا فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٣٤﴾

35. Оё [дар китобҳои осмонӣ] далели муҳкаме бар онон нозил кардаем, ки аз [дурустии] он чи ба Ё [Аллоҳ таоло] ширк варзиданд, сухан мегуянд [ва ин қорро таъйид мекунад]?

أَمْ أَنْزَلْنَا عَلَيْهِمْ سُلْطَانًا فَهَوَىٰ يَتَكَلَّمُ بِمَا كَانُوا بِهِ يُشْرِكُونَ ﴿٣٥﴾

36. Вақте раҳмате ба мардум бичашонем, аз он хушнуд мегарданд ва агар ба сазои қорҳое, ки мекарданд, ранчу мусибате ба эшон бирасад, [аз раҳмати илоҳӣ] ноумед мешаванд

وَإِذَا آذَقْنَا النَّاسَ رَحْمَةً فَرِحُوا بِهَا وَإِن تُصِيبُهُمْ سَيِّئَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ
أَيْدِيهِمْ إِذَا هُمْ يَقْتَضُونَ ﴿٣٦﴾

37. Оё надиданд, ки Аллоҳ таоло [неъмату] рӯзиро бар ҳар ки бихоҳад густурда медорад ва [ё] танг мегирад? Бе гумон, дар ин [қушоишу саҳтӣ] барои муъминон нишонаҳое [аз лутфу раҳмати Парвардигор] аст

أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَن يَشَاءُ وَيَقْدِرُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ
لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٣٧﴾

38. Пас, ҳаққи [силаи раҳими] хешованд ва [садақа ва закоти] мустаманду дармондари адо кун. Ин [қор] барои қасоне, ки [хушнудии] Аллоҳро металабанд, беҳтар аст ва ононанд, ки растагоранд

فَأَاتِ ذَا الْقُرْبَىٰ حَقَّهُ وَالْيَتَامَىٰ وَالسَّكِينِ وَأَبْنَى السَّبِيلِ ذَلِكَ خَيْرٌ لِلَّذِينَ
يُرِيدُونَ وَجْهَ اللَّهِ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٣٨﴾

39. Он чи аз амвол [-и худ, ки ба қасд]-и рибо ба мардум медиҳед, то [бо пас гирифтани он ба мизони бештаре бар амволатон] афзун гардад, назди Аллоҳ таоло афзоиш намеёбад, ва [-ле] он чи барои хушнудии Аллоҳ таоло [ба унвони] закот мепардозед, [баракату афзоиш меёбад] ва [қасоне, ки чунин мекунад] инонанд, ки подошашон [нази Аллоҳ таоло] чанд баробар мегардад

وَمَا آتَيْتُم مِّن رَّبًّا لَّيْرَبُوا فِي أَمْوَالِ النَّاسِ فَلَا يَرْبُوا عِنْدَ اللَّهِ وَمَا
آتَيْتُم مِّن زَكَاةٍ تُرِيدُونَ وَجْهَ اللَّهِ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُضْعِفُونَ ﴿٣٩﴾

40. Аллоҳ таоло аст, ки шуморо офарид ва рӯзӣ дод, он гоҳ шуморо мемиронад ва боз [дар қиёмат] зинда мекунад. Оё дар миёни шариконагон касе ҳаст, ки чизе аз ин [корҳо]-ро анҷом диҳад? Муназаҳа аст Ў ва аз он чи бо Вай шарик месозанд, баргар аст

اللَّهُ الَّذِي خَلَقَكُمْ ثُمَّ رَزَقَكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يُحْيِيكُمْ ۗ هَلْ مِنْ شُرَكَائِكُمْ مَنْ يَفْعَلُ مِنْ ذَلِكَ شَيْئًا سُبْحَانَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٤٠﴾

41. Ба сабаби гуноҳоне, ки мардум муртакиб шудаанд, фасод [-у табоҳӣ] дар хушкӣ ва дарё ошқор гаштааст, то [Аллоҳ таоло] ҷазои бархе аз аъмолашонро ба эшон бичашонад, бошад, ки [ба сӯи ҳақ] бозгарданд

ظَهَرَ الْفَسَادُ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ بِمَا كَسَبَتْ أَيْدِي النَّاسِ لِيُذِيقَهُمْ بَعْضَ الَّذِي عَمِلُوا لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٤١﴾

42. [Эй Паёмбар, ба мушрикони] Бигӯ: «Дар замин гардиш кунед, то бубинед саранҷоми қасоне, ки пеш аз шумо буданд, чи гуна будааст. Бештари онон мушрик буданд [ва ба ҳамин сабаб ҳалок шуданд]»

قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلَ ۗ كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُشْرِكِينَ ﴿٤٢﴾

43. Пас, ба сӯи дини мустақим [ва пойдор] рӯй овар, пеш аз он ки рӯзе аз ҷониби Аллоҳ таоло фаро расад, ки бозгаште надорад. Дар он рӯз [мардум] пароканда мешаванд [гурӯҳе ба бихишт мераванд ва гурӯҳе ба дузах]

فَأَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ الْقَدِيمِ ۗ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا مَرَدَّ لَهُ مِنَ اللَّهِ يَوْمَئِذٍ يُصَدِّعُونَ ﴿٤٣﴾

44. Ҳар ки куфр биварзад, куфраш ба зиёни [худӣ] ўст ва ҳар ки коре шоиста анҷом диҳад, [бихиштро] барои худ омода месозад

مَنْ كَفَرَ فَعَلَيْهِ كُفْرُهُ ۗ وَمَنْ عَمِلَ صَالِحًا فَلَا نَفْسَهُ يَمْهَدُونَ ﴿٤٤﴾

45. То [Аллоҳ таоло] қасонеро, ки имон овардаанд ва корҳои шоиста анҷом додаанд, аз фазли худ подош диҳад. Бе тардид, Ў кофиронро дўст намедорад

لِيَجْزِيَ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنْ فَضْلِهِ ۗ إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ ﴿٤٥﴾

46. Аз нишонаҳои [қудрати] Ў ин аст, ки бодҳои башоратбахшро [бо муждаи борон] мефиристад, то аз раҳмати ҳеш ба шумо бичашонад ва киштиҳо ба фармонаш равон шаванд, то аз бахшиши Ў [рӯзӣ] бичӯед, бошад, ки сипос гузored

وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ يُرْسِلَ الرِّيحَ مُبَشِّرَاتٍ وَلِيُذِيقَكُمْ مِنْ رَحْمَتِهِ وَلِتَجْرِيَ الْأَنْهَارُ بِأَمْرِهِ ۗ وَلِتَتَّبِعُوا مِنْ فَضْلِهِ ۗ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٤٦﴾

47. Ва дар ҳақиқат, пеш аз ту [низ]паёмбаронеро ба сӯи қавмашон фиристодем ва онон ба

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ رُسُلًا إِلَىٰ قَوْمِهِمْ فَجَاءَهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَأَتَقَمْنَا مِنَ الَّذِينَ أَجْرَمُوا وَكَانَ حَقًّا عَلَيْنَا نَصْرُ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٧﴾

далоили равшан наздашон омаданд [вале онхоро дурӯғ ангоштанд]. Сипас аз онон, ки муртакиби гуноҳ шуда буданд, интиком гирифтём [ва муъминоро наҷот додем] ва ёрӣ додани [муъминон [ҳақке] бар уҳдаи Мо буд

48. Аллоҳ таоло аст, ки бодхоро равон мекунад ва [онҳо низ тудан] абреро ба ҳаракат дармеоваранд ва [Аллоҳ таоло] онхоро чунон ки меҳоҳад дар [пахнои] осмон мегустанонад ва ба сурати пораҳое дармеоваранд ва боронро мебинӣ, ки аз миёни он [абрҳо] берун меояд ва чун [Парвардигори меҳрубон] ин [борони ҳаётбахш]-ро ба ҳар як аз бандагонаш, ки бихоҳад фуру борад, он гоҳ аст, ки шодмон мешаванд

اللَّهُ الَّذِي يُرْسِلُ الرِّيحَ فَتُبْرِئُ سَحَابًا مِّبْبِطُطُهُ فِي السَّمَاءِ كَيْفَ يَشَاءُ وَيَجْعَلُهُ كِسْفًا فَتَرَى الْوَدْقَ يَخْرُجُ مِنْ جَلْدِهِ فَإِذَا أَصَابَ بِهِ مِنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ إِذَا هُمْ يَسْتَبْشِرُونَ ﴿٤٨﴾

49. Ва ҳатман, пеш аз он ки бар эшон биборад. [Оре] Пеш аз он ноумед буданд

وَإِنْ كَانُوا مِنْ قَبْلُ أَنْ يُنزَلَ عَلَيْهِمْ مِنَ قَبْلِهِ لَمُبْلِسِينَ ﴿٤٩﴾

50. Пас, ба осори раҳмати илоҳӣ бингар, ки чи гуна заминро пас аз хушкӣ ва ҳазонаш зинда мекунад. Ба ростӣ, Ёст, ки яқинан зиндагибахши мурдагон аст ва Ё бар ҳар чизе тавоност

فَانظُرْ إِلَىٰ آثَارِ رَحْمَتِ اللَّهِ كَيْفَ يُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا إِنَّ ذَلِكَ لَمُنجِي الْمَوْتَىٰ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٥٠﴾

51. Агар бод [-и сӯзон]-е бифириستم ва он [киштзорхояшон]-ро зард [-у пажмурда] бубинанд, ҳатман, аз он пас носипосӣ мекунанд

وَلَئِنْ أَرْسَلْنَا رِيحًا فَرَأَوْهُ مُصْفَرًّا لَظَلُّوا مِنْ بَعْدِهِ يَكْفُرُونَ ﴿٥١﴾

52. Пас, [эй Паёмбар] ту ҳаргиз наметавонӣ мурдагонро шунаво созӣ ва овои даъват [-и ҳақ]-ро ба гӯши қарон бирасонӣ, он гоҳ ки онон пушт мекунанд ва рӯй мегардонанд

فَإِنَّكَ لَا تَسْمِعُ الْمَوْتَىٰ وَلَا تَسْمِعُ الْأَصْمَ الدُّعَاءَ إِذَا وَلَّوْا مُدْبِرِينَ ﴿٥٢﴾

53. Ва ту роҳнамои кӯрдилон аз гумроҳияшон нестӣ. Ту танҳо [сухани ҳақро] ба гӯши қасоне мерасонӣ, ки ба оёти Мо имон доранд ва [дар баробари фармони Аллоҳ таоло] таслиманд

وَمَا أَنْتَ بِهَدَىٰ الْعُمَىٰ عَنْ صَلَاتِهِمْ إِنَّ تُسْمِعُ إِلَّا مَنْ يُؤْمِنُ بِآيَاتِنَا فَهُمْ مُسْلِمُونَ ﴿٥٣﴾

54. Аллоҳ таоло аст, ки шуморо аз [оби] беарзише офарид, сипас баъд аз нотавонӣ [даврони хурдсолӣ] нерумандӣ бахшид, он гоҳ пас аз нерумандӣ заъфу қухансолӣ падида овард. Ё ҳар чи бихоҳад, меофаринад ва Ё донову тавоност

اللَّهُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ ضَعْفٍ ثُمَّ جَعَلَ مِنْ بَعْدِ ضَعْفٍ قُوَّةً ثُمَّ جَعَلَ مِنْ بَعْدِ قُوَّةٍ ضَعْفًا وَشَيْبَةً يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَهُوَ الْعَلِيمُ الْقَدِيرُ ﴿٥٤﴾

55. Ва рӯзе, ки қиёмат барпо гардад, гунаҳгорон савганд ёд мекунанд, ки чуз соате [дар гӯр] диранг накардаанд. Онон [дар дунё низ] ин гуна ба инхироф кашида мешуданд

وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُقْسِمُ الْمُجْرِمُونَ مَا لَبِئُوا غَيْرَ سَاعَةٍ كَذَلِكَ
كَانُوا يُؤْفَكُونَ ﴿٥٥﴾

56. Ва касоне, ки ба онон дониш ва имон дода шудааст, [ба гунаҳгорон] мегӯянд: «Бе тардид, шумо [бар асоси он чи] дар китоби Аллоҳ таоло [муқаддар будааст], то рӯзи растохез диранг кардаед. Пас, ин рӯзи растохез аст, аммо шумо намедонистед [ва инкораш мекардед]»

وَقَالَ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ وَالْإِيمَانَ لَقَدْ لَبِئْتُمْ فِي كِتَابِ اللَّهِ إِلَى
يَوْمِ الْبَعْثِ فَهَذَا يَوْمُ الْبَعْثِ وَلَكِنَّكُمْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٥٦﴾

57. Дар он рӯз узрхоии касоне, ки ситам кардаанд, суде надорад ва аз онон дархости пузиш намешавад

فَيَوْمَئِذٍ لَا يَنْفَعُ الَّذِينَ ظَلَمُوا مَعذِرَتُهُمْ وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُونَ ﴿٥٧﴾

58. Ба ростӣ, ки дар ин Куръон барои мардум аз ҳар гуна масале овардем ва агар нишонае [дар мавриди ростгӯият] барояшон биеварӣ, касоне, ки куфр варзиданд, мегӯянд: «Шумо ботиландешоне беш нестед»

وَلَقَدْ صَرَبْنَا لِلنَّاسِ فِي هَذَا الْقُرْآنِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ وَلَئِنْ جِئْتَهُمْ
بِآيَةٍ لَيَقُولُنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا مُبْطِلُونَ ﴿٥٨﴾

59. Аллоҳ таоло бар дилҳои касоне, ки [сухани ҳақро] намефаҳманд, ин гуна муҳр [-и ғафлат] мениҳад

كَذَلِكَ يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٩﴾

60. [Эй паёмбар, бар озору такзиби мушрикони Шикебо бош, [ки] ҳатман, ваъда [-и ёрӣ]-и Аллоҳ таоло ҳақ аст ва мабодо касоне, ки [ба растохез] бовар надоранд, туро аз шикебой боздоранд

فَأَصْبِرْ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَلَا يَسْتَخِفَّنَكَ الَّذِينَ لَا يُوقِنُونَ ﴿٦٠﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Алиф, лом, мим.⁽¹⁾ الم ﴿١﴾

---

2. Ин оёти китоби ҳақим аст تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ الْحَكِيمِ ﴿٢﴾

---

3. [Ки] Ҳидоят ва раҳмате барои накукорон аст هُدًى وَرَحْمَةً لِّلْمُحْسِنِينَ ﴿٣﴾

---

4. Касоне, ки намоз барпо медоранд ва закот мепардозанд ва ба охират якин доранд الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ ﴿٤﴾

---

5. Онон аз чониби Парвардигорашон аз ҳидојате бархурдоранд ва ононанд, ки растагоранд أُولَٰئِكَ عَلَىٰ هُدًى مِّن رَّبِّهِمْ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٥﴾

---

6. Ва аз мардум касе ҳаст, ки дар пайи сухани ёва аст, то [дигаронро] аз роҳи Аллоҳ таоло гумроҳ созад ва он [оёти равшангар]-ро ба тамасхур мегирад. Онон [ки рафторашон чунин аст], азоби хоркунанда [дар пеш] доранд وَمِنَ النَّاسِ مَن يَشْتَرِي لَهْوَ الْحَدِيثِ لِيُضِلَّ عَن سَبِيلِ اللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَيَتَّخِذَهَا هُزُوًا أُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿٦﴾

---

7. Ва хангоме ки оёти Мо бар ӯ хонда мешавад, мутақаббирона рӯй мегардонад, гӯё онро нашнида [ва] гӯё дар гӯшҳояш сангини аст. Пас, ӯро ба азобе дарднок башорат дех وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِ آيَاتُنَا وَآلَىٰ مُسْتَكْبِرًا كَأَن لَّمْ يَسْمَعْهَا كَأَنَّ فِي أُذُنَيْهِ وَقْرًا فَبَسَّرَهُ بَعْدَآبِ أَلْيَمٍ ﴿٧﴾

---

8. Бе тардид, касоне, ки имон овардаанд ва корҳои шоиста анҷом додаанд, боғҳои пурнеъматӣ [биҳишт] барои эшон аст إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ جَنَّاتُ النَّعِيمِ ﴿٨﴾

---

9. Дар он ҷо ҷовидонанд. Ваъдаи Аллоҳ таоло рост аст ва ӯ шикастнапазири ҳақим аст خَالِدِينَ فِيهَا وَعَدَّ اللَّهُ حَقًّا وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٩﴾

---

10. Чунон ки мебинед, [Аллоҳ таоло] осмонҳоро бидуни сутун офарид ва дар замин кӯҳҳои устувор [-у муҳкаме] пайафканад, то [замини] шуморо наларзонад ва аз ҳар гуна чунбандае خَلَقَ السَّمَوَاتِ بِغَيْرِ عَمَدٍ تَّرَوْنَهَا وَالْقَلَىٰ فِي الْأَرْضِ رَوَىٰ أَن تُمِيدَ بِكُمْ وَبَثَّ فِيهَا مِن كُلِّ دَابَّةٍ وَأَنزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَنبَتْنَا فِيهَا مِن كُلِّ زَوْجٍ كَرِيمٍ ﴿١٠﴾

(1) Нигаред ба эзоҳи ояти 1 сураи Бақара.

дар он пароканда сохт ва аз осмон обе
фиристодем ва аз ҳар [ғиёҳ]-и судманде дар
он рӯендем

11. Ин офариниши Аллоҳ таоло аст. Инак [эй мушрикон] ба ман нишон диҳед, ки касоне, ки ғайр аз ӯ ҳастанд [ва шумо мепарастедашон] чи офаридаанд? Балки ситамгорон [мушрикон] дар гумроҳии ошкоранд

هَذَا خَلَقَ اللَّهُ فَأَرُونِي مَاذَا خَلَقَ الَّذِينَ مِنْ دُونِهِ بَلِ الظَّالِمُونَ
فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿١١﴾

12. Ба ростӣ, Мо ба Луқмон дониш [-и фаҳми дин ва тадбири зиндагӣ] бахшидем [ва ба ӯ гуфтем], ки: Шукри Аллоҳро ба чой овар, пас, ҳар ки шукр кунад, танҳо ба суди хеш шукргузоранда аст ва ҳар ки носипосӣ кунад, пас, [бидонад, ки] бе тардид, Аллоҳ таоло бениёзи сутуда аст

وَلَقَدْ آتَيْنَا لُقْمَانَ الْحِكْمَةَ أَنْ اشْكُرْ لِلَّهِ وَمَنْ يَشْكُرْ فَإِنَّمَا
يَشْكُرُ لِنَفْسِهِ وَمَنْ كَفَرَ فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ حَمِيدٌ ﴿١٢﴾

13. Ва [ёд кун аз] он гоҳ ки Луқмон ба писараш [чунин] панд меод: «Писарам, ба Аллоҳ таоло ширк наовар [ва чизеро ҳамтояш қарор мадеҳ, чаро ки] яқинан, ширк ситами бузургест»

وَإِذْ قَالَ لُقْمَانُ لِابْنِهِ وَهُوَ يَعِظُهُ يَا بُنَيَّ لَا تُشْرِكْ بِاللَّهِ إِنَّ
الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ ﴿١٣﴾

14. Мо инсонро [дар бораи накуй] ба падару модараш супориш кардем, [аз он рӯ, ки] модараш ўро бо нотавонии рӯзафзун бордор шуд ва [даврони ширхорагӣ ва] бозғирифтаниш аз шир ду сол тӯл мекашад. [Ба ӯ гуфтем] Ки: «шукри Ман ва падару модаратро ба чо овар, [ки] бозгашт [ҳама] ба сӯйи Ман аст

وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ حَمَلَتْهُ أُمُّهُ وَهَنَا عَلَى وَهْنٍ وَفَصَّلَهُ فِي
عَاقِبَيْنِ أَنْ اشْكُرْ لِي وَلِوَالِدَيْكَ إِلَى الْمَصِيرِ ﴿١٤﴾

15. Ва агар он ду [мушрик бошанд ва] талош кунанд, ки ту чизеро шарики Ман қарор диҳӣ, ки нисбат ба он донише надорӣ, пас, аз он ду итоат нақун ва дар дунё бо эшон ба шоистагӣ [ва накуй] рафтор кун ва аз роҳи касе пайравӣ кун, ки [муваҳҳидона] ба сӯйи Ман бозомадааст. Бозгашти ҳама ба сӯйи Ман аст ва аз он чи мекардед, огоҳатон мекунам

وَإِنْ جَاهَدَاكَ عَلَى أَنْ تُشْرِكَ بِي مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا
وَصَاحِبُهُمَا فِي الدُّنْيَا مَعْرُوفًا وَاتَّبِعْ سَبِيلَ مَنْ أَنَابَ إِلَيَّ ثُمَّ إِلَيَّ مَرْجِعُكُمْ فَأُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٥﴾

16. [Луқмон гуфт] «Писарам, агар [амали нек ё бад] ҳамсанги донаи хардал бошад ва даруни

يُنَبِّئُكِ إِنَّهَا إِذَا تَكَّ مِنْ ثَمَرٍ حَبَّةٌ مِنْ خَرْدَلٍ فَتَكُنْ فِي صَحْرَةٍ أَوْ
فِي السَّمَوَاتِ أَوْ فِي الْأَرْضِ يَأْتِ بِهَا اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ لَطِيفٌ خَبِيرٌ ﴿١٦﴾

тахтасанге ё дар [гӯшае аз] осмонҳо ё дар замин [нухуфта] бошад, Аллоҳ таоло онро [рӯзи киёмат ба ҳисоб] меоварад. Бе тардид, Аллоҳ таоло борикбини огоҳ аст

17. Писарам, намоз барпо дор ва [мардумро] ба неки фармон бидеҳ ва аз нописанд боздор ва бар он чи [ки аз сахтиҳои ин қор] ба ту мерасад, шикебо бош. Бе тардид, ин аз [ҷумлаи қорхоест, ки ниёзманди иродаи қавӣ ва] азви устувор аст

بَيْنِي أقيم الصَّلَاةَ وَأْمُرْ بِالْمَعْرُوفِ وَأَنْهَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَأَصْبِرْ عَلَى مَا أَصَابَكَ إِنَّ ذَلِكَ مِنْ عَزْمِ الْأُمُورِ ﴿١٧﴾

18. Ва [бо безътиной] аз мардум рӯй нагардон ва мағрурона дар замин роҳ нарав. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло ҳеч мутақаббиру фахрфурӯшери дӯст намедорад

وَلَا تُصَعِّرْ خَدَّكَ لِلنَّاسِ وَلَا تَمْشِ فِي الْأَرْضِ مَرْحًا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ كُلَّ مُخْتَالٍ فَخُورٍ ﴿١٨﴾

19. Ва [дар манишу рафторат] миёнарав бош ва ба оромӣ сухан бигӯ [на бо садои баланд, чаро ки] ҳатман, зиштгарин садо садои харон аст

وَأَقْصِدْ فِي مَشْيِكَ وَأَغْضُضْ مِنْ صَوْتِكَ إِنَّ أَنْكَرَ الْأَصْوَاتِ لَصَوْتُ الْحَمِيرِ ﴿١٩﴾

20. [Эй мардум] Оё надидед, ки Аллоҳ таоло он чиро дар осмонҳо ва замин аст, ба хидматгон гумошта ва [бахшиши] неъматҳои ошқор ва пинҳони хешро бар шумо тамои қард? [Бо ин ҳол] Аз мардум касе ҳаст, ки бидуни ҳеч дониш ва ҳидоят ва китоби равшангаре дар [мавриди] Аллоҳ таоло мучодала мекунад

أَلَمْ تَرَوْا أَنَّ اللَّهَ سَخَّرَ لَكُمْ مِمَّا فِي السَّمَوَاتِ وَمِمَّا فِي الْأَرْضِ وَأَسْبَغَ عَلَيْكُمْ نِعْمَهُ ظَهْرَةَ وَبَاطِنَةً وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يُجَادِلُ فِي اللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَلَا هُدًى وَلَا كِتَابٍ مُنِيرٍ ﴿٢٠﴾

21. Ва ҳангоме ки ба онон гуфта мешавад: «Аз он чи Аллоҳ таоло нозил кардааст, пайравӣ кунед». Меғӯянд: «[На] Балки аз чизе пайравӣ мекунем, ки падаронамонро бар он ёфтем». Оё агар шайтон ононро ба сӯйи азоби [оташи] сӯзон даъват кунад [боз ҳам аз падаронашон пайравӣ мекунанд]?

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا بَلْ نَتَّبِعُ مَا وَجَدْنَا عَلَيْهِ آبَاءَنَا أَوْ لَوْ كَانَ الشَّيْطَانُ يَدْعُوهُمْ إِلَى عَذَابِ السَّعِيرِ ﴿٢١﴾

22. Ҳар ки [ҳолисона] ба Аллоҳ таоло рӯ оварад ва накукор бошад, ба ростӣ, ки ба дастовези муҳкаме чанг задааст ва саранҷоми қорҳо ба сӯйи Аллоҳ таоло аст

وَمَنْ يُسَلِّمْ وَجْهَهُ إِلَى اللَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ وَإِلَى اللَّهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ ﴿٢٢﴾

23. Ҳар ки куфр варзад, куфраш туро ғамгин насозад. Бозгашти онон ба сӯйи Мост, он гоҳ

وَمَنْ كَفَرَ فَلَا يَحْزُنكَ كُفْرُهُ إِنَّنَا مَرْجِعُهُمْ فَنُنَبِّئُهُم بِمَا عَمِلُوا إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٢٣﴾

аз он чи кардаанд, огохашон месозем. Бе тардид, Аллоҳ таоло аз [рози] дилҳо огоҳ аст

24. Онон [кофирон]-ро андаке [аз неъматҳои дунё] баҳраманд месозем, он гоҳ ба таҳаммули азобе сахт дучорашон мекунем

نُمَتِّعُهُمْ قَلِيلًا ثُمَّ نَضْطَرُّهُمْ إِلَىٰ عَذَابٍ غَلِيظٍ ﴿٢٤﴾

25. Ва агар аз мушрикон бипурсӣ: Чи касе осмонҳо ва заминро офаридааст?», қатъан, мегӯянд: «Аллоҳ таоло». Бигӯ: Сипос [-у ситоиш] махуси Аллоҳ таоло аст [ки шуморо аз ин ҳақиқат огоҳ намуд]», балки бештарашон намедонанд

وَلَيْن سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٥﴾

26. Он чи дар осмонҳо ва замин аст, аз они Аллоҳ таоло аст. Бе тардид, Аллоҳ таоло бениёзу сутуда аст

لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْعَزِيزُ الْحَمِيدُ ﴿٢٦﴾

27. Агар [ҳамаи] дарахтони рӯи замин қалам шавад ва дарё [ранг гардад] ва ҳафт дарёи дигар ба ёриашон биёяд [то дониши илоҳиро бинависанд], суханони Аллоҳ таоло поён намеёбад. Бе тардид, Аллоҳ таоло шикастнопазиру ҳақим аст

وَلَوْ أَنَّمَا فِي الْأَرْضِ مِنْ شَجَرَةٍ أَقْلَمٌ وَالْبَحْرُ يَمُدُّهُ مِنْ بَعْدِهِ سَبْعَةُ أَبْحُرٍ مَا نَفِذْتُ كَلِمَتَكَ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٧﴾

28. [Эй мардум] Офариниш ва барангехтани шумо [дар қиёмат] ҳамчун як нафар беш нест. Бе тардид, Аллоҳ таоло шунавову биноист

مَا خَلَقْتُمْ وَلَا بَعَثْتُمْ إِلَّا كُنُفُسٍ وَاحِدَةً إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ ﴿٢٨﴾

29. Оё надидӣ, ки Аллоҳ таоло аз шаб мекоҳад ва бар рӯз меафзояд ва аз рӯз мекоҳад ва бар шаб меафзояд ва хуршеду моҳро ба хидмат [-и инсон] гумоштааст, ки ҳар як то замоне муайян дар [мадори худ] равон бошад? Бе тардид, Аллоҳ таоло аз он чи мекунад, огоҳ аст

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُولِجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ يَجْرِي إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى وَأَنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٢٩﴾

30. Ин [тақдиру тадбир] аз он рӯст, ки Аллоҳ таоло ҳақ аст ва он чи чуз Ё меҳонанд, [ҳама] ботил аст ва Аллоҳ таоло аст, ки баландмартаба [ва] бузург аст

ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنَّ مَا يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ الْبَطْلُ وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ ﴿٣٠﴾

31. Оё надидӣ, ки киштиҳо ба [фармону] неъмат Аллоҳ таоло дар дарё равонанд, то бархе аз

أَلَمْ تَرَ أَنَّ الْفُلْكَ تَجْرِي فِي الْبَحْرِ بِنِعْمَتِ اللَّهِ لِيُرِيَكُمْ مِنْ آيَاتِهِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ﴿٣١﴾

нишонаҳои хешро ба шумо бинамояд? Бе тардид, дар ин амр барои ҳар шикебои сипосгузор нишонаҳое [аз қудрату лутфи Парвардигор] аст

32. Ва он гоҳ ки мавҷи кӯҳпайкаре ононро ихота мекунад, Аллоҳро дар ҳоли ҳолисона меҳонанд, ки дин [-у парастии]-ро танҳо вижаи ӯ меҳонанд. Он гоҳ чун ононро [аз марг] раҳонад ва ба хушкӣ расонад, бархе аз эшон миёнарав [мешаванд, вале чунон ки бояд, сипос намегузоранд, дар ҳоле ки бархе дигар носипосанд] ва оёти Муро касе ҷуз паймоншиканони носипос инкор намекунад

وَإِذَا غَشِيَهُمْ مَوَّجٌ كَالظَّلِيلِ دَعَوْا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ فَلَمَّا نَجَّاهُمْ إِلَى الْبَرِّ فَمِنْهُمْ مُّقْتَصِدٌ وَمَا يَجْحَدُ بِآيَاتِنَا إِلَّا كُلُّ خَتَّارٍ كَفُورٍ ﴿٣٢﴾

33. Эй мардум, аз Парвардигоратон парво кунед ва аз рӯзе битарсед, ки на ҳеч падаре барои фарзандаш суде дорад ва на ҳеч фарзанде судрасони падар аст. Якинан, ваъдаи Аллоҳ таоло [дар мавриди қиёмат] ҳақиқат дорад. Пас, [хушёр бошед, ки лаззатҳои] зиндагии дунё шуморо нафиребад ва шайтон нисбат ба [таъхири азоб ва шикебоии] Аллоҳ таоло фиребатон надихад

يَأْتِيهَا النَّاسُ آتِفُوا رَبِّكُمْ وَأَخْسَوْا يَوْمًا لَا يَجْزِي وَالِدٌ عَنْ وَلَدِهِ وَلَا مَوْلُودٌ هُوَ جَارٌ عَنْ وَالِدِهِ شَيْئًا إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ فَلَا تَغُرَّنَّكُمُ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا وَلَا يَغُرَّنَّكُم بِاللَّهِ الْعُرُورُ ﴿٣٣﴾

34. Бе тардид, огоҳӣ [аз замони вуқуи] қиёмат [танҳо] назди Аллоҳ таоло аст ва [ӯст, ки] борон нозил мекунад ва он чиро, ки дар раҳимхост, меҳонад ва касе намеҳонад, фардо чи ба даст меварад ва ҳеч кас огоҳ нест, ки дар қадом сарзамин мемирад. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло донову огоҳ аст

إِنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ عِلْمُ السَّاعَةِ وَيُنزِلُ الْعَنَقَبَ وَيَعْلَمُ مَا فِي الْأَرْحَامِ وَمَا تَدْرِي نَفْسٌ مَّاذَا تَكْسِبُ غَدًا وَمَا تَدْرِي نَفْسٌ بِأَيِّ أَرْضٍ تَمُوتُ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿٣٤﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Алиф, лом, мим.⁽¹⁾

آلِمٌ

2. Нузули ин китоб, ки дар [ҳаққонияти] он ҳеҷ шакке нест, аз ҷониби Парвардигори ҷаҳониён аст

تَنْزِيلُ الْكِتَابِ لَا رَيْبَ فِيهِ مِنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٢١﴾

3. [Кофирон] Меғӯянд: «[Мухаммад] Онро ба дурӯғ [ба Парвардигораш] нисбат медиҳад». [Ҳаргиз чунин нест] Балки он [оёт сухани] ҳақке аз ҷониби Парвардигори туст, то ба қавме, ки пеш аз ту барояшон [ҳеҷ] бимдиҳандае наомадааст, ҳушдор диҳӣ, бошад, ки хидоят шаванд

أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ بَلْ هُوَ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ لِئُنذِرَ قَوْمًا مَّا أَتَتْهُمْ مِنْ نَذِيرٍ مِّن قَبْلِكَ لَعَلَّهُمْ يَهْتَدُونَ ﴿٢٢﴾

4. Аллоҳ таоло аст, ки осмонҳо ва замин ва он чиро, ки миёни онҳост, дар шаш рӯз офарид, он гоҳ, [ки шоистаи шукӯҳи Ёст] бар Арш қарор гирифт. Шумо ба ҷуз Ё ҳеҷ қорсозу шафоатгаре надоред. Оё панд намегиред?

اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ مَا لَكُمْ مِّن دُونِهِ مِن وَلِيٍّ وَلَا شَفِيعٍ أَفَلَا تَتَذَكَّرُونَ ﴿٢٣﴾

5. Қор [-и ҷаҳони ҳастӣ]-ро аз осмон то замин тадбир мекунад. Он гоҳ дар рӯзе, ки миқдори он барои шумо [инсонҳо] ҳазор сол аст, [ин қорҳо] ба сӯи Ё боло меравад

يُدَبِّرُ الْأَمْرَ مِنَ السَّمَاءِ إِلَى الْأَرْضِ ثُمَّ يَعْرُجُ إِلَيْهِ فِي يَوْمٍ كَانَ مِقْدَارُهُ أَلْفَ سَنَةٍ مِّمَّا تَعُدُّونَ ﴿٢٤﴾

6. Ин [Парвардигори шумост] донои пинҳону ошқор, шикастнопазири меҳрубон

ذَلِكَ عِلْمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ الْعَزِيزِ الرَّحِيمِ ﴿٢٥﴾

7. [Ҳамон] Қасе, ки ҳар чи офарид, ба накутарин [шакл] офарид ва офариниши [нахустини] инсонро аз гил оғоз қард

الَّذِي أَحْسَنَ كُلَّ شَيْءٍ خَلَقَهُ وَبَدَأَ خَلْقَ الْإِنْسَانِ مِن طِينٍ ﴿٢٦﴾

8. Сипас насли ўро аз ҷакидаи оби беарзиш падида овард

ثُمَّ جَعَلَ نَسْلَهُ مِن سُلَالَةٍ مِّن مَّاءٍ مَّهِينٍ ﴿٢٧﴾

9. Он гоҳ [андоми] ўро сомон дод ва аз руҳи ҳеш [руҳе, ки худ офарид] дар вай дамид ва барои

ثُمَّ سَوَّاهُ وَنَفَخَ فِيهِ مِن رُّوحِهِ وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ وَالْأَفْئِدَةَ قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ ﴿٢٨﴾

(1) Нигаред ба эзоҳи ояти 1 сураи Бақара.

шумо [неъмат] гӯшу чашм ва дил қарор дод.
Чи андак сипос мегузORED!

10. [Мушрикони] Мегӯянд: «Оё вақте [мурдем ва] дар замин нопадид шудем, офариниши чадиде хоҳем ёфт»? Балки онон дидори Парвардигорашонро мункиранд

وَقَالُوا أَإِذَا ضَلَلْنَا فِي الْأَرْضِ أَإِنَّا لَفِي خَلْقٍ جَدِيدٍ بَلْ هُمْ بِلِقَاءِ رَبِّهِمْ كَفِرُونَ ﴿١٠﴾

11. [Эй паёмбар] бигӯ: «Фариштаи марг, ки бар шумо гумошта шудааст, чонатонро мегирад, он гоҳ ба сӯйи Парвардигоратон бозгардонда мешавад»

﴿قُلْ يَتَوَفَّكُم مَّلَكُ الْمَوْتِ الَّذِي وُكِّلَ بِكُمْ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُمْ تُرْجَعُونَ ﴿١١﴾﴾

12. Ва чун [дар киёмат] гунаҳгоронро дар пешгоҳи Парвардигорашон бубинӣ, сар ба зер афкандаанд [ва мегӯянд] «Парвардигоро, [акнун ҳақиқатро] дидем ва шунидем, пас, моро бозгардон, то кори шоистае анҷом диҳем. Бе тардид, мо [ба киёмат] якин дорем»

وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ الْمُرْسَلُونَ نَاكِسُوا رُءُوسِهِمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ رَبَّنَا أَبْصَرْنَا وَسَمِعْنَا فَارْجِعْنَا نَعْمَلْ صَالِحًا إِنَّا مُوقِنُونَ ﴿١٢﴾

13. Агар мехостем, ба ҳар касе [тавфиқ ва] ҳидоятшро арзонӣ медоштем, вале ин сухан [-у ваъдаи] ман ҳақ аст, ки: «Дузахро аз ҳамаи чинниён ва одамиён [-и кофир] анбошта хоҳам кард»

وَلَوْ شِئْنَا لَآتَيْنَا كُلَّ نَفْسٍ هُدًىٰ وَلَٰكِن حَقَّ الْقَوْلُ مِنِّي لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴿١٣﴾

14. [Ба онон гуфта мешавад] «Ба сазои он ки дидори имрӯзатонро фаромӯш кардед, [азоби сӯзонро] бичашед. Якинан, мо [низ] шуморо [дар оташ] раҳо кардаем ва [акнун] ба сазои он чи мекардед, азоби ҷовидонро бичашед

فَذُوقُوا بِمَا نَسِيتُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هَٰذَا إِنَّا نَسِينَاكُمْ وَذُوقُوا عَذَابَ الْحُلْدِ بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٤﴾

15. Фақат касоне ба оёти Мо имон меоваранд, ки чун ба онҳо панд дода шавад, ба сачда меафтанд ва Парвардигорашонро ба покӣ меситоянд ва такаббур намекунанд

إِنَّمَا يُؤْمِنُ بِآيَاتِنَا الَّذِينَ إِذَا ذُكِرُوا بِهَا خَرُّوا سُجَّدًا وَسَبَّحُوا بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ ﴿١٥﴾

16. [Дар дили шаб] Аз бистарҳо бармехезанд ва Парвардигорашонро бо биму умед [ба ниёиш] мехонанд ва аз он чи ба онон рӯзи додаем, инфоқ мекунанд

تَتَجَافَىٰ جُنُوبُهُمْ عَنِ الْمَضَاجِعِ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ خَوْفًا وَطَمَعًا وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ ﴿١٦﴾

17. Пас, ҳеч кас намедонад, ба [поси] он чи [ин муъминон дар дунё] анҷом медиҳанд, чи [бисёр мояи] равшании чашмҳо барояшон нухуфта аст

فَلَا تَعْلَمُ نَفْسٌ مَّا أُخْفِيَ لَهُم مِّن قُرَّةِ أَعْيُنٍ جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٧﴾

18. Оё [подоши] касе, ки муъмин аст, ҳамчун касест, ки нофармон аст? Ҳаргиз баробар нестанд

أَفَمَنْ كَانَ مُؤْمِنًا كَمَنْ كَانَ فَاسِقًا لَا يَسْتَوُونَ ﴿١٨﴾

19. Аммо касоне, ки имон овардаанд ва қорҳои шоиста анҷом додаанд, қойгоҳашон боғҳо [-и бихишт] аст. Подошест ба [поси] он чи мекарданд

أَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَلَهُمْ جَنَّاتُ الْمَأْوَىٰ نُزُلًا
بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٩﴾

20. Ва аммо касоне, ки нофармонӣ карданд, қойгоҳашон оташ [-и дузах] аст. Ҳар гоҳ бихоҳанд аз он хорич шаванд, ба дарунаш бозгардонда мешаванд ва ба онон гуфта мешавад: «Бичашед азоби оташеро, ки ҳамвора дурӯғаш меангошted»

وَأَمَّا الَّذِينَ فَسَقُوا فَمَأْوَاهُمُ النَّارُ كُلَّمَا أَرَادُوا أَنْ يَخْرُجُوا مِنْهَا أُعِيدُوا فِيهَا وَقِيلَ لَهُمْ ذُوقُوا عَذَابَ النَّارِ الَّتِي كُنْتُمْ بِهِ
تُكَذِّبُونَ ﴿٢٠﴾

21. Яқинан пеш аз азоби бузурги [охират] аз азоби наздик [ва сахтиҳои ин дунё] ба онон мечашонем, бошад, ки [ба даргоҳи илоҳӣ] бозгарданд

وَلَنذِيقَنَّهُمْ مِنَ الْعَذَابِ الْأَدْنَىٰ دُونَ الْعَذَابِ الْأَكْبَرِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٢١﴾

22. Кист ситамгортар аз он ки ўро ба оёти Парвардигораш панд дода мешавад, сипас аз он рӯй мегардонад? Бе тардид, Мо аз гунаҳгорон интиком мегирем

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ ذُكِّرَ بِآيَاتِ رَبِّهِ ثُمَّ أَعْرَضَ عَنْهَا إِنَّا مِنَ الْمُجْرِمِينَ
مُنْتَقِمُونَ ﴿٢٢﴾

23. Мо ба Мӯсо китоб [Таврот] додем - пас, [эй паёмбар] аз дидори Ё дар тардид набош - ва онро раҳнамуди Бани Исроил гардонидем

وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ فَلَا تَكُن فِي مِرْيَةٍ مِنْ لِقَائِهِ وَجَعَلْنَاهُ
هُدًى لِّبَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿٢٣﴾

24. ва чун онон [бар ибодат ва дурӣ аз гуноҳ] шикебой мекарданд ва ба оёти Мо яқин доштанд, аз миёнашон пешвоёне баргумоштем, ки ба фармони Мо [мардумро] хидоят мекарданд

وَجَعَلْنَا مِنْهُمْ أُمَّةً يَهْتَدُونَ بِأَمْرِنَا لَمَّا صَبَرُوا وَكَانُوا بِآيَاتِنَا يُوقِنُونَ ﴿٢٤﴾

25. Мусалламан, Парвардигори туст, ки рӯзи қиёмат дар мавриди он чи ихтилоф доштанд, миёнашон доварӣ мекунад

إِنَّ رَبَّكَ هُوَ يَفْصِلُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿٢٥﴾

26. Оё барояшон равшан нашудааст, ки чи бисёр наслхоеро пеш аз онон небуд кардем, ки [акнун ин кофирон] дар хонаҳои онҳо роҳ мераванд? Ба ростӣ, ки дар ин [азобу небудӣ] ибратхост. Оё [боз ҳам сухани ҳақро] намешунаванд?

أَوَلَمْ يَهْدِ لَهُمْ كَمَا أَهْلَكْنَا مِنْ قَبْلِهِمْ مِنَ الْقُرُونِ يَمْشُونَ فِي
مَسَلِكِهِمْ إِنَّا فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ أَفَلَا يَسْمَعُونَ ﴿٢٦﴾

27. Оё надиданд, ки Мо боронро ба сӯйи замини хушк [ва бегиёх] мефириستم ва ба василаи он киштзоре паид меоварем, ки худ ва чаҳорпоёнашон аз он меҳӯранд? Оё [нишонаҳои қудрати Аллоҳ таоло бар растохезро] намебинанд?

أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّا نَسُوقُ الْمَاءَ إِلَى الْأَرْضِ الْجُرُزِ فَنُخْرِجُ بِهِ زَرْعًا تَأْكُلُ مِنْهُ أَنْعَامُهُمْ وَأَنْفُسُهُمْ أَفَلَا يُبْصِرُونَ ﴿٢٧﴾

28. Ва [кофирон] мегӯянд: «Агар ростгӯед, ин доварӣ [миёни мо ва шумо] кай фаро мерасад?»

وَيَقُولُونَ مَتَى هَذَا الْفَتْحِ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٢٨﴾

29. Бигӯ: «Дар рӯзи доварӣ [ки чудоии ҳақ ва ботил аст] имон овардани касоне, ки қуфр варзиданд, суде надорад ва ба онон мухлат [-и тавба] дода намешавад»

قُلْ يَوْمَ الْفَتْحِ لَا يَنْفَعُ الَّذِينَ كَفَرُوا إِيمَانُهُمْ وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ ﴿٢٩﴾

30. Пас, [эй Паёмбар, акнун ки бар ширк пофишорӣ мекунанд] аз эшон рӯй бигардон ва мунтазири [азобашон] бош [ки] бе тардид, онон [низ] мунтазиранд

فَأَعْرَضَ عَنْهُمْ وَانتظروا إنيهم منتظرون ﴿٣٠﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Эй Паёмбар, аз Аллоҳ таоло парво кун ва аз кофирон ва мунофикон итоат нақун. Бе тардид, Аллоҳ таоло ҳамвора донои ҳақим аст

يٰۤاَيُّهَا النَّبِيُّ اتَّقِ اللَّهَ وَلَا تُطِعِ الْكَافِرِينَ وَالْمُنَافِقِينَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١﴾

2. Ва аз он чи аз ҷониби Парвардигорат ба ту ваҳй мешавад пайравӣ кун. Бе тардид, Аллоҳ таоло ҳамвора ба он чи меқунед, огоҳ аст

وَاتَّبِعْ مَا يُوحَىٰ إِيَّاكَ مِنْ رَبِّكَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا ﴿٢﴾

3. Ва бар Аллоҳ таоло таваккал кун ва ҳамин басанда аст, ки Аллоҳ таоло қорсози ту бошад

وَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ وَكِيلًا ﴿٣﴾

4. Аллоҳ таоло даруни ҳеч марде ду қалб барояш наниҳодааст ва [ба ҳамин сурат] харғиз ҳамсаронатонро ки мавриди зиҳор [ва таҳрими чинсӣ] қарор медиҳед, [ҳамчун] модаронатон нағардондааст; ва [ҳамчунин] писархондаҳоятонро писаронатон насохтааст. Ин сухани [нодуруст] аст, ки бар забон меоваред ва Аллоҳ таоло ҳақро меғӯяд ва Ёст, ки ба роҳи рост ҳидоят мекунад

مَا جَعَلَ اللَّهُ لِرَجُلٍ مِّن قَلْبَيْنِ فِي جَوْفِهِۦ وَمَا جَعَلَ أَزْوَاجَكُمُ اللَّائِي تُظَاهِرُونَ مِنْهُنَّ أُمَّهَاتِكُمْ وَمَا جَعَلَ أَدْعِيَاءَكُمْ أَبْنَاءَكُمْ ذَلِكَ قَوْلُكُمْ بِأَفْوَاهِكُمْ وَاللَّهُ يَقُولُ الْحَقَّ وَهُوَ يَهْدِي السَّبِيلَ ﴿٤﴾

5. Онон [писархондаҳо]-ро ба падаронашон нисбат диҳед, [ки] назди Аллоҳ таоло одилонатар аст. Агар падаронашонро намешиносед, пас, онҳо бародарони динӣ ва бардағони озодшуда [ва дар ҳукми дӯстони] шумо ҳастанд. Дар мавриди он чи [қаблан] иштибоҳ қардаед, гуноҳе бар шумо нест; вале он чи дилҳоятон қасди онро дорад [ва амдан бар забон меоваред, гуноҳ аст; пас, агар тавба қунед] ҳамвора Аллоҳ таоло омурзандаи меҳрубон аст

أَدْعُوهُمْ لِأَبَائِهِمْ هُوَ أَفْسَطُ عِنْدَ اللَّهِ فَإِن لَّمْ تَعْلَمُوا آبَاءَهُمْ فَإِخْوَانُكُمْ فِي الدِّينِ وَمَوَالِيكُمْ وَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ فِيمَا أَخْطَأْتُمْ بِهِ وَلَا كِنَ مَا تَعَدَّتْ قُلُوبُكُمْ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿٥﴾

6. Паёмбар [дар тамоми умур] нисбат ба муъминон, аз худашон сазовортар аст [ва назар ва хосташ авлавиат дорад] ва ҳамсарони ӯ [аз лиҳози

النَّبِيِّ أَوْلَىٰ بِالْمُؤْمِنِينَ مِنْ أَنفُسِهِمْ وَأَزْوَاجُهُ أُمَّهَاتُهُمْ وَأُولُو الْأَرْحَامِ بَعْضُهُمْ أَوْلَىٰ بِبَعْضٍ فِي كِتَابِ اللَّهِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُهَاجِرِينَ إِلَّا أَن تَعْلَمُوا إِلَىٰ أُولِيَائِكُمْ مَّعْرُوفًا كَانَ ذَٰلِكَ فِي الْكِتَابِ مَسْطُورًا ﴿٦﴾

(*) Аҳзоб (Гурӯҳҳо).

хурмати издивоч дар ҳукм] модаронашон хастанд; ва дар китоби Аллоҳ таоло, хешовандон [дар ирс бурдан аз якдигар] нисбат ба муъмином ва муҳочирон авлавиат доранд [ва милоки ирс, хешовандӣ аст на имон]; магар ин ки [биҳоҳед] ба дӯстонатон неки кунед [ва баҳше аз амволатонро ба эшон бидиҳед]. Ин [ҳукм] дар он китоб [Лавҳи маҳфуз] навишта шудааст

7. Ва [эй Паёмбар, ёд кун аз] хангоме ки аз паёмбарон паймон [яктопарастӣ ва нубувват] гирифтем ва [ба вижа] аз ту ва Нуҳ ва Иброҳим ва Мӯсо ва Исо- писари Марям; ва аз ҳамаи онон паймони маҳкаме [дар бораи таблиғи дин] гирифтем

وَإِذْ أَخَذْنَا مِنَ النَّبِيِّينَ مِيثَاقَهُمْ وَمِنْكَ وَبَيْنَهُمْ وَمُوسَىٰ وَعِيسَىٰ ابْنِ مَرْيَمَ وَأَخَذْنَا مِنْهُمْ مِيثَاقًا غَلِيظًا ﴿٧﴾

8. [Аллоҳ таоло чунин кард] то [бо кофирон итмоми ҳуччат карда бошад ва] аз ростгӯён [паёмбарон] дар бораи ростиашон бипурсад ва барои кофирон азобе дарднок муҳайё кардааст

لَيَسْئَلَنَّ الصّٰدِقِيْنَ عَنْ صِدْقِهِمْ وَأَعَدَّ لِلْكَافِرِيْنَ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿٨﴾

9. Эй касоне, ки имон овардаед, неъматӣ Аллохро бар худ ба ёд оваред; он гоҳ ки сипохиёне [аз қабоили араб] ба сӯятон омаданд. Пас, Мо тундбоде [саҳт] ва лашкаре [аз фариштагон] ки онҳоро намедидед, бар онон фиристодем [ва ба саҳти шикасташон додем]; ва ҳамвора Аллоҳ таоло ба он чи мекунад биност

يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا اذْكُرُوْا نِعْمَةَ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ اِذْ جَآءَتْكُمْ جُنُوْدٌ فَاَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيْحًا وَجُنُوْدًا لَّمْ تَرَوْهَا وَكَانَ اللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُوْنَ بَصِيْرًا ﴿٩﴾

10. Вақте [дар ғазваи Хандақ] душманон аз боло ва поён [ва аз шарқ ва ғарби шаҳр] ба сӯятон омаданд [ва Мадинаро муҳосира карданд]; он гоҳ ки чашмҳо [ба фаровонии душман] хира гашта ва чонҳо [аз шиддат ва ваҳшат] ба гулугоҳ расида буд ва шумо ба Аллоҳ таоло гумонҳо [-и гуногун] мебурдед

اِذْ جَآءَكُمْ مِّنْ فَوْقِكُمْ وَمِنْ اَسْفَلِ مِنْكُمْ وَاِذْ زَاغَتِ الْاَبْصَارُ وَبَلَغَتِ الْقُلُوْبُ الْحَنَاجِرَ وَتَنْظَرُوْنَ بِاللّٰهِ الظُّنُوْبَ ﴿١٠﴾

11. Ончо буд, ки муъмином озмоиш шуданд ва шадидан ба ваҳшат ва изтироб афтоданд

هُنَالِكَ اَنْبَتِ الْيَتِيْمُوْنَ وَزُلْزِلُوْا زِلْزَالًا شَدِيْدًا ﴿١١﴾

12. Ва [низ ба ёд оваред] хангоме ки мунофикон ва касоне, ки дар дилхояшон беморӣ [шак ва

وَإِذْ يَقُوْلُ الْمُنٰفِقُوْنَ وَالَّذِيْنَ فِيْ قُلُوْبِهِمْ مَّرَضٌ مَّا وَعَدَنَا اللّٰهُ وَرَسُوْلُهُٓ ۙ اِلَّا غُرُوْرًا ﴿١٢﴾

тардид] буд, мегуфтанд: «Он чи Аллоҳ таоло ва Паёмбараш [дар бораи пирӯзӣ бар кофирон] ваъда додаанд, чуз фиребе беш нест»

13. Ва [низ] хангоме ки гурӯҳе аз онон гуфтанд: «Эй аҳли Ясриб, инчо чойи мондани шумо нест; пас, [ба хонаҳоятон] бозгардед»; ва бархе аз онон аз Паёмбар ичозати [бозгашт] мехостанд ва мегуфтанд: «Хонаҳои мо бе хифзкунанда аст»; дар ҳоле ки бе хифзкунанда набуд. Онон чизе чуз фирор [аз чиход] намехостанд

وَأَذْ قَالَتْ طَائِفَةٌ مِنْهُمْ يَا أَهْلَ يَثْرِبَ لَا مُقَامَ لَكُمْ فَارْجِعُوا وَيَسْتَأْذِنُ فَرِيقٌ مِنْهُمُ النَّبِيَّ يَقُولُونَ إِنَّ بُيُوتَنَا عَوْرَةٌ وَمَا هِيَ بِعَوْرَةٍ إِنْ يُرِيدُونَ إِلَّا فِرَارًا ﴿٣٣﴾

14. Агар [лашқари душманон] аз атрофи он [шаҳр] бар онон ворид мешуданд [ва хонаҳояшонро муҳосира мекарданд] ва аз онон хоста мешуд, ба куфр ва ширк бозгарданд, ҳатман чунин [таахҳуде ба душман] доданд ва чуз теъдоде андак [дар баробари ин дархост] муқовимат намекарданд

وَلَوْ دُخِلَتْ عَلَيْهِمْ مِنْ أَقْطَارِهَا ثُمَّ سَأِلُوا أَلْفِتْنَةَ لَأَتَوْهَا وَمَا تَلَبَّثُوا بِهَا إِلَّا يَسِيرًا ﴿٣٤﴾

15. Ва пеш аз ин [вакте ҳамин мунофикон дар ҷанги Уҳуд аз муқобили кофирон гурехтанд] бо Аллоҳ таоло паймон бастанд, ки [ҳаргиз ба душман] пушт накунад [ва аз майдон нагурезанд]; ва ҳамвора паймони илоҳӣ бозхост дорад

وَلَقَدْ كَانُوا عَاهِدُوا اللَّهَ مِنْ قَبْلِ لَا يُؤْلَوْنَ الْأَذْبَرَ وَكَانَ عَهْدُ اللَّهِ مَسْئُولًا ﴿٣٥﴾

16. [Эй Паёмбар, ба мунофикон] бигӯ: «Агар аз марг ё кушта шудан фирор кунед, ҳаргиз суде ба ҳолатон надорад; ва дар он сурат низ [аз зиндагии дунё] чуз андаке баҳраманд намешавед»

قُلْ لَنْ يَنْفَعَكُمْ الْفِرَارُ إِنْ فَرَرْتُمْ مِنَ الْمَوْتِ أَوِ الْقَتْلِ وَإِذَا لَا تُمْتَعُونَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٣٦﴾

17. Бигӯ: «Агар Аллоҳ таоло бароятон мусибат ё раҳмате хоста бошад, кист, ки шуморо дар баробари [ичрои фармони] Ё хифз кунад?» ва онон барои хеш ба чуз Аллоҳ таоло ҳеч корсоз ва ёригаре намеёбанд

قُلْ مَنْ ذَا الَّذِي يَعْصِمُكُمْ مِنَ اللَّهِ إِنْ أَرَادَ بِكُمْ سُوءًا أَوْ أَرَادَ بِكُمْ رَحْمَةً وَلَا يَجِدُونَ لَهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿٣٧﴾

18. Аллоҳ таоло касонеро аз шумо, ки боздоранда [-и мардум аз чиход] ҳастанд ва ба бародаронашон меғӯянд: «Ба мо бипайвандед» ба хубӣ мешиносад.

قَدْ يَعْلَمُ اللَّهُ الْمُعَوِّقِينَ مِنْكُمْ وَالْقَائِلِينَ لِإِخْوَانِهِمْ هَلُمَّ إِلَيْنَا وَلَا يَأْتُونَ الْبَأْسَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٣٨﴾

[Онон сустбоваранд] ва ҷуз андаке ба майдони ҷанг намеоянд

19. [Мунофиқон дар ҳама ҷиз] бар шумо бухл меварзанд; ва ҳангоме ки бим [ҷанг пеш] меояд, дар ҳоле ки ҷашмхояшон [аз ваҳшат дар косахона] мечарҳад, ҳамчун касе, ки аз [саҳтии] марғ бехуш шуда бошад, туро нигоҳ мекунанд; ва ҷун [бухрон ва] тарс бартараф шуд, ба хотири хирс ва тамаъе, ки ба ғаноим доранд, бо забонҳои тунд ва нешдор шуморо меранҷонанд. Онон [ҳаргиз] имон наёварданд; пас, Аллоҳ таоло аъмолашонро табоҳ мегардонад ва ин [қор] ҳамвора бар Аллоҳ таоло осон аст

أَشِحَّةً عَلَيْكُمْ فَإِذَا جَاءَ الْخَوْفُ رَأَيْتَهُمْ يَنْظُرُونَ إِلَيْكَ تَدُورُ أَعْيُنُهُمْ كَالَّذِي يُغَسِّقِي عَلَيْهِ مِنَ الْمَوْتِ إِذَا ذَهَبَ الْخَوْفُ سَلَقُوكُمْ بِاللَّسِنَةِ كِجَادٍ أَشِحَّةً عَلَى الْخَيْرِ أُولَئِكَ لَمْ يُؤْمِنُوا فَأَحْبَطَ اللَّهُ أَعْمَلَهُمْ وَكَانَ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا ﴿١٩﴾

20. [Мунофиқон] мепиндоранд [ки лашкариён] аҳзоб [ҳануз аз атрофи Мадина] нарафтаанд; ва агар аҳзоб бозгарданд, [ин сустбоварон] орзу мекунанд, ки миёни бодиянишинон [пинҳон] бошанд [ва аз ҳамон ҷо] ахбори [даргирии] шуморо ҷӯё шаванд; ва [хатто] агар байни [сипоҳи] шумо буданд, ҷуз андаке намечангиданд

يَحْسَبُونَ الْأَحْزَابَ لَمْ يَذْهَبُوا وَإِن يَأْتِ الْأَحْزَابَ يَوَدُّوْا لَوْ أَنَّهُمْ بَادُونَ فِي الْأَعْرَابِ يَسْأَلُونَ عَن آثَابِكُمْ وَلَوْ كَانُوا فِيكُمْ مَا قَتَلُوا إِلَّا قَلِيلًا ﴿٢٠﴾

21. Бе тардид, дар [рафтор ва гуфтори] Расулуллоҳ, барои шумо сармашки некуе аст; барои ҳар ки ба Аллоҳ таоло ва рӯзи охираг умед дорад ва Аллохро бисёр ёд мекунад

لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَن كَانَ يَرْجُوا اللَّهَ

22. Ва ҷун муъминон [лашқари] аҳзобро диданд, гуфтанд: «Ин [имтиҳони илоҳӣ ва пирӯзии ниҳоияш] ҳамон ҷизе аст, ки Аллоҳ таоло ва Паёмбараш ба мо ваъда додаанд ва [бар ҳақ] Аллоҳ таоло ва Паёмбараш рост гуфтанд» ва [мушоҳидаи анбӯҳи душман] ҷуз бар имон ва таслимашон [дар муқобили Парвардигор] наёфзуд

وَلَمَّا رَأَى الْمُؤْمِنُونَ الْأَحْزَابَ قَالُوا هَذَا مَا وَعَدَنَا اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَصَدَقَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَمَا زَادَهُمْ إِلَّا إِيمَانًا وَتَسْلِيمًا ﴿٢٢﴾

23. Аз миёни муъминон мардоне ҳастанд ба аҳд ва паймоне, ки бо Аллоҳ таоло баста буданд, [содиқона] вафо карданд; бархе аз онон то охир бар аҳд ва паймони худ истоданд [ва дар ин

مِنَ الْمُؤْمِنِينَ رَجَالٌ صَدَقُوا مَا عَاهَدُوا اللَّهَ عَلَيْهِ فَمِنْهُمْ مَّن قَضَىٰ نَحْبَهُ وَمِنْهُمْ مَّن يَنْتَظِرُ وَمَا بَدَّلُوا تَبْدِيلًا ﴿٢٣﴾

роҳ даргузаштанд ё шаҳид шуданд] ва бархе дигар хануз чашминтизор [шаҳодат] ҳастанд ва ҳаргиз [паймони худро] дигаргун насохтаанд

24. [Ин рӯйдодҳо пеш меояд] то Аллоҳ таоло ростгӯёро ба [посипоймарди ва] ростгӯиашон подош диҳад ва мунофиқонро - агар бихоҳад - азоб қунад ё тавбаашонро бипазирад. Бе тардид, Аллоҳ таоло омуззандаи меҳрубон аст

لَيَجْزِيَّ اللَّهُ الصَّادِقِينَ بِصِدْقِهِمْ وَيُعَذِّبُ الْمُنَافِقِينَ إِنْ شَاءَ أَوْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٢٤﴾

25. Ва Аллоҳ таоло [сипоҳи] қасонеро, ки куфр варзида буданд бо [тамоми нокомӣ ва] хашмашон [аз ин ки] ба ҳеҷ ғанимате даст наёфта буданд, [аз атрофи Мадина] бозгардонд ва [пуштибонии] Аллоҳ таоло дар ҷанг, муъминонро кифоят қард; ва Аллоҳ таоло ҳамвора тавонову шикастнопазир аст

وَرَدَّ اللَّهُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِغَيْبِهِمْ لَمْ يَنَالُوا خَيْرًا وَكَفَى اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ الْقِتَالَ وَكَانَ اللَّهُ قَوِيًّا عَزِيمًا ﴿٢٥﴾

26. [Аллоҳ таоло] Гурӯҳе аз аҳли китоб [яхудиёни Бани Қурайза]- ро, ки аз онон [мушрикони] пуштибонӣ қарда буданд, аз қалъаҳои онҳо ба зер қашид ва дар дилҳои онҳо ваҳшат андохт; [чунон ки шумо] гурӯҳе [аз онон] –ро мекуштед ва гурӯҳеро ба асорат мегирифтед

وَأَنْزَلَ الَّذِينَ ظَاهَرُوهُمْ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ مِنْ صَيَاصِيهِمْ وَقَذَفَ فِي قُلُوبِهِمُ الرُّعْبَ فَرَبَقًا تَقْتُلُونَ وَتَأْسِرُونَ قَرِيبًا ﴿٢٦﴾

27. Ва заминҳои кишоварзӣ ва хонаҳо ва амволашон ва [ҳамчунин] сарзаминеро, ки ҳаргиз по ба онҳо нагузошта будед [Хайбар], дар ихтиёратон ниҳод; ва Аллоҳ таоло бар ҳар чизе тавоност

وَأَوْرَثَكُمُ أَرْضَهُمْ وَدِيَارَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ وَأَرْضًا لَمْ تَطَّوْهُا وَكَانَ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرًا ﴿٢٧﴾

28. Эй Паёмбар, ба ҳамсаронат [ки нафақаи бештаре мецоҳанд] бигӯ: «Агар зиндагии дунё ва зинатҳои онро мецоҳед, биед, то шуморо [бо ҳадяи муносиб] баҳраманд созам ва [бидуни ҳеҷ озоре] ба шоистагӣ раҳоятон қунам

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لِأَزْوَاجِكِ إِنْ كُنْتُمْ تُرِيدُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَزِينَتَهَا فَتَعَالَيْنَ أُمَتِّعْكُنَّ وَأَسْرَحَكُنَّ سَرَاحًا جَمِيلًا ﴿٢٨﴾

29. Ва агар муштоқи Аллоҳ таоло ва паёмбараш ва сарои охират ҳастед, пас, [бидонед, ки] бе тардид, Аллоҳ таоло барои некукоронатон подоши бузурге фароҳам қардааст»

وَإِنْ كُنْتُمْ تُرِيدُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَالذَّارَ الْآخِرَةَ فَإِنَّ اللَّهَ أَعَدَّ لِلْمُحْسِنَاتِ مِنْكُنَّ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٢٩﴾

30. Эй занони Паёмбар, ҳар яке аз шумо, ки [гуноҳи] ношоисти ошкоре муртақиб шавад,

يَبْسَأَنَّ النَّبِيُّ مِنَ يَأْتِ مِنْكُنَّ بِفَحْشَةٍ مُبِينَةٍ يُضَعَّفُ لَهَا الْعَذَابُ ضِعْفَيْنِ وَكَانَ عَلَيْكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا ﴿٣٠﴾

азобаш дучандон мегардад; ва ин [кор] хамвора
барои Аллоҳ таоло осон аст

31. Ва ҳар яке аз шумо, ки пайваста фармонбардори
Аллоҳ таоло ва Паёмбараш бошад ва коре
шоиста кунад, подошашро ду баробар медиҳем
ва барояш [дар бихишт] рӯзии арзишманде
фароҳам овардаем

وَمَنْ يَقْتُلْ مِنْكُمْ لِلَّهِ وَرَسُولِهِ وَتَعَمَلْ صَالِحًا نُؤْتِيَهَا أَجْرَهَا
مَرَّتَيْنِ وَأَعْتَدْنَا لَهَا رِزْقًا كَرِيمًا ﴿٣١﴾

32. Эй занони Паёмбар, агар парҳезкорӣ кунед,
[дар баргарӣ ва шарофат] монанди ҳеч як аз
занони [одӣ] нахоҳед буд; пас, ҳангоми сухан
гуфтан [бо мардон] ноз ва нармиш ба кор
набаред, то [мабодо] он ки дар дилаш беморӣ
аст, [дар шумо] тамаъ кунад ва ба шеваи
шоиста сухан бигӯед

يَا نِسَاءَ النَّبِيِّ لَسْتُنَّ كَأَحَدٍ مِنَ النِّسَاءِ إِنِ اتَّقَيْتُنَّ فَلَا تَخْضَعْنَ
بِالْقَوْلِ فَيَطْمَعَ الَّذِي فِي قَلْبِهِ مَرَضٌ وَقُلْنَ قَوْلًا مَعْرُوفًا ﴿٣٢﴾

33. Ва дар хонаҳоятон бимонед ва ҳамчун чилвагари
[-и занон дар даврони] чоҳилияти пешин,
чилвагарӣ [ва худнамоӣ] накунад ва намоз
барпо доред ва закот бипардозед ва аз Аллоҳ
таоло ва Паёмбараш итоат кунед. Эй аҳли хона
[паёмбар], ҳуз ин нест Аллоҳ таоло меҳодад
палидӣ [ва озори бегонагон]-ро аз шумо дур
намояд ва комилан покатоно гардонад

وَقَرْنَ فِي بُيُوتِكُنَّ وَلَا تَبَرَّجْنَ تَبَرُّجَ الْجَاهِلِيَّةِ الْأُولَىٰ وَأَقِمْنَ
الصَّلَاةَ وَآتِينَ الزَّكَاةَ وَأَطِعْنَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ
لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا ﴿٣٣﴾

34. Ва ҳар он чиро, ки аз оёти илоҳӣ ва суннати
Паёмбар дар хонаҳоятон хонда мешавад, ба
ёд дошта бошед. Бе тардид, Аллоҳ таоло
хамвора барикбини огоҳ аст

وَأذْكُرْنَ مَا يُتْلَىٰ فِي بُيُوتِكُنَّ مِنْ آيَاتِ اللَّهِ وَالْحِكْمَةِ إِنَّ اللَّهَ
كَانَ لَطِيفًا خَبِيرًا ﴿٣٤﴾

35. Аллоҳ таоло барои мардони мусулмон ва
занони мусулмон ва мардони муъмин ва занони
муъмин ва мардони фармонбардор ва занони
фармонбардор ва мардони ростгӯ ва занони
ростгӯ ва мардони шикебо ва занони шикебо
ва мардони фурутан ва занони фурутан ва
мардони инфоқгар ва занони инфоқгар ва
мардони рӯзадор ва занони рӯзадор ва мардони
покдоман ва занони покдоман ва мардон ва
заноне, ки Аллоҳро бисёр ёд мекунад, барои
[ҳамаи] онон омуришиш ва подоши бузург
фароҳам намуздаст

إِنَّ الْمُسْلِمِينَ وَالْمُسْلِمَاتِ وَالْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَالْقَانِتِينَ
وَالْقَانِتَاتِ وَالصَّادِقِينَ وَالصَّادِقَاتِ وَالصَّابِرِينَ وَالصَّابِرَاتِ
وَالْخَاشِعِينَ وَالْخَاشِعَاتِ وَالْمُتَصَدِّقِينَ وَالْمُتَصَدِّقَاتِ وَالصَّابِغِينَ
وَالصَّابِغَاتِ وَالْحَافِظِينَ فُرُوجَهُمْ وَالْحَافِظَاتِ وَالذَّاكِرِينَ اللَّهَ
كَثِيرًا وَالذَّاكِرَاتِ أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ مَغْفِرَةً وَأَجْرًا عَظِيمًا ﴿٣٥﴾

36. Барои ҳеч мард ва зани муъмине шоиста нест, ки вақте Аллоҳ таоло ва расулаш ба коре фармон медиҳанд [дар ичрои он фармон] ихтиёре дошта бошанд; ва ҳар ки аз Аллоҳ таоло ва расулаш нофармонӣ кунад, ҳаққо, ки дар гумроҳии ошкоре гирифта шудааст

وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَلَا مُؤْمِنَةٍ إِذَا قَضَى اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَمْرًا أَنْ يَكُونَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ مِنْ أَمْرِهِمْ ۗ وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا مُّبِينًا ﴿٣٦﴾

37. [Ба ёд овар] Вақте ба [Зайд ибни Ҳориса]-касе, ки Аллоҳ таоло ба ӯ неъмат [Ислом] дода буд ва ту неъмат [озодӣ] бахшида буди- [ба насихат] мегуфтӣ: «Ҳамсаратро барои худ ниғаҳ дор ва аз Аллоҳ таоло парво кун» ва дар дили хеш [дар мавриди издивоҷ бо Зайнаб пас аз талоқаш] пинҳон медоштӣ, ки Аллоҳ таоло ошкоркунандаи он буд ва [чун ин издивоҷ бо суннатҳои ҷоҳили муҳолиф буд] аз [сарзаниши] мардум метарсидӣ; ҳол он ки Аллоҳ таоло сазовортар аст, ки аз ӯ битарсӣ. Пас, ҳангоме ки Зайд ниёзаширо аз вай ба поён бурд [ва талоқаш дод], ӯро ба издивоҷи ту даровардем, то барои муъминон дар мавриди издивоҷ бо ҳамсарони писархондаҳояшон, ки аз онон ком гирифтаанд [ва талоқашон додаанд], ҳеч гуноҳе набошад; ва фармони Аллоҳ таоло ҳамвора анҷомпазир аст

وَإِذْ تَقُولُ لِلَّذِي أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَأَنْعَمْتَ عَلَيْهِ أَمْسِكْ عَلَيْكَ زَوْجَكَ وَاتَّقِ اللَّهَ وَخُفِيَ فِي نَفْسِكَ مَا اللَّهُ مُبْدِيهِ وَتَخْشَى النَّاسَ وَاللَّهُ أَحَقُّ أَنْ تَخْشَاهُ فَلَمَّا قَضَى زَيْدٌ مِنْهَا وَطَرًا زَوَّجْنَاكَهَا لِكَيْ لَا يَكُونَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ حَرَجٌ فِي أَزْوَاجِ أَدْعِيَائِهِمْ إِذَا قَضَوْا مِنْهُنَّ وَطَرًا وَكَانَ أَمْرُ اللَّهِ مَفْعُولًا ﴿٣٧﴾

38. Бар Паёмбар, дар мавриди он чи Аллоҳ таоло барояш муқаррар [ва ҳалол] доштааст, ҳеч гуна гуноҳе вуҷуд надорад. [Ин қор] Суннати илоҳӣ аст [ва] дар бораи касоне [паёмбароне], ки пеш аз ин будаанд [низ сидқ мекунад]; ва фармони Аллоҳ таоло ҳамвора дақиқ ва ҳисобшуда аст

مَا كَانَ عَلَى النَّبِيِّ مِنْ حَرَجٍ فِيمَا فَرَضَ اللَّهُ لَهُ سُنَّةَ اللَّهِ فِي الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلُ وَكَانَ أَمْرُ اللَّهِ قَدَرًا مَقْدُورًا ﴿٣٨﴾

39. [ҳамон] касоне, ки паёмҳои Аллоҳро [ба мардум] мерасонанд ва танҳо аз ӯ метарсанд ва аз ҳеч кас ҷуз Аллоҳ таоло тарсе надоранд; ва Аллоҳ таоло барои ҳисобрасии [қорҳои бандгонаш] кофӣ аст

الَّذِينَ يُبَلِّغُونَ رِسَالَاتِ اللَّهِ وَيَخْشَوْنَهُ وَلَا يَجْهَلُونَ أَحَدًا إِلَّا بِاللَّهِ ۗ وَكَفَى بِاللَّهِ حَسِيبًا ﴿٣٩﴾

40. Муҳаммад ҳаргиз падари ҳеч яки аз мардони шумо [аз ҷумла Зайд] нест; балки расули Аллоҳ таоло ва хотами паёмбарон аст; ва Аллоҳ таоло ҳамвора ба ҳар чизе доност

مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِنْ رِجَالِكُمْ وَلَكِنْ رَسُولَ اللَّهِ وَخَاتَمَ النَّبِيِّينَ ۗ وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا ﴿٤٠﴾

41. Эй касоне, ки имон овардаед, Аллохро бисёр
ёд кунед

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اذْكُرُوا اللَّهَ ذِكْرًا كَثِيرًا ﴿٤١﴾

42. Ва бомдод ва шомгоҳ ӯро ба покӣ биситоед

وَسَبِّحْهُ بِكُورَةٍ وَأَصِيلًا ﴿٤٢﴾

43. Ӯст, ки бар шумо дуруд [ва раҳмат] мефиристад
ва фариштагонаш [низ дуоятон мекунад], то
шуморо аз торикиҳо ба сӯи нур берун оварад
ва [Аллоҳ таоло] ҳамвора нисбат ба муъминон
меҳрубон аст

هُوَ الَّذِي يُصَلِّي عَلَيْكُمْ وَمَلَائِكَتُهُ لِيُخْرِجَكُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ
إِلَى النُّورِ وَكَانَ بِالْمُؤْمِنِينَ رَحِيمًا ﴿٤٣﴾

44. Рӯзе, ки бо Ӯ дидор мекунад, дурудашон
«Салом» аст ва [Аллоҳ таоло] бар эшон подоше
арчманд фароҳам сохтааст

تَحِيَّتُهُمْ يَوْمَ يَلْقَوْنَهُ سَلَامٌ وَأَعَدَّ لَهُمْ أَجْرًا كَرِيمًا ﴿٤٤﴾

45. Эй Паёмбар, Мо туро гувоҳ ва башоратбахш
ва бимдиҳанда фиристодаем

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ شَهِيدًا وَمُبَشِّرًا وَنَذِيرًا ﴿٤٥﴾

46. Ва [туро] даъватгаре ба сӯи Аллоҳ таоло ба
фармони Ӯ ва чароғи равшанибахш [қарор додем]

وَدَاعِيًا إِلَى اللَّهِ بِإِذْنِهِ وَسِرَاجًا مُّبِينًا ﴿٤٦﴾

47. Ва ба муъминон башорат бидеҳ, ки аз ҷониби
Аллоҳ таоло бахшиши бузурге барояшон [дар
пеш] аст

وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ بِأَنَّ لَهُم مِّنَ اللَّهِ فَضْلًا كَبِيرًا ﴿٤٧﴾

48. Ва аз кофирон ва мунофиқон итоат нақун ва
ба озорашон бетавачҷуҳ бош ва бар Аллоҳ
таоло таваккал кун; ва ҳамин басанда аст, ки
Аллоҳ таоло [ёвар ва] коргузори ту бошад

وَلَا تُطِعِ الْكَافِرِينَ وَالْمُنَافِقِينَ وَدَعِ أَذْنَهُمْ وَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ
وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا ﴿٤٨﴾

49. Эй касоне, ки имон овардаед, ҳар гоҳ бо занони
муъмин издивоҷ кардед, сипас пеш аз онки бо
онон ҳамбистар шавед талоқашон додед, аз
ҷониби шумо ҳеч иддае бар уҳдаи онон нест,
ки ҳисобашро нигоҳ доред; аз ин рӯ, эшонро
[бо ҳадяи муносиб] баҳраманд созед ва ба
некутарин вачҳ раҳояшон созед

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا نَكَحْتُمُ الْمُؤْمِنَاتِ ثُمَّ طَلَقْتُمُوهُنَّ
مِن قَبْلِ أَنْ تَمْسُوهُنَّ فَمَا لَكُمْ عَلَيْهِنَّ مِنْ عِدَةٍ تَعْتَدُونَهَا
فَمَتَّعُوهُنَّ وَسَرَحُوهُنَّ سَرَاحًا جَمِيلًا ﴿٤٩﴾

50. Эй Паёмбар, Мо ҳамсаронат, ки маҳрашонро
пардохтай ва [низ] канизонеро, ки Аллоҳ таоло
[аз баҳраи чанг] ба ту арзонӣ доштааст, бароят
ҳалол кардаем ва [низ издивоҷ бо] духтари

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِنَّا أَحْلَلْنَا لَكَ أَزْوَاجَكَ الَّتِي ءَاتَيْتَ أَجُورَهُنَّ وَمَا
مَلَكَتْ يَمِينُكَ مِمَّا أَفَاءَ اللَّهُ عَلَيْكَ وَبَنَاتِ عَمِكَ وَبَنَاتِ عَمَتِكَ
وَبَنَاتِ خَالِكَ وَبَنَاتِ خَالَتِكَ الَّتِي هَاجَرَْنَ مَعَكَ وَأَمْرًا مُّؤْمِنَةً إِنْ
وَهَبَتْ نَفْسَهَا لِلنَّبِيِّ إِنْ أَرَادَ النَّبِيُّ أَنْ يَسْتَنْكِحَهَا خَالِصَةً لَّكَ مِنْ

амухоят ва духтари аммаҳоят ва духтаргаҳоҳоят
ва духтарҳолаҳоят, ки бо ту хичраг кардаанд ва
[ҳамчунин] агар зани муъмине худро [бидуни
маҳрия] ба Паёмбар бибахшад, чунончи Паёмбар
бихоҳад, [метавонад] бо вай издивоҷ кунад. [Ин
хукм] Вижаи туст, на дигар муъминон. Бе гардид,
Мо медонем барои онон дар мавриди ҳамсарон
ва канизонашон чи ҳукме таъйин кардаем. [Ин
хукми вижаро барқарор кардем] То ҳеч тангное
[дар роҳи анҷоми вазифа] бар ту набошад; ва
Аллоҳ таоло ҳамвора омурандаи меҳрубон аст

دُونَ الْمُؤْمِنِينَ قَدْ عَلِمْنَا مَا فَرَضْنَا عَلَيْهِمْ فِي أَزْوَاجِهِمْ وَمَا مَلَكَتْ
أَيْمَانُهُمْ لِكَيْلَا يَكُونَ عَلَيْكَ حَرَجٌ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٥١﴾

51. [Навбати] ҳар як аз онон [ҳамсаронат]- ро, ки
бихоҳӣ [метавонӣ] ба таъхир андозӣ ва ҳар
кадомро бихоҳӣ, [метавонӣ] назди хеш ҷой
дихӣ; ва агар ҳар як аз ононро, ки аз ӯ канора
гирифтаӣ [ва навбаташ ба таъхир афтодааст]
талаб кунӣ, [дар ҳар ҳол] ҳеч гуноҳе бар ту
нест. Ин [ихтиёр дар интиҳоб] наздиктар аст
ва ин ки чашмашон равшан шавад ва андӯхгин
набошанд ва ҳамагиашон аз он чи ба онон
бахшидаӣ хушнуд гардидаанд; ва Аллоҳ таоло
медонад, ки шумо [мардон дар бораи муҳаббати
бештар ба бархе занонатон] чи дар дил доред;
ва Аллоҳ таоло ҳамвора донои бурдбор аст

﴿٥١﴾ تَرْجِي مَنْ تَشَاءُ مِنْهُنَّ وَتُؤَيِّ إِلَيْكَ مَنْ تَشَاءُ وَمَنْ أَبْغَيْتَ
مِمَّنْ عَزَلْتَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكَ ذَلِكَ أَدْنَىٰ أَنْ تَقَرَّ أَعْيُنُهُنَّ وَلَا
يَخْرَنَ وَيَرْضَيْنَ بِمَا آتَيْتَهُنَّ كُلَّهُنَّ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا فِي قُلُوبِكُمْ
وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَلِيمًا ﴿٥١﴾

52. Аз ин пас [дигар издивоҷ бо] ҳеч зане бароят
ҳалол нест ва набояд [бархе аз ҳамсаронатро
талок дихӣ, то] ҳамсаронеро ҷойнишини онон
кунӣ, ҳатто агар зебоии онон [занони чадид]
туро хуш ояд. Магар он ки [ба сурати каниз]
дар ихтиёрат бошад; ва Аллоҳ таоло ҳамвора
бар ҳар чизе ниғаҳбон аст

لَا يَحِلُّ لَكَ الْبَسَاءُ مِنْ بَعْدِ وَلَا أَنْ تَبَدَّلَ بَيْنَهُنَّ مِنْ أَزْوَاجٍ وَلَوْ
أَعْجَبَكَ حُسْنُهُنَّ إِلَّا مَا مَلَكَتْ يَمِينُكَ وَكَانَ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ
رَقِيبًا ﴿٥٢﴾

53. Эӣ қасоне, ки имон овардаед, ба хонаҳои
Паёмбар дохил нашавед; магар он ки барои
[сарфи] ғизое ба шумо иҷозат диҳанд; бе он
ки [зудтар аз вақти ғизо биравед ва] мунтазири
омода шуданаш шавед; вале хангоме ки
шуморо фаро хонданд, ворид шавед ва чун
ғизо хӯрдед, пароканда гардед ва саргарми
[бахс ва] гуфтугу нашавед. Ин [рафторатон]

بِتَأْيِيدِهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَدْخُلُوا بُيُوتَ النَّبِيِّ إِلَّا أَنْ يُؤْذَنَ لَكُمْ إِلَىٰ
طَعَامٍ غَيْرَ نَبْظِرِينَ إِنَّهُ وَلَٰكِنَّ إِذَا دُعِيتُمْ فَادْخُلُوا فَإِذَا طَعِمْتُمْ
فَانْتَشِرُوا وَلَا مُسْتَنْسِينَ لِحَدِيثٍ إِنَّ ذَٰلِكُمْ كَانَ يُؤْذَىٰ النَّبِيَّ
فَيَسْتَحْيِي مِنْكُمْ وَاللَّهُ لَا يَسْتَحْيِي مِنَ الْحَقِّ وَإِذَا سَأَلْتُمُوهُنَّ
مَتَاعًا فَسْأَلُوهُنَّ مِنْ وَرَائِهِنَّ حِجَابٍ ذَٰلِكُمْ أَطْهَرُ لِقُلُوبِكُمْ
وَقُلُوبِهِنَّ وَمَا كَانَ لَكُمْ أَنْ تُؤْذُوا رَسُولَ اللَّهِ وَلَا أَنْ تُنْكِرُوا
أَزْوَاجَهُ مِنْ بَعْدِهِ أَبَدًا إِنَّ ذَٰلِكُمْ كَانَ عِنْدَ اللَّهِ عَظِيمًا ﴿٥٣﴾

Паёмбарро меозорад ва ӯро аз [ибрози ин мавзӯ дар баробари] шумо шарм дорад; [вале] Аллоҳ таоло аз [баёни] ҳақ шарм надорад. Ва хангоме ки аз ҳамсарони ӯ дархосте доред, [ниёзгонро] аз пушти пардае аз онон бихоҳед [ва дар чехраи онон нанигаред; чаро ки] ин [кор] барои дилҳои шумо ва эшон поктар аст; ва [хамчунин] бароятон сазовор нест, ки Расулulloхро биёзored ва ҳаргиз шоистаи шумо нест, ки пас аз ӯ бо ҳамсаронаш издивоҷ кунад. Ба ростӣ, ки ин [кор] назди Аллоҳ таоло [гуноҳе] бузург аст

54. Агар чизеро ошкор кунад ё пинҳон доред, [бидонед, ки] бетардид, Аллоҳ таоло ба ҳар чизе огоҳ аст

إِنْ تُبْدُوا شَيْئًا أَوْ تُخْفُوهُ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا ﴿٥٤﴾

55. Бар онон [занони мусулмон] гуноҳе нест [дар надоштани ҳичоб] назди падаронашон ва писаронашон ва бародаронашон ва писарони бародаронашон ва писарони хоҳаронашон ва занон [ҳамдин]-ашон ва бардагонашон; ва [эй занони мусулмон] аз Аллоҳ таоло парво кунад. Бе тардид, Аллоҳ таоло бар ҳама чиз гувоҳ аст

لَا جُنَاحَ عَلَيْهِنَّ فِي آبَائِهِنَّ وَلَا أَبْنَائِهِنَّ وَلَا إِخْوَانِهِنَّ وَلَا أَبْنَاءَ إِخْوَانِهِنَّ وَلَا أَبْنَاءَ أَخَوَاتِهِنَّ وَلَا نِسَائِهِنَّ وَلَا مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُنَّ وَآتَيْنَ اللَّهُ إِنْ اللَّهُ كَانَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدًا ﴿٥٥﴾

56. Ба ростӣ, Аллоҳ таоло ва фариштагонаш бар Паёмбар дуруд мефиристанд; [пас] эй касоне, ки имон овардаед [шумо низ] бар ӯ дуруд фиристед ва ба шоистагӣ салом гӯед

إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا ﴿٥٦﴾

57. Касоне ки Аллоҳ таоло ва Паёмбарашро меозоранд, Аллоҳ таоло дар дунё ва охираг ононро аз раҳмати ҳеш дур мекунад ва барояшон азоби хоркунанда омода кардааст

إِنَّ الَّذِينَ يُؤْذُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ لَعَنَهُمُ اللَّهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَأَعَدَّ لَهُمْ عَذَابًا مُّهِينًا ﴿٥٧﴾

58. Ва онон, ки мардон ва занони муъминро бе он ки муртакиби [амали зиште] шуда бошанд, [бо иттиҳомоти нораво] меозоранд, бори дурӯғ ва гуноҳи ошкорро бар дӯш мекашанд

وَالَّذِينَ يُؤْذُونَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ بَغَيْرِ مَا اكْتَسَبُوا فَقَدِ احْتَمَلُوا بُهْتَانًا وَإِثْمًا مُّبِينًا ﴿٥٨﴾

59. Эй Паёмбар, ба ҳамсарон ва духтаронат ва дигар занони муъмин бигӯ, ки чодархояшонро ба

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لَأَرْوِجَكِ وَبَنَاتِكَ وَنِسَاءَ الْمُؤْمِنِينَ يُدْنِينَ عَلَيْهِنَّ مِنْ جَلْبِيبِهِنَّ ذَلِكَ أَدْنَىٰ أَنْ يُعْرَفْنَ فَلَا يُؤْذَيْنَ وَكَانَ

шоистагӣ бар [сар ва синаи] ҳеш бияфкананд.
Ин [гуна пӯшиш] муносибтар аст ба ин ки
[дар чома матонат ва виқор] шинохта шаванд
ва [дар натиҷа] мавриди озор [ҳарзагон]
қарор нагиранд, Ва Аллоҳ таоло омурифтаи
меҳрубон аст

اللَّهُ عَفْوَرًا رَّحِيمًا ﴿٥٩﴾

60. Агар мунофиқон ва қасоне, ки дар дилҳояшон беморӣ [нифоқ] аст ва овозасозӣ дар Мадина [аз дурӯғгӯӣ ва шоасозӣ] даст барнадоранд, яқинан туро бар онон мусаллат мегардонем. Дар ин сурат ҷуз муддати кӯтоҳе наметавонанд дар ин шахр дар қанори ту бимонанд

لَّيْنٍ لَّمْ يَنْتَهِ الْمُنَافِقُونَ وَالَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَّرَضٌ وَالْمُرْجِفُونَ فِي الْمَدِينَةِ لَعُغْرَتِكَ بِهِمْ يُمَوِّدُونَكَ فِيهَا إِلَّا قَلِيلًا ﴿٦٠﴾

61. Лаънатшудагонанд ва ҳар ҷо ки ёфта шаванд, бояд бемуҳобо дастгир ва кушта шаванд

مَلْعُونِينَ أَيْنَمَا ثُقِفُوا أُخِذُوا وَقُتِلُوا تَقْتِيلًا ﴿٦١﴾

62. [Ин] Суннати Аллоҳ таоло дар мавриди афроде [аз мунофиқон], ки пештар буданд, ҷорӣ гаштааст; ва ҳаргиз дар суннати Аллоҳ таоло дигаргунӣ [ва тағйире] намеёбӣ

سُنَّةَ اللَّهِ فِي الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلُ وَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّةِ اللَّهِ تَبْدِيلًا ﴿٦٢﴾

63. [Эй Паёмбар] Мардум дар бораи [замони вуқуъи] қиёмат аз ту меурсанд; бигӯ: «Дониши он танҳо назди Аллоҳ таоло аст»; ва ту чи медонӣ? Шояд қиёмат наздик бошад

يَسْأَلُكَ النَّاسُ عَنِ السَّاعَةِ قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ اللَّهِ وَمَا يُدْرِيكَ لَعَلَّ السَّاعَةَ تَكُونُ قَرِيبًا ﴿٦٣﴾

64. Бе тардид, Аллоҳ таоло кофиронро аз раҳмати ҳеш дур қарда ва барояшон оташи афрӯхта мухайё қардааст

إِنَّ اللَّهَ لَعَنَ الْكٰفِرِينَ وَأَعَدَّ لَهُمْ سَعِيرًا ﴿٦٤﴾

65. [Оташе] Ки ҷовидона дар он хоҳанд монд [ва барои дифоъ аз худ] ҳеҷ қорсоз ва ёригаре намеёбанд

خٰلِدِينَ فِيهَا اَبَدًا لَا يَجِدُوْنَ وٰلِيًا وَلَا نٰصِرًا ﴿٦٥﴾

66. Рӯзе, ки чеҳраҳояшон дар оташи дузах дигаргун мешавад, [бо пушаймонӣ] меғӯянд: «Эй кош, аз Аллоҳ таоло ва Паёмбар итоат қарда будем

يَوْمَ تَقَلَّبُ وُجُوهُهُمْ فِي النَّارِ يَقُولُوْنَ يَا لَيْتَنَا اَطَعْنَا اللَّهَ وَاَطَعْنَا الرَّسُوْلًا ﴿٦٦﴾

67. [Онон баҳона меоваранд ва] меғӯянд: «Парвардигоро, мо аз раҳбарон ва бузургони худ итоат қардем ва онон [буданд], ки моро гумроҳ қарданд

وَقَالُوْا رَبَّنَا اِنَّا اَطَعْنَا سَادَتَنَا وَكُبَرٰآءَنَا فَاَصْلُوْنَا السَّبِيْلًا ﴿٦٧﴾

68. Парвардигоро! Азобашонро дучандон кун ва ба лаънати бузург [ва сахт] лаънат бифармо!»

رَبَّنَا آتِهِمْ ضِعْفَيْنِ مِنَ الْعَذَابِ وَالْعَنَهُمْ لَعْنًا كَبِيرًا ﴿٦٨﴾

69. Эй касоне, ки имон овардаед, [Паёмбарро наёзored ва] монанди касоне набoшeд ки Мӯсорo [бо тӯхматхoи норавo] озурданд, сипас Аллоҳ таоло ўро [аз он чи дар ҳаққаш мегуфтанд] табриа намуд; ва [Мӯсо] ҳамвора назди Аллоҳ обрӯманд аст.

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ ءَادَوْا مُوسَىٰ فَبَرَأَهُ اللَّهُ مِمَّا قَالُوا وَكَانَ عِنْدَ اللَّهِ وَجِيهًا ﴿٦٩﴾

70. Эй касоне, ки имон овардаед, аз Аллоҳ таоло парво кунед ва сухани рост ва дуруст бигӯед

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَقُولُوا قَوْلًا سَدِيدًا ﴿٧٠﴾

71. [Парҳезгор ва ростгӯ бошeд] то Аллоҳ таоло корҳоятонро ислоҳ кунад ва гуноҳонатонро биёмурзад ва [бидонед] ҳар ки аз Аллоҳ таоло ва Паёмбараш итоат кунад, яқинан ба комёбии бузурге даст ёфтааст

يُصْلِحْ لَكُمْ ءَعْمَالَكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ ۗ وَمَن يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ فَازَ فَوْزًا عَظِيمًا ﴿٧١﴾

72. Мо амонати [анчоми амрҳои шаръӣ] - ро бар осмонҳо ва замин ва кӯҳсорон арза доштем ва онҳо аз таҳаммулаш сар боз заданд ва аз он тарсиданд ва [-ле] инсон онро пазируфт. Ҳаққо, ки ў [дар ҳаққи хеш] ҳамвора ситамгор ва нодон аст

إِنَّا عَرَضْنَا الْأَمَانَةَ عَلَى السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالْجِبَالِ فَأَبَيْنَ أَن يَحْمِلْنَهَا وَأَشْفَقْنَ مِنْهَا وَحَمَلَهَا الْإِنسَانُ إِنَّهُ كَانَ ظَلُومًا جَهُولًا ﴿٧٢﴾

73. [Инсон чунин кард] то Аллоҳ таоло мардону занони мунофиқ ва мардону занони мушрикро азоб кунад ва тавбаи мардону занони муъминро [ки амонатдорони шоистае буданд] бипазирад; ва Аллоҳ таоло ҳамвора омурзандаи меҳрубон аст

لِيُعَذِّبَ اللَّهُ الْمُنَافِقِينَ وَالْمُنَافِقَاتِ وَالْمُشْرِكِينَ وَالْمُشْرِكَاتِ وَيَتُوبَ اللَّهُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ ۗ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿٧٣﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Ситоиш махсуси Аллоҳ таоло, ки он чи дар осмонҳо ва замин аст аз онӣ Ҷст ва дар охираат [низ] ситоиш аз онӣ Ҷст ва Ҷ ҳакиму огоҳ аст
- الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَلَهُ الْحَمْدُ فِي الْأَخْرَةِ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْحَبِيرُ ﴿١﴾
-
2. Ҳар чи дар замин фуру мевад ва ҳар чи аз он бармеояд ва он чи аз осмон фуруд меояд ва он чи ба сӯи он боло мевад [ҳамаро Аллоҳ таоло] медонад ва Ҷ меҳрубони омурзанда аст
- يَعْلَمُ مَا يَلِجُ فِي الْأَرْضِ وَمَا يَخْرُجُ مِنْهَا وَمَا يَنْزِلُ مِنَ السَّمَاءِ وَمَا يَرْجِعُ فِيهَا وَهُوَ الرَّحِيمُ الْعَفُورُ ﴿٢﴾
-
3. Касоне, ки куфр варзиданд, мегӯянд: «Қиёмат ҳаргиз ба суроғи мо нахоҳад омад». Бигӯ: «Оре, савганд ба Парвардигорам, ки доноӣ ғайб аст, ҳатман, ба суроғатон меояд. ҳамсанги заррае дар осмонҳо ва замин аз Ҷ пӯшида нест ва кучактар ва бузургтар аз он зарра чизе нест, магар он ки дар китобе ошкор [Лавҳи маҳфуз] сабт аст
- وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَا تَأْتِينَا السَّاعَةُ قُلْ بَلَىٰ وَرَبِّي لَتَأْتِيَنَّكُمْ عِلْمُ الْغَيْبِ لَا يَعْزُبُ عَنْهُ مِثْقَالُ ذَرَّةٍ فِي السَّمَوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ وَلَا أَصْغَرَ مِنْ ذَلِكَ وَلَا أَكْبَرَ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُّبِينٍ ﴿٣﴾
-
4. То касонеро, ки имон овардаанд ва корҳои шоиста анҷом додаанд подош диҳад. Эшонанд, ки бахшоиш ва рӯзии арзишманде [дар пеш] доранд»
- لَيَجْزِيَنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُجْرَتَهُمْ مِنْ رَبِّكَ لَئِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٤﴾
-
5. Ва касоне, ки дар [роҳи инкор ва тақзиби] оёти Мо кӯшиданд, то [ба пиндори хеш] Моро дармонда кунанд, азобе саҳт ва дарднок [дар пеш] доранд
- وَالَّذِينَ سَعَوْا فِي ءَايَاتِنَا مُعْجِزِينَ أُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مِّن رَّجْرِ أَلِيمٍ ﴿٥﴾
-
6. Аҳли дониш [донишмандони саҳоба ва уламои муъминин аҳли китоб] медонанд он чи ки аз сӯи Парвардигорат бар ту нозил шуда, ҳақ аст ва ба роҳи [Аллоҳ таоло] шикастнапазири сутуда ҳидоят мекунад
- وَيَرَى الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ الَّذِي أُنزِلَ إِلَيْكَ مِن رَّبِّكَ هُوَ الْحَقُّ وَيَهْدِي إِلَى صِرَاطٍ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ ﴿٦﴾
-
7. Касоне, ки куфр вазиданд [бо тамасхур ба яқдигар] мегӯянд: «Меҳоҳед мардеро нишонатон
- وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا هَلْ نَدُوكُمْ عَلَىٰ رَجُلٍ يَبْتِغِيكُمُ إِذَا مُرِقْتُمْ كُلَّ مُمْرِقٍ إِنَّكُمْ لَأَبْنَاءُ حَلْقٍ جَدِيدٍ ﴿٧﴾

(*) Сабъ (Қаблаи Сабъ).

дихем, ки иддио мекунад вакте [пас аз марг]
комилан муталошй шудед, [бори дигар] дар
офаринише нав дархохед омад?

8. Оё [ин мард] бар Аллоҳ таоло дурӯғ мебандад ё девона аст?» [ҳаргиз чунин нест] балки касоне, ки ба охираг имон надоранд, дар азоб [шадиди охираг] ва гумроҳии дуру дароз [дунё] гирифтаанд

أَفَتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَمْ بِهِ جِنَّةٌ بَلِ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ
فِي الْعَذَابِ وَالضَّلَالِ الْبَعِيدِ ﴿٨﴾

9. Оё [кофирон] ба осмону замин, ки пеши рӯ ва пушти сарашон аст, нанигаристаанд? Агар бихоҳем, ононро [монанди Қорун] дар замин фуру мебарем ё [ҳамчун қавми Шуайб] тиккае аз осмонро бар сарашон меафканем. Бе гумон, дар ин [хушдор] барои ҳар бандаи тавбакар, нишонае [аз қудрати Аллоҳ таоло] аст

أَفَلَمْ يَرَوْا إِلَى مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ
إِن نَّشَاءُ نَخْسِفْ بِهِمُ الْأَرْضَ أَوْ نُسْقِطْ عَلَيْهِمْ كِسَفًا مِنَ السَّمَاءِ
إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّكُلِّ عَبْدٍ مُنِيبٍ ﴿٩﴾

10. Мо аз чониби хеш ба Довуд фазилате [ҳукмронӣ ва нубувват] бахшидем [ва гуфтем] «Эй кӯхсорон ва эй парандагон, [дар ситоиш ва ниёиш] бо ӯ ҳамовоз шавед» ва оханро барояш нарм кардем [то ҳар чи мехоҳад бисозад]

وَلَقَدْ آتَيْنَا دَاوُدَ مِنَّا فَضْلًا يَجِبَالٌ أَوْبٍ مَعَهُ وَالطَّيْرُ وَالنَّالُ
لَهُ الْحَدِيدُ ﴿١٠﴾

11. [Ба ӯ дастур додем] ки: «Зирехҳои баланд [ва фарох] бисоз ва дар бофтани [ва пайвастанӣ] ҳалқаҳои зирех [санҷида ва дақиқ қор кун ва [шумо эй мардум] некукорӣ кунед, [ки] бе тардид, Ман ба он чи мекунад, бино ҳастам»

أَنْ أَعْمَلَ سَبْعِينَ وَفَرَسًا فِي السَّرْدِ وَأَعْمَلُوا صَالِحًا إِنِّي بِمَا
تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿١١﴾

12. Ва барои Сулаймон бодро [ба хидмат гумоштем], ки [дар вазиш] субҳгоҳон, масири як моҳаро тай мекард ва шомгоҳон [низ] масири як моҳаро мепаёмуд; ва чашмаи миси [ғудохта]-ро барояш равон сохтем ва гурӯҳе аз чинниён, ба фармони Парвардигораш, назди ӯ қор мекарданд ва ҳар як аз онон, ки аз фармони Мо сарпечӣ мекард, ба ӯ аз азоби сӯзон мечашондем

وَلَسَلَيَمَنَ الرِّيحُ غُدُوها شَهْرٌ وَرَوَاحُها شَهْرٌ وَأَسَلْنَا لَهُ عَيْنَ
الْقِطْرِ وَمِنَ الْجِنِّ مَن يَعْمَلُ بَيْنَ يَدَيْهِ إِذِ ان رَّبَّهٗ وَمَن يَزِغُ
مِنْهُمُ عَن أَمْرِنَا نَذْفُهُ مِنْ عَذَابِ السَّعِيرِ ﴿١٢﴾

13. Онҳо барои ӯ ҳар чи меҳост месохтанд: аз [қох ва] ибодатгоҳ ва мучассама ва косахое [ки аз бузургӣ] ҳамчун ҳавз [буданд] ва деғҳое

يَعْمَلُونَ لَهُ مَا يَشَاءُ مِنْ مَّحْرِبٍ وَتَمَاثِيلَ وَجِفَانٍ كَالْجَوَابِ
وَقُدُورٍ رَّاسِيَتٍ أَعْمَلُوا ءَالَ دَاوُدَ شُكْرًا وَقَلِيلٌ مِّنْ عِبَادِي
الشُّكُورِ ﴿١٣﴾

бисёр бузург ва собит. [Ба онон гуфтем] «Эй оли Довуд, сипоси [неъматҳои Маро] ба чой оваред» ва [-ле] андаке аз бандагонам сипосгузоранд

14. Пас, чун маргро бар Сулаймон муқаррар доштем, [ҳеч кас] ононро аз маргаш огоҳ насохт, магар мӯриёна [кирмак]-е, ки асояшро хӯрд. Пас, чун [пайкари Сулаймон] фуру афтод, чинниён дарёфтанд, ки агар аз ғайб огоҳ буданд, ҳаргиз дар он азоби сангин [ва кори тоқатфарсо] боқӣ намонданд

فَلَمَّا فَصَيَّنَا عَلَيْهِ الْمَوْتَ مَا دَلَّهُمْ عَلَى مَوْتِهِ إِلَّا دَابَّةُ الْأَرْضِ تَأْكُلُ مِنْسَأَتَهُ فَلَمَّا خَرَّ تَبَيَّنَتِ الْجِنَّ أَنْ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ
الْغَيْبِ مَا لَبِثُوا فِي الْعَذَابِ الْمُهِينِ ﴿١٤﴾

15. Дар маҳалли суқунати [қавми] «Сабаъ» ду боғ [бузург] аз рост ва чап [қарор дошт], ки нишонае [аз қудрат ва бахшиши илоҳӣ] буд. [Ба онон гуфтем] «Аз рӯзи Парвардигоратон бихӯред ва шукргузораш бошед, [ки] сарзамине пок ва Парвардигоре омузанда [доред]

لَقَدْ كَانَ لِسَبَإٍ فِي مَسْكِنِهِمْ آيَةٌ جَنَّتَانِ عَنْ يَمِينٍ وَشِمَالٍ كُلُوا مِنْ رِزْقِ رَبِّكُمْ وَأَشْكُرُوا لَهُمْ بَلَدَةَ طَيْبَةً وَرَبُّ غَفُورٌ ﴿١٥﴾

16. Аммо онон [аз шукр ва имон] рӯй гардонданд; пас, Мо сели вайронгар ба сӯяшон равон кардем ва ду боғи [пурмахсули] ононро ба ду боғи [беарзиш] табдил намудем, [ки танҳо] меваҳои талх ва дарахти шӯрагаз ва андаке дарахти сидр дошт

فَأَعْرَضُوا فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ سَيْلَ الْعَرِمِ وَبَدَّلْنَاهُمْ بِجَنَّتَيْهِمْ جَنَّتَيْنِ ذَوَاتِ أُكُلٍ خَمْطٍ وَأَثَلٍ وَشَيْءٍ مِّن سِدْرٍ قَلِيلٍ ﴿١٦﴾

17. Мо ононро ба сазои носипосиашон, инчунин, кайфар додем ва оё чуз носипосро кайфар медиҳем?

ذَلِكَ جَزَيْنَهُمْ بِمَا كَفَرُوا وَهَلْ نُجْزِي إِلَّا الْكَفُورَ ﴿١٧﴾

18. Ва [ҳамчунин] миёни онҳо [қавми Сабаъ дар Яман] ва сарзаминҳое, ки ба онҳо баракат дода будем, [Шом] шахрҳое [хуррам ва] ба ҳам пайваста қарор додем ва сайру сафаре [осон] дар он муқаррар намудем [ва ба онон гуфтем] «Шабу рӯз байни онҳо эмин [ва осуда] сафар кунед»

وَجَعَلْنَا بَيْنَهُمْ وَبَيْنَ الْقَرَى الَّتِي بَرَكْنَا فِيهَا قُرَى ظَهْرًا وَقَدَرْنَا فِيهَا السَّيْرَ سَيْرُوا فِيهَا لَيْالٍ وَأَيَّامًا آمِنِينَ ﴿١٨﴾

19. Аммо онон [бо носипосӣ] гуфтанд: «Парвардигоро, миёни сафарҳои мо фосила

فَقَالُوا رَبَّنَا بَعِدَ بَيْنَ أَسْفَارِنَا وَظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ فَجَعَلْنَاهُمْ أَحَادِيثَ وَمَزَقْنَاهُمْ كُلَّ مُمَزَقٍ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ﴿١٩﴾

[-и бештаре] эчод кун [то арзиши аспҳо ва шутурҳоямон намоён гардад ва бенавоён натавонанд ҳамчун сарватмандон ба роҳати сафар кунанд]» ва ба ҳештан ситам карданд; пас, Мо [низ саргузашти] ононро достоне [ибратомӯз] барои дигарон сохтем ва сахт [муталошӣ ва] парокандашон намудем. Ба ростӣ, ки дар ин [мочаро] барои ҳар шикейбой сипосгузор, нишонаҳое [аз қудрати илоҳӣ] аст

20. Ва яқинан, иблис гумони худро дар мавриди онон ба таҳаққук расонд; пас, чуз гурӯҳе [андак] аз муъминон, [ҳамагӣ] аз ӯ пайравӣ карданд

وَلَقَدْ صَدَقَ عَلَيْهِمْ إِبْلِيسُ ظَنَّهُ فَاتَّبَعُوهُ إِلَّا فَرِيقًا مِّنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢٠﴾

21. [Шайтон] бар онон ҳеч тасаллуте надошт; балки [Мо мехостем] касеро, ки ба охираг имон дорад, аз касе, ки дар бораи он тардид дорад, боз шиносем; ва Парвардигорат бар ҳар чизе ниғаҳбон аст

وَمَا كَانَ لَهُ عَلَيْهِم مِّن سُلْطَانٍ إِلَّا لِيَعْلَمَ مَن يُّؤْمِنُ بِالْآخِرَةِ مِمَّنْ هُوَ مِنهَا فِي شَكٍّ وَرَبُّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ حَفِيظٌ ﴿٢١﴾

22. [Эй Паёмбар, ба мушрикон] бигӯ: «Касонеро, ки ба чойи Аллоҳ таоло [ёвар ва шафоатгари худ] мепиндоред, [ба фарёд] бихонед. Онон ҳагто ҳамсанги заррае дар осмонҳо ва замин молики чизе нестанд ва на дар [офариниш ва тадбири] он ду [замину осмон] ширкате доранд ва на ӯ [Аллоҳ таоло] аз чониби онон ҳеч пуштибоне дорад

قُلْ أَدْعُوا الَّذِينَ زَعَمْتُمْ مِّن دُونِ اللَّهِ لَا يَمْلِكُونَ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ فِي السَّمَوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ وَمَا لَهُمْ فِيهِمَا مِن شِرْكٍَ وَمَا لَهُ مِّنْهُمْ مِّن ظَهِيرٍ ﴿٢٢﴾

23. Шафоат [ҳеч кас] назди ӯ [Аллоҳ таоло] суде надорад; магар барои он ки [Аллоҳ таоло] ба ӯ ичозат дода бошад. [Дар он рӯз фариштагон аз хавф ва ҳайбати илоҳӣ тарсонанд] то онгоҳ, ки изтироб [ва ташвиш] аз дилҳояшон баргараф мегардад, [гурӯҳе аз онон ба гурӯҳи дигар] мегӯянд: «Парвардигоратон чӣ гуфт?» [Онон дар посух] мегӯянд: «ҳақро [фармуд] ва ӯ баланмартабаи бузург аст»

وَلَا تَنْفَعُ الشَّفَعَةُ عِنْدَهُ إِلَّا لِمَن أِذِنَ لَهُ حَتَّىٰ إِذَا فُزِعَ عَن قُلُوبِهِمْ قَالُوا مَاذَا قَالَ رَبُّكُمْ قَالُوا الْحَقُّ وَهُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ ﴿٢٣﴾

24. [Эй Паёмбар, ба мушрикон] бигӯ: «Чи касе аз осмонҳо ва замин ба шумо рӯзӣ медиҳад?»

قُلْ مَن يَرْزُقُكُم مِّنَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ قُلِ اللَّهُ وَإِنَّا أَوْ إِيَّاكُمْ لَعَلَىٰ هُدًى أَوْ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٢٤﴾

[Дар посух] бигӯ: «Аллоҳ таоло; ва яқинан [як гурӯҳ аз байни] мо ва шумост ё бар [роҳи] хидоят ё дар гумроҳии ошкор»

25. Бигӯ: «[Рӯзи қиёмат] Шумо аз гуноҳе, ки мо муртакиб шудаем, бозхост намешавед ва моро [низ] ба хоҳири он чи шумо анҷом медиҳед, бозхост намекунад»

قُلْ لَا تُسْأَلُونَ عَمَّا أَجْرَمْنَا وَلَا نُسْأَلُ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٥٥﴾

26. Бигӯ: «[Он рӯз] Парвардигорамон [ҳамаи] моро гирд меоварад, сипас миёни мо ба ҳақ [ва адолат] доварӣ мекунад ва Ӯ довари доност»

قُلْ يَجْمَعُ بَيْنَنَا رَبُّنَا ثُمَّ يَفْتَحُ بَيْنَنَا بِالْحَقِّ وَهُوَ الْفَتَّاحُ الْعَلِيمُ ﴿٥٦﴾

27. Бигӯ: «Касонеро, ки [дар қудрат ва тадбир] шарикӣ Ӯ [Аллоҳ таоло] сохтаед, нишонам диҳед. Ҳаргиз [чунин нест, ки мепиндоред], балки Ӯ шикастнопазири ҳақим аст»

قُلْ أَرُونِي الَّذِينَ أَلْحَقْتُمْ بِهِ شُرَكَاءَ كَلَّا بَلْ هُوَ اللَّهُ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٥٧﴾

28. [Эй Паёмбар] Мо туро чуз башоратбахш ва бимдиҳандае барои ҳамаи мардум нафиристодаем; аммо бештари мардум [ин ҳақиқатро] намедонанд»

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا كَافَّةً لِّلنَّاسِ بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٨﴾

29. Ва [кофирон] мегӯянд: «Агар ростгӯед, ин ваъда [қиёмат] кай хоҳад буд?»

وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هٰذَا الْوَعْدُ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٥٩﴾

30. Бигӯ: «Ваъдагоҳатон рӯзест, ки на соате аз он таъхир мекунад ва на [бар он] пешӣ мегиред»

قُلْ لَكُمْ مِيعَادُ يَوْمٍ لَا تَسْتَجِزُونَ عَنْهُ سَاعَةً وَلَا تَسْتَقْدِمُونَ ﴿٦٠﴾

31. Ва касоне, ки куфр варзиданд мегӯянд: «Мо харгиз ба ин Қуръон ва ба он [китобхое], ки пеш аз он будааст, имон намеоварем». Кош медиҷӣ он вақтро, ки ин ситамгорон дар пешгоҳи Парвардигорашон нигоҳ дошта мешаванд [ва] сухани якдигарро рад мекунад [ва ҳар як гуноҳро ба гардани дигаре меандозад]. Онон, ки [дар дунё] ба нотавонӣ кашида шуда буданд ба касоне, ки гарданкашӣ мекарданд, мегӯянд: «Агар шумо набудед, мо хатман, имон меовардем»

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَن نُّؤْمِنَ بِهٰذَا الْقُرْآنِ وَلَا بِالَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ الظَّالِمُونَ مَوْقُوفُونَ عِندَ رَبِّهِمْ يَرْجِعُ بَعْضُهُمْ إِلَىٰ بَعْضٍ الْقَوْلَ يَقُولُ الَّذِينَ اسْتُضْعِفُوا لِّلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا لَوْلَا أَنْتُمْ لَكُنَّا مُؤْمِنِينَ ﴿٦١﴾

32. Онон, ки гарданкашӣ мекарданд, [дар посух ба] касоне, ки ба нотавонӣ кашида шуда буданд,

قَالَ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا لِّلَّذِينَ اسْتُضْعِفُوا أَنَحْنُ صَدَدْنَاكُمْ عَنِ الْهُدَىٰ بَعْدَ إِذْ جَاءَكُمْ بَلْ كُنْتُمْ مُجْرِمِينَ ﴿٦٢﴾

мегӯянд: «Оё мо [будем, ки] шуморо аз ҳидоят-пас аз он ки ба сӯятон омад- боздоштем? [Ҳаргиз] Балки шумо худ гунаҳгор [ва ахли фасод] будед»

33. Онон, ки ба нотавонӣ кашида шуда баданд, ба касоне, ки гарданкашӣ мекарданд, мегӯянд: «[Чунин нест] балки найранги шабу рӯз [-и шумо сабаб шуд, ки аз ҳидоят бозмонем] онгоҳ, ки ба мо дастур медедед, ба Аллоҳ таоло кофир шавем ва барояш [дар қудрат ва парастии] ҳамтоёне қарор диҳем». Онон ҳангоме ки азоб [-и илоҳӣ]-ро мебинанд, пушаймониҳои худро [дар дил] пинҳон мекунанд ва Мо гулу занҷирхоро дар гардани ононе, ки куфр варзидаанд, меандозем. Оё чуз [ба кайфари] он чи мекарданд, муҷозот мешаванд?

وَقَالَ الَّذِينَ اسْتَضَعُوا لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا بَلْ مَكْرُ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ
إِذْ تَأْمُرُونَنَا أَنْ نَكْفُرَ بِاللَّهِ وَنَجْعَلَ لَهُ أَنْدَادًا وَأَسْرَأَ التَّدَامَةَ
لَمَّا رَأَوُا الْعَذَابَ وَجَعَلْنَا الْأَغْلَالَ فِي أَعْنَاقِ الَّذِينَ كَفَرُوا هَلْ
يُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٣٣﴾

34. Ва дар ҳеч шаҳре бимдиҳандае нафариностодем, магар ин ки сарвагмандони саркаши онҷо гуфтанд: «Паёмеро, ки маъмур ба [расидани] он шудаед, ҳатман, инкор мекунем»

وَمَا أَرْسَلْنَا فِي قَرْيَةٍ مِّنْ نَّذِيرٍ إِلَّا قَالَ مُتْرَفُوهَا إِنَّا بِمَا أُرْسِلْتُمْ
بِهِءَا كَافِرُونَ ﴿٣٤﴾

35. Онон мегуфтанд: «Амвол ва фарзандони мо [аз шумо] бештар аст ва ҳаргиз муҷозот нахоҳем шуд»

وَقَالُوا نَحْنُ أَكْثَرُ أَمْوَالًا وَأَوْلَادًا وَمَا نَحْنُ بِمُعَذَّبِينَ ﴿٣٥﴾

36. [Эй Паёмбар] бигӯ: «Бе тардид, Парвардигорам [барои озмоиши мардум, неъмат ва] рӯзиро бар ҳар ки бихоҳад, густурда медорад ва [ё] танг мегирад; вале бештари мардум намедонанд

قُلْ إِنَّ رَبِّي يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَن يَشَاءُ وَيَقْدِرُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ
النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٦﴾

37. Ва амволу фарзандонатон [фазилате] нест, ки шуморо ба пешгоҳи Мо наздик созад, магар касе, ки имон оварда ва коре шоиста анҷом додааст; пас, онон дар баробари он чи кардаанд, подоши дучандон доранд ва дар хонаҳои баланди биҳишт дар амну осоишанд

وَمَا أَمْوَالُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ بِالَّتِي تُقَرَّبُكُمْ عِنْدَنَا زُلْفَىٰ إِلَّا مَنْ
ءَامَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَأُولَٰئِكَ لَهُمْ جَزَاءُ الْوَعْدِ بِمَا عَمِلُوا وَهُمْ
فِي الْعُرْفَةِ ءَامِنُونَ ﴿٣٧﴾

38. Ва касоне, ки дар [дур кардани мардум аз] оёти Мо мекушанд, то [ба пиндори хеш]

وَالَّذِينَ يَسْعَوْنَ فِي ءَابِتَاتِنَا مُعْجِرِينَ أُولَٰئِكَ فِي الْعَذَابِ مُخْضَرُونَ ﴿٣٨﴾

Моро дармонда кунанд, ононанд, ки [ба азоби дузах] фаро хонда мешаванд

39. [Эй Паёмбар] Бигӯ: «Бе тардид, Парвардигорам [неъмат ва] рӯзиро бар ҳар ки бихоҳад, густурда медорад ва [ё] танг мегирад; ва ҳар чизеро [ки дар роҳи Аллоҳ таоло] инфоқ кунед, Ӯ ба ҷойи он [мол- ва беҳтар аз он -ба шумо] бозпас медиҳад; ва Ӯ беҳтарин рӯзидиханда аст»

قُلْ إِنَّ رَبِّي يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَن يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَيَقْدِرُ لَهُ وَمَا أَنْفَقْتُمْ
مِنْ شَيْءٍ فَهُوَ يُخْلِفُهُ وَهُوَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ ﴿٣٩﴾

40. Ва [ёд кун аз] рӯзе, ки Аллоҳ таоло ҳамаи ононро бармеангезад, онгоҳ ба фариштагон мегӯяд: «Оё инҳо шуморо мепарастиданд?»

وَيَوْمَ يُحْشَرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ يَقُولُ لِلْمَلَائِكَةِ أَهَذَا الَّذِينَ كَانُوا
يَعْبُدُونَ ﴿٤٠﴾

41. [Фариштагон] мегӯянд: «Ту муназаҳай; [дӯст ва] корсози мо Ту ҳастӣ, на онон; балки [ин мушрикон] шаётинро мепарастиданд ва бештарашон ба онҳо имон доштанд»

قَالُوا سُبْحٰنَكَ أَنْتَ وَلِيْنَا مِنْ دُونِهِمْ بَلْ كَانُوا يَعْبُدُونَ الْجِنَّ أَكْثَرَهُمْ
بِهِمْ مُؤْمِنُونَ ﴿٤١﴾

42. Пас, имрӯз ҳеч як аз шумо суд ва зиёне барои дигаре надорад; ва ба касоне, ки [бо ширк варзидан] ба худ ситам мекарданд, мегӯем: «Бичашед азоби оташеро, ки дурӯғаш меангошted

فَالْيَوْمَ لَا يَمْلِكُ بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ نَفْعًا وَلَا ضَرًّا وَنَقُولُ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا
دُوقُوا عَذَابَ النَّارِ الَّتِي كُنْتُمْ بِهَا تُكَذِّبُونَ ﴿٤٢﴾

43. Ва ҳангоме ки оёти равшани Мо бар онон [қофирон] хонда мешавад, мегӯянд: «Ин чуз марде нест, ки меҳоҳад шуморо аз он чи падаронатон мепарастиданд, боздорад»; ва [низ] мегӯянд: «Ин [Қуръон] чуз дурӯғе барбофта нест»; ва касоне, ки куфр варзиданд, дар бораи ҳақ - вақте ба сӯяшон омад - гуфтанд: «Ин [Қуръон, чизе] нест, магар ҷодуе ошкор»

وَإِذَا تَنَالَى عَلَيْهِمْ ءَايٰتُنَا بَيِّنٰتٍ قَالُوا مَا هٰذَا إِلَّا رَجُلٌ يُرِيدُ أَنْ
يُضِلَّكُمْ عَمَّا كَانْتُمْ عَلَيْهِمْ ءَاتَاؤَكُمْ وَقَالُوا مَا هٰذَا إِلَّا إِفْكٌ مُّفْتَرًى
وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُمْ إِنَّ هٰذَا إِلَّا سِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿٤٣﴾

44. Мо [пеш аз ин Қуръон] ҳеч китобе ба онон [мушрикон] надодаем, ки онро бихонанд [ва бо истинод ба матолибаш туро дурӯғу бидонанд] ва пеш аз ту ҳеч бимдихандае ба сӯяшон нафиристодаем

وَمَا ءَاتَيْنٰهُمْ مِنْ كُتُبٍ يَدْرُسُونَهَا وَمَا أَرْسَلْنَا إِلَيْهِمْ قَبْلَكَ مِنْ
نَّذِيرٍ ﴿٤٤﴾

45. Касоне, ки пеш аз онон буданд [низ паёмбарони илохиро] дурӯғу ангоштанд ва [ин дар ҳоле

وَكَذَّبَ الَّذِينَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَمَا بَلَّغُوا مِعْشَارَ مَا ءَاتَيْنٰهُمْ فَكَذَّبُوا
رُسُلِيَّ فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ ﴿٤٥﴾

аст, ки мушрикони қавми ту, ҳатто] ба даҳяки он чи [аз қудрату сарват] ба онон дода будем, нарасидаанд, вале [он кофирон] паёмбаронамро дурӯғу ангошанд; пас, [бингар, ки] кайфари Ман чи гуна буд

46. [Эй Паёмбар, ба мушрикон] бигӯ: «Ман фақат шуморо ба як [сухан] панд медиҳам, ки: дуду ва як-як [гурӯҳ-гурӯҳ ё инфиродӣ] барои Аллоҳ таоло бархезед, сипас [дар аҳвол ва зиндагии паёмбар] бияндешед, [то бидонед, ки] ин ҳамнишини шумо [Муҳаммад] девона нест; ӯ бимдиҳандаест, ки пеш аз [фаро расидани] азоби сахт, барои [хидояти] шумо омадааст»

﴿قُلْ إِنَّمَا أَعْطُكُمْ بِوَجْدِي أَنْ تَقُومُوا لِلَّهِ مَنَّيْ وَأَفْرَدَيْ ثُمَّ تَتَفَكَّرُوا مَا بِصَاحِبِكُمْ مِنْ جِنَّةٍ إِنْ هُوَ إِلَّا نَذِيرٌ لَكُمْ بَيْنَ يَدَيْ عَذَابٍ شَدِيدٍ ﴿٤٦﴾

47. Бигӯ: «Ҳар подоше, ки [барои рисолатам] аз шумо хостаам, барои худатон бошад. Подоши ман чуз бар [ухдаи] Аллоҳ таоло нест ва ӯ бар ҳар чизе гувоҳ аст»

﴿قُلْ مَا سَأَلْتُكُمْ مِنْ أَجْرٍ فَهُوَ لَكُمْ إِنْ أَجْرِي إِلَّا عَلَى اللَّهِ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿٤٧﴾

48. Бигӯ: «Яқинан Парвардигорам, ки донои розҳои нихон аст, [истидлолҳои] ҳақро бар ботил фуру меафканад [ва онро нобуд месозад]»

﴿قُلْ إِنْ رَبِّي يَقْذِفُ بِالْحَقِّ عَلَٰمُ الْغُيُوبِ ﴿٤٨﴾

49. Бигӯ: «Ҳақ [Ислом] фаро расид ва ботил наметавонад [таъсир ва қудрати чадиде] оғоз кунад ва на [нуфузи гузашташро] бозгардонад

﴿قُلْ جَاءَ الْحَقُّ وَمَا يُبْدِئُ الْبَاطِلُ وَمَا يُعِيدُ ﴿٤٩﴾

50. Бигӯ: «Агар [ман бо расондани ин паём] гумроҳ шуда бошам, чуз ин нест, ки ба зиёни хеш гумроҳ шудаам ва агар хидоят ёфта бошам, ба сабаби он [сухане] аст, ки Парвардигорам бар ман ваҳй мекунад. Бе тардид, ӯ шунаво [ва] наздик аст»

﴿قُلْ إِنْ صَلَّيْتُ فَلِئِمَّا أَضِلُّ عَلَىٰ نَفْسِي وَإِنْ أَهْتَدَيْتُ فَبِمَا يُوحَىٰ إِلَىٰ رَبِّي إِنَّهُ سَمِيعٌ قَرِيبٌ ﴿٥٠﴾

51. Кош ҳангомеро мидидӣ, ки [кофирон аз мушоҳидаи азоб] ваҳшатзада мешаванд ва [ҳеч роҳи] гурезе нест ва ононро аз чойи наздике [ки интизорашро надоранд] дастгир мекунанд

﴿وَلَوْ تَرَىٰ إِذْ فَرَغُوا فَلَا قُوَّةَ وَأُخِذُوا مِنْ مَكَانٍ قَرِيبٍ ﴿٥١﴾

52. Онон [дар ин ҳол] мегӯянд: «Ба ин [қиёмат] имон овардем»; ва [акнун, ки мурдаанд] чи гуна аз ҷойи [чунин] дур дастрасӣ [ба имон] барояшон мумкин аст?

وَقَالُوا ءَامَنَّا بِهِءِ وَأَنَّى لَهُمُ التَّنَاطُشُ مِنْ مَّكَانٍ بَعِيدٍ ﴿٥٢﴾

53. Ҳол он ки онон дар дунё ин [қиёмат]-ро инкор мекарданд ва аз дур [ва бидуни дониш ва огоҳӣ, ба Паёмбар] нисбатҳои нораво медонанд

وَقَدْ كَفَرُوا بِهِءِ مِنْ قَبْلُ وَيَقْذِفُونَ بِالْغَيْبِ مِنْ مَّكَانٍ بَعِيدٍ ﴿٥٣﴾

54. Ва [саранҷом] миёни онон ва он чи [аз лаззатҳои дунявӣ] ки хуш доранд, ҷудой афтод; ҷунонки пеш аз ин низ бо амсоли [ва ҳамфикрони] эшон низ чунин рафторе шуд [ҷаро ки] яқинан онон [низ нисбат ба қиёмат] саҳт дар тардид буданд

وَحِيلَ بَيْنَهُمْ وَبَيْنَ مَا يَشْتَهُونَ كَمَا فُعِلَ بِأَشْيَاعِهِمْ مِّن قَبْلُ إِنَّهُمْ كَانُوا فِي شَكٍّ مُّبِينٍ ﴿٥٤﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Сипос [ва ситоиш] аз они Аллоҳи офаринандаи осмонҳо ва замин аст; [Парвардигоре, ки] фариштагонро бо болҳои дугона ва сегона ва чаҳоргона, фиристодагон [-и хеш ба сӯйи мардум] қарор дод [ва] ҳар чи бихоҳад дар офариниш меафзояд. Бе тардид, Аллоҳ таоло бар ҳар чизе тавоност

أَلْحَمْدُ لِلَّهِ فَاطِرِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ جَاعِلِ الْمَلَائِكَةِ رُسُلًا أُولِي أَجْنِحَةٍ مَّثْنَى وَثُلَاثَ وَرُبْعَ يَزِيدُ فِي الْخَلْقِ مَا يَشَاءُ إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١﴾

2. Ҳар [бахшоиш ва] раҳмате, ки Аллоҳ таоло барои мардумон бикушояд, ҳеч боздорандае барояш нест ва ҳар чиро бозгирад, фиристандае пас аз ӯ вучуд надорад; ва ӯ шикастнопазиру ҳақим аст

مَا يَفْتَحِ اللَّهُ لِلنَّاسِ مِنْ رَحْمَةٍ فَلَا مُمْسِكَ لَهَا وَمَا يُمْسِكُ فَلَا مُرْسِلَ لَهُ مِنْ بَعْدِهِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٢﴾

3. Эй мардум, неъматҳои Аллохро бар худ ба ёд оваред. Оё офаринандае чуз Аллоҳ таоло ҳаст, ки шуморо аз осмон ва замин рӯзӣ диҳад? Ҳеч маъбуде чуз ӯ нест. Пас, чи гуна [аз ҳақ] мунҳариф мешавед?

يَتَأْتِيهَا النَّاسُ أَدْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ هَلْ مِنْ خَلْقٍ غَيْرِ اللَّهِ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَأَنَّى تُؤْفَكُونَ ﴿٣﴾

4. [Эй Паёмбар] Агар мушрикони туро дурӯғӯ меангоранд [ғамгин мабош; зеро] паёмбарони пеш аз туро низ дурӯғӯ ангоштанд ва [саранҷом ҳамаи] қорҳо ба Аллоҳ таоло боз гардонида мешаванд

وَإِنْ يَكْذِبُونَ فَقَدْ كَذَّبَتْ رَسُولٌ مِنْ قَبْلِكَ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴿٤﴾

5. Эй мардум, яқинан, ваъдаи Аллоҳ таоло [дар мавриди қиёмат] ҳақ аст; пас, [хушёр бошед, ки лаззатҳои] зиндагии дунё шуморо нафиребад ва шайтон шуморо нисбат ба [таъхир дар азоб ва шикебой] Аллоҳ таоло нафиребад

يَتَأْتِيهَا النَّاسُ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ فَلَا تَغُرَّنَّكُمُ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا وَلَا يَغُرَّنَّكُم بِاللَّهِ الْغُرُورُ ﴿٥﴾

6. Бе тардид, шайтон душмани шумост; пас, шумо низ ӯро душман [-и худ] гиред. Чуз ин

إِنَّ الشَّيْطَانَ لَكُمْ عَدُوٌّ فَاتَّخِذُوهُ عَدُوًّا إِنَّمَا يَدْعُوا حِزْبَهُ لِيَكُونُوا مِنْ أَصْحَابِ السَّعِيرِ ﴿٦﴾

(*) Фотир (Офаринанда).

нест, ки ӯ пайравонашро [ба куфр] мехонад, то аз аҳли оташ бошанд

7. Касоне, ки куфр варзидаанд, азобе сахт [дар пеш] доранд ва касоне, ки имон овардаанд ва қорҳои шоиста анҷом додаанд омуриши ва подоше бузург [дар итизор] доранд

الَّذِينَ كَفَرُوا لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ كَبِيرٌ ﴿٧﴾

8. Пас, оё касе, ки кирдори зишташ дар назараш орошта гаштааст ва онро неку мебинад [ҳамчун муъмини ҳақиқатбин аст?] пас, бе тардид, Аллоҳ таоло ҳар киро хоҳад гумроҳ месозад ва ҳар киро бихоҳад ҳидоят мекунад; пас, [эй паёмбар] вучудатро ба хогири дареғҳо [-и фаровон] бар [гумроҳии] онон табоҳ нақун. Бе тардид, Аллоҳ таоло бар он чи меқунанд, огоҳ аст

أَفَمَنْ زُيِّنَ لَهُ سُوءُ عَمَلِهِ فَرَآهُ حَسَنًا فَإِنَّ اللَّهَ يُضِلُّ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ فَلَا تَذْهَبْ نَفْسُكَ عَلَيْهِمْ حَسْرَتٍ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِمَا يَصْنَعُونَ ﴿٨﴾

9. Аллоҳ таоло аст, ки бодхоро равон мекунад ва [онҳо низ] абреро бармеангезанд; сипас Мо он [абр]-ро ба сӯйи сарзамине [хушк ва] мурда мефиристам ва ба [василаи] он заминро - пас аз хушкӣ ва ҳазонаш-зинда меқунем. Барангехтан [-и мурдагон аз қабрҳо низ] чунин аст

وَاللَّهُ الَّذِي أَرْسَلَ الرِّيحَ فَثِيرُورٍ سَحَابًا فَسُقْتَنَّهُ إِلَىٰ بَلَدٍ مَّيِّتٍ فَأَحْيَيْنَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا كَذَلِكَ النُّشُورُ ﴿٩﴾

10. Ҳар ки сарбаландӣ [-и дунё ва охирагро] мехоҳад, [бидонад, ки] сарбаландӣ ҳама аз он Аллоҳ таоло аст. Гуфтори пок [ва зикри илоҳӣ] ба сӯяш авҷ мегирад ва кирдори шоистаи он [гуфтор]-ро боло мебарад; ва онон, ки зиштиҳо [ва гуноҳон]-ро дасисачинӣ меқунанд, азоби сахте [дар пеш] доранд ва [нақша ва] найрангашон нобуд мегардад

مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْعِزَّةَ فَلِلَّهِ الْعِزَّةُ جَمِيعًا إِلَيْهِ يَصْعَدُ الْكَلِمُ الطَّيِّبُ وَالْعَمَلُ الصَّالِحُ يَرْفَعُهُ وَالَّذِينَ يَمْكُرُونَ السَّيِّئَاتِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ وَمَكْرُ أُولَٰئِكَ هُوَ يُبَوَّرُ ﴿١٠﴾

11. Ва Аллоҳ таоло [нахустин] шуморо аз хоке офарид ва он гоҳ [фарзандонаш] аз нутфае [паид овард]; сипас шуморо чуфтҳо [-и якдигар] қарор дод. Ҳеч [ҷондори] модае бордор намешавад ва зоймон намекунад, магар бо дониш [ва огоҳии] ӯ; ва ҳеч [ҷондори] куҳансоле умри тӯлонӣ намекунад ва аз умраш коста намегардад, магар он ки дар китобе [Лавҳи маҳфуз] сабт аст. Ба ростӣ, ки ин қор барои Аллоҳ таоло осон аст

وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ مِنْ نُطْفَةٍ ثُمَّ جَعَلَكُمْ أَزْوَاجًا وَمَا تَحْمِلُ مِنْ أُنْثَىٰ وَلَا تَضَعُ إِلَّا بِعِلْمِهِ وَمَا يُعَمَّرُ مِنْ مُعَمَّرٍ وَلَا يُنْقِصُ مِنْ عُمرِهِ إِلَّا فِي كِتَابٍ إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿١١﴾

12. Ва он ду дарё яқсон нестанд: ин яке ширин ва хушгӯвор аст ва нӯшиданаши гӯворост ва он яке шӯру талх аст; ва аз [сайди] ҳар як гӯште тоза меҳӯред ва зеваре [ҳамчун марворид ва марҷон аз аъмоқаш] берун меоваред, ки онҳоро бар тан мекунад; ва киштиҳоро дар он дарё мебинӣ, ки [синаи амвочро] мешикофанд, то аз бахшоиши он баҳраманд гардед; бошад, ки сипос гузored

وَمَا يَسْتَوِي الْبَحْرَانِ هَذَا عَذْبٌ فُرَاتٌ سَائِغٌ شَرَابُهُ وَهَذَا مِلْحٌ أُجَاحٌ وَمِنْ كُلِّ تَاكُلُونَ لَحْمًا طَرِيًّا وَتَسْتَخْرِجُونَ جَلِيَّةً تَلْبَسُونَهَا وَتَرَى الْفُلْكَ فِيهِ مَوَاجِرَ لِيَتَّبِعُوا مِنْ فَضْلِهِ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٢﴾

13. [Аллоҳ таоло] шабро дар рӯз дармеоварад ва рӯзро дар шаб дармеоварад [ва инчунин бар тӯли ҳар яке меафзояд] ва хуршед ва мохро ба хидмат [-и инсон] гумошт, ки ҳар як то замоне муайян [дар мадори худ] равон бошанд. Ин аст Аллоҳ таоло-Парвардгори шумо; фармонравой аз онӣ Ёст ва касонеро, ки ба чойи Ё мехонед, [дар баробараш чунон факиранд, ки ҳатто] пусти ҳастаи хурмоеро доро нестанд

يُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُؤَلِّجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ يَجْرِي لِأَجَلٍ مُّسَمًّى ذَلِكُمْ اللَّهُ رَبُّكُمْ لَهُ الْمُلْكُ وَالَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ مَا يَمْلِكُونَ مِنْ قِطْمِيرٍ ﴿١٣﴾

14. Агар ононро бихонед, садаятонро намешунаванд ва [ба фарзи маҳол] агар бишнавад, посухатонро намедиханд ва рӯзи қиёмат аз ширки шумо безорӣ мечӯянд; ва [эӣ паёмбар] ҳеч кас ҳамчун [Парвардгори] огоҳ туро [аз ҳақиқат] хабардор намесозад

إِنْ تَدْعُوهُمْ لَا يَسْمَعُوا دُعَاءَكُمْ وَلَوْ سَمِعُوا مَا اسْتَجَابُوا لَكُمْ وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يَكْفُرُونَ بِشِرْكِكُمْ وَلَا يُنَبِّئُكَ مِثْلُ خَبِيرٍ ﴿١٤﴾

15. Эӣ мардум, [ҳамаи] шумо ба Аллоҳ таоло ниёзмандед ва [танҳо] Аллоҳ таоло аст, ки бениёзи сутуда аст

يَأْتِيهَا النَّاسُ أَنْتُمْ الْفُقَرَاءُ إِلَى اللَّهِ وَاللَّهُ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ ﴿١٥﴾

16. Ё агар бихоҳад, шуморо [аз миён] мебарад ва офаринише ҳадид [ба чойи шумо падид] меоварад

إِنْ يَشَأْ يُذْهِبْكُمْ وَيَأْتِ بِخَلْقٍ جَدِيدٍ ﴿١٦﴾

17. Ва [анҷоми] ин қор барои Аллоҳ таоло душвор нест

وَمَا ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ بِعَزِيزٍ ﴿١٧﴾

18. Ва ҳеч гунаҳгоре, бори гуноҳи дигареро ба дӯш намегирад ва агар [шаҳси] гаронборе, [дигареро] барои ҳамли бори [гуноҳони] ҳеш фаро бихонад, [чизе аз он бор] бардошта намешавад; ҳарчанд, ки ё ҳешованд [-и наздиқаш] бошад. [Эӣ паёмбар] Чуз ин нест, ки ту фақат

وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ وَإِنْ تَدْعُ مُثْقَلَةٌ إِلَىٰ جِهْلِهَا لَا يَحْمِلُ مِنْهُ شَيْءٌ وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ إِنَّمَا تُنذِرُ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُم بِالْغَيْبِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَمَنْ تَزَكَّىٰ فَإِنَّمَا يَتَزَكَّىٰ لِنَفْسِهِ وَإِلَى اللَّهِ الْمَصِيرُ ﴿١٨﴾

ба касоне хушдор медахӣ, ки дар ниҳон аз [мучозоти] Парвардгорашон метарсанд ва намоз барпо медоранд. Ҳар ки [аз гуноҳон] пок шавад, пас? якинан танҳо ба суди ҳеш пок гаштааст ва бозгашт [-и ҳама] ба сӯйи Аллоҳ таоло аст

19. Ва [кофир ва муъмин баробар нестанд; чунонки] нобино ва бино яксон нестанд

وَمَا يَسْتَوِي الْأَعْمَىٰ وَالْبَصِيرُ ﴿١٩﴾

20. Ва на торикиҳо ва нур

وَلَا الظُّلُمَاتُ وَلَا النُّورُ ﴿٢٠﴾

21. Ва на соя ва боди сӯзон

وَلَا الظُّلُّ وَلَا الْحَرُورُ ﴿٢١﴾

22. Ва зиндагон ва мурдагон яксон нестанд. Бе тардид, Аллоҳ таоло [нидои ҳақро] ба гӯши ҳар ки бихоҳад мерасонад ва ту [эй паёмбар] наметавонӣ касонеро, ки дар гӯрҳо ҳастанд, шунаво сози

وَمَا يَسْتَوِي الْأَحْيَاءُ وَلَا الْأَمْوَاتُ إِنَّ اللَّهَ يُسْمِعُ مَن يَشَاءُ وَمَا أَنْتَ بِمُسْمِعٍ مَّن فِي الْقُبُورِ ﴿٢٢﴾

23. Ту чуз бимдиҳандае [беш] нестӣ

إِنَّ أَنْتَ إِلَّا نَذِيرٌ ﴿٢٣﴾

24. Ба ростӣ, Мо туро ба ҳақ башоратдиҳанда ва бимдиҳанда фиристодем ва [дар наслҳои гузашта низ] ҳеч уммате набуд, магар он ки миёнашон бимдиҳандае гузашта аст

إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ بِالْحَقِّ بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَإِن مِّنْ أُمَّةٍ إِلَّا خَلَا فِيهَا نَذِيرٌ ﴿٢٤﴾

25. Ва агар [мушрикони] туро дурӯғгӯ меангоранд, [ачиб нест; чаро ки] бе тардид, касоне, ки пеш аз онон буданд, [низ] паёмбаронашонро, ки бо далоили равшан ва китобҳои осмонӣ ва китоби равшангар ба суроғашон омаданд, дурӯғгӯ ангошанд

وَإِن يُكَذِّبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ وَالزُّبُرِ وَبِالْكِتَابِ الْمُنِيرِ ﴿٢٥﴾

26. Он гоҳ [Ман низ] касонеро, ки куфр варзида буданд, нобуд кардам; пас, [бингар, ки] кайфари Ман чи гуна буд

ثُمَّ أَخَذْتُ الَّذِينَ كَفَرُوا فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ ﴿٢٦﴾

27. Оё надидаӣ, ки Аллоҳ таоло аз осмон обе нозил кард ва ба [василаи] он [аз дарахтони мухталиф] мевахое падида овардем, ки рангҳои гуногун аст ва аз кӯҳҳо [низ рағҳо ва] роҳҳои сафед ва қирмиз ва қомилан сиёҳ [офаридем], ки рангҳои гуногун аст?

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجْنَا بِهِ ثَمَرَاتٍ مُّخْتَلِفًا أَلْوَانُهَا وَمِنَ الْجِبَالِ جُدَدٌ بَيْضٌ وَحُمْرٌ مُّخْتَلِفٌ أَلْوَانُهَا وَغَرَابِيبُ سُودٌ ﴿٢٧﴾

28. Ва ҳамчунин аз инсонҳо ва чунбандгон ва чаҳорпоён [низ махлуқоте офаридем, ки] рангҳояш гуногун аст. Ба ростӣ, аз [миёни] бандгони Аллоҳ таоло, танҳо доноён [ҳастанд, ки ба сифот ва аҳкоми илоҳӣ огоҳӣ доранд ва] аз ӯ метарсанд. Бе тардид, Аллоҳ таоло шикастнопазири омурузанда аст

وَمِنَ النَّاسِ وَالذَّوَابِّ وَالْأَنْعَامِ مُخْتَلِفٌ أَلْوَانُهُ كَذَلِكَ إِنَّمَا يَخْشَى اللَّهَ
مِن عِبَادِهِ الْعُلَمَاءُ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ غَفُورٌ ﴿٥٨﴾

29. Дар ҳақиқат, касоне, ки китоби Аллохро меҳонанд ва намоз барпо медоранд ва аз он чи ба эшон рӯзӣ додаем, пинҳону ошкор инфоқ мекунанд, ба тичорате [пурсуд] умед доранд, ки ҳаргиз зиён [ва касодӣ] надорад

إِنَّ الَّذِينَ يَتْلُونَ كِتَابَ اللَّهِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَأَنْفَقُوا مِمَّا
رَزَقْنَاهُمْ سِرًّا وَعَلَانِيَةً يَرْجُونَ تِجَارَةً لَّن تَبُورَ ﴿٥٩﴾

30. То [Аллоҳ таоло] подошашонро ба тамомӣ бидиҳад ва аз фазли хеш бар [ҳаққи] онон биафзояд. Бе тардид, ӯ омурузандаи сипосгузор аст

لِيُؤْتِيَهُمْ أَجْرَهُمْ وَيَزِيدَهُمْ مِّن فَضْلِهِ إِنَّهُ غَفُورٌ شَكُورٌ ﴿٦٠﴾

31. [Эй Паёмбар] он чи аз ин китоб ба ту ваҳй кардем ҳақ аст ва он [китобҳои осмонӣ]-ро, ки пештар будааст, тасдиқ мекунад. Бе тардид, Аллоҳ таоло ба [ҳоли] бандагонаш огоҳ ва биност

وَالَّذِي أُوحِيَآ إِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ هُوَ الْحَقُّ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ
إِنَّ اللَّهَ بِعِبَادِهِ لَخَبِيرٌ بَصِيرٌ ﴿٦١﴾

32. Онгоҳ ин китоб [Қуръон]-ро ба гурӯҳе аз бандагонамон, ки баргузидем [уммати Муҳаммад] ба мерос додем; пас, [бархе] аз онон дар ҳаққи хеш ситамгоранд ва [бархе дигар] аз онон миёнарав ҳастанд ва [бархе] аз онон ба фармони Аллоҳ таоло дар некиҳо пештозанд. Ин [муслмонӣ ва баҳрамандӣ аз Қуръон, фазилат ва] бахшоиши бузург аст

ثُمَّ أَوْرَثْنَا الْكِتَابَ الَّذِينَ اصْطَفَيْنَا مِنْ عِبَادِنَا فَمِنْهُمْ ظَالِمٌ
لِّنَفْسِهِ وَمِنْهُمْ مُّقْتَصِدٌ وَمِنْهُمْ سَابِقٌ بِالْخَيْرَاتِ إِذِنَ اللَّهُ ذَلِكَ
هُوَ الْفَضْلُ الْكَبِيرُ ﴿٦٢﴾

33. [Подошашон] боғҳои ҷовидон [-и бихишти] аст, ки ба он ворид мешаванд. Дар он ҷо ба дастбандҳои аз тилло ва марворид ороста мегарданд ва либосашон аз ҳарир аст

جَنَّاتٍ عَدْنٍ يَدْخُلُونَهَا يُحَلَّوْنَ فِيهَا مِنْ أَسَاوِرَ مِن ذَهَبٍ وَلُؤْلُؤًا
وَلِبَاسُهُمْ فِيهَا حَرِيرٌ ﴿٦٣﴾

34. [Онон пас аз вуруд] мегӯянд: «Сипос [ва ситоиш] аз он Аллоҳ таоло аст, ки андӯхро аз мо дур кард. Ба ростӣ, ки Парвардигорамон омурузандаи сипосгузор аст

وَقَالُوا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَذْهَبَ عَنَّا الْحَزْنَ إِنَّ رَبَّنَا لَغَفُورٌ شَكُورٌ ﴿٦٤﴾

35. Он [маъбуде], ки аз фазли хеш моро дар ин сарои ҷовид ҷой дод; дар он ҷо ранҷе ба мо

الَّذِي أَحَلَّنَا دَارَ الْمُقَامَةِ مِن فَضْلِهِ لَا يَمَسُّنَا فِيهَا نَصَبٌ وَلَا
يَمَسُّنَا فِيهَا لُغُوبٌ ﴿٦٥﴾

намерасад ва дучори хастагӣ [ва касолат]
намешавем

36. Ва барои касоне, ки куфр варзидаанд оташи дузах [дар пеш] аст. На фармон [-и марг] бар онон чорӣ мешавад, то бимиранд ва на [чизе] аз азобаш бар онон коста мегардад. Мо ҳар носипосеро чунин чазо медиҳем

وَالَّذِينَ كَفَرُوا لَهُمْ نَارُ جَهَنَّمَ لَا يُقْضَىٰ عَلَيْهِمْ فَيَمُوتُوا وَلَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ مِنْ عَذَابِهَا كَذَلِكَ نَجْزِي كُلَّ كَافِرٍ ﴿٣٦﴾

37. [Дузахиён] Дар он [оташ] фарёд мезананд: «Парвардигоро, моро [аз ин азоб] берун овар, то ғайр аз он чи [пештар] мекардем, кори шоистае анҷом диҳем». [Ба онон гуфта мешавад] «Оё ба шумо [он қадар фурсат ва] умр наодем, то ҳар ки пандпазир аст, дар он [муддат] панд гирад? Ва [паёмбар низ ба унвони] бимдиҳанда наздатон омад; пас, [ҳоло ки итоат накардед, таъми азобро] бичашед, ки ситамгорон ҳеч ёригаре надоранд

وَهُمْ يَصْطَرِحُونَ فِيهَا رَبَّنَا أَخْرِجْنَا نَعْمَلْ صَالِحًا غَيْرَ الَّذِي كُنَّا نَعْمَلُ ۖ أَوَلَمْ نُعَمِّرْكُم مَّا يَتَذَكَّرُ فِيهِ مَن تَذَكَّرَ وَجَاءَكُمُ النَّذِيرُ فَذُوقُوا فَمَا لِلظَّالِمِينَ مِن نَّصِيرٍ ﴿٣٧﴾

38. Бе тардид, Аллоҳ таоло донои ниҳони осмонҳо ва замин аст [ва] Ёст, ки ба рози дилҳо доност

إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ غَيْبِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۗ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٣٨﴾

39. Ёст, ки шуморо дар замин чонишин [-и пешиниён] қарор дод; пас, ҳар ки куфр биварзад, куфраш ба зиёни худӣ ёст; ва кофиронро куфрашон назди Парвардгарашон ҷуз хашм [ва безорӣ] намеафзояд; ва кофиронро куфрашон ҷуз зиён [ва гуноҳ, чизе] намеафзояд

هُوَ الَّذِي جَعَلَكُمْ خَلَائِفَ فِي الْأَرْضِ ۖ فَمَن كَفَرَ فَعَلَيْهِ كُفْرُهُ ۖ وَلَا يَزِيدُ الْكَافِرِينَ كُفْرُهُمْ عِندَ رَبِّهِمْ إِلَّا مَقْتًا وَلَا يَزِيدُ الْكَافِرِينَ كُفْرُهُمْ إِلَّا خَسَارًا ﴿٣٩﴾

40. [Эй Паёмбар, ба мушрикон] бигӯ: «Он маъбудоне, ки ба ҷойи Аллоҳ таоло мехонед, нишонам диҳед, чи чизе аз заминро офаридаанд? Ё [ҳамроҳи Аллоҳ таоло] дар офариниши осмонҳо ширкат доштаанд? Ё ба онон [мушрикон] китобе додаем ва аз [маголиби] он нишокаи равшане [бар ҳаққонияти худ] доранд?» [Чунин нест] Балки ситамгорон [-и мушрик] ҷуз фиреб, ба якдигар ваъдае намедиҳанд

قُلْ أَرَأَيْتُمْ شُرَكَاءَكُمُ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِن دُونِ اللَّهِ أُرُونِي مَاذَا خَلَقُوا مِنَ الْأَرْضِ أَمْ لَهُمْ شِرْكٌ فِي السَّمَوَاتِ أَمْ آتَيْنَهُم كِتَابًا فَهُمْ عَلَىٰ بَيِّنَتٍ مِّنْهُ بَلْ إِن يَعِدُ الظَّالِمُونَ بَعْضُهُم بَعْضًا إِلَّا غُرُورًا ﴿٤٠﴾

41. Ба ростӣ, Аллоҳ таоло, ки осмонҳо ва заминро ниғаҳ медорад, то [аз масиру мадори худ]

﴿إِنَّ اللَّهَ يُنْسِكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ أَنْ تَزُولَا وَلَئِن زَالَتَا إِنْ أَمْسَكْتُمَا مِنْ أَحَدٍ مِّنْ بَعْدِهِ ۗ إِنَّهُ كَانَ حَلِيمًا غَفُورًا ﴿٤١﴾﴾

мунҳариф нашаванд ва агар инҳироф ёбанд, пас, аз Ҷ касе онҳоро ниғаҳ намедорад. Бе тардид, Аллоҳ таоло ҳамвора бурдбори омузанда аст

42. [Қофирон] Бо саҳтгарин савгандхояшон ба Аллоҳ таоло савганд ёд карданд, ки агар [паёмбари] бимдиҳандае бар эшон биёяд, аз ҳар уммате роҳёфтатаранд; аммо чун [Мухаммад ба унвони] бимдиҳандае наздашон омад, чуз дурӣ [ва нафрат аз ҳақ чизе] бар онон наафзуд

وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ لَئِن جَاءَهُمْ نَذِيرٌ لَّيَكُونُنَّ أَهْدَىٰ مِنَ
إِحْدَى الْأُمَمِ فَلَمَّا جَاءَهُمْ نَذِيرٌ مَّا زَادَهُمْ إِلَّا نُفُورًا ﴿٤٢﴾

43. [Савгандхояшон содиқона набуд; балки] Аз рӯи гарданкашӣ дар замин ва найранги зишт [буд] ва найранги зишт, чуз домангири соҳибаш намегардад. Пас, оё [қофирон чизе] чуз суннати [илоҳӣ ва кайфари] пешиниёро интизор доранд? Пас, ҳаргиз дар суннати Аллоҳ таоло табдиле намеёбӣ ва ҳаргиз дар суннати Аллоҳ таоло тағйире намеёбӣ

أَسْتَكْبَرُوا فِي الْأَرْضِ وَمَكْرُ السَّيِّئِ وَلَا يَحِيقُ الْمَكْرُ السَّيِّئِ إِلَّا
بِأَهْلِهِ فَهَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا سُنَّتَ الْأَوَّلِينَ فَلَن تَجِدَ لِسُنَّتِ اللَّهِ
تَبْدِيلًا وَلَن تَجِدَ لِسُنَّتِ اللَّهِ تَحْوِيلًا ﴿٤٣﴾

44. Оё [қофирон] дар замин гардиш накардаанд, то бубинанд саранҷоми касоне, ки пеш аз онон ва нерумандтар аз онон буданд, чи гуна шуд? Ҳеч чизе дар осмонҳо ва замин нест, ки Аллоҳро нотавон созад [ва аз ҳавзаи қудраташ берун равад]. Бе тардид, Ҷ ҳамвора донову тавоност

أَوَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِن
قَبْلِهِمْ وَكَانُوا أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُعْجِزَهُ مِن شَيْءٍ فِي
السَّمَوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ إِنَّهُ كَانَ عَلِيمًا قَدِيرًا ﴿٤٤﴾

45. Ва агар Аллоҳ таоло мардумро ба сабаби он чи кардаанд, мучозот мекард, ҳеч чунбандаеро бар пушти замин боқӣ намегузошт, аммо [муҳлат медихад ва кайфари] ононро то саромади муайяне ба таъхир меандозад; пас, хангоме ки ачалашон [дар қиёмат] фаро расад, яқинан, Аллоҳ таоло ба ҳоли бандагонаш биност.

وَلَوْ يُؤَاخِذُ اللَّهُ النَّاسَ بِمَا كَسَبُوا مَا تَرَكَ عَلَى ظَهْرهَا مِنْ دَابَّةٍ
وَلَكِن يُؤَخِّرُهُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى فَإِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ
بِعِبَادِهِ بَصِيرًا ﴿٤٥﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Ё, син.⁽¹⁾ يس ①
-
2. Савганд ба Қуръони ҳақим وَالْقُرْآنَ الْحَكِيمَ ②
-
3. Бе тардид, ту аз паёмбарон [-и Мо] ҳастӣ إِنَّكَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ③
-
4. [Ва] Бар роҳи рост [Ислом қарор дорӣ] عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ④
-
5. [Ин Қуръон] Фуруфиристодаи [Парвардигори] шикастнопазири меҳрубон аст تَنْزِيلَ الْعَزِيزِ الرَّحِيمِ ⑤
-
6. То мардумеро [дар бораи азоби қиёмат] бим диҳӣ, ки падаронашон ҳушдор наёфтаанд ва [бад-ин сабаб] онҳо низ ғофиланд لِتُنذِرَ قَوْمًا مَّا أُنذِرَ آبَاؤُهُمْ فَهُمْ غَافِلُونَ ⑥
-
7. Яқинан, фармон [-и азоби илоҳӣ] бар бештарашон таҳаккуқ ёфтааст; пас, [лаҷочат мекунад ва] имон намеоваранд لَقَدْ حَقَّ الْقَوْلُ عَلَىٰ أَكْثَرِهِمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ⑦
-
8. [Мисоли гумроҳии кофирон, чунон аст, ки гӯӣ] Мо бар гарданҳояшон занҷирҳое ниҳодаем, ки то зери манаҳояшон [печидашуда] аст, чунонки сарҳояшон боло мондааст [ва аз анҷоми ҳар хайре очизанд ва роҳи ҳидоятро намеёбанд] إِنَّا جَعَلْنَا فِي أَعْنَاقِهِمْ أَغْلَالًا فَهِيَ إِلَى الْأَذْقَانِ فَهُمْ مُقْمَحُونَ ⑧
-
9. Ва аз пеши рӯяшон деворе ва аз пушти сарашон низ деворе ниҳодаем ва чашмонашонро бо пардае пӯшонидаем; аз ин рӯст, ки [ҳақиқатро] намебинанд وَجَعَلْنَا مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ سَدًّا وَمِنْ خَلْفِهِمْ سَدًّا فَأَغْشَيْنَاهُمْ فَهُمْ لَا يُبْصِرُونَ ⑨
-
10. [Эй Паёмбар] барояшон яқсон аст, ки ононро бим диҳӣ ё надихӣ; [дар ҳар ҳол] имон намеоваранд وَسَوَاءٌ عَلَيْهِمْ ءَأَنذَرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنذِرْتَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ⑩
-
11. Чуз ин нест, ки ту ба касе бим медиҳӣ [ва ин қор барои касе суд дорад], ки пайрави Қуръон إِنَّمَا تُنذِرُ مَنِ اتَّبَعَ الذِّكْرَ وَخَشِيَ الرَّحْمَنَ بِالْغَيْبِ فَبَيِّنَةٌ بِمَعْفَرَةٍ وَأُجْرٌ كَرِيمٌ ⑪

(*) Ёсин (Ё, Син).

(1) Нигаред ба эзоҳи ояти 1 сураи Бақара.

бошад ва дар ниҳон аз [Парвардигори] Раҳмон битарсад; пас, Ёро [ки чунин аст] ба омуришиш ва подоши арчманд башорат бидех

12. Яқинан, Моем, ки мурдагонро зинда мекунем ва он чиро, ки аз пеш фиристодаанд ва осори [боқимонда аз] эшонро менависем; ва ҳама чизро дар Китоби равшан [Лавҳ-ул-махфуз] ба шумор овардаем

إِنَّا نَحْنُ نُحْيِي الْمَوْتَىٰ وَنَكْتُبُ مَا قَدَّمُوا وَآثَرَهُمْ وَكُلَّ شَيْءٍ أَحْصَيْنَاهُ فِي إِمَامٍ مُّبِينٍ ﴿١٢﴾

13. [Эй Паёмбар] барояшон [мочарои] мардуми он шахро мисол бизан, он гоҳ ки паёмбарон наздашон рафтанд

وَأَضْرَبَ لَهُمْ مَثَلًا أَصْحَابَ الْقَرْيَةِ إِذْ جَاءَهَا الْمُرْسَلُونَ ﴿١٣﴾

14. Ва вақте ду нафар аз паёмбаронро ба сӯяшон фиристодем; аммо [мардум] ононро дурӯғу ангоштанд; пас, бо фиристодани паёмбари савум он дуру [таъйид ва] таквият кардем. Онон [ба аҳолии шахр] мегуфтанд: «Мо фиристодагон [-и илоҳӣ] ба сӯи шумо ҳастем»

إِذْ أَرْسَلْنَا إِلَيْهِمُ اتْنَيْنِ فَكَذَّبُوهُمَا فَعَزَّزْنَا بِتَالِثٍ فَقَالُوا إِنَّا إِلَيْكُمْ مُّرْسَلُونَ ﴿١٤﴾

15. [Онон дар посух] гуфтанд: «Шумо чуз башаре хаммонанди мо нестед ва [Парвардигори] Раҳмон чизе [аз ваҳӣ] нозил накардааст. Шумо чуз дурӯғ намеғӯед»

قَالُوا مَا أَنْتُمْ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُنَا وَمَا أَنْزَلَ الرَّحْمَنُ مِن شَيْءٍ إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا تَكْذِبُونَ ﴿١٥﴾

16. [Паёмбарон] гуфтанд: «Парвардигорамон медонад, ки қатъан, ба сӯи шумо фиристода шудаем

قَالُوا رَبُّنَا يَعْلَمُ إِنَّا إِلَيْكُمْ لَمُرْسَلُونَ ﴿١٦﴾

17. Ва мо вазифае чуз расонидани ошкор [-и ваҳӣ] надорем»

وَمَا عَلَيْنَا إِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ ﴿١٧﴾

18. [Мардум] Гуфтанд: «Мо шуморо ба фоли бад гирифтаем. Агар [аз таблиғ] даст барнадоред, ҳатман, сангсоратон мекунем ва бе тардид, азоби дардноке аз [ҷониби] мо ба шумо хоҳад расид»

قَالُوا إِنَّا تَطَيَّرْنَا بِكُمْ لَئِن لَّمْ تَنْتَهُوا لَنَرْجُمَنَّكُمْ وَلَيَمَسَّنَّكُم مِّنَّا عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٨﴾

19. [Паёмбарон] Гуфтанд: «Шумии шумо бо худатон [ва ноши аз куфру гуноҳ] аст. Оё агар пандатон диҳанд, [онро шум мепиндоред?] балки [ҳақиқат ин аст, ки шумо дар иртиқоби гуноҳ] мардуми исрофкоред»

قَالُوا طَيَّرْنَاكُمْ مَعَكُمْ أَيْنَ ذُكِّرْتُمْ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ مُّسْرِفُونَ ﴿١٩﴾

20. Ва марде аз дуртарин нуктаи шаҳр шитобон омад [ва] гуфт: «Эй қавми ман, аз ин паёмбарон пайравӣ кунед»
وَجَاءَ مِنْ أَقْصَا الْمَدِينَةِ رَجُلٌ يَسْعَى قَالَ يَا قَوْمِ اتَّبِعُوا الْمُرْسَلِينَ ﴿٢٠﴾
21. Пайрави касоне бошед, ки аз шумо подоше намехоҳанд ва худ хидоят ёфтаанд
اتَّبِعُوا مَنْ لَا يَسْأَلُكُمْ أَجْرًا وَهُمْ مُهْتَدُونَ ﴿٢١﴾
22. Ва чаро маъбудеро напарастам, ки маро офаридааст ва [шумо низ] ба сӯяш бозгардонда мешавед?
وَمَا لِيَ لَا أَعْبُدُ الَّذِي فَطَرَنِي وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٢٢﴾
23. Оё ба ҷои Ӯ маъбудоне баргузинам, ки агар [Парвардигори] Раҳмон бихоҳад, газанде ба ман бирасонад, на шафоаташон бароям суде дорад ва на метавонанд [аз азоби илоҳӣ] начотам диҳанд?
أَتَتَّخِذُ مِنْ دُونِهِ آلِهَةً إِنْ يُرِدْنِ الرَّحْمَنُ بِضُرٍّ لَا تُغْنِ عَنِّي شَفَاعَتُهُمْ شَيْئًا وَلَا يُنْقِذُونَ ﴿٢٣﴾
24. Дар он сурат, яқинан, дар гумроҳии ошкоре хоҳам буд
إِنِّي إِذَا لَفِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٢٤﴾
25. Ман ба Парвардигоратон имон овардаам [ва аз марг харосе надорам] пас, суханонамро бишунавед
إِنِّي ءَامَنْتُ بِرَبِّكُمْ فَاسْمِعُونِ ﴿٢٥﴾
26. [Пас, чун он мард ба дасти қавмаш ба шаҳодат расид] Ба вай гуфта шуд: «Вориди бихишт шав». Ӯ гуфт: «Эй кош, қавми ман медонистанд,
قِيلَ ادْخُلِ الْجَنَّةَ قَالَ يَا لَيْتَ قَوْمِي يَعْلَمُونَ ﴿٢٦﴾
27. ки Парвардигорам маро омурзида ва гиромӣ доштааст»
بِمَا عَفَرَ لِي رَبِّي وَجَعَلَنِي مِنَ الْمُكْرَمِينَ ﴿٢٧﴾
28. Пас аз [шаҳодати] ӯ бар қавмаш ҳеч сипоҳе аз осмон нафиристомед ва [пеш аз ин низ] фуру фиристанда набудем
﴿وَمَا أَنْزَلْنَا عَلَى قَوْمِهِ مِنْ بَعْدِهِ مِنْ جُنْدٍ مِنَ السَّمَاءِ وَمَا كُنَّا مُنْزِلِينَ﴾ ﴿٢٨﴾
29. [Қайфарашон] Чуз як бонги маргбор набуд; пас, ба ногоҳ ҳамагӣ [мурда ва] хомӯш гаштанд
إِنْ كَانَتْ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً فَإِذَا هُمْ خَامِدُونَ ﴿٢٩﴾
30. Эй афсӯс, бар ин бандагон! Ҳеч паёмбаре ба сӯяшон наёмад, магар он ки масхарааш мекарданд
يَا حَسْرَةً عَلَى الْعِبَادِ مَا يَأْتِيهِمْ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٣٠﴾
31. Оё надиданд [ва намедонанд] ки қабл аз онон
أَلَمْ يَرَوْا كَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِنَ الْقُرُونِ أَنَّهُمْ إِلَيْهِمْ لَا يَرْجِعُونَ ﴿٣١﴾

чи бисёр наслхоро ҳалок кардаем, ки дигар назди инҳо [ба дунё] бознамегарданд?

32. Ва [рӯзи қиёмат] ҳеч кас нест, магар он ки хамағи назди Мо эҳзор мешаванд

وَإِنْ كُلُّ لَمَّا جَمِيعٌ لَدَيْنَا مُحْضَرُونَ ﴿٣٢﴾

33. Барои онон [ки қиёматро бовар надоранд] замини хушк нишонае [ибратомӯз] аст: Мо он [замин]-ро зинда кардем ва аз [хоки] он донаҳое рӯёнидем, ки [махлуқоти илоҳӣ] аз он меҳӯранд

وَأَيُّهُ لَهُمُ الْأَرْضُ الْمَيْتَةُ أَحْيَيْنَاهَا وَأَخْرَجْنَا مِنْهَا حَبًّا فَمِنْهُ يَأْكُلُونَ ﴿٣٣﴾

34. Ва дар он [замин] боғҳое аз нахл ва ангур падид овардем ва дар он чашмаҳо равон сохтем

وَجَعَلْنَا فِيهَا جَنَّاتٍ مِّنْ نَّخِيلٍ وَأَعْنَابٍ وَفَجْرْنَا فِيهَا مِنَ الْعُيُونِ ﴿٣٤﴾

35. То мардум аз мевааш бихӯранд, дар ҳоле ки ин [маҳсулот, хосили талоши онҳо нест ва онҳо]-ро бо дастони худ амал наовардаанд. Пас, оё сипос намегузоранд?

لِيَأْكُلُوا مِن ثَمَرِهِ وَمَا عَمِلَتْهُ أَيْدِيهِمْ أَفَلَا يَشْكُرُونَ ﴿٣٥﴾

36. Пок ва муназаҳ аст, он [Парвардигоре] ки хамаи нару модахоро офарида аст; аз он чи замин мерӯёнад [ғиёҳону дарахтон] ва аз худашон [инсонҳо] ва аз он чи намедонанд

سُبْحَانَ الَّذِي خَلَقَ الْأَزْوَاجَ كُلَّهَا مِمَّا تُثْبِتُ الْأَرْضُ وَمِنْ أَنْفُسِهِمْ وَمِمَّا لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٦﴾

37. Ва шаб барои онон нишонае [дигар аз кудрати илоҳӣ] аст, [ки] рӯзро аз он барканор мекунем ва ногаҳон [хама] дар торикӣ фуру мераванд

وَأَيُّهُ لَهُمُ اللَّيْلُ نَسَلَخَ مِنْهُ النَّهَارَ فَإِذَا هُم مُّظْلِمُونَ ﴿٣٧﴾

38. Ва хуршед [низ пайваста] ба сӯи қароргоҳаш дар ҳаракат аст. Ин тақдири [Парвардигори] шикастнопазиру доност

وَالشَّمْسُ تَجْرِي لِمُسْتَقَرٍّ لَّهَا ذَلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ ﴿٣٨﴾

39. Ва барои моҳ [низ] манзилгоҳҳое муқаррар намудаем, то [саранҷом аз курси комил ба ҳилол ва] ба шакли шоҳаи хушки хурмо бозгардад

وَالْقَمَرَ قَدَرْنَاهُ مَنَازِلَ حَتَّىٰ عَادَ كَالْعُرْجُونِ الْقَدِيمِ ﴿٣٩﴾

40. На хуршедро сазовор аст, ки [дар сайри худ] ба моҳ бирасад в на шаб бар рӯз пешӣ мегирад; ва ҳар як аз [ситорау сайёра] дар мадоре шиноваранд

لَا الشَّمْسُ يَنْبَغِي لَهَا أَنْ تُدْرِكَ الْقَمَرَ وَلَا اللَّيْلُ سَابِقُ النَّهَارِ وَكُلٌّ فِي فَلَكٍ يَسْبَحُونَ ﴿٤٠﴾

41. Нишонае [дигар аз кудрати Парвардигор] барои онон ин аст, ки падаронашонро дар киштӣ анбошта [аз сарнишин ва бор] ҳамл кардем

وَأَيُّهُ لَهُمُ أَنَا حَمَلْنَا ذُرِّيَّتَهُمْ فِي الْفُلِكِ الْمَشْحُونِ ﴿٤١﴾

42. Ҳамчунин, барояшон чизе ҳаммонанди он [кишти] офаридаем, ки савораш шаванд ﴿وَخَلَقْنَا لَهُمْ مِنْ مِثْلِهِ مَا يَرْكَبُونَ﴾ ٤٢
43. Агар бихоҳем, ғарқашон мекунем; дар ин сурат, на фарёдрасе доранд ва на [аз тақдири илоҳӣ] раҳой меёбанд ﴿وَإِنْ نَشَاءُ نُغْرِقُهُمْ فَلَا صَرِيحَ لَهُمْ وَلَا هُمْ يُنقَدُونَ﴾ ٤٣
44. Магар ин ки раҳмате аз чониби Мо [бинанд] ва бахрамандӣ [аз неъматҳои дунё] то замоне [муайян шомили ҳолашон шавад] ﴿إِلَّا رَحْمَةً مِنَّا وَمَتَاعًا إِلَىٰ حِينٍ﴾ ٤٤
45. Ва чун ба онон [мушрикони] гуфта мешавад: «Аз он чи пешорӯи шумост [азоби охира] ва он чи пушти сар мегузored [сахтиҳои дунё] парво кунед; бошад, ки мавриди раҳмат қарор гиред», [итоат намекунанд] ﴿وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّقُوا مَا بَيْنَ أَيْدِيكُمْ وَمَا خَلْفَكُمْ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ﴾ ٤٥
46. Ҳеч нишонае аз нишонаҳои [қудрат ва бузургии] Парвардигорашон бар онон арза намегардад, магар он ки аз он рӯй мегардонанд ﴿وَمَا تَأْتِيهِمْ مِنْ آيَةٍ مِنْ آيَاتِ رَبِّهِمْ إِلَّا كَانُوا عَنْهَا مُعْرِضِينَ﴾ ٤٦
47. Ва чун ба онон гуфта мешавад: «Аз он чи Аллоҳ таоло рӯзиятон кардааст, инфоқ кунед», касоне, ки куфр варзидаанд, ба онон, ки имон овардаанд мегӯянд: «Оё ба касе ғизо бидихем, ки агар Аллоҳ таоло мехост, [Худ] ба ӯ ғизо медод? Шумо чун дар гумроҳии ошқор нестед» ﴿وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ أَنْفِقُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ قَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ آمَنُوا أَنْ نَطْعَمُ مَنْ لَوْ يَشَاءُ اللَّهُ أَطْعَمَهُ إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ﴾ ٤٧
48. Ва [бо тамасхур ба муъминон] мегӯянд: «Агар ростгӯед, ин ваъда [қиёмат] қай хоҳад буд?» ﴿وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَذَا الْوَعْدُ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ﴾ ٤٨
49. [Ин мункирони қиёмат] чун дар интизори як бонги марғбор нестанд, ки ногаҳон, дар ҳоле ки саргарми чидол [дар умури дунё] хастанд, ононро фаро гирад ﴿مَا يَنْظُرُونَ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً تَأْخُذُهُمْ وَهُمْ يَخِصِّمُونَ﴾ ٤٩
50. Пас, [дар он хангом] наметавонанд [ба касе] васият кунанд ва на ба сӯи хонаводаи худ бозгарданд ﴿فَلَا يَسْتَطِيعُونَ تَوْصِيَةً وَلَا إِلَىٰ أَهْلِهِمْ يَرْجِعُونَ﴾ ٥٠
51. Ва [хангоме ки барои дувумин бор] дар сур дамида шавад ва ногаҳон аз қабрҳои ошқор [берун меоянд ва] ба сӯи Парвардигорашон мешитобанд ﴿وَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَإِذَا هُمْ مِنَ الْأَجْدَاثِ إِلَىٰ رَبِّهِمْ يَنْسِلُونَ﴾ ٥١

52. [Ва бо нобоварӣ] Мегӯянд: «Вой бар мо! Чи касе моро аз қабрҳоямон барангехт?» [Ба онон гуфта мешавад] «Ин ҳамон [рӯзе] аст, ки [Парвардигори] Раҳмон ваъда дода буд; ва паёмбарон [дар ин бора] рост мегуфтанд
- قَالُوا يَوَيْلَنَا مَنْ بَعَثَنَا مِنْ مَرْقَدِنَا هَذَا مَا وَعَدَ الرَّحْمَنُ وَصَدَقَ الْمُرْسَلُونَ ﴿٥٢﴾
53. [Барангехтани мурдагон аз гӯр] Чуз як бонги хавлноқ [дувумин дамидани сур] нест ва ногаҳон ҳамаро назди Мо ҳозир мекунад
- إِنْ كَانَتْ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً فَإِذَا هُمْ جَمِيعٌ لَدَيْنَا مُحْضَرُونَ ﴿٥٣﴾
54. Пас, [бидонед, ки] имрӯз, ба ҳеҷ кас ситае намешавад ва чуз дар баробари он чи [дар дунё] кардаед, чазо намебинед
- فَالْيَوْمَ لَا تُظْلَمُ نَفْسٌ شَيْئًا وَلَا تُنْجَزُونَ إِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٥٤﴾
55. Бе тардид, аҳли бихишт имрӯз бо шодмонӣ саргарм [-и неъматҳои илоҳӣ] ҳастанд
- إِنَّ أَصْحَابَ الْجَنَّةِ الْيَوْمَ فِي شُغْلٍ فَكِهِونَ ﴿٥٥﴾
56. Онон ва ҳамсаронашон дар сояҳо [-и густурдаи бихишти] бар тахтҳо таъя задаанд
- هُم وَأَزْوَاجُهُمْ فِي ظِلِّ عَلَى الْأَرْبَابِكِ مُتَكئونَ ﴿٥٦﴾
57. Дар он чо [хар гуна] мева ва хар чи бихоҳанд, барояшон [фароҳам] хаст
- لَهُمْ فِيهَا فَاكِهَةٌ وَلَهُمْ مَا يَدْعُونَ ﴿٥٧﴾
58. [Бартар аз ин неъматҳо] саломест, ки сухани Парвардигори меҳрубон аст
- سَلَامٌ قَوْلًا مِنْ رَبِّ رَحِيمٍ ﴿٥٨﴾
59. [Он гоҳ ба мушриқон хитоб мешавад] «Эй гунаҳкорон, имрӯз [аз муъминон] чудо шавед
- وَأَمْتَرُوا الْيَوْمَ أَيُّهَا الْمَجْرُمُونَ ﴿٥٩﴾
60. Эй фарзандони Одам, оё бо шумо паймон набастам [ва фармон надодам], ки шайтонро напарастед, [ки] қатъан ӯ душмани ошқори шумост?
- أَلَمْ أَعْهَدْ إِلَيْكُمْ يَبْنَىءَ آدَمَ أَنْ لَا تَعْبُدُوا الشَّيْطَانَ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ ﴿٦٠﴾
61. Ва ин ки [танҳо] Маро бипарастед, [ки] роҳи рост ҳамин аст?
- وَأَنْ أَعْبُدُونِي هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ ﴿٦١﴾
62. Ва бе тардид, шайтон бисёре аз шуморо гумроҳ сохт. Оё андеша намекардед?
- وَلَقَدْ أَضَلَّ مِنْكُمْ جِبَلًا كَثِيرًا أَفَلَمْ تَكُونُوا تَعْقلونَ ﴿٦٢﴾
63. Ин [ҳамон] дузахест, ки ба шумо ваъда дода мешуд
- هَذِهِ جَهَنَّمُ الَّتِي كُنْتُمْ تُوعَدُونَ ﴿٦٣﴾
64. Имрӯз ба сазои он ки куфр меварзидед, ба он [оташ] ворид шавед»
- أَصْلَوْهَا الْيَوْمَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٦٤﴾

65. Имрӯз бар дахонҳояшон муҳр мениҳем ва дастҳояшон бо Мо сухан мегӯянд ва пойҳояшон ба он чи мекарданд, гувоҳӣ медиҳанд

الْيَوْمَ نَخْتِمُ عَلَىٰ أَفْوَاهِهِمْ وَتُكَلِّمُنَا أَيْدِيهِمْ وَتَشْهَدُ أَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٦٥﴾

66. Ва агар бихоҳем, бе тардид, чашмонашонро маҳв мекунем, пас, [бо чашми баста] ба сӯйи [пули] сирот [аз якдигар] пешӣ мегиранд [то ба биҳишт роҳ ёбанд]; аммо магар кучоро мебинанд?

وَلَوْ نَشَاءُ لَطَمَسْنَا عَلَىٰ أَعْيُنِهِمْ فَاسْتَبَقُوا الصِّرَاطَ فَأَنَّىٰ يُبْصِرُونَ ﴿٦٦﴾

67. Ва агар бихоҳем [зоҳирашонро тағйир медиҳем ва чунон] ононро дар ҷои худ масх [ва замингир] мекунем, ки натавонанд гоме ба пеш бигуздоранд ё ба акиб бозгарданд

وَلَوْ نَشَاءُ لَمَسَخْنَاهُمْ عَلَىٰ مَكَانَتِهِمْ فَمَا اسْتَطَعُوا مُضِيًّا وَلَا يَرْجِعُونَ ﴿٦٧﴾

68. Ва Мо ба ҳар ки умри тӯлонӣ бидиҳем, дар офариниш дигаргунаш мекунем [ва ўро ба нотаवонии зеҳнӣ ва бадани даврони кӯдакӣ бармегардонем]. Пас, оё [дар бораи қудрати Парвардигор] намеандешанд?

وَمَنْ نُعَمِّرْهُ نُنَكِّسْهُ فِي الْخَلْقِ أَفَلَا يَعْقِلُونَ ﴿٦٨﴾

69. Ва Мо ба ӯ [Мухаммад] шеър наомӯхтаем ва [шоирӣ] шоистаи ӯ нест. Ин [ки омӯхтаем, чизе] нест, магар андарз ва Қуръоне равшан

وَمَا عَلَّمْنَاهُ الشِّعْرَ وَمَا يَنْبَغِي لَهُ إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ وَقُرْآنٌ مُّبِينٌ ﴿٦٩﴾

70. То ҳар киро зинда [-дил] бошад, бим диҳад ва азоб бар кофирон муҳаққак гардад

لِيُنذِرَ مَنْ كَانَ حَبًّا وَيَحِقَّ الْقَوْلُ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٧٠﴾

71. Оё надидаанд, ки Мо аз он чи дастҳоямон сохтааст, чаҳорпоёне барояшон офаридаем, ки молики онҳо ҳастанд?

أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّا خَلَقْنَا لَهُمْ مِنَّا عَمَلَتْ أَيْدِينَا أَنْعَمًا فَهُمْ لَهَا مَالِكُونَ ﴿٧١﴾

72. Ва онҳоро дар хидмати эшон гузоштаем, то бар бархе савор шаванд ва аз [гӯшти] бархе тағзия кунанд

وَدَلَّلْنَاهَا لَهُمْ فَمِنْهَا رَكُوبُهُمْ وَمِنْهَا يَأْكُلُونَ ﴿٧٢﴾

73. Ва аз он [ҳайвонот] баҳраҳои дигар ва нӯшиданиҳое [шир] доранд. Пас, оё сипос намегузоранд?

وَلَهُمْ فِيهَا مَنَافِعٌ وَمَشَارِبٌ أَفَلَا يَشْكُرُونَ ﴿٧٣﴾

74. [Бо ин ҳама неъмат мушрикони] ба ҷои Аллоҳ таоло маъбудоне баргузидаанд; ба ин умед, ки [аз сӯйи онҳо] ёрӣ шаванд

وَاتَّخَذُوا مِن دُونِ اللَّهِ آلِهَةً لَّعَلَّهُمْ يُبْصِرُونَ ﴿٧٤﴾

75. Он [маъбудҳои бечон] қодир ба ёришон нестанд; ва ин [мушрикони дар қиёмат] лашкаре

لَا يَسْتَطِيعُونَ نَصْرَهُمْ وَهُمْ لَهُمْ جُنْدٌ مُّحْضَرُونَ ﴿٧٥﴾

барои онҳо [бутҳо] хоҳанд буд, ки [ҳамагӣ дар оташи дузах] эҳзор мешаванд

76. [Эй Паёмбар] сухани онон туро ғамгин насозад. Бе тардид, Мо он чиро пинҳон мекунад ва ошкор месозанд, [ба ҳубӣ] медонем

فَلَا يَخْزُنكَ قَوْلُهُمْ إِنَّا نَعْلَمُ مَا يُبْشِرُونَ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٧٦﴾

77. Оё инсон надидааст, ки Мо ўро аз нутфае офаридаем [он гоҳ мароҳили рушдро тай кард ва] сипас душмане ошкор шуд?

أَوَلَمْ يَرَ الْإِنْسَانُ أَنَّا خَلَقْنَاهُ مِنْ نُطْفَةٍ فَإِذَا هُوَ خَصِيمٌ مُبِينٌ ﴿٧٧﴾

78. Ва барои Мо мисоле зад ва офариниши хешро фаромӯш кард [ва] гуфт: «Чи касе ин устухонхоро [дубора] зинда мекунад, дар ҳоле ки пӯсидааст?»

وَضَرَبَ لَنَا مَثَلًا وَنَسِيَ خَلْقَهُ قَالَ مَنْ يُعْجِبُ الْعِظْمَ وَهِيَ رَمِيمٌ ﴿٧٨﴾

79. Бигӯ: «ҳамон касе зиндааш мекунад, ки нахустин бор онро падид овард ва Ў ба ҳар офаринише доност

قُلْ يُحْيِيهَا الَّذِي أَنْشَأَهَا أَوَّلَ مَرَّةٍ وَهُوَ بِكُلِّ خَلْقٍ عَلِيمٌ ﴿٧٩﴾

80. Ҳамон ки аз дарахти сабз оташе бароятон падид овард ва шумо [дар сурати ниёз] худ аз он [дарахт] оташ меафрӯсед»

الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ مِنَ الشَّجَرِ الْأَخْضَرِ نَارًا فَإِذَا أَنْتُمْ مِنْهُ تُوقَدُونَ ﴿٨٠﴾

81. Оё касе, ки осмонҳо ва заминро офаридааст, наметавонад ҳаммонанди инҳоро [пас аз маргашон дубора] биофаринад? Оре [метавонад] ва Ў Офаринандаи доност

أَوَلَيْسَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ بِقَدِيرٍ عَلَىٰ أَنْ يَخْلُقَ مِثْلَهُمْ بَلَىٰ وَهُوَ الْخَلَّاقُ الْعَلِيمُ ﴿٨١﴾

82. Фармони Ў чун чизеро ирода кунад, танҳо ин аст, ки ба он мегӯяд: «Мавҷуд шав»; пас, [бедиранг] мавҷуд мешавад

إِنَّمَا أَمْرُهُ إِذَا أَرَادَ شَيْئًا أَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿٨٢﴾

83. Пас, пок ва муназзаҳ аст Парвардигоре, ки [ҳокимият ва] ихтиёри ҳама чиз ба дасти Ўст ва [ҳамагӣ] ба сӯи Ў бозгардонида мешавад

فَسُبْحَانَ الَّذِي بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٨٣﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Савганд ба фариштагони саф ба саф [ки барои парастии Парвардигор истодаанд] وَالصَّفَاتِ صَفًّا ❶

---

2. Ва савганд ба фариштагоне, ки абрхоро меронанд فَالزَّجْرَاتِ زَجْرًا ❷

---

3. Ва савганд ба фариштагоне, ки Куръон тиловат мекунанд فَالتَّلَايَاتِ ذِكْرًا ❸

---

4. [ки] Бе тардид, маъбуди шумо яқтост إِنَّ إِلَهُكُمْ لَوَاحِدٌ ❹

---

5. [Ҳамон] Парвардигори осмонҳову замин ва он чи миёни онҳост ва Парвардигори [хуршед дар ғурубгоҳҳо ва] тулубгоҳҳо رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَرَبُّ الْمَشْرِقِ ❺

---

6. Ба ростӣ, ки Мо осмони дунёро бо зевари ситорагон оростем إِنَّا زَيْنَا السَّمَاءِ الدُّنْيَا بِزِينَةِ الْكَوَاكِبِ ❻

---

7. Ва онро аз [дастрасии] ҳар шайтони саркаш хиғз кардем وَحَفِظًا مِّنْ كُلِّ شَيْطَانٍ مَّارِدٍ ❼

---

8. [Он шаётин ҳаргиз] наметавонанд [суханони фариштагони] олами болоро бишунаванд ва аз ҳар сӯ [бо шаҳобҳои оташин] тирборон мешаванд لَا يَسْمَعُونَ إِلَى الْمَلَأِ الْأَعْلَى وَيُقَذَّفُونَ مِنْ كُلِّ جَانِبٍ ❽

---

9. [Аз вуруди онон ба олами фариштагон чилавгирӣ мешавад ва ҳамвора ба] ақиб ронда мешаванд ва азоби ҷовидон [дар пеш] доранд دُحُورًا وَلَهُمْ عَذَابٌ وَاصِبٌ ❾

---

10. Магар касе, ки ногаҳон чизе [аз ғуфтуғӯи фариштагон]-ро дуздида ғӯш диҳад, ки [дар ин сурат] шаҳоби дурахшон ўро дунбол мекунад إِلَّا مَنْ خَطِفَ الْخَطْفَةَ فَأَتْبَعَهُ شِهَابٌ ثَاقِبٌ ❿

---

11. Аз онон [кофирон] бипурс, ки оё офариниши [пайкарҳои] онон саҳттар аст ё он чи ки Мо [аз فَأَسْتَفْتِيهِمْ أَهُمْ أَشَدُّ خَلْقًا أَمْ مَنِ خَلَقْنَا إِنَّا خَلَقْنَاهُمْ مِنْ طِينٍ لَّازِبٍ ⓫

(*) Соффот (Фариштагони сафбаста).

замину осмонхо ва чаҳони бекарон] офаридаем;
[дар ҳоле ки] Мо онҳоро аз гили [беарзиш ва]
часпида падид овардем

12. Ту [аз инкори онон] дар шигифтӣ ва онҳо [низ суханонатро дар бораи қиёмат] масҳара мекунанд بَلْ عَجَبْتَ وَيَسْخَرُونَ ﴿١٢﴾
13. Ва чун панд дода шаванд, намепазиранд وَإِذَا دُكِّرُوا لَا يَذْكُرُونَ ﴿١٣﴾
14. Ва чун нишонаҳои [дар мавриди ростгӯии Паёмбар] мебинанд, [онро] ба тамасхур мегиранд وَإِذَا رَأَوْا آيَاتِنَا يَسْتَسْخِرُونَ ﴿١٤﴾
15. Ва мегӯянд: «Ин [Қуръон чизе] нест, магар чодуе ошкор وَقَالُوا إِن هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿١٥﴾
16. Оё ҳангоме ки мурдем ва хок ва устухон шудем, барангехта хоҳем шуд? أَعَدَّا مِثْنًا وَكُنَّا ثُرَاتًا وَعِظْمًا أَءَنَّا لَمَبْعُوثُونَ ﴿١٦﴾
17. Оё падарони мо [низ барангехта мешаванд]?» أَوْءَابَاؤُنَا الْأَوْلُونَ ﴿١٧﴾
18. Бигӯ: «Оре, шумо, дар ҳоле ки хор ҳастед [зинда мешавед]» قُلْ نَعَمْ وَأَنْتُمْ دَاخِرُونَ ﴿١٨﴾
19. Пас, [вуқи киёмат] танҳо бо як бонг [-и саҳмнок] аст ва ногаҳон [ҳама аз кабрҳо берун меоянд ва дар интизори дастури Парвардигор, ваҳшати қиёматро] назорат мекунанд فَإِنَّمَا هِيَ زَجْرَةٌ وَاحِدَةٌ فَإِذَا هُمْ يَنْظُرُونَ ﴿١٩﴾
20. Ва мегӯянд: «Вой бар мо! Ин [ҳамон] рӯзи ҷазост» وَقَالُوا يَبُولْنَا هَذَا يَوْمَ الدِّينِ ﴿٢٠﴾
21. [Гуфта мешавад: Оре] ин ҳамон рӯзи довариест, ки дурӯғаш меангошted» هَذَا يَوْمُ الْفَصْلِ الَّذِي كُنْتُمْ بِهِء تَكْدِبُونَ ﴿٢١﴾
22. [Ба фариштагон гуфта мешавад] «Касонеро, ки [бо ширк ба ҳеш] ситам карданд, ё бо [ҳамфикрон ва] ҳаммонандҳояшон ﴿٢٢﴾ أَحْسَرُوا الَّذِينَ ظَلَمُوا وَأَزْوَاجَهُمْ وَمَا كَانُوا يَعْبُدُونَ ﴿٢٢﴾
23. ва он чи ба ҷои Аллоҳ таоло мепарастиданд, гирд оваред ва ба роҳи дузах ҳидояташон кунед ﴿٢٣﴾ مِنْ دُونِ اللَّهِ فَأَهْدُوهُمْ إِلَى صِرَاطِ الْجَحِيمِ ﴿٢٣﴾

24. Ва ононро ниғаҳ доред, ки, ҳатман, [пеш аз рафтан ба дузах] бозхост хоҳанд шуд وَقِفُّهُمْ إِنَّهُمْ مَسْئُولُونَ ﴿٢٤﴾
25. [Аз дузахиён мепурсанд] «Чаро [монанди дунё] аз якдигар ҳимоят намекунад?» مَا لَكُمْ لَا تَنصَرُونَ ﴿٢٥﴾
26. Балки имрӯз [ҳамагӣ] таслим [-и амри Парвардигор] ҳастанд بَلْ هُمْ الْيَوْمَ مُسْتَسْلِمُونَ ﴿٢٦﴾
27. Ва сарзанишқунон ба якдигар рӯ меоранд وَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَى بَعْضٍ يَتَسَاءَلُونَ ﴿٢٧﴾
28. [Ва ба роҳбарон ва бузургони худ] мегӯянд: «Шумо [барои ба куфр кашонондани мо бо иддаои дини ростин ва] аз ҷониби ҳақ ба суроғамон меомадед» قَالُوا إِنَّكُمْ كُنْتُمْ تَأْتُونَنَا عَنِ الْيَمِينِ ﴿٢٨﴾
29. [Роҳбаронашон] Мегӯянд: «Мо муқассир нестем], балки шумо худ имон надоштед قَالُوا بَلْ لَمْ تَكُونُوا مُؤْمِنِينَ ﴿٢٩﴾
30. Ва мо ҳеч тасаллуте бар шумо надоштем; балки шумо худ гурӯҳи саркаш будед وَمَا كَانَ لَنَا عَلَيْكُمْ مِّنْ سُلْطٰنٍ بَلْ كُنْتُمْ قَوْمًا طٰغِيْنَ ﴿٣٠﴾
31. Пас, [акнун] фармони мучозоти Парвардигорамон бар мо муҳаққақ шуда ва ба ростӣ, мо [ҳамагӣ азоби дузахро] чашандаем فَحَقَّ عَلَيْنَا قَوْلُ رَبِّنَا إِنَّا لَذٰلِقُونَ ﴿٣١﴾
32. Пас, шуморо гумроҳ намудем [чаро ки] дар ҳақиқат, худ низ гумроҳ будем» فَأَعْوَبْنٰكُمْ إِنَّا كُنَّا عَلٰوِيْنَ ﴿٣٢﴾
33. Пас, яқинан он рӯз ҳамаи [онон] дар азоб шариканд فَإِنَّهُمْ يَوْمَئِذٍ فِي الْعَذَابِ مُشْتَرِكُونَ ﴿٣٣﴾
34. Бе тардид, Мо бо гунаҳкорон инчунин [рафтор] мекунем إِنَّا كَذٰلِكَ نَفْعَلُ بِالْمُجْرِمِيْنَ ﴿٣٤﴾
35. Онон буданд, ки чун ба эшон гуфта мешуд: «Маъбуде [барҳақ] чуз Алло таоло нест» саркашӣ [ва такабур] мекарданд إِنَّهُمْ كَانُوا إِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا إِلٰهَ إِلَّا اللَّهُ يَسْتَكْبِرُونَ ﴿٣٥﴾
36. ва мегуфтанд: «Оё мо маъбудонамонро ба хотири [сухани] шоире девона раҳо кунем?» وَيَقُولُونَ إِنَّا لَنَارِكُوا إِلٰهَآ الْهَيْتَنَا لِسَاعِرٍ مَّجْنُونٍ ﴿٣٦﴾

37. [Чунин нест] балки ӯ ҳақ [тавҳид]- ро оварда
ва паёмбарони [пешин] - ро тасдиқ кардааст ﴿٣٧﴾ بَلْ جَاءَ بِالْحَقِّ وَصَدَقَ الْمُرْسَلِينَ
38. Шумо [кофирон], ҳатман, азоби дардноки
[дузах]-ро мечашед ﴿٣٨﴾ إِنَّكُمْ لَذَائِقُوا الْعَذَابِ الْأَلِيمِ
39. Ва чуз [дар баробари] он чи мекардед, мучозот
намешавед ﴿٣٩﴾ وَمَا تُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ
40. Ҳама азоб мебинанд, магар бандагони мухлиси
Аллоҳ таоло ﴿٤٠﴾ إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ
41. Онон [дар пешгоҳи Парвардигор ризку] рӯзии
мушаххасе доранд ﴿٤١﴾ أُولَٰئِكَ لَهُمْ رِزْقٌ مَّعْلُومٌ
42. [Анвои] меваҳо [-ро дар ихтиёр хоҳанд дошт]
ва гиромӣ дошта мешаванд ﴿٤٢﴾ فَوَٰكِهِ وَهُمْ مُكْرَمُونَ
43. Дар боғҳои пурнеъматӣ [биҳишт]
﴿٤٣﴾ فِي جَنَّاتِ النَّعِيمِ
44. Дар ҳоле ки муқобили якдигар бар тахтҳо
[тақя задаанд] ﴿٤٤﴾ عَلَىٰ سُرُرٍ مُّتَقَابِلِينَ
45. чоме аз шароби ноб [ва зулол] перомунашон
мегардонанд ﴿٤٥﴾ يُطَافُ عَلَيْهِمْ بِكَأْسٍ مِّن مَّعِينٍ
46. [Шаробе равшан ва] сафед, ки барои
нӯшандагонашон лаззатбахш аст ﴿٤٦﴾ بَيِّنَاءَ لَدَىٰ لِلشَّرِيبِينَ
47. [Шаробе, ки хуморӣ ва] сардардӣ дар нушиданаш
нест ва аз он маст намегарданд ﴿٤٧﴾ لَا فِيهَا غَوْلٌ وَلَا هُمْ عَنْهَا يُنرَفُونَ
48. Ва наздашон занони дуруштҷашм аст, ки
[танҳо ба шавҳарони худ] назар доранд ﴿٤٨﴾ وَعِنْدَهُمْ قَصِرَاتُ الْعُطْرِفِ عِينٌ
49. [Занон чунон сафедандоманд, ки] гӯё тухм
[-и парандагон] ҳастанд [ва зери пар ва боли
онҳо аз дастрасии ҳамагон] пинҳон мондаанд ﴿٤٩﴾ كَأَنَّهُنَّ بَيْضٌ مَّكْنُونٌ
50. [Биҳиштиён дар бораи рӯйдодҳои дунё суҳбат
мекунанд ва] бархе аз онон пурсишкунон рӯ
ба бархе дигар мекунанд ﴿٥٠﴾ فَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ يَتَسَاءَلُونَ

51. Яке аз онон мегӯяд: «Ман [дар дунё] ҳамнишине доштам
- قَالَ قَائِلٌ مِّنْهُمْ إِنِّي كَانَ لِي قَرِينٌ ﴿٥١﴾
-
52. [Ү пайваста] Мегуфт: Оё ту вокеан [ба қиёмат] бовар дорӣ?
- يَقُولُ أَأَيْتَكَ لَيِّنَ الْمُصَدِّقِينَ ﴿٥٢﴾
-
53. Оё хангоме ки мурдем ва хок ва устухон шудем, оё ҳақиқатан [зинда мешавем ва ба хотири қорхоямон] ба мо кайфар медиҳанд?»
- أَفَدَا مِنَّنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظْمًا أَءَنَّا لَمَدِينُونَ ﴿٥٣﴾
-
54. [Сипас, ба дӯстони бихиштиаш] мегӯяд: «Оё [шумо низ ҳамроҳи ман] сар мекашед [то бидонем ӯ кучост]?»
- قَالَ هَلْ أَنْتُمْ مُّطَّلِعُونَ ﴿٥٤﴾
-
55. Он гоҳ худи ӯ сар мекашад ва ӯро дар миёни дузах мебинад
- فَأَطَّلَعَ فَرَءَاهُ فِي سَوَاءِ الْجَحِيمِ ﴿٥٥﴾
-
56. Ба ӯ мегӯяд: «Ба Аллоҳ таоло савганд, ки наздик буд маро [бо васвасаҳои қуфромезаг] нобуд сози
- قَالَ تَأَلَّوْا لِي إِذْ كِدْتَ تَتْرَدِينَ ﴿٥٦﴾
-
57. Агар неъматӣ [ҳидоятӣ] Парвардигорам набуд, ман низ аз ҳозиршудагон [дар дузах] будам»
- وَلَوْلَا نِعْمَةُ رَبِّي لَكُنْتُ مِنَ الْمُحْضَرِينَ ﴿٥٧﴾
-
58. [Он гоҳ ба бихиштиён мегӯяд] «Оё мо дигар марге нахоҳем дошт
- أَفَمَا نَحْنُ بِمَبْتَلِينَ ﴿٥٨﴾
-
59. чуз марги нахустин, ва азоб намешавем?
- إِلَّا مَوْتَنَا أَوْ لَوْ وَمَا نَحْنُ بِمُعَذَّبِينَ ﴿٥٩﴾
-
60. Ба ростӣ, ки ин ҳамон комёбии бузург аст
- إِنَّ هَذَا لَهُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٦٠﴾
-
61. Аҳли амал бояд барои чунин [подош] бикӯшанд
- لِيُمَثِّلَ هَذَا فَلَيعْمَلِ الْعَامِلُونَ ﴿٦١﴾
-
62. Оё ин [неъматӣ бихишт, қаримонатар ва] барои пазирай беҳтар аст ё дарахти зақум [дар дузах]?
- أَذَلِكَ خَيْرٌ نُزُلًا أَمْ شَجَرَةُ الزَّقُّومِ ﴿٦٢﴾
-
63. Бе тардид, Мо он дарахтро мояи озмоиши ситамгорони [мушрик] додаем [чаро ки мегӯянд: «Ҳеч дарахте дар оташ намерӯяд»]
- إِنَّا جَعَلْنَاهَا فِتْنَةً لِلظَّالِمِينَ ﴿٦٣﴾
-
64. Дар ҳақиқат, он [мояи азоб] дарахте аст, ки аз жарфои дузах мерӯяд
- إِنَّهَا شَجَرَةٌ تَخْرُجُ فِي أَصْلِ الْجَحِيمِ ﴿٦٤﴾

65. Меваҳояш [чунон бадманзар аст, ки] гӯё сарҳои шаётин аст طَلَعَهَا كَأَنَّهٗ رُءُوسُ الشَّيْطَانِ ﴿٦٥﴾
66. Онон [дузахиён] аз [меваҳои талхи] он мехӯранд ва шикамҳоро аз онҳо анбошта мекунанд فَإِنَّهُمْ لَأَكْبُونَ مِنْهَا فَمَا لِيُونِ مِنْهَا الْبَطُونَ ﴿٦٦﴾
67. Он гоҳ рӯи ин [ғизои нопок, ба чойи нӯшидани] омезаҳои аз оби чӯшон доранд ثُمَّ إِنَّ لَهُمْ عَلَيْهَا لَشَوْبًا مِّنْ حَمِيمٍ ﴿٦٧﴾
68. Сипас, яқинан, бозгашташон ба дузах аст ثُمَّ إِنَّ مَرْجِعَهُمْ لَإِلَى الْجَحِيمِ ﴿٦٨﴾
69. Онон падарони худро гумроҳ ёфтанд إِنَّهُمْ أَلْفَوْا آبَاءَهُمْ ضَالِّينَ ﴿٦٩﴾
70. Ва [ҳамчунон] дар пайи онон мешитофтанд فَهُمْ عَلَىٰ آثَارِهِمْ يُهْرَعُونَ ﴿٧٠﴾
71. Ва, ҳатман, қабл аз онон низ бештари пешиниён гумроҳ шуданд وَلَقَدْ ضَلَّ قَبْلَهُمْ أَكْثَرُ الْأُولِينَ ﴿٧١﴾
72. Ва бе тардид, Мо миёнашон хушдордиҳандагон [-и бисёр] фиристодем وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا فِيهِمْ مُّنذِرِينَ ﴿٧٢﴾
73. Пас, бингар, ки саранҷоми хушдорёфтагон чи гуна буд فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُنذَرِينَ ﴿٧٣﴾
74. [Ҳама гирифтори азоб шуданд] магар бандагони мухлиси Аллоҳ таоло إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ ﴿٧٤﴾
75. Нух ба даргоҳи Мо дуо кард ва [Мо] чи наку иҷобаткунанда будем! وَلَقَدْ نَادَيْنَا نُوْحًا فَلَنِعْمَ الْمُجِيبُونَ ﴿٧٥﴾
76. Ва ӯ ва хонаводаашро [бо ҳамроҳи муъминон] аз балои бузурги [туфон] начот додем وَنَجَّيْنَاهُ وَأَهْلَهُ مِنَ الْكَرْبِ الْعَظِيمِ ﴿٧٦﴾
77. Ва [пас аз туфон, фақат пайравони муъмин ва] хонаводаи ӯро [дар замин] боқӣ гузоштем وَجَعَلْنَا ذُرِّيَّتَهُ هُمُ الْبَاقِينَ ﴿٧٧﴾
78. Ва барояш дар миёни ояндагон [номи нек] бар чой ниҳодем وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي الْآخِرِينَ ﴿٧٨﴾
79. Салом [ва ситоиши] чаҳониён бар Нух бод سَلَّمَ عَلَىٰ نُوْحٍ فِي الْعَلَمِينَ ﴿٧٩﴾
80. Ба ростӣ Мо накукоронро, инчунин, подош медиҳем إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿٨٠﴾

81. Бе тардид, ӯ аз бандагони муъмини Мо буд ﴿٨١﴾ إِنَّهُر مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ
82. Он гоҳ дигаронро [ки дар туфон монда буданд] гарк кардем ﴿٨٢﴾ تُمْ أَعْرِفُنَا الْأَخْرِينَ
83. Ва, хатман, Иброхим аз пайравони ӯ [Нух] буд ﴿٨٣﴾ وَإِنَّ مِنْ شَيْعَتِهِ لِإِبْرَاهِيمَ
84. [Ёд кун аз] хангоме ки вай бо дили пок [ва холи аз ширк] ба [даргоҳи] Парвардигораш омад ﴿٨٤﴾ إِذْ جَاءَ رَبَّهُ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ
85. Он гоҳ ки ба падар ва қавмаш гуфт: «Чи чизе мепарастед? ﴿٨٥﴾ إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَاذَا تَعْبُدُونَ
86. Оё ба чойи Аллоҳ таоло ин маъбудони дурӯғинро мецоҳед? ﴿٨٦﴾ أَيْفُكَا ءَالِهَةً دُونَ اللَّهِ تُرِيدُونَ
87. Гумонатон дар бораи Парвардигори чахониён чист?» ﴿٨٧﴾ فَمَا ظَنَنْتُمْ بِرَبِّ الْعَالَمِينَ
88. Сипас нигоҳе ба ситорагон афканд [ва андешид] ﴿٨٨﴾ فَتَنظَرَ نَظْرَةً فِي السُّجُومِ
89. Ва гуфт: «Ман беморам [ва дар чашн ширкат намекунам]» ﴿٨٩﴾ فَقَالَ إِنِّي سَقِيمٌ
90. Мардум ӯро тарк карданд ва рафтанд ﴿٩٠﴾ فَتَوَلَّوْا عَنْهُ مُدْبِرِينَ
91. Он гоҳ пинҳонӣ назди бутҳояшон рафт ва [бо тамасхур] гуфт: «Чи з намехуред? ﴿٩١﴾ فَرَاغَ إِلَى ءَالِهَتِهِمْ فَقَالَ أَلَا تَأْكُلُونَ
92. Шуморо чи шудааст, ки сухан намегӯед?» ﴿٩٢﴾ مَا لَكُمْ لَا تَنْطِقُونَ
93. Сипас бо дасти рости худ зарбаҳои [муҳкам] бар онҳо ворид овард [ва чуз бути бузург ҳамаро шикаст] ﴿٩٣﴾ فَرَاغَ عَلَيْهِمْ ضَرْبًا بِالْيَمِينِ
94. Пас, қавмаш шитофтанд ва ба сӯи ӯ омаданд ﴿٩٤﴾ فَأَقْبَلُوا إِلَيْهِ يَرْفُُونَ
95. [Иброхим] гуфт: «Оё чизеро, ки худ метарошед, мепарастед? ﴿٩٥﴾ قَالَ أَتَعْبُدُونَ مَا تَنْجِتُونَ
96. Ва ҳол он ки Аллоҳ таоло [ҳам] шумо ва [ҳам] он чиро анҷом медиҳед офаридааст ﴿٩٦﴾ وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ وَمَا تَعْمَلُونَ

97. [Вакте бутпарастон аз посух дармонданд] Гуфтанд: «Барояш бинои [баланд] бисозед ва ўро дар оташ биафканед» ﴿قَالُوا ابْنُوا لَهُ بُنْيَانًا فَأَلْفُوهُ فِي الْجَحِيمِ﴾ ٩٧
98. Пас, барои [нобудии] ў найранг хостанд, [вале] Мо ононро паст ва [мағлуб] сохтем [ва оташ бар Иброҳим сард ва беасар шуд] ﴿فَارَادُوا بِهِ كَيْدًا فَجَعَلْنَاهُمُ الْأَسْفَلِينَ﴾ ٩٨
99. Ва гуфт: «Ман ба сӯи [сарзамини дигаре барои ибодати] Парвардигорам меравам ва ў хидоятам хоҳад кард ﴿وَقَالَ إِنِّي ذَاهِبٌ إِلَىٰ رَبِّي سَيَهْدِينِ﴾ ٩٩
100. Парвардигоро, ба ман [фарзанде] аз шоистагон ато кун» ﴿رَبِّ هَبْ لِي مِنَ الصَّالِحِينَ﴾ ١٠٠
101. Мо [дуояшро мустачоб кардем ва] ўро ба таваллуди писари бурдборе башорат додем ﴿فَبَشِّرْنَهُ بَعْلِمٍ حَلِيمٍ﴾ ١٠١
102. Ва чун [Исмоил] ба [синни навчавонӣ ва] ҳадди талаш [ва ҳамкорӣ] бо ў [Иброҳим] расид, ба вай гуфт: Писарам, дар хоб [ба ман ваҳй мешавад ва] мебинам, ки туро забҳ мекунам. Назарат дар ин бора чист?» [Исмоил] гуфт: «Падарҷон, он чиро ки ба ту амр шудааст анҷом бидех. Иншоаллоҳ маро [дар баробари ин фармон] шикебо хоҳӣ ёфт» ﴿فَلَمَّا بَلَغَ مَعَهُ السَّعْيَ قَالَ يَبْنَئُ إِنِّي أَرَىٰ فِي الْمَنَامِ أَنِّي أَذْبَحُكَ فَانظُرْ مَاذَا تَرَىٰ قَالَ يَتَأْتٍبِ أَفْعَلٌ مَا تُؤْمَرُ سَتَجِدُنِي إِن شَاءَ اللَّهُ مِنَ الصَّادِقِينَ﴾ ١٠٢
103. Пас, чун ҳар ду таслими [фармони Парвардигор] шуданд ва [Иброҳим] ўро бо гуна [бар ҳок] ниҳод ﴿فَلَمَّا أَسْلَمَا وَتَلَّهُ لِلْجَبِينِ﴾ ١٠٣
104. Ба ў нидо додем, ки «Эй Иброҳим! ﴿وَنَدَيْنَهُ أَنِ يَتَابِرْهِمِ﴾ ١٠٤
105. Яқинан хобатро таҳаққуқ бахшидӣ». Мо накукоронро чунин подош медиҳем ﴿فَدَّ صَدَقَاتِ الرَّيْأِ إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ﴾ ١٠٥
106. Бе тардид, ин [хоб] озмоише ошкор буд [ва Иброҳим аз он сарбаланд берун омад] ﴿إِنَّ هَذَا لَهُوَ الْبَلَاءُ الْمُبِينُ﴾ ١٠٦
107. Ва [ҷони] ўро дар баробари қурбонии бузурге бозхаридем ﴿وَقَدَيْنَهُ بِذَيْعٍ عَظِيمٍ﴾ ١٠٧
108. Ва барояш дар миёни ояндагон [номи нек] бар ҷой ниҳодем ﴿وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي الْآخِرِينَ﴾ ١٠٨

109. Салом бар Иброхим سَلَّمَ عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ ﴿١٣١﴾
-
110. Мо накукоронро чунин подош медихем كَذَٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿١٣٢﴾
-
111. Бе тардид, ӯ аз бандагони муъмини Мо буд إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٣٣﴾
-
112. Ва ӯро ба [таваллуди] Исҳоқ, ки паёмбаре аз шоистагон буд, башорат додем وَبَشِّرْنَاهُ بِإِسْحَاقَ نَبِيًّا مِّنَ الصَّالِحِينَ ﴿١٣٤﴾
-
113. [Мо] Ба ӯ ва Исҳоқ баракат додем, ва [бархе] аз афроди дудмонашон накуор буданд ва [бархе дигар] ошкоро нисбат ба хештан ситамгор буданд وَبَرَكْنَا عَلَيْهِ وَعَلَىٰ إِسْحَاقَ وَمِن ذُرِّيَّتِهِمَا مُحْسِنٌ وَظَالِمٌ لِّنَفْسِهِ مُبِينٌ ﴿١٣٥﴾
-
114. Ва ба ростӣ, бар Мӯсо ва Ҳорун миннат ниҳодем وَلَقَدْ مَتَنَّا عَلَىٰ مُوسَىٰ وَهَارُونَ ﴿١٣٦﴾
-
115. Ва он дуру хамроҳи қавмашон аз андуҳи бузург [ситами Фиръавн ва хатари ғарк шудан дар Нил] начот додем وَنَجَّيْنَاهُمَا وَقَوْمَهُمَا مِنَ الْكَرْبِ الْعَظِيمِ ﴿١٣٧﴾
-
116. Ва ёриашон кардем, то пируз шуданд وَنَصَّرْنَاهُمْ فَكَانُوا هُمُ الْغَالِبِينَ ﴿١٣٨﴾
-
117. Ва ба он ду китоби равшангар [Таврот] додем وَأَتَيْنَاهُمَا الْكِتَابَ الْمُسْتَبِينَ ﴿١٣٩﴾
-
118. Ва ба роҳи рост ҳидояташон кардем وَهَدَيْنَاهُمَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ ﴿١٤٠﴾
-
119. Ва барояшон дар миёни ояндагон [номи нек] бар чой ниҳодем وَتَرَكْنَا عَلَيْهِمَا فِي الْأَخْرِينِ ﴿١٤١﴾
-
120. Салом бар Мӯсо ва Ҳорун سَلَّمَ عَلَىٰ مُوسَىٰ وَهَارُونَ ﴿١٤٢﴾
-
121. Мо накукоронро чунин подош медихем إِنَّا كَذَٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿١٤٣﴾
-
122. Бе тардид, он ду бандагони муъмини Мо буданд إِنَّهُمَا مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٤٤﴾
-
123. Ва, ҳатман, Илёс [низ] яке аз паёмбарони [Мо] буд وَإِنَّ إِلْيَاسَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٤٥﴾
-
124. [Ёд кун аз] Ҳангоме ки ӯ ба қавмаш гуфт: «Оё [аз Аллоҳ таоло] парво намекунед? إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٤٦﴾

125. Оё [бути] «Баъл»-ро [ба парастииш] мехонед ва бехтарин офарандаро раҳо мекунед?
 أَتَدْعُونَ بَعْلًا وَتَذَرُونَ أَحْسَنَ الْخَالِقِينَ ﴿١٢٥﴾
126. Аллоҳ таоло [-ро тарк мекунед], ки Парвардигори шумо ва Парвардигори падаронатон аст?
 اللَّهُ رَبُّكُمْ وَرَبُّ آبَائِكُمُ الْأُولَىٰ ﴿١٢٦﴾
127. Аммо ўро дурўғгӯ ангоштанд ва мусалламан, [барои азоб] ҳозир карда мешаванд
 فَكَذَّبُوهُ فَإِنَّهُمْ لَمُحْضَرُونَ ﴿١٢٧﴾
128. Магар бандагони мухлиси Аллоҳ таоло
 إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلِصِينَ ﴿١٢٨﴾
129. Мо барояш дар миёни ояндагон [номи нек] бар чой ниҳодем
 وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي الْآخِرِينَ ﴿١٢٩﴾
130. Салом бар Илёс
 سَلَّمَ عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ ﴿١٣٠﴾
131. Ба ростӣ, Мо накукоронро чунин подош медихем
 إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿١٣١﴾
132. Бе тардид, ў аз бандагони муъмини Мо буд
 إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٣٢﴾
133. Ва ҳатман, Лут [низ] яке аз паёмбарони [Мо] буд
 وَإِنَّ لُوطًا لَّمِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٣٣﴾
134. [Ёд кун аз] ҳангоме ки ў ва ҳамаи хонаводаашро начот додем
 إِذْ نَجَّيْنَاهُ وَأَهْلَهُ وَأَجْمَعِينَ ﴿١٣٤﴾
135. Магар пиразане, ки аз боқимондагон [дар азоб] буд
 إِلَّا عَجُوزًا فِي الْغَيْرِينَ ﴿١٣٥﴾
136. Сипас дигаронро ҳалок кардем
 ثُمَّ دَمَرْنَا الْآخَرِينَ ﴿١٣٦﴾
137. Ва шумо [дар сафар ба сарзамини Шом] субҳгоҳон бар [вайронаҳои шаҳрҳои] онон мегузаред,
 وَإِنَّكُمْ لَتَمُرُونَ عَلَيْهِمْ مُّصْبِحِينَ ﴿١٣٧﴾
138. ва шабонгоҳ. Оё намеандешед [ва ибрат намегиред]?
 وَيَالَيْلٍ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٣٨﴾
139. Ва, ҳатман, Юнус [низ] яке аз паёмбарони [Мо] буд
 وَإِنَّ يُونُسَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٣٩﴾
140. [Ёд кун аз] ҳангоме ки [хашмгин аз куфри қавмаш, бидуни иҷозати Парвардигор] ба киштии анбошта [аз мусофир ва бор] гурахт
 إِذْ أَبَقَ إِلَى الْفُلِّكَ الْمَشْحُونِ ﴿١٤٠﴾

141. Пас, [чун киштӣ дар холи ғарқ шудан буд, Юнус ҳамроҳи мусофирон барои берун андохтани бархе афрод] куръа андохтанд ва бозанда шуд [ва ўро ба дарё андохтанд]
142. Сипас моҳии [бузурге] ўро балъид [фуру бурд], дар ҳоле ки [худро ба хоители тарки вазифа] сарзаниш мекард
143. Пас, агар дар зумраи тасбеҳгӯёни [Парвардигор] набуд,
144. Яқинан, то рӯзе, ки [мардум] барангехта мешаванд, дар шиками он [моҳӣ] боқӣ мемонд
145. Он гоҳ ўро дар ҳоле ки [заъиф ва] бемор буд ба сарзамини хушк [ва бегиёҳ] афкандем
146. Ва бар [сари] ў бутайи каду рӯендем [то аз соя ва меваҳояш баҳра гирад]
147. Ва [дубора] ўро ба сӯйи сад ҳазор нафар ё бештар [ба рисолат] фиристодем
148. Пас, онон имон оварданд ва Мо низ то муддате [аз неъматҳои зиндагӣ] баҳрамандашон сохтем
149. Пас, аз эшон [мушрикони] бипурс, оё духтарҳо барои Парвардигори ту ва писарҳо барои онҳост?
150. Оё Мо фариштагонро духтар офаридем ва онҳо хузур доштанд?
151. Огоҳ бош! Онон аз [рӯи тухмат ва] дурӯғгӯй
152. мегӯянд: «Аллоҳ таоло фарзанд дорад» ва, яқинан, дурӯғ мегӯянд
153. Оё [Аллоҳ таоло] духтаронро бар писарон тарҷех додааст?
154. Шуморо чи шудааст? Чи гуна ҳукм мекунад?

فَسَاهَمَ فَكَانَ مِنَ الْمُدْحَضِينَ ﴿١٤١﴾

فَأَلْتَمَعَهُ الْحَوْتُ وَهُوَ مُلِيمٌ ﴿١٤٢﴾

فَلَوْلَا أَنَّهُ كَانَ مِنَ الْمُسَبِّحِينَ ﴿١٤٣﴾

لَلْبَيْتِ فِي بَطْنِهِ إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿١٤٤﴾

فَنَبَذْنَاهُ بِالْعَرَاءِ وَهُوَ سَقِيمٌ ﴿١٤٥﴾

وَأُنَبِّئُكَ عَلَيْهِمْ شَجْرَةً مِّن يَفْطِينِ ﴿١٤٦﴾

وَأَرْسَلْنَاهُ إِلَى مِائَةِ أَلْفٍ أَوْ يَزِيدُونَ ﴿١٤٧﴾

فَتَأْمَنُوا فَمَتَّعْنَاهُمْ إِلَىٰ حِينٍ ﴿١٤٨﴾

فَأَسْقَتْنَاهُمْ أَلْرَبَّكَ الْبَنَاتِ وَلَهُمُ الْبَنُونَ ﴿١٤٩﴾

أَمْ خَلَقْنَا الْمَلَائِكَةَ إِنْتِنَا وَهُمْ شَاهِدُونَ ﴿١٥٠﴾

أَلَا إِنَّهُمْ مِّنْ إِفْكِهِمْ لَيَقُولُونَ ﴿١٥١﴾

وَلَدَ اللَّهُ وَإِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿١٥٢﴾

أَصْطَفَى الْبَنَاتِ عَلَى الْبَنِينَ ﴿١٥٣﴾

مَا لَكُمْ كَيْفَ تَحْكُمُونَ ﴿١٥٤﴾

155. Оё [намеандешед ва] панд намегиред? ﴿١٥٥﴾ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ
156. Оё [бар иддаои ботили хеш] далели равшане доред? ﴿١٥٦﴾ أَمْ لَكُمْ سُلْطَنٌ مُّبِينٌ
157. Пас, агар ростгӯед, китобатонро биёваред ﴿١٥٧﴾ فَأَنُؤُوا بِكِتَابِكُمْ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ
158. [Мушрикон] байни Ў [Аллоҳ таоло] ва фариштагон, хешовандӣ коил шудаанд; дар холе ки фариштагон ба якин медонанд, ки [мушрикон рӯзи қиёмаг барои ҳисобрасӣ] эҳзор мешаванд ﴿١٥٨﴾ وَجَعَلُوا بَيْنَهُ وَبَيْنَ الْجَنَّةِ نَسَبًا وَلَقَدْ عَلِمَتِ الْجِنَّةُ إِنَّهُمْ لَمُحْضَرُونَ
159. Аллоҳ таоло аз он чи [мушрикон] тавсиф мекунанд, муназзах аст ﴿١٥٩﴾ سُبْحٰنَ اللّٰهِ عَمَّا يُصِفُونَ
160. [Мардум дар тавсифи Парвардигор, сухани газоф мегӯянд] магар бандагони мухлиси Аллоҳ таоло ﴿١٦٠﴾ اِلَّا عِبَادَ اللّٰهِ الْمُخْلِصِينَ
161. Пас, шумо [мушрикон] ва он чи мепарастед, ﴿١٦١﴾ فَإِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُونَ
162. [харгиз] гумрохгари [касе аз дини ҳақ] нестед ﴿١٦٢﴾ مَا أَنْتُمْ عَلَيْهِ بِفَاتِنِينَ
163. Магар он ки [ба тақдири илоҳӣ] аҳли дузах бошад ﴿١٦٣﴾ اِلَّا مَنْ هُوَ صَالِ الْجَحِيمِ
164. Ва [фариштагон мегӯянд]: «Ҳеч як аз мо нест, магар он ки мақоми мушаххасе [дар пешгоҳи илоҳӣ] дорад ﴿١٦٤﴾ وَمَا مِنَّا اِلَّا لَهُ مَقَامٌ مَّعْلُومٌ
165. Моем, ки [барои парастии ва ниёиш ба даргоҳи Парвардигор] ба саф истодаем ﴿١٦٥﴾ وَاِنَّا لَنَحْنُ الصّٰفُّوْنَ
166. Ва бе тардид, моем, ки тасбеҳгӯи [Ў] ҳастем» ﴿١٦٦﴾ وَاِنَّا لَنَحْنُ الْمُسَبِّحُونَ
167. Ва [кофирон, пеш аз биъсаг] хамвора мегуфтанд: ﴿١٦٧﴾ وَاِن كَانُوْا لَيَقُولُوْنَ
168. «Агар китобе аз [китобҳои осмонии] пешиниён наздамон буд, ﴿١٦٨﴾ لَوْ اَنَّ عِنْدَنَا ذِكْرًا مِّنَ الْاَوَّلِيْنَ
169. яқинан, аз бандагони мухлиси Аллоҳ таоло мешудем» ﴿١٦٩﴾ لَكُنَّا عِبَادَ اللّٰهِ الْمُخْلِصِينَ

170. Аммо [хангоме ки паёмбар бо Куръон ба сӯяшон омад, ҳаққонияти] онро инкор карданд; пас, ба зудӣ [натичаи ин қорашонро] хоҳанд донист فَكَفَرُوا بِهِ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿١٧٠﴾
171. Ва ҳатман суҳанони Мо дар бораи бандагони фиристодамон аз пеш содир шудааст وَلَقَدْ سَبَقَتْ كَلِمَتُنَا لِعِبَادِنَا الْمُرْسَلِينَ ﴿١٧١﴾
172. Онон, ҳатман, аз ҷониби Мо ёрӣ шудаанд إِنَّهُمْ لَهُمُ الْمَنْصُورُونَ ﴿١٧٢﴾
173. Ва бе тардид, лашкари Мо пирӯзанд وَإِنَّ جُنَدَنَا لَهُمُ الْغَالِبُونَ ﴿١٧٣﴾
174. Пас, [эй Паёмбар] то муддате аз онон [мушрикон] рӯй бигардон فَتَوَلَّ عَنْهُمْ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿١٧٤﴾
175. Ва ононро [дар хангоми нузули азоб] бингар; пас, ба зудӣ худ [низ натичаи қуфрашонро] хоҳанд дид وَأَبْصُرَهُمْ فَسَوْفَ يُبْصِرُونَ ﴿١٧٥﴾
176. Оё онон азоби моро ба шитоб хосторанд? أَفِعْدَابِنَا يَسْتَعْجِلُونَ ﴿١٧٦﴾
177. Он гоҳ ки [азоби илоҳӣ] бар хонаҳояшон фуруд ояд, чи бад аст бомдоди хушдорёфтагон! فَإِذَا نَزَلَ بِسَاحَتِهِمْ فَسَاءَ صَبَاحُ الْمُنْذِرِينَ ﴿١٧٧﴾
178. Ва то муддате аз онон рӯй бигардон وَتَوَلَّ عَنْهُمْ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿١٧٨﴾
179. Ва ононро [дар хангоми нузули азоб] бингар; пас, ба зудӣ худ [низ натичаи қуфрашонро] хоҳанд дид وَأَبْصُرْ فَسَوْفَ يُبْصِرُونَ ﴿١٧٩﴾
180. Пок ва муназаҳ аст Парвардигорат - Парвардигори иззат ва қудрат-аз он чи [мушрикон ба дуруғ] васф мекунанд سُبْحٰنَ رَبِّكَ رَبِّ الْعِزَّةِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿١٨٠﴾
181. Ва салом бар паёмбарон وَسَلَامٌ عَلَى الْمُرْسَلِينَ ﴿١٨١﴾
182. Ва сипос [ва ситоиш] аз они Аллоҳ таоло-Парвардигори ҷаҳониён- аст وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٨٢﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Сод.⁽¹⁾ Савганд ба Куръони пандомӯз [ки Аллох таоло ҳеч шарике надорад] صَّ وَأَلْفُ رِءَانٍ ذِي الذِّكْرِ ①
-
2. Аммо кофирон гирифтори таассуб [-у чоҳилият] ва ситезанд بَلِ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي عِزَّةٍ وَشِقَاقٍ ②
-
3. Чи бисёр наслҳои кофирро пеш аз онон халок кардем, ки [дар хангоми нузули азоб] фарёд мезаданд, аммо [он замон дигар] хангоми начот набуд كَمْ أَهْلَكْنَا مِنْ قَبْلِهِمْ مِنْ قَرْنٍ فَنَادَوا وَعَلَىٰ حِينٍ مِّنَاصٍ ③
-
4. Мушрикони аз ин ки бимдихандае аз миёни худашон ба суроғашон омадааст, ибрази шигифти карданд ва гуфтанд: «Ин мард чодугару дурӯғуст وَعَجِبُوا أَنْ جَاءَهُمْ مُنذِرٌ مِنْهُمْ وَقَالَ الْكٰفِرُونَ هَذَا سَلْجُ كَذٰبٍ ④
-
5. Оё ба чойи маъбудони мухталиф маъбуде ягона қарор додааст? Воқеан, қори ачибе аст? أَجْعَلِ الْأَلِهَةَ إِلٰهًا وَاحِدًا إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ عَجَابٌ ⑤
-
6. Бузургонашон ба по хостанд [ва ба пайравони худ гуфтанд]: «Биравед ва бар [парастишу хифзи] маъбудонатон истодагарӣ кунед. Бе тардид, [Муҳаммад бо] ин қор хостааст [ки шуморо гумроҳ кунад ва худро ба раёсат бирасонад] وَأَنْطَلَقَ الْمَلَأُ مِنْهُمْ أَنْ آمَسُوا وَأَصْبَرُوا عَلَىٰ آئِهِتِكُمْ إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ يُرَادُ ⑥
-
7. Мо ин [назарияи тавҳид]-ро ҳатто дар оини масеҳият ҳам нашнодаем. Ин суҳан чуз дурӯғ [чизе] нест مَا سَمِعْنَا بِهَذَا فِي الْمِلَّةِ الْآخِرَةِ إِنْ هَذَا إِلَّا آخْتِلَافٌ ⑦
-
8. Оё аз миёни [ҳамаи] мо Куръон ба ӯ нозил шудааст? [Чунин нест, ки онон мегӯянд] Балки онон дар [асли] ваҳйи Ман тардид доранд ва ханӯз азоби Маро начашаидаанд أَنْزَلَ عَلَيْهِ الذِّكْرُ مِنْ بَيْنِنَا بَلْ هُمْ فِي شَكٍّ مِنْ ذِكْرِي بَلْ لَمَّا يَدُوْفُوا عَدَابٍ ⑧
-
9. Оё ганҷинаҳои раҳмати Парвардигори шикастнопазири бахшандаат наздашон ҳаст? أَمْ عِنْدَهُمْ خَزَائِنُ رَحْمَةِ رَبِّكَ الْعَزِيزِ الْوَهَّابِ ⑨

(1) Нигаред ба эзоҳи ояти 1 сураи Бақара.

10. Оё фармонравои осмонҳо ва замин ва байни онҳо ҳастанд? [Агар чунин аст] Бо васоил [-у имконоти худ ба осмон] авҷ бигиранд [ва монеи нузули ваҳй гарданд]
11. [Ин кофирон] Лашкаре шикастхӯрда аз ҷумла соири гурӯҳҳо [ва аҳзоби муҳолифи паёмбарон] ҳастанд
12. Пеш аз онон низ қавми Нух ва Од ва Фиръавни соҳибсипоҳ низ [паёмбарони Моро] тақзиб карданд
13. Қавми Самуд ва қавми Лут ва асҳоби Айка [қавми Шуайб] низ аз он гурӯҳҳо буданд [ки паёмбаронро тақзиб карданд]
14. Ҳар як [аз ин гурӯҳҳо] паёмбарон [-и худ]-ро тақзиб карданд ва кайфари ман [дар мавридашон] таҳаққуқ ёфт
15. Инон фақат бонге саҳмнокро интизор мекашанд, ки ҳеҷ бозгаште надорад
16. [Бо тамасхур] Меғуянд: «Парвардигоро, пеш аз фаро расидани рӯзи ҳисоб баҳраи моро [аз азоб] ба шитоб бидех»
17. [Эй паёмбар] Дар баробари гуфторашон шикебо бош ва аз Довуд, бандаи тавонманди Мо ёд кун, ки ҳамвора [бо тавба ва анҷоми кори хайр ба даргоҳи мо] бозмегашт
18. Мо кӯҳхоро ба ӯ ба хидмат гумоштем, ки ҳамнаво бо ӯ шомгоҳон ва бомдодон [Парвардигорро] тасбеҳ мегуфтанд
19. Ва парандагонро [низ ба хидмат гумоштем], ки гирд меомаданд ва ҳамагӣ мутеаш буданд [ва бо вай дар зикри Парвардигор ҳамовозӣ мекарданд]
20. Мо фармонравоинашро устувор намудем ва ба ӯ паёмбарӣ ва каломе файсалабахш ато кардем

أَمْ لَهُمْ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا فَلْيَرْتَقُوا فِي الْأَسْبَابِ ﴿١٠﴾

جُنُودًا مَّا هُنَالِكَ مَهْزُومٌ مِّنَ الْأَحْزَابِ ﴿١١﴾

كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَعَادٌ وَفِرْعَوْنُ ذُو الْأَوْتَادِ ﴿١٢﴾

وَتَمُودُ وَقَوْمُ لُوطٍ وَأَصْحَابُ لَيْكَةِ أُولَئِكَ الْأَحْزَابُ ﴿١٣﴾

إِن كُلُّ إِلَّا كَذَّبَ الرَّسُلَ فَحَقَّ عِقَابِ ﴿١٤﴾

وَمَا يَنْظُرُ هَؤُلَاءِ إِلَّا صَبْحَةً وَاحِدَةً مَّا لَهَا مِنْ فَوَاقِ ﴿١٥﴾

وَقَالُوا رَبَّنَا عَجِّلْ لَنَا قِطْنَا قَبْلَ يَوْمِ الْحِسَابِ ﴿١٦﴾

أَصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَاذْكُرْ عَبْدَنَا دَاوُدَ ذَا الْأَيْدِ إِنَّهُ أَوَّابٌ ﴿١٧﴾

إِنَّا سَخَّرْنَا الْجِبَالَ مَعَهُ يُسَبِّحُنَ بِالْعَشِيِّ وَالْإِشْرَاقِ ﴿١٨﴾

وَالظَّيْرِ مَحْشُورَةً كُلٌّ لَهُ أَوَّابٌ ﴿١٩﴾

وَسَدَدْنَا مُلْكَهُ وَاَتَيْنَاهُ الْحِكْمَةَ وَفَضَّلْنَا الْخِطَابِ ﴿٢٠﴾

21. Оё хабари афроде ба ту расидааст, ки барои додхоҳӣ [ба суроғи Довуд омаданд ва] аз девори ибодатгоҳаш боло рафтанд?

﴿وَهَلْ أَتَاكَ نَبُوءُ الْخَصِمِ إِذْ تَسْوَرُوا الْمِحْرَابَ ﴿٢١﴾﴾

22. Чун [бидуни иттилоъ] бар Довуд ворид шуданд, аз диданашон ба ваҳшат афтод; онон гуфтанд: «Натарс, мо ду нафари шоқӣ [шикояткунанда] ҳастем, ки яке бар дигаре ситам кардааст. Миёнамон ба адолат доварӣ кун ва аз ҳақ дур нашав ва моро ба роҳи рост ҳидоят кун»

﴿إِذْ دَخَلُوا عَلَىٰ دَاوُدَ فَفَرَعَ مِنْهُمْ قَالُوا لَا تَخَفْ خَصَمَانِ بَغِي بَعْضُنَا عَلَىٰ بَعْضٍ فَأَحْكُم بَيْنَنَا بِالْحَقِّ وَلَا تُشْطِطْ وَاهْدِنَا إِلَىٰ سَوَاءِ الصِّرَاطِ ﴿٢٢﴾﴾

23. [Яке аз онон гуфт] «Ин мард бародари ман аст. Ё наваду нух меш дорад ва ман як меш дорам ва [ба исрор] мегӯяд: «Он [як меш]-ро ҳам ба ман во гузор» ва дар баҳс бар ман пирӯз шудааст»

﴿إِنَّ هَذَا أَخِي لَهُ تِسْعٌ وَتِسْعُونَ نَعَجَةً وَإِي نَعَجَةٌ وَاحِدَةٌ فَقَالَ أَكْفِلْنِيهَا وَعَزَّنِي فِي الْخِطَابِ ﴿٢٣﴾﴾

24. [Довуд] Гуфт: «Мусалламан, ӯ бо хостани меши ту [барои афзудан] ба мешҳои худаш бар ту ситам кардааст ва бисёре аз шарикон [ва ҳамкорон] дар ҳаққи якдигар ситам мекунад, магар касоне, ки имон овардаанд ва корҳои шоиста анҷом додаанд, ки [онҳо низ] бисёр нодиранд». Довуд [ки бидуни тавзеҳ хоستان аз тарафи дигар ҳукм содир карда буд] мутаваҷҷеҳ шуд, ки имтиҳонаш кардаем. Он гоҳ аз Парвардигораш омуриш хост ва бо фурутанӣ ба замин афтод ва [ба даргоҳи илоҳӣ] тавба кард

﴿قَالَ لَقَدْ ظَلَمَكَ بِسُؤَالِ نَعَجَتِكَ إِلَىٰ نِعَاجِهِ وَإِنَّ كَثِيرًا مِّنَ الْخُلَطَاءِ لِيَبْغِيَ بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ إِلَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَقَلِيلٌ مَّا هُمْ وَظَنَّ دَاوُدُ أَنَّمَا فَتَنَّاهُ فَاسْتَغْفَرَ رَبَّهُ وَخَرَّ رَاكِعًا وَأَنَابَ ﴿٢٤﴾﴾

25. Пас, уро ба хогири он [хато] бахшидем ва барояш дар пешгоҳи худ мақоме воло қарор додем ва [дар охираг] бозгашти некуе хоҳад дошт

﴿فَعَفَرْنَا لَهُ ذَٰلِكَ وَإِنَّ لَهُ عِنْدَنَا لَازِلْفَىٰ وَحَسَنَ مَّآبٍ ﴿٢٥﴾﴾

26. Эй Довуд, мо туро дар замин халифа ва фармонраво қарор додем; Пас, дар миёни мардум ба ҳақ доварӣ кун ва пайрави ҳаво [-и нафс] набош, ки аз роҳи Аллоҳ таоло гумроҳат мекунад. Бе гумон касоне, ки аз роҳи Аллоҳ таоло гумроҳ мешаванд, ба сазои он ки рӯзи ҳисобро фаромӯш кардаанд, азоби шадиде [дар пеш] доранд

﴿يَا دَاوُدُ إِنَّا جَعَلْنَاكَ خَلِيفَةً فِي الْأَرْضِ فَاحْكُم بَيْنَ النَّاسِ بِالْحَقِّ وَلَا تَتَّبِعِ الْهَوَىٰ فَيُضِلَّكَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ إِنَّ الَّذِينَ يَضِلُّونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ يَمَّا نُسَأَلُ يَوْمَ الْحِسَابِ ﴿٢٦﴾﴾

27. Мо осмон ва замин ва он чиро, ки миёни онҳост, беҳуда наофаридаем. Ин гумони кофирон аст. Пас, вай бар кофирон аз оташи дузах!

﴿وَمَا خَلَقْنَا السَّمَاءَ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا بَطْلًا ذَٰلِكَ ظَنُّ الَّذِينَ كَفَرُوا فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنَ النَّارِ ﴿٢٧﴾﴾

28. Оё касоне, ки имон овардаанд ва корҳои шоиста анҷом додаанд, монанди касоне ба ҳисоб меоварем, ки дар замин табаҳкорӣ кардаанд? Оё парҳезкоронро монанди бадкорон ба ҳисоб меоварем?
- أَمْ نَجْعَلُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ كَالْمُفْسِدِينَ فِي الْأَرْضِ أَمْ نَجْعَلُ الْمُتَّقِينَ كَالْفَجَّارِ ﴿٢٨﴾
29. [Эй Муҳаммад, ин Қуръон] Китобест пурбаракат, ки бар ту нозил кардем, то [мардум] дар оёташ биандешанд ва хирадмандон панд гиранд
- كَتَبْنَا أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ مُبَارَكًا لِيَدَّبَّرُوا ءَايَاتِهِ وَلِيَتَذَكَّرَ أُولُو الْأَلْبَابِ ﴿٢٩﴾
30. Мо Сулаймонро ба Довуд ато кардем, неку бандае буд ва ҳамвора [ба даргоҳи Парвардигораш] тавба мекард
- وَوَهَبْنَا لِذَاوُدَ سُلَيْمَانَ نِعْمَ الْعَبْدُ إِنَّهُ أَوَّابٌ ﴿٣٠﴾
31. [Ёд кун] Он гоҳ ки асргоҳон аспҳои асил [ва тундпо] барояш оварданд
- إِذْ عَرَضَ عَلَيْهِ بِالْعِيسَى الصَّفِينَتِ الْجِيَادُ ﴿٣١﴾
32. [Сулаймон саргарми тамошои аспҳо шуд ва вақти намоз гузашт.] Он гоҳ гуфт: «Ба ростӣ, ки дӯстии ин аспҳо, маро аз ёди Парвардигорам ғофил кард, то он ки [хуршед] дар пардаи мағриб пинҳон шуд
- فَقَالَ إِنِّي أَحْبَبْتُ حُبَّ الْخَيْرِ عَنْ ذِكْرِ رَبِّي حَتَّى تَوَارَثَ بِالْحَبَابِ ﴿٣٢﴾
33. [Бори дигар] Онҳоро назди ман бозгардонед». Он гоҳ [ба нишонаи вақф дар роҳи Аллоҳ таоло] ба соку гардани аспҳо даст кашид
- رُدُّوهَا عَلَيَّ فَطَفِقَ مَسْحًا بِالسُّوقِ وَالْأَعْنَاقِ ﴿٣٣﴾
34. Сулаймонро озмудем ва часади навзодеро [ки бидуни таваккал бар Аллоҳ таоло муштоқона дар интизори таваллудаш буд] бар тахташ афкандем [то дарёбад, ки қудрат ба тамоӣ дар ихтиёри Аллоҳ таоло аст]. Он гоҳ [тавба кард ва ба даргоҳи илоҳӣ] бозгашт
- وَلَقَدْ فَتَنَّا سُلَيْمَانَ وَأَلْقَيْنَا عَلَى كُرْسِيِّهِ جَسَدًا ثُمَّ أَنَابَ ﴿٣٤﴾
35. Гуфт: «Парвардигоро, маро биомурз ва ҳукумате ба ман арзонӣ дор, ки пас аз ман беназир бошад, ки бахшоянда Туй, Ту»
- قَالَ رَبِّ اغْفِرْ لِي وَهَبْ لِي مُلْكًا لَا يَنْبَغِي لِأَحَدٍ مِّنْ بَعْدِي إِنَّكَ أَنْتَ الْوَهَّابُ ﴿٣٥﴾
36. Пас, [Мо] бодро дар хидматаш гумоштем, ки ҳар кучо ирода мекард, ба фармони Ӯ ба оромӣ равон мешуд
- فَسَخَّرْنَا لَهُ الرِّيحَ تَجْرِي بِأَمْرِهِ رُخَاءً حَيْثُ أَصَابَ ﴿٣٦﴾
37. Ва ҳар бинокор ва ғаввосе аз чинниёро [ки мехост, ба фармонаш даровардем]
- وَالشَّيْطِينَ كُلَّ بَنَّاءٍ وَعَوَّاصٍ ﴿٣٧﴾

38. Ва [гурӯхи] дигаре [аз чиниён]-ро [ки ҳамагӣ] дар гулу занчир буданд, [таҳти султааш] даровардем
وَعَاخِرِينَ مُقَرَّنِينَ فِي الْأَصْفَادِ ﴿٣٨﴾
39. [Ба ӯ гуфтем] «Ин атои Мост, пас, [ба ҳар кас меҳохӣ] бибаш ва аз ҳар ки меҳохӣ, боз дор. Ҳисобе бар ту нест»
هَذَا عَطَاؤُنَا فَامْنُنْ أَوْ أَمْسِكْ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٣٩﴾
40. Бе тардид, барои Сулаймон дар пешгоҳи худ мақоми воло қарор додем ва [дар охираг] бозгаште неку хоҳад дошт
وَإِنَّ لَهُ عِنْدَنَا لَزُلْفَىٰ وَحَسَنَ مَّآبٍ ﴿٤٠﴾
41. [Эй паёмбар] Аз бандаи Мо Аюб ёд кун, он гоҳ ки Парвардигорашро нидо дод, ки: «Шайтон маро ба ранчу дард овардааст»
وَأَذْكُرْ عَبْدَنَا أَيُّوبَ إِذْ نَادَىٰ رَبَّهُ أَنِّي مَسَّنِيَ الشَّيْطَانُ بِنُصْبٍ وَعَذَابٍ ﴿٤١﴾
42. [Ба ӯ фармон додем] «Пойи худро бар замин бикӯб [то чашмае бичӯшад]. Ин чашмасоре хунук барои шуштушӯ ва ошомиданист»
أَرْكُضْ بِرِجْلِكَ هَذَا مُغْتَسَلٌ بَارِدٌ وَشَرَابٌ ﴿٤٢﴾
43. Ва хонаводаашро [ки аз даст дода буд] дучанд ба вай бахшидем, то [нишонаи] раҳмате аз ҷониби Мо ва андарзе барои хирадмандон бошад
وَوَهَبْنَا لَهُ أَهْلَهُ وَمِثْلَهُم مَّعَهُمْ رَحْمَةً مِنَّا وَذِكْرَىٰ لِأُولِي الْأَلْبَابِ ﴿٤٣﴾
44. Ва [ба ӯ фармон додем] «Дастае аз шоҳаҳо [-и бориқро] баргир ва бо он [ҳамсаратро] бизан ва савгандатро [ки дар ҳангоми ҳашм ёд карда будӣ] нашикан. Бе тардид, ӯ марди шикебое буд. Чи неку бандае! Ба ростӣ, ки ӯ бисёр тавбакор буд
وَخُذْ بِيَدِكَ ضِغْتًا فَاضْرِبْ بِهِ وَلَا تَحْنُتْ إِنَّآ وَجَدْنَاهُ صَابِرًا نِّعَمَ الْعَبْدِ إِنَّهُ أَوَّابٌ ﴿٤٤﴾
45. Ва [эӣ паёмбар] аз бандагони Мо Иброҳим ва Исҳоқ ва Яъқуб, ки тавонманду бобасират буданд
وَأَذْكُرْ عَبْدَنَا إِبْرَاهِيمَ وَأِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ أُولِي الْأَيْدِي وَالْأَبْصَارِ ﴿٤٥﴾
46. Мо бо [мавҳибати] ёди охираг ба онон хулуси вижае бахшидем
إِنَّا أَخْلَصْنَاهُمْ بِخَالِصَةٍ ذِكْرَىٰ الدَّارِ ﴿٤٦﴾
47. Онон дар пешгоҳи Мо некард ва баргузида буданд
وَإِنَّهُمْ عِنْدَنَا لَمِنَ الْمُصْطَفَيْنَ الْأَخْيَارِ ﴿٤٧﴾
48. Ва [низ] ёд кун аз Исмоил ва Ясаъ ва Зулқифл, ки ҳамагӣ аз некон буданд
وَأَذْكُرْ إِسْمَاعِيلَ وَالْيَسَعَ وَذَا الْكِفْلِ وَكُلٌّ مِنَ الْأَخْيَارِ ﴿٤٨﴾
49. Ин [Қуръон] пандест ва бе гумон, парҳезгорон [дар бихишт] манзилгоҳе неку хоҳанд дошт
هَذَا ذِكْرٌ وَإِنَّ لِلْمُتَّقِينَ لِحُسْنِ مَّآبٍ ﴿٤٩﴾

50. Боғҳое ҷовидон, ки дарҳояш ба рӯяшон кушодааст جَنَّتِ عَدْنٍ مُّفْتَحَةً لَهُمُ الْأَبْوَابُ ﴿٥٠﴾
51. Он ҷо, дар ҳоле ки бар тахтҳо таъя задаанд, дастури меваҳои фарон ва нӯшиданӣ медиҳанд مُتَّكِبِينَ فِيهَا يَدْعُونَ فِيهَا بِفَنكِهَةٍ كَثِيرَةٍ وَشَرَابٍ ﴿٥١﴾
52. Ва наздашон занони дуруштгашм аст, ки [танҳо ба шавҳарони худ] назар доранд ва [ҳамагӣ] ҳамсин ҳастанд ﴿٥٢﴾ وَعِنْدَهُمْ قَصِيرَاتُ الْظَّرْفِ أَثْرَابٌ ﴿٥٢﴾
53. Ин ҳамон неъматҳоест, ки барои рӯзи ҳисоб ба шумо ваъда дода мешавад هَذَا مَا تُوْعَدُونَ لِيَوْمِ الْحِسَابِ ﴿٥٣﴾
54. Ин ризку рӯзӣ аз ҷониби Мост, ки ҳаргиз [қатъ намешавад ва] поён наменпазирад إِنَّ هَذَا لَرِزْقُنَا مَا لَهُ مِنْ نَفَادٍ ﴿٥٤﴾
55. Ин [подоши парҳезкорон] аст ва саркашон бадтарин бозгаштро доранд هَذَا وَإِنَّ لِلظَّالِمِينَ لَشَرَّ مَقَابٍ ﴿٥٥﴾
56. [Ҳамон] Дузах, ки дар он ворид мешаванд ва чи бад қароргоҳе аст! جَهَنَّمَ يَصْلَوْنَهَا فَيَسَّ الْمِهَادُ ﴿٥٦﴾
57. Ин [мучозот] оби ҷӯшон ва хунобаи чирколудест, ки бояд аз он бичашанд هَذَا فَلْيَذُوقُوهُ حَمِيمٌ وَعَسَاقٌ ﴿٥٧﴾
58. Ва ҷуз инҳо кайфарҳои гуногуни дигаре ҳаммонанди он доранд وَعَاخِرٌ مِنْ شَكْلِهِمْ أَزْوَاجٌ ﴿٥٨﴾
59. [Ба раҳбарони дузахӣ гуфта мешавад] «Ин гурӯҳ низ ҳамроҳи шумо [ба дузах] дармеоянд». [Онон посух медиҳанд] «Хуш омад бар онон мабод! Чаро ки ба оташ дармеоянд» هَذَا فَوْجٌ مُّقْتَضِمٌ مَعَكُمْ لَا مَرْحَبًا بِهِمْ إِنَّهُمْ صَالُوا النَّارِ ﴿٥٩﴾
60. [Пайравон] Мегӯянд: «Балки, шуморо хушомад мабод, ки ин [азоб]-ро пеши пойи мо ниҳодед. Пас, [дузах] чи бад қароргоҳе аст!» قَالُوا بَلْ أَنْتُمْ لَا مَرْحَبًا بِكُمْ أَنْتُمْ قَدَّمْتُمُوهُ لَنَا فَيَسَّ الْقَرَارُ ﴿٦٠﴾
61. [Сипас] Мегӯянд: «Парвардигоро, ҳар кас, ки ин [азоб]-ро барои Мо фароҳам кардааст, азобашро дар оташ дучанд кун» قَالُوا رَبَّنَا مَنْ قَدَّمَ لَنَا هَذَا فَزِدْهُ عَذَابًا ضِعْفًا فِي النَّارِ ﴿٦١﴾
62. [Дузахӣёни мутақаббир] Мегӯянд: «Чаро қасонеро, ки [дар дунё] дар зумраи ашрор мепиндоштем, [дар дузах] намебинем?» وَقَالُوا مَا لَنَا لَنْ نَرَى رِجَالًا كُنَّا نَعُدُّهُمْ مِنَ الْأَشْرَارِ ﴿٦٢﴾

63. Оё [бе чиҳат] ононро, ки тамасхур мегирифтем ё [ин чо ҳастанд ва] чашмон [-и мо] бар эшон намеафтад?»
64. Ин мучодалаи аҳли оташ қатъан рост аст
65. [Эй Паёмбар, ба кофирон] Бигӯ: «Ман фақат бимдихандаам ва ҳеч маъбуде [ба ҳақ] чуз Аллоҳи ягонаи пирӯзманд нест
66. Парвардигори осмонҳо ва замин ва он чи миёни онҳост. [Он] Шикастнопазирӣ омурузанда»
67. [Эй Паёмбар] Бигӯ: «Ин [Куръон] хабаре бузург аст,
68. шумо аз он рӯйгардонед
69. [Агар ба ман ваҳй намешуд] Аз олами болотар он гоҳ, ки фариштагон [дар мавриди офариниши инсон] чидол мекарданд, ҳеч иттилое надоштам
70. Танҳо аз он рӯй ба ман ваҳй мешавад, ки бимдихандае ошқорам»
71. [Ёд кун аз] Ҳангоме ки Парвардигорат ба фариштагон гуфт: «Ман башаре аз гил меофаринам
72. Он гоҳ ки ўро сомон додам ва аз рӯҳи хеш дар ў дамидам, дар баробараш сачда кунед»
73. Пас, [чун Одам халқ шуд] фариштагон ҳамагӣ сачда карданд
74. Магар Иблис, ки такаббур варзид ва кофир шуд
75. [Аллоҳ таоло] Фармуд: «Эй Иблис, чи чиз мучиб шуд, ки дар баробари он чи ба дастони худ офаридаам, сачда накуни? Оё такаббур варзиди ё бартаричӯй карди?»
76. Гуфт: «Ман аз ў баргарам: Маро аз оташ офаридай ва ўро аз гил»
77. Аллоҳ таоло фармуд: «Аз бихишт берун шав, ки ту [манфуру] рондашудай
- أَتَّخَذْنَهُمْ سِحْرِيًّا أَمْ زَاغَتْ عَنْهُمْ الْأَبْصَارُ ﴿٣٢﴾
- إِنَّ ذَلِكَ لَحَقُّ تَخَاصُمِ أَهْلِ النَّارِ ﴿٣٣﴾
- قُلْ إِنَّمَا أَنَا مُنذِرٌ وَمَا مِنْ إِلَهٍ إِلَّا اللَّهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ ﴿٣٤﴾
- رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا الْعَزِيزُ الْغَفَّارُ ﴿٣٥﴾
- قُلْ هُوَ نَبَأٌ عَظِيمٌ ﴿٣٦﴾
- أَنْتُمْ عَنْهُ مُعْرِضُونَ ﴿٣٧﴾
- مَا كَانَ لِي مِنْ عِلْمٍ بِالْمَلَأِ الْأَعْلَى إِذْ يَخْتَصِمُونَ ﴿٣٨﴾
- إِنْ يُوحَىٰ إِلَيَّ إِلَّا أَنَّمَا أَنَا نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٣٩﴾
- إِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَائِكَةِ إِنِّي خَلِيقٌ بَشَرًا مِّن طِينٍ ﴿٤٠﴾
- فَإِذَا سَوَّيْتُهُ وَنَفَخْتُ فِيهِ مِن رُّوحِي فَقَعُوا لَهُ سَاجِدِينَ ﴿٤١﴾
- فَسَجَدَ الْمَلَائِكَةُ كُلُّهُمْ أَجْمَعُونَ ﴿٤٢﴾
- إِلَّا إِبْلِيسَ اسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ الْكَافِرِينَ ﴿٤٣﴾
- قَالَ يَا إِبْلِيسُ مَا مَنَعَكَ أَنْ تَسْجُدَ لِمَا خَلَقْتُ بِإِيْدِي أَسْتَكْبَرْتَ أَمْ كُنْتَ مِنَ الْعَالِينَ ﴿٤٤﴾
- قَالَ أَنَا خَيْرٌ مِّنْهُ خَلَقْتَنِي مِن نَّارٍ وَخَلَقْتَهُ مِن طِينٍ ﴿٤٥﴾
- قَالَ فَأَخْرِجْ مِنْهَا فَإِنَّكَ رَجِيمٌ ﴿٤٦﴾

78. Ва лаънати Ман то рӯзи қиёмат бар ту хоҳад буд» وَإِنَّ عَلَيْكَ لَعْنَتِي إِلَى يَوْمِ الدِّينِ ﴿٧٨﴾
-
79. [Иблис] Гуфт: «Парвардигоро, пас то рӯзе, ки [бандагонат] барангехта мешаванд, ба ман муҳлат бидех» قَالَ رَبِّ فَأَنْظِرْنِي إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿٧٩﴾
-
80. [Аллоҳ таоло] Фармуд: «Муҳлат хоҳӣ дошт قَالَ فَإِنَّكَ مِنَ الْمُنْظَرِينَ ﴿٨٠﴾
-
81. То [рӯзи қиёмат] он вақти муайян» إِلَى يَوْمِ الْوَقْتِ الْمَعْلُومِ ﴿٨١﴾
-
82. [Иблис] Гуфт: «Ба иззатат савганд, ки ҳамаи ононро гумроҳ хоҳам кард قَالَ فَيَعِزُّنَكَ لِأَعْيُنِنَا جَمْعِينَ ﴿٨٢﴾
-
83. Магар бандагони холиси Ту аз [миёни] онон [ки ҳидояташон кардаӣ]» إِلَّا عِبَادَكَ مِنْهُمُ الْمُخْلَصِينَ ﴿٨٣﴾
-
84. [Аллоҳ таоло] Фармуд: «Пас, [сухани Ман] ҳақ аст ва ҳақро меғӯям قَالَ فَالْحَقُّ وَالْحَقُّ أَقْوَلُ ﴿٨٤﴾
-
85. Қатъан, чаҳаннамро аз ту ва ҳар ки аз ту пайравӣ кунад, анбошта хоҳам сохт» لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنْكَ وَمِمَّن تَبِعَكَ مِنْهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٨٥﴾
-
86. [Эй Паёмбар, ба мушрикони] Бигӯ: «Ман [дар баробари рисолатам] ҳеч подоше аз шумо намехоҳам ва фиребкор нестам [ва ба дурӯғ иддаои нубувват намекунам]» قُلْ مَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ وَمَا أَنَا مِنَ الْمُتَكَلِّفِينَ ﴿٨٦﴾
-
87. Ин [Қуръон] чуз панд барои чаҳониён [инсон ва чин] нест إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ ﴿٨٧﴾
-
88. Ва қатъан, пас аз марғ аз хабари [ҳаққоният ва ростии] он огоҳ хоҳед шуд وَلَتَعْلَمَنَّ نَبَأَهُ بَعْدَ حِينٍ ﴿٨٨﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Нузули ин китоб аз чониби Аллоҳи шикастнопазири ҳақим аст

تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ﴿١﴾

2. Ин китобро ба ҳақ бар ту нозил кардем, пас, Аллохро бо хулуси эътиқод парастид кун

إِنَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ فَاعْبُدِ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ ﴿٢﴾

3. Огоҳ бошед, ки дини холис [ва холи аз ширк] аз они Аллоҳ таоло аст ва афроде, ки ғайри Аллохро [дӯст ва] корсози худ интихоб кардаанд [пиндорашон ин аст, ки]: «Онхоро фақат ба ин далел мепарастем, ки моро ба Аллоҳ таоло наздик гардонанд [ва манзалатамонро бештар кунанд]». Аллоҳ таоло дар мавриди ихтилофашон миёни онон [ва муваҳхидони ростин] доварӣ хоҳад кард. Бе тардид, Аллоҳ таоло касеро, ки дурӯғгӯи носипос бошад, хидоят нахоҳад кард

أَلَا لِلَّهِ الدِّينُ الْخَالِصُ وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَىٰ إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ كَاذِبٌ كَفَّارٌ ﴿٣﴾

4. Агар Аллоҳ таоло меҳост фарзанде баргузинад, аз миёни офаридагони худ ҳар чи меҳост, бармегузид. Ў муназзах [аз ин нисбатҳо] аст ва Ўст Аллоҳи ягонаи пирӯзманд

لَوْ أَرَادَ اللَّهُ أَنْ يَتَّخِذَ وَلَدًا لَأَصْطَفَىٰ مِمَّا يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ سُبْحٰنَهُ ۗ هُوَ اللَّهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ ﴿٤﴾

5. Осмонҳо ва замиро ба ҳақ [ва бо ҳадаф] офарид. Шабро бар рӯз мегустурунад ва рӯзро бар шаб ва хуршеду мохро дар хидмат [-и шумо] гумошт, ки ҳар як то саромади муайяне равон аст. Огоҳ бошед! Ў шикастнопазири омурузгор аст

خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ بِالْحَقِّ يُكَوِّرُ اللَّيْلَ عَلَى النَّهَارِ وَيُكَوِّرُ النَّهَارَ عَلَى اللَّيْلِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ يَجْرِي لِاَجَلٍ مُّسَمًّى ۗ اَلَا هُوَ الْعَزِيزُ الْعَفْوَ ﴿٥﴾

6. Ў шуморо аз як тан офарид, он гоҳ ҳамсарашро низ аз вай падида овард ва барои [истифодаи] шумо ҳашт навъ аз чаҳорпоён [нару модаи шутур, гов, гӯсфанд ва буз]-ро офарид. Шуморо дар шиками модаратон тайи мароҳили мухталиф

خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ ثُمَّ جَعَلَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَانزَلَ لَكُمْ مِنْ اَلْاَنْعَامِ ثَمَنِيَةً اَزْوَاجًا يَخْلُقْكُمْ فِي بُطُونِ اُمَّهَاتِكُمْ خَلَقًا مِّنْ بَعْدِ خَلْقٍ فِي ظُلُمٰتٍ ثَلٰثٍ ذٰلِكُمْ اَللّٰهُ رَبُّكُمْ لَهُ الْمُلْكُ ۗ لَا اِلٰهَ اِلَّا هُوَ فَاَنىُّ تُصْرَفُونَ ﴿٦﴾

(*) Зумар (Ҷамоъатҳо).

дар ниҳонгоҳҳои сегона меофаринад. Ин аст Аллоҳ таоло, Парвардигори шумо, ки фармонравой хоси Ўст. Маъбуде [ба ҳақ] чуз Ў нест, пас, чи гуна ба бераҳа меравед?

7. Агар носипосӣ кунед, [бидонед, ки] Аллоҳ таоло аз шумо бениёз аст ва ҳаргиз носипосии бандагонашро наменвисандад ва агар шукри Ўро ба чой оваред, ин корро бароятон меписандад ва ҳеч гунаҳоре бори гуноҳи дигареро бар дӯш намекашад, пас, бозгаштатон ба сӯи Парвардигоратон аст. Он гоҳ Ў шуморо аз он чи анҷом медед, огоҳ мекунад. Яқинан, Ў аз рози дилхо огоҳ аст

إِنْ تَكْفُرُوا فَإِنَّ اللَّهَ عَنِّي وَعَنْكُمْ وَلَا يَرْضَىٰ لِعِبَادِهِ الْكُفْرَ
وَإِنْ تَشْكُرُوا يَرْضَهُ لَكُمْ وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُمْ مَرْجِعُكُمْ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ إِنَّهُ عَلِيمٌ
بِدَاتِ الصُّدُورِ ﴿٧﴾

8. Ҳаргоҳ инсон дучори [ранҷу] зиёне мешавад, Парвардигорашро [бо тазарруъ ва зорӣ] мехонад ва ба даргоҳаш бозмегардад. Аммо хангоме ки неъмате аз чониби худ ба вай мебахшем, мушкилро, ки қаблан барояш дуо мекард, аз ёд мебарад ва барои Аллоҳ таоло [дар қудрат] ҳамтоёне коил мешавад, то [дигаронро низ] аз роҳи Ў гумроҳ кунад. [Эй паёмбар, ба чунин касе] Бигӯ: «Андак замоне бо носипосӣ [аз неъматҳои дунё] баҳраманд шав, ки қатъан дузахӣ хоҳӣ буд»

وَإِذَا مَسَّ الْإِنْسَانَ ضُرٌّ دَعَا رَبَّهُ مُنِيبًا إِلَيْهِ ثُمَّ إِذَا خَوَّلَهُ نِعْمَةً
مِّنْهُ نَسِيَ مَا كَانَ يَدْعُوًّا إِلَيْهِ مِنْ قَبْلُ وَجَعَلَ لِلَّهِ أَنْدَادًا لِّيُضِلَّ
عَنْ سَبِيلِهِ قُلْ تَمَتَّعْ بِكُفْرِكَ قَلِيلًا إِنَّكَ مِنْ أَصْحَابِ النَّارِ ﴿٨﴾

9. Оё [чунин мушрике беҳтар аст ё] он ки дар тӯли шаб дар холи сачда ва қиём ба ибодат машғул аст ва аз [азоби] охират тарсон аст ва ба раҳмати Парвардигораш умед дорад? Бигӯ: «Оё касоне, ки [ҳаққи бандагии Парвардигорро] медонанд ва касоне, ки намедонанд, яқсонанд? Танҳо хирадмандон панд мепазиранд»

أَمْ مَنْ هُوَ قَنِيتٌ ءَأَنَاءَ اللَّيْلِ سَاجِدًا وَقَائِمًا يَحْذَرُ الْآخِرَةَ وَيَرْجُو
رَحْمَةَ رَبِّهِ قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الَّذِينَ يَعْلَمُونَ وَالَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ
إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ أُولُو الْأَلْبَابِ ﴿٩﴾

10. [Эй Паёмбар] Бигӯ: «Эй бандагони боимони ман, аз Парвардигоратон парво кунед. Афроде, ки некуӣ мекунад [илова бар охират дар ин дунё низ] подоши неку доранд. Замини Аллоҳ таоло густурдааст [пас, агар барои хифзи ақидаи худ дучори мушкил шудед,

قُلْ يٰعِبَادِ الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا رَبَّكُمُ لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا فِي هَذِهِ
الدُّنْيَا حَسَنَةٌ وَأَرْضُ اللَّهِ وَاسِعَةٌ إِنَّمَا يُوَفَّى الصَّابِرُونَ أَجْرَهُمْ بِغَيْرِ
حِسَابٍ ﴿١٠﴾

хичрат кунед]. Қатъан, подоши пайдорон
комилу бедареғ ато хоҳад шуд»

11. Бигӯ: «Ман маъмурам бо хулуси эътиқод
Аллохро бипарастам
- قُلْ إِنِّي أُمِرْتُ أَنْ أَعْبُدَ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ ﴿١١﴾
12. Ва маъмур шудаам нахустин касе [дар ин
уммат] бошам, ки таслим [махз дар муқобили
Парвардигор] аст»
- وَأُمِرْتُ لِأَنْ أَكُونَ أَوَّلَ الْمُسْلِمِينَ ﴿١٢﴾
13. Бигӯ: «Агар дар баробари Парвардигорам
нофармон бошам, аз азоби рӯзи бузург [қиёмат]
метарсам»
- قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُ رَبِّي عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٣﴾
14. [Эй Паёмбар] Бигӯ: «Ман Аллохро бо хулуси
эътиқоди худ мепарастам
- قُلِ اللَّهُ أَعْبَدُ مُخْلِصًا لَهُ دِينِي ﴿١٤﴾
15. Шумо низ ғайр аз Аллоҳ таоло ҳар чиро меҳоҳед,
бипарастед». Бигӯ: «Зиёнкорон [-и воқеӣ]
касоне ҳастанд, ки [ба тамаъи дунё] худ ва
хонаводаашонро дар растохез ба зиён андохтаанд.
Огоҳ бошед, ки ин ҳамон зиёни ошқор аст
- فَاعْبُدُوا مَا شِئْتُمْ مِنْ دُونِهِ ۗ قُلْ إِنَّ الْخَاسِرِينَ الَّذِينَ خَسِرُوا
أَنْفُسَهُمْ وَأَهْلِيهِمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ۗ أَلَا ذَلِكَ هُوَ الْخُسْرَانُ الْمُبِينُ ﴿١٥﴾
16. Бар болои сар ва зери пояшон табақоте аз оташ
аст. Ин аст он чи Аллоҳ таоло бандагонашро
аз он метарсонад. Эй бандагони Ман, аз
[нофармонии] Ман парво кунед
- لَهُمْ مِنْ فَوْقِهِمْ ظُلَلٌ مِنَ النَّارِ وَمِنْ تَحْتِهِمْ ظُلَلٌ ۗ ذَلِكَ يُخَوِّفُ اللَّهَ
بِهِ عِبَادَهُ ۗ يَعْبَادُونَ فَاتَّقُونِ ﴿١٦﴾
17. Башорат барои касонест, ки аз парастии тоғут
[бутҳо] иқтиноб варзиданд ва [тавбакунон] ба
даргоҳи илоҳӣ бозгаштанд. Пас, [эй паёмбар]
ба бандагонам [бихиштро] башорат бидех
- وَالَّذِينَ اجْتَنَبُوا الطَّاغُوتَ أَنْ يَعْبُدُوهَا وَأَنَابُوا إِلَى اللَّهِ لَهُمُ الْبُشْرَىٰ
فَبَشِّرْ عِبَادِ ﴿١٧﴾
18. [Ҳамон] Касоне, ки сухан [-ҳои мухталиф]-
ро мешунаванд ва аз беҳтарини он пайравӣ
мекунанд. Онон касоне ҳастанд, ки Аллоҳ
таоло хидоятшон карда ва хирадманданд
- الَّذِينَ يَسْمَعُونَ الْقَوْلَ فَيَتَّبِعُونَ أَحْسَنَهُ ۗ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ هَدَاهُم
اللَّهُ ۗ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْأَلْبَابِ ﴿١٨﴾
19. Оё касеро, ки фармони мучозот бар ӯ қатъӣ
шудааст [метавон хидоят намуд]? Оё ту
метавонӣ касеро, ки дар оташ аст, начот диҳӣ?
- أَفَمَنْ حَقَّ عَلَيْهِ كَلِمَةُ الْعَذَابِ أَفَأَنْتَ تُنقِذُ مَنْ فِي النَّارِ ﴿١٩﴾

20. Аммо касоне, ки аз Парвардигорашон парво доранд, [дар бихишт] гурфаҳое доранд, ки бар фарози онҳо гурфаҳое [дигар] сохта шудааст [ва] аз зери онҳо ҷӯйборҳо чорист. Аллоҳ таоло [ба дурустӣ] ваъда додааст ва ваъдахилофӣ намекунад

لَكِنَّ الَّذِينَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ لَهُمْ غُرَفٌ مِّنْ فَوْقِهَا غُرَفٌ مَّبْنِيَّةٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَعَدَّ اللَّهُ لَا يَخْلِفُ اللَّهُ الْمِيعَادَ ﴿٢٠﴾

21. Оё надидаӣ, ки Аллоҳ таоло бороне аз осмон фиристод ва онро [ба сурати] чашмаҳое дар замин чорӣ сохт. Он гоҳ ба василаи он киштзоре бо рангҳои гуногун падида меоварад. Сипас пажмурда мегардад ва мебинӣ, ки зард шудааст. Он гоҳ онро хурду хошок месозад? Бе тардид, дар ин [дигаргуниҳо] панде барои хирадмандон аст

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَسَلَكَهُ يَنْبِيعٌ فِي الْأَرْضِ ثُمَّ يُخْرِجُ بِهِ زَرْعًا مُخْتَلِفًا أَلْوَانُهُ ثُمَّ يَهيجُ فَتَرْتَهُ مُضْغَرًّا ثُمَّ يَجْعَلُهُ حُطْلًا إِنَّ فِي ذَلِكَ لَذِكْرًا لِأُولِي الْأَلْبَابِ ﴿٢١﴾

22. Оё касе, ки Аллоҳ таоло дилашро пазиروي Ислом карда ва аз ҷониби Парвардигораш аз нур [хидоят ва басират] бархӯрдор гашта [ҳаммонанди сахтдилон аст]? Вой бар онон дар баробари зикри Аллоҳ таоло сангдил шудаанд! Онон дар гумроҳии ошкоранд

أَفَمَنْ شَرَحَ اللَّهُ صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ فَهُوَ عَلَى نُورٍ مِّنْ رَبِّهِ فَوَيْلٌ لِلْقَلْبِئَةِ قُلُوبُهُمْ مِّنْ ذِكْرِ اللَّهِ أَوْلَتْكَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٢٢﴾

23. Аллоҳ таоло бехтарин суханро дар сурати китобе нозил карда, ки [бархе аз оёташ] ҳаммонанди якдигар ва [бархе низ] мукаррар аст. Касоне, ки аз [мучозоти] Парвардигорашон бим доранд, [бо шунидани ин оёт] мӯй бар танашон рост мешавад ва сипас дилу ҷонашон ба ёди Аллоҳ таоло ором мегирад. Ин хидояти Аллоҳ таоло аст, ки ҳар киро бихоҳад, ба он роҳ менамояд ва ҳар киро Аллоҳ таоло гумроҳ созад, ҳеч хидоятгаре нахоҳад дошт

اللَّهُ نَزَّلَ أَحْسَنَ الْحَدِيثِ كِتَابًا مُّتَشَدِّدًا مَّتَانِي تَقْشَعُرُ مِنْهُ جُلُودُ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ ثُمَّ تَلِينُ جُلُودُهُمْ وَقُلُوبُهُمْ إِلَىٰ ذِكْرِ اللَّهِ ذَلِكَ هُدَىٰ اللَّهِ يَهْدِي بِهِ مَن يَشَاءُ وَمَن يُضِلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ ﴿٢٣﴾

24. Оё касе, ки дар рӯзи қиёмат [дастонаш баста аст ва ночор] бо рӯяш он азоби сахтро дафъ мекунад, [ҳамчун касест, ки дар осоиши бихишт қарор дорад]? Ба ситамгорон [-и мушрик] гуфта шавад, [натичаи] дастовардатонро бичашед

أَفَمَنْ يَتَّبِعِ بَوَجهَهُ سَوْءَ الْعَذَابِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَقِيلَ لِلظَّالِمِينَ ذُوقُوا مَا كُنْتُمْ تَكْسِبُونَ ﴿٢٤﴾

25. Касоне, ки пеш аз онон буданд, низ [оёти Аллоҳро] дурӯғ шумурданд ва аз ҷойе, ки фикр намекарданд, азоб домангирашон шуд

كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَأَتَتْهُمْ الْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٢٥﴾

26. Пас, Аллоҳ таоло [таъми] расвой ва хориро дар зиндагии дунё ба онон чашонд ва мусалламан, азоби охират бузургтар [ва сахттар] аст. Агар мушрикони медонистанд [ки рафторашон чи пайомаде дорад, ибрат мегирифтанд]

فَأَذَاقَهُمُ اللَّهُ الْخِزْيَ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَلَعَذَابُ الْآخِرَةِ أَكْبَرُ
لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿٣٦﴾

27. Дар ин Қуръон аз ҳар [гуна] масале барои мардум овардаем, бошад, ки панд пазиранд

وَلَقَدْ صَرَبْنَا لِلنَّاسِ فِي هَذَا الْقُرْآنِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٣٧﴾

28. Қуръоне ба забони фасеҳи арабӣ ва бидуни ҳеҷ гуна ибҳому инҳироф [нозил кардем], бошад, ки [таҳти таълимоташ аз Парвардигори якто] парво кунанд

فُرْءَانًا عَرَبِيًّا غَيْرَ ذِي عِوَجٍ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿٣٨﴾

29. Аллоҳ таоло [барои муқоисаи мушрику мувахҳид] мардери мисол мезанад, ки чанд шарик дар бораи [моликияти] ӯ пайваста бо ҳам ихтилофу мушочара доранд ва дар муқобилаш марде, ки таҳти фармони як нафар қарор дорад. Оё ин ду нафар [аз назари мавқеият] яқсонанд? Ситоиш махсуси Аллоҳ таоло аст, вале бештарашон намедонанд

صَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا رَجُلًا فِيهِ شُرَكَاءُ مُتَشَاكِسُونَ وَرَجُلًا سَلَمًا لِرَجُلٍ
هَلْ يَسْتَوِيَانِ مَثَلًا الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٩﴾

30. [Эй Паёмбар] Қатъан, ту хоҳӣ мурд ва онон [низ] хоҳанд мурд

إِنَّكَ مَيِّتٌ وَإِنَّهُمْ مَيِّتُونَ ﴿٤٠﴾

31. Он гоҳ [шумо-мардум] дар рӯзи қиёмат назди Парвардигоратон [дар бораи масоили мавриди ихтилоф] мучодала хоҳед кард

ثُمَّ إِنَّكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ عِنْدَ رَبِّكُمْ تَخْتَصِمُونَ ﴿٤١﴾

32. Ва кист ситамгортар аз он ки ба Аллоҳ таоло, дурӯғ нисбат медиҳад ва сухани ростеро, ки ба вай расидааст, дурӯғ мешуморад? Оё дар дузах чойгоҳе барои кофирон нест?

﴿فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ كَذَبَ عَلَى اللَّهِ وَكَذَّبَ بِالْحَقِّ إِذْ جَاءَهُهُ الْبَيِّنَاتُ فِي جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْكَافِرِينَ﴾ ﴿٤٢﴾

33. Аммо онон, ки паёми ростин биёваранд [ва дигаронро ба пазириши он даъват кунанд] ва худ низ онро тасдиқ намоянд, ба ростӣ, парҳезгоранд

وَالَّذِي جَاءَ بِالْحَقِّ وَصَدَّقَ بِهِ ۖ أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ ﴿٤٣﴾

34. Ҳар чи бихоҳанд, назди Парвардигорашон доранд. Подоши некукорон ҳамин аст

لَهُمْ مَا يَشَاءُونَ عِنْدَ رَبِّهِمْ ۚ ذَٰلِكَ جَزَاءُ الْمُحْسِنِينَ ﴿٤٤﴾

35. То Аллоҳ таоло бадтарин рафторашонро аз [корномаи] онон бизудояд ва бар асоси беҳтарин аъмолашон ба эшон подош диҳад

لِيُكَفِّرَ اللَّهُ عَنْهُمْ أَسْوَأَ الَّذِي عَمِلُوا وَيَجْزِيَهُمْ أَجْرَهُمْ بِأَحْسَنِ
الَّذِي كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٣٥﴾

36. Оё Аллоҳ таоло барои дифоъ аз бандааш кофӣ нест? Аммо мушрикони туро аз бутҳо ва маъбудонашон метарсонанд ва ҳар киро Аллоҳ таоло гумроҳ кунад, ҳеҷ хидоятгаре нахоҳад дошт

أَلَيْسَ اللَّهُ بِكَافٍ عَبْدَهُ وَيُخَوِّفُونَكَ بِالَّذِينَ مِنْ دُونِهِ وَمَنْ
يُضِلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ ﴿٣٦﴾

37. Ва ҳар киро, ки Аллоҳ таоло хидоят кунад, ҳеҷ кас гумроҳаш нахоҳад сохт. Оё Аллоҳ таоло шикастнопазиру додситон нест?!

وَمَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ مُضِلٍّ أَلَيْسَ اللَّهُ بِعَزِيزٍ ذِي انْتِقَامٍ ﴿٣٧﴾

38. [Эй Паёмбар] Агар аз мушрикони бипурсӣ: «Чи касе осмонҳо ва заминро офаридааст?» Мусалламан, мегӯянд: «Аллоҳ таоло». Ба онон бигӯ: «Пас, ба назари шумо, агар Аллоҳ таоло нохушӣ ва ранҷе бароям бихоҳад, оё он чи ба ҷойи Аллоҳ таоло [ба ниёиш] меҳонед, метавонанд осебашро баргараф кунанд? Ё агар Аллоҳ таоло раҳмате барои ман бихоҳад, оё метавонанд монеаш шаванд?» Бигӯ: [Пуштибонии] Аллоҳ таоло бароям кофӣ аст. Аҳли таваккал танҳо бар Ё таваккал мекунанд»

وَلَمَّا سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ قُلْ
أَفَرَأَيْتُمْ مَا تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ أَرَادَنِيَ اللَّهُ بِضُرٍّ هَلْ هُنَّ
كَشِفَتُ ضَرَّهُ أَوْ أَرَادَنِي بِرَحْمَةٍ هَلْ هُنَّ مُمْسِكَتُ رَحْمَتِهِ قُلْ
حَسْبِيَ اللَّهُ عَلَيْهِ يَتَوَكَّلُ الْمُتَوَكِّلُونَ ﴿٣٨﴾

39. Бигӯ: «Эй қавми ман, шумо бар ҳол [ва вазъи ширкомез]-и худ бошед, ман низ [ба вазоифи худ] амал мекунам. Ба зудӣ хоҳед донист,

قُلْ يَتَقَوْمِ أَعْمَلُوا عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ إِنِّي عَمِلٌ فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٣٩﴾

40. [Ба зудӣ хоҳед донист,] ки кист он ки [дар дунё] гирифтори азоби расвогар мешавад ва [дар охира] азоби поянда бар сараш меборад»

مَنْ يَأْتِيهِ عَذَابٌ يُخْزِيهِ وَيَحِلُّ عَلَيْهِ عَذَابٌ مُّقِيمٌ ﴿٤٠﴾

41. Ин китоби осмониро барои [хидояти] мардум, барҳақ бар ту нозил кардем. Ҳар ки хидоят шавад, ба суди ҳуди ӯст ва ҳар ки гумроҳ гашт, ба зиёни ҳеш гумроҳ шудааст ва ту [нигаҳбон ва] қорсозашон нестӣ [ки ононро ба хидоят иҷбор кунӣ]

إِنَّا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ فَمَنْ اهْتَدَىٰ فَلِنَفْسِهِ
وَمَنْ ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا وَمَا أَنْتَ عَلَيْهِمْ بِوَكِيلٍ ﴿٤١﴾

42. Аллоҳ таоло чонхоро дар лаҳзаи марг мегирад ва [низ] чони касеро, ки намурдааст, ба ҳангоми хобаш [мегирад], он гоҳ чонхоеро, ки ҳукми марг бар онҳо рондааст, ниғаҳ медорад ва чони дигаронро бозпас мефиристад, то ҳангоми муайян [марг]. Дар ин [амр] барои ҳар ки биандешад, нишонаҳое [аз киёмат] аст

اللَّهُ يَتَوَفَّى الْأَنْفُسَ حِينَ مَوْتِهَا وَالَّتِي لَمْ تَمُتْ فِي مَنَامِهَا فَيُمْسِكُ
الَّتِي قَضَىٰ عَلَيْهَا الْمَوْتَ وَيُرْسِلُ الْأُخْرَىٰ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى ۚ إِنَّ فِي
ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٤٢﴾

43. Оё мушрикони ғайр аз Аллоҳ таоло [барои худ аз миёни бутҳо] шафоаткунандагоне интиҳоб кардаанд? [Эй паёмбар, ба онон] Бигӯ: «Ҳагто агар онҳо молики чизе набошанд ва [чизеро] дарк накунад [боз ҳам онҳоро ба шафоат металабад]»?

أَمْ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ شُفَعَاءَ قُلْ أَوْلَوْ كَانُوا لَا يَمْلِكُونَ شَيْئًا
وَلَا يَعْقِلُونَ ﴿٤٣﴾

44. Бигӯ: «Шафоат ба тамоми аз они Аллоҳ таоло аст. Фармонравиҳои осмонҳо ва замин низ аз они Ӯст ва ниҳоятан [ҳамагӣ] ба пешгоҳи Ӯ бозгардонда мешавад»

قُلْ لِلَّهِ الشَّفَعَةُ جَمِيعًا ۗ لَهُ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ ۗ ثُمَّ إِلَيْهِ
تُرْجَعُونَ ﴿٤٤﴾

45. Ҳангоме ки Аллоҳ таоло ба яқтоӣ [ва тавҳид] ёд мешавад, дилҳои касоне, ки ба охират имон надоранд, мутанаффир [ва безор] мегардад. Ва чун аз маъбудоне ғайр аз Аллоҳ таоло ёд шавад, он гоҳ аст, ки мушрикони шодмон мегарданд

وَإِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَحْدَهُ اشْمَأَزَّتْ قُلُوبُ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ
وَإِذَا ذُكِرَ الَّذِينَ مِنْ دُونِهِ إِذَا هُمْ يَسْتَبْشِرُونَ ﴿٤٥﴾

46. Бигӯ: «Бор илоҳо, [эй] офаринандаи осмонҳо ва замин, эй донои ниҳону ошкор, Ту дар миёни бандагонат дар мавриди ихтилофашон доварӣ хоҳӣ кард»

قُلْ اللَّهُمَّ فَاطِرَ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ عَلَّمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ أَنْتَ
تَحْكُمُ بَيْنَ عِبَادِكَ فِي مَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿٤٦﴾

47. Агар ду баробари он чи дар замин аст, дар ихтиёри ситамгорон [мушрикони] бошад, ҳамаро барои начоти худ аз саҳтии азоби рӯзи киёмат фидо мекунад [Вале пазируфтани нест]. Ва аз ҷониби Аллоҳ таоло умуре барояшон ошкор мегардад, ки тасаввурашро ҳам намекарданд

وَلَوْ أَنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا وَمِثْلَهُ مَعَهُ لَافْتَدَوْا بِهِ
مِنْ سُوءِ الْعَذَابِ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ ۚ وَبَدَا لَهُمْ مِنَ اللَّهِ مَا لَمْ يَكُونُوا
يَحْتَسِبُونَ ﴿٤٧﴾

48. [Дар он рӯз] Дастоварди зишташон бар онон ошкор мешавад ва азобе, ки масҳара мекарданд, домангирашон хоҳад шуд

وَبَدَا لَهُمْ سَيِّئَاتُ مَا كَسَبُوا وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٤٨﴾

49. Ҳар гоҳ инсон дучори [ранчу] зиёне шавад, Моро [ба ниёиш] меҳонад ва чун аз ҷониби ҳеш неъмате ба вай арзонӣ дорем, мегӯяд: «Фақат [лаёқат ва] доноии худам мучиби ин неъмат шудааст. [На] балки ин озмоиш [-и илоҳӣ] аст, вале бештари мардум намедонанд

فَإِذَا مَسَّ الْإِنْسَانَ ضُرٌّ دَعَانَا ثُمَّ إِذَا خَوَّلْنَاهُ نِعْمَةً مِنَّا قَالَ إِنَّمَا أُوتِيْتُهُ وَعَلَىٰ عِلْمٍ بَلْ هِيَ فِتْنَةٌ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٤٩﴾

50. Пешиниёнашон ҳам ҳамин суханро гуфтанд, вале [ба ҳангоми азоб] дастовардашон суде ба холашон надошт

فَدَقَّالَهَا الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَمَا أَعْنَىٰ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٥٠﴾

51. Ва [уқубати] дастоварди зишташон домангирашон шуд. Ин ситамгорон [-и мушрик] низ ба уқубати дастовардашон гирифтोर хоҳанд шуд ва [Парвардигори мутаолро] ба танг нахоҳанд овард

فَأَصَابَهُمْ سَيِّئَاتُ مَا كَسَبُوا وَالَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْ هَٰؤُلَاءِ سَيُصِيبُهُمْ سَيِّئَاتُ مَا كَسَبُوا وَمَا لَهُمْ بِمُعْجِزِينَ ﴿٥١﴾

52. Оё мушрикон намедонанд, ки Аллоҳ таоло [неъмат ва] рӯзиро бар ҳар касе, ки бихоҳад, густурда медорад ва ё танг мегирад? Бе гумон, дар ин амр барои муъминон нишонаҳое [аз тадбири илоҳӣ] аст

أَوَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَقْدِرُ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٢﴾

53. [Эй Паёмбар] Ба бандагонам, ки [дар иртиқоб ба ширку гуноҳ] зиёдаравӣ кардаанд, бигӯ: «Аз раҳмати илоҳӣ маънос набошед, чаро ки [агар тавба кунед] Аллоҳ таоло ҳамаи гуноҳонатонро мебахшад. Ба ростӣ, ки Ё бисёр омуззанда ва меҳрубон аст

﴿قُلْ يٰعِبَادِىَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿٥٣﴾﴾

54. Пеш аз он ки азоб ба суроғатон биёяд ва ҳеч кас нагавонад ёриатон кунад, ба сӯйи Парвардигоратон бозгардед ва таслими [фармони] Ё гардед

وَأَنِيبُوا إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَأَسْلِمُوا لَهُ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَكُمُ الْعَذَابُ ثُمَّ لَا تُنصَرُونَ ﴿٥٤﴾

55. Ва пеш аз он ки ногаҳон, дар ҳоле ки ғофилед, азоб ба суроғатон биёяд, аз бехтарин дастурҳое, ки аз ҷониби Парвардигоратон ба шумо нозил шудааст, пайравӣ кунед

وَأَنِيبُوا أَحْسَنَ مَا أُنزِلَ إِلَيْكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ مِّن قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَكُمُ الْعَذَابُ بَغْتَةً وَأَنْتُمْ لَا تَشْعُرُونَ ﴿٥٥﴾

56. [Ҳам акнун барҳазар бошед] то касе [дар рӯзи киёмат] нагӯяд: «Эй дареғ бар ман,

أَنْ تَقُولَ نَفْسٌ يٰحَسْرَتَىٰ عَلَىٰ مَا فَرَطْتُ فِي جَنبِ اللَّهِ وَإِن كُنْتُ لَمِنَ السَّخِرِينَ ﴿٥٦﴾

ки дар ҳаққи Аллоҳ таоло кӯтоҳӣ намудам ва
[муъминонро] масҳара мекардам!»

57. Ё [гуноҳи худро бар гадани тақдир наандозад ва] нагӯяд: «Агар Аллоҳ таоло маро ҳидоят карда буд, қатъан, парҳезкор будам»

أَوْ تَقُولَ لَوْ أَنَّ اللَّهَ هَدَانِي لَكُنْتُ مِنَ الْمُتَّقِينَ ﴿٥٧﴾

58. Ё ҳангоме ки азобро мебинад, нагӯяд: «Эй кош, бозгаште [ба дунё] доштам, то дар зумраи некукорон қарор мегирифтам»

أَوْ تَقُولَ حِينَ تَرَى الْعَذَابَ لَوْ أَنَّ لِي كَرَّةً فَأَكُونَ مِنَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٥٨﴾

59. [Аллоҳ таоло мефармояд] «Оёти Ман бароят омад ва ту онҳоро дурӯғ пиндошти ва такаббур намудӣ ва куфр варзидӣ»

بَلَىٰ قَدْ جَاءَتْكَ آيَاتِي فَكَذَّبْتَ بِهَا وَاسْتَكْبَرْتَ وَكُنْتَ مِنَ الْكٰفِرِينَ ﴿٥٩﴾

60. Ва рӯзи қиёмат қасонеро, ки бар Аллоҳ таоло дурӯғ бастаанд, сияҳрӯй мебинӣ. Оё дар дузах ҷойгоҳе барои мутақаббирон нест?»

وَيَوْمَ الْقِيٰمَةِ تَرَى الَّذِينَ كَذَبُواْ عَلَىٰ اَللّٰهِ وُجُوهُهُم مُّسْوَدَّةٌ اَلَيْسَ فِيْ جَهَنَّمَ مَثْوٰى لِّلْمُتَكَبِّرِيْنَ ﴿٦٠﴾

61. Аллоҳ таоло парҳезкоронро бо ворид кардан ба макони комёбишон, [аз азоб] начот медиҳад. [Дар бихишт] На ранче ба онон мерасад ва на андуҳгин мешаванд

وَيُنَجِّي اَللّٰهُ الَّذِيْنَ اتَّقَوْا بِمَقَازِيْهِمْ لَا يَمَسُّهُمُ السُّوْءُ وَلَا هُمْ يَحْزَنُوْنَ ﴿٦١﴾

62. Аллоҳ таоло офаридгори ҳар чизест ва ӯ бар ҳама чиз [нигаҳбону] қорсо аз

اَللّٰهُ خَلِقُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ وَكِيْلٌ ﴿٦٢﴾

63. Калиди ганчинаҳои осмонҳо ва замин аз они ӯст ва қасоне, ки ба оёти илоҳӣ кофир шуданд, қатъан, зиёнкоранд

لَهُمْ مَّقَالِيْدُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَالَّذِيْنَ كَفَرُوْا بِآيٰتِ اَللّٰهِ اُولٰٓئِكَ هُمُ الْخٰسِرُوْنَ ﴿٦٣﴾

64. [Эй Паёмбар] Бигӯ: «Эй беҳабарон, оё ба ман фармон медиҳед, ки [маъбуде] ғайр аз Аллоҳро парастӣш қунам?!»

قُلْ اَفَعَبَّرَ اَللّٰهُ تٰمُرُوْتِيْۤ اَعْبُدُ اٰيٰهَا الْجٰهِلُوْنَ ﴿٦٤﴾

65. Ба ту ва паёмбарони пеш аз ту ваҳӣ шудааст, ки: «Агар ширк биварзӣ, [подоши] қорҳоят, қатъан, барбод хоҳад рафт ва зиёнкор хоҳӣ шуд

وَلَقَدْ اَوْحٰى اِلَيْكَ وَاِلَى الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِكَ لَيْسَ اَشْرَكَتَ لِيَّحْبَطَنَّ عَمَلُكَ وَلَتَكُوْنَنَّ مِنَ الْخٰسِرِيْنَ ﴿٦٥﴾

66. Балки танҳо Аллоҳро парастӣш қунам ва сипосгузор бош»

بَلٰى اَللّٰهُ فَاعْبُدْهُ وَكُنْ مِنَ الشُّكْرِيْنَ ﴿٦٦﴾

67. Мушрикон Аллохро чунон ки сазовори Ўст, арч наниходанд, хол он ки дар рӯзи киёмат замин яксара дар қабзаи Ўст ва осмонҳо ба дасти Вай дарҳампечида хоҳад шуд. Поку муназаҳа аст Аллоҳ таоло ва аз он чи бо вай шарик месозанд, бартар аст

وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ وَالْأَرْضُ جَمِيعًا قَبْضَتُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَالسَّمَوَاتُ مَطْوِيَّاتٌ بِيَمِينِهِ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٦٧﴾

68. [Дар остонаи киёмат] Дар сур дамида мешавад. Пас, ҳар ки дар осмонҳо ва дар замин аст, мадхуши марғ хоҳад шуд, магар касе, ки Аллоҳ таоло бихоҳад, он гоҳ бори дигар дар он дамида мешавад ва ногаҳон [ҳама аз марғ] бармехезанд ва чашм ба роҳ [-и фармони Парваридгор] хастанд

وَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَصَعِقَ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ إِلَّا مَنْ شَاءَ اللَّهُ ثُمَّ نُفِخَ فِيهِ أُخْرَىٰ فَإِذَا هُمْ فِيهَا يُنظَرُونَ ﴿٦٨﴾

69. [Дар рӯзи киёмат] замин ба нури Парвардигораш равшан хоҳад шуд ва нома [-и аъмоли] ниҳода мешавад ва паёмбарон ва гувоҳонро меоваранд ва миёни бандагон ба ҳақ ва адолат доварӣ мешавад ва ба ҳеч кас ситам нахоҳад шуд

وَأَشْرَقَتِ الْأَرْضُ بِنُورِ رَبِّهَا وَوُضِعَ الْكِتَابُ وَجِئَاءَ بِالطَّيِّبِينَ وَالشَّهَادَةِ وَفُضِيَ بَيْنَهُم بِالْحَقِّ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٦٩﴾

70. Ва ҳазои амалкарди ҳар кас ба тамоми дода мешавад. Ва Аллоҳ таоло нисбат ба аъмолашон доногар аст

وَوُفِّيَتْ كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ وَهُوَ أَعْلَمُ بِمَا يَفْعَلُونَ ﴿٧٠﴾

71. Кофирон гурӯҳ-гурӯҳ ба сӯйи дузах ронда мешаванд. Ҳамин ки ба он чо мерасанд, дарҳояш кушода мегардад ва ниғаҳбононаш мегӯянд: «Оё паёмбароне аз миёни худи шумо ба сурогатон наомаданд, ки оёти Парвардигоратонро барои шумо мехонданд ва дар бораи дидори ин рӯз хушдор медоданд? Онон [дар посух] мегӯянд: Оре, вале [мо инкорашон кардем ва] фармони мучозот сазои кофирон аст»

وَسِيقَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِلَىٰ جَهَنَّمَ زُمَرًا ۖ حَتَّىٰ إِذَا جَاءُوهَا فَتَحَتْ أَبْوَابُهَا وَقَالَ لَهُمْ خَزَنَتُهَا أَلَمْ يَأْتِكُمْ رُسُلٌ مِّنكُمْ يَتْلُونَ عَلَيْكُمْ آيَاتِ رَبِّكُمْ وَيُنذِرُونَكُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هَذَا قَالُوا بَلَىٰ وَلَٰكِنْ حَقَّتْ كَلِمَةُ الْعَذَابِ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٧١﴾

72. [Ба онон] Гуфта мешавад: «Аз дарҳои дузах ворид шавед ва ҷовидона дар он ба сар баред. Ва [ба ростӣ] чойгоҳи мутакаббирон чи бад [чойгоҳе] аст!»

قِيلَ ادْخُلُوا أَبْوَابَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا فَبِئْسَ مَثْوَى الْمُتَكَبِّرِينَ ﴿٧٢﴾

73. Ва касоне, ки аз Парвардигорашон парво доштанд, гурӯҳ-гурӯҳ ба сӯйи биҳишт ҳидоят мешаванд.

وَسِيقَ الَّذِينَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ إِلَى الْجَنَّةِ زُمَرًا ۖ حَتَّىٰ إِذَا جَاءُوهَا وَفُتِحَتْ أَبْوَابُهَا وَقَالَ لَهُمْ خَزَنَتُهَا سَلِّمٌ عَلَيْكُمْ طِبْتُمْ فَادْخُلُوهَا خَالِدِينَ ﴿٧٣﴾

Ҳамин ки ба он чо мерасанд, дар ҳоле ки дарҳои бихишт кушода шудааст, [бо иззату эҳтиром ворид мешаванд] ва ниғаҳбонони он чо мегӯянд: «Салом бар шумо. Хуш омадед. Човидона ба бихишт дароед»

74. Бихиштиён мегӯянд: «Ситоиш ва сипос махсуси Аллоҳ таоло аст, ки ваъдаи хешро дар мавриди мо таҳаққуқ бахшид ва сарзамин [-и бихишт]-ро ба мо мерос дод, ки дар ҳар чойи он бихоҳем, манзил мегирем. Ва [ба ростӣ] подоши аҳли амал чи некуст»

وَقَالُوا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي صَدَقَنَا وَعْدَهُ وَأَوْرَثَنَا الْأَرْضَ نَتَّبِعُهُ مِنَ الْجَنَّةِ حَيْثُ نَشَاءُ فَنِعْمَ أَجْرُ الْعَامِلِينَ ﴿٧٤﴾

75. [Дар он рӯз] Фариштагонро хоҳӣ дид, ки перомуни Арш ҳалка задаанд ва Парвардигорашонро ба покӣ меситоянд. Ва миёни мардум ба ҳаққу адолат доварӣ хоҳад шуд ва гуфта мешавад: «Ситоишу сипос махсуси Аллоҳ таоло Парвардигори ҷаҳониён аст»

وَتَرَى الْمَلَائِكَةَ حَافِينَ مِنْ حَوْلِ الْعَرْشِ يُسَبِّحُونَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَقُضِيَ بَيْنَهُم بِالْحَقِّ وَقِيلَ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٧٥﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Ҳо, мим.⁽¹⁾

حَمَّ ١

2. Нузули [ин] китоб аз сӯи Аллоҳи шикастнопазири доност

تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ ٢

3. [Парвардигоре, ки] Омурзандаи гуноҳ ва тавбапазир, сахтқайфар ва неъматбахш аст. Ҳеч маъбуде ба [ҳақ] чуз ӯ нест ва бозгашт [-и ҳама] ба сӯи ӯст

غَافِرِ الذَّنْبِ وَقَابِلِ التَّوْبِ شَدِيدِ الْعِقَابِ ذِي الطَّوْلِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ إِلَهَهُ الْمَصِيرُ ٣

4. Танҳо кофирон ҳастанд, ки дар бораи оёти илоҳӣ мучодала мекунанд, пас, мабодо рафтуомадашон дар шаҳрҳо [барои тичорату баҳрамандиашон аз неъматҳои дунё] туро бифиребад

مَا يُجِدِلُ فِي آيَاتِ اللَّهِ إِلَّا الَّذِينَ كَفَرُوا فَلَا يَعْرُوكَ تَقَلُّبُهُمْ فِي الْبَلَدِ ٤

5. Пеш аз онон қавми Нуҳ ва пас аз онон низ гурӯҳҳои дигаре [ҳамчун қавми Од ва Самуд ва Лут низ паёмбаронашонро] дурӯғу шумурданд ва ҳар қавме хост паёмбарашро дастгир кунад [ва ба қатл бирасонад]. Онон ба ботил мучодала карданд, то бад-он васила ҳақро аз миён бардоранд. Ман низ ононро азоб кардам. [Пас, бингаред, ки] азоби Ман чи гуна буд

كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَالْأَحْزَابُ مِنْ بَعْدِهِمْ وَهَمَّتْ كُلُّ أُمَّةٍ بِرَسُولِهِمْ لِيَأْخُذُوهُ وَجَدَلُوا بِالْبَاطِلِ لِيُدْحِضُوا بِهِ الْحَقَّ فَأَخَذْتُهُمْ فَكَيْفَ كَانَ عِقَابِ ٥

6. Ва фармони азоби Парвардигорат дар бораи кофирон инчунин ба таҳаққуқ пайваст, ки онон аҳли оташанд

وَكَذَلِكَ حَقَّتْ لِكَيْمَتِ رَبِّكَ عَلَى الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّهُمْ أَصْحَابُ النَّارِ ٦

7. Фариштагоне, ки Аршро ҳамл мекунанд ва онон, ки гирди он ҳалқа задаанд, Парвардигорашонро ба покӣ меситоянд ва ба ӯ имон доранд ва [ин гуна] барои аҳли имон омурзиш мецоҳанд: «Парвадигоро, раҳмат ва донишат ҳар чизеро

الَّذِينَ يَحْمِلُونَ الْعَرْشَ وَمَنْ حَوْلَهُ يُسَبِّحُونَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَيُؤْمِنُونَ بِهِ وَيَسْتَغْفِرُونَ لِلَّذِينَ آمَنُوا رَبَّنَا وَسِعْتَ كُلَّ شَيْءٍ رَحْمَةً وَعِلْمًا فَاغْفِرْ لِلَّذِينَ تَابُوا وَاتَّبَعُوا سَبِيلَكَ وَقِهِمْ عَذَابَ الْجَحِيمِ ٧

(*) Ғофир (Омурзанда).

(1) Нигаред ба эзоҳи ояти 1 сураи Бақара.

фаро гирифтааст, пас, касонеро, ки тавба карданд ва пайрави роҳи Ту шуданд, биёмурз ва аз азоби дузах ниғаҳ дор»

8. Парвардигоро, онон ва падарон [ва модарон] ва ҳамсарону фарзандони солахашонро дар боғҳои ҷовидони бихишт, ки ваъда додаӣ, дохил кун, ки бе тардид, Ту шикастнопазиру ҳақимӣ

رَبَّنَا وَأَدْخِلْهُمْ جَنَّاتٍ عَدْنٍ الَّتِي وَعَدْتَهُمْ وَمَنْ صَلَحَ مِنْ آبَائِهِمْ وَأَزْوَاجِهِمْ وَذُرِّيَّاتِهِمْ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٨﴾

9. [Бор илоҳо] Ононро аз [кайфари] бадихо ҳифз кун ва ҳар киро дар он рӯз аз [кайфари] бадихо нигоҳ дорӣ, фарогирифтаи раҳматат қарор додаӣ. Ин ҳамон комёбии бузург аст»

وَفِيهِمُ السَّيِّئَاتُ وَمَنْ تَقِ السَّيِّئَاتِ يَوْمَئِذٍ فَقَدْ رَحِمْتَهُ وَذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٩﴾

10. Ва кофиронро [дар дузах] нидо медиҳанд, ки: «Душманӣ ва хашми Аллоҳ таоло саҳтгар аз душманӣ ва хашми шумо нисбат ба худатон аст, чаро ки ба имон даъват мешудед, вале [бо душманӣ нисбат ба худ ақидаи тавҳидро] инкор мекардед»

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا ينادونَ لَمَقْتُ اللَّهِ أَكْبَرُ مِنْ مَقْتِكُمْ أَنْفُسَكُمْ إِذْ تُدْعَوْنَ إِلَى الْإِيمَانِ فَتَكْفُرُونَ ﴿١٠﴾

11. Онон [дар посух] мегӯянд: «Парвардигоро, моро ду бор мирондӣ ва ду бор зинда кардӣ, пас, [акнун ки] ба гуноҳони худ эътироф кардем, оё роҳе барои хуруҷ [аз дузах] вучуд дорад?»

قَالُوا رَبَّنَا آمَنَّا آتَيْنَاكَ أَتَيْنًا وَأَحْيَيْتَنَا آتَيْتِنَا فَأَعْتَرَفْنَا بِذُنُوبِنَا فَهَلْ إِلَى خُرُوجٍ مِنْ سَبِيلٍ ﴿١١﴾

12. [Ба онон гуфта мешавад] «Ин [азоб] бад-он сабаб аст, ки чун Аллоҳ таоло ба яқтоӣ хонда мешуд, инкор мекардед, вале агар ба ӯ ширк оварда мешуд, имон меовардед. [Акнун] Доварӣ аз они Аллоҳи баландмартабаи бузург аст»

ذَلِكَ بِأَنَّهُ إِذَا دُعِيَ اللَّهُ وَحْدَهُ كَفَرْتُمْ وَإِنْ يُشْرَكْ بِهِ تُؤْمِنُوا فَالْحُكْمُ لِلَّهِ الْعَلِيِّ الْكَبِيرِ ﴿١٢﴾

13. Ҷст, ки нишонаҳои [тавон ва тадбири] худро ба шумо ироа медиҳад ва бароятон [бо нузули борон] аз осмон рӯзӣ мефиристад, вале танҳо касоне панд мегиранд, ки [холисона ба даргоҳи илоҳӣ] тавба кунанд

هُوَ الَّذِي يُرِيكُمْ آيَاتِهِ وَيُنزِلُ لَكُمْ مِنَ السَّمَاءِ رِزْقًا وَمَا يَتَذَكَّرُ إِلَّا مَنْ يُنِيبُ ﴿١٣﴾

14. [Танҳо] Аллоҳро бо хулуси эътиқод бихонед, ҳарчанд кофирон нохушнуд бошанд

فَادْعُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ ﴿١٤﴾

15. ӯ дорони дарачоти рафеъ ва соҳиби Арш аст ва ба сӯйи ҳар як аз бандагонаш, ки бихоҳад,

رَفِيعِ الدَّرَجَاتِ ذُو الْعَرْشِ يُلْقِي الرُّوحَ مِنْ أَمْرِهِ عَلَى مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ لِيُنذِرَ يَوْمَ التَّلَاقِ ﴿١٥﴾

ба фармони хеш ваҳй мефиристад, то [ба онон] дар бораи рӯзи мулоқот хушдор диҳад

16. Он рӯз, ки мардум ҳозир ва намоён мешаванд ва чизе аз онон бар Аллоҳ таоло пӯшида нахоҳад монд [Аллоҳ таоло мефармояд]: «Имрӯз фармонравой аз они кист»? [Он гоҳ худ мефармояд] «Аз они Аллоҳи ягонаи пирӯзманд»

يَوْمَ هُمْ بَارِزُونَ لَا يَخْفَىٰ عَلَىٰ اللَّهِ مِنْهُمْ شَيْءٌ لِّمَنِ الْمُلْكُ الْيَوْمَ ۖ لِلَّهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ ﴿١٦﴾

17. Имрӯз ҳар кас дар баробари он чи кардааст, подош дода мешавад ва ҳеч ситае дар миён нест. Бе гумон, Аллоҳ таоло дар ҳисобрасӣ сареъ аст

الْيَوْمَ تُجْزَىٰ كُلُّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ لَا ظُلْمَ الْيَوْمَ ۗ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿١٧﴾

18. Ба онон дар мавриди рӯзи қиёмат [ки бисёр наздик аст] хушдор бидех, он гоҳ ки [аз шиддати ваҳшат] ҷонҳо ба гулӯгоҳ мерасад, дар ҳоле ки саршор аз андух шудаанд. [Дар он рӯз] Ситамгарон на дӯсти меҳрубоне доранд ва на шафеъе, ки суҳанаш пазируфта шавад

وَأَنذَرْتَهُمْ يَوْمَ الْأَرْفَةِ إِذِ الْقُلُوبُ لَدَىٰ الْحَنَاجِرِ كَظِيمِينَ ۗ مَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ حَمِيمٍ وَلَا شَفِيعٍ يُطَاعُ ﴿١٨﴾

19. [Аллоҳ таоло] Ҳаракоти бади чашмҳо ва он чиро, ки дар дилҳои афрод нухуфта аст, [ба ҳубӣ] медонад

يَعْلَمُ خَائِبَتَهُ الْأَعْيُنِ وَمَا تُخْفِي الصُّدُورُ ﴿١٩﴾

20. Аллоҳ таоло ба адолат доварӣ мекунад ва маъбудоне, ки [мушрикон] ба ҷойи Аллоҳ таоло ибодат мекунанд, ҳеч гуна доварӣ надоранд. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло шунавову биност

وَاللَّهُ يَقْضِي بِالْحَقِّ وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مِن دُونِهِ لَا يَقْضُونَ بِشَيْءٍ ۗ إِنَّ اللَّهَ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ﴿٢٠﴾

21. Оё мушрикон дар замин гардиш накардаанд, то бубинанд саранҷоми касоне, ки пеш аз онон буданд, чи гуна будааст? Он ақвоми гузашта нерумандгар аз инҳо буданд ва осору бинҳои бештаре дар замин падида оварданд, аммо Аллоҳ таоло онро ба [сабаби] гуноҳонашон азоб кард, дар ҳоле ки дар баробари [азоби] Аллоҳ таоло ҳеч [ёр ва] мудофеъе надоштанд

﴿أَوَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ كَانُوا مِن قَبْلِهِمْ كَانُوا هُمْ أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَءَانَارًا فِي الْأَرْضِ فَأَخَذَهُمُ اللَّهُ بِذُنُوبِهِمْ وَمَا كَانَ لَهُم مِّنَ اللَّهِ مِن وَّاقٍ ﴿٢١﴾﴾

22. Ин [кайфар] бад-он сабаб буд, ки Паёмбарашон нишонаҳои равшан барояшон ироа мекарданд, вале онон инкор меварзиданд ва Аллоҳ таоло

ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ كَانَتْ تَأْتِيهِمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَكَفَرُوا فَأَخَذَهُمُ اللَّهُ إِنَّهُ قَوِيٌّ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٢٢﴾

низ азобашон кард. Бе гумон, ӯ тавонманди сахтқайфар аст

23. Мо Мӯсоро бо муъҷизоти худ ва далели қотғъ фиристодем

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا وَسُلْطٰنٍ مُّبِينٍ ﴿٢٣﴾

24. Ба сӯйи Фиръавн ва Ҳомон ва Қорун, вале [онон] гуфтанд: «[ӯ] Ҷодугаре дурӯғғуст»

إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَهٰمٰنَ وَقُرُوٰنَ فَعَالُوْا سٰحِرًّٰ كٰذٰبً ﴿٢٤﴾

25. Аммо ҳангоме ки Мӯсо муъҷизоти илоҳӣ ва далоили маҳкамро аз ҷониби Мо бар онон нишондод, [Фиръавн ва ёронаш саркашӣ карданд ва] гуфтанд: «Писарони касонеро, ки ба Мӯсо имон овардаанд, бикӯшед ва занонашонро [барои канизӣ] зинда нигоҳ доред», вале найранги кофирон маҳкум ба фаност

فَلَمَّا جَاءَهُمْ بِالْحَقِّ مِنْ عِنْدِنَا قَالُوْا اٰتٰنَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا مَعَهُ وَاَسْتَحْيُوْا نِسَاءَهُمْ وَمَا كَيْدُ الْكٰفِرِيْنَ اِلَّا فِيْ ضَلٰلٍ ﴿٢٥﴾

26. Фиръавн гуфт: «Бигузored, то Мӯсоро бикӯшам ва [чун касеро надорад] ногузир аст Парвардигорашро ба ёрӣ бихонад [ва ман аз вай ҳаросе надорам]. Метарсам, ки ӯ динатонро дигаргун созад ё дар ин сарзамин табоҳӣ ба бор оварад»

وَقَالَ فِرْعَوْنُ ذَرُوْنِيْ اَفْتُلْ مُوسٰى وَلْيَدْعُ رَبَّهُ ۗ اِنِّىْٓ اَخَافُ اَنْ يُبَدِّلَ دِيْنَكُمْ اَوْ اَنْ يُظٰهَرَ فِي الْاَرْضِ الْفَسَادَ ﴿٢٦﴾

27. Мӯсо гуфт: «Ман аз [шарри] ҳар мутақаббуре, ки ба рузи ҳисоб бовар надорад, ба Парвардигори ҳеш ва Парвардигори шумо паноҳ мебарам»

وَقَالَ مُوسٰى اِنِّىْٓ اَعُوْذُ بِرَبِّىْ وَرَبِّكُمْ مِّنْ كُلِّ مُتَكَبِّرٍ لَا يُؤْمِنُ بِيَوْمِ الْحِسَابِ ﴿٢٧﴾

28. Ва марди муъминне аз хонаводаи Фиръавн, ки имонашро пинҳон медошт, гуфт: «Оё меҳоҳед ин мардро [факат ба хотири ин ҷурм] бикӯшед, ки меғӯяд: «Парвардигорам Аллоҳ таоло аст» ва [дар таъйиди суханаш низ] далоили равшане аз сӯйи Парвардигратон барои шумо овардааст? Агар дурӯғғу бошад, [гуноҳи] дурӯғғаш бар уҳдаи худӣ ӯст ва агар рост гуфта бошад, [дасти кам] бархе аз азобҳое, ки ваъда медиҳад, ба шумо хоҳад расид

وَقَالَ رَجُلٌ مُّؤْمِنٌ مِّنْ ءَالِ فِرْعَوْنَ يَكْتُمُ اٰيٰمِنَهُ ۗ اَتَقْتُلُوْنَ رَجُلًا اِنْ يَقُوْلَ رَبِّىْٓ اَللّٰهُ وَقَدْ جَاءَكُمْ بِالْبَيِّنٰتِ مِنْ رَبِّكُمْ ۗ وَاِنْ يَكُ كٰذِبًا فَعَلَيْهِ كَذِبُهُ ۗ وَاِنْ يَكُ صٰدِقًا يُصِْبْكُمْ بِعَضِّ الَّذِيْ يَعِدُكُمْ ۗ اِنَّ اللّٰهَ لَا يَهْدِيْ مَنْ هُوَ مُسْرِفٌ كٰذِبٌ ﴿٢٨﴾

29. Бе тардид, Аллоҳ таоло касеро, ки исрофқору дурӯғғуст, ҳидоят намекунад. Эй қавми ман, имрӯз фармонравой дар ихтиёри шумост ва дар ин сарзамин султа доред, вале агар сахтгирии Аллоҳ таоло домангирамон шавад,

بِقُوْمٍ لَّكُمْ اَلْيَوْمَ ظٰلِمِيْنَ فِي الْاَرْضِ فَمَنْ يَنْصُرُنَا مِنْ بَاسِ اللّٰهِ اِنْ جَاءَنَا قَالِ فِرْعَوْنُ مَا اُرِيْكُمْ اِلَّا مَا اَرٰى وَمَا اٰهْدِيْكُمْ اِلَّا سَبِيْلَ الرَّشٰدِ ﴿٢٩﴾

чи касе моро ёрӣ хоҳад қард»? Фиръавн гуфт: «Ман фақат он чиро салоҳ медонам, мегӯям ва шуморо ба роҳи рост ҳидоят мекунам»

30. Он марди муъмин гуфт: «Эй қавми ман, метарсам азобе ҳамчун азоби ақвоми пешин [ки аз паёмбаронашон сарпечӣ қарданд] бар саратон биёяд

وَقَالَ الَّذِي ءَامَنَ يَقَوْمِ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ مِثْلَ يَوْمِ الْأَحْزَابِ ﴿٣٠﴾

31. Монанди шеваи [азоби] қавми Нух ва Оду Самуд ва касоне ки баъд аз онон буданд, дар ҳоле Аллоҳ таоло ситаме барои бандагонаш намоҳаҳад

مِثْلَ ذَابِ قَوْمِ نُوحٍ وَعَادٍ وَثَمُودَ وَالَّذِينَ مِنْ بَعْدِهِمْ وَمَا اللَّهُ يُرِيدُ ظُلْمًا لِلْعِبَادِ ﴿٣١﴾

32. Ва эй қавми ман, бар шумо аз рӯзе метарсам, ки мардум ба фарёд аз якдигар ёрӣ мецоҳанд

وَيَقَوْمِ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ يَوْمَ التَّنَادِ ﴿٣٢﴾

33. [Ҳамон] Рӯзе, ки ҳамагӣ [аз тарс] ба ақиб боз мегардед ва дар баробари [мучозоти] Аллоҳ таоло ҳеч муҳофизе надоред ва ҳар киро Аллоҳ таоло гумроҳ кунад, ҳеч ҳидоятгаре намоҳаҳад дошт

يَوْمَ تَوَلَّوْا مُدْبِرِينَ مَا لَكُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ عَاصِمٍ وَمَنْ يُضْلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ ﴿٣٣﴾

34. Пеш аз ин низ Юсуф бо далоили равшан наздатон омад, аммо шумо аз он чи бароятон оварда буд, пайваста дар шак будед, то замоне, ки аз дунё рафт [ва бар тардидатон афзуда шуд]. Он гоҳ гуфт: «Аллоҳ таоло ҳаргиз пас аз вай паёмбареро маъбус намоҳаҳад қард». Аллоҳ таоло исрофкори бадгумонро ин гуна гумроҳ месозад

وَلَقَدْ جَاءَكُمْ يُوسُفُ مِنْ قَبْلُ بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا زِلْتُمْ فِي شَكٍّ مِمَّا جَاءَكُمْ بِهِ حَتَّىٰ إِذَا هَلَكَ قُلْتُمْ لَن نَّبْعَثَ اللَّهَ مِنْ بَعْدِهِ رُسُلًا كَذَلِكِ يُضِلُّ اللَّهُ مَنْ هُوَ مُسْرِفٌ مُّرْتَابٌ ﴿٣٤﴾

35. Касоне, ки дар мавриди оёти илоҳӣ, бе он ки далеле дошта бошад, ба мучодала бармехезад, [рафторашон] назди Аллоҳ таоло ва муъминин саҳт нописанд аст. Аллоҳ таоло ин гуна бар дили ҳар мутақаббири худкома муҳр [-и ғафлат] мезанад

الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِي ءَايَاتِ اللَّهِ بِغَيْرِ سُلْطَانٍ أَتَتْهُمْ كَبِيرٌ مَقْتًا عِنْدَ اللَّهِ وَعِنْدَ الَّذِينَ ءَامَنُوا كَذَلِكِ يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ قَلْبٍ مُتَكَبِّرٍ جَبَّارٍ ﴿٣٥﴾

36. Фиръавн [ба вазираш] гуфт: «Эй Ҳомон, барои ман бинои баланде бисоз, шояд ба роҳро бирасам

وَقَالَ فِرْعَوْنُ يَا هَهُمُنُ إِنِّي لِي صَرَحًا لَعَلِّي أَبْلُغُ الْأَسْبَابَ ﴿٣٦﴾

37. Роҳро дар осмонҳо [ки маро то Арши илоҳӣ бибарад], то ба маъбуди Мӯсо бингарам [ва аз ӯ огоҳ шавам], ҳарчанд, ман қатъан ӯро

أَسْبَبَ السَّمَوَاتِ فَأَطَّلِعُ إِلَىٰ آلِهِ مُوْسَىٰ وَإِنِّي لِأَظُنُّهُ كَذِبًا وَكَذَلِكَ زُيِّنَ لِفِرْعَوْنَ سُوءَ عَمَلِهِ وَصَدَّ عَنِ السَّبِيلِ وَمَا كَيْدُ فِرْعَوْنَ إِلَّا فِي تَبَابٍ ﴿٣٧﴾

дурӯғгӯ мепиндорам». Бад-ин сон зиштии кирдори Фиръавн [дар назарш] ораста гашт ва аз роҳ [-и ҳақ] бозмонд ва найранги Фиръавн ба зиён ва табоҳӣ анҷомид

38. Он марди муъмин гуфт: «Эй қавми ман, аз ман пайравӣ кунед, то шуморо ба роҳи рост ҳидоят кунам

وَقَالَ الَّذِي ءَامَنَ يَقَوْمِ اتَّبِعُونِ أَهْدِيكُمْ سَبِيلَ الرَّشَادِ ﴿٣٨﴾

39. Эй қавми ман, ин зиндагии дунё баҳрае [андак ва зудгузар] аст ва охират сарои ҷовидон аст

يَقَوْمِ إِنَّمَا هِيَ دُنْيَا مَتَّعُ وَإِنَّ الْآخِرَةَ هِيَ دَارُ الْقَرَارِ ﴿٣٩﴾

40. Ҳар ки кори баде муртакиб шавад, ба таносуби он кайфар хоҳад дид ва мардон ва занони муъмин ва некукор ба бихишт ворид мешаванд ва дар он ҷо аз неъматӣ бешумор бархӯрдор хоҳанд шуд

مَنْ عَمِلَ سَيِّئَةً فَلَا يُجْزَى إِلَّا مِثْلَهَا وَمَنْ عَمِلَ صَالِحًا مِّنْ ذَكَرٍ أَوْ أَنَّىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُولَٰئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ يُرْزَقُونَ فِيهَا بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٤٠﴾

41. Эй қавми ман, чи шуда, ки ман шуморо ба роҳи наҷот даъват мекунам, вале шумо маро ба оташ фаро мехонед?

﴿ وَيَقَوْمٍ مَا لِي أَدْعُوكُمْ إِلَى النَّجْوَةِ وَتَدْعُونَنِي إِلَى النَّارِ ﴿٤١﴾

42. Маро даъват мекунад, ки Аллохро инкор кунам ва чизеро, ки [дар кудрат] бо Аллоҳ таоло шарик гардонам, ки ҳеҷ иттилое аз он надорам, дар ҳоле ки ман шуморо ба сӯйи [Парвардигори] шикастнапазир ва омузргор фаро мехонам

تَدْعُونَنِي لِأَكْفُرَ بِاللَّهِ وَأُشْرِكَ بِهِ مَا لَيْسَ لِي بِهِ عِلْمٌ وَأَنَا أَدْعُوكُمْ إِلَى الْعَرِيزِ الْغَفِيرِ ﴿٤٢﴾

43. Ногузир он чи маро бад-он даъват мекунад, дар дунё ва охират [тавони иҷобати] дуоеро надорад ва бозгашти мо ба пешгоҳи Аллоҳ таоло аст ва исрофкорон [дар куфру гуноҳ] дузахӣ ҳастанд

لَا جَرَمَ أَنَّمَا تَدْعُونَنِي إِلَيْهِ لَيْسَ لَهُ دَعْوَةٌ فِي الدُّنْيَا وَلَا فِي الْآخِرَةِ وَأَنْ مَّرَدَّنَا إِلَى اللَّهِ وَأَنَّ الْمُسْرِفِينَ هُمْ أَصْحَابُ النَّارِ ﴿٤٣﴾

44. Ба зудӣ суханони маро ба ёд хоҳед овард ва ман кори худро ба Аллоҳ таоло вогузор мекунам, зеро Аллоҳ таоло нисбат ба [кирдори] бандагон биност»

فَسَتَذْكُرُونَ مَا أَقُولُ لَكُمْ وَأَفْوُضُ أَمْرِي إِلَى اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ ﴿٤٤﴾

45. Пас, Аллоҳ таоло ўро аз осеби дасисаи онон ҳифз намуд ва азоби саҳт домангири фиръавниён шуд

فَوَقَّهَ اللَّهُ سَيِّئَاتِ مَا مَكَرُوا وَحَاقَ بِبَالِ فِرْعَوْنَ سُوءُ الْعَذَابِ ﴿٤٥﴾

46. Ҳамон оташе, ки [дар қабрҳояшон] бомдоду шомгоҳ бар он арза мешаванд ва рӯзе, ки қиёмат барпо гардад [фармон мерасад]: «Фиръавниёро дар сахттарин азоб ворид кунед»
- النَّارُ يُعْرَضُونَ عَلَيْهَا غُدُوًّا وَعَشِيًّا وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ أَدْخِلُوا آلَ فِرْعَوْنَ أَشَدَّ الْعَذَابِ ﴿٤٦﴾
47. Он гоҳ ки дар оташи дузах кашмакаш [мучодала] мекунад, мардумони зердаст ба роҳбарони гумроҳгар мегӯянд: «Мо пайрави шумо будем, оё мумкин аст бахше аз азоби оташро аз мо дур кунед?»
- وَإِذْ يَتَحَاكِبُونَ فِي النَّارِ فَيَقُولُ الضُّعَفَاءُ لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا كُنَّا لَكُمْ تَبَعًا فَهَلْ أَنْتُمْ مُعْتَدُونَ عَنَا نَصِيبًا مِنَ النَّارِ ﴿٤٧﴾
48. Роҳбарони гумроҳгар мегӯянд: «Бе тардид, ҳамаи мо дар оташ хоҷем буд. Аллоҳ таоло миёни бандагонаш доварӣ кардааст»
- قَالَ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا كُلٌّ فِيهَا إِنَّ اللَّهَ قَدِ حَكَّمَ بَيْنَ الْعِبَادِ ﴿٤٨﴾
49. Ва касоне, ки дар оташанд, ба ниғахбонони дузах мегӯянд: «Аз Парвардигоратон бихоҳед, ки барои як рӯз ин азобро аз мо бардорад»
- وَقَالَ الَّذِينَ فِي النَّارِ لِخَزَنَةِ جَهَنَّمَ ادْعُوا رَبَّكُمْ يُخَفِّفْ عَنَّا يَوْمًا مِنَ الْعَذَابِ ﴿٤٩﴾
50. Онон посух медиҳанд: «Магар паёмбаронатон нишонаҳои равшан бар шумо ироа накарданд? Дузахиён мегӯянд: «Бале». Ва маъмурон мегӯянд: «Пас, [бе натиҷа] дархост кунед, ки дархости кофирон [мардуду] табоҳ аст»
- قَالُوا أَوَلَمْ تَكُ تَأْتِيكُمْ رُسُلُكُمْ بِالْبَيِّنَاتِ قَالُوا بَلَىٰ قَالُوا وَمَا دُعَاؤُ الْكَافِرِينَ إِلَّا فِي ضَلَالٍ ﴿٥٠﴾
51. Бе гумон, Мо паёмбарони худ ва аҳли имонро дар зиндагии дунё ва рӯзе, ки гувоҳон [ба шаҳодат] бармехезанд, ёрӣ мекунам
- إِنَّا لَنَنْصُرُ رُسُلَنَا وَالَّذِينَ آمَنُوا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ يَقُومُ الْأَشْهَادُ ﴿٥١﴾
52. Рӯзе, ки узрҳои ситамгарон суде ба холашон нахоҳад дошт. Онон аз раҳмати илоҳӣ ба дуранд ва душвории азоби охиратро [дар пеш] доранд
- يَوْمَ لَا يَنْفَعُ الظَّالِمِينَ مَعَذِرَتُهُمْ وَلَهُمُ اللَّعْنَةُ وَلَهُمْ سُوءُ الدَّارِ ﴿٥٢﴾
53. Мо ба Мӯсо [мақоми] хидоят бахшидем ва Бани Исроилро ворисони Таврот қарор додем
- وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْهُدَىٰ وَأَوْرَثْنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ الْكِتَابَ ﴿٥٣﴾
54. [Китобе, ки] Барои хирадмандон хидояту панд аст
- هُدَىٰ وَذِكْرَىٰ لِأُولِي الْأَلْبَابِ ﴿٥٤﴾
55. Пас, [эй паёмбар, бар озори мушрикони] шикебо бош, [ки] яқинан, ваъдаи Аллоҳ таоло рост аст ва барои гуноҳат омуриши бихоҳ ва
- فَأَصْبِرْ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَأَسْتَغْفِرْ لِذَنبِكَ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ بِالْعَشِيِّ وَالْإِبْكَارِ ﴿٥٥﴾

Парвардигоратро шомгоҳ ва бомдод ба покӣ ситоиш кун

56. Касоне, ки дар мавриди оёти илоҳӣ, бе он ки далеле дар ихтиёрашон бошад, ба мучодала бармехезанд, дар дилхояшон [гуруру] такаббурест, ки ҳаргиз бад-он нахоҳанд расид, пас, [аз шарри эшон] ба Аллоҳ таоло паноҳ бибар, ки ба ростӣ, ӯ шунавову биност

إِنَّ الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِي آيَاتِ اللَّهِ بِغَيْرِ سُلْطَانٍ أَتَتْهُمْ إِنْ فِي صُدُورِهِمْ إِلَّا كِبْرٌ مَا هُمْ بِبَالِغِيهِ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ﴿٥٦﴾

57. Мусалламан, офариниши осмонҳо ва замин бузургтар аз офариниши инсонхост [пас, барпо кардани қиёмат барои Аллоҳ таоло душвор нест], вале бештари мардум намедонанд

لَخَلْقُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ أَكْبَرُ مِنْ خَلْقِ النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٧﴾

58. Ҳаргиз нобино ва бино баробар нестанд, ва муъминони накукор бо бадкорон яқсон нахоҳанд буд, [вале] идаи каме аз шумо панд мепазиред

وَمَا يَسْتَوِي الْأَعْمَى وَالْبَصِيرُ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَلَا الْمُسِيءُ قَلِيلًا مَا تَتَذَكَّرُونَ ﴿٥٨﴾

59. Ҳеҷ тардиде дар ин нест, ки рӯзи қиёмат фаро мерасад, вале бештари мардум имон намеоваранд

إِنَّ السَّاعَةَ لَأْتِيَةٌ لَا رَيْبَ فِيهَا وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٥٩﴾

60. Парвардигоратон фармуд: «Маро бихонед, то [дуои] шуморо иҷобат кунам. Касоне, ки аз ибодати Ман саркашӣ мекунанд, ба зудӣ бо хорӣ ба ҷаханнам ворид мешаванд»

وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ ﴿٦٠﴾

61. Аллоҳ таоло аст, ки шабро бароятон падида овард, то дар он оромиш ёбед ва рӯзро равшанибахш [қарор дод, то ба талош пардозед]. Ба ростӣ, Аллоҳ таоло нисбат ба мардум [лутфу] бахшиш дорад, вале бештари мардум сипос намегузоранд

اللَّهُ الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ اللَّيْلَ لِتَسْكُنُوا فِيهِ وَالنَّهَارَ مُبْصِرًا إِنَّ اللَّهَ لَدُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ ﴿٦١﴾

62. Ин аст Аллоҳ таоло Парвардигори шумо, [ки] офаринандаи ҳар мавҷуде [аст]. Ҳеҷ маъбуде [ба ҳақ] ҷуз ӯ нест, пас, чи гуна [аз парастии ӯ] мунҳариф мешавед?

ذَٰلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمْ خَلِقُ كُلِّ شَيْءٍ لَّا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَأَنى تُؤْفَكُونَ ﴿٦٢﴾

63. Ба ҳамин сурат касоне, ки оёти илоҳиро инкор мекунанд, низ [аз ҳақ] мунҳариф мегарданд

كَذَٰلِكَ يُؤْفَكُ الَّذِينَ كَانُوا بِآيَاتِ اللَّهِ يَجْحَدُونَ ﴿٦٣﴾

64. Аллоҳ таоло аст, ки заминро қароргоҳ ва осмонро сарпаноҳатон муқаррар дошт ва

اللَّهُ الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ الْأَرْضَ قَرَارًا وَالسَّمَاءَ بِنَاءً وَصَوَّرَكُمْ فَأَحْسَنَ صُورَكُمْ وَرَزَقَكُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ ذَٰلِكُمْ اللَّهُ رَبُّكُمْ

шуморо шакле бахшид ва шаклхоятонро зебо биофарид ва аз неъматҳои покиза ба шумо рӯзӣ дод. Ин аст Аллоҳ таоло - Парвардигори шумо, пас, пурбаракату бузургвор аст Аллоҳ таоло, ки Парвардигори ҷаҳониён аст

فَتَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿٦٥﴾

65. Аллоҳ таоло зинда [ва поянда] аст ва маъбуде [ба ҳақ] ҷуз Ӯ нест, пас, Ӯро бо хулуси эътиқод бихонед. Ситоиш ва сипос махсуси Аллоҳ таоло-Парвардигори ҷаҳониён аст

هُوَ الْحَيُّ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَادْعُوهُ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٦٥﴾

66. [Эй Паёмбар] Бигӯ: «Ман аз парастии афроде, ки шумо ба ҷойи Аллоҳ таоло [ба ниёиш] меҳонед, наҳӣ шудаам, зеро нишонаҳои равшане аз ҷониби Парвардигорам ба ман расидааст ва фармон ёфтаам, ки [танҳо] дар баробари Парвардигори ҷаҳониён таслим бошам»

﴿قُلْ إِنِّي نُهَيْتُ أَنْ أَعْبُدَ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَمَّا جَاءَنِي الْبَيِّنَاتُ مِنْ رَبِّي وَأُمِرْتُ أَنْ أُسْلِمَ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٦٦﴾﴾

67. Ӯст, ки шуморо аз ҳок ва сипас [тайи мароҳили мухталиф] аз нутфа ва он гоҳ хуни баста [ҷанини ибтидоӣ] офарид, сипас шуморо [ба сурати] кӯдаке [ба дунё] меоварад ва имкон медиҳад, то ба ҳадди рушд [ва қамоли неру] бирасед. Сипас [солҳо зиндагӣ мекунад, то] солхӯрда мешавад. Бархе аз шумо дучори марги зудрас хоҳанд шуд ва [ба гурӯҳе дигар имкон медиҳад], то ба аҷали муайян бирасед, бошад, ки биандешед

هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ مِنْ نُطْفَةٍ ثُمَّ مِنْ عَلَقَةٍ ثُمَّ يُخْرِجُكُمْ طِفْلًا ثُمَّ لِتَبْلُغُوا أَشَدَّكُمْ ثُمَّ لِيَكونُوا شُيُوخًا وَمِنْكُمْ مَن يُتَوَفَّى مِنْ قَبْلٍ وَلِتَبْلُغُوا أَجَلَ مُسَمًّى وَلَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٦٧﴾

68. Ӯст, ки зинда мекунад ва мемиронад ва ҳангоме ки чизеро меҷӯяд, танҳо ба ӯ меғӯяд: «Мавҷуд шав», пас, [бедиранг] мавҷуд мешавад

هُوَ الَّذِي يُحْيِي وَيُمِيتُ فَإِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿٦٨﴾

69. Оё надиӣ касоне, ки дар бораи оёти илоҳӣ мучодала мекунанд, чи гуна [аз роҳи ҳақ] мунҳариф мегарданд?

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِي آيَاتِ اللَّهِ أَنَّىٰ يُضْرَفُونَ ﴿٦٩﴾

70. Касоне, ки китоби [осмонӣ] ва паёми паёмбарони моро дурӯғ шумурданд, ба зудӣ [натичаи кирдорашонро] хоҳанд донист

الَّذِينَ كَذَّبُوا بِالْكِتَابِ وَمِمَّا أَرْسَلْنَا بِهِ رَسُولًا فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٧٠﴾

71. Он гоҳ ки ғул ва занҷир бар гарданашон қарор гирифта ва қашида мешаванд

إِذِ الْأَغْلُلُ فِي أَعْنَاقِهِمْ وَالسَّلْسَلُ يُسْحَبُونَ ﴿٧١﴾

72. [Ибтидо] Дар оби чӯшомода ва сипас дар оташи дузах афрӯхта мешаванд

فِي الْحَمِيمِ ثُمَّ فِي النَّارِ يُسْجَرُونَ ﴿٧٢﴾

73. Он гоҳ ба эшон гуфта мешавад: «Бутхое, ки шарики [Аллоҳ таоло] қарор медед, кучо ҳастанд?»

ثُمَّ قِيلَ لَهُمْ أَيْنَ مَا كُنْتُمْ تُشْرِكُونَ ﴿٧٣﴾

74. [Ҳамон маъбудоне, ки] ба ҷойи Аллоҳ таоло [ибодат мекардед]. Онон гӯянд: «Аз [назари] мо нопадид шуданд, гӯй мо ҳаргиз пеш аз ин чизеро [ба парастии] намехондем». Ин гуна Аллоҳ таоло кофиронро гумроҳ мекунад

مِن دُونِ اللَّهِ قَالُوا ضَلُّوا عَنَّا بَل لَّمْ نَكُنْ نَدْعُوا مِنْ قَبْلُ شَيْئًا كَذَلِكَ يَضِلُّ اللَّهُ الْكَافِرِينَ ﴿٧٤﴾

75. Ин [азоб] аз он чиҳат аст, ки ба ноҳақ дар замин шодмонӣ ва сармастӣ мекардед ва фахр мефурӯхтед

ذَلِكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَفْرَحُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَبِمَا كُنْتُمْ تَمْرَحُونَ ﴿٧٥﴾

76. [Акнун] Аз дарҳои ҷаҳаннм ворид шавед ва ҷовидона дар он ҷо бимонед. Ва [ба ростӣ, ки] ҷойгоҳи мутақаббирон чи бад [ҷойгоҳе] аст!

أَدْخُلُوا أَبْوَابَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا فَبئسَ مَثْوًى الْمُتَكَبِّرِينَ ﴿٧٦﴾

77. [Эй Паёмбар, бар озори мушрикони] Шикебо бош, ки ваъдаи илоҳӣ ҳақ аст ва агар бархе аз муҷозотхоеро, ки ба онон ваъда додаем, [дар зиндагӣ] ба ту бинамоем ё [пеш аз нузули азоб] ҷони туро бигирем, дар ҳар ҳол ба пешгоҳи мо бозгардонда мешаванд [ва роҳи гурезе аз азоб надоранд]

فَأَصْبِرْ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ فَإِمَّا نُرَبِّتَكْ بَعْضَ الَّذِي نَعِدُهُمْ أَوْ نَتَوَفَّيَنَّكَ فَإِلَيْنَا يُرْجَعُونَ ﴿٧٧﴾

78. Пеш аз ту низ паёмбароне фиристодеам, ки [саргузашти] бархе аз эшонро бароят ҳикоят кардаем ва бархе дигарро ҳикоят накардаем ва ҳеч расуле наметавонист бидуни фармони илоҳӣ муъҷизае ироа кунад ва он гоҳ ки фармони Аллоҳ таоло [барои подош ва кайфар] фаро расад, ба ҳақ ва адолат доварӣ хоҳад шуд ва ботиландешон зиёнкор хоҳанд буд

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلًا مِّن قَبْلِكَ مِنْهُمْ مَن قَصَصْنَا عَلَيْكَ وَمِنْهُمْ مَّن لَّمْ نَقْصُصْ عَلَيْكَ وَمَا كَانَ لِرَسُولٍ أَنْ يَأْتِيَ بِبَيِّنَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ فَإِذَا جَاءَ أَمْرُ اللَّهِ فُضِيَ بِالْحَقِّ وَخَسِرَ هُنَالِكَ الْمُبْطِلُونَ ﴿٧٨﴾

79. Аллоҳ таоло аст, ки чаҳорпоёнро бароятон офарид, то аз бархе барои саворӣ ва аз бархе барои тағзия истифода кунед

اللَّهُ الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ الْأَنْعَامَ لِتَرْكَبُوا مِنْهَا وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿٧٩﴾

80. Ва барои шумо дар онҳо судҳои дигаре низ ҳаст ва низ барои он ки савор бар онҳо ба

وَلَكُمْ فِيهَا مَنَافِعُ وَلِتَبَلَّغُوا عَلَيْهَا حَاجَةً فِي صُدُورِكُمْ وَعَلَيْهَا وَعَلَى الْفُلْكِ تُحْمَلُونَ ﴿٨٠﴾

мақсаде, ки дар дил доред, бирасед ва бар онҳо ва бар киштиҳо [ба ҳар чо ки мехоҳед] мунтақил мешавед

81. Аллоҳ таоло нишонаҳои [қудрату тадбири] худро ба шумо нишон медиҳад, пас, кадом як аз нишонаҳои илоҳиро инкор мекунад?

وَبُرِيكُمْ آيَاتِهِ فَأَيَّ آيَاتِ اللَّهِ تُنْكِرُونَ ﴿٨١﴾

82. Оё мушрикон дар замин гардиш накардаанд, то бубинанд саранҷоми касоне, ки пеш аз онон буданд, чи гуна будааст? Он ақвоми гузашта шуморашон аз инҳо афзунтар буд ва осору биноҳои бештаре дар замин падида оварда буданд, аммо [ҳангоми нузули азоб] дастовардашон суде ба ҳолашон надошт

أَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَانُوا أَكْثَرَ مِنْهُمْ وَأَشَدَّ قُوَّةً وَأَثَارًا فِي الْأَرْضِ فَمَا أَعْنَى عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٨٢﴾

83. Ҳангоме ки паёмбаронашон бо нишонаҳои равшан ба суроғашон омаданд, ба донишу кордонии худ сармаст [ва аз тавҳид рӯйгардон] шуданд ва ҳамон азобе, ки масҳарааш мекарданд, домангирашон шуд

فَلَمَّا جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَرِحُوا بِمَا عِنْدَهُمْ مِنَ الْعِلْمِ وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٨٣﴾

84. Пас, чун азоби Моро диданд, гуфтанд: «Танҳо ба Аллоҳ таоло имон овардем ва маъбудонеро, ки шарики Ӯ қарор дода будем, инкор мекунем»

فَلَمَّا رَأَوْا بَأْسَنَا قَالُوا آمَنَّا بِاللَّهِ وَحَدَّهُ وَكَفَرْنَا بِمَا كُنَّا بِهِ مُشْرِكِينَ ﴿٨٤﴾

85. Аммо имон оварданашон ба ҳангоми мушоҳидаи азоб ҳеч суде надошт. Ин суннати илоҳӣ [ки дар ҳангоми азоб тавбаи касе пазируфта намегардад, ҳамвора] дар мавриди бандагони Аллоҳ таоло чорӣ будааст ва дар ин чо кофирон зиёнкор шуданд

فَلَمْ يَكْ يَنْفَعُهُمْ إِيمَانُهُمْ لَمَّا رَأَوْا بَأْسَنَا سَنَّتْ اللَّهُ الَّتِي قَدْ خَلَتْ فِي عِبَادِهِ وَخَسِرَ هُنَالِكَ الْكَافِرُونَ ﴿٨٥﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Ҳо, мим.⁽¹⁾

حَمَّ ①

2. [Ин Куръон] Аз сӯи Аллоҳи бахшандаи меҳрубон нозил шудааст

تَنْزِيلٌ مِّنَ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ①

3. Китобест, ки оёташ ба забони арабӣ барои мардуме, ки медонанд, ба шевоӣ ва равшанӣ баён шудааст

كِتَابٌ فُصِّلَتْ آيَاتُهُ قُرْآنًا عَرَبِيًّا لِّقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ②

4. [Китобе] Башоратдиҳанда ва бимдиҳанда аст, вале бештари мардум рӯйгардонанд ва [ҳақоикро] намешунаванд

بَشِيرًا وَنَذِيرًا فَأَعْرَضَ أَكْثَرُهُمْ فَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ ③

5. Мушрикон гуфтанд: «Дилҳои мо нисбат ба он чи моро даъват мекуни, дар пӯшише [аз бетафовутӣ] қарор дорад ва дар гӯшҳоямон сангинӣ аст ва миёни мо ва ту фосила аст, пас, ту ба кори худ машғул бош ва мо низ ба кори худ»

وَقَالُوا قُلُوبُنَا فِي أَكْتَنِهِ مِمَّا تَدْعُونَا إِلَيْهِ وَفِي آذَانِنَا وَقْرٌ وَمِنْ بَيْنِنَا وَبَيْنِكَ حِجَابٌ فَأَعْمَلْنَا إِنَّنَا عَمِلُونَ ④

6. [Эй Паёмбар, ба онон] бигӯ: «Ман фақат башаре ҳамчун шумо ҳастам [бо ин тафовут], ки ба ман ваҳй мешавад: «Маъбудӣ шумо маъбудест ягона, пас, ба ӯ рӯй оваред ва аз ӯ омурзиш бихоҳед ва вой ба ҳоли мушрикон!»

قُلْ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يُوحَىٰ إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَهُكُمُ اللَّهُ وَحْدٌ فَاسْتَقِيمُوا إِلَيْهِ وَاسْتَغْفِرُوهُ ۗ وَوَيْلٌ لِّلْمُشْرِكِينَ ⑤

7. Онон, ки зақот намерозанд ва охиратро инкор мекунанд

الَّذِينَ لَا يُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ كَافِرُونَ ⑥

8. [Вале] Муъминони некукор подоше бепоён доранд

إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُونٍ ⑦

9. Бигӯ: Оё он [Ҳолики тавонманд]-еро, ки заминро дар ду рӯз офарид, инкор мекунад ва барояш

قُلْ أَتَيْنَكُم بِآيَاتٍ لِّتَكْفُرُوا بِالَّذِي خَلَقَ الْأَرْضَ فِي يَوْمَيْنِ وَتَجْعَلُونَ لَهُ إِندَادًا ۗ ذَٰلِكُمْ رَبُّ الْعَالَمِينَ ⑧

(*) Фуссилат (Равшан сохта шуд).

(1) Нигаред ба эзоҳи ояти 1 сураи Бақара.

хамтоёне қоил мешавед? Ин [Офаридгори
якгост, ки] Парвардигори чаҳониён аст

10. Ҷ таи чаҳор рӯз бар рӯи замин кӯхҳои
устуворо падида овард ва дар он хайру
баракати фаровон ниҳод ва ризку рӯзи онро
дуруст ба андозаи ниёзи тақозокунандагон
муқаддар намуд

وَجَعَلَ فِيهَا رَواسِي مِّن فَوْقِهَا وَبَرَكَ فِيهَا وَقَدَّرَ فِيهَا أَقْوَاتَهَا فِي
أَرْبَعَةِ أَيَّامٍ سَوَاءً لِّلسَّابِلِينَ ﴿١٠﴾

11. Он гоҳ ба осмон пардохт, дар ҳоле ки [ханӯз] ба
сурати газ [дуд] буд. Ва ба осмону замин гуфт:
«Хоҳ- ноҳо аз дари таслим дароед». Он ду
гуфтанд: «Бо майл аз дари таслим даромадем»

ثُمَّ اسْتَوَىٰ إِلَى السَّمَاءِ وَهِيَ دُخَانٌ فَقَالَ لَهَا وَلِلْأَرْضِ ائْتِيَا طَوْعًا
أَوْ كَرْهًا قَالَتَا أَتَيْنَا طَائِعِينَ ﴿١١﴾

12. Сипас он тӯдаи газро ба сурати ҳафт осмон
дар ду рӯз офарид ва ба ҳар осмоне барномашро
ваҳй кард ва осмони дунёро бо ҷароғҳои [аз
ситорагон] оростем ва [аз шарри шаётин] ҳифз
намудем. Ин аст тақдири [Парвардигори]
шикастнопазири доно»

فَقَضَيْنَا سَبْعَ سَمَوَاتٍ فِي يَوْمَيْنِ وَأَوْحَىٰ فِي كُلِّ سَمَاءٍ أَمْرَهَا وَزَيْنَا
السَّمَاءِ الدُّنْيَا بِمَصْبِيحٍ وَحِفْظًا ذَلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ ﴿١٢﴾

13. [Эй Паёмбар] Агар онон [аз пазириши ислом]
рӯй гардонанд, бигӯ: «Ба шумо дар бораи
соиқае назири [он чи] қавми Оду Самуд [-ро
аз пой даровард] хушдор медиҳам»

فَإِنِ اعْرَضُوا فَعُلْنَا لَهُمُ آيَاتٍ فَسَاءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿١٣﴾

14. Он гоҳ ки паёмбарони илоҳӣ паёпай ба
суроғашон меомаданд, [бо ин паём] ки:
«Чуз Аллохро напарастед», онон [дар посух]
мегуфтанд: «Агар Парвардигорамон мехост,
[паёми хидоятгаре бифристад] фариштагоне
нозил мекард. Мо паёмеро, ки шумо маъмури
[иблоғи] он ҳастед, бовар намекунем»

إِذْ جَاءَتْهُمْ الرُّسُلُ مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ وَمِنْ خَلْفِهِمْ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ
قَالُوا لَوْ شَاءَ رَبُّنَا لَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً بِمَاءٍ أُرْسِلَتْكُمْ بِهِ كَافِرُونَ ﴿١٤﴾

15. Аммо [қавми] Од ба ноҳақ дар замин такаббур
меварзиданд ва мегуфтанд: «Чи касе нерумандтар
аз мост»? Оё намедонистанд Аллоҳ таоло [он
Холики якто]-е, ки онро офарида, нерумандтар
аз онон аст? Вале [бо ситезу гарданкашӣ] оёти
Моро инкор мекарданд

فَأَمَّا عَادٌ فَاسْتَكْبَرُوا فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَقَالُوا مَنْ أَشَدُّ
مِنَّا قُوَّةً أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ الَّذِي خَلَقَهُمْ هُوَ أَشَدُّ مِنْهُمْ قُوَّةً
وَكَانُوا بِآيَاتِنَا يَجْحَدُونَ ﴿١٥﴾

16. Саранҷом тундбоде сарду саҳт дар рӯзҳои
шум ба онон фиристодем, то азоби расвой

فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِم رِيحًا صَرْصَرًا فِي أَيَّامٍ نَّحِسَاتٍ لِّتَذِيقَهُمْ عَذَابِ
الْخِزْيِ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَلَعَذَابُ الْآخِرَةِ أَكْرَبُ لَهُمْ لَا يَنْصُرُونَ ﴿١٦﴾

[ва сангин]-ро дар зиндагии дунё ба онон бичашонем, вале азоби охират расвокундатар аст ва [аз ҳеч сӯ] ёри нахоҳанд шуд

17. Ва аммо қавми Самудро низ хидоят кардем, вале онон кӯрдилиро ба хидоят тарҷех доданд ва ба [сазон] дастовардашон соикаи азоби хоркунанда ононро фаро гирифт

وَأَمَّا ثَمُودُ فَهَدَيْنَاهُمْ فَاسْتَحَبُّوا الْعَمَىٰ عَلَى الْهُدَىٰ فَأَخَذَتْهُمُ
صَلْبَتُهُ الْعَذَابِ الْهُونِ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٧٧﴾

18. Ва касонеро, ки имон оварда ва [аз гуноху нофармонӣ] парво мекарданд, начот додем

وَجَجَيْنَا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ ﴿٧٨﴾

19. [Эй Паёмбар, ёд кун аз] Рӯзе, ки душманони Аллохро ба сӯйи оташи дузах эҳзор мекунанд ва [аз парокандагӣ] бозмедоранд

وَيَوْمَ يُحْشَرُ أَعْدَاءُ اللَّهِ إِلَى النَّارِ فَهُمْ يُوزَعُونَ ﴿٧٩﴾

20. То чун ба дузах мерасанд, гӯшу чашму пушташон аъмолашонро гувоҳӣ медиҳанд

حَقَّقَ إِذَا مَا جَاءَ وَهِيَ شَهِدَ عَلَيْهِمْ سَمْعُهُمْ وَأَبْصَرُهُمْ وَجُلُودُهُمْ
بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٨٠﴾

21. Онон ба пӯсти худ мегӯянд: «Чаро алайхи мо гувоҳӣ додед»? [Дар ҷавоб] Мегӯянд: «Аллох таоло [ҳамон Холики тавонманде], ки ҳама мавҷудотро гӯё карда, моро низ ба сухан даровардааст ва Ёст, ки нахустин бор шуморо офарид ва [саранҷом ҳамагӣ] ба пешгоҳи Ё бозгардонда мешавад»

وَقَالُوا لِمَ لُجُودُهُمْ لِمَ شَهِدْتُمْ عَلَيْنَا قَالُوا أَنْطَقَنَا اللَّهُ الَّذِي أَنْطَقَ
كُلَّ شَيْءٍ وَهُوَ خَلَقَكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٨١﴾

22. Шумо, ки [гунохонатонро] пинҳон намекардед, на аз он бобат буд, ки тасаввур мекардед, гӯшу чашму пӯстатон алайхи шумо гувоҳӣ намедиҳанд, балки гумон мекардед, ки Аллох таоло бар бисёре аз аъмоле, ки мекунед, огоҳ нест

وَمَا كُنْتُمْ تَسْتَتِرُونَ أَنْ يَشْهَدَ عَلَيْكُمْ سَمْعُكُمْ وَلَا أَبْصَرُكُمْ وَلَا
جُلُودُكُمْ وَلَكِنْ ظَنَنْتُمْ أَنَّ اللَّهَ لَا يَعْلَمُ كَثِيرًا مِمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٨٢﴾

23. Ин пиндори шумо дар бораи Парвардигоратон буд, ки мучиби ҳалокати шумо гардид ва [саранҷом] зиёнкор шудед

وَذَالِكُمْ ظَنُّكُمُ الَّذِي ظَنَنْتُمْ بِرَبِّكُمْ أَرْدَأَكُمْ فَأَصْبَحْتُمْ مِنَ
الْخَاسِرِينَ ﴿٨٣﴾

24. Агар шикебой ва таҳаммул кунанд [ё накунанд], оташ ҷойгоҳашон аст ва агар талаби ризоят кунанд, пазируфта нахоҳанд шуд

فَإِنْ يَصْبرُوا فَالْنَّارُ مَثْوًى لَهُمْ وَإِنْ يَسْتَغِيثُوا فَمَا هُمْ مِنَ الْمُعْتَبِينَ ﴿٨٤﴾

25. Мо ҳамнишиноне [аз шаётин] бар онон гумоштем, ки [қорҳои] гузашта ва [орзуҳои] ояндаро дар

﴿وَقَيَّضْنَا لَهُمْ قُرَنَاءَ فَزَيَّنُوا لَهُمْ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَحَقَّ
عَلَيْهِمُ الْقَوْلُ فِي أَمْرِ قَدْ خَلَّتْ مِنْ قَبْلِهِمْ مِنَ الْجِنَّ وَالْإِنْسِ إِنَّهُمْ﴾

назарашон орастаанд ва [бад-ин сон] фармони мучозот дар мавриди онон таҳаккук ёфт ва ба азоби ақвоми гумроҳе аз чину инс, ки пеш аз онон буданд, гирифтор шуданд. Бе гумон, онон зиёнкор буданд

كَانُوا خَسِرِينَ ﴿١٥﴾

26. Кофирон [ки дар баробари ҳақ очиз гашта буданд] гуфтанд: «Ба ин Қуръон гӯш накуед ва [ҳангоми тиловати] он чанчол кунед [ва суханони беҳуда бигӯед], бошад, ки пирӯз гардед»

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَا تَسْمَعُوا لِهَذَا الْقُرْآنِ وَالْغَوْا فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١٦﴾

27. Пас, яқинан, ба кофирон азоби сахте мечашонем ва ононро бар асоси [чазои] бадтарини корҳояшон кайфар медихем

فَلَنَذِقَنَ الَّذِينَ كَفَرُوا عَذَابًا شَدِيدًا وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَسْوَأَ الَّذِي كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٧﴾

28. Ин аст сазои душманони Аллоҳ таоло: оташе, ки дар он сукунати ҷовидон доранд, ба кайфари он ки оёти Моро инкор мекарданд

ذَلِكَ جزاء أعداء الله النار لهم فيها دار الخلد جزاء بما كانوا يفترون ﴿١٨﴾

29. Кофирон [ба ҳангоми азоб] мегӯянд: «Парвардигоро, [афроде] аз ду гурӯҳ: чин ва инсро, ки омили гумроҳиямон буданд, ба мо нишон бидех, ки лагадкӯбашон кунем, то аз ҳама залилтар шаванд»

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا رَبَّنَا أَرْنَا اللَّهَ أَضَلَّنا مِنَ الْحَيِّ وَالْإِنْسِ جَعَلَهُمَا نَحْتِ أَقْدَامِنَا لِيَكُونَا مِنَ الْأَسْفَلِينَ ﴿١٩﴾

30. [Аммо] Касоне, ки гуфтанд: «Парвардигори мо Аллоҳ таоло аст», он гоҳ [аз бандагии ғайри ӯ сар боз заданд ва бар эътиқоди худ] пой фишурданд, фариштагон бар онон фуруд меоянд [ва мегӯянд]: «Нагарсед ва андух надошта бошед ва башорат бод бар шумо он бихишти мавзудатон!»

إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَمُوا تَتَنَزَّلُ عَلَيْهِمُ الْمَلَائِكَةُ أَلَّا تَخَافُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَبْشِرُوا بِالْجَنَّةِ الَّتِي كُنْتُمْ تُوعَدُونَ ﴿٢٠﴾

31. Мо дар зиндагии дунё ва охираг дӯстдори шумоем ва дар бихишт ҳар чи дилатон бихоҳад ва дархост кунед, дар ихтиёри шумост

نَحْنُ أَوْلِيَاؤُكُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ وَلَكُمْ فِيهَا مَا تَشْتَهِي أَنْفُسُكُمْ وَلَكُمْ فِيهَا مَا تَدْعُونَ ﴿٢١﴾

32. Ба унвони пазирой аз чониби омуззгор меҳрубон»

نُزُلًا مِّنْ عَفْوَِرٍ رَّحِيمٍ ﴿٢٢﴾

33. Кист хушгуфторгар аз он ки ба сӯйи Аллоҳ таоло даъват кунад ва ба шоистагӣ амал менамояд ва мегӯяд: «Таслим [-и авомири илоҳӣ] ҳастам?»

وَمَنْ أَحْسَنُ قَوْلًا مِّمَّنْ دَعَا إِلَى اللَّهِ وَعَمِلَ صَالِحًا وَقَالَ إِنَّنِي مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿٢٣﴾

34. [Ҳарғиз] Неқӣ ва бадӣ яқсон нест. Ҳамвора ба шевае, ки беҳтар аст, посух бидеҳ, ки дар он сураг касе, ки байни ту ва ӯ душманист, ҳамчун дӯсти меҳрубон гардад

وَلَا تَسْتَوِي الْحَسَنَةُ وَلَا السَّيِّئَةُ ادْفَعْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ فَإِذَا الَّذِي بَيْنَكَ وَبَيْنَهُ عَدَاوَةٌ كَأَنَّهُ وَلِيٌّ حَمِيمٌ ﴿٣٤﴾

35. Танҳо шикебоён ва онон, ки баҳраи бузурге [аз имону ахлоқ] доранд, ба чунин мақоме мерасанд

وَمَا يُقَلِّهَا إِلَّا الَّذِينَ صَبَرُوا وَمَا يُقَلِّهَا إِلَّا ذُو حِظٍّ عَظِيمٍ ﴿٣٥﴾

36. Ва ҳар гоҳ аз ҷониби шайтон васвасае туро фаро гирифт, ба Аллоҳ таоло паноҳ бибар, ки яқинан, ӯ шунавову доност

وَأَمَّا يَنْزِعَنَّكَ مِنَ الشَّيْطَانِ نَزْعٌ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٣٦﴾

37. Аз нишонаҳои [тавону тадбири] ӯ шабу рӯз ва хуршеду моҳ аст. Дар баробари хуршеду моҳ саҷда нақунед, балки агар танҳо ӯро мепарастед, бар Аллоҳ таоло, ки онҳоро офаридааст, саҷда кунед

وَمِنْ آيَاتِهِ اللَّيْلُ وَالنَّهَارُ وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ لَا تَسْجُدُوا لِلشَّمْسِ وَلَا لِلْقَمَرِ وَاسْجُدُوا لِلَّهِ الَّذِي خَلَقَهُنَّ إِن كُنتُمْ إِيَّاهُ تَعْبُدُونَ ﴿٣٧﴾

38. Ва агар [гурӯҳхое аз ниёиши ӯ] такаббур варзанд, [фариштагон ва] муқаррабони даргоҳи Парвардигорат шабу рӯз бидуни хастагӣ ӯро ба поки меситоянд

فَإِن أَسْتَكْبَرُوا فَالَّذِينَ عِنْدَ رَبِّكَ يُسَبِّحُونَ لَهُ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ ﴿٣٨﴾

39. Аз ҷумлаи нишонаҳои [қудрати] илоҳӣ ин аст, ки замини хушқу фарсударо мебинӣ, ки чун борон бар он фуру мерезем, ба чунбиш дармеояд ва [ғиёҳонаш] рушд мекунад. Он [Парвардигори тавонманде], ки заминро зинда мекунад, мурдагонро низ зинда хоҳад кард. Ба ростӣ, ки ӯ бар ҳар коре тавоност

وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ تَرَى الْأَرْضَ خَاشِعَةً فَإِذَا أَنْزَلْنَا عَلَيْهَا الْمَاءَ اهْتَزَّتْ وَرَبَّتْ إِنَّ الَّذِي أَحْيَاهَا لُمُجِي الْمَوْتَى إِنَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٣٩﴾

40. [Гуфтору рафтори] Касоне, ки дар мавриди оёти Мо қачравӣ [ва онро таҳриф] мекунанд, бар Мо пӯшида нахоҳанд буд. Оё касе, ки ба оташи [дузах] меафтад, беҳтар аст ё он ки дар рӯзи растохез эмин [аз азоб] аст? Ҳар чи меҳоҳед, амал кунед, ки бе тардид, Аллоҳ таоло ба он чи мекунад, биност

إِنَّ الَّذِينَ يُجِدُونَ فِي آيَاتِنَا لَا يَحْفَظُونَ عَلَيْنَا أَفَمَنْ يُلْقَى فِي النَّارِ خَيْرٌ أَمْ مَنْ يَأْتِي بآيَاتِنَا يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَعْمَلُوا مَا شِئْتُمْ إِنَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٤٠﴾

41. Касоне, ки ин Қуръонро, ки барои [ҳидоят] - ашон омадааст, инкор кардаанд [дар қиёмат азоб хоҳанд шуд]. Ин [каломи илоҳӣ] китобе аст шикастнопазир

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِالذِّكْرِ لَمَّا جَاءَهُمْ وَإِنَّهُ لَكِتَابٌ عَزِيزٌ ﴿٤١﴾

42. Сухани ботил аз пешу пас ба он роҳ намеёбад ва аз чониби [Парвардигори] ҳаками сутуда нозил шудааст

لَا يَأْتِيهِ الْبَطْلُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَلَا مِنْ خَلْفِهِ تَنْزِيلٌ مِنْ حَكِيمٍ
حَمِيدٍ ﴿٤٢﴾

43. [Эй Паёмбар, кофирон] Ба ту ҳамон [суханони ботиле] -ро мегӯянд, ки ба паёмбарони пеш аз ту низ мегуфтанд. Бе гумон, Парвардигорат омурзиш ва [дар айни ҳол] кайфаре дарднок дорад

مَا يُقَالُ لَكَ إِلَّا مَا قَدْ قِيلَ لِلرُّسُلِ مِنْ قَبْلِكَ إِنَّ رَبَّكَ لَذُو مَغْفِرَةٍ
وَذُو عِقَابٍ أَلِيمٍ ﴿٤٣﴾

44. Агар Куръонро [ба забони] ғайриарабӣ нозил карда будем, кофирон мегуфтанд: «Чаро оёташ [арабӣ нест ва] ба равшанӣ баён нашудааст? Китобе ғайриарабиву паёмбаре араб»? [Эй паёмбар, ба онон] Бигӯ: «Ин китоб барои муъминон мояи ҳидояту шифост ва онон, ки имон намеоваранд, дар гӯшҳояшон сангинӣ аст ва Куръон барояшон номафҳум аст. [Гӯё] Ононро аз роҳи дур садо мезананд»

وَلَوْ جَعَلْنَاهُ قُرْآنًا أَعْجَمِيًّا لَقَالُوا لَوْلَا فُصِّلَتْ آيَاتُهُ أَءَعْجَبِيٌّ وَعَرَبِيٌّ قُلْ هُوَ لِلَّذِينَ آمَنُوا هُدًى وَشَفَاءً وَالَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ فِي آذَانِهِمْ وَقْرٌ وَهُوَ عَلَيْهِمْ عَمًّى أُولَٰئِكَ يُنَادُونَ مِنْ مَكَانٍ بَعِيدٍ ﴿٤٤﴾

45. Ва ба ростӣ, [Мо] ба Мӯсо китоб додем, пас, дар он ихтилоф шуд. Ва агар пештар [дар мавриди муҳлат ба гунаҳгорон ва ҳисобрасӣ дар қиёмат] сухане аз чониби Парвардигорат баён нашуда буд, яқинан, [дар ҳамин дунё] миёнашон доварӣ мешуд [ва азоб нозил мегашт] ва ба ростӣ, ки онон [яхудиён ва мушрикони] дар бораи [ҳаққонияти] ин [Куръон] саҳт дар тартидан

وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ فَاحْتَلَفَ فِيهِ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ لَفُضِيَ بَيْنَهُمْ وَإِنَّهُمْ لَفِي شَكٍّ مِنْهُ مُرِيبٍ ﴿٤٥﴾

46. Ҳар ки ба шоистагӣ амал кунад, ба суди худи ўст ва ҳар ки бадӣ кунад, ба зиёни хеш бад кардааст ва Парвардигори ту ҳаргиз ба бандагон ситам намекунад

مَنْ عَمِلْ صَالِحًا فَلِنَفْسِهِ وَمَنْ أَسَاءَ فَعَلَيْهَا وَمَا رَبُّكَ بِظَلَّامٍ لِّلْعَبِيدِ ﴿٤٦﴾

47. Огоҳӣ аз [лаҳзаи вуқуи] қиёмат танҳо марбут ба Аллоҳ таоло аст ва хуруҷи ҳар мевае аз шукуфааш ва бордориву вазъи ҳамли ҳар моддае бо огоҳии ўст ва он рӯз, ки Аллоҳ таоло ба мушрикони нидо медиҳад, ки: «Афроде, ки [дар қудрат] шарикони Ман тасаввур мекардед, [ва ба он тавассул мечустед] кучо ҳастанд»? Онон мегӯянд: «Ақнун дар баробари ту эътироф мекунем, ки ҳеч як аз мо [ба дурустии эътиқоди мушрикони худ] гувоҳ нест»

إِلَيْهِ يَرْدُ عِلْمُ السَّاعَةِ وَمَا تَخْرُجُ مِنْ تَمَرَاتٍ مِنْ أَكْمَامِهَا وَمَا تَحْمِلُ مِنْ أُنثَىٰ وَلَا تَضَعُ إِلَّا بِعِلْمِهِ وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ أَيْنَ شُرَكَآئِي قَالُوا ءَاذَنَّاكَ مَا مِنَّا مِنْ شَهِيدٍ ﴿٤٧﴾

48. Он чи дар гузашта [такаягоҳи худ] мехонданд, аз назарашон нопадид мешавад ва дармеёбанд, ки [аз оташи азоби илоҳӣ] ҳеч роҳи гурезе нахоҳанд дошт

وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَدْعُونَ مِنْ قَبْلُ وَظَنُوا مَا لَهُمْ مِنْ مَّحِيصٍ ﴿٤٨﴾

49. Инсон дар таманнои хайр хастанопазир аст, ва [-ле] агар бадӣ ба ӯ бирасад, маъюсу дилсард хоҳад шуд

لَا يَسْتَعْمُ الْإِنْسَانُ مِنْ دُعَاءِ الْخَيْرِ وَإِنْ مَسَّهُ الشَّرُّ فَيَئُوسٌ قَنُوطٌ ﴿٤٩﴾

50. Ва агар пас аз ранҷе, ки ба инсон мерасад, раҳмате аз ҷониби хеш ба ӯ бирасонем, [мағрурона] меғӯяд: «Ин ҳаққи ман аст ва гумон намекунам қиёмат барпо шавад ва агар [ҳам бошад ва] ба сӯйи Парвардигорам бозгардонда шавам, назди Ӯ [сарвату подошҳои] некуе хоҳам дошт». Мусаламан, кофиронро аз амалкардашон огоҳ хоҳем сохт ва азобе сахт ба онон мечашонем

وَلَيْنِ أَذَقْتَهُ رَحْمَةً مِنَّا مِنْ بَعْدِ صَرَاءٍ مَسَّتَهُ لَيَقُولَنَّ هَذَا لِي وَمَا أَظُنُّ السَّاعَةَ قَائِمَةً وَلَئِنْ رُجِعْتُ إِلَىٰ رَبِّي إِنَّ لِي عِنْدَهُ لَلْحُسْنَىٰ فَلَنُنَبِّئَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِمَا عَمِلُوا وَلَنُذِيقَنَّهُمْ مِنْ عَذَابٍ غَلِيظٍ ﴿٥٠﴾

51. Ҳар гоҳ ба инсон неъмате мебахшем, [бо сармастӣ] рӯй мегардонад ва мутақаббирона [аз ҳақ] дур мешавад ва хангоме ки ранҷе [ҳамчун фақру беморӣ] ба суроғаш меояд, [ба даргоҳи илоҳӣ] дуо ва дархости фаровон дорад

وَإِذَا أَنْعَمْنَا عَلَىٰ الْإِنْسَانِ أَعْرَضَ وَنَأَىٰ بِجَانِبِهِ وَإِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ فَذُو دُعَاءٍ عَرِيضٍ ﴿٥١﴾

52. [Эй Паёмбар, ба кофирон] Бигӯ: «Ба ман бигӯед, [агар Қуръон] аз ҷониби Аллоҳ таоло [расида] бошад ва шумо инкораш кунед, кист гумрохтар аз он ки [бо вучуди ошкор будани ҳақ] дар ситези бепоён ба он қарор дорад?»

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ كَانَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ ثُمَّ كَفَرْتُمْ بِهِ مَنْ أَضَلُّ مِمَّنْ هُوَ فِي شِقَاقٍ بَعِيدٍ ﴿٥٢﴾

53. [Дар ин дунё ва хангомаи қиёмат] нишонаҳои [тавону тадбири] худро дар офоқи [ҷаҳон] ва дар [вучуди] худашон ба онон нишон хоҳем дод, то барояшон равшан шавад, ки Қуръон ҳақ аст. Оё кофӣ нест, ки Парвардигорат бар ҳар чизе гувоҳ аст?

سَأُرِيهِمْ آيَاتِنَا فِي الْأَفَاقِ وَفِي أَنْفُسِهِمْ حَتَّىٰ يَتَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُ الْحَقُّ أَوَلَمْ يَكْفِ يَرْبِّكَ أَنَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿٥٣﴾

54. Огоҳ бошед, ки онон дар мавриди дидори Парвардигорашон [дар қиёмат] тардид доранд! [Ва] Огоҳ бошед, ки Аллоҳ таоло бар ҳар чизе ихота дорад!

أَلَا إِنَّهُمْ فِي مِرْيَةٍ مِّن لِّقَاءِ رَبِّهِمْ ۗ أَلَا إِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ مُّحِيطٌ ﴿٥٤﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Ҳо, мим.⁽¹⁾

حَمِّ ①

2. Айн, син қоф

عَسَقِ ②

3. Аллоҳи шикастнопазири ҳақим бар ту ва паёмбарони пеш аз ту чунин ваҳй мефиристад

كَذَلِكَ يُوحَىٰ إِلَيْكَ وَإِلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكَ اللَّهُ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ③

4. Ҳар чи дар осмонҳо ва замин аст, мутааллиқ ба Ёст ва Ё баландмартаба ва бузург аст

لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ ④

5. Наздик аст осмонҳо [аз шукӯҳу азамати илоҳӣ] аз фарози якдигар бишқофанд ва фариштагон Парвардигорашонро бо ситоиш тақдис мекунанд ва барои сокинони замин [ки тавба кардаанд] омуриши металабанд. Огоҳ бошед, ки Аллоҳ таоло омуриандаи меҳрубон аст

كَذَٰلِكَ السَّمَوَاتُ يَتَّقَطَّرَنَ مِنْ فَوْقِهِنَّ وَالْمَلَائِكَةُ يُسَبِّحُونَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَيَسْتَغْفِرُونَ لِمَنْ فِي الْأَرْضِ ۗ إِلَّا اللَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ⑤

6. [Эй Паёмбар] Аллоҳ худ мурокиби [рафтори] касонест, ки ғайри Ёро [дӯсту] корсози худ баргузидаанд ва ту коргузор [ва масъули рафтор]-и онон нестӣ

وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ اللَّهُ حَفِيظٌ عَلَيْهِمْ وَمَا أَنْتَ عَلَيْهِمْ بِوَكِيلٍ ⑥

7. Мо Куръонро ин гуна ба забони арабӣ бар ту ваҳй кардем, то аҳли Макка ва сокинони атрофашро бим диҳӣ ва ба онон дар мавриди рӯзи махшар, ки тардиде дар вуқуаш нест, хушёр диҳӣ [Он рӯз] гурӯҳе бихиштианд ва гурӯҳе дар оташи сӯзон

وَكَذَٰلِكَ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ قُرْآنًا عَرَبِيًّا لِتُنذِرَ أُمَّ الْقُرَىٰ وَمَنْ حَوْلَهَا وَتُنذِرَ يَوْمَ الْجُمُعِ لَا رَيْبَ فِيهِ ۗ فِيهِ فَرِيقٌ فِي الْجَنَّةِ وَفَرِيقٌ فِي السَّعِيرِ ⑦

8. Агар Аллоҳ таоло меҳост, ҳамаи мардумро уммати воҳид [ва яктопараст] қарор меод, вале [ба инсон ихтиёр дод, пас] ҳар киро бихоҳад, ба раҳмати хеш дармеоварад; ва мушрикон ҳеч қорсоз ва ёваре нахоҳанд дошт

وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَهُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَلَٰكِنْ يُدْخِلُ مَنْ يَشَاءُ فِي رَحْمَتِهِ ۗ وَالظَّالِمُونَ مَا لَهُمْ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ⑧

(*) Шуру (Машварат қардан)

(1) Нигаред ба эзоҳи ояти 1 сураи Бақара.

9. Оё онон ба чойи ӯ каси [дигарро ба унвони дӯсту] корсоз баргузидаанд? Ҳол он ки корсоз [-и чаҳониён] Аллоҳ таоло аст ва ӯст, ки мурдагонро зинда мекунад ва бар ҳар қоре тавноност

أَمْ أَخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ ۗ قَالَ اللَّهُ هُوَ الْوَلِيُّ وَهُوَ يُحْيِي الْمَوْتَىٰ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٠﴾

10. [Бигӯ: «Эй мардум] Ҳар ихтилофе байни шумост, довариаш бо Аллоҳ таоло аст. Чунин аст Аллоҳ таоло Парвардигори ман. Бар ӯ таваккал кардам ва ба пешгоҳаш бозмеоям»

وَمَا اخْتَلَفْتُمْ فِيهِ مِنْ شَيْءٍ فَحُكْمُهُ إِلَى اللَّهِ ذَلِكُمُ اللَّهُ رَبِّي عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ أُنِيبُ ﴿١١﴾

11. ӯ офаринандаи осмонҳо ва замин аст. Барои шумо ҳамсароне аз [чинси] худатон қарор дод ва аз чаҳорпоён низ чуфт офарид, бад-ин сураат, теъдоди шуморо афзоиш медиҳад. Ҳеч чиз ҳаммонанди Аллоҳ таоло нест ва ӯ шунаво ва биност

فَاطِرُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ جَعَلَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا وَمِنَ الْأَنْعَامِ أَزْوَاجًا يَذُرُّكُمْ فِيهِ لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ﴿١٢﴾

12. Калиди [ганчинаи] осмонҳо ва замин дар ихтиёри ӯст. [Неъмату] Рӯзиро бар ҳар кас, ки бихоҳад, густурда медорад ва ё танг мегирад. Ба ростӣ, ки ӯ бар ҳар чизе доност

لَهُ مَقَالِيدُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَن يَشَاءُ وَيَقْدِرُ ۗ إِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿١٣﴾

13. Аз дин ҳамонро барои шумо муқаррар кард, ки ба Нух амр карда буд ва низ он чи ба ту ваҳй кардем ва он чи ба Иброҳим ва Мӯсо ва Исо амр кардем, ин ки: «Динро барпо нигоҳ доред ва дар мавриди он фирқа-фирқа нашавед [ва ихтилоф наварzed]». [Пазириши] Даъвати ту бар мушрикони гарон омадааст. Аллоҳ таоло аст, ки ҳар касро бихоҳад [тавфиқи ибодат медиҳад ва] ба сӯйи хеш бармегузинад ва ҳар киро [ки тавба кунад ва ба даргоҳаш] боз ояд, ба сӯйи хеш ҳидоят хоҳад кард

﴿شَرَعَ لَكُمْ مِنَ الدِّينِ مَا وَصَّى بِهِ نُوحًا وَالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ وَمَا وَصَّيْنَا بِهِ إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَىٰ وَعِيسَىٰ أَنْ أَقِيمُوا الدِّينَ وَلَا تَتَفَرَّقُوا فِيهِ كَبُرَ عَلَى الْمُشْرِكِينَ مَا تَدْعُوهُمْ إِلَيْهِ اللَّهُ يَجْتَبِي إِلَيْهِ مَن يَشَاءُ وَيَهْدِي إِلَيْهِ مَن يُنِيبُ ﴿١٤﴾﴾

14. Ҳангоме ки далоили маҳками нубуввати паёмбар бар кофирон арза шуд, онон аз рӯйи бартарихоҳӣ [ва ҳасодат]-е ки байнашон буд, роҳи тафриқа тай намуданд ва агар фармони Парвардигорат [дар мавриди муҳлат ва таъхири азоб] то замоне муайян аз пеш муқаррар нашуда буд, [бе диранг] миёнашон доварӣ мешуд ва

وَمَا تَفَرَّقُوا إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْعِلْمُ بَعِيًا بَيْنَهُمْ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى لَفُضِيَ بَيْنَهُمْ وَإِنَّ الَّذِينَ أُورِثُوا الْكِتَابَ مِنْ بَعْدِهِمْ لَفِي شَكٍّ مِّنْهُ مُرِيبٌ ﴿١٥﴾

аммо пас аз кофирон [ва ба далели инкору ихтилофи онон] ворисони китоб [Таврот ва Инчил низ] дар мавриди Қуръон сахт дар тардид ва бадгумонӣ ҳастанд

15. [Эй Паёмбар, мардумро] ба сӯи ин [оини илоҳӣ] даъват кун ва чунон ки фармон ёфтаӣ, пойдорӣ кун ва аз ҳавасҳои онон пайравӣ нақун ва бигӯ: «Ба ҳамаи китобҳои, ки Аллоҳ таоло нозил кардааст имон дорам ва фармон ёфтаам, ки дар барорбари шумо ба адолат рафтор кунам. Аллоҳ таоло Парвардигори мову шумост. [натичаӣ] аъмоли мо барои мост ва [натичаӣ] аъмоли шумо барои шумо. Ҳеч [душманиву] чидоле байни мову шумо нест. Аллоҳ таоло ҳамаи моро [дар қиёмат] чамъ хоҳад кард ва бозгашти [ҳама] ба сӯи Ёст»

فَلِذَلِكَ فَادَعُ أَصْحَابَكَ كَمَا أَمَرْتَ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ وَقُلْ ءَامَنْتُ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنْ كِتَابٍ وَأُمِرْتُ لِأَعْدِلَ بَيْنَكُمْ اللَّهُ رَبُّنَا وَرَبُّكُمْ لَنَا أَعْمَلْنَا وَلَكُمْ أَعْمَلْنَا لَا حُجَّةَ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ اللَّهُ يَجْمَعُ بَيْنَنَا وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ ﴿١٥﴾

16. Касоне, ки пас аз пазириши умумӣ, дар бораи [ҳаққонияти дини] Аллоҳ таоло далел меоваранд, мантикашон назди Парвардигорашон [ботил ва] бепоя аст. Хашм [-и илоҳӣ] гиребонгирашон мешавад ва азобе сахт [дар пеш] доранд

وَالَّذِينَ يُحَاجُّونَ فِي اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مَا اسْتُجِيبَ لَهُمْ حُجَّتُهُمْ دَاحِضَةٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَعَلَيْهِمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ ﴿١٦﴾

17. Аллоҳ таоло аст, ки Қуръон ва миқёси адолатро ба ҳақ нозил кардааст ва ту чи медонӣ? Шояд қиёмат наздик бошад

اللَّهُ الَّذِي أَنْزَلَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ وَالْمِيزَانَ وَمَا يُدْرِيكَ لَعَلَّ السَّاعَةَ قَرِيبٌ ﴿١٧﴾

18. Касоне, ки қиёматро бовар надоранд, [бо тамасхур ва] ба шитоб онро мецоҳанд. Ва касоне, ки [ба рӯзи ҷазо] бовар доранд ва медонанд, ки ҳақ аст, аз он дар ҳаросанд. Огоҳ бошед! Онон, ки дар мавриди қиёмат чадалу инкор мекунанд, дар гумроҳии бепоёне қарор доранд

يَسْتَعْجِلُ بِهَا الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِهَا وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مُشْفِقُونَ مِنْهَا وَيَعْلَمُونَ أَنَّهَا الْحَقُّ أَلَا إِنَّ الَّذِينَ يُمَارُونَ فِي السَّاعَةِ لَفِي ضَلَالٍ بَعِيدٍ ﴿١٨﴾

19. Аллоҳ таоло нисбат ба бандагонаш борикбин [ва меҳрубон] аст. Ба ҳар кас, ки бихоҳад, рӯзи мебахшад ва Ё тавони шикастнопазир аст

اللَّهُ لَطِيفٌ بِعِبَادِهِ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ وَهُوَ الْقَوِيُّ الْعَزِيزُ ﴿١٩﴾

20. Касе, ки кишти охиратро бихоҳад, кишташро баракат мебахшем ва ҳар ки [танҳо] кишти

مَنْ كَانَ يُرِيدُ حَرْثَ الْآخِرَةِ نَزِدْ لَهُ فِي حَرْثِهِ وَمَنْ كَانَ يُرِيدُ حَرْثَ الدُّنْيَا نُؤْتِهِ مِنْهَا وَمَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ نَصِيبٍ ﴿٢٠﴾

дунёро бихоҳад, дар ихтиёраш қарор медихем,
вале дар охираш баҳрае нахоҳад дошт

21. Оё [мушрикони] маъбудоне доранд, ки бидуни иҷозати Аллоҳ таоло [қавонини] дине барои онон муқаррар кардаанд? Агар ҳукми қатъӣ [барои муҳлат додан ба гунаҳкорон] дар миён набуд, [бе диранг] миёнашон доварӣ мешуд ва ситамгорон азобе дарднок [дар пеш] доранд

أَمْ لَهُمْ شُرَكَاءُ شَرَعُوا لَهُمْ مِنَ الدِّينِ مَا لَمْ يَأْذَنْ بِهِ اللَّهُ وَلَوْلَا كَلِمَةُ الْفَصْلِ لَفُضِيَ بَيْنَهُمْ وَإِنَّ الظَّالِمِينَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢١﴾

22. [Дар рӯзи қиёмат] ситамгоронро аз дастовардашон ҳаросон мебинӣ ва [хоҳӣ дид, ки қайфари он корҳо] домангирашон аст, вале муъминони наққор дар боғҳои бихиштанд, ҳар чӣ бихоҳанд, назди Парвардигорашон доранд. Фазлу бахшиши бузург ҳамин аст

تَرَى الظَّالِمِينَ مُشْفِقِينَ مِمَّا كَسَبُوا وَهُمْ وَقَعُ بِهِمْ ۗ وَالدِّينَ أَمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فِي رَوْضَاتٍ الْجَنَّاتِ لَهُمْ مَا يَشَاءُونَ عِنْدَ رَبِّهِمْ ۗ ذَلِكَ هُوَ الْفَضْلُ الْكَبِيرُ ﴿٢٢﴾

23. Ин ҳамон [фазилате] аст, ки Аллоҳ таоло ба бандагони муъмин ва неққораш башорат медиҳад. [Эй паёмбар] Бигӯ: «Дар баробари ин рисолат, подоше аз шумо намехоҳам, чуз [риояи дӯстӣ ва] муҳаббати хешовандӣ ва ҳар ки [дар ин рост] иқдоми неққе кунад, бар подошаш дар он [маврид] меафзоем. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло омурзгори қадринос аст

ذَلِكَ الَّذِي يُبَشِّرُ اللَّهُ عِبَادَهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ ۗ قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَىٰ ۗ وَمَن يَقْتَرِفْ حَسَنَةً نَّزِدْ لَهُ فِيهَا حُسْنًا إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ شَكُورٌ ﴿٢٣﴾

24. Оё мушрикони мегӯянд: «[Мухаммад] ба Аллоҳ таоло дурӯғ нисбат додааст»? Агар Аллоҳ таоло бихоҳад, бар дили ту меҳр мениҳад, ва [-ле] Аллоҳ таоло ботилро маҳв мекунад ва ҳақро бо суханони [ва тамҳидоти] хеш ба қурсӣ менишонад, ки ӯ ба рози дилҳо доност

أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا ۗ فَإِن يَشَاءِ اللَّهُ يَخْتِمْ عَلَىٰ قَلْبِكَ ۗ وَيَمْحُ اللَّهُ الْبَاطِلَ وَيُحِقُّ الْحَقَّ بِكَلِمَاتِهِ ۗ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٢٤﴾

25. ӯст, ки тавбаи бандагонашро мепазирад ва аз бадихо дармегузарад ва он чӣ мекунад, медонад

هُوَ الَّذِي يَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِهِ وَيَعْفُو عَنِ السَّيِّئَاتِ وَيَعْلَمُ مَا تَفْعَلُونَ ﴿٢٥﴾

26. ӯ [дархости] муъминони неққорро мепазирад ва аз фазли хеш бар [подоши] онон меафзояд ва қофирон азобе сахт дар пеш доранд

وَيَسْتَجِيبُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَيَزِيدُهُم مِّن فَضْلِهِ ۗ وَالْكَافِرُونَ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ ﴿٢٦﴾

27. Агар Аллоҳ таоло рӯзии [бархе аз] бандагонашро кушоиш меод, дар замин ситаму саркашӣ мекарданд, вале ба андозае, ки бихоҳад муқаррар меод, ки ӯ ба [ҳоли] бандагонаш огоҳ ва биност

﴿وَلَوْ بَسَطَ اللَّهُ الرِّزْقَ لِعِبَادِهِ لَبَغَوْا فِي الْأَرْضِ وَلَكِنْ يُنَزَّلُ بِقَدَرٍ مَّا يَشَاءُ إِنَّهُ بِعِبَادِهِ خَبِيرٌ بَصِيرٌ ﴿٢٧﴾﴾

28. Ӯст, ки боронро пас аз навмедӣ [-и мардум] мефиристад ва раҳмати хешро мегустарад ва ӯ корсозу сутуда аст

﴿وَهُوَ الَّذِي يُنَزِّلُ الْغَيْثَ مِنْ بَعْدِ مَا قَنَطُوا وَيَنْشُرُ رَحْمَتَهُ وَهُوَ الْوَكِيلُ الْحَمِيدُ ﴿٢٨﴾﴾

29. Аз нишонаҳои [тавону тадбири] Ӯ офариниши осмонҳо ва заминро мавҷудоти зиндаест, ки дар онҳо пароканда кардааст ва ҳар гоҳ ирода кунад, бар ҷамъоварию онҳо низ тавоност

﴿وَمِنْ آيَاتِهِ خَلْقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا مِنْ دَابَّةٍ وَهُوَ عَلَىٰ جَمْعِهِمْ إِذَا يَشَاءُ قَدِيرٌ ﴿٢٩﴾﴾

30. Ҳар мусибате, ки ба шумо расад, ба хошири қорхост, ки анҷом додаед ва [Аллоҳ таоло] аз бисёре [аз гуноҳонатон] гузашт мекунад

﴿وَمَا أَصَابَكُمْ مِنْ مُصِيبَةٍ فِيمَا كَسَبْتُمْ أَيْدِيكُمْ وَيَعْلَمُ عَنْ كَثِيرٍ ﴿٣٠﴾﴾

31. Шумо ҳаргиз дар замин [ва осмон Аллоҳро] ба танг намеоваред ва дар баробари Аллоҳ таоло ҳеч корсозу ёваре нахоҳед дошт

﴿وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ فِي الْأَرْضِ وَمَا لَكُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿٣١﴾﴾

32. Аз нишонаҳои [тавону тадбири] илоҳӣ, киштиҳои кӯҳпайкарест, ки дар дарёҳо равонанд

﴿وَمِنْ آيَاتِهِ الْجَوَارِ فِي الْبَحْرِ كَالْأَعْلَامِ ﴿٣٢﴾﴾

33. Агар Аллоҳ таоло бихоҳад, бодро сокин мегардонад, то [киштиҳо] бар паҳнаи дарё беҳаракат бимонанд. Ба ростӣ, дар ин [амр] барои ҳар шикебои сипосгузор нишонаҳост

﴿إِنْ يَشَأْ يُسْكِنِ الرِّيحَ فَيَظْلَلْنَ رَوَاكِدَ عَلَى ظَهْرِهِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ﴿٣٣﴾﴾

34. Ё [агар бихоҳад сарнишинони] он киштиҳоро ба кайфари аъмолашон нобуд месозад, дар ҳоле ки ӯ аз бисёре [аз гуноҳон] гузашт мекунад

﴿أَوْ يُوقِفَهُنَّ بِمَا كَسَبُوا وَيَعْفُ عَنْ كَثِيرٍ ﴿٣٤﴾﴾

35. [То мучиби ибрат бошад] Ва касоне, ки дар мавриди оёти Мо ба мучодала бармехезанд, бидонанд, ки [агар азоби илоҳӣ фаро расад] роҳи гурезе нахоҳанд дошт

﴿وَيَعْلَمَ الَّذِينَ يُجْدِلُونَ فِي آيَاتِنَا مَا لَهُمْ مِنْ حِجْبٍ ﴿٣٥﴾﴾

36. [Эй мардум] Он чи ба шумо дода шудааст, неъматҳои [гузарои] дунёст ва он чи назди

﴿فَمَا أُوتِيتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَمَتَّعُ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَمَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ وَأَبْغَىٰ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿٣٦﴾﴾

Аллоҳ таоло аст, барои муъминоне, ки бар Парвардигорашон таваккал мекунанд, бехтар ва пояндтар аст

37. Ва [низ барои] онон, ки аз гуноҳони бузургу бешармиҳо канора мегиранд ва онгоҳ, ки хашмгин мешаванд, гузашт мекунанд
- وَالَّذِينَ يَجْتَنِبُونَ كَبِيرَ الْأَثْمِ وَالْفَوَاحِشَ وَإِذَا مَا غَضِبُوا هُمْ يَغْفِرُونَ ﴿٣٧﴾
38. Ва онон, ки [даъвати] Парвардигорашонро пазиро мешаванд ва намоз барпо медоранд ва умурашон дар миёнашон ба машварат ниҳода мешавад ва аз он чи рӯзияшон кардаем, инфок мекунанд
- وَالَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِرَبِّهِمْ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَأَمْرُهُمْ شُورَى بَيْنَهُمْ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ ﴿٣٨﴾
39. Ва касоне, ки ҳар гоҳ ситаме ба онон бирасад, [ба дифоъ ва] интиқом бармехезанд
- وَالَّذِينَ إِذَا أَصَابَهُمُ الْبَغْيُ هُمْ يَنْتَصِرُونَ ﴿٣٩﴾
40. Ва ҷазои ҳар бадӣ кайфаре ҳаммонанди он бадӣ аст [на бештар], пас, ҳар ки гузашт кунад ва корро ба ислоҳ [ва ошти] оварад, подошаш бар уҳдаи Аллоҳ таоло аст. Бе гумон, ӯ ситамгоронро дӯст намедорад
- وَجَزَاءُ سَيِّئَةٍ سَيِّئَةٌ مِّثْلُهَا فَمَنْ عَفَا وَأَصْلَحَ فَأَجْرُهُ عَلَى اللَّهِ إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ ﴿٤٠﴾
41. Албатта, касоне, ки пас аз ситаме, ки дидаанд, интиқом мегиранд, ҳеч [бозхосту] сарзанише бар онон нест
- وَلَمِنَ أَنْتَصَرَ بَعْدَ ظُلْمِهِ فَأُولَئِكَ مَا عَلَيْهِمْ مِّنْ سَبِيلٍ ﴿٤١﴾
42. Роҳи [бозхосту] сарзаниш танҳо бар ситамгороне кушода аст, ки ба ноҳақ дар замин бартаричӯӣ мекунанд. Онон азоби дарднок [дар пеш] доранд
- إِنَّمَا السَّبِيلُ عَلَى الَّذِينَ يَظْلِمُونَ النَّاسَ وَيَبْغُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ أُولَئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٤٢﴾
43. Аммо ҳар ки шикебой ва гузашт кунад, нишон аз қудрати ирода [-и ӯ] дорад
- وَلَمَن صَبَرَ وَخَفَرَ إِنَّ ذَلِكَ لَمِنَ عَزْمِ الْأُمُورِ ﴿٤٣﴾
44. Ҳар киро Аллоҳ таоло гумроҳ кунад, пас, аз Аллоҳ таоло ҳеч [ёвару] корсозе нахоҳад дошт ва [дар рӯзи қиёмат] ситамгоронро мебинӣ, ки чун азобро мушоҳида кунанд, мегӯянд: «Оё роҳи бозгаште [ба дунё] ҳаст?»
- وَمَن يُضْلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ وَلِيٍّ مِّنْ بَعْدِهِ وَتَرَى الظَّالِمِينَ لَمَّا رَأَوْا الْعَذَابَ يَقُولُونَ هَلْ إِلَىٰ مَرَدٍّ مِّنْ سَبِيلٍ ﴿٤٤﴾
45. [Дар он рӯз] Ситамгоронро мушоҳида хоҳӣ кард, ки бар оташ арза мешаванд ва дар ҳоле
- وَتَرَاهُمْ يُعْرَضُونَ عَلَيْهَا خَشِيعِينَ مِنَ الدَّلِّ يَنْظُرُونَ مِنْ طَرْفٍ خَفِيٍّ وَقَالَ الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّ الْخٰسِرِينَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنفُسَهُمْ

ки аз [шиддати] хорӣ фурутан шудаанд, бо таги чашм менигаранд ва [дар он ҳол] муъминон мегӯянд: «Зиёнкорон [-и воқеӣ] касоне ҳастанд, ки [ба тамаъи дунё] худ ва хонаводаҳояшонро дар қиёмат ба зиён андохтаанд. Огоҳ бошед! Ситамгорон гирифтори азобе пойдоранд

وَأَهْلِيهِمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَلَا إِنَّ الظَّالِمِينَ فِي عَذَابٍ مُّقيِمٍ ﴿٤٥﴾

46. Ва онон дар баробари Аллоҳ таоло корсозе нахоҳанд дошт, ки ёришон кунад ва ҳар киро Аллоҳ таоло гумроҳ кунад, роҳе [барои начот] нахоҳад дошт

وَمَا كَانَ لَهُمْ مِنْ أَوْلِيَاءَ يَنْصُرُونَهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَمَنْ يُضِلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ سَبِيلٍ ﴿٤٦﴾

47. [Эй мардум] Пеш аз он ки рӯзе фаро расад, ки бозгаште аз ҷониби Аллоҳ таоло надорад, даъвати Парвардигоратонро бипазиред. Дар он рӯз на паноҳгоҳе хоҳед дошт, на [фурсате барои] инкор

أَسْتَجِيبُوا لِرَبِّكُمْ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا مَرَدَّ لَهُ مِنَ اللَّهِ مَا لَكُم مِّنْ مَّلْجَأٍ يَوْمَئِذٍ وَمَا لَكُم مِّنْ نَّكِيرٍ ﴿٤٧﴾

48. Пас [эй Паёмбар] агар [мушрикон аз даъвати ту] рӯй мегардонанд [тавфиқро аз худ салб мекунад]. Мо туро ниғаҳбони онон нафаристодем ва ту вазифае ҷуз расонидан [-и ваҳӣ] надорӣ ва чун раҳмате аз ҷониби худ ба инсон бичашонем, бад-он сармаст мешавад ва агар ба сазои рафтори гузаштаи худ дучори мусибате шавад, [ба ҷойи бедорӣ носипосӣ мекунад]. Ба ростӣ, ки инсон бисёр носипос аст

فَإِنْ أَعْرَضُوا فَمَا أَرْسَلْنَاكَ حَفِيظًا إِلَّا الْبَلَاغُ وَإِنَّا إِذَا أَذَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنَّا رَحْمَةً فَرِحَ بِهَا وَإِنْ تُصِيبُهُمْ سَيِّئَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ فَإِنَّ الْإِنْسَانَ كَفُورٌ ﴿٤٨﴾

49. Фармонравии осмонҳо ва замин аз он Аллоҳ таоло аст. Ӯ ҳар чи бихоҳад, меофаринад, ба ҳар ки бихоҳад, [фарзанди] духтар мебахшад ва ба ҳар ки бихоҳад, [фарзанди] писар

لِلَّهِ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ يَهَبُ لِمَنْ يَشَاءُ إِنْتَأًا وَيَهَبُ لِمَنْ يَشَاءُ الذُّكُورَ ﴿٤٩﴾

50. Ӯ писару духтарро -ҳар ду бо ҳам медихад ва ҳар киро бихоҳад, нозо мегардонад, ки Ӯ доноӣ тавоност

أَوْ يُرْسِلْ رُسُلًا فَيُوحِيَ بِإِذْنِهِ مَا يَشَاءُ إِنَّهُ عَلِيمٌ قَدِيرٌ ﴿٥٠﴾

51. Дархӯри ҳеҷ башаре нест, ки Аллоҳ таоло бо ӯ сухан бигӯяд, магар бо ваҳӣ ё аз фаросӯи хичобе ё [ин ки Аллоҳ таоло] фариштае бифариштад,

وَمَا كَانَ لِنَبِيٍّ أَنْ يَكَلِمَهُ اللَّهُ إِلَّا وَحْيًا أَوْ مِنْ وَرَائِ حِجَابٍ أَوْ يُرْسِلْ رَسُولًا فَيُوحِيَ بِإِذْنِهِ مَا يَشَاءُ إِنَّهُ عَلَىٰ حَكِيمٍ ﴿٥١﴾

ки ба фармонаш ҳар чи бихоҳад, ваҳй кунад. Бе
гардид, Ё баландмартабаи ҳақим аст

52. [Эй Паёмбар] бад-ин гуна Қуръонро [тавассути
Ҷабраил ва] ба фармони хеш бар ту ваҳй кардем.
[Пеш аз он] Ту огоҳӣ надоштӣ, ки китобу имон
чист, вале Мо онро нуре сохтем, ки ҳар касе аз
бандагони хешро, ки бихоҳем, бад-он ҳидоят
кунем ва мусалламан, ту ба роҳи рост [Ислом]
ҳидоят мекунӣ

وَكَذَلِكَ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ رُوحًا مِّنْ أَمْرِنَا مَا كُنْتَ تَدْرِي مَا الْكِتَابُ
وَلَا الْإِيمَانُ وَلَكِن جَعَلْنَاهُ نُورًا نَّهْدِي بِهِ مَن نَّشَاءُ مِنْ عِبَادِنَا
وَإِنَّكَ لَتَهْدِي إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٥٢﴾

53. Роҳи илоҳӣ, ки он чи дар осмонҳо ва замин
аст, аз они Ёст. Огоҳ бошед, [хамаи] умур ба
сӯйи Аллоҳ таоло бозмегардад

صِرَاطِ اللَّهِ الَّذِي لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۗ أَلَا إِلَى اللَّهِ
تَصِيرُ الْأُمُورُ ﴿٥٣﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Ҳо, мим.⁽¹⁾ حَم ﴿١﴾

---

2. Савганд ба китоби равшангар وَالْكِتَابِ الْمُبِينِ ﴿٢﴾

---

3. Мо онро Қуръоне ба забони арабӣ падида овардем,
бошад, ки хирадварзӣ кунед إِنَّا جَعَلْنَاهُ قُرْءَانًا عَرَبِيًّا لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٣﴾

---

4. Ин китоб, ки баландмартаба ва ҳикматомӯз
аст, дар Лавҳи махфӯз назди Мо сабт шудааст
[ва дастхуши тағйир нахоҳад шуд] وَإِنَّهُ فِي أُمِّ الْكِتَابِ لَدَيْنَا لَعَلِيَّ حَكِيمٌ ﴿٤﴾

---

5. Оё ба сирфи ин ки шумо [мушрикони] гурӯҳе
исрофкоред [ва паёми илоҳиро инкор мекунад,
нузули] Қуръонро аз шумо боздорем? أَفَنَضْرِبُ عَنْكُمْ الذِّكْرَ صَفْحًا أَنْ كُنْتُمْ قَوْمًا مُّسْرِفِينَ ﴿٥﴾

---

6. Чи бисёр паёмбароне, ки дар миёни пешиниён
фиристодем وَكَمْ أَرْسَلْنَا مِنْ نَبِيِّ فِي الْأَوَّلِينَ ﴿٦﴾

---

7. Вале ҳар паёмбаре ба сӯйи онон меомад,
масхарааш мекарданд وَمَا يَأْتِيهِمْ مِنْ نَبِيٍّ إِلَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿٧﴾

---

8. Мо афроди нерумандтар аз мушрикони Маккаро
ҳалок кардаем ва достони [ибратангези] пешиниён
гузашт فَأَهْلَكْنَا أَشَدَّ مِنْهُمْ بَطْشًا وَمَضَى مَثَلُ الْأَوَّلِينَ ﴿٨﴾

---

9. [Эй Паёмбар] Агар аз мушрикони бипурсӣ:
«Осмонҳо ва заминро чи касе офардидааст?» Ҳатман,
мегуянд: «[Аллоҳи] Шикастнопазири доно» وَلَيْن سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ خَلَقَهُنَّ
الْعَزِيزُ الْعَلِيمُ ﴿٩﴾

---

10. Ҳамон [Парвардигоре] ки заминро маҳалли
озмоиши шумо қарор дод ва бароятон дар он
роҳҳое падида овард, то роҳ ёбед الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ مَهْدًا وَجَعَلَ لَكُمْ فِيهَا سُبُلًا لَعَلَّكُمْ
تَهْتَدُونَ ﴿١٠﴾

(*) Зухруф (Зинат).

(1) Нигаред ба эзоҳи ояти 1 сураи Бақара.

11. Ва ҳамон касе, ки аз осмон боронро ба миқдори муайяне фиристонд, он гоҳ сарзамини хазонзада ва хушкро ба василаи он ҳаёт бахшидем. Шумо низ ҳамин гуна [аз гӯрхо] берун оварда мешавед

وَالَّذِي نَزَّلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً يَقْدِرُ فَأَنْشَرْنَا بِهِ بَلْدَةً مَّيْتًا كَذَلِكَ نُخْرِجُونَ ﴿١١﴾

12. Парвардигоре, ки тамоми махлуқотро офарид ва бароятон аз киштиҳо ва чаҳорпоён василаи саворӣ падида овард

وَالَّذِي خَلَقَ الْأَزْوَاجَ كُلَّهَا وَجَعَلَ لَكُم مِّنَ الْفُلْكِ وَالْأَنْعَامِ مَا تَرْكَبُونَ ﴿١٢﴾

13. То бар пушти онҳо қарор гиред ва он гоҳ ки бар онҳо қарор гирифтед, неъмат Парвардигоратонро ёд кунед ва бигӯед: «Поку муназзаҳ аст касе, ки ин [васила]-ро дар хидмати мо гумошт ва мо худ тавони ин корро надоштем

لَيْسَتُوا عَلَى ظُهُورِهِ ثُمَّ تَذَكَّرُوا نِعْمَةً رَبِّكُمْ إِذَا اسْتَوَيْتُمْ عَلَيْهِ وَتَقُولُوا سُبْحَانَ الَّذِي سَخَّرَ لَنَا هَذَا وَمَا كُنَّا لَهُ مُقْرِنِينَ ﴿١٣﴾

14. Ва мо ба пешгоҳи Парвардигорамон бозмегардем»

وَإِنَّا إِلَىٰ رَبِّنَا لَمُنْقَلِبُونَ ﴿١٤﴾

15. Мушрикон аз миёни бандагони Аллоҳ таоло барояш саҳме [аз фарзанд] қарор доданд. Ба ростӣ, ки инсон ошқоро носипос аст

وَجَعَلُوا لَهُ مِنْ عِبَادِهِ جُزْءًا إِنَّ الْإِنْسَانَ لَكَفُورٌ مُّبِينٌ ﴿١٥﴾

16. Оё [мепиндоред] Аллоҳ таоло аз миёни офаридагонаш духтаронро интиҳоб карда ва писаронро ба шумо ихтисос додааст?

أَمْ اتَّخَذَ مِمَّا يَخْلُقُ بَنَاتٍ وَأَصْفَاكُمْ بِالْبَنِينَ ﴿١٦﴾

17. Аммо ҳар гоҳ ба яке аз онон ҳамон чизеро, ки башорат диҳанд, ки барои Аллоҳи раҳмон коил ҳастанд [таваллуди духтар], дар ҳоле ки хашми худро фуру меҳӯрад, чехрааш [аз андуҳ] тира мегардад

وَإِذَا بُشِّرَ أَحَدُهُمْ بِمَا ضَرَبَ لِلرَّحْمَنِ مَثَلًا ظَلَّ وَجْهُهُ مُسْوَدًّا وَهُوَ كَظِيمٌ ﴿١٧﴾

18. Оё касеро, ки дар зевар [ва роҳатӣ] парвариш меёбад ва дар [хангоми] чидол [қодир ба] баёни мақсудаҳ нест [ба Аллоҳ таоло нисбат медиҳед]?

أَوَمَنْ يُنَشِّئُوا فِي الْحُلِيِّهِ وَهُوَ فِي الْخِصَامِ غَيْرُ مُبِينٍ ﴿١٨﴾

19. Мушрикон фариштагонро, ки бандагони [Аллоҳи] Раҳмонанд, муаннас [зан] пиндоштан. Оё ба хангоми офариниши онон хузур доштан? Суханонашон сабт мегардад ва [дар рӯзи қиёмат] бозхост хоҳанд шуд

وَجَعَلُوا الْمَلَائِكَةَ الَّذِينَ هُمْ عِبَادُ الرَّحْمَنِ إِنْتًا أَشْهَدُوا خَلْقَهُمْ سَخِطَبُ شَهَادَتِهِمْ وَيُسْأَلُونَ ﴿١٩﴾

20. [Онон барои тавчеҳи ширки худ] мегӯянд: «Агар [Аллохи] Раҳмон мехост, мо фариштагонро парастии намекардем». Онон дар мавриди ин [сухан] беиттилоанд ва чуз сухани дурӯғ намегӯянд

وَقَالُوا لَوْ شَاءَ الرَّحْمَنُ مَا عَبَدْنَاهُمْ مَا لَهُمْ بِذَلِكَ مِنْ عِلْمٍ إِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ ﴿٢٠﴾

21. Оё пеш аз Куръон китобе ба онон додаем, ки бад-он истидлол кунанд?

أَمْ آتَيْنَاهُمْ كِتَابًا مِنْ قَبْلِهِ فَهُمْ بِهِ مُسْتَمْسِكُونَ ﴿٢١﴾

22. Балки мегӯянд: «Ниёгонамон низ ҳамин оинро доштанд ва мо [низ] роҳи ононро дунбол мекунем»

بَلْ قَالُوا إِنَّا وَجَدْنَا آبَاءَنَا عَلَىٰ أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰ آثَرِهِمْ مُهْتَدُونَ ﴿٢٢﴾

23. Пеш аз ту низ ҳар [паёмбари] хушдордихандаеро ба ҳар шаҳре фиристодем, сарватмандони саркаши он шаҳр мегуфтанд: «Ниёгонамон низ ҳамин оинро доштанд ва мо [низ] роҳи ононро дунбол мекунем»

وَكَذَلِكَ مَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ فِي قَرْيَةٍ مِنْ نَذِيرٍ إِلَّا قَالَ مُتْرَفُوهَا إِنَّا وَجَدْنَا آبَاءَنَا عَلَىٰ أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰ آثَرِهِمْ مُقْتَدُونَ ﴿٢٣﴾

24. [Паёмбарашон] Мегуфт: «Агар оине хидоятбахштар аз он чи ниёгонатон доштанд, оварда бошам [боз ҳам аз онон пайравӣ мекунед]? Онон [дар посух] мегуфтанд: «[Оре] паёмеро, ки маъмури [иблоғи] он шудаед, инкор мекунем»

﴿ قُلْ أَوَلَوْ جِئْتُمْ بِأَهْدَىٰ مِمَّا وَجَدْتُمْ عَلَيْهِ آبَاءَكُمْ قَالُوا إِنَّا بِمَا أُرْسِلْتُمْ بِهِ كَافِرُونَ ﴿٢٤﴾

25. Мо низ аз онон интиком гирифтём, пас, бингар, ки саранҷоми такзибкунандагон чи гуна буд

فَأَنْتَقَمْنَا مِنْهُمُ فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكْذِبِينَ ﴿٢٥﴾

26. [Ёд кун] Ҳангомеро, ки Иброҳим ба падар ва қавмаш гуфт: «Аз он чи шумо мепарастед, безорам

وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ إِنَّنِي بَرَاءٌ مِمَّا تَعْبُدُونَ ﴿٢٦﴾

27. Магар аз касе, ки маро офаридааст, ки ӯ хидоятам хоҳад кард»

إِلَّا الَّذِي فَطَرَنِي فَإِنَّهُ سَيَهْدِينِ ﴿٢٧﴾

28. Иброҳим, яктопарастиро дар миёни наслҳои пас аз худ сухане мондагон қарор дод, бошад, ки [ба пешгоҳи илоҳӣ] бозгарданд

وَجَعَلَهَا كَلِمَةً بَاقِيَةً فِي عَقِبِهِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٢٨﴾

29. Ин мушрикони Макка ва падаронашонро [аз неъматҳои дунё] бархӯрдор кардам, то ин ки Куръон ва паёмбаре равшангар ба суроғашон омад

بَلْ مَتَّعْتُ هَهُؤُلَاءِ وَآبَاءَهُمْ حَتَّىٰ جَاءَهُمُ الْحَقُّ وَرَسُولٌ مُبِينٌ ﴿٢٩﴾

30. Ва он гоҳ ки Куръон бар онон ироа шуд, гуфтанд: «Ин чодуст ва онро инкор мекунем»
- وَلَمَّا جَاءَهُمُ الْحَقُّ قَالُوا هَذَا سِحْرٌ وَإِنَّا بِهِ كَافِرُونَ ﴿٣٠﴾
31. Ва гуфтанд: «Чаро ин Куръон бар марде бузург аз ду шаҳр [Макка ва Тоиф] нозил нашоудааст?»
- وَقَالُوا لَوْلَا نُزِّلَ هَذَا الْقُرْآنُ عَلَى رَجُلٍ مِّنَ الْقَرْيَتَيْنِ عَظِيمٍ ﴿٣١﴾
32. Оё онон раҳмати Парвардигоратро тақсим мекунанд? Моем, ки рӯзӣ [ва маишати] ононро дар зиндагии дунё миёнашон тақсим кардаем ва ононро нисбат ба ҳам ба дараҷоте бартарӣ бахшидаем, то аз хадамоти [мутақобили] якдигар истифода кунанд ва раҳмати Парвардигорат аз амволе, ки чамъ мекунанд, бехтар аст
- أَهُمْ يَقْسِمُونَ رَحْمَتَ رَبِّكَ نَحْنُ قَسَمْنَا بَيْنَهُمْ مَّعِيشَتَهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَرَفَعْنَا بَعْضَهُمْ فَوْقَ بَعْضٍ دَرَجَاتٍ لِّيَتَّخِذَ بَعْضُهُم بَعْضًا سُخْرِيًّا وَرَحِمْتَ رَبِّكَ خَيْرٌ مِّمَّا يَجْمَعُونَ ﴿٣٢﴾
33. Агар [нигаронӣ аз онон] набуд, ки ҳама мардум [дар дунёталабӣ ва инқори Аллоҳ таоло] як гурӯҳ шаванд, сақфи хонаи касонеро, ки ба Аллоҳи раҳмон имон надоранд, аз нуқра қарор медедем ва низ паллаҳое [дар он мениҳодем], ки битавонанд аз [табақоти] он [хона] боло раванд
- وَلَوْلَا أَن يَكُونَ النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً لَّجَعَلْنَا لِمَن يَكْفُرُ بِالرَّحْمَنِ لِبُيُوتِهِمْ سُقْفًا مِّنَ فِضَّةٍ وَمَعَارِجَ عَلَيْهَا يَظْهَرُونَ ﴿٣٣﴾
34. Ва барои хонаҳояшон дарҳое [аз тилло] мегузоштем ва тахтҳое [қарор медедем], ки бар он така зананд
- وَلِبُيُوتِهِمْ أَبْوَابًا وَسُرُرًا عَلَيْهَا يَتَكئون ﴿٣٤﴾
35. Ва таҷаммул [ва зинатҳое] фаровон [барояшон фароҳам мекардем] ва тамоми инҳо баҳраи [ночизи] зиндагии дунёст ва охират назди Парвардигорат барои парҳезкорон аст
- وَرُحْرُقًا وَإِن كُلَّ ذَلِكَ لَمَّا مَتَّعَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةَ عِنْدَ رَبِّكَ لِلْمُتَّقِينَ ﴿٣٥﴾
36. Ҳар ки аз ёди [Аллоҳи] раҳмон дил бигардонад, шайтоне бар ӯ мегуморем, то ҳамнишинаш бошад [ва ҳамвора фиребаш диҳад]
- وَمَن يَعِشْ عَن ذِكْرِ الرَّحْمَنِ نُقِيضْ لَهُ شَيْطَانًا فَهُوَ لَهُ قَرِينٌ ﴿٣٦﴾
37. Шаётин ин гурӯхро аз роҳи [Аллоҳ таоло] бозмедоранд, вале онон гумон мекунанд, ки ҳидоят ёфтаанд
- وَإِنَّهُمْ لَبَصُدُّوهُمْ عَنِ السَّبِيلِ وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُم مُّهْتَدُونَ ﴿٣٧﴾
38. То он гоҳ ки [дар қиёмат] назди Мо биёяд, [ба шайтони ҳамнишинаш] мегӯяд: Эй кош, миёни ману ту фосилае ба дурии шарқу ғарб буд! Чи ҳамнишини баде будӣ!»
- حَتَّىٰ إِذَا جَاءَنَا قَالَ يَا لَيْتَ بَنِيَّ وَبَيْنَكَ بُعْدَ الْمَشْرِقَيْنِ فَبِئْسَ الْقَرِينٌ ﴿٣٨﴾

39. [Аллоҳ таоло мефармояд] «Имрӯз [пушаймонӣ] суде ба ҳолатон нахоҳад дошт; зеро ситам кардаед ва ҳамагӣ дар азоб шарикед»
- وَلَنْ يَنْفَعَكُمْ الْيَوْمَ إِذْ ظَلَمْتُمْ أَنْتُمْ فِي الْعَذَابِ مُشْتَرِكُونَ ﴿٣٩﴾
40. [Эй Паёмбар] Оё метавонӣ [паёми худро] ба гӯши ношунавоён бирасонӣ ё нобиноён ва гумроҳони ошкорро [ба роҳи рост] хидоят кунӣ?
- أَفَأَنْتَ تُسْمِعُ الصُّمَّ أَوْ تَهْدِي الْعُمْى وَمَنْ كَانَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٤٠﴾
41. Агар ҳам туро пеш аз азоби онон аз дунё [бибарем] дар ҳар ҳол [аз эшон интиқом хоҳем гирифт]
- فَأَمَّا نَذَهَبَنَّ بِكَ فَإِنَّا مِنْهُمْ مُنْتَقِمُونَ ﴿٤١﴾
42. Ё азоберо, ки ба онон ваъда додаем, [дар даврони ҳаётат] ба ту менамоем. Бе тардид, Мо бар онон иктидор [-и комил] дорем
- أَوْ نُرِيَّتِكَ الَّذِي وَعَدْنَاهُمْ فَإِنَّا عَلَيْهِمْ مُّقْتَدِرُونَ ﴿٤٢﴾
43. Пас, ба он чи ба ту ваҳй мешавад, тамассук бичӯ, ки бе гумон, бар роҳи рост қарор дорӣ
- فَاسْتَمْسِكْ بِالَّذِي أُوحِيَ إِلَيْكَ إِنَّكَ عَلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٤٣﴾
44. Тардиде нест, ки Қуръон барои ту ва қавмат мояи андарз [ва сарбаландӣ] аст ва [дар рӯзи киёмат дар бораи имону амал ба он] бозхост хоҳед шуд
- وَإِنَّهُ لَذِكْرٌ لَّكَ وَلِقَوْمِكَ وَسَوْفَ تُسْأَلُونَ ﴿٤٤﴾
45. Аз паёмбароне, ки пеш аз ту фиристодем, бипурс, ки оё ғайр аз [Аллоҳи] Раҳмон маъбудоне барои парастии қарор додаем [мусалламан, чунин нест]
- وَسَأَلَ مَنْ أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رُسُلِنَا أَجَعَلْنَا مِنْ دُونِ الرَّحْمَنِ آلِهَةً يُعْبَدُونَ ﴿٤٥﴾
46. Мо Мӯсоро бо муъчизоти хеш ба сӯи Фиръавн ва сарони қавмаш фиристодем ва ба онон гуфт: «Ман фиристодаи Парвардигори чаҳониёнам»
- وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِۦ فَقَالَ إِنِّي رَسُولُ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٤٦﴾
47. Ва чун оёт [ва муъчизоти] Моро бар онон ироа кард, ҳамагӣ ба онҳо хандиданд
- فَلَمَّا جَاءَهُمْ بِآيَاتِنَا إِذَا هُمْ مِنْهَا يَضْحَكُونَ ﴿٤٧﴾
48. Ҳар муъчизае ба онон ироа додем, яке аз дигаре бузургтар буд ва [чун ҳамаро тақзиб карданд] ба азоб гирифтгорашон кардем, бошад, ки [аз куфр] бозгарданд
- وَمَا نُرِيهِمْ مِنْ آيَةٍ إِلَّا هِيَ أَكْبَرُ مِنْ أُخْتَيْهَا وَأَخَذْنَاهُمْ بِالْعَذَابِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٤٨﴾
49. [Пас, хангоме ки гӯшаҳое аз азоби илохиро чашиданд] гуфтанд: «Эй чодугар, аз Парвардигорат
- وَقَالُوا يَا أَيُّهُ السَّاحِرُ الدُّعُ لَنَا رَبِّكَ بِمَا عَهِدَ عِنْدَكَ إِنَّا لَمُهْتَدُونَ ﴿٤٩﴾

бинобар аҳде, ки бо ту дорад, бихоҳ [то азобро аз мо дур кунад], ки мо [дигар] роҳёфтаем»

50. Ва чун азобро аз онон бардоштем, паймон шикастанд

فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُمْ الْعَذَابَ إِذَا هُمْ يَنْكُتُونَ ﴿٥٠﴾

51. Фиръавн дар миёни қавми худ нидо сар дод ва гуфт: «Эй қавми ман, оё фармонравиҳои Миср дар ихтиёри ман нест ва ин нахрҳо аз доманаи қасри ман чараён надорад? Оё [қудрату азаматамро] намебинед?»

وَبَادَى فِرْعَوْنُ فِي قَوْمِهِ قَالَ يَا قَوْمِ أَلَيْسَ لِي مُلْكُ مِصْرَ وَهَذِهِ الْأَنْهَارُ تَجْرِي مِن تَحْتِي أَفَلَا تُبْصِرُونَ ﴿٥١﴾

52. Ман аз ин марди бемикдор, ки [ҳатто] наметавонад ба равшанӣ сухан бигӯяд, шоистатарам

أَمْ أَنَا خَيْرٌ مِّنْ هَذَا الَّذِي هُوَ مَهِينٌ وَلَا يَكَادُ يُبِينُ ﴿٥٢﴾

53. Чаро [ба нишоҳои сарварӣ] дастбандҳои зарин [аз осмон] бар ӯ афканда нашудааст [то собит шавад, ки паёмбар аст]? Ё чаро фариштагон ҳамроҳаш наёмадаанд?»

فَلَوْلَا أَلْفِي عَلَيْهِ أَسْرَةٌ مِّنْ ذَهَبٍ أَوْ جَاءَ مَعَهُ الْمَلَائِكَةُ مُقَرَّرِينَ ﴿٥٣﴾

54. Ӯ қавми худро ба [беҳирадӣ ва] сабуксарӣ кашонд ва ҳамагӣ мутеаш шуданд. Ҳаққо, ки онон [нисбат ба авомири илоҳӣ] нофармон буданд

فَأَسْتَحَفَّ قَوْمُهُ فَاطَاعُوهُ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَسِيقِينَ ﴿٥٤﴾

55. Пас, чун моро ба ҳашм оварданд, аз онон интиком гирифтём ва ҳамагиро [дар дарё] ғарқ кардем

فَلَمَّا آسَفُونَا انْتَقَمْنَا مِنْهُمْ فَأَغْرَقْنَاهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٥٥﴾

56. Он гоҳ ононро дар шумори пешгомони [куфру нофармонӣ] ва ибрата [барои ояндагон] қарор додем

فَجَعَلْنَاهُمْ سَلَفًا وَمَثَلًا لِّلْآخِرِينَ ﴿٥٦﴾

57. Ва чун достони [таваллуди] писари Марям матраҳ шуд, қавми ту [ки гумон карданд, метавонанд монанди масеҳиён чанд маъбуд дошта бошанд] ба ногоҳ шодӣ ва ҳаёҳу ба роҳ андохтанд

وَلَمَّا ضُرِبَ ابْنُ مَرْيَمَ مَثَلًا إِذَا قَوْمُكَ مِنْهُ يَصِدُونَ ﴿٥٧﴾

58. Ва гуфтанд: «Маъбудони мо бехтаранд ё Исо»? Онон ин суханро танҳо барои ҷидол бо ту унвон кардаанд. Ба ростӣ, ки гурӯҳе ситезачӯ ҳастанд

وَقَالُوا ءَأَلِهَتُنَا خَيْرٌ أَمْ هُوَ مَا ضَرَبُوهُ لَكَ إِلَّا جَدَلًا بَلْ هُمْ قَوْمٌ خَصِمُونَ ﴿٥٨﴾

59. Исо фақат бандаест, ки бар ӯ неъмат [-и рисолат] арзонӣ доштем ва ӯро намунае [аз қудрати илоҳӣ] барои Бани Исроил қарор додем

إِنَّ هُوَ إِلَّا عَبْدٌ أَنْعَمْنَا عَلَيْهِ وَجَعَلْنَاهُ مَثَلًا لِّبَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿٥٩﴾

60. Агар мехостем, [хамаи шумо инсонхоро нобуд мекардем ва] ба чоягон фаиштагоне падида меовардем, ки дар замин чошиши [-и шумо] шаванд
- وَلَوْ نَشَاءُ لَجَعَلْنَا مِنْكُمْ مَلَائِكَةً فِي الْأَرْضِ يَخْلُقُونَ ﴿٦٠﴾
61. [Таваллуди] Исо [ба муъчизаи хаёт бахшиданаши] далеле барои киёмат аст. Пас, ҳаргиз дар мавриди киёмат шак накунед ва пайрави ман бошед, ки роҳи рост ҳамин аст
- وَأِنَّهُ لَعَلَّمَ لِسَاعَةَ فَلَا تَمْتَرَنَّ بِهَا وَاتَّبِعُونِ هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ ﴿٦١﴾
62. [Огоҳ бошед, ки] Шайтон шуморо [аз роҳи Аллоҳ таоло] бознадорад, чаро ки ӯ душмани ошкори шумост
- وَلَا يَصُدَّنَّكُمُ الشَّيْطَانُ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿٦٢﴾
63. Ва чун Исо [муъчизоту] нишонаҳои равшан бар онон ироа кард, гуфт: «Ман барои шумо ҳикмат овардаам, то [бад-он роҳ ёбед] ва бархе аз мавриди ихтилофатонро равшан кунам, пас, аз Аллоҳ таоло парво кунед ва мутеъи [дастурҳои] ман бошед
- وَلَمَّا جَاءَ عِيسَى بِالْبَيِّنَاتِ قَالَ قَدْ جِئْتُكُمْ بِالْحِكْمَةِ وَالْأَيِّنِ لَكُمْ بَعْضَ الَّذِي تَخْتَلِفُونَ فِيهِ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ﴿٦٣﴾
64. Аллоҳ таоло Парвардигори ман ва шумост, пас, Ӯро бипарастед, ки роҳи рост ҳамин аст»
- إِنَّ اللَّهَ هُوَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ فَأَعْبُدُوهُ هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ ﴿٦٤﴾
65. Он гоҳ гуруҳҳои [мухталифи] Бани Исроил миёни худ [дар бораи Исо] дучори ихтилоф шуданд, пас, вой бар ситамгонро аз азоби рӯзи дарднок!
- فَاخْتَلَفَ الْأَحْزَابُ مِنْ بَيْنِهِمْ فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْ عَذَابِ يَوْمٍ أَلِيمٍ ﴿٦٥﴾
66. Оё чуз ин интизор доранд, ки киёмат, дар ҳоле ки гофиланд, ногаҳон бар онон фаро расад?
- هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا السَّاعَةَ أَنْ تَأْتِيَهُمْ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٦٦﴾
67. Дӯстон [-и дунёи] дар он рӯз душмани якдигаранд, магар парҳезкорон
- الْأَخِلَاءُ يَوْمَئِذٍ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ إِلَّا الْمُتَّقِينَ ﴿٦٧﴾
68. [Аллоҳ таоло ба онон мефармояд] «Эй бандагони [парҳезкори] Ман имрӯз тарсу андуҳе нахоҳед дошт
- يَعْبَادِ لَا خَوْفٌ عَلَيْكُمُ الْيَوْمَ وَلَا أَنْتُمْ تَحْزَنُونَ ﴿٦٨﴾
69. Ҳамон бандагоне, ки ба оёти Мо имон овардаанд ва таслим [-и фармони Мо] буданд
- الَّذِينَ ءَامَنُوا بِآيَاتِنَا وَكَانُوا مُسْلِمِينَ ﴿٦٩﴾

70. Шумо ва дигар муъминоне, ки ҳамчун шумо ҳастанд, ба бихишт дароед, то [аз неъматҳои ҷовидонаш баҳраманд гардед ва] шодмон шавед
- أَدْخُلُوا الْجَنَّةَ أَنْتُمْ وَأَزْوَاجُكُمْ تُحْبَرُونَ ﴿٧٠﴾
71. Зарфҳо ва чомҳои зарин перомунашон мегардонанд ва ҳар чи дилҳо бихоҳад ва дидаҳо лаззат барад, дар он ҷо ҳаст ва шумо дар бихишт ҷовидонаед
- يُطَافُ عَلَيْهِمْ بِصِحَافٍ مِّنْ ذَهَبٍ وَأَكْوَابٍ وَفِيهَا مَا تَشْتَهِيهِ الْأَنْفُسُ وَتَلَذُّ الْأَعْيُنُ وَأَنْتُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٧١﴾
72. Ин ҳамон бихиштест, ки дар барорбари рафторатон ба шумо додаанд
- وَتِلْكَ الْجَنَّةُ الَّتِي أُورِثْتُمُوهَا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٧٢﴾
73. Дар онҷо меваҳои фаровоне дар ихтиёр доред, ки аз онҳо меҳӯред
- لَكُمْ فِيهَا فَاكِهَةٌ كَثِيرَةٌ مِّنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿٧٣﴾
74. Бе гардид, мучримон дар азоби дузаҳ ҷовидонанд
- إِنَّ الْمُجْرِمِينَ فِي عَذَابٍ جَهَنَّمَ خَالِدُونَ ﴿٧٤﴾
75. [Дар ҳоле ки азоб] аз онон коста намешавад ва дар яъсу ноумедӣ фуру рафтаанд
- لَا يُفَتِّرُ عَنْهُمْ وَهُمْ فِيهِ مُبْلِسُونَ ﴿٧٥﴾
76. Мо ба онон ситам накардаем, балки онҳо худ ба хештан ситам мекарданд
- وَمَا ظَلَمْنَاهُمْ وَلَكِنْ كَانُوا هُمُ الظَّالِمِينَ ﴿٧٦﴾
77. [Дузаҳиён] Нигаҳбони оташро садо мезананд ва фарёд бар меоранд: «Эй Молик [кош] Парвардигорат кори моро яқсара кунад [ва бимирунад]» Ў мегӯяд: «На, шумо [дар ин азоб] мондагоред»
- وَنَادُوا يَمِيلِكْ لِيَقْضِ عَلَيْنَا رَبُّكَ قَالَ إِنَّكُمْ مَكِيدُونَ ﴿٧٧﴾
78. Ба ростӣ, ҳақро барои шумо овардем, вале бештаратон аз он кароҳат доштед
- لَقَدْ جِئْتَكُمْ بِالْحَقِّ وَلَكِنَّ أَكْثَرَكُمْ لِلْحَقِّ كَارِهُونَ ﴿٧٨﴾
79. Онон азми [ҳудро барои тавгеа алайҳи ту] чазм карданд, Мо низ иродаи муҳкаме [бар ноком гузоштани эшон] дорем
- أَمْ أَبْرَمُوا أَمْرًا فَإِنَّا مُبْرِمُونَ ﴿٧٩﴾
80. Оё мепиндоранд, ки Мо суханони сирри ва начвояшонро намешунавем? Оре, фариштагони Мо дар канорашон [ҳастанд ва ҳама чизро] сабт мекунанд
- أَمْ يَحْسَبُونَ أَنَّا لَا نَسْمَعُ سِرَّهُمْ وَنَجْوَاهُمْ بَلَىٰ وَرُسُلْنَا لَدَيْهِمْ يَكْتُمُونَ ﴿٨٠﴾

81. [Эй Паёмбар, ба мушрикони] бигӯ: «Агар [ба фарзи маҳол Аллоҳи] Раҳмон фарзанде дошт, ман нахустин паратишгар [-и Ҷ] будам»
- قُلْ إِنْ كَانَ لِلرَّحْمَنِ وَلَدٌ فَأَنَا أَوَّلُ الْعَبِيدِ ﴿٨١﴾
82. [Маъбудии яктое, ки] Парвардигори осмонҳо ва замин ва Арш аст, аз тавсифи [чоҳилонаи] онон муназаҳ аст
- سُبْحَانَ رَبِّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ رَبِّ الْعَرْشِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿٨٢﴾
83. Пас, [эй Паёмбар] ононро [ба холи худ] бигузор, то ёвагӯӣ кунанд ва ба бозӣ саргарм бошанд, то саранҷом бо рӯзи мавъуд [қиёмат] мувоҷеҳ шаванд [ва сазои аъмолашонро бубинанд]
- فَذَرَهُمْ خَبْرًا وَيَلْعَبُوا حَتَّى يُلَاقُوا يَوْمَهُمُ الَّذِي يُوعَدُونَ ﴿٨٣﴾
84. Ўст, ки дар осмон ва замин маъбуд аст ва Ҷ ҳақими доност
- وَهُوَ الَّذِي فِي السَّمَاءِ إِلَهٌ وَفِي الْأَرْضِ إِلَهٌ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْعَلِيمُ ﴿٨٤﴾
85. Пурбаракат ва бузургвор аст касе, ки фармонравиони осмонҳо ва замин ва он чи миёни онҳост, аз они Ўст ва огоҳӣ аз [лаҳзаи барпоии] растоҳез танҳо дар ихтиёри Ўст ва [ҳамагӣ] ба пешгоҳи Ҷ бозгардонда мешавед
- وَتَبَارَكَ الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَعِنْدَهُ عِلْمُ السَّاعَةِ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٨٥﴾
86. Касоне, ки [мушрикони] ба ҷойи Аллоҳ таоло [ба ниёиш] меҳонанд, кодир ба шафоат нестанд, магар афроде, ки ба [калимаи тавҳид ва] ҳақ аз руи илм гувоҳӣ медиҳанд
- وَلَا يَمْلِكُ الَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ الشَّفَعَةَ إِلَّا مَنْ شَهِدَ بِالْحَقِّ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٨٦﴾
87. Агар аз мушрикони бипурсӣ, чи касе ононро офаридааст, мусалламан, мегӯянд: «Аллоҳ таоло». Пас, чи гуна [аз ҳақ] бар мегарданд?
- وَلَيْن سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَهُمْ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ فَأَنَّى يُؤْفَكُونَ ﴿٨٧﴾
88. [Шикоят ва] Сухани паёмбар [ин буд]: «Парвардигоро, инон қавме ҳастанд, ки имон намеоваранд»
- وَقِيلَهُ يَرْبِّ إِنَّ هَذَا لَأَيْ قَوْمٍ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٨٨﴾
89. Пас, [эй Паёмбар] аз онон даргузар ва [барои раҳой аз шаррашон] бигӯ: «Салом бар Шумо!» Ба зудӣ хоҳанд донист [ки азобашон чи гуна аст]
- فَأَصْفَحْ عَنْهُمْ وَقُلْ سَلِّمْ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٨٩﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Ҳо, мим.⁽¹⁾ حَمَّ ①

---

2. Савганд ба китоби равшангар وَالْكِتَابِ الْمُبِينِ ②

---

3. Мо Куръонро дар шаби муборак [ва фархундаи кадр] нозил кардем, [зеро] ки Мо [хамвора] хушдордиҳанда будаем إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةٍ مُبَارَكَةٍ إِنَّا كُنَّا مُنذِرِينَ ③

---

4. Дар он [шаб] ҳар амри муҳимме файсала меёбад [ва тадбир мешавад] فِيهَا يُفْرَقُ كُلُّ أَمْرٍ حَكِيمٍ ④

---

5. [Ин] корест [ки] аз чониби Мо [сурат мегирад] бе гумон, Мо фиристандаи [паёмбарон] будаем أَمْرًا مِّنْ عِنْدِنَا إِنَّا كُنَّا مُرْسِلِينَ ⑤

---

6. Ба унвони раҳмате аз Парвардигорат. Бе тардид, Ё шунавои доност رَحْمَةً مِّن رَّبِّكَ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ⑥

---

7. Парвардигори осмонҳову замин ва он чи миёни онҳост. Агар [ба ин ҳақиқат] яқин доред [ба Аллоҳ таоло ва Паёмбараш имон биёваред] رَبِّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا إِنْ كُنْتُمْ مُوقِنِينَ ⑦

---

8. Ҳеч маъбуде [ба ҳақ] чуз Ё нест, зиндагӣ мебахшад ва мемиронад. Парвардигори шумо ва ниёғони шумост لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ رَبُّكُمْ وَرَبُّ آبَائِكُمُ الْأُولِينَ ⑧

---

9. Вале мушрикони тардид доранд ва саргарми [лаззатҳои дунё] ва бозӣ ҳастанд لَلْهُمَّ فِي شَكَ يَلْعَبُونَ ⑨

---

10. Пас, [эй Паёмбар] мунтазири рӯзе бош, ки осмон, дуде ошкор [падид] оварад فَأَرْتَقِبْ يَوْمَ تَأْتِي السَّمَاءُ بِدُحَانٍ مُّبِينٍ ⑩

---

11. Ки [тамоми] мардумро фаро мегирад. Ин азобе дардноқ аст يَعْتَسَى النَّاسُ هَذَا عَذَابَ أَلِيمٍ ⑪

(*) Духон (Дуд).

(1) Нигаред ба эзоҳи ояти 1 сураи Бақара.

12. [Он гоҳ кофирон мегӯянд] «Парвардигоро, [ин] азобро аз мо баргараф кун, ки имон овардаем» ﴿رَبَّنَا اكْشِفْ عَنَّا الْعَذَابَ إِنَّا مُؤْمِنُونَ ﴿١٢﴾
13. Чи гуна [ва аз кучо] панд мепазиранд, дар ҳоле ки [пештар] паёмбари равшангар ба сӯяшон омада буд? ﴿أَنَّى لَهُمُ الذِّكْرَى وَقَدْ جَاءَهُمْ رَسُولٌ مُّبِينٌ ﴿١٣﴾
14. Аммо аз ӯ рӯй гардониданд ва гуфтанд: «[ӯ] омӯзишёфтаи девона аст» ﴿ثُمَّ تَوَلَّوْا عَنْهُ وَقَالُوا مُعَلَّمٌ مَّجْنُونٌ ﴿١٤﴾
15. [Барои озмоиши шумо] Замоне андак азобро бармедорем, ва [-ле] шумо [ба куфри хеш] бозмегардед ﴿إِنَّا كَاشِفُو الْعَذَابِ قَلِيلًا إِنَّكُمْ عَائِدُونَ ﴿١٥﴾
16. Рӯзе сахт бар онон метозем. [Оре] Мо [аз кофирон ба хотири куфру такзибашон] интиқом мегирем ﴿يَوْمَ نَبْطِشُ الْبَطْشَةَ الْكُبْرَى إِنَّا مُنتَقِمُونَ ﴿١٦﴾
17. Пеш аз онон низ кавми Фиръавро озмудем ва паёмбари бузургвор ба сӯяшон омад ﴿وَلَقَدْ فَتَنَّا قَبْلَهُمْ قَوْمَ فِرْعَوْنَ وَجَاءَهُمْ رَسُولٌ كَرِيمٌ ﴿١٧﴾
18. [Ва ба онон гуфт] Ки «[қори Бани Исроил ин] бандағони Аллохро ба ман вогузored, ки ман барои шумо паёмбари аминам ﴿أَنْ أَدُّوا إِلَيَّ عِبَادَ اللَّهِ إِلَيَّ لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٨﴾
19. Ва [низ] бар Аллох таоло баргарӣ мачӯед, ки ман бароятон далели равшане овардаам ﴿وَأَنْ لَا تَعْلُوا عَلَى اللَّهِ إِلَيَّ آتِيكُمْ بِسُلْطَانٍ مُّبِينٍ ﴿١٩﴾
20. Ва аз ин ки сангсорам кунед, ба Парвардигори худ ва Парвардигори шумо паноҳ мебарам ﴿وَإِلَى عَذَّتْ بِرَبِّي وَرَبِّكُمْ أَنْ تَرْجُمُونِ ﴿٢٠﴾
21. Агар ба ман имон намеоваред, пас, аз ман канора бигиред [ва раҳоям кунед] ﴿وَإِنْ لَمْ تُؤْمِنُوا لِي فَاَعْتَرِلُونِ ﴿٢١﴾
22. Он гоҳ ба даргоҳи Парвардигораш дуо кард, ки: «[Бор илоҳо] Инон гурӯҳе табоҳкоранд» ﴿فَدَعَا رَبَّهُ أَنَّ هَؤُلَاءِ قَوْمٌ مُّجْرِمُونَ ﴿٢٢﴾
23. [Ба Мӯсо ваҳй кардем, ки] «Бандағонамро шабона [аз Миср] берун бибар, зеро [сипоҳи Фиръавн] шуморо таъқиб хоҳад кард ﴿فَأَسْرِعْ بِعِبَادِي لَيْلًا إِنَّكُمْ مُّتَّبِعُونَ ﴿٢٣﴾
24. Ва дарёро ором пушти сар бигузored, ки онон сипоҳе ҳастанд ки ғарқ хоҳанд шуд ﴿وَأَتْرِكُ الْبَحْرَ رَهْوًا إِنَّهُمْ جُنْدٌ مُّعْرَفُونَ ﴿٢٤﴾

25. Чи бисёр боғхову чашмасорхоро, ки раҳо карданд [ва рафтанд] كَمْ تَرَكُوا مِنْ جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿٢٥﴾
26. Ва киштзорхову касрҳои наку [ва зебо] وَرُزُوجٍ وَمَقَامٍ كَرِيمٍ ﴿٢٦﴾
27. Ва неъмате, ки дар он [шодмон] буданд وَنِعْمَةٍ كَانُوا فِيهَا فَلَکَیْهِنَ ﴿٢٧﴾
28. [Сарнавишташон] Ин гуна [буд] ва [тамомии] он неъматхоро ба гурӯҳе дигар вогузоштем كَذَٰلِكَ ۗ وَأُورِثْنَاهَا قَوْمًا ءَاخِرِينَ ﴿٢٨﴾
29. Осмону замин бар [нобудии] онон қатраи ашке нарахт ва мухлате [барои тавба] низ наёфтанд فَمَا بَكَتْ عَلَيْهِمُ السَّمَاءُ وَالْأَرْضُ وَمَا كَانُوا مُنظَرِينَ ﴿٢٩﴾
30. Бе тардид, Бани Исроилро аз азоби хоркунанда наҷот додем وَلَقَدْ نَجَّيْنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ مِنَ الْعَذَابِ الْمُهِينِ ﴿٣٠﴾
31. Аз Фиръавн, ки [роҳбари] саркаше дар зумраи исрофкорон буд مِنْ فِرْعَوْنَ إِنَّهُ كَانَ عَلِيًّا مِنَ الْمُسْرِفِينَ ﴿٣١﴾
32. Мо бо дониши Худ Бани Исроилро бар мардуми замона бартарӣ додем وَلَقَدْ آخَرْتَهُمْ عَلَىٰ عِلْمٍ عَلَىٰ الْعَالَمِينَ ﴿٣٢﴾
33. Ва нишонаҳое [аз қудрати ҳеш] дар ихтиёрашон гузоштем, ки озмоише равшан дар он буд وَعَاتَيْنَاهُمْ مِنَ الْأَيَّاتِ مَا فِيهَا بَلَاءٌ مُّبِينٌ ﴿٣٣﴾
34. Ин мушрикон мегӯянд: إِنَّ هَٰؤُلَاءِ لَيَقُولُونَ ﴿٣٤﴾
35. «Чуз марги нахустини мо ҳеч [зиндагии дигаре] нест ва ҳаргиз барангехта нахоҳем шуд إِنْ هِيَ إِلَّا مَوْتُنَا الْأُولَىٰ وَمَا نَحْنُ بِمُنشَرِينَ ﴿٣٥﴾
36. Ва агар рост мегӯед, ниёгонамонро [зинда кунед ва] биёваред» فَأَنزَلْنَا بِآبَائِنَا إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٣٦﴾
37. Оё эшон бехтаранд ё қавми [неруманди] Туббаъ ва пешиниёни онҳо, ки чун базаҳқор буданд, ҳалокашон кардем? أَلَمْ خَيْرٌ أَمْ قَوْمُ تُبَّعٍ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ أَهْلَكْنَاهُمْ إِنَّهُمْ كَانُوا مُجْرِمِينَ ﴿٣٧﴾
38. Ва Мо осмону замин ва он чиро, ки миёни онҳост ба бозича наёфаридаем وَمَا خَلَقْنَا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا لِعِبِينَ ﴿٣٨﴾
39. Онҳоро ба ҳақ [ва бо ҳадаф] офаридаем, вале бештарашон намедонанд مَا خَلَقْنَاهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٩﴾

40. Бе тардид, рӯзи доварӣ [қиёмат] ваъдагоҳи ҳамаи онон аст إِنَّ يَوْمَ الْفُضْلِ مِيقَاتُهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٤٠﴾
41. Рӯзе, ки ҳеч дӯсте барои дӯсти худ судманд нест ва [аз ҳеч сӯ] ёрӣ намешаванд يَوْمَ لَا يُغْنِي مَوْلَىٰ عَنْ مَوْلَىٰ شَيْئًا وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٤١﴾
42. Магар касе, ки Аллоҳ таоло [бар ӯ] раҳм кунад, ки ӯ шикастнопазири меҳрубон аст إِلَّا مَنْ رَحِمَ اللَّهُ إِنَّهُ هُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿٤٢﴾
43. Бе гумон, дарахти Заққум إِنَّ شَجَرَتَ الرَّقُومِ ﴿٤٣﴾
44. ғизои гунаҳкорон аст طَعَامُ الْأَثِيمِ ﴿٤٤﴾
45. [Мевааш аз шиддати ҳарорат] ҳамчун миси гудохта дар шикамҳо мечӯшад كَالْمُهْلِ يَغْلِي فِي الْبُطُونِ ﴿٤٥﴾
46. Монанди чӯшиши оби гарм [чӯшидаистода] كَغَلِي الْحَمِيمِ ﴿٤٦﴾
47. [Хитоб мерасад] «Он [ситамгор]-ро бигиред ва ба миёни дузах дарафканед خُذُوهُ فَاعْتَلُوهُ إِلَىٰ سَوَاءِ الْجَحِيمِ ﴿٤٧﴾
48. Он гоҳ аз азоби оби доғ бар сараш фуру резед» ثُمَّ صُبُّوا فَوْقَ رَأْسِهِ مِنْ عَذَابِ الْحَمِيمِ ﴿٤٨﴾
49. [Дар он ҳол ба ӯ гуфта мешавад] «Бичаш, ки ту [дар миёни қавми худ] иззатманд ва бузургворӣ ذُقْ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْكَرِيمُ ﴿٤٩﴾
50. Ин ҳамон [сарнавишти дардноке] аст, ки дар мавридаш тардид дошted» إِنَّ هَذَا مَا كُنْتُمْ بِهِ تَمْتَرُونَ ﴿٥٠﴾
51. Яқинан парҳезкорон дар чойгоҳи амне ҳастанд إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي مَقَامٍ أَمِينٍ ﴿٥١﴾
52. дар [миёни] боғҳо ва [канори] чашмасорҳои бихишт فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿٥٢﴾
53. Либосҳое аз дебои нозук ва дебои захим мепӯшанд, дар ҳоле ки рӯёруи якдигар [ба сухбат] нишастаанд يَلْبَسُونَ مِنْ سُندُسٍ وَإِسْتَبْرَقٍ مُتَقَلِبِينَ ﴿٥٣﴾
54. Чунин аст [вазъи онон] ва ҳуриёни ғизолчашм [-и бихишти]-ро ба ҳамсарии онон дармеоварем كَذَلِكَ وَرَوَّجْتُهُمْ مَبْجُورٍ عَيْنٍ ﴿٥٤﴾

55. Дар он чо хар мевае, ки ирода кунанд, бе дағдаға дар ихтиёрашон аст يَدْعُونَ فِيهَا بِكُلِّ فَاكِهَةٍ أَمِينٍ ﴿٥٥﴾
-
56. Дар бихишт таъми маргро нахоҳанд чашид, чуз ҳамон марги нахустин ва [Парвардигори мехрубон] аз мучозоти дузах барканорашон доштааст لَا يَذُوقُونَ فِيهَا الْمَوْتَ إِلَّا الْمَوْتَةَ الْأُولَىٰ وَوَقَّاهُمْ عَذَابَ الْجَحِيمِ ﴿٥٦﴾
-
57. [Ин] Бахшишест аз [чониби] Парвардигорат ва ин ҳамон комёбии бузург аст فَضَّلَا مِن رَّبِّكَ ذَٰلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٥٧﴾
-
58. [Эй Паёмбар] Мо Қуръонро ба забони ту равон [ва осон] сохтем, бошад, ки [мушрикон] панд гиранд فَأَنَّمَا يُسَّرَّنَهُ بِلسَانِكَ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٥٨﴾
-
59. Пас, дар интизори [ваъдаҳои илоҳӣ] бош, ки бе гумон, онон [низ] мунтазиранд فَأَرْتَقِبْ إِنَّهُمْ مُّرْتَقِبُونَ ﴿٥٩﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Ҷо, мим.⁽¹⁾

حَمَّ ①

2. Нузули [ин] китоб аз ҷониби Аллоҳи шикастнопазири ҳақим аст

تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ②

3. Ба ростӣ, ки дар осмонҳо ва замин нишонаҳо [аз қудрати илоҳӣ] барои муъминон [падидор] аст

إِنَّ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَآيَاتٍ لِّلْمُؤْمِنِينَ ③

4. Ва [низ] дар офариниши худатон ва мавҷудоти зиндае, ки [дар замин] пароканда месозад, барои аҳли яқин нишонаҳо [аз тавон ва тадбири Аллоҳ таоло ошқор] аст

وَفِي خَلْقِكُمْ وَمَا يَبُتُّ مِنْ دَابَّةٍ آيَاتٌ لِّقَوْمٍ يُوقِنُونَ ④

5. Ва дар гардиши паёпайи шабу рӯз ва ризке, ки Аллоҳ таоло [ба сурати борон] аз осмон мефиристад ва бо он заминро пас аз хазон ва хушкиаш зинда месозад ва [низ] дар гардиши бодҳо барои хирадварзон, нишонаҳо [аз қудрати Парвардигор] аст

وَأَخْتَلِفُ اللَّيْلُ وَالنَّهَارُ وَمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ السَّمَاءِ مِنْ رِزْقٍ فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَتَصْرِيفِ الرِّيْحِ آيَاتٌ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ⑤

6. [Эй Паёмбар] Инҳо оёт [ва нишонаҳо]-и илоҳист, ки ба ҳақ бар ту меҳонем [Ба ростӣ, мушрикони] пас аз [сухани] Аллоҳ таоло ва оёташ кадом суханро бовар мекунад?

يٰۤلَكَ آيَاتُ اللَّهِ تُنَلُّوهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ فَبِأَيِّ حَدِيثٍ بَعْدَ اللَّهِ وَآيَاتِهِ يُّؤْمِنُونَ ⑥

7. Вой бар ҳар дурӯғгӯи гунаҳкор!

وَيَلِّ لِكُلِّ أَفَّاكٍ أَثِيمٍ ⑦

8. [Он кофире] ки оёти илоҳиро, ки бар ӯ хонда мешавад, мешунавад, вале мутақаббирона бар муҳолифат исрор дорад. Гӯй онҳоро нашунидааст. Пас, ӯро ба азобе дарднок башорат бидех

يَسْمَعُ آيَاتِ اللَّهِ تُنَلَّى عَلَيْهِ ثُمَّ يُصِرُّ مُسْتَكْبِرًا كَأَن لَّمْ يَسْمَعْهَا فَبَشِّرْهُ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ⑧

(*) Ҷосия (Зонузананда).

(1) Нигаред ба эзоҳи ояти 1 сураи Бақара.

9. [Ҳамон ки] чун бар гӯшае аз оёти Мо воқиф шавад, онро ба масҳара мегирад. Онон азобе сангину дарднок [дар пеш] доранд

وَإِذَا عَلِمَ مِنْ آيَاتِنَا شَيْئًا اتَّخَذَهَا هُزُوًا وَأُولَئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مُهِينٌ ﴿٩﴾

10. Пешопеши эшон [дар охират] дузах аст ва дастовардашон ва [ёварону] корсозоне, ки ба чойи Аллоҳ таоло баргузидаанд, ҳеҷ суде ба ҳолашон нахоҳанд дошт ва азобе саҳмгин [дар пеш] доранд

مِنْ وَرَائِهِمْ جَهَنَّمُ وَلَا يُغْنِي عَنْهُمْ مَا كَسَبُوا شَيْئًا وَلَا مَا اتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ أَوْلِيَاءَ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١٠﴾

11. Ин [Куръон мучиби] ҳидоят аст ва касоне, ки оёти Парвардигорашонро инкор мекунанд, азобе аз саҳтгарин азобҳои дардноки [дузахро дар пеш] доранд

هَذَا هُدًى وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ لَهُمْ عَذَابٌ مِّن رَّجَرٍ أَلِيمٌ ﴿١١﴾

12. Аллоҳ таоло аст, ки дарёҳоро дар хидмати шумо гумошт, то киштиҳо ба фармонаш дар он равон шаванд ва [шумо битавонед] аз фазли ӯ [рӯзи] бичӯед, бошад, ки сипос гузored

اللَّهُ الَّذِي سَخَّرَ لَكُمْ الْبَحْرَ لَتَجْرَىٰ أَلْفُكُ فِيهِ بِأَمْرِهِ ۖ وَلِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ ۗ وَلِعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٢﴾

13. Он чи дар осмонҳо ва замин аст, аз [рахмати] ҳеш дар хидмати шумо гумошт, ки дар ин [амр] барои андешамандон нишонаҳое [аз лутф ва қудрати илоҳӣ] аст

وَسَخَّرَ لَكُمْ مَّا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا مِّنْهُ ۗ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَّتَفَكَّرُونَ ﴿١٣﴾

14. [Эй Паёмбар] ба муъминон бигӯ: «Аз касоне, ки ба рӯзҳои Аллоҳ таоло [рӯзҳои пирӯзи бар қуфру интиқом аз мушрикон] умеде надоранд, даргузаранд, то [Аллоҳ таоло ба мавқеи худ хар] гурӯҳеро дар баробари он чи ки анҷом додаанд, сазо диҳад»

قُلْ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا يَغْفِرُوا لِلَّذِينَ لَا يَرْجُونَ أَيَّامَ اللَّهِ لِيَجْزِيَ قَوْمًا بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿١٤﴾

15. Ҳар ки кори шоистае анҷом диҳад, ба суди худ ва ҳар ки кори баде кунад, ба зиёни худ кардааст. Он гоҳ [барои муҳосиба ва ҳазо] ба пешгоҳи Парвардигоратон бозгардонида мешавед

مَنْ عَمِلَ صَالِحًا فَلِنَفْسِهِ ۖ وَمَنْ أَسَاءَ فَعَلَيْهَا ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُمْ تُرْجَعُونَ ﴿١٥﴾

16. Ба Бани Исроил Таврот ва [илму] доварӣ [байни мардум] ва нубувват бахшидем ва аз неъматҳои покиза рӯзиашон додем ва ононро [ба мавҳибати тавҳид] бар мардуми замона бартарӣ бахшидем

وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا بَنِي إِسْرٰءِيلَ الْكِتٰبَ وَالْحَكْمَ وَالنُّبُوَّةَ وَرَزَقْنٰهُمْ مِّنَ الطَّيِّبٰتِ وَفَضَّلْنٰهُمْ عَلَى الْعٰلَمِينَ ﴿١٦﴾

17. Ва дар амри [бозшиносии ҳақ аз ботил], оёти равшане дар ихтиёрашон қарор додем, вале онон ба далели ҳасад ва бартарихоҳӣ, ки байнашон буд, ихтилоф варзиданд ва бе тардид, Парвардигорат рӯзи киёмат дар мавориди ихтилофашон миёни онон доварӣ хоҳад қард

وَعَاتَيْنَهُمْ بَيِّنَاتٍ مِّنَ الْأَمْرِ فَمَا اخْتَلَفُوا إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ
الْعِلْمُ بَعْثًا بَيْنَهُمْ إِنَّ رَبَّكَ يَفْضِي بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِيمَا كَانُوا
فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿١٧﴾

18. Он гоҳ туро бар равеше [равшан ва комил] аз амри [дин] қарор додем, пас, пайрави ҳамон роҳ бош ва аз ҳавасҳои нодонон пайравӣ нақун

ثُمَّ جَعَلْنَاكَ عَلَىٰ شَرِيعَةٍ مِّنَ الْأَمْرِ فَاتَّبِعْهَا وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَ
الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٨﴾

19. Онон дар баробар [-и азоб]-и Аллоҳ таоло барои ту ҳеҷ фоидае надоранд. Ситамгорон [ёвару] корсози якдигаранд ва Аллоҳ таоло корсози парҳезкорон аст

إِنَّهُمْ لَن يُوْعُوا عَنكَ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا وَإِنَّ الظَّالِمِينَ بَعْضُهُمْ
أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ وَاللَّهُ وَلِيُّ الْمُتَّقِينَ ﴿١٩﴾

20. Ин [Қуръон] мояи басирати мардум аст ва ҳидояту раҳматест барои аҳли яқин

هَذَا بَصِيرَةٌ لِّلنَّاسِ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ لِّقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴿٢٠﴾

21. Оё қасоне, ки муртакиби қорҳои ношоиста шуданд, пиндоштаанд, ки ҳамтирози муъминони неқуқор қарорашон медиҳем, ба гунае ки зиндагӣ ва марғашон [бо онон] яқсон бошад? Чи бад доварӣ меқунанд!

أَمْ حَسِبَ الَّذِينَ اجْتَرَحُوا السَّيِّئَاتِ أَن نَّجْعَلَهُمُ كَالَّذِينَ ءَامَنُوا
وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَوَاءً مِّمَّنَّاهُمْ وَمَنَّاهُمْ سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿٢١﴾

22. Аллоҳ таоло осмонҳо ва заминро [ҳадафманд ва] ба ҳақ офарид, то [ҳама озмоиш шаванд] ва ҷазои дастовардҳои ҳама [бандагон] дода шавад, бидуни он ки зулме ба онон шавад

وَخَلَقَ اللَّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ وَلِشِجْرَىٰ كُلِّ نَفْسٍ بِمَا
كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٢٢﴾

23. Оё он қасеро дидаӣ, ки огоҳона ҳавои нафсаширо ба ҷойи маъбудӣ худ нишонда [ва таслими он шуда] аст? Аллоҳ таоло низ ӯро гумроҳ сохт ва бар гӯшу дилаш муҳри [ғафлат] ниҳод ва бар дидааш пардае қашид. [Агар Аллоҳ таоло ҳидояташ нақунад] пас, аз Аллоҳ таоло чи қасе ҳидояташ хоҳад қард? Оё панд намеғиред?

أَفَرَأَيْتَ مَنِ اتَّخَذَ إِلَهَهُ هَوَاهُ وَأَضَلَّهُ اللَّهُ عَلَىٰ عِلْمٍ وَخَتَمَ عَلَىٰ
سَمْعِهِ وَقَلْبِهِ وَجَعَلَ عَلَىٰ بَصَرِهِ غِشَاوَةً فَمَنْ يَهْدِيهِ مِنْ بَعْدِ
اللَّهِ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٢٣﴾

24. [Мушрикони] меғӯянд: «Чуз зиндагии дунёи мо ҳеҷ [хабар] нест. Зиндагӣ меқунем ва мемирем ва ин гардиши рӯзгор аст, ки моро

وَقَالُوا مَا هِيَ إِلَّا حَيَاتُنَا الدُّنْيَا نَمُوتُ وَنَحْيَا وَمَا يُهْلِكُنَا إِلَّا
الدَّهْرُ وَمَا لَهُم بِذَلِكَ مِنْ عِلْمٍ إِنْ هُمْ إِلَّا يَظُنُّونَ ﴿٢٤﴾

ба коми марг мебарад». Онон дар мавриди ин [амр] бе итилоанд ва фақат аз ҳадсу гумон пайравӣ мекунад

25. Ва чун оёти равшангари Мо [дар мавриди қиёмат] бар онон хонда мешавад, далели [инкор]- ашон фақат ин аст, ки мегӯянд: «Агар рост мегӯед, ниёгонамонро [зинда кунед ва] бозгардонед»

وَإِذَا تُنْتَلَىٰ عَلَيْهِمْ ءآيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ مَا كَانَ حُجَّتَهُمْ إِلَّا أَنْ قَالُوا
أَتُنْتَوَىٰ بِبَابِنَا إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٢٥﴾

26. [Эй Паёмбар, ба онон] бигӯ: «Аллоҳ таоло аст, ки шуморо ҳаёт мебахшад ва марг медиҳад. Он гоҳ шуморо дар рӯзи қиёмат, ки ҳеч тардид дар он нест, чамъ мекунад, вале бештари мардум [ин ҳақиқатро] намедонанд»

قُلِ اللَّهُ يُحْيِيكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يَجْمَعُكُمْ إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَامَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٦﴾

27. Фармонравиои осмонҳо ва замин аз они Аллоҳ таоло аст ва рӯзе, ки қиёмат барпо шавад, аҳли ботил зиёнкор хоҳанд буд

وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَوَيْوَمُ تَقُوْمُ السَّاعَةُ يَوْمَئِذٍ يَخْسِرُ
الْمُبْطِلُوْنَ ﴿٢٧﴾

28. [Дар он рӯз] ҳар гурӯҳеро [аз ваҳшати ҳисобу чазо хору] ба зонударомада мебинӣ, ҳамаро барои [гирифтани] номаи аъмолашон фаро мехонанд [ва ба онон хитоб мешавад]: «Имрӯз шумо дар баробари он чи кардаед, чазо мебинед

وَتَرَىٰ كُلَّ اُمَّةٍ جٰثِيَةً كُلُّ اُمَّةٍ تُدْعٰى اِلٰى كِتٰبِهَا الْيَوْمَ تُجْزَوْنَ مَا
كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ ﴿٢٨﴾

29. Ин номаи [аъмоли шумо назди] мост, ки ба ҳақ бар шумо гувоҳӣ медиҳад. Мо [тамоми] амалкардагонро [дақиқан] сабт мекардем

هٰذَا كِتٰبُنَا يَنْطِقُ عَلَيْكُمْ بِالْحَقِّ اِنَّا كُنَّا نَسْتَنسِخُ مَا كُنْتُمْ
تَعْمَلُوْنَ ﴿٢٩﴾

30. Муъминони некукорро Парвардигорашон фарогирифтаи раҳмати ҳеш қарор хоҳад дод. Ин ҳамон комёбии ошкор аст

فَاَمَّا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ فَيَدْخُلُوْنَ فِيْ رَحْمٰتِيْهِ
ذٰلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْمُبِيْنُ ﴿٣٠﴾

31. Вале [ба] кофирон [хитоб мешавад]: «Магар на ин буд, ки дар баробари оёти Ман, ки бар шумо арза мешуд, гарданкашӣ мекардед ва гурӯҳе базаҳкор будед?

وَاَمَّا الَّذِيْنَ كَفَرُوْا اَفَلَمْ تَكُنْ ءَايٰتِيْ تُنْتَلٰى عَلَيْكُمْ فَاَسْتَكْبَرْتُمْ
وَكُنْتُمْ قَوْمًا مُّجْرِمِيْنَ ﴿٣١﴾

32. Ва чун гуфта мешуд: «Ваъдаи Аллоҳ таоло ҳақ аст ва [дар вуқуи] қиёмат ҳеч тардиде нест», мегуфтанд: Намедонем қиёмат чист, фақат

وَإِذَا قِيلَ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَالسَّاعَةُ لَا رَيْبَ فِيْهَا قُلْتُمْ مَا
نَدْرِيْ مَا السَّاعَةُ اِن نَّظُنُّ اِلَّا ظَنًّا وَمَا نَحْنُ بِمُستَيْقِيْنِيْنَ ﴿٣٢﴾

тасаввуре [дар] ин маврид] дорем, ва [-ле] ба яқин нарасидаем»

33. Рафтори зишташон бар онон ошкор мешавад ва азобе, ки масхарааш мекарданд, домангирашон хоҳад шуд

وَبَدَا لَهُمْ سَيِّئَاتُ مَا عَمِلُوا وَحَاقَ بِهِم مَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٣٣﴾

34. [Ба онон] гуфта мешавад: «Имрӯз [дар азоби дузах] раҳоятон мекунем, чунонки шумо [низ дар дунё нисбат] ба дидори имрӯз безътино будед ва ҷойгоҳатон оташ аст ва ҳеч ёваре нахоҳед дошт

وَقِيلَ الْيَوْمَ نَنْسَلُكُمْ كَمَا نَسَيْتُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هَذَا وَمَأْوَأَكُمْ النَّارُ وَمَا لَكُمْ مِّن نَّاصِرِينَ ﴿٣٤﴾

35. Ин [гирифторӣ] аз он рӯст, ки оёти илоҳиро масхара мекардед ва зиндагии дунё фиребатон дода буд». Имрӯз [кофиронро] аз оташ берун нахоҳанд овард ва аз онон дархости пузиш намешавад

ذَٰلِكُمْ بِأَنكُمۡ أَخَذْتُمۡ ءَايَاتِ اللَّهِ هُزُوًا وَعَرَّيْتُمۡ الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا فَالْيَوْمَ لَا يُخْرَجُونَ مِنْهَا وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُونَ ﴿٣٥﴾

36. Пас, ситоиш махсуси Аллоҳ таоло аст, Парвардигори осмонҳо ва замин ва тамоми ҷаҳониён

فَلِلَّهِ الْحَمْدُ رَبِّ السَّمٰوٰتِ وَرَبِّ الْاَرْضِ رَبِّ الْعٰلَمِيْنَ ﴿٣٦﴾

37. Бузургӣ дар осмонҳо ва замин аз они Ёст ва Ё шикастнопазири ҳақим аст

وَلَهُ الْكِبْرِيَاءُ فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ ﴿٣٧﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Ҳо, мим.⁽¹⁾

حَمَّ ①

2. Нузули [ин] китоб аз ҷониби Аллоҳи шикастнапазир ҳақим аст

تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ①

3. Осмонҳо ва замин ва он чиро, ки байни онҳост, ба ҳақ [ва ҳадафманд] ва барои муддати муайяне офаридаем, ва [-ле] кофирон аз он чи ба эшон хушдор шуда, рӯйгардонанд

مَا خَلَقْنَا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ وَأَجَلٍ مُّسَمًّى وَالَّذِينَ كَفَرُوا عَمَّا أُنذِرُوا مُّعْرِضُونَ ②

4. [Эй Паёмбар, ба мушрикони] бигӯ: «Оё ба бутҳое, ки ба ҷойи Аллоҳ таоло [ба ниёиш] меҳонед, таваҷҷуҳ кардаед? Ба ман нишон диҳед, чи чиз аз [аҷзoi] заминро офаридаанд. Оё дар [офариниши] осмонҳо ширкат доштаанд? Агар рост мегӯед, аз китобҳои осмонии пешин ё бозмондае аз дониш [-и гузаштагон далел] биёваред»

قُلْ أَرَأَيْتُمْ مَا تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَرُونِي مَاذَا خَلَقُوا مِنَ الْأَرْضِ أَمْ لَهُمْ شِرْكٌ فِي السَّمَوَاتِ أَتُؤْتُونِي بِكِتَابٍ مِنْ قَبْلِ هَذَا أَوْ أَثَرَةٍ مِنْ عِلْمٍ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ③

5. Кист гумроҳтар аз он ки ба ҷойи Аллоҳ таоло афродеро [ба ниёиш] меҳонад, ки то рӯзи қиёмат низ посухашро намедиханд ва аз дархосташон беҳабаранд?

وَمَنْ أَضَلُّ مِمَّن يَدْعُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ مَن لَّا يَسْتَجِيبُ لَهُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ وَهُمْ عَن دُعَائِهِمْ غَفْلُونَ ④

6. Ва чун [дар қиёмат] мардум эҳзор шаванд, он маъбудон [-и ботил] душманонашон хоҳанд буд ва ибодаташонро инкор хоҳанд кард

وَإِذَا حُشِرَ النَّاسُ كَانُوا لَهُمْ أَعْدَاءً وَكَانُوا بِعِبَادَتِهِمْ كَافِرِينَ ⑤

7. Ва чун оёти равшангари Мо бар кофирон хонда мешуд, онон дар мавриди сухани ҳаққе, ки бад-эшон расидааст, мегӯянд: «Ин ҷодуе ошкор аст»

وَإِذَا تَنَالَى عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ قَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُمْ هَذَا سِحْرٌ مُّبِينٌ ⑥

8. Ё мегӯянд: «[Мухаммад] Қуръонро худ ҷаъл карда [ва ба Аллоҳ таоло нисбат дода] аст». [Эй

أَمْ يَقُولُونَ أَفَنَزَّلَهُ قُلْ إِنْ أَفْتَرَيْتُهُ فَلَا تَمْلِكُونَ لِي مِنَ اللَّهِ شَيْئًا هُوَ أَعْلَمُ بِمَا تُفِيضُونَ فِيهِ كَفَىٰ بِهِ شَهِيدًا بَيْنِي

(*) Аҳқоф (Регистонҳо).

(1) Нигаред ба эзоҳи ояти 1 сураи Бақара.

Паёмбар, ба онон] Бигӯ: «Агар ман онро чаъл карда [ва ба Аллоҳ таоло нисбат дода] бошам, пас, шумо наметавонед дар баробари [азоб ва хашми] Аллоҳ таоло аз ман дифоъ кунед. Аллоҳ таоло ба он чи шумо дар борааш суханчинӣ мекунад, огоҳтар аст ва ба унвони гувоҳ байни ману шумо кофист ва ӯ омурузгори меҳрубон аст»

وَبَيْنَكُمْ وَهُوَ الْعَفْوَ الرَّحِيمُ ﴿٨﴾

9. Бигӯ: «Ман падидаи навзухур дар миёни паёмбарон нестам ва намедонам сарнавишти ман ва шумо чи хоҳад шуд, танҳо аз он чи ба ман ваҳй мешавад, пайравӣ мекунам ва фақат хушдордиҳандаи ошкорам»

قُلْ مَا كُنْتُ بِدَعَا مِنَ الرُّسُلِ وَمَا أَدْرِي مَا يُفْعَلُ بِي وَلَا بِكُمْ إِنْ أَتَيْتُمْ إِلَّا مَا يُوحَىٰ إِلَيَّ وَمَا أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٩﴾

10. Бигӯ: «Ба ман бигӯед, агар Қуръон аз сӯйи Аллоҳ таоло [расида] бошад ва бо ин ки шоҳиде аз Бани Исроил мушобихаташро [бо Таврот] гувоҳӣ дода ва имон оварда бошад ва Шумо дар баробараш инкор ва такаббур кунед, [оё гумроҳ ва ситамгар нестед]? Бе гумон, Аллоҳ таоло ситамгоронро ҳидоят нахоҳад кард»

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ كَانَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَكَفَرْتُمْ بِهِءَ وَشَهِدَ شَاهِدٌ مِّنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ عَلَىٰ مِثْلِهِءَ فَقَامَنَ وَأَسْتَكْبَرْتُمْ إِنْ أَلَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿١٠﴾

11. Кофирон ба муъминон мегӯянд: «Агар Қуръон шоистагӣ дошт, онон [ки бардагон ва факироне ночизанд] дар пазиришаш бар мо сабкат намегирифтанд». Ва чун бад-он ҳидоят наёфтанд, мегӯянд: «Ин Қуръон дурӯғи қадимӣ аст»

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ ءَامَنُوا لَوْ كَانَ خَيْرًا مَا سَبَقُونَا إِلَيْهِءَ وَإِذْ لَمْ يَهْتَدُوا بِهِءَ فَسَبِقُولُونَ هَذَا إِنْكُ قَدِيمٌ ﴿١١﴾

12. Дар ҳоле ки пеш аз Қуръон китоби Мӯсо рохнамо ва раҳмат буд ва ин [Қуръон] китобест, ки [Тавротро] ба забони [шевои] арабӣ тасдиқ мекунад, то ба ситамгорон хушдор диҳад ва барои некукорон башорат бошад

وَمِن قَبْلِهِءَ كِتَابُ مُوسَىٰ إِمَامًا وَرَحْمَةًءَ وَهَذَا كِتَابٌ مُّصَدِّقٌ لِّسَانًا عَرَبِيًّا لِّنَذِيرِءَ الَّذِينَ ظَلَمُوا وَبَشْرَىٰ لِّلْمُحْسِنِينَ ﴿١٢﴾

13. Касоне, ки гуфтанд: «Парвардигори мо Аллоҳ таоло аст», он гоҳ [аз бандагии ғайри ӯ сар боз заданд ва бар эътиқоди худ] пой фишурданд, тарсу андӯхе нахоҳанд дошт

إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَمُواءَ فَلَا خَوْفَ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿١٣﴾

14. Онон аҳли биҳиштанд ва ҷовидона дар он ҷо хоҳанд буд. Ин подоши аъмолест, ки анҷом додаанд

أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ خَالِدِينَ فِيهَا جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٤﴾

15. Ба инсон супориш кардем, ки дар мавриди падару модараш ба шоистагӣ некӣ кунад, [ба вижа] модар, ки ба душворӣ бори ҳамли ӯро бар уҳда дорад ва бо душворӣ ваъзи ҳамл мекунад ва [даврони] бордорӣ ва ширхорагиаш [чамъан худуди] сӣ моҳ аст. [Ҷ парвариш меёбад] то ба хадди рушд бирасад ва дар чихилсолагӣ [ки тавони ҷисмӣ ва зехниаш комил аст] мегӯяд: «Парвардигоро, ба ман тавфиқ бидех, то шукри неъматеро, ки ба ман ва падару модарам арзонӣ доштаӣ, ба ҷо оварам ва кори шоистае анҷом диҳам, ки аз он хушнуд гардӣ ва фарзандонамро шоиста гардон. Ба даргоҳат [тавба намуда ва] бозгаштаам ва таслими [фармонат] ҳастам»

وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ إِحْسَانًا حَمَلَتْهُ أُمُّهُ كُرْهًا وَوَضَعَتْهُ
 كُرْهًا وَحَمَلُهُ وَفِضْلُهُ ثَلَاثُونَ شَهْرًا حَتَّىٰ إِذَا بَلَغَ أَشُدَّهُ وَبَلَغَ
 أَرْبَعِينَ سَنَةً قَالَ رَبِّ أَوْزِعْنِي أَنْ أَشْكُرَ نِعْمَتَكَ الَّتِي أَنْعَمْتَ
 عَلَيَّ وَعَلَىٰ وَالِدَيَّ وَأَنْ أَعْمَلَ صَالِحًا تَرْضَاهُ وَأَصْلِحْ لِي فِي ذُرِّيَّتِي
 إِنِّي تُبْتُ إِلَيْكَ وَإِنِّي مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿١٥﴾

16. Онон қасоне ҳастанд, ки Мо некутарин қорҳояшонро мепазирем ва аз гуноҳонашон мегузарем ва дар зумраи аҳли бихиштан. Ин ваъдаи ростест, ки ба он навид дода шудаанд

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ نَتَقَبَّلُ عَنْهُمْ أَحْسَنَ مَا عَمِلُوا وَنَتَجَاوَزُ عَنْ
 سَيِّئَاتِهِمْ فِي أَصْحَابِ الْجَنَّةِ وَعَدَّ الصِّدْقِ الَّذِي كَانُوا يُوعَدُونَ ﴿١٦﴾

17. Ва он ки ба падару модараш гуфт: «Уф бар шумо! Чи гуна ба ман ваъда медиҳед ки [аз гӯр] берун оварда хоҳам шуд, дар ҳоле ки пеш аз ман наслҳои фаровоне рафтанд [ва боз нагаштанд]?» Падару модараш ба даргоҳи илоҳӣ зорӣ мекунанд [ки фарзандашонро хидоят кунад ва ба ӯ мегӯянд] «Вой бар ту! Имон биёвар, ки ваъдаи илоҳӣ рост аст», [аммо] ӯ посух медиҳад: «Ин [ваъдаҳо] фақат афсонаҳои пешиниён аст»

وَالَّذِي قَالَ لِوَالِدَيْهِ أُفٍّ لَّكُمَا أَنْتَعَادَنِيبَ أَنْ أُخْرَجَ وَقَدْ خَلَتِ
 الْقُرُونُ مِنْ قَبْلِي وَهُمَا يَسْتَكْبِرَانِ لِلَّهِ وَبِكَ ءَامِنٌ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ
 حَقٌّ فَيَقُولُ مَا هَذَا إِلَّا أَسْطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿١٧﴾

18. Ин афрод, дар зумраи гурӯҳҳои аз ҷинну инс ҳастанд, ки пештар фармони азоби илоҳӣ дар мавридашон таҳаққуқ ёфтааст. Бе гумон, онон зиёнкор буданд

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ حَقَّ عَلَيْهِمُ الْقَوْلُ فِي أُمَمٍ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِمْ مِنَ
 الْجِنِّ وَالْإِنْسِ إِنَّهُمْ كَانُوا خَاسِرِينَ ﴿١٨﴾

19. Ҳар гурӯҳ [бихишти ё дузахӣ] дараҷоте бар ҳасби аъмолашон доранд [то ҳақке зоеъ нагардад]. Ва Аллоҳ таоло аъмолашонро ба тамомии пурагӣ медиҳад, бе он ки дар ҳаққашон ситае шавад

وَلِكُلِّ دَرَجَاتٍ مِمَّا عَمِلُوا وَلِيُوقِيَهُمْ أَعْمَالَهُمْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿١٩﴾

20. Рӯзе, ки кофирон бар оташ арза мешаванд [ба онон хитоб мешавад]: «Неъматҳои покизаи худро дар зиндагии дунё аз байн бурдед ва аз онҳо баҳраманд шудед, пас, имрӯз ба хотири баргаричӯии ноҳақ ва инхирофе, ки дар замин доштед, бо азобе дарднок мучозот мешавед»

وَيَوْمَ يُعْرَضُ الَّذِينَ كَفَرُوا عَلَى النَّارِ أَلَّذِينَ تُظَاهَرُونَ فِي حَيَاتِكُمُ الدُّنْيَا وَأَسْتَمْتَعْتُم بِهَا فَالْيَوْمَ تُجْزَوْنَ عَذَابَ الْهُونِ بِمَا كُنْتُمْ تَسْتَكْبِرُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَبِمَا كُنْتُمْ تَفْسُقُونَ ﴿٢٠﴾

21. [Эй Паёмбар, саргузашти Худ] бародари қавми Одро ёд кун, он гоҳ ки дар сарзамини «Аҳқоф» [реғзоре дар Яман] қавмашро хушдор меод, дар ҳоле ки хушдордиҳандагони [дигаре низ] дар гузаштаҳои наздик ва дур омада буданд [ва чунин мегуфт], ки: «Танҳо Аллохро бипарастед, ки ман аз азоби рӯзи бузурге бар шумо метарсам»

﴿وَأذْكُرْ آخَا عَادٍ إِذْ أَنْذَرَ قَوْمَهُ بِالْأَحْقَافِ وَقَدْ خَلَّتِ النَّذُرُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ إِنَّنِ أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿٢١﴾﴾

22. Онон гуфтанд: «Оё омадаӣ, ки моро аз [парасиши] маъбудонамон бозгардонӣ? Агар рост мегӯӣ, азобе, ки ба мо ваъда медиҳӣ, пеш овар»

قَالُوا أَجِئْتَنَا لِنَأْفِكَنَّ عَنْ آلِهَتِنَا فَأْتِنَا بِمَا تَعِدُنَا إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٢٢﴾

23. [Худ] гуфт: «[Вақти нузули азобро] Фақат Аллоҳ таоло медонад ва ман паёмеро, ки маъмур [-и иблог]-и он шудаам, ба шумо мерасонам, вале шуморо гурӯҳе нодон мебинам»

قَالَ إِنَّمَا أَعْلَمُ عِنْدَ اللَّهِ وَأُبَلِّغُكُم مَّا أُرْسِلْتُ بِهِ وَلَكِنِّي أَرِنَكُمْ قَوْمًا تَجْهَلُونَ ﴿٢٣﴾

24. Ва чун он [азоб]-ро, ки ба сурати абре дар чихати [дашту] дарраҳо [-и ҳосилхез]-ашон пеш меомад, мушоҳида карданд, [бо шодмонӣ] гуфтанд: «Ин абрест, ки [рахмате] бар мо меборад». [Худ гуфт: на] Балки ҳамон [азобе] аст, ки барои расиданаш шитоб доштед; тундбодест, ки азобе дарднок бо худ дорад

فَلَمَّا رَأَوْهُ عَارِضًا مُسْتَقْبِلَ أَوْدِيَّتِهِمْ قَالُوا هَذَا عَارِضٌ مُضْطَرِّئًا بَلْ هُوَ مَا اسْتَعْجَلْتُمْ بِهِ رِيحٌ فِيهَا عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢٤﴾

25. [Гуфонест, ки] Ҳар чизеро ба фармони Парвардигораи дар ҳам мекубад. Он гоҳ чунон [ҳалок] шуданд, ки чуз хонаҳо [-и вайрон]-и онон, асаре ба чашм намехӯрад. Мо гунаҳкоронро ин гуна кайфар медиҳем

تُدْمِرُ كُلَّ شَيْءٍ بِأَمْرِ رَبِّهَا فَأَصْبَحُوا لَا يُرَى إِلَّا مَسَكِنُهُمْ كَذَلِكَ نَجْزِي الْقَوْمَ الْمُجْرِمِينَ ﴿٢٥﴾

26. Ба қавми [мунқаризшудаи] Од чунон сарвату қудрате дода будем, ки ба шумо [маккагииён ҳаргиз] надодаем ва бо он ки ба онон низ

وَلَقَدْ مَكَّنَّهُمْ فِيهَا إِنْ مَكَّنَّاكُمْ فِيهِ وَجَعَلْنَا لَهُمْ سَمْعًا وَأَبْصَارًا وَأَفْئِدَةً فَمَا أَغْنَى عَنْهُمْ سَمْعُهُمْ وَلَا أَبْصَرُهُمْ وَلَا أَفْئِدَتُهُمْ مِنْ شَيْءٍ إِذْ كَانُوا يَجْحَدُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَحَاقَ بِهِمْ

чашму гӯш ва дил дода будем, аммо гӯшу
чашм ва дилҳояшон суде ба ҳолашон надошт,
зеро оёти илоҳиро инкор мекарданд ва
[саранҷом] азобе, ки масхарааш мекарданд,
домангирашон шуд

مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٦٦﴾

27. [Бисёре аз мардуми] шаҳрҳои перомуни
шумо [маккагииён]-ро ҳалок кардем, ва [-ле
каблан] нишноҳо [ва далоили тавҳид]-ро ба
шаклҳои мухталиф дар миён овардем, бошад,
ки [аз куфру гумроҳӣ] бозгарданд

وَلَقَدْ أَهْلَكْنَا مَا حَوْلَكُمْ مِنَ الْقُرَىٰ وَصَرَّفْنَا الْآيَاتِ لَعَلَّهُمْ
يَرْجِعُونَ ﴿٦٧﴾

28. Пас, чаро бутҳое, ки [мушрикони ононро] барои
тақарруб [ба Аллоҳ таоло] маъбудони худ
гирифтаанд, [ба хангоми бало] ёриашон
накарданд? Балки аз назарашон нопадид шуданд
ва [саранҷоми] дурӯғхову тухматҳояшон
хамин буд

فَلَوْلَا نَصْرُهُمُ الَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ قُرْبَانًا ءِالِهَةً بَلَّ ضَلُّوهُ
عَنْهُمْ وَذَلِكَ إِفْكُهُمْ وَمَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٦٨﴾

29. [Эй Паёмбар, ба ёд овар] хангоме ки гурӯҳе
аз чинро сӯйи ту фиристодем, ки Куръонро
бишунаванд, пас, чун назди паёмбар хузур
ёфтанд, [ба якдигар] гуфтанд: «Хомӯш бошед
[то ба оёти Куръон гӯш фаро диҳем] ва чун
[тиловаташ] ба поён расид, назди қавми худ
бозгаштанд, то ба онон [дар мавриди авоқиби
сарпечӣ аз фармони ҳақ] хушдор диҳанд

وَإِذْ صَرَّفْنَا إِلَيْكَ نَفَرًا مِّنَ الْحِجِّ يَسْتَسْمِعُونَ الْقُرْآنَ فَلَمَّا حَضَرُوهُ
قَالُوا أَوْنَحْنُو قُضِيَ وَلَوْ إِلَىٰ قَوْمِهِمْ مُّنْذِرِينَ ﴿٦٩﴾

30. Гуфтанд: «Эй қавм, мо [оёти] китоберо шунидем,
ки пас аз Мӯсо нозил шудааст ва китобҳо [-и
осмонӣ]-и пеш аз худро тасдиқ мекунад ва ба
[сӯйи] ҳақку роҳи рост хидоят менамояд

قَالُوا يَنْقُومَنَا إِنَّا سَمِعْنَا كِتَابًا أُنزِلَ مِنْ بَعْدِ مُوسَىٰ مُصَدِّقًا لِّمَا
بَيْنَ يَدَيْهِ يَهْدِي إِلَى الْحَقِّ وَإِلَىٰ طَرِيقِ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٧٠﴾

31. Эй қавм, [суханони тавҳидии] ин даъватгарро,
ки ба сӯйи Аллоҳ таоло фаро мехонад, бипазиред
ва ба ӯ имон оваред, то [Аллоҳ таоло] бархе аз
гуноҳонатонро бибахшад ва шуморо аз азобе
дарднок дар амон бидорад

يَقُومَنَا أَجِيبُوا دَاعِيَ اللَّهِ وَآمِنُوا بِهِ يَغْفِرَ لَكُمْ مِّنْ ذُنُوبِكُمْ
وَيُجِرَكُمْ مِنَ عَذَابِ أَلِيمٍ ﴿٧١﴾

32. Ва ҳар ки [суханони] даъватгареро, ки ба
сӯйи Аллоҳ таоло фаро мехонад, напазирад

وَمَنْ لَّا يُجِبْ دَاعِيَ اللَّهِ فَلَيْسَ بِمُعْجِزٍ فِي الْأَرْضِ وَلَيْسَ لَهُ مِن
دُونِهِ أَوْلِيَاءُ أُولَٰئِكَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٧٢﴾

[ва ба вай имон наоварад, ҳаргиз Аллохро]
дар замин ба танг намеоварад ва дар баробари
Аллоҳ таоло [ёвар ва] корсозе нахоҳад дошт.
Чунин касоне дар гумроҳии ошкоранд»

33. Оё мушрикони надидаанд [ва намедонанд],
Аллоҳ таоло, ки осмонҳо ва заминро офарид
ва аз офариниши онҳо дармонда нашуд,
кодир аст, ки мурдагонро низ зинда кунад?
Оре, Ӯ бар ҳар коре тавоност

أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَلَمْ يَعْزِ بِمَخْلُقِيهِنَّ
بِقَدِيرٍ عَلَىٰ أَنْ يُحْيِيَ الْمَوْتَىٰ بَلَىٰ إِنَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٣٣﴾

34. Рӯзе, ки кофирон бар оташ арза мешаванд
[аз онон пурсида мешавад]: «Оё ин оташ ҳақ
нест [ва ҳақиқат надорад]?» Онон мегӯянд:
«Оре, савганд ба Парвардигорамон [ки чунин
аст]». [Он гоҳ Аллоҳ таоло] Мегӯянд: «Пас,
ба сазои он ки [қиёматро] инкор мекардед,
азобро бичашед»

وَيَوْمَ يُعْرَضُ الَّذِينَ كَفَرُوا عَلَى النَّارِ أَلَيْسَ هَذَا بِالْحَقِّ قَالُوا بَلَىٰ
وَرَبِّنَا قَالَ فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٣٤﴾

35. Пас, [эй Паёмбар] ту низ ҳамчун паёмбарони
улулазм [ки ҳамвора собитқадам буданд,
дар баробари озору такзиби қавмат] шикебо
бош ва дар мавриди [дархости азоби] онон
шитоб накун. Рӯзе, ки [ин кофирон] азоби
мавӯдашонро [дар ҷаҳони охираг] бубинанд,
[кайфарашон чунон тӯлонӣ аст, ки] гӯӣ фақат
бахше аз рӯзро [дар дунё] ба сар бурдаанд.
Ин Куръон паёми [умумӣ барои чинну инс]
аст. Оё ҷуз нофармонон ҳалок мешаванд?

فَأَصْبِرْ كَمَا صَبَرَ أُولُو الْعَرْصِ مِنَ الرُّسُلِ وَلَا تَسْتَعْجِلْ لَهُمْ
كَانَتْهُمْ يَوْمَ بَرُونَ مَا يُوعَدُونَ لَمْ يَلْبَثُوا إِلَّا سَاعَةً مِّن نَّهَارٍ بَلَّغَ
فَهَلْ يُهْلِكُ إِلَّا الْقَوْمَ الْفَاسِقُونَ ﴿٣٥﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Аллоҳ таоло талоши кофиронро, ки [мардумро] аз роҳи Аллоҳ таоло бозмедоранд, табоҳ мекунад وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنِ سَبِيلِ اللَّهِ أَضَلَّ أَعْمَالُهُمْ ﴿٦١﴾
2. Ва онон, ки муъмин ва накукор буданд ва ба оёти ҳақке, ки аз чониби Парвардигорашон бар Мухаммад нозил шудааст, имон овардаанд, бадиҳояшонро мезудояд ва умур [-и дунё ва дин]-ашонро сомон мебахшад [ва ислоҳ мекунад] وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَآمَنُوا بِمَا نُزِّلَ عَلَيْنَا مِنْ كِتَابِ رَبِّهِمْ كَفَّرَ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَأَصْلَحَ بَالَهُمْ ﴿٦٢﴾
3. Ин [подош ва чазо] бад-он сабаб аст, ки кофирон пайрави ботил шуданд ва муъминон пайрави [оёти] ҳаққи Парвардигорашон. Аллоҳ таоло барон мардум масалҳояшонро чуниин баён мекунад ذَلِكَ بِأَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا اتَّبَعُوا الْبَاطِلَ وَأَنَّ الَّذِينَ آمَنُوا اتَّبَعُوا الْحَقَّ مِنْ رَبِّهِمْ كَذَلِكَ يَضْرِبُ اللَّهُ لِلنَّاسِ أَمْثَلَهُمْ ﴿٦٣﴾
4. Чун бо кофирон [дар майдони чанг] рӯ ба рӯ шудед, ононро гардан бизанед [ва чангро идома диҳед], то он ки [бисёре аз онҳоро] бикишед, он гоҳ асиронро ба банд кашед, сипас ё бар онон миннат гузоред [ва бидуни ҳеч чашмдоште озодашон кунед] ё [аз онон] фидя бигиред [ва раҳояшон кунед], то сангинии чанг фурукаш кунад. Ин [ҳукми илоҳӣ] аст ва агар Аллоҳ таоло меҳост, худ аз онон интиқом мегирифт, вале [фармони чанг дод] то шуморо дар баробари якдигар озмоиш кунад ва касоне, ки дар роҳи Аллоҳ таоло кушта шуданд, [Аллоҳ таоло ҳаргиз] натиҷаи талошашонро табоҳ намекунад فَإِذَا لَقِيتُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا فَضَرْبَ الرِّقَابِ حَتَّىٰ إِذَا أَتَّخِذْتُمُوهُمْ فَشُدُّوا الْوَتَاقَ فَإِمَّا مَثًّا بَعْدُ وَإِمَّا فِدَاءً حَتَّىٰ تَضَعَ الْحَرْبُ أَوْزَارَهَا ذَٰلِكَ وَلَوْ يَشَاءُ اللَّهُ لَآتَتْصَرَّ مِنْهُمْ وَلَٰكِن لِّيَبْلُوَ بَعْضُكُمْ بِبَعْضٍ وَالَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَلَن يُضِلَّ أَعْمَالَهُمْ ﴿٦٤﴾
5. Аллоҳ таоло [ба роҳи рост] хидояташон хоҳад кард ва умурашонро сомон хоҳад бахшид سَيَهْدِيهِمْ وَيُصْلِحُ بَالَهُمْ ﴿٦٥﴾
6. ва ононро ба бихиште, ки [авсофашро] барояшон баён кардааст, ворид хоҳад намуд وَيُدْخِلُهُمُ الْجَنَّةَ عَرَفَهَا لَهُمْ ﴿٦٦﴾
7. Эй касоне, ки имон овардаед, агар [дину Паёмбари] Аллоҳро ёрӣ кунед, ӯ низ шуморо ёрӣ мекунад ва гомҳоягонро [собиту] устувор медорад يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن تَنصُرُوا اللَّهَ يَنْصُرْكُمْ وَيُثَبِّتْ أَقْدَامَكُمْ ﴿٦٧﴾

8. Ва бар кофирон нагунсорӣ ва ҳалок бод! Аллоҳ таоло аъмолашнро табоҳ мегардонад

وَالَّذِينَ كَفَرُوا فَتَعَسَا لَهُمْ وَأَصْلَ أَعْمَلُهُمْ ﴿٨﴾

9. Зеро он чиро, ки Аллоҳ таоло нозил кардааст, хуш надоштанд, пас, Аллоҳ таоло низ аъмолашнро табоҳ намуд.

ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَرِهُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأَحْبَطَ أَعْمَلُهُمْ ﴿٩﴾

10. Оё дар замин гардиш накардаанд, то бубинанд саранҷоми касоне, ки пеш аз онон буданд, чи гуна будааст? Аллоҳ таоло [хонахоёшонро] бар сарашон вайрон кард [ва ононро нобуд сохт] ва ин кофирон [низ кайфаре] ҳаммонанди он [дар пеш] хоҳанд дошт

أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ دَمَّرَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَلِلْكَافِرِينَ أَمُومَاتٌ ﴿١٠﴾

11. Зеро Аллоҳ таоло [ёвару] корсози муъминон аст, ва[-ле] кофирон ҳеч корсозе надоранд

ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ مَوْلَى الَّذِينَ آمَنُوا وَأَنَّ الْكَافِرِينَ لَا مَوْلَى لَهُمْ ﴿١١﴾

12. Аллоҳ таоло муъминони накукорро ба боғҳое [аз бихишт] ворид мекунад, ки чӯйборҳо аз зери [дарахтони] он чорӣ аст ва кофирон [танҳо дар дунё] бахраманд мешаванд ва ҳамчун чаҳорпоён мехӯранд ва оташ [-и дузах] чойгоҳашон аст

إِنَّ اللَّهَ يُدْخِلُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَالَّذِينَ كَفَرُوا يَتَمَتَّعُونَ وَيَأْكُلُونَ كَمَا تَأْكُلُ الْأَنْعَامُ وَالنَّارُ مَثْوَى لَهُمْ ﴿١٢﴾

13. Ва чи бисёр шаҳрҳое, ки сокинонаш аз [мардуми] шаҳри ту, ки берунаг кардаанд, тавонмандтар буданд. Мо ҳалокашон кардем ва [дар баробари азоби илоҳӣ] ҳеч ёваре надоштанд

وَكَايِنٍ مِّنْ قَرْيَةٍ هِيَ أَشَدُّ قُوَّةً مِّنْ قَرْيَتِكَ الَّتِي أَخْرَجْنَاكَ أَهْلَكْنَاهُمْ فَلَا نَاصِرَ لَهُمْ ﴿١٣﴾

14. Оё касе, ки бар шеваи равшане аз чониби Парвардигори хеш аст, ҳамчун касоне аст, ки зишти рафторашон дар назарашон ороста шуда ва аз ҳавасҳои хеш пайравӣ мекунанд?

أَفَمَنْ كَانَ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِّنْ رَبِّهِ كَمَنْ زُوِيَ لَهُ سُوءُ عَمَلِهِ وَاتَّبَعُوا أَهْوَاءَهُمْ ﴿١٤﴾

15. Васфи бихиште, ки ба парҳезкорон ваъда дода шуда, [чунин аст, ки] дар он чӯйборҳое чорӣ аст, ки таъми обаш тағйирнопазир аст ва чӯйборҳое аз шир, ки таъмаш дигаргун намешавад ва чӯйборҳое аз шароб, ки мояи лаззати нӯшандагон аст ва чӯйборҳое аз асали ноб ва дар он чо ҳамаи [анвои] меваҳо дар дастрасашон аст ва [аз ҳама бартар] омурзиши Парвардигорашон. Оё [бихиштиён] чун сокинони ҷовидони дузаханд, ки обе чунон чӯшон ба

مَثَلُ الْجَنَّةِ الَّتِي وُعدَ الْمُتَّقُونَ فِيهَا أَنْهَارٌ مِّنْ مَّاءٍ غَيْرِ آسِنٍ وَأَنْهَارٌ مِّنْ لَّبَنٍ لَّمْ يَتَغَيَّرْ طَعْمُهُ وَأَنْهَارٌ مِّنْ حَمْرٍ لَّذَّةٍ لِلشَّرْبِ بَيْنَ وَأَنْهَارٌ مِّنْ عَسَلٍ مُّصَيٍّ وَهُمْ فِيهَا مِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ وَمَغْفِرَةٌ مِّنْ رَبِّهِمْ كَمَنْ هُوَ خَلِدٌ فِي النَّارِ وَسُقُوا مَاءً حَمِيمًا فَقَطَّعَ أَمْعَاءَهُمْ ﴿١٥﴾

онон менӯшонанд, ки рӯдаҳояшонро муталошӣ [пора-пора] мекунад?

16. [Эй Паёмбар] бархе аз мунофиқон ба [гуфтори] ту гуш фаро медиҳанд ва чун аз хузурат хориҷ мешаванд, ба аҳли дониш [бо тамасхур] мегӯянд: «[Фаҳмидед] Лаҳазоте пеш чи мегуфт?» Аллоҳ таоло бар дилҳояшон муҳри [ғафлат] ниҳодааст ва онон аз ҳавасҳои хеш пайравӣ кардаанд

وَمِنْهُمْ مَّن يَسْتَمِعُ إِلَيْكَ حَتَّىٰ إِذَا خَرَجُوا مِنْ عِنْدِكَ قَالُوا لِلَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ مَاذَا قَالَ أَنِنَا أُؤْتِيكَ الَّذِينَ طَمَعُوا اللَّهَ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ وَاتَّبَعُوا أَهْوَاءَهُمْ ﴿١٦﴾

17. Аллоҳ таоло бар хидояти парҳезкорон меафзояд ва парҳезориашон [-ро кувват] мебахшад

وَالَّذِينَ أَهْتَدُوا زَادَهُمْ هُدًىٰ وَءَاتَيْنَاهُمْ تَقْوَاهُمْ ﴿١٧﴾

18. Оё кофирон чуз ин интизор доранд, ки қиёмат ногаҳон бар онон фаро расад, дар ҳоле ки нишонаҳои он ошкор шудааст? Пас, он гоҳ ки қиёмат фаро расад, панд гирифтаниашон чи суде хоҳад дошт?

فَهَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا السَّاعَةَ أَنْ تَأْتِيَهُمْ بَغْتَةً فَقَدْ جَاءَ أَشْرَاطُهَا فَأَنَّىٰ لَهُمْ إِذَا جَاءَتْهُمْ ذِكْرُهُمْ ﴿١٨﴾

19. [Эй Паёмбар] бидон, ки маъбуде [ба ҳақ] ба чуз Аллоҳ таоло нест ва барои гуноҳи хеш ва [гуноҳи] мардон ва занони муъмин омурзиш бихоҳ ва [ба ёд дошта бош, ки] Аллоҳ таоло маҳалли рафтуомад [-и рӯзона] ва оромидан [-и шабона]-и шуморо медонад

فَاعْلَمْ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَسْتَغْفِرْ لِذَنبِكَ وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ ۗ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مُتَقَلَّبَكُمْ وَمَثْوَاكُمْ ﴿١٩﴾

20. Муъминон мегӯянд: «Чаро сурае [дар бораи иҷозати чиҳод] нозил намешавад?» Аммо ҳангоме ки оёти сарехе дар мавриди ҷанг нозил мегардад, [мунофиқону] бемордилоно мебинӣ, ки ҳамчун касе, ки аз [сахтии] марг дар ҳоли беҳушӣ шуда бошад, ба ту менигаранд, [маргу азоби илоҳӣ] бар онон шоистатар аст

وَيَقُولُ الَّذِينَ ءَامَنُوا لَوْلَا نُزِّلَتْ سُورَةٌ فَإِذَا أُنزِلَتْ سُورَةٌ مُحْكَمَةٌ وَذُكِرَ فِيهَا الْقِتَالُ رَأَيْتَ الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ يَنْظُرُونَ إِلَيْكَ نَظَرَ الْمَغْشِيِّ عَلَيْهِ مِنَ الْمَوْتِ فَأُولَٰئِكَ لَهُمْ ﴿٢٠﴾

21. Итоату гуфтори шоиста [бехтар аст] ва чун тасмими қатъӣ [-и чиҳод] гирифта шавад, агар [дар таахҳуди худ] бо Аллоҳ таоло содик бошанд, барои онон [аз нифоқ ва саркашӣ] бехтар аст

طَاعَةٌ وَقَوْلٌ مَّعْرُوفٌ فَإِذَا عَزَمَ الْأَمْرُ فَلَوْ صَدَقُوا اللَّهَ لَكَانَ خَيْرًا لَّهُمْ ﴿٢١﴾

22. [Эй мунофиқон] Оё [чуз ин] интизор доред, ки агар [аз Куръону суннати паёмбараш] рӯй бигардонед, дар замин табоҳӣ кунед ва аз ҳешовандонатон бибуред?

فَهَلْ عَسَيْتُمْ إِنْ تَوَلَّيْتُمْ أَنْ تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ وَتُقَطِّعُوا أَرْحَامَكُمْ ﴿٢٢﴾

23. Инон касоне ҳастанд, ки Аллоҳ таоло [бо дурӣ аз раҳмати хеш] лаънаташон кардааст, пас, [гӯши дили] эшонро кар ва чашми [дили] ононро кӯр сохтааст

أُولَئِكَ الَّذِينَ لَعَنَهُمُ اللَّهُ فَأَصَمَّهُمْ وَأَعَمَّى أَبْصَرَهُمْ ﴿٢٣﴾

24. Оё дар Куръон тадаббур намекунд ё бар дилҳояшон қуфлҳо[-и ғафлат] ниҳода шудааст?

أَفَلَا يَتَذَكَّرُونَ الْفُرْعَانَ أَمْ عَلَى قُلُوبٍ أَقْفَالًا ﴿٢٤﴾

25. Касоне, ки пас аз равшан шудани [роҳи] ҳидоят ба роҳи пешини хеш бозгаштаанд [ва мургад шуданд], шайтон [аъмоли зишташонро] барояшон ораста ва [бо орзуҳои дароз] фиребашон додааст

إِنَّ الَّذِينَ أَرْتَدُّوا عَلَىٰ أَدْبَارِهِمْ مِن بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ الْهُدَىٰ الشَّيْطَانُ سَوَّلَ لَهُمْ وَأَمَلَىٰ لَهُمْ ﴿٢٥﴾

26. Ин [чаҳлу гумроҳӣ] бад-он хотир аст, ки мунофикон ба мушриконе, ки аз ваҳйи илоҳӣ кароҳат доштанд, гуфтанд: «Мо дар бархе аз умур аз шумо пайравӣ мекунем» ва Аллоҳ таоло пинҳонкориашонро медонад

ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا لِلَّذِينَ كَرِهُوا مَا نَزَّلَ اللَّهُ سَنَطِيعُكُمْ فِي بَعْضِ الْأُمْرِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ إِسْرَارَهُمْ ﴿٢٦﴾

27. Пас, он гоҳ ки фариштагони илоҳӣ бар чеҳра ва пушташон мезананд ва чонашонро мегиранд, [ҳоли ин мунофикон] чи гуна хоҳад буд?

فَكَيْفَ إِذَا تَوَفَّتْهُمُ الْمَلَائِكَةُ يَضْرِبُونَ وُجُوهَهُمْ وَأَدْبُرَهُمْ ﴿٢٧﴾

28. Ин [кайфар] аз он рӯст, ки онон пайрави роҳе шуданд, ки Аллоҳро ба хашм меоварад ва аз анҷоми корҳое, ки мучиби хушнудии илоҳӣ мешавад, кароҳат доштанд. Пас, [Аллоҳ таоло низ натиҷаи] корҳояшонро табоҳ сохт

ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ اتَّبَعُوا مَا أَسْحَطَ اللَّهُ وَكَرِهُوا رِضْوَانَهُ فَاحْبَطَ أَعْمَلَهُمْ ﴿٢٨﴾

29. Оё бемордилон [-и мунофик] пиндоштаанд, ки Аллоҳ таоло ҳаргиз кинаҳояшонро ошкор нахоҳад сохт?

أَمْ حَسِبَ الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ أَنْ لَنْ يُخْرِجَ اللَّهُ أَضْعَانَهُمْ ﴿٢٩﴾

30. [Эй Паёмбар] агар мехостем, ононро ба ту нишон медедем, ки [ботини] эшонро аз зоҳирашон бозшиносӣ, ва мусалламан аз шеваи суҳанашон ба хубӣ ононро хоҳӣ шинохт ва [бидонед, ки] Аллоҳ таоло аз корҳоятон огоҳ аст

وَلَوْ نَشَاءُ لَأَرَيْنَاكَهُمْ فَלَعَرَفْتَهُمْ بِسِيمَاهُمْ وَلَتَعْرِفَنَّهُمْ فِي لَحْنِ الْقَوْلِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ أَعْمَالَكُمْ ﴿٣٠﴾

31. Ҳатман, [ҳамаи] шуморо озмоиш мекунем, то аз миёнатон мучоҳидон ва шикебоёнро бозшиносем ва аҳволи шуморо меозмоем [то ростгӯён мушаххас гарданд]

وَلَتَبْلُوَنَّاكُمْ حَتَّىٰ نَعْلَمَ الْمُجْهِدِينَ مِنكُمْ وَالصَّادِقِينَ وَنَبْلُوَ أَخْبَارَكُمْ ﴿٣١﴾

32. Касоне, ки пас аз равшан шудани роҳи хидоят бар онон, куфр варзиданд ва мардумро аз роҳи Аллоҳ таоло боздоштанд ва ба муҳолифат бо паёмбар бархостанд, ҳаргиз зиёне ба Аллоҳ таоло нахоҳанд расонид ва [Аллоҳ таоло низ натиҷаи] аъмолашонро табоҳ хоҳад сохт

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَشَاقُّوا الرَّسُولَ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ الْهُدَىٰ لَنْ يَضُرُّوا اللَّهَ شَيْئًا وَسَيُحِطُّ أَعْمَلُهُمْ ﴿٣٢﴾

33. Эй муъминон, ба Аллоҳ таоло ва паёмбар итоат кунед ва [бо куфру риё] аъмоли [шоистаи] ҳешро табоҳ накумед

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَلَا تُبْطِلُوا أَعْمَالَكُمْ ﴿٣٣﴾

34. Касоне, ки куфр варзиданд ва [дигаронро низ] аз роҳи Аллоҳ таоло боздоштанд ва дар ҳоли куфр мурданд, Аллоҳ таоло ҳаргиз ононро нахоҳад омурзид

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ ثُمَّ مَاتُوا وَهُمْ كُفَّارٌ فَلَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ لَهُمْ ﴿٣٤﴾

35. Пас, [эй муъминон аз рӯёруй бо душманон] сустӣ наварзед ва [аз тарси ҷанг ононро] ба сулҳу ошгӣ даъват накумед, дар ҳоле ки шумо баргаред ва Аллоҳ таоло бо шумост ва аз [подоши] аъмолатон нахоҳад кост

فَلَا تَهِنُوا وَتَدْعُوا إِلَى السَّلْمِ وَأَنْتُمْ الْأَعْلَوْنَ وَاللَّهُ مَعَكُمْ وَلَنْ يَتَرَكُمُ أَعْمَالَكُمْ ﴿٣٥﴾

36. Ба ростӣ, ки зиндагии дунё бозича ва саргармӣ аст; ва агар имон биёваред ва парҳезкорӣ кунед, [Аллоҳ таоло] подоштонро [бекаму кост] хоҳад дод ва [тамоми] амволатонро намехоҳад [балки мефармояд, ки закоташро бипардозед]

إِنَّمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا لَعِبٌ وَلَهُوَ وَإِنْ تَوَمَّنُوا وَتَتَّقُوا يُؤْتِكُمْ أَجُورَكُمْ وَلَا يَسْأَلْكُمْ أَمْوَالَكُمْ ﴿٣٦﴾

37. Агар [тамоми] онро аз шумо бихоҳад ва [бар ин дастур] исрор кунад, буҳл меварзед ва [ин кор] кинаҳоятонро ошкор месозад

إِنْ يَسْأَلْكُمْوهَا فَيُحْفِكُمْ تَبَحَّلُوا وَبُحْرَجِ أضعفكم ﴿٣٧﴾

38. Огоҳ бошед! Шумо касоне ҳастед, ки барои инфоқ дар роҳи Аллоҳ таоло даъват мешавед, вале бархе аз шумо буҳл меварзанд ва ҳар ки буҳл биварзад, ба зиёни хеш буҳл варзидааст ва Аллоҳ таоло бениёз аст ва [ин шумо ҳастед, ки] ниёзмандед ва агар [аз ислом ба сӯйи куфр] бозгардед, Аллоҳ таоло гурӯҳи дигарро чойгузинатон хоҳад кард, ки ҳамчун шумо [ба буҳл мубтало] набошанд

هَآأَنْتُمْ هَتَوَلَاءِ تُدْعَوْنَ لِتُنْفِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَمِنْكُمْ مَنْ يَبْخَلُ وَمَنْ يَبْخَلْ فَإِنَّمَا يَبْخَلْ عَن نَّفْسِهِ وَاللَّهُ الْغَنِيُّ وَأَنْتُمُ الْفُقَرَاءُ وَإِنْ تَتَوَلَّوْا يَسْتَبْدِلْ قَوْمًا غَيْرَكُمْ ثُمَّ لَا يَكُونُوا أَمْثَلَكُمْ ﴿٣٨﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. [Эй Паёмбар] Ба ростӣ, ки Мо пирӯзии ошкореро [дар сулҳи Худайбия] бароят муқаддар кардем إِنَّا فَتَحْنَا لَكَ فَتْحًا مُّبِينًا ﴿١﴾
-
2. То Аллоҳ таоло гуноҳи гузашта ва ояндагро биёмурзад ва неъматашро бар ту тамом гардонад ва ба роҳи рост хидоятат намояд لِيَغْفِرَ لَكَ اللَّهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِكَ وَمَا تَأَخَّرَ وَيُتِمَّ نِعْمَتَهُ عَلَيْكَ وَيَهْدِيكَ صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا ﴿٢﴾
-
3. Ва Аллоҳ таоло ба пирӯзии шикастнопазире ёриат кунад وَيَنْصُرَكَ اللَّهُ نَصْرًا عَزِيمًا ﴿٣﴾
-
4. Ёст, ки бар дилҳои муъминон оромиш нозил кард, то бар имонашон бияфзоянд; ва сипоҳиёни осмонҳо ва замин аз они Аллоҳ таоло аст; ва Аллоҳ таоло донову ҳаким аст هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ السَّكِينَةَ فِي قُلُوبِ الْمُؤْمِنِينَ لِيَزَادُوا إِيمَانًا مَعَ إِيمَانِهِمْ وَلِلَّهِ جُنُودُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿٤﴾
-
5. [Оре, чунин кард] То мардону занони муъминро ба боғҳое [бихиште] ворид кунад, ки ҷўйборҳо аз зери [дарахтони] он ҷорӣ аст; ҷовидона дар он ҷо хоҳанд буд; ва гуноҳонашонро бизудояд [ва биёмурзад]; ва ин назди Аллоҳ таоло [барои муъминин] комёбии бузурге аст لِيَدْخُلَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَيُكَفِّرُ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَكَانَ ذَلِكَ عِنْدَ اللَّهِ فَوْزًا عَظِيمًا ﴿٥﴾
-
6. Ва мунофиқону мушрикони – дар умум аз зану мард, ки нисбат ба Аллоҳ таоло бадгумонанд, мучозот кунад; ногуворӣ [ва азоби илоҳӣ] бар эшон бод! Аллоҳ таоло бар онон хашм гирифта ва аз раҳмати хеш дурашон карда ва дузахро барояшон омода намудааст; ва [ба ростӣ, ки дузах] чи бад ҷойгоҳе аст! وَيُعَذِّبُ الْمُنَافِقِينَ وَالْمُنَافِقَاتِ وَالْمُشْرِكِينَ وَالْمُشْرِكَاتِ الظَّالِمِينَ بِاللَّهِ ظَنَّ السَّوْءِ عَلَيْهِمْ ذَائِرَةُ السَّوْءِ وَعَصِبَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَلَعَنَهُمْ وَأَعَدَّ لَهُمْ جَهَنَّمَ وَسَاءَتْ مَصِيرًا ﴿٦﴾
-
7. Сипоҳиёни осмонҳо ва замин аз они Аллоҳ таоло аст; ва Аллоҳ таоло шикастнопазире ҳаким аст وَلِلَّهِ جُنُودُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيمًا حَكِيمًا ﴿٧﴾
-
8. [Эй Паёмбар] Мо туро гувоҳ ва муждадиханда ва хушдордиханда фиристодем إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ شَهِيدًا وَمُبَشِّرًا وَنَذِيرًا ﴿٨﴾

(*) Фатҳ (Пирӯзӣ).

9. То [шумо мардум] ба Аллоҳ таоло ва Паёмбараш имон биёваред ва [дини] Ёро ёри кунед ва бузургаш доред ва бомдоду шомгоҳ Аллохро тасбеҳ гӯед

لَتُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَتُعَزِّرُوهُ وَتُوَقِّرُوهُ وَتُسَبِّحُوهُ بُكْرَةً وَأَصِيلًا ﴿٩﴾

10. Бе тардид, касоне, ки бо ту байъат мекунад, дар ҳақиқат, бо Аллоҳ таоло байъат мекунад; дасти Аллоҳ таоло болои дастҳои онон аст. Ҳар ки [пас аз байъат] паймоншиканӣ кунад, ба зиёни ҳеш паймон шикастааст; ва ҳар ки ба паймонаш [дар асоси ёрии дини Аллоҳ таоло ва паёмбараш] вафо кунад, ба зудӣ [Аллоҳ таоло] подоши бузурге ба ӯ хоҳад дод

إِنَّ الَّذِينَ يُبَايِعُونَكَ إِنَّمَا يُبَايِعُونَ اللَّهَ يَدُ اللَّهِ فَوْقَ أَيْدِيهِمْ فَمَنْ نَكَتَ فَاتِمَّا يَبِيْعُكَ عَلَىٰ نَفْسِهِ وَمَنْ أَوْفَىٰ بِمَا عَاهَدَ عَلَيْهُ اللَّهُ فَسَيُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿١٠﴾

11. Бодияшинони мутахаллиф [ки аз ширкат дар сафари Макка ва сулҳи Худайбия худдорӣ кардаанд, барои тавчеҳи кори худ] хоҳанд гуфт: «[Муҳофизати] Амвол ва хонаводаамон моро гирифтгор кард; бароямон омуриши бихоҳ». Онон чизе, ки дар дилхояшон нест, бар забон меоваранд. Бигӯ: «Агар Аллоҳ таоло ирода кунад, ки ба шумо зиён ё суде бирасад, кист, ки дар муқобили [хости] Аллоҳ таоло аз шумо дифоъ кунад? Оре, Аллоҳ таоло аз он чӣ мекунад, огоҳ аст»

سَيَقُولُ لَكَ الْمُخَلَّفُونَ مِنَ الْأَعْرَابِ شَغَلَتْنَا أَمْوَالُنَا وَأَهْلُونَا فَاسْتَغْفِرْ لَنَا يَقُولُونَ بِأَلْسِنَتِهِمْ مَا لَيْسَ فِي قُلُوبِهِمْ قُلْ فَمَنْ يَمْلِكُ لَكُمْ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا إِنْ أَرَادَ بِكُمْ ضَرًّا أَوْ أَرَادَ بِكُمْ نَفْعًا بَلْ كَانَ اللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا ﴿١١﴾

12. [Узратон ин набуд;] Балки гумон мекардед, ки Паёмбару муъминон [-и ҳамроҳаш аз ин сафари ҳагарнок] ҳаргиз назди хонаводаи ҳеш бознахоҳанд гашт; ва ин [андеша] дар дилхоятон ораста шуд ва гумони бад бурдед [ки Аллоҳ таоло динашро ёри нахоҳад кард; пас, ба хато рафтед] ва ҳалок шудед

بَلْ ظَنَنْتُمْ أَنْ لَنْ يَنْقَلِبَ الرَّسُولُ وَالْمُؤْمِنُونَ إِلَىٰ أَهْلِيهِمْ أَبَدًا وَزَيَّنَ لَكَ فِي قُلُوبِكُمْ وَظَنَنْتُمْ ظَنًّا سَوْئًا وَكُنْتُمْ قَوْمًا بُورًا ﴿١٢﴾

13. Ҳар ки ба Аллоҳу паёмбараш имон наоварад, пас, [бидонад, ки] мо барои кофирон оташе сӯзон омода кардаем

وَمَنْ لَّمْ يُؤْمِن بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ فَإِنَّا أَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ سَعِيرًا ﴿١٣﴾

14. Фармонравиои осмонҳо ва замин аз он Аллоҳ таоло аст; ҳар киро бихоҳад меомурзад ва ҳар киро бихоҳад, азоб мекунад; ва Аллоҳ таоло омуришандаи меҳрубон аст

وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ يَغْفِرُ لِمَن يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَن يَشَاءُ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿١٤﴾

15. [Эй муъминон] Ҳангоме ки озим [-и Хайбар ва] ба гирифтани ғанимат мешавед, мутахаллифон

سَيَقُولُ الْمُخَلَّفُونَ إِذَا انْطَلَقْتُمْ إِلَىٰ مَعَانِمِ لِنَأْخُذْهَا ذُرُوقًا تَنَبَّعْتُمُ يُرِيدُونَ أَنْ يُبَدِّلُوا كَلِمَ اللَّهِ قُلْ لَنْ تَتَّبِعُونَا كَذَلِكُمْ قَالَ اللَّهُ مِنْ

[аз сафари Макка] хоҳанд гуфт: «Ичозат дихед, мо низ ба дунболи шумо биёем». Онон мецоҳанд, каломи илоҳиро тағйир диҳанд. [Эй Паёмбар] Ба эшон бигӯ: «Шумо ҳаргиз ба дунболи мо нахоҳед омад [зеро ин ғаниматҳо махсуси касоне аст, ки дар Ҳудайбия ҳузур доштанд ва дар бораи ин ҳукм] Аллоҳ таоло қаблан чунин фармудааст»; он гоҳ хоҳанд гуфт: «[На] Балки шумо нисбат ба мо ҳасад меварзед». [Ҳаргиз чунин нест] Балки чуз иддаи каме [аз онон авомири илоҳиро] дарнамеёбанд

قَبْلَ فَسَيَقُولُونَ بَلْ نَحْسُدُونَكَ بَلْ كَانُوا لَا يَفْقَهُونَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٥﴾

16. [Эй Паёмбар] Ба мутахаллифон бигӯ: «Ба зудӣ ба муқобила бо гурӯҳе чанговар фаро хонда хоҳед шуд, ки ононро аз пой дароваред, магар ин ки таслим шаванд; агар итоат кунед, Аллоҳ таоло подоши накуе ба шумо хоҳад дод; ва агар ҳамчун гузашта сарпечӣ кунед, шуморо бо азобе дарднок мучозот хоҳад кард»

قُلْ لِّلْمُخَلَّفِينَ مِنَ الْأَعْرَابِ سُدُّعُونَ إِلَى قَوْمِ أُولَىٰ بِأَيْسٍ شَدِيدٍ تَقْتُلُونَهُمْ أَوْ يُسْلِمُونَ فَإِن تُطِيعُوا يُؤْتِكُمُ اللَّهُ أَجْرًا حَسَنًا وَإِن تَتَوَلَّوْا كَمَا تَوَلَّيْتُمْ مِّن قَبْلُ يُعَذِّبْكُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٦﴾

17. Бар нобино ва ланг ва бемор гуноҳе нест [ки дар чанг ширкат накунад]; ва ҳар ки аз Аллоҳ таоло ва паёмбараш итоат кунад, [Аллоҳ таоло] ўро ба боғҳое [аз биҳишт] ворид мекунад, ки чўйборҳо аз зери [дарахтони] он чорӣ аст; ва ҳар ки сарпечӣ кунад, ба азобе дарднок мучозоташ хоҳад кард

لَيْسَ عَلَى الْأَعْمَىٰ حَرَجٌ وَلَا عَلَى الْأَعْرَجِ حَرَجٌ وَلَا عَلَى الْمَرِيضِ حَرَجٌ وَمَن يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ يُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَمَن يَتَوَلَّ يُعَذِّبْهُ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٧﴾

18. Аллоҳ таоло аз муъминоне, ки дар канори он дарахт [дар Ҳудайбия] бо ту байъат карданд, хушнуд шуд ва донист, ки дар дилашон ҷи мегузарад; аз ин рӯ оромиш бар онон фуру фиристод ва ба пирўзии наздик [дар Хайбар] подошашон дод

﴿لَقَدْ رَضِيَ اللَّهُ عَنِ الْمُؤْمِنِينَ إِذْ بَايَعُونَكَ تَحْتَ الشَّجَرَةِ فَعَلِمَ مَا فِي قُلُوبِهِمْ فَأَنْزَلَ السَّكِينَةَ عَلَيْهِمْ وَأَثَبَهُمْ فَتْحًا قَرِيبًا ﴿١٨﴾﴾

19. ва [ҳамчунин] ғаниматҳои фаровоне, ки ба даст меоварданд; ва Аллоҳ таоло ҳамвора шикастнопазир [ва] ҳаким аст

وَمَعَانِمَ كَثِيرَةً يَأْخُذُونَهَا وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿١٩﴾

20. Аллоҳ таоло ғаниматҳои фаровонеро ба шумо ваъда дод, ки [дар оянда] ба онҳо даст хоҳед ёфт; пас, ин [пирўзӣ ва ғаниматҳои Хайбар]-ро барои шумо зудтар фароҳам сохт ва дасти [тааддӣ ва тачовузи] душманро аз шумо кўтоҳ намуд, то барои муъминон нишонаи [аз

وَعَدَكُمْ اللَّهُ مَعَانِمَ كَثِيرَةً تَأْخُذُونَهَا فَعَجَّلَ لَكُمْ هَذِهِ وَكَفَىٰ أَيْدِيَ النَّاسِ عَنْكُمْ وَلِتَكُونَ ءَايَةً لِّلْمُؤْمِنِينَ وَيَهْدِيَكُمْ صِرَاطًا مُّسْتَقِيمًا ﴿٢٠﴾

лутфи илоҳӣ] бошад ва шуморо ба роҳи рост хидоят кунад

21. Ва [ҳамчунин ғаниматҳои] дигаре [дар интизори шумост], ки ханӯз ба онҳо даст наёфтаед ва Аллоҳ таоло бар онҳо ихота дорад [ва аз онҳо огоҳ аст]. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло бар ҳар коре тавоност

وَأُخْرَى لَمْ تَقْدِرُوا عَلَيْهَا قَدْ أَحَاطَ اللَّهُ بِهَا وَكَانَ اللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرًا ﴿٢١﴾

22. Агар кофирон ба ҷанги шумо биёянд [аз таваккал ва салобати шумо] пушт карда ва мегурезанд; пас, аз он низ ҳеҷ корсоз ва ёваре нахоҳанд ёфт

وَلَوْ قَتَلْتُمْ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوَلَّوْا الْأَذْبُرَ ثُمَّ لَا يَجِدُونَ وِلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿٢٢﴾

23. Ин суннати илоҳӣ аст, ки пештар низ ҷорӣ будааст; ва ҳаргиз дар суннати илоҳӣ тағйир ва табдиле нахоҳӣ ёфт

سُنَّةَ اللَّهِ الَّتِي قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلُ وَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّةِ اللَّهِ تَبْدِيلًا ﴿٢٣﴾

24. Ўст, ки дар Ҳудайбия дасти ошонро аз шумо кӯтоҳ намуд [ва монёе аз он шуд, ки шуморо ба ҷанг во доранд]; ва пас аз пирӯз сохтани шумо дар Макка низ дасти шуморо аз ошон боздошт [ки ошонро накушед ва ба асорат нагиред]; ва Аллоҳ таоло ҳамвора ба он ҷӣ мекунад, биност

وَهُوَ الَّذِي كَفَّ أَيْدِيَهُمْ عَنْكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ عَنْهُمْ بِبَطْنِ مَكَّةَ مِنْ بَعْدِ أَنْ أَظْفَرَكُمْ عَلَيْهِمْ وَكَانَ اللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرًا ﴿٢٤﴾

25. Ошон касоне буданд, ки кофир шуданд ва шуморо аз [вуруд ба] Масҷид-ул-ҳаром боздоштанд ва низ аз расидани қурбонҳои шумо ба қурбонгоҳаш [дар Мино] ҷилавгирӣ карданд; ва агар мардону занони муъминне [байни мардуми Макка] набуданд, ки [дар сурати ошкор шудани даргирӣ мумкин буд] ошонро надониста поймол кунед ва нохоста муртакиби гуноҳ шавед, [фармони ҳамла ба Макка меодем; вале Аллоҳ таоло чунин қард] то [аз маккагиён] ҳар киро бихоҳад, фарогири раҳмати хеш қарор диҳад; ва агар [муъминону кофирон дар Макка] аз якдигар ҷудо буданд, кофиронашонро бо азобе дарднок мучозот мекардем

هُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوكُمْ عَنِ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَالْهَدْيِ مَعْكُوفًا أَنْ يَبْلُغَ مَجَلَّتُهُ وَلَوْلَا رِجَالُ الْمُؤْمِنِينَ وَالنِّسَاءُ الْمُؤْمِنَاتُ لَمْ تَعْلَمُوهُمْ أَنْ تَطَّوَّهُمْ فِتْنَتِيكُمْ مِنْهُمْ مَعْرَةٌ بَعِيرٌ عَلِيمٌ لِيَدْخُلَ اللَّهُ فِي رَحْمَتِهِ مَنْ يَشَاءُ لَوْ تَزَيَّلُوا لَعَذَّبْنَا الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿٢٥﴾

26. [Ба ёд овар] Он гоҳ ки кофирони [Макка дар Ҳудайбия] қалбан дастхуши таассуб, [он ҳам] таассуби ҷоҳилият шуда буданд, Аллоҳ

إِذْ جَعَلَ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي قُلُوبِهِمُ الْحَمِيَّةَ الْحَمِيَّةَ الْجَاهِلِيَّةَ فَأَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَى رَسُولِهِ وَعَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَالزَّمَهُمْ كَلِمَةَ التَّقْوَى وَكَانُوا أَحَقَّ بِهَا وَأَهْلَهَا وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا ﴿٢٦﴾

таоло оромиши [хотире аз чониби] хеш бар паёмбараш ва бар муъминин фуру фиристод ва ононро ба асл [ва асоси тавҳид ва] парҳезкорӣ [ло илоҳа илла-Аллоҳ] пойбанд сохт; чаро ки [нисбат ба мушрикони] ба он сазовортар ва шоистатар буданд; ва Аллоҳ таоло ба ҳар чизе доност

27. Аллоҳ таоло руъёи расулашро ба дурустӣ таҳаққуқ бахшид, ки ба хости илоҳӣ, дар ҳоле ки сарҳоятонро тарошида муйҳоятонро кӯтоҳ кардаед, дар эминӣ ва бидуни тарс [аз душман] ба Масҷиду-л-ҳаром ворид хоҳед шуд. [Аллоҳ таоло] Чизҳоеро медонист, ки шумо намедонистед; ва илова бар фатҳи Макка пирӯзии наздики [Хайбар]-ро [низ бароятон] муқаррар намуд

لَقَدْ صَدَقَ اللَّهُ رَسُولَهُ الرُّعْيَا بِالْحَقِّ لَتَدْخُلَنَّ الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ إِنْ شَاءَ اللَّهُ ءَامِينَ مَحَلِّقِينَ رُءُوسِكُمْ وَمُقَصِّرِينَ لَا تَخَافُونَ فَعَلِمَ مَا لَمْ تَعْلَمُوا فَجَعَلَ مِنْ دُونِ ذَلِكَ فَتْحًا قَرِيبًا ﴿٢٧﴾

28. Ўст, ки паёмбарашро бо [китоби] ҳидоят ва оини ҳақ фиристод, то [ҳаққонияти бартарии] онро бар ҳамаи адён ошкор гардонад; ва Аллоҳ таоло ба унвони гувоҳ кофӣ аст

هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ ۗ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا ﴿٢٨﴾

29. Муҳаммад расулуллоҳ ва [саҳобаи муъмин ва фидокораш ҳамон] касоне, ки ҳамвора бо ӯ хастанд, дар баробари кофирон [-и ситезачӯ] муҳкаму сахтгиранд ва бо якдигар меҳрубон; эшонро дар ҳоли рукуъ ва сачда мебинӣ, ки пайваста фазлу хушнудии Аллоҳро мечӯянд; нишони [имону парҳезгории] онон дар чехраҳояшон аз асари сачда ва ибодат хувайдост; ин васфи эшон дар Таврот аст; ва тавсифашон дар Инчил [низ] ҳамчун гиёҳе аст, ки чавонаашро бармеоварад ва онро неру мебахшад, то муҳкам гардад ва бар соқаҳояш устувор биистад; чунон ки мучиби шигифтии кишоварзон шавад; дар натиҷа, Аллоҳ таоло бо [тақвият ва пешрафти] муъминон кофиронро ба хашм дармеоварад. Аллоҳ таоло ба муъминони накукор [саҳоба ва пайравонашон] ваъдаи омуриш ва подоше бузург додааст

ثُمَّ دَرَسُوا رَسُولَ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ تَرَاهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ السُّجُودِ ذَلِكَ مَثَلُهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَمَثَلُهُمْ فِي الْإِنْجِيلِ كَزَرْعٍ أَخْرَجَ شَطْأَهُ فَآزَرَهُ فَاسْتَغْلَظَ فَاسْتَوَىٰ عَلَىٰ سُوقِهِ يُعْجِبُ الزُّرَّاعَ لِيُغَيِّظَ بِهِمُ الْكُفَّارَ وَعَدَّ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنْهُمْ مَغْفِرَةً وَأَجْرًا عَظِيمًا ﴿٢٩﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Ҳудованди бахшандаи меҳрубон

1. Эй муъминон, дар баробари Аллоҳ таоло ва паёмбараш [дар ҳеч коре] пешӣ нагиред; ва аз Аллоҳ таоло парво кунед, ки Аллоҳ таоло шунавову доност
 يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَقْدِمُوا بَيْنَ يَدَيِ اللَّهِ وَرَسُولِهِ ۖ وَاتَّقُوا اللَّهَ ۚ إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١﴾
2. Эй муъминон, садоятонро баландтар аз садои Паёмбар накунад; ва ҳамчунон ки бархе аз шумо бо бархе дигар баланд сухан меғӯяд, бо ӯ ба садои баланд сухан нагӯед. Мабодо бе онки бидонед, аъмолатон табоҳ гардад
 يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَرْفَعُوا أَصْوَاتَكُمْ فَوْقَ صَوْتِ النَّبِيِّ وَلَا تَجْهَرُوا لَهُ بِالْقَوْلِ كَجَهْرِ بَعْضِكُمْ لِبَعْضٍ أَن تَحْبَطَ أَعْمَالُكُمْ وَأَنتُمْ لَا تَشْعُرُونَ ﴿٢﴾
3. Онон, ки садои худро назди расулуллоҳ поин меоваранд, Аллоҳ таоло дилхояшонро барои парҳезкоре озмуда [ва холис гардонида] аст. Барои онон омурзишу подоши бузурге [дар пеш] аст
 إِنَّ الَّذِينَ يَغُضُّونَ أَصْوَاتَهُمْ عِنْدَ رَسُولِ اللَّهِ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ امْتَحَنَ اللَّهُ قُلُوبَهُمْ لِلتَّقْوَىٰ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿٣﴾
4. [Вале] Онон, ки аз пушти утокҳо [-и ҳамсаронат] туру садо мезананд, бештарашон беҳираданд
 إِنَّ الَّذِينَ يُنَادُونَكَ مِنْ وَرَاءِ الْحُجُرَاتِ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ ﴿٤﴾
5. Ва агар сабр мекарданд, то худ барои мулоқоташон хорич шавӣ, барояшон беҳтар буд; ва Аллоҳ таоло омурзгору меҳрубон аст
 وَلَوْ أَنَّهُمْ صَبَرُوا حَتَّىٰ تَخْرُجَ إِلَيْهِمْ لَكَانَ خَيْرًا لَّهُمْ ۗ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٥﴾
6. Эй муъминон, агар шахси мунҳарифе хабаре бароятон оварад, таҳқиқ кунед, то мабодо надониста ба гурӯҳе [беғуноҳ] осеб бирасонед ва аз кардаи худ пушаймон шавед
 يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِن جَاءَكُمْ فَاسِقٌ بِنَبَأٍ فَتَبَيَّنُوا أَن تُصِيبُوا قَوْمًا بِجَهَالَةٍ فَتُصَابِحُوا عَلَىٰ مَا فَعَلْتُمْ نَادِمِينَ ﴿٦﴾
7. Бидонед, ки расулуллоҳ миёни шумост [ва салоҳатонро беҳтар медонад]; агар дар бисёре аз умур аз [майлу назари] шумо пайравӣ кунед, дучори заҳмат мешавед; вале Аллоҳ таоло имонро маҳбуби шумо намуд ва онро дар калбхоятон биёрост [то ислом биёваред] ва
 وَأَعْلَمُوا أَن فِيكُمْ رَسُولَ اللَّهِ لَوْ يُطِيعُكُمْ فِي كَثِيرٍ مِّنَ الْأَمْرِ لَعَنِتُّمْ ۗ وَإِنَّ اللَّهَ حَبِيبٌ إِلَيْكُمْ ۗ الْأَيْمَنُ وَرَيْبُهُ فِي قُلُوبِكُمْ ۗ وَكَرَّ إِلَيْكُمْ الْكُفْرُ وَالْفُسُوقُ وَالْعِصْيَانُ ۗ أُولَٰئِكَ هُمُ الرَّاشِدُونَ ﴿٧﴾

(*) Ҳучурот (Ҳучраҳо).

куфру нофармонӣ ва саркаширо дар назаратон нохушоянд гардонд. Онон [ки ороста ба ин авсофанд] пӯяндағони роҳи ҳидоят ва камоланд

8. [Ин иноят] Ба унвони фазилату неъмате аз чониби Аллоҳ таоло [муқаррар шудааст] ва Аллоҳ таоло донои ҳақим аст

فَضْلًا مِّنَ اللَّهِ وَنِعْمَةً وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٨﴾

9. Агар ду гурӯҳ аз муъминон бо ҳам даргир шуданд, миёнашон ошғӣ барқарор кунед ва агар як гурӯҳ бар дигаре тачовуз кард, бо гурӯҳи мутачовиз бичангед, то ба фармони Аллоҳ таоло боз ояд; агар бозгашт, байнашон сулҳе одилона барқарор кунед ва ба адолат рафтор кунед, ки Аллоҳ таоло одилро дӯст дорад

وَإِن طَائِفَتَانِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ فَتَعَلَا فَأَصْلِحُوا بَيْنَهُمَا فَإِن بَغَتْ إِحْدَاهُمَا عَلَى الْأُخْرَى فَقْتُلُوا الَّتِي تَبَغَى حَتَّى تَبْغِيَ إِلَىٰ آلِ الْأَمْرِ بِاللَّهِ فَإِن فَاءَتْ فَأَصْلِحُوا بَيْنَهُمَا بِالْعَدْلِ وَأَقْسِطُوا إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ ﴿٩﴾

10. Албатта, муъминон бародари якдигаранд; пас, миёни бародарон ошғӣ барқарор кунед ва аз Аллоҳ таоло парво кунед; бошад, ки мавриди раҳмат қарор гиред

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ فَأَصْلِحُوا بَيْنَ أَخَوَيْكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿١٠﴾

11. Ҳаргиз набояд гурӯҳе [аз шумо] гурӯҳи дигареро масхара кунад; чи басо инон аз онон беҳтар бошанд; ва занон низ набояд занони дигарро масхара намоянд; чи басо инон аз онон бартар бошанд; ва аз якдигар айбҷӯй накунад; ва якдигарро бо лақабҳо [-и зишт] хитоб накунад [ки ин кор мисдоқи нофармонӣ аз авомири илоҳӣ аст]; ва бадтарин вижағӣ [барои як мусулмон] ин аст, ки пас аз имон овардан [фиску] нофармонӣ кунад; ва онон, ки тавба накунад, [нисбат ба нафси хеш] ситамгоранд

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا يَسْخَرُونَ مِنْ قَوْمٍ عَسَىٰ أَن يَكُونُوا خَيْرًا مِنْهُمْ وَلَا نِسَاءً مِّن نِّسَاءِ عَسَىٰ أَن يَكُنَّ خَيْرًا مِنْهُنَّ وَلَا تَلْمِزُوا أَنفُسَكُمْ وَلَا تَنَابَزُوا بِاللُّقَابِ بِئْسَ الْأَسْمُ الْفُسُوقُ بَعْدَ الْإِيمَانِ وَمَن لَّمْ يَتُبْ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿١١﴾

12. Эй муъминон, аз бисёре аз гумонҳои бад бипарҳезед; чаро ки бархе аз гумонҳо гуноҳ аст; ва дар бораи якдигар тачассусу ғайбат накунад; оё ҳеч як аз шумо дӯст дорад, ки гӯшти бародари мурдаашро бихӯрад? [Ҳатман] Онро хуш надоред [ғайбат низ ба ҳамин зиштӣ аст]; аз Аллоҳ таоло парво кунед, ки Аллоҳ таоло тавбапазиро меҳрубон аст

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَجْتَنِبُوا كَثِيرًا مِّنَ الظَّنِّ إِنَّ بَعْضَ الظَّنِّ إِثْمٌ وَلَا تَجَسَّسُوا وَلَا يَغْتَب بَّعْضُكُم بَعْضًا أَيُحِبُّ أَحَدُكُمْ أَن يَأْكُلَ لَحْمَ أَخِيهِ مَيْتًا فَكَرِهْتُمُوهُ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ تَوَّابٌ رَّحِيمٌ ﴿١٢﴾

13. Эй мардум, мо шуморо аз [омезиши] марду зане офаридем ва ба чамоатҳо ва қабилаҳои мухталиф тақсим кардем, то якдигарро бозшиносед. Бе тардид, бузургвортарини шумо назди Аллоҳ таоло Парҳезкортарини шумост; ва Аллоҳ таоло [ба он чи мекунад] доно ва огоҳ аст

يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَىٰ وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتَقْوَىٰ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿١٣﴾

14. Аъроб [-и бодиянишин дар хузури паёмбар] гуфтанд: «Имон овардаем». [Эй паёмбар, ба онон] Бигӯ: «Шумо имон наёвардаед; вале бигӯед: «Ислому овардаем»; ва ханӯз имон дар қалбҳои тои нуфуз накардааст. Агар аз Аллоҳ таоло ва паёмбараш итоат кунед, аз [подоши] аъмоли шумо ҳеҷ нахоҳад кост. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло омузгору меҳрубон аст»

قَالَتِ الْأَعْرَابُ ءَامَنَّا قُلْ لَمْ تُؤْمِنُوا وَلَكِنْ قُولُوا أَسْلَمْنَا وَلَمَّا يَدْخُلِ الْأَيْمَنُ فِي قُلُوبِكُمْ وَإِنْ تُطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ لَا يَلِتْكُمْ مِنْ أَعْمَالِكُمْ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٤﴾

15. Муъминон [-и ҳақиқӣ] қасоне ҳастанд, ки ба Аллоҳ таоло ва паёмбараш имон овардаанд ва [лаҳзае дар имонашон] тардид накарданд ва бо молу чонашон дар роҳи Аллоҳ таоло ба мубориза бархостанд; инонанд, ки [дар эътиқод ва амал] садоқат доранд

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ ءَامَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ لَمْ يَرْتَابُوا وَجَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أُولَٰئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ ﴿١٥﴾

16. [Эй Паёмбар, ба бодиянишинон] Бигӯ: «Оё меҳодед, Аллоҳро аз дини ҳеш огоҳ кунед? Дар ҳоле ки Аллоҳ таоло ҳар чиро, ки дар осмонҳо ва замин аст, медонад; ва Аллоҳ таоло ба ҳар чизе огоҳ аст»

قُلْ أَتَعْلَمُونَ اللَّهَ بِدِينِكُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿١٦﴾

17. Онон бар ту миннат мениҳанд, ки ислому овардаанд; бигӯ: «Миннати исломи ҳеш бар ман нагузored; балки агар [дар ошкор қардани имон] садоқат доред, ин Аллоҳ таоло аст, ки бар шумо миннат дорад, ки ба сӯйи имон ҳидоятатон намудааст

يُؤْمِنُونَ عَلَيْكَ أَنْ أَسْلَمُوا قُلْ لَا تَمُنُّوا عَلَيَّ إِسْلَامَكُم بَلِ اللَّهُ يَمُنُّ عَلَيْكُمْ أَنْ هَدَاكُمْ لِلْإِيمَانِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٧﴾

18. Бе тардид, Аллоҳ таоло асрори осмонҳо ва заминро медонад ва ба он чи мекунад, биноста

إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ غَيْبِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٨﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. [Ҷоф];⁽¹⁾ савганд ба Қуръони арҷманд [ки растохез омаданӣ аст] ق وَالْقُرْآنِ الْمَجِيدِ ①
-
2. Мушрикони аз ин ки хушдордиҳандае аз миёни худашон ба суроғашон омадааст, ибрази шигифтӣ мекунад ва мегӯянд: «Мочарои ачибе аст» بَلْ عَجِبُوا أَنْ جَاءَهُمْ مُنْذِرٌ مِنْهُمْ فَقَالَ الْكٰفِرُونَ هٰذَا شَيْءٌ عَجِيبٌ ②
-
3. Он хангоме ки мурдем ва хок шудем [дубора барангехта хоҳем шуд?]. Ин бозгаште баид аст» أءَدَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا ذٰلِكَ رَجْعٌ بَعِيدٌ ③
-
4. Бе тардид, зарроте, ки замин аз бадани онон мекоҳад, [хамаро] медонем; ва китобе нигоҳбон дар ихтиёр дорем [ки харчи бар онон муқаддар гашта, дар он сабт аст] قَدْ عَلِمْنَا مَا تَنْقُصُ الْاَرْضُ مِنْهُمْ وَعِنْدَنَا كِتٰبٌ حٰفِیظٌ ④
-
5. Вақте ки [Қуръон, яъне каломи] ҳақ бар онон расид, такзибаш қарданд; пас, дар ҳолати саргардонӣ [ва парешонӣ] хастанд [ва дар бораи Қуръон хайронанд] بَلْ كَذَّبُوا بِالْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُمْ فَهُمْ فِيْ اَمْرٍ مَّرِیجٍ ⑤
-
6. Оё кофирон осмонро бар фарозашон наменигаранд, ки чи гуна онро барафшоштем ва [ба зевари ситорагон] ороштем ва орай аз [хар гуна] нуқсу халал аст? اَفَلَمْ يَنْظُرُوْا اِلَى السَّمٰوٰتِ فَوْقَهُمْ كَيْفَ بَنَيْنٰهَا وَزَيَّنٰهَا وَمَا لَهَا مِنْ فُرُوْجٍ ⑥
-
7. Ва заминро густурдем ва кӯхҳои собит дар он пай афқандем ва аз хар навъ гиёҳи зебо [шодиянғезе] дар он рӯёндим وَالْاَرْضَ مَدَدْنٰهَا وَالْقَيْنَا فِيْهَا رَاسِیْ وَانۢبَتْنَا فِيْهَا مِنْ كُلِّ رَوْحٍۭ بِهَیۡجٍ ⑦
-
8. [Онҳоро офаридем] То барои ҳар банди тавбақор мучиби бинишу панд бошад تَبٰصِرَةٌ وَّذِكْرٰی لِکُلِّ عَبْدٍ مُّنِیۡبٍ ⑧
-
9. Ва аз осмон бороне пурбаракат фиришодем ва бо он боғҳо [-и мева] ва [мазореи] дона [хо]-и даравқарданӣ рӯёндим وَنَزَّلْنَا مِنَ السَّمٰوٰتِ مَآءً مُّبٰرَكًا فَاَنْۢبَتْنَا بِهٖۤ جَنٰتٍۭ وَحَبَّ الْحَصِیۡدِ ⑨

(1) Нигаред ба эзоҳи ояти 1 сураи Бақара.

10. Ва дарахтони саркашидаи хурмо бо хушаҳои барҳамнишаста وَالْتَحَلَ بِاسِقَتِ لَهَا طَلْعُ نَضِيدٍ ﴿١٠﴾
11. Барои рӯзи бандагон; ба василаи он [борон] сарзамини хазонзада ва хушкро ҳаёт бахшидем; хуруҷ аз қабрҳо [дар қиёмат] низ ҳамин гуна аст رَزَقًا لِلْعِبَادِ وَأَحْيَيْنَا بِهِ بَلَدَةً مِّمَّا كَذَبَكَ الْخُرُوجُ ﴿١١﴾
12. Пеш аз онон низ қавми Нуху аҳолии «Рас» [чоҳ] ва қавми Самуд [паёмбаронашонро] дурӯғгӯ шумурданд كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَأَصْحَابُ الرَّيْسِ وَنَمُودُ ﴿١٢﴾
13. Ва [ҳамчунин қавми] Оду Фиръавн ва қавми Лут وَعَادٌ وَفِرْعَوْنُ وَإِخْوَانُ لُوطٍ ﴿١٣﴾
14. ва аҳолии «Айка» [қавми Шуайб] ва қавми «Туббаъ»; ҳар як [аз онон] паёмбарони [илоҳӣ]-ро дурӯғгӯ шумурданд; пас, ваъдаи азоби ман [бар онон] таҳаккуқ ёфт وَأَصْحَابُ الْأَيْكَةِ وَقَوْمُ تُبَّعٍ كُلٌّ كَذَّبَ الرُّسُلَ فَحَقَّ وَعِيدِ ﴿١٤﴾
15. Оё мо дар офариниши нахустин фуру мондем [то аз бозофариниши он очиз бошем]? [Ҳаргиз] Балки онон аз офариниши ҷадид дар [хайрат ва] тардиданд أَفَعَيَّنَا بِالْخَلْقِ الْأَوَّلِ بَلْ هُمْ فِي لَبْسٍ مِّنْ خَلْقٍ جَدِيدٍ ﴿١٥﴾
16. Мо инсонро офаридем ва аз васасаҳои замираш огоҳем; ва аз шоҳрагаш ба ӯ наздиктарем وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنسَانَ وَنَعْلَمُ مَا تُوَسْوِسُ بِهِ نَفْسُهُ وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ ﴿١٦﴾
17. Вақте ду фаришта, ки бар самти рости чап муроқиб нишастаанд, [рафторашро] сабт мекунанд إِذْ يَتَلَفَّى الْمُتَلَقِيَانِ عَنِ الْيَمِينِ وَعَنِ الشِّمَالِ قَعِيدٌ ﴿١٧﴾
18. Ҳар сухане, ки бар забон меоварад, дар канораш [фариштаи] муроқибе омодааст مَا يَلْفُظُ مِنْ قَوْلٍ إِلَّا لَدَيْهِ رَقِيبٌ عَتِيدٌ ﴿١٨﴾
19. Сахтиҳои марғ, ба ростӣ, даррасид. [Эй инсонии гофил] Ин ҳамон чизест, ки аз он мегурехтӣ وَجَاءَتْ سَكْرَةُ الْمَوْتِ بِالْحَقِّ ذَلِكَ مَا كُنْتَ مِنْهُ تَحِيدُ ﴿١٩﴾
20. Ва [барои дувумин бор] дар «сур» дамида мешавад [ва қиёмат барпо мегардад]. Он рӯз [рӯзи таҳаккуқи] ваъда [-и азоб] аст وَنُفِخَ فِي الصُّورِ ذَلِكَ يَوْمُ الْوَعِيدِ ﴿٢٠﴾
21. Ва ҳар кас дар ҳоле [ки ду фаришта ҳамроҳиаш мекунанд, ба арсаи маҳшар] меояд; яке роҳ менамоёнад ва дигаре [бар аъмолаш] гувоҳ аст وَجَاءَتْ كُلُّ نَفْسٍ مَّعَهَا سَائِقٌ وَشَهِيدٌ ﴿٢١﴾

22. [Ба ӯ гуфта мешавад:] «Ту аз ин [рӯз] дар ғафлат будӣ ва мо [бо азоби дузах] пардаи [ғафлат]-ро аз муқобилат бардоштем; акнун дидаат тезбин шудааст
- لَقَدْ كُنْتَ فِي غَفْلَةٍ مِّنْ هَذَا فَكَشَفْنَا عَنْكَ غِطَاءَكَ فَبَصَرُكَ
الْيَوْمَ حَدِيدٌ ﴿٢٢﴾
23. [Фариштаи] Ҳамнишини вай мегӯяд: «Ин ҳамон [номаи аъмоли ӯ] аст, ки назди ман омадааст»
- وَقَالَ قَرِينُهُ هَذَا مَا لَدَىٰ عَيْنِي ﴿٢٣﴾
24. [Аллоҳ таоло ба он ду фаришта хитоб мекунад:] «Ҳар ситезачӯи ҳақситезеро дар дузах бияфканед
- الْقِيَا فِي جَهَنَّمَ كُلَّ كَفَّارٍ عَنِيدٍ ﴿٢٤﴾
25. [Ҳар] Монеи хайру мутаҷовиз ва бадғумонро
- مَنَاعٍ لِلْخَيْرِ مُعْتَدٍ مُّرِيْبٍ ﴿٢٥﴾
26. Ҳамон касе, ки дар қанори Аллоҳ таоло маъбудӣ дигаре қарор меод. Ӯро дар азобе саҳт бияфканед»
- الَّذِي جَعَلَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ فَأَلْقِيَاهُ فِي الْعَذَابِ الشَّدِيدِ ﴿٢٦﴾
27. [Шайтони] Ҳамнишинаш мегӯяд: «Парвардигоро, ман ӯро ба туғён нақашдам, вале ӯ худ дар гумроҳии бепоёне буд»
- ﴿٢٧﴾ قَالَ قَرِينُهُ رَبَّنَا مَا أَطَعَيْتُهُ وَلَا كُنَ كَانَ فِي ضَلَالٍ بَعِيدٍ ﴿٢٧﴾
28. Аллоҳ таоло] Мефармояд: «Дар пешгоҳи Ман ситез накунад, ки пеш аз ин ба шумо хушдор дода будем
- قَالَ لَا تَخْتَصِمُوا لَدَىٰ وَقَدْ قَدَّمْتُ إِلَيْكُمْ بِالْوَعِيدِ ﴿٢٨﴾
29. Фармони мучозот назди Ман тағйирпазир нест; ва Аллоҳ таоло [дар кайфару подош] ба бандагонаш ситам намекунад»
- مَا يُبَدَّلُ الْقَوْلُ لَدَىٰ وَمَا أَنَا بِظَلَمٍ لِّلْعَبِيدِ ﴿٢٩﴾
30. Рӯзе, ки ба дузах мегӯем: «Оё [аз ситамгарон] анбошташудай?». [Ва ӯ] Мегӯяд: «Оё беш аз ин ҳам ҳаст?»
- يَوْمَ نَقُولُ لِجَهَنَّمَ هَلِ امْتَلَأَتْ وَتَقُولُ هَلْ مِن مَّرِيدٍ ﴿٣٠﴾
31. [Дар он рӯз] Биҳиштро барои парҳезкорон пеш меоваранд [то неъматхояшро] аз наздик [бубинанд]
- وَأُزْلِفَتِ الْجَنَّةُ لِلْمُتَّقِينَ غَيْرَ بَعِيدٍ ﴿٣١﴾
32. [Ба онон гуфта мешавад:] «Ин ҳамон подошест, ки ба шумо ваъда дода мешуд, ки барои ҳар тавбақоре аст, ки [ба сӯйи Парвардигораш
- هَذَا مَا تُوْعَدُونَ لِكُلِّ أَوَّابٍ حَفِيظٍ ﴿٣٢﴾

бозмегардад ва] пойбанд [ба паймону аҳкоми
илоҳӣ] аст

33. Ҳамон касе, ки дар ниҳон аз [ҳашми Аллоҳи]
рахмон метарсад ва бо қалбе тавбақор [ба
пешгоҳаш] бозмегардад

مَنْ خَشِيَ الرَّحْمَنَ بِالْغَيْبِ وَجَاءَ بِقَلْبٍ مُنِيبٍ ﴿٣٣﴾

34. Бо саломат ба бихишт дароед; ин аст рӯзи
ҷовидонагӣ»

أَدْخُلُوهَا بِسَلَامٍ ذَلِكَ يَوْمُ الْخُلُودِ ﴿٣٤﴾

35. Дар он ҷо ҳар ҷи бихоҳанд, дар ихтиёр доранд
ва ҳатто бештар аз он низ дар ихтиёри мост

لَهُمْ مَا يَشَاءُونَ فِيهَا وَلَدَيْنَا مَزِيدٌ ﴿٣٥﴾

36. Ва ҷи бисёр умматҳоеро, ки пеш аз мушрикони
Макка ҳалок кардем, ки онон [ба маротиб] аз
инҳо қавитар буданд; пас, дар ғӯша ва канори
шаҳрҳо ҷустуҷӯ карданд [ки бубинанд оё
аз азобу ҳалокати барояшон] ҳеч паноҳ ва
гурезгоҳе вучуд дорад

وَكَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِّن قَرْنٍ هُمْ أَشَدُّ مِنْهُمْ بَطْشًا فَنَقَّبُوا فِي
الْبَلَدِ هَلْ مِنْ نَّحِيصٍ ﴿٣٦﴾

37. Бе гумон дар ин [сухан] барои соҳибдилон ё
касоне, ки бо ҳузур [-и қалб ба нидои тавҳид]
ғӯш фаро медиҳанд ва ҳушёранд, андарз аст

إِنَّ فِي ذَلِكَ لَذِكْرًا لِمَن كَانَ لَهُ قَلْبٌ أَوْ أَلْقَى السَّمْعَ وَهُوَ شَهِيدٌ ﴿٣٧﴾

38. Мо осмонҳо ва замин ва он чиро, ки миёни
онҳост, дар шаш рӯз офаридем ва [ҳаргиз]
ранҷу хастагӣ ба Мо нарасид

وَلَقَدْ خَلَقْنَا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ وَمَا
مَسَّنَا مِنَ لَّغْوٍ ﴿٣٨﴾

39. [Эй Паёмбар] Дар баробари суханони мушрикон
шикебо бош; ва пеш аз баромадани офтоб ва
қабл аз фуру шуданаш Парвардигоратро ба поки
ситоиш кун [ва намоз бигузор]

فَأَصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ قَبْلَ طُلُوعِ الشَّمْسِ
وَقَبْلِ الْعُرُوبِ ﴿٣٩﴾

40. Ва низ [дар посе] аз шаб ва пас аз ҳар намоз
ӯро ба поки ситоиш кун

وَمِنَ اللَّيْلِ فَسَبِّحْهُ وَأَدْبِرَ السُّجُودِ ﴿٤٠﴾

41. Ва [эй Паёмбар] он гоҳ ки мунодӣ [-и қиёмат]
аз маконе наздик нидо медиҳад, ғӯш фаро дор

وَأَسْتَمِعْ يَوْمَ يُنَادِي الْمُنَادِ مِنْ مَّكَانٍ قَرِيبٍ ﴿٤١﴾

42. Рӯзе, ки ҳамагон бонги саҳмнокӣ растохезро
ба ҳақ мешунаванд, [он рӯз] рӯзи хуруҷ [аз
гурӯҳ] аст

يَوْمَ يَسْمَعُونَ الصَّيْحَةَ بِالْحَقِّ ذَلِكَ يَوْمُ الْخُرُوجِ ﴿٤٢﴾

43. Моем, ки ҳаёт мебахшем ва марг медихем; ва бозгашт [-и ҳамагон] ба сӯйи Мост

إِنَّا نَحْنُ نُحْيِيهِ وَنُمِيتُهُ وَإِنَّا الْمَصِيرُ ﴿١٣﴾

44. Рӯзе, ки замин аз [фарози] онон шикофта мешавад, инсонҳо шитобон [берун меоянд]. Ин эҳзоре аст, ки барои Мо осон аст

يَوْمَ نَشَقُّ الْأَرْضَ عَنْهُمْ سِرَاعًا ذَلِكَ حَشْرٌ عَلَيْنَا يَسِيرٌ ﴿١٤﴾

45. Мо ба он чи [кофирон] мегӯянд, донотарем; ва ту [эй Паёмбар] бар онон мусаллат нестӣ [ки бихоҳӣ ба имон овардан водорашон кунӣ]; пас, касеро, ки аз азоб [ва хушдори] Ман метарсад, ба [василаи] Қуръон андарз бидех

نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَقُولُونَ وَمَا أَنْتَ عَلَيْهِمْ بِجَبَّارٍ فَذَكَرَ بِالْقُرْآنِ
مَنْ يَخَافُ وَعِيدِ ﴿١٥﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Савганд ба бодҳои хокафшон وَالذَّارِيَاتِ ذُرُورًا ١
2. Ва савганд ба абрҳои сангинбор فَالْحَامِلَاتِ وِقْرًا ٢
3. Ва савганд ба киштиҳои сабуксайр فَالْجَارِيَاتِ يُسْرًا ٣
4. Ва савганд ба фариштагон, ки умури илохиро [миёни мардум] тақсим мекунад فَالْمُقْسِمَاتِ أَمْرًا ٤
5. Ки он чӣ ба шумо [дар мавриди подош ва азоб] ваъда дода шуда, ҳақиқат дорад إِنَّمَا تُوعَدُونَ لَصَادِقٌ ٥
6. Ва [рӯзи] чазо, ҳатман, ба вуқуъ мепайвандад وَإِنَّ الدَّيْنَ لَوَاقِعٌ ٦
7. Савганд ба осмон, ки [бо ситорагон ороста шуда ва гӯй] дорои роҳхост وَالسَّمَاءِ ذَاتِ الْحُبُوبِ ٧
8. Ки шумо [дар мавриди Паёмбару Қуръон] ихтилофи назар доред إِنَّكُمْ لَفِي قَوْلٍ مُّخْتَلِفٍ ٨
9. Ҳар ки [аз роҳи ҳақ] бозгардонда шавад, аз [имон ба] Паёмбар ва Қуръон низ бозгардонда хоҳад шуд يُؤْفِكُ عَنْهُ مَنْ أُفِكَ ٩
10. Марг [ва лаънат] бар дурӯғгӯён! فُقِيلَ الْخَرُوصُونَ ١٠
11. Ҳамон касоне, ки дар вартаи чаҳл ғофиланд الَّذِينَ هُمْ فِي غَمْرَةٍ سَاهُونَ ١١
12. Онон [пайваста ва аз рӯйи инкор] мепурсанд: «Рӯзи чазо чи замоне аст?» يَسْأَلُونَ أَيَّانَ يَوْمِ الدَّيْنِ ١٢
13. Ҳамон рӯзе аст, ки ба оташ муқозот мешаванд يَوْمَ هُمْ عَلَى النَّارِ يُفْتَنُونَ ١٣
14. [Ва ба онон гуфта мешавад:] «Азоби худро бичашед; ин ҳамон оташест, ки ба шитоб меҳостед» دُوقُوا فَيَنْتَعِمُكُمْ هَذَا الَّذِي كُنْتُمْ بِهِ تَسْتَعْجِلُونَ ١٤

(*) Зориёт (Бодҳои хокпарокандасоз).

15. [Дар рӯзи киёмат] Мусалламан, парҳезкорон дар боғҳое [аз бихишт] ва [канори] чашмасорҳо ба сар мебаранд إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿١٥﴾
16. Он чи Парвардигорашон ба онон ато кардааст, дарёфт медоранд; зеро дар [зиндагии] гузашта накукор будаанд وَآخِذِينَ مَا آتَاهُمْ رَبُّهُمْ إِنَّهُمْ كَانُوا قَبْلَ ذَلِكَ مُحْسِنِينَ ﴿١٦﴾
17. Онон андаке аз шабро мехуфтанд [ва бақияро ба намоз ва ниёиш машғул буданд] كَانُوا قَلِيلًا مِّنَ النَّبِيِّينَ مَا يَهْجَعُونَ ﴿١٧﴾
18. Ва саҳаргоҳон омуриш мехостанд وَبِالْأَسْحَارِ هُمْ يَسْتَغْفِرُونَ ﴿١٨﴾
19. Ва дар амволашон барои соил ва махрум ҳақке [муайян аз садақа ва закот] буд وَفِي أَمْوَالِهِمْ حَقٌّ لِّلسَّائِلِ وَالْمَحْرُومِ ﴿١٩﴾
20. Дар замин нишонаҳо [-и кудрати илоҳӣ] барои аҳли яқин падидор аст وَفِي الْأَرْضِ آيَاتٌ لِّلْمُوقِنِينَ ﴿٢٠﴾
21. ва дар вучуди худатон; оё намебинед? وَفِي أَنْفُسِكُمْ أَفَلَا تُبْصِرُونَ ﴿٢١﴾
22. Ва ризку рӯзиатон ва он чӣ [аз кайфару подош ва хайру шар, ки] ба шумо ваъда дода мешавад, дар осмон аст وَفِي السَّمَاءِ رِزْقُكُمْ وَمَا تُوعَدُونَ ﴿٢٢﴾
23. Пас савганд ба Парвардигори осмону замин, ки ваъда [-и киёмат ва подош ва азоб] ҳамчун сухан гуфтанатон ҳақиқӣ ва қатъӣ аст فَوَرَبِّ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِنَّهُ لَحَقٌّ مِّثْلَ مَا أَنَّكُمْ تَنْطِقُونَ ﴿٢٣﴾
24. [Эй Паёмбар] Оё достони меҳмонони гиromии Иброҳим ба ту расидааст? هَلْ أَتَاكَ حَدِيثٌ ضَلِّفَ إِبرَاهِيمَ الْمُكْرَمِينَ ﴿٢٤﴾
25. Чун бар ӯ ворид шуданд ва салом гуфтанд, ӯ гуфт: «Салом» [ва зери лаб гуфт:] «Гурӯҳе ношиносанд» إِذْ دَخَلُوا عَلَيْهِ فَقَالُوا سَلَامًا قَالَ سَلَامٌ قَوْمٌ مُنْكَرُونَ ﴿٢٥﴾
26. Он гоҳ назди хонаводаи худ рафт ва [гӯшти бирёни] гӯсолаи фарбеҳе [барои пазирой] овард فَرَاغَ إِلَىٰ أَهْلِهِ فَجَاءَ بِعِجْلٍ سَمِينٍ ﴿٢٦﴾
27. [Ӯ ғизоро] Назди онон гузошт ва [чанд лаҳза баъд] гуфт: «Оё намехӯред?» فَقَرَّبَهُ إِلَيْهِمْ قَالَ أَلَا تَأْكُلُونَ ﴿٢٧﴾

28. [Пас, чун даст ба ғизо назаданд] Аз онон эҳсоси тарс кард; гуфтанд: «Нагарс [мо фариштаем]; ва ўро ба [таваллуди] писари доно башорат доданд
- ﴿فَأَوْجَسَ مِنْهُمْ خِيفَةً قَالُوا لَا تَخَفْ وَبَشَرُوا بِيَعْلَمٍ عَلَيْهِ﴾ ٢٨
29. Ҳамсараш бо фарёд [-у шигифтӣ] пеш омад ва дар ҳоле ки ба рӯйи худ мезад, гуфт: «Пиразани нозо [фарзанд мезояд]»
- ﴿فَأَقْبَلَتِ امْرَأَتُهُ فِي صَرَءٍ فَصَكَتْ وَجْهَهَا وَقَالَتْ عَجُوزٌ عَقِيمٌ﴾ ٢٩
30. [Фариштагон] гуфтанд: «Парвардигорат чунин фармудааст; ва бе гумон, Ў ҳакиму доност»
- ﴿قَالُوا كَذَلِكَ قَالَ رَبُّكَ إِنَّهُ هُوَ الْحَكِيمُ الْعَلِيمُ﴾ ٣٠
31. [Иброҳим] Гуфт: «Эй фариштагон [-и Аллоҳ таоло], кору маъмурияти шумо чист?»
- ﴿قَالَ فَمَا خَطْبُكُمْ أَيُّهَا الْمُرْسَلُونَ﴾ ٣١
32. [Фариштагон] Гуфтанд: «Мо барои [мучозоти] қавме мучрим [ва гунаҳкор] фиристода шудаем
- ﴿قَالُوا إِنَّا أُرْسِلْنَا إِلَىٰ قَوْمٍ مُّجْرِمِينَ﴾ ٣٢
33. То санғҳое аз гил [-и сахтшуда] бар сарашон фуру борем
- ﴿لِنُرْسِلَ عَلَيْهِمْ حِجَابًا مِّن طِينٍ﴾ ٣٣
34. [Санғҳое] Ки назди Парвардигорат барои исрофкорон нишон гузошта шудааст
- ﴿مُسْوَمَةً عِنْدَ رَبِّكَ لِلْمُسْرِفِينَ﴾ ٣٤
35. Пас, муъминонеро, ки дар он [шаҳрҳои қавми Лут] буданд, [пеш аз нузули азоб] берун овардем
- ﴿فَأَخْرَجْنَا مَن كَانَ فِيهَا مِنَ الْمُؤْمِنِينَ﴾ ٣٥
36. Вале фақат як хонаводаро ёфтем, ки [нисбат ба авомири илоҳӣ] таслим буданд
- ﴿فَمَا وَجَدْنَا فِيهَا غَيْرَ بَيْتٍ مِّنَ الْمُسْلِمِينَ﴾ ٣٦
37. Ва дар он [шаҳрҳо] барои мардуме, ки аз азоби дарднок [-и илоҳӣ] тарс доранд, нишонае равшан бар чой гузоштем
- ﴿وَتَرَكْنَا فِيهَا آيَةً لِلَّذِينَ يَخَافُونَ الْعَذَابَ الْأَلِيمَ﴾ ٣٧
38. Дар [достони] Мӯсо [низ нишона ва ибратест]; он гоҳ ки ўро бо далеле равшан назди Фиръавн фиристодем
- ﴿وَفِي مُوسَىٰ إِذْ أَرْسَلْنَاهُ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ بِسُلْطٰنٍ مُّبِينٍ﴾ ٣٨
39. Вале [Фиръавн] бо тақя бар қудраташ [ҳақро] напазируфт ва гуфт: [«Ин мард ё»] Ҷодугар аст ё девона»
- ﴿فَتَوَلَّىٰ بُرْكُنَيْهٖ وَقَالَ سَلْحِرٌ أَوْ مَجْنُونٌ﴾ ٣٩

40. Ҷро ҳамроҳ бо сипохиёнаш гирифтём ва ба дарё афкандем [ва ҳалок кардем]; дар ҳоле ки [дар лаҳзаи марғ худро ба хотири нофармонӣ ва куфраш] сарзаниш мекард
- فَأَخَذْنَاهُ وَجُنُودَهُ فَنَبَذْنَاهُمْ فِي الْيَمِّ وَهُوَ مُلِيمٌ ﴿٥٠﴾
-
41. Дар [достони қавми] Од [низ дарси ибратест]; он гоҳ ки тундбодё бе хайру баракат бар онон фиристодем
- وَفِي عَادٍ إِذْ أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمُ الرِّيحَ الْعَقِيمَ ﴿٥١﴾
-
42. [Тундбодё] Ки бар ҳар чиз вазид, хоку хошокаш кард
- مَا تَذَرُ مِنْ شَيْءٍ أَنتَ عَلَيْهِ إِلَّا جَعَلْتَهُ كَالرِّيمِ ﴿٥٢﴾
-
43. Дар [достони қавми] Самуд [низ дарси ибратест] он гоҳ ки [тавассути паёмбарашон Солеҳ] ба онон гуфта шуд: «Андакё [аз лаззатҳои зиндагӣ] баҳраманд шавед [ки танҳо се рӯз фурсат доред]»
- وَفِي ثَمُودَ إِذْ قِيلَ لَهُمْ تَمَتَّعُوا حَتَّىٰ حِينٍ ﴿٥٣﴾
-
44. Онон аз фармони Парвардигорашон сарпечӣ карданд; пас, дар ҳоле ки [ба чашми худ азобро] мидиданд, соика ононро фаро гирифт
- فَعَتَوْا عَنْ أَمْرِ رَبِّهِمْ فَأَخَذْتَهُمُ الصَّاعِقَةُ وَهُمْ يَنْظُرُونَ ﴿٥٤﴾
-
45. [Чунон бар замин афтоданд, ки] На тавони барҳостан [ва гурез] доштанд ва на ёрои дифоъ
- فَمَا اسْتَطَاعُوا مِنْ قِيَامٍ وَمَا كَانُوا مُنْتَصِرِينَ ﴿٥٥﴾
-
46. Пеш аз он қавми Нухро, ки гурӯҳё нофармон буданд [ҳалок кардем]
- وَقَوْمِ نُوحٍ مِّن قَبْلُ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ ﴿٥٦﴾
-
47. Мо осмонро ба тавон [-и худ] бино ниҳодем ва ҳамвора онро вусъат мебахшем
- وَالسَّمَاءَ بَنَيْنَاهَا بِأَيْدٍ وَإِنَّا لَمُوسِعُونَ ﴿٥٧﴾
-
48. Ва заминро [барои зиндагӣ] густурдем ва чи нек густуронандаё ҳастем!
- وَالْأَرْضَ فَرَشْنَاهَا فَنِعْمَ الْمُهَيِّدُونَ ﴿٥٨﴾
-
49. Ва ҳама чизро ба сурати завҷ [чуфт] офаридем; бошад, ки [тавачҷуҳ кунед ва] панд гиред
- وَمِن كُلِّ شَيْءٍ خَلَقْنَا زَوْجَيْنِ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿٥٩﴾
-
50. [Эй Паёмбар, ба мардум бигӯ:] «Пас, ба сӯйи Аллоҳ таоло биштобед, ки ман аз ҷониби Ӯ барои шумо хушдордиҳандаё ошқорам
- فَفِرُوا إِلَى اللَّهِ إِيَّايَ لَكُمْ مِّنْهُ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٦٠﴾

51. Ва дар канори Аллоҳ таоло маъбуди дигаре қарор надихед, яқинан, ман аз [ҷониби] ӯ барои шумо хушдордихандае ошқорам»
- وَلَا تَجْعَلُوا مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ إِنِّي لَكُم مِّنْهُ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٥١﴾
52. Ҳар паёмбаре, ки бар пешиниёнашон маъбус шуд, ҳамин гуна гуфтанд: «[ӯ ё] Ҷодугар аст ё девона»
- كَذَلِكَ مَا أَتَى الَّذِينَ مِن قَبْلِهِم مِّن رَّسُولٍ إِلَّا قَالُوا سَاحِرٌ أَوْ مُجْنُونٌ ﴿٥٢﴾
53. Оё якдигарро ба ин [куфру такзиб] супориш карда буданд? На, балки мардуме саркаш буданд
- أَتَوَاصَوْا بِهِ بَلْ هُمْ قَوْمٌ طَاغُونَ ﴿٥٣﴾
54. Пас, [эй паёмбар] аз онон рӯй бигардон, ки ту [ба хогири куфри онон] ҳаргиз сазовори сарзаниш нестӣ
- فَتَوَلَّ عَنْهُمْ فَمَا أَنْت بِمَلُومٍ ﴿٥٤﴾
55. Ва [пайваста ба онон] тазаккур бидех, ки, хатман, тазаккур барои муъминон судбахш аст
- وَذَكِّرْ فَإِنَّ الذِّكْرَى تَنفَعُ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٥٥﴾
56. Ва чинну инсро фақат барои ин офаридам, ки Маро ибодат кунанд [ва аз бандагии дигарон сар боз зананд]
- وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ ﴿٥٦﴾
57. На аз онон рӯй мехоҳам, на ин ки Маро хӯрок диҳанд
- مَا أُرِيدُ مِنْهُمْ مِن رِّزْقٍ وَمَا أُرِيدُ أَنْ يُطْعَمُونَ ﴿٥٧﴾
58. [Зеро] Аллоҳ таоло аст, ки рӯзирасони неруманд ва барқарор аст
- إِنَّ اللَّهَ هُوَ الرَّزَّاقُ ذُو الْقُوَّةِ الْمَتِينُ ﴿٥٨﴾
59. Ситамгорон [-и мушрик низ] ҳамчун ёрон [-и гузашта]-и кеш саҳме аз азоб доранд; пас, ба шитоб [онро] аз Ман нахоҳанд
- فَإِنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا ذُنُوبًا فِثْلَ ذُنُوبِ أَصْحَابِهِمْ فَلَا يَسْتَعْجِلُونَ ﴿٥٩﴾
60. Пас, вой бар кофирон аз [азоби] рӯзи мавъудашон!
- فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ يَوْمِهِمُ الَّذِي يُوعَدُونَ ﴿٦٠﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Савганд ба кӯхи Тур وَالطُّورِ ①
2. ва савганд ба китоби навишташуда وَكِتَابٍ مَّسْطُورٍ ②
3. Дар саҳифаҳои кушуда فِي رَقٍّ مَّنشُورٍ ③
4. Ва савганд ба «Байту-л-маъмур» [ки фариштагон дар он ба ибодати Парвардигор машғуланд] وَالْبَيْتِ الْمَعْمُورِ ④
5. Ва савганд ба [осмони баланд ҳамон] сакфи барафрошта [бар замин] وَالسَّقْفِ الْمَرْفُوعِ ⑤
6. Ва савганд ба дарёи оганда [аз об] وَالْبَحْرِ الْمَسْجُورِ ⑥
7. Ки бе тардид, азоби Парвардигорат ба вуқуъ хоҳад пайваст إِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ لَوَاقِعٌ ⑦
8. Ва ҳеч боздорандае онро бознадорад مَا لَهُ مِنْ دَافِعٍ ⑧
9. Рӯзе, ки осмон ба сахтӣ дар чунбиш ва изтироб афтад يَوْمَ تَمُورُ السَّمَاءُ مَوْرًا ⑨
10. Ва кӯҳҳо ба ҳаракате шадид равон шаванд وَتَسِيرُ الْجِبَالُ سَيْرًا ⑩
11. Дар он рӯз вой ба холи такзибкунандагон فَوَيْلٌ لِلْمُكَذِّبِينَ ⑪
12. Ҳамон касоне, ки дар беҳудагӯй саргарми бозианд الَّذِينَ هُمْ فِي حَوْضٍ يَلْعَبُونَ ⑫
13. Рӯзе, ки бо хушунат ба сӯйи оташи дузах ронда мешаванд يَوْمَ يُدْعَوْنَ إِلَىٰ نَارِ جَهَنَّمَ دَعَاً ⑬
14. [Ба онон гуфта мешавад] «Ин [ҳамон] оташест, ки онро дурӯғ мепиндоштед هَذِهِ النَّارُ الَّتِي كُنْتُمْ بِهَا تُكَذِّبُونَ ⑭
15. Оё ин [оташу азоби] чодуст ё [ханӯз ҳам онро] намебинед? أَفَسِحْرٌ هَذَا أَمْ أَنْتُمْ لَا تُبْصِرُونَ ⑮

(*) Тур (Кӯхи Тур).

16. Ба оташ дароед [ва бисӯзед], ки шикебой ва ношикебоии шумо [дар баробари шуълаҳои сӯзонаш] бароятон яксон аст; танҳо дар баробари он чи кардаед, мучозот мешавед»

أَصْلَوْهَا فَأَصْبِرُوا أَوْ لَا تَصْبِرُوا سَوَاءٌ عَلَيْكُمْ إِنَّمَا تُحْزَرُونَ مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٦﴾

17. Ба ростӣ, ки парҳезкорон дар боғҳои бихишт дар нозу неъматанд

إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَنَعِيمٍ ﴿١٧﴾

18. Ва аз бахшишҳои [бедареги] Парвардигорашон ва аз ин ки аз азоби дузах нигоҳашон доштааст, шодмонанд

فَكَفَيْهِمْ بِمَا آتَيْنَاهُمْ رَبُّهُمْ وَوَقَلْنَاهُمْ رَبُّهُمْ وَعَذَابُ الْجَحِيمِ ﴿١٨﴾

19. [Ба онон гуфта мешавад] «Ба подоши кирдоратон [дар дунё инак] гуворо бихӯред ва бишомед»

كُلُوا وَاشْرَبُوا هَنِيئًا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٩﴾

20. Дар ҳоле ки бар тахтҳои радифшуда така задаанд ва ҳурони ғизолчашмро ба ҳамсарии онон дармеоварем

مُتَّكِنِينَ عَلَى سُرُرٍ مَّصْفُوفَةٍ وَوَزَّجْنَاهُمْ بِحُورٍ عِينٍ ﴿٢٠﴾

21. Муъминоне, ки фарзандонашон дар имон пайрави онон буданд, фарзандонашонро [низ дар бихишт] ба онон мулҳақ хоҳем кард ва аз [подоши] амалашон заррае намекоҳем; чаро ки [сарнавишти] ҳар кас дар гавари дастоварди ҳуди ӯст

وَالَّذِينَ آمَنُوا وَاتَّبَعَتْهُمْ ذُرِّيَّتُهُمْ بِإِيمَانٍ أَلْحَقْنَا بِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَمَا أَلَتْنَاهُمْ مِنْ عَمَلِهِمْ مِنْ شَيْءٍ كُلُّ امْرِئٍ بِمَا كَسَبَ رَهِيْنٌ ﴿٢١﴾

22. [Дар бихишт аз] Ҳар навъ мева ва гӯште, ки бихоҳанд, пайдарпай дар дастрасашон қарор медиҳем.

وَأَمَدَدْنَاهُمْ بِفِكَهَةٍ وَلَحْمٍ مِّمَّا يَشْتَهُونَ ﴿٢٢﴾

23. Дар он чо чомҳои шаробе аз дасти якдигар мегиранд, ки на мучиби беҳудагӯй аст ва на гуноҳ;

يَتَنَزَّلُونَ فِيهَا كَأَسَا لَا لَغْوٌ فِيهَا وَلَا تَأْتِيهِمْ ﴿٢٣﴾

24. Ва навҷавононе [ки барои хидмат] перомунашон дар рафту омаданд, гӯй [аз зебой ва сапедруй] ҳамчун марвориде дар садаф ҳастанд

وَيُظَفَّرُ عَلَيْهِمْ غِلْمَانٌ لَهُمْ كَأَنَّهُمْ لَوْلُوهُمْ مَكْنُونٌ ﴿٢٤﴾

25. [Бихиштиён] Ба якдигар рӯ меоваранд ва аз [дунё ва аҳволи гузаштаи] худ суол мекунанд

وَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَى بَعْضٍ يَتَسَاءَلُونَ ﴿٢٥﴾

26. Меғӯянд: «Мо дар дунё дар хонаводаи худ [аз азоби илоҳӣ] метарсидем

قَالُوا إِنَّا كُنَّا قَبْلُ فِي أَهْلِنَا مُشْفِقِينَ ﴿٢٦﴾

27. Аллоҳ таоло [бо неъмти ислом] бар мо миннат ниҳод ва аз азоби сӯзон [-и дузах] ҳифзамон кард

فَمَنْ أَلَّهَ عَلَيْنَا وَوَقَلْنَا وَعَذَابُ السُّومِ ﴿٢٧﴾

28. Мо дар зиндагии дунё ҳамвора Ёро [параститиш мекардем ва ба рубубият] мехондем. Бе тардид, Ё накуору меҳрубон аст
- إِنَّا كُنَّا مِنْ قَبْلُ نَدْعُوهُ إِنَّهُ هُوَ الْبَرُّ الرَّحِيمُ ﴿٢٨﴾
-
29. Пас, [эй Паёмбар, бо оёти Қуръон ба мардум] андарз бидех, ки ба лутфи Парвардигорат [ту бар хилофи иддаои кофирон] на хоҳинӣ ва на маҷнун
- فَذَكِّرْ فَمَا أَنْتَ بِنِعْمَتِ رَبِّكَ بِكَاهِنٍ وَلَا مَجْنُونٍ ﴿٢٩﴾
-
30. Оё мегӯянд: «[Мухаммад] Шоирест, ки мунтазирем, то маргаш фаро расад [ва аз суханонаш раҳой ёбем]?»
- أَمْ يَقُولُونَ شَاعِرٌ نَّتَرَبَّصُ بِهِ رِبِّبَ الْمُنُونِ ﴿٣٠﴾
-
31. Бигӯ: «Мунтазир [-и марги ман] бошед; ман низ бо шумо мунтазир хоҳам монд [то азобатонро ба чашм бинам]»
- قُلْ تَرَبَّصُوا فَإِنِّي مَعَكُمْ مِنَ الْمُنْتَرِبِينَ ﴿٣١﴾
-
32. Оё ақлҳояшон ба [баёни] ин [суханони ботил] ҳукм мекунад, ё [асосан] мардуме саркаш хастанд?
- أَمْ تَأْمُرُهُمْ أَحْلَمُهُمْ بِهَذَا أَمْ هُمْ قَوْمٌ طَاغُونَ ﴿٣٢﴾
-
33. Оё мегӯянд: «[Мухаммад] Қуръонро чаъл кардааст?». [Ҳаргиз чунин нест] Балки [ғарқ дар такаббуранд, ки] имон намеоваранд
- أَمْ يَقُولُونَ تَقَوَّلَهُ بَلْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٣٣﴾
-
34. Агар рост мегӯянд, сухане монанди он биёваранд
- فَلْيَأْتُوا بِحَدِيثٍ مِثْلِهِ إِنْ كَانُوا صَادِقِينَ ﴿٣٤﴾
-
35. Оё онон аз ҳеч офарида шудаанд ё худ офаринандаи хешанд?
- أَمْ خَلِقُوا مِنْ غَيْرِ شَيْءٍ أَمْ هُمُ الْخَالِقُونَ ﴿٣٥﴾
-
36. Оё онон осмонҳо ва заминро офаридаанд? [На] Балки онон яқин надоранд [ки Аллоҳ таоло офаринандаи мутлақ аст]
- أَمْ خَلَقُوا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بَلْ لَا يُوقِنُونَ ﴿٣٦﴾
-
37. Оё ганчинаҳои [неъмат ва ҳидоят] Парвардигорат назди эшон аст? Оё [бар ҳама чиз] тасаллут доранд?
- أَمْ عِنْدَهُمْ خَزَائِنُ رَبِّكَ أَمْ هُمُ الْمُضَيِّطُونَ ﴿٣٧﴾
-
38. Оё нардбоне доранд, ки ба василаи он [гуфтори фариштагони ваҳйро] мешунаванд? Пас, ҳар ки шунидааст, бояд далеле равшан биёварад
- أَمْ لَهُمْ سُلَّمٌ يَسْتَمِعُونَ فِيهَا فَلْيَأْتِ مُسْتَمِعُهُمْ بِسُلْطَنٍ مُبِينٍ ﴿٣٨﴾
-
39. Оё Аллоҳ таоло фарзандони духтар дорад ва шумо писар?
- أَمْ لَهُ الْبَنَاتُ وَلَكُمْ الْأَبْنَاؤُ ﴿٣٩﴾

40. [Эй Паёмбар] Оё аз онон подоше дархост мекунӣ, ки [аз пардохташ дар ранчанд ва харчаш] барояшон [гарону] сангин аст? ﴿٤٠﴾ أَمْ تَسْأَلُهُمْ أَجْرًا فَهُمْ مِّن مَّعْرَمٍ مُّثْقَلُونَ ﴿٤٠﴾
-
41. Оё аз илми ғайб огоханд ва [хабарҳои нихонро] менависанд? ﴿٤١﴾ أَمْ عِنْدَهُمُ الْغَيْبُ فَهُمْ يَكْتُبُونَ ﴿٤١﴾
-
42. Оё қасди найранг [ва нақшаи палиде бароят] доранд? Вале кофирон худ гирифтори найранг [ва тадбири илоҳӣ] ҳастанд ﴿٤٢﴾ أَمْ يُرِيدُونَ كَيْدًا فَالَّذِينَ كَفَرُوا هُمُ الْمَكِيدُونَ ﴿٤٢﴾
-
43. Оё онон маъбуде ғайр аз Аллоҳ таоло доранд? Аллоҳ таоло аз он чи бо Ё шарик қарор медиҳанд, поку муназаҳа аст ﴿٤٣﴾ أَمْ لَهُمْ إِلَهٌ غَيْرُ اللَّهِ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٤٣﴾
-
44. [Ин кофирон, ҳагто] Агар поре аз осмонро низ дар ҳоли сукут бубинанд, [боз ҳам имон намеоваранд ва] меғӯянд: «Абре мутароким аст» ﴿٤٤﴾ وَإِن يَرَوْا كِسْفًا مِّنَ السَّمَاءِ سَاقِطًا يَقُولُوا سَحَابٌ مَّرْكُومٌ ﴿٤٤﴾
-
45. Пас, ононро [ба ҳоли худ] раҳо кун, то бо рӯзи мавъудашон, ки [бо нахустин дамидани сур] мадхуши марг мегарданд, мувочех шаванд ﴿٤٥﴾ فَذَرَهُمْ حَتَّىٰ يُلَاقُوا يَوْمَهُمُ الَّذِي فِيهِ يُصْعَقُونَ ﴿٤٥﴾
-
46. Рӯзе, ки найрангашон судманд нахоҳад буд ва [аз ҳеч сӯ] ёрӣ намешаванд ﴿٤٦﴾ يَوْمَ لَا يُغْنِي عَنْهُمْ كَيْدُهُمْ شَيْئًا وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٤٦﴾
-
47. Ситамгорон [дар дунё низ ба дасти муъминон] ба азоби дигаре гирифтаре хоҳанд шуд; вале бештарашон намедонанд ﴿٤٧﴾ وَإِنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا عَذَابًا دُونَ ذَلِكَ وَلَٰكِن أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٤٧﴾
-
48. [Эй Паёмбар] Дар баробари ҳукми Парвардигорат шикебо бош; зеро ту тахти назар ва ҳифозати Мой; ва хангоме ки [аз хоб ё ба қасди ибодат] бармехезӣ, Парвардигоратро ба поки ситоиш кун ﴿٤٨﴾ وَأَصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ فَإِنَّكَ بِأَعْيُنِنَا وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ حِينَ تَقُومُ ﴿٤٨﴾
-
49. Ва низ [дар посе] аз шаб Ёро ситоиш кун [ва намоз бигузоре] ва ба хангоми нопадид шудани ситорагон [дар сапедадам низ намози субҳ бигузоре] ﴿٤٩﴾ وَمِنَ اللَّيْلِ فَسَبِّحْهُ وَإِدْبَرَ الْجُومِ ﴿٤٩﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Савганд ба ситора, он гоҳ ки нопадид шавад وَالتَّجْمِ إِذَا هَوَىٰ ①

---

2. Ки ёри шумо [Мухаммад] ҳаргиз гумроҳ нашуда ва ба роҳи табоҳе наафтодааст مَا ضَلَّ صَاحِبُكُمْ وَمَا غَوَىٰ ②

---

3. Ва аз рӯйи ҳавои нафс суҳан намегӯяд وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ ③

---

4. [Ин Куръон] Ваҳй [-и илоҳӣ] аст, ки [ба ӯ] илқо мешавад. Ин [Куръон] чуз панд барои ҷаҳониён [инсон ва ҷин] нест إِنَّ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ ④

---

5. [Ҷабраил, ки фариштае аст] Пуртавон таълимаш додааст عَلَّمَهُ شَدِيدُ الْقُوَىٰ ⑤

---

6. [Ҷамон фариштаи] Хушманзаре, ки [бо чеҳраи ҳақиқиаш дар баробари Паёмбар] истод ذُو مِرَّةٍ فَاسْتَوَىٰ ⑥

---

7. Дар ҳоле ки ӯ дар уфуқи боло [дар осмон] қарор дошт وَهُوَ بِالْأُفُقِ الْأَعْلَىٰ ⑦

---

8. Сипас [Ҷабраил] наздик шуд; ва наздиктар ثُمَّ دَنَا فَتَدَلَّىٰ ⑧

---

9. Пас, [фосилаи ӯ бо Паёмбар] ба андозаи тӯли ду камон камтар буд فَكَانَ قَابَ قَوْسَيْنِ أَوْ أَدْنَىٰ ⑨

---

10. Он гоҳ [он фариштаи бузургвор] он чиро, ки бояд ба бандаи Аллоҳ таоло ваҳй мекард, ваҳй намуд فَأَوْحَىٰ إِلَىٰ عَبْدِهِ مَا أَوْحَىٰ ⑩

---

11. Он чиро, ки [паёмбар] дид, қалбаш дурӯғ напиндошт مَا كَذَبَ الْفُؤَادُ مَا رَأَىٰ ⑪

---

12. Оё бо ӯ дар бораи он чи мебинад, мучодала мекунад? أَفَتُمَارُونَهُ عَلَىٰ مَا يَرَىٰ ⑫

(*) Начм (Ситора).

13. Дар ҳақиқат, паёмбар як бори дигар низ он фариштаро [ба сураги комил] мушоҳида карда буд وَلَقَدْ رَءَاهُ نَزْلَةً أُخْرَى ﴿١٣﴾
14. Дар канори [дарахти бузург] «Сидрату-л-мунтаха» [дар осмони ҳафтум] عِنْدَ سِدْرَةِ الْمُنْتَهَى ﴿١٤﴾
15. ки оромишгоҳи бихишт ҳамон ҷост عِنْدَهَا جَنَّةُ الْمَأْوَى ﴿١٥﴾
16. Он гоҳ ки ҳолате он дарахтро пӯшонида буд إِذْ يَغْشَى السِّدْرَةَ مَا يَغْشَى ﴿١٦﴾
17. Чашми [паёмбар ба чапу рост] мунҳариф нашуд ва [аз ҳад] тачовуз накард مَا زَاغَ الْبَصَرُ وَمَا طَغَى ﴿١٧﴾
18. Ба ростӣ, ки ӯ бархе аз бузургтарин нишонаҳои Парвардигорашро [дар он ҷо] мушоҳида кард لَقَدْ رَأَى مِنْ آيَاتِ رَبِّهِ الْكُبْرَى ﴿١٨﴾
19. [Эй мушрикони] Оё «Лот»-у «Уззо»-ро дидаед? أَفَرَأَيْتُمُ اللَّاتَ وَالْعُزَّىٰ ﴿١٩﴾
20. Ва «Маннот» он савумин [бути беарзиш]-ро? [Оё ҳеч суду зиёне ба шумо мерасонанд?] وَمَنَاةَ الثَّالِثَةَ الْأُخْرَى ﴿٢٠﴾
21. Оё [иддао мекунед, ки] фарзанди писар барои шумост ва духтар барои Аллоҳ таоло? أَلَكُمُ الذَّكْرُ وَلَهُ الْأُنثَى ﴿٢١﴾
22. Дар ин сураат, таксима ноодилона аст تِلْكَ إِذَا قَسَمَةٌ ضَيْرَى ﴿٢٢﴾
23. Ин бутҳо фақат исмҳои [бемаъно] ҳастанд, ки худ ва падаронатон бо онҳо [маъбудҳои дурӯғини худро] ном ниҳодаед ва Аллоҳ таоло ҳеч далеле [бар ҳаққонияти ин қор] нозил накардааст. [Мушрикони дар эътиқодоташон] Фақат пайрави гумону хостаҳои дили хешанд; ҳол он ки [мучиботи] ҳидоят аз ҷониби Парвардигорашон бар онон расидааст إِنَّ هِيَ إِلَّا أَسْمَاءٌ سَمَّيْتُمُوهَا أَنْتُمْ وَءَابَاؤُكُمْ مِمَّا أَنْزَلَ اللَّهُ بِهَا مِنَ سُلْطَانٍ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَمَا تَهْوَى الْأَنْفُسُ وَلَقَدْ جَاءَهُمْ مِنَ رَبِّهِمْ الْهُدَى ﴿٢٣﴾
24. Оё инсон ҳар чи [аз шафоати ин маъбудони ботил] орзу кунад, барояш муяссар аст? أَمْ لِلْإِنْسَانِ مَا تَمَنَّى ﴿٢٤﴾
25. Дунё ва охираат аз они Аллоҳ аст [ва ба ҳар кас, ҳар чиро салоҳ бидонад мебахшад] فَلِلَّهِ الْآخِرَةُ وَالْأُولَى ﴿٢٥﴾
26. Чи бисёр фариштагон, ки дар осмонҳо ҳастанд, ки шафоатшон ба ҳеч вачҳ судманд нахоҳад وَكَم مِّن مَّلَكٍ فِي السَّمَوَاتِ لَا تُغْنِي شَفَاعَتُهُمْ شَيْئًا إِلَّا مَن بَعَدَ أَنْ يَأْذَنَ اللَّهُ لِمَن يَشَاءُ وَيَرْضَى ﴿٢٦﴾

буд; магар пас аз он ки Аллоҳ таоло барои ҳар
ки бихоҳад ва хушнуд бошад, иҷозат диҳад

27. Касоне, ки ба охират бовар надоранд, бар
фариштагони илоҳӣ номи духтар мегузоранд
[ва ононро духтарони Аллоҳ таоло медонанд]

إِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ لَيَسْمُونَ الْمَلَائِكَةَ تَسْمِيَةَ الْأُنثَى ﴿٧٧﴾

28. Онон дар мавриди ин амр [комилан] беиттилоанд
[ва] фақат аз ҳадсу гумон пайравӣ мекунанд; дар
холе ки барои [шиноҳти] ҳақиқат гумон кофӣ нест

وَمَا لَهُمْ بِهِ مِنْ عِلْمٍ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنَّ الظَّنَّ لَا يُغْنِي
مِنَ الْحَقِّ شَيْئًا ﴿٧٨﴾

29. Пас, [эй Паёмбар] ту низ аз касе, ки аз ёди Мо
рӯй гардонид ва фақат [лаззатҳои] зиндагии
дунёро меҷӯяд, рӯй бартоб

فَأَعْرِضْ عَنْ مَنْ تَوَلَّىٰ عَنْ ذِكْرِنَا وَلَمْ يُرِدْ إِلَّا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا ﴿٧٩﴾

30. Ниҳоятӣ дарку фаҳмашон ҳамин аст. Бе
тардид, Парвардигорат ба холи касоне, ки аз
роҳи ӯ мунҳариф шудаанд огоҳтар аст; ва низ
ба холи роҳёфтагон

ذَلِكَ مَبْلُغُهُمْ مِنَ الْعِلْمِ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ سَبِيلِهِ
وَهُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ أَهْتَدَىٰ ﴿٨٠﴾

31. Ҳар чи дар осмонҳо ва замин аст, аз он
Аллоҳ таоло аст, [роҳи хайру шарро ба инсон
ироа кард] то бадкоронро дар баробари
рафторашон кайфар диҳад ва накукоронро [бо
неъматҳои бихишт] подоши наку ато намояд

وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ لِيَجْزِيَ الَّذِينَ الَّذِينَ اسْتَوُوا بِمَا
عَمِلُوا وَيَجْزِيَ الَّذِينَ أَحْسَنُوا بِالْحُسْنَىٰ ﴿٨١﴾

32. Ҳамон касоне, ки аз гуноҳони кабира ва қорҳои
зишту бешармона дурӣ мекунанд; магар
лағжишҳои камаҳамият [ва гуноҳони сағира,
ки бо тавба ва ибодат бахшида мешаванд],
ки омурзиши Парвардигорат густурда аст; аз
ҳамон дам, ки шуморо аз замин падида овард
ва он гоҳ ки ба сурати чанин дар шиками
модаронатон будед, ба [табиати] шумо огоҳтар
[аз худатон] аст; пас, худситоӣ накунед, ки ӯ ба
холи парҳезкорон донотар аст

الَّذِينَ يَجْتَنِبُونَ كَبِيرَ الْإِثْمِ وَالْفَوَاحِشَ إِلَّا اللَّمَمَ إِنَّ رَبَّكَ وَاسِعٌ
الْمَعْفِرُ هُوَ أَعْلَمُ بِكُمْ إِذْ أَنْشَأَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ وَإِذْ أَنْتُمْ أَجِنَّةٌ
فِي بُطُونِ أُمَّهَاتِكُمْ فَلَا تُزَكُّوا أَنْفُسَكُمْ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنِ اتَّقَىٰ ﴿٨٢﴾

33. Оё он касеро, ки [аз ҳақ] рӯй баргофтан, дидаӣ?

أَفَرَأَيْتَ الَّذِي تَوَلَّىٰ ﴿٨٣﴾

34. Ва андаке инфоқ кард ва [сипас] худдорӣ намуд

وَأَعْطَىٰ قَلِيلًا وَأَكْثَىٰ ﴿٨٤﴾

35. Оё илми ғайб дорад ва [ояндаро] мебинад?

أَعِنْدَهُ عِلْمُ الْغَيْبِ فَهُوَ يَرَىٰ ﴿٨٥﴾

36. Оё бохабар нашудааст аз матолиби китоби осмони Мӯсо ﴿٣٦﴾
 37. ва [таълимоти] Иброҳим, ки ҳаққи [рисолат ва бандагии Мо]-ро ба тамоми адо кард? ﴿٣٧﴾
 38. Ки ҳеҷ гунаҳгоре бори гуноҳи дигареро бар дӯш нахоҳад кашид ﴿٣٨﴾
 39. Ва ин ки инсон фақат самараи талош [-у нияти] худро хоҳад дошт ﴿٣٩﴾
 40. Ва ин ки бе гумон талоши ӯ [дар муҳосибаи аъмолаш дар рӯзи қиёмат] манзур хоҳад шуд ﴿٤٠﴾
 41. Он гоҳ подошашро ба тамоми хоҳанд дод ﴿٤١﴾
 42. Ва ин ки бозгашт [-и ҳамаи умур] ба сӯйи Парвардигори туст ﴿٤٢﴾
 43. Ва Ёст, ки механдонад ва мегиренад ﴿٤٣﴾
 44. Ва Ёст, ки мемиронад ва [дар охират] зинда мекунад ﴿٤٤﴾
 45. Ва ҳам Ёст, ки завчи нару модаро меофарад, ﴿٤٥﴾
 46. аз нутфае, ки [дар раҳим] рехта мешавад ﴿٤٦﴾
 47. ва падида овардани дубораи онҳо [дар қиёмат низ бар уҳдаи] Аллоҳ таоло аст ﴿٤٧﴾
 48. Ва Ёст, ки [шуморо] бениёз мекунад ва сармоя мебахшад ﴿٤٨﴾
 49. Ва Ёст, ки Парвардигори [ситораи] «Шиъро» аст ﴿٤٩﴾
 50. Ва Ёст, ки қавми Одро дар гузашта ҳалок кард ﴿٥٠﴾
 51. Ва қавми Самудро [низ нобуд кард] ва [ҳеҷ як аз ононро] боқӣ нагузошт ﴿٥١﴾

52. Ва қавми Нухро, ки ситамгортар ва саркаштар буданд, пеш аз он [ҳалок намуд] ﴿٥٢﴾ وَقَوْمَ نُوحٍ مِّن قَبْلُ إِنَّهُمْ كَانُوا هُمْ أَظْلَمَ وَأَطْغَىٰ
53. Ва шаҳрҳои зерурӯшуда [-и қавми Лут]-ро дар ҳам кӯбид ﴿٥٣﴾ وَالْمُؤْتَفِكَةَ أَهْوَىٰ
54. Ва ононро [бо азобе фарогир] – чунон ки бояд пӯшонид ﴿٥٤﴾ فَعَشَاهَا مَا عَشَىٰ
55. Ҳол [эй инсон] дар мавриди кадом як аз неъматҳои Парвардигорат тардид раво медорӣ [ва мучодала мекунӣ]? ﴿٥٥﴾ فَبِأَيِّ آيَاتِ رَبِّكَ تَتَمَارَىٰ
56. Ин [паёмбар низ] хушдордихандаест аз [гурӯҳи] хушдордихандағони пешин ﴿٥٦﴾ هَذَا نَذِيرٌ مِّنَ النَّذِرِ الْأُولَىٰ
57. Қиёмат наздик мешавад ﴿٥٧﴾ أَزِفَتِ الْأَرْفَةُ
58. Ва ҳеч кас - чуз Аллоҳ таоло - наметавонад ошкораш кунад [ва сахтиҳояшро баргараф созад] ﴿٥٨﴾ لَيْسَ لَهَا مِنْ دُونِ اللَّهِ كَاشِفَةٌ
59. [Эй мушрикони] Оё аз ин сухан дар шигифтед? ﴿٥٩﴾ أَفَمِنَ هَذَا الْحَدِيثِ تَعَجُّبُونَ
60. Ва дар холи ғафлат ва ғурур [ба оёти Куръон] механдед ва [аз шунидани хушдорхояш наметарсед ва] ашк намерезед? ﴿٦٠﴾ وَتَضْحَكُونَ وَلَا تَبْكُونَ
61. Ва шумо бозикунандагонед ﴿٦١﴾ وَأَنْتُمْ سَمِيدُونَ
62. Пас, [ҳамагӣ] барои Аллоҳ таоло сачда кунед ва [танҳо] ӯро бипарастед ﴿٦٢﴾ فَاسْجُدُوا لِلَّهِ وَعَبُدُوهُ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Қиёмат наздик шуд ва моҳ [аз ҳам] шикофт أَقْتَرَبَتِ السَّاعَةُ وَأَنْشَقَّ الْقَمَرُ ﴿١﴾
2. Агар [кофирон] муъҷизае бубинанд, рӯ мегардонанд ва мегӯянд: «[Ин] Ҷодуе [ботилу] зудгузар аст» وَإِنْ يَرَوْا آيَةً يُعْرِضُوا وَيَقُولُوا سِحْرٌ مُّسْتَمِرٌّ ﴿٢﴾
3. Онон [оёт ва нишонаҳои илохиро] дурӯғ мепиндоранд ва аз ҳавои нафси хеш пайравӣ мекунанд; ва ҳар амре [аз подошу кайфарҳои қиёмат] дар замони махсус ба худ қарор дорад وَكَذَّبُوا وَاتَّبَعُوا أَهْوَاءَهُمْ وَكُلُّ أَمْرٍ مُّسْتَقَرٌّ ﴿٣﴾
4. Ва мутмаинан [мочарои азоби ақвоми гузашта ва] ахборе, ки боиси даст кашидан аз гуноҳ мешавад, ба мушрикони расидааст وَلَقَدْ جَاءَهُمْ مِنَ الْأَنْبَاءِ مَا فِيهِ مُزْدَجَرٌ ﴿٤﴾
5. Ин [оёти илоҳӣ донишу] ҳикмате расост; вале [барои афроди лаҷҷ] хушдорҳо суде надорад حِكْمَةٌ بَلِيغَةٌ فَمَا تُغْنِ التُّدْرُ ﴿٥﴾
6. Пас, [эй Паёмбар] аз онон рӯ бартоб, [ва мунтазири] рӯзе [бош], ки [фариштаи] даъваткунанда [бо дамидан дар сур] ононро ба амре бас душвор [-у ваҳшатнок] фаро бихонад فَتَوَلَّ عَنْهُمْ يَوْمَ يَدْعُ الدَّاعِ إِلَىٰ شَيْءٍ نُّكْرٍ ﴿٦﴾
7. Бо дидагони фуруафтада [аз ваҳшат] аз гурҳо хориҷ мешаванд; [ҳаракаташон ба сӯи додгоҳи илоҳӣ чунон аст, ки] гӯй малахҳо парокандаанд خَشَعًا أَبْصَرُهُمْ يَخْرُجُونَ مِنَ الْأَجْدَاثِ كَأَنَّهُمْ جَرَادٌ مُّنتَشِرٌ ﴿٧﴾
8. [Ҳароснок] Ба сӯи мунодӣ [-и маҳшар] мешитобанд ва кофирон мегӯянд: «Имрӯз рӯзи душворе аст» مُهْطِعِينَ إِلَىٰ الدَّاعِ يَقُولُ الْكَافِرُونَ هَذَا يَوْمٌ عَسِرٌ ﴿٨﴾
9. Пеш аз онон низ қавми Нух [паёмбарашонро] тақзиб қарданд ва бандаи Моро дурӯғгӯ ﴿٩﴾ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ فَكَذَّبُوا عَبْدَنَا وَقَالُوا مَجْنُونٌ وَازْدَجَرُوا ﴿٩﴾

(*) Қамар (Моҳ).

хонданд ва гуфтанд: «Девона аст»; ва ӯро сахт озурданд

10. Пас, ӯ Парвардигорашро хонд [ва гуфт]: «Ман мағлуб шудаам; пас, ёриам фармо [ва аз онон интиком бигир]» فَدَعَا رَبَّهُ: أَيُّ مَغْلُوبٍ فَأَنْتَصِرُ ﴿١٠﴾
11. Мо низ дарҳои осмонро барои [резиши] борони селосо кушудем فَفَتَحْنَا أَبْوَابَ السَّمَاءِ بِمَاءٍ مُنْهَرٍ ﴿١١﴾
12. Ва аз замин низ чашмаҳо чорӣ сохтем ва обҳо [аз заминро осмон] барои тӯфоне, ки муқаддар шуда буд, ба ҳам пайваст وَفَجَّرْنَا الْأَرْضَ عُيُونًا فَالْتَقَى الْمَاءُ عَلَى أَمْرٍ قَدْ قُدِرَ ﴿١٢﴾
13. Ва Нухро бар [киштии] сохта ва пардохта аз тахтаҳо ва мехҳо савор кардем وَحَمَلْنَاهُ عَلَى ذَاتِ الْأَوْجِ وَدُسْرٍ ﴿١٣﴾
14. Ки тахти назар [ва ҳифозати] Мо ҳаракат мекард. Ин подоши касе буд, ки [қавмаш] инкораш карда буданд تَجْرَى بِأَعْيُنِنَا جَزَاءَ لِمَنْ كَانَ كُفِرًا ﴿١٤﴾
15. Мо он [қайфару начот]-ро нишонае [аз қудрати худ] бар чой гузоштем; оё пандпазире ҳаст? وَلَقَدْ تَرَكْنَاهَا آيَةً فَهَلْ مِنْ مُدَكِّرٍ ﴿١٥﴾
16. Пас, [бингаред] ки азобу хушдорҳои Ман чи гуна буд فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِي وَنُذْرٍ ﴿١٦﴾
17. Ба ростӣ, ки Куръонро барои панд гирифтанд осон сохтем; оё пандпазире ҳаст? وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُدَكِّرٍ ﴿١٧﴾
18. Қавми Од [низ паёмбарашонро] дурӯғу пиндоштанд; пас, [эй ахли Макка, бингаред, ки] азобу хушдорҳои Ман чи гуна буд كَذَّبَتْ عَادٌ فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِي وَنُذْرٍ ﴿١٨﴾
19. Мо тундбодде сарду сахтро дар як рӯзи шум ва тӯлонӣ бар онон фиристодем إِنَّا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا صَرْصَرًا فِي يَوْمِ نَحْسٍ مُسْتَمِرٍّ ﴿١٩﴾
20. [Тӯфоне ваҳшатнок] Ки мардумро чунон аз чой меканд, ки гӯй танаҳои нахли решаканшуда буданд تَنْزِعُ النَّاسَ كَأَنَّهُمْ أَعْجَازُ نَخْلٍ مُنْقَعِرٍ ﴿٢٠﴾

21. Пас, [бингаред] ки азобу хушдорҳои Ман чи гуна буд فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِي وَنُذْرِي ﴿٢١﴾
-
22. Ба ростӣ, ки Қуръонро барои панд гирифтани осон сохтем; оё пандпазире ҳаст? وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُدَكِّرٍ ﴿٢٢﴾
-
23. Қавми Самуд [низ] хушдоркунандагонро дурӯғгӯ пиндоштан كَذَّبَتْ ثَمُودُ بِالنُّذُرِ ﴿٢٣﴾
-
24. Онон гуфтанд: «Оё [сазовор аст] башаре аз миёни худамонро пайравӣ кунем? Дар он сурат дар гумроҳӣ ва сардаргумӣ хоҳем буд فَقَالُوا أَبِئْسَ مَا بَدَأْنَا وَحِدًا تَتَّبِعُهُ إِنَّا إِدَا لَنِي ضَلَّلٍ وَسُعْرٍ ﴿٢٤﴾
-
25. Оё аз миёни ҳамаи мо танҳо бар ӯ ваҳӣ нозил шудааст? [Чунин нест] Балки ӯ дурӯғгӯе худписанд аст» أَلَمْ لَقِيَ الذِّكْرَ عَلَيْهِ مِنْ بَيْنِنَا بَلْ هُوَ كَذَّابٌ أَشِرٌّ ﴿٢٥﴾
-
26. Фардо хоҳанд донист, ки дурӯғгӯи худписанд кист سَيَعْلَمُونَ عَذَابَ مَنْ الْكُذَّابِ الْأَشِرِّ ﴿٢٦﴾
-
27. Ба Солеҳ гуфтем «Барои озмоиши онон модашутуре [-ро, ки дархост кардаанд, аз дили кӯҳ ба сӯяшон] хоҳем фиристод; пас, мурокиби рафторашон бош ва [бар озорашон] шикебой кун إِنَّا مُرْسِلُوا السَّاقَةِ فِتْنَةً لَهُمْ فَأَنْتَبَهُمْ وَأَصْطَبِرُ ﴿٢٧﴾
-
28. Ва ба онон эълон кун, ки оби [чоҳ] байни эшон [ва он модашутур] саҳмиябандӣ шудааст ва ҳар ки дар навбати худ бояд ҳозир шавад» وَنَبِّئُهُمْ أَنَّ الْمَاءَ قِسْمَةٌ بَيْنَهُمْ كُلِّ شَرْبٍ مُحْتَضِرٌ ﴿٢٨﴾
-
29. Вале онон ҳамдасташонро нидо доданд; ӯ низ даст ба қор шуд ва [шутурро] ба қатл расонд فَنَادَوْا صَاحِبَهُمْ فَتَعَاطَى فَعَقَرَ ﴿٢٩﴾
-
30. Пас, [бингаред] ки азобу хушдорҳои Ман чи гуна буд فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِي وَنُذْرِي ﴿٣٠﴾
-
31. Мо бар онон бонги марғборе фиристодем; пас, [ҳамагӣ] ҳамчун гиёҳи хушқиди [бозмонда аз оғилҳо] хурду рез шуданд إِنَّا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ صَيْحَةً وَاحِدَةً فَكَانُوا كَهَشِيمِ الْمُحْتَظِرِ ﴿٣١﴾
-
32. Ба ростӣ, ки Қуръонро барои панд гирифтани осон сохтем; оё пандпазире ҳаст? وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُدَكِّرٍ ﴿٣٢﴾

33. Қавми Лут [низ] хушдордихандагонро дурӯғӯ
пиндоштанд كَذَّبَتْ قَوْمُ لُوطٍ بِاللُّذُرِّ ﴿٣٣﴾
-
34. [Мо низ] Тӯфони регборе бар сарашон
фиристодем [ки ҳамагиро ҳалок кард]; магар
хонаводаи Лут, ки сахароҳон начоташон додем إِنَّا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ حَاصِبًا إِلَّا ءَالَ لُوطٍ نَّجَّيْنَاهُمْ بِسَحْرِ ﴿٣٤﴾
-
35. [Ин начот] Неъмате аз чониби Мо буд; ва ба
хар ки сипосгузорӣ кунад, ин гуна подош
медихем بِعَمَّةٍ مِّنْ عِنْدِنَا كَذَلِكَ نَجْزِي مَنْ شَكَرَ ﴿٣٥﴾
-
36. Лут ононро аз кайфари [саҳти] Мо бим дод; вале
онон дар баробари хушдорхо ба мучодала [ва
ситез] бархостанд وَلَقَدْ أَنْذَرَهُمْ بَطْشَتَنَا فَتَمَارَوْا بِاللُّذُرِّ ﴿٣٦﴾
-
37. Онон аз Лут хостанд, ки меҳмононашро [барои
комҷӯӣ] дар ихтиёрашон бигзорад; пас, Мо низ
чашмонашонро кӯр кардем [ва гуфтем]: «Таъми
азобу [натичаи] хушдорхоямро бичашед» وَلَقَدْ رَاوَدُوهُ عَنِ صَيْفِيهِ فَعَصَىٰ أَهْلَهُمْ فَذُوقُوا عَذَابِي وَنُذُرِ ﴿٣٧﴾
-
38. Ва субҳгоҳон азобе пойдор ононро фаро гирифт وَلَقَدْ صَبَّحَهُم بُكْرَةً عَذَابٌ مُّسْتَقِرٌّ ﴿٣٨﴾
-
39. [Ва гуфтем] «Таъми азобу [натичаи] хушдорхоямро
бичашед» فَذُوقُوا عَذَابِي وَنُذُرِ ﴿٣٩﴾
-
40. Ба ростӣ, ки Қуръонро барои панд гирифтанд
осон сохтем; оё пандпазири ҳаст? وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِن مُّذَكِّرٍ ﴿٤٠﴾
-
41. Хушдордихандагон ба суроғи фиръавниён
[низ] рафтанд وَلَقَدْ جَاءَ ءَالَ فِرْعَوْنَ النُّذُرُ ﴿٤١﴾
-
42. [Вале] Онон тамомии оёти Моро дурӯғ
шумурданд; мо низ чунон [ки шоистаи
Парвардигори] шикастнопазиру муктадир
[аст] азобашон кардем كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا كُلِّهَا فَأَخَذْنَاهُمْ أَخْذَ عَزِيزٍ مُّقْتَدِرٍ ﴿٤٢﴾
-
43. [Эй аҳли Макка] Оё кофирони шумо аз онон
беҳтаранд ё барои шумо амонномае дар
китобҳои [осмонии пешин навишташуда] аст? أَلَكُمُ الْكُفْرُ خَيْرٌ مِّنْ أُولَٰئِكُمْ أَمْ لَكُم بَرَاءَةٌ فِي الزُّبُرِ ﴿٤٣﴾
-
44. Ё меғӯянд: «Мо чамоате муттаҳиду интиқомҷӯ
ҳастем» أَمْ يَقُولُونَ نَحْنُ جَمِيعٌ مُّنتَصِرٌ ﴿٤٤﴾

45. Ба зудӣ [дар чанги Бадр] чамъашон шикаст
меҳӯранд ва фирорӣ хоҳанд шуд سَيَهْرَمُ الْجَمْعُ وَيُولُونَ الدُّبُرَ ﴿٤٥﴾
-
46. Ваъдагоҳашон киёмат аст, ки [нисбат ба майдони
Бадр рӯзгоре бисёр] сахттару талхтар аст بَلِ السَّاعَةِ مَوْعِدُهُمْ وَالسَّاعَةُ أَذْهَى وَأَمْرٌ ﴿٤٦﴾
-
47. Гунаҳгорон дар гумроҳӣ ва азобанд إِنَّ الْمُجْرِمِينَ فِي ضَلَالٍ وَسُعْرٍ ﴿٤٧﴾
-
48. Рӯзе, ки бо чехраҳояшон дар оташ кашида
мешаванд [ва ба онон мегӯянд] «Оташи дузахро
бичашед» يَوْمَ يُسْحَبُونَ فِي النَّارِ عَلَىٰ وُجُوهِهِمْ ذُوقُوا مَسَّ سَقَرَ ﴿٤٨﴾
-
49. Бе тардид, Мо ҳар чизеро ба андоза офаридаем إِنَّا كُلَّ شَيْءٍ خَلَقْنَاهُ بِقَدَرٍ ﴿٤٩﴾
-
50. Ва [чун чизеро ирода намоем] фармони Мо
фақат як [калима] аст; ба суръати як чашм бар
хам задан [камтар анҷом мепазирад]. وَمَا أَمْرُنَا إِلَّا وَاحِدَةٌ كَلَمْحٍ بِالْبَصَرِ ﴿٥٠﴾
-
51. Мо [дар гузашта] ҳаммонанди шумо [кофирон]-
ро ҳалок кардем; пас, оё пандпазире ҳаст? وَلَقَدْ أَهْلَكْنَا أَشْيَاعَكُمْ فَهَلْ مِنْ مُدْكِرٍ ﴿٥١﴾
-
52. Рафторашон ба тамоми дар номаҳои аъмол
сабт шудааст وَكُلُّ شَيْءٍ فَعَلُوهُ فِي الزُّبُرِ ﴿٥٢﴾
-
53. Ва ҳар кучаку бузурге [дар он] навишта шудааст وَكُلُّ صَغِيرٍ وَكَبِيرٍ مُسْتَظَرٌ ﴿٥٣﴾
-
54. Парҳезкорон дар боғҳо ва [канори] чӯйборҳо
[-и бихишти] чой доранд إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَنَهْرٍ ﴿٥٤﴾
-
55. Дар маҷлисе саршор аз ростӣ [ва шоистагӣ ва
назди фармонравое муктадир] فِي مَقْعَدِ صِدْقٍ عِنْدَ مَلِيكٍ مُّقْتَدِرٍ ﴿٥٥﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. [Аллоҳи] Раҳмон الرَّحْمَنُ ①

---

2. Қуръонро омӯзиш дод عَلَّمَ الْقُرْآنَ ②

---

3. Инсонро офарид خَلَقَ الْإِنْسَانَ ③

---

4. [Ва] Ба ӯ суҳан гуфтан омӯхт عَلَّمَهُ الْبَيَانَ ④

---

5. Хуршеду моҳ бо ҳисобе муназзам [-у дақиқ] дар гардишанд الشَّمْسُ وَالْقَمَرُ بِحُسْبَانٍ ⑤

---

6. Ва ситора ва дарахт [барояш] сачда мекунанд وَالنَّجْمُ وَالشَّجَرُ يَسْجُدَانِ ⑥

---

7. Ӯ осмонро барафрошт ва мизони [адолатро] дар замин] барқарор намуд وَالسَّمَاءَ رَفَعَهَا وَوَضَعَ الْمِيزَانَ ⑦

---

8. [Эй мардум, чунин қард] То дар вазну паймона [ба якдигар] ситам накунад; أَلَّا تَتَّقُونَ فِي الْمِيزَانِ ⑧

---

9. Ва санчиш [-и ҳуқуқи дигарон]-ро ба адолат баровард кунед ва дар санчиш зиён нарасонед [ва камфурӯши накунад] وَأَقِيمُوا الْوَزْنَ بِالْقِسْطِ وَلَا تُخْسِرُوا الْمِيزَانَ ⑨

---

10. Ӯ заминро барои [зиндагии] инсонҳо муқаррар дошт وَالْأَرْضَ وَضَعَهَا لِلْأَنَامِ ⑩

---

11. Ки дар он [анвои] меваҳо ва нахлҳои хушадор аст فِيهَا فَاكِهَةٌ وَالنَّخْلُ ذَاتُ الْأَكْمَامِ ⑪

---

12. Ва [ҳамчунин] ҳубуботи баргдор ва гиёҳони хушбӯ وَالْحَبُّ ذُو الْعَصْفِ وَالرَّيْحَانُ ⑫

---

13. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои Парвардигоратонро инкор мекунад? فَبِأَيِّ آيَاتِ آلاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ⑬

(*) Раҳмон (Бахшоянда).

14. Ў инсонро аз гиле ҳамчун сафол офарид خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ صَلْصَالٍ كَالْفَخَّارِ ﴿١٤﴾
15. Ва чинро аз шуълае аз оташ халқ кард وَخَلَقَ الْجَانَّ مِنْ مَّارِجٍ مِنْ نَّارٍ ﴿١٥﴾
16. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои Парвардигоратонро инкор мекунад? فَبِأَيِّ آءِآلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿١٦﴾
17. Парвардигори машрикҳо ва мағрибхост رَبُّ الْمَشْرِقَيْنِ وَرَبُّ الْمَغْرِبَيْنِ ﴿١٧﴾
18. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои Парвардигоратонро инкор мекунад? فَبِأَيِّ آءِآلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿١٨﴾
19. Ў ду дарё [-е шӯру ширин]-ро равон кард, то [ба якдигар] бирасанд مَرَجَ الْبَحْرَيْنِ يَلْتَقِيَانِ ﴿١٩﴾
20. [Дар айни ҳол] Миёнашон монеге аст, ки бо ҳам намеомезанд يَبْتَغِيَانِ لَّا يَبْعِيَانِ ﴿٢٠﴾
21. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои Парвардигоратонро инкор мекунад? فَبِأَيِّ آءِآلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٢١﴾
22. Аз он ду [дарё] марвориду марҷон ба даст меояд يَخْرُجُ مِنْهُمَا اللُّؤْلُؤُ وَالْمَرْجَانُ ﴿٢٢﴾
23. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои Парвардигоратонро инкор мекунад? فَبِأَيِّ آءِآلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٢٣﴾
24. Киштиҳои кӯхпайкари бодбонбарафрошта дар дарё барои Ўст وَلَهُ الْخُورَارُ الْمُنَشَّاتُ فِي الْبَحْرِ كَالْأَعْلَامِ ﴿٢٤﴾
25. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои Парвардигоратонро инкор мекунад? فَبِأَيِّ آءِآلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٢٥﴾
26. Ҳар чӣ рӯи замин аст, фанопазир аст كُلُّ مَنْ عَلَيْهَا فَانٍ ﴿٢٦﴾
27. Ва [танҳо зоти ҷовиду] рӯи Парвардигори бошукӯҳу арҷмандаг боқӣ хоҳад монд وَيَبْقَى وَجْهُ رَبِّكَ ذُو الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ ﴿٢٧﴾
28. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои Парвардигоратонро инкор мекунад? فَبِأَيِّ آءِآلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٢٨﴾
29. [Тамоми] Касоне, ки дар осмонҳо ва замин хастанд аз Ў дархости ниёз мекунанд ва Ў ҳар рӯз [ва ҳар лаҳза] дар коре аст يَسْأَلُهُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ كُلَّ يَوْمٍ هُوَ فِي شَأْنٍ ﴿٢٩﴾

30. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои Парвардигоратонро инкор мекунад? فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٣٠﴾
31. Эй гурӯҳи чинну инс, ба зудӣ ба ҳисоби шумо мепардозем سَنَفْرُغُ لَكُمْ أَيُّهَ الثَّقَلَانِ ﴿٣١﴾
32. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои Парвардигоратонро инкор мекунад? فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٣٢﴾
33. Эй гурӯҳи чинну инс, агар метавонед аз каронаҳои осмон замин гузар кунед, [то аз мучозоти илоҳӣ бираҳед] пас, гузар кунед; кодир [ба ин кор] нахоҳед буд, магар бо кудрати [фаровоне, ки шумо онро надоред] يَعَشِّرُ الْحَلِيَّ وَالْإِنْسِ إِنْ أَسْتَطَعْتُمْ أَنْ تَنْفُذُوا مِنْ أَقْطَارِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ فَانْفُذُوا لَا تَنْفُذُونَ إِلَّا بِسُلْطَنِ ﴿٣٣﴾
34. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои Парвардигоратонро инкор мекунад? فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٣٤﴾
35. Шарорае аз оташ ва зарроти оташе бар шумо борида мешавад, ки [дар баробари он] кодир ба дифоъ нестед يُرْسِلُ عَلَيْكُمَا شُوَاظَ مِّنْ نَّارٍ وَنُحَاسًا فَلَا تَنْتَصِرَانِ ﴿٣٥﴾
36. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои Парвардигоратонро инкор мекунад? فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٣٦﴾
37. Он гоҳ ки осмон бишқофад ва ҳамчун равғани ғудохта сурхфом гардад [қиёмат оғоз хоҳад шуд] فَإِذَا أَنْشَقَّتِ السَّمَاءَ فَكَانَتْ وَرْدَةً كَالدِّهَانِ ﴿٣٧﴾
38. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои Парвардигоратонро инкор мекунад? فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٣٨﴾
39. Он рӯз [ба иллоти равшан будани ҳамаи умур] аз инсу чин [дар бораи гуноҳонашон] суол нахоҳад шуд فَيَوْمَئِذٍ لَا يُسْأَلُ عَنْ ذَنْبِهِ إِنْسٌ وَلَا جَانٌّ ﴿٣٩﴾
40. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои Парвардигоратонро инкор мекунад? فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٤٠﴾
41. Гунаҳкорон аз чехраҳояшон шинохта мешаванд; он гоҳ [онро] аз мӯйи пешонӣ ва пойҳояшон мегиранд [ва ба дузах меандозанд] يُعْرِفُ الْمُجْرِمُونَ بِسِيمَاهُمْ فَيُؤْخَذُ بِالنَّوَصِي وَالْأَقْدَامِ ﴿٤١﴾

42. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои Парвардигоратонро инкор мекунад? فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٤٢﴾
43. Ин [хамон] чаҳаннаме аст, ки гунаҳкорон инкораш мекарданд هَذِهِ جَهَنَّمُ الَّتِي يُكَذِّبُ بِهَا الْمُجْرِمُونَ ﴿٤٣﴾
44. [Дар он чо] Миёни оташу оби ҷӯшон дар ҳаракатанд يَطُوفُونَ بَيْنَهَا وَبَيْنَ حَمِيمٍ ءَانٍ ﴿٤٤﴾
45. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои Парвардигоратонро инкор мекунад? فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٤٥﴾
46. Ҳар ки аз истодан дар пешгоҳи Парвардигораш [барои ҳисоб] метарсад, ду боғ [дар бихишт] дорад وَلِمَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ جَنَّاتٍ ﴿٤٦﴾
47. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои Парвардигоратонро инкор мекунад? فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٤٧﴾
48. [Бо дарахтоне] Пур аз шохсор ذَوَاتًا أَفْنَانٍ ﴿٤٨﴾
49. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои Парвардигоратонро инкор мекунад? فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٤٩﴾
50. Дар он боғҳо ду чашмаи равон аст فِيهِمَا عَيْنَانِ تَجْرِيَانِ ﴿٥٠﴾
51. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои Парвардигоратонро инкор мекунад? فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٥١﴾
52. Дар он боғҳо аз ҳар мевае ду навъ вучуд дорад فِيهِمَا مِنْ كُلِّ فَاكِهَةٍ زَوْجَانِ ﴿٥٢﴾
53. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои Парвардигоратонро инкор мекунад? فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٥٣﴾
54. [Бихиштиён] Бар бистарҳое, ки астарашон аз дебои захим аст, така мезананд ва меваҳои он боғҳо дар дастрасашон аст مُتَّكِعِينَ عَلَى فُرُشٍ بَطَائِنُهَا مِنْ إِسْتَبْرَقٍ وَجَنَى الْجَنَّتَيْنِ دَانٍ ﴿٥٤﴾
55. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои Парвардигоратонро инкор мекунад? فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٥٥﴾

56. Дар он боғҳо хуроне афтоданигоҳ хастанд,
ки дасти аҳаде аз инсу чин қаблан ба онон
нарасидааст ﴿٥٦﴾ فِيهِنَّ قَصِيرَاتُ الظَّرْفِ لَمْ يَطْمِئِنَّ نِسٌّ قَبْلَهُمْ وَلَا جَانٌّ
57. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои
Парвардигоратонро инкор мекунед? ﴿٥٧﴾ فَبِأَيِّ آلاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ
58. Гуй он хурон ёкуту марҷонанд ﴿٥٨﴾ كَأَنَّهُنَّ الْيَاقُوتُ وَالْمَرْجَانُ
59. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои
Парвардигоратонро инкор мекунед? ﴿٥٩﴾ فَبِأَيِّ آلاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ
60. Оё подоши неки чуз неки ҳаст? ﴿٦٠﴾ هَلْ جَزَاءُ الْإِحْسَنِ إِلَّا الْإِحْسَنُ
61. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои
Парвардигоратонро инкор мекунед? ﴿٦١﴾ فَبِأَيِّ آلاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ
62. Дар канори он боғҳо ду боғи [бихиштии]
дигар аст ﴿٦٢﴾ وَمِنْ دُونِهِمَا جَنَّتَانِ
63. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои
Парвардигоратонро инкор мекунед? ﴿٦٣﴾ فَبِأَيِّ آلاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ
64. [Ду боғ] Ки [дарахтонаш] дар ниҳояти сабзи
[ва хурраи] аст ﴿٦٤﴾ مُدْهَامَتَانِ
65. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои
Парвардигоратонро инкор мекунед? ﴿٦٥﴾ فَبِأَيِّ آلاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ
66. Дар он ду [боғи бихишти] ду чашмаи чӯшон
чорӣ аст ﴿٦٦﴾ فِيهِمَا عَيْنَانِ نَضَّاخَتَانِ
67. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои
Парвардигоратонро инкор мекунед? ﴿٦٧﴾ فَبِأَيِّ آلاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ
68. Ва дар онҳо [дарахтони] мева ва дарахтони
хурмо ва анор ҳаст ﴿٦٨﴾ فِيهِمَا فَكِّهَةٌ وَنَخْلٌ وَرُمَّانٌ
69. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои
Парвардигоратонро инкор мекунед? ﴿٦٩﴾ فَبِأَيِّ آلاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ

70. Дар миёни он боғҳо занони нексират ва некҷӯй
хузур доранд فِيهِنَّ خَيْرَاتٌ حِسَانٌ ﴿٧٠﴾
-
71. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои
Парвардигоратонро инкор мекунад? فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٧١﴾
-
72. Хуроне, ки дар саропардаи хаймаҳои бихишти
нишастаанд حُورٌ مَّقْصُورَاتٌ فِي الْخِيَامِ ﴿٧٢﴾
-
73. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои
Парвардигоратонро инкор мекунад? فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٧٣﴾
-
74. [Душизағоне, ки] Дасти аҳаде аз инсу чин
қаблан ба онон нарасидааст لَمْ يَطْمِئِنُّنَّ إِنْسٌ قَبْلَهُمْ وَلَا جَانٌّ ﴿٧٤﴾
-
75. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои
Парвардигоратонро инкор мекунад? فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٧٥﴾
-
76. [Бихиштиён] Бар болиштҳое сабуз бистарҳое
нафису зебо орамидаанд مُتَكَبِّرِينَ عَلَى رَفْرَفٍ خُضْرٍ وَعَبَقَرِيٍّ حِسَانٍ ﴿٧٦﴾
-
77. Пас, [эй чинну инс] кадом як аз неъматҳои
Парвардигоратонро инкор мекунад? فَبِأَيِّ ءَالَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٧٧﴾
-
78. Номи Парвардигори бошукӯҳу арҷмандат
бобаракату фархунда аст تَبَرَّكَ اسْمُ رَبِّكَ ذِي الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ ﴿٧٨﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Ҳангоме ки воқеаи қиёмат рух диҳад إِذَا وَقَعَتِ الْوَاقِعَةُ ①
2. [Хоҳед дид, ки] Дар вуқуи он дурӯғе нест لَيْسَ لَوْفَعَتِهَا كَاذِبَةٌ ②
3. [Гурӯҳеро] Хор мекунад ва [гурӯҳеро] рафъати мақом мебахшад خَافِضَةٌ رَافِعَةٌ ③
4. Он гоҳ ки замин ба сахтӣ ларзонда шавад إِذَا رُجَّتِ الْأَرْضُ رَجًا ④
5. Ва кӯҳҳо ба тамомӣ муталошӣ гардад وُدُسَّتِ الْجِبَالُ بَسًّا ⑤
6. Ва [ҳамчун] ғуборе пароканда шавад فَكَانَتْ هَبَاءً مُتَّبَثًا ⑥
7. Ва шумо ба се гурӯҳ тақсим шавед وَكُنْتُمْ أَزْوَاجًا ثَلَاثَةً ⑦
8. [Нахуст] Саодатмандон [ҳастанд]; чи саодатмандоне [ва чи наку чойгоҳе]! فَأَصْحَابُ الْمَيْمَنَةِ مَا أَصْحَابُ الْمَيْمَنَةِ ⑧
9. Ва [гурӯҳи дигар] тирабахтон [ҳастанд]; чи тирабахтоне [ва чи бад чойгоҳе]! وَأَصْحَابُ الْمَشْأَمَةِ مَا أَصْحَابُ الْمَشْأَمَةِ ⑨
10. Ва [савумин гурӯҳ] пешгомон, ки [дар некиҳо] сабкат гирифтанд وَالسَّابِقُونَ السَّابِقُونَ ⑩
11. Онон муқаррабони [даргоҳи илоҳӣ] ҳастанд أُولَئِكَ الْمُقَرَّبُونَ ⑪
12. Дар боғҳои пурнеъмат [-и биҳишт чой доранд] فِي جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ ⑫
13. Гурӯҳи бисёре аз онон дар зумраи пешиниён ҳастанд [хоҳ аз уммати ислом ё аз умматҳои гузашта]; ثَلَاثَةٌ مِنَ الْأُولَى ⑬
14. ва андаке аз ояндагон [ва мутааххирон] ҳастанд وَقَلِيلٌ مِنَ الْآخِرِينَ ⑭

(*) Воқиъа (Қиёмат).

15. Ки бар тахтҳои гавҳарнишон عَلَى سُرُرٍ مَّوْضُونَةٍ ﴿١٥﴾
16. рӯбарӯи ҳам така задаанд مُتَّكِعِينَ عَلَيْهَا مُتَّقِلِينَ ﴿١٦﴾
17. Навҷавононе ҳамвора шодоб гирди онон [ба хидмат] мегарданд يَطُوفُ عَلَيْهِمْ وِلْدَانٌ مُّخَلَّدُونَ ﴿١٧﴾
18. Бо чомҳо ва кӯзаҳо ва қадаҳҳои аз шароби чорӣ بِأَكْوَابٍ وَأَبَارِيقٍ وَكَأْسٍ مِّن مَّعِينٍ ﴿١٨﴾
19. [Шаробе] Ки аз нӯшиданаши сардари намегарданд ва дастуши мастӣ намешаванд لَا يَصَدَّعُونَ عَنْهَا وَلَا يُزْفُونَ ﴿١٩﴾
20. Ва аз ҳар мева [дар ихтиёр доранд] وَفَلَكَهَاتِ مِمَّا يَتَخَيَّرُونَ ﴿٢٠﴾
21. ва гӯшти паранда, ки бихоҳанд وَلَحْمِ طَيْرٍ مِّمَّا يَشْتَهُونَ ﴿٢١﴾
22. Ва ҳуроне ғизолчашм وَحُورٍ عِينٍ ﴿٢٢﴾
23. Ҳамчун марвориди пинҳон дар садаф كَأَمْثَلِ اللُّؤْلُؤِ الْمَكْنُونِ ﴿٢٣﴾
24. [Инҳо ҳама] Подоши аъмолашон аст جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٢٤﴾
25. Дар он ҷо [сухани] ёва ва гунохолуд нахоҳанд шунид لَا يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا وَلَا تَأْتِيًا ﴿٢٥﴾
26. Дар он ҷо сухане ҷуз салом ва дуруд [-и фариштагон ва бихиштиён] нест إِلَّا قِيلًا سَلَامًا سَلَامًا ﴿٢٦﴾
27. Ва [аммо] саодатмандон; чи саодатмандоне! وَأَصْحَابُ الْيَمِينِ مَا أَصْحَابُ الْيَمِينِ ﴿٢٧﴾
28. Дар канори дарахтони беҳори сидр [хастанд] فِي سِدْرٍ مَّخْضُودٍ ﴿٢٨﴾
29. Ва дарахтони мавз бо хушаҳои барҳамнишаста وَطَلْحٍ مَّنْضُودٍ ﴿٢٩﴾
30. Бо сояе густурда وِظَلِّ مَّمْدُودٍ ﴿٣٠﴾
31. Ва оби ҳамвора равон وَمَاءٍ مَّسْكُوبٍ ﴿٣١﴾
32. Ва меваҳои фаровон, وَفَلَكَهَاتِ كَثِيرَةٍ ﴿٣٢﴾
33. ки на тамом шавад ва на мамнӯ гардад لَا مَقْطُوعَةٍ وَلَا مَمْنُوعَةٍ ﴿٣٣﴾

34. Ва бистарҳои барафрошта [ва арзишманд] وَفُرُشٍ مَّرْفُوعَةٍ ﴿٣٤﴾
35. Ва ҳамсароне, ки бо офаринише вижа падида овардем [ки зебой ва чавонии ҷовидон доранд] إِنَّا أَنْشَأْنَاهُنَّ إِنشَاءً ﴿٣٥﴾
36. Ҳамвора душизаанд فَجَعَلْنَاهُنَّ أَبْكَارًا ﴿٣٦﴾
37. ва шавҳардӯстоне ҳамсиннусол ҳастанд عُرُبًا أَتْرَابًا ﴿٣٧﴾
38. [Ҳамаи ин неъматҳо] Барои саодатмандон аст, لَأَصْحَابِ الْاٰيْمِيْنَ ﴿٣٨﴾
39. Дар боғҳои пурнеъмат [-и бихишт ҷой доранд] ثُلَّةً مِّنَ الْاٰوَلِيْنَ ﴿٣٩﴾
40. ки бархе аз онон дар зумраи пешиниён ва бархе дигар дар зумраи мутааххирон ҳастанд وَتِلْكَ مِنَ الْاٰخِرِيْنَ ﴿٤٠﴾
41. Ва [аммо] тирабахтон; чи тирабахтоне! وَأَصْحَابِ الشِّمَالِ مَآ أَصْحَابِ الشِّمَالِ ﴿٤١﴾
42. Дар миёни боди захрогин ва оби ҷӯшон қарор доранд فِي سَمُوْمٍ وَحَمِيْمٍ ﴿٤٢﴾
43. Ва сояҳои аз дуди сиёҳ, وَطَلٍّ مِّنْ يَّحْمُوْمٍ ﴿٤٣﴾
44. ки на хунук аст ва на хуш لَا بَارِدٍ وَلَا كَرِيْمٍ ﴿٤٤﴾
45. Онон дар дунё сарватманду саркаш буданд إِنْتَهُمْ كَانُوْا قَبْلَ ذٰلِكَ مُتْرَفِيْنَ ﴿٤٥﴾
46. Ва бар гуноҳи бузург [-и ширк] исрор меварзиданд وَكَانُوْا يَصِرُوْنَ عَلٰى الْاَحْنٰثِ الْعَظِيْمِ ﴿٤٦﴾
47. Ва мегуфтанд: «Оё хангоме ки мурдем ва хоку устухон шудем, барангехта хоҳем шуд?» وَكَانُوْا يَقُوْلُوْنَ اٰيْدًا مِّثْنًا وَكُنَّا تَرَابًا وَعِظْمًا أِنَّا لَمَبْعُوْتُوْنَ ﴿٤٧﴾
48. Оё ниёкони мо низ [барангехта мешаванд]?» اَوْءَاۡبَاؤُنَا الْاَوَّلُوْنَ ﴿٤٨﴾
49. [Эй Паёмбар, ба кофирон] Бигӯ: «Бе тардид, гузаштагон ва ояндагон قُلْ اِنَّ الْاَوَّلِيْنَ وَالْاٰخِرِيْنَ ﴿٤٩﴾
50. ҳама дар ваъдаҳои қиёмат чамъ хоҳанд шуд» لَمَجْمُوْعُوْنَ اِلٰى مِيْقٰتِ يَوْمٍ مَّعْلُوْمٍ ﴿٥٠﴾
51. Он гоҳ шумо, эй гумроҳони такзибкунанда ثُمَّ اِنْتُمْ اٰتِيْهَا الضَّالُّوْنَ الْمُكْذِبُوْنَ ﴿٥١﴾
52. Ҳагман, аз [меваи] дарахти зақум хоҳед хӯрд لَا يَكُوْنُوْنَ مِنْ شَجَرٍ مِّنْ زَقُوْمٍ ﴿٥٢﴾

53. Ва шикамҳоро аз он анбошта мекунад فَمَالِئُونَ مِنْهَا الْبُطُونَ ﴿٥٣﴾
54. Он гоҳ рӯи он оби чӯшон менӯшад فَشْرِبُونَ عَلَيْهِ مِنَ الْحَمِيمِ ﴿٥٤﴾
55. Ҳамчун шуторони ташна فَشْرِبُونَ شُرْبَ الْهَيْمِ ﴿٥٥﴾
56. Ин пазироии онон дар рӯзи ҷазост هَذَا نُزْلُهُمْ يَوْمَ الدِّينِ ﴿٥٦﴾
57. Моем, ки шуморо [аз ҳеҷ] офаридаем; пас, ҷаро [офариниши дубораро] бовар надоред? نَحْنُ خَلَقْنَاكُمْ فَلَوْلَا تُصَدِّقُونَ ﴿٥٧﴾
58. Оё ба нутфае, ки [дар раҳими ҳамсаронатон] мерезед, тавачҷух кардаед? أَفَرَأَيْتُمْ مَا تُمْنُونَ ﴿٥٨﴾
59. Оё шумо онро меофаринед ё мо офаринандааш ҳастем? ءَأَنْتُمْ تَخْلُقُونَهُ أَمْ نَحْنُ الْخَالِقُونَ ﴿٥٩﴾
60. Мо дар миёни шумо марғро муқаддар кардем ва нотавон нестем, نَحْنُ قَدَرْنَا بَيْنَكُمْ الْمَوْتَ وَمَا نَحْنُ بِمَسْبُوبِينَ ﴿٦٠﴾
61. ки амсоли шуморо ҷойгузин [-и худатон] кунем ва шуморо ба гунае ки аз он беҳабаред, [дар офаринише нав] падида оварем عَلَىٰ أَنْ تُبَدِّلَ أَمْثَلَكُمْ وَنُنشِئَكُمْ فِي مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٦١﴾
62. Шумо, ки аз офариниши нахустин ба равшанӣ оғох шудаед, ҷаро [ба ёди охират намеафтаед ва] панд намегиред? وَلَقَدْ عَلِمْتُمُ النَّشْأَةَ الْأُولَىٰ فَلَوْلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٦٢﴾
63. Оё ба донаҳое, ки мекардем, тавачҷух кардаед? أَفَرَأَيْتُمْ مَا تَحْرُثُونَ ﴿٦٣﴾
64. Оё шумо ҳастед, ки онро мерӯёнед ё Мо рӯёнандаем? ءَأَنْتُمْ تَزْرَعُونَهُ أَمْ نَحْنُ الزَّارِعُونَ ﴿٦٤﴾
65. Агар меҳостем, хошокаш мекардем; чунон ки шигифтзада шавед لَوْ نَشَاءُ لَجَعَلْنَاهُ حُطَامًا فَظَلْتُمْ تَفَكَّهُونَ ﴿٦٥﴾
66. [Ва чунон нобудаш мекардем, ки бигӯед] «Мо зиён кардаем, إِنَّا لَمُعْرِضُونَ ﴿٦٦﴾
67. балки ҳама чизро аз даст додаем بَلْ نَحْنُ مُحْرِمُونَ ﴿٦٧﴾
68. Оё ба обе, ки менӯшад, тавачҷух кардаед? أَفَرَأَيْتُمُ الْمَاءَ الَّذِي تَشْرَبُونَ ﴿٦٨﴾

69. Оё шумо онро аз абр фуру боридед ё Мо фуруборандаи он ҳастем ﴿٦٩﴾
70. Агар мехостем, онро шӯру талх мекардем, пас, чаро сипос намегузored? ﴿٧٠﴾
71. Оё ба оташе, ки меафрӯзад, тавачҷух кардаед? ﴿٧١﴾
72. Оё шумо дарахташро офаридаед Мо офаридаем? ﴿٧٢﴾
73. Мо ин оташро василаи ёдоварии [азоби дузах] ва мояи бархӯрдорӣ [ва роҳатии] мусофирон қарор додаем ﴿٧٣﴾
74. Пас, [эй Паёмбар,] ба номи Парвардигори бузургат тасбеҳ гӯ [ва Ёро ба покӣ ёд кун] ﴿٧٤﴾
75. Савганд ба чойгоҳи ситорагон ﴿٧٥﴾
76. Ки агар бидонед, савганди бузурге аст ﴿٧٦﴾
77. Ки ин [гуфтор] Қуръоне гаронқадр аст ﴿٧٧﴾
78. Дар лавҳи махфуз қарор дорад ﴿٧٨﴾
79. Ҷуз фариштагони поксират касе [онро намебинад] ба он дастрасӣ надорад ﴿٧٩﴾
80. Аз сӯйи Парвардигори чахониён нозил шудааст ﴿٨٠﴾
81. Оё ин суханро сабук мешумored? ﴿٨١﴾
82. Ва ба чойи шукри рӯзихое, ки ба шумо дода шудааст, онро дурӯғ мепиндоред? ﴿٨٢﴾
83. Он гоҳ ки [ҷони наздиконатон] ба гулугоҳ мерасад ﴿٨٣﴾
84. Ва шумо дар он ҳангом наззора мекунед ﴿٨٤﴾
85. Ва Мо аз шумо ба ӯ наздиктарем, вале намебинед ﴿٨٥﴾

86. Агар рост мегӯед ва ҳаргиз дар баробари аъмолатон ҷазо дода намешавед [ва қиёмате нест],
 ﴿فَلَوْلَا إِنْ كُنْتُمْ غَيْرَ مَدِينِينَ ﴿٨٦﴾
87. пас, чаро ҷонашро бознамегардонед?
 ﴿تَرْجِعُونَهَا إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٨٧﴾
88. Аммо агар ӯ дар зумраи муқаррабон бошад
 ﴿فَأَمَّا إِنْ كَانَ مِنَ الْمُقَرَّبِينَ ﴿٨٨﴾
89. Дар оромишу кушоиш ва бихишти пурнеъмат аст
 ﴿فَرَوْحٌ وَرَيْحَانٌ وَجَنَّتْ نَعِيمٍ ﴿٨٩﴾
90. Ва агар дар зумраи саодатмандон бошад,
 ﴿وَأَمَّا إِنْ كَانَ مِنْ أَصْحَابِ الْيَمِينِ ﴿٩٠﴾
91. [ба ӯ гуфта мешавад] «Саломат ва амният бар ту бод, ки аз саодатмандон хастӣ»
 ﴿فَسَلِّمْ لَكَ مِنْ أَصْحَابِ الْيَمِينِ ﴿٩١﴾
92. Аммо агар аз такзибқунандағони гумроҳ [ва дар зумраи тирабахтон] бошад
 ﴿وَأَمَّا إِنْ كَانَ مِنَ الْمُكَذِّبِينَ الضَّالِّينَ ﴿٩٢﴾
93. бо оби ҷӯшон [аз ӯ] пазирой мешавад
 ﴿فَنُزِّلُ مِنَ حَمِيمٍ ﴿٩٣﴾
94. ва ба [оташи] дузах дармеояд
 ﴿وَتَصْلِيئُهُ جَحِيمٍ ﴿٩٤﴾
95. Ин [ваъдаи подош ва азоб] яқинан ҳақиқат дорад [ва тардиде дар он нест]
 ﴿إِنَّ هَذَا لَهُوَ حَقُّ الْيَقِينِ ﴿٩٥﴾
96. Пас, [эй Паёмбар] бо [зикри] номи Парвардигори бузурга [ӯро] тасбеҳ гӯй
 ﴿فَسَبِّحْ بِاسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيمِ ﴿٩٦﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Он чӣ дар осмонҳо ва замин аст, барои Аллоҳ таоло тасбеҳ мегӯянд; ва ӯ пирӯзманди ҳақим аст سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١﴾
2. Фармонравиои осмонҳо ва замин аз онӣ ӯст; ҳаёт мебахшад ва марг медиҳад; ва бар ҳар қоре тавоност لَهُ مَلِكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ يُّحْيِي وَيُمِيتُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢﴾
3. ӯ азали ва абадӣ аст ва пайдо ва нопайдо; ва ба ҳар чизе доност هُوَ الْأَوَّلُ وَالْآخِرُ وَالظَّاهِرُ وَالْبَاطِنُ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٣﴾
4. ӯст, ки осмонҳо ва заминро дар шаш рӯз офарид; он гоҳ бар арш қарор гирифт. Ҳар чӣ дар замин нуфуз мекунад ё аз он бармеояд ва ҳар чӣ аз осмон фуруд меояд ё дар он суъуд мекунад, [ҳамаро] медонад; ва ҳар чо, ки бошад, ҳамроҳи шумост; ва Аллоҳ таоло ба он чӣ мекунад, биност هُوَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ يَعْلَمُ مَا يَلِجُ فِي الْأَرْضِ وَمَا يَخْرُجُ مِنْهَا وَمَا يَنْزِلُ مِنَ السَّمَاءِ وَمَا يَعْرُجُ فِيهَا وَهُوَ مَعَكُمْ أَيْنَ مَا كُنْتُمْ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٤﴾
5. Фармонравиои осмонҳо ва замин аз онӣ ӯст; ва ҳамаи умур танҳо ба ӯ бозгардонда мешавад لَهُ مَلِكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۖ وَالِىَّ اللَّهُ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴿٥﴾
6. [Бо тағйири тадриҷии фаслҳо] шабро дар рӯз мекашонад ва рӯзро дар шаб; ва ӯ ба рози дилҳо доност يُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُؤَلِّجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَهُوَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٦﴾
7. Ба Аллоҳ таоло ва Паёмбараш имон оваред ва аз амволе, ки шуморо қонишин [ва намояндаи худ дар истифода аз онҳо] қарор додааст, инфоқ кунед; зеро афроде аз шумо, ки имон биёваранд ва инфоқ кунанд, подоши бузурге [дар пеш] дорад ءَامِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَأَنْفِقُوا مِمَّا جَعَلَكُمْ مُسْتَحْلِفِينَ فِيهِ ۖ فَالَّذِينَ ءَامَنُوا مِنْكُمْ وَأَنْفَقُوا لَهُمْ أَجْرٌ كَبِيرٌ ﴿٧﴾
8. Чаро ба Аллоҳ таоло имон намеоваред, ҳол он ки Паёмбар шуморо фаромехонад, ки ба Парвардигоратон имон биёваред? Агар бовар وَمَا لَكُمْ لَا تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالرَّسُولِ يَدْعُوكُمْ لِتُؤْمِنُوا بِرَبِّكُمْ وَقَدْ أَخَذَ مِيثَاقَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٨﴾

(*) Ҳадид (Охан).

доред [ба ёд дошта бошед, ки Аллоҳ таоло дар ин маврид] аз шумо паймон гирифтааст

9. Уст, ки оёти равшангаре бар бандааш нозил мекунад, то шуморо аз торикиҳо [-и куфру ширк] ба сӯйи нур [-и имон] раҳсипор гардонад, [зеро] Аллоҳ таоло нисбат ба шумо дилсӯзу меҳрубон аст

هُوَ الَّذِي يُنَزِّلُ عَلَىٰ عَبْدِهِ آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ لِيُخْرِجَكُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَإِنَّ اللَّهَ بِكُمْ لَرَءُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿٩﴾

10. Чаро дар роҳи Аллоҳ таоло инфоқ намекунед, ҳол он ки мероси осмонҳо ва замин аз он Аллоҳ таоло аст? Касоне, ки пеш аз фатҳи [Макка] инфоқ карданд ва ҷангиданд, [бо дигарон] баробар нестанд. Дарачаи онон волотар аз касонест, ки пас аз фатҳ инфоқ карданд ва ҷангиданд, вале Аллоҳ таоло ба ҳар ду гурӯҳ накутарин [подошоҳ]-ро ваъда додааст ва Аллоҳ таоло ба он чи мекунед, огоҳ аст

وَمَا لَكُمْ أَلَّا تُنْفِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلِلَّهِ مِيرَاثُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ لَا يَسْتَوِي مِنْكُمْ مَنْ أَنْفَقَ مِن قَبْلِ الْفَتْحِ وَقَتْلَ أَوْلِيَاكَ أَعْظَمَ دَرَجَةً مِّنَ الَّذِينَ أَنْفَقُوا مِن بَعْدِ وَقَتْلُوا وَكَأَلَّا وَعَدَّ اللَّهُ الْحُسْنَىٰ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿١٠﴾

11. Кист, ки ба Аллоҳ таоло воме наку диҳад [ва инфоқ кунад], то Аллоҳ таоло низ онро барояш ҷандин баробар созад ва [дар охираат] подоше фохир дошта бошад?

مَنْ ذَا الَّذِي يُقْرِضُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا فَيُضْعِفُهُ لَهُ وَأَلَّا يَكْرِمَهُ ﴿١١﴾

12. [Ин подоши бузург дар] Рӯзест, ки мардону занони муъминро менигарӣ, ки нурашон пеши рӯ ва дар самти росташон ба шитоб ҳаракат мекунад [ва ба онон хитоб мешавад]: «Имрӯз башорати боғҳое [аз бихишт] бар шумо бод, ки ҷӯйборҳо аз зери [дарахтони] он ҷорӣ аст ва ҷовидона дар он ба сар хоҳед бурд. Ин аст ҳамон комёбии бузург».

يَوْمَ تَرَى الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ يَسْعَىٰ نُورُهُم بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَبِأَيْمَانِهِمْ بُشْرَانِكُمْ الْيَوْمَ جَنَّاتٌ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١٢﴾

13. Рӯзе, ки мардону занони мунофиқ ба муъминон мегӯянд: «Ба мо назаре бияфканед, то партаве аз нуратон баргирем». Ба онон гуфта мешавад: «Ба ақиб бозгардед ва касби нур кунед. Он гоҳ миёнашон деворе қарор мегирад, ки даре дорад, даруни он [ки ба сӯи муъминон аст] рӯ ба раҳмат аст ва берунаш [ки ба самти мунофиқон аст] рӯ ба азоб аст

يَوْمَ يَقُولُ الْمُنَافِقُونَ وَالْمُنَافِقَاتُ لِلَّذِينَ آمَنُوا انظُرُونَا نَقْتَبِسْ مِن نُّورِكُمْ قِيلَ ارْجِعُوا وَرَاءَكُمْ فَالْتَمِسُوا نُورًا فَضُرِبَ بَيْنَهُم بِسُورٍ لَهُ بَابٌ بَاطِنُهُ فِيهِ الرَّحْمَةُ وَظَاهِرُهُ مِن قِبَلِهِ الْعَذَابُ ﴿١٣﴾

14. [Мунофиқон] ба муъминон мегӯянд: «Магар мо [дар диндорӣ ва парастии] ҳамроҳи шумо набудем?». Онон посух медиҳанд: «Бале, вале

يُنَادُونَهُمْ أَلَمْ نَكُن مَّعَكُمْ قَالُوا بَلَىٰ وَلَكِنَّكُمْ فَتَنْتُمُ أَنْفُسَكُمْ وَتَرَبَّصْتُمْ وَارْتَبْتُمْ وَغَرَّتْكُمُ الْأَمَانِيُّ حَتَّىٰ جَاءَ أَمْرُ اللَّهِ وَغَرَّكُمْ بِاللَّهِ الْغُرُورُ ﴿١٤﴾

шумо [бо дурӯягӣ ва тазвир] худро ба фитна андохтед [ва ҳалок кардед] ва дар интизор [-и шикасти муъминон ва бозгашт ба ширку куфр] будед ва [дар бораи ёрӣ расонидани Аллоҳ таоло ба муъминон] тардид доштед ва орзуҳо [-и дурӯғин] фиребатон дод, то он ки фармон [-и маргатон аз чониби] Аллоҳ таоло дар ҳоле фаро расид, ки шайтон шуморо дар баробари ӯ густох карда буд»

15. Имрӯз на аз шумо [мунофиқон] ғаромат мепазиранд ва на аз кофирон. Ҷойгоҳатон оташ аст, ки [ба ростӣ] шоистаи шумост ва чи бад саранҷоме аст!

فَالْيَوْمَ لَا يُؤْخَذُ مِنْكُمْ فِدْيَةٌ وَلَا مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا مَأْوَىٰكُمْ
النَّارُ هِيَ مَوْلَاكُمْ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿١٥﴾

16. Оё Ҳангоми он фаро нарасидааст, ки дилҳои муъминон ба ёди Аллоҳ таоло ва каломии ҳаққе, ки нозил шудааст, фурутан шавад ва ҳамчун касоне набошанд, ки қаблан ахли китоб буданд ва чун [аз биъсати паёмбаронашон] замоне тӯлонӣ бар онон гузашт, дилхояшон саҳт шуд ва бисёре аз онон аз динашон мунҳариф шуданд?

أَلَمْ يَأْنِ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا أَنْ تَخْشَعَ قُلُوبُهُمْ لِذِكْرِ اللَّهِ وَمَا نَزَلَ
مِنْ آلْحَقِّ وَلَا يَكُونُوا كَالَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلُ فَطَالَ
عَلَيْهِمُ الْآمَدُ فَقَسَتْ قُلُوبُهُمْ وَكَثِيرٌ مِنْهُمْ فَسِقُونَ ﴿١٦﴾

17. Огоҳ бошед, ки Аллоҳ таоло заминро пас аз хазону хушкиаш зинда месозад. [Эй мардум] Мусалламан, Мо нишонаҳо [-и тавону тадбири худ]-ро барои шумо ба равшанӣ баён кардаем, бошад, ки бияндешед

أَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا قَدْ بَيَّنَّا لَكُمُ الْآيَاتِ
لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿١٧﴾

18. Бе гумон, мардону заноне, ки инфоқ мекунанд ва ба Аллоҳ таоло қарзе наку медиҳанд, савобашон дучандон мегардад ва [дар охираат] подоше фоҳир [-у нек] хоҳанд дошт

إِنَّ الْمُصَّدِّقِينَ وَالْمُصَّدِّقَاتِ وَأَقْرَضُوا اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا يُضْعَفُ
لَهُمْ وَلَهُمْ أَجْرٌ كَرِيمٌ ﴿١٨﴾

19. Касоне, ки ба Аллоҳ таоло ва паёмбаронаш имон оварданд, ростгӯён [-и ростқирдор] ҳастанд ва шаҳидон назди Парвардигорашон ба сар мебаранд ва [дар охираат] подошу нурашон маҳфуз аст. Ва касоне, ки куфр варзиданд ва оёти Муро дурӯғ шумурданд, дузаҳианд

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ أُولَٰئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ وَالشُّهَدَاءُ
عِنْدَ رَبِّهِمْ لَهُمْ أَجْرُهُمْ وَنُورُهُمْ وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا
أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ ﴿١٩﴾

20. Бидонед, ки зиндагии дунё, бозича ва саргармӣ ва зевар аст ва фахрфурушӣ дар баробари яқдигар ва афзунталабӣ дар амволу фарзандон.

أَعْلَمُوا أَنَّمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا لَعِبٌ وَلَهُمْ زِينَةٌ وَتَفَاخُرٌ بَيْنَكُمْ
وَتَكَاثُرٌ فِي الْأَمْوَالِ وَالْأَوْلَادِ كَمَثَلِ غَيْثٍ أَعْجَبَ الْكُفَّارَ
نَبَاتُهُ ثُمَّ يَهِيجُ فَتَرَاهُ مُصْفَرًّا ثُمَّ يَكُونُ حُطَبًا وَفِي الْآخِرَةِ

[Ин зиндагӣ] Дар масал ҳамчун боронест, ки гиёҳон [-и рӯйида] аз он кишоварзонро ба шигифт меоварад; сипас [ин гиёҳи шодоб] пажмурда шавад, он гоҳ мебинӣ, ки зард мешавад ва сипас хошок мегардад ва дар охират [насиби мунофиқону кофирон] азоби шадид аст ва [насиби муъминон] омурзишу хушнудии илоҳӣ аст. [Дар ҳар ҳол] Зиндагии дунё чизе ҷуз [лаззату] бархӯрдории фонӣ [ва фиребанда] нест

عَذَابٌ شَدِيدٌ وَمَغْفِرَةٌ مِّنَ اللَّهِ وَرِضْوَانٌ وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا مَتَاعُ الْعُرُورِ ﴿٢٠﴾

21. [Эй мардум] Барои расидан ба омурзиши Парвардигоратон ва бихиште, ки пахнои он ҳамчун пахнои осмону замин аст, аз якдигар пешӣ бигиред. [Ин бихишт] Барои касоне омода шудааст, ки ба Аллоҳ таоло ва паёмбаронаш имон овардаанд. Ин [подош ношӣ аз] фазли илоҳӣ аст, онро ба ҳар ки бихоҳад [ва шоиста бидонад], ато мекунад, ки Аллоҳ таоло фазлу бахшиши беҳад дорад

سَابِقُوا إِلَىٰ مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا كَعَرْضِ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ أُعِدَّتْ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ ذَٰلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿٢١﴾

22. Ҳеч осебе дар замин ва ё дар вучуди шумо рӯй нахоҳад дод, магар он ки пеш аз эҷодаш дар дафтари [илми илоҳӣ] рақам хӯрдааст. Ба ростӣ, ки ин қор бар Аллоҳ таоло осон аст

مَا أَصَابَ مِنْ مُّصِيبَةٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي أَنْفُسِكُمْ إِلَّا فِي كِتَابٍ مِّن قَبْلُ أَنْ نَّبْرَأَهَا إِنَّ ذَٰلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿٢٢﴾

23. [Ин нуктаро тазаккур додем] То бар он чи аз дастатон меравад, афсӯс нахӯред ва бад-он чи ба даст меоваред, сармаст нагардед, ки Аллоҳ таоло ҳеч мутақаббири фахрфурӯшero дӯст намедорад

لِكَيْلَا تَأْسَوْا عَلَىٰ مَا فَاتَكُمْ وَلَا تَفْرَحُوا بِمَا ءَاتَكُم وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ كُلَّ مُخْتَالٍ فَخُورٍ ﴿٢٣﴾

24. Ҳамон касоне, ки бухл меварзанд ва мардумро ба бухл во медоранд ва ҳар ки [аз инфоқ] рӯй бигардонад, [бидонад, ки] Аллоҳ таоло бениёзи сутуда аст

الَّذِينَ يَبْخُلُونَ وَيَأْمُرُونَ النَّاسَ بِالْبُخْلِ وَمَن يَتَوَلَّ فَإِنَّ اللَّهَ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ ﴿٢٤﴾

25. Мо паёмбарони хешро бо нишонаҳои равшан фиристодем ва ҳамроҳашон китобу мизон [-и ташхиси ҳақ аз ботил] нозил кардем, то мардум ба адолат бархезанд. Ва оҳан [ва соири фулузот]-ро падида овардем, ки дар он ҳам неруе шадид вучуд дорад ва ҳам манофее барои мардум. [Ҷунин кардем] То Аллоҳ таоло бидонад, чи

لَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلَنَا بِالْبَيِّنَاتِ وَأَنْزَلْنَا مَعَهُمُ الْكِتَابَ وَالْمِيزَانَ لِيَقُومَ النَّاسُ بِالْقِسْطِ وَأَنْزَلْنَا الْحَدِيدَ فِيهِ بَأْسٌ شَدِيدٌ وَمَنْفَعٌ لِلنَّاسِ وَلِيَعْلَمَ اللَّهُ مَن يَنْصُرُهُ وَرُسُلَهُ بِالْغَيْبِ إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٢٥﴾

касоне бидуни он ки Парвардигорашонро бубинанд, [бо чангафзорҳои оҳанин] Ё ва паёмбаронашро [дар майдонҳои чанг] ёри мекунад. Бе тардид, Аллоҳ таоло неруманди шикастнопазир аст

26. Мо Нух ва Иброҳимро [ба рисолат] фиристодем ва дар миёни фарзандонашон [мавҳибати] паёмбарӣ ва китоб муқаррар доштем. Бархе аз онон роҳ ёфтанд ва бисёре аз онон нофармонӣ карданд

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا وَإِبْرَاهِيمَ وَجَعَلْنَا فِي ذُرِّيَّتِهِمَا النُّبُوَّةَ وَالْكِتَابَ
فَمِنْهُمْ مُهْتَدٍ وَكَثِيرٌ مِنْهُمْ فَاسِقُونَ ﴿٢٦﴾

27. Сипас ба дунболи онон паёмбарони дигарамонро [мавбус кардем] ва сипас Исо писари Марямро фиристодем ва Инҷилро ба ӯ ато намудем ва дар дили пайравонаш раъфат ва меҳрубонӣ ниҳодем, вале [дунёгурезӣ ва] раҳбониятеро, ки бидъат ниҳоданд, Мо бар онон муқаррар надоштем ва ҳарчанд ҳадафашон ҷалби хушнудии илоҳӣ буд, вале ҳаққи онро [ҷунонки бояд] риоят накарданд. Аз ин рӯ, Мо ба афроде аз эшон, ки имон оварданд, подошашонро ато кардем, вале бисёре аз онон [ба бераҳа рафтанд ва] нофармон буданд

ثُمَّ قَفَّيْنَا عَلَىٰ آثَرِهِم بِرُسُلِنَا وَقَفَّيْنَا بِعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ وَآتَيْنَاهُ
الْإِنْجِيلَ وَجَعَلْنَا فِي قُلُوبِ الَّذِينَ اتَّبَعُوهُ رَأْفَةً وَرَحْمَةً وَرَهَابَانِيَّةً
أَبْتَدَعُوهَا مَا كَتَبْنَاهَا عَلَيْهِمْ إِلَّا ابْتِغَاءَ رِضْوَانِ اللَّهِ فَمَا رَعَوْهَا
حَقَّ رِعَايَتِهَا فَآتَيْنَا الَّذِينَ ءَامَنُوا مِنْهُمْ أَجْرَهُمْ وَكَثِيرٌ مِنْهُمْ
فَاسِقُونَ ﴿٢٧﴾

28. Эй муъминон, аз Аллоҳ таоло парво кунед ва ба паёмбараш [ҳолисона] имон биёваред, то Аллоҳ таоло аз раҳмати хеш баҳраи дучандон ба шумо ато наояд ва бароятон нуре падида оварад, ки дар партави он гом бардоред ва шуморо бибахшояд. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло омурзандаи меҳрубон аст

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَءَامِنُوا بِرَسُولِهِ يُؤْتِكُمْ
كِفْلَيْنِ مِنْ رَحْمَتِهِ وَيَجْعَلْ لَكُمْ نُورًا تَمْشُونَ بِهِ وَيَغْفِرْ
لَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٢٨﴾

29. [Инро баён кардем] То аҳли китоб бидонанд, ки ба фазлу бахшиши илоҳӣ дастрасӣ надоранд [ва наметавонанд онро ба касе ихтисос диҳанд ё аз касе боздоранд] ва ин ки тамоми баргарӣ ба дасти Аллоҳ таоло аст ва ба ҳар кӣ бихоҳад [ва шоиста бидонад] ато мекунад. Бе гумон, Аллоҳ таоло фазлу бахшиши беҳад дорад

لَيْلًا يَعْلَمُ أَهْلَ الْكِتَابِ أَلَّا يَقْدِرُونَ عَلَىٰ شَيْءٍ مِّنْ فَضْلِ اللَّهِ
وَأَنَّ الْفَضْلَ بِيَدِ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿٢٩﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Аллоҳ таоло сухани он занро шунид, ки бо ту дар бораи шавҳараш суҳбат мекард ва ба Аллоҳ таоло шикоят мебард. Аллоҳ таоло гуфтугӯи шуморо мешунавад, чаро ки Аллоҳ таоло шунавои биност

قَدْ سَمِعَ اللَّهُ قَوْلَ الَّتِي تُجَادِلُكَ فِي زَوْجِهَا وَتَشْتَكِي إِلَى اللَّهِ وَاللَّهُ يَسْمَعُ تَحَاوُرَكُمَا إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ ﴿١﴾

2. Касоне аз шумо, ки ҳамсарони хешро [аз лихози ҳурмати ҳамбистарӣ ҳамчун] модари худ талаққӣ мекунад, [бидонанд, ки] он занон харгиз модаронашон нахоҳанд буд; модарони эшон фақат заноне ҳастанд, ки онҳоро ба дунё овардаанд. Онон сухане наописанд ва ноҳақ меғуянд ва [агар тавба кунанд] Аллоҳ таоло бахшояндаи омурзгор аст

الَّذِينَ يَظْهَرُونَ مِنْكُمْ مِمَّا هُنَّ أُمَّهَاتُهُمْ إِنَّ أُمَّهَاتُهُمْ إِلَّا اللَّائِي وَلَدْنَهُمْ وَأِنَّهُمْ لَيَقُولُونَ مُنْكَرًا مِنَ الْقَوْلِ وَزُورًا وَإِنَّ اللَّهَ لَعَفُوٌ غَفُورٌ ﴿٢﴾

3. Касоне, ки занонашонро зихор мекунад, сипас аз он чи гуфтаанд, бозмегарданд, бояд пеш аз омезиши чинсӣ бо ҳам бардаеро озод кунанд. Ин ҳукмест, ки ба он [панду] андарз дода мешавад ва Аллоҳ таоло ба он чи мекунад, огоҳ аст

وَالَّذِينَ يَظْهَرُونَ مِنْ نِسَائِهِمْ ثُمَّ يَعُودُونَ لِمَا قَالُوا فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَتَمَاسَا ذَلِكَ تُوعِظُونَ بِهِ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٣﴾

4. Пас, касе, ки [бардаеро] наёбад, пеш аз омезиши чинсӣ ду моҳ паёпай рӯза бигирад ва касе, ки наметавонад [рӯза бигирад, дар он сурат] бояд шаст мискинро таом диҳад. Ин [каффора] барои он аст, ки ба Аллоҳ таоло ва расулаш имон биёваред ва инҳо худуди [аҳкоми] илоҳӣ аст ва барои кофирон азоби дардноке [дар пеш] аст

فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصِيَامُ شَهْرَيْنِ مُتَتَابِعَيْنِ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَتَمَاسَا فَمَنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فَاِطْعَامُ سِتِّينَ مِسْكِينًا ذَلِكَ لِتُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَتِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٤﴾

5. Ҳамоно касоне, ки бо Аллоҳ таоло ва расулаш душманӣ мекунад, хор [-у залил] мешаванд, ҳамон гуна ки пешиниёни онҳо низ хор [-у залил] шуданд ва ба ростӣ, Мо оёти равшане нозил кардем ва барои кофирон азоби хоркунадае [дар пеш] аст

إِنَّ الَّذِينَ يُجَادُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ كَثُوبًا كَمَا كُتِبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَقَدْ أَنْزَلْنَا آيَاتِنَا بَيِّنَاتٍ وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ مُهِينٌ ﴿٥﴾

(*) Мучодала (Чидол ва муноқиша кардан).

6. Рӯзе, ки Аллоҳ таоло ҳамаи онҳоро [аз гӯр] бармеангезад, сипас онҳоро аз он чи кардаанд, бохабар месозад, [ҳамон аъмоле, ки] Аллоҳ таоло ҳисоби онро ниғаҳ дошта, аммо онҳо фаромӯшаш кардаанд ва Аллоҳ таоло бар ҳама чиз гувоҳ [ва нозир] аст

يَوْمَ يَبْعَثُهُمُ اللَّهُ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُهُم بِمَا عَمِلُوا أَحْصَاهُ اللَّهُ وَنَسُوهُ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿٦﴾

7. Магар надидай, ки Аллоҳ таоло он чиро, ки дар осмонҳо ва он чиро, ки дар замин аст, медонад? Ҳеч начвое миёни се нафар набошад, магар он ки ӯ чаҳорумини онҳост ва на миёни панҷ нафар, магар он ки ӯ шашумини онҳост ва на камтар аз ин [адад] на бештар, магар он ки ҳар кучо бошанд, ӯ ҳамроҳи онҳост. Сипас рӯзи қиёмат онҳоро аз он чи кардаанд, бохабар месозад. Бе гумон, Аллоҳ таоло ба ҳама чиз доно аст

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مَا يَكُونُ مِنْ نَجْوَىٰ ثَلَاثَةٍ إِلَّا هُوَ رَابِعُهُمْ وَلَا خَمْسَةٍ إِلَّا هُوَ سَادِسُهُمْ وَلَا آدْنَىٰ مِنْ ذَلِكَ وَلَا أَكْثَرَ إِلَّا هُوَ مَعَهُمْ أَيْنَ مَا كَانُوا ثُمَّ يُنَبِّئُهُم بِمَا عَمِلُوا يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٧﴾

8. [Эй Паёмбар,] магар надидай қасонеро, ки аз начво наҳй шуданд, сипас ба он чӣ аз он наҳй шуда буданд, бозмегарданд ва ба гуноҳ ва тачовуз ва нофармонӣ аз паёмбар бо ҳам начво мекунад ва ҳангоме ки назди ту меоянд, ба начво ба ту дуруд мефиристанд, ки [ҳатто] Аллоҳ таоло бо он [қалимот] ба ту дуруд салом нагуфтааст; ва [онҳо] дар дили худ мегӯянд: «Чаро Аллоҳ таоло моро ба [қайфари] он чи мегӯем, азоб намекунад?» Чаҳаннам барояшон кофӣ аст, [ки] ба он ворид мешаванд; ва чи бад [саранҷом ва] чойгоҳе аст!

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ نُهُوا عَنِ التَّجْوَىٰ ثُمَّ يَعُودُونَ لِمَا نُهُوا عَنْهُ وَيَتَنَجَّوْنَ بِالْآيْمِ وَالْعُدْوَانِ وَمَعْصِيَةِ الرَّسُولِ وَإِذَا جَاءُوكَ حَيَّوْكَ بِمَا لَمْ يُحْيِكَ بِهِ اللَّهُ وَيَقُولُونَ فِي أَنفُسِهِمْ لَوْلَا يُعَذِّبُنَا اللَّهُ بِمَا نَقُولُ حَسْبُهُمْ جَهَنَّمُ يَصَلُّونَهَا فَيَنسَوْنَ الْمَصِيرَ ﴿٨﴾

9. Эй қасоне, ки имон овардаед, ҳангоме ки бо якдигар начво мекунад, ба қасди гуноҳ ва тачовуз ва нофармонӣ аз расул начво накунад ва ба неки ва парҳезгорӣ начво кунед ва аз Аллоҳ таоло битарсед, ки ба сӯи ӯ ҳашир хоҳед шуд.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا تَنَجَّيْتُمْ فَلَا تَتَنَجَّوْا بِالْآيْمِ وَالْعُدْوَانِ وَمَعْصِيَةِ الرَّسُولِ وَتَتَنَجَّوْا بِالْبَيْرِ وَالنَّقْوَىٰ وَأَتَقُوا اللَّهَ الَّذِي إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٩﴾

10. Чуз ин нест, ки сухани пинҳоне [ки мучиби гуноҳ ва душманӣ мегардад] аз сӯи шайтон аст, то қасонеро, ки имон овардаанд, [бо онҳо гирифтор кунад ва дар нағича] андӯхгин созад ва [ҳол он ки ӯ] чуз ба фармони Аллоҳ таоло наметавонад ҳеч зараре ба онон бирасонад; пас, муъминон бояд бар Аллоҳ таоло таваққал кунанд

إِنَّمَا التَّجْوَىٰ مِنَ الشَّيْطَانِ لِيَحْزُنَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَلَيْسَ بِضَرَرِهِمْ شَيْئًا إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١٠﴾

11. Эй касоне, ки имон овардаед, хангоме ки ба шумо гуфта шавад: «Дар маҷолис чо боз кунед», пас, [чо] боз кунед [ки бо ин кор] Аллоҳ таоло барои шумо кушоиш меоварад ва хангоме ки гуфта шавад: «Бархезед», пас, бархезед. Аллоҳ таоло мақом [-у дараҷот]-и касоне аз шуморо, ки имон овардаанд ва касонеро, ки илм дода шудаанд, боло мебарад ва Аллоҳ таоло ба он чи мекунад, огоҳ аст

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا قِيلَ لَكُمْ تَفَسَّحُوا فِي الْمَجَالِسِ فَافْسَحُوا يَفْسَحِ اللَّهُ لَكُمْ وَإِذَا قِيلَ أَنْشُرُوا فَأَنْشُرُوا فَأُنشِرُوا بِمَا ءَامَنُوا مِنَكُمْ وَالَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ دَرَجَاتٍ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿١١﴾

12. Эй касоне, ки имон овардаед, хангоме ки мехоҳед бо расулulloҳ начво кунед, пеш аз начвоятон садақае [дар роҳи Аллоҳ таоло] бидиҳед. Ин [кор] барои шумо беҳтару покизатар аст. Аммо агар чизе наёфтед, бе гумон, Аллоҳ таоло омурзандаи меҳрубон аст

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا نَجَّيْتُمُ الرَّسُولَ فَقَدِمُوا بَيْنَ يَدَيْ نَجْوَانِكُمْ صَدَقَةٌ ذَٰلِكَ خَيْرٌ لَّكُمْ وَأَظْهَرُ فَإِن لَّمْ تَجِدُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٢﴾

13. Оё [аз фақр] тарсидед, ки пеш аз начвоятон садақаҳое диҳед? Ҳол ки чунин накардед ва Аллоҳ таоло аз шумо даргузашт, пас, намоз барпо доред ва закот бипардозед, ва аз Аллоҳ таоло ва Паёмбараш итоат кунед ва Аллоҳ таоло ба он чи мекунад, огоҳ аст.

ءَأَشْفَقْتُمْ أَن تُقَدِّمُوا بَيْنَ يَدَيْ نَجْوَانِكُمْ صَدَقَتٍ فَإِذ لَّمْ تَفْعَلُوا وَتَابَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ فَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَءَاتُوا الزَّكَاةَ وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَاللَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٣﴾

14. [Эй Паёмбар] Оё надидӣ касонеро, ки бо қавме дӯстӣ карданд, ки Аллоҳ таоло бар онон хашм [-у ғазаб] кардааст; онҳо на аз шумо ҳастанд ва на аз онон [яҳудиён]; ва ба дурӯғ савганд ёд мекунанд [ки мусулмонанд], дар ҳоле ки худ медонанд [ки мунофиқанд].

﴿ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ تَوَلَّوْا قَوْمًا غَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مَا هُمْ مِنْكُمْ وَلَا مِنْهُمْ وَيَحْلِفُونَ عَلَى الْكُذِبِ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴾ ﴿١٤﴾

15. Аллоҳ таоло азоби сахте барои онҳо омода кардааст, чаро ки бе гумон, аъмоли баде анҷом медоданд

أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا إِنَّهُمْ سَاءَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٥﴾

16. Онҳо савгандҳои худро сипар [-и бало] қарор доданд ва [мардумро] аз роҳи Аллоҳ таоло боздоштанд; пас, азоби хоркунандае [дар пеш] доранд.

أَتَّخَذُوا أَيْمَانَهُمْ جُنَّةً فَصَدُّوا عَن سَبِيلِ اللَّهِ فَلَهُمْ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿١٦﴾

17. Ҳаргиз амволу фарзандонашон чизе аз азоби Аллохро аз онҳо дафъ нахоҳад кард. Онҳо аҳл [-и оташ]-и дузаханд ва ҷовидона дар он мемонанд

لَنْ نُغْنِيَ عَنْهُمْ أَمْوَالَهُمْ وَلَا أَوْلَادُهُمْ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿١٧﴾

18. Рӯзе, ки Аллоҳ таоло ҳамагии онҳоро бармеангезад, он гоҳ онҳо барои Ҷ [низ] савганд ёд мекунанд, ҳамон гуна ки [имрӯз дар дунё] барои шумо савганд ёд мекунанд ва гумон мекунанд, ки бар чизе [судманд] ҳастанд. Огоҳ бошед [ва бидонед], ки онҳо дурӯғгӯенанд

يَوْمَ يَبْعَثُهُمُ اللَّهُ جَمِيعًا فَيَحْلِفُونَ لَهُ كَمَا يَحْلِفُونَ لَكُمْ وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ عَلَىٰ نَعْيٍ ۗ أَلَا إِنَّهُمْ هُمُ الْكَاذِبُونَ ﴿١٨﴾

19. Шайтон бар онҳо чира шуда ва ёди Аллохро аз хотирашон бурдааст. Онҳо ҳизби шайтон ҳастанд ва огоҳ бошед [ва бидонед], ки ҳизби шайтон зиёнкоранд

أَسْتَحْوَذَ عَلَيْهِمُ الشَّيْطَانُ فَأَنسَهُمْ ذِكْرَ اللَّهِ ۗ أُولَٰئِكَ حِزْبُ الشَّيْطَانِ ۗ أَلَا إِنَّ حِزْبَ الشَّيْطَانِ هُمُ الْخٰسِرُونَ ﴿١٩﴾

20. Бе гумон, қасоне, ки бо Аллоҳ таоло ва паёмбараш муҳолифат [ва душманӣ] мекунанд, дар зумраи хортарин [афрод]-анд

إِنَّ الَّذِينَ يُحَادِّثُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ أُولَٰئِكَ فِي الْأَذَلِّينَ ﴿٢٠﴾

21. Аллоҳ таоло муқаррар доштааст, ки «яқинан, ману расулонам пируз мешавем». Бе гумон, Аллоҳ таоло неруманди шикастнопазир аст.

كَتَبَ اللَّهُ لَأَعْلَبَنَّنَا ۖ وَرُسُلِي ۖ إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٢١﴾

22. [Эй Паёмбар] ҳеч қавмеро намеёбӣ, ки ба Аллоҳ таоло ва рӯзи қиёмат имон дошта бошанд ва бо қасоне, ки бо Аллоҳу расулаш [душманӣ ва] муҳолифат меварзанд, дӯстӣ кунанд; агарчи падаронашон ё фарзандонашон ё бародаронашон ё хешовандонашон бошанд. Онҳо қасоне ҳастанд, ки Аллоҳ таоло имонро дар [сафҳаи] дилхояшон навиштааст ва ба рӯхе аз чониби худ онҳоро тақвият [ва таъйид] намудааст ва онҳоро ба боғҳое [аз бихишт] ворид мекунад, ки аз зери [дарахтони] он чӯйборҳо чорӣ аст, ҷовидона дар он мемонанд. Аллоҳ таоло аз онҳо хушнуд аст ва онҳо [низ] аз Аллоҳ таоло хушнуданд. Онҳо ҳизби Аллоҳ таоло ҳастанд. Огоҳ бошед! Бе тардид, ҳизби Аллоҳ таоло растагортанд

لَا تَجِدُ قَوْمًا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ يُوَادُّونَ مَنْ حَادَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ ۚ وَلَوْ كَانُوا آبَاءَهُمْ أَوْ أَبْنَاءَهُمْ أَوْ إِخْوَانَهُمْ أَوْ عَشِيرَتَهُمْ ۗ أُولَٰئِكَ كَتَبَ فِي قُلُوبِهِمُ الْإِيمَانَ وَأَيَّدَهُم بِرُوحٍ مِّنْهُ ۖ وَيُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خٰلِدِينَ فِيهَا ۖ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ ۖ وَرَضُوا عَنْهُ ۗ أُولَٰئِكَ حِزْبُ اللَّهِ ۗ أَلَا إِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٢٢﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Ҳудованди бахшандаи меҳрубон

1. Он чи дар осмонҳо ва он чи дар замин аст, барои Аллоҳ таоло тасбеҳ мегӯянд ва ӯ пирӯзманди ҳақим аст

سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١﴾

2. Ӯст, ки касоне аз аҳли китобро, ки кофир шуданд, бо нахустин бархӯрд [ва гирдовари лашкар] аз диёрашон берун ронд. Гумон намекардед, ки онҳо хориҷ шуданд ва худашон [низ] гумон мекарданд, ки диҷҳо [-и муҳкам]а-шон онҳоро аз [азоби] Аллоҳ таоло монё мешавад; пас, [азоби] Аллоҳ таоло аз ҷойе, ки гумон намекарданд, ба суроғашон омад ва дар дилхояшон тарсу ваҳшат афканд, [ба гунае ки] хонаҳои худро бо дасти худ ва бо дасти муъминон вайрон мекарданд; пас, эй соҳибони биниш, ибрат гиред

هُوَ الَّذِي أَخْرَجَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ مِنْ دِيَارِهِمْ لِأَوَّلِ الْحَشْرِ مَا ظَنَنْتُمْ أَنْ يَخْرُجُوا وَظَنُّوا أَنَّهُمْ مَانِعَتُهُمْ حُصُونُهُمْ مِنَ اللَّهِ فَأَتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ حَيْثُ لَمْ يَحْتَسِبُوا وَقَذَفَ فِي قُلُوبِهِمُ الرُّعْبَ يُخْرِبُونَ بُيُوتَهُمْ بِأَيْدِيهِمْ وَأَيْدِي الْمُؤْمِنِينَ فَاعْتَبِرُوا يَا أُولِيَ الْأَبْصَارِ ﴿٢﴾

3. Агар Аллоҳ таоло тарки ватан [ва оворагӣ]-ро бар онон муқаррар надошта буд, яқинан ононро дар [ҳамин] дунё азоб мекард ва барои эшон дар охира азоби оташ [-и ҷаҳаннам] аст

وَلَوْلَا أَنْ كَتَبَ اللَّهُ عَلَيْهِمُ الْجَلَآءَ لَعَذَّبَهُمْ فِي الدُّنْيَا وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ النَّارِ ﴿٣﴾

4. Ин [оворагӣ ва азоб] ба хотири он аст, ки онҳо бо Аллоҳ таоло ва паёмбараш муҳолифат [ва душманӣ] карданд ва ҳар кас бо Аллоҳ таоло муҳолифат [ва душманӣ] кунад, бе гумон, Аллоҳ таоло саҳтқайфар аст

ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ شَاقُّوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَمَنْ يُشَاقِقِ اللَّهَ فَإِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٤﴾

5. Он чи аз дарахти хурмо буридед ва ё онро истода бар решааш боқӣ гузоридед, ба фармони Аллоҳ таоло буд, то фосиконро хор [-у расво] созад.

مَا قَطَعْتُمْ مِنْ لِيَّةٍ أَوْ تَرَكْتُمْوهَا قَائِمَةً عَلَى أُصُولِهَا فَبِإِذْنِ اللَّهِ وَلِيُخْرِجَ الْفَلْسَفِينَ ﴿٥﴾

6. Ва он чи Аллоҳ таоло аз [амволи] онҳо ба паёмбараш бозгардонид [ва бахшида] аст, пас, бар он [амвол] на аспе тохтед ва на шутуре;

وَمَا أَفَاءَ اللَّهُ عَلَى رَسُولِهِ مِنْهُمْ فَمَا أَوْحَفْتُمْ عَلَيْهِ مِنْ خَيْلٍ وَلَا رِكَابٍ وَلَئِنَّ اللَّهَ يُسَلِّطُ رُسُلَهُ عَلَى مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٦﴾

(*) Ҳашр (Рондан).

вале Аллоҳ таоло расулнашро бар ҳар кас, ки бихоҳад, чира мегардонад ва Аллоҳ таоло бар ҳар чиз тавоност

7. Ва он чи Аллоҳ таоло аз [амволи] аҳли ободиҳо ба паёмбараш бозгардонида [ва бахшида] аст, аз они Аллоҳ таоло ва расул ва ҳешовандони ӯ ва ятимон ва бенавоён ва дарроҳмондагон аст. То [ин амвол] дар миёни сарватмандони шумо даст ба даст нашавад; ва он чи ки расулulloҳ ба шумо дод, бигиред ва аз он чи ки шуморо аз он наҳй кард, даст бардоред ва аз Аллоҳ таоло парво кунед, ки Аллоҳ таоло саҳтқайфар аст

مَا آفَاءَ اللَّهُ عَلَىٰ رَسُولِهِ مِنْ أَهْلِ الْقُرَىٰ فَلِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ وَلِذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَابْنِ السَّبِيلِ كَيْ لَا يَكُونَ دُولَةً بَيْنَ الْأَغْنِيَاءِ مِنْكُمْ وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٥٩﴾

8. [Ин амвол] Барои фуқарои муҳочире аст, ки аз хона ва амволашон берун ронда шуданд, аз Аллоҳ таоло фазл ва хушнудӣ металабанд ва Аллоҳ таоло ва паёмбарашро ёрӣ мекунанд. Онҳо ростгӯенанд

لِلْفُقَرَاءِ الْمُهَاجِرِينَ الَّذِينَ أُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ وَأَمْوَالِهِمْ يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا وَيَنْصُرُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ أُولَٰئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ ﴿٦٠﴾

9. Ва [низ] касоне, ки пеш аз онон дар диёри ислом [Мадина] ҷой гирифта ва имон овардаанд, афродеро, ки ба сӯяшон ҳичрат мекунанд, дӯстдоранд ва дар дилҳои худ аз он чи [ба муҳочирон] дода шуда, эҳсоси ҳасад [ва ниёз] намекунанд ва эшонро бар худ муқаддам медоранд, ҳагто агар худ ниёзманд бошанд; ва касоне, ки аз буҳл [-у хирс]-и нафси хеш дар амон бимонанд [ва дар роҳи Аллоҳ таоло инфоқ кунанд], онон растагоранд

وَالَّذِينَ تَبَوَّءُوا الدَّارَ وَالْإِيمَانَ مِنْ قَبْلِهِمْ يُحِبُّونَ مَنْ هَاجَرَ إِلَيْهِمْ وَلَا يَجِدُونَ فِي صُدُورِهِمْ حَاجَةً مِمَّا أُوتُوا وَيُؤِثِّرُونَ عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ وَمَنْ يُوقِ شَحْنًا نَفْسِيَّهٖ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٦١﴾

10. Ва [низ] Касоне, ки пас аз онҳо [пас аз муҳочирону ансор] омадаанд, мегӯянд: «Парвардигоро, мо ва бародаронамонро, ки дар имон бар мо пешӣ гирифтанд, биёмурз ва дар дилҳоямон нисбат ба касоне, ки имон овардаанд, кинае қарор мадеҳ. Парвардигоро, бе гумон, Ту дилсӯзи меҳрубонӣ»

وَالَّذِينَ جَاءُوا مِنْ بَعْدِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا وَلِإِخْوَانِنَا الَّذِينَ سَبَقُونَا بِالْإِيمَانِ وَلَا تَجْعَلْ فِي قُلُوبِنَا غِلًّا لِلَّذِينَ آمَنُوا رَبَّنَا إِنَّكَ رَءُوفٌ رَحِيمٌ ﴿٦٢﴾

11. Оё мунофиқонро надидӣ, ки пайваста ба бародарони аҳли китобашон, ки куфр варзидаанд, мегӯянд: «Агар шуморо [аз сарзаминатон] берун кунанд,

﴿أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ نَافَقُوا يَقُولُونَ لِإِخْوَانِهِمُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَئِنْ أُخْرِجْتُمْ لَتَخْرَجَنَّ مَعَكُمْ وَلَا تُطِيعُ فِيكُمْ أَحَدًا أَبَدًا وَإِنْ قُوتِلْتُمْ لَنَنْصُرَنَّكُمْ وَاللَّهُ يَشْهَدُ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿٦٣﴾

мо [низ] бо шумо берун хоҳем омад ва ҳаргиз [сухани] касеро дар мавриди шумо итоат нахоҳем кард ва агар бо шумо ҷанг шавад, албатта ёритон хоҳем кард?». Аллоҳ таоло гувоҳӣ медиҳад, ки онҳо дурӯғӯ ҳастанд

12. Агар онҳо [яхудиён]-ро [аз ватанашон] берун кунанд, эшон ҳамроҳи онон берун намеравад ва агар бо онҳо ҷанг шавад, ёриашон нахоҳанд кард ва агар [ҳам] ёриашон кунанд, албатта, пушт [ба майдон] карда, фирор мекунад ва дигар ёрӣ дода намешаванд

لَئِنْ أَخْرَجُوا لَا يَخْرُجُونَ مَعَهُمْ وَلَئِنْ قُوتِلُوا لَا يَنْصُرُونَهُمْ وَلَئِنْ نَصَرُوهُمْ لَيُولِيَنَّ الْأَدْبِرَ ثُمَّ لَا يَنْصُرُونَ ﴿١٢﴾

13. [Эй муъминон] Шумо, ҳатман, дар дилҳои онон беш аз Аллоҳ таоло мояи ҳаросед, зеро онон мардумоне ҳастанд, ки намефаҳманд

لَأَنْتُمْ أَشَدُّ رَهْبَةً فِي صُدُورِهِمْ مِنَ اللَّهِ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَفْقَهُونَ ﴿١٣﴾

14. Онҳо [яхудиён] ҳаргиз дастачамъӣ бо шумо намеҷанганд, магар дар рустоҳо [ва диҷҳо]-и муҳкам ё аз пушти деворҳо. Ҷангашон дар миёни худашон саҳт аст. Ту онҳоро муттаҳид мепиндорӣ, дар ҳоле ки дилҳояшон пароканда аст, зеро онҳо қавме ҳастанд, ки намеандешанд

لَا يُقَاتِلُونَكُمْ جَمِيعًا إِلَّا فِي قُرَى مُحَصَّنَةٍ أَوْ مِنْ وَرَاءِ جُدُرٍ بَأْسُهُمْ بَيْنَهُمْ شَدِيدٌ تَحْسَبُهُمْ جَمِيعًا وَقُلُوبُهُمْ شَتَّىٰ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَعْقِلُونَ ﴿١٤﴾

15. [Достони ин яҳудиён] Монанди [достони] қасонест, ки андаке пеш аз онон буданд [ва дар воқеаи Бадр] сазои қор [-и бад]-и худро чашиданд ва барои эшон азоби дардноке [дар пеш] аст

كَمَثَلِ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ قَرِيبًا ذَاقُوا وَبَالَ أَمْرِهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٥﴾

16. Ҳамчун [достони] шайтон аст, хангоме ки ба инсон гуфт: «Кофир шав»; пас, чун кофир шуд, [ба ӯ] гуфт: «Ман аз ту безорам, [чаро ки] ман аз Аллоҳ таоло - Парвардигори ҷаҳониён - метарсам»

كَمَثَلِ الشَّيْطَانِ إِذْ قَالَ لِلْإِنْسَانِ اكْفُرْ فَلَمَّا كَفَرَ قَالَ إِنِّي بَرِيءٌ مِنْكَ إِنِّي أَخَافُ اللَّهَ رَبَّ الْعَالَمِينَ ﴿١٦﴾

17. Пас, саранҷом [-и қор]-и онҳо ин шуд, ки онҳо ҳар ду дар оташи [дузах] хоҳанд буд. Ҷовидона дар он мемонанд ва ин аст кайфари ситамгон.

فَكَانَ عَاقِبَتُهُمَا أَنَّهُمَا فِي النَّارِ خَالِدِينَ فِيهَا وَذَلِكَ جَزَاءُ الظَّالِمِينَ ﴿١٧﴾

18. Эӣ қасоне, ки имон овардаед, аз Аллоҳ таоло парво кунед ва ҳар қас бояд бингаред,

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَلْتَنْظُرَ نَفْسٌ مِمَّا قَدَّمْتُمْ لِغَدٍ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٨﴾

ки барои фардо чи пеш фиристодааст ва аз Аллоҳ таоло битарсед. Бе гумон, Аллоҳ таоло ба он чи анҷом медиҳед, огоҳ аст

19. Ва ҳамчун касоне набошед, ки Аллохро фаромӯш карданд, пас, Аллоҳ таоло [низ] ононро дучори худфаромӯшӣ сохт. Онҳо [бадқору] нофармонанд

وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ نَسُوا اللَّهَ فَأَنْسَاهُمْ أَنْفُسَهُمْ أُولَٰئِكَ هُمُ
الْفَٰسِقُونَ ﴿١٩﴾

20. Ҳаргиз аҳли чаҳаннам ва аҳли биҳишт яқсон нестанд. Аҳли биҳишт растагоранд

لَا يَسْتَوِي أَصْحَابُ النَّارِ وَأَصْحَابُ الْجَنَّةِ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمُ
الْفَٰئِزُونَ ﴿٢٠﴾

21. Агар ин Куръонро бар кӯҳе нозил мекардем, яқинан, онро аз тарси Аллоҳ таоло фурутан ва аз ҳам пошида медиҷӣ; ва ин масалхоро барои мардум мезанем, бошад, ки бияндешанд.

لَوْ أَنْزَلْنَا هَٰذَا الْقُرْآنَ عَلَىٰ جَبَلٍ لَّرَأَيْتَهُ خَٰشِعًا مُّتَصَدِّعًا مِّنْ
خَشْيَةِ اللَّهِ وَتِلْكَ الْأَمْثَلُ نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٢١﴾

22. Ӯ Аллоҳ таоло аст, ки чуз Ӯ маъбуде [ростин] нест; донои ғайб ва ошқор аст; Ӯ бахшандаи меҳрубон аст

هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَالِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ هُوَ الرَّحْمَنُ
الرَّحِيمُ ﴿٢٢﴾

23. Ӯ Аллоҳест, ки чуз Ӯ маъбуде [баҳақ] нест; [Ӯст] фармонраво, муназаҳ, беайб ва нуқс, тасдиқунандаи паёмбаронаш, муроқиб [-и аъмоли бандагонаш], қудратманди шикастнопазир, шукӯҳманду шикастдихандаи мутлақ, воломақому шоистаи азамат. Аллоҳ таоло аз он чи [барои Ӯ] шарик меоваранд, поку муназаҳ аст

هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْمَلِكُ الْقُدُّوسُ السَّلَامُ الْمُؤْمِنُ
الْمُهَيَّمِنُ الْعَزِيزُ الْجَبَّارُ الْمُتَكَبِّرُ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٢٣﴾

24. Ӯ Аллоҳ таоло аст: холики ҳастӣ, офаридгори он аз нестӣ [ва] шаклдихандаи махлуқот; номҳои нек барои Ӯст. Он чи дар осмонҳо ва замин аст, тасбеҳи Ӯ мегӯянд ва Ӯ қудратманди шикастнопазир [ва] ҳақим аст.

هُوَ اللَّهُ الْخَلِيقُ الْبَارِئُ الْمُصَوِّرُ لَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَىٰ يُسَبِّحُ لَهُ
مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٢٤﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Эй касоне, ки имон овардаед, агар барои чиход дар роҳи Ман ва талаби хушнудии Ман аз [ватани худ] берун омадаед, душмани Ману душмани худатонро дӯст магиред, ки ба онҳо меҳрубонӣ кунӣ; ва ҳол он ки онон ба дини ҳақке, ки барои шумо омадааст, куфру инкор варзидаанд ва паёмбар ва шуморо овора кардаанд; чаро ки ба Аллоҳ таоло - Парвардигоратон - имон доред. Шумо пинҳонӣ бо онҳо пайванди дӯстӣ барқарор мекунед, дар ҳоле ки Ман ба он чи ки пинҳон медоред ва он чи ки ошкор месозед, донотарам; ва ҳар кас аз шумо, ки чунин [кор] кунад, яқинан роҳи ростро гум кардааст.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا عَدُوِّي وَعَدُوَّكُمْ أَوْلِيَاءَ تُلْقُونَ إِلَيْهِم بِالْمَوَدَّةِ وَقَدْ كَفَرُوا بِمَا جَاءَكُمْ مِنَ الْحَقِّ يُخْرِجُونَ الرَّسُولَ وَإِيَّاكُمْ أَنْ تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ رَبِّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ حَرَجْتُمْ جِهَدًا فِي سَبِيلِي وَأَنْتُمْ مَرْضِيٌّ تُسْرُونَ إِلَيْهِم بِالْمَوَدَّةِ وَأَنَا أَعْلَمُ بِمَا أَخْفَيْتُمْ وَمَا أَعْلَنْتُمْ وَمَنْ يَفْعَلْ مِنْكُمْ فَعَدَّ ضَلًّا سَوَاءَ السَّبِيلِ ﴿٦٠﴾

2. Агар онҳо бар шумо даст ёбанд, душманонатон хоҳанд буд ва ба озоратон дасту забон мекушоянд ва дӯст доранд, ки шумо [низ] кофир гардед

إِنْ يَتَّفِقُواكُمْ بَكُونُوا لَكُمْ أَعْدَاءً وَيَسْطُوا إِلَيْكُمْ أَيْدِيَهُمْ وَأَلْسِنَتَهُم بِالسُّوءِ وَوَدُّوا لَوْ تَكْفُرُونَ ﴿٦١﴾

3. Рузи қиёмат ҳаргиз ҳешовандонатон ва фарзандонатон ба ҳолатон суде нахоҳанд дошт. Аллоҳ таоло дар миёни шумо ҷудой меандозад ва Аллоҳ таоло ба он чи анҷом медиҳед, биност

لَنْ تَنفَعَكُمْ أَرْحَامُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ يَفْصِلُ بَيْنَكُمْ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٦٢﴾

4. Яқинан барои шумо дар [зиндагии] Иброҳим ва касоне, ки бо ӯ буданд, сармашки хубе вучуд дорад; он гоҳ ки ба қавми худ гуфтанд: «Мо аз шумо ва аз он чи ғайр аз Аллоҳ таоло мепарастед, безорем; ба шумо кофир шудаем ва миёни мо ва шумо душманӣ ва кинаи ҳамешагӣ падида омадааст, то вақте ки ба Аллоҳи ягона имон оваред», магар он сухани Иброҳим, ки ба падараш [Озар] гуфт: «Ман бароят умурзиш талаб мекунам ва дар баробари Аллоҳ таоло барои ту ихтиёри чизеро надорам».

قَدْ كَانَتْ لَكُمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ فِي إِبْرَاهِيمَ وَالَّذِينَ مَعَهُ إِذْ قَالُوا لِقَوْمِهِمْ إِنَّا بُرَءُؤُا مِنْكُمْ وَمِمَّا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ كَفَرْنَا بِكُمْ وَبَدَا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمُ الْعَدَاوَةُ وَالْبَغْضَاءُ أَبَدًا حَتَّى تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَحَدَهُٓ إِلاَّ قَوْلَ إِبْرَاهِيمَ لِأَبِيهِ لَأَسْتَغْفِرَنَّ لَكَ وَمَا أَمْلِكُ لَكَ مِنَ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ رَبَّنَا عَلَيْنِكَ تَوَكَّلْنَا وَإِلَيْكَ أَنَبْنَا وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ ﴿٦٣﴾

(*) Мумтаҳана (Зани Имтиҳоншуда).

Парвардигоро, бар Ту таваккал кардем ва ба сӯйи
Ту рӯй овардем ва бозгашт [-и хама] ба сӯи Туст.

5. Парвардигоро, моро дастхуши [фитнаи] кофирон
қарор мадеҳ ва моро биёмурз эй Парвардигори
мо; хамоно Ту пирузманди ҳақимӣ»

رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا فِتْنَةً لِلَّذِينَ كَفَرُوا وَاعْفِرْ لَنَا رَبَّنَا إِنَّكَ أَنْتَ
الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٥﴾

6. Мусалламан барои шумо дар [зиндагии] онҳо
[Иброҳим ва ёронаш] сармашки хубе аст, барои
қасоне, ки умед ба Аллоҳ таоло ва рӯзи қиёмат
доранд; ва ҳар кас рӯйгардон шавад, [бидонад,
ки] Аллоҳ таоло бениёзу сутуда аст

لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِيهِمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَن كَانَ يَرْجُوا اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ
وَمَن يَتَوَلَّ فَإِنَّ اللَّهَ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ ﴿٦﴾

7. Чи басо Аллоҳ таоло миёни шумо ва қасоне
[аз мушриқин], ки бо онҳо душманӣ доштаед,
[пайванди] дӯстӣ [ва муҳаббат] барқарор кунад;
ва Аллоҳ таоло тавоност; ва Аллоҳ таоло
омурзандаи меҳрубон аст.

﴿٧﴾ عَسَى اللَّهُ أَن يَجْعَلَ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَ الَّذِينَ عَادَيْتُم مِّنْهُمْ مَّوَدَّةً
وَاللَّهُ قَدِيرٌ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٧﴾

8. Аллоҳ таоло шуморо аз неқӣ қардан ва риояти
адолат нисбат ба қасоне, ки дар [амри] дин бо
шумо наҷангидаанд ва шуморо аз диёратон
берун нақардаанд, наҳӣ намекунад. Бе гумон,
Аллоҳ таоло адолатпешагонро дӯст медорад

لَا يَنْهَكُمُ اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ لَمْ يُقَاتِلُوكُمْ فِي الدِّينِ وَلَمْ يُخْرِجُوكُم
مِّن دِيَارِكُمْ أَن تَبَرُّوهُمْ وَتُقْسِطُوا إِلَيْهِمْ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ ﴿٨﴾

9. [Ҷ] Танҳо шуморо аз дӯстӣ бо қасоне наҳӣ
мекунад, ки дар [амри] дин бо шумо ҷангидаанд
ва шуморо аз диёратон берун қардаанд ва
бар берун рондани шумо [ба диғарон] қумак
қардаанд; ва ҳар кас бо онон дӯстӣ кунад,
ононанд, ки ситамгоронанд.

إِنَّمَا يَنْهَكُمُ اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ قَاتَلُوكُمْ فِي الدِّينِ وَأَخْرَجُوكُم
مِّن دِيَارِكُمْ وَظَلَهَرُوا عَلَىٰ إِخْرَاجِكُمْ أَن تَوَلَّوهُمْ وَمَن يَتَوَلَّهُمْ
فَأُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٩﴾

10. Эй қасоне, ки имон овардаед, ҳангоме ки занони
муъмини муҳочир ба назди шумо меоянд,
онҳоро биозмоед; Аллоҳ таоло ба имонашон
донотар аст. Пас, агар онҳоро [занони] муъмин
ёфтед, эшонро ба сӯйи кофирон бознақардонед.
На он қанон бар эшон [қофирон] ҳалоланд ва
на он [қардон] бар ин қанони ҳалол; ва ҳар чи
[шавҳарони қофир] харчи [ин қанон] қардаанд,
ба онҳо бидихед; ва бар шумо гуноҳе нест, ки

يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا جَاءَكُمْ الْمُؤْمِنَاتُ مُهَجَّرَاتٍ فَامْتَحِنُوهُنَّ
اللَّهُ أَعْلَمُ بِإِيمَانِهِنَّ فَإِن عَلِمْتُمُوهُنَّ مُؤْمِنَاتٍ فَلَا تَرْجِعُوهُنَّ إِلَى
الْكُفَّارِ لَا هُنَّ حِلٌّ لَّهُمْ وَلَا هُمْ يَحِلُّونَ لَهُنَّ وَعَآثُهُنَّ مَآ أَنفَقُوا
وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ أَن تَنكِحُوهُنَّ إِذَا ءَاتَيْنَهُنَّ أَجْرَهُنَّ وَلَا
تُمْسِكُوا بِعِصَمِ الْكُوفِرِ وَسْئَلُوا مَا أَنفَقْتُمْ وَلَيْسَ لَكُم مَّا أَنفَقُوا
ذَلِكُمْ حَكْمُ اللَّهِ يَحْكُمُ بَيْنَكُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١٠﴾

пас аз он ки маҳрияҳояшонро пардохтед, бо онон издивоҷ кунед; ва ба [нигаҳ доштани пайванди занашӯй бо] занони кофир дил набандед; [ва чун занони шумо назди онон раванд, раҳояшон кунед] ва он чиро харч кардаед, [аз эшон] мутолиба кунед; ва [кофирон низ] он чиро харч кардаанд, мутолиба кунанд. Ин ҳукми Аллоҳ таоло аст, ки дар миёни шумо доварӣ мекунад; ва Аллоҳ таоло донои ҳақим аст

11. Агар яке аз ҳамсарони шумо ба сӯйи кофирон рафт, он гоҳ шумо [дар ҷанг бар онон пирӯз шудед ва] ба интиқом аз кофирон бархостед, пас, ба касоне, ки ҳамсаронашон [ба сӯйи куффор] рафтаанд, ҳаммонанди он чиро, ки харч кардаанд, [аз ғаноим] бипардозед; ва аз Аллоҳе, ки шумо ба ӯ имон доред, парво кунед

وَإِنْ فَاتَكُمْ شَيْءٌ مِنْ أَزْوَاجِكُمْ إِلَى الْكُفَّارِ فَعاقِبْتُمْ فَتَأْتُوا
الَّذِينَ ذَهَبَتْ أَزْوَاجُهُمْ مِثْلَ مَا أَنْفَقُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي أَنْتُمْ بِهِ
مُؤْمِنُونَ ﴿١١﴾

12. Эй Паёмбар, ҳангоме ки занони муъмин назди ту омаданд, то бо ту байъат кунанд, ки чизеро бо Аллоҳ таоло шарик насозанд ва дудӣ накунад ва муртакиби зино нашавад ва фарзандони худро накушанд ва фарзандеро ба дурӯғ ба шавҳаронашон нисбат надиханд ва дар қорҳои нек аз ту нофармонӣ накунад, бо онон байъат кун ва аз Аллоҳ таоло барояшон омуриши бихоҳ. Бе гумон, Аллоҳ таоло омуриандаи меҳрубон аст

يَأْتِيهَا النَّسَاءُ إِذَا جَاءَكَ الْمُؤْمِنَاتُ يُبَايِعَنَّكَ عَلَى أَنْ لَا يُشْرِكْنَ
بِاللَّهِ شَيْئًا وَلَا يَسْرِقْنَ وَلَا يَزْنِينَ وَلَا يَقْتُلْنَ أَوْلَادَهُنَّ وَلَا
يَأْتِينَ بِبُهْتَانٍ يَفْتَرِينَهُ بَيْنَ أَيْدِيهِنَّ وَأَرْجُلِهِنَّ وَلَا يَعْصِيَنَّكَ
فِي مَعْرُوفٍ فَبَايِعْهُنَّ وَأَسْتَغْفِرْ لَهُنَّ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٢﴾

13. Эй касоне, ки имон овардаед, бо қавме, ки Аллоҳ таоло бар онон ҳашм [-у ғазаб] гирифтааст, дӯстӣ накунад. Онҳо аз охират маъюсанд, ҳамон гуна ки кофирон аз гӯрхуфтагон [мурдагон дар гӯристон дафншуда] маъюсанд

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَوَلَّوْا قَوْمًا غَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ قَدْ يَيسُوا
مِنَ الْآخِرَةِ كَمَا يَيسَ الْكُفَّارُ مِنَ أَصْحَابِ الْقُبُورِ ﴿١٣﴾

8. Онҳо мецоҳанд нури Аллохро бо даҳони худ хомӯш кунанд, вале Аллоҳ таоло комилкунандаи нури хеш аст; ҳарчанд кофирон хуш надошта бошанд.

يُرِيدُونَ لِيُظْفَرُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَاللَّهُ مُتِمُّ نُورِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ ﴿٨﴾

9. Ӯст, ки Паёмбарашро бо хидояту дини ҳақ фиристодааст, то онро бар ҳамаи адён пируз гардонад, ҳарчанд мушрикони нохушнуд бошанд

هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ ﴿٩﴾

10. Эй касоне, ки имон овардаед, оё [мецоҳед] шуморо ба тичорате рохнамои кунам, ки шуморо аз азоби дарднок наҷот диҳад?

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا هَلْ أَذِلُّكُمْ عَلَىٰ تَجَرُّةٍ تُنَجِّيْكُمْ مِنْ عَذَابِ آلِيمٍ ﴿١٠﴾

11. Ба Аллоҳ таоло ва паёмбараш имон биёваред ва бо амвол ва чоноҳоятон дар роҳи Аллоҳ таоло чиҳод кунед. Агар бидонед, ин [кор] барои шумо бехтар аст.

تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَتُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ ذَلِكَُمْ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١١﴾

12. [Агар чунин кардед, Аллоҳ таоло] гуноҳонатонро мебахшад ва шуморо дар боғҳои [аз биҳишт] ворид мекунад, ки чӯйборон аз зери [дарахтони] он чорӣ аст ва дар хонаҳои покиза дар биҳишт чоғидон [чоӣ медиҳад]. Ин комёбии бузурге аст.

يَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَيُدْخِلْكُمْ جَنَّاتٍ تَجْرَىٰ مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَمَسْكِنٍ طَيِّبَةٍ فِي جَنَّاتٍ عَدْنٍ ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١٢﴾

13. Ва [неъмат]и дигаре, ки онро дӯст доред, [низ ба шумо иноят мефармояд, ки ҳамоно] ёрӣ аз сӯйи Аллоҳ таоло ва пирузии наздик аст; ва муъминонро [ба ин пирузии] башорат деҳ.

وَأُخْرَىٰ تُحِبُّونَهَا نَصْرٌ مِنَ اللَّهِ وَفَتْحٌ قَرِيبٌ وَدَثِيرٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ ﴿١٣﴾

14. Эй касоне, ки имон овардаед, ёварони [дини] Аллоҳ таоло бошед; ҳамоно гуна ки Исо - писари Марям - ба ҳаворион гуфт: «Чи касоне ёварони ман [дар даъват] ба сӯи Аллоҳ таоло ҳастанд?». Ӯварон гуфтанд: «Мо ёварони [дини] Аллоҳ таоло ҳастем». Пас, гурӯҳе аз Бани Исроил имон оварданд ва гурӯҳе кофир шуданд. Он гоҳ мо касонеро, ки имон оварда буданд, бар душманонашон неру [ва тавоноӣ] додем, ва саранҷом пируз шуданд

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُونُوا أَنْصَارَ اللَّهِ كَمَا قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ لِحَوَارِيِّتَيْنِ مَنْ أَنْصَارِي إِلَى اللَّهِ قَالَ الْحَوَارِيُّونَ نَحْنُ أَنْصَارُ اللَّهِ فَقَامَتِ طَائِفَةٌ مِّنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ وَكَفَرَتِ طَائِفَةٌ فَأَيَّدْنَا الَّذِينَ ءَامَنُوا عَلَىٰ عَدُوِّهِمْ فَأَصْبَحُوا ظَاهِرِينَ ﴿١٤﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Он чи дар осмонҳо ва он чи дар замин аст, тасбеҳи Аллоҳ таоло мегӯянд; [Аллоҳ таоло] ки фармонраво, муназзах [ва] пирузманду ҳақим аст
- يُسَبِّحُ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ الْمَلِكِ الْقُدُّوسِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ①
2. Ўст, ки аз миёни бесаводон Паёмбаре аз миёни худашон барангехт, ки оятҳояшро бар онҳо бихонад ва эшонро пок гардонад ва ба онон Китоб [Қуръон] ва ҳикмат биёмузад; агарчи пеш аз ин дар гумроҳии ошкор буданд
- هُوَ الَّذِي بَعَثَ فِي الْأُمِّيِّينَ رَسُولًا مِنْهُمْ يَتْلُو عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَإِنْ كَانُوا مِنْ قَبْلُ لَنْ يَظْلَمُوا شَيْئًا ②
3. Ва [ин Паёмбар] бар гурӯҳи дигаре аз онон [низ маъбус шудааст], ки ханӯз ба онҳо [наслҳои пешин] напайвастанд; ва ӯ шикастнопазири ҳақим аст
- وَأَخْرَجَ مِنْهُمْ لِمَا يَلْحَقُوا بِهِمْ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ③
4. Ин фазли Аллоҳ таоло аст, ки онро ба ҳар кас, ки бихоҳад, мебахшад; ва Аллоҳ таоло дорои фазли азим аст
- ذَلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ④
5. Масали касоне, ки [амал ба] Таврот ба онон тақлиф шуд, вале онро [чунончи бояду шояд] риоя накарданд, ҳамчун харест, ки китобҳоеро ҳамл мекунад [аммо аз он чизе намефаҳмад]. Чи бад аст масали гурӯҳе, ки оёти илоҳиро тақзиб карданд! Ва Аллоҳ таоло гурӯҳи ситамгоронро ҳидоят намекунад
- مَثَلُ الَّذِينَ حُمِلُوا التَّوْرَةَ ثُمَّ لَمْ يَحْمِلُوهَا كَمَثَلِ الْحِمَارِ يَحْمِلُ أَسْفَارًا بِئْسَ مَثَلُ الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِ اللَّهِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ⑤
6. Бигӯ: «Эй яҳудиён, агар гумон доред, ки [танҳо] шумо дӯстони Аллоҳ таоло ҳастед, на мардуми дигар, пас, агар рост мегӯед, орзуи марг кунед»
- قُلْ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ هَادُوا إِنْ زَعَمْتُمْ أَنْكُمْ أَوْلِيَاءُ لِلَّهِ مِنْ دُونِ النَّاسِ فَتَمَنَّوْا الْمَوْتَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ⑥
7. Вале онҳо ба хоҳири он чи аз пеш фиристодаанд, ҳаргиз он орзуро нахоҳанд кард; ва Аллоҳ таоло [аз холи] ситамгори оғоҳ аст
- وَلَا يَتَمَنَّوْنَهُ أَبَدًا بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ ⑦

8. [Эй Паёмбар] Бигу: «Он марге, ки аз он фирор мекунед, якинан, ба шумо хоҳад расид, сипас ба сӯи [Аллоҳ таоло он] донои ғайб ва ошкор бозгардонда мешавед; он гоҳ шуморо аз он чи анҷом медед, огоҳ месозад»

قُلْ إِنَّ الْمَوْتَ الَّذِي تَفِرُونَ مِنْهُ فَإِنَّهُ مُلْقِيكُمْ ثُمَّ تُرَدُّونَ إِلَىٰ
عَلِيمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٨﴾

9. Эй касоне, ки имон овардаед, хангоме ки дар рӯзи чумъа барои намоз азон гуфта шавад, ба сӯи [намозу] зикри Аллоҳ таоло бишитобед ва хариду фурушро раҳо кунед. Агар бидонед, ин барои шумо беҳтар аст

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَاةِ مِنْ يَوْمِ الْجُمُعَةِ فَاسْعَوْا إِلَىٰ
ذِكْرِ اللَّهِ وَذَرُوا الْبَيْعَ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٩﴾

10. Пас, хангоме ки намоз поён ёфт, [барои касби ризку рӯзӣ] дар замин пароканда шавед ва аз фазли Аллоҳ таоло талаб кунед; ва Аллохро бисёр ёд кунед, то растагор шавед

فَإِذَا قُضِيَتِ الصَّلَاةُ فَانْتَشِرُوا فِي الْأَرْضِ وَابْتَغُوا مِنْ فَضْلِ اللَّهِ
وَاذْكُرُوا اللَّهَ كَثِيرًا لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿١٠﴾

11. [Эй Паёмбар, бархе аз ин мардум] Хангоме ки тичорат ё саргармие бубинанд, [аз атрофи ту] ба сӯи он пароканда мешаванд ва туро истода [бар минбар] раҳо мекунанд. Бигу: «Он чи дар назди Аллоҳ таоло аст, беҳтар аз саргармӣ ва тичорат аст; ва Аллоҳ таоло беҳтарин рӯзидиханда аст»

وَإِذَا رَأَوْا تِجْرَةً أَوْ لَهْوًا أَنْفَضُوا إِلَيْهَا وَتَرَكَوْكَ قَائِمًا قُلْ مَا عِنْدَ
اللَّهِ خَيْرٌ مِنَ اللَّهِوِ وَمِنَ التِّجْرَةِ وَاللَّهُ خَيْرُ الرَّازِقِينَ ﴿١١﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Ҳангоме ки мунофиқон назди ту оянд, [савганд меҳуранд ва] мегӯянд: «Мо гувоҳи медиҳем, ки, якинан, ту фиристодаи Аллоҳ таоло ҳастӣ»; ва Аллоҳ таоло медонад, ки бе гумон, ту фиристодаи Ӯ ҳастӣ ва Аллоҳ таоло гувоҳи медиҳад, ки мунофиқон, якинан, дурӯғгӯ ҳастанд

إِذَا جَاءَكَ الْمُنَافِقُونَ قَالُوا نَشْهَدُ إِنَّكَ لَرَسُولُ اللَّهِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ إِنَّكَ لَرَسُولُهُ وَاللَّهُ يَشْهَدُ إِنَّ الْمُنَافِقِينَ لَكَاذِبُونَ ﴿١﴾

2. Онҳо савгандҳои худро сипар қарор доданд, пас, [мардумро] аз роҳи Аллоҳ таоло боздоштанд. Ростӣ, ки онон чи бад мекунанд!

اتَّخَذُوا أَيْمَانَهُمْ جُنَّةً فَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ إِنَّهُمْ سَاءَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٢﴾

3. Ин бад-он хотир аст, ки онҳо имон оварданд, сипас кофир шуданд, он гоҳ бар дилхояшон муҳр ниҳода шуда, пас, дарнамеёбанд

ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ ءَامَنُوا ثُمَّ كَفَرُوا فَطُبِعَ عَلَى قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَفْقَهُونَ ﴿٣﴾

4. Ва ҳангоме ки онҳоро бубинӣ, чисм [ва чехра]-ашон туро ба шигифт оварад ва агар [сухан] гӯянд, [ба хотири фасоҳати каломашон] ба суханонашон гӯш медиҳӣ. Гӯё, онҳо чӯбҳои тақядода ба деворанд, ҳар бонгеро алайҳи худ мепиндоранд. Онон душман [-и ҳақиқӣ] ҳастанд; пас, аз онон бар ҳазар бош. Аллоҳ таоло онҳоро бикушад! Чи гуна [аз ҳақ] мунҳариф мешаванд?

وَإِذَا رَأَيْتَهُمْ تُعْجِبُكَ أَجْسَامُهُمْ وَإِنْ يَقُولُوا تَسْمَعُ لِقَوْلِهِمْ كَأَنَّهمْ خُشْبٌ مِّنْ سِنْدَةٍ يَحْسَبُونَ كُلَّ صِخْرَةٍ عَلَيْهِمْ هُمْ الْعَدُوُّ فَاحْذَرهُمْ فِتْنَتُهُمْ لِلَّهِ أَلَّا يُؤْفِكُونَ ﴿٤﴾

5. Ва ҳангоме ки ба онҳо гуфта шавад: «Биёед, то расулulloҳ барои шумо омуриши бихоҳад», сарҳои худро такон медиҳанд ва онҳоро мебинӣ, ки [аз суханони ту] рӯйгардон мешаванд ва такаббур меварзанд

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا يَسْتَغْفِرْ لَكُمْ رَسُولُ اللَّهِ لَوَّأُ رُءُوسَهُمْ وَرَأَيْتَهُمْ يَصُدُّونَ وَهُمْ مُسْتَكْبِرُونَ ﴿٥﴾

6. Барои онҳо яксон аст, ки барояшон омуриши бихоҳӣ ё нахоҳӣ; Аллоҳ таоло ҳаргиз ононро намебахшад. Бе гумон, Аллоҳ таоло қавми нофармонро хидоят намекунад

سَوَاءٌ عَلَيْهِمْ أَسْتَغْفَرْتَ لَهُمْ أَمْ لَمْ تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ لَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ لَهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ﴿٦﴾

7. Онҳо касоне ҳастанд, ки мегӯянд: «Ба онон, ки назди Расулуллоҳ ҳастанд, [чизе] инфоқ накунад, то [аз гирди ӯ] пароканда шаванд; ҳоло онки ганчинаҳои осмон ва замин аз они Аллоҳ таоло аст, вале мунофиқон дарнамеёбанд

هُم الَّذِينَ يَقُولُونَ لَا تُنْفِقُوا عَلَيَّ مِنْ عِنْدَ رَسُولِ اللَّهِ حَتَّىٰ يَنْفَضُوا
وَلِلَّهِ خَزَائِنُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَكِنَّ الْمُنَافِقِينَ لَا يَفْقَهُونَ ﴿٧﴾

8. Онҳо мегӯянд: «Агар ба Мадина бозгардем, яқинан соҳибони иззат фурумоягонро аз он чо берун мекунад»; дар ҳоле ки иззат аз они Аллоҳ таоло ва фиристодаи ӯ ва муъминон аст; вале мунофиқон намедонанд

يَقُولُونَ لَئِن رَّجَعْنَا إِلَى الْمَدِينَةِ لَيُخْرِجَنَّ الْأَعَزُّ مِنْهَا الْأَذَلَّ وَلِلَّهِ
الْعِزَّةُ وَلِرَسُولِهِ وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَلَكِنَّ الْمُنَافِقِينَ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٨﴾

9. Эй касоне, ки имон овардаед, амволу фарзандонатон шуморо аз ёди Аллоҳ таоло ғофил накунад; ва ҳар кас, ки чунин кунад, онон зиёнкоранд

يَتَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تُلْهِكُمْ أَمْوَالُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ عَنْ
ذِكْرِ اللَّهِ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٩﴾

10. Ва аз он чи ба шумо рӯзи додаем, [дар роҳи Аллоҳ таоло] инфоқ кунед, пеш аз он ки марг ба суроғи яке аз шумо ояд ва бигӯяд: «Парвардигоро, эй кош [марги] маро муддаги каме ба таъхир меандохтӣ, то [дар роҳи ту] садақа диҳам ва аз накуорон бошам»

وَأَنْفِقُوا مِنْ مَا رَزَقْنَاكُمْ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ أَحَدَكُمُ الْمَوْتُ فَيَقُولَ
رَبِّ لَوْلَا أَخَّرْتَنِي إِلَىٰ أَجَلٍ قَرِيبٍ فَأَصَّدَّقَ وَأَكُن مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿١٠﴾

11. Ва[-ле] ҳар кас ачалаш фаро расад, ҳаргиз Аллоҳ таоло [онро] ба таъхир намеандозад, ва Аллоҳ таоло аз он чи мекунад, огоҳ аст

وَلَنْ يُؤَخِّرَ اللَّهُ نَفْسًا إِذَا جَاءَ أَجَلُهَا وَاللَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١١﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Он чи дар осмонҳо ва он чи дар замин аст, ҳама тасбеҳи Аллоҳ таоло мегӯянд. Фармонравой аз они Ёст ва сипос [-у ситониш низ] аз они Ёст ва Ё бар ҳама чиз тавоност
- هُوَ الَّذِي خَلَقَ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحُكْمُ ۗ وَهُوَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ ﴿١﴾
-
2. Ёст, ки шуморо офарид; пас, [гурӯҳе] аз шумо кофиранд ва [гурӯҳе] аз шумо муъмин ҳастанд; ва Аллоҳ таоло аз он чи мекунад, огоҳ аст
- هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ فَمِنْكُمْ كٰفِرٌ وَمِنْكُمْ مُّؤْمِنٌ ۗ وَاللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُوْنَ بَصِيْرٌ ﴿٢﴾
-
3. Осмонҳо ва заминро ба ҳақ офарид ва шуморо [дар раҳими модаронатон] шаклу сураат бахшид. Пас, шаклу сураатонро наку [ва зебо] гардонд, ва бозгашт [-и ҳама] ба сӯйи Ёст
- خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ بِالْحَقِّ وَصَوَّرَكُمْ فَاَحْسَنَ صُوْرَكُمْ ۗ وَاِلَيْهِ الْمَصِيْرُ ﴿٣﴾
-
4. Он чиро, ки дар осмонҳо ва замин аст медонад ва он чиро пинҳон медоред ва он чиро ки ошкор мекунад, [низ] медонад; ва Аллоҳ таоло аз он чи дар синаҳост, огоҳ аст
- يَعْلَمُ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَيَعْلَمُ مَا تُسْكُرُوْنَ وَمَا تُعْلِنُوْنَ ۗ وَاللّٰهُ عَلِيْمٌ بِذٰتِ الصُّدُوْرِ ﴿٤﴾
-
5. Оё хабари касонеро, ки пеш аз ин кофир шуданд, ба шумо нарасидааст? Онҳо [таъми] кайфари кори худро чашиданд ва азоби дардноке хоҳанд дошт
- اَلَمْ يَأْتِكُمْ نَبَاُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا مِنْ قَبْلُ فَدٰاٰوْا وَبٰالْاَمْرِهِمۡ ۗ وَلَهُمْ عَذٰبٌ اَلِيْمٌ ﴿٥﴾
-
6. Ин бад-он сабаб аст, ки паёмбаронашон бо муъчизот [ва далоили равшан] ба сӯйи онон омаданд, пас, [онҳо аз рӯи такаббур] гуфтанд: «Оё башаре [монанди мо] меҳоҳад ҳидоятмон кунад?». Он гоҳ кофир шуданд ва рӯй гардонданд ва Аллоҳ таоло [аз онон ва имонашон] бениёз буд; ва Аллоҳ таоло бениёзи сутуда аст
- ذٰلِكَ بِاَنَّهُۥ كٰنَتْ تَاْتِيْهِمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنٰتِ فَقَالُوْا اَبَشْرٌ يَّهْدُوْنَناۙ فَكَفَرُوْا وَتَوَلّٰوْا ۗ وَاسْتَعْنٰى اللّٰهُ وَاللّٰهُ عِنۡىۙ حَمِيْدٌ ﴿٦﴾
-
7. Касоне, ки кофир шуданд, гумон бурданд, ки харгиз барангехта нахоҳанд шуд. Бигӯ: «Оре;
- رَعَمَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا اَنْ لَّنۡ يُّبْعَثُوْا قُلٌۢ بَلٰى وَرَبِّ لَتُبْعَثُنَّ ثُمَّ لَتُنۡبۡؤُنَّ ۗ بِمَا عَمِلْتُمْ وَذٰلِكَ عَلَى اللّٰهِ يَسِيْرٌ ﴿٧﴾

(*) Тағобун (Рӯзе ки муъмин аз кофир чудо мешавад).

ба Парвардигорам савганд, якинан [ҳама] барангехта хоҳед шуд; он гоҳ аз он чи мекардед, ба шумо хабар хоҳанд дод ва ин [кор] бар Аллоҳ таоло осон аст»

8. Пас, ба Аллоҳ таоло ва Паёмбараш ва нуре, ки нозил кардаем, имон биёваред; ва Аллоҳ таоло аз он чи мекунед, огоҳ аст.

فَقَامُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَالنُّورِ الَّذِي أَنْزَلْنَا وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٨﴾

9. Рӯзе, ки ҳамаи шуморо [дар махшар] гирд меоварад. Он рӯз рӯзи зиёнкорест аст ва ҳар кас ба Аллоҳ таоло имон оварад ва корҳои шоиста анҷом диҳад, гуноҳони ӯро мебахшад ва ӯро ба боғҳое [аз бихишт] ворид мекунад, ки чӯйборҳо зери [дарахтони] он чорӣ аст; ҷовидона дар он мемонанд. Ин комёбии бузург аст.

يَوْمَ يَجْمَعُكُمْ لِيَوْمِ الْجَمْعِ ذَلِكَ يَوْمُ التَّغَابُنِ وَمَنْ يُؤْمِن بِاللَّهِ وَيَعْمَلْ صَالِحًا يُكَفِّرْ عَنْهُ سَيِّئَاتِهِ وَيُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ تَجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٩﴾

10. Ва касоне, ки кофир шуданд ва оёти Моро такзиб карданд, онон аҳли оташ [-и дузах]-анд ва ҷовидона дар он мемонанд; ва чи бад [саранҷом ва] ҷойгоҳе аст!

وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ خَالِدِينَ فِيهَا وَبئسَ الْمَصِيرُ ﴿١٠﴾

11. Ҳеч мусибате [ба инсон] намерасад, магар ба ҳукм [-у фармони] Аллоҳ таоло; ва ҳар кас ба Аллоҳ таоло имон оварад, [Аллоҳ таоло] қалбашро ҳидоят мекунад; ва Аллоҳ таоло ба ҳама чиз доност.

مَا أَصَابَ مِنْ مُصِيبَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَمَنْ يُؤْمِن بِاللَّهِ يَهْدِ اللَّهُ قَلْبَهُ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿١١﴾

12. Аз Аллоҳ таоло итоат кунед ва расулро [низ] итоат кунед. Пас, агар рӯй бигардонед, [бидонед, ки] фиристодаи Мо вазифае чуз иблоғи ошкор надорад.

وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ فَإِنْ تَوَلَّيْتُمْ فَإِنَّمَا عَلَىٰ رَسُولِنَا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ ﴿١٢﴾

13. Аллоҳ таоло аст, ки ҳеч маъбуде [ба ҳақ] чуз Ӯ нест; пас муъминон бояд бар Аллоҳ таоло таваккал кунанд.

اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَعَلَىٰ اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١٣﴾

14. Эй касоне, ки имон овардаед, ба ростӣ, ки [баъзе] аз ҳамсаронатон ва фарзандонатон душманони шумо ҳастанд; пас, аз онҳо барҳазар бошед; ва агар афв кунед ва чашм бипӯшед ва бибашед, бе гумон, Аллоҳ таоло омурзандаи меҳрубон аст.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّ مِنْ أَزْوَاجِكُمْ وَأَوْلَادِكُمْ عَدُوًّا لَكُمْ فَاحْذَرُوهُمْ وَإِنْ تَعَفَّوْا وَتَصَفَّحُوا وَتَغْفِرُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٤﴾

15. Ҷуз ин нест, ки амволу фарзандонатон василаи омуриши [шумо] ҳастанд; ва Аллоҳ таоло аст, ки подоши бузург назди Ӯст.

إِنَّمَا أَمْوَالُكُمْ وَأَوْلَادُكُمْ فِتْنَةٌ وَاللَّهُ عِنْدَهُ أَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿١٥﴾

16. Пас то он чо ки метавонед, аз Аллоҳ таоло парво кунед ва [ҳақро] бишнавед ва фармон баред ва инфоқ кунед, ки барои худи шумо беҳтар аст; ва касоне, ки аз бухлу ҳирси нафси хеш дар амон бимонанд, ононанд, ки растагоранд.

فَاتَّقُوا اللَّهَ مَا اسْتَطَعْتُمْ وَأَسْمِعُوا وَأَطِيعُوا وَأَنْفِقُوا خَيْرًا لِأَنْفُسِكُمْ ۚ وَمَنْ يُوقْ شَحْحَ نَفْسِهِ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿١٦﴾

17. Агар ба Аллоҳ таоло қарзи наку дихед, онро барои шумо афзун мекунад ва шуморо меомурзад; ва Аллоҳ таоло кадршиноси бурдбор аст.

إِنْ تُقْرِضُوا اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا يُّضْعِفْهُ لَكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ وَاللَّهُ شَكُورٌ حَلِيمٌ ﴿١٧﴾

18. [Ӯ] Донои нихону ошкор [ва] бузургу баландмартаба аст

عَلِمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ﴿١٨﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Эй Паёмбар, ҳаргоҳ хостед занонро талоқ диҳед, пас, онҳоро дар замони [оғози] идда талоқ диҳед ва ҳисоби иддаро ниғаҳ доред ва аз Аллоҳ таоло, ки Парвардигори шумост, парво кунед. На шумо онҳоро аз хонаҳояшон берун кунед ва на онҳо берун раванд; магар он ки кори зишти ошқоре муртакиб шаванд; ва ин ҳудуди [аҳкоми] Аллоҳ таоло аст ва ҳар кас аз ҳудуди Аллоҳ таоло таҷовуз кунад, мусалламан, ба худ ситам кардааст. Ту намедонӣ, шояд Аллоҳ таоло пас аз он, вазъи тозае фароҳам оварад [ки ба сулҳу ошғи мунҷар шавад]

يَتَأْتِيهَا النَّبِيُّ إِذَا طَلَّقْتُمُ النِّسَاءَ فَطَلَّقُوهُنَّ لِعَدَّتِهِنَّ وَأَحْصُوا الْعِدَّةَ وَاتَّقُوا اللَّهَ رَبَّكُمْ لَا تُخْرِجُوهُنَّ مِنْ بُيُوتِهِنَّ وَلَا يَخْرُجْنَ إِلَّا أَنْ يَأْتِيَنَّ بِفَحِشَةٍ مُبَيِّنَةٍ وَتِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ وَمَنْ يَتَعَدَّ حُدُودَ اللَّهِ فَقَدْ ظَلَمَ نَفْسَهُ، لَا تَدْرِي لَعَلَّ اللَّهَ يُحْدِثُ بَعْدَ ذَلِكَ أَمْرًا ﴿١﴾

2. Пас, чун [онҳоро талоқ додед ва] иддаашон ба сар расид, эшонро ба тарзи шоистае ниғаҳ доред ё ба тарзи шоистае аз онҳо ҷудо шавед; ва ду марди одил аз худатонро гувоҳ бигиред ва шаҳодатро барои Аллоҳ таоло барпо доред. Ин [ҳукме аст], ки ҳар кас ба Аллоҳ таоло ва рӯзи киёмат имон дорад, ба он панду андарз дода мешавад; ва ҳар кас, ки аз Аллоҳ таоло битарсад, роҳи наҷоте барои ӯ қарор медиҳад

فَإِذَا بَلَغَنَّ أَجَلَهُنَّ فَأَمْسِكُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ أَوْ فَارِقُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ وَأَشْهِدُوا ذَوَى عَدْلٍ مِّنكُمْ وَأَقِيمُوا الشَّهَادَةَ لِلَّهِ ذَلِكَ يُوعِظُ بِهِ مَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مَخْرَجًا ﴿٢﴾

3. Ва ӯро аз ҷоие, ки гумон надорад, рӯзӣ медиҳад; ва ҳар кас бар Аллоҳ таоло таваккал кунад, пас, ҳамон ӯро кофӣ аст. Бе гумон, Аллоҳ таоло фармони худро ба анҷом мерасонад. Мусалламан, Аллоҳ таоло барои ҳар чизе андозае қарор додааст.

وَيَرْزُقُهُ مِنْ حَيْثُ لَا يَحْتَسِبُ وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَهُوَ حَسْبُهُ إِنَّ اللَّهَ بَلِغٌ أَمْرِهِ قَدْ جَعَلَ اللَّهُ لِكُلِّ شَيْءٍ قَدْرًا ﴿٣﴾

4. Ва касоне аз занонатон, ки аз одати моҳона маънос шудаанд, агар [ба бордории онон] шак қардед, иддаи онон се моҳ аст ва [низ] онҳо, ки ҳайз нашудаанд ва иддаи занони бордор ин

وَالَّتِي يَبِيسُ مِنَ الْمَحِيضِ مِنْ نِسَائِكُمْ إِنْ أَرْتَبْتُمْ فَعِدَّتُهُنَّ ثَلَاثَةُ أَشْهُرٍ وَالَّتِي لَمْ يَحِضْ وَأُولَتْ الْأَحْمَالُ أَجَلُهُنَّ أَنْ يَضَعْنَ حَمْلَهُنَّ وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مِنْ أَمْرِهِ يُسْرًا ﴿٤﴾

аст, ки вазъи ҳамл кунанд ва ҳар кас аз Аллоҳ таоло битарсад корашро барояш осон месозад

5. Ин фармони Аллоҳ таоло аст, ки бар шумо назил кардааст; ва ҳар кас аз Аллоҳ таоло парво кунад, Аллоҳ таоло гуноҳхояшро аз ӯ мезудояд [ва мебахшад] ва подоши ӯро бузург мегардонад

ذَلِكَ أَمْرُ اللَّهِ أَنْزَلَهُ إِلَيْكُمْ وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يُكَفِّرْ عَنْهُ سَيِّئَاتِهِ
وَيُعْظِمَ لَهُ أَجْرًا ﴿٥﴾

6. Онон [занони муталлақа]-ро дар ҳадди тавони худ ҳар ҷо ки худатон сукунат доред, [ва дар тавонии шумост] сукунат диҳед ва ба онҳо зиён нарасонед, то [арсаро] бар онон танг кунед [ва пеш аз поёни идда маҷбур ба тарки манзил шаванд] ва агар бордор ҳастанд, нафақаи онҳоро бидиҳед, то вазъи ҳамл кунанд. Пас, агар [фарзандатонро] барои шумо шир медиҳанд, муздашонро бипардозед ва [ин корро] ба неки ва бо машварати ҳамдигар анҷом диҳед; ва агар ба тавофук нарасидед, пас зани дигаре [ба дархости шавҳар] ӯро шир диҳад

أَسْكِنُوهُنَّ مِنْ حَيْثُ سَكَنْتُمْ مِنْ وُجُوهِكُمْ وَلَا تَضَارُّوهُنَّ لِيُصَيِّبُوا عَلَيْهِنَّ وَإِنْ كُنَّ أَوْلَاتٍ حَمَلٌ فَانْفِقُوا عَلَيْهِنَّ حَتَّى يَضَعْنَ حَمَلَهُنَّ فَإِنْ أَرْضَعْنَ لَكُمْ فَآئِنَهُنَّ أَجُورَهُنَّ وَأْتَمِرُوا بَيْنَكُمْ بِمَعْرُوفٍ وَإِنْ تَعَاَسَرْتُمْ فَسَرِّضُوا لَهُنَّ آخَرَ ﴿٦﴾

7. Онон, ки доро [ва сарватманд] ҳастанд, бояд аз дорой [ва сарвати] худ инфоқ кунанд ва касе, ки тангдаст аст, бояд аз он чи ки Аллоҳ таоло ба ӯ дода инфоқ кунад. Аллоҳ таоло ҳеч касро ҷуз ба он андоза, ки ба ӯ [тавон] додааст, мукаллаф намекунад. Аллоҳ таоло ба зудӣ баъд аз саҳтӣ [ва тангдастӣ] осонӣ [ва кушоиш] қарор медиҳад

لِيُنْفِقَ ذُو سَعَةٍ مِّن سَعَتِهِ وَمَنْ قُدِرَ عَلَيْهِ رِزْقُهُ فَلْيُنْفِقْ مِمَّا آتَاهُ اللَّهُ لَا يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا مَا آتَاهَا سَيَجْعَلُ اللَّهُ بَعْدَ عُسْرٍ يُسْرًا ﴿٧﴾

8. Чи бисёр [аҳолии] шаҳрҳо, ки аз фармони Парвардигорашон ва [фармони] паёмбаронаш сарпечӣ карданд; пас, Мо ба шиддат аз онҳо ҳисоб кашидем ва ба азобе саҳт [ва саҳмнок] азобашон кардем.

وَكَايِنٍ مِّن قَرْيَةٍ عَتَتْ عَنْ أَمْرِ رَبِّهَا وَرُسُلِهِ فَحَاسَبْنَاهَا حِسَابًا شَدِيدًا وَعَدَدْنَاهَا عَذَابًا نُكْرًا ﴿٨﴾

9. Пас онон кайфари кори худро чашиданд ва саранҷоми корашон зиён буд.

فَذَاقَتْ وَبَالَ أَمْرِهَا وَكَانَ عِقَبُهُ أَمْرَهَا حُسْرًا ﴿٩﴾

10. Аллоҳ таоло азоби сахте барояшон муҳайё кардааст. Пас, эй хирадмандоне, ки имон овардаед, аз Аллоҳ таоло парво кунед. Ҳамано Аллоҳ таоло зикр [Қуръон]-ро ба сӯйи шумо нозил кардааст

أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا فَاتَّقُوا اللَّهَ يَا أُولِيَ الْأَلْبَابِ الَّذِينَ ءَامَنُوا قَدْ أَنْزَلَ اللَّهُ إِلَيْكُمْ ذِكْرًا ﴿١٠﴾

11. [Ва низ] Паёмбаре [фиристода], ки оёти равшани Аллохро бар шумо мехонад, то касонеро, ки имон оварда ва корҳои шоиста анҷом додаанд, аз торикиҳо ба сӯйи нур берун оварад; ва ҳар кас ба Аллоҳ таоло имон оварад ва кори шоиста анҷом диҳад, [Аллоҳ таоло] ӯро ба боғҳое [аз бихишт] ворид мекунад, ки аз зери [дарахтони] он ҷӯйборҳо ҷорӣ аст; човидона дар он бимонанд. Ба ростӣ, Аллоҳ таоло ризку рӯзиашро наку гардондааст

رَسُولًا يَتْلُوا عَلَيْكُمْ آيَاتِ اللَّهِ مُبَيِّنَاتٍ لِّيُخْرِجَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَمَنْ يُؤْمِنْ بِاللَّهِ وَيَعْمَلْ صَالِحًا يُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا قَدْ أَحْسَنَ اللَّهُ لَهُ رِزْقًا ﴿١١﴾

12. Аллоҳ таоло аст, ки ҳафт осмонро офарид ва аз замин [низ] ҳаммонанди онҳоро [офарид] ва фармони [Аллоҳ таоло] пайваста дар миёни онҳо нозил мешавад, то бидонед, ки Аллоҳ таоло бар ҳар чиз тавоност ва ин ки илми Аллоҳ таоло бар ҳама чиз ихота дорад

اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ وَمِنَ الْأَرْضِ مِثْلَهُنَّ يَتَنَزَّلُ الْأَمْرُ بَيْنَهُنَّ لِتَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ وَأَنَّ اللَّهَ قَدْ أَحَاطَ بِكُلِّ شَيْءٍ عِلْمًا ﴿١٢﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Эй Паёмбар, чаро чизеро, ки Аллоҳ таоло бар ту ҳалол кардааст, ба хотири хушнудии ҳамсаронат [бар худ] ҳаром мекуни? Ва [бидон, ки дар ҳама ҳол] Аллоҳ таоло омуризадаи меҳрубон аст.

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ لِمَ تُحَرِّمُ مَا أَحَلَّ اللَّهُ لَكَ تَبْتَغِي مَرْضَاتَ أَزْوَاجِكَ
وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١﴾

2. Ба ростӣ, ки Аллоҳ таоло шикасти савгандхоятонро [бо додани каффора] бар шумо раво доштааст; ва Аллоҳ таоло дӯстдори шумост ва ӯ донои ҳақим аст.

قَدْ فَرَضَ اللَّهُ لَكُمْ تَحْلَةَ أَيْمَانِكُمْ وَاللَّهُ مَوْلَاكُمْ وَهُوَ الْعَلِيمُ
الْحَكِيمُ ﴿٢﴾

3. Ва ҳангоме ки Паёмбар ба баъзе аз ҳамсаронаш суҳанонеро ба роз гуфт, пас, чун [он ҳамсар] онро [ба дигаре] хабар дод ва Аллоҳ таоло ӯ [Паёмбар]-ро бар он огоҳ кард, қисмате аз онро барои ӯ баён кард ва аз қисмате [дигар] худдорӣ намуд. Пас, ҳангоме ки [паёмбар] ӯро аз он хабар дод, [он зан] гуфт: «Чи касе инро ба ту хабар додааст?». [Паёмбар] Гуфт: «[Аллоҳи] донои огоҳ маро хабар додааст»

وَإِذْ أَسْرَأَ النَّبِيُّ إِلَىٰ بَعْضِ أَزْوَاجِهِ حَدِيثًا فَلَمَّا نَبَّأَتْ بِهِ وَأَظْهَرَهُ
اللَّهُ عَلَيْهِ عَرَفَ بَعْضَهُ وَأَعْرَضَ عَنْ بَعْضٍ فَلَمَّا نَبَّأَهَا بِهِ
قَالَتْ مَنْ أَنبَأَكَ هَذَا قَالَ نَبَّأَنِيَ الْعَلِيمُ الْخَبِيرُ ﴿٣﴾

4. [Эй ҳамсарони паёмбар] агар шумо ду нафар ба даргоҳи Аллоҳ таоло тавба кунед [ба суди шумост]; беғумон, дилхоятон [аз ҳақ] мунҳариф гаштааст ва агар шумо ду нафар бар алайҳи ӯ ҳамдаст [муттафиқ] шавед, [бидонед] ки Аллоҳ таоло дӯсту ёвари ӯст ва [низ] Ҷабраил ва мардумони шоиста - аз муъминону фариштагон - [низ] баъд аз он пуштибон [мададгори ӯ] ҳастанд

إِن تَتُوبَا إِلَى اللَّهِ فَقَدْ صَغَتْ قُلُوبُكُمَا وَإِن تَظَاهَرَا عَلَيْهِ فَإِنَّ
اللَّهَ هُوَ مَوْلَاهُ وَجِبْرِيلُ وَصَلِحِ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمَلَائِكَةَ بَعْدَ ذَلِكَ
ظَهِيرٌ ﴿٤﴾

5. Чи басо агар шуморо талок диҳад, Парвардигораш ҳамсароне беҳтар аз шумо барояш чойгузин кунад, [ки] дӯшизагон ё занони мусулмон,

عَسَىٰ رَبُّهُ إِنْ طَلَّقَكُنَّ أَنْ يُبَدِّلَهُنَّ أَزْوَاجًا خَيْرًا مِّنْكَنَّ
مُسْلِمَاتٍ مُّؤْمِنَاتٍ قَنِيَتَاتٍ تَتَّبِعُنَّ عَهْدَاتٍ سَابِحَاتٍ نَّبَّيْتُ
وَأَبْكَرَاتٍ ﴿٥﴾

(*) Таҳрим (Ҳаром кардан).

муъмин, фармонбардор, тавбакор, ибодатгар
[ва] рӯзадор бошанд

6. Эй касоне, ки имон овардаед, худ ва хонаводаатонро аз оташе, ки хезуми он мардуми сангхост нигах доред; [оташе, ки] бар он фариштагони хашин ва сахтгир [гуморида шудаанд], ки ҳаргиз аз Аллоҳ таоло дар [мавриди] он чи ба онон фармон дода, нофармонӣ намекунад ва ҳар чи фармон меёбанд, анҷом медиҳанд.

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا قَوْمًا أَنفُسُهُمْ وَأَهْلِيكُمْ نَارًا وَقُودُهَا
النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ عَلَيْهَا مَلَائِكَةٌ غِلَاظٌ شِدَادٌ لَا يَعْصُونَ اللَّهَ
مَا أَمَرَهُمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ ﴿٦﴾

7. Эй касоне, ки кофир шудаед, имрӯз узрхоҳи накунед. Чуз ин нест, ки дар баробари он чи мекардед, чазо дода мешавад

يَأْتِيهَا الَّذِينَ كَفَرُوا لَا تَعْتَدِرُوا اللَّهَ لِيَوْمَ إِمَّا تُحِزُّونَ مَا
كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٧﴾

8. Эй касоне, ки имон овардаед, ба сӯйи Аллоҳ таоло тавба кунед, тавбае холисона. Умед аст Парвардигоратон гуноҳонатонро аз шумо бизудояд ва шуморо ба боғҳое [аз бихишт] ворид кунад, ки ҷӯйборҳо аз зери [дарахтони] он ҷорӣ аст. Дар рӯзе ки Аллоҳ таоло Паёмбар ва касонеро ки ҳамроҳи ӯ эмон овардаанд хор намекунад. Нурашон пешопеши онон ба самти росташон дар ҳаракат аст, мегӯянд: «Парвардигоро, нури моро ба тамои [ва камол] бирасон ва моро биёмурз. Бе гумон, Ту бар ҳар чиз тавоноӣ».

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا تُوبُوا إِلَى اللَّهِ تَوْبَةً نَّصُوحًا عَسَىٰ رَبُّكُمْ
أَن يُكَفِّرَ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَيُدْخِلَكُم جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ
تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ يَوْمَ لَا يُخْزِي اللَّهُ النَّبِيَّ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَهُ
نُورُهُمْ يَسْعَىٰ بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَبِأَيْمَانِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا أَتِمِّمْ لَنَا نُورَنَا
وَآغْفِرْ لَنَا إِنَّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٨﴾

9. Эй Паёмбар, бо кофирону мунофиқон чиход кун ва бар онҳо саҳт бигир ва ҷойгоҳашон ҷаҳаннам аст; ва чи бад ҷойгоҳе аст!

يَأْتِيهَا النَّبِيُّ جِهَدِ الْكُفَّارَ وَالْمُنَافِقِينَ وَاغْلُظْ عَلَيْهِمْ وَمَأْوَهُمْ
جَهَنَّمُ وَيَسَّ الْمَصِيرُ ﴿٩﴾

10. Аллоҳ таоло барои касоне, ки кофир шудаанд, ҳамсари Нуҳ ва ҳамсари Лутро масал задааст, ки он ду дар никоҳи ду тан аз бандагони солеҳи Мо буданд, пас, ба он ду хиёнат карданд ва [он ду бандаи солеҳ] натавонистанд, чизе аз [азоби] Аллоҳро аз он ду [зан] дафъ кунад ва [ба онҳо] гуфта шуд: «Ҳамроҳи воридшавандагони ба оташи [ҷаҳаннам шумо низ] ворид шавед»

ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا لِّلَّذِينَ كَفَرُوا امْرَأَتٌ نُوحٍ وَامْرَأَتٌ لُّوطٍ كَانَتَا
تَحْتَ عَبْدَيْنِ مِنْ عِبَادِنَا صَالِحَيْنِ فَخَانَتَاهُمَا فَلَمْ يُغْنِيَا عَنْهُمَا
مِنَ اللَّهِ شَيْئًا وَقِيلَ ادْخُلَا النَّارَ مَعَ الدَّٰخِلِينَ ﴿١٠﴾

11. Аллоҳ таоло барои касоне, ки имон овардаанд, ҳамсари Фиръавн [Осия]-ро масал задааст, хангоме ки гуфт: «Парвардигоро, хонае бароям назди худ дар бихишт бисоз ва маро аз Фиръавн ва кирдораш начот бидеҳ ва маро аз кавми ситамгар раҳой бахш»

وَصَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا لِلَّذِينَ ءَامَنُوا أُمَّرَاتُ فِرْعَوْنَ إِذْ قَالَتْ رَبِّ
 ابْنِ لِي عِنْدَكَ بَيْتًا فِي الْجَنَّةِ وَنَجِّنِي مِنَ فِرْعَوْنَ وَعَمَلِهِ وَنَجِّنِي
 مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿١١﴾

12. Ва [низ] Марям - духтари Имрон - ро [масал задааст], ки шармгоҳи хешро [пок] ниғаҳ дошт, пас, Мо аз рӯҳи худ дар он дамидем ва [ӯ] калимоти Парвардигораш ва китобҳои ӯро тасдиқ кард ва аз фармонбардорон буд

وَمَرْيَمَ ابْنَتِ عِمْرَانَ الَّتِي أَحْصَدَتْ فَرَجَّهَا فَفَفَحْنَا فِيهِ مِنْ
 رُوحِنَا وَصَدَقَتْ بِكَلِمَاتِ رَبِّهَا وَكُنَّ بِهِ وَكَانَتْ مِنَ الْقَانِتِينَ ﴿١٢﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Пурбаракату бузургвор аст касе, ки фармонравиони чаҳони ҳастӣ ба дасти Ёст ва Ё бар ҳар чиз тавоност
تَبَرَكَ الَّذِي بِيَدِهِ الْمُلْكُ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ①
2. [Ҳамон] Касе, ки марғу зиндагиро офарид, то шуморо биозмояд, ки кадом яке аз шумо накукортар аст; ва Ё пирӯзманду бахшанда аст
الَّذِي خَلَقَ الْمَوْتَ وَالْحَيَاةَ لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا وَهُوَ الْعَزِيزُ الْعَفُورُ ②
3. Он ки ҳафт осмонро бар фарози якдигар офарид. Дар офариниш [-и Аллоҳ таоло] ҳеч беназмӣ ва ҳалале намебинӣ. Бори дигар нигоҳ кун; оё нуксе мебинӣ?
الَّذِي خَلَقَ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ طِبَاقًا مَّا تَرَىٰ فِي خَلْقِ الرَّحْمَنِ مِن تَفْوُتٍ ۚ فَأَرْجِعِ الْبَصَرَ هَلْ تَرَىٰ مِن فُطُورٍ ③
4. Бори дигар [ба олами ҳастӣ] нигоҳ кун; [нуксе нахоҳӣ дид ва] чашми ту, дар ҳоле ки ҳаста ва нотавон аст ба сӯи ту бозмегардад
ثُمَّ أَرْجِعِ الْبَصَرَ كَرَّتَيْنِ يَنقَلِبْ إِلَيْكَ الْبَصَرُ خَاسِئًا وَهُوَ حَسِيرٌ ④
5. Ба ростӣ, Мо осмони дунёро бо чароғҳо ороstem ва онҳоро барои рондани шаётин қарор додем ва барои онон азоби [оташи] сӯзон омода сохтем
وَلَقَدْ زَيَّنَّا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِمَصَابِيحَ وَجَعَلْنَاهَا رُجُومًا لِّلشَّيَاطِينِ ۗ وَأَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابَ السَّعِيرِ ⑤
6. Ва барои касоне, ки ба Парвардигорашон кофир шуданд, азоби чаҳаннам аст; ва чи бад чойгоҳе аст!
وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ عَذَابُ جَهَنَّمَ وَيَبَسُّ الْمَصِيرُ ⑥
7. Ҳангоме ки дар он андохта шаванд, аз он наърае [вахшатнок] мешунаванд, дар ҳоле ки он мечӯшад
إِذَا أُلْقُوا فِيهَا سَمِعُوا لَهَا شَهيقًا وَهِيَ تَفُورُ ⑦
8. Аз шиддати хашм наздик аст [чаҳаннам] пора-пора шавад. Ҳар гоҳ ки гурӯҳе дар он андохта мешаванд, ниғаҳбононаш аз онон мепурсанд: «Оё бимдиҳандае ба суроғатон наомад?»
تَكَادُ تَمَيَّزُ مِنَ الْغَيْظِ ۗ كُلَّمَا أُلْقِيَ فِيهَا فَوْجٌ سَأَلَهُمْ خَزَنَتُهَا أَلَمْ يَأْتِكُمْ نَذِيرٌ ⑧
9. Меғӯянд: «Бале; бимдиҳанда ба сӯи мо омад, он гоҳ мо ўро тақзиб кардем ва гуфтем; «Ҳарғиз Аллоҳ таоло чизе нозил накардааст. Шумо чуз дар гумроҳии бузург нестед»
قَالُوا بَلَىٰ قَدْ جَاءَنَا نَذِيرٌ فَكَذَّبْنَا وَقُلْنَا مَا نَزَّلَ اللَّهُ مِن شَيْءٍ إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا فِي ضَلَالٍ كَبِيرٍ ⑨

10. Ва [боз] меғуянд: «Агар мо мешунидем ё таақкул мекардем, дар [зумраи] дузахиён набудем»
- وَقَالُوا لَوْ كُنَّا نَسْمَعُ أَوْ نَعْقِلُ مَا كُنَّا فِي أَصْحَابِ السَّعِيرِ ﴿١٠﴾
11. Пас, онҳо ба гуноҳи худ эътироф мекунад. Пас, дурӣ [аз раҳмати Аллоҳ таоло] баҳраи дузахиён бод!
- فَاعْتَرَفُوا بِذَنبِهِمْ فَسُحِقًا لِأَصْحَابِ السَّعِيرِ ﴿١١﴾
12. Бе гумон, касоне, ки дар ниҳон аз Парвардигорашон метарсанд, онон омуришу подоши бузурге доранд
- إِنَّ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُم بِالْغَيْبِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ كَبِيرٌ ﴿١٢﴾
13. [Хох] Гуфтори худро пинҳон доред ё онро ошкор созед, [ба ҳар ҳол] Ё ба он чӣ дар дилҳост, огоҳ аст
- وَأَيِّرُوا قَوْلَكُمْ أَوْ اجْهَرُوا بِهِ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿١٣﴾
14. Оё касе, ки [ҳамаи мавҷудотро] офаридааст, [ҳоли бандагонро] намедонад? Дар ҳоле ки Ё борикбин ва огоҳ аст
- أَلَا يَعْلَمُ مَنْ خَلَقَ وَهُوَ اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ ﴿١٤﴾
15. Ё касе аст, ки заминро барои шумо ром гардонид, пас, дар ғуша ва канори он роҳ биравед ва аз рӯзии Ё бихӯред; ва бозгашт [-и ҳама] ба сӯйи Ёст
- هُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ ذَلُولًا فَامْشُوا فِي مَنَاكِبِهَا وَكُلُوا مِن رِّزْقِهِ وَإِلَيْهِ النُّشُورُ ﴿١٥﴾
16. Оё худро аз [азоби] касе, ки дар осмон аст, дар амон медонед, ки [фармон диҳад] замин шуморо фуру барад ва ногаҳон ба ларзиш дарояд?
- ءَأَمِنْتُمْ مَّن فِي السَّمَاءِ أَن يَخْسِفَ بِكُمُ الْأَرْضَ فَإِذَا هِيَ تَمُورُ ﴿١٦﴾
17. Ё худро аз касе, ки дар осмон аст, дар амон медонед, ки тӯфони сахте бар шумо фиридад? Пас, ба зудӣ хоҳед донист, ки хушдори Ман чи гуна аст!
- أَمْ أَمِنْتُمْ مَّن فِي السَّمَاءِ أَن يُرْسِلَ عَلَيْكُمْ حَاصِبًا فَسَتَعْلَمُونَ كَيْفَ نَذِيرِ ﴿١٧﴾
18. Ҳамоно касоне, ки пеш аз онон буданд, [низ даъвати паёмбаронро] такзиб карданд; пас, [бингар, ки] укубати Ман чи гуна буд!
- وَلَقَدْ كَذَّبَ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ ﴿١٨﴾
19. Оё ба парандагоне, ки бар фарози сарашон аст, нигоҳ накарданд, ки гоҳе болҳои худро меғушоянд ва гоҳе фуру мебанданд? Чуз [Аллоҳи] Раҳмон [касе] онҳоро [бар фарози осмон] нигоҳ намедорад; бе гумон, Ё ба ҳар чиз биност
- أَوَلَمْ يَرَوْا إِلَى الطَّيْرِ فَوْقَهُمْ صَفَقَتٍ وَيَقْبِضْنَ مَا يُمَسِّكُهُنَّ إِلَّا الرَّحْمَنُ إِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ بَصِيرٌ ﴿١٩﴾
20. Оё он касе, ки лашкари шумост, метавонад шуморо дар баробари Аллоҳ таоло ёрӣ диҳад? Кофирон чуз дар фиреб [ва ғурурашон] нестанд
- أَمَّنْ هَذَا الَّذِي هُوَ جُنْدٌ لَّكُمْ يَنْصُرُكُم مِّن دُونِ الرَّحْمَنِ إِنِ الْكَافِرُونَ إِلَّا فِي غُرُورٍ ﴿٢٠﴾

21. Ё он касе, ки шуморо рӯзӣ медиҳад, агар рӯзиашро боздорад, [чи касе метавонад ниёзи шуморо таъмин кунад?]. Вале онҳо дар саркаши ва фирор аз ҳақиқат лачочат меварзанд

أَمَّنْ هَذَا الَّذِي يَرْزُقُكُمْ إِنْ أَمْسَكَ رِزْقَهُ، بَلْ حَجُّوا فِي عُتُوِّ
وَنُفُورٍ ﴿٢١﴾

22. Оё касе, ки ба рӯ афтада [ва нагунсор] ҳаракат мекунад, ба ҳидоят наздиктар аст, ё он ки росту устувор бар роҳи рост гом бармедорад?

أَفَمَنْ يَمْشِي مُكِبًّا عَلَىٰ وَجْهِهِ أَهْدَىٰ أَمَّنْ يَمْشِي سَوِيًّا عَلَىٰ
صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٢٢﴾

23. Бигӯ: «Ў касе аст, ки шуморо офарид ва бароятон гӯшу чашмон ва дил қарор дод; [аммо шумо] андаке сипосгузорӣ мекунед»

قُلْ هُوَ الَّذِي أَنْشَأَكُمْ وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ وَالْأَفْئِدَةَ
قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ ﴿٢٣﴾

24. Бигӯ: «Ў касест шуморо дар замин пароканд ва ба сӯйи Ў ҳашр мешавад»

قُلْ هُوَ الَّذِي ذَرَأَكُمْ فِي الْأَرْضِ وَإِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٢٤﴾

25. Ва мегӯянд: «Агар рост мегӯед, ин ваъда [-и қиёмат] чи замоне аст?»

وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَذَا الْوَعْدُ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٢٥﴾

26. Бигӯ: «Илм [-и қиёмат] танҳо назди Аллоҳ таоло аст ва ман фақат бимдиҳандаи ошқорам»

قُلْ إِنَّمَا الْعِلْمُ عِنْدَ اللَّهِ وَإِنَّمَا أَنَا نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٢٦﴾

27. Пас, чун он [ваъда ва азоби илоҳӣ]-ро аз наздик бубинанд, чеҳраи касоне, ки кофир шудаанд, сиёҳу андӯҳгин мегардад ва [ба онон] гуфта мешавад: «Ин ҳамон чизе аст, ки дархост мекардед»

فَلَمَّا رَأَوْهُ زُلْفَةً سِيئَتْ وُجُوهُ الَّذِينَ كَفَرُوا وَقِيلَ هَذَا الَّذِي
كُنْتُمْ بِهِ تَدْعُونَ ﴿٢٧﴾

28. [Эй Паёмбар] Бигӯ: «Ба ман хабар диҳед, агар Аллоҳ таоло маро ва касонеро, ки бо ман ҳастанд, нобуд кунад, ё бар мо раҳмат оварад, пас, кист, ки кофиронро аз азоби дарднок паноҳ диҳад?»

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَهْلَكَنِيَ اللَّهُ وَمَن مَّعِيَ أَوْ رَحِمَنَا فَمَن يُجِيرُ الْكَافِرِينَ
مِنَ عَذَابِ أَلِيمٍ ﴿٢٨﴾

29. Бигӯ: «Ў [Аллоҳи] Раҳмон аст? ба Ў имон овардаем ва бар Ў таваққал кардаем, пас, [эй кофирон] ба зудӣ хоҳед донист, ки чи касе дар гумроҳии ошқор аст»

قُلْ هُوَ الرَّحْمَنُ ءَامَنَّا بِهِ وَعَلَيْهِ تَوَكَّلْنَا فَسَتَعْلَمُونَ مَنْ هُوَ فِي
ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٢٩﴾

30. [Эй Паёмбар] Бигӯ: «Ба ман хабар диҳед, агар оби [ошомидани] шумо [дар замин] фуру равад, чи касе метавонад барои шумо оби равону гуворо] биёварад?»

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَصْبَحَ مَاؤُكُمْ غَوْرًا فَمَن يَأْتِيكُم بِمَاءٍ مَّعِينٍ ﴿٣٠﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Нун.⁽¹⁾ Савганд ба қалам ва он чи менависанд نَّ وَالْقَلَمَ وَمَا يَسْطُرُونَ ﴿١﴾
2. Ки ту [эй паёмбар] ба неъмат [ва фазли] Парвардигораг девона нестӣ مَا أَنْتَ بِنِعْمَةِ رَبِّكَ بِمَجْنُونٍ ﴿٢﴾
3. Ва барои ту подоше бепоён [дар пеш] аст وَإِنَّ لَكَ لَأَجْرًا غَيْرَ مَمْنُونٍ ﴿٣﴾
4. Ва яқинан ту ахлоқи бисёр наку ва волое дорӣ وَإِنَّكَ لَعَلَى خُلُقٍ عَظِيمٍ ﴿٤﴾
5. Пас, ба зудӣ хоҳӣ дид ва онҳо [низ] хоҳанд дид, فَسَبِّحْهُ وَبُصِّرْهُ وَبُصِّرْهُ ﴿٥﴾
6. ки кадом як аз шумо девона аст بِأَيِّكُمْ الْمَفْتُونُ ﴿٦﴾
7. Парвардигораг бехтар медонад, чи касе аз роҳи Ё гумроҳ гашта ва [низ] Ё ба ҳидоятёфтагон донотар аст إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ صَلَّى عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ ﴿٧﴾
8. Пас аз такзибкунандагон итоат макун فَلَا تُطِعِ الْمُكَذِّبِينَ ﴿٨﴾
9. Онҳо дӯст медоранд [ва мецоҳанд], ки нармӣ [ва мадоро] кунӣ, то онон [низ] нармӣ [ва мадоро] кунанд وَدُّوا لَوْ تُدْهِنُ فَيُدْهِنُونَ ﴿٩﴾
10. Ва аз ҳар фурумояе, ки бисёр савганд [-и дурӯғ] ёд мекунад, итоат макун وَلَا تُطِعْ كُلَّ حَلَّافٍ مَّهِينٍ ﴿١٠﴾
11. [Он ки] Бисёр айбчуст ва ба суханчинӣ омадушуд мекунад هَمَّا زِ مَسَاءً بِنِيمٍ ﴿١١﴾
12. Ва бисёр монеи кори хайр ва мутаҷовизу гунаҳгор аст مَنَاعٍ لِلْخَيْرِ مُعْتَدٍ أَثِيمٍ ﴿١٢﴾
13. Гузашта аз он, дурушту бетабор ва бадном аст عُتْلَمَ بَعْدَ ذَلِكَ رَنِيمٍ ﴿١٣﴾

(1) Нигаред ба эзоҳи ояти 1 сураи Бақара.

14. Бад-он хотир, ки соҳиби молу фарзандони бисёр аст أَنْ كَانَ ذَا مَالٍ وَوَنِينَ ﴿١٤﴾
15. Ҳангоме ки оёти Мо бар ӯ хонда шавад, мегӯяд: «[Инҳо] Афсонаҳои гузаштагон аст» إِذَا تُلِيَتْ عَلَيْهِ آيَاتُنَا قَالَ أَسْطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿١٥﴾
16. Ба зудӣ бар бинии ӯ доғ [-и нангу расвой] мениҳем سَنَسِيهُوَ عَلَى الْخُرُطُومِ ﴿١٦﴾
17. Мо онҳоро озмоиш кардем, ҳамон гуна ки соҳибони боғро озмудем, ҳангоме ки савганд ёд карданд, ки субҳгоҳон [ки мустамандон набошанд] меваҳои боғро бичинанд إِنَّا بَلَوْنَهُمْ كَمَا بَلَوْنَا أَصْحَابَ الْجَنَّةِ إِذْ أَقْسَمُوا لَيَصْرِمُنَّهَا مُصْبِحِينَ ﴿١٧﴾
18. Ва [-ле] «иншоаллоҳ» нагуфтанд وَلَا يَسْتَنْتُونَ ﴿١٨﴾
19. Пас, азобе [фарогир] аз сӯйи Парвардигорат бар [боғи] онҳо фуруд омад, дар ҳоле ки ҳама дар хоб буданд فَطَافَ عَلَيْهَا طَآئِفٌ مِّن رَّبِّكَ وَهُمْ نَائِمُونَ ﴿١٩﴾
20. Пас, он боғ [-и сабзу хуррам пас аз оташсӯзӣ] ҳамчун шаби сиёҳ шуд فَأَصْبَحَتْ كَالصَّرِيمِ ﴿٢٠﴾
21. Он гоҳ субҳгоҳон якдигарро нидо доданд فَتَنَادَوْا مُصْبِحِينَ ﴿٢١﴾
22. Ки агар мехоҳед, дарав кунед, ба сӯйи киштзор [ва боғ]-и хеш биравед أَنْ أَغْدُوا عَلَىٰ حَرِّئِكُمْ إِن كُنتُمْ صَٰرِمِينَ ﴿٢٢﴾
23. Пас [ба сӯйи киштзор] ҳаракат карданд, дар ҳоле ки оҳиста бо ҳам мегуфтанд: فَانظَلَقُوا وَهُمْ يَتَخَفَتُونَ ﴿٢٣﴾
24. «[Мурокиб бошед] Ки имрӯз ҳеч [ниёзманд ва] бенавое дар он [боғ] ворид нашавад!» أَنْ لَا يَدْخُلَهَا النَّيْمَ عَلَيْكُمْ مَّسْكِينٍ ﴿٢٤﴾
25. Ва субҳгоҳон бо тасмими чиддӣ бар ҷилавгирӣ [аз вуруди мустамандон ба самти боғ] берун шуданд وَعَدُوا عَلَىٰ حَرِّ قَدِيرِينَ ﴿٢٥﴾
26. Пас, ҳангоме ки он [боғ]-ро диданд, гуфтанд: «Яқинан мо [иштибоҳ омадаем ва] роҳро гум кардаем فَلَمَّا رَأَوْهَا قَالُوا إِنَّا لَضَّالُّونَ ﴿٢٦﴾

27. балки ҳама чизро аз даст додаем ﴿بَلْ نَحْنُ مَحْرُومُونَ﴾ (7)
28. Яке аз бехтарин [ва хирадмандтарин]-и эшон гуфт: «Оё ба шумо нагуфтам, чаро [шукру] тасбех [-и Аллохро] намегӯед?» ﴿قَالَ أَوْسَطُهُمْ أَلَمْ أَقُلْ لَكُمْ لَوْلَا تُسَبِّحُونَ﴾ (18)
29. Гуфтанд: «Парвардигори мо поку муназзах аст. Мусалламан, мо ситамгор будем» ﴿قَالُوا سُبْحَانَ رَبِّنَا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ﴾ (21)
30. Он гоҳ маломаткунон ба якдигар рӯ оварданд ﴿فَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ يَتَلَوْمُونَ﴾ (28)
31. [ва] Гуфтанд: «Вой бар мо, ки туғёнгар [ва саркаш] будем!» ﴿قَالُوا يَوَيْلَنَا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ﴾ (31)
32. Умедворем, ки Парвардигорамон [моро бибахшад ва] дар иваз чизе бехтар аз он [боғ] ба мо диҳад, [чаро ки] бе гумон, мо ба сӯи Парвардигори худ рӯй овардаем» ﴿عَسَىٰ رَبُّنَا أَنْ يُبَدِّلَنَا حَيْرًا مِّمَّنْهَا إِنَّا إِلَىٰ رَبِّنَا رَاغِبُونَ﴾ (32)
33. Азоби [Аллоҳ таоло дар дунё] чунин аст ва агар медонистанд, азоби охират мусалламан бузургтар [-у бештар] аст. ﴿كَذَلِكَ الْعَذَابُ وَالْعَذَابُ الْأَخِيرَ أَكْبَرُ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ﴾ (33)
34. Ба ростӣ, барои парҳезкорон назди Парвардигорашон боғҳои пурнеъмат аст ﴿إِنَّ لِلْمُتَّقِينَ عِنْدَ رَبِّهِمْ جَنَّاتٍ النَّعِيمِ﴾ (34)
35. Оё мо мусулмонро ҳамчун мучримон [ва гунаҳгорон] қарор медиҳем? ﴿أَفَتَجْعَلُ الْمُسْلِمِينَ كَالْمُجْرِمِينَ﴾ (35)
36. Шуморо чи шудааст? Чӣ гуна доварӣ мекунад? ﴿مَا لَكُمْ كَيْفَ تَحْكُمُونَ﴾ (36)
37. Оё шумо китобе [осмонӣ] доред, ки дар он фаромегиред? ﴿أَمْ لَكُمْ كِتَابٌ فِيهِ تَدْرُسُونَ﴾ (37)
38. Ва [оё] он чиро интихоб мекунад, дар он [китоб] барои шумо [навишта шуда] аст? ﴿إِنَّ لَكُمْ فِيهِ لَمَا تَخَيَّرُونَ﴾ (38)
39. Ё ин ки бар [ухдаи] Мо аҳду паймони устуворе то рӯзи қиёмат доред, ки ҳар чиро ҳукм кунед, [ҳақ] барои шумо бошад? ﴿أَمْ لَكُمْ أَيْمَانٌ عَلَيْنَا بَلِغَةٌ إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَامَةِ إِنَّ لَكُمْ لَمَا تَحْكُمُونَ﴾ (39)

40. [Эй Паёмбар,] аз онҳо бипурсе кадом як аз онон дар баробари ин [иддаоҳо] мутааххид аст? سَلُّهُمْ أَنَّهُمْ بِذَلِكَ رَعِيمٌ ﴿٤٠﴾
41. Ва ё ин ки [маъбудон ва] шариконе доранд? Пас агар рост мегӯянд, бояд шарикон [ва маъбудони] ҳешро биёваранд أَمْ لَهُمْ شُرَكَاءَ فَلْيَأْتُوا بِشُرَكَائِهِمْ إِنْ كَانُوا صَادِقِينَ ﴿٤١﴾
42. Рӯзе, ки [соқ ошкор гардад ва] қор саҳту душвор шавад ва [мардум] ба сачда фаро хонда мешаванд, вале [қофирон ва мунофиқон] наметавонанд [сачда кунанд] يَوْمَ يُكْشَفُ عَن سَاقٍ وَيَدْعُونَ إِلَى السُّجُودِ فَلَا يَسْتَطِيعُونَ ﴿٤٢﴾
43. [Дар ҳоле ки] Дидагонашон [аз тарсу надомат] фуру афтода ва зиллату хорӣ вучудашонро фаро гирифтааст ва, яқинан, пеш аз ин [дар дунё] дар ҳоле ки тандуруст буданд, ба сачда фаро хонда мешуданд خَدِيعَةً أَبْصَرُهُمْ تَرَهَقُهَا ذَلَّةٌ وَقَدْ كَانُوا يُدْعَوْنَ إِلَى السُّجُودِ وَهُمْ سَالِمُونَ ﴿٤٣﴾
44. Пас, [эй Паёмбар] Маро бо он касе, ки ин сухан [Қуръон]-ро тақзиб мекунад, вогузор. Мо ононро андак-андак [ва] ба гунае ки дарнаёбанд [ва аз ҷое ки мутаваҷҷеҳ нагарданд], ба сӯйи азоб хоҳем кашонд فَدَرَنِي وَمَنْ يُكَذِّبُ بِهَذَا الْحَدِيثِ سَنَسْتَدْرِجُهُمْ مِنْ حَيْثُ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٤٤﴾
45. Ва ба онон муҳлат медиҳам. Ба ростӣ, ки тадбири Ман устувор [ва ҳисобшуда] аст وَأْمَلِي لَهُمْ إِنْ كِيدِي مَتِينٌ ﴿٤٥﴾
46. [Эй Паёмбар] Магар ту аз эшон музде дархост мекуни, ки [аз адои он дар ранҷанд ва] бар эшон сангин аст? أَمْ تَسْأَلُهُمْ أَجْرًا فَهُمْ مِن مَّغْرَمٍ مُّثْقَلُونَ ﴿٤٦﴾
47. Ё [асрори] ғайб назди онхост ва онон [он чиро мегӯянд, аз рӯи он] менависанд أَمْ عِنْدَهُمُ الْغَيْبُ فَهُمْ يَكْتُمُونَ ﴿٤٧﴾
48. Пас, [эй Паёмбар] барои фармон [ва ҳукми] Парвардигорат сабр кун ва монанди соҳиби моҳӣ [Юнус] мабош, ки бо диле шармсор аз хашму андӯх [Аллохро] нидо дод. فَأَصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ وَلَا تَكُن كَصَاحِبِ الْأُخْتِ إِذْ نَادَى وَهُوَ مَكْظُومٌ ﴿٤٨﴾
49. Агар неъмат [-у раҳмате] аз сӯи Парвардигораш ба ёрии ӯ наомада буд, яқинан, дар ҳоле ки لَوْلَا أَن تَدْرَكَهُ نِعْمَةٌ مِّن رَّبِّهِ لَنُبِذَ بِالْعَرَاءِ وَهُوَ مَذْمُومٌ ﴿٤٩﴾

накӯҳида буд, [аз шиками моҳӣ] ба сахрои
хушкида берун афканда мешуд

50. Пас, Парвардигораш ӯро баргузид ва аз солахон
қарор дод

فَأَجْتَبَاهُ رَبُّهُ وَفَجَعَلَهُ مِنَ الصّٰلِحِيْنَ ﴿٥٠﴾

51. Ва [эй Паёмбар] наздик аст онон, ки кофир
шуданд, ҳангоме ки оёти Қуръонро мешунаванд,
туро чашмзаҳм зананд ва [ба хогири хашму
ҳасадашон] мегӯянд: «Ҳатман, ӯ девона аст»

وَإِن يَكَادُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَيُزْلِقُونَكَ بِأَبْصَرِهِمْ لَمَّا سَمِعُوا
الذِّكْرَ وَيَقُولُونَ إِنَّهُ لَمَجْنُونٌ ﴿٥١﴾

52. Дар ҳоле ки ин [Қуръон] чуз панде барои
чаҳониён нест.

وَمَا هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِّلْعٰلَمِيْنَ ﴿٥٢﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. [Рӯзи] Воқеъшуданӣ [растохез] أَلْحَاقَةُ ①

---

2. Он воқеъшуданӣ чист? مَا أَلْحَاقَةُ ①

---

3. Ва ту чи донӣ он воқеъшуданӣ чист [ва чи гуна аст]? وَمَا أَدْرَاكَ مَا أَلْحَاقَةُ ②

---

4. [Қавми] Самуд ва [қавми] Од [қиёмати] дархамқубандаро тақзиб қарданд كَذَّبَتْ ثَمُودُ وَعَادٌ بِالْقَارِعَةِ ③

---

5. Ва аммо [қавми] Самуд ба бонги саҳмгин ҳалок шуданд فَأَمَّا ثَمُودُ فَأُهْلِكُوا بِالطَّاغِيَةِ ④

---

6. Ва аммо [қавми] Од бо тундбодде саркаш ва сард ба ҳалокат расиданд وَأَمَّا عَادٌ فَأُهْلِكُوا بِرِيحٍ صَرْصَرٍ عَاتِيَةٍ ⑤

---

7. [Аллоҳ таоло] ҳафт шабу ҳафт рӯз паёнапай он [азоб]-ро бар онҳо мусаллат намуд. Пас, [агар он чо будӣ] [он] қавро [дар асари он тундбод] монанди танаҳои пӯсидаи дарахтони хурмо бар замин афтада [ва ҳалокшуда] мидидӣ سَخَّرَهَا عَلَيْهِمْ سَبْعَ لَيَالٍ وَتَمَنِيَةً أَيَّامٍ حُسُومًا فَتَرَى الْقَوْمَ فِيهَا صَرْعَى كَأَنَّهُمْ أُعْجَازٌ مُنْقَلَبَةٌ ⑥

---

8. Пас, оё аз онҳо касеро мебинӣ, ки боқӣ монда бошад? فَهَلْ تَرَى لَهُمْ مِنْ بَاقِيَةٍ ⑧

---

9. Ва Фиръавну қасоне, ки пеш аз ӯ буданд ва [мардуми] шаҳрҳои вайроншудаи [қавми Лут] муртақибӣ гуноҳони [бузург] шуданд وَجَاءَ فِرْعَوْنُ وَمَنْ قَبْلَهُ وَالْمُؤْتَفِكِثُ بِالْحَاطَةِ ⑨

---

10. Пас, онҳо аз [фармони] фиристодаи Парвардигорашон сарпечӣ қарданд, он гоҳ [Аллоҳ таоло] ононро ба азоби сахте гирифтор қард فَعَصَوْا رَسُولَ رَبِّهِمْ فَأَخَذَهُمْ أَخْذَةً رَابِيَةً ⑩

---

11. Ҳангоме ки об туғён қард, Мо шуморо дар киштӣ савор қардем إِنَّا لَمَّا طَغَا الْمَاءُ حَمَلْنَاكُمْ فِي الْجَارِيَةِ ⑪

(*) Ҳоққа (Рӯзи барҳак, Рӯзи қиёмат).

12. То панде барои шумо қарор диҳем ва гӯшҳои шунаво онро бишнаванд ва ба ёд биспоранд
- لِنَجْعَلَهَا لَكُمْ تَذْكِرَةً وَنَعِيهَا أُذُنًا وَعَيْةً ﴿١٢﴾
13. Пас, он гоҳ ки як бор дар сур дамида шавад
- فَإِذَا نُفِخَ فِي الصُّورِ نَفْحَةٌ وَاحِدَةٌ ﴿١٣﴾
14. Ва замину кӯҳҳо аз ҷо қанда шуда ва якбора дарҳам қубида [ва муталошӣ] шаванд
- وَحُمِلَتِ الْأَرْضُ وَالْجِبَالُ فَدُكَّتَا دَكَّةً وَاحِدَةً ﴿١٤﴾
15. Дар он рӯз воқеаи [азими] қиёмат ба вуқӯъ мепайвандад
- فَيَوْمَئِذٍ وَقَعَتِ الْوَاقِعَةُ ﴿١٥﴾
16. Ва осмон шикфта мешавад ва дар он рӯз суст мегардад [ва фуру мерезад]
- وَأَنْشَقَّتِ السَّمَاءُ فَهِيَ يَوْمَئِذٍ وَاهِيَةٌ ﴿١٦﴾
17. Ва фариштагон бар канораҳои он [осмон] қарор мегиранд ва он рӯз ҳашт [фаришта] арши Парвардигоратро бар сари худ ҳамл мекунанд
- وَالْمَلَائِكَةُ عَلَىٰ أَرْجَائِهَا وَيَحْمِلُ عَرْشَ رَبِّكَ فَوْقَهُمْ يَوْمَئِذٍ ثَمَنِيَةٌ ﴿١٧﴾
18. Дар он рӯз шумо [ҳамагӣ барои ҳисобрасӣ ба пешгоҳи Аллоҳ таоло] арза мешавед ва ҳеч чиз аз [қорҳои] шумо пинҳон нахоҳад монд
- يَوْمَئِذٍ تُعْرَضُونَ لَا تَخْفَىٰ مِنْكُمْ خَافِيَةٌ ﴿١٨﴾
19. Аммо касе, ки номаи [аъмолаш]-ро ба дасти росташ диҳанд, мегӯяд: «Биёд, нома [-и аъмол] -и маро бихонед
- فَأَمَّا مَنْ أَوْقَىٰ كِتَابَهُ بِيَمِينِهِ ۖ فَيَقُولُ هَذَا مَا أقرءُ وَأُو كِتَابِيَّةٌ ﴿١٩﴾
20. Ман яқин доштам, ки бо ҳисоб [-и аъмол]-и худ мувоҷеҳ хоҳам шуд»
- إِنِّي ظَنَنْتُ أَنِّي مُلْكٌ حِسَابِيَّةٌ ﴿٢٠﴾
21. Пас, ӯ дар як зиндагии писандида [ва ризоятбахш] хоҳад буд
- فَهُوَ فِي عِيشَةٍ رَاضِيَةٍ ﴿٢١﴾
22. Дар бихиште барин
- فِي جَنَّةٍ عَالِيَةٍ ﴿٢٢﴾
23. Ки меваҳояш [барои чидан] дар дастрас аст
- فَطُورُهَا دَانِيَةٌ ﴿٢٣﴾
24. [Ва ба онҳо гуфта мешавад]: «Ба [хотири] он чи дар айёми гузашта пеш фиристодаед, бихӯред ва биёшомед, гувороятон бод»
- كُلُوا وَاشْرَبُوا هَنِيئًا بِمَا أَسْلَفْتُمْ فِي الْأَيَّامِ الْخَالِيَةِ ﴿٢٤﴾
25. Ва аммо касе, ки нома [-и аъмол]-ашро ба дасти чапаш диҳанд, мегӯяд: «Эй кош, ҳаргиз нома [-и аъмол] - амро ба ман намедоданд
- وَأَمَّا مَنْ أَوْقَىٰ كِتَابَهُ بِشِمَالِهِ ۖ فَيَقُولُ يَلَيْتَنِي لَمْ أُوتَ كِتَابِيَّةً ﴿٢٥﴾

26. Ва намедонистам, ҳисобам чист! ﴿٢٦﴾ وَلَمْ أَدْرِ مَا حِسَابِيَّةٌ
27. Эй кош, [бо марг] ҳама чиз тамом мешуд [ва поёни кор буд]! ﴿٢٧﴾ يَلِيَّتَهَا كَانَتْ الْقَاضِيَّةُ
28. Могу дороиям маро бениёз накард [ва суде набахшид] ﴿٢٨﴾ مَا أَعْنَى عَنِّي مَالِيَّةٌ
29. Кудрату фармонравоиям [низ] аз [дасти] ман рафт [ва ба куллий нобуд шуд]» ﴿٢٩﴾ هَلَاكَ عَنِّي سُلْطَانِيَّةٌ
30. [Ба фариштагон гуфта мешавад] «Ҷӯро бигиред ва дар банду занчир кунед ﴿٣٠﴾ خُدُوهُ فَعُلُوهُ
31. Сипас ӯро ба [оташи] дузах бияфканед. ﴿٣١﴾ نَمَّ الْجَحِيمِ صَلْوُهُ
32. Он гоҳ вайро дар занчире бибандед, ки тӯлаш ҳафтод зироъ аст ﴿٣٢﴾ نَمَّ فِي سَلْسَلَةٍ دَرَعَهَا سَبْعُونَ ذِرَاعًا فَاسْلُكُوهُ
33. Бе гумон, ӯ ҳаргиз ба Аллоҳи бузург имон намеовард ﴿٣٣﴾ إِنَّهُ كَانَ لَا يُؤْمِنُ بِاللَّهِ الْعَظِيمِ
34. Ва ҳаргиз [мардумро] бар таом додани бенаво[-ён] ташвиқ намекард ﴿٣٤﴾ وَلَا يَحْضُ عَلَى طَعَامِ الْمَسْكِينِ
35. Пас, имрӯз дар ин чо дӯсти самимӣ [ва меҳрубоне] надорад [ки ёриаш кунад] ﴿٣٥﴾ فَلَيْسَ لَهُ الْيَوْمَ هَاهُنَا حَمِيمٌ
36. Ва ғизое ба чуз чирку хун надорад ﴿٣٦﴾ وَلَا طَعَامٌ إِلَّا مِنْ غَسْلِينِ
37. [Ғизое, ки] Чуз гунаҳгорон онро намехӯранд» ﴿٣٧﴾ لَا يَأْكُلُهُ إِلَّا الْخَاطِئُونَ
38. Пас, савганд ба он чи мебинед ﴿٣٨﴾ فَلَا أَقْسِمُ بِمَا تُبْصَرُونَ
39. Ва ба он чи намебинед ﴿٣٩﴾ وَمَا لَا تُبْصَرُونَ
40. Бе тардид, ин [Қуръон сухани Аллоҳ таоло аст, ки иблагаш ба паёмбар бар уҳдаи] фиристодаи бузургвор [Ҷабраил] аст ﴿٤٠﴾ إِنَّهُ لَقَوْلُ رَسُولٍ كَرِيمٍ
41. Ва инҳо гуфтори шоире нест, [аммо шумо кофирон] камтар имон меоваред ﴿٤١﴾ وَمَا هُوَ بِقَوْلِ شَاعِرٍ قَلِيلًا مَّا تُوْمِنُونَ

42. Ва [низ] гуфтори кохине нест, [аммо шумо] камтар панд мегиред. ﴿٤٢﴾ وَلَا يَقُولُ كَاهِنٌ قَلِيلًا مَّا تَدَّكَّرُونَ ﴿٤٢﴾
-
43. Аз сӯйи Парвардигори чахониён нозил шудааст ﴿٤٣﴾ تَنْزِيلٌ مِّن رَّبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٤٣﴾
-
44. Ва агар [паёмбар] суханон [-и дурӯғ] бар Мо мебаст ﴿٤٤﴾ وَلَوْ تَقَوَّلَ عَلَيْنَا بَعْضُ الْأَقَاوِيلِ ﴿٤٤﴾
-
45. Мусалламан, Мо дасти рости ӯро мегирифтем ﴿٤٥﴾ لَأَخَذْنَا مِنْهُ بِالْيَمِينِ ﴿٤٥﴾
-
46. Сипас [шоҳ] раги қалбашро қатъ мекардем ﴿٤٦﴾ ثُمَّ لَقَطَعْنَا مِنْهُ الْوَتِينَ ﴿٤٦﴾
-
47. Ва ҳеч як аз шумо наметавонист монез [-и азоб]-и ӯ гардад ﴿٤٧﴾ فَمَا مِنْكُمْ مِّنْ أَحَدٍ عَنْهُ حَلِيزِينَ ﴿٤٧﴾
-
48. Яқинан, ин [Қуръон] панду тазкире барои парҳезкорон аст ﴿٤٨﴾ وَإِنَّهُ لَتَذِكْرٌ لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٤٨﴾
-
49. Ва Мо яқинан, медонем, ки бархе аз шумо тақибкунандагон [-и ин каломи илоҳӣ] ҳастед ﴿٤٩﴾ وَإِنَّا لَنَعْلَمُ أَنَّ مِنْكُمْ مُّكَذِّبِينَ ﴿٤٩﴾
-
50. Ва ҳамоно ин [Қуръон] бар кофирон мояи хасрату надомат аст ﴿٥٠﴾ وَإِنَّهُ لَحَسْرَةٌ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٥٠﴾
-
51. Ва бе гумон, ин [Қуръон] ҳақиқати ростин аст ﴿٥١﴾ وَإِنَّهُ لِحَقِّ الْيَقِينِ ﴿٥١﴾
-
52. Пас, [эй паёмбар] бо [зикри] номи Парвардигори бузургаг [Ҷуро] тасбеҳ гӯй ﴿٥٢﴾ فَسَبِّحْ بِاسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيمِ ﴿٥٢﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Дархосткунандае [ба тамасхур] тақозои азоберо кард, ки вуқуаш [дар қиёмат] ҳагмӣ аст سَأَلَ سَائِلٌ بِعَذَابٍ وَقِيعٍ ①

---

2. [Ин азоб] Барои кофирон аст [ва] ҳеч дафъкунандае надорад لِّلْكَافِرِينَ لَيْسَ لَهُ دَافِعٌ ②

---

3. Аз сӯйи Аллоҳ таоло [ба вуқуъ мепаївандад, ки] соҳиби маротиб ва дараҷоти волост مِنَ اللَّهِ ذِي الْمَعَارِجِ ③

---

4. Фариштагон ва Рух [Ҷабраил] ба сӯйи ӯ уруҷ мекунад, дар рӯзе, ки миқдорааш [дар миқёси башарӣ] панҷоҳ ҳазор сол аст تَعْرُجُ الْمَلَائِكَةُ وَالرُّوحُ إِلَيْهِ فِي يَوْمٍ كَانَ مِقْدَارُهُ خَمْسِينَ أَلْفَ سَنَةٍ ④

---

5. Пас, ту [эй Паёмбар, дар баробари тамасхури эшон] сабри наку пеша кун فَأَصْبِرْ صَبْرًا جَمِيلًا ⑤

---

6. Бе гумон, онҳо он [рӯз]-ро дур мебинанд إِنَّهُمْ يَرَوْنَهُ بَعِيدًا ⑥

---

7. Ва Мо онро наздик мебинем وَنَرَاهُ قَرِيبًا ⑦

---

8. [Ҷамон] Рӯзе, ки осмон чун миси гудохта шавад يَوْمَ تَكُونُ السَّمَاءُ كَالْمُهْلِ ⑧

---

9. Ва кӯҳҳо монанди пашми рангин [муталошӣ ва пароканда] шавад وَتَكُونُ الْجِبَالُ كَالْعِهْنِ ⑨

---

10. Ва ҳеч дӯсти самимӣ [ва хешованде] аз [ҳоли] дӯсти самимӣ [ва хешовандаш] намепурсад وَلَا يَسْأَلُ حَمِيمٌ حَمِيمًا ⑩

---

11. [Дар ҳоле ки] Онон ба якдигар нишон дода мешаванд, гунаҳгор [дӯст дорад ва] орзу мекунад, ки фарзандони худро дар баробари [раҳой аз] азоби он рӯз бидиҳад يُبْصِرُونَهُمْ يَوْمَ الْمُجْرِمِ لَوْ يَفْتَدِي مِنْ عَذَابِ يَوْمِئِذٍ بِبَنِيهِ ⑪

---

12. Ва [ҳамчунин] ҳамсару бародарашро وَصَلَحِبَتِهِ وَأَخِيهِ ⑫

(*) Маъорич (Осмонҳо).

13. ва қабилаашро, ки [ҳамеша] ба ӯ чо ва панох
медод وَفَصِيلَتِهِ الَّتِي تُتَوَبِعُهٗ ﴿١٣﴾
-
14. Ва [ҳамчунин] ҳамаи онҳоеро, ки рӯи замин
ҳастанд, [фидо кунад] то начот ёбад وَمَنْ فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا ثُمَّ يُنَجِّيهِ ﴿١٤﴾
-
15. [Аммо] Ҳаргиз чунин нест! Бе гумон, он шуълаҳои
[оташи] сӯзон аст كَلَّا إِنَّهَا لَلظِّي ﴿١٥﴾
-
16. [Ки] пӯст аз сар бармеканад نَزَاعَةَ اللَّشْوَى ﴿١٦﴾
-
17. Касонеро, ки [ба фармони Аллоҳ таоло] пушт
карданд ва [аз ҳақ] рӯй гардониданд, [ба сӯи
худ] фаро меҳонад تَدْعُوا مَنْ أَدْبَرَ وَتَوَلَّى ﴿١٧﴾
-
18. Ва [низ касонеро, ки] амволро ҷамъоварӣ ва
захира карданд [ва ҳаққи онро напардохтанд] وَجَمَعَ فَأَوْعَى ﴿١٨﴾
-
19. Яқинан, инсон камтоқат [-у ҳарис] офарида
шудааст إِنَّ الْإِنْسَانَ خُلِقَ هَلُوعًا ﴿١٩﴾
-
20. Ҳар гоҳ бадӣ [ва мусибате] ба ӯ расад, бетобӣ
мекунад إِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ جَزُوعًا ﴿٢٠﴾
-
21. Ва ҳар гоҳ хубӣ ба ӯ расад, боздоранда [ва
бахил] мегардад وَإِذَا مَسَّهُ الْخَيْرُ مَنُوعًا ﴿٢١﴾
-
22. Магар намозгузoron إِلَّا الْمُضِلِّينَ ﴿٢٢﴾
-
23. Ҳамон касоне, ки бар намозхояшон ҳамеша
пойдорӣ мекунанд. الَّذِينَ هُمْ عَلَى صَلَاتِهِمْ دَائِمُونَ ﴿٢٣﴾
-
24. Ва касоне, ки дар амволашон ҳаққи [муайяну]
маълуме ҳаст وَالَّذِينَ فِي أَمْوَالِهِمْ حَقٌّ مَّعْلُومٌ ﴿٢٤﴾
-
25. Барои мустаманд ва маҳрум لِلسَّائِلِ وَالْمَحْرُومِ ﴿٢٥﴾
-
26. Ва [ҳамон] касоне, ки рӯзи ҷазоро тасдиқ
мекунанд وَالَّذِينَ يُصَدِّقُونَ بِيَوْمِ الدِّينِ ﴿٢٦﴾
-
27. Ва касоне, ки аз азоби Парвардигорашон
метарсанд وَالَّذِينَ هُمْ مِنَ عَذَابِ رَبِّهِمْ مُشْفِقُونَ ﴿٢٧﴾

28. [Чаро ки] Бе гумон, аз азоби Парвардигорашон дар амон нагавонанд буд إِنَّ عَذَابَ رَبِّهِمْ غَيْرُ مَأْمُونٍ ﴿٢٨﴾
29. Ва касоне, ки шармгоҳхояшонро ниғаҳ медоранд وَالَّذِينَ هُمْ لِغُرُوجِهِمْ حَافِظُونَ ﴿٢٩﴾
30. Магар бо ҳамсарону канизоне, ки молики онҳо ҳастанд, ки [дар ин сурат] сарзанише бар онҳо нест إِلَّا عَلَىٰ أَزْوَاجِهِمْ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ فَإِنَّهُمْ غَيْرُ مَلُومِينَ ﴿٣٠﴾
31. Пас, ҳар кас фаротар аз инҳоро бихоҳад, онон мутаҷовизон ҳастанд فَمَنْ أَتَّبَعِي وَرَاءَ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْعَادُونَ ﴿٣١﴾
32. Ва касоне, ки амонатҳо ва паймонхояшонро риоя мекунанд وَالَّذِينَ هُمْ لِأَمْتِنَتِهِمْ وَعَهْدِهِمْ رَاعُونَ ﴿٣٢﴾
33. Ва касоне, ки ба шаҳодатҳои худ мутааҳҳиданд وَالَّذِينَ هُمْ بِشَهَادَاتِهِمْ قَائِمُونَ ﴿٣٣﴾
34. Ва касоне, ки бар намозашон пойдорӣ мекунанд وَالَّذِينَ هُمْ عَلَىٰ صَلَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ ﴿٣٤﴾
35. Инон дар боғҳо [-и бихишт] гиromй дошта мешаванд أُولَٰئِكَ فِي جَنَّاتٍ مُّكْرَمُونَ ﴿٣٥﴾
36. Пас, [эй Паёмбар] кофиронро чи шудааст, ки ба сӯйи ту мешитобанд? فَمَالِ الَّذِينَ كَفَرُوا قِبَلَكَ مُهْطِعِينَ ﴿٣٦﴾
37. [Ва] Аз росту чап гурӯҳ-гурӯҳ [хучум меоваранд?]
[Э] عَنِ الَّتِي يَنْعَزِي عَنِ الشِّمَالِ عَزِينَ ﴿٣٧﴾
38. Оё ҳар кадом аз онҳо [бо он аъмоли нописандашон] тамаъ доранд, ки дар бихишти пурнеъмат [-и илоҳӣ] дароварда шаванд? أَلَيْسَ كُلُّ أَمْرٍ مِنْهُمْ أَنْ يُدْخَلَ جَنَّةَ نَعِيمٍ ﴿٣٨﴾
39. Ҳаргиз чунин нест! Бе гумон, Мо онҳоро аз он чи [худ] медонанд, офаридаем كَلَّا إِنَّآ خَلَقْنَاهُمْ مِمَّا يَعْلَمُونَ ﴿٣٩﴾
40. Пас, ба Парвардигори машриқҳо ва мағрибҳо савганд меҳӯрам, ки Мо яқинан қодирем فَلَا أَفْسِمُ بِرَبِّ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ إِنَّا لَقَدِيرُونَ ﴿٤٠﴾
41. Бар ин ки [касони дигаре] бехтар аз эшонро чойгузин кунем ва Мо [барои анҷоми ин қор] дармонда ва нотавон нестем عَلَىٰ أَنْ نُبَدِّلَ خَيْرًا مِنْهُمْ وَمَا نَحْنُ بِمَسْبُوقِينَ ﴿٤١﴾

42. Пас, [эй Паёмбар] ононро ба ҳоли худ вогузор,
то дар ботили худ фуру раванд ва бозӣ кунанд,
то ба рӯзе бирасанд, ки бад-эшон ваъда дода
шудааст

فَدَرَّهْمٌ يَخُوضُوا وَيَلْعَبُوا حَتَّى يُلَاقُوا يَوْمَهُمُ الَّذِي يُوْعَدُونَ ﴿٤٢﴾

43. [Ҳамон] Рӯзе, ки шитобон аз қабрҳо хорич
мешаванд, гӯй ба сӯйи бутҳо медавад

يَوْمَ يَخْرُجُونَ مِنَ الْأَجْدَاثِ سِرَاعًا كَأَنَّهُمْ إِلَى نُصُبٍ يُوفِضُونَ ﴿٤٣﴾

44. [Дар ҳоле ки] Чашмхояшон [аз шарму ваҳшат]
ба зер афтада ва зиллат [-у хорӣ] ононро
пӯшидааст. Ин ҳамон рӯзест, ки ба эшон
ваъда дода мешавад

خَشِيعَةً أَبْصَرُهُمْ تَرَهِفُهُمْ ذَلَّةً ذَلِكَ الْيَوْمِ الَّذِي كَانُوا يُوعَدُونَ ﴿٤٤﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Бе гумон, Мо Нухро ба сӯйи қавмаш фиристодем [ва гуфтем]: «Қавми худро - пеш аз он ки азоби дарднок ба суроғашон ояд - хушдор деҳ [ва битарсон]

إِنَّا أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ أَنْ أَنْذِرْ قَوْمَكَ مِن قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١﴾

---

2. [Нух] Гуфт: «Эй қавм, ман барои шумо бимдиҳандае ошкор ҳастам

قَالَ يَقَوْمِ إِنِّي لَكُمْ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٢﴾

---

3. Ки Аллохро бипарастед ва аз ӯ парво намоед ва мутеи [дастурҳои] ман бошед

إِنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاتَّقُوهُ وَأَطِيعُوا ٣﴾

---

4. [Пас, агар чунин кардед, Аллоҳ таоло] гуноҳони шуморо меомурзад ва шуморо то замони муайяне муҳлат медиҳад, зеро ҳангоме ки ачали илоҳӣ фаро расад, таъхир нахоҳад дошт, агар медонистед»

يَغْفِرْ لَكُمْ مِّنْ ذُنُوبِكُمْ وَيُؤَخِّرْكُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى إِنَّ أَجَلَ اللَّهِ إِذَا جَاءَ لَا يُؤَخَّرُ لَوْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٤﴾

---

5. Ва Нух [пас аз насихату даъват] гуфт: «Парвардигоро, ба ростӣ, ки ман қавми худро шабу рӯз [ба имон] даъват кардам

قَالَ رَبِّ إِنِّي دَعَوْتُ قَوْمِي لَيْلًا وَنَهَارًا ﴿٥﴾

---

6. Вале даъвати ман чуз ба гурезашон [аз ҳақ] наафзуд

فَلَمْ يَزِدْهُمْ دُعَائِي إِلَّا فِرَارًا ﴿٦﴾

---

7. Ва ман ҳар чи даъваташон кардам, то саранҷоми ононро биёмурзӣ, ангуштони худро дар гӯшхояшон фуру карданд ва либосхояшонро [ба худ] печиданд ва [дар муҳолифат] исрор [-у пофишорӣ] карданд ва ба шиддат гарданкашӣ ва такаббур намуданд

وَإِنِّي كُلَّمَا دَعَوْتُهُمْ لِتَغْفِرَ لَهُمْ جَعَلُوا أُصْذِعُهُمْ فِيٰ آذَانِهِمْ وَأَسْتَغْشَوْا ثِيَابَهُمْ وَأَصْرُوا وَاسْتَكْبَرُوا اسْتِكْبَارًا ﴿٧﴾

---

8. Он гоҳ онҳоро бо садои баланд [ва ошкор] даъват кардам

ثُمَّ إِنِّي دَعَوْتُهُمْ جَهْرًا ﴿٨﴾

---

9. Он гоҳ ошкоро барояшон гуфтам ва дар ниҳон барои [ҳар қадам аз] онон баён кардам

ثُمَّ إِنِّي أَعْلَنْتُ لَهُمْ وَأَسْرَرْتُ لَهُمْ إِسْرَارًا ﴿٩﴾

10. Пас, гуфтам: «Аз Парвардигори хеш омуриши бихоҳед [ки] бе гумон, Ё бисёр омурианда аст
- ﴿فَقُلْتُ اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ إِنَّهُ كَانَ غَفَّارًا﴾
-
11. То аз осмон [борони] паёпай бар шумо бифиристанд
- ﴿يُرْسِلُ السَّمَاءَ عَلَيْكُمْ مِدْرَارًا﴾
-
12. Ва шуморо бо амволу фарзандони бисёр ёрӣ кунад, ба шумо боғҳои [сарсабз] бидиҳад ва бароятон ҷӯйборҳо[-и чорӣ] қарор диҳад
- ﴿وَيُمِدُّكُمْ بِأَمْوَالٍ وَيَبِينُ وَيَجْعَلْ لَكُمْ جَنَّاتٍ وَيَجْعَلْ لَكُمْ أَنْهَارًا﴾
-
13. Шуморо чи шудааст, ки барои Аллоҳ таоло азамат [-у шукӯҳ] қоилад нестед?
- ﴿مَا لَكُمْ لَا تَرْجُونَ لِلَّهِ وَقَارًا﴾
-
14. Дар ҳоле ки шуморо дар мароҳили гуногун офарид
- ﴿وَقَدْ خَلَقَكُمْ أَطْوَارًا﴾
-
15. Оё намебинед, чи гуна Аллоҳ таоло ҳафт осмонро бар фарози якдигар офарид?
- ﴿أَلَمْ تَرَوْا كَيْفَ خَلَقَ اللَّهُ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ طِبَاقًا﴾
-
16. Ва мохро дар миёни осмонҳо моёи рӯшноӣ қарор дод ва хуршедро ҷароғи [фурӯзоне] гардонид?
- ﴿وَجَعَلَ الْقَمَرَ فِيهِنَّ نُورًا وَجَعَلَ الشَّمْسُ سِرَاجًا﴾
-
17. Ва Аллоҳ таоло шуморо ҳамчун гиёҳе аз замин рӯёнид
- ﴿وَاللَّهُ أَنْبَتَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ نَبَاتًا﴾
-
18. Сипас шуморо ба он [замин] бозмегардонад ва бори дигар шуморо берун меоварад
- ﴿ثُمَّ يُعِيدُكُمْ فِيهَا وَيُخْرِجُكُمْ إِخْرَاجًا﴾
-
19. Ва Аллоҳ таоло заминро барои шумо густурда сохт
- ﴿وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ بِسَاطًا﴾
-
20. То аз роҳҳои паҳновари он [ба сӯи мақсади худ] рафтуомад кунед
- ﴿لِتَسْلُكُوا مِنْهَا سُبُلًا فِجَاجًا﴾
-
21. Нӯҳ гуфт: «Парвардигоро, онҳо аз ман нофармонӣ намуданд ва аз касе пайравӣ қаранд, ки молу фарзандаш чизе ҷуз зиёнқорӣ бар ӯ наафзудааст
- ﴿قَالَ نُوحٌ رَبِّ إِنَّهُمْ عَصَوْنِي وَاتَّبَعُوا مَنْ لَمْ يَزِدْهُ مَالَهُ وَوَلَدَهُ إِلَّا هَسَارًا﴾
-
22. Ва [он пешвоёни гумроҳ] найранги бузурге ба қор бурданд
- ﴿وَمَكْرُوا مَكْرًا كَبِيرًا﴾

23. Ва гуфтанд: «Маъбудони худро раҳо накунед ва [ба хусус] «Вадда» ва «Сувоъ» ва «Яғус» ва «Яъук» ва «Наср»-ро [раҳо накунед]

وَقَالُوا لَا تَدْرُنَّ إِلَهَتَكُمْ وَلَا تَدْرُنَّ وَدًّا وَلَا سُوَاعًا وَلَا يَغُوثَ
وَيَعُوقَ وَنَسْرًا ﴿٢٣﴾

24. Ба ростӣ, онҳо бисёро гумроҳ карданд ва [ту эй Парвардигор] ситамгоронро чуз гумроҳӣ маафзой»

وَقَدْ أَضَلُّوا كَثِيرًا وَلَا تَزِدِ الظَّالِمِينَ إِلَّا ضَلَالًا ﴿٢٤﴾

25. [Саранҷом онон] Ба кайфари гуноҳонашон [ҳамагӣ] ғарк шуданд, пас, дар оташ [-и дузах] дароварда шуданд ва дар баробари [азоби] илоҳӣ ёвар [-у мададгоре] барои худ наёфтанд

مِمَّا خَطِيئَتِهِمْ أُغْرِقُوا فَأَدْخَلُوا نَارًا فَلَمْ يَجِدُوا لَهُمْ مِنْ دُونِ
اللَّهِ أَنْصَارًا ﴿٢٥﴾

26. Нух гуфт: «Парвардигоро, ҳеч як аз кофиронро бар рӯи замин боқӣ магузор

وَقَالَ نُوحٌ رَبِّ لَا تَذَرْنِي عَلَى الْأَرْضِ مِنَ الْكَافِرِينَ دَيَّارًا ﴿٢٦﴾

27. Чаро ки агар онҳоро боқӣ гузорӣ, бандагонатро гумроҳ мекунанд ва чуз [насле] бадкор ва кофир ба вучуд намеоваранд

إِنَّكَ إِنْ تَذَرَهُمْ يُضِلُّوا عِبَادَكَ وَلَا يَلِدُوا إِلَّا فَاجِرًا كَفَّارًا ﴿٢٧﴾

28. Парвардигоро, маро ва падару модарам ва ҳар он касеро, ки бо имон ворида хонаи ман мешавад ва [тамоми] мардони муъмин ва занони муъминро биёмурз ва ситамгоронро чуз ҳалокат [ва нобудӣ] маафзо»

رَبِّ أَعْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ وَلِمَنْ دَخَلَ بَيْتِي مُؤْمِنًا وَلِلْمُؤْمِنِينَ
وَالْمُؤْمِنَاتِ وَلَا تَزِدِ الظَّالِمِينَ إِلَّا تَبَارًا ﴿٢٨﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. [Эй паёмбар] Бигӯ: «Ба ман ваҳй шудааст, ки гурӯҳе аз чинниён [ба ин Куръон] гӯш фаро додаанд, пас, гуфтанд: «Бе гумон, мо Куръоне шигифтовар шунидем

قُلْ أَوْحِيَ إِلَيَّ أَنَّهُ اسْتَمَعَ نَفَرٌ مِّنَ الْجِنِّ فَقَالُوا إِنَّا سَمِعْنَا قُرْءَانًا عَجَبًا ﴿١﴾

---

2. Ки ба роҳи рост хидоят мекунад. Пас, мо ба он имон овардем ва ҳаргиз касеро бо Парвардигорамон шарик қарор намедихем

يَهْدِي إِلَى الرُّشْدِ فَآمَنَّا بِهِ وَلَنْ نُشْرِكَ بِرَبِّنَا أَحَدًا ﴿٢﴾

---

3. Ва ин ки шаъну азамати Парвардигорамон бас [азиму] баланд аст. Ў [ҳаргиз барои худ] ҳамсару фарзанде интиҳоб накардааст

وَأَنَّهُ تَعَالَى جَدُّ رَبِّنَا مَا اتَّخَذَ صَاحِبَةً وَلَا وَلَدًا ﴿٣﴾

---

4. Ва ин ки сафех [-у нодон]-и мо [шайтон] дар бораи Аллоҳ таоло суханони норавое мегуфт

وَأَنَّهُ كَانَ يَفُولُ سَفِيهًا عَلَى اللَّهِ سَطَطًا ﴿٤﴾

---

5. Ва мо [чунин] гумон мекардем, ки ҳаргиз инсу чин бар Аллоҳ таоло дурӯғ намебанданд

وَأَنَّا ظَنَنَّا أَن لَّن نَقُولَ الْإِنسَ وَالْجِنُّ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا ﴿٥﴾

---

6. Ва ин ки мардоне аз одамиён ба мардоне аз чинниён паноҳ мебуданд ва [бад-ин васила] бар гумроҳӣ ва саркашии эшон меафзуданд

وَأَنَّهُ كَانَ رِجَالٌ مِّنَ الْإِنسِ يَعُوذُونَ بِرِجَالٍ مِّنَ الْجِنِّ فَزَادُوهُمْ رَهَقًا ﴿٦﴾

---

7. Ва ин ки онон [қофирон] гумон мекарданд - ҳамон гуна ки шумо [чинниён] мепиндоштед - ки Аллоҳ таоло ҳеч касро [дубора] зинда намегардонад

وَأَنَّهُمْ ظَنُّوا كَمَا ظَنَنْتُمْ أَن لَّن يَبْعَثَ اللَّهُ أَحَدًا ﴿٧﴾

---

8. Ва ин ки мо осмонро ҷустуҷӯ кардем, пас, онро пур аз муҳофизони неруманд ва тирҳои шихоб ёфтем

وَأَنَّا لَمَسْنَا السَّمَاءَ فَوَجَدْنَا مُلَأَّتْ حَرَسًا شَدِيدًا وَشُهَبًا ﴿٨﴾

---

9. Ва ин ки дар [осмон] барои шунидан ба камин менишастем, [аммо] акнун ҳар ки бихоҳад ба гӯш бошад, тири шихобе дар камини худ меёбад

وَأَنَّا كُنَّا نَقْعُدُ مِنْهَا مَقْعِدًا لِّلسَّمْعِ فَمَن يَسْمِعُ الْآنَ لَنَحَدِّ لَهُ شُهَابًا رَّصَدًا ﴿٩﴾

10. Ва ин ки мо намедонем, оё барои аҳли замин шарре ирода шуда, ё Парвардигорашон хайру хидояти эшонро хостааст
- وَأَنَا لَا نَدْرِي أَشَرُّ أَرِيدَ يَمَنَ فِي الْأَرْضِ أَمْ أَرَادَ بِهِمْ رَبُّهُمْ رَشَدًا ﴿١٠﴾
11. Ва ин ки дар миёни мо афроде солах ва афроде нодуруст, мо гурӯҳхое мутафовит [ва гуногун] ҳастем
- وَأَنَا مِنَّا الصَّالِحُونَ وَمِنَّا دُونَ ذَلِكَ كُنَّا طَرَائِقَ قَدَدًا ﴿١١﴾
12. Ва ин ки мо яқин дорем, ки ҳаргиз наметавонем дар рӯи замин Аллохро очизу нотавон кунем ва ҳаргиз бо гурез наметавонем, Ёро нотавон созем [ва роҳи фироре надорем]
- وَأَنَا ظَنَنَّا أَنْ لَنْ نُعْجِزَ اللَّهَ فِي الْأَرْضِ وَلَنْ نُعْجِزَهُ هَرَبًا ﴿١٢﴾
13. Ва ин ки мо ҳангоме ки [сухани] хидоятро шунидем, ба он имон овардем. Пас, ҳар касе, ки ба Парвардигораш имон оварад, на аз нуксон меҳаросаду на аз ситам [бим дорад]
- وَأَنَا لَمَّا سَمِعْنَا الْهُدَىٰ ءَامَنَّا بِهِ ؕ فَمَنْ يُؤْمِنْ بِرَبِّهِ ؕ فَلَا يَخَافُ بَحْثًا وَلَا رَهَقًا ﴿١٣﴾
14. Ва ин ки гурӯҳе аз мо мусулмон ва гурӯҳе кофир [ва золим] ҳастанд. Пас, ҳар кас, ки ислом оварда, ононанд, ки роҳи растагорино чуштучу карда [ва баргузида]-анд
- وَأَنَا مِنَّا الْمُسْلِمُونَ وَمِنَّا الْقَاسِطُونَ فَمَنْ أَسْلَمَ فَأُولَٰئِكَ تَحَرَّوْا رَشَدًا ﴿١٤﴾
15. Ва аммо кофирон [ва ситамгорон] ҳезуми [оташи] чаҳаннам хоҳанд буд
- وَأَمَّا الْقَاسِطُونَ فَكَانُوا لِجَهَنَّمَ حَطَبًا ﴿١٥﴾
16. Ва ин ки агар онҳо бар роҳи рост пойдорӣ кунанд, албатта, бо оби фаровон серобашон мекунем
- وَأَلُو اسْتَقَمُوا عَلَى الطَّرِيقَةِ لَأَسْقِينَهُمْ مَاءً عَذَقًا ﴿١٦﴾
17. То онҳоро бо он [неъматҳо] биозмоем. Ва ҳар кас аз ёд [-у зикри] Парвардигораш рӯ бартобад, [Аллоҳ таоло] ўро ба азобе саҳт гирифтадор месозад
- لِنَفْتِنَهُمْ فِيهِ ؕ وَمَنْ يُعْرِضْ عَنْ ذِكْرِ رَبِّهِ ؕ يَسْلُكْهُ عَذَابًا صَعَدًا ﴿١٧﴾
18. Ва ин ки масочид аз они Аллоҳ таоло аст, пас, касеро бо Аллоҳ таоло [ба парастишу ёрихоҳӣ] нахонед
- وَأَنْ أَلَمَسْجِدَ لِلَّهِ فَلَا تَدْعُوا مَعَ اللَّهِ أَحَدًا ﴿١٨﴾
19. Ва ин ки ҳангоме ки бандаи Аллоҳ таоло [Мухаммад] киём кард, то Ёро бихонад [ва ибодат кунад], наздик буд, ки [аз издиҳом бар гирди ӯ] бар сари ҳам фуру резанд»
- وَأَنَّهُ لَمَّا قَامَ عَبْدَ اللَّهِ يَدْعُوهُ كَادُوا يَكُونُونَ عَلَيْهِ لِبَدًا ﴿١٩﴾

20. [Эй паёмбар, ба онҳо] Бигӯ: «Ман танҳо Парвардигорамро мехонам ва касеро бо ӯ шарик намесозам»

قُلْ إِنَّمَا أَدْعُوا رَبِّي وَلَا أُشْرِكُ بِهِ أَحَدًا ﴿٢٠﴾

21. Бигӯ: «Бе гумон, ман наметавонам ба шумо зиёне бирасонам ва на хайро суде»

قُلْ إِنِّي لَا أَمْلِكُ لَكُمْ ضَرًّا وَلَا رَشَدًا ﴿٢١﴾

22. Бигӯ: «[Агар ман низ бар хилофи фармонаш рафтор кунам] ҳеч кас маро дар баробари ӯ ҳимоят намекунад ва паноҳгоҳе чуз ӯ намеёбам

قُلْ إِنِّي لَنْ يُجِيرَنِي مِنَ اللَّهِ أَحَدٌ وَلَنْ أَجِدَ مِنْ دُونِهِ مُلْتَحَدًا ﴿٢٢﴾

23. [Вазифаи ман] Танҳо иблог аз чониби Аллоҳ таоло ва [расонидани] паёмҳои ӯст. Ва ҳар кас аз Аллоҳу паёмбараш нофармонӣ кунад, бе гумон, оташи чаҳаннам аз онӣ ӯст, ҷовидона дар он хоҳад монд»

إِلَّا بَلَاغًا مِنَ اللَّهِ وَرِسَالَاتِهِ وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَإِنَّ لَهُ نَارَ جَهَنَّمَ خَالِدًا فِيهَا أَبَدًا ﴿٢٣﴾

24. [Кори кофирон ҳамчунон идома дорад] То замоне, ки он чиро ба онҳо ваъда дода шуда, бубинанд. Он гоҳ хоҳанд донист, ки чи касе ёвараш нотавонтар ва ҷамъияташ камтар аст

حَتَّىٰ إِذَا رَأَوْا مَا يُوعَدُونَ فَيَسْئَلُونَ مَنْ أضعف ناصِرًا وَأَقَلُّ عَدَدًا ﴿٢٤﴾

25. [Эй паёмбар] Бигӯ: «Ман намедонам, оё он чи ки ба шумо ваъда дода шуда, наздик аст ё Парвардигорам замоне [дур] барои он қарор медиҳад»

قُلْ إِنْ أَدْرِي أَقْرَبُ مَا تُوعَدُونَ أَمْ يَجْعَلُ لَهُ رَبِّي أَمَدًا ﴿٢٥﴾

26. [Аллоҳ таоло] Доноӣ ғайб аст ва ҳеч касро бар [асрори] ғайби худ огоҳ намесозад

عَلِمَ الْغَيْبِ فَلَا يُظْهِرُ عَلَىٰ غَيْبِهِ أَحَدًا ﴿٢٦﴾

27. Магар расулоне, ки ононро писандида [ва баргузида] аст. Пас, бе гумон, аз пеши рӯйи ӯ ва пушти сараш ниғаҳбоне [аз фариштагон барои муҳофизат аз вай] мегуморад

إِلَّا مَنْ أَرْتَضَىٰ مِنْ رَسُولٍ فَإِنَّهُ يَسْأَلُكُم مِّن بَيْن يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ رَصَدًا ﴿٢٧﴾

28. То бидонад, ки [паёмбарон] рисолатҳои Парвардигорашонро иблог кардаанд ва [Аллоҳ таоло] ба он чи назди онҳост ихота дорад ва ҳар чизеро ба адад баршумурдааст

لِيَعْلَمَ أَنْ قَدْ أَبْلَغُوا رِسَالَاتِ رَبِّهِمْ وَأَحَاطَ بِمَا لَدَيْهِمْ وَأَحْصَىٰ كُلَّ شَيْءٍ عَدَدًا ﴿٢٨﴾

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Эй чомабахудпечида! يَتَأْتِيهَا الْمُرْمِلُ ①
2. Шабро - чуз андаке - ба по хез [ва ибодат кун] فَمُ اللَّيْلِ إِلَّا قَلِيلًا ②
3. Нимае аз онро ё андаке аз он кам кун تَصَفَّهُ أَوْ أَنْقُصْ مِنْهُ قَلِيلًا ③
4. Ё андаке бар [нисфи] он биафзо ва Куръонро бо тартил [-у тааммул] бихон أَوْ زِدْ عَلَيْهِ وَرَتِّلِ الْفُرْقَانَ تَرْتِيلًا ④
5. Яқинан Мо ба зудӣ сухане сангин бар ту нозил хоҳем кард إِنَّا سَنُلْقِي عَلَيْكَ قَوْلًا ثَقِيلًا ⑤
6. Бе гумон, шабзиндадорӣ [бар нафс] душвор аст ва барои гуфтор [ва ниёиш] муносибгар ва устуворгар аст إِنَّ نَاشِئَةَ اللَّيْلِ هِيَ أَشَدُّ وَظَنًا وَأَقْوَمُ قِيلًا ⑥
7. Ва яқинан ту дар рӯз машғулияти бисёр дорӣ إِنَّ لَكَ فِي النَّهَارِ سَبْحًا طَوِيلًا ⑦
8. Ва номи Парвардигоратро ёд кун ва танҳо ба Ё дил бибанд وَأذْكُرِ اسْمَ رَبِّكَ وَتَبَتَّلْ إِلَيْهِ تَبْتِيلًا ⑧
9. [Ҳамон] Парвардигори машрику мағриб, ки маъбуде [ба ҳақ] чуз Ё нест. Пас, Ёро корсоз [-у ниғахбони худ] баргузин رَبُّ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَاتَّخِذْهُ وَكِيلًا ⑨
10. Ва бар он чи [мушрикони] меғӯянд, шикебо бош ва ба шеваи наку [ва шоиста] аз онон дурӣ кун وَأَصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَأَنْجِرْهُمْ هَجْرًا جَمِيلًا ⑩
11. Ва маро бо ин такзибқунандагони бархурдор аз неъмат воғузор ва ба онон каме муҳлат дех وَذَرْنِي وَالْمُكَذِّبِينَ أُولِي النَّعْمَةِ وَمَهَالَهُمْ قَلِيلًا ⑪
12. Бе гумон, назди Мо қайд [-у бандҳо]-и сангин ва [оташи] дузах аст إِنَّ لَدَيْنَا أَنْكَالًا وَجَحِيمًا ⑫

(*) Музаммил (Чома бар худ печида).

13. Ва таоме гулугир ва азобе дарднок وَطَعَامًا دَا غُصَّةٍ وَعَدَابًا أَلِيمًا ﴿١٣﴾
14. Рӯзе, ки замину кӯххо ба ларза дарояд ва кӯххо [муталошӣ шаванд ва] ҳамчун тӯдаи реги нарм [равон] гарданд يَوْمَ تَرْجُفُ الْأَرْضُ وَالْجِبَالُ وَكَانَتِ الْجِبَالُ كَثِيبًا مَّهِيلًا ﴿١٤﴾
15. Яқинан, Мо Паёмбаре ба сӯи шумо фиристодем, ки бар шумо шохид [ва гувоҳ] аст, ҳамон гуна ки ба сӯи Фиръавн паёмбаре фиристодем إِنَّا أَرْسَلْنَا إِلَيْكُمْ رَسُولًا شَاهِدًا عَلَيْكُمْ كَمَا أَرْسَلْنَا إِلَىٰ فِرْعَوْنَ رَسُولًا ﴿١٥﴾
16. Он гоҳ Фиръавн аз он паёмбар нофармонӣ [ва бо ӯ мухолифат] кард ва Мо ӯро ба сахтӣ мучозот кардем فَعَصَىٰ فِرْعَوْنُ الرَّسُولَ فَأَخَذْنَاهُ أَخْذًا وَبِيلًا ﴿١٦﴾
17. Пас, агар кофир шавед, чи гуна худро [аз азоб] дар амон медоред, [дар] рӯзе, ки кӯдакони пир мекунад? فَكَيْفَ تَتَّقُونَ إِنْ كَفَرْتُمْ يَوْمًا يَجْعَلُ الْوِلْدَانَ شِيبًا ﴿١٧﴾
18. [Дар он рӯз] Осмон шикофта мешавад [ва] ваъдаи ӯ, ҳатман, ба вуқӯъ мепайвандад. إِلَّا السَّمَاءُ مُنْفَطِرٌ بِهِ ۗ كَانَ وَعْدُهُ مَفْعُولًا ﴿١٨﴾
19. Бе гумон, ин [оёт] панд [-у хушдоре] аст, то ҳар ки бихоҳад, ба сӯи Парвардигори худ роҳе дар пеш гирад إِنَّ هُدًىٰ تَذَكُّرًا لِّمَن شَاءَ اتَّخَذَ إِلَىٰ رَبِّهِ سَبِيلًا ﴿١٩﴾
20. [Эй Паёмбар] Яқинан Парвардигорат медонад, ки ту ва гурӯҳе аз онҳо, ки бо ту ҳастанд, наздики ду савуми шаб [аз се ду ҳиссаи шаб] ва [ё] нисф [ё] як савум [сеяк]-и онро ба [намоз] бармехезед. Ва Аллоҳ таоло шабу рӯзро андозагирӣ мекунад. [ӯ] Медонад, ки шумо наметавонед шумориши онро [дақиқ] муҳосиба кунед, пас, шуморо бахшид. Пас, акнун ҳар чи [барои шумо] муяссар бошад, аз Қуръон бихонед. [Аллоҳ таоло] Медонад, ки бархе аз шумо бемор хоҳанд шуд ва гурӯҳе [дигар] барои ба даст овардани фазлу неъмат Аллоҳ таоло дар замин сафар мекунад ва гурӯҳе [низ] дар роҳи Аллоҳ таоло чиҳод мекунад, пас, он чи муяссар ﴿٢٠﴾ إِنَّ رَبَّكَ يَعْلَمُ أَنَّكَ تَقُومُ أَدْنَىٰ مِن ثُلُثِي اللَّيْلِ وَنِصْفَهُ وَثُلُثَهُ وَطَآئِفَةٌ مِّنَ الَّذِينَ مَعَكَ وَاللَّهُ يُقَدِّرُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ عَلِيمٌ أَن لَّنْ نُخْصُوهُ فِتْنًا عَلَىٰكُمْ فَأَقْرَأُوا مَا تَيَسَّرَ مِنَ الْقُرْآنِ عَلِيمٌ أَن سَبَّكُونُ مِنْكُمْ مَّرْضَىٰ وَعَآخِرُونَ يَضْرِبُونَ فِي الْأَرْضِ يَبْتَغُونَ مِن فَضْلِ اللَّهِ وَعَآخِرُونَ يُقْتَلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَأَقْرَأُوا مَا تَيَسَّرَ مِنْهُ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَأَقْرِضُوا اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا وَمَا تُقَدِّمُوا لِأَنفُسِكُمْ مِن خَيْرٍ نَّجِدْهُ عِنْدَ اللَّهِ هُوَ خَيْرًا وَأَعْظَمَ أَجْرًا وَاسْتَغْفِرُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٢٠﴾

бошад, аз он бихонед ва намоз барпо доред
ва закот диҳед ва ба Аллоҳ таоло қарзи наку
диҳед ва [бидонед, ки] он чи аз қорҳои хайр
пешопеш барои худ мефиристед, [онро]
назди Аллоҳ таоло ба беҳтарин ваҷҳ ва
бузургтарин подош хоҳед ёфт ва аз Аллоҳ
таоло омуриши бихоҳед, ки ҳамоно Аллоҳ
таоло омуриандаи меҳрубон аст

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Эй чомабарсаркашида! يَا أَيُّهَا الْمُدَّثِّرُ ١
2. Бархез ва бим дех! فَمُمْ فَأَنْذِرْ ٢
3. Ва Парвардигоратро бузург шумор! وَرَبَّكَ فَكَبِّرْ ٣
4. Ва чомаро покиза бидор! وَتِيَابِكَ فَطَهِّرْ ٤
5. Ва аз палидӣ дурӣ кун! وَالرُّجْزَ فَأَهْجُرْ ٥
6. Барои ин базлу бахшиш макун, ки афзунталабӣ кунӣ وَلَا تَمُنْ تَسْكَئِرْ ٦
7. Ва барои [хушнудии] Парвардигорат шикебо бош وَلِرَبِّكَ فَاصْبِرْ ٧
8. Пас, хангоме ки дар «сур» дамида шавад فَإِذَا نُقِرَ فِي النَّاقُورِ ٨
9. Он рӯз рӯзи саҳт [ва душворе] аст فَذَلِكَ يَوْمٌ عَسِيرٌ ٩
10. Бар кофирон осон нест عَلَى الْكٰفِرِينَ غَيْرٌ يَسِيرٌ ١٠
11. [Эй Паёмбар] Маро бо касе, ки ӯро танҳо [ва бидуни амволу авлод] офаридаам, вогузор ذَرْنِي وَمَنْ خَلَقْتُ وَحِيدًا ١١
12. [Ҳамон касе, ки] моли фаровоне барояш қарор додам وَجَعَلْتُ لَهُ مَالًا مَّمْدُودًا ١٢
13. Ва фарзандоне, ки ҳамеша [дар хидмати ӯ ва] бо ӯ ҳастанд وَبَيْنَ شُهُودًا ١٣
14. Ва ҳамаи васоил [ва имконоти] зиндагиро дар ихтиёраш қарор додам وَمَهَّدْتُ لَهُ تَمْهِيدًا ١٤
15. Боз [ҳам] тамаъ дорад, ки [бар он] биафзоям ثُمَّ يَظْمَعُ أَنْ أَزِيدَ ١٥

(*) Мудассир (Чома дар сар кашида).

16. Ҳаргиз [чунин нахоҳад шуд]! Бе гумон, ӯ нисбат ба оёти Мо душманӣ дорад كَلَّا إِنَّهُ كَانَ لِإِيْتِنَا عَنِيدًا ﴿١٦﴾
17. Ва ба зудӣ ӯро ба машаққату сахтӣ меандозам سَأُرْهِقُهُ صَعُودًا ﴿١٧﴾
18. Зеро ӯ [барои мубориза бо Қуръон] андешид ва муҳосиба кард إِنَّهُ فَكَّرَ وَقَدَّرَ ﴿١٨﴾
19. Пас, марг бар ӯ бод! Чи гуна андоза [ва муҳосиба] кард? فَقُتِلَ كَيْفَ قَدَّرَ ﴿١٩﴾
20. Боз [ҳам] марг бар ӯ бод! Чи гуна андоза [ва муҳосиба] кард? ثُمَّ قُتِلَ كَيْفَ قَدَّرَ ﴿٢٠﴾
21. Сипас назар афканд ثُمَّ نَظَرَ ﴿٢١﴾
22. Он гоҳ чехра дар ҳам кашид ва рӯ турш кард ثُمَّ عَبَسَ وَبَسَرَ ﴿٢٢﴾
23. Сипас [ба ҳақ] пушт намуд ва такаббур варзид ثُمَّ أَدْبَرَ وَأَسْتَكْبَرَ ﴿٢٣﴾
24. Он гоҳ гуфт: «Ин [Қуръон] чизе чуз чодуе, ки [аз дигарон] омӯхта шуда, нест فَقَالَ إِنَّ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ يُؤْتَرُ ﴿٢٤﴾
25. Ва ин [чизе] чуз гуфтори башар нест» إِنَّ هَذَا إِلَّا قَوْلَ الْبَشَرِ ﴿٢٥﴾
26. Ба зудӣ ӯро ба дузах дархоҳам овард سَأُضْلِيهِ سَقَرًا ﴿٢٦﴾
27. Ва ту чи донӣ, ки дузах чи гуна аст? وَمَا أَدْرَاكَ مَا سَقَرُ ﴿٢٧﴾
28. [Оташи сӯзонест, ки] На [чизеро] боқӣ мегузорад ва на [чизеро] раҳо мекунад لَا تُبْقِي وَلَا تَذَرُ ﴿٢٨﴾
29. Пӯстро [дигаргун карда] месӯзонад لَوَاحٍ لِّلْبَشَرِ ﴿٢٩﴾
30. Бар он [оташ] нуздаҳ [фаришта] гуморида шудааст. عَلَيْهَا تِسْعَةَ عَشَرَ ﴿٣٠﴾
31. Мо маъмурони дузахро фақат аз фариштагон қарор додем ва шумори онҳоро танҳо барои озмоиши кофирон муайян кардаем, то ахли китоб яқин кунанд ва касоне, ки имон وَمَا جَعَلْنَا أَصْحَابَ النَّارِ إِلَّا مَلَائِكَةً وَمَا جَعَلْنَا عِدَّتَهُمْ إِلَّا فِتْنَةً لِّلَّذِينَ كَفَرُوا لِيَسْتَيَقِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ وَيَزِدَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا إِيمَانًا وَلَا يَرْتَابَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ وَالْمُؤْمِنُونَ وَلِيَقُولَ الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ وَالْكَافِرُونَ مَاذَا أَرَادَ اللَّهُ بِهَذَا

овардаанд, бар имони худ бияфзоянд ва ахли китоб ва муъминон гирифтори шакку тардид нашаванд ва то касоне, ки дар дилхояшон мараз аст ва [низ] кофирон бигӯянд: «Аллоҳ таоло аз ин масал [ва тавсиф] чи хостааст?». Бад-ин гуна, Аллоҳ таоло ҳар касро бихоҳад, гумроҳ месозад ва ҳар касро бихоҳад, ҳидоят мекунад ва [шумори] лашкариёни Парвардигоратро [касе] чуз ӯ намедонад ва ин чуз панду андарзе барои инсонҳо нест

مَثَلًا كَذَلِكَ يُضِلُّ اللَّهُ مَن يَشَاءُ وَيَهْدِي مَن يَشَاءُ وَمَا يَعْلَمُ
جُنُودَ رَبِّكَ إِلَّا هُوَ وَمَا هِيَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْبَشَرِ ﴿٣١﴾

32. Оре, савганд ба моҳ [ки ҳаргиз чунин нест, ки онон тасаввур мекунанд]

كَلَّا وَالْقَمَرِ ﴿٣٢﴾

33. Ва [савганд ба] шаб хангоме ки пушт кунад

وَاللَّيْلِ إِذَا أَدْبَرَ ﴿٣٣﴾

34. Ва ба субҳ хангоме ки равшан шавад

وَالصُّبْحِ إِذَا أَفْرَرِ ﴿٣٤﴾

35. Ки он [оташи дузах] яке аз [азобҳои] бузург [ва ҳавлноқ] аст

إِنَّهَا لِأَحَدَى الْكُوبِ ﴿٣٥﴾

36. Барои инсон бимдиҳанда аст

نَذِيرًا لِلْبَشَرِ ﴿٣٦﴾

37. Барои касе аз шумо, ки бихоҳад [бо қорҳои нақу] пеш афтад, ё [бо гуноҳ қардан] ақиб бимонад

لِمَن شَاءَ مِنْكُمْ أَنْ يَتَّقَدَّمَ أَوْ يَتَأَخَّرَ ﴿٣٧﴾

38. Ҳар кас дар гарави аъмоли хеш аст

كُلُّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ رَهِينَةٌ ﴿٣٨﴾

39. Магар асҳоби ямин [муъминон]

إِلَّا أَصْحَابَ الْيَمِينِ ﴿٣٩﴾

40. Ки дар боғҳо [-и биҳишт] ҳастанд ва мепурсанд

فِي جَنَّاتٍ يَتَسَاءَلُونَ ﴿٤٠﴾

41. аз гунаҳгорон:

عَنِ الْمَجْرُمِينَ ﴿٤١﴾

42. «Чӣ чиз шуморо ба дузах даровард?

مَا سَلَكَكُمْ فِي سَقَرٍ ﴿٤٢﴾

43. [Дузахиён] Мегӯянд: «Мо аз намозгузoron набудем

قَالُوا لَمْ نَكُ مِنَ الْمُصَلِّينَ ﴿٤٣﴾

44. Ва бенаво[-ён]-ро итъом намекардем

وَلَمْ نَكُ نُطْعِمُ الْمِسْكِينَ ﴿٤٤﴾

45. Ва пайваста ҳамроҳи ёвагӯён [ва аҳли ботил]
ҳамсадо мешудем ﴿٤٥﴾ وَكُنَّا خُوضَ مَعَ الْحَاطِثِينَ
-
46. Ва ҳамвора рӯзи чазоро такзиб мекардем ﴿٤٦﴾ وَكُنَّا نُكَدِّبُ بِيَوْمِ الدِّينِ
-
47. То замоне, ки марг ба суроғамон омад ﴿٤٧﴾ حَتَّىٰ آتَانَا الْيَقِينَ
-
48. Пас, шафоати шафоаткунандагон ба онҳо
суде намебахшад ﴿٤٨﴾ فَمَا تَنْفَعُهُمْ شَفَاعَةُ الشَّفَاعِينَ
-
49. Пас, онҳоро чи шудааст, ки аз панд [-у тазаккур]
рӯй гардондаанд? ﴿٤٩﴾ فَمَا لَهُمْ عَنِ التَّذْكَرَةِ مُعْرِضِينَ
-
50. Гӯй, ки гӯрхароне рамидаанд ﴿٥٠﴾ كَانَتْهُمْ حُمْرٌ مُسْتَنْفِرَةٌ
-
51. Ки аз [муқобили] шер гурехтаанд ﴿٥١﴾ فَرَّتْ مِنْ قَسْوَرَةٍ
-
52. Балки ҳар қадам аз онҳо [таваққуъ дорад ва]
меҳоҳад, ки [ба ӯ] номае кушода [ва ҷудоғона
аз сӯйи Аллоҳ таоло] дода шавад ﴿٥٢﴾ بَلْ يُرِيدُ كُلُّ امْرِيٍّ مِنْهُمْ أَن يُوْتَىٰ صُحُفًا مِّنْشَرَةٍ
-
53. Ҳаргиз, чунин нест [ки онон мепиндоранд]!
Балки онҳо аз [азоби] охират наметарсанд ﴿٥٣﴾ كَلَّا بَلْ لَا يَخَافُونَ الْآخِرَةَ
-
54. На, чунин нест, ки онҳо мегӯянд, он [Қуръон]
як тазаккур ва ёдоварӣ аст ﴿٥٤﴾ كَلَّا إِنَّهُ تَذْكِرَةٌ
-
55. Пас, ҳар касе, ки бихоҳад аз он панд гирад ﴿٥٥﴾ فَمَن شَاءَ ذَكَرْهُ
-
56. Ва ёд намекунад [ва панд намегирад], магар
ин ки Аллоҳ таоло бихоҳад. Ёст, ки сазовори
парво кардан ва омурзидан аст. ﴿٥٦﴾ وَمَا يَذْكُرُونَ إِلَّا أَن يَشَاءَ اللَّهُ هُوَ أَهْلُ التَّقْوَىٰ وَأَهْلُ الْمَعْرِفَةِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Ба рӯзи қиёмат савганд меҳӯрам لَا أَقْسِمُ بِيَوْمِ الْقِيَامَةِ ①
2. Ва ба нафси маломатгар савганд меҳӯрам وَلَا أَقْسِمُ بِاللِّوَامَةِ ②
3. Оё инсон мепиндорад, ки [пас аз марг] ҳаргиз устухонҳояшро чамъ нахоҳем кард? أَيَحْسَبُ الْإِنْسَانُ أَنْ نَجْمَعُ عِظَامَهُ ③
4. Оре, Мо қодирем, ки [ҳагто хутути сари] ангуштонашро яксонун мураттаб кунем. بَلَىٰ قَدِيرِينَ عَلَىٰ أَنْ نُسَوِّيَ بَنَانَهُ ④
5. Балки инсон мецоҳад, ки [озодона ва бидуни тарс аз охират] дар гуноҳу бадкорӣ мудовимат кунад بَلْ يَرِيدُ الْإِنْسَانُ لِيَفْجُرَ أَمَامَهُ ⑤
6. [Аз ин рӯ] Мепурсад: «Рӯзи қиёмат кай хоҳад буд?» يَسْأَلُ أَيَّانَ يَوْمِ الْقِيَامَةِ ⑥
7. Пас, ҳангоме ки чашм хира шавад فَإِذَا بَرِقَ الْبَصَرُ ⑦
8. Ва моҳ тира [ва бе нур] гардад وَحَسَفَ الْقَمَرُ ⑧
9. Ва хуршеду моҳ як чо чамъ шаванд وَجُمِعَ الشَّمْسُ وَالْقَمَرُ ⑨
10. Он рӯз инсон мегӯяд: «Роҳи гурез кучост?» يَقُولُ الْإِنْسَانُ يَوْمَئِذٍ أَيْنَ الْمَفَرُ ⑩
11. Ҳаргиз! Ҳеч гурезгоҳе нест كَلَّا لَا وَزَرَ ⑪
12. Он рӯз қароргоҳ [-и ниҳоне] ба сӯйи Парвардигори туст إِلَىٰ رَبِّكَ يَوْمَئِذٍ الْمُسْتَقَرُّ ⑫
13. Ва дар он рӯз инсонро аз тамоми қорҳое, ки аз пеш ё пас фиристода, огоҳ мекунад يُنَبِّئُ الْإِنْسَانَ يَوْمَئِذٍ بِمَا قَدَّمَ وَأَخَّرَ ⑬
14. Балки инсон ба хубӣ бар хештан огоҳ аст بَلِ الْإِنْسَانُ عَلَىٰ نَفْسِهِ بَصِيرَةٌ ⑭
15. Агарчи [дар дифоъ аз худ] узрхояшро дар миён оварад وَلَوْ أَلْفَىٰ مَعَادِيرَهُ ⑮

16. [Эй паёмбар, ҳангоми нузули Қуръон] забонатро барои [такрор ва хондани] он шитобзада ҳаракат мадеҳ
 لَا تُحَرِّكْ بِهِ لِسَانَكَ لِتَتَّبِعَ بِهِ ۝ (16)
17. Мусалламан, чамъоварӣ ва хондани он бар [ухдаи] Мост
 إِنَّ عَلَيْنَا جَمْعَهُ وَقُرْآنَهُ ۝ (17)
18. Пас, ҳар гоҳ [тавассути Чабраил] онро [бар ту] хондем, аз хондани ӯ пайравӣ кун
 فَإِذَا قَرَأْتَهُ فَاتَّبِعْ قُرْآنَهُ ۝ (18)
19. Сипас баён карданаш бар [ухдаи] Мост
 ثُمَّ إِنَّ عَلَيْنَا نَبَأَهُ ۝ (19)
20. Ҳаргиз чунин нест [ки шумо мушрикони мепиндоред]! Балки дунё [-и зудгузар]-ро дӯст медоред
 كَلَّا بَلْ تُحِبُّونَ الْعَاجِلَةَ ۝ (20)
21. Ва охиратро раҳо мекунад
 وَتَذُرُونَ الْآخِرَةَ ۝ (21)
22. Он рӯз чехраҳое тоза [ва шодоб] аст
 وَجُوهٌ يَوْمَئِذٍ نَّاصِرَةٌ ۝ (22)
23. Ба сӯйи Парвардигораш менигарад
 إِلَىٰ رَبِّهَا نَاطِرَةٌ ۝ (23)
24. Ва дар он рӯз чехраҳое абус [ва дарҳамкашида] аст
 وَوُجُوهٌ يَوْمَئِذٍ بَاسِرَةٌ ۝ (24)
25. Яқин дорад, ки осебе камаршикан ба ӯ мерасад
 تَنْظُرُ أَنْ يُفْعَلَ بِهَا فَاقِرَةٌ ۝ (25)
26. Оре, чун [чон] ба гулугоҳаш бирасад
 كَلَّا إِذَا بَلَغَتِ التَّرَاقِيَ ۝ (26)
27. Ва гуфта шавад: «Чи касест, ки афсун бихонад? [Ва ӯро начот диҳад]»
 وَقِيلَ مَنْ رَاقٍ ۝ (27)
28. Ва яқин кунад, ки замони ҷудой [аз дунё] аст.
 وَظَنَّ أَنَّهُ الْفِرَاقُ ۝ (28)
29. Ва [кор боло гирад ва] сокҳо[-и пояш аз сахтии чон додан] ба ҳам печад.
 وَالتَّقَّتِ السَّاقُ بِالسَّاقِ ۝ (29)
30. Дар он рӯз масири ҳама ба сӯйи Парвардигорат хоҳад буд
 إِلَىٰ رَبِّكَ يَوْمَئِذٍ الْمَسَاقُ ۝ (30)
31. Пас, [мункири меод] на тасдиқ карда ва на намоз гузоридааст
 فَلَا صَدَقَ وَلَا صَلَّى ۝ (31)

32. Балки [Қуръонро] тақзиб кард ва [аз имон] рӯ гардонд وَلَكِنَّ كَذَّبَ وَتَوَلَّى ﴿٣٢﴾
-
33. Сипас хиромон ба сӯйи хонаводааш бозгашт ثُمَّ ذَهَبَ إِلَىٰ أَهْلِهِ يَتَمَطَّى ﴿٣٣﴾
-
34. Вой бар ту! Пас, вой бар ту! أُولَىٰ لَكَ فَأُولَىٰ ﴿٣٤﴾
-
35. Боз ҳам вой бар ту! Пас, вой бар ту! ثُمَّ أُولَىٰ لَكَ فَأُولَىٰ ﴿٣٥﴾
-
36. Оё инсон гумон мекунад, ки [бе ҳадаф ва бидуни ҳисоб ва ҷазо] ба худ раҳо мешавад? أَيَحْسَبُ الْإِنْسَانُ أَنْ يُتْرَكَ سُدًى ﴿٣٦﴾
-
37. Оё [ӯ] нутфае аз мани набуд, ки [дар раҳим] рехта мешавад? أَلَمْ يَكُ نُطْفَةً مِّن مَّنِي يُمْنَىٰ ﴿٣٧﴾
-
38. Он гоҳ ба сурати хуни баста даромад ва [Аллоҳ таоло ӯро] офарид ва дурусту устувор сохт ثُمَّ كَانَ عِلْقَةً فَخَلَقَ فَسَوَّىٰ ﴿٣٨﴾
-
39. Сипас аз ӯ ду завчи нару мода падид овард فَجَعَلَ مِنْهُ الزَّوْجَيْنِ الذَّكَرَ وَالْأُنثَىٰ ﴿٣٩﴾
-
40. Оё [чунин Офаридгоре] кодир нест, ки мурдагонро [дубора] зинда кунад? أَلَيْسَ ذَلِكَ بِقَدِيرٍ عَلَىٰ أَنْ يُحْيِيَ الْمَوْتَىٰ ﴿٤٠﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Яқинан, замони тӯлоние бар инсон гузашт, ки чизе [муҳимму] қобили зикр набуд هَلْ أَتَى عَلَى الْإِنْسَانِ حِينٌ مِّنَ الدَّهْرِ لَمْ يَكُنْ شَيْئًا مَّذْكُورًا ﴿١﴾

---

2. Ба ростӣ, Мо инсонро аз нутфаи мухталит [омехта]-е офаридем, ўро меозмоем. Пас, ўро шунавову бино қарор додем إِنَّا خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ نُّطْفَةٍ أَمْشَاجٍ نَّبْتَلِيهِ فَجَعَلْنَاهُ سَمِيعًا بَصِيرًا ﴿٢﴾

---

3. Ҳамоно Мо роҳро ба ў нишон додем, хоҳ сипосгузор бошад ё носипос إِنَّا هَدَيْنَاهُ السَّبِيلَ إِمَّا شَاكِرًا وَإِمَّا كَفُورًا ﴿٣﴾

---

4. Ба ростӣ, Мо барои кофирон занҷирҳо ва бандҳо ва оташи сӯзон муҳайё қардаем إِنَّا أَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ سَلَاسِلًا وَأَغْلَالًا وَسَعِيرًا ﴿٤﴾

---

5. Бе гумон, накукорон [дар бихишт] аз чоме менӯшанд, ки омехта ба кофур аст إِنَّ الْأَبْرَارَ يَشْرَبُونَ مِنْ كَأْسٍ كَانَ مِزَاجُهَا كَافُورًا ﴿٥﴾

---

6. [Аз] Чашмае, ки бандагони [хоси] Аллоҳ таоло аз он менӯшанд, [ҳар вақту] ҳар ҷо бихоҳанд он [чашма]-ро қорӣ месозанд عَيْنًا يَشْرَبُ بِهَا عِبَادُ اللَّهِ يُفَجِّرُونَهَا تَفْجِيرًا ﴿٦﴾

---

7. [Бандагони накукор] Ба назр вафо мекунанд ва аз рӯзе метарсанд, ки [азобу] шарри он фарогир аст يُوفُونَ بِالنَّذْرِ وَيَخَافُونَ يَوْمًا كَانَ شَرُّهُ مُسْتَطِيرًا ﴿٧﴾

---

8. Ва ғизоро бо ин ки [ниёз ва] дӯст доранд, ба мустаманду ятим ва асир мебахшанд وَيُطْعِمُونَ الطَّعَامَ عَلَى حُبِّهِ مِسْكِينًا وَيَتِيمًا وَأَسِيرًا ﴿٨﴾

---

9. [Ва дар дил меғӯянд] «Мо фақат ба хогири Аллоҳ таоло ба шумо ғизо медиҳем, на аз шумо подоше мецоҳем ва на сипосе إِنَّمَا نُطْعِمُكُمْ لِوَجْهِ اللَّهِ لَا نُرِيدُ مِنْكُمْ جَزَاءً وَلَا شُكْرًا ﴿٩﴾

---

10. Ҳамоно мо аз Парвардигорамон метарсем, [аз азоби] рӯзе, ки туршрӯ ва душвор аст» إِنَّا نَخَافُ مِنْ رَبِّنَا يَوْمًا عَبُوسًا قَمْطَرِيرًا ﴿١٠﴾

---

11. Пас, Аллоҳ таоло ононро аз [сахтӣ ва] шарри он рӯз ниғаҳ дошт ва ба эшон хурраи ва шодмонӣ бахшид فَوَقَّعْنَاهُمُ اللَّهُ شَرَّ ذَلِكَ الْيَوْمِ وَلَقَّعْنَهُمْ نَصْرَةً وَسُرُورًا ﴿١١﴾

12. Ва ба [шукронаи] сабре, ки карданд, бихишт ва [либосҳои] харир [-и бихишти] ба эшон подош дод
- وَجَزَّئُهُمْ بِمَا صَبَرُوا جَنَّةً وَحَرِيرًا ﴿١٢﴾
-
13. Дар он чо бар тахтхо [-и зебо] така кардаанд, на [ҳарорати] офтобе дар он чо мебинед ва на [сӯзи] сармое
- مُتَّكِنِينَ فِيهَا عَلَى الْأَرَائِكِ لَا يَرَوْنَ فِيهَا شَمْسًا وَلَا زَمْهَرِيرًا ﴿١٣﴾
-
14. Ва сояхояш бар онон фуру афтада ва мевахояш [барои чидан] дар дастрас аст
- وَدَانِيَةً عَلَيْهِمْ ظِلُّهَا وَذُلَّتْ قُطُوفُهَا تَدْلِيلًا ﴿١٤﴾
-
15. Ва дар гирдогирди эшон зарфҳои симин [-и ғизо] ва косаҳои булурин [-и нӯшидани] гардонида мешавад
- وَيُطَافُ عَلَيْهِمْ بِبَانِيَةٍ مِّنْ فِضَّةٍ وَأَكْوَابٍ كَانَتْ قَوَارِيرًا ﴿١٥﴾
-
16. [Косаҳои] Булурине аз нукра, ки онҳоро ба андозаи муносиб [лабрез ва] омода кардаанд
- قَوَارِيرًا مِّنْ فِضَّةٍ قَدَّرُوهَا تَقْدِيرًا ﴿١٦﴾
-
17. Ва дар он чо чомхое сероб мешаванд, ки омезааш занчабил аст
- وَيُسْقَوْنَ فِيهَا كَأْسًا كَانَ مِزَاجُهَا زَنْجَبِيلًا ﴿١٧﴾
-
18. [Ин чомҳо аз] Чашмае пур мегардад, ки дар он чо Салсабил номида мешавад
- عَيْنًا فِيهَا تُسَمَّى سَلْسَبِيلًا ﴿١٨﴾
-
19. Ва ҳамвора навчавононе човидона бар гирдашон мечарханд, ки ҳар гоҳ онҳоро бубинӣ, гумон мекуни, ки марвориди пароканда ҳастанд
- وَيَطُوفُ عَلَيْهِمْ وِلْدَانٌ مُّخَلَّدُونَ إِذَا رَأَيْتَهُمْ حَسِبْتَهُمْ لُؤْلُؤًا مَّنثُورًا ﴿١٩﴾
-
20. Ва чун [ба ҳар самте] бингарӣ, он чо неъматӣ бисёр ва фармонравони азиме мебинӣ
- وَإِذَا رَأَيْتَ نَمَّ رَأَيْتَ نَعِيمًا وَمُلَكًا كَبِيرًا ﴿٢٠﴾
-
21. Бар онон [бихиштиён] либосҳои сабзранг аз дебои нозук ва дебои захим [пӯшонида шуда]-аст ва бо дастбандҳои аз нукра ораста шудаанд ва Парвардигорашон шароби пок ба эшон менӯшонанд
- عَلَيْهِمْ ثِيَابٌ سُنْدُسٌ خُضْرٌ وَإِسْتَبْرَقٌ وَحُلُوعٌ أَسَاوِرَ مِنْ فِضَّةٍ وَسَقَنَهُمْ رَبُّهُمْ شَرَابًا طَهُورًا ﴿٢١﴾
-
22. [Ва ба онҳо гуфта мешавад] «Ин [неъматҳо] подоши шумост ва [бидонед, ки] аз саъю кӯшиши шумо қадрдонӣ шудааст»
- إِنَّ هَذَا كَانَ لَكُمْ جَزَاءً وَكَانَ سَعْيَكُمْ مَشْكُورًا ﴿٢٢﴾
-
23. [Эй Паёмбар] Якинан, Мо Куръонро бар ту тадричан нозил кардем
- إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ تَنْزِيلًا ﴿٢٣﴾

24. Пас, бар ҳукми Парвардигорат шикебо бош ва аз ҳеч кадом аз гунаҳгорон ва бединонашон фармон мабар
- فَاصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ وَلَا تُطِعْ مِنْهُمْ آئِمًا أَوْ كَفُورًا ﴿٢٤﴾
-
25. Ва субҳу шом номи Парвардигоратро ёд кун
- وَأذْكَرِ اسْمَ رَبِّكَ بُكْرَةً وَأَصِيلًا ﴿٢٥﴾
-
26. Ва [низ] бахше аз шаб барояш саҷда кун [ва намоз бигузор] ва дар бахши баланде аз шаб [қисмати дарози шаб, ки ҳама дар хобанд] Ёро тасбех гӯй
- وَمِنَ اللَّيْلِ فَاسْجُدْ لَهُ وَسَبِّحْهُ لَيْلًا طَوِيلًا ﴿٢٦﴾
-
27. Бе гумон, инон [кофирон] дунёи зудгузарро дӯст медоранд ва рӯзи сахте [-ро, ки дар пешдоранд] пушти сари худ раҳо мекунад [ва ба он аҳамият намедиханд]
- إِنَّ هَؤُلَاءِ يُجِبُونَ الْعَاجِلَةَ وَيَذُرُونَ وَرَاءَهُمْ يَوْمًا ثَقِيلًا ﴿٢٧﴾
-
28. Мо онҳоро офаридем ва пайванди вучудашонро муҳкам кардем ва ҳар замон, ки бихоҳем, ҷойи ононро ба [гурӯҳи дигаре] монандашон медиҳем
- نَحْنُ خَلَقْنَاهُمْ وَشَدَدْنَا أَسْرَهُمْ وَإِذَا شِئْنَا بَدَلْنَا أُمَّتَهُمْ تُبْدِيلًا ﴿٢٨﴾
-
29. Бе гумон, ин ёдоварӣ [ва панд] аст, пас, ҳар кас, ки бихоҳад, роҳе ба сӯйи Парвардигораш баргузинад
- إِنَّ هُدْيَهُ تَذَكُّرٌ فَمَنْ شَاءَ اتَّخَذَ إِلَىٰ رَبِّهِ سَبِيلًا ﴿٢٩﴾
-
30. Ва шумо чизеро намехоҳед, магар ин ки Аллоҳ таоло бихоҳад. Бе гумон, Аллоҳ таоло донои ҳақим аст
- وَمَا تَشَاءُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿٣٠﴾
-
31. Ҳар касро, ки бихоҳад, дар раҳмати худ ворид мекунад ва барои ситамгорон азоби дардноке омода кардааст
- يُدْخِلُ مَنْ يَشَاءُ فِي رَحْمَتِهِ وَالظَّالِمِينَ أَعَدَّ لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿٣١﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Савганд ба фариштагоне, ки паёпай фиристода мешаванд وَأَلْمُرْسَلَاتِ عُرْفًا ①
2. Ҳамчун тундбод мераванд فَأَلْعَصْفَاتِ عَصْفًا ②
3. Ва савганд ба фариштагоне, ки [абрхоро] пароканда мекунад وَالنَّشِيرَاتِ فَشْرًا ③
4. Ва савганд ба фариштагоне, ки чудокунандаи [ҳақ аз ботил] ҳастанд فَأَلْفَرَقَاتِ فَرَقًا ④
5. Ва савганд ба фариштагоне, ки ваҳй [-и илоҳӣ]-ро [ба паёмбарон] илко мекунад فَأَلْمُلْقَيْتِ ذِكْرًا ⑤
6. Барои итмоми хуччат, барои бим ва хушдор عَذْرًا أَوْ تَذْرًا ⑥
7. Бе гумон, он чи ба шумо ваъда дода мешавад, воқеъ хоҳад шуд إِنَّمَا تُوعَدُونَ لَوَقِعٌ ⑦
8. Пас, он гоҳ ки ситорагон тира [ва маҳв] шавад فَإِذَا التَّجُومُ طُمِسَتْ ⑧
9. Ва он гоҳ ки осмон шикофта шавад وَإِذَا السَّمَاءُ فُرِجَتْ ⑨
10. Ва он гоҳ ки кӯхҳо [аз ҷо канда ва] пароканда шавад وَإِذَا الْجِبَالُ نُسِفَتْ ⑩
11. Ва он гоҳ ки барои паёмбарон [чихати гувоҳӣ додан дар мавриди умматҳо] вақт таъйин шавад وَإِذَا الرُّسُلُ أُقِنَّتْ ⑪
12. Ин [амр] барои чи рӯзе ба таъхир афтадааст? لَأَيِّ يَوْمٍ أُجِّلَتْ ⑫
13. Барои рӯзи чудой [ва доварӣ] لَيَوْمِ الْفَصْلِ ⑬
14. Ва ту чи донӣ, ки рӯзи чудой [ва доварӣ] чист? وَمَا أَدْرَاكَ مَا يَوْمِ الْفَصْلِ ⑭
15. Дар он рӯз [қиёмат] вой бар такзибкунандагон! وَيَلَّ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ⑮

(*) Мурсалот (Бодҳо).

16. Оё мо пешиниён[-и мучрим]-ро нобуд накардем? ﴿١٦﴾
أَلَمْ نُهْلِكِ الْأَوَّلِينَ
17. Сипас дигаронро дар пайи онҳо хоҳем овард ﴿١٧﴾
ثُمَّ نُنْبِغُهُمُ الْآخِرِينَ
18. Ин чунин бо гунахгорон рафтор мекунем ﴿١٨﴾
كَذَلِكَ نَفْعَلُ بِالْمُجْرِمِينَ
19. Дар он рӯз вой бар такзибкунандагон! ﴿١٩﴾
وَيُلْ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ
20. Оё шуморо аз обе паст [-у ночиз] наофаридем? ﴿٢٠﴾
أَلَمْ نُخْلُقْكُمْ مِّنْ مَّاءٍ مَّهِينٍ
21. Ки сипас онро дар қароргоҳе махфуз [рахим] қарор додем ﴿٢١﴾
فَجَعَلْنَاهُ فِي قَرَارٍ مَّكِينٍ
22. То замоне муайян ﴿٢٢﴾
إِلَىٰ قَدَرٍ مَّعْلُومٍ
23. Пас, мо [бар ин қор] тавоно будем ва чи неқ тавоно [ва қудратманд] ҳастем ﴿٢٣﴾
فَقَدَرْنَا فَنِعْمَ الْقَادِرُونَ
24. Дар он рӯз вой бар такзибкунандагон! ﴿٢٤﴾
وَيُلْ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ
25. Оё заминро чойгоҳи [таҷаммуи мардум] қарор надодем? ﴿٢٥﴾
أَلَمْ نَجْعَلِ الْأَرْضَ كِفَاتًا
26. Ҳам дар ҳоли ҳаёт ва ҳам маргашон? ﴿٢٦﴾
أَحْيَاءَ وَأَمْوَاتًا
27. Ва дар он кӯҳҳои бисёр баланд [ва устувор] қарор додем ва обе ширин [ва гуворо] ба шумо нӯшонидем ﴿٢٧﴾
وَجَعَلْنَا فِيهَا رَوَاسِيًّا سَلِيخَاتٍ وَأَسْقَيْنَكُم مَّاءً فُرَاتًا
28. Дар он рӯз вой бар такзибкунандагон! ﴿٢٨﴾
وَيُلْ يَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ
29. [Ба онҳо гуфта мешавад] «Ба сӯйи ҳамон чизе биравед, ки пайваста такзибаш мекардед. ﴿٢٩﴾
أَنْظِلُّوهُ إِلَىٰ مَا كُنْتُمْ بِهِ تُكَذِّبُونَ
30. Биравед ба сӯйи сояи [дудҳои оташи] сешоха ﴿٣٠﴾
أَنْظِلُّوهُ إِلَىٰ ظِلِّ ذِي تِلْكَ شُعَبٍ
31. На сояфкан [ва хунук] аст ва на аз [гармии] шуълаҳои оташ ҷилавгирӣ мекунад ﴿٣١﴾
لَا ظَلِيلٍ وَلَا يُغْنِي مِنَ الْهَبِّ
32. Ҳамон он [дузах] шарораҳое чун коҳе [баланд] меафканад. ﴿٣٢﴾
إِنَّهَا تَرْمِي بِشَرَرٍ كَالْقَصْرِ
33. Гӯй, ки он [шарораҳо] шутурони зардранг ҳастанд ﴿٣٣﴾
كَأَنَّهُ جِمَلَتٌ صُفْرٌ

34. Дар он рӯз вой бар такзибкунандагон! وَيَلُّ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿٣٤﴾
35. Ин [хамон] рӯзест, ки сухан намегӯянд هَذَا يَوْمٌ لَا يَنْطِقُونَ ﴿٣٥﴾
36. Ва ба онҳо ичозат дода намешавад, то узрҳои кунанд وَلَا يُؤْذَنُ لَهُمْ فَيَعْتَذِرُونَ ﴿٣٦﴾
37. Дар он рӯз, вой бар такзибкунандагон! وَيَلُّ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿٣٧﴾
38. Ин [хамон] рӯзи ҷудой [ва доварӣ] аст, ки шумо ва гузаштагонро гирд овардаем هَذَا يَوْمُ الْفَصْلِ جَمَعْنَاكُمْ وَالْأُولَىٰ ﴿٣٨﴾
39. Пас, агар [хила ва] найранге доред, онро дар ҳаққи ман ба кор гиред فَإِنْ كَانَ لَكُمْ كَيْدٌ فَكِيدُوا ﴿٣٩﴾
40. Дар он рӯз вой бар такзибкунандагон! وَيَلُّ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٠﴾
41. Ба ростӣ, ки [дар он рӯз] парҳезкорон дар соя ва [канори] чашмаҳо қарор доранд إِنَّ الْأَمْتَقِينَ فِي ظِلِّ وَعُيُونٍ ﴿٤١﴾
42. Ва меваҳои, ки майл дошта бошанд وَفَوَاكِهَ مِمَّا يَشْتَهُونَ ﴿٤٢﴾
43. [Ба онҳо гуфта мешавад] «Ба подоши он чи мекардед, гуворо бихӯред ва биёшомед» كُلُوا وَاشْرَبُوا هَنِيئًا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٤٣﴾
44. Мо ин гуна накукоронро подош медиҳем» إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿٤٤﴾
45. Дар он рӯз вой бар такзибкунандагон! وَيَلُّ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٥﴾
46. «[Эй кофирон, дар ин дунё] андаке бихӯред ва баҳра гиред, зеро шумо гунаҳгоред» كُلُوا وَتَمَتَّعُوا قَلِيلًا إِنَّكُمْ مُّجْرِمُونَ ﴿٤٦﴾
47. Дар он рӯз вой бар такзибкунандагон! وَيَلُّ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٧﴾
48. Ва ҳангоме ки ба онҳо гуфта шавад: «[Намоз бигузored ва] рукуъ кунед, [намоз намегузоранд ва] рукуъ намекунанд وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ ارْكَعُوا لَا يَرْكَعُونَ ﴿٤٨﴾
49. Дар он рӯз вой бар такзибкунандагон! وَيَلُّ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٩﴾
50. [Агар мардум ба ин Қуръон имон намеоваранд] Пас, баъд аз он ба қадом сухан имон меоваранд? فَبِأَيِّ حَدِيثٍ بَعْدَهُ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٠﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. [Кофирон] Дар бораи чи чиз аз якдигар суол мекунанд? عَمَّ يَتَسَاءَلُونَ ﴿١﴾
2. Аз хабаре бузург عَنِ النَّبَأِ الْعَظِيمِ ﴿٢﴾
3. Ҳамон [xabаре] ки онҳо дар он ихтилоф доранд الَّذِي هُمْ فِيهِ مُخْتَلِفُونَ ﴿٣﴾
4. Чунин нест [ки онҳо меандешанд] ба зудӣ хоҳанд донист كَلَّا سَيَعْلَمُونَ ﴿٤﴾
5. Боз ҳам чунин нест; ба зудӣ хоҳанд донист ثُمَّ كَلَّا سَيَعْلَمُونَ ﴿٥﴾
6. Оё заминро бистаре [барои осоиши шумо] қарор надодем? أَلَمْ نَجْعَلِ الْأَرْضَ مِهْدًا ﴿٦﴾
7. Ва кӯххоро меҳхо [-и он] қарор надодем? وَالْجِبَالَ أَوْتَادًا ﴿٧﴾
8. Ва шуморо чуфт [наруи мода] офаридем. وَخَلَقْنَاكُمْ أَزْوَاجًا ﴿٨﴾
9. Ва хоби шуморо [мояи] оромишатон қарор додем وَجَعَلْنَا نَوْمَكُمْ سُبَاتًا ﴿٩﴾
10. Ва шабро пӯшише [бароятон] қарор додем وَجَعَلْنَا اللَّيْلَ لِبَاسًا ﴿١٠﴾
11. Ва рӯзро [василаи] зиндагӣ ва [қасби маош] қарор додем وَجَعَلْنَا النَّهَارَ مَعَاشًا ﴿١١﴾
12. Ва бар фарози шумо ҳафт [осмон] муҳкам бино қардем وَبَنَيْنَا فَوْقَكُمْ سَبْعًا سُدَدًا ﴿١٢﴾
13. Ва [хуршедро] чароғе дурахшон офаридем وَجَعَلْنَا سِرَاجًا وَهَّاجًا ﴿١٣﴾
14. Ва аз абрҳои боронзо обе фаровон фуру фиристодем وَأَنْزَلْنَا مِنَ الْمُعْصِرَاتِ مَاءً ثَمَرًا ﴿١٤﴾
15. То бад-он дона ва гиёҳ бисёр бирӯёнем لِنُخْرِجَ بِهِ حَبًّا وَنَبَاتًا ﴿١٥﴾

(*) Наба (Хабар).

16. Ва боғҳое пурдарахт [бо он парвариш диҳем] وَجَدْتِ الْفَأْفَاءَ ﴿١٦﴾
17. Бе гумон, рӯзи доварӣ ваъдагоҳ [-и Мо бо шумо] аст إِنَّ يَوْمَ الْفُضْلِ كَانَ مِيقَاتِنَا ﴿١٧﴾
18. Рӯзе, ки дар «сур» дамида мешавад ва шумо гурӯҳ-гурӯҳ [ба махшар] меоед يَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ فَتَأْتُونَ أَفْوَاجًا ﴿١٨﴾
19. Ва осмон кушуда мешавад ва ба сурати дарҳои мутааддид дармеояд وَفُتِحَتِ السَّمَاءُ فَكَانَتْ أَبْوَابًا ﴿١٩﴾
20. Ва кӯҳҳо ба ҳаракат дармеояд ва ба сурати саробе мешавад وَسُيِّرَتِ الْجِبَالُ فَكَانَتْ سَرَابًا ﴿٢٠﴾
21. Ва бе гумон, чаҳаннам камингоҳест إِنَّ جَهَنَّمَ كَانَتْ مِرْصَادًا ﴿٢١﴾
22. Ва маҳалли бозгаште барои тугёнгарон لِلظَّالِمِينَ مَبَآئِبًا ﴿٢٢﴾
23. Муддати замоне дароз дар он чо бимонанд لِيَشِيبَ فِيهَا أَحْقَابًا ﴿٢٣﴾
24. Дар он чо [чизи] хунуке намечашанд ва на ошомиданӣ [-и гуворое хоҳанд дошт] لَا يَذُوقُونَ فِيهَا بَرْدًا وَلَا شَرَابًا ﴿٢٤﴾
25. Чуз обе сӯзон ва [моеъе, ки] чирку хун [аст] إِلَّا حَمِيمًا وَعَسَاقًا ﴿٢٥﴾
26. [Ин] Кайфаре аст муносиб ва дархӯр [-и аъмолашон] جَزَاءً وَفَاءًا ﴿٢٦﴾
27. Чаро ки онҳо ҳеч умеде ба [рӯзи] ҳисоб надоштанд إِنَّهُمْ كَانُوا لَا يَرْجُونَ حِسَابًا ﴿٢٧﴾
28. Ва оғти Моро ба шиддат такзиб карданд وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا كِذَابًا ﴿٢٨﴾
29. Ва Мо ҳама чизро [дар Лавҳи маҳфуз] шуморишу сабт кардаем وَكُلُّ شَيْءٍ أَحْصَيْنَاهُ كِتَابًا ﴿٢٩﴾
30. Пас, [кайфари аъмоли худро] бичашед, ки чизе чуз азоб бар шумо намеафзоем فَذُوقُوا فَلَنْ نَزِيدَكُمْ إِلَّا عَذَابًا ﴿٣٠﴾
31. Бе гумон, барои парҳезкорон комёбӣ [-и бузурге] аст إِنَّ لِلْمُتَّقِينَ مَفَازًا ﴿٣١﴾
32. Боғҳои [мева] ва тоқзорҳо حَدَائِقَ وَأَعْنَابًا ﴿٣٢﴾

33. Ва хуроне чавон ва ҳамсиннусол وَكُوَاعِبِ أَتْرَابًا ﴿٣٣﴾
-
34. Ва чомҳое лабрез ва паёпай [аз шароби покизаи биҳишт] وَكَأْسًا دِهَاقًا ﴿٣٤﴾
-
35. Дар он чо на сухани беҳудае мешунаванд ва на дурӯге لَا يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا وَلَا كِدْبًا ﴿٣٥﴾
-
36. [Ин] Подош аз чониби Парвардигори туст ва атое аз рӯи ҳисоб جَزَاءً مِّن رَّبِّكَ عَطَاءً حِسَابًا ﴿٣٦﴾
-
37. [Ҳамон] Парвардигори осмонхо ва замин ва он чи дар миёни онҳост; [ҳамон Аллоҳи] Раҳмон [ки] ҳеч кас [дар он рӯз] ёрои сухан гуфтан бо ўро надорад رَبِّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا الرَّحْمَنُ لَا يَمْلِكُونَ مِنْهُ خِطَابًا ﴿٣٧﴾
-
38. Рӯзе, ки Рух [Ҷабраил] ва фариштагон ба саф биистанд, ҳеч кас сухан нагӯяд, чуз касе, ки Аллоҳи раҳмон ба ӯ иҷозат дода бошад ва [ӯ] сухани дуруст [ва савоб] гӯяд يَوْمَ يَقُومُ الرُّوحُ وَالْمَلَائِكَةُ صَفًّا لَا يَتَكَلَّمُونَ إِلَّا مَنْ أَذِنَ لَهُ الرَّحْمَنُ وَقَالَ صَوَابًا ﴿٣٨﴾
-
39. Он [рӯз] рӯзи ҳақ аст; пас, ҳар ки хоҳад, роҳи бозгаште ба сӯи Парвардигори худ бичӯяд ذَٰلِكَ الْيَوْمُ الْحَقُّ فَمَنْ شَاءَ اتَّخَذْ إِلَىٰ رَبِّهِ مَآبًا ﴿٣٩﴾
-
40. Ба ростӣ, Мо шуморо аз азобе наздик бим додем: рӯзе, ки инсон он чиро аз қабл бо дастҳои худ фиристодааст, мебинад ва кофир мегӯяд: «Эй кош, ман хок будам [ва барои ҳисоб барангехта намешудам!]

إِنَّا أَنْذَرْتَكُمْ عَذَابًا قَرِيبًا يَوْمَ يَنْظُرُ الْمَرْءُ مَا قَدَّمَتْ يَدَاهُ
وَيَقُولُ الْكَافِرُ يَلْبِئْتَنِي كُنْتُ تُرَابًا ﴿٤٠﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Савганд ба фариштагоне, ки чон [-и кофирон]-ро ба шиддат берун мекашанд وَالنَّازِعَاتِ غَرْقًا ٥
2. Ва савганд ба фариштагоне, ки чон [-и муъминон]-ро ба нармӣ ва осонӣ мегиранд وَالنَّاسِطَاتِ نَسْطًا ٦
3. Ва савганд ба фариштагоне, ки [ба амри Аллоҳ таоло аз осмон ба сӯйи замин] шиноваранд وَالسَّابِقَاتِ سَبَّحًا ٧
4. Ва савганд ба фариштагоне, ки [дар ичрои авомири илоҳӣ] бар якдигар сабқат мегиранд فَالسَّابِقَاتِ سَبَقًا ٨
5. Ва савганд ба фариштагоне [ки ба амри илоҳӣ] корхоро тадбир мекунанд فَالْمُدَبِّرَاتِ أَمْرًا ٩
6. Рӯзе, ки [пас аз аввалин дамидан дар сур] замин [ва кӯҳҳо ва ҳама чиз] ба ларза дарояд يَوْمَ تَرْجُفُ الرَّاجِفَةُ ١٠
7. [Ва] Дар пайи он [дамидани дувуми ҳашр] биёяд تَتَّبِعُهَا الرَّادِفَةُ ١١
8. Дар он рӯз дилҳое сахт музтариб [ва тарсон] аст فَلَوْبُ يَوْمَئِذٍ وَاجِفَةٌ ١٢
9. Ва чашмҳои онон [аз тарсу шармсорӣ] фуру афтадааст أَبْصَرُهَا خَشِيعَةٌ ١٣
10. [Қофирон дар дунё] Меғӯянд: «Оё мо [пас аз марг дубора] ба холи аввали худ бозгардонда мешавем? يَقُولُونَ أَءِنَّا لَمَرُدُّوْنَ فِي الْحَافِرَةِ ١٤
11. Оё хангоме ки устухонҳои пӯсида шудем [ва ба хок табдил гаштем, боз ҳам зинда мешавем]?» أَءِذَا كُنَّا عِظْمًا تَخْرَجُ ١٥
12. Гуянд: «[Агар чунин ваъдае дуруст бошад] он гоҳ он бозгаште зиёнбор аст» قَالُوا تِلْكَ إِذًا كَرَّةٌ خَاسِرَةٌ ١٦
13. Пас он [бозгашт] танҳо бо як бонги боҳайбат аст فَإِنَّمَا هِيَ زَجْرَةٌ وَاحِدَةٌ ١٧

(*) Нозийот (Фариштагони гирандаи чон).

14. Ва ногаҳон ҳамагӣ бар арсаи замин [-и маҳшар] зоҳир] мешаванд ﴿فَإِذَا هُمْ بِالسَّاهِرَةِ﴾
15. [Эй Паёмбар] Оё достони Мӯсо ба ту расидааст? ﴿هَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ مُوسَى﴾
16. Он гоҳ ки Парвардигораш ўро дар сарзамини муқаддаси «Туво» нидо дод [ва фармуд] ﴿إِذْ نَادَاهُ رَبُّهُ بِالْوَادِ الْمُقَدَّسِ طُوًى﴾
17. «Ба сӯи Фиръавн бирав, ки ў тугён кардааст ﴿أَذْهَبَ إِلَى فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَى﴾
18. Ва ба ў бигӯ: «Оё мехоҳӣ [аз куфру гуноҳ] пок шавӣ? ﴿فَقُلْ هَلْ لَكَ إِلَهٌ إِلَّا أَنْ تَرْكَبَهُ﴾
19. Ва ман туро ба сӯи Парвардигорат хидоят кунам, то [аз Ў] битарсӣ [ва фармонбардор шавӣ]? ﴿وَأَهْدِيكَ إِلَى رَبِّكَ فَتَخْشَى﴾
20. Пас, [Мусо] муъчизаи бузургро ба ў нишон дод ﴿فَأَرْسَلْنَا إِلَيْهِ الْكُتُبَ﴾
21. Аммо ў тақзибу саркашӣ кард ﴿فَكَذَّبَ وَعَصَى﴾
22. Сипас пушт кард ва ба кӯшишу талош [алайҳи ў] пардохт ﴿ثُمَّ أَدْبَرَ يَسْعَى﴾
23. Пас, [қавмашро] чамъ карду нидо дод ﴿فَحَشَرَ فَنَادَى﴾
24. Ва гуфт: «Ман Парвардигори бартари шумо ҳастам» ﴿فَقَالَ أَنَا رَبُّكُمُ الْأَعْلَى﴾
25. Пас, Аллоҳ таоло ўро ба азоби охират ва дунё гирифт кард ﴿فَأَخَذَهُ اللَّهُ نَكَالَ الْأَخْرَةِ وَالْأُولَى﴾
26. Бе гумон, дар ин [воқеа] барои ҳар кас, ки [аз Аллоҳ таоло] метарсад, ибрате ҳаст ﴿إِنَّ فِي ذَلِكَ لَعِبْرَةً لِمَن يَخْشَى﴾
27. Оё офариниши шумо [баъд аз марг] сахттар аст ё осмоне, ки [Аллоҳ таоло] онро бино кард? ﴿ءَأَنْتُمْ أَشَدُّ خَلْقًا أَمْ السَّمَاءُ بَنَاهَا﴾
28. Сақфи онро барафрошту ба он шаклу назм дод ﴿رَفَعَ سَمَكَهَا فَسَوَّيْنَاهَا﴾
29. Ва шабашро торик ва рӯзаширо равшан гардонид ﴿وَأَغْطَشَ لَيْلَهَا وَأَخْرَجَ ضُحَاهَا﴾
30. Ва заминро баъд аз он густаронид ﴿وَالْأَرْضَ بَعْدَ ذَلِكَ دَحَاهَا﴾
31. Ва аз он об [чашмаҳо ва чоҳҳо ва] чарогоҳашро берун овард ﴿أَخْرَجَ مِنْهَا مَاءَهَا وَمَرْعَاهَا﴾

32. Ва кӯххоро муҳкам ва устувор [бар рӯйи замин] қарор дод وَالْحِبَالُ أَرْسَلَهَا ﴿٣٢﴾
-
33. [Ҳамаи инҳо] барои баҳрагирии шумо ва чаҳорпоёнатон аст مَتَّعَا لَكُمْ وَلَا نَعْمَكُمْ ﴿٣٣﴾
-
34. Пас, хангоме ки [он] ҳодисаи бузург [-и қиёмат] фаро расад فَإِذَا جَاءَتِ الطَّامَةُ الْكُبْرَىٰ ﴿٣٤﴾
-
35. Дар он рӯз инсон [тамоми аъмолу] талошҳои худро ба ёд меоварад يَوْمَ يَتَذَكَّرُ الْإِنْسَانُ مَا سَعَىٰ ﴿٣٥﴾
-
36. Ва чаҳаннам барои ҳар бинандае ошқор мешавад وَبُرِرَتِ الْجَحِيمِ لِمَن يَرَىٰ ﴿٣٦﴾
-
37. Пас, он кас, ки тугён [ва саркашӣ] қарда бошад فَأَمَّا مَنْ طَغَىٰ ﴿٣٧﴾
-
38. Ва зиндагии дунёро [бар охираат] тарҷех дода бошад وَعَاثَرَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا ﴿٣٨﴾
-
39. Бе тардид, чаҳаннам ҷойгоҳи ӯст فَإِنَّ الْجَحِيمَ هِيَ الْمَأْوَىٰ ﴿٣٩﴾
-
40. Ва аммо касе, ки аз истодан дар ҳузурӣ Парвардигораш бимнок буда ва нафсро аз ҳаво [ва ҳавас] боздошта бошад وَأَمَّا مَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ وَنَعَى الْتَقْوَىٰ ﴿٤٠﴾
-
41. Ҳатман, биҳишт ҷойгоҳи ӯст فَإِنَّ الْجَنَّةَ هِيَ الْمَأْوَىٰ ﴿٤١﴾
-
42. [Эй Паёмбар] Дар бораи қиёмат аз ту мепурсанд, ки дар чи замоне воқеъ мешавад? يَسْأَلُونَكَ عَنِ السَّاعَةِ أَيَّانَ مُرْسَلُهَا ﴿٤٢﴾
-
43. Туро бо ёдоварии ин суҳан чи қор аст? فِيمَ أَنْتَ مِنْ ذِكْرُهَا ﴿٤٣﴾
-
44. [Саранҷом ва] Мунтаҳои [илми] он назди Парвардигори туст إِلَىٰ رَبِّكَ مُنْتَهَىٰ ﴿٤٤﴾
-
45. Ту, ҳатман, бимдихандаи қасоне ҳастӣ, ки аз он метарсанд إِنَّمَا أَنْتَ مُنذِرٌ مِّنْ يَّحْشِلُهَا ﴿٤٥﴾
-
46. Рӯзе, ки [кофирон қиёматро] бубинанд, [чунин эҳсос мекунанд, ки] гӯӣ [дар дунё] ҷуз як шомғоҳ ё бомдод ба сар набурдаанд كَانْتُمْ يَوْمَ يَرَوْنَهَا لَمْ يَلْبَسُوا إِلَّا عَشِيَّةً أَوْ ضُحَاهَا ﴿٤٦﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. [Паёмбар] чеҳра дар ҳам кашид ва рӯй баргардонд عَبَسَ وَتَوَلَّى ①
2. Аз ин ки он нобино [Абдуллоҳ ибни Умми Мактум] наздаш омад أَنْ جَاءَهُ الْأَعْمَى ②
3. Ва [эй Паёмбар] ту чи медонӣ? Чи басо ӯ [аз гуноҳонаш] пок шавад وَمَا يُدْرِيكَ لَعَلَّهُ يَزَّكَّى ③
4. Ё панд гирад ва ин панд ба судаш бошад أَوْ يَذَّكَّرُ فَتَنْفَعَهُ الذِّكْرَى ④
5. Аммо он ки [аз имон] бениёзӣ меварзад أَمَّا مَنْ أَسْتَعْتَى ⑤
6. Пас, ту ба ӯ рӯ меоварӣ فَأَنْتَ لَهُ تَصَدَّى ⑥
7. Дар ҳоле ки агар ӯ худро [аз куфр] пок насозад, эроде бар ту нест وَمَا عَلَيْكَ أَلَّا يَزَّكَّى ⑦
8. Аммо касе, ки шитобон ба суроғи ту меояд وَأَمَّا مَنْ جَاءَكَ يَسْعَى ⑧
9. Ва [аз Аллоҳ таоло] метарсад وَهُوَ يَخْشَى ⑨
10. Пас, ту аз ӯ ғофил мешавӣ [ва ба дигарон мепардозӣ] فَأَنْتَ عَنْهُ تَلَهَّى ⑩
11. Ҳаргиз чунин нест; бе гумон, ин [оёт барои] тазақкур ва ёдоварӣ аст كَلَّا إِنَّهَا تَذْكِرَةٌ ⑪
12. Пас, ҳар ки бихоҳад, аз он панд гирад فَمَنْ شَاءَ ذَكَرْهُ ⑫
13. Дар саҳифаҳои арҷманде [сабт] аст فِي صُحُفٍ مُّكَرَّمَةٍ ⑬
14. [Дар чойгоҳе] Баландпоя ва покиза [аз палидӣ] مَّرْفُوعَةٍ مُّطَهَّرَةٍ ⑭
15. Дар дасти сафирон [-и ваҳй] аст بِأَيْدِي سَفَرَةٍ ⑮

(*) Абаса (Рӯй турш кард) .

16. [Ки] бузургвору накукоранд كِرَامٍ بَرَرَةٍ ﴿١٦﴾
17. Марг бар инсон [-и кофир, ки] чи кадар носипос аст! فَتِيلَ الْإِنْسَانِ مَا أَكْفَرُهُ ﴿١٧﴾
18. [Аллох таоло] Ёро аз чи чиз офаридааст? مِنْ أَيِّ شَيْءٍ خَلَقَهُ ﴿١٨﴾
19. Ёро аз нутфа [-и ночизе] офарид ва сипас мавзунаш сохт مِنْ نُطْفَةٍ خَلَقَهُ فَقَدَرُهُ ﴿١٩﴾
20. Он гоҳ рохро барояш осон намуд ثُمَّ السَّبِيلَ يَسَّرَهُ ﴿٢٠﴾
21. Он гоҳ [пас аз поёни умр] ўро миронд ва дар қабр [пинҳон] намуд ثُمَّ أَمَاتَهُ فَأَقْبَرَهُ ﴿٢١﴾
22. Сипас ҳар гоҳ бихоҳад, ўро [зинда мекунад ва] бармеангезад ثُمَّ إِذَا شَاءَ أَنشَرَهُ ﴿٢٢﴾
23. Ҳаргиз чунин нест [ки ў мепиндорад]. Ё ханўз он чиро, ки [Аллох таоло] фармон дода, ба чой наовардааст كَلَّا لَمَّا يُفِضُ مَا أَمَرَهُ ﴿٢٣﴾
24. Пас, инсон бояд ба ғизои хеш [ва офариниши он] бингарад فَلْيَنْظُرِ الْإِنْسَانُ إِلَى طَعَامِهِ ﴿٢٤﴾
25. Мо оби фаровон [аз осмон] фуру рехтем أَنَّا صَبَبْنَا الْمَاءَ صَبًّا ﴿٢٥﴾
26. Сипас замиро аз ҳам шикофтем ثُمَّ شَقَقْنَا الْأَرْضَ شَقًّا ﴿٢٦﴾
27. Он гоҳ дар он дона [-ҳои фаровон] рўёнидем فَأَنْبَتْنَا فِيهَا حَبًّا ﴿٢٧﴾
28. Ва ангуру сабзӣ [хўрокии бисёр] وَعِنَبًا وَقَضْبًا ﴿٢٨﴾
29. Ва зайтуну нахл وَزَيْتُونًا وَنَخْلًا ﴿٢٩﴾
30. Ва боғҳое [анбух ва] пурдарахт وَحَدَائِقَ غُلْبًا ﴿٣٠﴾
31. Ва [анвои] мева ва алаф [падид овардем] وَفَكَهَةً وَأَبًّا ﴿٣١﴾
32. [Ҳамаи инҳо] Барои баҳрагирии шумо ва чаҳорпоёнатон аст مَتَاعًا لَكُمْ وَلِأَنْعَامِكُمْ ﴿٣٢﴾

33. Пас, хангоме ки [он] садои бохайбати [-и қиёмат] фаро расад فَإِذَا جَاءَتِ الصَّاحَّةُ ﴿٣٣﴾
-
34. Рӯзе, ки инсон аз бародараш мегурезад يَوْمَ يَفِرُّ الْمَرْءُ مِنْ أَخِيهِ ﴿٣٤﴾
-
35. Ва аз модараш ва аз падараш وَأُمِّهِ وَأَبِيهِ ﴿٣٥﴾
-
36. Ва аз занаш ва писаронаш [низ мегурезад] وَصَلْبَتَيْهِ وَوَيْبِيهِ ﴿٣٦﴾
-
37. Дар он рӯз ҳар касро қорест, ки ӯро ба худ машғул медорад لِكُلِّ أَمْرٍ مِّنْهُمْ يَوْمَئِذٍ شَأْنٌ يُغْنِيهِ ﴿٣٧﴾
-
38. Чехраҳое дар он рӯз қушода ва равшан аст وُجُوهُهُ يَوْمَئِذٍ مُّسْفِرَةٌ ﴿٣٨﴾
-
39. [Ба хотири неъмату раҳмати Аллоҳ таоло] хандону шод аст صَاحِكَةٌ مُّسْتَبْشِرَةٌ ﴿٣٩﴾
-
40. Ва чехраҳое дар он рӯз ғуборолуд аст وُجُوهُهُ يَوْمَئِذٍ عَلَيَّهَا غَبَرَةٌ ﴿٤٠﴾
-
41. Сиёҳӣ [ва торикӣ] онҳоро пӯшонидааст تَرَاهُفُّهَا قَتَرَةٌ ﴿٤١﴾
-
42. Инон ҳамон кофирони бадқирдоранд أُولَئِكَ هُمُ الْكَافِرَةُ الْفَجْرَةُ ﴿٤٢﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Он гоҳ ки хуршед дар ҳам печида [ва торик] гардад إِذَا الشَّمْسُ كُوِّرَتْ ①
2. Ва он гоҳ ки ситорагон бефурӯғ шаванд وَإِذَا النُّجُومُ انْكَدَرَتْ ②
3. Ва он гоҳ ки кӯҳҳо ба ҳаракат дароянд وَإِذَا الْجِبَالُ سُيِّرَتْ ③
4. ва он гоҳ ки модашутурони бордор раҳо шаванд وَإِذَا الْعِشَارُ عُطِّلَتْ ④
5. Ва он гоҳ ки ҳайвоноти ваҳшӣ [дар канори инсон] гирд оварда шаванд وَإِذَا الْوُحُوشُ حُشِرَتْ ⑤
6. Ва он гоҳ ки дарёҳо [чӯшону] барафрӯхта шаванд وَإِذَا الْبِحَارُ سُجِّرَتْ ⑥
7. Ва он гоҳ ки ҳар кас бо ҳамсони худ карин гардад وَإِذَا النُّفُوسُ زُوِّجَتْ ⑦
8. Ва он гоҳ ки аз духтари зиндабагуршуда пурсида шавад وَإِذَا الْمَوْءُودَةُ سُئِلَتْ ⑧
9. [Ки] Ба кадомин гуноҳ кушта шудааст بِأَيِّ ذَنْبٍ قُتِلَتْ ⑨
10. Ва он гоҳ ки номаҳо [-и аъмол] кушода шавад وَإِذَا الصُّحُفُ نُشِرَتْ ⑩
11. Ва он гоҳ ки парда аз рӯи осмон баргирифта шавад وَإِذَا السَّمَاءُ كُشِطَتْ ⑪
12. Ва он гоҳ ки дузах афрӯхта [ва шуълавар] гардад وَإِذَا الْجَحِيمُ سُعِّرَتْ ⑫
13. Ва он гоҳ ки биҳишт [барои парҳезкорон] наздик оварда шавад وَإِذَا الْجَنَّةُ أُزْلِفَتْ ⑬
14. [Дар он ҳангом] Ҳар кас хоҳад донист, ки чи чизе [барои охирати худ] омода кардааст عَلِمَتْ نَفْسٌ مَّا أَحْضَرَتْ ⑭
15. Пас, савганд ба ситорагоне, ки [ба чойгоҳи худ] бозмегарданд فَلَا أُقْسِمُ بِالْخَنَّاسِ ⑮

(*) Инфитор (Шикофтан).

16. [Шитобон] Ҳаракат мекунад [ва аз назар] пинҳон мешаванд الْجَوَارِ الْكُنَّسِ ﴿١٦﴾
17. Ва савганд ба шаб, хангоме ки [торикиаш коста шавад ва] пушт кунад وَاللَّيْلِ إِذَا عَسَسَ ﴿١٧﴾
18. Ва савганд ба субҳ, хангоме ки бидамад وَالصُّبْحِ إِذَا تَنَفَّسَ ﴿١٨﴾
19. Бе гардид, ин [Қуръон сухани Аллоҳ таоло аст, ки иблогаш ба Паёмбар ба уҳдаи] фиристодаи бузургвор [Ҷабраил] аст إِنَّهُ لَقَوْلُ رَسُولٍ كَرِيمٍ ﴿١٩﴾
20. [Ҳамон фариштае] Ки [мукгадир ва] неруманд аст ва назди [Аллоҳи] соҳиби Арш макоми волое дорад ذِي قُوَّةٍ عِنْدَ ذِي الْعَرْشِ مَكِينٍ ﴿٢٠﴾
21. [Дар малакути аъло ва олами фариштагон] Аз ӯ фармон мебаранд ва амин [-и ваҳй] аст مُطَاعٍ ثَمَّ أَمِينٍ ﴿٢١﴾
22. [Эй мардум] Ҳамнишини шумо [Мухаммад] девона нест وَمَا صَاحِبُكُمْ بِمَجْنُونٍ ﴿٢٢﴾
23. Ва бе гардид, [Мухаммад] ӯ [Ҷабраил]-ро дар уфуқи равшан дидааст وَلَقَدْ رَءَاهُ بِالْأُفُقِ الْمُبِينِ ﴿٢٣﴾
24. Ва ӯ бар [иблоғи он чи аз тариқи] ғайб [ба вай ваҳй мегардад] бахил нест وَمَا هُوَ عَلَى الْغَيْبِ بِضَنِينٍ ﴿٢٤﴾
25. Ва ин [Қуръон] гуфтаи шайтони рондашуда нест وَمَا هُوَ بِقَوْلِ شَيْطَانٍ رَجِيبٍ ﴿٢٥﴾
26. Пас, ба кучо меравед? فَأَيُّنَ تَدَّهَبُونَ ﴿٢٦﴾
27. Ин [Қуръон] чуз панд барои чаҳониён [инсон ва чин] нест إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِّلْعَالَمِينَ ﴿٢٧﴾
28. Барои ҳар як аз шумо, ки бихоҳад роҳи рости [ҳақро] дар пеш гирад لِمَن شَاءَ مِنْكُمْ أَن يَسْتَقِيمَ ﴿٢٨﴾
29. Ва шумо [чизеро] намехоҳед, магар он ки Парвардигори чаҳониён [ирода кунад ва] бихоҳад وَمَا تَشَاءُونَ إِلَّا أَن يَشَاءَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿٢٩﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Он гоҳ ки осмон шикофта шавад إِذَا السَّمَاءُ أَنْفَطَرَتْ ①

---

2. Он гоҳ ки ситорагон пароканда шаванд [ва фуру резанд] وَإِذَا الْكَوَاكِبُ انْتَثَرَتْ ②

---

3. Ва он гоҳ ки дарёҳо [ба ҳам омезанд ва] равон гарданд وَإِذَا الْبِحَارُ فُجِّرَتْ ③

---

4. Ва он гоҳ ки қабрҳо зеру рӯ шавад وَإِذَا الْقُبُورُ بُعْثِرَتْ ④

---

5. [Дар он хангом] Ҳар кас медонад, чи чизхоеро пешопеш фиристода ва чи чизхоеро вопас ниҳода [ва бар ҷой гузоштааст] عَلِمْتَ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ وَأَخَّرَتْ ⑤

---

6. Эй инсон, чи чизе туро [нисбат] ба Парвардигори қаримаг мағрур сохтааст? يَتَأْتِيهَا الْإِنْسَانُ مَا عَزَاكَ بِرَبِّكَ الْكَرِيمِ ⑥

---

7. Он [Парвардигоре], ки туро офарид ва сипас сару сомонат дод ва он гоҳ мутаодил ва муносибат кардааст الَّذِي خَلَقَكَ فَسَوَّاكَ فَعَدَلَكَ ⑦

---

8. Ва ба ҳар шакле [ва сурате], ки хост, туро таркиб намуд فِي أَيِّ صُورَةٍ مَّا شَاءَ رَكَّبَكَ ⑧

---

9. Ҳаргиз чунин нест [ки шумо гумон мекунед]; балки шумо рӯзи ҷазоро такзиб мекунед كَلَّا بَلْ تُكَذِّبُونَ بِالَّذِينَ ⑨

---

10. Ва бе гумон, нигоҳбононе [аз фариштагон] бар шумо гуморида шудаанд وَإِنَّ عَلَيْكُمْ لَحَافِظِينَ ⑩

---

11. Ки нависандагоне бузургворанд كِرَامًا كَاتِبِينَ ⑪

---

12. Он чиро анҷом медиҳед, медонанд [ва аъмоли неку бади шуморо сабт мекунанд] يَعْلَمُونَ مَا تَفْعَلُونَ ⑫

(*) Инфитор (Шикофтан).

13. Мусалламан, накукорон дар неъмат [-хои бихишт] ҳастанд

إِنَّ الْأَبْرَارَ لَفِي نَعِيمٍ ﴿١٣﴾

14. Ва яқинан бадкорон дар [оташи] чаханнаманд

وَإِنَّ الْفَجَّارَ لَفِي جَحِيمٍ ﴿١٤﴾

15. Рӯзи чазо ба он дароянд [ва бисӯзанд]

يَصَلُّونَهَا يَوْمَ الدِّينِ ﴿١٥﴾

16. Ва ҳаргиз онон аз он ҷо ба дур ва [дар амон] набошанд

وَمَا هُمْ عَنْهَا بِغَائِبِينَ ﴿١٦﴾

17. Ва ту чи донӣ, ки рӯзи чазо чист?

وَمَا أَدْرَاكَ مَا يَوْمَ الدِّينِ ﴿١٧﴾

18. Боз ту чи медонӣ, ки рӯзи чазо чист?

ثُمَّ مَا أَدْرَاكَ مَا يَوْمَ الدِّينِ ﴿١٨﴾

19. Рӯзе, ки ҳеч кас қодир ба анҷоми коре барои дигаре нест; ва дар он рӯзи ҳукм [ва фармон] аз они Аллоҳ таоло аст

يَوْمَ لَا تَمْلِكُ نَفْسٌ لِنَفْسٍ شَيْئًا وَالْأَمْرُ يَوْمَئِذٍ لِلَّهِ ﴿١٩﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Вой бар камфурӯшон! وَيْلٌ لِّلْمُطَفِّفِينَ ①

---

2. Касоне, ки чун [барои худ] аз мардум паймона мекунад, ҳаққи худро комил мегиранд الَّذِينَ إِذَا أَكْتَالُوا عَلَى النَّاسِ يَسْتَوْفُونَ ②

---

3. Ва ҳангоме ки [меҳоханд] барои онон паймона ё вазн кунанд, кам мегузоранд وَإِذَا كَالُوهُمْ أَوْ وَزَنُوهُمْ يُخْسِرُونَ ③

---

4. Оё онҳо гумон намекунад, ки [қиёмат фаро мерасад ва аз қабрҳо] барангехта мешаванд أَلَا يَظُنُّ أُولَئِكَ أَنَّهُمْ مَبْعُوثُونَ ④

---

5. Дар рӯзе бузург? لَيَوْمٍ عَظِيمٍ ⑤

---

6. [Ҳамон] Рӯзе, ки мардум дар пешгоҳи Парвардигори чаҳониён меистанд يَوْمَ يَقُومُ النَّاسُ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ ⑥

---

7. Ҳаргиз чунин нест [ки кофирон пиндоштаанд]! Ба ростӣ, ки номаи [аъмоли] бадкорон дар сиччин аст كَلَّا إِنَّ كِتَابَ الْفُجَارِ لَفِي سِجِّينٍ ⑦

---

8. Ва ту чи донӣ, ки сиччин чист? وَمَا أَدْرَاكَ مَا سِجِّينٌ ⑧

---

9. Китобест, ки [аъмоли бадкорон дар он] навишта шудааст كِتَابٌ مَّرْقُومٌ ⑨

---

10. Дар он рӯз вой бар такзибкунандагон! وَيْلٌ لِّیَوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ⑩

---

11. Онон, ки рӯзи чазоро [инкор ва] такзиб мекунад الَّذِينَ يُكَذِّبُونَ بَیْوَمِ الْوَعْدِ ⑪

---

12. Ва чуз ситамкорони гунаҳкор [касе] он [рӯз]-ро такзиб намекунад وَمَا يُكَذِّبُ بِهِ إِلَّا كُلُّ مُعْتَدٍ أَثِيمٍ ⑫

---

13. Ҳангоме ки оёти Мо бар ӯ тиловат шавад, гӯяд: «[Ин] Афсонаҳои гузаштагон аст» إِذَا تُلِيَتْ عَلَيْهِ آيَاتُنَا قَالَ أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ ⑬

(*) Мутаффифин (Камкунандагон).

14. Ҳаргиз чунин нест [ки онҳо гумон мекунад]; балки [ба сабаби] он чӣ кардаанд, бар дилхояшон зангор бастааст
 كَلَّا بَلْ رَانَ عَلَىٰ قُلُوبِهِم مَّا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿١٤﴾
15. Ҳаргиз чунин нест [ки онҳо мепиндоранд]. Бе гумон, онон дар он рӯз аз [дидори] Парвардигорашон махруманд
 كَلَّا إِنَّهُمْ عَنْ رَبِّهِمْ يَوْمَئِذٍ لَمَّحُجُونَ ﴿١٥﴾
16. Ва [баъд аз ҳисоб] мусалламан ворида дузах мешаванд
 ثُمَّ إِنَّهُمْ لَصَالُوا الْجَحِيمِ ﴿١٦﴾
17. Онҳо ба эшон гуфта мешавад: «Ин [оташ] ҳамон чизест, ки онро тақзиб мекардед»
 ثُمَّ يُقَالُ هَذَا الَّذِي كُنْتُمْ بِهِء تَكْذِبُونَ ﴿١٧﴾
18. Ҳаргиз чунин нест [ки онҳо мепиндоранд]; бе гумон, номаи [аъмоли] накукорон дар «илийин» аст
 كَلَّا إِنَّ كِتَابَ الْأَبْرَارِ لَفِي عِلِّيِّينَ ﴿١٨﴾
19. Ва ту чи донӣ, ки «илийин» чист?
 وَمَا أَدْرَاكَ مَا عِلِّيُونَ ﴿١٩﴾
20. Китобест, ки [аъмоли бадкорон дар он] навишта шудааст
 كِتَابٌ مَّرْقُومٌ ﴿٢٠﴾
21. Ки муқаррабони [даргоҳи илоҳӣ] бар он ҳозир шаванд [ва гувоҳӣ диҳанд]
 يَشْهَدُهُ الْمَقَرُّونَ ﴿٢١﴾
22. Ҳамоно накукорон дар неъмат [-ҳои бихишт] ҳастанд
 إِنَّ الْأَبْرَارَ لَفِي نَعِيمٍ ﴿٢٢﴾
23. Бар тахтҳо [тақя зада ва] менигаранд
 عَلَى الْأَرَائِكِ يَنْظُرُونَ ﴿٢٣﴾
24. Хурраи ва нишоти неъматро дар чехраҳояшон [мебинӣ ва] мешиносӣ
 تَعْرِفُ فِي وُجُوهِهِمْ نَضْرَةَ النَّعِيمِ ﴿٢٤﴾
25. Онҳо аз шароби ноби муҳршуда [нӯшонида ва] сероб мешаванд
 يُسْقَوْنَ مِنْ رَحِيقٍ مَّخْتُومٍ ﴿٢٥﴾
26. Муҳре, ки бар он ниҳодашуда аз мушк аст ва дар ин [шароб ва дигар неъматҳои бихишти] муштокон [-и раҳмат] бояд бар якдигар пешӣ гиранд
 خَتَمُهُمْ مِسْكَ وَفِي ذَلِكَ فَلْيَتَنَفَّسْ الْمُتَنَفِّسُونَ ﴿٢٦﴾
27. Ва омеааш аз тасним аст
 وَمِنْ أَجْهِرٍ مِنْ تَسْنِيمٍ ﴿٢٧﴾

28. [Ҳамон] чашмае, ки мукаррабон [-и даргоҳи илоҳӣ] аз он менӯшанд عَيْنًا يَشْرَبُ بِهَا الْمُقَرَّبُونَ ﴿٢٨﴾
-
29. Ҳамон касоне, ки чурму гуноҳ карданд, пайваста [дар дунё] бар касоне, ки имон оварда буданд, меҳандиданд إِنَّ الَّذِينَ أَجْرَمُوا كَانُوا مِنَ الَّذِينَ ءَامَنُوا يَضْحَكُونَ ﴿٢٩﴾
-
30. Ва ҳар гоҳ [муъминон] аз канорашон мегузаштанд, бо чашму абру ба ҳам ишора мекарданд [ва ононро ба суҳрия мегирифтанд] وَإِذَا مَرُّوا بِهِمْ يَتَغَامَرُونَ ﴿٣٠﴾
-
31. Ва чун ба сӯи хонаводаи худ бозмегаштанд, [ба хотири тамасхури муъминон] шодмону хандон буданд وَإِذَا أَنْقَلَبُوا إِلَىٰ أَهْلِهِمْ أَنْقَلَبُوا فَكِهِينَ ﴿٣١﴾
-
32. Ва хангоме ки муъминонро медиданд, меғуфтанд: «Бе гумон, инон гумроҳонанд» وَإِذَا رَأَوْهُمْ قَالُوا إِنَّ هَٰؤُلَاءِ لَضَالُونَ ﴿٣٢﴾
-
33. Дар ҳоле ки онон барои мураккаб [ва ниғаҳбонӣ] бар муъминон фиристода нашуда буданд وَمَا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ حَفِظِينَ ﴿٣٣﴾
-
34. Вале имрӯз касоне, ки имон овардаанд, ба кофирон меҳанданд فَالْيَوْمَ الَّذِينَ ءَامَنُوا مِنَ الْكُفَّارِ يَضْحَكُونَ ﴿٣٤﴾
-
35. Бар тахтҳо [-и ораста нишаста ва ба неъматҳои илоҳӣ] менигаранд عَلَىٰ الْأَرْيَافِ يَنْظُرُونَ ﴿٣٥﴾
-
36. Оё кофирон [бо чашидани азоб] чазои он чиро, ки мекарданд, дарёфт намудаанд? هَلْ نُؤِيبَ الْكُفَّارُ مَا كَانُوا يَفْعَلُونَ ﴿٣٦﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Он гоҳ ки осмон шикофта шавад إِذَا السَّمَاءُ أَنْشَقَّتْ ①

---

2. Ва ба [фармони] Парвардигораш гӯш фаро диҳад [ва таслим шавад]; ва сазовор аст [ки чунин кунад] وَأَذْنَتْ لِرَبِّهَا وَحُقَّتْ ②

---

3. Ва он гоҳ ки замин густурда [ва ҳамвор] шавад وَإِذَا الْأَرْضُ مُدَّتْ ③

---

4. Ва ҳар чиро даруни худ дорад, берун резад ва тухӣ гардад وَأَلْقَتْ مَا فِيهَا وَتَخَلَّتْ ④

---

5. Ва ба [фармони] Парвардигораш гӯш фаро диҳад [ва таслим шавад]; ва сазовор аст [ки чунин кунад] وَأَذْنَتْ لِرَبِّهَا وَحُقَّتْ ⑤

---

6. Эй инсон, бе гумон, ту дар роҳи [расидан ба] Парвардигорат саҳт талошу кӯшиш мекуни; пас, Ӯро мулоқот хоҳӣ кард يَتَأْتِيهَا الْإِنْسَانُ إِنَّكَ كَادِحٌ إِلَىٰ رَبِّكَ كَدْحًا فَمُلْقِيهِ ⑥

---

7. Ва аммо касе, ки нома [-и аъмолаш] ба дасти росташ дода шавад فَأَمَّا مَنْ أُوْتِيَ كِتَابَهُ بِيَمِينِهِ ⑦

---

8. Ба зудӣ ба ҳисобе осон муҳосиба мешавад فَسَوْفَ يُحَاسَبُ حِسَابًا يَسِيرًا ⑧

---

9. Ва шодмон ба сӯи хонаводааш бозмегардад وَيَنْقَلِبُ إِلَىٰ أَهْلِهِ مَسْرُورًا ⑨

---

10. Ва аммо касе, ки номаи [аъмолаш] аз пушти сараш ба ӯ дода шавад وَأَمَّا مَنْ أُوْتِيَ كِتَابَهُ وَرَاءَ ظَهْرِهِ ⑩

---

11. Пас, ҳалоки худро хоҳад талабид فَسَوْفَ يَدْعُوا ثُبُورًا ⑪

---

12. Ва ба [оташи] чаҳаннами шуълавар хоҳад даромад وَيَصِلُ سَعِيرًا ⑫

(*) Иншиқоқ (Шикофта шудан).

13. Бе гумон, ӯ дар [дунё ба хогири гуноҳонаш]
миёни хонаводаи худ шодмон буд ﴿١٣﴾ إِنَّهُ كَانَ فِي أَهْلِيهِ مَسْرُورًا
14. Ӯ гумон мекард, ки ҳаргиз [ба назди Аллоҳ
таоло] бознахоҳад гашт ﴿١٤﴾ إِنَّهُ ظَنَّ أَنْ لَنْ يَجُورَ
15. Оре, ҳамоно Парвардигораш аз ҳоли вай
огоҳ буд ﴿١٥﴾ بَلَىٰ إِنَّ رَبَّهُ كَانَ بِهِ بَصِيرًا
16. Пас, ба шафақ савганд меҳӯрам ﴿١٦﴾ فَلَا أُفْسِمُ بِالشَّمَقِ
17. Ва савганд ба шаб ва он чиро фуру мепӯшад ﴿١٧﴾ وَاللَّيْلِ وَمَا وَسَقَ
18. Ва савганд ба моҳ чун [фуруғаш] комил шавад ﴿١٨﴾ وَالْقَمَرِ إِذَا اتَّسَقَ
19. Ҳатман, маротибу ҳолоти мухталиферо яке
пас аз дигаре [дар масири зиндагии дунявӣ]
тай хоҳед кард ﴿١٩﴾ لَتَرْكَبَنَّ ظَبْقًا عَنْ طَبَقِ
20. Пас, ононро чи шуда, ки имон намеоваранд? ﴿٢٠﴾ فَمَا لَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ
21. Ва [чаро] хангоме ки Қуръон бар онон тиловат
шавад, сачда намекунанд? ﴿٢١﴾ وَإِذَا قُرِئَ عَلَيْهِمُ الْقُرْآنُ لَا يَسْجُدُونَ
22. Балки қасоне, ки кофир шуданд, пайваста
[оёти илоҳиро] тақзиб мекунанд ﴿٢٢﴾ بَلِ الَّذِينَ كَفَرُوا يُكْذِبُونَ
23. Ва Аллоҳ таоло ба он чи дар дил пинҳон
медоранд, донотар аст ﴿٢٣﴾ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا يُوعُونَ
24. Пас, [эй Паёмбар] ононро ба азоби дардноке
башорат дех ﴿٢٤﴾ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ
25. Магар қасоне, ки имон овардаанд ва корҳои
шоиста анҷом додаанд, ки барои онон подоше
беминнат ва пайваста аст ﴿٢٥﴾ إِلَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُونٍ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Савганд ба осмон, ки дорандаи бурҷхост وَالسَّمَاءِ ذَاتِ الْبُرُوجِ ①
2. Ва савганд ба рӯзи мавъуд [қиёмат] وَالْيَوْمِ الْمَوْعُودِ ②
3. Ва савганд ба ҳар ки гувоҳӣ диҳад ва ба ҳар ки мавриди гувоҳӣ қарор гирад وَشَاهِدٍ وَمَشْهُودٍ ③
4. Марғ бар одамсӯзони хандак! فُقَيْلٍ أَصْحَابِ الْأُخْدُودِ ④
5. [Ҳамон оташи] Афрӯхта аз ҳезумҳои бисёр [ки муъминонро дар он месӯзонданд]; الْقَارِ ذَاتِ الْوُفُودِ ⑤
6. ҳангоме ки бар [канораи] он нишаста буданд إِذْ هُمْ عَلَيْهَا قُعُودٌ ⑥
7. Ва он чиро бо муъминон анҷом меоданд, тамошо мекарданд وَهُمْ عَلَىٰ مَا يَفْعَلُونَ بِالْمُؤْمِنِينَ شُهُودٌ ⑦
8. Ва ҳеч эроде аз онон нагирифтанд, чуз ин ки ба Аллоҳи пирӯзманди сутуда имон оварда буданд وَمَا تَقْمُوا مِنْهُمْ إِلَّا أَنْ يُؤْمِنُوا بِاللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ ⑧
9. [Ҳамон] Касе, ки фармонравиҳои осмонҳо ва замин аз онҳо Ӯст; ва Аллоҳ таоло бар ҳама чиз гувоҳ аст الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ ۗ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ⑨
10. Ба ростӣ, касоне, ки мардону занони муъминро шикамча [ва озор] доданд ва пас [аз анҷоми он қор] тавба накарданд, пас, барои эшон азоби ҷаҳаннам [муҳайё] аст ва азоби оташ [дар пеш доранд] إِنَّ الَّذِينَ فَتَنُوا الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ ۗ لَمْ يَكُنْ لَهُمْ فِتْنَةٌ إِلَّا فِي أَنْفُسِهِمْ ۗ فَلَهُمْ عَذَابٌ جَهَنَّمَ ۗ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلْحَرِيقٍ ⑩
11. Ҳамон барои касоне, ки имон оварданд ва қорҳои шоиста қарданд, боғҳои [аз бихишт] إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحٰتِ لَهُمْ جَنَّٰتٌ تَجْرِىٰ مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ ۗ ذٰلِكَ الْفَوْزُ الْكَبِيرُ ⑪

(*) Буруҷ (Бурҷҳо).

аст, ки ҷўйборҳо зери [дарахтони] он чорӣ аст;
ва ин аст комёбии бузург

12. Бе гумон, [мучозоту] сахтгирии Парвардигорат
бисёр шадид аст

إِنَّ بَطْشَ رَبِّكَ لَشَدِيدٌ ﴿١٢﴾

13. Дар ҳақиқат, Ўст, ки [офаринишро] оғоз мекунад
ва дубора [баъд аз марг] бозмегардонад

إِنَّهُ هُوَ يُبْدئُ وَيُعِيدُ ﴿١٣﴾

14. Ва ҳам Ў омурзанда [ва] дўстор [-и муъминон]
аст

وَهُوَ الْعَمُورُ الْوَدُودُ ﴿١٤﴾

15. [Ў Аллоҳ таоло] Соҳиби Арш, [ва] баландмартаба
[ва шукӯҳманд] аст

ذُو الْعَرْشِ الْمَجِيدُ ﴿١٥﴾

16. [Ва] Он чиро бихоҳад, анҷом медиҳад

فَعَالٌ لِّمَا يُرِيدُ ﴿١٦﴾

17. [Эй Паёмбар] Оё достони лашкариён [-и ҳақсигез]
ба ту расидааст?

هَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ الْجُنُودِ ﴿١٧﴾

18. [Лашкари] Фиръавн ва [қавми] Самуд

فِرْعَوْنَ وَنَمُودَ ﴿١٨﴾

19. Балки касоне, ки кофир шуданд, пайваста дар
такзиб [-и ҳақ] ҳастанд

بَلِ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي تَكْذِيبٍ ﴿١٩﴾

20. Ва Аллоҳ таоло аз ҳар сӯ бар онон ихота дорад

وَاللَّهُ مِنْ وَرَائِهِمْ مُحِيطٌ ﴿٢٠﴾

21. Оре, ин [оёт шеърӯ сеҳр нест, балки] Куръони
шукӯҳманд аст

بَلْ هُوَ قُرْآنٌ مَّجِيدٌ ﴿٢١﴾

22. Дар Лавҳи маҳфуз [аз ҳар гуна таҳрифу табдил
дар амон] аст

فِي لَوْحٍ مَّحْفُوظٍ ﴿٢٢﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Савганд ба осмон ва савганд ба ситораи шабгард وَالسَّمَاءِ وَالطَّارِقِ ①
2. Ва чи медонӣ, ки ситораи шабгард чист? وَمَا أَدْرَاكَ مَا الطَّارِقُ ②
3. [Ҳамон] Ситораи фурузон аст التَّجْمُ الثَّقِيْبُ ③
4. Ҳеч кас нест магар он ки бар ӯ ниғаҳбоне [аз фариштагон гумошта шуда] аст إِنْ كُلِّ نَفْسٍ لَّمَّا عَلَيْهَا حَافِظٌ ④
5. Инсон бояд бингарад, ки аз чӣ чиз офарида шудааст فَلْيَنْظُرِ الْإِنْسَانُ مِمَّ خُلِقَ ⑤
6. Аз як оби чаҳанда офарида шудааст خُلِقَ مِنْ مَّاءٍ دَافِقٍ ⑥
7. Ки аз миёни [устухони] пушт [-и мард] ва сина [-и зан] берун меояд يَخْرُجُ مِنْ بَيْنِ الصُّلْبِ وَالتَّرَائِبِ ⑦
8. Бе гумон, Аллоҳ таоло бар бозгардондани ӯ [пас аз марг] тавоност إِنَّهُ عَلَى رَجْعِهِ لَقَادِرٌ ⑧
9. Рӯзе, ки розҳо ошкор гардад يَوْمَ تُبْلَى السَّرَائِرُ ⑨
10. [Дар он рӯз] Инсон ҳеч тавону ёваре надорад فَمَا لَهُ مِنْ قُوَّةٍ وَلَا نَاصِرٍ ⑩
11. Савганд ба осмони пурборон وَالسَّمَاءِ ذَاتِ الرَّجْعِ ⑪
12. Ва савганд ба замини пуршикоф [ки гиёҳон аз он сар бармеоваранд] وَالْأَرْضِ ذَاتِ الصَّدْعِ ⑫
13. Бе гумон, ин Қуръон сухани ҷудокунандаи ҳақ аз ботил аст إِنَّهُ لَقَوْلُ فَصْلٍ ⑬
14. Ва [сухани] ҳазлу беҳуда нест وَمَا هُوَ بِالْهَزْلِ ⑭

(*) Торик (Онҷӣ дар шаб ояд).

15. Онон [кофирон] пайваста ҳила ва найранг
мекунанд

﴿١٥﴾ إِنَّهُمْ يَكِيدُونَ كَيْدًا

16. Ва ман [низ] ҳила [ва тадбир] мекунам

﴿١٦﴾ وَأَكِيدُ كَيْدًا

17. Пас, кофиронро муҳлат дех, [ва] андаке
раҳояшон кун [то ғарки гуноҳ бошанд]

﴿١٧﴾ فَمَهْلِ الْكَافِرِينَ أَمْهَلَهُمْ رُوَيْدًا

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Номи Парвардигори баландмартабаатро ба покӣ ёд кун⁽¹⁾ سَبِّحْ اسْمَ رَبِّكَ الْأَعْلَى ①
2. [Ҳамон] ки [инсонро] офарид ва ҳамоҳанг ва мутаодил сохт أَلَّذِي خَلَقَ فَسَوَّى ②
3. Ва [ҳамон] касе, ки андозагирӣ кард ва [ба шоистагӣ офарид] ва сипас ҳидоят намуд وَالَّذِي قَدَّرَ فَهَدَى ③
4. Ва [он] касе, ки чарогоҳро [барои тағзияи чондорон] рӯёнид وَالَّذِي أَخْرَجَ الْمَرْعَى ④
5. Сипас онро хушку сиёҳ гардонид فَجَعَلَهُ رَعِيًّا أَحْوَى ⑤
6. Мо ба зудӣ [Қуръонро] бар ту меҳонем; пас, ту ҳаргиз [онро] фаромӯш нахоҳӣ кард سُنُقِرُنَاكَ فَلَا تَنْسَى ⑥
7. Магар он чиро, ки Аллоҳ таоло бихоҳад, ҳамоно Ё ошқору ниҳонро медонад إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ إِنَّهُ يَعْلَمُ الْجَهْرَ وَمَا يَخْفَى ⑦
8. Ва барои ту осонтарин [роҳ]-ро фароҳам мегардонем وَنُيَسِّرُكَ لِلْيُسْرَى ⑧
9. Пас, агар панди муфид бошад, [мардумро бо оёти Қуръон] панд дех فَذَكِّرْ إِنْ نَفَعَتِ الذِّكْرَى ⑨
10. Ба зудӣ, касе, ки [аз Аллоҳ таоло] метарсад, панд мепазирад سَبِّدْ كُرْ مَنْ يَخْشَى ⑩
11. Ва бадбахттарин [-и мардум] аз он дури мегузинад وَيَتَجَنَّبُهَا الْأَشْقَى ⑪
12. [Ҳамон] Касе, ки дар оташи бузург [-и чаҳаннам] дархоҳад омад أَلَّذِي يَصُلِّي النَّارَ الْكُبْرَى ⑫

(*) Аъло (Бартар).

13. Ва дар он [оташ] на мемирад ва на зинда
мемонад ثُمَّ لَا يَمُوتُ فِيهَا وَلَا يَحْيَى ﴿١٣﴾
-
14. Якинан, касе, ки худро [аз куфру гуноҳ]
пок кунад, растагор хоҳад шуд قَدْ أَفْلَحَ مَنْ تَزَكَّى ﴿١٤﴾
-
15. Ва [низ касе, ки] номи Парвардигорашро ёд
кунад ва намоз бигузорад وَذَكَرَ اسْمَ رَبِّهِ فَصَلَّى ﴿١٥﴾
-
16. Вале шумо [мардум] зиндагии дунёро [бар
охират] тарҷех медиҳед بَلْ تُؤْثِرُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا ﴿١٦﴾
-
17. Дар ҳоле ки охират беҳтар ва пояндатар аст وَالْآخِرَةُ خَيْرٌ وَأَبْقَى ﴿١٧﴾
-
18. Ба ростӣ, ин [пандҳо] дар китобҳои осмонии
пешин [низ] буд إِنَّ هَذَا لَفِي الصُّحُفِ الْأُولَى ﴿١٨﴾
-
19. Китобҳои Иброҳим ва Мӯсо صُحُفِ إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى ﴿١٩﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. [Эй Паёмбар] Оё хабари киёмати ҳавлноки фарогир ба ту расидааст? هَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ الْغَاشِيَةِ ①
2. Дар он рӯз чехраҳое хору залил хоҳанд буд وَجُوهٌ يَوْمَئِذٍ خَلَّسَتْ ②
3. [Дар дунё] Пайваста талош карда [ва] ҳаста шуда [ва чун дар роҳи ҳақ набуда, натиҷае надидаанд] عَامِلَةٌ نَّاصِبَةٌ ③
4. Дар оташи сӯзон дармеоянд تَصَلَّى نَارًا حَامِيَةً ④
5. Аз чашмаи бисёр гарм ба онҳо нӯшонда мешаванд تُسْقَى مِنْ عَيْنٍ عَائِنِيَةٍ ⑤
6. Ғизое ҷуз хори хушку талх надоранд لَيْسَ لَهُمْ طَعَامٌ إِلَّا مِنْ صَرِيحٍ ⑥
7. Ки на [ононро] фарбех кунад ва на гуруснагиरो дафъ менамояд لَا يُسْمِنُ وَلَا يُغْنِي مِنْ جُوعٍ ⑦
8. Дар он рӯз чехраҳое шодобу тоза ҳастанд وَجُوهٌ يَوْمَئِذٍ نَّاعِمَةٌ ⑧
9. Ва аз саъй [-ю талош]-и худ хушнуданд لَيْسَ عَلَيْهَا رَأْيِيَّةٌ ⑨
10. Дар бихишти барин ҳастанд فِي جَنَّةٍ عَالِيَةٍ ⑩
11. Дар он ҷо ҳеч сухани беҳудае намешунаванд لَا تَسْمَعُ فِيهَا لَغْوَةً ⑪
12. Дар он чашма [-ҳои об] равон бошад فِيهَا عَيْنٌ جَارِيَةٌ ⑫
13. Дар он тахтҳои [зебон] баланд [поя] аст فِيهَا سُرُرٌ مَرْفُوعَةٌ ⑬
14. Ва чомҳое [ки дар канори чашмаҳо] ниҳода шуда وَأَكْوَابٌ مَوْضُوعَةٌ ⑭
15. Ва болиштҳои [муназзам] чидашуда وَنَمَارِقُ مَصْفُوفَةٌ ⑮

(*) Гошия (Пушида).

16. Ва [низ] фаршҳои гаронбаҳо густурда шудааст وَرَزَائِي مَبْنُوتَةٌ ﴿١٦﴾
17. Оё [кофирон] ба шутур наменигаранд, ки чи гуна офарида шудааст? أَفَلَا يَنْظُرُونَ إِلَى الْإِبِلِ كَيْفَ خُلِقَتْ ﴿١٧﴾
18. Ва ба осмон [наменигаранд], ки чи гуна барафрошта шудааст? وَأِلَى السَّمَاءِ كَيْفَ رُفِعَتْ ﴿١٨﴾
19. Ва ба кӯҳҳо [наменигаранд], ки чи гуна [муҳкам бар замин] насб шудааст? وَأِلَى الْجِبَالِ كَيْفَ نُصِبَتْ ﴿١٩﴾
20. Ва ба замин [наменигаранд], ки чи гуна густурда шудааст? وَأِلَى الْأَرْضِ كَيْفَ سُطِحَتْ ﴿٢٠﴾
21. Пас, [эй Паёмбар] панд бидех, ки ту танҳо панддихандай فَذَكِّرْ إِنَّمَا أَنْتَ مُذَكِّرٌ ﴿٢١﴾
22. Ту бар онон мусаллат [-у чира] нестӣ [ки бар имон водорашон кунӣ] لَسْتَ عَلَيْهِمْ بِمُصَيِّرٍ ﴿٢٢﴾
23. Аммо касе, ки рӯй бигардонад ва кофир шавад إِلَّا مَنْ تَوَلَّى وَكَفَرَ ﴿٢٣﴾
24. Сипас Аллоҳ таоло ўро бо бузургтарин азоб мучозот мекунад فَيُعَذِّبُهُ اللَّهُ الْعَذَابَ الْأَكْبَرَ ﴿٢٤﴾
25. Ҳамоно бозгашти онҳо ба сӯи Мост إِنَّ إِلَيْنَا إِيَابَهُمْ ﴿٢٥﴾
26. Сипас бе гумон, ҳисобашон [низ] бо Мост ثُمَّ إِنَّ عَلَيْنَا حِسَابَهُمْ ﴿٢٦﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Савганд ба субҳ وَالْفَجْرِ ①
2. Ва ба шабҳои дахгона [-и оғози зулҳичча] وَلَيَالٍ عَشْرٍ ②
3. Ва ба завҷ ва фард [-и ашё] وَالشَّفَعِ وَالْوَتْرِ ③
4. Ва савганд ба шаб, ҳангоме ки [ҳаракат мекунад ва] меравад وَاللَّيْلِ إِذَا يَسِرٌ ④
5. Оё дар ин [чизҳо] савганде барои соҳибхирад нест [ки уро конё намояд]? هَلْ فِي ذَلِكَ قَسَمٌ لِذِي حِجْرٍ ⑤
6. [Эй Паёмбар] Оё надидӣ, ки Парвардигорат бо [қавми] Од чи кард? أَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِعَادٍ ⑥
7. [Ҳамон қabilaи] Ирам, ки дорои [коҳҳои бо] сутунҳои баланд буданд إِرمَ ذَاتِ الْعِمَادِ ⑦
8. Ки ҳаммонанди он дар шаҳрҳои офарида нашуда буд? الَّتِي لَمْ يُخْلَقْ مِثْلُهَا فِي الْبِلَادِ ⑧
9. Ва [низ қавми] Самуд, онҳое, ки саҳраҳои саҳтро аз [канори] водӣ метарошиданд [ва барои худ хона месохтанд]? وَتَمُودَ الَّذِينَ جَابُوا الصَّخْرَ بِالْوَادِ ⑨
10. Ва Фиръавн соҳиби сипоҳи [бузург ва қудратманд] وَفِرْعَوْنَ ذِي الْأَوْتَادِ ⑩
11. [Ҳамон] Касоне, ки дар шаҳрҳои тугён [ва саркашӣ] карданд الَّذِينَ طَعَوْا فِي الْبِلَادِ ⑪
12. Ва дар онҳо фасоди бисёр ба бор оварданд فَاكْتَرُوا فِيهَا الْفَسَادَ ⑫
13. Он гоҳ Парвардигорат тозиёнаи азобро бар онон фуруд овард فَصَبَّ عَلَيْهِمُ رَبُّكَ سَوْطَ عَذَابٍ ⑬

(*) Фаҷр (Сапедаи субҳ).

14. Яқинан Парвардигори ту дар камингоҳ аст ﴿١٤﴾ إِنَّ رَبَّكَ لِبَاصِرٍ عَلِيمٍ
-
15. Ва аммо инсон ҳангоме ки Парвардигораш ўро биозмояд ва гиromӣ дорад ва ба ў неъмат бахшад, [мағрур мегардад ва] мегӯяд: «Парвардигорам маро гиromӣ доштааст» ﴿١٥﴾ فَأَمَّا الْإِنْسَانُ إِذَا مَا ابْتَلَاهُ رَبُّهُ فَأَكْرَمَهُ وَنَعَّمَهُ فَيَقُولُ رَبِّي أَكْرَمَنِ
-
16. Ва аммо ҳангоме ки ўро биозмояд ва рӯзиашро бар ў танг гирад, [дилсард шуда] мегӯяд: «Парвардигорам маро хор кардааст» ﴿١٦﴾ وَأَمَّا إِذَا مَا ابْتَلَاهُ فَقَدَرَ عَلَيْهِ رِزْقَهُ فَيَقُولُ رَبِّي أَهْنَنِ
-
17. Ҳаргиз чунин нест [ки шумо мепиндоред]; балки шумо ятимро гиromӣ намедоред ﴿١٧﴾ كَلَّا بَلْ لَا تُكْرِمُونَ الْيَتِيمَ
-
18. Ва якдигарро бар итҳои мустамандон тарғиб намекунед ﴿١٨﴾ وَلَا تَحْتَضِنُونَ عَلَى طَعَامِ الْمَسْكِينِ
-
19. Ва меросро ҳарисона меҳӯред [ва ҳаққи заифро намедихед] ﴿١٩﴾ وَتَأْكُلُونَ التَّرَاتِ أَعْلَىٰ لَنَا
-
20. Ва молу сарваг [-и дунё]-ро бисёр дӯст медоред ﴿٢٠﴾ وَنُحِبُّونَ الْمَالَ حُبًّا جَمًّا
-
21. Ҳаргиз чунин нест [ки шумо гумон мекунед]; ҳангоме ки замин саҳт дарҳам кӯбида шавад [ва ҳамвор гардад] ﴿٢١﴾ كَلَّا إِذَا دُكَّتِ الْأَرْضُ دَكًّا دَكًّا
-
22. Ва Парвардигорат [барои додасӣ] биёяд ва [низ] фариштагон саф дар саф [биистанд] ﴿٢٢﴾ وَجَاءَ رَبُّكَ وَالْمَلَكُ صَفًّا صَفًّا
-
23. Ва дар он рӯз чаҳаннам оварда шавад, дар он рӯз инсонии [кофир] панд мегирад [ва тавба мекунад]; ва [аммо] ин панд гирифтагони чи суде барояш дорад? ﴿٢٣﴾ وَجِيءَ يَوْمَئِذٍ بِجَهَنَّمَ يَوْمَئِذٍ يَتَذَكَّرُ الْإِنْسَانُ وَأَنَّىٰ لَهُ الذِّكْرَىٰ
-
24. Вай мегӯяд: «Эй кош, [дар дунё] барои [ин] зиндагиам [чизе аз] пеш фиристода будам!» ﴿٢٤﴾ يَقُولُ يَلَيْتَنِي قَدَّمْتُ لِحَيَاتِي
-
25. Пас, дар он рӯз ҳеҷ кас ҳаммонанди азоби Ў [Аллоҳ таоло] азоб намекунад ﴿٢٥﴾ فَيَوْمَئِذٍ لَا يُعَذِّبُ عَذَابَهُ أَحَدٌ
-
26. Ва ҳеҷ кас ҳамчун банд кашидани Ў [Аллоҳ таоло] касеро ба банд намекашад ﴿٢٦﴾ وَلَا يُؤْتِيهِ وَاقَةً أَحَدٌ

27. [Аmmo ба муъмин нидо мешавад] «Эй рӯҳи оромёфта!

يَا أَيُّهَا النَّفْسُ الْمُطْمَئِنَّةُ ﴿٢٧﴾

28. Ба сӯйи Парвардигорат бозгард, дар ҳоле ки ту [аз подоши Аллоҳ таоло] хушнудӣ ва Ё аз [аъмоли] ту хушнуд аст

أَرْجِعِي إِلَىٰ رَبِّكِ رَاضِيَةً مَّرْضِيَّةً ﴿٢٨﴾

29. Пас, дар зумраи бандагони [хосси] Ман даро

فَادْخُلِي فِي عِبَادِي ﴿٢٩﴾

30. Ва ба бихишти Ман ворид шав»

وَادْخُلِي جَنَّتِي ﴿٣٠﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Савганд ба ин шаҳр [Макка] لَا أُقْسِمُ بِهَذَا الْبَلَدِ ①
2. Ва ту дар ин шаҳр сокинӣ [ва чанг дар ин шаҳр
барои ту ҳалол аст] وَأَنْتَ حَلٌّ بِهَذَا الْبَلَدِ ②
3. Ва савганд ба падар [Одам] ва фарзандонаш وَوَالِدٍ وَمَا وَلَدٌ ③
4. Якинан, инсонро дар ранҷ офаридем لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ فِي كَبَدٍ ④
5. Оё ӯ гумон мекунад, ҳеч кас бар [мучозоти]
вай тавоно нест? أَيَحْسَبُ أَنْ لَنْ يَقْدِرَ عَلَيْهِ أَحَدٌ ⑤
6. Мегӯяд: «[Ба хогири инфоқ] Моли зиёдеро
табоҳ кардаам» يَقُولُ أَهْلَكْتُ مَالًا لُبَدًا ⑥
7. Оё мепиндорад, ки ҳеч кас ӯро надидааст? أَيَحْسَبُ أَنْ لَمْ يَرَهُ أَحَدٌ ⑦
8. Оё барои ӯ ду чашм қарор намодем? أَلَمْ نَجْعَلْ لَهُ عَيْنَيْنِ ⑧
9. Ва як забон ва ду лаб? وَلِسَانًا وَشَفَتَيْنِ ⑨
10. Ва ӯро ба ду роҳ [хайр ва шар] роҳнамоӣ
кардем وَهَدَيْنَاهُ النَّجْدَيْنِ ⑩
11. Пас, ба гардана [и саҳт] қадам нагузошт [ва
наомад] فَلَا اقْتَحَمَ الْعَقَبَةَ ⑪
12. Ва ту чи медонӣ, ки гардана [-и саҳт] чист? وَمَا أَدْرَاكَ مَا الْعَقَبَةُ ⑫
13. Озод кардани барда аст فَأَنْ رَقَبَةٍ ⑬
14. Игъом дар рӯзи қаҳтӣ [ва гуруснагӣ] أَوْ إِطْعَمٌ فِي يَوْمٍ ذِي مَسْغَبَةٍ ⑭
15. [Ҳоҳ] Ятима аз хешовандон [бошад] يَتِيمًا ذَا مَقْرَبَةٍ ⑮

(*) Балад (Шаҳр).

16. Ё мустаманде хокнишин

أَوْ مَسْكِينًا ذَا مَتْرَبَةٍ ﴿١٦﴾

17. Он гоҳ аз касоне бошад, ки имон овардаанд ва якдигарро ба сабр [бар ибодат ва дурӣ аз гуноҳ] ва меҳрубонӣ [бо бандагон] тавсия намудаанд

ثُمَّ كَانَ مِنَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَتَوَاصَوْا بِالصَّبْرِ وَتَوَاصَوْا بِالْمَرْحَمَةِ ﴿١٧﴾

18. Инон аҳли саодатанд [ки номаи аъмол ба дасти росташон дода мешавад ва аҳли бихиштанд]

أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْمَيْمَنَةِ ﴿١٨﴾

19. Аммо касоне, ки ба оёти Мо куфр варзиданд, онон аҳли шақоватанд [ки номаи аъмол ба дасти чапашон дода мешавад ва ба дузах мераванд]

وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِنَا هُمْ أَصْحَابُ الْمَشْأَمَةِ ﴿١٩﴾

20. Бар онон [аз ҳар сӯ] оташи сарпӯшидае аст [ки роҳи фирор надоранд]

عَلَيْهِمْ نَارٌ مُّؤَصَّدَةٌ ﴿٢٠﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Савганд ба хуршед ва равшани он [ба хангоми бомдод] وَالشَّمْسِ وَضُحَاهَا ١
2. Ва савганд ба мох, хангоме ки баъд аз он барояд وَالْقَمَرِ إِذَا تَلَّهَا ٢
3. Ва савганд ба рӯз, хангоме ки он [хуршед]-ро равшан [ва чилвагар] кунад وَالنَّهَارِ إِذَا جَلَّهَا ٣
4. Ва савганд ба шаб, хангоме ки онро бипӯшонад وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَاهَا ٤
5. Ва савганд ба осмон ва ба он ки онро бино кард وَالسَّمَاءِ وَمَا بَدَّلَهَا ٥
6. Ва савганд ба замин ва ба он ки онро густуронид وَالْأَرْضِ وَمَا طَحَّهَا ٦
7. Ва савганд ба чон [-и инсон] ва он ки онро [офарид ва] наку гардонид وَنَفْسٍ وَمَا سَوَّاهَا ٧
8. Сипас нофармонӣ ва парҳезгориашро [ба ӯ] илҳом кард فَأَلْهَمَهَا فُجُورَهَا وَتَقْوَاهَا ٨
9. Бе тардид, ҳар ки нафси худро [аз гуноҳон] пок кард, растагор шуд فَدَّ أَفْلَحَ مَن رَّكَدَهَا ٩
10. Ва ҳар ки онро [бо гуноҳ] олуда сохт, яқинан, зиёнкор шуд وَقَدَّ خَابَ مَن دَسَّهَا ١٠
11. [Қавми] Самуд аз рӯи саркашӣ [паёмбарашонро] такзиб карданд كَذَّبَتْ ثَمُودُ بِطَغْوَاهَا ١١
12. Он гоҳ ки бадқортарини эшон [барои иқдом ба ҷиноят] бархост إِذِ اتَّبَعَتْ أَشْقَاهَا ١٢

(*) Шамс (Офтоб)

13. Пас, паёмбари Аллоҳ таоло [Солеҳ] ба онон гуфт: «Модашутури Аллоҳ таоло ва [навбати] обхӯрданаширо [хурмат ниҳед]»

فَقَالَ لَهُمْ رَسُولُ اللَّهِ نَاقَةَ اللَّهِ وَسُقْيَهَا ﴿١٣﴾

14. [Вале онон] ўро тақзиб карданд ва он [модашутур]-ро куштанд; пас, Парвардигорашон ба сабаби гуноҳонашон бар сарашон азоб овард ва ҳамагии ононро бо хок яксон кард

فَكَذَّبُوهُ فَعَقَرُوهَا فَدَمْدَمَ عَلَيْهِمُ رَبُّهُمْ بِذُنُوبِهِمْ فَسَوَّاهَا ﴿١٤﴾

15. Ва [Аллоҳ таоло] аз саранчоми он [қор] бим надорад

وَلَا يَخَافُ عُقْبَاهَا ﴿١٥﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Савганд ба шаб, хангоме ки [хама чизро] бипушонад وَاللَّيْلَ إِذَا يُعْشَى ﴿١﴾
2. Ва савганд ба рӯз, хангоме ки ошкор шавад وَالنَّهَارَ إِذَا تَجَلَّى ﴿٢﴾
3. Ва савганд ба он ки нару модаро офарид وَمَا خَلَقَ الذَّكَرَ وَالْأُنثَى ﴿٣﴾
4. Ки, яқинан, саъй [-ю талош]-и шумо мухталиф [ва неку бад] аст إِنَّ سَعْيَكُمْ لَشَتَّى ﴿٤﴾
5. Ва аммо касе, ки [дар роҳи Аллоҳ таоло] бахшид ва парҳезкорӣ кард فَأَمَّا مَنْ أَعْطَى وَاتَّقَى ﴿٥﴾
6. Ва [ваъдаи Аллоҳ таоло ва суҳанони] некро тасдиқ кард وَصَدَّقَ بِالْحُسْنَى ﴿٦﴾
7. Пас, Мо [анҷоми аъмоли наку ва инфок дар роҳи Аллоҳро] барояш осон месозем فَسَيِّئِرُهُ لَلْجَنَّةِ ﴿٧﴾
8. Ва аммо касе, ки бухл варзид ва бениёзӣ талабид وَأَمَّا مَنْ بَخِلَ وَاسْتَغْنَى ﴿٨﴾
9. Ва [ваъдаи Аллоҳ таоло ва суҳанони] некро такзиб кард وَكَذَّبَ بِالْحُسْنَى ﴿٩﴾
10. Пас, Мо [анҷоми аъмоли шарру палидро] барояш осон месозем فَسَيِّئِرُهُ لَلْعُسْرَى ﴿١٠﴾
11. Ва дар хангом [-и маргу] вуруд ба дузах дорояш ба холи ӯ суде нахоҳад дошт وَمَا يُغْنِي عَنْهُ مَالُهُ إِذَا تَرَدَّى ﴿١١﴾
12. Мусалламан, хидоят [-и бандагон] бар [ухдаи] Мост إِنَّ عَلَيْنَا لَلْهُدَى ﴿١٢﴾

(*) Лайл (Шаб).

13. Ва қатъан охираг ва дунё [низ] аз они Мост وَإِنَّ لَنَا لِلْآخِرَةِ وَالْأُولَىٰ ۝١٣
-
14. Пас, ман шуморо аз оташе шуълавар бим додам فَأَنْذَرْتُكُمْ نَارًا تَلَظَّىٰ ۝١٤
-
15. Ки чуз бадбахттарин [-и мардум] дар он наафтад لَا يَصْلَاهَا إِلَّا الْأَشْقَىٰ ۝١٥
-
16. [Ҳамон] Касе, ки [оёти Моро] такзиб кард ва рӯ гардонид الَّذِي كَذَّبَ وَتَوَلَّىٰ ۝١٦
-
17. Ва ба зудӣ пархезкортарин [-и мардум] аз он дур ниғаҳ дошта мешавад وَسَيَجَنَّبُهَا الْأَتْقَىٰ ۝١٧
-
18. [Ҳамон] Касе, ки моли худро [дар роҳи Аллоҳ таоло] мебахшад, то [аз гуноҳ] пок шавад الَّذِي يُؤْتِي مَالَهُ يَتَزَكَّىٰ ۝١٨
-
19. Ва ҳеч касро ба касди подош ёфтани неъмат намебахшад وَمَا لِأَحَدٍ عِنْدَهُ مِنْ نِعْمَةٍ تُجْزَىٰ ۝١٩
-
20. Магар [барои] касби ризо [ва хушнудии] Парвардигори баргараш إِلَّا أَتْبَعَا وَجْهَ رَبِّهِ الْأَعْلَىٰ ۝٢٠
-
21. Ва ба ростӣ, ки [бо подоши Аллоҳ таоло] хушнуд хоҳад шуд وَلَسَوْفَ يَرْضَىٰ ۝٢١

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Савганд ба оғози рӯз وَالضُّحَىٰ ①

---

2. Ва савганд ба шаб, ҳангоме ки ором гирад وَاللَّيْلِ إِذَا سَجَىٰ ②

---

3. [Ки] Парвардигорат туро во нагузошта ва [бар ту] хашм нагирифтааст مَا وَدَّعَكَ رَبُّكَ وَمَا قَلَىٰ ③

---

4. Ва мусалламан охират барои ту аз дунё бехтар аст وَلَلْآخِرَةُ خَيْرٌ لَّكَ مِنَ الْأُولَىٰ ④

---

5. Ва ба зудӣ Парвардигорат ба ту [ва уммати ту он кадр] ато хоҳад кард, ки хушнуд гардӣ وَلَسَوْفَ يُعْطِيكَ رَبُّكَ فَتَرْضَىٰ ⑤

---

6. Оё туро ятим наёфт, пас, паноҳ дод? أَلَمْ يَجِدْكَ يَتِيمًا فَآوَىٰ ⑥

---

7. Ва туро [гумроҳ ва] саргашта ёфт, пас, хидоят кард وَوَجَدَكَ ضَالًّا فَهَدَىٰ ⑦

---

8. Ва туро фақир ёфт, пас, бениёз намуд وَوَجَدَكَ عَائِلًا فَأَغْنَىٰ ⑧

---

9. Пас, [ту низ] ятимро маёзор فَأَمَّا الْيَتِيمَ فَلَا تَقْهَرْ ⑨

---

10. Ва [мустаманди] ниёзхоҳро марон [ва бо ӯ дуруштӣ мақун] وَأَمَّا السَّائِلَ فَلَا تَنْهَرْ ⑩

---

11. Ва неъматҳои Парвардигоратро бозгӯ кун [ва сипос гузор] وَأَمَّا بِنِعْمَةِ رَبِّكَ فَحَدِّثْ ⑪

(*) Зуҳо (Оғози рӯз)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. [Эй Паёмбар] Оё Мо синаатро [барои нузули ваҳй] бароят накушудем? أَلَمْ نَشْرَحْ لَكَ صَدْرَكَ ①

---

2. Ва сангини [-и бори гуноҳ ва душвории рисолат]-ро аз [дӯши] ту барнадоштем? وَوَضَعْنَا عَنكَ وِزْرَكَ ②

---

3. Ҳамон [боре], ки бар пуштат сангинӣ мекард الَّذِي أَنْقَضَ ظَهْرَكَ ③

---

4. Ва [ному] овозаи туро баланд сохтем وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ ④

---

5. Пас, мусалламан, бо [ҳар] душворӣ осонӣ аст فَإِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا ⑤

---

6. [Оре] Мусалламан, бо [ҳар] душворӣ осонӣ аст إِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا ⑥

---

7. Пас, хангоме ки [аз қору умури дунё] фориғ шудӣ, [ба ибодати Парвардигорат] бикӯш فَإِذَا فَرَغْتَ فَانصَبْ ⑦

---

8. Ва ба сӯи Парвардигорат роғиб [ва муштоқ] шав وَإِلَىٰ رَبِّكَ فَأَرْغَبْ ⑧

(*) Шарҳ (Кушодан).

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Савганд ба анчир ва зайтун [ва ба Фаластин сарзамини рӯиши онҳо] وَالْتَيْنِ وَالزَّيْتُونِ ①

---

2. Ва савганд ба Тӯри Сино وَطُورِ سَيْنِينَ ②

---

3. Ва савганд ба ин шаҳри амн [Макка] وَهَذَا الْبَلَدِ الْأَمِينِ ③

---

4. [Ки] Яқинан, Мо инсонро дар беҳтарин сурат [ва бо фитрати пок] офаридем لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ فِي أَحْسَنِ تَقْوِيمٍ ④

---

5. Сипас ўро [ки инҳироф ёфт] ба пастгарин [мароҳили] пастӣ баргардонидем. ثُمَّ رَدَدْنَاهُ أَسْفَلَ سَافِلِينَ ⑤

---

6. Магар касоне, ки имон оварданд ва корҳои шоиста анҷом доданд; пас, барои онон подоше пойдор [дар пеш] аст إِلَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَلَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُونٍ ⑥

---

7. Пас, [эй инсон] чи чизе баъд [аз ин ҳама далоили равшан] туро ба такзиби [рӯзи] чазо во медорад? فَمَا يُكَذِّبُكَ بَعْدُ بِالذِّينِ ⑦

---

8. Оё Аллоҳ таоло беҳтарин довар [ва ҳокими мутлақ] нест? أَلَيْسَ اللَّهُ بِأَحْكَمِ الْحَاكِمِينَ ⑧

(*) Тин (Анчир).

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. [Эй Паёмбар] Бихон ба номи Парвардигорат,
ки [ҳастиро] офарид أَفْرَأَ بِأَسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ ①
2. [Ҳамон Парвардигоре, ки] Инсонро аз хуни
баста офарид خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ عَلَقٍ ②
3. Бихон ва Парвардигорат [аз ҳама] бузургвортар
аст أَفْرَأَ وَرَبُّكَ الْأَكْرَمُ ③
4. [Ҳамон] Касе, ки ба василаи қалам [навиштан]
омӯхт الَّذِي عَلَّمَ بِالْقَلَمِ ④
5. Ба инсон он чиро, ки намедонист, омӯхт عَلَّمَ الْإِنْسَانَ مَا لَمْ يَعْلَمْ ⑤
6. Чунин нест [ки шумо мепиндоред]; ҳаққо, ки
инсон тугён [ва саркашӣ] мекунад كَلَّا إِنَّ الْإِنْسَانَ لَبِغْطَىٰ ⑥
7. [Баъд] Аз ин ки худро бениёз [ва тавонгар]
бубинад أَنْ رَأَاهُ اسْتَعْتَىٰ ⑦
8. Яқинан, бозгашт [-и ҳама] ба сӯйи Парвардигори
туст إِنَّ إِلَىٰ رَبِّكَ الرُّجْعَىٰ ⑧
9. [Эй Паёмбар] Оё дидаи он касе, ки [аз ибодати
Аллоҳ таоло] бозмедорад أَرَأَيْتَ الَّذِي يَنْهَىٰ ⑨
10. Бандаеро, ҳангоме ки намоз меҳонад عَبْدًا إِذَا صَلَّىٰ ⑩
11. Ба ман хабар бидех, агар ин [банда] бар [роҳи]
ҳидоят бошад أَرَأَيْتَ إِنْ كَانَ عَلَىٰ الْهَدَىٰ ⑪
12. [Мардумро] Ба парҳезкорӣ фармон диҳад [пас,
сазои касе, ки чунин бандаеро биёзорад чист?] أَوْ أَمَرَ بِالْتَّقْوَىٰ ⑫

(*) Алақ (Хунлахта).

13. Ба ман хабар дех, агар ин [шахси саркаш ҳақро] такзиб кард ва рӯйгардон шуд [оё сазовори азоб нест?]
- أَرَأَيْتَ إِنْ كَذَّبَ وَتَوَلَّى ﴿١٣﴾
-
14. Оё намедонад, ки бе тардид, Аллоҳ таоло [ҳама аъмолашро] мебинад?
- أَلَمْ يَعْلَم بِأَنَّ اللَّهَ يَرَى ﴿١٤﴾
-
15. Чунин нест [ки ӯ гумон мекунад]; агар боз наояд [ва даст аз шарорат барнадорад], хатман, мӯйи пешониашро ба сахтӣ хоҳем гирифт [ва ба сӯйи дузах хоҳем кашонид]
- لَنَسْفَعًا بِالنَّاصِيَةِ ﴿١٥﴾
-
16. Мӯйи пешонии [хамон] дурӯғгӯи хатокорро
- نَاصِيَةٍ كَاذِبَةٍ خَاطِئَةٍ ﴿١٦﴾
-
17. Пас, бояд ҳаммачлисонашро [ба кумак] бихонад
- فَلْيَدْعُ نَادِيَهُ ﴿١٧﴾
-
18. Мо [низ] оташбонони [дузах]-ро фаро хоҳем хонд
- سَنَدْعُ الزَّبَانِيَةَ ﴿١٨﴾
-
19. Чунин нест [ки ӯ мепиндорад]; ҳаргиз ӯро итоат мақун ва сачда кун ва [ба Аллоҳ таоло] тақарруб чӯй
- كَلَّا لَا تَطِعَهُ وَأَسْجُدْ وَقْتَرِبْ ﴿١٩﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Ҳамоно Мо он [Қуръон]-ро дар шаби қадр
нозил кардем

إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةِ الْقَدْرِ ﴿١﴾

2. Ва ту чи донӣ шаби қадр чист?

وَمَا أَدْرَاكَ مَا لَيْلَةُ الْقَدْرِ ﴿٢﴾

3. Шаби қадр беҳтар аз ҳазор моҳ аст

لَيْلَةُ الْقَدْرِ خَيْرٌ مِنْ أَلْفِ شَهْرٍ ﴿٣﴾

4. Фариштагон ва Рух [Ҷабраил] дар он [шаб] ба
фармони Парвардигорашон барои [анҷоми]
ҳар коре нозил мешаванд

تَنْزِيلُ الْمَلَكِ وَالرُّوحُ فِيهَا بِإِذْنِ رَبِّهِمْ مِنْ كُلِّ أَمْرٍ ﴿٤﴾

5. [Он шаб] То тулуи фаҷр саломат [ва раҳмат]
бошад

سَلَامٌ هِيَ حَتَّىٰ مَطْلَعِ الْفَجْرِ ﴿٥﴾

(*) Қадр (Тақдир).

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Касоне аз аҳли китоб ва мушрикон, ки кофир шуданд, [аз они куфр] даст барнамедоранд, то ин ки барои онон далели равшане биёяд

لَمْ يَكُنِ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَالْمُشْرِكِينَ مُنْفِكِينَ
حَتَّى تَأْتِيَهُمُ الْبَيِّنَةُ ﴿٩٨﴾

2. Паёмбаре аз сӯи Аллоҳ таоло [биёяд], ки саҳифаҳои покро бихонад

رَسُولٌ مِنَ اللَّهِ يَتْلُو صُحُفًا مُطَهَّرَةً ﴿٩٩﴾

3. Ва дар он [саҳифаҳо] навиштаҳое устувор [ва дуруст] аст

فِيهَا كُتُبٌ قَيِّمَةٌ ﴿١٠٠﴾

4. Ва касоне, ки ба онон китоб дода шуд, [аз чумлаи яҳудиён ва масеҳиён] пароканда нашуданд, [ва ихтилоф накарданд] магар баъд аз он ки далели равшан барои онон омад

وَمَا تَفَرَّقَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمْ الْبَيِّنَةُ ﴿١٠١﴾

5. Ва эшон фармон наёфтанд, чуз ин ки Аллохро бипарастанд, дар ҳоле ки дини худро барои ӯ холис гардонанд [ва аз ширку бутпарастӣ] ба тавҳид рӯ оваранд; ва намоз барпо доранд ва закот бипардозанд; ва ин аст они ростин ва мустақим

وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ حُنَفَاءَ وَيُقِيمُوا
الصَّلَاةَ وَيُؤْتُوا الزَّكَاةَ وَذَلِكَ دِينُ الْقَيِّمَةِ ﴿١٠٢﴾

6. Бе гумон, касоне аз аҳли китоб ва мушрикон, ки кофир шуданд, ҷовидона дар оташи ҷаҳаннам хоҳанд монд. Онон бадтарин офаридагон ҳастанд

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَالْمُشْرِكِينَ فِي نَارِ جَهَنَّمَ
خَالِدِينَ فِيهَا أُولَئِكَ هُمْ شَرُّ الْبَرِيَّةِ ﴿١٠٣﴾

7. Ҳамон касоне, ки имон оварданд ва қорҳои шоиста анҷом доданд, онон беҳтарини офаридагон ҳастанд

إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَئِكَ هُمْ خَيْرُ الْبَرِيَّةِ ﴿١٠٤﴾

8. Подоши эшон назди Парвардигорашон боғҳои [бихишти] ҷовидон аст, ки ҷуйборҳо аз зери [дарахтони] он ҷорист; ҳамеша дар он хоҳанд монд; Аллоҳ таоло аз [аъмоли] онҳо хушнуд аст ва онон [низ] аз [подоши] ӯ хушнуданд; ва ин [мақом ва подош] барои касест, ки аз Парвардигораш битарсад

حَزَّاءُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ جَنَّاتُ عَدْنٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ
خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ ذَلِكَ لِمَنْ
حَسَبَىٰ رَبَّهُ ﴿١٠٥﴾

(*) Байина (Бурҳони равшан).

الزلزلة^(*) Залзала (99)

Чузъи 30

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Ҳангоме ки замин бо шадидтарин тақонхояш
ба ларза дарояд إِذَا زُلْزِلَتِ الْأَرْضُ زُلْزَالَهَا ﴿١﴾
2. Ва замин борҳои сангинашро берун резад وَأَخْرَجَتِ الْأَرْضُ أَثْقَالَهَا ﴿٢﴾
3. Ва инсон мегӯяд: «Он [замин]-ро чӣ шудааст?» وَقَالَ الْإِنْسَانُ مَا لَهَا ﴿٣﴾
4. Дар он рӯз [замин] тамоми хабархояшро бозгӯ
мекунад يَوْمَئِذٍ تُخْبِرُ أَخْبَارَهَا ﴿٤﴾
5. Зеро Парвардигорат ба ӯ [чунин] ваҳй [ва ҳукм]
кардааст يَا أَيُّهَا رَبُّكَ أَوْحَىٰ لَهَا ﴿٥﴾
6. Дар он рӯз мардум гурӯҳ-гурӯҳ бозмегарданд,
то [натиҷаи] аъмолашон ба онон нишон дода
шавад يَوْمَئِذٍ يَصْدُرُ النَّاسُ أَشْتَاتًا لِّيُرَوْا أَعْمَلَهُمْ ﴿٦﴾
7. Пас, ҳар кас ба андозаи заррае кори нек анҷом
дода бошад, [подоши] онро мебинад فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ ﴿٧﴾
8. Ва ҳар кас ба андозаи заррае кори бад карда
бошад, [кайфари] онро мебинад وَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرًّا يَرَهُ ﴿٨﴾

(*) Залзала (Ларзиш).

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Савганд ба аспҳои даванда, ки нафасзанон [ба сӯи майдони чиҳод] пеш мерафтанд وَأَلْعَدِيَّتِ صَبَحًا ①

---

2. Ва савганд ба аспҳое, ки [бо бархӯрди сумҳояшон ба сангҳо] шарораи [оташ] эҷод карданд فَأَلْمُورِيَّتِ قَدْحًا ②

---

3. Боз савганд ба аспҳое, ки дар субҳгоҳон [бар душман] юриш баранд فَأَلْمُغِيرَاتِ صُبْحًا ③

---

4. Пас, дар он хангом гарду ғубор барангезанд فَأَثَرُنَ بِهِ تَفْعًا ④

---

5. Он гоҳ ба миёни [сипоҳи душман] дароянд فَوَسَطْنَ بِهِ جَمْعًا ⑤

---

6. Яқинан, инсон дар баробари [неъматҳои] Парвардигораш бисёр носипос аст إِنَّ الْإِنْسَانَ لِرَبِّهِ لَكَنُودٌ ⑥

---

7. Ва бе гумон, ӯ бар ин [носипосӣ] гувоҳ аст وَإِنَّهُ عَلَىٰ ذَٰلِكَ لَشَهِيدٌ ⑦

---

8. Ва ҳамоно ӯ алокаи фаровоне ба мол [-и дунё] дорад وَإِنَّهُ لِحُبِّ الْخَيْرِ لَشَدِيدٌ ⑧

---

9. Оё ӯ намедонад, ки дар он рӯз он чи дар гурҳост, [ҳама зинда ва] барангехта шаванд? أَفَلَا يَعْلَمُ إِذَا بُعِثَ رَافِعٌ إِلَىٰ أَلْيَمِ الْأَعْيُنِ ⑨

---

10. Ва он чи дар синаҳост, [ҳама] ошкор гардад وَحُصِّلَ مَا فِي الصُّدُورِ ⑩

---

11. Яқинан, дар он рӯз Парвардигорашон ба [вазӯ ҳоли] эшон комилан огоҳ аст إِنَّ رَبَّهُم بِهِمْ يَوْمَئِذٍ لَّخَبِيرٌ ⑪

(*) Одиёт (Аспони даванда).

القارعة^(*) Қорига

Чузьи 30

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. [Он] Фурукӯбанда ① الْقَارِعَةُ

---

2. [Он] Фурукӯбанда чист? ② مَا الْقَارِعَةُ

---

3. Ва ту чи донӣ, ки [он] фурукӯбанда чист? ③ وَمَا أَدْرَاكَ مَا الْقَارِعَةُ

---

4. Рӯзе, ки мардум монанди парвонаҳои пароканда [хайрону саргардон] хоҳанд буд ④ يَوْمَ يَكُونُ النَّاسُ كَالْفَرَاشِ الْمَبْثُوثِ

---

5. Ва кӯҳҳо монанди пашми рангини ҳаллоҷишуда (задашуда) хоҳанд шуд ⑤ وَتَكُونُ الْجِبَالُ كَالْعِهْنِ الْمَنْفُوشِ

---

6. Ва аммо ҳар касе, ки [дар он рӯз] паллаи мизонаш сангин бошад ⑥ فَأَمَّا مَنْ ثَقُلَتْ مَوَازِينُهُ

---

7. [Дар бихишт] Дар зиндагии роҳатбахш хоҳад буд ⑦ فَهُوَ فِي عِيشَةٍ رَاضِيَةٍ

---

8. Ва аммо ҳар кас, ки паллаи мизонаш сабук бошад ⑧ وَأَمَّا مَنْ خَفَّتْ مَوَازِينُهُ

---

9. Пас, [маскану] паноҳгоҳаш «ҳовия» аст ⑨ فَأَمَّهُرْ هَاوِيَةٍ

---

10. Ва ту чи донӣ, ки он [ҳовия] чист? ⑩ وَمَا أَدْرَاكَ مَا هِيَ

---

11. Оташе аст сӯзон [ва шуълавар] ⑪ نَارٌ حَامِيَةٌ

(*) Қорига (Кубанда).

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Зиёдахоҳӣ шуморо ба худ машғул [ва аз ёди Парвардигор ғофил] сохт أَلْهَيْكُمُ التَّكَاثُرُ ١
2. То [поёни] қоратон ба гӯристон расид حَتَّىٰ زُرْتُمُ الْمَقَابِرَ ٢
3. Ҳаргиз чунин нест [ки шумо мепиндоред]; ба зудӣ хоҳед донист كَلَّا سَوْفَ تَعْلَمُونَ ٣
4. Боз [ҳам] чунин нест; ба зудӣ хоҳед донист نُمَّ كَلَّا سَوْفَ تَعْلَمُونَ ٤
5. Чунин нест [ки шумо гумон мекунед]; агар ба дониши яқинӣ [ва тардиднопазир ҳақиқати қиёматро] медонистед, [аз зиёдахоҳӣ ва ифтихор ба амволу фарзандонатон даст бармедоштед] كَلَّا لَوْ تَعْلَمُونَ عِلْمَ الْيَقِينِ ٥
6. Савганд, ки дузахро хоҳед дид لَتَرَوُنَّ الْجَحِيمَ ٦
7. Боз ҳам савганд, ки онро бо чашми яқин хоҳед дид نُمَّ لَتَرَوُنَّهَا عَيْنَ الْيَقِينِ ٧
8. Он гоҳ, ҳатман, дар рӯзи қиёмат аз [тамоми] неъматҳо бозхост хоҳед шуд نُمَّ لَتَسْأَلَنَّ يَوْمَئِذٍ عَنِ النَّعِيمِ ٨

(*) Тақосур (Афзунхоҳӣ).

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Савганд ба аср⁽¹⁾

وَالْعَصْرِ ①

2. Ки инсон дар зиён аст

إِنَّ الْإِنْسَانَ لِرَبِّهِ لَكَنُفٍ ②

3. Магар муъминони накуоре, ки якдигарро ба ҳақ супориш намудаанд ва ба шикебой тавсия кардаанд

إِلَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَتَوَّاصَوْا بِالْحَقِّ وَتَوَّاصَوْا
بِالصَّبْرِ ③

(*) Аср (Замон).

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Вой бар ҳар ғайбагқунанда [ва] айбҷӯе! وَيَلِّ لِكُلِّ هُمَزَةٍ لُّمَزَةٌ ﴿١﴾

---

2. [Ҳамон] Касе, ки моли фаровоне гирд овард ва онро шумориш кард الَّذِي جَمَعَ مَالًا وَعَدَّدَهُ ﴿٢﴾

---

3. Гумон мекунад, ки молаш ўро ҷовидона месозад يَحْسَبُ أَنَّ مَالَهُ أَخْلَدَهُ ﴿٣﴾

---

4. Ҳаргиз чунин нест [ки ў гумон мекунад]; хатман, дар оташи дарҳамқубанда андохта хоҳад шуд كَلَّا لَيُنْبَذَنَّ فِي الْأُخْطُمَةِ ﴿٤﴾

---

5. Ва [эй Паёмбар] ту чи медонӣ, ки оташи дарҳамқубанда чист? وَمَا أَدْرَاكَ مَا الْأُخْطُمَةُ ﴿٥﴾

---

6. Оташи барафрӯхтаи илоҳӣ аст نَارُ اللَّهِ الْمَوْقُودَةُ ﴿٦﴾

---

7. [Оташе] Ки бар дилхо чира мегардад [ва месўзонад] الَّتِي تَطَّلِعُ عَلَى الْأَفْئِدَةِ ﴿٧﴾

---

8. Бе гумон, он [оташ] бар онон фурубаста [ва аз ҳар сў мухосирашон карда] аст إِنَّهَا عَلَيْهِمْ مُّوَصَّدَةٌ ﴿٨﴾

---

9. [Афрӯхта] Дар сутунҳои баланд аст فِي عَمَدٍ مُمَدَّدَةٍ ﴿٩﴾

(*) Ҳуммаза (Айбҷӯ).

(105) Фил الفيل

Чузыи 30

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. [Эй Паёмбар] Оё надидӣ Парвардигорат бо асҳоби фил чӣ кард? أَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِأَصْحَابِ الْفِيلِ ﴿١﴾
2. Оё [фиребу] нақшаи ононро дар табоҳӣ қарор надод? أَلَمْ يَجْعَلْ كَيْدَهُمْ فِي تَضَلُّيلٍ ﴿٢﴾
3. Ва парандагоне гурӯҳ-гурӯҳ бар [сари] онон фиристод وَأَرْسَلَ عَلَيْهِمْ طَيْرًا أَبَابِيلَ ﴿٣﴾
4. [Ки] Бо сангил [ки дар минқору чанғол доштан] ононро санғборон мекарданд تَرْمِيهِمْ بِحِجَارَةٍ مِّن سِجِّيلٍ ﴿٤﴾
5. Пас, онҳоро ҳамчун қоҳи хойидашуда сохт فَجَعَلَهُمْ كَعَصْفٍ مَّأْكُولٍ ﴿٥﴾

Қурайш Қриш (106)

Чузъи 30

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Барои [сипосгузори аз] ҳамбастагӣ ва унси
Қурайш

لَا يَلْفُ قُرَيْشٍ ۝١

2. [Ҳамон] Ҳамбастагӣ ва унси онон дар сафарҳои
зимистонӣ [ба Яман] ва тобистонӣ [ба Шом]

إِلَّاءَ لِفِيهِمْ رِحْلَةَ الَّتِيَاءِ وَالصَّيْفِ ۝٢

3. Бояд Парвардигори хонаи Каъбаро бипарастанд

فَلْيَعْبُدُوا رَبَّ هَذَا الْبَيْتِ ۝٣

4. Ҳамон [Парвардигоре], ки ононро аз гуруснагӣ
[рахонид, ба эшон] хӯрок дод ва аз ваҳшату
тарс эмин намуд

الَّذِي أَطْعَمَهُمْ مِنْ جُوعٍ وَآمَنَهُمْ مِنْ خَوْفٍ ۝٤

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. [Эй Паёмбар] Оё касе, ки рӯзи чазоро дурӯғ меангорад, дидаи? أَرَأَيْتَ الَّذِي يُكَذِّبُ بِالدِّينِ ①
2. Пас ӯ [хамон] касест, ки یتимро [бо дурушти аз худ] меронад فَذَلِكَ الَّذِي يَدْعُ الْيَتِيمَ ②
3. Ва [дигаронро] ба итъоми тихидаст ташвик намекунад وَلَا يَحْضُ عَلَى طَعَامِ الْمَسْكِينِ ③
4. Пас, вой бар намозгузoron! فَوَيْلٌ لِلْمُصَلِّينَ ④
5. Ҳамон касоне, ки аз намозашон гофиланд الَّذِينَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهُونَ ⑤
6. Касоне, ки худнамои мекунанд الَّذِينَ هُمْ يُرَاءُونَ ⑥
7. Ва [аз амонат додани] васоили зарурии зиндагӣ дарег меварзанд وَيَمْنَعُونَ الْمَاعُونَ ⑦

(*) Моъун (Еварй).

(108) Кавсар الكوثر

Чузыи 30

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. [Эй Паёмбар] Ба ростӣ, ки Мо ба ту хайри
бениҳоят ато кардем

إِنَّا أَعْطَيْنَكَ الْكَوْثَرَ ﴿١﴾

2. Пас, барои Парвардигорат намоз бихон ва
курбонӣ кун

فَصَلِّ لِرَبِّكَ وَأَنْحَرْ ﴿٢﴾

3. Бе тардид, душманат [аз ҳамаи хайроғу баракот
бебахра ва] бурида аст

إِنَّ شَانِئَكَ هُوَ الْأَبْتَرُ ﴿٣﴾

(109) Кофирун الكافرون

Чузыи 30

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. [Эй Паёмбар] Бигӯ: «Эй кофирон! قُلْ يَا أَيُّهَا الْكَافِرُونَ ﴿١﴾

---

2. Он чиро шумо мепарастед, ман нампарастам لَا أَعْبُدُ مَا تَعْبُدُونَ ﴿٢﴾

---

3. Ва он чиро, ки ман мепарастам, [низ] шумо нампарастед وَلَا أَنُتَّمُ عِبَادُونَ مَا أُعْبُدُ ﴿٣﴾

---

4. Ва на ман парастигари он чи шумо парастигари кардаед, хоҳам буд وَلَا أَنَا عَابِدٌ مَّا عَبَدتُّمْ ﴿٤﴾

---

5. Ва на шумо парастигари он чи ман мепарастам, хоҳед буд وَلَا أَنُتَّمُ عِبَادُونَ مَا أُعْبُدُ ﴿٥﴾

---

6. [Бинобар ин] Оини шумо барои худатон ва оини ман барои худам» لَكُمْ دِينُكُمْ وَلِيَ دِينِ ﴿٦﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. [Эй Паёмбар] Ҳангоме ки ёрии Аллоҳ таоло ва
пирӯзӣ фаро расад

إِذَا جَاءَ نَصْرُ اللَّهِ وَالْفَتْحُ ﴿١﴾

2. Ва мардумро бубинӣ, ки гурӯҳ-гурӯҳ дар дини
Аллоҳ таоло дохил мешаванд

وَرَأَيْتِ النَّاسَ يَدْخُلُونَ فِي دِينِ اللَّهِ أَفْوَاجًا ﴿٢﴾

3. Пас, ба ситоиши Парвардигорат тасбеҳ гӯй ва аз
ӯ омуриши бихоҳ; ҳамоно ӯ бисёр тавбапазир аст

فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَأَسْتَغْفِرْهُ إِنَّهُ كَانَ تَوَّابًا ﴿٣﴾

(*) Наср (Пирӯзӣ).

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Бурида бод ҳар ду дасти Абулаҳаб ва ҳалок бод! تَبَّتْ يَدَا أَبِي لَهَبٍ وَتَبَّ ۝١

---

2. Молу сарвагаш ва он чӣ ба даст оварда буд, ба
ӯ суде набахшид مَا أَغْنَىٰ عَنْهُ مَالُهُ وَمَا كَسَبَ ۝٢

---

3. Ба зудӣ ба оташи шуълавар хоҳад даромад سَيَصِلُنَّ نَارًا ذَاتَ لَهَبٍ ۝٣

---

4. Ва ҳамсараш [Умми Чамил, он] хезумкаш [низ
вориди оташ мешавад] وَأُمْرَأَتُهُ حَمَّالَةَ الْحَطَبِ ۝٤

---

5. Бар гарданаш танобе аз лифи хурмост فِي جِيدِهَا حَبْلٌ مِّن مَّسَدٍ ۝٥

(*) Масад (Лифи хурмо).

(112) Ихлос الإخلاص

Чузыи 30

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. [Эй Паёмбар] Бигӯ: «Ў Аллоҳ таоло яқтост

قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ ﴿١﴾

2. Аллоҳ таоло бениёз аст [ва ҳама ниёзманди Ў
хастанд]

اللَّهُ الصَّمَدُ ﴿٢﴾

3. На [фарзанде] зода ва на зода шудааст

لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ ﴿٣﴾

4. Ва ҳеч кас ҳаммонанди ва ҳамтои Ў набуда ва
нест»

وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ ﴿٤﴾

(113) Фалақ^(*) الفلق

Чузъи 30

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. [Эй Паёмбар] Бигӯ: «Ба Парвардигори сапедадам
паноҳ мебарам
2. Аз шарри тамоми он чи офаридааст
3. Ва аз шарри торикии шаб он гоҳ ки ҳама чоро
фаро гирад
4. Ва аз шар [-и занони ҷодугар], ки бо афсун дар
гирехҳо медаманд
5. Ва аз шарри ҳасуд он гоҳ ки ҳасад варзад»

قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ ①

مِن شَرِّ مَا خَلَقَ ②

وَمِن شَرِّ غَاسِقٍ إِذَا وَقَبَ ③

وَمِن شَرِّ النَّفَّاثَاتِ فِي الْعُقَدِ ④

وَمِن شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ ⑤

(*) Фалақ (Субҳгоҳ).

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. [Эй Паёмбар] Бигӯ: «Ба Парвардигори мардум
паноҳ мебарам قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ ١

---

2. Фармонравои мардум مَلِكِ النَّاسِ ٢

---

3. Маъбуди мардум إِلَهِ النَّاسِ ٣

---

4. Аз шарри [шайтони] васвасагар, ки [ба хангоми
зикри Аллоҳ таоло] пинҳон мегардад مِن شَرِّ الْوَسْوَاسِ الْخَنَّاسِ ٤

---

5. Ҳамоне, ки дар дилҳои мардум васваса мекунад الَّذِي يُوسْوِسُ فِي صُدُورِ النَّاسِ ٥

---

6. Аз чинниён [бошад] ва [ё аз] одамиён» مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ ٦

(*) Нос (Мардум).

НОМҶОИ СУРАҶО

Рақам	Рақам	Саҳифа
1	Фотиҳа	1
2	Бақара	2
3	Оли Имрон	58
4	Нисо	91
5	Моида	124
6	Анъом	148
7	Аъроф	176
8	Анфол	207
9	Тавба	219
10	Юнус	242
11	Худ	258
12	Юсуф	276
13	Раъд	292
14	Иброҳим	300
15	Ҳичр	308
16	Наҳл	316
17	Исро	334
18	Каҳф	349
19	Марям	364
20	Тоҳо	374
21	Анбиё	389
22	Ҳаҷ	402
23	Муъминун	414
24	Нур	426
25	Фурқон	437
26	Шуъаро	446
27	Намл	463
28	Қасас	474
29	Анкабут	487
30	Рум	497
31	Луқмон	505
32	Сачда	510
33	Ахзоб	514
34	Сабаъ	526
35	Фотир	535
36	Ёсин	542
37	Соффот	550
38	Сод	563

Рақам	Рақам	Саҳифа
39	Зумар	571
40	Ғофир	582
41	Фуссилат	593
42	Шуро	600
43	Зухруф	608
44	Духон	617
45	Ҷосия	622
46	Аҳқоф	627
47	Муҳаммад	633
48	Фатҳ	638
49	Хучурот	643
50	Қоф	646
51	Зориёт	651
52	Тур	656
53	Начм	660
54	Қамар	665
55	Раҳмон	670
56	Воқиъа	676
57	Ҳадид	682
58	Мучодала	687
59	Ҳашр	691
60	Мумтаҳана	695
61	Сафф	698
62	Чумъа	700
63	Мунофиқун	702
64	Тағобун	704
65	Талок	707
66	Таҳрим	710
67	Мулк	713
68	Қалам	716
69	Ҳокка	721
70	Маъорич	725
71	Нух	729
72	Чин	732
73	Музаммил	735
74	Мудассир	738
75	Қиёмат	742
76	Инсон	745

Рақам	Рақам	Саҳифа
77	Мурсалот	748
78	Наба	751
79	Нозийот	754
80	Абаса	757
81	Таквир	760
82	Инфитор	762
83	Мутағфифин	764
84	Иншиқоқ	767
85	Буруҷ	769
86	Ториқ	771
87	Аъло	773
88	Ғошия	775
89	Фачр	777
90	Балад	780
91	Шамс	782
92	Лайл	784
93	Зуҳо	786
94	Шарҳ	787
95	Тин	788
96	Алак	789
97	Қадр	791
98	Байина	792
99	Залзала	793
100	Одиёт	798
101	Қориъа	795
102	Такосур	796
103	Аср	797
104	Хуммаза	798
105	Фил	799
106	Қурайш	800
107	Моъун	801
108	Кавсар	802
109	Кофирун	803
110	Наср	804
111	Масад	805
112	Ихлос	806
113	Фалақ	807
114	Нос	808

بيان معاني

القرآن الكريم

باللغة الطاجيكية

مركز رواد الترجمة

موسوعة القرآن الكريم
QuranEnc.com

